

נְשִׂיתִי ה' לְנֶגְדֵי תְמִיד

נְנַח נְחָמָה נְחָמָן מְאוּמָן

כְּתָבִי

רַבִּי נְחֶמָן

מִבְּרֵסֵלָב

תּוֹרוֹת וְתַפְלוֹת

הוצאת "מלא וגדיש מקו לקו"

לעלוי נשמת הרה"ח

ישראל בער אודסר זצ"ל

תלמיד הרב ישראל קרדונר זצ"ל

תלמידו של הרב משה ברסלבר זצ"ל

תלמיד מוהרנ"ת זיע"א

תלמידו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב

נַחַם נַחְמָן מְאֻמָּן זי"ע ועכ"א

ולעלוי נשמת

עמרם יוסף ב"ר משה נחום הלוי הורביץ זצ"ל

מאיר עקביא בן יעקב ימיני זצ"ל

אהרון בן יעקב פיץ זצ"ל

ת. נ. צ. ב. ה

הודעה ובקשה

במהדורה זו מושקעת יגיעה גדולה, שיהיה הספר נקי מכל טעות ושגיאה. אבל כבר ידוע מאמר החכם "כשם שאי אפשר לבר בלי תבן, אי אפשר לספר בלי שגיאות" לכן נבקש שאם ימצא טעות או שגיאה יואילו בטובם להודיע לנו למען יתוקן הדבר במהדורה הבא בעזרהי"ת לטל': 058-5581489

ניתן להשיג את כל ספרי רבי נחמן מברסלב במחיר עלות ו/או להורדה חינם

באתר: www.BreslovBooks.com

עמותת "מלא וגדיש"

להדפסת והפצת ספרי רבי נחמן מברסלב ופרסום שם הצדיק

טלפון: 052-8887039 | 054-6869986

התשע"ד

כְּתִיבִי

רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלַב

תּוֹרוֹת וְתַפְלוֹת

בּוֹלֵל שְׁנֵי הַסְּפָרִים קַצוֹר לְקוּמֵי מוֹהֲר"ן הַשְּׁלֵם וְלְקוּמֵי תַפְלוֹת. בְּנוֹסָף תַּפְלוֹת מִסְפָּר תַּפְלוֹת וְתַחֲנוּנִים וְשִׁיחוֹת מִסְפָּר שִׁיחוֹת הַר"ן שֶׁנִּכְתְּבוּ עֲלֵיהֶם תַּפְלוֹת בְּלְקוּמֵי תַפְלוֹת.

לְקוּרָא

הוֹכְנֵסוּ בְּמִקּוּמָם בְּאוֹתִיּוֹת יוֹתֵר קַטְנוֹת וּבְתוֹךְ סוּגְרִים מְרַבְעִים [כְּאַלְה] אֶת הַקּוּנְמֵרִם תּוֹסְפוֹת וּמְלוֹאִים שֶׁנִּמְצְאוּ בְּסוֹף קַצוֹר לְקוּמֵי מוֹהֲר"ן בְּרַב הַדְּפוּסִים, שֶׁחִבְרוּ הַגְּאוֹן הַחֲסִיד רַבִּי נַחֲמָן זצ"ל בְּנוֹ שֶׁל הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ אֲפָרַיִם בֶּן רַבִּי נִפְתָּלִי זצ"ל, בְּעַל מַחְבֵּר בְּאֵבֵי הַנַּחַל.

כָּל הַתַּפְלוֹת שֶׁמִּתְחִילוֹת גַּם עִם כּוֹכָב הֵם מִסְפָּר תַּפְלוֹת וְתַחֲנוּנִים שֶׁל הַרְבֵּי מִטְשֶׁעֵהֲרִין זצ"ל.

בְּשָׁנַת תַּרע"ג, הַרְבֵּי הַחֲסִיד הַנּוֹדֵעַ רַבִּי יִשְׂרָאֵל קַרְדוֹנֵר זצ"ל, הַדְּפִים מִתְּדֹשׁ אֶת הַסְּפָר "קַצוֹר לְקוּמֵי מוֹהֲר"ן". בְּהַדְּפָסָה הַזֶּה נוֹסְפוּ הַגְּהוֹת בְּשׁוּלֵי הַגְּלִיזוֹן בְּשֵׁם "אֵמֶר הַמַּעֲתִיק". בְּסִפֵּר הַזֶּה הֵם הוֹכְנֵסוּ בְּתוֹךְ הַמְּלָל בְּאוֹתִיּוֹת קַטְנוֹת בְּסוּגְרִים רְגִילוֹת (כְּאַלְה).

רְאֵה אֹר לְרֵאשׁוֹנָה עַל-יְדֵי
רַבִּי יִשְׂרָאֵל דֵּב אוֹדֶסָה זְכַר צַדִּיק לְבָרְכָהּ
בְּשָׁנַת תַּשְׁמ"ו לַפ"ק

וְכַעַת זִנְא לְאוֹר עַל יְדֵי "מֵלֵא וְגַדִּיש" (ע"ר)
שָׁנַת הַתַּשְׁע"ד

לרפואה שלמה והצלחה של
מושה בן רבקה ובני משפחתו

לרפואה שלמה והצלחה של
ניסים טוויל ובני משפחתו

לברכה והצלחה של
דוד בן מרים ובני משפחתו

לרפואה שלמה והצלחה של
סמלה בת אסתר קטי ובני משפחתה

לרפואה שלמה והצלחה של
דניאל בן סיידה

לרפואה שלמה והצלחה של
כל משפחת זיתון

הקדמה קצור לקוטי מוהר"ן

הקדמת המביא לבית הדפוס

אמר המעתיק: כבר מבאר בהקדמת ספר "קצור לקוטי מוהר"ן הישן" שחבר אותו מורנו הרב הצדיק והקדוש רבי נתן זכר צדיק וקדוש לברכה, מה ראה על ככה לחבר את הספר "קצור לקוטי מוהר"ן". כי פקדת אדוננו מורנו ורבנו הקדוש אור הגנוז והצפון, מורנו הרב רבי נחמן זכר צדיק וקדוש לברכה היתה עליו ללקט מתורתיו וממאמריו קצור הדברים הנוגעים למעשה. כי כל פונתו בכל התורות והמאמרים שגלה לעם סגלה, היתה רק כדי להביא את האנשים לידי מעשה ישרה. ועל-כן השתדל מורנו הרב רבי נתן זכר צדיק וקדוש לברכה, ופעל ועשה מהתורות והמאמרים הקדושים של אדוננו מורנו ורבנו זכר צדיק וקדוש לברכה, קצור נפלא, הוא הספר "קצור לקוטי מוהר"ן הישן", ותקף בשנה הראשונה אחר פטירת אדוננו מורנו ורבנו הקדוש זכר צדיק לברכה, השתדל ביגיעות עצומות להדפיסו כמבאר בספר "ימי מוהרנ"ת", וה' עזרו להוציא לפעל הדפסת הקצור בשנה הראשונה אחר הסתלקותו. גם כתב בספר "ימי מוהרנ"ת" שרב דברי הספר "קצור לקוטי מוהר"ן" היו למראה עיני אדוננו מורנו ורבנו הקדוש זכר צדיק וקדוש לברכה, וכשקרא בו נענע בראשו ואמר: "פתק יפה" (בזו הלשון "א שיין צעטיל"), והוטבו בעיניו מאד הדברים הנאמרים שם, והיה כוסף מאד שגובה לקיים עין שם:

והנה מורנו הרב הצדיק מורנו הרב רבי נתן זכר צדיק לברכה, כתב בעצמו בהקדמת הספר "קצור לקוטי מוהר"ן", שלא סדר שם רק רב הדברים היוצאים מדברי אדוננו מורנו ורבנו הקדוש מורנו הרב רבי נחמן זכר צדיק וקדוש לברכה, ונתן רשות בהקדמת הספר לכל הרוצה להוסיף שיבוא ויוסיף, וכותב שם בפרוש כי יכולים למצא עוד דברים רבים בהנה וכהנה בכל תורה ומאמר שגלה אדוננו מורנו ורבנו הקדוש, מורנו הרב רבי נחמן זכר צדיק לברכה, כי מאד עמקו דברי תורתו ומאמריו, וכלם מלאים עצות והתעוררות נפלא לעבודתו יתברך, אך כאשר מורנו הרב רבי נתן זכר צדיק לברכה ראה אשר אין מי שישתדל בזה כמותו, ללקט מתורתיו עוד שושנים נוראים סגלות יקרות ורפואות נצחיות כדי לזכות על ידם לחיים נצחיים, אשר ידע כי רק לזה היה כל תשוקת אדוננו מורנו ורבנו הקדוש זכר צדיק וקדוש לברכה. על-כן נתעורר בעצמו לחבר עוד קצור נפלא מתורתיו הקדושות, הוא הספר "לקוטי עצות", שםסדר על-פי אלה בית בלשון קצר וצח מאד, ושם הוסיף ללקט עוד עצות נפלאות מתורות שלמות, אשר מסבות שלא ידענום לא נזכרו כלל ב"קצור לקוטי מוהר"ן", כמו התורה הראשונה: אשרי תמימי דרך, והתורה השלישית על מאמר רבה בר

הקדמות לתורות

בר חנה מספור האקרויקתא, וכן עוד כמה תורות, וגם אפלו בהתורות שגדפסו מהם בה"קצור לקוטי מוהר"ן, הוסיף ללקט מהם עוד עצות נפלאות בהלקוטי עצות הנ"ל, שלא נזכרו כלל בהקצור לקוטי מוהר"ן. ושם בה"לקוטי עצות" כלולים כמעט כל העצות הקדושות היוצאים מתוך תורותיו של אדוננו מורנו ורבנו זכר צדיק לברכה. והספר הזה היה יקר מאד בעיני מורנו הרב הצדיק רבי נתן זכר צדיק לברכה, ופקד וצוה לכל אנשיו לעסק וללמד בו בכל יום. אבל כבר אמרו חכמינו זכרונם לברכה, מה שדים - הללו כל זמן שהתינוק ממשימש בהם מוצא בהם טעם חלב, אף דברי תורה בן. ועל-כן נתעורר הרב הצדיק רבי נחמן זכר צדיק לברכה ממשערין, בתמכו על יסוד דברי מורנו הרב רבי נתן זכר צדיק לברכה בהקדמת הקצור שלו, שכתב והרוצה להוסיף יבוא ויוסיף בנ"ל, ולקט וחפש ומצא בתורותיו הקדושות עוד דברים נפלאים ונוראים שלא הובאו גם בהספר "לקוטי עצות" הראשון, וסדרם גם כן על-פי אלה בית וקראם בשם "לקוטי עצות" מהדורא בתרא:

והנה אנחנו בדורותינו אלה בעקבתא דמשיחא, בהתפשטות החשך העצום והנורא מאד כפול ומכפל, ונתקיים בנו בעונותינו הרבים: "והארץ הייתה תהו ובהו וחשך על פני תהום", ואף שכבר זכו העולם שידפסו ויתפשטו כל השלשה קצורים הנ"ל, הינו ה"קצור לקוטי מוהר"ן" הישן והספר "לקוטי עצות" ממורנו הרב הצדיק רבי נתן זכר צדיק לברכה וה"לקוטי עצות" מהדורא בתרא מהרב הקדוש ממשערין זכר צדיק לברכה, אשר כל אחד מהם בודאי אור נפלא ונורא, להאיר לכל אדם בחשכת אפלתו לכל האסורים במאסר התאוות והלכודים ברשתות ההבלים, למצא על ידו פתח לצאת מחשכת אפלתו ולהגיע לדרך ישרה ללכת בדרך מלכו של עולם. אבל הלא נודע לכל איש, כי אינו דומה אור של נר אחד לאור האבוקה משלשה נרות קלועים ביחד הנחוצה עתה מאד, שתאיר גם בהתפשטות החשך שבמינו אלה. לזאת ראינו לחבר הספר הזה אשר בו נקבץ העצות שבספר "קצור לקוטי מוהר"ן" הישן, וגם העצות שבספר "לקוטי עצות" הראשון, ושבספר "לקוטי עצות" מהדורא בתרא, ולחברם יחד על פי סדר סימני התורות שבספר "לקוטי מוהר"ן" הגדול, בכדי אשר מי שילמד איזה תורה בספר "לקוטי מוהר"ן" וירצה לקיים לא המדרש הוא העקר אלא המעשה, יעין תקף אחר-כך בספר הזה ותאיר לו אבוקת דברי הספר הזה גם בתקף השכח אפלתו, לדעת את המעשה אשר יעשה האדם וחי בהם, ובטח ימצא על-ידי החבור הזה מרגוע לנפשו, כי על-פי רב יוכל להבין על-ידי העצות האלה שנקבצו בספר הזה, גם פרוש הפשוט בדברי תורתו הקדושים שבספר "לקוטי מוהר"ן" הגדול, גם יבין משל ומליצה דבר מתוך דבר איך להתחזק נגד התנפרות היצר:

גם לפעמים במקומות מעטים הצגנו פה מראה מקומות להראות להקורא שדברי תורתו הקדושים יש להם יסוד בדברי רבותינו זכרונם לברכה, בתורה שבכתב

ובעל־פה, להאיר עיני הקורא, כי כל דברי הספר הזה ממקום קדוש יחלבו, ויתר מעלות דברי הספר הזה יבין הקורא בעצמו באשר ילמד איזה תורה ומאמר בספר "לקוטי מוהר"ן הגדול, וישים אחר־כך עין עיונו עליו בספר הזה, וקראנו שם הספר הזה "קצור לקוטי מוהר"ן השלם", כי באמת שלם הוא בשלמות נפלא, יען כי כלול הוא משני הקצורים הנפלאים שפעל ועשה מורנו הרב רבי נתן זכר צדיק לברכה, הלא המה ה"קצור לקוטי מוהר"ן" ו"שן ו"לקוטי עצות" ראשון, וגם מ"לקוטי עצות" מהדורא בתרא, ועין נא גם בשני ההקדמות הנדפסים פה, הלא המה ההקדמת הספר "לקוטי עצות" הראשון, והקדמת ה"קצור לקוטי מוהר"ן" הישן, לך נא ראה שמה: ויהי רצון שגזכה לילך בכל הדרכים הקדושים והעצות הקדושות המבארים פה. וה' ינחנו במעגלי צדק למען שמו, וישע בלבנו אהבתו ויראתו לעשות רצונו ולעבדו בלבב שלם אמן:

הקדמת הספר "קצור לקוטי מוהר"ן" הישן

בזה הפרק מלקט ומסדר קצור הדברים הנוגעים למעשה, מה שלקטנו מתוך הספר "לקוטי מוהר"ן" היוצא בקדשה ובטהרה מפי רבנו הגדול והקדוש אור הננוז והנעלם מוהר"ן מברסלב זכר צדיק וקדוש לברכה, כי הוא צוה עלי לחבר זה הפרק בהיות כל עקר בונתו הקדושה בכל המאמרים ובכל הדרושים הנפלאים והנוראים אשר גלה לעם סגולה, לא היתה כ"אם בשביל המעשה, כי לא המדרש הוא העקר וכו' (אבות פ"א). וכאשר נראה בעליל לכל אשר זכו לחסות בצלו הקדוש אשר כל תשוקתו ומגמת הפעו היתה להביא אנשים לידי מעשה ישרה, לפקח עינים עורות ולהוציא אסירים בפושרות לאמר לאסורים צאו, להוציא ממסגר אסיר, האסורים במאסר התאוות הלכודים ברשתני ההבלים, להורות להם הדרך אשר ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו אשר יעשה האדם וחי בהם חיי עולם. וזאת היתה בונתו בכל הדרושים והמאמרים שגלה וכל השיחות והספורים, וכל הדבורים שהיה מדבר עם בני אדם הכל באשר לכל לא היה כי אם בשביל בונה זו. גלל בן היתה פקדתו עלי ללקט ממאמריו ודרושו קצור הדברים הנוגעים למעשה ולרשם על הספר, כדי שגזכה לשמר ולעשות ולקום ככל היוצא מפיו, כי כל מאמריו ודרושו הנפלאים הם ענינים עמקים ורחבים מאד מאד, והם מלאים עצות נפלאות והנהגות ישרות. ואין שום דבר עצה בעולם אשר לא יוכל למצא בתוך דברי קדשו של רבנו זכר צדיק וקדוש לברכה, כי כל דבריו הם כלליות גדולות מאד מאד, ומשביל על דבר יוכל להוציא מדבריו הנהגות ישרות ועצות נכונות, לכל אשר יצטרך וכל אשר תשא־לחו נפשו לא יאצלו ממנו דבריו זכר צדיק וקדוש לברכה העמקים ורחבים מני ים, אולם לאו כל אפי' שוין ולא כל אדם יכול לעסוק בזה, על־כן נסדר פה רב הדברים היוצאים מדברי רבנו זכר צדיק לברכה למעשה לפי פשוטן של דברים, ועל־כן נרשם בתחלת

הקדמות לתורות

כל מאמר נושא הדרוש אשר המחבר זכר צדיק וקדוש לברכה בנה עליו יסוד דרושו בספר "לקוטי מוהר"ן" הגדול, הן ממקראי קדש או ממאמרי חז"ל, וממקום קדוש יתהלכו, וממקור מים חיים נובעים, והרוצה להוסיף יבוא ויוסיף, כי מי שדעתו שלמה יוכל למצא דברים רבים בהנה ובהנה בכל מאמר ודרוש של הספר הגדול, כי מאד עמקו דברי הספר הזה וכל מאמר מתחלק לכמה טעמים וענינים נפלאים ונוראים והוא מלא עצות והנהגות ישרות והתעוררות נפלא ונורא מאד לעבודתו יתברך, וזאת לדעת כי רב דברי הכרך הזה היו למראה עיני רבנו זכר צדיק וקדוש לברכה והוטבו בעיניו, ובהיות לא נעלם מעיני כל ישראל ומעינינו כי האמת נעשה עדרים בעוונותינו, אז יחלק העם ודברי ריבות בשערינו, לא יש בינינו מוכיח ישת ידו על שנינו עד יבוא מורה צדק לעדתנו, לזאת אמרנו נשמר לפנינו מחסום, נשא בשרנו בשנינו ונפשנו נשים בכפינו, עד יערה רוח ממרום עלינו לחדש כנשר ימינו ונדעה נרדפה לדעת את ה' באמת ובתמים כאשר עם לבבנו, עד כי יבוא שילה לקבץ נפוצותינו במהרה בימינו אמן:

הלא כה דברי המצפה לישועה, הקטן נתן בן אדוני אבי מורנו
 הרב רבי נפתלי הירץ יצילהו וישמרהו מנעמראב רבתי,
 חתן הרב הנאון המפרסם מורנו הרב דוד צבי זכר צדיק לברכה לחיי העולם הבא.

הקדמת הספר לקוטי עצות הראשון

מי האיש החפץ חיים; מי הבוחר בחיים נצחיים; מי החס על נפשו באמת; מי לה, ישים לבו אל החבור הקטן הזה, מעט הכמות ורב האיכות. הביטו וראו והתמהו תמהו. כי פעל פעל בימיכם אשר נתגלו דרכים ועצות נפלאות ונוראות, חדשים גם ישנים, מיסדים על אדני פז. שתולים על פלגי מים, נובעין ממעין היוצא מבית ה', מים עמקים עצה בלב איש, אשר הדלם איש תבונות, לכו חזו מפעלות ה', שימו לבבכם לדברים האלה, כי הם דברים העומדים ברומו של עולם, דברי אלקים חיים ומלך עולם, דברים המתיין את כל הנפשות מקטן ועד גדול מרום כל דרגין עד תכלית מדרגה התחתונה, אין דבר עצה קדושה נעלם ממך אשר לא תמצאהו בספר הזה, וכל אשר תשא לך נפשך לא יאצל ממך הכרך הקטן הזה. הט אונך ושמע פקח עיניך וראה, והבן והבט האמת לאמתו, הסר ממך עקשות לב, ודרכי ליצנות ושקררים וחקמות של הבל הרחק ממך, חוסה על נפשך והטה דעתך ומחשבתך אל האמת לאמתו, כי אם חס ושלום תטה מן האמת, את מי תטעה, הלא לא תטעה כי אם את עצמך, איתי ספר הזה וחזה בו, היש בלשונו עולה חס ושלום, אם הטה אשורו מני דרך הישר והאמת אשר דרכו בו אבותינו מעולם, בה' בטחתי אל אבוש בדברים האלה, לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי, אודה ה' מאד בפי ובתוף רבים אהללנו, אשר עמד לימין אביון

הקדמות לתפלות

ט

במוני. וחזקני ואמצני ללקט שושנים נוראים כאלה, סגלות יקרות ורפואות נצחיות כאלה. הני נפשות כאלה מבארות מים חיים ממעיני הישועה, אשר כל הנובע מהם, כלם מיסדים על דברי אבותינו ורבותינו וקרונם לברכה בתורה שבכתב ובעל פה, בתנ"ך ותלמוד בבלי וירושלמי ומדרשים וספרי הזהר הקדוש וספרי האר"י וקרוננו לברכה, עליהם בנויים ומיסדים כל הדברים האלה המובאים בפרד הנורא הזה, ולהרחיב בשבח מעלתם, יקצרו המון וריעות, אך המסתכל בהם בעין האמת, יראה בעצמו את יקר תפארת גדלתם, והאמת יעיד על עצמו, וה' אלקים אמת יתן ליעקב אמת וישלח אורו ואמתו וינחנו תמיד בדרך האמת, ויטה שכמנו לעבדו כל ימי חיינו באמת, ולאהב השלום והאמת, עד יבון בחסד כסא דוד וישב עליו באמת, במהרה בימינו אמן:

הקדמה לקוטי תפלות

רבונו וקרוננו לברכה (הוא אדמו"ר הגאון הקדוש אור הגנוז והצפון מוה"ר נחמן וצ"ל בעל המחבר לקוטי מוה"ר) הזהיר אותנו כמה פעמים, בכמה מיני לשונות לעשות מהתורות תפלות. ואמר: שנעשה מזה שעשועים גדולים למעלה. ואמר: שעדין לא עלו שעשועים כאלו לפני השם יתברך כמו אלו השעשועים שנעשין מתפלות אלו שעושים מן התורות. ועוד דבר מזה כמה וכמה פעמים עם כמה וכמה בני אדם:

אמנם לא באר הענין היטב איך היתה בונתו הקדושה בזה, אך מקלל דבריו הבנו, שעקר בונתו היתה בפשיטות, שנשתדל לעין בתורות הקדושות והנוראות שגלה לנו להביין ולהשכיל בונת אותה התורה למעשה, (כי זהו העקר, כי לא המדרש הוא העקר אלא המעשה, במבאר אצלנו כמה פעמים, שכל עקר בונת רבנו הקדוש והנורא וקרוננו לברכה בכל התורות שגלה היה הכל רק בשביל המעשה, שנשתדל ונתאמן ונתחזק בכל עו לשמר ולעשות ולקיים ככל הנאמר בכל תורה ותורה), ונחשב דרבנו כמה אנו רחוקים מאלו הדברים המזכרים בכל תורה ותורה, ונתפלל ונעתיר לה' ברבוי הפצרות ובקשות ותחנונים שירחם עלינו ויזכנו ויקרבנו ברחמיו המרבים, שנזכה לקיים כל מה שנאמר שם באותה התורה, ונשפך שיחנו לפני השם יתברך על כל הדברים הנאמרים שם, שנזכה לקיים ולהגיע אליהם בשלמות:

ומי שזוכה לעסק בזה, לעשות מהתורות תפלות בנזכר לעיל, בודאי יוכל תמיד לפרש שיחתו לפני השם יתברך, ואת כל אשר עם לבבו ישיח על-ידי כל תורה ותורה, כי אף על פי שבתחלה יכול להיות שיזדמה לו שהתורה הזאת אינה מדרגת מהכרחיות שלו, ומהחסרונות והפגמים שלו באותו העת, אף על פי כן בשיתחיל לדבר על-ידי אותה התורה בודאי יעזרהו השם יתברך ויוכל להכניס כל שיחתו שם, ואת כל אשר עם לבבו יוכל לפרש על-ידי כל תורה ותורה, כי דברי רבנו וקרוננו לברכה הם כלליות גדול מאד מאד, וכל תורה ותורה כלולה מכל התורה כלה ומכלליות ישראל

הקדמות לתפלות

ומבְּלִיּוֹת כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם, וְכָל אָדָם כְּמוֹת שֶׁהוּא, בֵּין אִם הוּא בְּתַכְלִית מִדְּרָגָה הָעֲלִיּוֹנָה, בֵּין אִם הוּא בְּתַכְלִית דְּיוֹטָא הַתַּחְתּוֹנָה, הַכֹּל כְּאֲשֶׁר לְכָל, מְרִישׁ כָּל דְּרָגִין עַד סוֹף כָּל דְּרָגִין כְּלָם יְכוּלִים לְמַצֵּא עֲצָמָם עִם כָּל בְּחִינוֹתֵיהֶם בְּתוֹךְ כָּל תּוֹרָה וְתוֹרָה שֶׁל רַבְּנֵי הַקְּדוּשָׁה וְהַגּוֹרָא זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה, וְעַל־בֵּן עַל־יָדֵי כָּל תּוֹרָה וְתוֹרָה יוֹכֵל כָּל אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם בְּכָל עֵת וּבְכָל זְמַן לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ יִהְיֶה אִיךְ שִׁיחָהּ:

וְגַם עַל פִּי פִּשּׁוּמוֹ יְכוּלִים לְהַבִּין זֹאת, שֶׁיְכוּלִין לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ עַל־יָדֵי כָּל תּוֹרָה וְתוֹרָה, לְמַשָּׁל, הַתּוֹרָה בְּחִצּוֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר (בְּסִימָן ה' בְּלִקּוּפֵי מוֹתָרִין א'), שִׁמְתַּחֲלֵת בִּי חֵיב כָּל אָדָם לומר בְּשִׁבְלֵי נִבְרָא הָעוֹלָם, נִמְצֵא בְּשִׁבְלֵי נִבְרָא בְּשִׁבְלֵי צְרִיךְ אֲנִי לְרֵאוֹת בְּכָל עֵת בְּתַקּוּן הָעוֹלָם וּלְמַלְאֵת הַסְּרוּן הָעוֹלָם וְלַהֲתַפְלֵל בְּעִבּוּרָם וְכוּ', וְצְרִיכִים לִידַע אִם הוּא קָדָם גְּזַר דִּין אוֹ אַחַר גְּזַר דִּין כְּדֵי לִידַע אִיךְ לַהֲתַפְלֵל וְכוּ' עֵינֵי שָׁם, וְהִנֵּה מִהַתּוֹרָה הַזֹּאת דָּבַר רַבְּנֵי הַקְּדוּשָׁה זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה בְּעֲצָמוֹ עִם אֲנָשִׁים מְאֻנְשָׁיו, לְעִנְיַן תַּפְלָה, שֶׁהִזְהִיר אוֹתָם לַעֲשׂוֹת מִהַתּוֹרוֹת תַּפְלוֹת, וְלַמַּד אוֹתָם סֵדֶר תַּפְלָה, וְתַפְסֵם לָהֶם לְדוּגְמָא תּוֹרָה הַזֹּאת, וְהוֹרָה אוֹתָם בְּפִשְׁימוֹת, שִׁיחָתוֹ לְהַסְתַּבֵּל עַל עֲצָמָם כְּמָה הֵם רְחוּקִים מִכָּל זֶה, בִּי כָּל אֶחָד מִחֵיב לומר כָּל הָעוֹלָם לֹא נִבְרָא אֶלָּא בְּשִׁבְלֵי, וְלַהֲתַפְלֵל עַל הַסְּרוּן הָעוֹלָם, וְלִידַע אִם הוּא קָדָם גְּזַר דִּין אוֹ אַחַר גְּזַר דִּין, וְאִם בֵּן עֵתָה יִסְתַּבֵּל עַל עֲצָמוֹ כְּמָה הוּא רְחוּק מִכָּל זֶה, וְיִתַּפְלֵל וְיַעֲתִיר לְשֵׁם יִתְבַּרַךְ שִׁיזְכֶּה לְהַגִּיעַ לְכָל זֶה, וְשִׂאֲלוֹ אוֹתוֹ אֹז, בִּי אֵינִי זֶה צְרִיךְ לָנוּ עֲבָשָׁיו כִּי אֲנִי רְחוּקִים עֲבָשָׁיו לְהַתַּפְלֵל עַל זֶה לְפִי מִדְּרָגָתִינוּ עֲבָשָׁיו, הַשִּׁיב לָהֶם, הֲלֹא יִשְׁמְעוּ אֲזַנֵּיכֶם מִה שֶׁפִּיכֶם מְדַבֵּר בְּתוֹרָה הַזֹּאת, בִּי הֲלֹא מִבְּאֵר כְּאֵן, שֶׁכָּל אָדָם מִחֵיב לומר כָּל הָעוֹלָם לֹא נִבְרָא אֶלָּא בְּשִׁבְלֵי, וְאִם בֵּן הַחֵיב מִטָּל עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּהִכָּרַח וְאֵינֵנו יְכוּל לְפַטֵּר עֲצָמוֹ מִזֶּה וְכוּ', בְּדְבָרִים הָאֵלֶּה נִשְׁמַע מִפִּי הַקְּדוּשָׁה זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה בְּעֲצָמוֹ:

וְהִנֵּה בְּאֵמֶת אִם יִזְכְּנוּ הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ לְקַיֵּם דְּבָרָיו כְּפִשּׁוּמוֹ, עַל פִּי הַדְּרָךְ הַמְּבֹאֵר כְּאֵן בְּפִשְׁימוֹת, בְּנֻדָּא יוֹכֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ, עַל פִּי דְרָךְ זֶה עַל־יָדֵי כָּל תּוֹרָה וְתוֹרָה. בִּי אֶפְלוֹ אִם יִהְיֶה הַפְּחוֹת שֶׁבְּפְחוֹתִים וְתַקֵּל שֶׁבְּתַקֵּלִים, וְאֶפְלוֹ אִם עֵבֶר מִה שֶׁעֵבֶר חֵם וְשָׁלוֹם, אִם יִתְעוֹרֵר בְּאֵמֶת לְשׁוֹב אֶל הַשֵּׁם, וְיִתְחַיֵּל לְשַׁפֵּךְ שִׁיחוֹ לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ, יוֹכֵל לְפָרֵשׁ עַל־יָדֵי זֶה דִּיקָא כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבוֹ, כִּי יִתְחַיֵּל לומר בְּמַר נִפְשׁוֹ, הֲלֹא בְּשִׁבְלֵי נִבְרָא הָעוֹלָם, בִּי כֵּךְ הִזְהִירוּ אוֹתָנוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה שֶׁהוּא חֵיב עַל כָּל אָדָם לומר כֵּךְ שֶׁכָּל הָעוֹלָם לֹא נִבְרָא אֶלָּא בְּשִׁבְלֵי, וְכְמָה וְכְמָה אֲנִי רְחוּק עֲבָשָׁיו מִזֶּה. וְאִף שִׁיחָתוֹ לְפִי דַעֲתוֹ שֶׁהוּא רְחוּק מְאֹד מְאֹד מִזֶּה בְּלִי שַׁעוֹר, עַד אֲשֶׁר אֵינִי רְאוּי לוֹ לְדַבֵּר כָּלֵל מִזֶּה שֶׁבְּשִׁבְלֵי נִבְרָא הָעוֹלָם, לְפִי מִדְּרִיגָתוֹ הַפְּחוֹתָהּ וְהַשְּׁפָלָה שִׁיזְדַּע בְּנִפְשׁוֹ, אִף עַל פִּי בֵּן אֲדַרְבָּא עַל־יָדֵי זֶה דִּיקָא יוֹכֵל לְשַׁפֵּךְ שִׁיחוֹ בְּיוֹתֵר, בִּי הֲלֹא בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ בְּנֻדָּא הַחֵיב עָלָיו לומר כֵּךְ שֶׁבְּשִׁבְלֵי נִבְרָא הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה: חֵיב כָּל אָדָם לומר וְכוּ', כָּל אָדָם דִּיקָא יִהְיֶה מִי שִׁיחָהּ, רַק שֶׁהוּא נִתְרַחַק כָּל כֵּךְ עַד שֶׁקָּשָׁה לוֹ לְדַבֵּר מִזֶּה, אִם בֵּן אֵיפּוֹא אֲדַרְבָּא עַל־יָדֵי זֶה דִּיקָא,

הקדמות לתפלות

יא

ישפוך לבו במים נכח פני השם, כשיסתכל על עצמו כמה הוא רחוק מזה על ידי מעשיו וכו', ודיקא על ידי זה יבגס בדברים עד שיוכל לדבר ולפרש כל לבו, את כל נגעי לבבו ומכאובי נפשו באותו העת, וכיוצא בזה בכל דבר ודבר מתורה הזאת, כי אחר כך יסתכל להלן בתורה הזאת, שמבאר שם איך לידע בין קדם גזר דין לאחר גזר דין, הוא על ידי שמחה של מצוה לעשות המצוה בשמחה גדולה מהמצוה בעצמה כו' עין שם, ויתחיל להתפלל על זה, ולהסתכל על עצמו כמה הוא רחוק מזה, ויטעון טענות והפצרות לפני השם יתברך שיזכהו להגיע לזה וכמו כן להלן יותר, שמבאר שם איך לזכות לשמחה וכו' שהוא על ידי רעמים על ידי שמפשיטין עקמימות שבלב וכו' ורעמים הם התפלה בכח וכו' ולזכות לזה צריכין לפנות המוח ממה שבות זרות מחמין שלא יחמיץ את מחו בתאות והרהורים, ויגער במחשבות זרות כמו שכתוב: גער חית קנה וכו' שזה בחינת מצה וכו', וצריך לשמר עצמו מראות חיצוניות וכו', והעקר לשמר עצמו מחמין שלא יחמיץ מחשבתו בשום מחשבה חיצונה כלל וכו', וצריך שיהיה לו אמונת חכמים ולהאמין שכל המחלקת שיש בין הצדיקים השלמים הוא רק בשבילו, כדי שיקח לעצמו תוכחה ומוסר על שפגם בטפי מחו, שעל זה נאמר כל באיה לא ישובו ולא ישיגו ארחות חיים, כדי שיזכה לשוב ממות לחיים מחמין למצוה וכו' ועל כן אסור לו שיהיה קשה לו שום קשיא על המחלקת שבין הצדיקים האמתים, רק להאמין בכלם באמונה שלמה וכו'. עין שם כל התורה הנזכר לעיל. והנה על כל הדברים האלה צריך לשפך שיחו בתחנונות ובקשות הרבה שיזכה להגיע לכל זה, כי כמה וכמה תפלות ותחנונות צריך האדם להתפלל שיזכה לפנות המוח ממה שבות זרות והרהורים ושלא יחמיץ את מחו בתאות ובחכמות חיצוניות והרהורים חס ושלום, כי כמעט כל אדם נלכד בזה מאד, וצריכין לבקש הרבה מהשם יתברך להנצל מזה ושיזכה למחשבות זכות וקדושות, וכן כמה צריכין להתפלל לזכות לתפלה בכונה ובכח וכו' וכיוצא בזה בכל הדברים הנאמרים שם בתורה הזאת, וכן בכל תורה ותורה, ומשכיל על דבר יוכל להבין מעצמו דברים הרבה מתוך דברים אלו, וגם כי הבא לטהר מסייעין לו מן השמים, ואם יבין לבו יהיה השם יתברך בעזרו ויזמין וישלח לו דבורים הרבה בפיו, שיוכל לפרש כל לבבו בכל עת על ידי כל מאמר ומאמר:

על כן מי שרוצה לחוס על נפשו ולהסתכל על תכליתו הנצחי באמת לאמתו ורוצה להתקרב לשם יתברך באמת, וזה ידוע וברור שאי אפשר להתקרב לשם יתברך דהינו לשבר ולבטל כל המדות רעות ולזכות לכל המדות טובות, ולילך בדרךיו יתברך, זה אי אפשר כי אם על ידי תפלה ותחנונים ושועה וזעקה וזעקה לשם יתברך ימים ושנים הרבה, וכל הצדיקים והקשרים אמתיים לא זכו למדרגתם כי אם על ידי זה, על ידי תפלה ותחנונים, כמבאר אצלנו כבר כמה פעמים, אבל גם זה בעצמו קשה וכבד לאדם, דהינו להרבות בתפלה ותחנונים, כי על פי רב אין מלה בלשוננו לדבר ולפרש שיחתו, אבל על פי הדרך הנזכר לעיל, לעשות מהתורות תפלות כנזכר

הקדמות לתפלות

לעיל, על-ידי זה בקל יוכל לפרש כל אשר עם לבבו פנזכר לעיל. אך גם על זה יש מניעות וכבודות הרבה, כי לאו כל אדם בקי כל כך בדברי רבנו זכרוננו לברכה, עד שיוכל לעשות מהתורות תפלות וכיוצא בזה שאר מניעות רבות. על-כן שמתי אל לבי להעתיק מהתפלות שרשמתי לעצמי באשר פקד עלי רבנו זכרוננו לברכה, שטוב לכתוב לעצמו התפלות פשוטין לאיזה תפלה סדורה, כדי שיוכל לאמרה גם בפעם אחר, וכן עשיתי, אחר כך ראיתי שטוב להעתיקם בלשון כלליות באופן שיהיו שוין לכל נפש, ולמוסרם לאנשי שלומנו לכל אמצע הטוב מבעליו, כי ראיתי כי הם כלליות גדול מאד, והם דברים הצריכים לכל נפש, לכל אחד ואחד לפי מדרגתו, כלם צריכים להם למגדול ועד קטן, ואין שום דבר שחסר לאדם בענין עבודת השם שלא ימצא בתפלות הללו. ובאשר העתקתי קצתם ומסרתים לקצת אנשים, הוטבו בעיניהם מאד מאד והפצירו בי להעתיק להם כלם, אם אמנם לבי הלך אנה ואנה בזה, עם כל זה מסרתי עצמי לשם יתברך לבר וסמכתי עליו לבר, ברצונו יתברך וכרצון רבנו זכרוננו לברכה בן אעשה:

והנה מעלת אלו התפלות יבין כל משכיל החפץ באמת ובתמימות, כי תפלות כאלו עדין לא היו בעולם, והם מלאים כל טוב לבית ישראל, תפלות תחנונות ובקשות והפצרות ורצויים ופיוסים וודוים ומענות ואמתלאות וצעקות ושועות וזעקות גדולות לשם יתברך, לעורר רחמי המרבים עלינו שיקרבנו לעבודתו יתברך חיש קל מהרה, וגם כלול בהם התעוררות גדול שיאמר האדם לנפשו, שיעורר את עצמו לכל יעבר עולמו בשינה חס ושלו, כי הדבור יש לו כח גדול לעורר את האדם, ועל-כן אפלו הדברים שהאדם בעצמו יודע אותם, אף על פי כן כשיאמרם בפיו ועורר את עצמו על-ידי זה יתחזק ויתגבר וישתוקק ביותר להתקרב לשם יתברך, עד שישזכה לתשובה שלמה באמת, ומי שיהיה רגיל בתפלות אלו באמת ובתמימות, בודאי יזכה לחיי עולם:

אך טוב אשר תאחז בזה וגם מזה אל תנח ידך, דהינו לעסק בכל יום בהתבודדות ולפרש שיהתו לפני השם יתברך את כל אשר עם לבבו בלשון אשכנז (כמבאר בספריו הקדושים כמה פעמים), ולעשות בעצמו מהתורות תפלות כנזכר לעיל, כי אי אפשר לבאר בכתב כל הצטרכות האדם בפרטיות, ובפרט לפי השנויים שנעשים באדם בכל עת וזמן, וכבר הזכיר רבנו זכרוננו לברכה כמה פעמים לומר תחנונות ובקשות הרבה בכל יום, כל מיני תחנונות הנמצאים באיזה סדור מסדורים הגדולים או בשערי ציון ובשאר מקומות, מכל שכן וכל שכן לעסק בספר תהלים, ומי שרוצה לקיים דבריו הקדושים ולעסק בתפלות לזכות לחיי עולם, בודאי יערב לנפשו מאד מאד אלו התפלות כי אין שום תפלות בעולם שיוכל האדם למצוא את עצמו בהם כמו באלו התפלות המדברים מכל המדות ומכל הדברים שבעולם, ובאשר יראה הרוצה בעיניו, אשרי שיאחז בהם:

הקדמות לתפלות

יג

והנה לא נפלאות היא לחבר תפלות חדשות, כי כבר קדמוני בזה כמה וכמה גדולים וקטנים, אשר חברו ויסדו כמה תפלות, כמו בספר שיערי ציון, שנמצאים כמה תפלות שחברו האחרונים, וכן בסדורים הגדולים ובשאר ספרים. וגם בימינו נתחברו כמה וכמה תפלות חדשות, וגם יש כמה וכמה ספרים שלמים של תפלות, רק שאינם מצויים בינינו, כמוכא בסוף סדר הדורות בתוך שמות הספרים, שמביא שם ספרים הרבה של תפלות שאינם מצויים כל כך בינינו, וגם כל הפיוטים והסליחות וזמירות רבם ככלם לא יצאו מפי הקדמונים מנביאים ותנאים ובעלי רוח הקדש, כי אם מפי האחרונים שהיו זמן רב אחר שפסקה רוח הקדש מישראל, כי מוכן לכל משביל שאין אסור לחבר תפלות מי שאינו במדרגת בני עליה בעלי רוח הקדש, כמו ששאר מחברי ספרים, אין חיוב שיהיו בעלי רוח הקדש, כי לא בשמים היא, אדרבא בחבורי תפלות אין שום אחריות ואין בו חשש סכנה כמו בשארי ספרים שמחברים, כמו בענין הוראת אסור והתר ודיני ממונות, שיש בהם סכנה גדולה למחברם, שלא יבשל בדבר הלכה חס ושלום, שלא יאמר על טמא טהור חס ושלום וכו', וכן בספרי מפרשים ומבארים יש גם כן חשש שלא יאמר שלא כהלכה, ולא יבון הפרוש והבאור האמת, ואף על פי כן החיוב על כל בעל תורה לחבר ספרים, כפי אשר תשיג ידו, כאשר האריכו בזה בכמה ספרי קדש, ואסור למנוע עצמו מחמת חשש סכנות הנזכרים לעיל, כי לא בשמים היא, ואנחנו מחיבים לעשות המטל עלינו, לברר וללבן ההלכה כפי יכולתנו, ולהטות דעתנו ושכלנו אל נקדת האמת תמיד, והי הטוב בעיניו ועשה, ואת כל אשר יזמין לנו השם יתברך בשכלנו איזה חדוש ובאור, אנו מחיבים לבאר על ספר, ולהפיץ מעינותינו חוצה, ולהיטיב מטובנו לאחרים, ולכלי למנוע הטוב מבעלי מחמת חששות ומרה שחורות כאלו, כי אין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא עם בריותיו ולא נתנה תורה למלאכי השרת, מכל שכן וכל שכן בעניני חבורי תפלות שאין יוצא מהם הוראה ודין ולא באור ופרוש, בנדאי אין למנוע מלחברם, אף מי שאינו גדול במעלה, בפרט תפלות כאלו שנתיסדו על יסוד תזקוקים, יסוד מוסד, ויש להם על מה שייסמוכו, תהלה לאל, כי כלם בנויים ומיסדים על אדני פז, על דברי תורתו הקדושה של רבנו הגדול והקדוש והנורא זכר צדקתו וקדשותו לברכה, אשר כל דבריו כלם נאמרו ברוח הקדש, במדרגה גבוהה מאד מאד, ומי שיעין בספריו הקדושים ובשיחותיו הקדושות, יבין מעט מה מאד עמקו מחשבותיו, ועד היכן דבריו מגיעים, ואין להאריך בזה. על-כן כל תפלות אלו, ממקום קדוש יתהלכו, נובעים ויוצאים ממעין הקדוש היוצא מבית השם, המלא על כל גדותיו עצות עמוקות נפלאות ונוראות לעבודת הבורא יתברך, מים עמוקים עצה בלב איש, הן על כל אלה הוכרחתי למלאות רצון חברי החרדים לדברי ה', המתאווים ומשתוקקים לתפלות אלו, להעתיקם ולהדפיסם, להאירם על פני תבל, לחלקם ביעקב ולהפיצם בישראל. ודי בהתנצלות זאת לכל חפץ באמת, והי אלהים אמת יתן אמת ליעקב,

הקדמות לתפלות

ויזרנו ויזריכנו בדרך האמת תמיד, ויטה לבבנו אליו לעבדו באמת עד יוכן בחסד
כסא דוד וישב עליו באמת במהרה בימינו אמן:

והשם יתברך ישמע שועתינו ויאזין קולנו ויקשיב תפלותינו, ויזכנו לעסק בתפלות
ותחנונים תמיד, הן בתפלות הכתובות וסדרות לפנינו, הן בתפלות ותחנונות שהאדם
צריך לדרך בעצמו מלבד בלשון אשכנז בכל יום ויום, באשר הזהירנו רבנו זכרוננו
לברכה כמה פעמים, כי זה העקר במבאר בספריו הקדושים כמה פעמים, עד שגזקה
לשוב אליו באמת בתשובה שלמה ברוצונו הטוב. עד שגזקה לעלות ולהכליל בו
יתברך באור האין סוף לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו, ובזכות זה יביא לנו את משיח
צדקנו במהרה בימינו, כי עקר כלי זין של משיח הוא התפלה, במבאר בתורה אמר
אל הכהנים (בסימן ב). וצריכין לחזק עצמו בתפלה ותחנונים מאד מאד, אפלו אם יעבר
עליו מה עד וישקיף וירא ה' משמים, יחיינו מיזמים, ביום השלישי יקימנו ונתיה לפניו
להתהלך לפני ה' באור החיים, אמן ואמן:

חלק ראשון

לְעֵלּוּי נְשָׁמֹת

יעקב בן תמר ז"ל
 אברהם בן דוד ז"ל
 שושנה בת שלום ז"ל
 שמואל בן צדוק ז"ל
 שושנה בת יחיא ז"ל
 דליה בת שמואל ז"ל
 חיים בן אברהם ז"ל
 רבקה בת תמרה ז"ל
 נאווה בת פנינה ז"ל
 אסתר בת יהושע ז"ל
 אורה בת יחיא ז"ל

דוד בן חיים ז"ל
 לאה בת שרה ז"ל
 אשר בן חוה ז"ל
 נאווה בת פנינה ז"ל
 ניר יוסף בן מנחם ז"ל
 פנחס בן בכור ז"ל
 עמית בן אריה ז"ל
 ישראל בן מרדכי ז"ל
 ציון בן תמו ז"ל
 שולה בת תמו ז"ל
 אלימלך בן קמיל ז"ל

משה אזולאי בן דדה טובה ז"ל

ת. נ. צ. ב. ה

וְלֵהֲבָדִיל, לְרַפְּאֵת וְיִשׁוּעַת

רבקה בת איתה
 אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ
 ענבל בת זהבה
 אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ
 זהבה בת יונה
 אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ
 אמונה חנה בת ענבל
 אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ

ישי נריה בן גילה
 אֵל נָא רַפָּא נָא לוֹ
 משה בן נזימה
 אֵל נָא רַפָּא נָא לוֹ
 תמר בת נזימה
 אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ
 שני בת מלכה
 אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ

לכו חזו מפעלות ה'

התנגלות נפלא מסוד גדלת התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי ז"ל:

זה הפסוק כי לא תשכח מפי זרעו הם אותיות יוחאי, וזה שמרמו ומגלה הפסוק. כי לא תשכח מפי זרעו, מפי זרעו דיקא הינו מפי זרעו של זה בעצמו שהוא מרמו ונסתר בזה הפסוק. שהוא התנא יוחאי. כי על-ידי זרעו של יוחאי שמרמו בזה הפסוק בסופי תבות כנ"ל, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשכח התורה, כי בזהר דא יפקון מן גלותא כנ"ל:

ודע שסוד רבי שמעון בעצמו, הוא מרמו בפסוק אחר, כי דע כי התנא הקדוש רבי שמעון הוא בחינת דינאל ה': עיר וקדיש מין שמיא נחית, ראשי תבות שמעון כנדרפס שם. ועכשו יש נחל נויבע מקור ח'כמה (משלי י"ח) שאפלו העיר וקדיש צריך גם-כן לקבל משם, והבן.

רבי שמעון בן יוחאי, הבטיח שלא תשתכח תורה מישראל על ידו, כמוכא בדברי רבותינו זכרונם לברכה (שבת קלח): 'כשונכנסו רבותינו לפרס ביבנה אמרו: עתידה תורה שתשתכח מישראל, ואמר רבי שמעון בן יוחאי שלא תשתכח, שנאמר: "כי לא תשכח מפי זרעו", וכמבאר בזהר (נשא קבר): 'בהאי חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא'.

ועתה בוא וראה והבן, נפלאות נסתרות של תורתנו הקדושה, כי על-בן סמך רבי שמעון בן יוחאי עצמו על זה הפסוק: כי לא תשכח מפי זרעו, כי באמת בזה הפסוק בעצמו, מרמו ונסתר סוד הזה. שעל-ידי זרעו של יוחאי, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשתכח התורה מישראל, כי סופי תבות של

תפלה להתנגלות רשב"י

תפלה זאת מסדרת על פי סוד הנורא שגלה רבנו זכרוננו לברכה, על גדולת רבי שמעון בר יוחאי ז"ל, שהבטיח לישראל שלא תשתכח התורה על ידו, כי בזהר דא יפקון מן גלותא, עין שם בתחלת הספר, ומה טוב לאומרה על קברו הקדוש של רבי שמעון בר יוחאי ז"ל מי שזוכה לבא לשם, אך גם בכל מקום האומרה לא הפסיד, כי התפשטות נשמת הצדיק הוא בכל העולם, כמוכא בזהר הקדוש:

ל"ג בעמר הלולא דרבי שמעון בן יוחאי

(מז) רבי שמעון בן יוחאי, עיר וקדיש מין שמיא נחית, בוצינא קדישא, בוצינא עלאה, בוצינא רבא, בוצינא יקירא, אתם הבטחתם לישראל שלא תשתכח התורה מישראל על-ידכם, כי בזהר דא יפקון מן גלותא, ואפלו בתוקף ההסתרה שבתוך הסתרה בעקבות משיחא באחרית הימים האלה, הבטחתם שאף-על-פי-כן לא תשכח התורה מפי זרענו, כמו שכתוב, ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל אשר עשה וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו, והנה עתה הגיעו הימים אשר אין לנו בהם חפץ, כי ארץ עלינו הנלות ומשך עלינו השעבוד, ובכל

תפלה להתגלות רשב"י

יום אנו הולכים ודלים, ומטה דינו מאד, כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב כי נשארנו ביתומים ואין אב, ואין מי יעמוד בעדנו. והנה בתוקף סוף הגלות המר הזה, וכבר התחיל להתנוצץ התנוצצות משיח מימי האלהי הארי זכר צדיק לברכה, ועמך בית ישראל משתוקקים ומתגעגעים מאד להשם יתברך, והכל תפצים ליראה את שמך בהשתוקקות נמרץ ונפלא, אשר לא היתה פואת ממי קדם, הקיצותי ועודי עמך, באתי עד קץ כל הדורות ועודי עמך, עדין אנו אהוים בך, ומשתוקקים לעבודתך בכלות הנפש. אבל אף על פי כן, גם גדל רחוקנו ממך בעתים הללו הוא גם כן בלי שעור, כי טבענו ביון מצולה ואין מעמד באנו במעמקי מים ושבולת שטפתנו. וראה את עמך ישראל מרודים מאד, אשר אי אפשר לבאר ולספר גדל התגרות הפעל דבר אשר התגרה בנו מאד, עד אשר הפיל אותנו מאד. והנה אנכי בעניי מי אנכי לספר צרות ישראל, רק אתם לבד ידעתם את כל המעמד ומצב של ישראל באחרית הימים האלה. אך באתי לספר ולצעוק עלי ועל נפשי, על עוצם רחוקי מהשם יתברך, ועוצם פגמי ועונותי הרבים ופשעי העצומים, ועל אלה אני בוכיה עיני עיני יורדה מים, כי איני יודע שום דרך איך להתחזיר לי הכח ודקדושה, ואיך לזכות לתשובה שלמה, ובאיזה דרך אתחיל לעזוב דרכי הרע ומחשבותי המגנות, ואיך ובמה אזכה לתקן קלקולים ופגמים באלה. לא ידעת נפשי אנה אני בא, אנה אוליך את חרפתי העצומה, אנה אברח, אנה אטמן מפני בשתי וכלמתי, ואומר להרים בסוני ולגבעות נפלו עלי. אוי מה היה לי, אוי מה היה לי, על כן אמרתי שעו מני אמרר בכבי אולי יחוס אולי ירחם, כי אין מעצור ליהוה להושיע גם אותי בעת הזאת, כי הרבה רוח והצלה לפניו, כמו שכתוב, הן כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה. ומי יאמר לך מה תעשה, על כן באתי בעני בפתח, רש דל ואביון, נגוע ומענה, מבלבל ומטורף, עני וכואב, לצעוק ולזעוק לפני הדרת קדשתכם:

רבי רבי רבי, אבי אבי, רכב ישראל ופרשיו, נהירו דבוצינא דאורייתא, עורה למה תישן, איך תוכלו לסבול צרות ישראל, קומו והתעוררו עם כל הצדיקי אמת להסתכל ולראות במרירות צרות נפשנו, הקיצו ורגנו שוכני עפר קומו ושיני מכפל לסעדינו. צדיקי יסודי עולם, קומו בעזרתנו בעת צרה הזאת, חוסו והמלו על כל עדת בני ישראל, ובתוכם עלי החוטא והפגום המלא חטאים מכף רגל ועד ראש. אתם ידעתם את כל התלאה אשר מצאתנו מיום גלות הארץ עד הנה, כל מה שעבר על כלל ישראל בכלליות ובפרטיות, מה שעבר על כל אחד ואחד, ובפרט מה שעבר עלי מיום שנאצלו ונבראו ונעשו נשמתו ורוחי ונפשי וגופי, כל מה שעבר עלי בכל גלגול וגלגול, ובפרט מה שעבר עלי בגוף הזה, כל מה שעברתי מעודי עד היום הזה, מה שאני זוכר עדין, ומה שגשכח ממני היספיקו כל אילי נביות לבאר ולספר אפס קצה מהפגמים שפגמתי ביום אחד כפי מה שנוגעים הפגמים במקום שנוגעים כפי שורש נשמתו, ומכל שכן וכל שכן מה שפגמתי בכל הימים שעברו עלי מיום היותי

תפלה להתגלות רשב"י

ט

עד היום הזה (ובפרט וכו'). מי יוכל לספר, מי יוכל לשער, מה אדבר, מה אתאונן, מה אומר, מה אדבר, ומה אצטדק:

רבנו של עולם, תן בלב הצדיק הקדוש והנורא הזה אם יזכה להיות על קבר הרשב"י יאמר: השוכן פה). ובלב כל הצדיקים אמתיים, לבל יסתירו פניהם ממני, ויעמדו בעדי למליצי יושר, להפוך בזכותי ולבקש ולמצוא בי נקודת טובות, ומליצו טוב בעדי שתקרבני אליך ברחמים, ותתן בי לב חדש ורוח חדשה תתן בקרבי, שאזכה להתעורר מעתה באמת לשוב אליך באמת ובלב שלם, אי שמים הפגינו בעדי, כל בעלי רחמים והמלה חמלו עלי, כל שוכני עפר העתירו בעד מוטבע ביון מצולה ואין מעמד כמוני:

רבי רבי שמעון בן יוחאי, זכרו זאת ותשימו על לב, שזכינו בדורות הללו לשמוע נפלאות נוראות גדלתכם. איך מרמו בתורה שעל ידכם לא תשכח התורה, כי הפסוק שהבאתם ראיה ממנו, שהוא כי לא תשכח מפיו זרעו, הוא סופי תיבות 'יוחאי, ושמכם הקדוש בעצמו מרמו בפסוק, עיר וקדיש מין שמיא נחית, אשר אתם לבד יודעים סוד דברים האלה, אתם לבד יודעים גדלת ההבטחה שהבטחתם לישראל שהתורה לא תשכח מישראל על-ידכם, ואיך משה רבנו עליו השלום נבא על זה בתורתו הקדושה מקודם. על-כן באתי להזכיר, נא רבותי הקדושים, חמלו עלי ואל תסתכלו על כל הרע שעשיתי מעודי עד היום הזה, במחשבה דבור ומעשה, אשר המרתי אמרי אל ועצת עליון נאצתי, אל תביטו במעשי הרעים, ואל תעשו עמי כהטאי, ואל אקוץ בעיניכם, על אשר זה כמה אשר מעוררים אותי באלפים ורבבות רמזים והתעוררות, ובכמה מיני עצות נכונות בכל יום ובכל עת להתקרב להשם יתברך, ואני בעצם קשיות ערפי קלקלתי ופגמתי בכל זה, ולא הטיתי אזני ולפי לכל זה. חוסו עלי ואל תשיתו לב לכל זה, ועל יחר אפקם בי חלילה, רק תחשבו מחשבות עוד מעתה לבל אהיה נדחה מהשם יתברך ומכם חלילה, כי עדין אין מעצור ליהוה להושיע גם בעת הזאת, כי אין לי שום כח עתה אלא בפי לבד. וגם זה מאתו יתברך אשר לא עזב חסדו ואמתו מעמי, ונתן כח ליעף כמוני, לדבר עתה מעט דברים האלה, ועל-זה תמכתי יתדותי, שתרחמו עלי ותעשו את אשר אזכה לשוב באמת להשם יתברך (ולכא לארץ-ישראל מהרה בשלום, ולדבר כל זה ויותר מזה שם על ציון שלכם הקדוש). ויהוה הטוב ברחמי ישמע תפלתכם ויעזור ויגן ויושיע אותי ואת כל ישראל למענכם, ויחזירני בתשובה שלמה לפני מהרה, ויאחזני ולא ירפני, ואל יעזבני ואל ישני בשום אפן, עד שאזכה לשוב אליו באמת, ולהיות כרצונך הטוב מעתה ועד עולם, ולתקן בחיי את כל אשר פגמתי, בכח וזכות הצדיקים אמתיים, אשר עליהם לבד אני נשען לסדר דברי אלה לפני השם יתברך בעל הרחמים יודע תעלומות. יהוה יגמור בעדי יהוה חסדך לעולם מעשי ידיך אל תרף. הוציאה ממסגרת נפשי להודות את שמך בי יכתירו צדיקים כי תגמל עלי:

תורה א – אשרי תמימי דרך

תורה א – אשרי תמימי דרך

התורה כמו שאמרו רבותינו ו'ל על-פסוק אני חכמה כו' בכדי שיוכל לעמוד נגד נכלי היצר הרע. והיו ענין והפרה הלבנה וכו', חמה הוא השכל דסטרא-אחרא ונכליו, ולבנה הוא כח התאנה הנמשך מקסילות (דמרה לבנה הוא מורה על כסילות כידוע). והתורה רפואה לשניהם וכו'. וזה שכתוב כי השכל מאיר לו בכל מקום אפלו במקום אפל, כי דרך רשעים כאפילה שיש בו שני הסוגות. א', שאינו רואה כלל, הוא כח הכסילות, כמו שכתוב הכסיל בחשך הולך. והב' שמטעהו, והוא כח התאנה כמו שכתוב: "האמרים לרע טוב" (ישעיהו ה, ט) וכו'. (עני בהספר מסילת ישרים פרק ג).

ו. עקר מה שאין מתקבלים התפלות הוא מחמת שאין להדברים חן, על-כן צריך כל אדם להשתדל שיהיו דבריו דברי חן באמת, וזה זוכין על-ידי עסק התורה, ואז יתקבל תפלתו:

ז. איש הישראלי צריך תמיד להסתכל בהשכל של כל דבר, ולקשר עצמו אל החכמה והשכל שיש בכל דבר, כדי שיאיר לו השכל שיש בכל דבר להתקרב להשם יתברך על-ידי אותו הדבר, כי עקר החיות שיש בכל דבר הוא רק השכל והחכמה, כמו שכתוב: "החכמה תחיה וכו'" (קהלת ג, יב). והשכל הוא אור גדול ומאיר להאדם בכל דרכיו כמו השמש ואפלו בשבא האדם לפעמים למקום שהוא אפל וחשך חס ושלום, אף-על-פי-כן פשוטה להסתכל על השכל והחיות שיש בכל דבר, אזי מאיר לו השכל ומקרב אותו להשם יתברך, שזה בחינת מה שזכה יוסף

א. על-ידי למוד התורה נתקבלין כל התפלות וכל הבקשות, והחן והחשיבות של ישראל נתעלה ונתרומם בפני כל מי שצריכין בגשמיים ורוחניות:

ב. על-ידי עסק התורה בכח נותן כח למלכות דקדשה שתתגבר, ומגביר היצר טוב על היצר הרע:

ג. על-ידי עסק התורה יכול לזכות להבין הרמזים מכל הדברים שבעולם להתקשר על ידם להשם יתברך, ואפלו במקום חשך ואפל שנדמה לכאורה ששם קשה להתקרב להשם יתברך, גם שם יאיר לו השכל האמת למצא גם שם את השם יתברך, ולהתקרב משם דיקא להשם יתברך:

ה. אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות, על-כן כל אחד כפי העברות והפגמים שעבר ופגם, כמו כן הוא משגע ממש, על-כן נמצאים כמה מיני שגעון ברב בני אדם, והתקון לזה הוא עסק התורה, כי התורה היא בלה שמונתיו של הקדוש-ברוך-הוא שבוה מכניעין היצר הרע ומגרשין השגעון והרוח שטות שנגדק באדם על-ידי עונותיו:

ה. גם זוכין על-ידי עסק התורה להנצל מנכלי ערמוניות של היצר הרע, מה שעל-פי רב אינו מסית את האדם לעברה תקף, רק בתחלה מתלבש את עצמו במצוות וכו', ועל-ידי עסק התורה זוכין לשכל אמתו ולהנצל מכל זה; ויעל-כן נכנס באדם ערמוניות על-ידי למוד

יא. היצור הרע הוא רוצה לעשות את האדם משגע ממש חס ושלום, כי בעל עברה הוא משגע, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוח שמות' (סוטה 48). אך איך יבוא להאדם ויעשנו פתאם משגע חס ושלום, על-כן דרך היצור הרע להתלבש תחלה במצוות ומטעה את האדם כאלו מסיתו לעשות מצוה, ואחר-כך הוא מטעהו ומסיתו עוד יותר, עד שבא לעברות גמורות בדרך חס ושלום. וזה ממש כמו בחינת השגעון של המשגע שנתבלבל ונטרף דעתו, עד שאומר לרע טוב וכו', אך אף-על-פי-כן עדין יש בו איזה ניצוצי השכל והדעת, מה שאפלו לפי שמות וחסרון דעתו הוא מבין ויודע גם כן שאין לעשות דברים כאלו, ואף-על-פי-כן הוא עושה אותם עד שמחמת זה צריכים שתי תחבולות לרפואת המשגעים, הינו להכותם בכדי להכניע רשעת זדונם שלא יהיה נוחה להם על כל פנים בשגיונותם, ולא יעשו על כל פנים הדברים שהם בעצמם מבינים גם כן שהם שגועו ושמות, וגם צריכין לשום עליהם שמות וקמיעות בכדי לגרש מהם הרוח רעה שמבלבל ומטריף דעתם חס ושלום, עד שמהפכין ארחות ישר ואומרים לרע טוב וכו'. וכמו כן לענין רפואת האדם משגעוני היצור הרע הוא צריך גם כן לשתי בחינות הנ"ל, הינו להכניע תחלה רשעתו וזדונו שלא יעשה על כל פנים מה שהוא בעצמו מבין ויודע שהוא רע ועברה גמורה חס ושלום, וגם צריכין עוד לגרש ממנו הרוח רעה ורוח שמות שמתלבש עצמו במצוות ומטעה

לעמד בנסיונו על-ידי שהסתכל על השכל שיש בכל דבר:

ה. אי אפשר לזכות אל אור השכל הנ"ל כי אם על-ידי בחינת מלכות, דהינו שיקבל עליו מלכות שמים באמת ובאמונה שלמה, ויצמצם דעתו ויסלק כל חכמתו לגמרי, כאלו אין לו שום שכל עצמו כלל, וימאס בכל החכמות והשכליות חיצוניות, ויצפה ויכסף וישתוקק רק לקבל אור וחיות מהשכל והחכמה אמתיות, שהוא בחינת השכל העליון דקדושה שהוא עקר החיות דקדושה שיש בכל דבר הנ"ל:

ט. עקר המלחמה שבין היצור טוב והיצור הרע הוא רק בזה, כי היצור טוב מסית את האדם למאס בכל החכמות ושכליות חיצוניות, ובכל התאוות שהם כסילות גמור ורוח שמות באמת, ולקשר עצמו רק אל אור השכל דקדושה, והיצור הרע מסית את האדם להפוך בבחינת: "לא יחפץ בסיל בתבונה" (משלי יח, ט), שזה בחינת עשו שבזה את הבכורה שהוא בחינת החכמה והשכל דקדושה, וצריך כל אחד לתן בוח להיצור טוב להתגבר על היצור הרע, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (ברכות ה): 'לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע, וזה זוכין על-ידי שעוסקין בתורה בכח:

י. בשזוכין לכל הנ"ל, אזי נעשה יחוד גדול בכל העולמות ונעשה אור הלכנה באור החמה וזוכין לחן, ועל-ידי-זה נתקבלין כל התפלות וכל הבקשות:

תפלה לתורה א

אותו כאלו מסיתו לעשות מצוה כנ"ל, יב. עקר התקשרות אל השכל דקדושה וכל זה זוכין בשלמות רק על-ידי עסק התורה שכולה משתי מיני תחבולות הנ"ל:

הנ"ל, הוא על-ידי תמימות שזה בחינת: "ועקב איש תם" (בראשית כה, כו), כי יעקב זכה לאור השכל הנ"ל בשלמות:

תפלה לתורה א

(א) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתהיה בעזרנו, ותזכה אותנו ברחמיך הרבים וחסדיך העצומים ללמד וללמד ולעסוק בתורתך הקדושה לשמה תמיד, ולהגות בה יומם ולילה. ובזכות וכח למוד התורה הקדושה, תזכה אותנו ברחמיך הרבים, ותתן לנו כח להכניע ולשבר ולגרש את היצר הרע מקרבנו, ונזכה לגרש ולבטל את הרוח שטות וכל מיני שגעון שנתדבק בנו על-ידי מעשינו הרעים, הכל נזכה לגרש ולבטל על-ידי למוד ועסק התורה הקדושה אשר היא כלה שמותיך הקדושים, שלא יהיה שום כח להרוח שטות ושגעון לבלבל דעתנו כלל, רק נזכה לגרשו ולסלקו מעלינו ומעל גבולנו:

אנא יהוה אתה ידעת את רבוי המחשבות המורדות המבלבלים ומטרידים אותנו מעבודתך באמת, בכל עת ובכל שעה, וכלם באים על-ידי הרוח שטות ושגעון שנתדבק בנו על-ידי מעשינו הרעים, על-ידי חטאינו ועונותינו ופשעינו המרבים, עד אשר נתבלבל דעתנו ונתעבר שכלנו מאד מאד בלי שיעור וערך: אבינו שבשמים, טוב לכל ורחמי על כל מעשיו, תן לנו חנינה ולא נאבד, זכנו ברחמיך הרבים להכניע ולגרש ולבטל את הרוח שטות והשגעון ממנו על-ידי עסק התורה הקדושה:

ובכן תזכני ברחמיך הרבים שלא יהיה שום כח להיצר הרע והרוח שטות לבלבל את דעתי לבטל אותי חס ושלום מעבודתך באמת על-ידי המצות שלו שהוא מתלבש עצמו במצות, כאלו הוא מסית אותי לאיזה דבר מצוה, והוא טומן בזה רשת לרגלי חס ושלום, על-ידי אלו המצות שלו שהוא מתלבש בהם, באשר אתה לבד ידעת כל זה: אנא יהוה חוס וחמל על נפשי האמללה, והצילני ממנו מעצותיו הרעות האלו, לבל יהיה לו כח להטעות אותי חס ושלום בבלבולים הללו. והנני משליך את כל יהבי עליך יהוה אלהי ואלהי אבותי, ואני סומך עצמי עליך לבד, שאתה תולייכני ברחמיך הרבים בדרך הישר והאמת, בכל עת ובכל שעה, בכל תנועה ותנועה, שכלם יהיו כרצונך הטוב, ולא אסור מרצונך ימין ושמאל. כי אתה ידעת כי בשר ודם אנו, ואי אפשר לנו לכון בכל עת רצונך הטוב באמת לאמתו. על-כן עזרני ברחמיך הרבים שלא יהיה שום כח להיצר הרע והרוח שטות והשגעון לבלבל את דעתי עוד בשום בלבול בעולם כלל, רק אזכה לסמוך עליך לבד, ואתה תרחם עלי ברחמיך הרבים, ותולייכני בדרך האמת תמיד בכל עת ובכל רגע, באפן שכל מעשיו ועסקי

תּוֹרָה ב – אָמַר אֵל הַפְּהַנִּים

וּתְנוּעוֹתַי כָּלֵם, וְכָל הַתְּנוּעוֹת שֶׁל בְּנֵי יִזְעָאֵי חֲלָצִי וְשָׁל כָּל הַתְּלוּוִיִּים בִּי, כָּלֵם יִהְיוּ כְּרֻצוֹנָךְ הַטּוֹב לְבַד תְּמִיד מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

וּבְכֵן תַּעֲזֹרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׂאֻזָּכָה לְתֵן כַּח לְמַלְכוּת דְּקַדְשָׁה, שְׂיִתְגַּבֵּר עַל מַלְכוּת הַרְשָׁעָה, וְאֻזָּכָה לְהַגְבִּיר הַיֶּצֶר הַטּוֹב עַל יֶצֶר הָרָע. וְתַחֲנַנְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתִשְׁפִּיעַ עָלַי חֲכָמָה וְשִׁכְלָה דְּקַדְשָׁה, שְׂאֻזָּכָה לְהַסְתַּכֵּל בְּכָל דְּבַר בְּאוֹר הַשִּׁכְלָה דְּקַדְשָׁה שְׂיִשׁ בּוֹ, לְדַבֵּק עִצְמִי לְהַשֵּׁם וְתִפְרֹךְ עַל-יָדַי כָּל הַדְּבָרִים שְׂבַעוּלָם, שְׂאֻזָּכָה לְהַבִּין מִכָּלֵם אֶת הָרְמוּזִים שְׂאֵתָה מְרָמוֹ אֵלַי בְּכָל עֵת לְהִתְקַרֵּב אֵלַיךָ: וּבְכֵן יִהְיֶה רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ מְלֵא רְצוֹן מְלֵא רַחֲמִים מְלֵא חֶסֶד מְלֵא טוֹב, בְּכָל עֵת וּבְכָל רֵנַע תְּמִיד. שְׂתַחֲסֵם וְתַחֲמַל עָלַי, וְתִשְׁפִּיעַ עָלַי חַן וְחֶסֶד, וְתִתֵּן לִי חֵן בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינַי כָּל רוּאֵי, וְתִשְׁפִּיעַ לִי דְבָרֵי חֵן וְתַחֲנוּנִים, בְּאִפְּן שְׂיִכְנָסוּ דְבָרֵי בְּלָבָד, וְתִקַּבֵּל אֶת תְּפִלָּתִי וּבִקְשִׁיתִי תְּמִיד, וְתִקְוֶם מִקְרָא שְׂכַתּוּב: וְשִׁפְכֵתִי עַל בֵּית דָּוִד וְעַל יוֹשֵׁב יְרוּשָׁלַיִם רוּחַ חֵן וְתַחֲנוּנִים. שְׂנֻזָּכָה שְׂיִהְיוּ דְבָרֵינוּ לְפָנֶיךָ דְבָרֵי חֵן וְתַחֲנוּנִים, בְּאִפְּן שְׂתִתֵּן לָהֶם מְקוֹם לְכַנֵּס בְּלָבָד, וְיִהְיוּ אֲמָרְנוּ לְרְצוֹן וּלְנַחַת לְפָנֶי כֶּסֶף כְּבוֹדָךְ:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הַבִּיטָה בְּעֵינֵינוּ וּרְאֵה בְּשַׁפְלוּתֵנוּ וּבְזִיוּנוֹנוּ. כִּי כָּל הַחֵן וְהַחֲשִׁיבוּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ הַקְּדוֹשׁ נָפַל בְּגִלוּת הַמֶּר הַזֶּה, וְעִמָּךְ יִשְׂרָאֵל נִבְזִים וְשִׁפְלִים בְּעֵינֵי הָעֹבֹם וְהַרְשָׁעִים. וְכָל הַחֵן וְהַחֲשִׁיבוּת נָפַל אֵלַיְהֶם. עַל-כֵּן חוֹסֵה נָא בְּרוּב רַחֲמֶיךָ עַל כְּבוֹדָךְ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ, וְתַעֲלֶה וְתִרְוֹמֵם וְתַגְדֵּל אֶת הַחֵן וְהַחֲשִׁיבוּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּנִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, וְתִבְטַל וְתִכְנִיעַ אֶת הַחֵן וְהַחֲשִׁיבוּת שֶׁל הָעֹבֹם וְהַסְטֵרָא אַחֲרָא וְהַרְשָׁעִים, שְׂלֵא יִהְיֶה לָהֶם שׁוּם חֵן וְחֲשִׁיבוּת לֹא לְמַעַלָּה וְלֹא לְמַטָּה, וְתִרְוֹמֵם קֶרֶן יִשְׂרָאֵל, וְתִשְׁמַע וְתִקַּבֵּל אֶת תְּפִלָּתֵנוּ וְאִנְקָתֵנוּ בְּכָל עֵת, וְתִבְיֵט בְּעַמְלָנוּ וְתִשׁוּר בְּעֵינֵינוּ וְדוּחַקֵנוּ. וְתִקְוֶם מִקְרָא שְׂכַתּוּב, כִּי לֹא כֹזֵה וְלֹא שִׁקֵּץ עֲנוֹת עֵנִי וְלֹא הַסְתִּיר פְּנֵי מַמְנוּ וּבְשׂוּעוֹ אֵלָיו שְׁמַע. הִנְנוּ וְעַנְנוּ וְשָׁמַע תְּפִלָּתֵנוּ, כִּי אַתָּה שׁוֹמַע תְּפִלָּת כָּל פֶּה עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. כְּרוּךְ אַתָּה שׁוֹמַע תְּפִלָּה:

תּוֹרָה ב – אָמַר אֵל הַפְּהַנִּים

אִין אוֹמְרִים לוֹ עַמֵּד וְהַתְּפַלֵּל אֵלָא בֵּא וּקְרַב עֲשֵׂה מִלְחָמוֹתֵינוּ:

ב. מִי שְׂשׂוֹמֵר אֶת הַבְּרִית אֶת זֻכָּה לְתַפְלָה, וְכֵן הַפּוֹגֵם בְּבְרִית נּוֹטְלִין מִמְּנוּ הַתְּפִלָּה: [בְּדִאִיתָא בְּתַקּוּנִים (כ"ט עמוד ב) מֵאֵן דְּקָטִיל לְחַוְיָא (דְּעִקְרָא הוּא בְּעֵרִיּוֹת בְּמִבְאָר בְּפָנִים) יִהְבִּין לֵה בְּרִיתָא דְּמִלְכָא דִּיאִהּוּ צְלוּתָא.] וְהוּוּ דְכְּתִיב אַחַר פְּסוּק תְּנוּרָה חֲרָבָה הַמִּבְּאָר בְּפָנִים בְּנוֹת מְלָכִים וְכוּ'. כָּל כְּבוֹדָה בַּת מִלְכָּה:]

א. עִקְר הַכְּלִי וְזֵן שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי הוּא הַתְּפִלָּה, וְכָל הַמְּלַחְמוֹת שְׂצָרִיךְ הָאָדָם לְכַבֵּשׁ, הֵן מִלְחָמוֹת הַיֶּצֶר הָרָע הֵן שְׂאָרֵי מִלְחָמוֹת עִם הַמוֹנְעִים וְהַחּוֹלְקִים הַכָּל עַל-יָדֵי תְּפִלָּה, וּמִשֵּׁם כָּל חַיּוּתוֹ. עַל-כֵּן מִי שְׂרוּצָה לְזָכוֹת לְקַדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל בְּאַמְתָּה, צָרִיךְ לְהַרְבוֹת בְּתַפְלוּת וּבִקְשׁוֹת וְשִׁיחוֹת בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ, כִּי זֶה עִקְר הַכְּלִי וְזֵן לְנִצְחַת הַמְּלַחְמָה: וְעֵין יְרוּשְׁלַמִּי בְּרַכּוֹת (ל"ד)

ומאזין ומקשיב כל דבור ודבור של כל תפלה ותחנה ושיחה, ואין שום דבור נאכד חס ושלום. רק כל דבור ודבור עושה רשם למעלה מעט מעט ומעורר רחמיו ותברך בכל פעם, אך עדין לא נגמר הבנין דקדשה שהוא צריך לבגס בו, וברבות הימים והשנים אם לא יהיה טפיש ולא יפל בדעתו בשום אופן בעולם, ויתגבר ויתחזק ויתאמץ בתפלה יותר ויותר, אזי על-ידי רבוי התפלות יכמרו רחמיו ותברך, עד שהשם יתברך יפנה אליו ויאיר לו פניו וימלא חפצו ורצונו בכת הצדיקים האמתיים, ויקרבהו ברחמים ובחמלה גדולה:

ז. אין ראוי לחשב לקבל שכר על שום דבר, כי כל המעשים טובים שלנו וכל התפלות הכל מאתו יתברך, על-בן אפלו אם האדם זוכה לפעמים לאיזה ישועה והתקרבות קצת, אל יחשב שזכה לזה על-ידי תורתו ותפלתו ומעשיו הטובים, כי הכל מאתו יתברך כנ"ל, ולולא חסדו הגדול כבר היה נטבע חס ושלום במה שהיה נטבע רחמנא לצלן:

ח. עקרא דיצרא בישא הוא על עריין, והוא עקרא דמסאבותא, על-בן צריכין לידע שעקר הנסיון של כל אדם בזה העולם הוא בתאוה זאת, אשרי הזוכה לנצח המלחמה:

ט. הצדיק האמת שבדור הוא בחינת מאור הגדול, והוא מזהיר ומאיר את התפלה שהוא בחינת מאור הקטן:

ג. צריך להפריש צדקה קדם התפלה, ועל-ידי-זה תפלתו שגורה בפיו. גם על-ידי הצדקה נצול ממחשבות זרות שבתפלה, ויוכל להתפלל בראוי שלא יטה מן הצד לא לימין ולא לשמאל, רק יכלכל כל דבריו במשפט:

ד. אי אפשר לזכות לתפלה בשלמות, כי אם על-ידי שמירת הברית בשלמות על-בן צריך כל אחד לקשר תפלתו לצדיקי הדור האמתיים, כי הם יודעים להעלות כל תפלה ותפלה למקום הצריך לה, ובונים מהם קומת השכינה, ועל-ידי-זה יתקרב ביאת המשיח:

ה. תורה ותפלה הם מחוקין זה את זה ומאירין זה לזה, על-בן צריכין לעסק בשניהם דיקא, וכל התורה שאדם לומד לשמר ולעשות, כל האותיות הם ניצוצי נשמות והם נתלבשין בתוך התפלה ונתחדשים שם בבחינת עבור, ועל-ידי זה נשלם גם אור התפלה ביותר, אך עקר השלמות הוא על-ידי שמקשרין ומביאין את התפלה להצדיק שבדור:

ו. אם האדם מרבה בתפלה והתבודדות ימים ושנים הרבה, ואף-על-פי-כן הוא רואה בעצמו שעדין הוא רחוק מאד מהשם יתברך, ונדמה לו שהשם יתברך כמסתיר פנים ממנו חס ושלום, אל יטעה חס ושלום שהשם יתברך אינו שומע תפלותיו ושיחותיו כלל, רק יאמין באמונה שלמה שהשם יתברך שומע

תפלה לתורה ב

כה

תפלה לתורה ב

(ב) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שזמם תפלת עמו ישראל ברחמים, שיעזרו רחמיה וחסדיך עלינו למענה, ותכין לבבנו להתפלל לפניך בכל לב ונפש, ותהיה תפלתנו שגורה בפינו תמיד, ולא יהיה לנו שום מונע ועכוב ובלבול בתפלתנו: רבנו של עולם, נוהג כצאן יוסף יושב הכרובים הופיעה עלינו ברחמיה הרבים אור קדשתך שמישך עלינו קדשה וטהרה, באפן שנוכל לכוף ולהכניע ולשבר את יצרנו הרע, ונזכה ברחמיה הרבים וחסדיך הגדולים, שנהיה בלנו אנהנו וזרענו שומרים את הברית קודש, ותעזר לנו תמיד, ותציל אותנו ברחמיה העצומים וחסדיך הגדולים מכל מיני פגם הברית חס ושלום, הן במחשבה הן בדבור הן במעשה, בין בשוגג בין במזיד, בין באונס בין ברצון, הן בחוש הראות הן בחוש השמיעה הן בשאר חושים. בכלם נהיה קדושים וטהורים בקדשת הברית בלי שום פגם והרהור כלל. כי ברחמיה הרבים בחרת בנו מכל האמות, ורוממתנו מכל הלשונות, והבדלת אותנו מכל טמאותיהם ומכל תועבותיהם, כאשר כתבת לנו בתורתך, ואבדל אתכם מן העמים להיות לי. וקראת אותנו בלנו בשם צדיקים. כמו שנאמר, ועמך (ישראל) בלם צדיקים:

אנא ברחמיה הרבים, אל תעשה תורתך הקדושה פלסתר חס ושלום, כי דברך אמת וקיים לעד. על-כן עשה עמנו בחסדיך, ועזור לנו שנהיה באמת בכלל צדיקים על-ידי שתפנו להיות משומרי הברית, אשר על-ידי זה לבד יאות לנו להיות נקרא בשם צדיק, כמו שהודעתנו על-ידי חכמיה הקדושים, שאין נקרא בשם צדיק כי אם מאן דנטיר ברית: ובכן בשם שעזרת את יוסף צדיקך בשעה שבא לידי נסיון והצלת אותו ונתת לו כח להתגבר על יצרו, בן יהמו נא מעיד ורחמיה עלינו, ותפנו בזכות וכה יוסף הצדיק, ותתן לנו שכל חכמה ובינה ודעת וכה ויבורה דקדשה, באפן שנוכל להנצל מכל מיני פגם הברית, ונוכל להתגבר על יצרנו. ונזכה שתהיה מחשבתנו קשורה ודבוקה בקדשתך תמיד בלי הפסק רגע, למען יהיה לנו כח על-ידי זה לסדר תפלתנו לפניך כראוי בלי שום מונע ועכוב ובלבול, באפן שתתקבל תפלתנו לפניך, ויכמרו רחמיה עלינו ותשיב פניך אלינו. ותמהר ותחיש לנאלנו ותביא לנו את משיח צדקנו, ולמענה עשה ולא לנו. ועזרנו שתהיה תפלתנו מסדרת כראוי, ותתן בנו שכל ודעת שנוכל לכלכל דברנו במשפט, ולא נפשל באמרי פינו, ולא נטה בתפלתנו לימין ולשמאל מן הדרך הישר והאמת. ותזכה אותנו ברחמיה הרבים לתן צדקה לעניים מהגנים, ותזמין לנו ממון ברוח ועניים הגונים לזכות בהם. ועוז מלך משפט אהב אתה בוננת מישרים משפט וצדקה בעקב אתה עשית. כי ממך הכל ומידך נתנו לך. עושה צדקות עם כל בשר עשה עמנו צדקה, ותזכה אותנו ברחמיה להיות בכלל עושי צדקה, ותסיר רוע לבבנו, למען נזכה לתן צדקה בשמחה בסבר פנים יפות, ולא ירע לבבנו בתתנו לו. פתוח נפתח את ידנו לו לתת לעני ואביון די מחסורו אשר

תורה ג - אקרוקתא

יחסר לו. ונפק לרעב נפשנו וערם נכסה בנגד. ובגלל הדבר הזה תברכנו יהוה אלהינו ותעורנו לסדר תפלתנו לפניך בתכלית השלמות. ותהיה תפלתנו זכה ונכונה בלי שום מחשבות זרות, למען לא יהיה שום מסך המבדיל בין תפלתנו ובניך:

והננו מכונים בתפלתנו ומקשרים את כל תפלתינו לכל הצדיקים שבדורנו. ואתה ברחמיך הרבים תעורר את לב צדיקי אמת שבדורנו, ותתן להם כח שייקבלו את תפלתנו ויעלו אותם לפניך. ואף אם תפלתנו אינה כראוי והיא מעורבת בפסולת הרבה ואין בתפלתנו אפלו דבור אחד או אות אחת שתהיה זכה ונקיה, ודברי מגמגם מאד ולשוני מלא פגם, כי לא בדעת אדבר והדבור רחוק מן המחשבה. הן על כל אלה נברו רחמיך וחסדיך, ותתן כח בצדיקיך האמתיים שיוכלו להעלות ולהרים ולהגביה כל תפלותינו לזכותם ולנקותם מכל סיג ופגם, באפן שיוכלו לעלות לפניך לרצון, ויבנו מהם את קומת השכינה, להכינה ולסעדה ולהקימה מגלותה, ותקים את ספת דוד הנפלת, על-ידי תפלותינו. ותשיב שכנתך לציון, ותאיר פניך אלינו, פנה אלי וחנוני. כי לא בקשתי אבטח וחרבי לא תושיעני. רק בשמך לבד בטחנו. באלהים הללנו כל היום ושמך לעולם נודה סלה. ותעורר את משיח צדקנו שייקבל את תפלתנו ויעלה אותם לפניך, וכל תפלתנו ותפלות עמך בית ישראל, יהיו בידו להרב פיפות, למחסה ולמגן וצנה, ללחום את לוחמנו ולריב את ריבנו. יחס על דל ואביון ונפשות אביונים יושיע. החזק מגן וצנה וקומה בעזרתי. חגור חרבך על ירך גבור הודך והדרך. ולמענך עשה ולא לנו. כי גם מעט דמעט מעשינו הטובים וכל צדקותינו ותפלתנו הכל מאתך, כי ממך הכל ומיך נתנו לך. וכמו שכתוב, מי הקדימני ואשלם. לא לנו יהוה לא לנו כי לשמך תן כבוד על חסדך ועל אמתך. כחסדך חניני ואשמרה עדות פיך. וקים לנו מקרא שכתוב, למען שמי אאריך אפי ותהלתי אחטם לך. למעני למעני אעשה כי איך יחל וכבודי לאחר לא אתן. מגדיל ישועות מלכו ועושה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם. אמן סלה:

תורה ג - אקרוקתא

וכבוד והתפארות, כי שמיעת קול נגינה שלו מזיק לעבודת הבורא יתברך, וכן להפך שמיעת קול נגינה ממנגן כשר והגון טוב לעבודת הבורא יתברך:
 [וזה שאמר רבותינו ז"ל (בבא בתרא יב.) מיום שחרב בית המקדש (שבו היו הכרובים), נתנה נבואה לשוטם. ואמרו על-פסוק נתנה עלי בקולה זה שליח צבור שאינו הגון בחינת: "עלות עלי" (בראשית לג, יג). בחינת: "מאחר עלות" (תהלים עח, עא) מאחרי נצח והוד כמבאר בפנים:]

א. על-ידי נגינה דקדשה מקימין ומעלין המלכות דקדשה וזוכין להתנשאות, וכן להפך, החזונים והמנגנים דסטרא אחרא פוגמין מלכות דקדשה ומאריכין את הגלות. ועל ידם נבשלים ונוקשים בני אדם בצפירים האחוזות בפתח, על-כן צריך לזהר מאד שלא לשמע נגינה ממנגן דסטרא אחרא שאין בונתו בנגונו לשם שמים כלל, רק בשביל ממון

תפילה לתורה ג

כו

שירצה, גם יכולין לזכות לבהינת נבואה:
ה. בשמתקן הקול נגינה וזוכה לבהינת מלכות וממשלה, ואזי יוכל למשל בכל מה שירצה, ויוכל להמית לזה ולהחיות לזה, אבל צריך לזהר לדון את כל אדם לכף זכות שלא יחריב את העולם, כי השם יתברך חפץ חסד הוא ורוצה בקיום העולם:

ו. בשאדם שומע קול נגון של שמחה ומקשר עצמו על ידי זה להשם יתברך בשמחה, על ידי זה יש לקול הנגון עליה אף על פי שהנגון הוא אדם שאינו הנגון, ונתרומם על ידי זה המלכות דקדשה ולזכות לזה בשלמות התקון הוא על ידי שלומדין בלילה תורה שבעל פה שהוא גמרא (וענין בסיון רבי'ו):

ג. התקון שלא יזיק לו קול נגינה דסמרא אחרת הוא על ידי שילמד גמרא בלילה:
ג. על ידי נגינה דקדשה יכולין לזכות לבהינת נבואה, כי עקר הדבקות להשם יתברך הוא על ידי נגינה. וכאשר יתבאר עוד לקמן:

ד. על ידי למוד גמרא בלילה חוט של חסד נמשך עליו, ונצול ממחשבות שלא לשמה. ועל ידי זה מתקן קול הנגינה שלא יזיק לו שמיעת קול נגינה דסמרא אחרת שמזקת הרבה מאד לעבודת הבורא יתברך, וזוכה להקים הנגינה דקדשה שיוכל לדבק את עצמו להשם יתברך על ידי זמירות ונגונים, ועל ידי זה מקימין ומעלין מלכות דקדשה וזוכין להתנשאות ויוכל למשל בכל מה

תפילה לתורה ג

(א) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, הבורח בדרך עבודו ובזרעו אחריו, והבורח בשיירי זמרה, שתזכור ברחמיך וחסדיך הגדולים את שכינת עזך, אשר נדדה ממקומה בצפור נודדת מן קנה, אתה תקום תרחם ציון כי עת להננה כי בא מועד. ותקים ותגביה את בנסת ישראל מנפילתה. ותעזר אותנו ברחמיך הרבים, שזנבה להרים קול זמרה, למען יהיה לנו כח לסדר לפניך זמירות שירות ותשבחות בקול גילה ורגון, ונגינותינו ננגן כל ימי חיינו בקול נעים וערב כאשר אהבת. ותעזר לנו לעסוק בתורתך הקדושה לשמה תמיד יומם ולילה. וכשם שמסרת תורתך הקדושה למשה עבדך, וכיום למדת עמו תורה שבכתב, ובלילה תורה שבעל פה. בן תעזרנו ברחמיך הרבים ללמד ולהגות בתורתך הקדושה תמיד. שזנבה ללמד תורה שבכתב ותורה שבעל פה יומם ולילה:

רבנו של עולם, זכנו ברחמיך הרבים שיהיה לנו כח להתגבר על השנה, שנוכל לנדר שנה מעינינו ללמד בכל לילה תמיד ששים מסכתות עם הגמרא הקדושה, ללמד וללמד לשמור ולעשות ולקיים לעסק בהם לשמה. קומי רני בלילה לראש אשמרות. ועל ידי זה ימשך עלינו חוט של חסד. יומם צוה יהוה חסדו ובלילה שירה עמי תפילה לאל חיי. ותעזר לנו על ידי זה שלא יזיק לנו לעבודתנו שמיעת קול זמרה ונגון משום

תּוֹרַה ד - אֲנָכִי ה' אֱלֹהֶיךָ

אָדָם שֶׁבָּעוֹלָם, וְאִפְלוּ הַקּוֹלוֹת הַפְּגוּמִים הַבָּאִים מִצְפָּרִים הָאֲחוּזוֹת בַּפֶּחַ, אֵל יְהִי לָהֶם כַּח לְהוֹיָק אוֹתָנוּ לְבַלְבֵּל אוֹתָנוּ מִעֲבוֹדְתָנוּ חַס וְשָׁלוֹם, רַק תִּתֵּן לָנוּ כַּח לְהַעֲלוֹתָם וּלְבַרְרָם וּלְהַקְיָם לְהַחְזִירָם אֶל הַקְּדוּשָׁה, וְתִקֵּם אֶת סַבַּת דְּדוֹר הַנִּפְלָת. וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תַּעֲזֹרֵר חֲבֻצֹת הַשָּׁרוֹן לְשִׁיר בְּקוֹל נְעִים גִּילָה וְרִנָּה, וְתִמְלֹךְ אֹתָהּ יְהוָה מְהֵרָה לְבַדְּךָ עַל כָּל מַעֲשֵׂיךָ. וַיִּקְיָם מִקְרָא שְׁכֵתוֹב, זָמְרוּ אֱלֹהִים זָמְרוּ וְזָמְרוּ לְמַלְכָּנוּ זָמְרוּ. כִּי מֶלֶךְ כָּל הָאָרֶץ אֱלֹהִים זָמְרוּ מִשְׁכִּיל. וְתִזְכֹּר אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר נִפְּצוּ בְּגוֹיִם, וְאֵת בַּיִת מִקְדָּשְׁךָ הַהָרֵב מֵאִין יוֹשֵׁב. גַּם צִפּוֹר מִצְאָה בַּיֵּת וְדָרוֹר קָן לָהּ אֲשֶׁר שָׁתָה אֶפְרוֹחֶיהָ אֶת מִזְבְּחוֹתֶיךָ יְהוָה צְבָאוֹת מֶלֶכִּי וְאֱלֹהֵי. וְהָשִׁב כַּהֲנִים לְעֲבוֹדְתָם, וְלוֹיִם בְּדוֹכָנָם לְשִׁירִים וְלוֹמְרִים, וְהָשִׁב יִשְׂרָאֵל לְגוֹיָהֶם. וְתֵן לָנוּ שֶׁכֵּל וְחִכְמָה דְקַדְשָׁה, שְׁנִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ עוֹל מַלְכוּתְךָ תָּמִיד, וּלְגַלוֹת מַלְכוּתְךָ וְאֲדִנּוּתְךָ לְכָל בָּאֵי עוֹלָם, וְכִסֵּא דְדוֹר מְהֵרָה תִּכְיֶן, הִישׁ קַל מְהֵרָה תִּבְיֵא לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ בֶּן דְּדוֹר נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל. אֲזִי יִמְלֵא שְׂחוֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה. וְאֲזִי נִשְׁיֵר וְנִזְמַר וְנִרְנֵן לְפָנֶיךָ כָּל יְמֵינוּ. וַיִּקְיָם מִקְרָא שְׁכֵתוֹב, יְהוָה הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִגְיַנּוֹתֵי נִגְנֵן כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ עַל בַּיֵּת יְהוָה בְּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן:

תּוֹרַה ד - אֲנָכִי ה' אֱלֹהֶיךָ

לִידַע, שְׁכָל מְאָרְעוֹתָיו הֵם לְטוֹבוֹתוֹ, וַיִּבְרָךְ עַל הַכֹּל הַטוֹב וְהַמְּטִיב, שְׁזֹאת הַבְּחִינָה הִיא מַעֲיֵן עוֹלָם הַבָּא: וְעַיִן צְלִי"ה (פְּסָחִים ג) שְׁכֵתֵב הַכּוֹנֵה שְׂאֵז וּבִין שֶׁהִיָּה לוֹ לְבָרְךָ גַם עַל הַרְעָה הַטוֹב וְהַמְּטִיב וְאִם־כֵּן מִי שְׂיֹדַע זֹאת בְּעוֹלָם הַזֶּה יֵשׁ לוֹמֵר דְּיֻכַּל לְבָרְךָ גַם עִתָּה הַטוֹב וְהַמְּטִיב:]

ג. עֵקֶר הַתִּקּוּן שֶׁל כָּל הָעוֹנוֹת הוּא עַל־יְדֵי הַצְּדִיק הָאֱמֵת, וּמִי שְׂרוּצָה לְזִכּוֹת לְאַחֲרִית טוֹב לְנִצָּחַת, צְרִיךְ לְהִשְׁתַּדֵּל בְּכָל כַּחוֹ לְהִתְקַרֵּב לְצְדִיקֵי אֱמֵת וּתְלַמִּידֵיהֶם, וַיִּסְפֹּר לְפָנָי הַצְּדִיק כָּל לְבוֹ הַיָּנוּ וְהוּי דְבָרִים. וְעַל־יְדִי־זֶה מוֹחֲלִין לוֹ כָּל עוֹנוֹתָיו, כִּי עוֹנוֹתָיו שֶׁל אָדָם חֲקוּקִים עַל עֲצוּמוֹתָיו, כִּי כָּל עֲבָרָה יֵשׁ לָהּ צְרוּף אוֹתִיוֹת, וּכְשֶׁעוֹבֵר אִיזָה עֲבָרָה אֲזִי נִחְקֵק צְרוּף רַע עַל עֲצוּמוֹתָיו כְּפִי אוֹתִיוֹת הַלְּאוּ שְׁעֵבֵר, וְעַל־יְדִי־זֶה מְכַנֵּים בְּחִינַת הַדְּבוּר שֶׁל הַלְּאוּ הוּא שְׁעֵבֵר בְּתוֹךְ הַטְּמֵאָה, וְעַל־יְדִי־זֶה מְבִיא מַלְכוּת דְקַדְשָׁה לְתוֹךְ

א. רְאוּי לְהַדְבִּיק הַצְּדִיק הָאֱמֵת לְדַעַת שְׁכָל מְאָרְעוֹתָיו הֵם לְטוֹבוֹתוֹ. וּכְשֶׁאָדָם יוֹדַע זֹאת, זֹאת הַבְּחִינָה הִיא מַעֲיֵן עוֹלָם הַבָּא, וְזֶה זוֹכֵן עַל־יְדֵי וְהוּי דְבָרִים לְפָנָי הַתְּלַמִּיד־חֶכֶם. וְאֲזִי יִזְכֶּה לִידַע שְׁכָל מַה שְׁעוֹבֵר עָלָיו כָּל יְמֵי חַיָּו הַכֹּל לְטוֹבוֹתוֹ, כִּי הַכֹּל מַחֲמַת אֲהַבָּה שֶׁתְּקַדֹּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא אוֹהֵב אוֹתוֹ, וְזֶה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַדַּעַת שֶׁל הָאָדָם שְׁלֵא יִבְעֹט וְלֹא יִתְבַּלְבֵּל מִהַהֲרַפְתָּאוֹת שְׁעוֹבְרִין עָלָיו, רַק יֵאֱמִין שֶׁהַכֹּל לְטוֹבוֹתוֹ הַנִּצְחִית: וְזֶה שְׂאֵמֵר יַעֲקֹב וְאֵל שְׂדֵי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים, לָכֶם דְּיִקָּא. אֲבָל יַעֲקֹב הַשֵּׁנִי שְׁכָל זֶה הוּא לְטוֹבוֹתוֹ כְּמֵאֵמֶר רַבִּי' (שְׁבַת י"ט): רְאוּי הָיָה לוֹ לְבוֹא בְּשִׁלְשָׁאוֹת וְכו', כִּי יַעֲקֹב הוּא בְּחִינַת הַדַּעַת עֲמוּדָא דְאִמְצְעִיתָא כְּנוֹדַע:]

ב. עַל־יְדֵי וְהוּי דְבָרִים לְפָנָי הַתְּלַמִּיד־חֶכֶם הָאֱמֵת, עַל־יְדִי־זֶה מַעֲלָה בְּחִינַת מַלְכוּת דְקַדְשָׁה לְשִׁרְשָׁה. וְעַל־יְדִי־זֶה מְבַטֵּל מְמִשְׁלַת עֲבוּרִים, וְעַל־יְדִי־זֶה זוֹכֶה

ט. על-ידי דברים בטלים ולשון הרע בא עניות, וגם על-ידי גאווה בא עניות, ועל-ידי צדקה לתלמיד-חכם מתקנין זאת וזוכין לעשירות:

י. קדם שהתנודה וספר כל לבו לפני התלמיד-חכם, אף-על-פי שהיה אצל התלמיד-חכם ונתן לו ממון, עדין אינו יודע באיזה דרך הוא מהלך, כי יש דרך ישר לפני איש ואחריתה דרכי מות (משלי י"ד יב), אבל על-ידי ודוי דברים לפני התלמיד-חכם על-ידי-זה התלמיד-חכם, מדרוך אותו בדרך הישר לפי שרש נשמתו ונתתקן הכל:

יא. בכל פעם שבא אצל התלמיד-חכם וספר לפניו כל לבו, ועל-ידי-זה אתה נכלל בהאין סוף, ועל-ידי-זה יזכה לידע שכל מארעותיו הם לטובתו, ויברך על הכל הטוב והמטיב, וזאת הבחינה היא מעין עולם הבא:

יב. על-ידי ענוה זוכין להתפשטות הנשמות ונכללין בהאין סוף, ויודעים שכל מארעותיו הם לטובתו, שזאת הבחינה היא מעין עולם הבא:

יג. גדולי הצדיקים המבחרים הם ממישיבין התנוצצות אור האין-סוף על כל המתקרבים ונכללים בשמם, וזה שאנו רואים שלפעמים נתלהב האדם בתוך התפלה ואומר כמה תבות בהתלהבות גדול. זה בהמלת ה' עליו שגפתח לו אור האין-סוף והאיר לו, וכשרואה אדם התנוצצות הזאת, אף-על-גב דאיהו לא חזי מולה חזי, תכף נתלהב נשמתו לדבקות גדול לדבק את עצמו באור

גלות דסמרא אחרא, וזה הצרוף הרע שנתקק על עצמותיו נוקם בו, ועל-ידי ודוי דברים לפני התלמיד-חכם יוצא מעצמותיו האותיות החקוקים עליהם ונתתקן הכל:

ה. על-ידי גדל הענוה של צדיקי אמת עד שהוא בבחינת אין, על-ידי-זה הוא יכול לכפר עוונות:

ה. מי שרוצה לילך בדרך הקדש צריך לשבר כל המדות רעות שנמשכין מהארבעה יסודות כמובא, ויספר לפני התלמיד-חכם כל לבו הינו ודוי דברים, והתלמיד-חכם יפרש ויברר לו דרך לפי שרש נשמתו:

ו. ויש שלש בחינות בהתקרבות לצדיקים, שעל-ידי שלש בחינות אלו נתתקן הכל, ואלו הם: הבחינה הראשונה, כשרואה את הצדיק, על-ידי-זה מבטל המדות רעות הנמשכין משני היסודות דומם צומח, הינו עצבות ועצלות ותולדותיהן ותאוות רעות, וזוכין לשמחה וזריזות:

ז. הבחינה השניה הצדקה שנותן לתלמיד-חכם, שעל-ידי-זה נצול ממדות רעות של שני היסודות חי מדבר, שהן דברים בטלים ולשון הרע וגאווה ותולדותיהן:

ח. הבחינה השלישית, כשמתנודה ודוי דברים לפני התלמיד-חכם, שעל-ידי-זה התלמיד-חכם מדרוך אותו לדרך ישר לפי שרש נשמתו, וזה העקר כי אז נצול מהכל:

תפלה לתורה ד

מו. על-ידי הדבקות של האדם בהאין-סוף ברצוא ושוב כדי שלא יתבטל לנמרי כנ"ל, אזי אחר-כך כשהוא בבחינת ושוב, ששב לדעתו לישותו, אזי נשאר בו הרשימו מהאור הנפלא של הדבקות הזאת. ואזי הרשימו מראה לדעת אחרות האין סוף וטובו, לידע שכלו טוב וכלו אחד, שזאת הבחינה היא מעין עולם הבא. וכל זה זוכין על-ידי ודוי דברים לפני התלמיד-חכם האמתי:

מו. על-ידי שאיש הישראלי נתעורר בתשובה על-ידי שהרגיש טמאה קמנה שמבלבלת אותו בתפלתו ועבודתו, על-ידי תשובתו גורם שגם הרשעים הגמורים שיצאו מכלל ישראל על-ידי רבוי מעשיהם הרעים, גם הם נעשים כסא לקדשה וחוזרים בתשובה ועוזרים גם הם לעובדי השם ותברך שיבנו בנינים דקדשה, אמן כן יהי רצון:

האין-סוף, וכשעור התגלות האין סוף, לפי מנין התבות שנפתחו והתנוצצו, כל אלו התבות אומר בדבקות ובמסירות נפשו ובבטול כחותיו, וכל זה זוכין על-ידי גדולי הצדיקים האמתיים, כי רק הם יודעים ממנו יתברך מאור האין-סוף, ורק הם מאירין בנו נעימת התנוצצות הזאת לכל חד כפי מה דמשער בלבה:

יד. בשעה שנתבטל לנבי האין סוף כנ"ל, אזי הוא בבחינת ולא ידע איש, שאפלו הוא בעצמו אינו יודע מעצמו. אבל זאת הבחינה צריך להיות רצוא ושוב, כדי שיתקיים ישותו שלא יסתלק קדם זמנו חס ושלום. כי הקדוש-ברוך הוא רוצה בעבודתנו, ובשביל זה צריך שלא ישאר כן אלא עד עת שיבוא הקדוש-ברוך הוא בעצמו ויטל נשמתו, אזי יתבטל בהאין-סוף בתכלית כפי מה שיוזכה:

תפלה לתורה ד

(ד) רבנו של עולם, אתה עשית עמנו חסד גדול, והוצאת אותנו ממצרים בכת גדול ובגד חזקה, והבדלתנו מחמשים שערי טמאה, והכנסתנו בחמשים שערי קדשה. ותתן לנו יהוה אלהינו ברחמיך ובחסדיך הגדולים את תורתך הקדושה על-ידי משה נביאך נאמן ביתך. אלו פיננו מלא שירה בים, ולשוננו רנה בהמון גליו, ושפתותינו שבה במרחבי רקיע וכו'. לא נוכל להודות ולהלל לפניך על כל הטובות אשר עשית עמנו, אשר נתת לנו את תורתך הקדושה והתמימה, ובחרת בנו מכל האמות, וקדשתנו במצותיך היקרות, הנחמדים מזהב ומפז רב. וכמה אזהרות הזהרתנו, וכמה הוכחות הוכחתנו, לבלי לעבור על מצותיך, למען ייטב לנו ולבנינו עד עולם. ועתה אחרי כל הטובות והחסדים הגדולים והנוראים אשר עשית עמנו, וגם אותי השפיל והנבזה בתכלית השפלות, אשר אין שפלות למטה ממני, זכית גם כן בחסדיך הגדולים והעצומים אשר אתה מרחם על כל בשר, ובראת אותי בין זרע ישראל עבדיך, וקראת שמך עלי להיות בכלל ישראל עם קדוש, אשר שמך משתף בשמנו. ועתה אחרי כל אלה, מה אמר לפניך יושב מרום, ומה אספר לפניך שוכן שחקים,

ואיך יוכל עבד אדוני זה, עבד נבזה ושפל כמוני, לדבר ולפרש שיחתי לפניך יהוה אלהי. ואיך אפתח פי לעמוד לפניך, אחרי אשר לא נזהרתי לעמוד בטובתי, ודחיתי בידים טובותיך וחסדיך הגדולים, ולא שמרתי את מצותיך היקרות והחביבות, אשר הם הטובה הגדולה שבכל הטובות, והחסד הגדול שבכל החסדים:

אנא יהוה. אמנה חטאתי ליהוה אלהי ישראל, חטאתי עויתי ופשעתי, והרע בעיניך עשיתי, וכזאת וכזאת עשיתי. ובפרט (ויפרט את חטאיו, כי צריך לפרט את החטא) לך יהוה הצדקה ולנו בושת הפנים כיום הזה. מה אמר מה אדבר מה אצטדק. הרעותי את מעשי וקפחתי את טובתי וקדשתי, ופגמתי הרבה מאד, גדול עוני מנשוא. עצמו חטאי מספר. והנני עתה בעונותי הרבים פאיש שפוד וכגבר עברו יין. כי עונותי עברו ראשי כמשא כבד יכבדו ממני. ואם זכרתי ונבהלת, תעזה לבכי פלצות בעתתני, רחפו כל עצמתי. כי אין שלום בעצמי מפני חטאתי. ותהי עונותי חקוקים על עצמותי. מכף רגל ועד ראש אין מתום בעצם מעצמי מפני חטאי ופשעי המרבים. כי כל עצמותי נשברו וננסרו על ידי עונותי המרבים אשר נחקקו עליהם. אוי לי וי לי, אוי לי וי לי, מר לי מאד, מר מאד. מר ממות, מר מכל מיני מרידות שבעולם. ובאמת עדין לא התחלתי להרגיש כלל כאב אחד מעונותי, אפלו חלק אחד מאלף אלפי אלפים ורבי רבבות. כי על ידי עונותי המרבים נטמטם לבי ונתבלבל דעתי. עד אשר אין אני יודע כלל ממני ומעצמי. ואלו זכיתי לידע ולהרגיש קצת מעט דמעט מעוצם כאב אחד מחטאי ועונותי המרבים, אשר קלקלתי ופגמתי בשורש נפשי ורוחי ונשמתי ובעולמות עליונים, ומרדתי נגד אדון כל, אשר השמים ושמי השמים לא יכללוהו, אשר כל מלאכיו גבורי כח ושרפים ואופנים וחיות הקודש ועולמות עליונים ועולמות למעלה מהעולמות גבוה מעל גבוה עד אין שיעור וערה, כלם ירעדון ויפחדון מאימת שמו, וכלם עושים רצונו באימה ביראה ואהבה. ואני בריה קלה ושפלה שבכל הנבראים, טפה סרוחה, גוש עפר, אבק פורת, מרדתי נגד אל עולם יתברך שמו לעד. והנני מאמין בזה שאם הייתי מתחיל להרגיש חלק אחד מאלפים ורבבות מעוצם מרידות וכאב אחד מחטאי ועונותי המרבים, בודאי לא היה מקום שיוכל לסבול את קול זעקתי, ולא הייתי יכול לסבול את קול זעקתי ועוצם כאבי ומרידת לבי אפלו רגע קלה, וכל העולם בלו לא היה יכול לסבול את קול זעקתי, אוי, אוי, אוי, אוי על נפשי, נעוטי משמוע נבהלתי מראות, והסבלתי הרבה מאד. ועל ידי מעשי הרעים ופשעי המרבים פגמתי בתורתך הקדושה והטהורה והתמימה, וקלקלתי והפכתי צרופי אותיות התורה הקדושים, והכנסתי אותם במקומות אשר לא נתן להזכר. והצרופים ההם אשר הפכתי דברי אלהים חיים, נחקקו על עצמותי. ועל ידי זה נתתי חס ושלום כח להעבום ונתתי להם ממשלה, והארכתי את הגלות על ידי עונותי המרבים. ועתה מה יש לי עוד צדקה ולזעוק עוד אל המלך, אבל אף על פי כן, עדין לא אבדה תקנותי ותוחלתי מיהוה, כי חפץ חסד הוא. כי אתה רוצה

תפלה לתורה ד

בתשובת רשעים ואין אתה הפץ במיתתם. וברחמיך הרבים למדתנו להתודות לפניך על כל חטאתינו ועונותינו ופשעינו, והורית לנו על-ידי חכמיך הקדושים אשר בארץ המה, להתודות ודוי דברים לפני התלמיד חכם והצדיק האמת שבדור, למען על-ידי זה תכפר לנו על כל עונותינו ופשעינו. כמו שכתוב, חמת מלך מלאכי מות ואיש חכם יכפרנה. וכמו שכתוב, ועובר על פשע לשאירת, למי שמשים עצמו בשירים. שהוא הצדיק האמת החכם שבדור, שהוא עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה. ועל-ידי זה הוא יכול להעלות ודוי דברנו לפניך ולכפר כל עונותינו, ולהוציא כל הצרופים רעים שנתקקו על עצמותינו על-ידי עונותינו, ולהפוך כל הצרופים רעים מצדנו. ואז יתחברו ויתרפאו שברי עצמותנו, וישבו כל אחד למקום בשלום, ועל-ידי זה נזכה להכלל בך יהוה אלהינו באורך האין סוף:

אנא יהוה רחמן מלא רחמים, חושב מחשבות לבל ידח ממך נדח. זכור רחמיך יהוה וחסדיך כי מעולם המה. וראה כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב. מה נעשה עתה יהוה אלהינו כי נשארנו יתומים ואין אב, ואין מי יעמוד בעדנו. אבד חסיד מן הארץ. וצדיקי אמת וחכמי הדור שהיה להם כל הכח הזה שהוכרתי לפניך ויותר ויותר מזה, הלא נסתלקו בעונותינו הרבים, עד אשר נשארנו רקים וחסרים מכל טוב, ונשארנו בתורן בראש הקר ונכנס על הגבעה. ואם אמנם בודאי אין דור יתום, ובודאי יש צדיקים אמתיים גם בדור הזה. אך הם בהעלם ובהסתתר מעינינו, ואין אנו זוכים לידע מהם ולהתקרב אליהם. ועתה יהוה אלהינו להיכן נפנה לבקש תרופה וצרי למכתנו. ואיה איפה הרופא נפשות לחבוש ולרפאת מכותינו וכאבנו האנושה מאד. או לנו כי שדדנו, ונמס כל לב וכשלו כל ברכים, בבוא השמש בצהרים, ונלקח ממנו מחמד עינינו, משיב נפשנו, חיינו וארץ ימינו, תפארת ראשנו, גאון עזנו, נפשנו ורוחנו ונשמתנו קדשתנו וטהרתנו. הן המה צדיקי אמת קדושי עליון אשר נסתלקו בעונותינו, סעו המה למנוחות עזבו אותנו לאנחות, וראה את עמך מרודים מאד בתכלית הירידה. ואתה יהוה אלהים אמת, בוחן לבות וכליות, ואתה יודע צפון לבבנו ועוצם תשוקתנו ותשוקת כל עמך בית ישראל אשר נכספה וגם כלתה נפשם, למצוא מזור ותרופה למכתם. כל איש יודע את נגעי לבבו, כלם כאחד תאבים ומשתוקקים ומצפים ומחכים להתקרב לצדיק האמת למען ישיב אותם מעונותיהם ויתקן פשעיהם, ויורה לנו את הדרך אשר נלך בה ואת המעשה אשר נעשה. ועתה יהוה אלהינו איה חסדיך הראשונים, אשר מעולם היו בכל דור ודור צדיקי אמת רועי ישראל, אשר נשאו אותם בחיקם כאשר ישא האמן את היונק, עד אשר הורו אותם דרכי יהוה וקרבו אותם אליך. ועתה למה זנתת אותנו, והבית אותנו מכה אשר לא כתובה בתורה זו מיתת הצדיקים, אשר היא קשה מחרבן בית המקדש. ולמה תהיה עדת יהוה כצאן אשר אין להם רועה. ואנן יתמי דיתמי, עוללים לא ראו אור, מלכלכים בכל מיני שטותים, מלאים חמא ועון ופשע, מה נעשה

תפלה לתורה ד

לג

ומה נפעל, ולהיכן נלך ונשוטט לבקש תרופה ותחבולה ועצה, לצאת מכסילות דעתנו ורוע לבבנו וכעור מעשינו:

אנא יהוה תן לנו חנינה ולא נאבד, בקש צאן אובדות, צאן נדה ואין מקבץ, קרב אתה אותנו ברחמיך הרבים וחסדיך העצומים. כי באמת לפי דעתי, ידעתי גם ידעתי, כי בודאי לא היה ראוי לקרבני לפי מעשי המכוערים, ופעולתי המגנות ומחשבותי המערבבות. וכל מעשי הרעים שניתי ושלשתי עליהם עד אין מספר, וכמה וכמה פעמים הבטחתך וקבלתי עלי שלא אשוב עוד לאולתי, ושלא אכעיסך עוד לעולם, ולא יכולתי לעמוד בהבטחתי אפלו זמן מועט, ומחרתי לקלקל את מעשי כמה וכמה פעמים עד אין מספר. ואיך יעלה על דעתי לבא לפניך, לבקש ולרצות ולפיס אותך. אבל ידענו יהוה אלהינו כי גבהו מחשבותיך ממחשבותינו, ורחמיך וחסדיך גברו ועמקו ועצמו מאד מאד למעלה מתפיסת דעתנו. ואי אפשר לדעת ולהשיג כלל עד היכן עצמו וגבהו רחמיך וחסדיך. חסדי יהוה כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו לעולם. תשב אנוש עד דבא עד דכדוכה של נפש. על-כן על רחמיך הרבים אני בוטח, ועל חסדיך אני נשען, כי גם אותי לא תעזוב ברחמיך. ואם פגמתי מה שפגמתי כמו שאתה יודע עד היכן מגיעים הפגמים שלי, כי אנכי אי אפשר לי לדעת ולהשיג כלל, חלק אחד מאלפים ורכבות מפנס עונותי. וגם עדין איני יודע כלל נגד מי מרדתי ונגד מי חטאתי, כי השנת רוממותך געלמה ממני בעונותי. אבל אתה לבד יודע מה שעשיתי ומה שפגמתי. איך ומה וכמה ונגד מי פגמתי, כי אין מי שיודע ממה כי אם אתה לבד יתברך שמך לעד. ועל כל אלה גברו רחמיך וחסדיך, כי אתה יודע יצרנו, ואתה חפץ חסד. כי לא תחפוץ במות המת כי אם בשובו מדרךיו וחייה. ועד יום מותו תחכה לו אם ישוב מיד תקבלו:

על-כן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, בלב נדכה ושפל רוח נשברה, שתחם ותרחם עלי ועל כל חברתינו ועל כל עמך בית ישראל. ותשלח לנו צדיקי אמת שיהיה להם כח לתקן אותנו להחזיר אותנו בתשובה שלמה ולתקן נפשנו ולכפר עונותינו. ונזכה ברחמיך וחסדיך הרבים להתקרב לצדיקי אמת ולראות אור פניהם המאירות, ועל-ידי זה תזכנו ברחמיך הרבים להציל נפשנו האמללה מן הקוצים ומן הפחיתים שהם התאוות רעות ועצבות ועצלות ותולדותיהם. ועל-ידי שתזכנו לראות פנים המאירות של צדיקי אמת ולהתקרב אליהם, על-ידי זה תנצל נפשותינו מן המדות רעות האלו. ונזכה בחסדיך לסלק ולשבר כל התאוות מאתנו, שלא יהיה לנו שום תאוה ותשוקה לשום דבר שבעולם כי אם אליך, וכל תאוותנו ותשוקתנו ורצוננו ורצוננו יהיה רק בך ובעבודתך. ונזכה להיות זריזים בעבודתך בתכלית הזריזות, ולהיות שמתים וטובי לב תמיד, שלא תפול עלינו שום עצלות ועצבות לעולם, רק נגילה ונשמחה בך. ונזכה לעבוד את יהוה בשמחה ובטוב לבב מרב כל, ולהיות בשמחה תמיד:

תפלה לתורה ד

ובכן תזכנו ברחמיך הרבים לתן צדקה לצדיקי אמת. למען נזכה על-ידי זה להנצל מחיה רעה ומלסטים. שהם לשון הרע ודברים בטלים ונאווה ותולדותיהם. ותעזרנו ברחמיך יהוה אלהינו שיהיה כל דבורנו לשמך ולעבודתיך, ולא נדבר דברים בטלים לעולם, רק כל דבורנו יהיה בתורה ועבודה ויראת שמים. ובפרט מחטא ועון הגדול מאד שהוא עון לשון הרע ורכילות שהוא חמור ביותר, תציל אותי וכל עמך בית ישראל שלא יצא מפי לעולם שום דבור רע על שום ישראל שבעולם. אלהי נצור לשוני מרע ושפתי מדבר מרמה. ותצילני מלשון הרע ומאבק לשון הרע ומרכילות ומאבק רכילות מעתה ועד עולם. ותזכני למדת ענוה באמת לאמתו, ונפשי כעפר לכל תהיה, ואזכה לידע שפלותי באמת. ותצילני ברחמיך הרבים מן הפעם, שלא אכעוס לעולם על שום דבר, ולא אהיה קפדן כלל, ולא יהא בלבי שום פעם והקפדה בעולם כלל, רק אזכה לדבק במדותיך להיות טוב לכל, ולמקללי נפשי תדום. והצילנו ברחמיך הרבים מן העניות ומן החוסר, ותזמין פרנסתנו קודם שנצטרך להם ברוח ולא בצמצום, בהתר ולא באסור, בכבוד ולא בבזוי, בנחת ולא בצער, מתחת ידך הרחבה והמלאה, באפן שאוכל לעשות רצונך באמת כל ימי חיי מעתה ועד עולם:

ועל כל אלה, תזכנו ברחמיך, להתודות ודוי דברים לפני הצדיק האמת והחכם שבדור, על כל חטאתינו ועונותינו ופשעינו, שהטאנו ופשענו ושפשענו לפניך מנעורנו עד היום הזה, למען יכפר עלינו על-ידי חכמתו וענותנותו, ויורה לנו הדרך הישר והאמת, את הדרך אשר נלך בה ואת המעשה אשר נעשה, ועל ידו תזכה אותנו להיות נכלל באין סוף. ונזכה לבטל עצמנו באמת, עד אשר נבוא להתפשטות הגשמיות. ונזכה לשוב ולעלות אל המקום אשר נחצבנו משם. ותפתח לנו את אורך הגדול אשר אין לו סוף, ונזכה להכלל בו ברצוא ושוב. ובפרט בשעת תפלתנו תזכה אותנו שבכל התפלה נהיה דבוקים בך באמת ובטלים אליך. ונכטל עצמנו לגמרי בעת התפלה שתהיה התפלה בהתפשטות הגשמיות, כי אין מעצור לידוה להושיע. ואף לפי עבינו וגשמיותנו ותוקף גלותנו בתאוות הגוף ומדותיו הרעים, אשר נתקשרנו בו מאד באסירי עני וברזל, אף על פי כן אתה גבור ורב להושיע, וממך לא יפלא כל דבר ואין דבר נמנע ממך. ואנו בטוחים ומחפים ומקוים ומצפים אליך, שתרחם עלינו ברחמיך הרבים, ותזכה אותנו לכל מה שבקשנו מלפניך, שנזכה לבטל לגמרי כל תאוות הגוף ומדותיו הרעים, עד שנזכה לבוא להתפשטות הגשמיות, להכלל בך באמת ברצוא ושוב כל ימי חיינו, עד היום אשר תאספנו אליך, ואז תזכנו ברחמיך להכלל בך לעולם ועד, ולא יעכב אותנו שום חטא ועון ופשע, כי על הכל תמחול ותסלח לנו ברחמיך הרבים וחסדיך הגדולים והגוראים. ותעזר לנו ברחמיך הרבים לבטל רצוננו מפני רצונך, שלא יהיה לנו שום רצון אחר בעולם, רק רצוננו יהיה ברצונך תמיד. ונזכה לדעת כי יהוה הוא האלהים ולידע כי

תפלה לתורה ד

לה

כל מאורעותינו בלם הם לטובתנו, ולברך על הכל הטוב והמטיב, כמו שיהיה לעתיד לבוא. כמו שכתוב, ביהוה אהלל דבר באלהים אהלל דבר. ונזכה להעלות המלכות למקומה, שיתגלה מלכותך בעולם, ולבטל מלכות הרשעה, ולשבר ולבטל מלכות וממשלת כל העבוס מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, ותמלוך אתה יהוה לבדך על כל מעשיך:

רבונו של עולם. יהוה אלהים אתה ידעת כי לכל המעלות האלה היינו יכולים לזכות על ידי צדיקי אמת. ובכן תחננו ברחמיך הרבים, לגלות לנו ולהראות לנו את צדיקי האמת שבדור הזה, ולזכות אותנו להתקרב אליהם, למען תזכה אותנו על ידם לכל אשר בקשנו מלפניך. ואם חס ושלום חטאתינו המרבים גרמו לעשות מסך המבדיל בינינו ובין הצדיקי אמת, שיהיו נעלמים ונסתרים מעינינו חס ושלום, ואין אנו יכולים להוציא לאור תעלומות והסתרת צדיקי האמת, יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שאתה בעצמך ברחמיך הרבים, תזכה אותנו ותעזר לנו לזכות ולהגיע לכל מה שבקשנו מלפניך. וודוי דברים שהתנדתי לפניך יהיה חשוב ומקבל לפניך כאלו התודיתי לפני החכם והצדיק האמת שבדור. וכל המעלות ומדות טובות, ובטול תאוות ומדות רעות, וכל שאר המעלות טובות שהיינו יכולים לזכות על ידי צדיקי האמת, הן מה שבקשנו מלפניך, והן מה שלא הזכרנו לפניך, על הכל תעזר לנו יהוה אלהינו ברחמיך הרבים, כי אתה אבינו, ואין לנו על מי להשען כי אם עליך אבינו שבשמים. כי גלוי וידוע לפניך שרצוני וכוספי חזק מאד להתקרב לצדיק האמת, אך בעונותי הרבים איני זוכה לדעת מי הוא ואיפה הוא, מי יתן ידעתי ואמצאהו, היתני מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות לבא להתקרב אליו. מספר צעדי אנידנו:

מלא רחמים, ראה עניי ועמלי, ראה עניי ומרודי לענה וראש, שקדתי ואהיה בצפור בודד על גג. כי אין לי למי לפנות להושע, רק לך לבד עיני תלויות. חוס וחמל נא עלי, וסלח נא ומחל נא וכפר נא על חטאי ועוניי ופשעי המרבים. ליהוה אלהינו הרחמים והסליחות כי מרדנו בו. למען שמך יהוה וסלחת לעוניי כי רב הוא. כי עמך הסליחה למען תגורא. ועזרנו וזכנו ותתן לנו במתנת חנם ונדבת חסד כל מה שבקשנו מלפניך. ואם שגיתי בלשוני אתה יהוה תכפר בעדי. ותזכנו גם בעולם הזה למעום מעין העולם הבא, להתבטל אליך, ולדעת שכל מאורעותינו הכל לטובתנו. כי טוב יהוה לכל. ותזכנו לגלות מלכותך בעולם. למען דעת כל עמי הארץ כי יהוה הוא האלהים אין עוד. והיה יהוה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה ה - בהצטרות וקול שופר

ה. לזכות לשמחה הנ"ל, הוא על-ידי שמתפללין בכחות וביראה גדולה ובאהבה:

ה. צריך להתפלל עם כל הכחות, ולהוציא את הקול בתפלתו בכח גדול, ועל-ידי-זה יפגע הקול במח, ואז יוכל לבנו, הינו שהלב ישמע מה שהוא מדבר, ועל-ידי-זה יזכה שיתפשט עקמומיות שבלבו ויבוא לשמחה עד שיעשה המצוות בשמחה גדולה מהמצוות בעצמן כנ"ל, ויזכה שיוכל להלביש את תפלתו בספורי דברים ולבטל כל הגזרות אפלו לאחר גזר דין:

ו. מי ששומע תקיעת שופר בראש השנה מאיש ירא וחרד, בנדאי לא ידאג כל השנה מרעמים:

ז. לזכות בשלמות לבחינת רעמים הנ"ל, הוא על-ידי שמפנין המח מחמת מיני חכמות חיצוניות ומחשבות זרות והרהורים רעים:

ח. מאד מאד צריכין לזהר לפנות את המח מחכמות חיצוניות וממחשבות זרות, מחמין שלא יחמיץ את חכמתו בחכמות חיצוניות ובתאוות, כי הם מטמטמין ומטמאין מחו, ואי אפשר לו לבנו בתפלתו, ואי אפשר לו לשמח. גם צריך לשמר עצמו מאד שלא יהיה לו יראה חיצונית, שלא יירא משום דבר רק מהשם ותכרוך לבר, כי על-ידי יראות חיצונית אי אפשר לבנו בתפלתו ומונע השמחה, והעקר לשמר מחו שלא יחמיץ, שלא יתרחק בהרהורים רעים ובתאוות,

א. צריך כל אדם לומר כל העולם לא נברא אלא בשבילי (סנהדרין ל"ז), על-כן צריך כל אדם לראות ולעין בכל עת בתקון העולם ולמלאת חסרון העולם ולהתפלל בעבורם: וכמו שכתוב (נחאל ה, יד) "בגזירת ערין פתגמא, ומאמר קדישין שאלתא", וזה שכתוב באלישע: "אבי דבר גדול הנביא דבר אליך" (פלבסב ה, יג), הינו תפלה כמו שכתוב: "ספרה נא לי את כל הגדולות" (שם ה, ד), ואף כי אמר אליך "רחין והטהר", דרך צווי, מכל מקום הלביש בזה תפלה (דרכי ישר). ואלישע נקרא קדוש, כמו שכתוב: "איש קדוש עובר" (שם ה, ד)

ב. צריך לעשות המצוה בשמחה גדולה כל כך עד שלא ירצה בשום שכר עולם הבא בשבילה, אלא שיזמין לו הקדוש ברוך-הוא מצוה אחרת בשכר מצוה זאת, כי הוא נהנה מהמצוה בעצמה. ועל-ידי-זה יוכל לידע מה שנגזר על העולם, ואם הוא קדם גזר דין או לאחר גזר דין, ועל מי ומי נגזר הדין חס ושלום. ויודע איך להתפלל עבור העולם, כי לאחר גזר דין צריכים הצדיקים להלביש תפלתם בספורים. וכל זה זוכין על-ידי עשיית המצוה בשמחה גדולה מהמצוה בעצמה כנ"ל:

ג. עקר השמחה הוא בלב, ואי אפשר ללב לשמח עד שיסיר עקמומיות שבלבו שיהא לו ישרות לב, ואז יזכה לשמחה. ועקמומיות שבלב מפשיטין על-ידי רעמים, שהם בחינת תפלה בכח וביראה ואהבה ובכונה גדולה:

מחו, כי בודאי אם לא היה נפגם מחו לא היה נשמע לו המריבות שבין הצדיקים, ולא היה נכנס בלבו שום קשיא עליהם כלל. ועקר המריבה היא רק בשבילו, הינו בשביל זה בעצמו הנ"ל כדי שביין ויזכר על ידי המריבה שבין הצדיקים היכן הוא בעולם, שרוצים לגרשו מן החיים האמתיים שהם הצדיקים אמתיים, על ידי המריבה הזאת, מחמת שפגם בטפי מחו שעליו נאמר: "כל באיה לא ישובון ולא ישיגו ארחות חיים" (משלי ב' טו). ומי שהוא בסיל ואינו מבין את זאת באמת, נתרחק על ידי זה ואובד את עולמו. אבל מי שרוצה לחוס על עצמו באמת, אדרבא על ידי זה דיקא נתעורר ומזכיר את עצמו היכן הוא בעולם כנ"ל, ומבין שזהו הנסיון שלו שצריך לעמד בזה הנסיון שלא ישמע ולא יסתכל על המריבה הזאת, ונתקרב דיקא על ידי זה לצדיקים אמתיים, שעל ידי זה עקר תקונו לנצח. כי עקר המריבה שבין הצדיקים היא בשביל זה דיקא בשביל נסיון זה שיתרחק המתרחק, כי ראוי לרחקו מחמת שפגם בטפי מחו, ואם ירצה לעמד בנסיון זה להבין מזה בעצמו גדל פגמו ולא יסתכל על זה, יתקרב על ידי זה דיקא, כי מחמת שפגם כל כך אי אפשר לו להתקרב, כי אם על ידי נסיון זה דיקא והבן. כי באמת השם יתברך חפץ חסד הוא ורוצה לקרב המרחקים, אף על פי שאינם ראויים לקרבתו, אבל אין יכולים להתקרב כי אם על ידי נסיון זה כנ"ל:

י. המחשבות זרות והרהורים רעים

שהם בחינת חמץ שהם סטרא דמותא, וצריך לגער באלו המחשבות שהם סטרא דמותא סטרין אחרנין ולגרשם מדעתו ומחשבתו, שלא יתקרבו אליו, ולשמר עצמו מאד שלא יכנסו במחו אלו המחשבות חס ושלום. גם צריך לשתף האהבה עם היראה, ואז דיקא יוכל לזכר מחו שיתפלל בכונה גדולה בכל הכחות, עד שתהיה תפלתו בחינת רעמים, שעל ידי זה זוכה לשמחה וכו' כנ"ל:

ט. צריך לשמר עצמו מיראות חיצוניות שלא יפל עליו יראה משום דבר שבעולם, רק כשבא עליו איזה יראה ופחד יזכר מיד יראת השם יתברך ופחדו הגדול, וימשיך על עצמו יראת ה' כל היום תמיד, ועל ידי זה יוכל להתפלל עם כחות להוציא בכח גדול תפלתו, ויהיה תפלתו בבחינת רעמים, וזוכה לשמע היטב מה שמוציא בפיו, ועל ידי זה יזכה לשמחה, לעשות כל המצוות בשמחה גדולה מהמצוה בעצמה, ועל ידי זה יזכה לידע לבטל כל הגזרות אפלו לאחר גזר דין חס ושלום:

י. גם צריך לשתף האהבה עם היראה כדי לזכות לכל הנ"ל, כי עקר ההתנגדות הוא על ידי האהבה, אך אף על פי כן צריכים להקדים את היראה:

יא. מי שרוצה לחוס על חיו צריך להתגבר שלא ישמע וישגיח כלל על המריבות שבין הצדיקים השלמים, רק להאמין בכלם, ואדרבא כששומע המריבות שבין הצדיקים יקח לעצמו מוסר ויסתכל על עצמו היכן הוא בעולם, כי בזה מוכיחין אותו על שפגם בטפי

תַּפְלָה לַתּוֹרָה ה

בְּחֵינַת חַיִּים (וממילא מוכן שְׂמִצּוֹת בעוֹר חַמִּין
וְאֵכִילַת מִצָּה בְּפֶסַח מִסְגָּל לְזִכּוֹת לְכָל הַנֶּ"ל):
י. הַמַּחְלֶקֶת שֵׁשׁ בֵּין הַצְּדִיקִים
הַשְּׁלֵמִים הוּא גַם בֶּן רַק בְּשִׁבִיל זֶה,
בְּכַדֵּי לְגַרֵשׁ סְטָרִין אַחֲרֵינֵי דְלָא יִתְקַרְיֵבוּ
לְמַשְׁכְּנָא דְקַדְשָׁא, וְעַל-בֵּן זֶה הַמַּחְלֶקֶת
שְׂפִינְיָהֶם הוּא בְּחֵינַת מִצָּה הַנֶּ"ל:

הם בְּחֵינַת סְטָרָא דְמוֹתָא בְּחֵינַת חַמִּין,
וּכְשֶׁהֲמַחְשָׁבוֹת זְרוֹת הַנֶּ"ל רוֹדְפִים
אַחַר הַמַּח לְכַנֵּס בּוֹ, וְהָאָדָם גּוֹעַר בְּהֵם
וְעוֹשֶׂה מִצָּה וּמְרִיבָה עִמָּהֶם, וְאִינוּ מְנִיחַ
אוֹתָם לְכַנֵּס לַתּוֹף הַמַּח, עַל-יְדֵי-זֶה נִצּוֹל
מִבְּחֵינַת חַמִּין סְטָרָא דְמוֹתָא, וְזוֹכֵה
לְקַבֵּל מַחִין גְּדוֹלִים שֶׁהֵם בְּחֵינַת מִצָּה

תַּפְלָה לַתּוֹרָה ה

(ה) אַתָּה נִגְלִיתָ בְּעֵינֵי כְבוֹדְךָ עַל עַם קְדוֹשְׁךָ לְדַבֵּר עִמָּם. בְּקוֹלוֹת וּבְרָקִים עָלֵיהֶם נִגְלִיתָ
וּבְקוֹל שׁוֹפָר עָלֵיהֶם הוֹפַעְתָּ בְּהַגְלוֹתְךָ מִלְּכַנּוּ עַל הַר סִינַי לְלַמֵּד לְעַמְּךָ תּוֹרָה וּמִצְוֹת.
וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתַּעֲזֹרֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְקַיֵּם
מִצְוֹתֶיךָ בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה, וְתִזְכְּנֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֶיךָ בְּכָל כּוֹחֵי, וְכָל מִינֵי
כּוֹחַ שְׂנֵמְצָא בִּי בְּרַמ"ח אַבְרֵי וּשְׁס"ה גִּידֵי, בְּבִשָּׁר וּגְיָדִין וְעֵצָמוֹת וְעוֹרָקִים בְּחֵלֶב וּבְדָם,
וְכָל הַכּוֹחַ שֵׁשׁ בַּמַּח שֶׁבְּרָאשׁ, וּבַמַּח שֶׁמִּתְפַּשֵּׁט בְּכָל הַגּוֹף, וְכָל הַכּוֹחַ שֵׁשׁ בַּחֲמִשָּׁה
חוּשִׁים. וְכָל שְׂאֵר מִינֵי כּוֹחוֹת כָּלֶם יִכְלְלוּ בַּתּוֹף הַתַּפְלָה, שְׂאֵזְכָּה לְהוֹצִיא הַקּוֹל וְהַדְּבוֹר
שֶׁל הַתַּפְלָה בְּכַח גְּדוֹל. וְאֵזְכָּה שְׂיִהְיֶה קוֹלִי נִשְׁמָע כְּמוֹ רַעַם גְּבוּרוֹתֶיךָ, וְהַקּוֹל הַזֶּה
יְעוֹרֵר כּוֹנֵת לְבִי, שְׁלִבִי יִהְיֶה שׁוֹמֵעַ וּמְבִין הֵיטֵב מִה שְׂאֵנִי מִתְּפַלֵּל לְפָנֶיךָ, שְׂאֵזְכָּה
לְהַתְּפַלֵּל בְּכוֹנֵת הַלֵּב. וְזִכְנֵנִי שְׂיִהְיֶה לִי יְרֵאת שָׁמַיִם יְרֵאת הַרּוֹמָמוֹת, וְאֵהְיֶה נִשְׁמָר
שְׂלֵא יִהְיֶה לִי שׁוֹם יְרֵאָה חֵיצוֹנָה כְּלָל, שְׂלֵא אֵירָא וְלֵא אֶפְחַד מִשׁוֹם דְּכָר שְׂבַעוֹלָם,
לֵא מִשָּׁר וְאָדוֹן, וְלֵא מִשׁוֹם אָדָם שְׂבַעוֹלָם, וְלֵא מִחַיָּה רַעָה וְלִסְטִים, וְלֵא מִשׁוֹם דְּכָר
שְׂבַעוֹלָם, וְלֵא יִהְיֶה לִי שׁוֹם פְּחַד וְיִרְאָה חֵיצוֹנָה כְּלָל, כִּי אִם מִמָּךְ לְבַד אֵירָא וְאֶפְחַד
תַּמִּיד, וְאֵזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ לְיִרְאָה עֲלֵאָה יְרֵאת הַרּוֹמָמוֹת:

וְזִכְנֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּחְסָדֶיךָ הַגְּדוֹלִים, לְפָנּוֹת אֶת מוֹחֵי וּמַחְשַׁבְתֵּי מַחְכְּמוֹת חֵיצוֹנִיּוֹת
וּמַחְשָׁבוֹת זְרוֹת, שְׂלֵא אֶטְמַמְסֵם אֶת מוֹחֵי וּמַחְשַׁבְתֵּי בְּתַאוּוֹת וְהַרְהוּרִים חֵס וְשְׁלוֹם.
וְלֵא אַחֲמִיץ אֶת מוֹחֵי וּמַחְשַׁבְתֵּי בְּחֵינַת חֵיצוֹנִיּוֹת וּבְתַאוּוֹת חֵס וְשְׁלוֹם, וְלֵא אֶהְרַהֵר
בְּהַרְהוּרֵי רַעִים, שְׂלֵא יִהְיֶה לִי שׁוֹם הַרְהוּר וּמַחְשַׁבַת חוּץ בְּעוֹלָם כְּלָל, רַק יִהְיֶה מוֹחֵי
וּמַחְשַׁבְתֵּי נְקִי וְזָךְ וְצַח, שְׂלֵא יִכְנַס בְּמַחְשַׁבְתֵּי שׁוֹם מַחְשָׁבָה חֵיצוֹנָה כְּלָל. וְתַתֵּן לִי כּוֹחַ
לְהַתְּגַבֵּר עַל כָּל הַמַּחְשָׁבוֹת רַעוֹת, מַחְשָׁבוֹת חֵיצוֹנִיּוֹת וְהַרְהוּרִים הַבָּאִים עָלַי לְבַלְבֵּל
אֶת דַּעְתִּי, שְׂלֵא אֶתֵּן לָהֶם שׁוֹם מְקוֹם לְכַנּוֹס בְּמוֹחֵי כְּלָל, וְאֵזְכָּה לְגַעוֹר בְּהֵם וְלָרִיב
עִמָּהֶם לְגַרֵשׁם מֵעָלַי וּמֵעַל גְּבוּלֵי, שְׂלֵא יִהְיֶה לָהֶם שׁוֹם כּוֹחַ לְכַנּוֹס בְּדַעְתִּי כְּלָל, וְאֵזְכָּה
לְקַדֵּשׁ אֶת מַחְשַׁבְתֵּי תַמִּיד:

אָנָּה יְהוָה רַחֲמָן מְלֵא רַחֲמִים. טוֹב וּמְטִיב לְכָל. אַתָּה יְדַעְתָּ אֶת גְּדֹל עֲצָם הַפְּגָם הַגְּדוֹל

תפילה לתורה ה

לט

והנורא הנוגע בעולמות עליונים מאד על-ידי כל מחשבה רעה, מפל שבן וכל שבן על-ידי הרהור רע חס ושלום, שהוא פוגם ומקלקל מאד בכל העולמות, ועוקר את האדם חס ושלום ממקור החיים, עד אשר קשה לו עוד לשוב ולהשיג ארחות חיים, וכל שאר הפגמים העצומים והנוראים עד גבחי מרומים, הנוגעים במקום שנוגעים, שנעשים על-ידי כל מחשבה רעה והרהור הנכנס במוח חס ושלום. וגם אתה ידעת את גדל עצם ההתגברות שמתגברים עלינו בכל פעם, לבלבל את דעתנו במחשבות רעות והרהורים רעים. ובעונותי הרבים לא נזהרתי להשמר מהם ולהתגבר עליהם, עד אשר פגמתי את מוחי מאד על-ידי מחשבותי הרעות שהכנסתי במוחי, עד שכל מוחי הוא מלא מחשבות היצוניות, ועברתי על אסור חמץ שהייתי מחמיץ את מוחי בתאוות והרהורים ובלבולים ובכל מיני שטותים. ולא די שלא הייתי מתגבר על המחשבות רעות, אף גם נתתי להם כח לכנוס במוחי, ולא השתדלתי לנרשם כלל, ולא קימתי עצותי הקדושות אשר גלית לי ברחמיך הרבים לנרשם ממני בשב ואל תעשה, ולא שמעתי לקול מורי. אוי לי וי לי על הימים שעברו בבלבול הדעת ומחשבות רעות. טבעתי ביון מצולה ואין מעמד באתי במעמקי מים ושבולת שטפתי, כל דעתי ומוחי נתערבב כל כך במחשבות רעות ובלבולים, עד אשר אפלו בשעה שאני חפץ להתגבר עליהם ולברוח מהם, קשה עלי מאד. יהוה אלהים אתה ידעת לאולתי ואשמותי ממך לא נכחדו. הן על כל אלה באתי לפגוע יהוה אלהי ואלהי אבותי, בלב נשבר ונדכה, בקידה ובכריעה ובהשתחויה, בתחנה ובקשה, כעני בפתח, נאנח ונדכה, שואל ומבקש מתנת חנם ונדבת חסד, שתחנני ברחמיך העצומים וחסדיך הנפלאים, ותוציאני מאפלה לאורה, ותעזר לי מהיום לקדש את מחשבתי תמיד מעתה ועד עולם:

רבנו של עולם, צופה בעלבון אנוחים, תיקר נא נפשי האמללה בעיניך, וחמל עלי בחמלתך וחנינותיך, ועזרני וסיעני וחזקני ואמצני, וקדשני בקדשתך העליונה, שימשך עלי קדשה וטהרה מאתך, באפן שאזכה מעתה לשמור עצמי שלא אניח לכנוס כלל לתוך מחשבתי שום מחשבת חוץ שבעולם, ולא שום בלבול הדעת. ומפל שבן וכל שבן, שלא אהרהר בשום הרהור בעולם כלל, רק מחשבתי תהיה קדושה תמיד, זכה ונקיה מכל סיג ופסולת. ובכך תזכני ברחמיך הרבים, להאמין בצדיקי אמת, ולא יכנס במחשבתי ודעתי שום הרהור ומחשבה כלל על המחלוקת שיש בין הצדיקי אמת. רק אזכה להאמין בצדיקי אמת באמונה שלמה ולא יהיה לי שום הרהור וקשיא עליהם ועל המחלוקת שביניהם כלל. רבנו של עולם. אם אמנם פגמתי בטפי מוחי, אשר על-ידי זה איני ראוי וכדאי להתקרב לצדיקי אמת, ולזכות להאמין בהם באמת, אשר מחמת זה באים עלי מחשבות חוץ והרהורים להרהר אחריהם חס ושלום. אנא יהוה אל תעשה עמי כחטאי ואל תדינני כמפעלי, ועשה למענך ולא למעני, ומלא בקשתי ברחמים. וזכני שלא יכנס בלבי שום קשיא והרהור

תַּפְלָה לְתוֹרַה ה

בְּלָל עַל הַצְדִּיקֵי אֲמַת וְעַל הַמַּחְלוּקֵת שֶׁבִּינֵיהֶם, רַק אֲזַכֶּה לְהֶאֱמִין בָּהֶם תָּמִיד בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאֲמַת. וְחַמֵּל עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְזַכֵּנִי לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֲמַת וּלְהַשִּׁיג אַרְחוֹת חַיִּים, וּבִמְקוֹם שֶׁקְּלָקְלֵתִי שָׁם אֶתְתַּקֵּן. וְתָשִׁיב אוֹתִי בְּרַחֲמֶיךָ וּחֶסְדֶיךָ הַגְּדוֹלִים, מִמּוֹת לְחַיִּים, מִחֶמֶץ לְמִצָּה, מִיִּרְאָה רָעָה לְיִרְאָה טוֹבָה, מִקּוֹל פְּגוּם מִחֻכְמָה פְּגוּמָה לְקוֹל טוֹב לְחֻכְמָה טוֹבָה, תוֹדִיעֵנִי אֶרְח חַיִּים שׁוֹבְעֵ שְׂמֵחוֹת אֶת פְּנֵיךָ נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נִצָּח. כִּי עִמָּךְ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ נִרְאָה אוֹר. אֲבִינו שֶׁבַשְׁמַיִם חוֹתֵךְ חַיִּים לְכָל חַי. אֵל חַי חִלְקֵנו צוֹרְנו, גָּאֻלְנו מִמּוֹת פְּדוּנו מִשַּׁחַת. וְהַצֵּל אוֹתִי וְאֶת כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, מִכָּל מִינֵי מַחֲשָׁבוֹת רָעוֹת וְהִרְהוּרִים שֶׁהֵם נִקְרָאִים סְמָרָא דְמוֹתָא. וְחַנְּנִי מֵאֲתֶיךָ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתֵן לִי חַיִּים טוֹבִים, חַיִּים אֲרוּכִים, חַיִּים אֲמִתִּיִּם, חַיִּים נִצְחִיִּם. וְעֲזֹרְנִי שְׂאֲזֻכָּה לְקַדְּשׁ אֶת הַמוֹחִין שְׁלִי הַנִּקְרָאִים בְּאֵר מַיִם חַיִּים:

וְזַכֵּנִי לְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל בְּאֲמַת אַהֲבַת הַמִּישׁוֹר, וְיַחַד לְבָבִי לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה אֶת שְׁמֶךָ. וְתַצִּיל אוֹתִי מִיִּרְאוֹת הַנְּפוּלוֹת שֶׁלֹּא אֶתִּירָא מִשׁוּם דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי אִם מִמָּךְ לְבַד אִירָא וְאֶפְחַד תָּמִיד, לְבַעֲבוֹר תִּהְיֶה יִרְאָתְךָ עַל פְּנֵי לְבַלְתִּי אֲחַטָּא לְעוֹלָם. וְעֲזֹרְנִי לְהַתְּפִלָּה לְפָנֶיךָ בְּכָל כַּחַי, שְׂאֲכַנִּים כָּל כַּחַי בְּדַבְּרוֹרֵי הַתְּפִלָּה, וְאוֹצִיא אֶת הַקּוֹל וְהַדְּבוֹר שֶׁל הַתְּפִלָּה בְּכַח גְּדוֹל, עַד שִׁיְהִי קוֹלִי פּוֹגֵעַ בְּמוֹחֵי וְיִהְיֶה נִשְׁמַע לְלִבִּי כְּמוֹ קוֹל רַעֲמִים, עַד שֶׁהֵלֵב יִשְׁמַע הַיָּטִב דְּבוֹרֵי הַתְּפִלָּה וְיִתְעוֹרֵר לְעִבּוֹדְתְךָ בְּאֲמַת, וְיִהְיֶה נְעֻשִׁים מִקּוֹלִי וּדְבוֹרֵי בְחִינַת רַעֲמִים. וְזַכֵּנִי שִׁיְהִי לִי יִרְאָת שָׁמַיִם בְּאֲמַת, עַד שִׁיְהִי דְבָרֵי נִשְׁמָעִים לְבָרִיּוֹת לְעִבּוֹדְתְךָ וּלְיִרְאָתְךָ, וְקוֹל תְּפִלָּתֵנו יַעֲלֶה לְפָנֶיךָ לְרִצּוֹן כְּמוֹ שֶׁבְּעָה קוֹלוֹת שְׂאֲמַר דּוֹד עַל הַמָּיִם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, קוֹל יְהוָה עַל הַמָּיִם אֵל הַכְּבוֹד הַרְעִים יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים. קוֹל יְהוָה בְּכַח. וְזַכֵּנִי שִׁיְתַפְּשֵׁט עַקְמִימוֹת שֶׁבְּלִבִּי שֶׁלֹּא יִהְיֶה בְּלִבִּי שׁוּם עַקְמִימוֹת וְעַקְשׁוֹת כָּלֵל. לְבַב עַקְשׁ יִסּוֹר מִמֶּנִּי רַע לֹא אֲדַע. רַק אֲזַכֶּה לְיוֹשֵׁר לְבַב בְּאֲמַת, שִׁיְהִי לִבִּי יוֹשֵׁר עִם יְהוָה תָּמִיד:

וּבְכֵן יְהִי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שֶׁתְּעֲזֹרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְזִכּוֹת לְשִׁמְחָה גְּדוֹלָה בְּאֲמַת בְּעִבּוֹדְתְךָ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, עֲבַדוּ אֶת יְהוָה בְּשִׂמְחָה, וְגִילוּ בְּרַעְדָּה. וְתִזְכֵּנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לַעֲשׂוֹת כָּל הַמַּצּוֹת בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה בְּאֲמַת, שִׁיְהִי לִי שִׂמְחָה גְּדוֹלָה מִהַמַּצּוֹה בְּעֲצָמָה, שְׂאֲגִיל וְאֶשְׂמַח מְאֹד בְּשַׁעַת עֲשִׂית כָּל מַצּוֹה וּמַצּוֹה, בְּמָה שֶׁזִּכְיִתִּי בְּרַחֲמֶיךָ לַעֲשׂוֹת הַמַּצּוֹה, וְכָל שִׂמְחָתִי יִהְיֶה רַק הַמַּצּוֹה לְבַד, לֹא בְּשִׁבִיל שֶׁכֵּר עוֹלָם הֵבֵא. מִכָּל שֶׁכֵּן וְכָל שֶׁכֵּן שֶׁלֹּא יַעֲלֶה בְּדַעְתִּי חַס וְשְׁלוֹם פְּנִיּוֹת שֶׁל שְׂמוֹת בְּשִׁבִיל בְּנֵי אָדָם, אוֹ בְּשִׁבִיל עַסְקֵי עוֹלָם הֵזֶה חַס וְשְׁלוֹם. רַק שְׂאֲזַכֶּה לַעֲשׂוֹת כָּל הַמַּצּוֹת בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה מִהַמַּצּוֹה בְּעֲצָמָה. וְיִהְיֶה כָּל הָעוֹלָם הֵבֵא שְׁלִי בְּהַמַּצּוֹה בְּעֲצָמָה עַד שֶׁלֹּא אֶרְצֶה שׁוּם שֶׁכֵּר עוֹלָם הֵבֵא בְּשִׁבִיל הַמַּצּוֹה, רַק שֶׁכֵּל שֶׁכֵּרִי יִהְיֶה שֶׁתִּזְכֵּנִי לַעֲשׂוֹת מַצּוֹה אַחֲרַת בְּשֶׁכֵּר מַצּוֹה זֹאת, כְּמוֹ שְׂאֲמַרו רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוּנָם לְבִרְכָה, שֶׁשֶׁכֵּר מַצּוֹה מַצּוֹה. וְאֲזַכֶּה לְהַכִּלֵּל בְּךָ עַל־יְדֵי מַצּוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר הֵם אַחֲדוּתְךָ. וְיִקְנִים בְּנוֹ מִקְרָא שֶׁכְּתוּב, יִשְׂמַח יְהוָה בְּמַעֲשָׂיו, יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעוֹשָׂיו. שְׂאֲתָה תִשְׂמַח בְּנוֹ

על-ידי שתזכנו לעשות מעשים טובים בעיניך, ואנחנו נגילה ונשמחה בך. ותעזרנו ברחמיך הרבים להמשיך חיות ושפע טובה וברכה על-ידי עשיית מצותינו בשמחה גדולה, לרמ"ח אברינו ושס"ה גידנו, ולכל העולם כולו, ולכל השנה כלה. וכל השלשה קומות, הן קומת עולם, הן קומת שנה, הן קומת נפש, כלם יתברכו ויקבלו חיים וטובה וברכה וקדשה וטהרה, על-ידי קיום מצותינו בשמחה גדולה:

ותעזרנו ברחמיך הרבים, שנוכל להתפלל עבור כל העולם ולמלאת הסרון העולם. וכל מיני גזרות שנגזרו על העולם, כלם נזכה לבטל על-ידי תפלתנו. ונזכה לדעת ולהשיג אם הוא קודם גזר דין, או לאחר גזר דין. ותזכנו לידע איך להתפלל לפניך, ולהלביש את תפלתנו בספורי דברים, בזמן שהשעה צריכה לך. ואם אמנם בעת הזאת אנו רחוקים מאד מדעת והשנה זאת, עם כל זה בידך הכל, וממך לא יבצר כל דבר, אתה יהיה לא תכלא רחמיך ממני חסדך ואמתך תמיד יצרוני. ותעזרני ותזכני להגיע ולבא לכל מה שבקשתי מלפניך. קדשנו במצותיך ושמח נפשנו בישועתך וטהר לבנו לעבודתך באמת, עבודה שבלב זו תפלה, לזכות להתפלל לפניך בכל כחי באמת, ולעשות מצותיך בשמחה תמיד, יערב עליו שיחי אנכי אשמח ביהוה. ונפשי תגיל ביהוה תשיש בישועתו. כל עצמותי תאמרנה יהוה מי כמוך, מציל עני מתחזק ממנו ועני ואביון מגוללו. אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה. ברוך יהוה לעולם אמן ואמן:

תורה ו - קרא את יהושע

א. וכו' ומסתמא הוא בזכותי כמו שאמרנו האב זוכה לבנו ואני אדום, כי כבר אין צריך לי תדמימה:

ב. על-ידי ענוה זוכים לתשובה, פי עקר התשובה היא פשישמע בזיונו ידם וישתק, ויסבל בזיונות ויפסיכות דמים על-ידי שמרגיש שפלותו וקטנותו ופגמיו המרבים, ומבין שבודאי ראוי לו לסבל הזיונות הבאים עליו. וכזה הוא ממשע הדם שבתלל השמאלי שבלב וזוכת יצרו הרע, ועל-ידי-זה זוכה לכבוד אלקי הנ"ל:

ג. קדם התשובה עדין אין לו הנה פאלו עדין לא נתהוה בעולם, כי טוב לו שלא נברא משנברא (ערוכין יג). וכשבא לטהר

א. צריך כל אדם למעט בכבוד עצמו ולהרבות בכבוד המקום ותברך, ולא יהיה רודף אחר הכבוד רק יברח מהכבוד, ואזי הוא זוכה לכבוד אלקי, ואזי אין גני אדם חוקרים על כבודו אם הוא ראוי או לאו, אבל מי שרודף אחר הכבוד אינו זוכה לכבוד אלקי, ועל-כן אפלו פשיש לו כבוד הכל חוקרים ודורשים אחריו ושואלים, מי הוא זה ואיזהו שחולקים לו כבוד הנה וחולקים עליו, שאומרים שאינו ראוי לכבוד הנה: ומיבן גנה ענין מחלוקת קרה שחשד את משה לרודף אחר הכבוד, לזה חקר על כבודו. ועל עצמו סבר שזכה כבר לכבוד אלקים, לזה אמר כל הגדלה הזאת עתיד

תורה ו - קרא את יהושע

את עצמו ולעשות תשובה, אז מכין את עצמו שיהיה לו הויה בעולם. על-כן תשובה היא בחינת אהיה, הינו אנא זמין למהיו כנ"ל:

ד. גם תשובה היא בחינת כתר, כי כתר לשון המתנה, כמו שכתוב: "כתר לי זעיר ואהנך" (איוב ל"ב, ב). וזה בחינת תשובה כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (יוסף הל): 'הבא לטהר מסייעין לו. משל לאחד שבא לקנות אפרסמון, אומרים לו המתן וכו', הינו כי צריך לדעת שכשבא לטהר ולעשות תשובה אומרים לו המתן, הינו אף שהוא צריך למהר מאד להמלט על נפשו לברח מתוך החשך, ואף על פי כן אל יבהלוהו רעיוניו פשוטה רחוקו מתפלה ומכל הדברים שבקדשה, כי ההכרח להמתין עד שיוזכה לתקון גמור ולילך בהדרגה כפי אשר יורה הצדיק האמת, כי אי אפשר לנגס בפעם אחת אל הקדשה:

ה. צריך לאחז תמיד במדת התשובה, כי אפלו בשעה שאדם אומר הטאתי עויתי פשעתי, אפלו זה אי אפשר לו לומר בלי פניה, נמצא שצריך לעשות תשובה על תשובה הראשונה, הינו על הטאתי עויתי פשעתי שאמר:

ו. ואפלו אם יודע האדם בעצמו שעשה תשובה שלמה, אף-על-פי-כן צריך לעשות תשובה על תשובה הראשונה, כי מתחלה בשעשה תשובה עשה לפי השגתו, ואחר כך בשעושה תשובה בודאי הוא מכיר ומשיג יותר את השם יתברך, נמצא לפי השגתו ומשיג עכשו,

בודאי השגתו הראשונה היא בבחינת גשמיות, נמצא שצריך לעשות תשובה על שהגשים את רוממות אלהותו יתברך, אשרי הזוכה לתשובה כזאת:

וזה שאמרו רבותינו ז"ל: אלמלי שמרו שתי שבתות הינו שני התשובות שהם שלמות התשובה המביאה גאלה כמאמר רבותינו ז"ל: (יוסף פה)

ז. הצדיק האמת הוא כל ימיו בתשובה, כי אפלו כשיודע בעצמו שעשה תשובה שלמה, עדין הוא עושה תשובה על השגתו הראשונה שהיא נחשבת אצלו עתה גשמיות, כפי ההשגה שמשיג עכשו רוממות אלקותו יתברך, וכן הוא נהוג כל ימיו, שהולך בכל פעם מהשגה להשגה ועושה תשובה על ההשגה הראשונה, וזה בחינת עולם הבא שיהיה בלו שבת בלו תשובה, כי עקר עולם הבא הוא השגת אלהותו יתברך, ובכל עת שישגיג השגה יתרה יעשו תשובה על ההשגה הראשונה, ומי שיש לו מח בקדקדו יכול להבין על-ידי זה גדלת הבורא יתברך ונגדלת הצדיקים, אשרי להם ולהגלוים אליהם:

ח. מי שרוצה לשוב להשם יתברך צריך להיות בקי בהלכה מאד שלא יפיל ולא ירחק אותו שום דבר בעולם בין בעליה ובין בירידה, ובכל מה שיעבר עליו יחזק את עצמו (שקורין דער האלפן זיך) ויקים: "אם אפס שמים שם אתה ואציעה שאול הנך" (תהלים קל"ח, ח), שגם בשאול תחתיות יכולין לקרב את עצמו להשם יתברך, כי גם שם הוא יתברך נמצא בבחינת ואציעה שאול הנך:

הולך בדרך התשובה, ואז ימין השם פשוטה לקבל תשובתו, וזוכה לכבוד השם ונעשה על-ידי-זה אדם לשבת על הכסא, אשרי לו:

ה. התשובה צריכה להיות בשלשה תנאים: שיראה בעיניו, ובאזניו ישמע, ולכבו יבין, ושבו, כי צריך האדם לשום עינו ולבו היטב על דרכיו ולהסתכל על תכליתו הנצחית, ולישב את עצמו היטב היטב ולשמע היטב כל דברי רבותינו הקדושים, ואז יזכה לתשובה באמת:

יא. עקר התשובה על-ידי ענוה, שהאדם צריך לשום עצמו כאין כמדבר לדוש, ולא ישגיח כלל על המחלקת ובזיונות שמבזין אותו, רק יחזיק במדת השתיקה, ויהיה מן השומעים חרפתם ואינם משיבים וכנ"ל, ואז נקרא חכם באמת וזוכה לתשובה שהיא בחינת פתח. שעל-ידי-זה זוכין לכבוד אמתי ונצחי שהוא כבוד אלקים כנ"ל, ולחלק טוב לעולם הבא. וזה עקר תשובתו ותקונו על כל העוונות, ויזכה להכלל בבחינת אדם היושב על הכסא, שממש יוצא המשפט על כל באי עולם:

יב. צריך להשתדל לחפש תמיד אחר כל זכות ודבר טוב שאפשר למצא בישראל, ולדון את כל אדם לבח זכות אפלו החולקים עליו והמבזין אותו, ואז יהיה נצול תמיד ממחלקת, ועל-ידי-זה עושה פתח יקר להשם ותברך בכמה מיני אבנים טובות:

ט. בשרוצה אדם לילך בדרך התשובה צריך להיות בקי בהלכה, וצריך להיות לו שתי בקאיות, הינו בקי ברצוא בקי בשוב, שזהו בחינת עיל ונפיק, בחינת: "אם אפס שמים שם אתה ואציעה שאול הנד" (תהלים קל"ח, ח), הינו מי שרוצה לשוב להשם ותברך צריך לחגור מתניו שיתחזק עצמו בדרך השם תמיד בין בעליה בין בירידה, שהם בחינת: "אם אפס שמים שם אתה ואציעה שאול הנד", הינו בין שזוכה לאיזה עליה לאיזה מדרגה גדולה או קטנה, אף-על-פי-כן אל יעמד שם ולא יסתפק עצמו בזה, וצריך שיהיה בקי בזה מאד לידע ולהאמין שהוא צריך לילך יותר ויותר וכו', שזהו בחינת בקי ברצוא וכו', וכן להפך, שאפלו אם יפל חס ושלום למקום שיפל, אפלו בשאול תחתית חס ושלום, גם שם אל יתיאש עצמו לעולם בשום אפן חס ושלום, יהיה איך שיהיה, רק יחפש ויבקש את השם ותברך, ויתק עצמו בכל מקום שהוא בכל מה שיוכל, כי גם בשאול תחתיות נמצא השם ותברך, וגם משם יכולין לדבק את עצמו אליו ותברך. וזה בחינת: "ואציעה שאול הנד" בחינת בקי בשוב. כי אי אפשר לזכות לתשובה כי אם בשבקי בשתי בקאיות אלו. ובאמת היא בקאיות גדול מאד שזוכה לידע שצריכין ליגע עצמו ולטרח בעבודת השם תמיד, ולצפות בכל עת להגיע למדרגה גבהה יותר, ואף-על-פי-כן אל יפל משום דבר, ואפלו אם יהיה איך שיהיה חס ושלום, אף-על-פי-כן אל יפל בדעתו כלל, ויקים: "ואציעה שאול הנד" כנ"ל: וכשיש לו שתי בקאיות אלו אזי הוא

תפלה לתורה ו

תפלה לתורה ו

(ו) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתרחמנו ברחמיך הרבים וחסדיך הגדולים, וחוס וחסד נא עלי ועל נפשי האמללה, הצמאה והרעבה והתאבה לשוב אליך באמת. ועזרני ברחמיך הרבים לשוב בתשובה שלמה לפניך, על כל חטאי ועונותי ופשעי, וזכני שאהיה בכלל, הבא לטהר. ואתה תסיעני מן השמים לטהרני מעונותי, שאזכה לשוב בתשובה שלמה באמת על כל עונותי. מלא רחמים, חוסה נא עלי ברחמיך הרבים, וראה דלותי ושפלותי, ועל מה שאו בראתני, כי עתה אין אני נחשב בשם בריה כלל, וכאלו עדין אין לי שום הויה בעולם כלל, כי טוב לי שלא נבראתי, מאחר שהרעותי את מעשי. ובכן באתי לפניך יהוה אלהי שתעזרני בכח שמך הגדול אהיה אשר בו נקראת בעת שהתחלת לנאול את בניך ממצרים לעשות אותם לך לעם, ולהשיבם אליך מטמאת מצרים, כמו שהודעת למשה בסנה, כמו שכתוב, כה תאמר לבני ישראל אהיה שלחני אליכם. ובכן בכח השם הקדוש הזה, תזכני ברחמיך הרבים שאתחיל להכין עצמי שיהיה לי הויה בעולם, על ידי שתזכני ברחמיך הרבים לשוב אליך באמת, שאזכה להרגיש כאב חטאי ועונותי המרבים, ולשוב בתשובה שלמה לפניך. וזכני להיות מן הנעלבים ואינם עולבים שומעים חרפתם ואינם משיבים. ולמקללי נפשי תדום. ועל כל מיני בזיונות וחרופים וגדופים שאשמע מאיזה אדם שיבזה אותי, אדום ואשתוק לו. כמו שכתוב, דם ליהוה והתחולל לו. ואהי כאיש אשר לא שומע ואין בפיו תכחות. כחרש לא אשמע וכאלם לא יפתח פיו. כי באמת ידעתי יהוה כי כל מיני בזיונות שבעולם אינם מספיקים לי לפי גדל חטאי המרבים, כי אני נבזה יותר ויותר מכל מיני בזיונות שבעולם מה שהפה יכול לדבר, כי בעונותי הרבים פגמתי בכבודך הגדול והקדוש, ולא כבודתי את שמך הגדול, ובזיתי את נפשי מאד על ידי עונותי, ונתתי תוקף להדם שבהלל השמאלי שבלב. על כן בודאי חובה עלי לסבול בזיונות גדולות ושפיכות דמים. לכן עזרני יהוה אלהי שלא אשיב דבר למחרפי ולמבזי נפשי, למען יהיה לי לכפרה על כל עונותי:

יהוה אלהי נפשי יודעת מאד כי אני רחוק מאד, מתשובה באמת, כי עונותי עברו ראשי, ובלבלו את דעתי, עד שאין אני יודע כלל איך לשוב אליך. והדעת נסתלק ממני ולפי עזבני, ואני הולך בעולם נע ונד בלא דעת ובלא לב:

יהוה אלהים אתה ידעת לאולתי ואשמותי ממך לא נכחדו. ועתה אבי אבי מלא רחמים, מה אעשה, אנה אנוס לעזרה, ואיך אבקש תרופה ותחבולה ועצה להמלט על נפשי להציל נפשי מני שחת. אשא עיני אל הקרים מאין יבא עזרי. עזרני עזרני, חנני חנני, הושיעני ברחמיך הרבים וחסדיך העצומים, והופיעה עלי ממעון קדשך, רוח חכמה ובינה, רוח קדשה וטהרה, שאזכה להתקדש ולהטהר באמת, ולשוב אליך באמת בתשובה שלמה, ואדום ואשתוק למחרפי ולמבזי נפשי. ואזכה לקים מקרא

תפלה לתורה ו

מה

שְׁכַתוֹב, דָּם לַיהוָה וְהַתְּחוּלָל לוֹ. וְלִסְבוֹל בְּזִיזוֹנוֹת וּבּוֹשׁוֹת וּשְׁפִיכוֹת דָּמִים עַל עֲוֹנוֹתַי, וְלִקְבֹּל הַכֹּל בְּאַהֲבָה: וְזַכְּנִי לְהִיּוֹת כָּל יָמַי בְּתִשׁוּבָה תְּמִיד. כִּי מִי יֹאמֶר זָכִיתִי לְבִי טָהָרְתִי מִהַטָּאֵתִי. כִּי אַתָּה יְדַעְתָּ אֶת לִבִּי, כִּי הֵלֵב מְעַרְבֵב בְּפִסּוּלֵת וּבְפִנְיֹת הַרְבֵּה וְאִפְלוּ בַשָּׁעָה שְׂאֵנִי מִתּוֹדָה וְאוֹמֵר הִטָּאתִי לְפָנֶיךָ, גַּם אֲזוּ בָּאִים בְּלִבִי מִחֲשָׁבוֹת זְרוֹת וּפְנִיּוֹת גְּדוּלוֹת, עַד שֶׁאֵי אֶפְשֶׁר לִי לְדַבֵּר דְּבוּר אֶחָד בְּאַמֶּת כְּרָאוּי. וְאִפְלוּ לְהִתְנוּדוֹת עַל הַטָּאֵתִי מִה שֶׁהִטָּאתִי וּפְשַׁעֵתִי בְּאַמֶּת לְפָנֶיךָ, גַּם זֶה נִמְנַע מִמֶּנִּי. עַל־כֵּן זַכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְהִיּוֹת בְּתִשׁוּבָה תְּמִיד, שְׂאִזְכָּה לַעֲשׂוֹת תְּמִיד תִּשׁוּבָה עַל תִּשׁוּבָה הַרְאִישׁוֹנָה. וְאִזְכָּה לְתַקֵּן בְּכָל פַּעַם פְּנֵים תִּשׁוּבָה הַרְאִישׁוֹנָה, עַד שְׂאִזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה תִּשׁוּבָה עֲלֵיךָ בְּאַמֶּת כְּרָאוּי, וְאֲזוּ תִפְתַּח אֶת לִבִּי וְדַעְתִּי לְדַעַת אֶת שְׁמֶךָ, וְאֲזוּ אֲדַע בְּאַמֶּת כִּי עֲדִין לֹא הִתְחַלֵּתִי לַעֲשׂוֹת תִּשׁוּבָה כְּפִי עוֹצֵם גְּדֻלָּתְךָ וְרוֹמְמוֹתְךָ שֶׁתּוֹכְנִי לְהַשִּׁיג אֲזוּ. וְאֲזוּ תּוֹכְנִי בְּאַמֶּת לַעֲשׂוֹת תִּשׁוּבָה עַל תִּשׁוּבָה, שְׂאִזְכָּה לַעֲשׂוֹת תִּשׁוּבָה בְּכָל פַּעַם עַל הַשְּׁגָה הַרְאִישׁוֹנָה, עַל שֶׁהִיִּיתִי מְנַשֵּׁם אֶת רוֹמְמוֹת אֱלֹהוֹתְךָ, לְפִי עֲצֵם רוֹמְמוֹתְךָ שְׂאִזְכָּה לְהַשִּׁיג אַחַר כֵּךְ בְּכָל פַּעַם, בְּאַפְּן שְׂאִזְכָּה לְהִיּוֹת כָּל יָמַי בְּתִשׁוּבָה תְּמִיד, עַד הַיּוֹם אֲשֶׁר תֵּאֱסָפְנִי אֵלֶיךָ. וְתּוֹכְנִי לְעוֹלָם הַבָּא, לַיּוֹם שֶׁכָּלוּ שַׁבָּת, כָּלוּ תִשׁוּבָה. וְזַכְּנִי לְזַבּוּחַ אֶת יִצְרִי, וְאִזְכָּה לְקַיֵּם מִקְרָא שְׁכַתוֹב, זֹבַח תּוֹדָה יִכְבְּדֶנְנִי. שְׂאִזְכָּה לְכַבֵּד אוֹתְךָ בְּשָׁנֵי עוֹלָמוֹת, בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. וְעֲזֵרְנִי שְׂאֵהִיָּה בּוֹרַח מִן הַכְּבוֹד בְּאַמֶּת, וְאִזְכָּה לְמַעַט בְּכְבוֹד עֲצָמִי וּלְהַרְבוֹת בְּכְבוֹד הַמְּקוֹם, וְתִשְׁפִיעַ עָלַי מִכְּבוֹדְךָ הַגָּדוֹל, וְתּוֹכְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְכְבוֹד אֱלֹהִים שְׂאִזְכָּה לְכְבוֹד דְּקִדְשָׁה לְמַעַנְךָ לְבַד, וְלֹא אֶהְיֶה מִן הַכְּבוֹד כָּלֵל לְמַעַנִּי, וְלֹא אֶשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַכְּבוֹד כִּי אִם לְשִׁמְךָ וְלַעֲבוּדְתְךָ בְּאַמֶּת, וְעֲזֵרְנִי שְׂלֹא יִשְׁאוּל וְלֹא יִחְקוֹר שׁוֹם בְּרִיָּה עַל כְּבוֹדִי:

וְעֲזֵרְנִי יְהוָה אֱלֹהֵי לְהִיּוֹת תְּקִיף וְאַמִּיץ וְחֹזֵק בְּעֲבוּדְתְךָ תְּמִיד. וְאַל תִּנְיַחְנִי לְפוֹל חַס וְשְׁלוֹם לְעוֹלָם. אֵל תִּשְׁלִיכְנִי מִלְּפָנֶיךָ וְרוּחַ קִדְשְׁךָ אֵל תִּקַּח מִמֶּנִּי. וְזַכְּנִי לְהִיּוֹת עֵייל וְנַפִּיק. וְאִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּקִי בְּהַלְכָה בְּקִי בְּרִצּוֹא בְּקִי בְּשׁוֹב. בְּקִי בְּעֵייל בְּקִי בְּנַפִּיק. וּבְכָל מְקוֹם אוֹכַל לְמִצּוֹא אוֹתְךָ בֵּין בְּעֵלְיָה בֵּין בְּרִידָה. כְּמוֹ שְׁכַתוֹב, אִם אָפַס שָׁמַיִם שָׁם אַתָּה וְאַצְעָה שְׂאוּל הַגָּבֹה. וְאִזְכָּה לְאַחֲזוֹ בְּךָ וּלְהִתְדַבֵּק בְּךָ תְּמִיד. וְיִקַּים כִּי מִקְרָא שְׁכַתוֹב, אֲנִי לְדוּדִי וְדוּדִי לִי:

אָנָּה יְהוָה יְהִמוּ וְיִכְמְרוּ מַעִיף וְרַחֲמֶיךָ וְחֲנִינוּתְךָ עָלַי, וְיַעֲלֶה וְיִבֵּא זְכוּרֹנִי לְפָנֶיךָ לְטוֹבָה, וְרַחֵם עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְאַל תִּנְיַחְנִי וְאַל תִּשְׁשַׁנֵּי לְהַשְׁתַּקַּע חַס וְשְׁלוֹם בְּאֵלוּ הַמְּקוֹמוֹת הַנְּמוּכִים וְהַשְּׁפִלִים אֲשֶׁר בָּאתִי עַד הַנּוֹה. אֵל תַּעֲזֹבְנִי יְהוָה אֱלֹהֵי וְאַל תִּרְחַק מִמֶּנִּי. אֵל תִּבְלַעְנִי מִצוּלָה וְאַל תִּאֲטֵר עָלַי בְּאֵר פִּיָּה. חֲנִנִּי וְחֲקִימֹנִי, וּמַעֲפָר דְּלוֹתַי וּמַעֲצָם שְׁפִלוֹתַי תְּרוֹמְמֵנִי. וְיִקַּים מִקְרָא שְׁכַתוֹב, אֲנִי אֲרַד עִמָּךְ מִצְרִימָה וְאֲנִי אֶעֱלֶךָ גַּם עִלָּה. וְהִירִידָה יְהִיָּה תְּכִלִּית הָעֲלִיָּה. חוֹם וְחַמֵּל עָלַי, וְשְׁלַח יְשׁוּעָתְךָ וְתִתְמַכְּנִי בִּימִין צְדָקָה, וְתִסְעֵדְנִי בְּעוֹצֵם חֲמִלְתְךָ. וְתִהְיֶה תְּמִיד עִמִּי. וְתִתֵּן לִי כַח וְשִׁבְלֵךְ לְאַחֲזוֹ בְּךָ תְּמִיד, וְאַל תִּנְיַחְנִי לְפוֹל חַס וְשְׁלוֹם לְעוֹלָם. וְיִקַּים מִקְרָא שְׁכַתוֹב, כִּי יִפוֹל לֹא יוֹטֵל כִּי

תפילה לתורה ו

יהוה סומך ידו. ותמהר ותחיש לנאולנו גאלת הנפש. ותוציאני ותעלני מהיום ומעתה, מכל מיני נפילות וירידות והתרחקות ממך שנתרחקתי עד הנה. מקים מעפר דל מאשפות ירים אביון. חמל על דל ואביון כמוני. חנני והקימני, חנני והקימני שטחתי אליך כפי. מקצה הארץ אליך אקרא בעמף לבי בצור ירום ממני תנחני:

רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, חוס וחמל עלי אבי שבשמים, ותגעור בהרודפים ומפילים אותי, ואמור לצרותי די ותאמר עד פה תבא. ומעתה תרחם עלי ותעזרני ותושעני ותתחיל להעלות אותי מעלה מעלה חיש קל מהרה, וכל הירידות יתהפכו לעליות, וכל ההתרחקות יתהפך להתקרבות. כי אתה החלות לקרבנו ברחמיך, והתחלת להשפיע עלינו המון קדשתך ותוקף חמלתך, על ידי צדיקי אמת שבכל דור ודור, על כן אין נאה לך לעזובנו יהוה אלהינו יהמו מעיד עלינו, וכאשר החלות להראות גדלך וטובך עלינו, ונתת לנו תורתך הקדושה על ידי משה נביאך נאמן ביתך, ושלחת לנו ברחמיך הרבים, צדיקי אמת בכל דור ודור, אשר על ידם נמסרה התורה לנו, ממשלה ליהושע, ומיהושע לזקנים, ומזקנים לזקנים וצדיקים שבכל דור ודור, עד אשר הגיע אלינו השתלשלות קבלת התורה, ועדן לא כלו רחמיך ממנו. הקיצותי ועודי עמך. בן יכמרו מעיד עלינו, ותעזרני לקיים באמת את כל דברי תורתך באהבה. חוסה עלינו ברחמיך ועזרני להיות דבוק בך ובצדיקי אמת לעולם ועד, בעולם הזה ובעולם הבא:

אנא יהוה, ברחמיך הרבים, זכני שיפקחו עיני ולבי ואזני לראות ולהבין ולשמוע גדלתך ורוממותך, ולשוב אליך באמת, וחנני מאתך דעה בינה והשכל להבין ולהשיג דרכי התשובה באמת, ותעזרני לילך בהם תמיד. ואזכה להיות בכלל בעלי תשובה באמת, כי ימיך פשוטה לקבל שבים, ורוצה אתה בתשובה, ואם לא עכשיו אימתי. ותעזרני שאזכה לתשובה שלמה באמת. לתשובה עלאה. באפן שאזכה שיתיחד עלי ידי, נקדה התחנתה בנקדה העליונה, ויתתקן וישלם עלי ידי, אדם העליון לשבת על הכסא, ושם יהיה נכלל נפשי ורוחי ונשמותי מעתה ועד עולם. ותמלא פגיומת הלבנה, ויהיה אור הלבנה כאור החמה, כמו שכתוב, והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים. כי מלכותך בכל משלה בשמים ובארץ. ואתה עושה גדולות ונפלאות עד אין חקר, ואתה חושב מחשבות לבל ידח ממך נדח. ממות ומחיה מוריד שאול ועל. ואתה מקשר ומחבר ומיחד שני הפכים יחד, תכלית קצה התחתון מעמקי שאול, עד רום גבהי מרומים עד תכלית קצה העליון, מנקדה התחתונה עד נקדה העליונה, כי מי יאמר לך מה תעשה. על כן יגיעו רחמיך גם עלי, ותחתור תתירה מתחת כסא כבודך חומל דלים שומע אנקת אביונים, ותעזרני להתעורר באמת ולשוב בתשובה שלמה לפניך באמת, ותזכני להיות דבוק באמת בצדיקי אמת מעתה ועד עולם. כי לא תחפץ במות המת כי אם בשובו מדרךיו וחיה, תשב אנוש עד דכא ותאמר שובו בני אדם, שובה יהוה עד מתי והנחם על עבדיך, השיבנו יהוה אליך ונשובה חדש ימינו כקדם:

תורה ז – ואלה המשפטים

על-פי שאי אפשר להבין זה בשכלנו המנשם כמו שצריך, כי על-ידי הסתכלות על האמת בעין האמת, יבין מרחוק שהאמת הוא כך, רק שאי אפשר להבין בשכל, וצריכין רק להתחזק באמונה שלמה. והבן היטב):

ה. אי אפשר לבוא לאמת אלא על-ידי התקרבות לצדיקים אמתיים וילך בדרך עצתם, ולא יטה לימין ולשמאל מדבריהם, ועל-ידי זה נחקק בו אמת, וזוכה לאמונה ולתפלה ולארץ ישראל ולנסים, ועל-ידי זה תבוא הנאלה:

ט. העצות שמקבל מהצדיקים הוא בחינת נשואין וזווג דקדושה, כי הוא מקבל מפי השכל של הצדיק על-ידי עצה שמקבל ממנו, נמצא שהוא בחינת תקון הברית, ולהפך עצת החולקים והמונעים ודומיהם, המדברים חלקלקות להסית ולהדיח מנקודת האמת הם בחינת פגם הברית, על-כן מי שפגם בבריתו, צריך לשמר עצמו מאד מהעצות ההפוכות של החולקים על האמת, כדי שלא יאבד עולמו כרגע חס ושלום:

י. צריך להתרחק מאד מעצות של ההמון עם, שרבים ככלם הם עצות רעות ומקלקלות מאד, מכל-שכן וכל שפן עצת רשעים וחולקים ומתנגדים על האמת, שצריכים להתרחק מהם יותר ויותר, כי מהם באים כל הקלקולים והפגמים רחמנא לצלן, כי עצתם היא בחינת עצת הנחש הקדמוני, וכשמקבל עצתם חס ושלום הם מטילין בו זהמא, בבחינת נשואין בקלפה, כמו שכתוב:

א. עקר הנאלה תלויה באמונה, כי עקר הגלות אינו אלא בשביל חסרון אמונה:

ב. התפלה היא בבחינת אמונה, שמאמין שיש מחדש שבידו לחדש דבר כרצונו, ועל-כן הוא מתפלל אליו ותברך שיעשה בקשתו, ועל-ידי זה יכול לעשות נסים למעלה מהטבע בעולם:

ג. עקר אמונה בחינת תפלה בחינת נסים, אינו אלא בארץ ישראל, ושם עקר עליות התפלות, ויכול לפעל בתפלתו מה שצריך, ולעשות נסים ומופתים אמתיים בעולם:

ד. אמונה ותפלה ונסים וארץ ישראל הם בחינה אחת, וכלם תלויים זה בזה:

ה. בשפוגמין בארץ ישראל שהיא בחינת אמונה בחינת תפלה, אזי יורדין לגלות. ועקר שיורדת התפלה לגלות, ואי אפשר להתפלל ולעשות נסים בעולם:

ו. יש בני אדם המכסים כל הנסים בדרך הטבע, וכשיכלו אלו האפיקורסים שאין להם אמונה בנסים, ותתרבה אמונה בעולם, אזי יבוא משיח, כי עקר הנאלה תלוי בזה, הינו באמונה:

ז. אי אפשר לבוא לאמונה אלא על-ידי אמת והינו כי עקר האמונה אינה אלא במה שאין השכל מבין. כי במקום שהשכל מבין אין שגד אמונה. ואם בן בשאין השכל מבין, מהיכן יבוא להאמין במה שצריך להאמין. על-כן עקר האמונה תלויה באמת, שאם ירצה האדם להסתכל על האמת לאמתו, יבין מאילו שצריכין להאמין האמונה הקדושה בהשם ותברך וצדיקים האמתיים ובתורתו הקדושה, אפי-

תפלה לתורה ז

על־ידי המצוה הקדושה הזאת, כי עקר הפרנסה תלוי בתקון הברית, ועל־ידי־ זה יזכה גם כן להבין היטב בכל מקום שילמד ויתגלו לו כל החכמות כשלהן ערוך:

יב. התפלה היא בחינת אמונה, ומסגל לזכרון ונצול משכחה, שהיא תלויה בפנים אמונה:

יג. קדם שמקרב להצדיק, אזי הוא בבחינת השמן לב וכו' ואזניו וכו', ועיניו וכו' (ישעיה ג, ט) הינו שלבו אטום ואזניו סתומים ועיניו עורים מלראות האמת ולהתעורר לתשובה, אבל בשמדבק עצמו לצדיקים ומקבל מהם עצה, אזי נפתח לבבו ועיניו ואזניו בבחינת: "יראה בעיניו" (ישעיה ג, ט) וגו', שהן בחינת תלת מחין, ושב ורפא לו, שרואה ושומע ומבין האמת וזוכה לתשובה:

יד. על־ידי פנים הברית אין לו פרנסה:

טו. סגולה לחולה להסתכל על הציצית:

"הנחש השיאני" (בראשית ג, יט), והם בחינת פנים הברית ומרחיקים מהאמת והאמונה הקדושה, ומלכוד לארץ־ישראל, על־כן צריך להתרחק מאד מלידה אחר עצתם חס ושלום רק לדבק את עצמו בצדיקי אמת ואנשיהם ההולכים בדרךיהם, שקבל עצתם הם בחינת "כלה זרע אמת" (רמיה ב, כא), בחינת תקון הברית, ועל־ידי עצתם זוכה לכל טוב, לאמת ואמונה ותפלה וארץ־ישראל ולעשות נסים בעולם:

יא. עקר הנאוף תלוי בעינים, ומצות ציצית היא תקון ושמירה לזה, ועל־ ידי־זה נצולין מעצות רעות הנ"ל, וזוכין לקבל עצות אמתיות של הצדיקי אמת, על־כן צריכין לזהר מאד במצות ציצית, ולכונן בשעת עטיפת הציצית הקדושים ובברכתן, שיוזכה לשמירת הברית ולעצות טובות ואמתיות, ושיוזכה על־ ידי־זה לאמונה ולארץ ישראל ולקרב את הגאולה. ושיוזכה לתפלה ולעשות נסים ומופתים בעולם, ושיוזכה לפרנסה

תפלה לתורה ז

(1) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתרחם עלינו ועל כל עמך בית ישראל, ותטע אמונתך בלבנו, ונזכה להאמין בך ובצדיקיך האמתיים, באמונה שלמה, ותהיה האמונה זכה ונכונה צחה ונקיה, בלי שום פגם ובלי שום בלבול בעולם חס ושלום כלל. ונזכה ברחמיך הרבים, שתהיה אמונתנו חזקה כל בך, כאלו אנו רואין בעינינו אלהותך והשגחתך וכבודך אשר מלא כל העולם. ונהיה רבקים בך תמיד באמת ובתמימות ובדעה נכונה ומישבת בלי שום תערוכת פסולת כלל. כי אתה החלות להראות את עבדך את גדלך ואת ידך החזקה אשר מי אל בשמים ובארץ אשר יעשה כמעשיך וכגבורותיך. וגלית אלהותך ומלכותך עלינו, כי הוצאתנו ממצרים, ופדיתנו מתוקף גלותם מתוך בור הברזל. מעמקי הקלפות, והוצאת אותנו מנון שערי טומאה, והכנסת אותנו בננו שערי קדשה. ועשית נסים ונפלאות במצרים ועל ים סוף,

תפלה לתורה ז

מט

ושפרת והכנעת כל אלילי מצרים, ושדדת המערכות ושנית הטבע, ועקרת ובטלת כל מיני כפירות וכל מיני אמונות כזביות של פרעה ומצרים, שרצו שישתקעו בני ישראל ביניהם חס ושלוש שיתגברו על ישראל חס ושלוש, במיני כפירות ואמונות כזביות שלהם, אשר זה היה תוקף גלותם. ואתה ברחמיך הרבים לא עזבת אותנו ביניהם, ומהרת להוציא אותנו מתוכם, והכנעת ושפרת ועקרת כל מיני כפירות שלהם, על ידי הנסים והמופתים הגדולים והנוראים שעשית בהם, וגלית אלהותך ואדנותך לכל באי עולם, ומאז נדבקו ישראל בך לעולם, והאמינו ביהודה ובמשה עבדו. כן ברחמיך הרבים תזכנו להאמין בך ובצדיקיך האמתיים תמיד, באמונה שלמה וחזקה ונכונה. וכאשר אתה אלהים אמת, כן נזכה להאמין בך באמת, עד שנוכה להרגיש אלהותך עלינו, ונהיה דבקים בך תמיד, ולא נפרד ממך לעולם אפלו ברגע קלה. ויהיה לנו בושא ופחד ואימה ויראה ממך תמיד בכל עת ובכל רגע. ובלעדיך לא נרים את ידינו ואת רגלנו לעשות שום עובדה בעולם. ובכל עסקינו ועשייתנו אפלו בעבודות חיצוניות שהם אכילה ושתייה וכיוצא בהם, בכלם נהיה דבקים בך תמיד, וכלם יהיו לשמך ולעבודתך באמת. ולא נשכח אותך לעולם, בשכבנו ובקומנו בשבתנו בביתנו ובכלתנו בדרך, בדבורנו ובשתיקוננו, בעמידתנו ובישיבתנו, בין בעסקינו בתורה ומצות ובין בעסקינו בדרך ארץ, בכלם נהיה דבקים בך ולא נשכח אותך לעולם. ותעזרני לקיים באמת מקרא שכתוב, שויתי יהוה לנגדי תמיד כי מימיני בל אמוט. ונזכה להרגיש אלהותך עלינו תמיד כי מלא כל הארץ כבודך ומלכותך בכל משלה, כמו שכתוב, אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם יהוה הלא את השמים ואת הארץ אני מלא. מלא רחמים חפץ להיטיב, אשר בשביל זה לבד בראת עולמך, את השמים ואת הארץ וכל צבאם, וכל העולמות עליונים ותחתונים אלפי אלפים ורפי רבבות עד אין שיעור ומספר, כדי לגלות אלהותך בעולם, כדי שנוכה ברחמיך להפיר אותך בעולם השפל הזה. כי אתה טוב ומטיב לכל, ורצית להטיב מטובך לנו, ולהראות לנו רחמנותיך וחנינותיך. על-כן בראת עולמך ברצונך הטוב, כדי שנוכה לידע ולהפיר אותך, ולחזות בנועם ויוך, אשר זאת [היא] הטובה הגדולה שבכל הטובות, טובות האמתיות והנצחיות, ואין שום טובה אחרת בעולם כלה. וכל הטובות וכל הנסים ונפלאות שעשית עם אבותינו ועמנו, ואשר אתה עושה עתה עמנו בכל יום ובכל שעה, בלם הם רק בשביל תכלית הטוב הזה כדי שנוכה לידע ממך, אשר זאת היא התכלית של כל הטובות שבבעולם. על-כן רחם עלינו אדון כל, ותקבע אמונתך בלבנו לעולם ועד, ושבענו מטובך, ותזכנו לחזות בנועם ויוך. ותעזר לנו ברחמיך להתפלל לפניך תפלותינו בכל לב ונפש, עד שיהיה לנו כח על-ידי תפלותינו לשנות הטבע, ולעשות נסים ומופתים בעולם, ותשמע תפלותינו תמיד. ותזכנו לבא לארץ ישראל, הארץ אשר בחרת בה מכל הארצות, ונתת אותה לישראל לעולם, ומיום אשר סרנו מאחריך ופגמנו באמונתך הקדושה, גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו, עד אשר ארך עלינו הגלות. על-כן חוס וחמל נא עלינו, וזכנו

תפלה לתורה ז

ברחמיך הרבים להכניע ולשבר ולכטל כל מיני כפירות ובלבולים שלא יעלו בלבנו ובלב כל עמך ישראל לעולם, ונזכה להאמין בנסיף הקדושים אשר אתה עושה עמנו בכל דור ודור מעולם, ואשר אתה עושה עמנו עדין בכל יום ובכל שעה, ולא נכסה שום גם בדרך הטבע חס ושלוה, רק נדע ונאמין שהכל מאתך לבד, על-ידי השגחתך אשר אתה משגיח תמיד בהשגחה פרטית על כל דבר שבועולם. ונזכה להאמין בך ובצדיקי האמת תמיד, ועל-ידי זה נזכה לבא לארץ ישראל חיש קל מהרה, ותמהר ותחיש לנאלנו גאלה שלמה, ותביא לנו את משיח צדקנו:

רבנו של עולם, יהוה אלהים אמת, אשר נשעת בנו בכל דור ודור צדיקי אמת. הושיענו ורחמנו ברחמיך הרבים, וזכנו להתקרב לצדיקי אמת לקבל מהם עצות אמתיות ולא נסור מדבריהם ימין ושמאל, רק נזכה לילך בדרך עצתם האמתית, ותרחם עלינו ותציל אותנו ואת כל חברתנו ואת כל עמך בית ישראל, מעצת רשעים שהם עצת הנחש הקדמוני, ולא נטה אזן לדבריהם כלל, ולא נאבה ולא נשמע להם, ולא יכנסו דבריהם ועצתם בלבנו כלל. ותבדילנו מן התועים, ולא יהיה להם שום פח להטעות אותנו חס ושלוה בעצות רעות שלהם, ולא תעשינה ידיהם תושיה. והצילנו ברחמיך הרבים מכל מיני שקר וטעות שבועולם, ולא נלך אחר עצות רעות של אלו המחפים את השקר באמת, ומהפכים דברי אלהים חיים, ואומרים לרע טוב ולטוב רע, ומונעים את ישראל מדרך האמת והנכון, על-ידי עצותם המהפכות מן האמת, את אשר החמרת הקלו, ואת אשר הקלת החמירו, את אשר רחקת הם מקרבים, ואשר קרבת הם מרחקים. ויש מהם אשר טעו בעצמן, ואינם יודעים בעצמם את האמת לאמתו, והם מדברים לפי תמם, ועצתם הפוכה ומזקת לנו מאד לעבודתך. רבנו של עולם, אתה ידעת האמת, ולפניך נגלו כל תעלומות, אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. קומה בעזרתנו והצל אותנו מהם, שלא ידבקו ויכנסו דבריהם בלבנו כלל, לא מהם ולא מהמונם ולא מהמהם. גדול העצה ורב העלילה, זכנו ברחמיך הרבים שיתגלו לנו צדיקי האמת, ונזכה להתקרב אליהם באמת, ולקבל מהם עצות נכונות וברורות וישרות, עצות טובות הנמשכים מתרני"ג עטין דאורייתא, שזנכה לקבל אור האמת על-ידי עצתם האמתית. ועל-ידי זה נזכה לאמונה שלמה באמת לעולם ועד:

ועזרנו ברחמיך הרבים לשמור את הברית קדש. ורחם עלינו והצילנו אותנו ואת כל עמך בית ישראל, מכל מיני פגם של נאוף חס ושלוה, הן בראיה הן במחשבה בדבור ובמעשה, ובכל החמשה חושים, בכלם תשמרנו ותצילנו מכל מיני פגם הברית. רק תעזרנו להיות קדושים וטהורים בכלם, ונזכה לקדשת הברית באמת כרצונך הטוב, ובצל בנסיף תסתירנו. ותזכנו לקיים מצות ציצית כראוי בכל פרטיה ודקדוקיה וכוונותיה ותרני"ג מצות התלווים בה. ועל-ידי כנפי הציצית הקדושים תגן עלינו ותציל אותנו מכל מיני פגם הברית, ותזכנו להתקדש בקדשתך תמיד, ועל-ידי

זֶה תְּצִיל אוֹתָנוּ מֵעֲצַת הַנְּחָשׁ, מֵעֲצַת הַמַּפְתִּים וְהַמְסִיתִים וְהַמְדִּיחִים מִדְּרֹךְ הָאֱמֶת, בְּכוּנָה לְהִרְע אוֹ שְׁלֵא בְּכוּנָה. וְנִזְכָּה לְקַבֵּל וּלְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ אוֹר הַשֶּׁכֶל הָאֱמֶת שֶׁל צַדִּיקֵי אֱמֶת, עַל-יְדֵי שְׁנִזְכָּה לְקַבֵּל וּלְקַיֵּם עֲצוֹת טוֹבוֹת וְאֱמִתוֹת שֶׁלָּהֶם, וְעַל-יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְאֱמֶת וְלֹא יֵצֵא דָבָר שֶׁקֶר מִפִּינוּ לְעוֹלָם:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם. הִצִּילָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מִכָּל מִינֵי שֶׁקֶר וְטַעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, הֵן מִדְּבָרֵי שֶׁקֶר שֶׁלֹּא יֵצֵא מִפִּינוּ לְעוֹלָם שׁוּם דְּבָר שֶׁקֶר חָס וְשָׁלוֹם, וְהֵן מִדְּרָכֵי שֶׁקֶר שֶׁלֹּא גִלְף בְּדְרָכֵי שֶׁקֶר חֲלִילָה. וְתְּצִיל אוֹתָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ מִדְּרָכִים נְכוּכִים מִדְּרָכֵי תוֹעִים, רַק תִּהְיֶה בְּעֶזְרָנוּ תְּמִיד לִילֵךְ בְּדְרֹךְ הָאֱמֶת לְאֱמֶת, בְּאִפְּן שְׁנִזְכָּה עַל-יְדֵי הָאֱמֶת לְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה, וְנִזְכָּה לְחִבְר וּלְיַחַד אֱמֶת וְאֱמוּנָה תְּמִיד. וְעֶזְרָנוּ שֶׁתִּהְיֶה תְּפִלָּתָנוּ נְכוּנָה וְסְדוּרָה וְשְׁנוּרָה בְּפִינוּ וּבְלִבְנוּ, וְתִגְלֶה גַּסִּים וּמוֹפְתִים בְּעוֹלָם לְמַעַן דַּעַת כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד. וְתִזְכּוּר אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְהוֹצִיאָם מִתּוֹקֶף גְּלוּתָם, אֲשֶׁר גָּלִית אוֹתָנוּ זֶה כַּמָּה שָׁנִים, וְתִמְהַר וְתַחֲשִׁי לְגַאֲלָנוּ וְנִזְכָּה לְשׁוּב לְאֶרְצָנוּ, וְתָבִיא לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צַדִּיקָנוּ בְּמַהֲרָה, וְיָקִים מִקְרָא שְׁפָתוֹב, וְהִיָּה צַדִּיק אֲזוּר מִתְּנִי וְהָאֱמוּנָה אֲזוּר חֲלָצִינוּ. אֱמֶת מְאֹרֶץ תִּצְמַח וְצַדִּיק מְשֻׁמִּים גִּשְׁקָף. וְקִים לָנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב, תְּבוֹאֵי תִשׁוּרֵי מְרֹאשׁ אֱמָנָה. בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן:

תּוֹרַה ח – רְאִיתִי מְנוֹרַת זָהָב

א. הַמִּתְנַגְּדִים וְהַרְשָׁעִים הַחוֹלְקִים עַל הַצַּדִּיקִים אֱמִתִּיִּים, הֵם מְקַבְּלִים הַרוּחַ חַיִּים שֶׁלָּהֶם מִהֶרֶב דְּקִלְפָּה, כִּי יֵשׁ רַב דְּקִלְפָּה וְסִמְרָא אַחֲרָא, כְּנִגְדַּי הֶרֶב דְּקַדְרָשָׁה, כִּי: "אֶת זֶה לְעַמֶּת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹהִים" (קִדְוָת ז')

וְעַל-כֵּן הֵם גְּדוֹלִים בְּשַׁעֲתָם, כִּי הַרוּחַ חַיִּים הַנִּמְשָׁךְ מִהֶרֶב דְּקִלְפָּה הוּא בְּחִינַת רוּחַ סְעָרָה, שֶׁהוּא גְּדוֹל בְּשַׁעֲתוֹ, אֲבָל הוּא רַק לְפִי שַׁעָה, וְלִכְסוּף כְּלָה וְנֶאֱבָד וּמִסְעָר גּוֹפָה וְנִשְׁמַתָּה שֶׁל הַנְּאֻחִים בּוֹ, וְעַל-כֵּן הַרְשָׁעִים וְהַחוֹלְקִים עַל צַדִּיקִים בְּחִינַת קְרוּיִים מֵתִים, כִּי אֵין לָהֶם רוּחַ חַיִּים הָאֱמִתִּי דְּקַדְרָשָׁה שְׁנִמְשָׁךְ רַק עַל-יְדֵי צַדִּיקֵי אֱמֶת דִּיקָא כְּנִיָּל:

ה. הַצַּדִּיק הָאֱמִתִּי מְכַפֵּר עוֹנוֹת עַל-יְדֵי אֲנָחָה, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה מְשִׁיכִין מִמֶּנּוּ

א. אֲנָחָה וְנִגְוָחֵי שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי הִיא יְקָרָה מְאֹד, כִּי הִיא שְׁלֵמוֹת הַחֶסְרוֹנוֹת, הֵינּוּ כְּשִׁישׁ לוֹ חֶסְרוֹן בְּאִיזָה דְּבָר, כְּשִׁמְתָאֲנָח עַל מַה שְׁנִחְסַר לוֹ, עַל-יְדֵי זֶה הוּא מְשַׁלֵּם הַחֶסְרוֹנוֹת:

ב. כָּל הַחֶסְרוֹנוֹת שִׁישׁ לְאָדָם הֵן בְּפִרְנֶסָה הֵן בְּכִרְיָאוֹת הַגּוֹף וְכוּ', כָּלֵם אִי אֲפֹשֶׁר לְהַשְׁלִימָם כִּי אִם עַל-יְדֵי הַצַּדִּיק וְהֶרֶב הָאֱמֶת שְׁנִלְוָה אֵלָיו, כִּי שְׁלֵמוֹת הַחֶסְרוֹנוֹת הִיא עַל-יְדֵי אֲנָחָה וְכוּ' כְּנִיָּל, שֶׁעַל יְדֵהּ מְשִׁיכִין הַרוּחַ חַיִּים לְהַשְׁלִים הַחֶסְרוֹן שְׁמִתָאֲנָח עָלָיו. אֲבָל זֶה הַרוּחַ חַיִּים לְהַשְׁלִים הַחֶסְרוֹן מְקַבְּלִין רַק מִהַצַּדִּיק וְהֶרֶב שְׁבַדוֹר, שֶׁדְּבוּק בְּתוֹרָה שֶׁשֶׁם הַרוּחַ חַיִּים וְהֵינּוּ עַל-יְדֵי הַתְּקַשְׁרוֹת לְהַצַּדִּיק:

תַּפְּלָה לַתּוֹרָה ח

הַרוּחַ חַיִּים לְהַשְׁלִים הַחֶסְרוֹן בְּנִל, כְּמוֹ שִׁבְתוֹב: "וְאִישׁ חָכֵם יִכְפָּרְנָהוּ" (משלי טו, יח):

ה. אָסוּר לְהַתְנַגְּרוֹת בְּרָשָׁעִים וְחוֹלְקִים, כִּי אִם מִי שֶׁהוּא צַדִּיק גָּמוּר, דִּהְיִנוּ שֶׁכִּבֵּר הַפְּרִישׁ וְגִרֵשׁ לְגַמְרֵי כָּל הָרַע שֶׁל כָּל הָאֲרַבְעָה יְסוּדוֹת שֶׁהֵם כָּלֵל הַמְדוּת, עַד שֶׁבָטוּחַ שְׁלֵא יֵאָרַע לוֹ שׁוּם מַכְשׁוֹל עֲבָרָה. וְצַדִּיק כְּזֶה וְכָל הַנְּלוּיִם אֵלָיו הֵם דִּיקָא יְכוּלִים לְהַתְנַגְּרוֹת בְּרָשָׁעִים. אָבֵל כָּל מִי שֶׁלֹּא בָטַל הָרַע לְגַמְרֵי, וְהָרַע עֲדִין בְּכַח אָף שֶׁאֵין לוֹ שׁוּם עֲבָרָה, אֵין זֶה צַדִּיק גָּמוּר, וְאָסוּר לוֹ לְהַתְנַגְּרוֹת בְּרָשָׁעִים, כִּי יוּכַל לְהִזְיֵק לוֹ חַס וְשְׁלוֹם אֲרִיכַת הַרוּחַ שְׁלֵהֶם שֶׁמִּקְבָּלִין מֵהַסְטֵרָא אַחְרָא, שֶׁהוּא גְדוֹל בְּשַׁעֲתוֹ רַחֲמָנָא לְצַלָּן. אָבֵל הַצַּדִּיק הַגָּמוּר הַנִּל יְכוּל לְהוֹרִיד אֶת עַצְמוֹ לַתּוֹךְ הַצְּנוּר שֶׁדֶרֶךְ שֵׁם מִקְבָּלִין הַרְשָׁעִים הַרוּחַ חַיִּים שְׁלֵהֶם, וְלִשְׁבְּרוֹ וְלְהַכְנִיעוֹ וְלְהַשְׁפִּיל הַרְשָׁעִים עַדִּי אֲרִין:

ו. לְבֹא לְזֶה לְהַפְרִישׁ הָרַע מֵהַטּוֹב, הוּא עַל־יְדֵי תּוֹרָה וְתַפְּלָה, דִּהְיִנוּ שֶׁעַל־יְדֵי לְמוּד פּוֹסְקִים, עַל־יְדֵי־זֶה מִפְּרִישֵׁין וּמִבְרִירֵין הַטּוֹב מֵהָרַע עַל־יְדֵי שֶׁמִּבְרַר הַפֶּסֶק הַלְכָּה, וּמִגְרִישֵׁין וּמִבְטָלִין הָרַע מִכָּל הָאֲרַבְעָה יְסוּדוֹת שֶׁהֵם כָּלֵל כָּל הַמְדוּת, שֶׁזֶה עֵקֶר תַּקוּן הָאָדָם. וְלִזְכוֹת לְבַרֵר הַפֶּסֶק הַלְכָּה הוּא עַל־יְדֵי תַפְּלָה, וּכְשֶׁמִּתְפַּלֵּל עַל הַדְּבָר, אָף שֶׁעַל־יְדֵי

הַתַּפְּלָה נִתְמַלֵּא בַקְּשָׁתוֹ, עִם כָּל זֶה עֲדִין הַדְּבָר בַּקְּשָׁה בְּכַח, וְעַל־יְדֵי הַלְמוּד בַּתּוֹרָה בְּנִל נִגְמַר וְיוֹצֵא מִכַּח אֶל הַפְּעֵל, וְאִזִּי נַעֲשֶׂה רְצוֹנוֹ וְנִתְמַלֵּא בַקְּשָׁתוֹ, וְיִזְכֶּה לְהַשְׁפִּיל הַחוֹלְקִים וּמִתְנַגְּדִים עַדִּי אֲרִין:

ז. מַעֲיֵן חֲכָמַת הַתּוֹרָה יוֹצֵא מֵהַתַּפְּלָה, עַל־כֵּן עֵקֶר בְּרוּר פֶּסֶק הַהֲלָכָה זוֹכִין רַק עַל־יְדֵי הַתַּפְּלָה, וְנִחְשָׁב כְּאִלוֹ חֲדָשׁ אֶת הָעוֹלָם, וְזוֹכֵה לְבַרֵר הַטּוֹב מֵהָרַע שֶׁבְּכָל הָאֲרַבְעָה יְסוּדוֹת שֶׁהוּא תַקוּן הַכֹּל, וְעַל־יְדֵי־זֶה זוֹכֵה לְהַשְׁפִּיל הַחוֹלְקִים עַדִּי אֲרִין:

ח. צִיּוּתִית הֵם בְּחִינַת רוּחַ חַיִּים דִּקְדוּשָׁה הַנִּל, וְעַל יָדָם מְשַׁלְּמִים כָּל הַחֶסְרוֹנוֹת עַל־יְדֵי אֲנָחָה וּמִכְנִיעֵין הַרוּחַ חַיִּים דִּקְלָפָה רוּחַ סְעָרָה רוּחַ הַטְּמָאָה, וּמִגְרִישִׁים הָרַע מִן הַטּוֹב מִכָּל הַמְדוּת, וְעַל־יְדֵי־זֶה מִכְנִיעִים הַחוֹלְקִים וְהַרְשָׁעִים וּמְשַׁפִּילִים אוֹתָם עַדִּי אֲרִין: וְאָמַר הַמַּעֲתִיק: מוּכָן מִזֶּה שְׁטוֹב לְהַתְאַנַּח בַּעַת הַעֲטִיפָה, כִּי אִזִּי בְּנִקָּל יוּכַל לְהַמְשִׁיךְ רוּחַ חַיִּים לְהַשְׁלִים

חֶסְרוֹנוֹתָיו:

ט. הַצַּדִּיק שׁוֹמֵעַ כָּל הָאֲנָחוֹת שֶׁל הַדְּבוּקִים בּוֹ, כִּי מִמֶּנּוּ תּוֹצֵאוֹת חַיִּים לְכָל אֶחָד, כִּי הוּא: "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ" (במדבר כו, יח). כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְזָכוּרֵנוּ לְבִרְכָּה שִׁיזְדַּע לְהַלְךְ נִגְדַּר רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד וּמִמְשִׁיךְ וּמְשַׁלֵּם הַרוּחַ חַיִּים שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד:

תַּפְּלָה לַתּוֹרָה ח

(ה) יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֵל רַחוּם וְחַנוּן אֲרָךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וְאֱמֶת. שִׁתְּעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶּיךָ הַגְּדוֹלִים עָלֵינוּ, וְתִזְכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְהֵאֱמִין וְלְהַתְקַרֵב לְצַדִּיקִים אֱמֶתִיִּים שֶׁבְדוֹרְנוֹ אֲשֶׁר בָּהֶם בְּחֵרְתָּ, לְהַחִיּוֹת אֶת עַמְּךָ בֵּית

ישראל על ידם, כי מהם תוצאות חיים לנו ולכל ישראל. וככן עזרני יהוה שנוזבה להמשיך מהם רוח חיים למלאות כל מחסורנו, ותשמע קול אנהותינו תמיד, ויהיה לנו כח להמשיך על ידי אנהותינו רוח חיים טובה מהצדיקי אמת, להשלים כל החסרונות שחסר לנו, הן בגוף, הן בנפש, הן בממון, בגשמי וברוחני, כלם יתמלאו ויושלמו לטובה, כי עמך מקור חיים, ואתה משפיע רוח החיים לכל חי ולכל דבר שבעולם, על ידי צדיקיך האמתיים הדבקים בתורתך הקדושה תמיד, אשר היא חיינו וארך ימינו. על כן חמל על עמך ישראל, ותגלה לנו צדיקך האמתיים, ותזכנו להמשיך מהם רוח חיים, עד שיהיה לנו כח על ידי אנהותינו לבד שאנו מאנחים על מה שחסר לנו, שיהיה נשלם החסרון תכף, ותמלא כל משאלות לבנו לטובה. וכל העונות והחטאים והפשעים שחטאנו לפניך, אשר על ידם סלקנו והרחקנו הרוח חיים, ועל ידם באו לנו כל החסרונות שחסר לנו, על כלם תמחול ותסלח ברחמיך הרבים על ידי צדיקי הדור האמתיים אשר רוח אלהים בקרבם, אשר על ידם אתה מתרצה ומתפייס לישראל ברחמים, ועל ידם אתה מכפר ומוחל לעונותינו בכל דור ודור, כמו שכתוב, ואיש חכם יכפרנה. ותבטל ותשבר ותכניע כל אויבינו, וכל הקמים עלינו לרעה מהרה הפך עצתם וקלקל מחשבתם:

יהוה אלהים אתה ידעת שפלותנו וחלישותנו בעת הזאת, אשר ירדנו מטה מטה כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב, כי סר כחנו. ובכל יום ויום מתגברים עלינו מאד מאד על כל אחד ואחד לרחקנו מעבודתך באמת חס ושלום, ולגרשנו מן החיים האמתיים חלילה. ולא די לנו בצרותינו ודוחקנו ועמלנו שיש לנו מעצמנו, מה שתאוות הגוף ומדוחיו הרעים מתגברים עלינו, בכל יום ובכל שעה, עד אשר כשל כח הסבל. כי בעונותינו לא השתדלנו לגרש האורח מקרבנו עד אשר נעשה חס ושלום כאלו הוא בעל הבית, עד אשר תש כחנו ומטה ידנו מאד. ולא די לנו בכל זה, כי אם עוד רבים קמים עלינו, רבים מאד, יהוה מה רבו צרינו, כאשר לפניך נגלה הכל, כמה וכמה מיני שונאים ומקטרגים שעומדים עלינו בכל עת, הן למעלה הן למטה, אשר הגדילו עלינו בפיהם, ויאריכו עלינו לשונם, פצו עלינו פיהם אמרו בלענו, כי חפצים לבלענו הנם חס ושלום. מרא דעלמא כולא, רחמן אמת, מלא רחמים רבים וחסדים עצומים, אתה ידעת מי ומי עומדים עלינו בכל יום ובכל שעה. למה תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו. יהמו נא רחמיך עלינו, ויגולו רחמיך על מדותיך. כי אתה יודע שאין בנו כח לעמוד נגד אחד משונאינו שיש לנו בגשמיות וברוחניות, אף כי נגד כלם. ולמה לא תרחם על תולעת נמאס נרפס ונדוש מאד כמונו היום, ואיך יוכלו חלושי כח כמונו לעמוד בפי אריות. בוחן לבות וכליות, יודע תעלומות, יהוה אלהים אתה ידעת כי כל בונתי רצויה לשמוך באמת. ואם אמנם מעשי אינם עולים יפה, ופעולתי סותרים את דברי, ואיני זוכה לרחם על עצמי למלאות משאלות לבי להיות כרצונך הטוב באמת, אשר בזה לבד חפצתי. הן על כל אלה נברו רחמיך וחסדיך,

תפלה לתורה ח

ומחשבה הטובה אתה מצרף למעשה. כי אתה ידעת את לבבי, אשר זה כמה אני כוסף ומשתוקק ומקנה ומיחל בכל עת ובכל שעה לזכות לישועתך באמת, שתעזרני לכגום בעבודתך באמת. ולמה תתענו יהוה מדרבך. ולמה תתן כח להעומדים עלינו הרוצים להסתיר האמת, ולהגביר השקר חלילה, כי אין בנו כח לעמוד כנגדם, כי אם עליך לבד אנו נשענים ולישועתך אנו מצפים ומקוים:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעזרנו ברחמיך הרבים להנצל מכל שונאינו ורודפינו הקמים עלינו בכל יום בגשמיות וברוחניות. ותתן לנו כח ורוח חיים דקדשה להתגבר עליהם להכניעם ולהשפילם עד עפר, ותסיר מהם הרוח חיים שהם מקבלים מהסטרא אחרא מהרב דקלפה לכל יהיה להם שום כח להתגבר עלינו, ותצילנו מפיהם, ותושע מהרב מפיהם ומיד חזק אביון. אנא יהוה עזרני ברחמיך הרבים לזכות להתפלל לפניך בכל לב באמת ובאמונה שלמה שתהא תפלתנו זכה ונכונה ומסדרת כראוי ובכונה שלמה באמת, שתהיה מחשבותי קשורה בדבורי התפלה, שאזכה לכוון היטב בדבורי התפלה, ואזכה לשפוך כמים לבי נוכח פניך יהוה בתפלתי. ותהיה בעזרי שאוכל לפרש שיחתי לפניך תמיד, ואת כל אשר עם לבבי אשיחה לפניך. כי אתה ידעת כי צרכי המה מרבים מאד, כי צרות לבבי הרחיבו מאד, ודעתי קצרה לבאר ולפרש לפניך את צרכי בקשותי המרבים. עלכן חוס וחמל נא על נפשי האמלה, ועזרני שאוכל לדבר את כל אשר עם לבבי לפניך, ותשלח בפי דבורים כשרים דבורי חן ותחנונים, באפן שאוכל לעורר רחמיך שתקבל תפלתי לפניך ברחמים. ותעלה תפלתי לפניך למעלה למעלה, ויהיה לנו כח על-ידי תפלותינו לעורר את העדן העליון לפתוח שם התעוררות שפע רחמים ודעת עליון, עד שיהיה נמשך עלינו הנהר היוצא משם להשקות את הגן דא אוריתא, אשר שם שורש נשמותינו, ועל-ידי זה ירבו ויגדלו ויצמחו נשמותינו הגדלים שם בגן הזה. ועל-ידי זה יהיה נפתח לנו שבילי השכל האמת. ונזכה לחכמה בינה ודעת. ויהיה לנו כח לעסק בתורתך באמת. ותעזרנו ברחמיך לברר דיני התורה באמת, לזכות להלכה ברורה, ונזכה ללמד ספרי הפוסקים, ותשפיע לנו חכמה בינה ודעת אמת, שיהיה לנו כח לברר פסקי ההלכה באמת, לברר המתר מן האסור, הטהור מן הטמא, הפשר מן הפסול, למען יהיה לנו כח על-ידי זה לתקן ולברר כל הפגמים שפגמנו בכל העולמות על-ידי חטאינו ופשעינו המרבים מאד, אשר על ידם נתערב הטוב והרע בכל העולמות ופגמנו הרבה מאד. על-כן תעזרנו ברחמיך לזכות לתפלה באמת, אשר על-ידי זה נזכה שיתחל לנו אור השכל האמת באפן שזוכה לברר פסק ההלכה על מכונו באמת. ועל-ידי זה יהיה לנו כח לברר הטוב מן הרע בכל העולמות שפגמנו בהם בחטאינו, הן בגלגול זה והן בגלגול אחר. ותמלא כל משאלות לבנו לטובה, ונזכה להוציא מבח אל הפועל, את כל צרכי בקשתינו. ובכן תעזרנו ברחמיך, שנזכה על-ידי למוד ההלכות לברר ולזכר ולתקן כל הארבע יסודות שבגופנו, להכניע

תפלה לתורה ח

נה

ולשבר כל המדות רעות וכל התאוות רעות הפאים מהם, ולברר הטוב שבהם, לזכות לכל המדות טובות באמת. באפן שיתבררו ויודכבו כל הארבע יסודות, ויהיה רק כלו טוב, בלי שום אחיזת הרע כלל, עד שיהיו נכללים כל הארבע יסודות בארבע אותיות שמך המיוחד, אשר משם הוא שרשם למעלה בקדשה:

אנא יהוה, רחם עלינו ברחמיה, להגיע לכל מה שבקשנו מלפניך. אם אמנם ידענו כמה אנו רחוקים עתה מנקדה אחת מכל מה שבקשנו. עם כל זה אין מעצור ליהוה להושיע, וממך לא יפלא כל דבר, ועמך הישועה לעזרנו ולחזקנו להגיע לכל מה שבקשנו מלפניך. עשה עמנו למען שמך, ולמען הצדיקים האמתיים אשר זכו להגיע לכל אלה ויותר מזה. ותמשיך עלינו כח ונבונה מהם ברחמיה. לחיותינו ולאמצנו לזכות אותנו לבא גם בן לכל אלה. ולזכות בכח הצדיק האמת להתגבר על כל השונאים המתנגדים על האמת. ותשבר ותכניע את כל הצנורות של הרשעים, שהם המדות רעות שהתגברו עליהם, ועל ידי זה תשפיל הרשעים עדי ארץ, ולא יהיה להם שום כח להתגבר עלינו חס ושלום, ולא תעשינה ידיהם תושיה, יבשו ויבהלו מאד כל אויבי ישובו יבשו רגע:

ותעזרנו לקים מצות ציצית בתקונה בשלמות. בכל פרטיה וקדוניה ותרי"ג מצות התלוים בה. ובכונה שלמה בראוי ובלב טוב ובשמחה גדולה, באפן שנגזרה להמשיך הרוח חיים דקדשה על ידי מצות ציצית, למלאות כל החסרונות שחסר לנו בגשמיות וברוחניות, בגוף ונפש. ותאחז בכנפות הארץ ותנער רשעים ממנה. ותשבר ותמגר ותכניע ותשפיל את איש צר ואויב, הוא עשו איש שעיר, ותוציא בלעו מפיו. הומל דלים שומע אנקת אביונים, חושב מחשבות לכל ידח ממך נדח, רחם עלי והוציאני מבין שני הרשעים הקמים עלינו לבלענו הנם חס ושלום, אל תבלעני מצולה ואל תאטר עלי באר פיה. וכשם שענית ליונה במעי הדגה, בן תענני ברחמיה הרבים להוציאני מבין שני הכפירים, כאשר הבטחת לנו, כמו שכתוב, אמר אדני מבשן אשיב אשיב ממצלות ים. ודרשו רבותינו זכרונם לברכה, מבין שני אריות הבטיחנו השם ותברך להשיבנו מהם. אבינו אב הרחמן, חמל עלינו בעת צרה הזאת, חוס וחמל על נרדף כמוני, על ממשך וממורט כמוני, על נאנח ונדכה כמוני, על מרוחק ומגורש ממך כמוני. אל תתן לחית נפש תורף חית ענייה אל תשכח לנצח. מתיה מתים ברחמים רבים החיינו וקיימנו באור פניך, ותן לנו כח להמשיך הרוח חיים דקדשה על ידי אנהותינו למלאות כל משאלות לבנו לטובה, שנגזרה לעשות רצונך תמיד כל ימי חיינו. ונגזרה להיות סור מרע באמת, ולעשות הטוב בעיניך תמיד, אנהנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל מעתה ועד עולם, אמן סלה:

תורה ט - תהמות יבסימו

והתעוררות בראוי, אף-על-פי-כן יכריח עצמו לדבר על כל פנים הדבור באמת בפשיטות כפי מה שהוא, ועל-ידי-זה יזכה לראות הפתחים שבתוך החשך.

כי אם ירצה האמת באמת, בנגד זה אין שום חשך שיחשיך לו, כי אמת הוא אור השם יתברך בעצמו, אך על-ידי שקר הוא מסלק את השם יתברך כביכול, כי דובר שקרים לא יבין לנגד עיניו יתברך, ועל-ידי אמת הקדוש-ברוך-הוא שוכן עמו. ועקר השתקקות של השם יתברך אינו אלא אל האמת, ולפי גדל האמת, כן הקדוש-ברוך-הוא שוכן עמו, ואז מאיר לו איך ליצא מהחשך והקלפה המונעת אותו מתפלתו ועבודתו. ועל-ידי-זה יאיר לו האמת שיוכל להתפלל בתסדו הגדול יתברך, ועל-ידי-זה הוא מתקן ומקים כל העולמות:

ה. יש בני אדם שזוכין לדבר דבורי תפלה באמת כזה, עד שהדבורים מאירים באבן טוב שהוא מאיר בעצמו, ויש בני אדם שדבורם הוא רק כמו חלון שאין לו אור בעצמו, רק שדרך שם נכנס האור, ויכול אחר להאיר בו. ודע שהכל לפי גדל האמת:

ו. גם על-ידי שאדם נתעורר באמת להשם יתברך, על-ידי-זה יזכה לבקע המסכים והמחצות המבדילים, ולמצא הפתחים לצאת מאפלה לאורה, ועל-ידי-זה זוכה לעורר גם אחרים עמו. לעורר לתשובה אנשים אחרים להוציאם מהחשך, ולהחזירם בתשובה:

א. עקר החיות מקבלין מהתפלה, ועל-כן צריך להתפלל בכל כחו כדי להכניס כחו באותיות התפלה, ואזי נתחדש כחו שם, ועל-ידי-זה זוכים לאמונה:

ב. לפי מעלת תפלתו כן זוכה לזיווג, וכן נותנים לו פרנסתו, על-כן על-ידי תפלה בכח זוכה לזיווג ולפרנסה:

ג. על-ידי תפלה בשלמות משפיע חיות לכל שלשה חלקי עולם, שהם עולם השפל ועולם הכוכבים ועולם המלאכים:

ד. בשאדם עומד להתפלל אזי באים מהשבות זרות וקלפות ומסבבין אותו, ונשארו בחשך ואינו יכול להתפלל. ותכלית התקנה לזה שתראה שיצאו הדבורים מפיך באמת, ועל-ידי התבה היוצאת מפיך באמת היא תשים לך פתח בחשך שאתה נצוד בו, ותזכה להתפלל היטב. והבן זה היטב היטב, כי זה כלל ויסוד גדול בכל דרכי עבודת השם שהכל תלוי בו. שאפלו אם הוא משקע חס ושלום בתכלית התגברות החשך והקלפה, והוא כלוא ומסגר שם בכמה סבוכים המסבבים אותו מצדי צדדים, ואין מניחים אותו להתקרב לקדשה, עקר תקנתו שימשיך עצמו להאמת, ויביט על האמת לאמתו ויבקש רק האמת. וכן יראה בתפלתו, אף שאינו יכול להתפלל כלל מחמת החשך הרב כנ"ל, עם כל זה יראה רק לדבר הדבור באמת באיזה מדרגה תחתונה שהוא. כגון למשל שיאמר: ה' הושיעה באמת, אף-על-פי שאינו יכול לדבר בהתלהבות

תַּפְלָה לְתוֹרַה ט

נז

ט. אֱלֹהֵי בְנֵי אָדָם הַמְכַחֲשִׁים כָּל הַנְּסִים וְאוֹמְרִים שֶׁהַכֹּל דֶּרֶךְ הַטְּבַע, וְאִם רוֹאִים אִיזָה נֶס הֵם מְכַסִּים הַנֶּס עִם דֶּרֶךְ הַטְּבַע, שְׂאוֹמְרִים שֶׁזֶה דֶּרֶךְ הַטְּבַעִים, פּוֹגְמִים בַּתַּפְלָה, כִּי הַתַּפְלָה הִיא בְּחִינַת נְסִים שֶׁמְשַׁנֶּה אֶת הַטְּבַע, וּפּוֹגְמִים בְּאֻמּוֹנָה מְאֹד שְׂאִין מֵאֲמִינִים בְּהַשְׁנַחַת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ, וּפּוֹגְמִים בְּאַרְצ־יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא מְקוֹם הַנְּסִים. וְעַל־יְדֵי־זֶה צְרִיכִין לִפְלֹג בְּנִלוֹת מִצְרִים וּשְׂאִרֵי גְלוּת, וְהֵם מִצְרִיכִים אֶת הַנִּלוֹת רַחֲמָנָא לְעֻלָּן:

ז. צְרִיף כָּל אָדָם לְהַעֲלוֹת תַּפְלָתוֹ דֶּרֶךְ שַׁעַר הַשִּׁיף לְשַׁבְטוֹ, וְכִי יֵשׁ שְׁנַיִם עֶשֶׂר שָׁבָטִים. וְהוּוּ עֲנִין שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֲלוֹנוֹת שְׁעוֹשִׁין בְּבֵית הַכְּנֶסֶת (שולחן ערוך, אורח-חיים סימן צ"ג) וְצְרִיף זְכוֹת גְּדוֹל שְׁיִזְכֶּה לָזֶה, עַל־בֵּן צְרִיף כָּל אֶחָד לְקִשְׁר אֶת תַּפְלָתוֹ לְצַדִּיק הַדּוֹר, כִּי הַצַּדִּיק יוֹדֵעַ לְכוּן הַשְּׁעָרִים וְלַהַעֲלוֹת כָּל תַּפְלָה וְתַפְלָה לְשַׁעַר הַשִּׁיף לָהּ:

ח. צְרִיף לְרֵאוֹת לְהַגִּיעַ לְמִדְרָגָה לְהַתְּפַלֵּל כָּל־כֶּךָ בְּכוֹנָה, עַד שִׁישְׁפֹּךְ לְבוֹ בְּמִים לְפָנָי ה', וְעַל־יְדֵי־זֶה יְבוֹא מְשִׁיחַ בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן:

תַּפְלָה לְתוֹרַה ט

ט) יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, הַבּוֹחֵר בַּתַּפְלָת עֲבָדֶיךָ, שֶׁתִּרְחַם עָלַי וְעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְתִזְכְּנוּ בַּחֲסִדֶיךָ הַעֲצוּמִים לְהַתְּפַלֵּל וְלַהֲתַחֲנֵן תַּפְלוֹתֵינוּ וְתַחֲנוּתֵינוּ לְפָנֶיךָ, בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם. הוֹרְנוּ מִה שֶׁנִּדְבַר, הַבִּינֵנוּ מִה שֶׁנִּשְׁאַל. וְזַכְּנוּ שְׂאוּצִיא דְבוּרֵי הַתַּפְלָה לְפָנֶיךָ בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ. בְּאֵפֶן שְׂיֵאִיר לִי אֹר הָאֵמֶת, לִיצֵא מִתּוֹךְ עִמְּךָ הַחֲשֵׁךְ וְהַמַּחֲשָׁבוֹת זְרוֹת וְהַקְּלָפוֹת הָעוֹמְדִים עָלַי וּמְסַבְּבִים אוֹתִי בְּכָל עֵת, וּבִפְרָט בְּשַׁעַת הַתַּפְלָה שֶׁכֵּלֵם בְּאִים עָלַי וּמְסַבְּבִים אוֹתִי מִכָּל צַד וּמִכָּל פְּנֵה, בְּכַמָּה מִיָּנִי סְבוּבִים וּבְלִבּוֹלִים הַרְבֵּה מְאֹד בְּלִי שַׁעוֹר וְעָרְךָ וּמְסָפֵר, עַד שֶׁאֵינִי יָכוֹל לִפְתַּח פִּי בַּתַּפְלָה, וְאֵינִי יָכוֹל לְהוֹצִיא אֶפְלוֹ דְבוּר אֶחָד בַּתַּפְלָתִי בְּרֵאוּי, מִגְּדֵל הַחֲשֵׁךְ וְהַמַּחֲשָׁבוֹת זְרוֹת וְהַבְּלִבּוֹלִים וְהַמְּנִיעוֹת וְהַמְּסַכְּבִים הַמְּסַבְּבִים אוֹתִי מִכָּל צַד בְּשַׁעַת הַתַּפְלָה. וְאֵינִי לִי שׁוֹם פְּתַח תַּקְנָה וְהַעֲלָה לְהַנְצִיל מִמֶּה כִּי אִם עַל־יְדֵי דְבוּר הָאֵמֶת, בְּאֲשֶׁר גְּלִית לָנוּ עַל־יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר עַל־יְדֵי דְבוּר הָאֵמֶת תֵּאִיר לָנוּ בְּתוֹךְ עִמְּךָ הַחֲשֵׁךְ וְהָאֶפְלָה לְצֵאת מַחֲשֵׁךְ לְאוֹר גְּדוֹל, כִּי אַתָּה חֲפִץ בְּאֵמֶת וְקָרוֹב אַתָּה לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאוּךָ בְּאֵמֶת. וְעַל־כֵּן בְּאֵתִי לְחַלוֹת פָּנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי, וְלַהֲשַׁתֵּחַ לְפָנֶיךָ וּלְפָרוֹשׁ כְּפִי אֵלֶיךָ, שֶׁתַּעֲזֹר רַחֲמֶיךָ הָאֵמֶתִיִּים עָלַי, עַל עֲנִי וְאֲבִיוֹן כְּמוֹנִי. וְתִשְׁפִיעַ עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אֹר הָאֵמֶת, שֶׁאֲזַכֶּה לְדַבֵּר לְפָנֶיךָ דְבוּרֵי הַתַּפְלָה בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ. וְאֲזַכֶּה לְהוֹצִיא כָּל דְבוּרֵי הַתַּפְלָה מִפִּי, בְּאֵמֶת בְּרוּר זָךְ וְצָלוּל, לְמַעַן אֲזַכֶּה שְׂיֵאִיר לִי אֹר הָאֵמֶת לְמַצּוֹא הַפְּתָחִים בְּתוֹךְ הַחֲשֵׁךְ הַגְּדוֹל הַמְּתַגַּבֵּר עָלֵינוּ בְּכָל עֵת, הַרוֹצֵה לְהַחֲשִׁיךְ וְלַהֲסַתִּיר מִמֶּנּוּ חֵם וְשָׁלוֹם אוֹרְךָ הַגְּדוֹל. וְאִם חָטָאתִי עוֹתִי וּפְשַׁעֲתִי לְפָנֶיךָ מְנַעֲרִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וּפְגַמְתִּי לְפָנֶיךָ פְּגָמִים הַרְבֵּה מְאֹד, וְשִׁנִּיתִי וְשַׁלַּשְׁתִּי עֲלֵיהֶם פְּעָמִים אֵין מְסָפֵר. וּבְכָל פַּעַם עַל־יְדֵי כָּל חָטָא וּפְגָמָ,

תַּפְּלָה לְתוֹרָה ט

הוֹסַפְתִּי עָלַי חֶסֶם וְשָׁלוֹם חֲשָׁךְ עַל חֲשָׁךְ, וּמִסְגֵּר עַל מִסְגֵּר, וּמִמְסָכִים וּמְחִיצוֹת עַל מִסְכִּים וּמְחִיצוֹת, וּמְנִיעוֹת עַל מְנִיעוֹת, וּבִלְבוּלִים עַל בִּלְבוּלִים, עַד אֲשֶׁר בָּאתִי בְּתוֹךְ עִמְקֵי הַחֲשָׁךְ וְאֶפְלָה גְדוּלָה מְאֹד, וְנִחַשְׁכּוּ וְנִסְתְּרוּ מֵעֵינַי כָּל מִינֵי פְתָחִים שֵׁשׁ שָׁם, לְצֵאת עַל יָדָם מֵאֶפְלָה לְאוֹרָה, טְבַעְתִּי בֵּינוֹן מְצוּלָה וְאִין מְעֻמָּד בָּאתִי בְּמַעֲמְקֵי מַיִם וְשִׁבּוּלַת שְׂטַפְתִּנִּי:

הֵן עַל זֶה בָּאתִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, חֶמֶל חֶמֶל, חוּס חוּס, רַחֵם רַחֵם, הַצֵּל הַצֵּל. וּכְשֶׁם שֶׁנִּבְרָאוּ עָלֵינוּ רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶיךָ הַעֲצוּמִים, וְגִלִּיתָ לָנוּ עֲצָה הַקְדוּשָׁה הַזֹּאת, כֵּן יִהְיֶה נָא מַעֲיָד וְרַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ בְּחַסְדֶיךָ הַנּוֹרְאִים וְהַנִּפְלְאִים שֶׁנִּזְכָּה לְקַיֵּם עֲצָה הַקְדוּשָׁה הַזֹּאת, שֶׁנִּזְכָּה לְהוֹצִיא מִפִּינוּ דְבוּרֵי אֱמֶת לְפָנֶיךָ בְּתַפְלוּתֵינוּ וּתְחִנּוֹתֵינוּ וּבִקְשָׁתֵינוּ, עַד אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה שׁוֹם כַּח לְשׁוֹם חֲשָׁךְ וְאֶפְלָה לְמַנוּעַ אוֹתָנוּ חֶסֶם וְשָׁלוֹם מִתַּפְּלָתָנוּ וְעַבּוּדָתָנוּ. וּבְכָל מִינֵי חֲשָׁךְ וְאֶפְלָה הַרוֹצִים לְהַתְּגַבֵּר עָלֵינוּ בְּכָל עֵת וּבְכָפֶרֶט בְּשַׁעַת הַתַּפְּלָה, בְּכֻלָּם נוֹכַח לְמִצּוֹא הַפְּתָחִים עַל־יְדֵי דְבוּר הָאֱמֶת שֶׁנּוֹצִיא מִפִּינוּ, לְצֵאת עַל יָדוֹ מֵאֶפְלָה לְאוֹרָה, מִחֲשָׁךְ לְאוֹר גְּדוּל. כִּי אַתָּה תֹאִיר גְּרִי יְהוָה אֱלֹהֵי יְגִיָּה חֲשָׁפִי. וַיְקִים מִקְרָא שְׁכַתּוֹב, יְהוָה אוֹרִי וַיִּשְׁעֵי מִמִּי אִירָא יְהוָה מְעוֹז חַיִּי מִמִּי אֶפְחָד. כִּי אַתָּה יְדַעְתָּ יְהוָה אֱלֹהֵי, אֲשֶׁר אִין לִי שׁוֹם פְּתַח הַצֵּלָה אַחֲרַת כִּי אִם עַל־יְדֵי זֶה, עַל־יְדֵי שְׁתַּזְכָּה אוֹתִי לְדַבֵּר דְבוּרֵי אֱמֶת לְפָנֶיךָ כְּרֵאוּי. וְתַעֲזָרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לִילָךְ בְּדֶרֶךְ אֱמֶת תְּמִיד, וְאִזְכָּה שְׁלֵא יֵצֵא דְבַר שֶׁקֶר מִפִּי לְעוֹלָם, וְתִשְׁמְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שְׁלֵא יֵצֵא שׁוֹם שֶׁקֶר מִפִּי אֶפְלוּ בְּטַעוֹת שְׁלֵא בְּכּוֹנָה, רַק כָּל דְבוּרֵי יְהוָה דְבוּרֵי אֱמֶת תְּמִיד. וְתִיַּחַד אֶת לְבָבִי אֵלֶיךָ, שְׁאִזְכָּה תְּמִיד לְהַשְׁתּוֹת דַּעְתִּי וּמַחְשַׁבְתִּי אֶל הָאֱמֶת לְאֱמֶת, וְאַתָּה תִּסְעֵנִי מִן הַשְּׂמִימִם לְדֶרֶךְ וְלִילָךְ בְּנִתִּיב הָאֱמֶת תְּמִיד, וְלֹא אֶשָּׂה מִדֶּרֶךְ הָאֱמֶת יְמִין וּשְׂמָאל. הִדְרִיכֵנִי בְּאֱמֶתְךָ וּלְמַדְנִי כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי יִשְׁעֵי אוֹתָךְ קוֹיִתִּי כָּל הַיּוֹם. שְׁלַח אוֹרְךָ וְאֱמֶתְךָ הֵמָּה יִנְחוּנִי יְבִיאוּנִי אֶל הַר קֹדֶשְׁךָ וְאֶל מִשְׁכְּנֹתֶיךָ, וְאֵל תַּצֵּל מִפִּי דְבַר אֱמֶת עַד מְאֹד כִּי לְמִשְׁפָּטֶיךָ יִחַלְתִּי. וְאִזְכָּה תְּמִיד לְשַׁפּוֹךְ שִׁיחֵי וְתַפְּלָתִי וְתַחֲנָתִי לְפָנֶיךָ בְּאֱמֶת לְאֱמֶת, וְתַעֲזָרְנִי שְׁאוּכַל לְפָרֵשׁ כָּל שִׁיחֵתִי לְפָנֶיךָ בְּאֱמֶת. וְאַתָּה כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבִי אֲשִׁיחָה לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי. כִּי אַתָּה יְדַעְתָּ אֶת לְבַבִּנוּ, כִּי צָרְכֵי הֵמָּה מְרַבִּים מְאֹד, וְדַעְתִּי קֶצֶרָה לְבָאֵר וּלְפָרֵשׁ. אֵלּוֹ כָּל הַיָּמִים דִּיּוֹ וְכָל אֲנָמִים קוֹלְמָסִין, אִי אֶפְשֶׁר לְבָאֵר וּלְפָרֵשׁ אֶפְסֵם קֶצֶה מִצָּרְכֵינוּ הַמְרַבִּים מְאֹד. כִּי עַדִּין לֹא הִתְחַלְנוּ לְהַכְנִיעַ וּלְכַפֵּל שׁוֹם מְדָה רַעָה וְשׁוֹם תַּאֲוָה רַעָה מֵאַתָּנוּ, וְאַנְחָנוּ רְחוּקִים מִמֶּךָ בְּתַכְלִית הַרְחוּק. וְאַף עַל פִּי כֵן בְּכָל עֵת שֶׁאַנְחָנוּ בָּאִים לְפָרֵשׁ שִׁיחֵתָנוּ לְפָנֶיךָ, נִסְתַּם פִּינוּ וְלִשׁוֹנֵינוּ, וְאִין אָנוּ יְכוּלִים לְדַבֵּר שׁוֹם דְבוּר כְּרֵאוּי לְפָנֶיךָ. יְהוָה אֱלֹהִים אַתָּה יְדַעְתָּ אֶת לְבַבִּינוּ, וּלְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל תַּעֲלוּמוֹת. הִנְנוּ וְעַנְנוּ, וְהִכְן לְבַבֵּנוּ, וְזָכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְדְבוּרֵי אֱמֶת לְפָנֶיךָ בְּאֶפְסֵן שִׁיפְתַּח לָנוּ אוֹרְךָ הַגְּדוּל עַל־יְדֵי זֶה, שֶׁהוּא עֲצֵם הָאֱמֶת. וְנִזְכָּה עַל־יְדֵי זֶה לְפָרֵשׁ שִׁיחֵתָנוּ וְתַחֲנּוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ תְּמִיד בְּאֱמֶת כְּרֵאוּי, וְנִזְכָּה לְהוֹצִיא מִפִּינוּ בְּאֱמֶת כָּל צָרְכֵינוּ, וְכָל מַה שֶׁחָסַר

תַּפְלָה לְתוֹרַה ט

נט

לָנוּ בַּגּוֹף וּבַנֶּפֶשׁ, הַכֹּל נוֹכַל לְפָרֵשׁ וּלְבַאֵר לְפָנֶיךָ בְּאִמְרֵי פִינוּ, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְשִׁפּוֹךְ לִבְנוּ בְּמַיִם נוֹכַח פְּנֵיךָ יְהוָה בְּתַפְלוֹתֵינוּ וּתְחִנוּתֵינוּ, וְיִתְעוֹרְרוּ רַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ וְתִאֲזִין שְׁוַעֲתֵינוּ וְתִקְשִׁיב תְּחִנוּתֵינוּ, וְתִמְלֵא כָּל מִשְׁאֲלוֹת לִבְנוּ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים, בְּאִפְן שֶׁנִּזְכָּה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, אֲנַחְנוּ וְצִאֲצֵאֵינוּ וְצִאֲצֵאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְזַכְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שְׂאֵת־פֶּלֶל בְּכּוֹנֵה שְׁלֹמֹה כְּרָאוּי בְּאֵמֶת עִם כָּל הַבַּחֲוֹת שֵׁישׁ בִּי, וְאִזְכָּה לְהִכְנִים כָּל כַּחֲוֵי בְּאוֹתֵיזוֹת הַתַּפְלָה עַד שִׁיתְחַדֵּשׁ כָּל כַּחֲוֵי בְּתוֹךְ הַתַּפְלָה, וְאִזְכָּה לְקַבֵּל חַיּוֹת חֲדָשׁ דְּקַדְשָׁה מִן הַתַּפְלָה הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר מִשָּׁם נִמְשָׁךְ כָּל הַחַיּוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, תַּפְלָה לְאֵל חַיִּי. וְזַכְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְאַמּוֹנָה שְׁלֹמֹה בְּאֵמֶת:

וּבְכֵן תְּחַנְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתַעֲזְרוּנוּ לְהַעֲלוֹת תַּפְלָתְנוּ לְפָנֶיךָ, דְּרָךְ הַשַּׁעַר וְהַשֶּׁבֶט הַשִּׁיף לְשָׁרֵשׁ נִשְׁמַתֵּנוּ, אֲשֶׁר מִשָּׁם נִחְצַבְנוּ. כְּדֵי שְׂתַעֲלֶה תַּפְלָתְנוּ דְּרָךְ הַשַּׁעַר הַהוּא הַשִּׁיף לְתַפְלָתְנוּ הַשְּׂמִימָה, דְּרָךְ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וִירוּשָׁלַיִם וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁי קִדְשֵׁים, עַד שְׂתַעֲלֶה תַּפְלָתְנוּ לְמִכּוֹן שַׁבְּתֶךָ. וְיִהְיֶה בַּח לְתַפְלָתְנוּ לְעוֹרֵר אֶת הַמְּזֹל הַעֲלִיּוֹן הַשִּׁיף לְשַׁעַר וְשֶׁבֶט שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתְּנוּ, וְיִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ טוֹבָה וּבִרְכָה, לְבָרֵךְ אֶת כָּל פְּרֵי הָאָדָמָה וְלְהַצְלִיחַ אֶת מַעֲשֵׂי יְדֵינוּ. וְתִזְמִין לָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחַסְדֶיךָ הַגְּדוֹלִים אֶת פְּרִנְסוֹתֵינוּ קוֹדֵם שֶׁנִּצְטַרְךָ לָהֶם, בְּרוּחַ וְלֹא בְּצַמְצוּם, בְּהִתֵּר וְלֹא בְּאִסּוּר, בְּנַחַת וְלֹא בְּצַעַר, בְּכַבּוֹד וְלֹא בְּבוּזִי, מִתַּחַת יָדְךָ הַרְחֵבָה וְהַמְּלֵאָה. וְאַל תִּצְרִיכְנוּ לֹא לְיַדֵּי מִתְּנַת בְּשָׂר וְדָם וְלֹא לְיַדֵּי הַלְוָאֹתָם, בְּאִפְן שֶׁנִּזְכָּה לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ וְלַעֲסֹק בְּתוֹרַתְךָ תָּמִיד יוֹמָם וְלַיְלָה, וְנִזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְתוֹרָה וּגְדֻלָּה בְּמִקּוֹם אֶחָד. וְחַמֵּל נָא עָלֵינוּ וְעֲזְרוּנוּ שִׁיְהִיָּה זְוִיגְנוּ בְּקַדְשָׁה גְּדוֹלָה כְּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב. וְתַעֲזֹר לְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וּלְכָל יוֹצֵאֵי חֻלְצֵינוּ, לְכָל מִי שֶׁצְרִיף לְמִצּוֹא זְוִיגוֹ, שֶׁתִּזְמִין לוֹ זְוִיגוֹ הַהֲגוֹן לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם, וְלֹא יִתְחַלְפוּ הַזְוִיגִים חֵם וְשִׁלּוּם בְּעוֹנוֹתֵינוּ, רַק תַּעֲזֹר לְכָל בְּנֵי עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, שֶׁכָּל אֶחָד יִמְצָא מְהֵרָה זְוִיגוֹ הָרָאוּי לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם בְּאֵמֶת כְּפִי שְׂרָשֵׁי הַנְּשָׁמוֹת:

וְזַכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְקַשֵּׁר כָּל תַּפְלָתְנוּ לְצַדִּיקֵי אֵמֶת שְׁבִדוֹר. אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם כַּח לְהַעֲלוֹת תַּפְלָתְנוּ לְפָנֶיךָ דְּרָךְ הַשַּׁעַר וְהַשֶּׁבֶט הַשִּׁיף לְכָל תַּפְלָה וְתַפְלָה:

אֲנֵּא יְהוָה. עֵינֶיךָ הֵלֵא לְאַמּוֹנָה. חַנּוּן וְזַכְּנוּ וְעֲזְרוּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ אֲמוּנַתְךָ הַקְּדוּשָׁה תָּמִיד. בְּלֵי הַפֶּסֶק רַגַע. וְתִזְכָּה אוֹתִי וְאֶת כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְאַמּוֹנָה שְׁלִימָה בְּאֵמֶת. וְנִזְכָּה לְהֵאֱמִין בְּךָ וּבְצַדִּיקֶיךָ הָאֱמֵתִיִּים בְּאֵמֶת תָּמִיד, בְּלֵי שׁוּם מַחֲשַׁבֶּת חוּץ חֵם וְשִׁלּוּם, וּבְלֵי שׁוּם בְּלִבּוֹל וְנִטְיָה כָּלֵל חֵם וְשִׁלּוּם. וְאִזְכָּה לְהֵאֱמִין בְּנִסֶּיךָ הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ מֵעוֹלָם, נִסִּים וְנִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת, וְאֲשֶׁר אֶתָּה עוֹשֶׂה עִמָּנוּ בְּכָל הוֹר וְדוֹר עַד עֵתָה, נִסִּים עֲלָאִין וְנִסִּים תַּתָּאִין נִסִּים נְגַלִּים וְנִסִּים נִסְתָּרִים. נִסִּים עַל פִּי דְרָךְ הַטָּבַע וְנִסִּים שְׁלֵא עַל פִּי דְרָךְ הַטָּבַע, נִסִּים בְּכָלֵל וְנִסִּים בְּפֶרֶט, לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה. בְּכֻלָּם אִזְכָּה אֲנִי וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְהֵאֱמִין בְּךָם בְּאֵמֶת שְׁלֹמֹה בְּלֵי שׁוּם דּוֹפִי וּבְלִבּוֹל כָּלֵל חֵם וְשִׁלּוּם. וְתַסְתּוּם וְתַסְכּוּר פִּי כָּל דּוֹבְרֵי שְׂקָר הַרוֹצִים לְהִכְנִים בְּלִבּ וּלְכַסּוֹת נִסִּים בְּתוֹךְ דְּרָךְ הַטָּבַע חֵם

תורה י – ואלה המשפטים

ושלום, מלא פניהם קלון ויבקשו שמך יהוה, ועזור אותנו ברחמיך הרבים להנצל מהם שלא נאבה ולא נשמע להם כלל, רק תתן לנו כח להכניעם ולשפרם ולעקור ולבטל מהשבתם הרעה מן העולם, ולמלשינים אל תהי תקוה, וכל המינים והזדים והאפיקורסים כרגע יאבדו, ותן בלבם שישובו ויתחרטו בלם מדעתם הרעה והנבוכה, וישבו בלם אליך באמת, ויכירו כח מלכותך. אל אמונה, עזרנו ברחמיך העצומים שנוכה לאמונה שלמה באמת בראוי. וזכנו לבא לארץ ישראל מקום קדשתינו, מקור האמונה והתפלה והנסים, מקור החיים, מקור התקרבות ישראל לאביהם שבשמים, מקום קדשנו ותפארתנו, מקום חיינו וארך ימינו. אבינו שבשמים, חמל עלינו במתנת חנם ונדבת חסד, וזכנו בחסדיך העצומים לעלות מהרה לארץ ישראל, ונוכה לעבדך שם באמת בראיה ובאהבה, ומהר להוציאנו מתוך עמק גלותינו אשר גלינו מארצנו זה כמה וכמה שנים, והביאנו לשלום מארבע כנפות הארץ ותוליכנו מהרה קוממיות לארצנו. רבנו של עולם, אתה ידעת אשר כל אריכות גלותנו זה, הוא רק מחמת פגם חלישות האמונה, אשר בשביל זה גלינו מארצנו, ועדין לא זכינו לתקן פגם האמונה, ומחמת זה ארץ עלינו הנלות המר הזה עד הנה. על-כן חמל על עמך ישראל, כי אין מי יעמוד בעדינו, כי אם שמך הגדול יעמוד לנו, שתטע ותקבע אמונתך הקדושה בלבנו באמת מעתה ועד עולם. ותסיר עקמימיות שבלבנו, שלא יעלה בלבנו שום עקמימיות ושום קושיא חס ושלום על הנהגותיך. ונוכה להאמין תמיד כי צדיק וישר אתה. כי ישר דבר יהוה וכל מעשהו באמונה. כל מצותיך אמונה שקר רדפוני עזרני. חננו ועננו וזכנו לאמונה שלמה באמת תמיד, ועל-ידי זה נוכה לשוב לארצנו בקרוב, כמו שנאמר, תבואי תשורי מראש אמונה. במהרה בימינו אמן:

תורה י – ואלה המשפטים

א. על-ידי חסדו המרבים, אף שהרבה לעשות הרע חס ושלום, כי אדרבא כל מה שהוא רחוק ביותר, על ידו יתגדל כבוד השם יתברך, ביותר כשישתדל לשוב ולהתקרב אליו יתברך כי זה עקר כבודו יתברך. אבל זה אי אפשר שיתקרב הרחוק להשם יתברך בראוי, כי אם על-ידי צדיקי הדור:

ב. צדיקי אמת הם מעלין את התפלה בעליות גדולות, עד שמגלין אלקותו ומלכותו יתברך לכל באי עולם, אפלו להתרחקים מאד מאד שהם הרשעים

א. על-ידי רקודין והמחאת כף נעשה המתקת הדינים:

ב. עקר כבוד השם יתברך הוא כשהרחוקים ביותר מקרבין את עצמן לעבודת השם יתברך, כי אז אתעלה ואתיקר שמה דקדשא בריך הוא עלא ותתא, ונתגדל כבוד שמו יתברך ונתעלה. על-כן צריך כל אדם להשתדל מאד לקרב הרחוקים להשם יתברך, וגם אין לשום אדם ליאש את עצמו מלהתקרב לעבודת השם יתברך, מחמת שנתרחק מאד מהשם יתברך

תפלה סדורה בפיהם, כדי שיהנה מהתפלה:

ו. והעצה היעוצה לבטל הנאווה שהיא עבודה זרה ככתוב: "תועבת ה' כל גבה לב" (משלי טו, ה, ועין סוף דף), העקר הוא על-ידי התקרבות לצדיקים:

ז. על-ידי התקרבות לצדיקים מבטלין הנאווה שהיא עבודה זרה, וזוכין לאמונה שלמה ונתבטלין הכפירות, וזוכין לבחינת רוח הקדש. ועל-ידי-זה זוכין לשמחה גדולה עד שבאים להמחאת כף ורקודין דקדשה, שעל-ידי-זה ממתיקין הדינים וזוכין לחכמה וחיים ואריכות ימים, ולהשגת התורה בגגלה ונסתר:

ח. על-ידי שמחת פורים בהמחאת כף ורקודין, על-ידי-זה ממשיכין בחינת קבלת התורה בגגלה ונסתר, שהיא בחינת הארה הנפלאה של מרדכי ואסתר. וזוכין לקים מצות ספירת העמר כראוי, שעל-ידי-זה מכניעין קלפות המן עמלק ימח שמם, ונתבטל הנאווה והעבודה זרה והכפירות, ונמשך אמונה גדולה וחכמה דקדשה וחיים ואריכות ימים, וממתיקין כל הדינים ונתבטלין כל הגזרות מישראל, אמז כן יהי רצון:

ט. על-ידי בטול הנאווה החכמה על תקוניה, וזוכין לחיים ואריכות ימים, ונמתיקין הדינים וזוכין לאמונה ולשמחה גדולה, ולהשגת התורה בגגלה ונסתר, ולבחינת רוח הקדש:

י. שרש התשובה הוא מראש חדש, על-כן בראש חדש משתלשלת התשובה בכל הנבראים, ומגיע להם

והעבו"ם, שזה עקר גדלתו של הקדוש-ברוך-הוא, כי עקר גדלתו של הקדוש-ברוך-הוא הוא שגם הרהוקים מאד ואפלו העבו"ם ידעו שיש אלהים שליט ומושל כמובא בזהר הקדוש (יתרו סי' ע"א). על-כן מי שיש לו חולה או איזה צער בתוך ביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים' (בבא-בבא קמ"ז), כי עקר התפלה אינם יודעים כי אם צדיקי הדור. ובזה עושה נחת רוח גדול להשם יתברך, כי הקדוש-ברוך-הוא מתאוה לתפלתן של צדיקים ונהנה מהם:

ה. יש בעלי נאווה שמונעים עצמם ואחרים מלילך לצדיקים להתפלל עליהם והם מעכבים תאותו של השם יתברך:

ה. אלו הבעלי נאווה הם חושבים שגם הם יכולים להתפלל על שהתענו וסגפו עצמם, ובזה הם צדיקים. אבל האמת אינו כן, כי אם התבוננו בעצמם היו רואים שאחר כל התעניות וכיוצא בהן, עדין נשארו אצלם כל תאותם קשורים בגופם, וגם זהמת תאות אביהם משעת ההולדה מחמת שלא נתקדש אביו בשעת הזיווג, קשור בגופם עדין. וכשמסתכלים על זה בודאי יפל עליהם תרדה גדולה, ולא היו טועים שהם צדיקים שיכולים להתפלל ולעשות פדיונות, וכן יחשב כל אדם כל זה, ולא יטעה שהוא צדיק, וישתדל להביא ולהשיב כל התפלות לצדיקי האמת, כי רק הם יודעים להתפלל ולהעלות התפלה כראוי, והקדוש-ברוך-הוא מתאוה לתפלתם ומשגור

תפלה לתורה י

הרהור תשובה, ואפלו רשעים שבגיהנם
מכרחים לאיזה תרטה בראש חדש
ששבין ומתחרטים ומודים ומתבישים,
כי אף-על-פי שאין גיהנם אז (והרי הקדוש
תרויח ק"ו) זאת הבושה והחרטה היא
בעצמה הגיהנם שלהם, (וכן כתב בסיון כ"ב
כי צער הבושה גדול מאד יותר מעניש גיהנם רחמנא
לצלן):

תפלה לתורה י

לפורים

(ו) רבון כל העולמים, אדון כל, אשר גלית אלהותך ואדנותך בעולם על-ידי אבותינו
אברהם יצחק ויעקב, ועל ידם נתגדלת ונתקדשת מדור לדור, עד אשר זכינו לקבל
תורתך הקדושה על-ידי משה נביאך נאמן ביתך. ואז ראו כל העמים וכל הגוים
את גדלתך וגבורותיך, אשר הרבית לעשות עמנו נסים נפלאים ונוראים ביציאת
מצרים וקריעת ים סוף ומלחמת עמלק, עד אשר נתגלה אלהותך לכל באי עולם,
וראו רחוקים את גבורתיך, עד שבא יתרו ונתגיר, ואמר עתה ידעתי כי גדול יהיה
מכל האלהים. ואז נתעלה ונתגדל ונתקדש שמך למעלה ולמטה. כי זה עקר גדלתך
ורוממותך, בשהרחוקים ממך מאד מכירים את אלהותך ואדנותך, כי אז נתגדל
ונתקדש ונתעלה שמך הגדול יתברך וישתבח לעד. על-כן באתי לפניך יהוה אלהי
ואלהי אבותי להפיל תחנתי לפניך, מקצה הארץ אליך אקרא. שתרחם עלי ברחמיך
הרבים, על מרוחק ומגורש כמוני, ותקרב אותי ברחמיך וחסדיך העצומים, ותאמר
לצרותי די. ותתחיל מעתה לקרבני ברחמיך הרבים, כי זה עקר גדלתך בשהמרחקים
ביותר מתקרבים לעבודתך באמת, באשר גלית לנו על-ידי חכמיך הקדושים. ואם
אמנם אני רחוק מאד ממך בתכלית הריחוק, אל תעשה עמי כחטאי ואל תדינני
כמפעלי, כי קרוב אתה לרחוקים. כי הלא ממני דיקא, יתעלה וישתבח ויתגדל שמך
יתברך לעד ולנצח נצחים, על-ידי שתקרב מרוחק כמוני לשמך הגדול, כי זה עקר
גדלתך בשהמרוחקים ביותר מתקרבים אליך באמת:

אנא יהוה, למדני לסדר תפילתי לפניך בראוי בלשון צח ונקי, בלשון רחמים ותחנונים.
ותשלח ותזמין לי דבורים כשרים ויפים, ותהיה תפילתי שגורה בפי, באפן שאוכל
לרצות ולפייס אותך, שתעורר רחמיך הגנוזים עלי, לקרבני אליך ממקום שנתרחקתי
בכמה וכמה מיני הרחקות בלי שיעור וערך. ומכל ההרחקות תקרבני אליך ברחמיך
העצומים, ברחמיך הרבים, ברחמיך הגדולים, ברחמים נוראים שיש לה גנוזים
באצרותיך, שאין בהם שום אחיזת דין וקטרוג כלל, ברחמים שיש להם כח לקרב
אפלו המרוחקים בתכלית הרחוק שאין רחוק יותר מהם. ועשה למענך ולא למעננו,
עשה למענך והושיענו, קרבנו אליך, אמצנו בעבודתך, חזקנו ביראתך, אחוז בידינו
והוצא אותנו מכל התאוות רעות ומכל המדות רעות הקשורים בגופנו, המרחיקים
אותנו ממך בכל עת. כי אתה לבד ידעת, את גדול הרחמנות שיש עלינו, ועל נפשנו

ורוחנו ונשמותינו, אשר נשמתנו ירדה מרום גבהי מרומים, מחיק אביה שבשמים, ובאתה בזה העולם בגוף עכור בזה, בגוף מגשם בזה. אזי לבן שגלה מעל שלחן אביו. ובנותך הקדושה היתה לטובתינו, כדי שיהיה לנו נסיון ובהירה בעולם השפל הזה, למען נכירך ונשבר ונכניע נשמות גופנו, ותאוות לבנו, למען נזכה להכיר אותך בעולם השפל הזה ויקא הרחוק מקדשתך בתכלית הרחוק. אבל מה נעשה אבינו שבשמים, כי לא יכולנו לקבל טובתך הגדולה, ולא חסנו על נפשנו, ולא נתגברנו להכניע תאוותינו. צרפתנו כל תמצא. וכבר כלינו שגיגנו להבל ולריק, על ידי תאוות גופנו הקשורים וצוררים בנו מנעורנו עד היום הזה, ובכל יום אנו מצפים ומחכים לגאלת הנפש באמת, ותהי תוחלתנו נכזבה. ובכל יום ויום יצרנו מתגבר עלינו ביותר, ואין לנו על מי להשען כי אם עליך אבינו שבשמים. המל עלינו בחמלתך, רחם עלינו ברחמך, חסד חנם עשה עמנו. ברחם אב על בנים רחם עלינו. עננו אבינו עננו, עננו בוראנו עננו, עננו גואלנו עננו, ועשה את אשר בחקותיך נלך ואת משפטיך נשמור, ועזרנו והושיענו:

אנא יהוה מלטה נפשי, מפל התאוות ומפל המדות רעות הקשורים בגופי עדין, הן התאוות והמדות רעות שיש בי מצד ההולדה, כי בעון חוללתי ובחטא יחמתני אמי, והן התאוות והמדות רעות שמשכתי עלי בעצמי, מחמת שלא הייתי מתגבר ומתחזק להכניע ולשבר ולבטל כל התאוות רעות ומדות רעות. מפלם תציל אותי ברחמך הרבים מעתה ועד עולם, ותזכני מעתה ותתן לי חכמה ושכל ועצות דקדשה, וכה וגבורה מאתך, באפן שאזכה למלט נפשי מני שחת, למשוך את עצמי ולהרחיק את עצמי מפל התאוות ומפל המדות רעות, עד שאזכה לגרש ולבטל ממני כל מיני תאוות ומדות רעות, עד שיהיה גופי נקי וצח ונקי מפל מיני תאוות ומפל מיני מדות רעות, ואזכה להיות קדוש וטהור באמת כראוי לאיש ישראלי:

וזפני שאוכל לתקן בחיי את כל מיני קלקולים ופגמים שפגמתי עד הנה, מנעורי עד היום הזה. ואזכה ברחמך להעביר ולבטל מנפשי, את כל מיני חרפות ובזיונות שהטלתי בנפשי על ידי חטאי ועונותי ופשעי המרבים. אתה ידעת חרפתי ובשתי וכלמתי נגדך כל צררי. חרפה שברה לבי ואנושה ואקנה לגוד ואין ולמנחמים ולא מצאתי. העבר חרפתי אשר יגורתי כי משפטיך טובים. תיקר נא נפשי בעיניך, וגוללו רחמך על מדותיך. הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך. כי מה בצע בדמי בך רדתי אל שחת היודך עפר היגיד אמתך. קומה יהוה חלצה נפשי מפל מיני חרפות ובזיונות, מפל מיני תאוות ומדות רעות, מפל מיני פגמים וקלקולים. וסלח ומחול לי על כל מה שפגמתי עד הנה, ואסוף את חרפתי, ותשליך במצולות ים כל חטאתי, במקום אשר לא יזכרו ולא יפקדו ולא יעלו על לב לעולם. ועזור לי מעתה לנקות ולטהר נפשי וגופי מפל מיני תאוות ומדות רעות, באפן שאזכה מעתה להיות קדוש וטהור באמת כרצונך הטוב. ועזרני שאזכה להחזיר אחרים בתשובה. כי אתה לבד ידעת

תפלה לתורה י

גְּדֹל הַרְחֻמְנוֹת שֵׁישׁ עַל הַרְחֻקִים מִשְׁמֶךְ, הַבְּלוּאִים בְּמֵאֶסֶר הַתְּאוֹזוֹת הַלְכוּדִים בְּרִשְׁתֵּי הַהֶבְלִים. וּבְנֵי שְׂאוּכַל לְדַבֵּר עַל לִבָּם דְּבָרִים הַמְתִּישְׁבִּין עַל הַלֵּב, דְּבוּרִים אֲמִתִּיִּים דְּבוּרִים קְדוּשִׁים, וַיִּכְנְסוּ דְבָרֵי בְּאִזְנֵיהֶם, וַיִּתְעוֹרֵר לִבָּבָם בְּאַמֶּת, בְּאַפֵּן שֵׁישׁוּבוּ אֶל־יְיָ בְּאַמֶּת. וַיִּקְיָם מִקְרָא שְׁכֵתוֹב, וַיִּתְמוּ חֲטָאִים מִן הָאָרֶץ וַרְשָׁעִים עוֹד אֵינָם בְּרַכִּי נִפְשֵׁי אֶת יְהוָה הַלְלוּיָהּ:

וּזְפַנִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְשַׁבֵּר וּלְסַלֵּק מֵעָלַי אֶת מִדַּת הַגְּאוּהַ, וְלֹא יִהְיֶה בְּלִבִּי שׁוֹם גְּאוּת וְנִבְהוּת בְּעוֹלָם כָּלֵל. אֲנִי יְהוָה, מָלֵא רַחֲמִים. אַתָּה יַדְעָתָ אֶת שְׁפִלוּתֵנוּ וְדִלּוּתֵנוּ וְעִנְיֹתֵנוּ בְּעַת הַזֹּאת, עַל־יְדֵי חֲטָאֵינוּ וְעִנּוּתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ הַמְרַבִּים, אֲשֶׁר עַל יְדָם נִתְרַחֲקֵנוּ מִמֶּךָ מְאֹד, וְאֵין לָנוּ שׁוֹם צַד זְכוּת לִפְעוֹל בְּקִשְׁתֵּינוּ עַל יְדוֹ, כִּי אִם בְּמִתְנַת הַנֶּסֶם לְנִמְרֵי, כִּי דִרְבָּךְ לְהַטִּיב לְבְרִיוֹתֶיךָ, וְאַתָּה מְרַחֵם עַל כָּל מַעֲשֵׂיךָ בְּרַחֲמִים רַבִּים וּבְמִתְנַת הַנֶּסֶם. עַל־כֵּן מָלֵא רַחֲמִים, תִּרְחַם עָלֵינוּ לְכָל יַעֲלֶה בְּדַעַתְנוּ חֵם וְשָׁלוֹם שׁוֹם מִחֲשֵׁבֶת חוּץ לְטַעוֹת חֵם וְשָׁלוֹם, וְלֹא יִכְנַס בְּלִבִּי שׁוֹם נְדָנוּד גְּאוּת וְנִבְהוּת וּפְנִיּוֹת בְּעוֹלָם כָּלֵל, לְכָל תֵּאֲבֹד תִּקְוֹתֵי לְנִמְרֵי חֵם וְשָׁלוֹם, כִּי מַעַט הַטּוֹב שֵׁישׁ בָּנוּ הַכֹּל מֵאַתָּה, כִּי מִמֶּךָ הַכֹּל וּמִיְיָךְ נִתְּנוּ לָךְ. וְגַם זֶה הַמַּעַט דְּמַעַט טוֹב מְעַרְבֵב בְּפִסּוּלֵת הַרְבֵּה מְאֹד, עַד שֶׁגַם מַעַט הַטּוֹב צָרִיךְ תִּקְוִינִים גְּדוּלִים רַבִּים בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׂיֻכַּל לְהִתְבָּרַר וְלַעֲלוֹת לְפָנֶיךָ, וְאֵיךְ יֻכַּל מְגַשֵּׁם וּמְרוֹחֵק כְּזֶה, לְזַכּוֹת עַל־יְדֵי מַעַט טוֹב פְּחוֹת מִטְּפַח מִן הַיָּם, וְאֵין לִי שׁוֹם מִשְׁעֵן וּמִשְׁעֵנָה כִּי אִם עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים. וְאִם חֵם וְשָׁלוֹם נִכְנָס בְּלִבִּי חֲלִילָה הַטַּעוֹת שֶׁל צַד גְּבָהוּת וְגְאוּת, אִזְ אֲבִדְתִּי בְּעִנְיֵי חֵם וְשָׁלוֹם, כִּי בְּמָה יִזְכֶּה גַּעַר מְנוּעַר מִכָּל טוֹב כְּמוֹנִי. יְהוָה אֱלֹהִים, דַּעַתִּי קִצְרָה לְבָאֵר וּלְפָרֵשׁ שְׂיִחַתִּי לְפָנֶיךָ, חוּם וְחִמּוֹל עָלַי וְתִצְלִינִי מִגְּאוּת וְנִבְהוּת, כִּי בְּאַמֶּת שְׁפָל וְנִבְזָה כְּמוֹנִי, לֹא הָיָה צָרִיךְ לְהִתְפַּלֵּל כָּלֵל לְהַנְצִיל מִגְּאוּת, כִּי אֵיךְ יַעֲלֶה עַל דַּעַת נִבְזָה וְנִמְאָס וּמִלֵּא פְגָמִים מִכֶּפֶר רָגֵל וְעַד רֹאשׁ, שְׂיִכְנַס בְּלִבּוֹ שְׂטוּת וְשִׁנְעוֹן הַזֶּה, שְׂיַעֲלֶה עַל דַּעַתוֹ שׁוֹם נְדָנוּד גְּאוּת. וְאִלְמֵלֵא לֹא הָיִיתִי פּוֹגֵם נִגְדֶּךָ כָּל יְמֵי אֵלֵא פָּגַם אַחַד קָל שְׂבִפְקִלִים, גַּם כֵּן לֹא הָיָה לִי יְכוּלֵת עוֹד לְהַרִים רֹאשׁ, לְהִתְנַאֲוֹת עַל שׁוֹם בְּרִיָּה קְלָה שְׂבִפְעוֹלָם, לְפִי עוֹצֵם גְּדֻלָּתְךָ וְרוּמְמוֹתְךָ, וּלְפִי עוֹצֵם רַבּוּי הַטּוֹבוֹת הַגְּדוּלוֹת וְהַנּוֹרְאוֹת, אֲשֶׁר אַתָּה עוֹשֶׂה עִמָּנוּ בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה. אֲשֶׁר לְפִי הַתְּנוּצְצוֹת רוּמְמוֹתְךָ וְגְדֻלָּתְךָ אֶפְלוּ בְּדַבְּרֵךְ קָל בְּעֵלְמָא, כְּשֵׁאִין אָנוּ זֹכִים חֵם וְשָׁלוֹם לַעֲשׂוֹת אִיזָה דְּכָר כְּרֹאוּי בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת בְּאַמֶּת, שׁוֹב אֵין אָנוּ יְכוּלִים לְהַרִים פְּנֵינוּ כָּלֵל לְפָנֶיךָ, וּבּוֹדֵאֵי לֹא הָיִיתִי צָרִיךְ לְבַקֵּשׁ כָּלֵל עַל בְּטוֹל הַגְּאוּת:

אֵיךְ הֲלֹא אַתָּה יַדְעָתָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, כִּי בְּשֶׁר וְדָם אֲנַחְנוּ, וְדַעַתְנוּ מְעַרְבֵב וּמְבַלְבֵּל מְאֹד בְּכַמְהָ מִיְנֵי שְׂטוּתִים וְשִׁנְעוֹן, עַד שְׂאוּרְבִים עָלֵינוּ גַם בְּמִחְשְׁבוֹת שְׂטוּת שֶׁל פְּנִיּוֹת וְנִבְהוּת. כִּי אֲשֶׁר אַתָּה יַדְעָתָ כִּי רַבִּים קָמִים עָלֵינוּ, וּמִכָּל צַד אוֹרְבִים עָלֵינוּ בְּכָל עֵת וּמִצְדֵי צְדָדִים, עַד שְׂאִינִי יְכוּל לְפַתּוּחַ פִּי לְדַבֵּר אִיזָה דְּבוּר הַגּוֹן לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת כְּרֹאוּי. וְאִינִי יוֹדֵעַ מַה לַּעֲשׂוֹת, לְהִיכֵן אָנוּם לְהִיכֵן אֶפְנֶה, מֵאִין יְבֵא עֲזָרִי, צַר לִי מְאֹד, גַּם

תפלה לתורה י

סה

כי אָזעק וְאָשׁוּע שְׁתֵּם תְּפִלְתִּי. מַחֲמַת רַבּוּי הַמַּחֲשָׁבוֹת זְרוֹת וְהַפְּנִיּוֹת הַמִּתְנַבְּרִים לְבַלְבֵּל אֶת תְּפִלְתִּי חֵם וְשָׁלוֹם. מַה אֲמַר מַה אֲדַבֵּר מַה אֲצַטְדֵּק, הַאֱלֹהִים מֵצֵא אֶת עֹנִי, עֲשֵׂה עִמִּי מַה שֶּׁתִּרְצֶה, הַנְּנִי בְּיָדְךָ כַּחוֹמֵר בְּיַד הַיּוֹצֵר. רַחֵם רַחֵם, הַצֵּל הַצֵּל, הוֹשִׁיעָה הוֹשִׁיעָה. הַצֵּל לְקוֹחִים לְמוֹת וּמָטִים לַהֲרֹג תַּחֲשׂוּךְ וְתַצִּיל וּתְמַלֵּט בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְהַגְּדוֹלִים, מְמוֹת לַחַיִּים מִיָּגוֹן לְשִׁמְחָה מֵאֲפֵלָה לְאוֹר גְּדוֹל. רַחֵם עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שִׁיגֵן עָלַי זְכוֹת וְכַח צְדִיקֵי אֱמֶת, וְאִזְכֶּה עַל יָדְךָ לְשִׁבְרֵי וּלְבַטְלֵי מַעֲלֵי לְגַמְרֵי מִדַּת הַנְּאוֹת עַד שְׂאִזְכֶּה לְהַרְגִּישׁ שְׁפִלוּתִי בְּכָל אֶבֶר וְאֶבֶר בְּאֱמֶת לְאֱמֶתוֹ, וְלֹא יִכְנַס בְּלִבִּי וְדַעְתִּי שׁוֹם צַד מַחֲשָׁבָה שֶׁל גְּאוֹת וּנְבָהוֹת בְּעוֹלָם כָּלָל, וְאִזְכֶּה לַעֲנוּה אֱמֶתִית, וְלֵאמֹנָה שְׁלֵמָה בְּאֱמֶת. וְזַכְּנִי לְבַטֵּל וּלְשַׁבֵּר כָּל מִינֵי כְּפִירוֹת וְקִשְׁיוֹת וּבְלִבּוֹלִים וְעַקְמוּמִיּוֹת שְׁבֹלֵב, שֶׁלֹּא יַעֲלֶה בְּלִבִּי וּבְלֵב כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם, וְתַעֲזְרֵנִי לְהַתְקַשֵּׁר בְּאֱמֶת עִם רוּחַ הַקִּדְּשׁ שֶׁל צְדִיקֵי אֱמֶת, וְאִזְכֶּה לְשִׂאוֹב וּלְהַמְשִׁיךְ לְתוֹךְ לִבִּי אֶת רוּחַ הַקִּדְּשׁ שֶׁל צְדִיקֵי אֱמֶת, וְעַל-יְדֵי זֶה אִזְכֶּה לְיוֹשֵׁר לִבָּב בְּאֱמֶת, שִׁיְהִיָּה לִבִּי נָכוֹן עִם יְהוָה תָּמִיד בְּאֱמֶת וּבְאֵמוּנָה שְׁלֵמָה וּבְעֲנוּה אֱמֶתִית. וְאִזְכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ שִׁיְהִיָּה נִמְשָׁךְ הַרוּחַ הַקִּדְּשׁ הַזֶּה לְתוֹךְ יְדֵי וְרַגְלֵי, עַד שְׂאִזְכֶּה לְתַקֵּן פְּגָם הַיָּדִים וְהַרְגָּלִים, לְגַלוּת וּלְהַאִיר הָאֵרֶת הַיָּדִים וְהַרְגָּלִים, עַד שִׁיתְעוֹרֵר לִבִּי בְּשִׁמְחָה גְּדוֹלָה לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל בְּאֱמֶת, עַד שֶׁתִּתְפַּשֵּׁט הַשִּׁמְחָה הַקְּדוּשָׁה לְתוֹךְ יְדֵי וְרַגְלֵי עַד שְׂאִזְכֶּה לְהַמְחִאת כַּף וְרַקוּדִין דְּקַדְשָׁה, בְּאִפְּן שְׂנֹזְכָה לְהַמְתִּיק דִּינִים מַעֲלִינוּ וּמַעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי מַחֲאֵת כַּף וְרַקוּדִין דְּקַדְשָׁה, וְאִזְכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ לְנִשְׂא וּלְהַרִים וּלְהַעֲלוֹת אֶת יְדֵי וְרַגְלֵי לְנִקּוּתָם מִכָּל פְּגָם. רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, חֹזֵק יָדִים רַפּוֹת וּבִרְכִּים בּוֹשְׁלוֹת תְּאֻמִּין. וְתַרְחֵם עָלַי וְתַטְהֵר וְתַקְדֵּשׁ אֶת יְדֵי וְרַגְלֵי, וְתֹאמַר לְאִסּוּרִים צָאוּ, וְאַל תִּתֵּן לְמוֹט רַגְלֵי, וְתוֹצִיא אֶת רַגְלֵי מִמַּאֲסָר, וְרַגְלִים אֲשֶׁר יָרְדוּ לְמוֹת, תּוֹצִיאֵם לְבִטָּח מִהֲרָה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מְמוֹת לַחַיִּים. וַיְקִים בִּי מִקְרָא שְׂכַתּוֹב, רַגְלֵי עֲמָדָה בְּמִישׁוֹר. וַיְדִים פְּגוּמִים הַמְּלַכְלָכִים בְּכַמָּה מִינֵי לְכַלּוּכִים וּפְגָמִים רַבִּים מְאֹד, תַּרְחֵם עֲלֵיהֶם לְנִקּוּתָם וּלְטַהֲרָם, וְתוֹצִיאֵם מִטְּמֵאָה לְטַהֲרָה, וְתַמְחוּל וְתַסְלַח לִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, עַל כָּל מִינֵי פְּגָמִים שֶׁפְּגַמְתִּי בְּיָדִי וּבְרַגְלֵי, וְתַזְכֶּה אוֹתִי מַעֲתָה שִׁיְהִיוּ יְדֵי וְרַגְלֵי קְדוּשִׁים וּמְהוֹרִים מִכָּל מִינֵי פְּגָמִים שֶׁבְּעוֹלָם. וְתַהֲיֶה בְּעֹזֵרִי שְׂאִזְכֶּה לַעֲשׂוֹת מַצּוֹת רַבּוֹת בְּיָדִי וּבְרַגְלֵי בְּכָל-עֵת וּבְכָל שָׁעָה, בְּאִפְּן שְׂאִזְכֶּה לְהַרִים אֶת יְדֵי וְאֶת רַגְלֵי לְשִׁרְשָׁם שֶׁבְּקַדְשָׁה, וְתַתְּנֶלְהָ הָאֵרֶת הַגְּדוֹלָה, וְאִזְכֶּה לְהַמְחִאת כַּף וְרַקוּדִין דְּקַדְשָׁה:

לְיָמֵי הַסְּפִירָה

וְזַכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְקַיֵּם מַצּוֹת סְפִירַת הָעוֹמֵר בְּקַדְשָׁה וּבְטַהֲרָה, וּבְלֵב טוֹב וּבְשִׁמְחָה גְּדוֹלָה, עִם כָּל פְּרִטְיָה וְדְקֻדּוּקִיָּה וּכְבוֹנִתִּיָּה וְתַרְנִי"ג מַצּוֹת הַתְּלוּוִיִּים בְּהַ- וְעַל- יְדֵי זֶה נִזְכֶּה לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְעַקֹּר וּלְבַטֵּל קְלַפַּת הַזֵּן עִמְלַק מִן הָעוֹלָם. וְתַעֲזְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ לְקַיֵּם וּלְקַבֵּל אֶת יְמֵי הַפּוּרִים בְּשִׁמְחָה גְּדוֹלָה, וּנְזַכֶּה שִׁיִּמְשָׁךְ קַדְשֵׁת הָאֵרֶת פּוּרִים, קַדְשֵׁת מְרֻדְכֵי וְאַסְתֵּר, עָלֵינוּ וְעַל זְרַעֲנוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְנִזְכֶּה לְקַיֵּם

כָּל הַמִּצְוֹת הַנוֹהֲגוֹת בַּפּוּרִים בְּקִרְשָׁה וּבִטְהָרָה וּבִלְב טוֹב וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה. וְתַתֵּן שִׂמְחָה בְּלַבְנו עַד שֶׁתִּתְפַּשֵּׁט הַשִּׂמְחָה בְּיָדֵינוּ וְרַגְלֵינוּ, וְנִזְכָּה אִז לְהִמָּחֵאת כִּפּוּר וְרִקּוּדֵינָּה דְקִרְשָׁה בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה לְשִׂמְךָ בְּאַמֶּת. וְעֲזָרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שֶׁנִּקְבַּל עַל עַצְמָנוּ מִחֲדָשׁ לְקוֹם אֶת כָּל הַדְּבָרֵי תוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה, וְנִזְכָּה לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקוֹם, וְתֹאִיר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ. וְנִזְכָּה לְלַמֵּד וּלְהַבִּין וּלְהַשְׂכִּיל בְּנִגְלָה וּבִסְתֵּר בְּאַמֶּת, וְתִזְכְּנוּ לְהַשִּׁיג נִסְתָּרוֹת יְהוָה בְּכָל פֶּעַם, וְלֹא נִיעוּל בְּכִסּוּפֵי קַמָּךְ:

לְרֹאשׁ-חֹדֶשׁ

וְתִעְזָרְנִי לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת, וְלֹא אֵצֵא מִן הָעוֹלָם הַזֶּה עַד שֶׁאֲשׁוּב מִעֲוֹנוֹתַי, וְאֶתֵּן אֶת כָּל אֲשֶׁר פָּגַמְתִּי בְּנֶדֶךְ, בְּמַחְשְׁבֵי דַבּוּר וּמַעֲשֵׂה. וְתִהְיֶה בְּעֲזָרְנוּ שֶׁנִּזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ הָאֶרֶת הַתִּשׁוּבָה הַשְּׁלֵמָה מִשְׂרֵשָׁה, שֶׁהוּא רֹאשׁ חֹדֶשׁ, כְּאֲשֶׁר גְּלִיתָ לָנוּ עַל-יְדֵי צַדִּיקֶיךָ הָאֱמֵתִים. וְנִזְכָּה לְקַבֵּל רֵאשִׁי חֹדָשִׁים בְּקִרְשָׁה גְדוֹלָה. וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ שְׂרָשׁ הַתִּשׁוּבָה בְּכָל שָׁנָיִם עֶשְׂרֵי רֵאשִׁי חֹדָשִׁים אֲשֶׁר נָתַתָּ לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּמִן כַּפָּרָה לְכָל תּוֹלְדוֹתֵם, בְּאַפְּן שֶׁנִּזְכָּה לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת:

וְזָכְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְהֶאֱמִין בְּצַדִּיקֵי אָמֶת וְאִזְכָּה לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיָם בְּאַמֶּת. וְתִהְיֶה בְּעֲזָרִי שֶׁאוּכַל לְעוֹרֵר רַחֲמִים תָּמִיד אֲצֵל הַצַּדִּיקֵי אָמֶת, שִׁיתְפַּלְלוּ עֲלַי וְיַעֲתִירוּ בְּעַדִּי וְיַעֲזָרוּ רַחֲמִים אֲצֵלְךָ לְקָרְבָנִי אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת. וְיִמְשִׁיכוּ עֲלַי וְעַל זְרַעִי וְעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל כָּל טוֹב, וְכָל מַה שֶׁחָסֵר לָנוּ הֵן בְּנִשְׁמִיּוֹת הֵן בְּרוּחַנִיּוֹת, הַכֹּל יִתְמַלֵּא לְטוֹבָה עַל-יְדֵי תְּפִלוֹת הַצַּדִּיקִים הָאֱמֵתִים שִׁיתְפַּלְלוּ עֲלַי וְעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ, כִּי אִין לָנוּ כַּח לְסֹדֵר תְּפִלוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ כְּרֹאוּי, וּדְבָרְנוּ מִגִּמְגוֹם מָאֵד, וּלְשׁוֹנֵנוּ מָלֵא פָּגָם. עַל-כֵּן אִין לָנוּ שׁוֹם סְמִיכָה וְתִקּוּהָ, כִּי אִם עַל תְּפִלַּת הַצַּדִּיקִים הָאֱמֵתִים. הֵן הַצַּדִּיקִים הָאֱמֵתִים אֲשֶׁר הֵם בְּחַיִּים חַיִּוֹתֵם לְאַרְבֵּי יָמִים וְשָׁנָיִם, הֵן הַצַּדִּיקִים הָאֱמֵתִים שׁוֹכְנֵי עֶפְרָי, עֲלֵיהֶם לְבַד תִּמְכַּתִּי יִתְדוֹתַי, עֲלֵיהֶם לְבַד אֲשִׁים תִּקְוֹתַי, עֲלֵיהֶם אֲשַׁעֵן. וּבִזְכוּתָם וּבְחֶסֶד הַגְּדוֹל בְּאַתִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, חוּס וְחַמֵּל עֲלֵינוּ, שִׁיִּגְנוּ תְּפִלָּתָם בְּעַדְנוּ שֶׁנִּזְכָּה עַל-יְדֵי תְּפִלָּתָם לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת. וְנִזְכָּה לְסוּר מִרַע בְּאַמֶּת וּלְעֲשׂוֹת הַטוֹב בְּעֵינֶיךָ תָּמִיד, מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם, אֲמֵן סְלָה:

תּוֹרָה יֵא – אֲנִי ה' הוּא שְׁמִי

- א. עַל-יְדֵי שְׂמֵדְבָר בְּהַתּוֹרָה בְּדַבּוּרִים, מֵאִיר לוֹ הַדַּבּוּר בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁצָּרִיךְ לַעֲשׂוֹת תִּשׁוּבָה, עַד שֶׁזֹּכָה לַעֲשׂוֹת תִּשׁוּבָה הַמְשֻׁקֵּל מִמֶּשׁ, וְכֵן בְּכָל פֶּעַם וּפֶעַם עַל-יְדֵי כָּל תִּשׁוּבָה וְתִשׁוּבָה, הוּא הוֹלֵךְ מִמְּדֻרְגָה לְמְדֻרְגָה, עַד שִׁוְצָא מִמְּדֻרְגָה פְּחוּתָה וְכֹא לְתַבּוּנוֹת הַתּוֹרָה:
- ב. עַל-יְדֵי שִׂיחָה נִזְהָר וְנִשְׁמַר שִׂיחָה כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּשִׁלְמוֹת, שִׂיחָה נְבִיחָה בְּעֵינָיו נִמְאָם, וְכְבוֹדוֹ לֹאִין נִגְדַּ כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, עַל-יְדֵי-זוּכָה לְדַבּוּרִים הַמְּאִירִים בְּתוֹרָה שֶׁהֵם מְאִירִים לוֹ לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְעַל-יְדֵי-זוּכָה לְבּוֹא לְתַבּוּנוֹת הַתּוֹרָה לְעַמְּךָ:

שְׁמִירַת הַבְּרִית, וּבִלְבָד שִׁישְׁמַר אֶת עֲצֻמוֹ מֵעֲבָרָה רַחֲמָנָא לְצַלָּן. וְצָרִיכִים שְׁמִירָה גְדוּלָּה לְשֹׁמֵר אֶת בְּרִיתָם, וְזֶה בְּחִינַת יְחֻדָּא תַתָּא, וְעַל־יְדֵי־זֶה זֹכִין לְהַשִּׁיג הַלְכָּה שְׁבַת־וְרָה, רְזִין. אֲבָל יֵשׁ מִי שֶׁזּוּנְגוּ רַק מִשְׁבַּת לְשַׁבַּת, וְהוּא בְּחִינַת יְחֻדָּא עֲלָא, וְעַל־יְדֵי־זֶה מַשִּׁיג גַּם קְבֻלָּה רְזִין דְּרְזִין. אֲבָל גַּם מִי שֶׁזּוּנְגוּ רַק מִשְׁבַּת לְשַׁבַּת גַּם הוּא צָרִיךְ שְׁמִירָה גְדוּלָּה שִׁיחִיָּה זּוּנְגוּ בְּקַדְשָׁה, וְיִהְיֶה נִכְלָל בְּכָלל שׁוֹמְרֵי הַבְּרִית, מִכָּל־שִׁפְן הַקְּטָנִים שֶׁזּוּנְגִים גַּם בִּימֵי הַחֹל, שְׁבֻדָּאֵי הֵם צָרִיכִים שְׁמִירָה יִתְרָה בְּיוֹתֵר, שְׁלֵא יִפְגְּמוּ בְּבְרִיתָם חֵם וְשָׁלוֹם, וְעַל כָּל פְּנִים שְׁלֵא יַעֲבְרוּ עַל הַתּוֹרָה חֵם וְשָׁלוֹם, וְעַל־יְדֵי שְׁמִירַת הַבְּרִית בְּשֵׁתֵי בְּחִינּוֹת אֵלוּ, עַל־יְדֵי זֶה כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּשָׁלְמוֹת, וְזֹכִין לְכָל הַבְּחִינּוֹת הַנִּיֵּל, עַד שֶׁזּוּכִין לְבּוֹא לְתַבּוּנוֹת הַתּוֹרָה לְעַמְקָה:

ה. יֵשׁ עֲנָה שֶׁהִיא תְּכֵלִית הַגְּדֻלּוֹת, דְּהֵינּוּ שֶׁהוּא עָנּוּ מַחֲמַת שֶׁהוּא יוֹדֵעַ שֶׁהַגְּדֻלּוֹת מְבֻזָּה מְאֹד, עַל־כֵּן הוּא עָנּוּ כְּדֵי לְהַתְיַקֵּר וּלְהַתְּפַבֵּד, נִמְצָא שֶׁהוּא עָנּוּ בְּשִׁבִיל גְּדֻלּוֹת וְכְבוֹד, עַל־כֵּן צָרִיכִין לְהִשְׁבִּיל עַל דְּרָכָיו וּלְהִתְרַחֵק מִגְּדֻלּוֹת בְּתַכְלִית עַד קֶצֶה הָאֲחֵרוֹן, כְּמֵאמַר חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה: מְאֹד מְאֹד הוּי שְׁפַל רוּחַ (אֲבוֹת ד. ד.). כִּי הַגְּדֻלּוֹת הִיא בְּחִינַת שְׁבַע בְּתֵי עֲבוּדָה זָרָה, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה גָלוּ יִשְׂרָאֵל מֵאֲרָצָם (נִישָׁן פּת), וְעַל־יְדֵי־זֶה עָדִין לֹא תּוֹרְנוּ לְאֲרָצָנוּ מַחֲמַת שְׁרוּדָפִים אַחַר הַכְּבוֹד עַל־יְדֵי הַגְּדֻלּוֹת רַחֲמָנָא לְצַלָּן:

ג. אֵךְ אֵי אֲפֹשֶׁר לְזַכּוֹת לְדַבּוֹר הַמְּאִיר כְּזֶה, כִּי אִם כְּשֶׁמְשַׁבְּרִין הַגְּאוֹת וְהַגְּדֻלּוֹת, שְׁלֵא יִהְיֶה לְמוֹדוֹ בְּשִׁבִיל כְּבוֹד לְהַתִּיהַר וּלְקַנְטֵר חֵם וְשָׁלוֹם, אוֹ לְקַבֵּל רַבְּנוֹת וְהַתְנַשְּׂאוֹת, וְזֶה תְּלוּי בְּשְׁמִירַת הַבְּרִית קַדְשׁ:

ד. גְּאוֹת הִיא בְּחִינַת עֲבוּדָה זָרָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה אֵין לוֹ כְּלֵי הַדַּבּוֹר לְדַבֵּר עִמָּהֶם דַּבּוּרִים הַמְּאִירִים, וְאֵין יְכוּלִין לְפַתַח פֶּה, וּכְשֶׁהַתּוֹרָה בָּאָה לְתוֹךְ פִּיו, לֹא דֵי שֶׁאֵין דְּבָרֵי הַתּוֹרָה מְאִירִין לוֹ לְהַחֲזִירוֹ לְמוֹטָב, אֲלָא שְׁנֵם הַתּוֹרָה עֲצֻמָּה נִתְנַשֵּׁם וְנִתְחַשֵּׁד שֵׁם מִפִּיו רַחֲמָנָא לְצַלָּן:

ה. גְּאוֹת וְנֵאוֹף תְּלוּיִים זֶה בְּזֶה, וּכְשֶׁשׁוֹמֵר הַבְּרִית נִצּוֹל מִגְּאוֹת וְזוֹכֵה לְאוֹר הַמְּאִיר לוֹ לְתִשׁוּבָה, עַד שֶׁזּוֹכֵה לְבּוֹא לְתַבּוּנוֹת הַתּוֹרָה לְעַמְקָה:

ו. עַקֵּר מְרִירוֹת טְרָדוֹת הַפְּרָנְסָה וַיִּגְעֵתוּ, הִיא עַל־יְדֵי פְּנֵם הַבְּרִית, כִּי מִי שֶׁשׁוֹמֵר אֶת בְּרִיתוֹ אֶף־עַל־פִּי שֶׁהוּא עוֹשֶׂה (ל"ט) שְׁלֵשִׁים וְתִשְׁעַ מְלָאכּוֹת, וּמִשָּׂא וּמִתֵּן, הֵם בְּחִינַת מְלָאכּוֹת הַמְּשַׁבֵּן, וְהֵם בְּחִינַת "טַל אֹרוֹת" (ישעיה בן, יט), אֲבָל הַפּוֹגֵם בְּבְרִיתוֹ עֲנִיּוֹת רוֹדֶפֶת אַחֲרָיו, וּמְמַשִּׁיךְ עַל עֲצֻמוֹ עַל הַפְּרָנְסָה בִּיגִיעָה וּבְמְרִירוֹת גְּדוּל, בְּבְחִינַת (ל"ט) שְׁלֵשִׁים וְתִשְׁעַ מְלָקוֹת רַחֲמָנָא לְצַלָּן:

ז. שְׁמִירַת הַבְּרִית יֵשׁ בּוֹ שְׁתֵּי בְּחִינּוֹת: יֵשׁ מִי שֶׁזּוּנְגוּ בִּימֵי הַחֹל, וְאֶף־עַל־פִּי כֵּן הוּא שׁוֹמֵר אֶת בְּרִיתוֹ עַל־פִּי הַתּוֹרָה, שֶׁזּוּנְגוּ בְּהַתֵּר, וְגַם זֶה נִקְרָא

תפלה לתורה יא

תפלה לתורה יא

(יא) אָנָּא השם הנכבד והנורא, מלך הכבוד, אשר בראת כל העולם בלו בשביל כבודך יתברך כמו שכתוב, כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. ובכן תעזרני ברחמיך הרבים, שאזכה שיתגדל וישתבח ויתעלה כבודך עלי ידי. ותהיה בעזרי שאוכל לבטל עצמי לגמרי ולמעט בכבודי, שיהיה כבודי לאין ואפס, ולא אשגיח על כבוד עצמי כלל, רק להרבות כבוד המקום, ויהיו כל עסקי ועשיתי ומחשבותי ורצוני כלם, רק בשביל כבודך הגדול יתברך. ותעזרני ברחמיך הרבים לשבר ולסלק מעלי מדת הנאווה, שאזכה שלא יעלה בלבי שום צד ונדנד גאות בעולם, ואזכה לענוה באמת. ותתן לי שכל וחכמה אמתית מאתך באפן שאוכל להפיק דרכי הענוה, ואנצל מענוה פסולה, מענוה שהיא בשביל כבוד, שזאת הענוה היא תכלית הגדלות, שלא תהיה פונתי חס ושלום להיות עניי כדי להתכבד ולהתנקר עלי ידי זה, רק תזכני ברחמיך הרבים וחסדיך הגדולים האמתיים שאזכה לתכלית הענוה באמת לאמתו:

אָנָּא יהוה, מלא רחמים רבים, הרחמן באמת. יעזרו רחמיך וחסדיך, על נבזה ותדל אישים פמוני, שאזכה להרגיש שפלותי באמת, ואל יגרמו עונותי לדהות אותי חס ושלום, לבלבל את דעתי ומחשבותי במחשבות של שמות שהם המחשבות של פניות ונבחות. רחם עלי למענה, והצילני ברחמיך הרבים משום צד גאות ונבחות בעולם כלל. כי באמת ידעתי כי איני ראוי וכדאי להתקרב אליך, כי פגמתי בכבודך מאד כאשר אתה ידעת יהוה אלהי. אף נשענתי על רחמיך הרבים, שתהיה בעזרי ותשתדל בהצילתי. עלי כן עזרני יהוה אלהי, שלא יתבלבל דעתי בשום צד פניות וגאות כלל. ותרחם עלי ברחמיך הרבים ולא תניחני לתעות בדרכים נבוכים חס ושלום. ותעשה ברחמיך את אשר בחקיך אלה, ואת משפטיך אשמור באמת, בתכלית הענוה באמת לאמתו. ותעזרני שאפלו בשעה שתזכני לעשות טוב שלא אדע מעצמי כלל לעולם:

אָנָּא יהוה, רחמן האמת, מלא רחמים, חמל על מעשיך, ותפתח פי ולבי שאוכל לפרש שיחתי לפניך. ואזכה לעזר רחמיך האמתיים עלי, שתרחם עלי מעתה, ותעזר לי שאזכה לקדש ולטהר עצמי בקדשת הברית, ואנצל מעתה מכל מיני פגם הברית שבעולם, העבר עיני מראות שוא בדרכיך חייני. וכל מה שפגמתי עד עתה בברית קדש, על הכל תמחול ותסלח לי מוחל וסולח ברחמיך הרבים וחסדיך העצומים. הן מה שפגמתי במחשבה או בדבור או במעשה, הן מה שפגמתי בראית העין ובשמיעת האזן ובחוש הריח, בין בשונג בין במזיד בין באונס בין ברצון, וכל מיני פגמים שפגמתי בפגם הברית, על הכל תמחול ותסלח לי חנון המרבה לסלוח. למען שמך יהוה וסלחת לעוני כי רב הוא. ותרחם עלי, ותשבר ותמגר ותכניע ותבטל את כל מיני קשרים ועבדות ושלשלת דסטרא אחרא שנקשרו ונגדלו עלי ידי עונותי המרבים, אשר הם מתגברים עלי בכל עת, ורוצים למשכני חס ושלום

מפגם לפגם, ואין מניחים אותי לקדש ולטהר עצמי באמת בראוי, ומחמת זה אני רחוק מקדשת הברית באמת, בראוי לאיש ישראלי לזרע אברהם יצחק ויעקב אשר בהם בחרת. רבונו של עולם אתה ידעת את לבבי, חוס וחמל עלי. ותפסוק ותקרע ותשבר ותבטל את כל הקשרים והשלשלת דסטרא אחרא, עד שלא יהיה להם שום כח להתגבר עלי כלל. ותבטלם בבטול נמור שלא ישאר מהם שום זכר ורשימה בעולם כלל, רק כל העונות יתהפכו לזכיות. ואם אמנם לא זכיתי עדין לתשובה זו, כי עדין לא התחלתי לעשות תשובה באמת כלל, אף על פי כן, תתן לי במתנת חנם ונדבת חסד. ותרחם עלי בחסדך הגדול, ותראה בעיני ועמלי, אשר הם אורבים עלי בכל עת ובכל שעה, ומענים את נפשי ורוחי ונשמתי בכל מיני ענויים, ורודפים אחרי בכל מיני רדיפות שבעולם, ורוצים לגרשני חס ושלום מארץ החיים, והם צודים את נפשי לקחתה חס ושלום. ואם אמנם אני בעצמי רודף אותי יותר מכלם, כי בודאי הבחירה חפשית, ומי יוכל להכריח אותי להטות לדרךם חס ושלום. הנני מודה ומתודה כי באמת אני בעצמי החיב, כי אני אדני העון. אבל מה אעשה יהוה אלהי, כי מטה ידינו מאד, ואיני יודע לבקש איזה דרך מנוס לנוס מהם, ולהתגבר על כל התאוות והרהורים רעים שהם מתגברים עלי בכל עת, ואין לי שום תקווה כי אם על רחמיך הרבים וחסדיך הגדולים, שתעזור לי ותתן לי כח להתגבר על כל מיני תאוות והרהורים רעים, להכניעם ולהשפילם ולשברם ולסלקם מעלי ומעל גבולי מעתה ועד עולם, שלא יבנס בדעתי ומחשבותי שום צד הרהור בעולם כלל, רק מוחי ומחשבותי יהיו קדושים וטהורים תמיד בתכלית הקדשה בשלמות. ותעזרני ברחמיך הרבים שאזכה לקדשה וטהרה, שאזכה לקדש עצמי במתן לי. ואזכה בכל פעם להוסיף קדשה על קדשה, עד שאזכה לקדשה ופרישות באמת, עד שאזכה שיתיחד עלי ידי יחודא עלאה ויחודא תתאה:

אנא יהוה, עזרני ברחמיך הרבים שלא אאבד את עולמי חס ושלום עלי ידי טרדת הפרנסה. ותצילני ברחמיך הרבים מפגם הלט מלאכות דסטרא אחרא שהם לט מלקיות, שהם מטרידים את רוב העולם ביגיעות וטרדות העולם הזה, אשר הם רצים כל ימיהם אחר פרנסתם ביגיעות וטרדות גדולות מאד, והם אוכלי לחם בעצבון, בזעת אפם יאכלו לחם עד שובם אל האדמה, ומאומה לא ישאו בעמלם, כי טרדת הפרנסה מבלבלת אותם כל ימיהם, ומונעת אותם מלזכור ולשום אל לבם את תכליתם, מה יעשו ליום פקודה:

אנא יהוה, מלא רחמים רבים. רחם עלי ועל כל חברתנו ועל כל עמך בית ישראל, ותציל אותנו מכל זה, ותזכה אותנו שלא נהיה טרודים כלל בטרדת הפרנסה. ואפלו בעת שאנו מרחים לעשות איזה עסק או משא ומתן בשביל פרנסה, תעזרנו ברחמיך הרבים שיהיה הכל בקדשה ובטהרה, באמת ובאמונה ברצונך הטוב, בלי טרדא ובלי בלבול הדעת כלל. ונדע ונאמין כי הכל מאתך ולא עלי ידינו כלל, וכל עסקנו

תַּפְּלָה לְתוֹרָה יֵא

וְעִשְׂתִּינוּ בְּמִשָּׁא וּבְמִתֵּן וְעִסְקֵי פְרִנְסָה, יְהִיָּה הַכֹּל מְזַבֵּךְ וּמְזַקֵּק, עַד שִׁיְהִיו מְאִירִים כָּל הַלֵּט מְלֹאכּוֹת וְיֻכְלְלוּ בְטַל אֹרֹת הַנְּמֻשְׁכִּים מִשְׁמֵךְ הַגְּדוֹל. וְכֹל הַלֵּט מְלֹאכּוֹת יְהִיו בְּקִדְשָׁה וּבְטְהָרָה, בְּבַחֲיִנוֹת מְלֹאכּוֹת הַמִּשְׁכָּן. וְתִבְרַךְ אֶת מַעֲשֵׂה יְדִינוּ, וְתִשְׁלַח בְּרַכָּה וְהַצְלַחָה בְּכֹל עִסְקֵינוּ וְעִשְׂתִּינוּ, וְתִזְמִין פְּרִנְסָתֵנוּ קֹדֶם שְׁנַצְטַרֵּךְ לָהֶם, בְּרוּחַ וְלֹא בְצַמְצוּם בְּהִתֵּר וְלֹא בְאִסּוּר, מִתַּחַת יָדְךָ הִרְחַבְתָּ וְהַמְלֵאתָ. וְיְהִי נֹעֵם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָהוּ. וְעֲזֹרְנוּ יְהוָה, שְׁנֵהִיָּה שְׂמַחִים בְּחֻלְקֵנוּ תְּמִיד, וְתִהְיֶה תוֹרַתֵנוּ קִבְעָה וּמְלֹאכְתֵנוּ עֵרָאִי. וְאַפְלוּ בְּאוֹתָהּ הַשְּׁעָה הַמְּעוּטָה שְׁנַצְטַרֵּךְ לְעֵסֶק בְּאִיזָה עֵסֶק אוֹ מִשָּׁא וּמִתֵּן בְּשִׁבִיל הַכְּרַחֲוִית פְּרִנְסָתֵנוּ, גַּם אִזְ נִהְיֶה דְבוּקִים בָּךְ וּבְתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, וְלֹא נִשְׁכַּח אוֹתָךְ אֶפְלוּ רְנַע קִלְחָה:

אֲנִי יְהוָה, זַכְּנִי לְהַגִּיעַ לְכֹל מַה שֶּׁבִקְשָׁתִי מִלְּפָנֶיךָ, וְעֲזוֹר לִי מֵעַתָּה שְׂאֵזְכָּה לְקַדֵּשׁ אֶת עַצְמִי בְּקִדְשַׁת הַבְּרִית. וְאֵזְכָּה לְבַטֵּל עַצְמִי נְגִדֶךָ בְּאַמְתִּי, וְלֹא יַעֲלֶה בְלִבִּי וְדַעַתִּי שׁוּם צַד גָּאוֹת וּגְבַהּוֹת וּפְנִיּוֹת בְּעוֹלָם, וְאֵזְכָּה לְעַנּוּהַ בְּאַמְתִּי לְאַמְתּוֹ. וְתַעֲזֹרְנִי וְתִזְכְּנִי שִׁיתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח כְּבוֹדְךָ הַגְּדוֹל עַל־יָדֵי וְתִזְכְּנִי לְדְבוּרִים הַמְּאִירִים בְּתוֹרָה, וְיֵאִירוּ לִי דְבוּרֵי הַתּוֹרָה לְצִאת מִפְּחִיתוֹת וּשְׁפִלוֹת מִדְּרַגְתִּי הַפְּחוּתָה וּשְׁפִלָּה מְאֹד. וְאֵזְכָּה שִׁיְאִירוּ לִי דְבוּרֵי הַתּוֹרָה בְּכֹל פְּעַם, לְכֹל הַמְּקוֹמוֹת שְׂאֵנִי צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, בְּאַפְּן שְׂאֵזְכָּה לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָת הַמִּשְׁקָל מִמֶּשׁ, עַל כָּל חַטָּאִי וְעוֹנוֹתִי וּפְשָׁעֵי הַמְּרַבִּים, וְעַל כָּל הַפְּגָמִים שֶׁפָּגַמְתִּי בְּכְבוֹדְךָ הַגְּדוֹל וְתִבְרַךְ מְנַעֲרֵנִי עַד עַתָּה. וְתִזְכְּנִי לְתַקֵּן הַכֹּל בְּחַיִּי. וְתַעֲזֹרְנִי בְּכֹל פְּעַם לַעֲלוֹת מִדְּרַגָּא לְדְרַגָּא, עַד שְׂאֵזְכָּה לְבוֹא לְתַבּוּנוֹת הַתּוֹרָה לְעַמְקָהּ, וְתִזְכְּנִי לִידַע וּלְהַבִּין וּלְהַשִּׁיג הַלְכָה וְקַבְּלָה, רְזִין, וְרִזִּין דְּרִזִּין. יְהוָה אֱלֹהִים, נִפְשֵׁי יוֹדַעַת מְאֹד כִּמְהָ אֲנִי רְחוּק כְּעַת מִכָּל אֱלֹהִי, עַד אֲשֶׁר מִסּוּהַ הַבוּשָׁה עַל פָּנָי לְבַקֵּשׁ עַל כָּל אֱלֹהִי, כִּי אֵיךְ יֻכַּל נְבִיָּה וּנְמֹאֵס כְּמוֹנִי לְבַקֵּשׁ גְּדוּלוֹת כְּאֱלֹהִי. אֵיךְ עַל רַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים נִשְׁעַנְתִּי, וְעַל עֲגוּתְנוּתְךָ וּטוֹבֶךָ תְּמַכְתִּי יְתִדוֹתִי, כִּי אַתָּה טוֹב לְכֹל וְאִין דְּכָר נִמְנַע מִמֶּךָ. וְאַתָּה עוֹשֶׂה גְדוּלוֹת וּנְפִלְאוֹת עַד אִין חֲקַר בְּכֹל עַת וּבְכֹל שְׁעָה, וּמִי יֹאמֵר לָךְ מַה תַּעֲשֶׂה. עַל־כֵּן עֵינֵי לָךְ תְּלוּיּוֹת עַד שֶׁתַּחַנְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְזַכּוֹת לְהַגִּיעַ לְכֹל מַה שֶּׁבִקְשָׁתִי מִלְּפָנֶיךָ חַיֵּשׁ קָל מְהֵרָה, וְאִם לֹא עֲבָשׂוּ אֵימַתִּי, כִּי כְּבֹר בְּלִיתִי שְׁנוֹתִי בְּהַבֵּל וְרִיק. עֲזֹרְנִי מֵעַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ, שְׂאֵזְכָּה לְהַתְּעוֹרֵר מֵהַיּוֹם לְהַמְשִׁיךְ עָלַי קִדְשָׁה וּטְהָרָה בְּאַמְתִּי, עַד שְׂאֵזְכָּה לְהַגִּיעַ לְכֹל מַה שֶּׁבִקְשָׁתִי מִלְּפָנֶיךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן כְּבוֹדְךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן קִדְשָׁתְךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרַתְךָ, כִּי שְׁמֶךָ וּכְבוֹדְךָ עֲלֵינוּ נִקְרָא, וּכְבֹר הַבְּטַחְתֵּנוּ שְׁלֹא תִתֵּן כְּבוֹדְךָ לְאַחַר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, אֲנִי יְהוָה הוּא שְׁמִי וּכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן וְתַהֲלִיתִי לְפָסְלִים. עֲזֹרְנוּ יְהוָה, שִׁיתְגַּדֵּל כְּבוֹדְךָ עַל יְדִינוּ, וּכְבוֹדְךָ יִמְלֵא כָל הָאָרֶץ, תֵּאִיר אֶרֶץ מִכְּבוֹדְךָ, יְהִי כְבוֹד יְהוָה לְעוֹלָם יִשְׁמַח יְהוָה בְּמַעֲשָׂיו. בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עוֹשֶׂה נְפִלְאוֹת לְבִדּוֹ. וּכְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וְיִמְלֵא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן:

תורה יב – תהלה לדוד

תשובה על-זה וכיו. זה מחמת שלומד שלא לשמה, כי אם בשביל כבוד ורבנות להתיהר ולקנטר, ואזי על-ידי התורה נכנס בו ערמימיות יותר, כי בתורה יש בה בחינת: "צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם" (הושע י"ד ט), ואזי מהתורה שבעל-פה נעשה לו פה לדבר על הצדיקים, מחמת שאינו רואה בתורה רק המשמעות שאינו טוב, בחינת: "ופושעים יכשלו בם" בחינת ערמימיות:

ה. בשאדם לומד בקדשה ובטהרה איזה דין ופסק ותורה שחדש איזה תנא או צדיק אחר, על-ידיה נעשה בחינת נשיקין, הינו בחינת התדבקות רוחא ברוחא, שנתדבק רוח התנא עם רוח הלומד, ודומה כאלו נושק את עצמו עם התנא וגורם תענוג גדול להתנא, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: 'שפתותיו דובבות בקבר' (בבמות צ"ט):

ו. על-בן צריך לידע קדם למודו שבשעה שיושב ללמד, הצדיק שבגן עדן צית לקלה, כמו שכתוב: "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני" (שיר השירים ח' יג) (בזה הקדוש לך לך צ"ב). וצריכין לקשר את עצמו עם התנא או הצדיק שחדש וגלה זאת התורה שלומד, ועל-ידיה נעשה נשיקין וכו' כנ"ל, ועל-ידיה זוכה לתשובה לחדש ימיו שעברו בחשך, וכל זה בשלומד תורה לשמה כדי לקיים מצות תלמוד תורה ששקול כנגד כלם, ולזכות על-ידיה לקיום התורה, אז רואה בתורה רק משמעות טוב, כי יודע שמה שיש בתורה משמעות להפך, הוא בכונה

א. מה שעל-פי רב הלומדים חולקים על הצדיקים, זהו מחמת שלומדים תורה שבעל-פה דהינו גמרא ופוסקים וכו' בגאון גדולה, ואזי נעשה להם מתורה שבעל-פה, פה לדבר על הצדיקים עתק בגאון וכוז, אבל הצדיקי אמת מעלין ומתקנים כל דבוריהם הרעים וחוזרים ועושים מהם הלכות, ומעלין שעשועים גדולים להשם ותברך על-ידי זה דיקא:

ב. על-ידי שלומדים תורה שלא לשמה, והעקר על-ידי תורה שבעל-פה גמרא ופוסקים שלומדים שלא לשמה, על-ידי זה נעשה להם פה לדבר עתק על צדיקי אמת, ומזה בא התנגדות של הלומדים שחולקים על הצדיקים האמתיים:

ג. אלו הלומדים החולקים על הצדיקים, דע שבזה שחולק ומדבר רעות על הצדיק, בזה שונא ורודף גם את הצדיק העליון, הינו הצדיק שחדש זאת התורה שלומד הצדיק התחתון, ועקר בחו מחמת שהוא למדן בגמרא ופוסקים שהוא תורה שבעל-פה, רק שלומד בלא דעת ואלא להתיהר ולקנטר, ותלמיד חכם בזה נבלה מובה הימנו (כמו בא בגמרא רבה סוף פרשה א). ובשתתורה שבעל פה שהיא השכינה באה לתוך פיו, זהו גלות השכינה. ותלמיד-חכם בזה הוא שר יהודי ואינו רואה האמת, ונעשה שונא וחולק על הצדיק האמת:

ד. מה שיש כמה שלומדים תורה הרבה ואינם חוזרים בתשובה, ואדרבא הם חולקים על צדיקים, ומחלקת על צדיקים אל יקשה לך איך מניח התורה את הלמדן שילך ברשעתו.

תפלה לתורה יב

שעל-ידי-זה יוציא הצדיק השכינה,
הינו התורה שבעל-פה מהגלות שבפה
הלמדן, כי הצדיקים הגדולים המבחרים
יודעים מאיזה הלכות נעשו אצלו אלו
הצדופים רעים שמדבר על הצדיקים,
והם מעלים אלו הצדופים ועושים מאלו
הדבורים הלכות, ומיחד בזה יחודים
גדולים ונפלאים עין שם:

מ. על-ידי ששמחים בפורים ועושים
מאהבה (שבת פ"ח) לקבל חרפת השונאים
באהבה, על-ידי-זה מעלין את השכינה
לבחינת הבוק:

י. הלמדן הישר על-ידי שלומד תורת
התנא, על-ידי-זה מחזיר נפשו של התנא
לתוך גופו:

מאת השם יתברך במבאר בפנים. אבל
בשלומד רק בשביל שיהיה נקרא למדן
וכיוצא, אזי נבלה טובה הימנו, ובודאי
אינו יכול לדבק את עצמו עם רוח התנא,
ועליו כתיב: "ונעתרות נשיקות שונא"
(משלי כ"ח), כי התנא אינו יכול לסבל רוחו
של תלמיד-הכם שר יהודי:

ז. בשביל זה טוב ללמד פוסק עם באר
הגולה, כדי להזכיר שם התנא או הפוסק
שחדש זה הדין, כדי לדבק רוחו ברוח
הצדיק שחדש זאת התורה כנ"ל:

ח. ודע שזה הלמדן שדובר רעות
על הצדיק הוא מבין גדול מאת השם
יתברך, שהקדוש-ברוך-הוא מפיל
צדיק גדול לתוך פיו של זה הלמדן, כדי

תפלה לתורה יב

(יב) בפה נקדם יהוה, כעל כל אשר גמלנו ברחמי ורוב חסדיו, אשר נתן לנו תורת
אמת וחי עולם נטע בתוכנו. ועתה יהוה אלהינו אשר חסדיך מעולם ועד עולם
עלינו, יהמו מעיד עלינו. וכשם שהמלת עלינו, ונתת לנו ברחמיך הרבים תורתך
הקדושה, חמדה גנוזה, שעשוע יום יום. בן תזכנו ברחמיך הרבים, ותחננו בחסדיך
הגדולים, ותהיה בעזרנו שנוצה בלנו ללמד ולעסק בתורתך הקדושה לשמה תמיד,
ונהפוך פנינו מהבלי העולם הזה לגמרי, כי אם בתורת יהוה תהיה חפצנו, ובתורתך
נהגה יומם ולילה. וכל למונדנו יהיה בקדשה ובטהרה, וכל פונתנו תהיה רק בשביל
שמך הגדול והקדוש באמת, לעשות נחת רוח לפניך בלמודנו. ונזכה ללמד וללמד
לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תורתך באהבה. ותעזרנו שיאיר לנו אור התורה
הקדושה שנוצה ללמד ולהגות בה, להוציאנו מאפלה לאורה, להחזירנו בתשובה
שלמה לפניך. כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, המאור שבה מחזיר למוטב:

אנא יהוה, עזרנו שיהיה נעשה אצלנו מלמוד התורה הקדושה סם חיים, שנוצה על-
ידי למונדנו לחזור בתשובה שלמה לפניך באמת, ולחדש בנשך נעורנו, לחדש מינו
שעברו בחשך גדול. וזכות וכת התורה הקדושה יגן עלינו, להצילנו מעתה מכל מיני
הטאים ועונות ופשעים, ומכל מיני פגמים שבעולם. בין בעת שנעסוק בה, ובין בעת
שאנו מברחים שלא לעסוק בה, תמיד יגן עלינו וכות וכת התורה הקדושה, להצילנו

תפלה לתורה יב

עג

מכל מיני חטאים ופגמים שבעולם. כמו שהודעת לנו על-ידי חכמיך הקדושים שאמרו, אוריתא מגינה ומצילה בין בעדנא דעסיק בה ובין בעדנא דלא עסיק בה. ונזכה שימשך עלינו קדשה וטהרה על-ידי למוד התורה הקדושה, שנזכה מעתה לקדש ולטהר עצמנו בקדשה גדולה כרצונך הטוב:

אנא יהוה, רחמן מלא רחמים, חמל עלי ועל כל עמך בית ישראל בעת הזאת, אשר ירדנו מאד באין עוזר וסומך, וראה כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב. ואין לנו שום חיות ומשיבת נפש להחיות נפשותינו האמללות מאד, כי אם על-ידי למוד תורתך הקדושה והטהורה והתמימה, המאירת עינים ומשיבת נפש. כאשר הבטחת לנו בתורתך הקדושה אשר גם באחרית הימים האלה, בתוקף ההסתרה שבתוך הסתרה, גם אז לא תשכח התורה מפנינו ומפי זרענו, כמו שכתוב, ואנכי הסתר אסתיר פני מהם וכו' וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו. והנה עתה בעונותינו הרבים, כבר נתקיים בנו, ואנכי הסתר אסתיר. כי נסתרת ממנו מאד מאד בהסתרה שבתוך הסתרה באלפים ורבבות הסתרות, כאשר אתה ידעת יהוה אלהינו. ובכן יעוררו רחמיך וחסדיך העצומים עלינו ואל תוסיף להסתיר פניך עוד ממנו, פנה אלינו וחנונו והאר פניך בנו. וקים לנו הבטחתך הקדושה שהבטחת לנו, וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו. ועזרנו ברחמיך שנזכה ללמוד ולהנות ולהתמיד בתורתך הקדושה יומם ולילה בקדשה ובטהרה, אנחנו וצאצאינו וצאצאי צאצאינו, ולא תשכח התורה מפנינו ומפי זרענו לעולם. וקים מקרא שכתוב, ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתני בפיך לא ימושו מפיך ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר יהוה מעתה ועד עולם. ונזכה על-ידי למוד התורה הקדושה לשוב אליך באמת, ולחזור בתשובה שלמה לפניך על כל חטאינו ועונותינו ופשעינו המרבים. ונזכה מעתה לקיים את כל דברי תורתך באהבה. ותעזר רחמיך עלינו, ותשפיע עלינו קדשתך. ותזכנו שנלמוד בקדשה גדולה תורתך הקדושה תורה שבכתב ותורה שבעל פה, עד שנזכה בעת הלמוד לקשר רוחנו עם רוח הצדיק שחדש זאת התורה וההלכה שאנו לומדים אותה, עד שנזכה לביחית נשיקין דקדשה לאדבקא רוחנו ברוח הצדיק. ויהיה דומה כאלו אנו מנשקין עצמנו עם הצדיק והתנא שחדש התורה הזאת. ונזכה שיהיה למודנו לנחת רוח להצדיק והתנא שחדש זאת התורה וההלכה שאנו לומדים אותה, ונגרום תענוג גדול להתנא והצדיק הזה, שיהיו שפתותיו דובבות בקבר, על-ידי למודנו בקדשה גדולה את דברי הקדושים. ונזכה לאקמא שכנינתא מעפרא, להעלות השכינה מהגלות על-ידי למודנו בקדשה ובטהרה גדולה:

אנא יהוה מלא רחמים, חמל על נפשותינו האמללה, והצל אותי ואת זרעי ואת כל עמך בית ישראל, ותבדילנו מן התועים מדרך האמת. ותציל אותנו ברחמיך הרבים שלא יהיה נעשה אצלנו חס ושלום מלמוד התורה סם מות, חס ושלום. שלא יהיה

נכנסם בלבנו חס ושלום שום צד התנגדות על צדיקי אמת על-ידי למודינו, ולא יהיה למודינו להתיהר ולקנטר חס ושלום, ובפרט בעת למודינו בתורה שבעל פה בגמרא ותוספות ופוסקים. אנא יהוה, תציל ותמלט אותנו ברחמיך הרבים, שלא יכנס בלבנו שום צד גאות ונבחות בעולם כלל, ולא יכנס בלבנו שום צד ערמימיות כלל. ולא יהיה בלבנו שום הרהורים וקשיות על צדיקי הדור האמתיים. ומכל שכן וכל שכן שלא יצא עתק מפינו חס ושלום, לדבר עליהם שום דבור כנגד כבודם חלילה. רק אדרבא תזכנו ברחמיך הרבים על-ידי למודינו, להתקשר ולהתקרב לצדיקי אמת להיות נכנע אצלם, ולהאמין בם ולהתבטל אליהם, ולהתאבק בעפר רגליהם, ולשתות בצמא את דברייהם הקדושים של הצדיקי אמת כל ימי חי, אני וזרעי וזרע זרעי וכל עמך בית ישראל מעתה ועד עולם, ותזכנו להתקשר ולהתקרב לצדיקי אמת הגדולים במעלה מאד, אשר יש להם כח להעלות ולהפוך כל הדבורים והצורפים רעים שמדברים על הצדיקי אמת להפכם אל הקדשה, ולעשות מהדבורים רעים שלהם צרופי הלכות, אשר משם נשתלשלו אלו הדבורים רעים של המתנגדים אל האמת, אשר הפכו דברי אלהים חיים ונעשה להם פה לדבר על הצדיק עתק בגאווה ובוז על-ידי למודם תורה שבעל פה. ותזכה אותנו ברחמיך הרבים על-ידי כח הצדיקי אמת, להתקדש ולהטהר באמת עד שנוזכה גם אנחנו לבא לדעת זה, שנדע לברר ולהעלות ולהפוך כל הצורפים רעים אל הקדשה, לבררם ולהעלותם לשרשם שבקדשה לעשות מהם צרופי הלכות קדושות. ונזכה להעלות השכינה מהגלות ולחברה עם דודה באהבה ואהבה ורעות, בבחינת חבוק ונשוק וזווג, ולהוציא בלעם מפיהם. ותכניע ותשבר ותבטל את כל החולקים על האמת, ותתן בלבם אמת ואמונה שיתגלה להם האמת, וישובו כלם אליך באמת ובלב שלם, ותגלה ותפרסם את האמת בעולם. ותקים מקרא שכתוב, אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף. ותשים שלום בין כל עמך ישראל לעולם. וזכני לעבוד אותך בשמחה תמיד. ועזרני להיות מן הנעלבים ואינם עולבים, שומעים חרפתם ואינם משיבים, עושים מאהבה ושמחים ביסורים. והננו מאתך חכמה בינה ודעת, ונזכה כלנו ללמוד תורתך הקדושה לשמה תמיד, ונשוב אליך באמת. ותשפיע עלינו רב ברכות ממקור הברכות. ונזכה לעשות רצונך באמת כל ימי חיינו, אנחנו וזרעינו וכל עמך בית ישראל מעתה ועד עולם, אמן סלה:

תורה יג – אשרי העם. השגחה

א. על-ידי שמשרין תאות ממון ממשכיבין השגחה שלמה, ושבירתה היא על-ידי צדקה, כי על-ידי צדקה מקררין המימות תאות ממון, ומשררין תאות הנגידות והעשירות, וזוכה לעשות משא ומתן באמונה ולהיות שמח בחלקו, ויש לו נחת רוח במה שחננו ה', ואינו אין להעשיר, ונצול מן הקללה של: "בזעת אפיק תאכל לחם" שהיא מתקימת במשקע בתאות ממון, שהוא יגע תמיד

על־כן צריך כל אחד להתחזק ולהתעורר שיבוא עם רצונות טובים וכסופין טובים וחזקים להשם יתברך, כדי שיתחדש נפשו לטובה ביותר. גם שמענו שהעקר בשעה שהחכם מכין עצמו לומר תורה, שאז צריך כל אחד לפשפש במעשיו ולבקש לו רצונות טובים להשם יתברך, ולהתפלל על זה, כדי שעל־ידי־זה יוכל החכם לאחז בידו ולהעלותו ממקום שהוא שם, ולחדשו לטובה כפי הרצון שיהיה לו אז כנ"ל:

ו. גם מזה תבין החלוק הגדול שיש בין כשהאדם בעצמו אצל הצדיק בשעת אמירת התורה, ובין כששומע מפי אחר, כי כשהוא בעצמו שם יש לו חלק בהתורה ונתחדש נפשו אז, מלבד עוד הרבה חלוקים, כמבאר במקום אחר:

ז. על־ידי שבאים להצדיק, על־ידי־זה ממשויכין השנחה שלמה, כי הוא החכם הנ"ל המביא התורה כנ"ל, ועל־ידי המשכת התורה בעולם נמשך השנחה השם יתברך עלינו, כי התורה היא מעמים, נקודות, תגין, אותיות, שהם תלת גונין דעינא וכת עין, ועל־כן על־ידי התורה מביא החכם כח הראות של השנחה השם יתברך עלינו, וכל אחד כפי קרובו אל התורה, כן השנחה השם יתברך עליו בשלמות יותר:

ח. כשאדם רוצה דבר תאוה, זה הרצון הוא פגם ומרה לנפש, ואזי היא בבחינת "מרת נפש" (שמואל"א א. י) בבחינת: "ונפשמה מרה לה" (מלכים ב' ד, כז). וזהו פזור הנפש, ואזי אין הנפש מאירה, והיא אז בבחינת: "ונפש רעבה" (תהלים קו, ט) ולתקן

ביגיעות ומרחות ומרדות גדולות, ואין לו נחת רוח מעשיו רחמנא לצלן, ועל־ידי צדקה נצולין מזה, ונחשב כמקטיר קמרת:

ב. תאות ממון היא עבודה זרה ממש, וכל זמן שיש עבודה זרה זאת של ממון בעולם, חרון אף בעולם, וכפי הבטול של תאוה זאת, כן נתבטל החרון אף ונמשך חסד בעולם, ועל־ידי־זה נמשך הדעת שהיא בחינת בנין בית המקדש, ובטול תאות ממון זה בחינת התגלות משית, שאז יתבטל חמדת הממון:

ג. על־ידי שבור תאות ממון על־ידי צדקה, ממתקין הדינים ונצולים מכל הצרות ונקרא חכם, ועל־ידי־זה יכולין להעלות נפשות ישראל ולחדשם, ולהביא תורה לעולם בבחינת התגלות התורה של לעתיד לבוא, בחינת אוריתא דעתיקא סתימאה, גם על־ידי־זה נעשה יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה:

ד. על־ידי זה החכם שלוקח הנפשות ועולה עמהם: "וירד עז מבטחה" (משלי כא, כב), שמוליד על־ידי־זה התורה הנ"ל, נתתקנו שתי המרכבות בחינת תקונא דמרכבתא עלאה ומרכבתא תתאה:

ה. כל אלו בני אדם הבאים לחכם הדור, כל אחד ואחד יש לו איזה רצון טוב, והצדיק מעלה כל אלו הרצונות, וכזה הוא מחדש נפשותיהם של אלו האנשים הבאים אליו, ועל־ידי־זה הוא מביא התגלות התורה שאומר אז בפניהם, נמצא שיש לכל אחד ואחד חלק בתורה כפי רצונו, וכן נתחדש נפשו לטובה.

נתמעט ונתבטל יותר ההבל הרע אשר נעשה על הארץ, שהם הקשיות של האפיקורסים, מחמת שרואים צדיק ורע לו רשע וטוב לו (ברכות ז), ועל-ידי רבוי הנפשות המתקבצים אצל צדיקי אמת נתבטל ההבל של קשיות כאלו:

יב. אלו האנשים הנוסעים ובאים להצדיק האמת ראוי שיתוסף בהם אהבה זה לזה, ויעוררו ויזכירו זה את זה בעבודת השם יתברך, וזה סימן שהיתה בונתם רצויה בעת שהיו אצל הצדיק והתחילו להתחדש לטובה: [מוכן בפנים, שכל אחד יכול להישע על-ידי שמספר לפני אהבו ורעו כל תעלומותיו. וכמוכא עצה זו בספרים הקדושים:]

יג. יש נפשות שהם פגומות מאד מאד, ואפלו כשבאין אצל הצדיק אף-על-פי-כן עדין משקעים בכל התאוות, ועדין לא יצאו מחל אל הקדש אפלו כחוט השערה, ונפשות כאלו בודאי אי אפשר להעלותם ולחדשם בבחינת עבור. אבל יש צדיקים שגדולים במעלות נפלאות ונוראות כל-כך, עד שאפלו נפשות פגומות כאלו יכולים להעלות בבחינת עבור ולחדשם לטובה, על-כן מי שיודע בנפשו שפגם מאד ורוצה לחוס על חייו ולשוב להשם יתברך, צריך לבקש ולהתחנן מאד מאד לפני השם יתברך שייבחו ברחמיו להתקרב לצדיק בזה, שיהיה גבור חזק כל כך שיוכל להעלות ולחדש גם נפשו לטובה, אשרי הזוכה למצא צדיק בזה:

זה צריך לבוא לחכם הדור הנ"ל, והוא יתקן ויעלה אפלו אלו הרצונות הפגומים עם הרצונות הטובים שיש לו. ועל-ידי זה שבא להחכם יתקנים אז: "ונפש רעבה מלא טוב" (יש) ויתקנים בו: "והשביע בצחצחות נפשך" (ישעיה נח, יא), ויתחדש כגשר געוריו דהינו שיתחדשו ויתתקנו ימי געוריו שעברו בחשך, ואז נקרא אדם. וגם גופו יתעלה ויתחדש על-ידי זה שבא להחכם:

ט. אלו בני אדם הבאים להחכם שבדור, והחכם מקבץ נפשותיהם שהם הרצונות שלהם, ומעלה אותם בבחינת עבור ומחדש אותם לטובה, ואחר-כך חוזר ושב ויורד עם הנפשות לזה העולם וממשיך עמהם התגלות התורה, הנפשות האלו הם בבחינת החיות שבמרקבה, והגופים שלהם הם בבחינת האופנים, ונפש החכם בעצמו ודעתו הקדושה היא בבחינת הכסא והיושב על הכסא, וכן בבחינת התורה שממשיך יש גם כן החיות והאופנים והכסא והיושב על הכסא:

י. אף צריך לבקש מאד ולחזור אחר צדיק בזה, ולבקש מהשם יתברך שייבחו למצא חכם בזה שיקבץ הנפשות, ויעלה אותם ויחדשם בבחינת עבור, ויוריד על-ידי זה התורה. כי הוא דיקא יכול לתקנו ולהעלותו מכל הפגמים של כל התאוות, והצדיק עושה זאת בשני שכליים בבחינת שתי שיניו, בבחינת שיין של שלשה ראשים, ושיין של ארבעה ראשים:

יא. כל מה שמתרבין יותר הנפשות הבאים אל הצדיק האמת לקבל תורה,

תַּפְלָה לְתוֹרַה יג

(יג) יושב המרומים ומשגיח התחתונים, עיני עמך בך תלויות בעיני עבדים אל יד אדונים, משתטחים לפניך ופורשים בפם מול שוכן מעונים, שתשפיע עליהם ממעון קדשך, שיזכו בלם לעשות באימה וביראה רצון קונם, ותשגיח עליהם בהשגחתך השלמה להשיבם לארץ הקדושה אל ארבותיהם פיונים. רבנו של עולם, מאזין הנונים ומקשיב רננים, הנוטה און לשועת אביונים. מרא דעלמא כללא, אתה ידעת את לבבינו כי אין בנו כח לסדר תפלתנו לפניך כראוי באמת, כי אפפו עלי רעות עד אין מספר, השיגוני עונותי ולא יכלתי לראות עצמו משערות ראשי ולבי עזבני. ועתה יהוה אלהי, מלא רחמים, מה אעשה ומה אפעל, ומהיכן אבקש מנוח אשר יטב לי. כי אנכי ידעתי גם ידעתי גודל התרחקותי ממך בתכלית הרחוק, כי הרעותי את מעשי מנעורי עד היום הזה, מדי יום יום השכם והטוא, ואני מלא הטאים ופגמים, מכף רגל ועד ראש אין בי מתם, ולא די שלא זכיתי עדין לצאת מן החול אל הקדש אפלו כחוט השערה, אף גם לא הסתי על נפשי והוספתי חטא על פשע, הטאים על הטאים, פגמים על פגמים, עד אשר אי אפשר לבאר ולפרט כלל חלק אחד מאלפי אלפים ורבי רבבות הטאים ועוונות ופגמים גדולים ונוראים מאד שגרמתי על ידי מעשי הרעים. מה אמר מה אדבר, מה אמר מה אדבר, יהוה אלהים אתה ידעת, כי אי אפשר להכניס כלל בתוך צרופי אותיות ודבורים את רבוי הפגמים והקלקולים שלנו, כי פגמנו וקלקלנו מאד מאד, ואפלו מעט דמעט מעשים הטובים, שהם בערבנו מכנים בשם מעשים טובים, הם גם כן פגומים מאד. ואיך יוכל פגום כזה, מלבד כזה, מערבב כזה, לבקש עזר ותרופה והצלה ומנוס למלט נפשו מני שחת להתדבק באור החיים. ואם אמר חס ושלום אבדה תקותי ותוחלתי מיהוה, זו קשה מן הראשונות, כי כבר הזהרתנו על ידי נביאיך וצדיקיך הקדושים האמתיים, כי אסור לאדם ליאש עצמו מהשם יתברך לעולם. אך ברחמיך הרבים חשבת מרחוק להטיב אחרינתנו, והקדמת רפואה למכתנו, ושלחת לנו ברחמיך הרבים, צדיקיך האמתיים הקדושים אשר בארץ המה, אשר הם היו למשען ולמנוס לנו. כי על ידי מעשיהם הטובים העצומים והנוראים זכו, אשר נתת להם כח להעלות ולהרים את כל בית ישראל אשר זכו להתקרב אליהם באמת, להחזירם בתשובה שלמה לפניך. ובכחם הגדול היו יכולים להרים ולהגביה גם את נפשי האמללה מאד, לקחת ולקבץ גם פזור נפשי המפזרת בפזור גדול מאד, העיפה והרעבה והצמאה, המרה במרירות גדול מאד. לכנס ולקבץ ולהעלות גם את נפשי בתוך כלליות נפשות בני ישראל הקדושים בבחינת עבור, לחדש את נפשי לטובה עמהם יחד, ותהי לדל תקוה, ועלתה קפצה פיה. אשרי עין ראתה צדיקים אמתיים אשר היה להם כל הכח הזה ויותר מזה, אשרי הנפשות אשר היו עולים ונבטלים ונתחדשים לטובה על ידי צדיקי אמת:

ועתה הנה באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתחמול ותחוס על נפשי האמללה

תפילה לתורה יג

מאד, ותורני ותודיעני עצה ותחבולה מה לעשות עכשיו בעת הזאת אשר נשארנו בתורן בראש ההר, כי הצדיקי אמת נסתלקו בעונותינו הרבים. הצדיק אבד ואין איש שם על לב ואנשי חסד נאספים באין מבין כי מפני הרעה נאסף הצדיק. ועתה אתה, אבי שבשמים, אב הרחמן, אב החסד, החומל באמת, ראה נא בענינו בעת הזאת כי בצרה גדולה אנחנו. ונתקיים בנו עכשיו, והיתה עת צרה ליעקב אשר כמוהו לא נהיתה. כי הכית אותנו מכה אשר לא כתובה בתורה, זו מיתת הצדיקים. אשר היו נושאים אותנו כאשר ישא האומן את היונק, והיו חסים על נפשותינו, והיו מסתכלים תמיד בכל עת על תקון נפשותינו לחדש נפשותינו למוצה, לחדש כנשר זמינו שעברו בחשך. ועתה להיכן נפנה, להיכן ננוס, מאין נבקש עזר לנו. רבונו של עולם, הביטה בענינו כי רבו מכאובינו וצרות לבבינו. מרא דעלמא כללא, רעה את צאן ההרעה והנה אנכי בעניי הולך נע ונד, כגוף בלא נשמה, כגולם בלא דעת, כפפינה תועה בלב ים בלי מנהיג, והרות סערה הולך וסוער מאד מאד בכל עת ובכל רגע. להתקרב אליך איני יכול מחמת עונותי המרבים, ודרכי התשובה נעלמו מפני, ואיני יודע עצה ותחבולה איך לבקש דעת ושכל וכח ונבונה, להתגבר על יצרי הרע, להכניעו ולשברו, לכופו להשתעבד לך, להטות לבבי אליך באמת, כי תעיתי מאד מאד מקדשתך האמתית. תעיתי בשה אבד בקש עבדך כי מצויתך לא שכחת. יהוה אלהי, אתה ידעת, כי כל מה שאני מוסיף ומרבה לדבר ולהתודות לפניך, עדין לא התחלתי כלל לפרש שייחתי לספר התרחקותי ממך, כי התרחקותי ממך ופגמי המרבים, אי אפשר להכניס כלל בתוך דבורים וצרופי אותיות. וגם אני בעצמי איני יודע כלל היכן אני בעולם, רק אני רואה התרחקותי ממך ופגמי המרבים, כמו מי שמביט מרחוק מאד, כי מנעורי עד היום הזה לא עבר עלי עדין יום אחד שיהיה שלם בלי פגמים:

וגם בעת אשר גזברים רחמיך וחסדיך הרבים עלי, ואתה עוזר לי מעט להתעורר אליך, ולהתחיל לכנוס בעבודתך, איני זוכה להתגבר ולהתחזק בעבודתך, שימשך דרך הקודש אצלי זמן רב לעולם ועד. כי בכל פעם ופעם שעזרת לי ברחמיך, לא חסתי על נפשי ולא השתדלתי לעמוד בטובתי אפלו יום אחד בשלמות, עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו. ואף על פי כן רחמיך גזברים עלינו תמיד ואתה עוזר לנו בכל עת, אתה גמלתנו הטובות ואנחנו גמלנוך הרעות. ובעוצם דוחקינו ועמלינו וחלישותינו בעת הזאת, אנו צריכים שתתן לנו מנהיג אמת, שישגיח עלינו בכל יום ובכל עת ובכל שעה. יחס על דל ואביון ונפשות אביונים יושיע. אשר יאחו בדינו ויעלה אותנו ויוציאנו מאפלה לאורה, ויורה לנו את הדרך אשר נלך בה ואת המעשה אשר נעשה. ועתה עתה, רבונו של עולם, רבונו של עולם, מרא דעלמא כללא, מלא רחמים, אלהי ישראל, אוהב ישראל באמת, הגידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרביץ בצעקתים. כי נתקיים עתה בנו בעונותינו הרבים מקרא שכתוב, כי מי יחמול עליך ירושלים ומי ינוד לך ומי יסור לשאול לשלום לך:

תְּפִלָּה לְתוֹרַה יג

עמ

רבונו של עולם כבר הבטחתנו כי אין דור יתום, ובנדאי גם עכשיו בדור הזה נמצאים צדיקים אמתיים בעולם, אשר יש להם זה הכח לקבץ את נפשותינו לחדש אותנו לטובה ולהוריד ולהמשיך לנו חדושי תורה, להחזירנו בתשובה שלמה לפניך. וכבן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתמלא עלינו רחמים, ואל תסתיר פניך ממנו. ותזכה אותנו בחסדיך הגדולים, לגלות לנו ולהראות לנו את הצדיקי אמת שבדור הזה, ותזכה אותנו להתקרב אליהם. כי אין לנו על מי להשען כי אם עליך אבינו שבשמים, ועל צדיקי האמתיים, אשר על ידם אתה עוזר וסומך לעמך ישראל ברחמים:

אנא יהוה, זכנו בחסדיך הגדולים, שנזכה להתגבר על תאוותינו ומחשבותינו הרעות. ותעזרנו שנזכה לבטל ולשבר את תאות ממוז מאתנו, ואהיה שמח בחלקי אשר נתת לי יהוה, ולא אהיה אין להעשיר, ולא ארדוף אחר מותרות להרבות הון מהבל. ואפלו ההכרחיות מה שאני מברח לעסק באיזה עסק או משא ומתן בשביל פרנסה, תזכני ברחמיך הרבים שיהיה העסק בקדושה ובטהרה לשמך הגדול. ותזכני לעשות משא ומתן באמונה, ותהיה תורתך קבע ומלאכת עראי, ולא אמריד את דעתי ומחשבותי כלל בהמשא ומתן. ואפלו בעת עשיית המשא ומתן, אזכה ברחמיך שתהיה מחשבותי קשורה ודבוקה בך ובתורתך הקדושה, המלבשת ונעלמת בכל עסקי משא ומתן ומלאכות ועסקים שבעולם, וזכני שיהיה לי מדת הבטחון באמת בשלמות, ואהיה בוטח ביהוה תמיד, ואזכה להשליך את כל יחבי עליך ואתה תכלכלני שתתן לי עצה טובה בכל פעם בכל עניני המשא ומתן, שאזכה לידע איך להתנהג בהמשא ומתן, לדעת מה ומתי לקנות ולמכור, באפן שתצליח את מעשי ידי. ותזמין לי פרנסתי ברוח בסבה קלה בלי שום טרדא ובלבול כלל, למען אוכל לעשות רצונך ולעסק בתורתך ובעבודתך תמיד:

אנא יהוה, חוס ורחמל על נפשי האמללה. ועל נפשות כל בית ישראל עמך, ותבדילנו מן התועים האובדים את עולמם על ידי תאות ממוז, הטרודים כל ימיהם בעסקי פרנסתם, ואוכלי לחם בעצבון, בזעת אפם יאכלו לחם עד שובם אל האדמה, ומאומה לא ישאו בעמלם. מלא רחמים, רחם עלינו והצילנו מהם. רחם רחם, הצל הצל אותי ואת כל חברתינו ואת כל עמך בית ישראל מתאות ממוז, אשר זאת התאוה הרעה נתגברה ונתפשטה מאד מאד עכשיו בדורות הללו. עד שאי אפשר לנו כלל להסתכל על עצמנו לישוב דעתנו, לחשוב היטב מה יהא בסופנו, בהאיך אנפין ניעול קדם מלכא, מחמת טרדת דעתנו ומחשבותינו בכל עת על עסקי פרנסותינו. ואפלו ההכרחיות מבלבלין אותנו מאד מאד. יהוה אלהים, חוסה עלינו ברחמיך, והצל אותנו מתאוה הרעה הזאת של ממוז. וזכנו ברחמיך הרבים, רב חסד ומרבה להטיב, ותהיה בעזרנו שנזכה לתן צדקה הרבה לעניים מהגנים, וכל עקר פונות עסקנו בהמשא ומתן יהיה רק בשביל הצדקה, ונזכה לתן צדקה יותר מכפי כחנו, ותזמין לנו ברחמיך עניים

תפלה לתורה יג

מהגונים לזכות בהם. ותעזרנו לקים מצות צדקה כראוי באמת בתכלית השלמות, בשמחה ובטוב לבב, ובסבר פנים יפות. ותזכנו לתן צדקה באופן שלא יתביש העני בקבלתו, ואזכה לדבר על לב עניים ומרודים לפיכם ולהרחיב דעתם ולשמח את לבם. השיבה לי ששון ישעך ורוח נדיבה תסמכני. שאזכה שיתנדב לבי תמיד לעזור לעניים הגונים בכל כחי, הן לפזר משלי לעניים הגונים, להעניק להם ולתן להם בשתי ידים, מברכת יהוה אשר אתה נותן לי בכל־עת, הן להשתדל עבורם בכל כחי, לילך ולסבב עבורם ולקבץ על יד, נדבת לב אחינו בני ישראל, לתמכם ולסעדם למלאות ידי עניים הגונים, די מחסורם אשר יחסר להם, הן מוזנות הן מלבושים וכל מה שהם צריכים. ותשפיע עלי בחסדך, ותתנני לחן ולחסד בעיני עמך בית ישראל, שאזכה שיהיו נשמעים דברי אצלם, ויכנסו דברי באזניהם שיתנדבו לזככם לתן צדקה הרבה, ואזכה לקבל מהם מכל אחד ואחד מנה יפה אפים. ותעזרני שיהיה לי כח להפוך בדברי לב אכזר ללב נדיבה, ואזכה להרבות בצדקה באמת תמיד כל ימי חיי:

ובזכות וכת הצדקה של כל עמך בית ישראל, תזכה אותנו לשבר תאות ממון מאתנו. והרוח נדיבה של הצדקה הקדושה ימשך עלינו וישכך חמימות תאות ממון, תאות הנגידות והעשירות, מה שהלב בוער ומתאוה לממון הרבה, להתעשר בעולם שאינו שלו. וזוכה להשליך אלילי כסף וזהב, שלא יהיה בלבנו שום תאוה וחמימות והתלהבות לממון כלל, רק נהיה שמחים בחלקנו תמיד, ונהיה מסתפקים במה שאתה חונן אותנו ברחמיך בכל עת, את כל אחד ואחד כפי רצונך הטוב, ולא נתן עינינו כלל במה שאינו שלנו, ולא נחמוד ולא נתאוה כלל לכל אשר לרעינו, רק נזכה להיות שמחים בחלקנו תמיד באמת. ותזכנו ברחמיך הרבים להכליל ולהתדבק לצדיקי הדור האמתיים אשר זכו לבטל ולשבר תאות ממון בתכלית, ועל־ידי זה יהיה נמשך עלינו חסד, ועל־ידי חסדך הגדול תפתח לנו אור הדעת. ותזכה אותנו להתקרב לצדיק אמת כזה, שיש לו כח הזה ודעת הזה, שיוכל לקבץ ולקח את נפשותינו, כמו שנאמר, ולקח נפשות חכם. ויהיו כל נפשותינו כלולות יחד, והחכם האמת יקח הנפשות שלנו ויעלה עמם ויחדש אותם בלם יחד לטובה, ויוריד לנו חדושי תורה מפני עתיק יומין, כמו שנאמר עיר גבורים עלה חכם ויורד עוז מבטחה. ותגלה לנו ברחמיך הרבים, סתרי תורה, אורייתא דעתיקא סתימאה:

אנא יהוה, עשה למען שמך, ומלא בקשתינו ברחמים, שנזכה ברחמיך הרבים וחסדיך העצומים, להתקרב לצדיק האמת שבדור הזה, שיש לו כח הזה ודעת הזה, שיוכל לקבץ נפשותינו ולהעלות אותם ולגרום על ידם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, ולחדשם לטובה בבחינת עבור, ולהמשיך לנו חדושי תורה אמתיים. כי אתה ידעת מרירות נפשי ופזור נפשי, כי נפשי מרה לי מאד מאד, עד אשר בשל כח הסבל ואי אפשר לסבול עוד כלל פזור נפשי ומרירות נפשי המפורת בפזור גדול ובמרירות עצום מאד, כאשר אתה ידעת עצם מרירותי. ואין מי שייעמוד בעדי להיות

בעזרי להושיעני ולהצילני מן הפזור הגדול והמרירות של נפשי האמללה מאד, כי אם הצדיקי אמת שיש להם כח ודעת לקבץ גם פזור נפשי, וללקט ולהעלות גם הנפשות והרצונות הרעים והמרים שיש לי, לבררם ולהעלותם עם כל הרצונות והנפשות הטובות שימצא בי, ללקטם ולקבצם ולהעלותם כלם יחד ולחדשם לטובה, להאיר אור חדש על נפשי המנחת בחשך גדול, וישביע בצחצחות נפשי, ונפשי הרעבה ימלא טוב, ויחדש בנשר נעורי. ותהיה נפשי נכללת עם נפשות כל חברתינו ונפשות כל עמך בית ישראל, ויוכללו כל הנפשות יחד גדולות עם קטנות. על-כן ונבנו ברחמיך הרבים ותננותיך הגדולים, שנזכה להתקרב לצדיקי האמת שיש לו כח הזה ודעת הזה, ויקבץ כל נפשותינו ויעלה עמם לפני כסא כבודך. ותמלא רחמים עלינו, בזכות וכח הצדיקי האמת, ויעלו נפשותינו לנחת רוח ולרצון לפניך, ותשעשע עם כל נפשותינו, ויהיה נעשה יחוד גדול על-ידי נפשותינו יחודא דקודשא בריך הוא ושכינתיה, ויתחדשו נפשותינו כלם יחד לטובה בבחינת עבור, ויוריד לנו הצדיקי האמת על-ידי זה חדושי תורה אמתיים, ויתגלו לנו סתרי תורה, אוריתא דעתיקא סתימאה, ונזכה שיתקן הצדיקי האמת על-ידי נפשותינו, תקווא דמרכבתא עלאה ומרכבתא תתאה:

ותזכנו ברחמיך הרבים שיהיה אהבה ושלוש גדול בינינו תמיד, עד שנהיה כלנו נכללים זה בזה, ונעורר זה את זה, ונזכיר זה את זה, לשוב אליך באמת, לשבר ולבטל את כל התאוות רעות ומדות רעות מאתנו, ולזכות לכל המדות טובות לעשות הטוב והישר בעיניך כל ימי חיינו. וכל מה שחסר לאחד מאתנו מכל עמך בית ישראל איזה מדה טובה או תקון ובטול איזה מדה רעה, נזכה תמיד להזכיר אחד את חברו לעוררו ולחזקו ולאמצו לתקן הכל, בחיים חיותינו. ונזכה כלנו לשוב אליך בתשובה שלמה באמת, לתקן את כל אשר פגמנו מנעורינו עד היום הזה. ומעתה תהיה בעזרנו שנהיה כלנו ברצונך הטוב באמת, ולא נסור מן רצונך לימין ולשמאל מעתה ועד עולם, ותמשיך עלינו השגחתך בשלמות. רבנו של עולם, הטה אלהי אונך ושמע פקח עיניך וראה שוממותינו, ואל תעלים עיניך מאתנו, וחמל עלינו ברחמיך הרבים, ותשגיח עלינו בעין החמלה והחנינה, בעינא חד דרחמי, עינא פקיקא דלא נאים תדיר. ותמשיך עלינו השגחה שלמה ברחמיך הרבים, שנזכה שימשך כח הראות מעיניך עלינו, על-ידי תורתך הקדושה אשר אתה משפיע עלינו על-ידי צדיקי אמת. ונהיה סמוכים וקרובים מאד אל כח הראות והשגחתך הקדושה, עד שנזכה לשוב ולהצטיר בעיניך ונהיה נכללים בך. ותמשיך עלינו ברחמיך השגחה שלמה תמיד, ועל-ידי זה תשפיע עלינו כל טוב, שפע טובה וברכה וקדושה וטהרה אמתית. ותשגיח ותראה בענינו ועמלנו ודחקנו בגוף ונפש ומזון בגשמיות ורוחניות. ותרחם על עמך ישראל הנפוצים כצאן אשר אין להם רועה, ותשוב ותקבץ נפוצותינו ונדחינו מארבע כנפות הארץ, ותמהר ותחיש לגאלינו, ותביא לנו את משיח צדקנו. כי ארך עלינו הגלות מאד בגוף ונפש, עד אשר כשל כח הסבל באשר אתה ידעת יהוה אלהינו.

תורה יד – להמשיך שלום

חוס וּחמל עלינו, ותשפיע חסדיך עלינו, ותביא לנו מהרה את משיח צדקנו, ותבנה את בית המקדש במהרה בימינו. ויקים מקרא שכתוב, ואני ברוב חסדך אבוא ביתך אשתחוה אל היכל קדשך ביראתך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה יד – להמשיך שלום

ב. תשובה פושעי ישראל וגרים, אבל אי אפשר לזכות לזה כי אם על ידי ענוה ושפלות בתכלית, ועל ידי זה זוכין לתורה עד שיוכל להאיר ולעורר בתורתו שרשי נשמות ישראל אפלו הרחוקים ממנו במה פרסאות, ואפלו פושעי ישראל כל זמן ששם ישראל נקרא עליו, כי אף על פי שקטא ישראל הוא (פסוקים) ויכולים להאיר לו אל מקום שהוא הארה משרש נשמתו על ידי התורה, ועל ידי זה חוזר בתשובה:

ה. צריך כל אדם ובפרט תלמיד חכם לראות שיוכל להאיר ולברך בלמוד תורתו בשרש הנשמות, הינו במחשבה תהלה כנ"ל, ועל ידי זה יכול לקרב ולעורר בתשובה רשעים וגרים אפלו הרחוקים ממנו, ועל ידי זה יזכה שיהיה גם בנו תלמיד חכם, אבל בשאינו לומד בבחינה זו אין בנו תלמיד חכם (ענין נדרים) (כ"א):

ו. אין אדם זוכה לתורה אלא על ידי שפלות, שישבר נאותו מארבע בחינות שפלות, כי צריך להקטין את עצמו לפני גדולים ממנו, ולפני בני אדם בערבו, ולפני קטנים ממנו. ולפעמים שהוא בעצמו קטן שפקטנים, וצריך להקטין את עצמו, כנגד מדרגת עצמו וידמה בעיניו שהוא למטה ממדרגתו:

א. עקר כבוד השם יתברך הוא כשהרחוקים ביותר מקרבים את עצמן להשם יתברך, כי אז אסתלק ואתיקר שמא דקדשא בריך הוא עלא ותתא (והו) (תרו ס"ט ע"א), ונתגדל כבודו יתברך מאד. על כן צריך כל אדם להשתדל מאד לקרב הרחוקים לעבודת השם יתברך. גם אין לאדם לומר: איך אני יכול להתקרב להשם יתברך ואני רחוק כל כך על ידי רבוי מעשי הרעים, כי אדרבה כל מה שהוא רחוק ביותר, יתגדל על ידו כבוד השם יתברך ביותר כשישתדל לשוב ולהתקרב אליו יתברך, כי זה עקר כבודו יתברך כנ"ל:

ב. בשפני אדם שהם מחויין לקדשה מקרבין את עצמם לפני מהקדשה, הן גרים שמתגירים הן בעלי תשובה, שגם הם היו מבחויין, כשמקרבין ומכניסים אותם לפני, והו עקר כבוד השם יתברך, וכדין אסתלק ואתיקר שמא דקדשא בריך הוא עלא ותתא, ומעלין את הכבוד לשרשו הינו ליראה, ועל ידי זה ממשיכים שלום בעולם:

ג. על ידי התורה יכולים לקרב גרים ובעלי תשובה ולהודיע להם הדרך ילכו בה:

ד. על ידי עסק התורה בקדשה מעוררין

שישליך מעליו הבגדים הצואים, ועל-ידיה יתבטלו כל המניעות והמסכים המבדילים בינו לבין הקדשה:

י. לפי הכבוד שמכבד את יראי ה', בן עולה הכבוד לשרשו, ועקר הדבר שיכבד יראי ה' בלב שלם, ועל-ידיה משלים פגמי היראה וזוכה לשלום:

יא. יש שני מיני שלום. יש שלום בעצמיו, כי תחלה צריך אדם לראות שיהיה שלום בעצמיו, כי לפעמים אין שלום כמו שכתוב: "אין שלום בעצמי מפני הטאתי" (תהלים לח, ד). ועל-ידי היראה זוכה לשלום בעצמיו, ואזי יכול להתפלל, ועל-ידי התפלה זוכה לשלום הכללי שלום בכל העולמות. ולבוא ליראה הוא על-ידי שפלות ותורה:

יב. עקר התפלה על-ידי היראה, כי התפלה במקום קרבו, ובקרבו כתיב בה: "כי כל איש אשר בו מום לא יקרב" (ויקרא כא, יח), וכשאינו בו מום, דהינו על-ידי יראה, כמו שכתוב: "אין מחסור ליראיו" (תהלים לה, ט). שעל-ידיה זוכה לשלמות (והר יתרו ע"ט), הינו שיהיה שלום בעצמיו, דהינו שיהיה שלום בין גופו ונפשו, אזי יקרב לעבד עבודתו תמה, ואזי יכול להתפלל בשלמות. ועל-ידי התפלה זוכה לשלום הכללי, הינו שלמות העולמות, כי על שם זה תפלה נקרא קרבו, על שם קרוב העולמות לשלמותו, שנה בחינת שלום הכללי שלום בכל העולמות, וזה שמסימין התפלה בשלום: נזוהו ענין פינתם שזוכה לשלום הכללי, כמו שכתוב: (במדבר כה, יב) "הגנו" וכי, וכן אליהו בא לעשות שלום. ואלהו זה

צריך לשמר את עצמו מכל הדברים שדרך בני אדם להתגדל בהם, והם שלשה דברים: חכמה, גבורה ועשירות, כמו שכתוב: "אל יתהלל חכם וגו' (ירמיה כ, כב), הינו שצריך לשבר גאותו שיש לו מכל אלו הדברים, ולהיות ענו ושפל בכלם:

ה. כפי מה שמשבר גאותו בן הוא זוכה לתורה, ועל-ידיה זוכה לקרב רחוקים להשם יתברך, שעל-ידיה נתגדל ונתעלה כבודו יתברך, ומעלה הכבוד לשרשו, ועל-ידיה זוכה ליראה, ועל-ידיה זוכה לשלום בית "שלום בעצמיו" (תהלים לח, ד) [ענין אות י"ב, והינו שהגוף ירצה גם-כן ברצון הנשמה. מוכן בפנים שכפי שזכין להפשיט את הבגדים הצואים בן זוכין לקדשת ארצו ישראל]. ועל-ידיה זוכה לתפלה. ועל-ידיה זוכה לשלום הכללי שלום בכל העולמות:

ט. בשמאירין ומעוררין את הפושעי ישראל בתשובה, עדין הם רחוקים מהקדשה מאד, ויכול להיות להם מניעות רבות, וצריך להם יגיעות רבות כדי להפשיט מהם הבגדים הצואים שהלבישו (זכריה ג, ד). כי אלו הבגדים הצואים הם מונעים אותם מלחזור להקדוש-ברוך הוא והם מפסיקים כמו נהר המפסיק שאי אפשר להלך דרך אותו הנהר, על-כן לא יבהלך רעיוניו בשאתה רואה שאתה רוצה להתקרב להשם יתברך ובאים עליך מניעות עצומות, כי בהכרח שיהיו לך מניעות רבות ועצומות, כי בלם נמשכין מהבגדים הצואים שנעשו מעוונותיו, וצריכים לסבל יגיעות ומרירות עד

תורה יד - להמשיך שלום

פינחס. וכל זה על ידי תפלה, כמו שכתוב (תהלים קז):
ויעמד פינחס ויפלל:

יג. כל אדם יראה לזכות בשלמות לבחינת שלום בעצמו, דהינו שיהיה שלום אמתי בין גופו ונפשו, ואז בודאי לא ירצה לעסק בשום עסק מעסקי עולם הזה, רק בשביל נשמתו, ונס כל תפלותיו לא יהיו אלא בשביל לקשר נשמתו, ואפלו אלו התפלות המפרשים בתפלה שהם לצורך הגוף, כגון רפאנו וברך עלינו ושאר צרכי הגוף, לא תהיה כוננתו בשביל גופו אלא לפרנסת נשמתו ורפואתה, כי באמת בשנתתקן ברוחניות ממילא נתתקן גם בגשמיות, ומשפיע לו השם יתברך כל צרכיו ברוח ובשפע גדול, אבל כוננתו לא תהיה רק בשביל נשמתו:

יד. מה שאנו רואים לפעמים שיש צדיקים שבודאי תקנו הכל בשלמות ברוחניות, ואף-על-פי-כן אין להם שפע גשמיות, זה נמשך רק מצד הגולמים דנשמתין כמובן בזהר הקדוש (ח"ג ריו ע"ב

[ותקוני זהר ס"ט])

טו. תבות התפלה מתקנין את המחלקת, ועושין שלום הכללי שלום בכל העולמות:

טז. צריך להרגיל את עצמו להתפלל על כל מה שחסר לו, הן פרנסה או בנים, או כשיש לו חולה חס ושלום בביתו וצריך רפואה וכו', על כלם תהיה עקר עצתו רק להתפלל להשם יתברך, ויאמין בהשם יתברך שהקדוש-ברוך-הוא טוב לכל, הן לרפואה הן לפרנסה הן לכל הדברים, ויהיה עקר השתדלותו בתר קדשא בריך הוא, ולא ירדה אחר תחבולות רבות, כי

רפם אינם מועילים כלום, ומעט דמעט המועילים אינו יודע מהם, ואינו יכול למצאם. אבל לקרא להקדוש-ברוך-הוא זה טוב ומועיל לכל דבר שבעולם, וזה יכול למצא תמיד, כי הוא יתברך בנמצא תמיד:

יז. טוב מאד לאדם כשאינו סומך על שום דבר כי אם על השם יתברך לבד. כי כשאינו סומך על השם יתברך צריך להשתדל אחר תחבולות רבות, למשל כשצריך לרפואה צריך להשתדל אחר עשבים רבים, ולפעמים אלו העשבים הצריכים לו אינם בנמצא במדינתו, והעשבים הנמצאים אינם טובים למכתו, אבל הקדוש-ברוך-הוא טוב לכל המכות לרפאותם, כמו שכתוב: "טוב ה' לכל" (תהלים קמח, ט), והוא בנמצא תמיד לכל אדם, כמו שכתוב: "בה' אלהינו בכל קראנו אליו" (דברים ה, ז). (ועין מדרש רבה פרשת ואתחנן בפסוק: "כי מי גוי גדול" וכו', ועין בירושלמי ברכות פרק הרואה אומר רב עין וכו'). ועל-כן כשיש לו חולה חס ושלום צריך שתהיה כל סמיכתו על תפלה ותחנונים, וזה יוכל למצא תמיד ויועיל לו בודאי כנ"ל. אבל לקבל רפואה על-ידי רפואות הרופאים, זה צריך לחפש ולבקש מאד מאד שיוכל למצא רופא עם רפואות שיוכל לרפאותו. ובאמת אינו בנמצא כלל על-פי רב, כי הרופאים מזיקים יותר ממה שמועילים לעתים רחוקות: (ועין פסחים ק"ג ע"א, אמר לה רב לחיא ברה, לא תשתי סמא, פרש רש"י שלא להיות רגיל לשתות סמנים כדאמר לעיל (מ"ב ע"ב) בלהו שיקני דמעלי להאי קשה להאי, ופרש רש"י שם כל דמעלי לחלי זה קשה לזה וכו').

כא. בשיתרבה השלום המפלא בעולם כמו שיהיה לעתיד לבוא, אזי יתבטל כל המשא ומתן מן העולם, וזהו מצות הדלקת נר הנכה עד שתכלה רגל מן השוק, הינו בחינת שלום שנעשה על ידי החזרת הכבוד לשרשו ליראה, עד שיתבטל כל המשא ומתן, שלא ישאר שום רגל בשוק ולא יהיה בנעני עוד (נברה יד, כא) (ויש לומר בתרגומו תגרא, שהמשא ומתן נעשה על ידי בחינת מחלקת ותגרא כנ"ל):

כב. כל החלקים חס ושלום הם בבחינת מחלקת, שאין שלום בעצמיו, והיסודות מתגברין זה על זה ואין מתנהגים בשלום במוג השוה, והרפואה היא בחינת שלום:

כג. אמרו רבותינו זכרונם לברכה 'המבזה תלמיד-הכם אין רפואה למכתו' (שבת ק"ט:), כי עקר המשכת השלום שהוא עקר בחינת הרפואה כנ"ל, הוא על-ידי שמכבד יראי השם בלב שלם, שזה בחינת החזרת הכבוד לשרשו, דהינו ליראה, שעל-ידי-זה זוכים לשלום ולרפואה:

כד. עקר הארת כבודו יתברך בעולם, הוא רק על-ידי הצדיקים המצדיקים את הרבים, ומשתדלים לקרב את הרחוקים ולהחזירם בתשובה, שזה עקר כבודו יתברך, וזה בחינת ההספד שצריכין להספיד על סלוק הצדיקים רחמנא לצלן:

כה. לדבר עם חברו במוסר ויראת שמים ולעוררו לתשובה, הוא תקון קרי, בחינת: "אם תוציא יקר מזולל" (נרמזה טו, יט), אתון דדין כאתון דדין:

יה. על-ידי תפלה בשלמות, שעל-ידי-זה נמשך שלום הכללי, ועל-ידי-זה כל הבריות מרחמין אחד על חברו ויש שלום ביניהם, וכאשר יהיה לעתיד לבוא כמו שכתוב: "וגר זאב עם כבש" (ישעיה יא, ט), על-ידי-זה השם יתברך מרחם על כלם בבחינת: "ורחמיו על כל מעשיו" (תהלים קמה, ט), וכמאמר חכמינו זכרונם לברכה (שבת קנ"א): 'כל המרחם על הבריות מרחמין עליו מן השמים, כמו שכתוב: "ונתן לה רחמים ורחמך" (דברים יג, יח):

יז. על-ידי מצות נר הנכה מאיר כבוד השם יתברך ונתעלה ונתגדל כבודו בעולם, ומעוררין הרחוקים לשוב להשם יתברך, וזוכין ליראה ולשלום בית ולתפלה, ונתבטל המחלקת ולשון הרע, ונמשך שלום הכללי בכל העולמות:

כז. יש בעלי לשון הרע ומחלקת שהם בחינת ונגזן מפריד אלופ (משלי טו, כח), כי הולכין ומרגלין ומדברים רכילות ולשון הרע, ועושין מריבה ומחלקת בין אדם לחברו ובין איש לאשתו, וזה בגשמיות ממש, וכן ברוחניות יש גם כן בחינה זו שהם הסטרא אחרא והקלפות, שמשתדלים לפתות את האדם ולעשות מחלקת עצום בין גופו ונפשו, עד שהוא בבחינת: "אין שלום בעצמי מפני הטאתי" (תהלים לח, ח), ועל-ידי שזוכין לקרב הרחוקים לעבודת השם יתברך, שעל-ידי-זה מאיר כבודו יתברך וחוזר ועולה לשרשו, הינו ליראה, על-ידי-זה נתבטלין בעלי לשון הרע ורכילות הנ"ל, ונתרבה השלום בעולם, וכן על-ידי מצות הדלקת נר הנכה בזמנו נמשך גם כן בחינה זאת:

תפלה לתורה יד

תפלה לתורה יד

(יד) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתרחם עלי ברחמיך הרבים ותבטל מעלי מדת הגאווה בבטול גמור, שלא יהא בלבי שום צד גאות ונבחות בעולם כלל. ואזכה לידע שפלותי באמת לאמתו, ואזכה לבטל עצמי לגמרי, עד שאהיה קטן בעיני יותר מדרגתי השפלה מאד:

אנא יהוה, עזרני ברחמיך לבל יוכלו לבלבל את דעתי, לבל יוכלו להטעות אותי, חס ושלום, במחשבות שטות של שום צד גאות ונבחות בעולם כלל, כי אני בעיני, בעצם דוחקי ולחצי וגדל התרחקותי ממך, וצרות נפשי גדלו ושגבו מאד מאד, זה זמן רב מאד, ואביט ואין עוזר ואשתומם כי אין סומך. ואין לי שום מנוס כי אם לצעק אליך תמיד, ולצפות לרחמיך, ולקוות לישועתך, וליחל לחסדיך. ואם חס ושלום, בעצם התרחקותי הזאת, עולה חס ושלום, על דעתי המבולבלת גם השטות הזאת והבלבול הזה של צד גאות ונבחות חס ושלום, אבדה תקותי חלילה. כי במה יזכה נער המנוער מכל טוב כמוני, המלא חטאים ועוונות ופשעים, שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך, במחשבה דבור ומעשה, בשונג ובמזיד, באונס וברצון, מנעורי עד היום הזה:

אנא יהוה חמל על נפשי האמללה מאד, חוס וחמל נא עלי, עזרני עזרני, הצילני הצילני. כי באמת לא ידעתי מה לבקש קדם, כי צרכי המה מרבים מאד מאד ודעתי קצרה לבאר ולפרש, וגם אי אפשר לבאר ולפרש כלל את עצם רבוי צרכי בקשותי, כי נעניתי עד מאד וחבלתי את נפשי וקלקלתי את קדשתי הרבה מאד בלי שעור וערך, ואין לי שום מנוחה מרודפי, כי אורבים ורודפים עלי בכל עת ובכל שעה ובכל רגע ממש. ובעוונותי הרבים מאד, בחי חלש גדל מאד, ואיני יודע שום עצה ותחבולה לעמד בנגדם:

אנא יהוה, הורני מה שאצעק אליך, הודיעני איך להתחנן לפניך באמת ובלב שלום, באפן שאוכל לפעל בקשתי ברחמים אצלך, שתחנני ותזכני לשוב בתשובה שלמה אליך, ולהיות ברצונך הטוב מעתה ועד עולם, שאזכה לבלי לסור מרצונך וממצותיך ימין ושמאל מעתה ועד עולם. ואזכה ברחמיך הרבים לשבר ולבטל מדת הגאווה בתכלית מעלי ומעל גבולי, ולא יעלה בלבי שום צד גאות ונבחות בעולם כלל, מכל הדברים שדרך בני אדם להתגדל בהם, הן בחכמה ומעשים טובים והן בגבורה והן בעשירות, בכלם אזכה להיות ענו ושפל באמת, לבל אתגאה ואתגדל בהם כלל. אם אמנם ידעתי יהוה כי בער אנכי. ואני רק וחסר מכל אלו הדברים, כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי. ואין לי שום כח וגבורה בגוף ונפש, וביתי ריקן מעשירות, ואין בידי לא חכמה ולא גבורה ולא עשירות גשמית ולא עשירות רוחנית של מעשים טובים. ולפי גדל שפלותי וקטנותי בעת, ושפלות מדרגתי הקטנה והשפלה מאד, ועצם התרחקותי ממך, בודאי לא הייתי צריך כלל להתפלל על בטול הגאווה. אך

תַּפְלָה לְתוֹרַה יוֹד

פו

הלא אתה ידעת את רוע לבבנו ועכירת דעתנו ובלבול מחשבתנו, עד שגם אפלו בעצם התרחקותינו הם מבלבלים ומערבבים את דעתנו מאד גם בשטות ובלבול הזה של פניות וגאות, עד אשר היתה המלחמה עלינו פנים ואחור, ומכל צד אורבים עלינו ומצדי צדדים, ואין מניחים לנו שום מנוס אליך, כאשר אתה ידעת, יהוה אלהינו ואלהי אבותינו. אף, אף על פי כן, עדיין אני עומד ומצפה ומקנה ומניחל בכל עת לישועתך באמת ולרחמיך הרבים. כי ידענו, כי אתה מלא רחמים בכל עת, ואתה בוחן לבות וכליות ויודע כל התעלומות. ואתה יודע, שבפנימיות עמק לבנו אנו חפצים ומשתוקקים מאד להתקרב אליך באמת, ולעשות רצונך באמת תמיד בלי שום פניות ובלבולים. על-כן חמל עלינו למענה, אבינו שבשמים, אדון כל וזכנו ברחמיך הרבים, שנבטל ונסלק מעלינו מדת הנאווה בתכלית הבטול, עד שאזכה לכל בחינות שפלות באמת לאמתו, להיות ענו ושפל באמת לפני כל אדם שבעולם, לפני גדולים ובינונים וקטנים ולפני קטן שבקטנים, כי בעוונותי הרבים קמנתי מאד מקטן שבקטנים. ותזכני לידע ולהרגיש שפלותי באמת, בכל האברים, עד שאזכה להיות ענו ושפל וקטן בעיני באמת יותר ממדרגתי הקטנה והשפלה. ואזכה לבא לתכלית הבטול באמת ברצונך הטוב:

אנא יהוה, ידעתי כי דברי מגמגם מאד, ולשוני מלא פגם, ואיני יודע כלל איך לסדר תפילתי ותחנותי לפניך, אף תמכתי יתדותי, כי אתה שומע תפלת כל-פה. מלא רחמים חמל עלי ועזרני וזכני להיות ברצונך הטוב מעתה ועד עולם, ועזרני שאזכה לענוה אמתית:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתזכני אותי ואת כל עמך בית ישראל, לעסק בתורתך הקדושה תמיד יומם ולילה בקדושה ובטהרה, עד שנזכה על-ידי למוד התורה הקדושה, לעורר שרשי נשמות ישראל שעלו במחשבה תחלה, וכלם משרשים באותיות התורה הקדושה. עזרני יהוה שיאיר עסק התורה שלנו, עד שנזכה לעורר על-ידי למוד תורתנו, שרשי נשמות ישראל. ויאירו ויתנוצצו הנשמות זה לזה, עד שיתעוררו ויתנוצצו בתוכם נפשות כל הרשעים וכל הפושעי ישראל, עד שיגיע אליהם הארה משרש נשמותיהם, ויתעוררו כלם בתשובה שלמה וישובו אליך באמת. ועל-ידי התנוצצות הנשמות, נזכה שיהיו נולדים ונבראים נשמות הגרים, עד שיבואו רחוקים ויתגוררו ויפירו בח מלכותך ועבדוך כלם באמת. ואם אמנם אנכי בעניי רחוק מאד מעסק התורה בקדושה כזו לעורר נפשות אחרים בתשובה, על-כל-פנים תרחם עלי ברחמיך העצומים ותזכני בחסדיך הגדולים, שאזכה על-ידי למוד התורה הקדושה להכלל בתוך נשמת הצדיק הדור האמתי, אשר הוא עוסק בתורה בקדושה כזו, עד שאזכה להתעורר על-ידי התורה של הצדיק האמת שתאיר ותתנוצץ נשמתי בשרשה, במחשבה עליונה דקודשא בריך הוא, בתוך שאר נשמות

תְּפִלָּה לְתוֹרַה יִד

הַקְדוּשִׁים שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, עַד שִׁיגִיעַ אֵלַי הָאָרֶה מִשְׁרֵשׁ נִשְׁמָתִי, בְּאִפְּן שְׂאֻזָּה לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלֶיךָ בְּאַמְתָּ:

אָנָּה יְהוָה, צַר לִי מְאֹד, פְּדֵנִי וְחַנּוּנִי, חוּס וְחַמַּל עַל נַפְשִׁי הָאֲמֻלָּה וְהַפְּגוּמָה, הַמְטַרְפֶּת וְנִדְבָאֶת, כְּמוֹ בֵּין שְׁנֵי אֲרִיּוֹת. הַמְלֵאָה חֲטָאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים, הִרְחֹקָה מִמָּךְ בְּכַמָּה וּבְכַמָּה הִרְחַקוֹת. וּמָתִי אַעֲשֶׂה גַם אֲנֹכִי לְבֵיתִי, לְהִכִּין לִי צִדָּה לְדַרְכֵי, כְּאֲשֶׁר הִכִּינוּ לָהֶם כָּל הַצְּדִיקִים הַיְרֵאִים וְהַבְּשָׂרִים, שֶׁהָיוּ מִלְּפָנַי בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, וּמָה אַעֲשֶׂה לְיוֹם פְּקֻדָּה, אָנָּה אוֹלֶיךָ אֶת חֲרַפְתִּי הַגְּדוֹלָה, וְאֵיךְ אוֹכַל לְהִטָּמֵן. וּמָה אַעֲשֶׂה כִּי יָקוּם אֵל וְכִי יִפְקֹד מָה אֲשִׁיבֶנּוּ. וּכְבֵר הוֹדַעְתָּנוּ עַל־יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְדוּשִׁים, שְׂאִין אֶתְּהָ וְתָרֵן כָּלֵל בְּעוֹלָם הַבָּא, וְאֶתְּהָ פּוֹקֵד עַל כָּל אָדָם כְּדַרְכֵּיךָ וּכְפָרִי מִעֲלֵיו, וְעַקֵּר רַחֲמֵנוּתֶיךָ וְחַנּוּנוּתֶיךָ הוּא עַל הַשָּׂבִים אֵלֶיךָ בְּאַמְתָּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, אֲשֶׁר עָלִיהֶם אֶתְּהָ מְלֵא רַחֲמִים וּמוֹחַל לְעוֹנוֹתֵיהֶם וְסוֹלֵחַ לְכָל פְּשָׁעֵיהֶם, אֲפִלּוּ אִם הִרְבוּ מְאֹד לְפָשַׁע נְגִדָּךְ, כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לְמִשָּׁה עַבְדְּךָ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, וְנִקָּה לֹא יִנְקָה. וְדַרְשׁוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה וְנִקָּה לְשָׂבִים, לֹא יִנְקָה לְשְׂאִינָן שָׂבִים. עַל־כֵּן בְּאֵתִי לְהִתְנַפֵּל וְלְהִתְחַנֵּן לְפָנֶיךָ, וְלְהִשְׁתַּמֵּחַ מוֹל הַדֶּרֶת קִדְשְׁךָ, מְלֵא רַחֲמִים טוֹב וּמְטִיב לְרַעִים וְלְטוֹבִים, הַצּוֹפֶה לְרֹשַׁע וְחַפִּץ בְּהַצְדָּקוֹ, חוּס וְחַנּוּנִי וְרַחֵם עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים, וְעֲזֹרְנִי בְּעוֹלָם הַזֶּה, שְׂאֻזָּה לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלֶיךָ, וְאֻזָּה לְתַקֵּן כָּל מַה שֶׁפְּגַמְתִּי, קֹדֶם שֶׁאֶסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם. וְעֲזֹרְנִי מַעֲתָה לְעֹזֵב דַּרְכֵי הָרַע וּמַחְשָׁבוֹתֵי הָרַעוֹת וְהַמְבוֹלְבָלוֹת הַמְבוֹלְבָלִים אוֹתִי וּמוֹנְעִים אוֹתִי מִדַּרְךְךָ הַטוֹב וְהַיָּשָׁר. עֲזֹרְנִי לְשׁוּב מֵאֵלוֹ הַמַּחְשָׁבוֹת הָרַעוֹת, וְתֵן לִי כַח לְגַרֵּשׁ וּלְסַלֵּק וּלְבַטֵּל מִעָלַי כָּל אֵלוֹ הַמַּחְשָׁבוֹת הַמְטַרְדִּים אֶת דַּעְתִּי, אֲשֶׁר הֵם הָיוּ בְּעוֹכְרֵי וְנִרְמוּ לְהִרְחִיק אוֹתִי מִמָּךְ. קוּמָה בְּעֲזַרְתִּי וְתַטְהַר וְתַקְדֵּשׁ אֶת מַחְשַׁבְתִּי, וְתוֹבְנִי מַעֲתָה לְדַבֵּק אֶת מַחְשַׁבְתִּי אֵלֶיךָ בְּאַמְתָּ וּבְתַמִּימוֹת מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם:

אָנָּה יְהוָה, חַמַּל עַל נַפְשִׁי, וְצוּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְהִסִּיר וְלְהַפְּשִׁיט מִעָלַי אֶת הַבְּגָדִים הַצּוֹאִים שֶׁהִלְבַּשְׁתִּי אֶת נַפְשִׁי עַל־יְדֵי מַעֲשֵׂי הָרַעִים, עַל־יְדֵי חֲטָאִינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, שֶׁחֲטָאנוּ וְשִׁעֵינוּ וְשִׁפְשַׁעְנוּ לְפָנֶיךָ, אֲשֶׁר אֵלוֹ הַבְּגָדִים הַצּוֹאִים שֶׁנַּעֲשׂוּ מִחֲטָאֵינוּ, הֵם מוֹנְעִים וּמַעֲכָבִים אוֹתָנוּ מְאֹד מִלְּשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמְתָּ, וְלִילֶךְ בְּדַרְכֶיךָ הַקְדוּשִׁים וְהַטוֹבִים. וְאֶתְּהָ יְדַעְתָּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶת גְּדֵל עֲצָם הַיְגִיעוֹת הַרְבּוֹת מְאֹד, שֶׁאֵנוּ צָרִיכִים לְהִתְיַגֵּעַ וּלְטַרַח מְאֹד בְּכַמָּה וּבְכַמָּה יְגִיעוֹת רְבוּת וְעִצּוּמוֹת כְּדֵי לְהַפְּשִׁיטֵם מִעָלֵינוּ, עַד אֲשֶׁר כִּשְׁל כַח הַסֶּבֶל לְסַבֵּל עֲצָם הַמְרִירוֹת וְהַיְגִיעוֹת הַקָּשׁוֹת וְהַכְּבֵדוֹת, שֶׁצָּרִיכִים לְסַבֵּל קֹדֶם שֶׁמִּשְׁבְּרִין מְנִיעוֹת וּמַסְכִּים וּמַחְצוֹת בְּרִזָּל כְּאֵלוֹ, הַמְפַסְּקִים בִּינֵינוּ וּבֵין הַקְּדוּשָׁה. כִּי בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים נִתְרַבּוּ מְאֹד הַבְּגָדִים הַצּוֹאִים, וְאֶתְּהָ לְבַד יְדַעְתָּ גְדֵל רַחוּמֵינוּ מִמָּךְ עַל־יְדֵי זֶה. עַל־כֵּן יְהִמוּ נָא מַעִיָּה וְרַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ, וְחוּס וְחַמַּל עַל נַפְשֵׁנוּ וְרוּחָנוּ וְנִשְׁמָתָנוּ, וְצוּה לְמַלְאֲכֶיךָ הַקְדוּשִׁים לְהִסִּיר מִעָלַי אֶת הַבְּגָדִים הַצּוֹאִים וְלְהַלְבִּישׁ אוֹתִי מַחְלְצוֹת. בְּאִפְּן שְׂאֻזָּה שִׁיתְּבַטְּלוּ מִעָלַי וּמִעַל גְּבוּלִי, כָּל הַמוֹנְעִים וְהַמְבַדִּילִים וְהַמְסַכִּים וְהַמְפַסְּקִים וּמַחְצוֹת הַבְּרִזָּל שֶׁנִּשְׂאֵ בִּינֵינוּ לְבֵין הַקְּדוּשָׁה, עַד שְׂאִי

תפלה לתורה יד

פט

אפשר לנו עתה לעשות שום דבר שבקדשה בשלמות כראוי, באשר אתה ידעת. וכל אלו המסכים והמניעות כלם יתבטלו לנצח, למען אנכה לשוב אליך באמת, ואנכה להיות מעתה סור מרע באמת, ולעשות הטוב בעיניך תמיד:

ובכן תעזרנו ברחמיך, שנזכה שיהיה זווגינו בקדשה גדולה לשמך הגדול באמת, ונזכה להמשיך נשמות קדושות וטהורות לבנינו, נשמות בהירות וזפות, הנמשכין משרשי נשמות ישראל הקדושים, המשרשים באותיות התורה הקדושה, במחשבה עליונה דקודשא בריך הוא. באפן שנזכה שיהיו בנינו תלמידי חכמים אמתיים, ויהיו כלם יראים ושלמים, עוסקי תורתך לשמה ומקיימי מצותיך באמת ובלב שלם. ויתגדל וישתבח ויתקדש שמך הגדול על ידי בנינו ויוצאי חלצינו, ויהיה נאמר עליהם, בן חכם ישמח אב. ויקים בהם, ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך. ותאריך ימיהם ושנותיהם בטוב ובנעימים, ויעשו רצונך כל ימיהם לעולם:

אנא יהוה, חמל עלי רחם עלי, ומלא משאלותי ברחמים. ומחל לי על כל עוונותי. וצוה להפשיט מעלי כל הבגדים הצואים והלבישני בבגדים נקיים, בבגדים טהורים וקדושים, והיה בעזרי וזכני ברחמיך הרבים לקיים מצות ציצית כראוי בתכלית השלמות. וכשם שאני מתכסה בטלית בעולם הזה, כן תלביש למעלה את נפשי ורוחי ונשמותי בטלית נאה ובחלוקא דרבנן, בבגדים נקיים ולבנים. ויקים בי מקרא שכתוב, בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר. קומה בעזרתי ותן בלבי שאחם על כבודך הגדול והקדוש, ועל כבוד נפשי ורוחי ונשמותי, כי בעוונותינו הרבים דל כבודנו, כי לא חסנו על כבודך ועל כבודנו ובזינו את נפשינו מאד, עד אשר נפלו חלקי כבודנו, בעמק ולוול הגלות מאד. דל כבודנו בגוים ושקצונו כטמאת הנדה. וראה את עמך ישראל מרודים מאד בכלל ובפרט. חוסה על כבודך הגדול והקדוש, אשר בשביל זה בראת כל העולמות כלם, כדי שיתגדל ויתעלה כבודך על ידי עמך ישראל כמו שכתוב, כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. ולמה נהפך כל הכבוד לזרים ונטל כל הכבוד מישראל ונפל הכבוד בגלות בין העכום והרשעים, אשר יש להם כל הכבוד, ועמך ישראל להרפה ולבזיון, אשר מחרפים ומבזים אותנו בכל עת:

ובכן רחם עלינו למענה ולמען כבודך, ושלח עזרך מקדש, וסעדני והושיעני שאנכה להתעורר מעתה באמת ובלב שלם לעבודתך וליראתך, ואנכה מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניה. ואנכה לקשט עצמי וגם לקשט אחרים, לדבר על לבם ולגלות להם האמת, ולהשיבם בתשובה שלמה לפניה, כדי שישתבח ויתעלה כבודך הגדול והקדוש על ידי. כי זה עקר כבודך בשמהמרחקים ביותר מתקרבים אליך באמת, כי אז אסתלק ואתיקר שמא דקודשא בריך הוא עלא ותתא. על כן רחם עלי וקרב אליך מרחק כמוני, ונגלגל זכות על ידי שתקרב עוד שאר מרחקים מן על ידי, ויתגדל ויתקדש כבודך הגדול על ידי דיקא, על ידי מרחק כמוני. ועזרני וסיעני וחזקני ואמצני,

תַּפְלָה לְתוֹרַה יֵד

שְׁאֵזְבָה לְהַעֲלוֹת הַכְּבוֹד דְּקִדְשָׁה מְזוֹלוֹתָא דְגְלוֹתָא, וְאֵזְבָה תְּמִיד לְהַעֲלוֹת וּלְגַדֵּל כְּבוֹדָךְ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ. וְעוֹנֵי שְׁאֵזְבָה לְהַעֲלוֹת הַכְּבוֹד לְשֵׁרְשׁוֹ שֶׁהוּא הִירָאָה. וְתִשְׁפִיעַ עָלַי יִרְאָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה שְׁאֵזְבָה לִירְאָה מִפְּנֵיךָ תְּמִיד, לִירְאָה אֶת הַשֵּׁם הַנְּכַבֵּד וְהַנּוֹרָא הַזֶּה. וְתַעֲזֹרֵנִי לְהַגִּיעַ לִירְאָה בְּשִׁלְמוֹת, לִירְאָת הַרוֹמְמוֹת בְּאַמְת. וְתַזְכֵּנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְכַבֵּד יִרְאֵי יְהוָה בְּאַמְת וּבְלֵב שָׁלֵם, שֶׁנִּזְכָּה לְכַבֵּל עַצְמִנוּ בְּאַמְת נִגְדָם, וְלִתֵּן לָהֶם כָּל הַכְּבוֹד בְּאַמְת וּבְלֵב שָׁלֵם, בְּאַפֵּן שִׁיתַּקֵּן עַל־יְדֵינוּ פְּגָמֵי הִירְאָה, וְנִזְכָּה לִירְאָה בְּשִׁלְמוֹת בְּלֵי פָּנִים כָּלֵל. וְיִקְוִים בְּנוּ מִקְרָא שְׂכֵתוֹב, יִרְאוּ אֶת יְהוָה קְדוֹשֵׁיו כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירְאָיו. וְנִזְכָּה עַל־יְדֵי זֶה לְשִׁלְמוֹת אַמְתִּי, וְאֵזְבָה שִׁיְהִיָּה שְׁלוֹם בְּעַצְמִי, וְתִרְפְּאֵנִי רַפּוּאֹת הַנֶּפֶשׁ וְרַפּוּאֹת הַגּוּף, בְּאַפֵּן שְׁאֵזְבָה לְהִיּוֹת שָׁלֵם בְּשִׁלְמוֹת אַמְתִּי בְּלֵי שׁוּם מוּם וּפְגָם. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, יִדְעָתִי, כִּי עֲבָשׁוּ אֲנִי רְחוּק מְאֹד מִשִׁלְמוֹת, כִּי אֲנִי מְלֵא מוּמִים וּפְגָמִים הַרְבֵּה מְאֹד, מִכַּפַּר רָגַל וְעַד רֹאשׁ אֵין בִּי מֵתֵם. אֵין מֵתֵם בְּבִשְׂרֵי מִפְּנֵי זַעֲמָךְ אֵין שְׁלוֹם בְּעַצְמִי מִפְּנֵי חַטָּאתִי. וְכָל אֲבָרֵי מְלֵאִים מוּמִים שֶׁהַטְּלָתִי בְּנִפְשִׁי עַל־יְדֵי עוֹנוֹתַי וּפְשָׁעֵי הַמְּרִבִּים. מַחְמַת זֶה אֲנִי רְחוּק מִעֲבוֹדָתְךָ בְּאַמְת וְאֵינִי יוֹכֵל לְעַבֵּד עֲבוֹדָה תְּמִיד, וְאֵינִי זוֹכֵה לְהַתְּפַלֵּל שׁוּם תַּפְלָה בְּשִׁלְמוֹת כְּרָאוּי, כִּי כָּל אֲשֶׁר בּוֹ מוּם לֹא יִקְרַב. וּמֵאַחַר שֶׁאֲנִי רְחוּק מִתַּפְלָה, בְּמָה אֵזְבָה לְהַתְּקַרֵּב אֵלֶיךָ, אָבִי שֶׁבְּשָׁמַיִם, רְבוּנוּ דְעֵלְמָא בְּלָא, מְלֵא רַחֲמִים, אֲמַנָם יִדְעָתִי, כִּי אִף־עַל־פִּי־כֵן אֶתָּה שׁוֹמֵעַ קוֹל שׁוֹעָתִי מִמְּרַחֲקִים, עַל־כֵּן הִרְמִיזְתִּי קוֹלִי וְאִקְרָא אֵלֶיךָ, אָבִי אָבִי, אֲדוֹנֵי אֲדוֹנֵי, מִלְכֵי וְאֱלֹהֵי אֵלֶיךָ אֶתְּפַלֵּל, אֵלֶיךָ אֲזַעֲקֶךָ, אֵלֶיךָ אֲשׁוּעֶךָ, אֵלֶיךָ אֶתְחַנֵּן, לְפָנֶיךָ אֲשַׁתַּטֵּחַ, לְפָנֶיךָ אֲשַׁתְּחוּה וְאֶכְרַעֶה, אֵלֶיךָ שִׁטְחָתִי כַּפִּי. חוּם וְחַנּוּנִי וְחַמְלָ עָלַי בְּחַמְלָתְךָ וּבְרַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים, יִהְיוּ נֹא מַעֲיָד עָלַי, וְתִשְׁגִּיחַ עָלַי מִמְּעוֹן קְדֻשָּׁךְ בְּאַהֲבָה וּבְחַמְלָה גְּדוֹלָה וִיתְרָה, וְתִרְפֵּא אֶת מַכְאוּבֵי נַפְשִׁי הַאֲמַלְלָה מְאֹד, וְתִסִּיר מֵעָלַי כָּל הַמוּמִים שֶׁהַטְּלָתִי בְּנִפְשִׁי מִכָּל אֲבָר וְאֲבָר, כִּי דְרַכְךָ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּכֵלִים נִשְׁבָּרִים, וְאַתָּה עוֹשֶׂה גְּדוֹלוֹת וְנִפְלְאוֹת עַד אֵין חֶקֶר וְאֵין מִסְפָּר, וְאַתָּה מַחִיָּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים. וּבְכַחֲךָ הַגְּדוֹל אֶתָּה מַעֲלָה וּמְקַבֵּץ שְׂבָרֵי כֵלִים נִשְׁבָּרִים, שְׂבָרֵי שְׂבָרִים, וְאַתָּה מַחֲבֵר וּמְתַקֵּן אוֹתָם בְּחֶסֶדֶךָ וְאַתָּה מַחֲדֵשׁ אוֹתָם כְּבְרָא שׁוֹנָה בִּיתֵר שְׂאֵת וּבִיתֵר עוֹ, וְאֵין שׁוּם נִצּוּץ נֶאֱבָד וְנִדְחָה מִמְּךָ, חֲלִילָה, כִּי בִיָּדְךָ כַּח וְנִבְרָה וּבִיָּדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק לְכָל. רוּפֵא חָנּוּם, יִכְמְרוּ רַחֲמֶיךָ עָלַי וְתִרְפְּאֵנִי וְתִסִּיר מִמֶּנִּי כָּל הַמוּמִים וְהַפְּגָמִים מִגּוּפִי וּנְפָשִׁי וְרוּחִי וְנִשְׁמָתִי, וְשַׁלַּח רַפּוּאָה שְׁלֵמָה לְחוּלֵי עַמְּךָ (וּבְפָרֵט וכו'). רוּפֵא נְאֻמָּן וְרַחֲמָן אֶתָּה, הַרוּפֵא לְשִׁבּוּרֵי־לֵב וּמַחֲבֵשׁ לְעַצְבוֹתֵם. רַפְּאֵנִי יְהוָה וְאַרְפֵּא הוֹשִׁיעֵנִי וְאֹשִׁיעָה כִּי תַהֲלִתִּי אֶתָּה. וְאֵזְבָה לְהִיּוֹת שָׁלֵם בְּשִׁלְמוֹת נְמוֹר בְּלֵי שׁוּם מוּם וּפְגָם, וּזְכֵנִי שִׁיְהִיָּה שְׁלוֹם בְּעַצְמִי, שְׁאֵזְבָה לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְכַבֵּל אֶת גּוּפִי, שִׁיתַּבְטִלוּ מִמֶּנִּי לְגַמְרֵי כָּל תַּאֲוֹת הַגּוּף וּמִדּוֹתָיו הַרְעִים, עַד שִׁיתַּבְטִיל גּוּפִי לְגַמְרֵי אֲצֵל הַנִּשְׁמָה, עַד שֶׁלֹּא יִהְיֶה לְהַגּוּף שׁוּם תַּאֲוָה וְרִצּוֹן אַחֵר כָּלֵל, חוּץ מִרִצּוֹן הַנִּשְׁמָה הַקְּדוֹשָׁה, שֶׁהוּא רִצּוֹנְךָ הַטּוֹב. וְיִהְיֶה שְׁלוֹם בֵּין נִשְׁמָתִי וּגּוּפִי, שֶׁגּוּפִי יִתְקַדֵּשׁ וְיִזְדַּבֵּר עַד שִׁיְהִיָּה נְכֹלֵל בְּתוֹךְ הַנִּשְׁמָה הַקְּדוֹשָׁה. וְאֵזְבָה לַעֲשׂוֹת כָּל הַמְּצוּוֹת וְכָל הַדְּבָרִים שִׁישׁ בָּהֶם רִצּוֹנְךָ בְּשִׁמְחָה גְּדוֹלָה וּבְרִצּוֹן טוֹב בְּגוּף וּנְפֶשׁ, וּשְׁנִיָּהֶם יִהְיוּ נְכֹלֵלִים בְּאַחַד

תַּפְלָה לְתוֹרַה יָד

עא

בְּאַהֲבָה וּבְשָׁלוֹם גְּדוֹל בְּאַמֶּת, לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּאַמֶּת, בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה תָּמִיד, עַד שְׂאֻזְכָּה לְשָׁלוֹם גְּמוּרָה דְקַדְשָׁה בְּאַמֶּת, עַד שְׂאֵהִיָּה מוֹכֵן וְרֹאוּי לְסִדְר תַּפְלָתִי לְפָנֶיךָ בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת. וְתַכּוֹן תַּפְלָתִי לְפָנֶיךָ כְּמוֹ קַמְרַת וְקַרְבָּנוֹת שְׁלָמִים, הָעוֹלִים לְפָנֶיךָ עַל-יְדֵי אִישׁ תָּמִים וְשָׁלֵם:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, פִּתַּח פִּיךָ לְאֱלֹם כְּמוֹנִי, וְזַכְּנִי לְסִדְר תַּפְלָתִי וְתַחֲנִנְתִּי וּבִקְשָׁתִי לְפָנֶיךָ כְּרֹאוּי בְּאַמֶּת בְּכָל עֵת, שְׂאוּכַל לְפָרֵשׁ שִׁיחֲתִי לְפָנֶיךָ תָּמִיד, וְאֵת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבִי אֲשִׁיחָה בְּאַמֶּת בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, בְּאַפֵּן שְׂאֻזְכָּה לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ עָלַי, וְתַמְלֵא בְקִשְׁתִּי בְּרַחֲמִים תָּמִיד:

אֲנִי יְהוָה, רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְעֲזָרְנוּ שְׂנֻזְכָּה לְהַגִּיעַ לְכָל מַה שְּׂבַקְשָׁנוּ מִלְּפָנֶיךָ. שְׂנֻזְכָּה בְּכַח זִכּוֹת עֶסֶק הַתּוֹרָה שֶׁל צַדִּיקֵי אֱמֶת, שִׂימְשֵׁךְ עָלֵינוּ הָאֲרָה גְּדוֹלָה וְהַתְּנוּצָצוֹת חֹזֵק מִשְׁרֵשׁ נִשְׁמַתֵּינוּ, עַד שְׂנֻזְכָּה לְהַתְּעוֹרֵר בְּאַמֶּת אֵלֶיךָ וּלְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ, עַד שְׂנֻזְכָּה לְהַעֲלוֹת הַכְּבוֹד דְקַדְשָׁה מֵעַמְּךָ הַגְּלוּת, מֵעַמְּקֵי הַקְּלִיפּוֹת, מִזִּילוּתָא דְגִּלּוּתָא. וְנֻזְכָּה שִׁיִּתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ וְיִתְעַלֶּה וְיִתְרוֹמֵם כְּבוֹדְךָ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ עַל-יְדֵינוּ תָּמִיד, וְיִתְגַּלֶּה כְּבוֹדְךָ בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, תֵּאִיר אַרְצְךָ מִכְּבוֹדְךָ. כְּמוֹ שְׂכַתּוּב, וְהָאֲרִץ הָאֵרָה מִכְּבוֹדוֹ. וְיִקּוּם מִקְרָא שְׂכַתּוּב, וְנִגְלֶה כְּבוֹד יְהוָה וְרֹאוּ כָּל בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִי יְהוָה דָּבַר. וְנֻזְכָּה לְהַעֲלוֹת הַכְּבוֹד לְשֵׁרֵשׁ הִירָאָה, וְיִהְיוּ נִשְׁלָמִים פְּגָמֵי הִירָאָה, וְנֻזְכָּה לִירָאָה בְּשָׁלוֹמוֹת. לִירָאָה אֵת הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא הַזֶּה אֵת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ. וְנֻזְכָּה לִירָאָה עֲלֵאָה יִרְאֵת הַרוּמָמוֹת, וְלֹא יִהְיֶה לָנוּ שׁוּם יִרְאָה וּפְחָד מִשׁוּם דְּבָר שְׂבַעוֹלָם, כִּי אִם מִמָּד לְבַד נִירָא וְנִפְחָד תָּמִיד, וְתַהֲיֶה יִרְאָתְךָ עַל פְּנֵינוּ לְבִלְתִּי נַחְטָא כָּלֵל מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וְעַל-יְדֵי הִירָאָה תִּזְכְּנוּ לְשָׁלוֹם, שִׁיִּהְיֶה שְׁלוֹם בְּעַצְמֵינוּ, וְהַגּוֹף יִתְבַּטֵּל וְיִהְיֶה נִכְלָל בְּתוֹךְ הַנִּשְׁמָה הַקְּדוּשָׁה לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּאַמֶּת תָּמִיד, וְנֻזְכָּה לְתַפְלָה בְּשָׁלוֹמוֹת, וְתִשְׁמַע תַּפְלָתְנוּ תָּמִיד, וְתִמְשִׁיךְ שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּשְׁמַע שְׁלוֹם בְּפִמְלֵיאָה שֶׁל מַטָּה, וְתַבְטֵל אֵת כָּל מִינֵי מַחְלֻקַּת מִן הָעוֹלָם. כִּי אַתָּה יְהוָה לְבַדְךָ יַדְעָתָּ כִּמְהָ רַעוּת וְקַלְקוּלִים גּוֹרְמִים, חֵם וְשָׁלוֹם, הַמַּחְלֻקַּת שִׁישׁ עִבְשִׁיו, וּבִפְרֵט עֵצִים הַמַּחְלֻקַּת שִׁישׁ עִבְשִׁיו בֵּין הַצַּדִּיקִים וּבֵין הַבָּשָׂרִים שְׂבַדּוֹר, עַד אֲשֶׁר חָלַק לֵב כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִחֲבָרָו. אֲנִי יְהוָה, רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתִגְלֶה הָאֱמֶת בְּעוֹלָם, וְתִשְׁמַע שְׁלוֹם בֵּין עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם, וְתִשְׁפִיעַ שְׁלוֹם בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, עַד שִׂימְשֵׁךְ הַשְּׁלוֹם גַּם בְּעוֹלָם הַזֶּה הַנִּשְׁמִי, וְכָל הַבְּרוּאִים יִרְחֲמוּ זֶה עַל זֶה, וְיִהְיֶה הַשְּׁלוֹם גְּדוֹל בֵּין כָּל הַבְּרוּאִים שְׂבַעוֹלָם:

לְחַנְכָּה

וְעֲזָרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׂנֻזְכָּה לְקַיֵּם מִצְוֹת הַדְּלָקַת נֵר חֲנֻכָּה בְּזַמְנֵנוּ בְּשָׁלוֹמוֹת כְּרֹאוּי, בְּקַדְשָׁה וּבְכֻתֵּרָה וּבְכֻנְנָה גְּדוֹלָה וְעֲצוּמָה כְּרֹאוּי. וְנֻזְכָּה לְתַנּוּן כָּל הַתְּקוּנִים הָאֵלֶּה שֶׁהוֹפְרָנוּ לְפָנֶיךָ עַל-יְדֵי מִצְוֹת נֵר חֲנֻכָּה, וְיִחַשְׁבֵנוּ לְפָנֶיךָ קִיּוֹם מִצְוֹתֵנוּ כְּאֵלוּ קִיּוּמֵנוּהָ בְּכָל פְּרָטִיָּה וְדְקָדוּקִיָּה וּכְוֹנֵתִיָּה וְתִרְיָ"ג מִצְוֹת הַתְּלוּוִים בָּהֶן, וְיֵאִירוּ לְפָנֶיךָ אוֹר קְדֻשָּׁת

מצותינו בכל העולמות בלם. ונזכה לתקן כל העולמות בלם על ידי קיום מצוה זו, ועל ידי קיום כל המצוות דאורייתא ודרבנן, שתכוננו ברחמיך לקיים בלם באהבה וביראה ובשמחה גדולה ובשלמות גדולה, עד שנזכה להמשיך שלום מאתך בכל העולמות בלם. ויקוים מקרא שכתוב, יהוה עז לעמו יתן יהוה יברך את עמו בשלום. עשה שלום במרומוי הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תורה טו - אור הגנוז

הדינים על ידי שדן את עצמו בעצמו, ואין היראה מתלבשת בשום דבר לעורר את האדם כי הוא בעצמו נתעורר, וכזה מעלה את היראה לשרשה, שיהיה לו רק יראת השם יתברך ולא יראה אחרת, ועל ידי זה יזכה לאור הגנוז הנ"ל:

ב. מי שרוצה למעם טעם אור הגנוז כנ"ל ירבה בהתבודדות בינו לבין קונו, וידין וישפט את עצמו בכל עת, כל עסקיו ומעשיו, אם כן ראו וקונו לו לעשות ולהתנהג נגד השם יתברך הגומל עמו טובות בכל עת ורגע, ויכלכל דבריו במשפט (תהלים קיב, ח). ועל הכל יבוא במשפט עם עצמו, והוא בעצמו ידן וישפט את עצמו על כל עסקיו ומעשיו. וכזה יסור מעליו כל הפחדים וינצל מיראות הנפולות, הינו שלא ירא ולא יפחד משום שר ואדון ותייה רעה ולסטים, ולא משום דבר שבעולם, רק מהשם יתברך לבד יירא ויפחד, וכזה יעלה את היראה לשרשה דהינו לדעת. ויזכה לדעת שלם שידע ממי להתירא, הינו ליראה את השם הנכבד לבד יראת הרוממות, ועל ידי זה יזכה להשגת התורה שבנגלה שהיא בחינת שפלות, ויזכה לשפלות באמת. ועל ידי זה יזכה לתפלה במסירת נפש שיבטל כל ישותו

א. מי שרוצה למעם טעם אור הגנוז, הינו סודות התורה שיתגלו לעתיד, צריך להעלות מדת היראה לשרשה. וזה זוכין על ידי משפט שהוא בחינת התבודדות ושיחה בינו לבין קונו, שמפרש לבו לפני השם יתברך ושופט ודן את עצמו על כל עסקיו, וכזה יסיר מעליו כל הפחדים ומעלה היראה מנפילתה, כי בשאין האדם דן ושופט את עצמו, אזי דנין ושופטין אותו למעלה, ואזי הדין נתלבש בכל הדברים, וכל הדברים שבעולם נעשים שליחים למקום לעשות כזה האיש משפט כתוב, הינו שיכול לקבל עניו ודינו על ידי כל הדברים שבעולם, כמו שרואין בחוש שכשמגיע לאדם איזה דין ויסורין חס ושלום, על פי רב הם באים על ידי סבה קלה, על ידי דבר קטן, שלא היה עולה על הדעת שעל ידי דבר קטן כזה יתנגל לו חולאת ויסורים כאלה חס ושלום, אך כל זה מחמת שהדין שעליו מלמעלה נתלבש כזה הדבר כדי לעשות בו המשפט המגיע לו, וכל זה בשאין האדם דן ושופט את עצמו בעצמו, אבל בששופט את עצמו בעצמו כנ"ל, אזי נתבטל הדין שלמעלה, ואינו צריך להתירא ולפחד משום דבר, כי אין דינו מלבש בהם, כי כבר בטל בעצמו

באהבתו וחקמתו וחסדו הגדול נתן לנו רשות לקרוא אותו בתארו אלו ולהתפלל לפניו, כדי שנוכח להתדבק בו יתברך. על-כן ראוי לומר על כל פנים אלו התבות והתארים בלב שלם ובכונה גדולה במסירת נפש, מאחר שאנו זוכין בחסדו הגדול לקרוא אותו בתארים:

ה. יש בחינת נחש שמסית את האדם שיתפלל לתועלת עצמו, כמו: הב לנא חיי ומזונא או שאר תועלת, וצריך להתגבר על זה ולהשתדל ליכות להתפלל בלי שום בונת תועלת עצמו, כאלו אינו בעולם כנ"ל, ועל-ידי-זה יזכה לאור הגנוז לצדיקים כנ"ל:

ו. הקדוש-ברוך-הוא מתאנה לתפלתן של ישראל, וכשישראל מתפללין לפניו הם ממלאין תאותו, ואזי נעשה כביכול בבחינת אשה, שהוא מקבל תענוג מעמנו כמו שכתוב: "אשה ריח ניהוח לה" (במדבר כח, ח). על-ידי הריח ניהוח שמקבל נעשה בבחינת אשה, "ונקבה תסובב גבר" (רמיה לא, כא). שהקדוש-ברוך-הוא נעשה בבחינת מלבוש נגלה, הינו מבחינה שהיה בתחלה נסתר, עכשו נתגלה על-ידי התפלה, וקדשא בריך הוא ואורייתא כלא חד (והר אחרי ע"ג), ואזי על-ידי התפלה נתגלה אורייתא הינו סתרי אורייתא:

ז. לסתרי תורה אין זוכים כי אם מי שמשחיר פניו בעורב ונעשה אכזרי על בניו בעורב כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (ערוכין כ"ב) בבחינת מסירת נפש, כמו שכתוב: "כי עליך הרגנו כל היום" (תהלים מד, כג) וכנ"ל שמתפלל בבטול כל גשמיותו:

וגשמיותו בשעת התפלה, ויתפלל בלי שום בונת תועלת עצמו, ולא יחשב לבלום את עצמו, רק יבטל כל עצמיותו וגשמיותו, ויתבטל כאלו אינו בעולם, כמו שכתוב: "כי עליך הרגנו כל היום" (תהלים מ"ד, כג), ועל-ידי-זה יזכה להשגת סתרי תורה שהיא אור הגנוז שיתגלה לעתיד, וכל זה זוכין על-ידי התבודדות כנ"ל:

ג. עקר הדעת הוא בלב, כי גם עבדים יש להם דעת אף הוא בלא לב, אף עקר הדעת כשהוא בלב כמו שכתוב: "ולא נתן ה' לכם לב לדעת" (דברים כב, ג). ושם בלב מקום היראה, הינו שעקר הדעת שידע את השם יתברך בלב, ולא במחו לבד, הינו שימשיך ויקשר את הדעת לתוך הלב, עד שתפל עליו אימה ופחד ויראה מגדלתו יתברך, עד שיתעורר לעבדו באמת, עד שיוכח ליראה עליונה ליראת הרוממות שידע מפי להתירא, וזה זוכה על-ידי התבודדות על-ידי ששופט את עצמו בעצמו, ועל-ידי-זה זוכה לאור הגנוז כנ"ל. אשרי הזוכה לזה:

ה. פשאנו קוראין להשם יתברך בתארים של בשר ודם, והוא נמצא לנו בכל קראנו אליו, זה חסד השם יתברך, כי אם לא היה חסד השם יתברך, לא היה כדאי לקרא ולכנות אותו בתארים ושבחים ותבות ואותיות, אבל זה הכל חסד השם יתברך. ומזה ראוי לאדם להתעורר ולהתלהב מאד בתפלה כשיזכר גדלת הבורא יתברך, כפום מה דמשער בלבה. שהוא מרום ומנשא מאד מכל אלו השבחים והתארים, רק

תפלה לתורה טו

ה. סתרי תורה נקרא קדש "וכל זר לא יאכל אלא מקדשיו ומקראיו, והם יאכל קדש" (ויקרא כב, י), בחינת ראשית, בחינת בית המקדש תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן:

תפלה לתורה טו

(טו) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, האל הגדול הגבור והנורא, אשר יראתך ואימתך על כל שנאני שחק, ועל כל השרפים ואופנים וחיות הקדש, ועל כל העולמות כלם, ועל כל ברואי מעלה ומטה, כלם ירעדון ויפחדון מאימת שמך. ובכן רחם עלי ברחמיך, על עצב נבזה ונמאס כמוני. שתמשיך עלי יראתך הקדושה תמיד, ותהיה יראתך על-פני לבלתי אהטא, ואזכה להרגיש יראתך הקדושה בכל אברי:

אנא יהוה, זכני ברחמיך הרבים וחסדיך העצומים, לבל אאבד את עולמי, חס ושלום, ולא איגע לריק ולא אלד לבהלה. ואזכה להסתכל על עצמי תמיד, ולישב דעתי היטב היטב, מה אני עושה בעולם הזה, עולם העובר כהרף עין. ולחשוב דרכי, ולשפוט בעצמי את כל המעשים, אשר אני עושה בכל עת ובכל יום ובכל שעה, להשפוט בעצמי עליהם בכל עת, אם אני עושה כהוגן, אם לאו חס ושלום. למען אזכה על-ידי זה לרחם על עצמי, ולשוב מפעשי הרעים וממחשבותי המגנות, להיות סור מרע באמת, הן במחשבה הן בדבור הן במעשה. ולעשות רק הטוב בעיניך תמיד:

אנא יהוה, חמל עלי בחמלתך, חוס עלי ברחמיך הגדולים, חוס ותנני, ורחם עלינו וראה שפלותינו ועניותנו, כי בצרה גדולה אנחנו, יותר ויותר מתועה בלב ים ומשוכב בראש חבל. לא ידעתי נפשי, להיכן אנוס, להיכן אברה, להיכן אעוף לשכון, להנצל מצרות נפשי המרבים מאד מאד. ולא ידעתי כלל למצוא איזה דרך, איך לצעוק ולזעוק אליך, כי זה ימים ושנים אשר אני עוסק לקרא אליך לעורר חסדיך לגלות רחמיך, שתזכני לצאת מרע לטוב, מחשך לאור, שתעזרני לעזוב דרכי הרע ומחשבותי המגנות מאד, באשר למדתנו על-ידי צדיקיך האמתיים, שהתפלה מועילה לכל-דבר, ועקר ההתקרבות אליך באמת הוא על-ידי תפלה, ואתה שומע תפלת כל-פה ואפלו קול צעקה מבוטן שאול, מעמקי עמקים, אתה שומע ברחמיך, ולמה לא תטה אזן לשמע את דברי עבדך העומד לפניך, הצועק אליך זה זמן רב. ולא די שאיני זוכה להיטיב מעשי בכל יום, אף גם בכל יום ויום צרת נפשי מרבה מחברו, ואיני יודע כלל מה אעשה, איזה עצה ותחבולה אבקש, להמשיך עלי כח הקדושה, שאזכה להתגבר ולכבש את יצרי הרע, ולכוף ולשבר ולבטל את תאוותי, כי אין לי שום דרך לנוס ממה שאני צריך לנוס, להציל את נפשי מדינה של גיהנום, כי אם על-ידי תפלה ותחנונים וצעקה ושועה וזעקה אליך, וגם זה נמנע ממני, כי איך יזכה נרדף ומכה, ממשך וממרט כמוני, לתפלה וצעקה באמת פראוי. רק אני מתיב לצעוק ולהתפלל

תפלה לתורה טו

צה

כפי בחי. ואם גם זה אינו מועיל לי חס ושלום, לא ידעתי מה לעשות, איך לבקש לי מנוס ומבטח:

רבוננו של עולם, אמת ידעתי, כי אני בעצמי החיב ובי אדוני העון, כי איני מתגבר על תאוותי אפלו שעה קטנה, ובעוונותי הרבים הייתי כמי שמושך על עצמו את התאוות חס ושלום, ולא די שלא השתדלתי לנרשם ולהתגבר עליהם, אף גם משכתים עלי, רחמנא לצלן מעתה. אך הלא גם על זה כבר בקשתי מלפניך והפלתי תחנתי לפני חסדיך האמתיים, שתמלא רחמים עלי, ותצילני ברחמיך ממני בעצמי, לבל אהיה עוד אכזר על נפשי האמלקה מאד, ואזכה לרחם על עצמי. כי אין רחמנות בעולם כמו הרחמנות שיש על מי שנתרחק מך, ועדין אינו זוכה להתקרב באמת, באשר אתה ידעת באמת, יהוה אלהי, רופא חולים, מתיר אסורים, סומך נופלים, שומע אנקת אביונים, חמל עלי ואל תעזבני ואל תפשיני, ראה עניי ומרודי לענה וראש, ואני ידעתי גואלי חי, ואתה חושב מרחוק להטיב אחריתי, ולהשיב את שבותי, ענני יהוה ענני, עזרני עזרני, חנני חנני, הושיעני הושיעני, תן לי חנינא ולא אבד, זכני ועזרני לשוב אליך באמת בתשובה שלמה, ועשה את אשר ברחמיך אלה ואת משפטיך אשמר. וזכני למשפט דקדשה באמת, שאזכה לישוב דעתי בכל יום תמיד, ואשפט את עצמי היטב, ואדון בעצמי את כל העסקים והענינים והמעשים אשר אני עושה אם כן ראוי לי לעשות, לבלות ימים במעשים כאלה חס ושלום. ואזכה לאחז את דעתי היטב זמן מסים בשוב הדעת הזה ובמשפט הזה, ולא אניח את דעתי ומחשבותי לברח מזה מהרה, רק אזכה לכנוס בשוב הדעת הזה ובמשפט הזה היטב היטב, עד שאזכה שיתחזק ישוב דעתי באמת בתקף גדול ובהתגברות חזקה, באפן שאזכה לסור ולשוב מעתה תכף ומיד, מכל המעשים הרעים ומכל המחשבות הרעות, ולאחז רק במעשים טובים תמיד:

ועל ידי זה תזכני ברחמיך ליראה שלמה, ליראה את השם הנכבד והנורא הזה את יהוה אלהינו. ותהיה יראתי ברה ונקיה בלי שום פסלת, ויהיה לי רק יראת יהוה לבד, ותגדל חסדיך עמי ותמתיק ותבטל מעלי ומעל ורעי ומעל כל עמך בית ישראל כל מיני דינים שבעולם. ואל תדינני כמעשי ואל תשפטיני כמפעלי. אל תבוא במשפט עמי כי לא יצדק לפניך כל חי. רק תגור בחסדיך הגדולים והמרבים לבטל מעלי כל המשפטים וכל הדינים שבעולם, שלא יהיה להם שום פתחון-פה לעורר דין ומשפט חס ושלום, רק תזכני שאני בעצמי אשפט עצמי היטב בכל עת, לעורר עצמי לתשובה שלמה באמת תמיד, עד שאזכה להיות ברצונך הטוב באמת לאמתו. ותצילנו ברחמיך הרבים מכל מיני יראות הצוניות, מיראות נפולות, שלא אירא ואפחד משום שר ואדון, ולא משום מין תיה רעה ולסטים, ולא משום דבר שבעולם, כי אם מך לבד אירא ואפחד, ותהיה יראתך עלי פני תמיד לבלתי אחטא. ואזכה להעלות היראה לשרשה לדעת הקדוש. ואזכה ברחמיך העצומים להשלים דעתי

תפלה לתורה טו

בשלמות בקדשה ובטהרה, למען אדע ממי אתירא, ליראה את שמך הגדול לבד. וימשך היראה הקדושה בכל אברי ברמ"ח אברי ובשם"ה גידי, ואזכה להיות מלא אימה ופחד ויראה גדולה באמת משמך הגדול והקדוש בכל עת ובכל שעה תמיד, ויתזכני ברחמיך הרבים לדעת שלם באמת בקדשה ובטהרה:

יהוה אלהים, אתה ידעת את גדל פחיתות ושפלות ופגם דעתנו, כי דעתנו נפגמה ונתקלקלה מאד, על ידי מעשינו הרעים ומחשבותינו המגנות ודעותינו המבלבלות מאד, עד אשר אין אנו יודעים כלל לתת עצה בנפשנו, איך להתנהג בשום דבר שבעולם. אנא יהוה, מלא רחמים. חמל עלי וחנני מאתך דעה שלמה, שאזכה לדעת שלם בקדשה, למען אדע את שמך באמת, ואירא מך תמיד, ואזכה ליראה עלאה וראת הרוממות:

ובכן תזכני ברחמיך הרבים, שאזכה לעסק בתורתך הקדושה תמיד יומם ולילה, ותפתח את דעתי ותאיר עיני בתורתך, ואזכה ללמד תורתך הקדושה בשכל צח וזך. ואזכה לידע ולהבין במהירות גדולה בכל מקום שאני לומד, ולא יהיה כח לשום מבלבל לבלבל את דעתי חס ושלוש בשעת למודי בשום בלבול שבעולם, הן מחשבות חוץ מחשבות זרות מהבלי עולם, הן בלבולים וערבובים ועקמומיות בענין הלמוד בעצמו. מבלם תציל אותי אבי שבשמים ברחמיך הרבים, רק אזכה להתגבר ברחמיך לסלק ולבטל מעלי כל מיני בלבולים ועקמומיות שבעולם בשעת הלמוד. ואזכה ללמד הרבה במהירות גדולה, בשכל צח וזך באמת, ואזכה להתחיל ולגמר כל ספרי התורה הקדושה שבכתב ובעל-פה וללמד אותם כמה פעמים. אנא יהוה, מלא רחמים, אתה ידעת את עצם הבלבולים והערבובים שמערבבים ומספכים ומבלבלים את דעתי תמיד, ובפרט בעת למודי, עד שלא זכיתי עד הנה ללמוד שעה קלה במחשבה זכה ונכונה, וכל היום כלו אפלו בעת למודי, דעתי מבלבלת ומטרפת מאד, בכמה מיני בלבולים וערבובים ומחשבות של שטות ועקמומיות הלב, אלפי אלפים ורבי רבבות, בלי שעור וערך בכל עת ובכל שעה. ואין אני יודע להיכן אברח להציל את נפשי מהם. יהוה אלהים אתה ידעת, אתה ידעת את פזור דעתנו כי פגמנו וקלקלנו את דעתנו מאד, וזה ימים ושנים אשר דעתי מפזרת מאד, ומשוטטת בכל עת בשטותים ובלבולים ובהרהורים רעים ובכמה מיני פגמים, אשר אי אפשר לבאר ולפרש כלל. אם אמרתי אספרה כמו אפס קצה מעצם בלבול עכירת הדעת, יכלה הזמן, וכל העצות טובות שגלית לנו על ידי צדיקי אמת, איך להנצל מהם בשב ואל תעשה, מרדנו בהם ולא קימנום. עד שבעונותינו הרבים קלקלנו ופגמנו מאד בכל העצות טובות שגלית לנו כבר, ואשר אתה מנלה לנו ומרמוז לנו בכל עת עצות ישרות, איך להנצל מבלבול ופזור דעתנו, כי לא הייתי מתגבר כלל לקימם, עד אשר נתבלבלה ונתפזרה דעתנו כל כך, שאפלו בשעה שאנחנו רוצים להתגבר ולעזוב מחשבותינו הרעות ולאחזו בדרך עזותיך הטובות, שוב אין אנו יכולים כלל להחזיק

מחשבותינו במנוחה בקדשה ובטהרה אפלו זמן מועט. יהוה אלהים, אבינו שבשמים, רחמן האמת, מלא רחמים בכל עת ובכל רגע תמיד. אתה ידעת כמה אנהנו רחוקים עכשיו מקדשת המחשבה ומשלמות הדעת, וכבר עלינו שנותינו בהכל וריק, בכלבול הדעת ובמחשבות רעות ופגומות מאד, בכל עת ובכל שעה. ועדין לא זכינו לישוב הדעת בראוי באמת אפלו שעה אחת מנעורינו עד היום הזה, כי הטאנו עינינו ופשענו מאד ופגמנו בהברית קדש, אשר עלי ידי זה נטרף ונתבלבל דעתנו מאד, ואין אנו יודעים כלל איך להחיות את עצמנו, ובאיזה דרך נזכה לשוב אל הדעת הקדשה בשלמות בראוי באמת, כי קלקלנו ופגמנו בכל הדרכים והשבילים של הדעת הקדשה:

אנא יהוה, חמל עלי ברחמיך הרבים, חוס וחמל נא על נפשי האמללה מאד, הינעה מאד, החלושה מאד, הרעבה וצמאה מאד, המנחת במקום שמנחת. כאשר אתה לבר ידעת גדל עצם הרחמנות אשר עלינו בעת הזאת, בעוקבא דמשיחא בעמק הגלות. צרות נפשנו הרחיבו מאד בלי שעור וערף, אשר אי אפשר לבאר ולספר כלל חלק אחד מאלף ורבבה מהם. אבינו שבשמים עזרנו, אבינו שבשמים חננו, אבינו שבשמים, אין אנו יודעים כלל מה לדרב, ובאיזה דרך נזכה לרצות ולפיס אותך, אחר שנאצנו עצותיך העליונות ומרדנו נגדך הרבה מאד:

רבנו של עולם, אתה ידעת, כי כל דבורי ובקשותי ותחנותי וכל מה שאני מצפה ומקנה ומיחל עדין לישועתך באמת כהרף עין, בכלם אין לי שום סמיכה ומבטח ומנוס, כי אם בכח הצדיקי אמת אשר זכית אותנו בכל הדורות. וגם בדור הזה זכית אותנו לצדיקים אמתים גדולים ונוראים אשר נקרא שמם עלינו, ועל כחם הגדול לבר נשעננו. ובכן יהמו נא מעיד עלינו, יהמו ויכמרו רחמיך העצומים עלינו, על מרדך בלי חשך כמונו, על עני וכואב, נכאה ללב כמונו, ועזרנו ברחמיך הרבים, בכח וזכות הצדיקי אמת, שאזכה להתגבר על כל מחשבותי הרעות, ואזכה להשלים דעתי בקדשה ובטהרה ברחמיך הרבים. ותזכני ללמד ולהנות בתורתך הקדושה תמיד יומם ולילה, ואזכה ללמד במהירות גדול בלי שום בלבולים כלל, ואזכה שיזדבד מוחי, ויהיה מוחי ושכלי נד וצח ונקי בלי שום פסלת כלל, ויהיה מוחי ושכלי מהיר והרף להבין הדבר על בריו באמת לאמתו במהירות גדול בלי עיון כלל. ותרחם עלי, שאזכה לענוה ושפלות אמת, שלא יעלה בלבי שום צד גאות ופניות כלל. וגם כאשר תזכני ברחמיך ללמד תורה הרבה אזכה לכל אחזיק טובה לעצמי כלל, ולא יעלה בלבי חס ושלום, עלי ידי למוד התורה, שום פניות ונסות הרוח כלל. ואזכה ללמד תורה הרבה לשמה בקדשה ובטהרה, בענוה ושפלות באמת, ואזכה ללמד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תורתך באהבה:

ובכן תזכני ברחמיך הרבים לתפלה באמת בשלמות בראוי ואזכה להתפלל כל היום בלו באמת, ותעורר את לבבי ברחמיך הרבים שאזכה לשפך שיחי לפניך, לפרש שיחתי לפניך תמיד בתפלה ותחנונים. ואת כל הטוב אשר נסתר ונצפן בנקדתי

הטובה, אוכל להוציא לאור על ידי דבורי התפלה ותחנונות ובקשות באמת מעומקא דלבא, עד שאזכה שיתגלה הטוב הנעלם והנסתר אצלי, ויתגבר הטוב על הרע, עד שאכניע ואבטל את הרע לגמרי, עד שאזכה לצאת מרע לטוב, מחשך לאור גדול. ותזכני ברחמיך להתפלל במסירות נפש באמת, ואזכה לבטל כל ישותי וגשמיותי ולא אתפלל בשביל תועלת עצמי כלל, רק אזכה להתבטל לגמרי בשעת התפלה כאלו אינני בעולם כלל, וכל כונתי בתפלה יהיה רק לשמך באמת, להעלות השכינה מהגלות, לגלות אלהותך בעולם. וכאשר כבר התחלת ברחמיך וחסדיך הרבים לגלות אלהותך בעולם, ולמדתנו על ידי צדיקיך האמתיים לסדר שירות ותשבחות ותפלות ותחנונים לפניך, והורית לנו שמוטיך הקדושים, וגזרת בחסדך לסמך אותנו בתאריך ושבתך, שיהיה לנו רשות ובה לכנות ולקרוא אותך בתארים ושבתים, אשר על ידי זה לבד יש לנו סמיכה ותקנה להתקרב אליך באמת ולדעת אותך בלב שלם. כן ברחמיך הרבים תזכה אותנו בכל דור ודור, ובכלל ישראל תזכה אותי גם כן, ותתן לי דעת אמתי דקדושה על ידי תורתך הקדושה, שאזכה לסדר שירות ותשבחות ותפלה ותחנונים לפניך תמיד כל ימי חיי, באמת באמונה ובדעה נכונה ומישבת. ואזכה לבון אל האמת ולכנות ולקרוא אותך בתארים ושבתים הגונים הראויים לקרות אותך בהם, באפן שייעלו דברי תחנותי ובקשותי ושירות ותשבחות שאני מסדר לפניך, לרצון. ויעוררו רחמיך הרבים עלי, ותתרצה ותתפייס אלינו. ותזכנו מעתה להתקרב אליך באמת, ומאוצר מתנת חנם חנני, כי עיני לך תלויות ומחכות, שתזכני לבוא לתפלה באמת, ואזכה לעסק בתפלה תמיד, עד שאזכה על ידי התפלה לבוא ולהגיע ולהשיג סודות התורה האמתיים. ואזכה לטעם טעם אור הגנוז, אשר אתה עתיד לגלות לצדיקיך האמתיים, שהוא פנימיות סתרי תורה. ותזכני לחזות בנועם יהוה ולבקר בהיכלו. אדון כל, מלא רחמים, חנני וזכני ברחמיך הרבים לתורה ותפלה באמת במסירת נפש, עד שאזכה ברחמיך לטעם גם בעולם הזה טעם אור הגנוז אשר גנוז וצפון ליראיך, כמו שכתוב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים כד נגד בני אדם. כי אתה טוב ומטיב לכל, ואתה ידעת כי אין טוב אמתי בעולם, כי אם להיות סור מרע באמת ולעשות מעשים טובים, להיות משעבד ובטל אל התורה ואל העבודה באמת תמיד, עד שגזכה לטעם טעם אור הגנוז גם בעולם הזה, אשר זאת היא הטובה האמתית והנצחית, עשה עמי בחסדך, וזכני לטעם מטובך האמתי. מקים מעפר דל, מאשפות ירים אביון. חנני ורחימי ומטובך תשביעני, ומזיו כבודך תראני, ולחיים נצחיים תזכני, מעתה ועד עולם, אמן סלה:

תורה טז – רבי יוחנן משתעי

א. לפעמים בטולה של תורה זו היא בתורה ועבודת השם תמיד, אי אפשר קיומה (מקורות צ"ט), כי מי שרוצה לעסק שיהיה תמיד דבוק בהשם יתברך

תַּפְלָה לְתוֹרַה טז

צט

לְפַעֲמִים מְאִירוֹת בְּשֵׁם בְּשִׂיחָנוּ
דְּבוּקִים בְּחֻמָּה, וְלְפַעֲמִים מְאִירוֹת
כִּירַח בְּשֵׁם לְקוֹן אֶת עֲצֵמֵנו מְלֻשׁוּטֵט
בְּחֻמָּה, כִּי הִירַח אֵין מְאִיר כִּי אִם
בְּשִׁנְסֵתֶלֶק הַשֶּׁמֶשׁ. וְלַעֲתִיד לְבֹא עַל־
יְדֵי תְרִין מְשִׁיחִין וְנֵאלֹו מִכָּל הָאֲמוֹת
שְׂנֵבְלָלִים בַּעֲשׂוֹ וְיִשְׁמַעְאֵל, שֶׁהֵם תְרִין
עֲנִינֵי דְמַכְסִינֵן עַל הָעֵינִין (וְהַר ח'י'ג'ר'נ"ב) וְאֵז לֹא
יִצְטַרֵךְ לְבַטֵּל מִדְּבִקוֹתוֹ וְיִתְקַים (יִשְׁעִיָה ל' כ"ו)
וְהָיָה אֹרֶךְ הַלְבָנָה כְּאֹרֶךְ הַחֻמָּה בְּמַהֲרָה
בְּיָמֵינוּ אָמֵן:

וּבְתוֹרָתוֹ בְּלֵי הַפֶּסֶק, רַק הִהְכַרַח לְבַטֵּל
לְפַעֲמִים. כִּי לְפַעֲמִים צְרִיךְ לְצַאת לַחוּץ
לְעֶסֶק בְּדַבְרֵי הָעוֹלָם כְּדֵי שְׂלֵא יִתְגַבְּרוּ
הַבְּלָבוּלִים שֶׁל הַסְטֵרָא אַחֲרָא, וְיִתְבַטֵּל
חַס וְשְׁלוֹם חֻמָּתוֹ לְגַמְרֵי, וְעַל־כֵּן הִהְכַרַח
לְבַטֵּל לְפַעֲמִים. אֲבָל כְּשִׁיבֹא מְשִׁיחַ אֵז
לֹא יִצְטַרֵךְ לְבַטֵּל מִדְּבִקוֹתוֹ:

ב. הַצְדִּיק, בְּשַׁעֲוֶסֶק בְּחֻמָּה עֲלִיוֹנָה,
אֵז מְאִירוֹת עֵינָיו בְּשֵׁם, וְזֵהוּ בְחִינַת:
"עֵינָיו מְאִירוֹת בְּשֵׁם וְכִירַח".

תַּפְלָה לְתוֹרַה טז

(טז) רְבוּז הָעוֹלָמִים, אַתָּה בְּרַאת אוֹתָנוּ בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּעוֹלָם הַשְּׁפָל הַזֶּה, וְנִגְרַתְּ עַל
נַשְׁמַתָּנוּ שֶׁתִּרְדַּם מֵעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, מֵהִיכָלֵךְ דְּמַלְכָא מְקַדְשֵׁי קְדוּשִׁים, וְתַכְנַס בְּגוֹף הַנַּשְׁמָה
בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְכִנְיָתָךְ הַקְדוּשָׁה הִיְתָה לְטוֹבָתָנוּ, כְּדֵי שְׂנֻזְכָּה לְדַבֵּק עֲצֵמֵנו בְּךָ בְּעוֹלָם
הַשְּׁפָל הַזֶּה. עַל־כֵּן בְּוֹדֵאֵי חוֹבָה עֲלֵינוּ לְהִיּוֹת דְּבָקִים בְּךָ תְּמִיד בְּלֵי הַפֶּסֶק רְנַע, וְלַעֲסֹק
בְּתוֹרָתְךָ הַקְדוּשָׁה יוֹמָם וְלַיְלָה, בְּלֵי שׁוּם הַפֶּסֶק וּבַטּוֹל כָּלֵל, כִּי הֵיא חֵינּוּ וְאַרְךָ יָמֵינוּ,
וְאֵין לָנוּ שׁוּם חַיּוֹת כִּי אִם בְּשִׂאָנוּ דְּבָקִים בְּךָ וּבְתוֹרָתְךָ הַקְדוּשָׁה, אֲבָל מַה נַּעֲשֶׂה, יְהוּה
אֱלֹהֵינוּ, כִּי אַתָּה יְדַעְתָּ, כִּי מַחֲמַת עֲכִירַת נַשְׁמִיּוֹת גּוֹפָנוּ, וּמַעֲצָם גְּלוּתָנוּ בֵּין הַעֲכוּם
בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, אֵי אֶפְשֶׁר לָנוּ עַכְשָׁיו בְּשׁוּם אֶפְןֵי לְהִיּוֹת תְּמִיד דְּבוּקִים בְּךָ וּבְתוֹרָתְךָ
הַקְדוּשָׁה בְּלֵי שׁוּם הַפֶּסֶק כַּמְטָל עֲלֵינוּ, וּבְהִכָּרַח אָנוּ מְכַרְחִים לְפַעֲמִים לְבַטֵּל קְצַת
מֵעַט מִדְּבִרֵי תוֹרָה, מְלֻשׁוּטֵט בְּחֻמָּתְךָ הַקְדוּשָׁה, כִּי מַעֲצָם הַבְּלָבוּלִים הַבָּאִים עַל
הַמּוֹחַ עַל־יְדֵי הָעֲנִינֵי דְמַכְסִינֵן עַל עֵינֵינוּ, הַמַּתְגַּבְּרִים עִתָּה בְּתַקְרָף גְּלוּתָנוּ. מַחֲמַת זֶה,
הִהְכַרַח אֶפְלוֹ לְהַצְדִּיק הָאֲמֵתִי, שֶׁיִּתְבַטֵּל לְפַעֲמִים מִדְּבִקוֹתוֹ וּמִחֻמָּתוֹ הָעֲלִיוֹנָה, כְּדֵי
לְתַת נִיחָא לְהַמּוֹחִין, שְׂלֵא יִתְגַבְּרוּ הַבְּלָבוּלִים חַס וְשְׁלוֹם, לְבַלְבֵּל וּלְבַטֵּל לְגַמְרֵי. וְאַנְכֵי
הָעֵנִי בְּדַעַת, הָרַשׁ בְּחֻמָּה, לֹא יְדַעְתִּי נַפְשִׁי, אֵיךְ לְהַתְנַהֵג בְּעֲנִינֵי הַלְמוּד וְהַבַּטּוֹל, אֵיךְ
לְפַלֵּס דְרָבִי, שֶׁיְהִיָּה הַבַּטּוֹל בַּעַת הִהְכַרַח לְבַד בְּמוֹעֲדוֹ וּבְזִמְנוֹ שְׂלֵא לְהַתְבַטֵּל יוֹתֵר
מְדֵי.

וּבְכֵן בְּאֵתִי לְפָנֶיךָ לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים מִלְּפָנֶיךָ יְהוּה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שֶׁתְּזַכְּנֵנִי וְתִדְרִיכֵנִי
בְּדַרְךָ הַנְּכוֹן וְהָאֲמֵת, וְתִשְׁפִיעַ עָלַי מִמְּעוֹן קְדֻשָׁתְךָ חֻמָּה בִּינָה וְדַעַת. וְתַעֲזָרְנִי שְׂאֲדַע
אֵיךְ לְהַתְנַהֵג בְּעֲנִינֵי זֶה, בְּעֲנִינֵי בַטּוֹלָה שֶׁל תוֹרָה זֵהוּ קְיוּמָה. וְתִדְרִיכֵנִי וְתַלְמִדְנִי בְּאֶפְןֵי
שְׂאֲזַכָּה לְהַתְנַהֵג תְּמִיד בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, לַעֲשׂוֹת הַכֹּל יָפָה בַּעַתוֹ, לְעֶסֶק בְּתוֹרָה וְתַפְלָה
וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים לְשִׁמּוֹךְ תְּמִיד יוֹמָם וְלַיְלָה בְּהַתְמַדָּה גְּדוּלָה וּבְזִרְיוֹת גְּדוּלָה, וְאַזְכָּה

תפילה לתורה טז

להרבות בכל יום בעבודת יהוה באמת. ותחנני לדעת מתי אני מכרח לבטל קצת, ואזכה שלא יהיה לי שום בטול כי אם בעת ההכרח לבד. ואפלו בעת שאני מכרח להתבטל קצת מדברי תורה. תעזרני ותזכני שלא אתבטל חס ושלום לגמרי מכל וכל. רק תחנני דעה בינה והשכל, ותשפיע עלי שכל מאתך, שאוכל להיות דבוק בהעלם אל השם יתברך ואל התורה הקדושה, אפלו בעת בטולה של תורה. ויהיו מאירין עיני שכלי בעת הבטול, על ידי הרשימו שנשארו מאור החכמה של התורה הקדושה שהייתי עוסק בה. ויהיו עיני מאירות כשמש וכירה. לפעמים כשמש, כשאנו דבקים בחכמה העליונה בתורתך הקדושה. ולפעמים כירה, כשאנו מכרחין להתבטל מן החכמה ומעסק התורה, שאז יאירו עיני כירח יקר הולך באפן שאזכה להתדבק בך תמיד לעולם ועד. ותהיה בעזרי תמיד, ותושיעני לשוב אליך באמת בתשובה שלמה לפניך, ואזכה מעתה להתדבק בך באמת כרצונך הטוב, ואזכה לבלות כל ימי בתורה ותפילה ובמעשים טובים, בקדושה ובטהרה באמת ובאמונה וביראה ובאהבה, כשמתה ובטוב לבב מרב כל. עזרני ברחמיך הרבים שלא אאבד מעתה שום שעה ושום רגע מימי חיי המועטים בחנם, כי מעט ימי, ואם לא עכשיו אימתי. כי הלא אתה עתיד לקבל דין וחשבון מאתנו, על כל שעה ורגע מימי חיינו. עזרני שאפלו בעת שאני מכרח להתבטל מדברי תורה, שתזמין לי אז איזה עסקים מעבודתך ורצונך שאוכל על ידם לפקח את דעתי ולתת ניהא למוחי ואף-על-פי-כן אעסק אז בדברים קדושים שהם רצונך באמת, חוס וחמל עלי ועזרני מעתה להיות כרצונך הטוב תמיד באמת:

ותעזר רחמיך הרבים עלינו, ותמהר ותחיש לנאלנו ותשלח לנו מהרה את משיחינו, משיח בן-דוד ומשיח בן-יוסף, ושניהם יתחברו ויכללו יחד, ויכניעו וישפילו את כל השבעין עכו"ם וכל הסטרא אחרא עד עפר, ויגלו חכמתם בעולם, ויפוצו מעינותיהם חוצה. ותמלא הארץ דעה לדעת את יהוה כמים לים מכסים. וידע כל פעול כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור כי אתה יצרתו, וישובו כל העמים על-ידי חכמתם של התרין משיחין לעבודתך וליראתך. ויקוים מקרא שכתוב, כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יהוה לעבדו שכם אחד. ותעביר ממשלת זדון מן הארץ, ומלכות הרשעה מהרה תעקר ותשבר ותמגר ותכלם ותשפילם במהרה בימינו. ותבטל ותבער כל הענגין דמכסיין על עינינו, ואז נזכה להיות דבקים בך ובתורתך הקדושה תמיד, בלי שום הפסק ובטול כלל ולא יהיה כח לשום מונע ולשום מבלבל לבלבל את דעתנו כלל, רק נזכה להיות דבקים בך תמיד כל ימי חיינו לעולמי עד ולנצח נצחים ויקוים מקרא שכתוב. והיה אור הלבנה כאור החמה. במהרה בימינו אמן:

תורה יז - ויהי הם מריקים שקיהם

ומבקש תמיד ומוצא ההתפארות שיש בישראל בכלל ובפרט ובפרטי פרטיות, ועל-ידי-זה יודע ומשיג כל הרצונות של השם יתברך שהיה לו בכל הבריאה בכלל ובפרט ובפרטי פרטיות. ועל-ידי שהצדיק מעלה ההתפארות שמתפאר השם יתברך עם ישראל, שעל-ידי-זה נתגליון כל הרצונות של הבריאה כנ"ל, על-ידי-זה נתגלה היראה והאהבה:

ג. צריך לדעת שהשם יתברך מתפאר אפלו עם הקל שבקלים שבישראל. אפלו פושע ישראל כל זמן ששם ישראל נקרא עליו, יש בו התפארות פרטי שהשם יתברך מתפאר עמו. על-כן אסור לאדם ל'אש עצמו מהשם יתברך אפלו אם קלוקל ופגם הרבה מאד חס ושלום. כי עדין לא פסק חביבות השם יתברך ממנו כנ"ל, ועל-כן יכול עדין לשוב להשם יתברך. והעקר הוא על-ידי אנשי אמת, שהם יכולים למצא גם הטוב וההתפארות שיש אפלו בהנרע שבגורעים, ולהשיב הכל להשם יתברך:

ד. באמת מלפני המלך בודאי הכל יראים וחרדים. אך אף-על-פי-כן, ביום הגדת המלך ביום גנוסיא דמלכא שלובש המלך בגדי התפארות, אזי נתגלה היראה יותר ויותר, כי מתפעל הנפש יותר על-ידי הראיה מעל-ידי הידיעה. ועל-ידי התגלות ההתפארות שזה בחינת התגלות היראה, על-ידי-זה נתגלה הרצון שזה בחינת אהבה. כי כן דרך המלך ביום גנוסיא דמלכא, שלובש בגדי התפארות, שאז נופל יראה גדולה

א. יראה ואהבה אי אפשר לקבל כי אם על-ידי צדיקי הדור:

ב. הצדיק מבקש ומחפש תמיד לגלות הרצונות של השם יתברך. הינו הרצון שהיה להשם יתברך בכלל הבריאה, דהינו מה שעלה ברצונו יתברך לברא את העולם בכלל. וכן הרצונות שהיה לו יתברך בפרטי הבריאה ובפרטי פרטיות. כי כל בריה משנה מחברתה בתמונה ובכח ובטבע ובהנהגה. וכן בפרטי פרטיות יש בכל בריה בפני עצמה גם כן כמה וכמה פרטים ושנויים בין איבר לאיבר וכיוצא. ובכל הברואים כלם דומם צומח חי מדבר בכלם יש שנויים רבים לאין מספר בין כל אחד לחברו, וכן בכל אחד בפני עצמו בפרטי פרטיות כנ"ל. והכל הוא רק מחמת רצון הבורא יתברך שרצה שזה יהיה כך וזה כך. והצדיק מחפש תמיד אחר אלו הרצונות, ומשיג ומוצא אותם על-ידי ההתפארות שמוצא בישראל בכלל ובפרט ובפרטי פרטיות. כי כל העולם לא נברא רק בשביל שצפה השם יתברך על ההתפארות והשעשועים שיקבל מישראל. וככל הבריאה היה בשביל ההתפארות שיקבל מכלל ישראל, ופרטי הבריאה היה בשביל ההתפארות שיקבל השם יתברך בפרטיות מכל אחד ואחד מישראל. וכן השנויים בפרטי פרטיות שיש בכל הנבראים, היה כפי ההתפארות שיקבל השם יתברך מכל אחד מישראל בפרטי פרטיות מכל תנועה טובה שבו. והצדיק מחפש

שבאמת הצדיק מאיר בכל העולמות
מכל-שכן בעולם הזה, אף-על-פי-כן
אצלו אינו מאיר כלל מגדל החשך שלו.
ואף שהוא אצל הצדיק ויושב אצלו, אינו
יכול לטעם ולהבין ולראות אורו הגדול,
שעל ידו יוכל לבוא לתכלית הטוב
והנצחית:

ו. וכל זה הוא מחמת המעשים רעים
שלו, שעל-ידי זה נחשף שכלו בכסילות,
דהינו דעות נפסדות. והוא נדמה בעיניו
שהוא חכם, ונופלים לו קשיות על הצדיק
האמת, אבל כל אלו הדעות הנפסדות
והקשיות והחכמות בלם הם שטות
וכסילות גמור, שמחמת עכירת מעשיו
נתחשף שכלו בכסילות כנ"ל. ועל-ידי-
זה נתחשף אצלו אור הצדיק ומחמת זה
אין לו יראה ואהבה כנ"ל:

ז. על-ידי אכילה בכשרות כראוי,
שאוכל במתינות ואינו אוכל בדרך
הלעטה, על-ידי-זה נתתפן השכל ונכנע
הכסילות. אבל בפאובל כוזלל וסובא,
על-ידי-זה מתגבר הכסילות על השכל,
ועל-ידי-זה נחשף אצלו אור הצדיק ואינו
יכול לקבל ממנו יראה ואהבה:

ח. על-ידי צדקה לצדיקים אמתיים
ולעניים הגונים, על-ידי-זה נעשין גרים,
ועל-ידי-זה נתתפן פגם האכילה. ועל-
ידי-זה נשלם ונתתפן השכל וזוכין
לראות אור הצדיק, ועל-ידי-זה זוכין
לקבל ממנו יראה ואהבה:

ט. הצדקה שנותן לצדיקים אמתיים
ולעניים הגונים, נחשבת כאלו נותן
לכמה וכמה נפשות מישראל:

על הכל, והכל תרדים וזוחלים מפניו.
ואחר כך מגלה המלך רצונו לכל אחד
ואחד ומחלק ונותן מתנות לכל אחד
ואחד לפי כבודו, כפי רצון המלך
ואהבתו שיש לו לכל אחד ואחד, שזהו
בחינת אהבה. כי מתחלה בעת התגלות
ההתפארות נפל פחדו ויראתו על כלם,
ואחר-כך בשרואים רצון המלך וקרבתו
לכל אחד ואחד, על-ידי-זה מתקרבים
אליו ואוהבים אותו. ועל-כן על-ידי
שהצדיק מגלה ההתפארות שמתפאר
השם יתברך עם ישראל, שזה בחינת
יום הולדת המלך יום גנוסיא דמלכא
דהינו שנוולדת בחינת המלכות, כי עקר
בחינת המלכות הוא רק על-ידי ישראל
שמקבלין מלכותו כי אין מלך בלא עם.
ואז ביום גנוסיא דמלכא דהינו שנתגלה
ההתפארות של ישראל, אז מתפעל נפש
הרואה ונתגלה ונפול יראתו על כלם
ואפלו על שנאני שחק. ועל-ידי שמגלין
הצדיקים ההתפארות הזאת על-ידי-זה
הם מגלין הרצונות של השם יתברך שיש
בכל דבר ודבר כנ"ל. בן ביום גנוסיא
דמלכא שאז הוא התגלות ההתפארות
אזי הוא התגלות רצונו יתברך, כי אחר-
כך הוא מגלה רצונו לכל אחד ואחד
ונותן להם מתנות ומרומם קרנם לכל
אחד ואחד כפי רצונו כנ"ל. וזה בחינת
התגלות האהבה כנ"ל. נמצא שיראה
ואהבה נמשכין על-ידי הצדיק שמגלה
ההתפארות כנ"ל:

ה. בשנחשף אצל אחד היראה והאהבה,
זהו מחמת שנתחשף אצלו אור הצדיק
שממנו מקבלין יראה ואהבה כנ"ל. ואף

בגלות כזה ויכול לילך לכיוון והפסד חס ושלום. ומתחיל להצטער ולהתגעגע ולרחם על עצמו, על שנפל ממקום גבה כזה למקום עמק כזה, ועל-ידי זה שב וחזור אל הקדשה. וכל זה נמשך על-ידי צדקה הנ"ל:

יב. ומזה ממילא יוכל כל אדם להבין בעצמו כמה וכמה הוא בעצמו צריך לרחם על עצמו כשיזכר גדל מעלתו בשרשו. ויאמר בלבו הלא אני מזרע ישראל שהם למעלה מכל העולמות ושעלו במחשבה תחלה כנ"ל, ואיך אני מטל עתה בבזיון. וחס ושלום חס ושלום מי יודע מה יהיה להלן בימים הבאים, כי הלא הבעל דבר רוצה לכלות אותי חס ושלום. ועל-ידי זה ירחם על עצמו וישתדל לשוב להשם יתברך:

יג. בשמתחיל הטוב הנ"ל לחזור למקומו, ומחמת שפך נקשר ונתפס מאד אצלם בקשרי קשרים, אזי מושך ותולש עמו עוד מהרע שלקחם. וזה הוא בחינת גרים שבאים להתגיר שהם בחינת הרע שנתלש מהם עם הטוב, על-ידי שחזר הטוב למקומו. כי אי אפשר להטוב לחזור בעצמו מחמת גדל ההתקשרות שנתקשר ונתדבק שם מאד, ובהכרח שיתלש עמו מהרע, וזה הוא בחינת גרים:

יד. דע, שלפעמים כשהרע רואה שהטוב משתוקק וממשיך עצמו ורוצה לחזור למקומו, אזי הם מתגברים על הטוב ביותר, ומביאים אותו לתוך העלמה יתרה דהינו שמביאים אותו לתוך פנימיות מחשבתם, דהינו שמתחילים לחשב מחשבות על-זה הטוב. ועל-

י. על-ידי הצדקה שנותן לתלמיד-הכם אמת, נתרבה ונתגדל ביותר בחינת האויר הנח והנד. ואזי בשמדבר זה שיכול לדבר דבור הישראלי הינו דבור הקדוש, אזי זה הדבור נכתב ונחקק באויר, ואזי הולך הדבור ונשמע למרחוק. ואזי זה הדבור נכתב בספריהם של העכו"ם מדינה ומדינה ככתבה, ואזי מוצאים העכו"ם בספריהם הפך אמונתם, ועל-ידי זה נתגרים. כמו שמספרין מכמה גרים שנתגירו על-ידי זה, וכל זה נמשך מבחינה הנ"ל:

יא. ומאין בא שאלו דיקא ומצאו כנ"ל, ויחזרו ויכירו אמונת ישראל ואחרים אינם מוצאים כלל. אך דע שזה מחמת בחינת הטוב הכבוש תחת ידם, הינו בחינת חלקי נשמות ישראל. כי על-ידי גזרותיהם והמסים וכיוצא בזה שמונעים טובות מישראל, ואינם מניחים אותם לעשות מצוות השם יתברך, על-ידי כל זה נכבש הטוב תחת ידם. ובתחלה זה הטוב זוכר שבא ממקום קדוש ועליון מאד, אך אחר-כך הם מתגברין על זה הטוב וכובשין אותו תחת ידם. עד שנתפס ונקשר אצלם ושוכח מעלתו. ועל-ידי הדבור הישראלי שיוצא ונכתב בספריהם, אזי זה הטוב מוצא אותו שם, שמוצא שם הפך אמונתם, ואזי נזכר זה הטוב את מעלתו איך שבא ממקום קדוש ועליון מאד, דהינו שהוא חלקי נשמות ישראל, שכל העולמות נבראו בשבילם, והקדוש-ברוך-הוא נמלך בנשמות ישראל לברא את העולם, והם למעלה מכל העולמות, ועתה הוא כבוש

תפלה לתורה יז

שהוא בחינת שלחנו של אדם, דהינו
שזוכין לאכל בקדשה בראוי:

השמטה למאמר הנ"ל:

עקר קול השמיעה הוא מחמת שאותיות
הדבור נחקקים באויר, והאוויר מכים
זה בזה עד שבא לאזן השומע. ועל-
כן בשהאוויר נח ונדך וצלול, אזי נשמע
הדבור למרחוק, אבל כשיש רוח סערה
אזי אי אפשר לחברו לשמע אפלו הקול,
מכל-שכן הדבור בעצמו. כמו כן כשיש
אהבה בין בני אדם שזה בחינת אויר
הנח שרוחם נוחה זה מזה, על-ידי-זה
נשמעים הדבורים למרחוק בפרט ובכלל.
הינו שדבורים הטובים של כל אחד
נשמעים אצל חברו וזה בפרט. וכן בכלל
העולם נשמעים ונתקבלים הדבורים
הקדושים והאמתיים של הצדיק האמת
גם למרחוק מאד בבחינת: "ושמעו הולך
בכל המדינות" (אסתר ט' ד), עד שבאים
גם רחוקים ומתקרבים אליו יתברך,
שזה בחינת גרים ובעלי תשובה. אבל
כשיש שנאה חס ושלום בין בני אדם זו
השנאה היא בחינת רוח סערה רוח רעה
שמפריד ביניהם. ועל-ידי-זה נתבלבלו
האוויר עד שעל-ידי-זה אין הדבורים
נשמעים גם במקומם ובסמוך להם ומכל
שכן מרחוק. ועקר התקון שיהיה נעשה
בחינת אויר הנח והנדך הנ"ל, הוא על-ידי
צדקה לצדיקי אמת ולעניים הגונים:

ידי-זה מכניסים את הטוב בתוך העלם
והסתר יותר בפנימיות מחשבתם. ואזי
יוצא הטוב על-ידי הולדה שמולידים,
כי הטוב הוא גנוז ונעלם בפנימיות
מחשבתם ומחם ומשם ההולדה. על-
כן יוצא הטוב בזרע הילודים, ואזי אין
כח בהרע של הילודים להתגבר על
הטוב שבתוכם, ואזי יוצא הטוב על-ידי
הילודים ונעשים גרים:

טו. התגלות אור הצדיק שזוכו להפירו
ולחבין ולמעם ולראות אורו הגדול, הוא
תלוי בשלמות המעשים ובזכות השכל.
ועקר עכירת המוח והשכל הוא רק על-ידי
כלי המעשה, כי על-ידי מעשים עכורים
גורמים כליון והפסד להשכל חס ושלום.
ועקר התקון לכלי המעשה הוא על-ידי
צדקה שתלוי במעשה בבחינת "והיה
מעשה הצדקה שלום" (ישעיה לב, יז), ועל-ידי
זה נשלם גם אור השכל, ואז זוכין לראות
אור הצדיק, ועל-ידי זה מקבלין ממנו
יראה ואהבה כנ"ל:

טז. על-ידי גרים נשלם פנים המזבח, כי
כל העבודה זרה כל כחם הוא בא מפנים
חלקי המזבח מהניצוץ הקדוש של המזבח
שנפל לשם. ועל-ידי הגרים שמשליך כל
אחד אמונתו והולך אחר אמונת ישראל,
על-ידי-זה מכניע העבודה זרה שנעשה
מפנים חלקי המזבח. ואז חוזרין ניצוץ
חלקי המזבח למקומם ונשלם המזבח

תפלה לתורה יז

(י"י) רבון כל העולמים, אדון כל הנשמות, אתה בראת עולמך ברצונך הטוב בשביל
ישראל עמך, כמו שכתוב, בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ. ואמרו
רבותינו זכרונם לברכה, בשביל ישראל שנקראו ראשית. כי ישראל עלה במחשבה

תפלה לתורה יז

קה

תחלה, ובשבילנו בראת כל העולמות כלם, מן תחילת האצילות עד עולם הנשמי הזה, הארץ וכל אשר עליה הימים וכל אשר בהם והכל בראת ברצונך הטוב, למען אשר תתפאר בנו בכל דור ודור. ובכן, תרחם עלינו, אבינו אב הרחמן, ותזכנו לעשות הטוב בעיניך תמיד, ונזכה להיות ברצונך הטוב באמת, לסור מרע ולעשות טוב תמיד, למען יתגלה ההתפארות והשעשועים שלך בנו, לעולמי עד ולנצח נצחים:

וזפני ברחמיך הרבים, לתן צדקה הרבה לעניים מהגנים הרבה ולצדיקי אמת, למען נזכה להכלל בגנפשות רבים של בני ישראל עמך, ועל ידי זה תזכני ברחמיך הרבים, שגזקה לגלות ולהאיר את הטוב הכבוש בנו. כי אתה ידעת את עצם לפי קדשת הטוב הכבוש אצלי בגלות גדולה ומרה מאד זה כמה שנים מיום היותי על האדמה עד היום הזה, ואיני זוכה עדין לרחם על עצמי להוציא לאור תעלומות והסתרת הטוב שבי הכבוש בגלות, ואיני זוכה להזכיר את עצמי היטב, היכן אני בעולם, ואיני יודע מה לעשות, באיזה דרך ומנוס אזכה לגלות הטוב שיש בי:

אנא יהוה, תן לי עצה, תן לי חנינה, תן לי ישועה שלמה, עשה עמי פלא לחיים, לבל אהיה חס ושלום כמת בחיי. עשה עמי חסד הנם כאשר נאה לך, לא כמעשי הרעים ופעולותי המגנות ודעותי המערבבות. חוס וחמל נא על נפשי האמללה מאד, יהמו נא מעיך ורחמיך על עצם הטוב שיש בי, שיוכל להתגבר לכבש את הגוף ותאוותיו תחתיו, שיהיה הרע כפוף ובטל תחת הטוב, עד שיתבטלו ממני כל תאוות הגוף ומדותיו הרעות, באפן שאזכה להיות ברצונך הטוב באמת תמיד. אבי שבשמים, אבי שבשמים, אב החסד, אב הרחמן באמת, החומל דלים, השומע אנקת אביונים, הרואה בעלבון עלובים, השומע ומאזין צעקה מעמקי השאול תחתיות ומתחתיו, עד אשר אין מקום אשר לא תשמע ממנו קול אנחה ואנקה. למדני מה לדבר לפניך, הורני מה שאומר לפניך, הודיעני מה שאצעק אליך. חמל נא על עלוב נפש כמוני, על נכאה לבב כמוני, על חסר דעה חסר לב כמוני. על חלוש בח כמוני, על מבולבל ומטרף ומערבב בכל מיני ערבוים כמוני. אשר הטוב שבי הוא כבוש כמו בבית הסהר ממש ובגלות גדולה ומרה מאד, וכמה אלפי אלפים מהיעות וחומות ברזל ומסגר על מסגר המסבבים אותי, וכמה וכמה אלפים שומרים ואורבים עומדים עלי בכל עת ובכל רגע, לא יתנוני השב רוחי, ואיני יכול לעשות שום תנועה שיהיה בראוי אפלו בעת שאני מתעורר לעשות איזה דבר שבקדשה, איני זוכה לעשות תנועה קלה שיהיה לה יפי והדור בראוי לאיש ישראלי כאשר אתה ידעת. אוי לי מאד, אוי ומר לי מאד מאד, אהה עלי, מר לי מאד, אויה על נפשי, אוי להנפש אשר עשתה מעשים כאלה, אוי להימים והשנים אשר כליתי בהבלים ובלבולים רעים מאד כאלה. אדון כל, אליך ועקתי ושוועתי, מלא רחמים, הטה אלי אונך ושמע, פקח עיניך וראה שוממותי, ראה נא בעיני ועמלי:

רבנו של עולם, אתה זכיתני ברחמיך הרבים להיות בכלל זרע ישראל עבדיך

וְקִרְבַּת אוֹתִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְצַדִּיקֵי אֲמַת, לְהֶאֱמִין בָּהֶם וּלְהַשְׁתַּוְּקֵם לָהֶם. עֲשֵׂה עִמִּי כְחֶסְדֶּיךָ, בְּזִכּוֹת הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאַרְצְךָ הָמָּה, וְעֲזֹרְנִי וְסִייעֲנִי, שִׁינִיעֵ לִי הָאָרֶה וְהַתְּעוֹרְרוֹת אֲמַתִּי, שִׁיזְכֹּר וְיִתְעוֹרֵר אֶת עַצְמוֹ בְּאֲמַת, הַטּוֹב שְׂבִי. וְיִתְוַדַּע לְהַטּוֹב שְׂבִי מִעֲלֵתוֹ הַגְּדוֹלָה, מֵהֵיכֵן הוּא נִלְקַח וְנִמְשָׁךְ, מִמַּחְשָׁבָה עֲלִיוֹנָה דְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲשֶׁר שֵׁם עֲלִיתִי בְּמַחְשָׁבָה תַּחֲלָה בְּתוֹךְ כָּלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְאֲנִי בְּרִיָּה קְלָה שְׂבִים, לְמַעַלְהָ מִכָּל הָאָרֶבֶעַ עוֹלָמוֹת שָׁהֶם, אֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָּה. וְאֲנִי בְּשֶׁרֶשִׁי לְמַעַלְהָ מִכָּלֵם, כִּי אֲנֹכִי מִזְרַע יִשְׂרָאֵל שֶׁעָלוּ בְּמַחְשָׁבָה תַּחֲלָה, וּבְנוּ נִמְלֵךְ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְנִתְעַזֵּץ עִמָּנוּ לְבַרְא אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת כָּלֵם וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם, עַד תַּכְלִית הָעֲשִׂיָּה שֶׁהוּא הָעוֹלָם הַזֶּה וְכָל אֲשֶׁר בּוֹ, בְּשָׁמַיִם וּבְאַרְצְךָ בִּימֵים וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם. וְעַתָּה עַתָּה, עֲזֹרְנִי נָא, תִּזְכְּנִי נָא, אֲמַצְנִי נָא, הַקִּיצְנִי נָא, עוֹרְרֵנִי נָא, שְׂאֲזֹכָה בְּרַחֲמֶיךָ וְחֶסְדֶּיךָ הָאֲמַתִּיִּים, לְהַזְכִּיר אֶת עַצְמִי הַיָּטִב הַיָּטִב, הֵיכֵן אֲנִי, לְהֵיכֵן נִשְׁלַכְתִּי, לְהֵיכֵן נִתְרַחַקְתִּי מִמָּךְ עַד הַנָּה, הַיְּאוֹמָן כִּי יִסְפֵּר, שֶׁטּוֹב אֲמַתִּי כְּזֶה הַמְּשֻׁרָשׁ בִּי, יִהְיֶה מְשֻׁלָּךְ בְּמָקוֹם אָפֵל וְחֹשֶׁךְ כְּזֶה, בְּמָקוֹם שָׁפֵל כְּזֶה, בְּאֶפְלָה מְנַדַּח כְּזֶה, בְּמָקוֹמוֹת פְּגוּמִים כְּאֵלֶּה, בְּמָקוֹמוֹת נְמוּכִים וְרַחוּקִים מִן הַקִּנְדְּשָׁה כְּאֵלֶּה, בְּמָקוֹמוֹת שְׂאִינָם רְאוּיִם לְהִקְרָא בְּשֵׁם מָקוֹם כָּלֵל:

אָנָּה יְהוָה, חַמֵּל עָלַי, חוֹסֵה עָלַי, כִּי בְּכָל עַת שְׂאֲנִי רוּצָה לְדַבֵּר וּלְפָרֵשׁ שִׁיחֲתִי לְפָנֶיךָ, אֲיִנִי יוֹדַע מֵהֵיכֵן אֶתְחִיל לְבַקֵּשׁ וְאֵיךְ אֶסִּיִּים. וּמֵרַב דּוֹחֲקִי וְעֲנִי, אֲשֶׁר צָרְכִי מְרַבִּים מְאֹד, אֲשֶׁר לֹא יִסְפִּיקוּ אֲלֵפִים וּרְבִיבוֹת יְרִיעוֹת לְבָאָרֶם, מַחֲמַת זֶה אֲיִנִי יָכוֹל לְפַתַּח פִּי כָּלֵל. וְאֶפְלוּ בְּעַת שְׂאֲנִי מִתְחִיל לְדַבֵּר קֶצֶת, דְּבָרֵי מְבַלְבְּלִים מְאֹד מֵעַצֵּם רַבּוּי צָרְכִי, אֲשֶׁר הֵם מְרַבִּים בְּיוֹתֵר, אֲשֶׁר אֵי אֶפְשֶׁר לְבַאֵר וּלְפָרֵשׁ כָּלֵל בְּשׁוּם אִפְּן. כִּי אִם לְפָנֶיךָ אֲדוֹן כָּל, נִגְלוּ כָּל הַתְּעוֹלוֹמוֹת וְהַמּוֹן נִסְתָּרוֹת שֶׁמִּבְּרָאשִׁית. וְאַתָּה יוֹדַע צְפוֹן לְבָבֵנוּ וְעִמְּךָ מַחְשְׁבוֹתֵינוּ, אֲשֶׁר בְּתוֹךְ פְּנִימִיוֹת פְּנִימִיוֹת מַחְשְׁבֹתֵי צוּעֵךְ הַטּוֹב שְׂבִי, בְּקוֹל עֲצוּם וּמֵר מְאֹד זַעֲקָה גְּדוֹלָה וּמְרָה מְאֹד מְאֹד, אֲשֶׁר אֵי אֶפְשֶׁר לְסַבֵּל עֲצֵם מְרִירוֹת צַעֲקַת הַטּוֹב הַכְּבוּשׁ בְּקֶרְבִּי, וְגִדְל הַרְחַמְנוֹת שִׁישׁ עָלַי בְּלִי שַׁעוֹר וְעָרָךְ וּמִסְפָּר כָּלֵל. וְלָמָּה תַּעֲלֵם אֲזַנְךָ וְתִסְתִּיר פְּנֵיךָ מִמֶּנִּי זֶה זְמַן רַב מְאֹד, וְהַמּוֹן מַעִיף וְרַחֲמֶיךָ עָלַי הַתְּאֵפְקוּ:

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּשֵׁם שְׁנִבְרוּ רַחֲמֶיךָ וְחֶסְדֶּיךָ הָעֲצוּמִים עָלַי וּבְרֵאת אוֹתִי בֵּין זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבְדֶּיךָ, בֶּן יְהִמוֹ מַעִיף וְחַנּוּנוֹתֶיךָ וְחֶסְדֶּיךָ הַגְּדוֹלִים עָלַי, שְׂאֲזֹכָה לְשִׁמְעַ הַיָּטִב אֶת קוֹל דְּבָרֵי הַצַּדִּיקִים אֲמַתִּיִּים, וְיִפְקְחוּ עֵינַי, וְיִשְׁמְעוּ אֲזַנִּי, וּלְבָבִי יִבִּין הַיָּטִב אֶת קוֹל דְּבָרֵי הַצַּדִּיקִים אֲמַתִּיִּים, אֲשֶׁר עוֹסְקִים תָּמִיד לְעוֹרֵר וּלְהַעֲלוֹת אֶת הַטּוֹב הַנִּמְשָׁךְ מִנִּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, הַכְּבוּשׁ בַּגְּלוּת, וְלַעֲשׂוֹת בְּעָלֵי תְשׁוּבָה וְגֵרִים. הֵן קוֹל דְּבָרֵי הַצַּדִּיקִים אֲמַתִּיִּים שֶׁבְּדוֹר הַזֶּה, הֵן דְּבָרֵי צַדִּיקִים אֲמַתִּיִּים שׁוֹכְנֵי עִפְרָה הַכְּתוּבִים בְּסִפְרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים, עַד שְׂאֲשֻׁמַּע וְאַרְאֵה וְאֲבִין הַיָּטִב אֶת דְּבָרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים, עַד שֶׁהַטּוֹב שְׂבִי יִתְעוֹרֵר בְּתַקְּפָה גְּדוֹלָה וּבְכַח וּגְבוּרָה גְּדוֹלָה דְקִדְּשָׁה, עַד שְׂאֲזֹכָה לְהַתְנַבֵּר בְּאֲמַת עַל הָרַע לְשַׁבְּרוּ וּלְגַרְשׁוּ וּלְבַטְלוּ מִמֶּנִּי בְּבִטּוֹל

תפלה לתורה יז

קז

נמור, באפן שאזכה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת וכלב שלם, ואזכה להיות כרצונך הטוב באמת בקדשה ובטהרה, בשמחה ובטוב לבב:

אנא יהוה, חמל עלי, ומלא בקשתי ברחמים, ובכך תעזרנו יהוה אלהינו ברחמיך הרבים, שיתגלה האמת בעולם, עד שיתעוררו כל ישראל בתשובה שלמה לפניך באמת, וישמעו רחוקים ויבואו ויכירו בך מלכותך. ותמלא רחמים על עמך ישראל, ואפלו על הטוב הכבוש בין האמות, ותעשה בגדל נפלאותיך הנראות, באפן שתודיע להטוב הכבוש ביניהם, המפזר ומפזר בין העמים, במקומות הרחוקים מהקדשה מאד מאד, ותודיע להם היטב היכן הם בעולם, ולהיכן הם מוכנים לילה, אם לא ישובו חס ושלום. עד שיתעוררו היטב וירחמו על עצמם, ויזכרו את יהוה וישובו אליך, ויתגברו באמת. כי אתה יהוה לבר ידעת, את גדל עצם הרחמנות שיש על הטוב הכבוש במקומות כאלו. ואתה ידעת באמת, כי אין רחמנות בעולם יותר מזה, ואין שום צער ויסורים שבעולם נחשבים כלל כנגד הצער והיסורים והענויים הקשים והמרים שיש להטוב הזה, אשר אי אפשר לסבל כלל את גדל הרחמנות שיש על זה הטוב הכבוש במקום שהוא כבוש, אשר נרחק מאביו שבשמים. ומה לו לאב שהגלה את בנו, ואוי לבן שגלה מעל שלחן אביו. אוי ואבוי לבן הזה, אוי ומר, אוי ומר מכל מיני מרירות להבן הזה, שהיה במקום שהיה, ועכשיו נפל למקום שנפל. ואם אתה בעצמך לא תרחם עלינו, חס ושלום, מי ירחם עלינו ומי יעמד בעדנו, כי עתה אין לנו על מי להישען, כי אם עליך אבינו שבשמים. כי הצדיקי אמת שהיה להם זה הכח להודיע האמת להטוב הכבוש, הלא המה נסתלקו בעוונותינו הרבים. ומה נעשה עכשיו בעת צרה הזאת, אשר כמהו לא נהייתה, אשר נשארנו בתוך בראש הקר ונכנס על הגבעה, באין משען ומשענה. וראה כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב, ואין עוזר ואין סומך. הביטה בעניינינו כי רבו מכאובינו וצרות לבבנו, עזרנו כי עליך נשעננו. טוב ומטיב לכל, עשה למען טובך, עשה למען כבודך, ועשה את אשר תעשה, באפן שיחזר כל הטוב המפזר ומפזר בין העמים אל הקדשה, ויתוספו ויתרבו בכל פעם גרים ובעלי תשובה אמתים, עד שישבו כל ישראל וכל באי עולם אליך באמת. ונזכה לראות מהרה בתפארת עזך, להעביר גלולים מן הארץ והאילים כרות יכרתו לתקן עולם במלכות שדי וכל בני בשר יקראו בשמך להפנות אליך כל רשעי ארץ, וכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון:

ובכן תעזרנו ברחמיך הרבים, שנזכה לשבר את תאות אכילה בתכלית באמת, עד שלא יהיה לנו שום תאוה נשמית לאכל ולשבע בשביל תאות והנאת הגוף חס ושלום, רק כל אכילתנו ושתיתנו יהיה הכל לשמך באמת, כדי שיהיה לנו כח לעסק בתורתך באמת, ונזכה לאכל בקדשה ובטהרה למען שמך לבר. ותהיה בעזרנו ותשמרנו ברחמיך הגדולים, ותצילנו מכל מיני מאכלות אסורות, הן מאסורין דאורייתא, הן מאסורין דרבנן. ותשמר אותנו תמיד, שלא יארע לנו שום מכשול

תפלה לתורה יז

לעולם חס ושלום, ולא יבוא לתוך פינו שום מאכל האסור לנו. כי אתה ידעת רבונו דעלמא בלא, שאי אפשר לבשר ודם להזהר ולהשמר בעצמו מכל מיני מאכלות אסורות ומתערובותיהם, אשר פרטיהם ודקדוקיהם רבים מאד ועצמו מספר, ואתה יודע גדל הפנים העצום הפונים בנפש ישראל על ידי מאכלות אסורות חס ושלום. על כן רחם עלינו למענה, ועזרנו והושיענו ושמר את נפשנו, שנזכה להיות נצולים ופרושים ומבדלים לגמרי מכל מיני מאכלות אסורות, מנבלות וטרפות, משקצים ומרמשים, מבשר בחלב ומיזן נסף, מחלב ודם, מגיד הנשה ואבר מן החי, ומפת של עבו"ם ומבשולי עבו"ם, ומשאך כל מיני מאכלות אסורות, מהם ומתערובותיהם, וממשהו חמץ בפסח. מכלם תשמרנו ותצילנו ברחמיך העצומים, שלא יבנסו לתוך פינו, ולא יטמאו את נפשותינו, ונהיה אנחנו וצאצאינו נקיים וטהורים ומבדלים מהם לגמרי, ותקדשנו בקדשתך העליונה. ותקיים בנו מקרא שכתוב, והייתם לי קדושים, כי קדוש אני. חוס וחמל עלינו, ופדנו והצילנו ומלטנו מכל מיני טומאות ומכל הדברים המשקצין את הנפש, וקדשנו בכל מיני קדשות. ועזרנו וזכנו לאכילה דקדשה בשלמות באמת בראוי לאיש ישראלי, ונזכה להשלים פגמי המזבח דקדשה, על ידי אכילתנו בקדשה ובטהרה, עד שיהיה השלחן שלנו מכפר כמזבח. ותזכנו ברחמיך הרבים לאמונה שלמה באמת, ותתן לנו כח ושכל דקדשה להכניע ולבטל כל מיני אמונות כזביות, ולהשיב ולהחזיר את כל התועים באמונות כזביות שישובו בלם לאמונתך הקדושה:

אנא יהוה, עזרנו לצאת מתאות גופנו ומעבירת מעשינו ומכסילות דעתנו. וזכנו ברחמיך הרבים, לתן צדקה הרבה לעניים מהננים הרבה, ולצדיקים אמתיים שבדורנו, למען נזכה על ידי זה להשלים ולתקן פגם המזבח שנפגם על ידי עוונותינו, עד אשר אין לנו לא אישים ולא קרָבָן ולא כהן שיכפר בעדינו:

ובכן תרחם עלינו, שנזכה לתקן את פגם תאות אכילה, ונזכה מעתה לאכול בקדשה ובטהרה, עד שיהיה השלחן שלנו מכפר כמזבח. ונזכה להכניס אורחים הגונים על שלחננו, ולתן חלק מסעודתנו לעניים הגונים. וזכנו ללמד תורה על השלחן, ויהיה השלחן שלנו שלם בכל מיני שלמות דקדשה, בלי שום פגם כלל, עד שנזכה שהשלחן שלנו יטהר אותנו מכל עוונותינו, ויזכה אותנו לעלמא דאתי, ולפרנסה טובה, ונהיה רשומים לטוב לעלא ולעלא. ונזכה שיתוסף לנו כח וגבורה בשעה שנצטרך, ונזכה שלא יהיה שום כח להסטר אחרא לינק כלל משלחננו ואכילתנו, כי אם מעט דמעט חיות המכרח לתן להם בצמצום גדול כפי רצונך הטוב, ולא יותר מההכרח כלל. ונזכה לקיים מצות נטילת ידים, במים ראשונים ואחרונים בראוי בשלמות, ונזכה לקדש ידנו על ידי נטילת ידים, ומשך עלינו קדשה וטהרה שלמה על ידי נטילת ידים ראשונים ואחרונים. ויקים בנו מקרא שכתוב, והתקדשתם והייתם קדושים, כי קדוש אני יהוה, ותעזרנו לברך ברכת המוציא וברכת המזון וכל ברכת הנהנין

תפלה לתורה יז

קט

תחלה וסוף בכונה גדולה בראוי בקדשה ובטהרה. ונזכה שיקנים בשלחן שלנו מקרא שכתוב, וידבר אלי זה השלחן אשר לפני יהוה. ונזכה על-ידי אכילתנו בקדשה, להכניע ולבטל בסילות דעתנו וכיעור מעשינו, ותעורנו שיהיה נשלם דעתנו על-ידי אכילתנו בקדשה ובטהרה ברצונך הטוב:

אנא יהוה, אתה ידעת את עצם בלבול וכסילות דעתי שמתגבר עלי בכל-עת ובכל-שעה, עד אשר בשל בתי הסבל ואיני יודע מה לעשות, ואיזה תחבולה אבקש לתקן את דעתי להכניע בסילות דעתי, אשר מזה באו מעשי המכערים, ולא די שלא זכיתי לתקן דעתי ומעשי, אף גם הוספתי בכל פעם קלקולים על קלקולים, ופגמים על פגמים, ועכירות על עכירות, וכסילות על כסילות, ובלבולים רבים על בלבולים. דלו עיני למרום יהוה עשקה לי ערבני. ערוב עבדך לטוב אל יעשקוני יודים. הוציאה ממסגר נפשי. חננו מאתך דעה בינה והשכל. ועורני שאזכה לשוב ממחשבותי הרעות, ואזכה לעזב דרכי הרע ומחשבותי הפגומות והמבלבלות, המבלבלים אותי ומונעים אותי מאד מלשוב אליך באמת. חוס נא עלי, חוס וחמל נא עלי, יהמו מעיך וחסדיך עלי, ותן לי תקנה טובה שאזכה מעתה לרחק ולגרש מעלי כל מיני מחשבות רעות וכל מיני בלבול הדעת שבעולם, עד שאזכה חיש קל מהרה להשלים את דעתי, ואזכה לשלמות הדעת דקדשה. ועל-ידי זה תזכני ברחמיך הרבים לעזב מעתה את כל מעשי הרעים. ואזכה מעתה להיות סור מרע באמת, ותעורני לתקן את מעשי, ותחת מעשי המכערים אזכה מעתה לעשות תחתם מעשים נאים, מעשים הגונים, מעשים טובים, שיהיו לנחת ולרצון לפני כפא כבודך:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שיפקח לי אור השכל דקדשה, ויתגלה לי אור הצדיקי אמת המאירים בכל-העולמות כלם, ומכל שכן בעולם השפלה הזה. ומעצם עכירת מעשינו וכסילות דעתנו, נסתם ונסתר ממנו אורם הגדול, עד אשר אפלו כשאנו זוכים להתקרב אליהם ולעסק בספריהם הקדושים, אין אנו זוכים להרגיש ולראות כלל אורם הצח והמצחצח, ואין אנו מרגישים נעימות קדשת דבריהם, מעצם חשכת שכלנו וכסילות דעתנו ועכירת מעשינו. ומחמת זה נחשף אור היראה והאהבה הקדושה מאתנו, עד אשר בעוונותינו, אנו רחוקים מאד מיראה ואהבה אמתית:

אנא יהוה, חמל עלינו ואל תזניחנו ואל תפשינו, ותעורנו להשלים את דעתנו ולתקן את מעשינו, ותפתח לנו את אור הדעת דקדשה שיתגלה לנו האמת. ונזכה לראות בעיני שכלנו את אור צדיקי האמת, ונזכה להכלל בהם ולהתדבק בדרביהם ובמעשיהם הטובים אשר הורו אותנו, ועל-ידי זה נזכה ליראה ואהבה דקדשה בשלמות באמת. ונזכה להתקרב לצדיקי אמת שיש להם כח לגלות את גדל ההתפארות שאיתה מתפאר עם עמך ישראל בכל דור ודור, כמו שכתוב, ישראל אשר בך אתפאר. הן בכלל, מה שאיתה מתפאר עם כלליות ישראל עמך הקדוש, אשר בהרת בנו מכל

תורה יח – רבי יונתן משתעי קרטליתא

העמים ורוממתנו מכל הלשונות. הן בפרטיות, מה שאתה מתפאר עם כל אחד ואחד מישראל בפרט, אפלו עם הפחות שבפחותים ואפלו עם פושעי ישראל כל זמן ששם ישראל נקרא עליו, אתה מתפאר ומתגדל ומתרום בו. והן בפרטי פרטיות, מה שאתה מתפאר ומתנשא בפרטי המעשים והתנועות טובות של כל אחד מישראל. כל אלו ההתפארות יתגלו על ידי צדיקי האמת, ועל ידי זה יתגלו לנו כל הרצונות שהיו לך בבריאת עולמך בכלליות הבריאה, ובפרטיות כל נברא ונברא, ובפרטי פרטיות. אשר הכל היה רק בשביל ישראל עמך, כדי שתתפאר ותתגדל ותתרום ותתנשא על ידי ישראל עמך, ועל ידי זה תזכנו ברחמיך הרבים שימשיך עלינו וראה ואהבה בשלמות באמת, שנוכה ליראה את שמך הגדול והנורא ולאהבה אותך באמת, בכל לבבנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו:

אנא יהוה, שומע תפלה, שומע צעקה, שומע אנוחה, שמע קול תפלתנו ברחמים ומלא בקשתנו למענך ולא למעננו, שנוכה לתן צדקה הרבה לעניים הגונים ולצדיקים אמתיים שבודור הזה, ועל ידי זה נוכה להזכיר את הטוב הכבוש בגלות, ובפרט הטוב הכבוש אצלי בגלות גדול, שיזכר את מעלתו הגדולה ויתעורר באמת ויתגבר על הרע, עד שאזכה להכניע ולשבר ולגרוש את הרע ממני לגמרי, ואזכה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת חיש קל מהרה. ונוכה לתקן את פגם תאות אכילה, ותעזרנו לאכל בקדשה ובטהרה למען שמך לבד באמת, ונוכה להכניע ולבטל כסילות הדעת ועכירת המעשים. ותזכנו בחסדיך הרבים לשלמות הדעת דקדושה ולעשות מעשים טובים והגונים בעיניך, ותפתח לנו אור השכל באמת, באפן שנוכה שיתגלה לנו היטב באמת לאמתו אור הצדיקים האמתיים המאירים בכל העולמות כלם, ונוכה על ידי זה ליראה ואהבה בשלמות, ותיחד לבבנו לאהבה וליראה את שמך באמת בתכלית השלמות מעתה ועד עולם, אמן סלה:

תורה יח – רבי יונתן משתעי קרטליתא

א. לכול דבר יש תכלית, ולזה התכלית יש עוד תכלית אחר גבה מעל גבה. וזהו העקר הוא התכלית האחרון שהוא

ב. צריך לשבר את הפעם ברחמנות. הינו פשוא לכלל פעם לא יפעל בפעם שום אכזריות, רק אדרבה יתגבר אז ברחמנות גדול על זה שרוצה לכעס, ומתיק הפעם ברחמנות. ועל ידי זה נעשה עטרה לענוים הפורחים מכבוד ושררה, ואזי מקבלים את הכבוד והשררה בעל פרחם:

שעשועי עולם הבא, שהוא עקר התכלית האחרון של כל הבריאה ושל כל הדברים שבועולם. אבל אין מי שיכול להשיג ולתפס במחשבתו התכלית הזו כי אם הצדיקים. וכל אחד מישראל לפי שרש שיש לו בתוך נשמת הצדיק, בן מקבל ממנו זה התכלית כפי מה שמשבר הפעם ברחמנות. ועל ידי זה

תורה יח – רבי יונתן משתעי קרטליתא

קיא

ה. על-ידי הפרת הכעס ברחמנות כנ"ל זוכין לאמונה, ועל-ידי-זה ממתיקין דינים, וכן להפך על-ידי אמונה בשלמות זוכין לרחמנות ולשבר הכעס:

ו. אין לאדם לקבל מנהיגות ושררה כי אם בשיש לו אמונה בשלמות שאין שלמות אחריו. כי המנהיגות עקרה בבחינת רחמים, ועקר הרחמים תלוי בהסרת עבודה זרה, ואפלו שמין עבודה זרה. ואפלו בשהוא אומר צבי הפסיקו בדרך שהוא מאמין בזה, או איזה דבר בזה שהוא מדרכי האמורי, אף-על-פי שהוא מאמין בהשם יתברך אין לו רחמנות בשלמות. בכן אין לו לקבל המנהיגות. ואף שהוא חושב בעצמו שיש לו רחמנות על העולם ועל-כן רוצה בהנהגתו, באמת הוא רודף אחר הכבוד ותולה רדיפתו ברחמנות. ועל-ידי-זה יכולין לבוא למינות ואפיקורסות חס ושלוש, אבל מן השמים מרחמין ואין מניחין המנהיגות בידו:

ז. על-ידי אהבת חכמים תכון המלכות והמנהיגות. וכשבא למלך או מנהיג איזהו שנאה על החכמים, ידוע להוי לה שמן השמים יורידוהו ממלכותו כי אין קיום לעולם בלי חכמה:

ח. שלמות האותיות ושלמות הדבור הוא על-ידי אמונה:

ג. לפי התמעטות האמונה בן הסתרת פני ה' וחרון אפו חס ושלוש. ואזי הצדיקים בורחים משררה וכבוד ואין להעולם מנהיג אמת. ועל-ידי שמשרין הכעס ברחמנות, על-ידי-זה נמתק החרון אף. ואזי הצדיקי אמת מקבלין הכבוד והמנהיגות. וזוכין למנהיג אמת שירחם על העולם להנהיגם כראוי להביא כל אחד אל התכלית האחרון:

ה. לפעמים יש חסרון בעולם שהאמונה אינה בשלמות, ועל-ידי-זה חרון אפו חס ושלוש והסתרת פני ה' אינו נכר כל כך. רק בשנשטלשל ובא להצדיקים אזי מסתירים פניהם מן העולם ואינם רוצים להנהיגו. וכשיש עבודה זרה וכפירות בעולם, חרון אף בעולם. כמו שאמרו רבותינו ז"ל: "יהא בחינת הסתרת פני ה'". אבל כשאין עבודה זרה וכפירות, אלא שהאמונה אינה בשלמות, אזי חרון אפו והסתרת פני ה' אינו נכר כל-כך. אבל בשמשתלשל חרון אף תהא ובא לצדיקים חס מסתירים את עצמון. ומחמת שהחרון אף הוא מעט מן המעט כחלק הרגע, על-ידי-זה אינם תולים הסתרת פניהם בהרגז כי אם בקטנותם, שאומרים שאינם ראויים להנהיג העולם. ובאמת גם הם אינם יודעים ומרגישים את החרון אף שהוא מעט מן המעט. אבל על-ידי שנמתק הרגז והחרון אף על-ידי רחמנות כנ"ל, אז נמתק החרון אף שיש בתוך הצדיקים על-ידי הרחמנות. ואז הרחמנות נוכר עליהם ומרחמים על העולם ונתרצים בהנהגתו, וזוכה העולם למנהיג אמת שיינהיגם ברחמים:

תפלה לתורה יח

(יח) רבון עֲלָמִים, טוב ומטיב לכל, אתה בְּרֵאתָ עוֹלָמְךָ בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב כְּפִי מַה שֶּׁעָלָה בְּמַחְשַׁבְתְּךָ הַקְּדוּמָה, וְתַכְלִית בּוֹנֵתְךָ הַטּוֹבָה הַיְתֵדָה לְטוֹבֵתֵינוּ, כְּדֵי שְׁנִזְכֶּה עַל־יְדֵי־זֶה לְהַשִּׁיג הַתַּכְלִית הַטּוֹב, תַּכְלִית הָאֲמִתִּי, תַּכְלִית הַטּוֹב שֶׁל כָּל הַתַּכְלִיתִים. וּבְשִׁבִיל זֶה בְּרֵאתָ כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּלֶם בְּחֻמָּה נִפְלְאוֹה, מֵרֵאשִׁית הָאֲצִילוֹת עַד סוֹף הָעֲשִׂיָה, כְּדֵי שְׁנִזְכֶּה מִסוֹף הַמַּעֲשֶׂה, לְבֹא וּלְהַכְלִל בְּמַחְשַׁבָה תַּחֲלָה, לְהַשִּׁיג הַתַּכְלִית הָאֲחֵרוֹן, טוֹב הַנִּצְחִי:

וּבְכֵן יְהִי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתַּעֲזֹרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׁנִזְכֶּה לְמִלֵּאת רִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, וְנִזְכֶּה לְעַסֵּק בְּעִבּוֹדְתְךָ תָּמִיד בְּאֲמִתּוֹ וּבְלֵב שְׁלֵם. וְנִזְכֶּה לְסוּר מֵרַע לְגַמְרֵי בְּאֲמִתּוֹ וּלְעֲשׂוֹת הַטּוֹב בְּעִינֶיךָ תָּמִיד, לְמַעַן נִזְכֶּה עַל־יְדֵי־זֶה לְהַשִּׁיג הַתַּכְלִית הָאֲמִתִּי. וּבְכָל עֲשִׂיתֵנוּ וְעַסְקָנוּ שֶׁנַּעֲשֶׂה וְנַעֲסֵק בְּזֶה הָעוֹלָם, בְּכֻלָּם יְהִיוּ בּוֹנֵתֵנוּ רַק בְּשִׁבִיל תַּכְלִית הַטּוֹב הָאֲחֵרוֹן, כְּדֵי שִׁיתְגַּלְגַּל מִזֶּה הַדָּבָר הַשְּׁנֵת תַּכְלִית הָאֲמִתִּי, וְלֹא נַעֲשֶׂה שׁוּם דָּבָר, וְלֹא נַעֲסֵק בְּשׁוּם עַסֵּק, וְלֹא נִדְבַר שׁוּם דְּבַר, שְׂאִין בְּהֵם הַשְּׁנֵת הַתַּכְלִית הָאֲחֵרוֹן, וְנִזְכֶּה לְקַיֵּם מִקְרָא שְׁכַתוֹב, בְּכָל דְּרָכֶיךָ דַּעְהוּ וְהוּא יִישַׁר אֹרְחוֹתֶיךָ, וְכָל מַעֲשֵׂינוּ יְהִיוּ לְשֵׁם שְׁמִים:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יְדַעְתָּ כְּמָה אֲנִי רַחוּק מִתַּכְלִית הָאֲמִתִּי, וְלֹא דֵי שְׁלֹא נִזְהַרְתִּי בְּכָל מַעֲשֵׂי שְׁלֹא לְעֲשׂוֹת דָּבָר שְׂאִין בּוֹ הַשְּׁנֵת הַתַּכְלִית הָאֲחֵרוֹן, אִף גַּם עֲשִׂיתִי מִהַפֵּךְ אֶל הַפֵּךְ, וְעֲשִׂיתִי מַעֲשִׂים הַגּוֹרְמִים לְהִתְרַחֵק מְאֹד חֵם וְשְׁלוֹם מִן הַתַּכְלִית, וּפְנִמְתִּי הַרְבֵּה וּנְתַרְחַקְתִּי מִן הַתַּכְלִית הָאֲמִתִּי בְּתַכְלִית הַרַחוּק. וְעַתָּה, אֲבִי שֶׁבְּשָׂמִים, לְמָה לִּי חַיִּים בְּאֵלֶּה, חַיִּי צַעַר בְּאֵלֶּה, חַיִּים מְרִים וּמְרִירִים בְּאֵלֶּה, הֵאֵם זֶה נִקְרָא חַיִּים, הֲלֹא אֵלֶּף מִיתוֹת טוֹבִים מִחַיִּים מְרִים בְּאֵלֶּה, מֵאַחַר שְׂאִינִי זֹכֶה בְּחַיִּים הָאֵלֶּה לְהַשְּׁנֵת הַתַּכְלִית הָאֲמִתִּי:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְרָא דְעֵלְמָא בְּלָא, מְתִיחָה מִתִּים בְּרַחֲמִים רְבִים, חַי הַחַיִּים, תֵּן לִי חַיִּים וְאַתְּהָ וְלֹא אֲמוֹת, תֵּן לִי חַיִּים אֲמִתִּים חַיִּים נִצְחִים חַיִּים טוֹבִים חַיִּים אֲרַכִּים חַיִּים שְׂיֵשׁ בְּהֵם יִרְאֵת שְׂמִים, חַיִּים שְׁנִזְכֶּה עַל יָדָם בְּכָל עֵת וּבְכָל רִנֵּעַ לְהַשְּׁנֵת הַתַּכְלִית הָאֲחֵרוֹן הָאֲמִתִּי אֲשֶׁר בְּשִׁבִיל זֶה בְּרֵאתָ כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּלֶם, וּבְשִׁבִיל זֶה בָּאנוּ מֵעוֹלָם הָעֲלוּזִין מֵרוּם הַמַּעֲלוֹת לְעוֹלָם הַשְּׁפָל הַזֶּה, חוּם וְחַמֵּל עָלַי וְתֵן לִי תַקְוָה וְלֹא אוֹבֵד, וְחֻזְקִי וְאִמְצָנִי שְׂאִזְכֶּה מֵעַתָּה לְרַחֵם עָלַי לְהִתְרַחֵק וּלְסוּר מֵרַע לְגַמְרֵי, וְלֹא אַעֲשֶׂה עוֹד שׁוּם דָּבָר שְׂאִין בּוֹ הַשְּׁנֵת הַתַּכְלִית הָאֲחֵרוֹן הָאֲמִתִּי. חַמֵּל עַל מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וּזְכֵנִי לְטוֹב אֵלֶיךָ בְּאֲמִתּוֹ, עַד שְׂאִזְכֶּה אֶל הַתַּכְלִית הָאֲמִתִּי, לְהַרִים וּלְהַגְבִּיחַ וּלְהַכְלִל סוֹף הַמַּעֲשֶׂה בְּמַחְשַׁבָה תַּחֲלָה:

וּבְכֵן יְהִי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, מְלֵא טוֹב מְלֵא רַחֲמִים מְלֵא רִצּוֹן, שֶׁתְּהִיָּה בְּעֹזִי וּתְשַׁמְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי מִן הַכַּעַס וּמִן הַרְגָז וּמִכָּל מִינֵי קְפִידוֹת, וְתִגְיֵן

תפלה לתורה יח

קיג

עלי ברחמיך ותשמרני תמיד. ואפלו בשעה שיבא חס ושלום לירי איזה בעם, תחמול עלי ברחמיך ותשמרני ותצילני שלא אפועל בכעסי שום אכזריות כלל, רק אזכה לשבר ולהפר הפעם ברחמנות. ואזכה להתגבר על יצרי לשבר הפעם ולהפך הפעם לרחמנות, לרחם דייקא ברחמנות גדולה במקום שהייתי רוצה לכעס חס ושלום, ולא יהיה בי אל זר ולא אשתחווה לאל נכר, שזה נאמר על הפועם שנגחשב כאלו עובד עבודה זרה. רבוננו של עולם, אתה ידעת כמה קשה לנו לשבר ולכטל מדה רעה זו של בעם וקפידות, כי כשמתחיל הפעם לבער בנו חס ושלום, כמעט אין אנו בדרךנו וקשה עלינו לכבות אש הפעם ולכובשו, על-כן רחם עלינו למען שמך, והיה בעזרנו ושמרנו והצילנו תמיד ברחמיך וחסדיך הגדולים, ועזרנו לשבר ולכטל מדת הפעם וקפידות מעלינו ומעל גבולנו, ולא נכעס לעולם ולא אהיה שום קפדן כלל, רק אזכה להיות טוב לכל תמיד מעתה ועד עולם:

ועל-ירי זה נזכה לעזר רחמיך וחסדיך האמתיים עלינו, על עם עני ואכזרין כמונו היום, על עם ממשך וממרמ, הנפוצים על ההרים בצאן אשר אין להם רועה, צאן נדה ואין מקבץ. ותפר בעסך מעמנו, ותמתיק ותכטל חרון אפך מעלינו, ויגולו רחמיך על מדותיך ותשיב פניך אלינו. ותחמל עלינו בחמלתך הגדולה, ותשלח לנו צדיקי אמת מנהיגים אמתיים דקדשה, שינהיגו אותנו ברחמים, ויכניסו השנת התכלית האחרון בלבנו ובשכלנו, עד שנגזכה על ידם לרדה ולרוץ כל ימינו להשיג התכלית האמתית, ונשליך כל תאוות עולם הזה אחרי גוינו, ונשים כל מגמותינו וכל הפצנו וכל תשוקתנו וכל יגיעותינו וכל מרחותינו רק בשביל התכלית האחרון האמתית, כרצונך הטוב באמת:

לוי אדר הילולא דמשה רבנו עליו השלום

רבוננו של עולם, אתה לבד ידעת עצם הרחמנות שיש עלינו עכשיו שבדור הזה, על כל עמך ישראל בכלליות ובפרטיות, על כל אחד ואחד מישראל, כי הבל חפצים ליראה את שמך, והכל תאבים ומשתוקקים ומצפים ומחכים להתקרב אליך באמת. וכל איש אשר ידע את נגעי לבבו, מצפה ומחכה לרופא נאמן, מנהיג אמתית, שיקרב אותו וירפא תחלואי נפשו ומכאוביו. ואין מי שיעמד בעדנו, כי לקחת ממנו מחמד עינינו, כל הצדיקי אמת ומנהיגים אמתיים. והסתרת פניך ממנו, ואין לנו לא מנהיג ולא מנהל אמתית, שיוכל להנהיג אותנו לקרבנו לעבודתך באמת. מריה דעלמא בלא, אתה ידעת את מכאובנו, ואת צעקתנו שמעת מפני נוגשינו. קומה בעזרתנו בעת צרה הזאת, בעוקבא דמשיחא, בתקף מרירות גלות הנפש והגוף, כי אין לנו שום שכל ודעת איך לרצות ולפייס אותך, ואיך לקרא אותך שתשיב פניך אלינו. אבינו שבשמים חמל עלינו, אבינו שבשמים אל תסתר פניך ממנו, מושל בכל מלך על כל הארץ, שלח לנו מנהיג ומושל אמתית דקדשה, שיוכל להנהיג אותנו ברחמים, באשר ישא האומן את היונק לקרבנו לעבודתך באמת. תן לנו מנהיג אמתית כמו משה רבנו

תפלה לתורה יח

עליו השלום, כי ישראל היו שקועים במצרים במט (בארבעים ותשעה) שערי טמאה, ולא היה אפשר שיצאו משם כי אם על-ידי משה רבנו. והמלת עליהם, ונזרת על משה שילך משה וינאלם, אף על פי שמשה רבנו מגדל ענותנותו היה מסתיר פניו, ולא רצה לקבל הממשלה והמנהיגות. אבל אתה חמלת על עמך ישראל ונזרת שילך בעל ברחו, והיית עמו תמיד עד שזכה לנאלם. והנה עכשיו בעונותינו אנו שקועים בגלות יותר מגלות מצרים, ואתה יודע שאין מי שיוכל לעזר אותנו, כי אם מנהיג אמת שיהיה בבחינת משה רבנו עליו השלום. על-כן רחם עלינו למען שמך, ושבור והפר בעסך מעלינו, ושלה רחמנות בלב המנהיג האמת שיחמל עלינו וישיב פניו אלינו, ויקבל המנהיגות והממשלה, וינהיג אותנו ברחמיו, ויקרבנו לעבודתך באמת:

וזכנו ברחמיך הרבים לאמונה שלמה באמת, לאמונה הקדושה, להאמין בך ובצדיקיך האמתיים, באמונה שלמה באמת, ותצילנו ברחמיך הרבים מאמונות כזביות מאמונות של שטות והבל, ולא יהיה לנו שום אמונה כזבית, ולא נאמין בשום דבר שהוא מדרכי האמורי, ולא נלך בדרכיהם וחקותיהם, ולא נטה לבבנו אחר שטותיהם ושקריהם, רק נזכה לאמונה דקדשה בשלמות, לאמונה זכה ונקיה בך יהוה אלהינו, ובצדיקיך האמתיים, ובתורתך הקדושה, בתורה שבכתב ותורה שבעל-פה, ובכלליות עמך ישראל הקדוש, באמת ובלב שלם:

ובכן רחם עלינו ושמרנו והצילנו ברחמיך הרבים ממנהיגי שקר, ממנהיגים אכזרים, מפרנסים המתנאים על הצבור שלא לשם שמים, הרודפים אחר הכבוד להנאתם ותולין רדיפתם ברחמנות, כאלו הם רוצים לרחם על העולם להנהיגם, אשר באמת הם רחוקים מזה, ואינם יכולים להנהיג את עצמן מכל שבן אחרים, ולא נתן להם הנדלה מן השמים כלל. רחם עלינו ברחמיך הרבים והצילנו מהם ומהמונם, ותבטל ותשבר ותכניע גדלתם וממשלתם מן העולם:

ועזרנו ברחמיך הרבים. והצל אותי ואת זרעי וכל עמך בית ישראל מתאווה רעה הזאת של פרנסות ומנהיגות. שמרני והצילני ומלטני שלא יעלה על לבי שום תאוה וחקדה, ושום מחשבה כלל של פרנסות ומנהיגות וראשות והתנשאות, ולא ארדף אחר הכבוד לעולם. ועזרני ברחמיך הרבים למענה, וזכני לשוב בתשובה שלמה לפניך מהרה באמת ובלב שלם. ותן בלבי לעשות רצונך, וכוף את יצרי להשתעבד לך, ותתן לי כח ונבורה דקדשה לכבש את יצרי ולשבר תאוותי הרעות, ולהמשיך עצמי רק אל התכלית האמתית, ואזכה לקשט עצמי ולקשט אחרים הרבה, לקרבם ולהכניסם לתוך הקדשה, לקרבם אל התורה ואל העבודה האמתית ברצונך הטוב. וזכני ברחמיך הרבים לאהבת-חכמים אמתיים, ואזכה לכבד אותם בכל מיני כבוד ופאר, ולמסור נפשי עבורם. ותתן לי כח לסכר פי כל דוברי שקר, המבזים ומחרפים אותם, ותעזרני להתגבר עליהם לנצחם ולשברם ולהשפילם ולהכניעם עד עפר. חוס וחמל עלי וזכני לבוא מהרה לכל מה שבקשתי מלפניך, ואזכה לבוא חיש קל מהרה

אל התכלית האמתית, לתכלית הטוב הנצחית. ומעתה תהיה בעזרי, שלא אעשה עוד שום דבר שאין בו השגת התכלית האמתית, ואבלה כל ימי ושנותי רק בשביל השגת התכלית האחרון האמתית. ותזכני להשיגו באמת, בחיים חיותי בגופי הזה, קדם שאסתלק מן העולם הזה. ותצילני שלא אצטרף להתנגלגל חס ושלום, בגוף אחר בשביל השגת התכלית הזה, רק אזכה להשיגו בעצמי בעולם הזה בחיים חיותי, ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים למענך ולמען הצדיקים האמתיים, ולא למעני בלבד. ואזכה ברחמיך לחיי עולם הבא, בלי שום צער גהינם וחבוט הקבר. ותחנני ברחמיך לחיים טובים וארכים לחיים נצחיים, לעולם שכלו טוב וכלו ארוך. כחסדיך חניני ואשמרה עדות פיה. תודיעני אורח חיים שובע שמחות את פניך נעימות בימיך נצח. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה יט – תפלה לחבקוק

ב. עקר הקדשה היא קדשת הברית, וזה זוכין על-ידי קדשת הלשון והדבור שמקדשין אותו בדבורים קדושים. ועל-שם זה נקרא לשוננו לשון הקדש, כי כל מקום שאתה מוציא גדר ערוה אתה מוציא קדשה. ועל-ידי שלמות לשון הקדש, דהינו על-ידי רבוי דבורים קדושים שהם תורה ותפלה ושיחה בינו לבין קונו. ונאף על-פי שמישיח ומדבר בינו לבין קונו בלשון אשכנז שמדברים בו במדינתנו, הוא גם כן בכלל לשון הקדש. כי אדרבה בינו לבין קונו צריך וזקא לדבר בלשון שמדברים בו כמבאר (בהלקב סימן ביה). רק העקר שישמר את הלשון לקדש אותה בדבורים קדושים, שזה בחינת שלמות לשון-הקדש. ולזהר לשמר את הלשון שלא לדבר דבורים רעים ופגומים שהם לשון הרע ושקרים ודברים בטלים וכיוצא בזה, שהם פוגמין את הלשון הקדש. עד שזוכה שיהיה דבורו ולשונו בחינת שלמות לשון-הקדש. על-ידי-זה הוא עקר הכניעת ושבירת כל התאוות ובפרט תאוות נאוף, שזה העקר שצריך לשבר:

א. תאוות נאוף היא רע הכולל, שכל הרעות של כל השבעים אמות כלולין בו. כי כל אמה ולשון יש לה אחיזה ברע מיחד, דהינו איזה מדה רעה או תאוה רעה שהיא מיחדת לאותה האמה, והן משקעים באותה התאוה ושם אחיזתם. אבל תאוות נאוף היא רע הכולל שבאותה התאוה נתקבץ ונתאסף כל רע ורע של כל אמה ואמה, שהם הרע של כל התאוות, וכל אלו הרעות נבערים יחד ונעשה מהם מדורה, וזהו תבערת המדורה שבוער באדם לתאוות נאוף. אבל השם יתברך הבדילנו מן האמות ורוממנו מכל הלשונות, וצריכים אנחנו להיות פרושים מכל רעותיהם, דהינו מכל התאוות שהם מיחדים להם כנ"ל ואינם שיכים לנו בלבד. ובפרט מתאוות נאוף שהיא הרע הכולל של כל האמות כנ"ל. כי זה עקר ההבדל וההפרש שיש בינינו לבין האמות, מה שאנו פורשים עצמנו מנאוף כי זה עקר קדשת ישראל. כי יש בזה באדם להסיח דעתו מתאוה זאת ולשברה וזה עקר קדשתנו כנ"ל:

שכמעט רב חכמת המליצה היא אצל הקלי עולם השקועים מאד בתאות המשגל, שהוא הרע הכולל וההפך ממש מקדשת לשון-הקדש, והם בחינת "ומליציד פשעו ביי" (ישעיה מג, כו) רחמנא לצלן. ועל-ידי צחות המליצה שלהם הם מושכים את לב כמה וכמה מנערי בני ישראל, עד שמביאים אותם לאפיקורסות גמורה חס ושלום. זה בחינת: "נפת תטפנה שפתי ירה" (משלי ה, טו); וכן: "מנכריה אמריה החליקה" (משלי ב, טו). וכל זה הוא בחינת הנחש שפתה את חנה (שהיא בחינת הדבור של לשון-הקדש) והטיל בה זקמא רחמנא לצלן:

ט. עין הדעת טוב ורע זה לשון תרגום, שהוא אמצעי בין לשון הקדש שהוא אשה חכמה שכלו טוב, ובין לשון של שבועין עממין שכלו רע, כי כל לשונות העכו"ם עכשו הם רע גמור, וכשהם דהינו הנחש בנ"ל רוצים לינק מלשון-הקדש, אי אפשר להם לינק ממנו כי אם על-ידי לשון תרגום, שיש בו טוב ורע. ואמר המעתיק: כי על-ידי שהאדם מערב במדותיו טוב ורע, הוא בבחינת לשון תרגום, שהוא בחינת עין הדעת טוב ורע, ועל-ידי זה יוכל הרע הכולל להתגבר עליו, כי עדן אין שלמות ללשון-הקדש שלו. אבל על-ידי שמפיל את הרע שבו לגמרי, ומעלה את הטוב שבו, על-ידי זה נשלם הלשון-הקדש שלו וזוכה לשמירת הברית, וכל זה הוא סוד הנחש שפתה את חנה רק על-ידי עין הדעת טוב ורע. כי עקר התגברות הקלפה אינה אלא על-ידי לשון תרגום, ועקר בנינה ושלמותה של לשון-הקדש, אינה אלא על-ידי שמפילין את הרע שבתרגום, ומעלין את הטוב שבו ללשון

ג. תקון הברית הוא בחינת רוח הקדש, הינו בחינת לשון הקדש, ועל ידו נתבטל הרוח שטות שהוא פגם הברית רחמנא לצלן:

ה. עקר עשייה ותקון של לשון-הקדש תלוי ביראת ה' היא אוצרו (ישעיה לג, ט):

ה. תקון הברית ושלמות לשון-הקדש תלויים זה בזה, כי זה בלא זה אי אפשר להיות. וכפי שמרבין לדבר דבורים קדושים שהם בחינת לשון-הקדש, כמו כן זוכין לתקון הברית. וכפי תקון הברית כן זוכין לשלמות לשון-הקדש. וכן להפך לענין הפגם חס ושלום, כי מי שפוגם בברית מאבד לשון הקדש, ומי שיש לו לשון-הקדש הוא שומר הברית:

ו. כל החרפות והבושות והבזיונות הבאים על האדם, הם על-ידי פגם הברית. וכן להפך על-ידי תקון הברית זוכין לכבוד:

ז. תאות נאוף שהיא רע הכולל, היא בחינת נחש שפתה לחנה והטיל בה זקמא שהיא הרוח סערה הרוח שטות אשת כסילות. והולך ומפתה את הרוח הקדש שהוא לשון הקדש, ואשה חכמה שהיא בחינת שמירת הברית ומטיל בה זקמא. וזה בחינת "לפתח חטאת רבין" (בראשית ה, ט). "לפתח" הינו פתחי פיך של לשון הקדש. שהחטאת הזו שהיא הנחש רובץ לינק ממנו על-ידי פגם הברית, כי עקר התגברות היצר הרע להחטיא את האדם היא בתאוה הזאת:

ח. מה שעכשו בעוונותינו הרבים נפל חכמת מליצת לשון-הקדש מאד, עד

מקָרַר אֶת חַמִּימוֹתָיו בְּלִשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ, אֲבָל מִי שֶׁאֵין לוֹ שְׁלָמוֹת לִשְׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ, אֲזִי הָרוּחַ סֹעֶרָה הֵינּוּ הַשְּׁבָעִים לִשְׁוֹן הַנִּלְ, מְקַרֵּר אוֹתוֹ בְּמִקְרָה לִילָה בַשָּׁנָה רַחֲמָנָא לְצַלָּן, בְּחִינַת אֲשֶׁר קָרַף בְּדָרְךָ, לִשְׁוֹן קָרִירוֹת. בְּדָרְךָ הוּא בְּחִינַת "דָּרְךָ אִשָּׁה מְנַאֲפֶת" (מִשְׁלֵי ל' ט) שֶׁהָרוּחַ סֹעֶרָה הוֹלֵךְ דָּרְךָ הַתְּרַגּוּם שֶׁהוּא בְּחִינַת נְגִיָה, וְיוֹנֵק מִן הַחֲשֵׁמֶל שֶׁהוּא בְּחִינַת לִשְׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ. וְעַל־יְדֵי שְׁלָמוֹת לִשְׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ, דְּהֵינּוּ עַל־יְדֵי שְׁמִכְרִיזִין אֶת בְּחִינַת הַתְּרַגּוּם וְהַתְּרַדְמָה כַּנִּלְ, אִזּוֹ נִצּוּלִין מִמִּקְרָה לִילָה שֶׁבְּתְרַדְמָה, וְעַל־כֵּן צָרִיכִין לְקַרֵּר חַמִּימוֹתָיו בְּדַבְּרוֹרִים קְדוּשִׁים שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁלָמוֹת לִשְׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִצּוּלִין מִקְרֵי רַחֲמָנָא לְצַלָּן, שְׁלֵא יִקְרַר אוֹתוֹ הָרוּחַ סֹעֶרָה כַּנִּלְ:

יב. רְחִיצַת מַיִם חַמִּין בְּעֶרֶב שַׁבַּת קֹדֶשׁ הִיא בְּחִינַת תַּקּוּן הַבְּרִית, וְכֵן קָרִיאת הַפָּרָשָׁה שְׁנַיִם מִקְרָא וְאַחַד תְּרַגּוּם הִיא גַם כֵּן בְּחִינַת תַּקּוּן הַבְּרִית: וְכֵן יוֹבֵן מַה שֶׁאִמְרוּ (בְּרֻכּוֹת ט) וְאֶפְלוּ עֲטוּרוֹת וְדִבּוּן, וְלֹא קָאָמַר שְׁמוֹת הַשְּׂבָטִים, וְלִפִּי זֶה יֵשׁ לוֹמַר דְּבִאֲמַת אֵין צָרִיךְ לְהַשְׁלִים שְׁמוֹת הַשְּׂבָטִים בְּמִקּוֹם הַתְּרַגּוּם, עֵינִן סִימָן לִי, כִּי הֵם כְּלָלוּת הַקְּדוּשָׁה, שֶׁעַל־כֵּן אָמַר לוֹ בְּלֶק (בְּסֻדְרָא כג, י) וְכֵלּוֹ לֹא תִרְאֶה, וְגַם לְפָרוּשׁ הַתּוֹסֵפוֹת הַדִּין כֵּן כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַרַ"שׁ עֵינִן שָׁם: (בְּרֻכּוֹת ט)

יג. עַל־יְדֵי שְׁמַעְלָה הַטּוֹב שֶׁבְּתְרַגּוּם וּמִשְׁלִים אֶת הַלִּשְׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ שָׁבוּ נִבְרָא הָעוֹלָם, שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁבִירַת וּבִטּוּל תַּאֲוֹת נְאוּף, עַל־יְדֵי־זֶה נִתְגַּדַּל וְנִתְעוֹרַר הַכּוֹחַ שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל לִשְׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ שֵׁישׁ בְּכָל דָּבָר שֶׁבְּעוֹלָם, שֶׁהֵם כּוֹחַ ה' שֶׁבְּכָל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית:

הַקֹּדֶשׁ. שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִשְׁלָם לִשְׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ וְעַל־יְדֵי־זֶה נּוֹפְלִין כָּל הַשְּׁבָעִים לִשְׁוֹן בְּבְחִינַת לִשְׁוֹן נּוֹפֵל עַל לִשְׁוֹן. וְזֶה: "וַיִּפֹּל ה' אֱלֹהִים תְּרַדְמָה" (בְּרֵאשִׁית ב, כא) מִסִּפֵּר תְּרַגּוּם כְּמִוּבָא מִהַאֲרָ"י זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה. וַיִּפֹּל נּוֹטְרִיקוֹן פִּי'ה לְהֵם וְלֹא יִדְבְּרוּ, כִּי עַל־יְדֵי בְּחִינַת תְּרַדְמָה שֶׁהִיא בְּחִינַת לִשְׁוֹן תְּרַגּוּם, שֶׁעַל־יְדֵי זֶה עָקַר בְּנִינָה שֶׁל חוּהָ שֶׁהִיא בְּחִינַת לִשְׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, עַל־יְדֵי שְׁמַעְלִין הַטּוֹב שָׁבוּ וּמִפִּילִין הִרְעָ שָׁבוּ כַּנִּלְ. עַל־יְדֵי־זֶה נּוֹפְלִין כָּל הַשְּׁבָעִים לִשְׁוֹן, בְּבְחִינַת פִּה לְהֵם וְלֹא יִדְבְּרוּ רַאשֵׁי־תַבּוֹת וַיִּפֹּל וְכוּ' כַּנִּלְ:

י. עָקַר הַחֲלוּם הוּא בַשָּׁנָה הֵינּוּ בְּתְרַדְמָה, וְהַחֲלוּמוֹת הֵם כְּפִי הַמַּאֲכָלִים שֶׁאוֹכֵל כְּמִוּבָא. כִּי בְּכָל דָּבָר יֵשׁ אוֹתִיּוֹת שֶׁבָּהֶם נִבְרָא זֶה הַדָּבָר, וְכִשְׂשֵׁשׁן עוֹלִין הָאָדָם מִמָּה שֶׁאֵכֵל לְהַמַּח וְנִצְטָרְפִין הָאוֹתִיּוֹת שֵׁישׁ בָּהֶם, וּמִזֶּה נַעֲשֵׂה הַחֲלוּם. וּמִי שֵׁישׁ לוֹ שְׁלָמוֹת לִשְׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ הוּא יוֹדֵעַ הָאוֹתִיּוֹת שֵׁישׁ בְּכָל דָּבָר כַּנִּלְ, וְעַל־כֵּן הוּא יוֹכֵל לְפָשֵׁר חֲלָמִין שֶׁבְּתְרַדְמָה, כְּמוֹ יוֹסֵף הַצַּדִּיק שֶׁזָּכָה לְשְׁלָמוֹת לִשְׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ, שֶׁעָקַר שְׁלָמוֹתוֹ עַל־יְדֵי תְּרַדְמָה שֶׁהִיא בְּחִינַת תְּרַגּוּם כַּנִּלְ, שֶׁזָּכָה לְבָרְרוֹ לְהַעֲלוֹת הַטּוֹב שָׁבוּ לִלִּשְׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ, וְלְהַפִּיל הִרְעָ שָׁבוּ, וְעַל־כֵּן יוֹדֵעַ לְבָרַר הַטּוֹב וְהָאֲמַת שֵׁישׁ בְּחֲלוּם בְּחִינַת תְּרַגּוּם כַּנִּלְ:

יא. וְזֶה בְּחִינַת מִקְרָה לִילָה רַחֲמָנָא לְצַלָּן, שֶׁהָרוּחַ שְׁמוֹת הֵינּוּ הַשְּׁבָעִים לִשְׁוֹן, עוֹלָה עַל־יְדֵי תְּרַגּוּם עַל־יְדֵי תְּרַדְמָה וְשָׁנָה, וְיוֹנֵק מִלִּשְׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ מְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ מִבְּרִית קֹדֶשׁ. כִּי מִי שֵׁישׁ לוֹ שְׁלָמוֹת לִשְׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ

אלהים הנזיל, על-ידי-זה מתנוצץ פניו באור הזה וזוכה לזכך את הפנים כל-כך, עד שיוכל לעורר אחרים בתשובה על-ידי שיתכלו בפנים שלו לבד, שיראה כל אחד את עצמו בפנים שלו כמו במראה, ויראה איך הוא משקע בחשך. עד שבלא תוכחה ובלא מוסר יעורר את חברו בתשובה רק ממה שיביט בפנים המאירות שלו לבד:

י. מה שקשה להעולם על מה שצריך לנסע להצדיק לשמע מפיו, הלא אפשר לעין בספרים דברי מוסר. אך יש חלוק גדול, כי מי ששומע מפי הצדיק בעצמו מקבל דבור לשון-הקדש בשלמות דהינו ביראה, ועל-ידי-זה זוכה לבטל ולהכניע רע הכולל שהוא תאות נאוף, עד שזוכה לתקון הברית שהוא תקון הכל, והכל תלוי בו, תקון כל התאוות והמדות. וזהו דוקא על-ידי שמקבל מפיו הקדוש בעצמו דיקא. אבל מי ששומע מפי אחר ששמע ממנו, מכל-שכן כששומע מפי ששמע מפי השומע, הוא רחוק מזה השלמות, כי יורד בכל פעם מדרגא לדרגא. ומכל שכן בין השומע מפי הצדיק למעין בספר, הוא חלוק גדול ביותר, כי ספר הוא רק לזכרון, והזכרון הוא בכת המדמה. על-כן הספר הוא בחינה אחרת ממש, ואין לו כלל מעלת השומע מפיו הקדוש בעצמו:

יח. בשרוצים הצדיקים לשמע איזה דבור מהשם יתברך, הם עושים תחלה את הדבור ובונים אותו על-ידי מעשיהם הטובים, ואחר-כך זוכים לשמע דבורים מהשם יתברך. וזהו בחינת: "עשי דברו

יד. ומי שזוכה לזה כנ"ל, אזי זוכה לאכילה ושתיה ושאר תענוגים כמו שצריך. כי צריכין שתהיה עקר אכילה ושתיה ושאר תענוגים מהתנוצצות האותיות שבכל דבר, בבחינת: "ויאכל וישת וייתב לבו"¹⁰ (רות ג'), שהיתה אכילתו ושתיתו מהארת והתנוצצות האותיות של שלשים ושנים אלהים שבמעשה בראשית שיש בכל דבר, שזהו בחינת ברבת המזון (והר הקדוש חלק ב' ר"ח) כי המזון נתברך על-ידי שלמות לשון-הקדש, על-ידי שמעוררים ומאירים את האותיות שבכל דבר:

טו. מי שהוא חכם לבד יכול להבין בחקמתו ולדע האותיות שיש בכל דבר (כמבאר בפנים). אבל שירגיש ויתענג רק מהצדפי אותיות בבחינת ויאכל וישת כנ"ל, לזכות שיהיו כל תענוגיו רק מהאותיות שבכל דבר, זה אי אפשר כי אם בשזוכה לשלמות לשון-הקדש. דהינו כשזוכה לשבר תאות המשגל לנמרי ולהשלים את הלשון-הקדש עד שיביא התנוצצות חדש בלשון-הקדש, דהינו בהאותיות שבכל דבר. ועל-ידי זה זוכה לבחינת: "ומציון יסעדך"¹¹ (תהלים ב') שתהיה סעדו דהינו אכילה ושתיה וכל התענוגים מציון וסימן האותיות המצינים ומסמנים בכל דבר:

טז. ומי שאוחז בבחינה זאת, מזה מאיר לבו, כי שם הלב הוא על-ידי שמקבל ונזון משופרי דשופרא (וההקדוש ח"ג רבי"א) מל"ב (משלשים ושנים) אלהים של מעשה בראשית וכו' כנ"ל. ועל-ידי התנוצצות האור שמקבל לבו מל"ב (משלשים ושנים)

תפלה לתורה יט

ק"ט

הטוב שבעין הדעת, שעל-ידי-זה משלים ומתקן כל הדברים שבעולם. ועל-כן צריכין לתקן תקון המילה בחינת תקון הברית בזה העולם דיקא, שזהו בחינת שלמות לשון-הקדש על-ידי שמכריזין הטוב שבתרגום. כי הלשון-הקדש כשבא מלמעלה, עדין הוא חסר תקון ואין לו שלמות, כי אם על-ידי שאנחנו משלימין אותו על-ידי ברור התרגום, שאז דיקא נשלם הלשון-הקדש:

ב. ולהעלות הטוב מן התרגום, הוא על-ידי שמתקן כל החסאים שעשה בשוגג, שעל-ידי-זה זוכה לשלמות לשון-הקדש. כי השוגג בחינת עין הדעת טוב ורע וכו', מעשהו רע וכונתו טוב:

לשמע בקול דברו" (תהלים ק"ג ב), כי הם עושים תחלה את הדבור, ואחר-כך שומעים אותו הדבור מהשם יתברך, כי בזה הדבור מדבר השם יתברך עמו. וכשהצדיק שומע הדבור של תורה מפי השם יתברך יש להדבור שלמות, כי שלמות הדבור תלויה ביראה, ויראה תלויא באודנין וכו'. וזהו: "ה' שמעתי שמעך יראתי" (תהלים ג' ב) כשהשמיעה מפי הצדיק בעצמו ששומע מפיך כנ"ל, וזהו 'שמעך' ששומע ממך אזי 'יראתי'. כי עקר היראה תלויא באודנין, ואזי יש שלמות לשון-הקדש הזה כנ"ל:

יט. השם יתברך ברא כל הבריאה בשביל האדם הבעל בחירה, שהוא דיקא יתקן כל הדברים על-ידי ברור

תפלה לתורה יט

(יט) אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך. פתח פיה לאדם. וזכני לסדר תפילתי לפניך, בלשון רחמים ותחנונים, בלשון צח וזך בלשון שמלאכי השרת משתמשין בו, בלשון שאוכל לעורר רחמיך האמתיים עלי, בשלמות לשון הקדש:

רבנו של עולם, מלא רחמים, זכני ברחמיך הרבים לשלמות לשון הקדש, למען אזכה על-ידי-זה להפיל ולהכניע ולשבר כל התאוות רעות וכל המדות רעות הנמשכין משבעין עממין, אשר כל התאוות והמדות רעות שיכים להם ולא לנו, ובפרט תבוערת המדורה של תאוות נאוף החפצה להתגבר עלינו בכל עת. חוס וחמל עלינו, וזכנו להפיל ולהכניע ולבטל תבוערת המדורה הזאת מעלינו ומעל גבולנו, כי אתה ברחמיך בחרת בנו מכל העמים ורוממתנו מכל הלשונות. ונתת לנו לחלקנו שלמות לשון הקדש, אשר בו בראת עולמך. כמו שכתוב, בדבר יהוה שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם. ונתת לנו תורתך הקדושה על-ידי משה נביאך בלשון הקדש, ובו נדברת עם כל נביאיך הנאמנים המדברים בשמך ברוח נבואה ורוח הקדש, אשר עם כלם דברת בלשון הקדש, אשר היא כלילת יפי משוש לכל הארץ. על-כן באתי להפיל תחנתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, יהמו נא מעיד עלי, תיקר נא נפשי בעיניך, שתעורר הסדיך האמתיים עלי, ותשפיע עלי ברחמיך הגדולים שלמות לשון הקדש, באופן שאזכה ברחמיך להתגבר על יצרי הרע, להכניע ולשבר ולבטל מעלי תבוערת

תפלה לתורה יט

המדורה של תאות נאוף. כי אתה ידעת יהוה אלהינו, כי תאווה זו היא עקר הנסיון והמתקלא, אשר רק בשביל זה באנו לעולם הזה כדי להתנסות ולהצטרף בתאווה זו. כי רצונך הטוב היה לנסות אותנו בתאווה הזאת, אם יהא לנו כח להתגבר על יצרנו להכניע ולשבר תאוות גופנו, ולדבק עצמנו לשמך הגדול באמת כל ימי חיינו כדי להטיב אחריתנו, למען תתפאר בנו בכל העולמות, בשנזכה להכניע ולשבר ולבטל תאווה הזאת. ובעונותינו הרבים, לא נזהרנו לעמד בנסיון וצרוף הזה פראוי, כמו שאמר דוד המלך עליו השלום, בחנת לבי פקדת לילה צרפתני כל תמצא זמתי כל יעבר פי. עד אשר כלו ביגון חיינו ושנותינו באנחה, כי רק על-ידי זה סרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים, ובכל יום ויום יצרו של אדם מתגבר עליו ביותר. וברחמיך הרבים גלית לנו על-ידי צדיקי הדור האמתיים, עצות טובות להמלט מזה בשוב ואל תעשה, במעשה ובמחשבה, אבל לא נזהרנו לקיים עצותיך הטובות באמת, ולא שמרנו את המחשבה מבלבולים והרהורים ושטותים. אבל אף-על-פי-כן אתה מלא רחמים, ועדין לא כלו רחמיך ממני, ואתה גדול העצה פלא יועץ, חמל עלי ותשפיע לי עצה טובה עצה אמתיית, באפן שאזכה לקיים עצותיך הטובות, באפן שאזכה מעתה להמלט ולהנצל מאש המדורה הזאת. ותצילני ברחמיך הרבים מרוח שטות של תאווה רעה הזאת, כי בעונותינו הרבים אין אנו יודעים להשיג עצותיך הקדושות איך להנצל מתאווה הזאת, כי אתה גלית לנו על-ידי צדיקיך האמתיים, שעל-ידי שלמות לשון הקדש זוכין להכניע תאווה רעה זו. וגם אתה הודעת לנו, שאי אפשר לזכות לשלמות לשון הקדש, כי אם על-ידי שמשברים תאווה זו וזוכין לשמירת הברית. ואני בער ולא אדע, מהיכן אתחיל לזכות למעלות קדושות האלו שהם שלמות לשון הקדש ושמירת הברית, מאחר ששניהם תלויים זה בזה. על-כן באתי לשחר פניך יהוה אלהי, הודיעני נא את דרכיך ואדעה באיזה דרך אזכה למעלות האלו, לשלמות לשון הקדש ולשמירת הברית, באפן שאזכה להתקרב אליך באמת, כי אתה ידעת כי אי אפשר להתקרב אליך באמת, כי אם על-ידי שמשברין תאווה הזאת לגמרי, אשר היא הרע הכולל של כל השבעין אמות. ואנחנו בני ישראל עם קדוש, אנחנו בשרשנו אנו רחוקים לגמרי מתאווה רעה הזאת, ואין התאווה הזאת שיכת לנו כלל, כי אם להם ולחלקם, ולא לנו:

רבוננו של עולם, חוסה על כבודך, וראה שפלותנו ובזיוננו אשר ירדנו מטה מטה, ונפלנו בגלות של שבעין אמות על-ידי תאווה רעה הזאת, אשר היא גרמה לנו כל הצרות וכל הגליות בכלל ובפרט, שעברו עלינו כבר ואשר עדין לא נצלנו מהם. ואם אמנם אנחנו בעצמנו יודעים מכל זה, ואף-על-פי-כן לא היינו נשמרים לגרש הרוח שטות של תאווה זו מקרבנו. הלא אתה ידעת כי בשר ודם אנחנו, ואתה ידעת יצרנו כי מהמר כרצנו. הן בעון חוללתי ובחטאי יחמתני אמי. אבל אתה גבור ורב להושיע. גדול העצה ורב העליליה. ואתה 'מסבות מתהפך', ובגידך כח וגבורה ובגידך

תפלה לתורה יט

קכא

לגדל ולחזק לכל ואתה יכול למצא בי גם בן נקודות טובות, ולהאיר ולהשפיע עליהם באפן שיתגבר הטוב שבי על הרע שבי, עד שכל הרע הנאחז והנדבק בי יפל ויתבטל לגמרי, והטוב יתברר ויתנשא ויעלה וישלים את הלשון הקדש, עד שאזכה ברחמיך לברר כל הטוב שבעין הדעת טוב ורע שהוא לשון תרגום, ולהכניע ולהפיל ולבטל את הרע שבו, עד שלא יהיה שום כח להסטרוא אחרא ולכל הקלפות הנמשכין מזהמת הנחש הקדמוני, לעלות הרך לשון תרגום להסית ולפתות אותנו חס ושלום. רק תהיה בעורנו תמיד, ותשפיע עלינו ברחמיך חכמה ודעת ושכל דקדשה. באפן שלא יהיה להם שום כח לפתות אותנו חס ושלום, ונזכה לגרש לגמרי רוח שמות של תאוה הזאת מקרבנו. ונזכה ברחמיך הרבים לשלמות לשון הקדש על ידי לשון תרגום, ותמשיך עלינו קדשה וטהרה, ונזכה תמיד לקדש את הלשון שלא נדבר שום דבור הפוגם את הלשון, רק כל דבורנו יהיו תמיד בתורה ובתפלה ובקשות ותחנונים וביראת שמים, ובכל עניני הקדש המקדשין את הלשון, עד שנזכה מהרה לשלמות לשון הקדש ולשמירת הברית באמת:

וזבני ברחמיך הרבים לקרר כל חמימותי בהדבור של לשון הקדש, כמו שכתוב, חס לבי בקרבי בהיגיי תבער אש דברתי בלשוני. שתהיה בעורי ותזכני לדבר כל דבורים הקדושים בחמימות גדול דקדשה והתלהבות הלב באמת. ואזכה לעורר רשפי שלהבת יה, המשרש בקרבי בשרש נפשי ורוחי ונשמת, הבוער ולוחט להתקרב להשם יתברך, עד שאזכה לעסק תמיד בתורה וביראת שמים ובתפלות ותחנונות ובקשות ושירות ותשבחות להשם יתברך, וכלם יהיו בדבורים חמים מעמק הלב, בקדשה ובטהרה, בדבורים בוערים כאש לוחט, וכל דברי יהיו בגחלי אש באימה וביראה גדולה מפניך. ונזכה להמליכה עלינו על כל רמ"ח אברינו ושס"ה גידינו, בפחד וברעד ברתת וזיע, עד שאזכה שיהיו כל דבורי היוצאים מפני, בבחינת שלמות לשון הקדש, ויתקרר כל חמימותי בהדבור של לשון הקדש. ועל ידי אש הקדושה הזאת של לשון הקדש, אזכה לשרף ולהכניע ולהפיל את כל האש הרע של תבערת המדורה של שבעין בוכבין, שהוא האש הרע של חמימות תאות נאוף, באפן שיתבטל מפני תאוה רעה הזאת לגמרי מעתה ועד עולם. ויקים מקרא שכתוב, מהאש יצאו והאש תאכלם. ראש מסיבי עמל שפתימו יכסמו. ימוטו עליהם גחלים כאש ופילים במהמרות בלי יקומו. ואזכה להיות קדוש ופרוש לגמרי, ואזכה לבלי להודקק לזה, כי אם בשביל קיום העולם לבר, בקדשה ובטהרה באמת כרצונך הטוב:

ותצילני ברחמיך הרבים מהרהורים רעים ומחלומות רעים, ותהא מטתי שלמה לפניך, ותזכני למעט בשנה ותדרמה. ואפלו מעט השנה שאני מכרח לישן בשביל קיום הגוף, אזכה שיהיה בקדשה ובטהרה, ושנתי תערב לי, ואזכה לישן תמיד מתוך מהשבות והרהורי תורה ומתוך שמחה, ואזכה לקרות קריאת שמע שעל המטה בקדשה גדולה ובמסירת נפש ובכונת הלב באמת כראוי, באפן שאזכה להרג כל

תפילה לתורה יט

המתחבלים ומזיקין וכל הסטריין אוהרנין על-ידי קריאת שמע שעל המטה. ואזכה שתכלל נפשי ורוחי ונשמתי בתוך כלליות נפשות הקדושים של בני ישראל, ובתוכם תעלה נפשי עמהם אליך בשעת שגתי, ותהיה נפשי פקודה ומסורה בידך לבד כמו שכתוב, בידך אפקיד רוחי פדיתה אותי יהוה אל אמת. וברחמיך הרבים תגדש מנפשי כל מיני מחבלים וסטריין אוהרנין החפצים להתאחו ביה חס ושלום. ותחמל על נפשי האמללה והעלובה ותהיה בעזרה שתוכל לעלות בשלום אליך בשעת שגה, ולשוב בשלום לתוך גופי בעת התעוררות השגה, באפן שאזכה לשגה דקדשה, שגה טובה ומתוקה וערבה, שגה של חיים. ותזכני לחלומות טובים, חלומות צודקים ואמתיים, חלומות קדושים הבאים על-ידי מלאכים קדושים אמתיים. ותצילני ברחמיך הרבים מחלומות של שקר, מחלומות הבאים על-ידי שדים חס ושלום, מחלומות מערבבים מחלומות של שוא והבל:

ובכן תרחם עלי בחמלתך הגדולה, ותשמרני ותצילני בחסדיך הגדולים ממקרה לילה חס ושלום, שלא יארע לי שום מקרה לא ביום ולא בלילה, רק אזכה לישן בקדשה ובטהרה, בטוב אליו אקין ברחמים:

אבינו אב הרחמן, מלא רחמים רבים וחסדים גדולים ועצומים תמיד, צופה מרחוק להטיב אחריתנו. חוס וחמל נא עלינו, המון מעיד ורחמיך יעזרונו עלינו, חמל עלינו ועל עוללנו וטפינו, והצל אותי ואת כל עמך בית ישראל ממקרה לילה. כי אתה ידעת את עצם הפגם הגדול והגורא הנוגע בכל העולמות למעלה למעלה על-ידי מקרה לילה חס ושלום, אשר על-ידי-זה חרבה עירנו ושמים בית מקדשנו ונטל כבוד מבית חיינו ונתרחקנו מעל אדמתנו ונתפזרנו בין הגוים ונדחנו בארבע כנפות הארץ. חמל על שארית עמך בית ישראל, חמל על עניי הצאן, צאן נדח ואין מקבץ. מלך רחמן, רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו, שובה אלינו בהמון רחמיך בגלל אבות שעשו רצונך, ואמר לצרותינו די. וזכנו ברחמיך הרבים, ותשמרנו ותצילנו מעתה ממקרה לילה, ושמר צאתנו ובואנו לחיים ולשלום מעתה ועד עולם, ונזכה להיות נשמרים מכל דבר רע, שלא נהרהר ביום, ולא נבוא לידי טמאה בלילה חס ושלום, ונזכה שתהיה מחשבתנו קדושה וטהורה תמיד:

ובכן תזכנו ברחמיך הרבים, שתהיה אכילתנו בקדשה ובטהרה בלי שום תאוה נשמית כלל, ותתן לנו כח לעורר התנוצצות האותיות הקדושים של כח אתנו דמעשה בראשית שמלבש בכל דבר שבעולם, עד שכל אכילתנו ושתינתנו וכל סעודתנו ותענוגנו יהיה רק מהתנוצצות האותיות הקדושים לבד, שיש באותו הדבר שאנו אוכלים ושותים או מתענגים ממנו. ועל-ידי-זה נזכה ללב טוב, שלבי יהיה מאיר בקדשה גדולה, על-ידי שזוכה ליהנות ולזון רק מהתנוצצות האותיות של כח מעשה בראשית שיש בכל דבר. ותהיה בעזרי ותשמרני ותצילני תמיד, שלא אהנה מהעולם הזה בלא ברכה, ונזכה לברך על כל דבר שנאכל ונהנה, ברכה תחלה וסוף בכונה

תפלה לתורה יט

קכג

עצומה, בכונה קדושה וטהורה לשמך הגדול והקדוש יתברך לעד. וכל הפרכות והודאות ושירות ותשבחות שלנו, כלם יהיו בשלמות בבחינת שלמות לשון הקדש על-ידי לשון תרגום, באפן שנוכח לעורר כח מעשי יהוה שהם הלב אלהים של מעשה בראשית, שהם האותיות המלבשין בכל דבר שבעולם, אשר על ידם בראת ברצונך הטוב כל הדברים שבעולם מגדול ועד קטן. ובראת כל דבר משנה מחברו במראה וטעם ותמונה אחרת, כפי אותיות התורה הקדושה שהכנסת בכל דבר כפי רצונך הטוב, באשר שערת ומדרת ושקלת בהכמתך הקדושה. מה רבו מעשיך יהוה כלם בהכמה עשית מלאה הארץ קנייך. ועתה יגדל נא כח אדני באשר דברת לאמר. עשה למענך ולמען כבודך ולמען אותיות הקדושים שלך המלבשין בכל דבר, שתתן לנו כח ברחמיך הרבים לעורר תמיד כח האותיות של מעשה בראשית שמלבש בכל דבר שבעולם, ולא גלך אחר שרירות לבנו, ונמעט תאות טבענו, שלא יהיה לנו שום תאוה גשמית של הגוף לשום דבר שבעולם כלל, וכל אכילתנו ושתינתנו וכל הנאתנו ותענוגנו, יהיה רק מהתנוצצות האותיות שיש בכל דבר שבעולם בלי שום תאות הגוף כלל. ועל-ידי זה תשלח ברכה במזוננו, ונוכח לשביעה דקדשה שיהיה שביעה במעינו לאכל מעט ולשבע רק מהתנוצצות האותיות הקדושים של אותו הדבר שאוכל ואשתה בקדשה ובטהרה גדולה. ויקים בנו מקרא שכתוב, ואכלתם אכול ושבוע והללתם את שם יהוה אלהיכם אשר עשה עמכם להפליא ולא יבשו עמי לעולם. עד שנוכח ללב טוב ומאיר, ללב שמת, על-ידי אכילתנו ושתינתנו, ועל-ידי הארת הלב נוכח לפנים מאירות דקדשה, ברכנו אבינו בלנו יחד באור פניך. שנוכח לפנים דקדשה, פנים מאירות, פנים של שמחה, שיהיה אור פני יהוה חופף על פנינו תמיד. ויקים בנו ובזרענו מקרא שכתוב, זה דור דורשיו מבקשי פניך ועקב סלה. ותזכנו שיהיה פנינו מאירות כל בך, עד שיהיה לנו כח להחזיר כל העולם בתשובה שלמה על-ידי ראית פנינו לבד, שיהיו פנינו מאירות באור פני יהוה כמו אספקלריא המאירה, עד שכל אחד ואחד יסתכל את עצמו ויראה את עצמו בתוך פנינו המאירות כמו במראה ואספקלריא. ויראה איך פניו משקע בחשך, ויחדש בנשך נעוריו, וישוב בתשובה שלמה באמת לפניך:

והנני ברחמיך הרבים, שאזכח להתקרב לצדיק האמת שבדור הזה, ואזכח לשמע מפיו הקדוש בעצמו דברי אלהים חיים, אשר הוא זוכה על-ידי מעשיו הטובים לשמע מפיך, ותשפיע עלי יראתך הקדושה יראה עלאה יראת הרוממות. ואזכח לשמע הדבור הקדוש מפי הצדיק האמת באימה וביראה גדולה, באפן שאקבל דבור לשון הקדש בשלמות גמור. ואזכח לשמירת הברית באמת בקדשה גדולה בראוי לזרע ישראל עבדיך אשר בהם בחרת. והנני ברחמיך הרבים, שאזכח לתקן בחיי את כל החטאים ועוונות ופשעים, וכל הפגמים שפגמתי לפניך מנעורי עד היום הזה, ואפלו כל החטאים שחטאתי בשוגג או באנס, כלם אזכח לתקן בחיי חיש קל מהרה. ומעתה

תזכני להתקרב אליך באמת בקדשה ובטהרה, ואזכה לשלמות לשון הקדש ולקדשת
הברית:

לשבת קודש

ובבן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, מלא רחמים מלא רצון, עזרני
והושיעני וזכני ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, לקבל שבתות בשמחה גדולה
ובחדוה רבה ועצומה וביראה ואהבה. ותזכני למרח בעצמי לעשות צרכי שבת
בעצמי בכח גדול ובזריזות נמרץ, ותעזרנו תמיד להשלים כל פרשיותינו עם הצבור,
שנזכה לקרות הפרשה של השבוע בכל ערב שבת שנים מקרא ואחד תרגום בכונה
גדולה ועצומה בקדשה ובטהרה, באפן שנזכה על-ידי-זה לשלמות לשון הקדש על-
ידי לשון תרגום. ונזכה ברחמיך הרבים, שיהיה נמשך עלינו קדשת שבת קדש על-ידי
רחיצת חמין והטבילה של ערב שבת קדש, ותהיה בעזרי שלא אבטל לעולם הרחיצה
והטבילה של ערב שבת. וכשם שאני רוחץ ומובל עצמי בעולם הזה, בן תטהר ותקדש
את גופי ונפשי ורוחי ונשמתי בקדשתך העליונה, ותמשיך רשפי שלהבת-יה מאש
הקדושה שלמעלה האובלת ושורפת כל מיני אש. ועל-ידי-זה תבער ותשרף ותבטל
ממני ומכל עמך בית ישראל, את כל תערובות הרע שנתערב ונאחז בנו על-ידי פגם
עץ הדעת טוב ורע, ועל-ידי חטאינו ועונותינו ופשעינו. באפן שישרף ויפול ויתבטל
כל הרע שנתאחז בנו, והטוב יתברר ויעלה ויכלל למעלה למעלה בטוב העליון בטובך
הגדול שהוא טוב הנצחי:

אנא יהוה, אתה ידעת, כי אין בי כח להמשיך עלי בעצמי קדשת שבת קדש, חוס
וחמל עלי, יהמו נא ויכמרו רחמיך עלי, כי אתה ידעת, כמה אני רחוק מקדשת שבת
באמת, חוס וחגני במתנת חנם, ותשפיע עלי ברחמיך קדשת שבת באמת, ואזכה
להוסיף מחל על הקדש בכניסתו וביציאתו. ותעזרנו להמשיך קדשת שבת על ימי
החל, עד שכל ששת ימי המעשה יהיו טהורים וקדושים בקדשה גדולה, בקדשת שבת
קדש, עד שיהיו נכללים כל ששת ימי המעשה בשרש חיותם שבקדשה, שהוא שבת
קדש, שהוא מחיה ומקיים כל ששת הימים, וכל הנאצלים וכל הנבראים והנוצרים
והנעשים, וכל העולמות בלם מראשית נקדת הבריאה עד סוף נקדת המרכז של עולם
הנשמי, אשר כל חיותם וקיומם הוא שבת קדש:

רבונו של עולם, אתה ברחמיך נתת לנו מתנה טובה הזאת, שהיתה בבית גנזיך,
ושבת שמה. על-כן באתי להפיל תפילתי ותחנותי ובקשתי לפניך יהוה אלהי ואלהי
אבותי, בשם שזכרו רחמיך וחסדיך לתן לנו מתנה טובה קדושה הזאת, בן תעניקנו
מטובך הגדול ותשפיע עלינו ממעון קדשתך, ותעזרנו לקבל מתנה טובה קדושה
הזאת, שנזכה לקבל שבת בקדשה גדולה ובשמחה וחדוה רבה ועצומה, ונמשיך
עלינו קדשת שבת תמיד. ונזכה לשבר ולבטל הרע הנאחז בנו, ולברר ולהעלות
הטוב שפנו, בבחינת שלמות לשון הקדש על-ידי לשון תרגום. ונזכה לקדשת הברית

תורה ב – תשעה תקונין

קכה

באמת, ונשוב אליך באמת, ונזכה תמיד לילך ולעלות מדרגא לדרגא וממעלה למעלה בקדשה גדולה ברוח הטוב באמת, עד שנזכה לעלות להכלל בשבת העליון, ותהננו בחסדיך ליום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה ב – תשעה תקונין

א. בשהצדיק האמת דורש ברבים, אזי קדם הבאור הוא מקשר את עצמו עם נשמותיהם ושופך שיחו ותפלתו לפני השם יתברך, ואזי תפלתו תפלת רבים ונתקבלת בודאי, כמו שכתוב: "הן אל בביר לא ימאס" (איוב ל, ח). ועל ידי התפלה נתוסף קדשה למעלה ומעוררת לב העליון, ועל ידי זה ממשך באור התורה שאומר להם. נמצא שיש לכל אחד מהנמצאים שם חלק בהתורה שמגלה להם אז, כי כל מה שיש אז יותר אנשים שם, אז תפלת החכם שמקשר את עצמו עמם יוצאת מהרבה נשמות ביותר, ומוספת קדשה למעלה ביותר ומעוררת ביותר לב העליון, ונמשך משם התגלות ביותר, הבל לפי רב האנשים, וזהו החלוק בין הלומד מתוך הספר ובין השומע מפי החכם בעצמו, כי השומע הזה בודאי נתקשר נשמתו עם נשמת החכם בשעת תפלתו כנ"ל, ויש לו חלק בבאור הזה כנ"ל. גם כל אלו האנשים העומדים בשעת הדרוש נכנע רשעתם על ידי הטוב שבחכם הדורש. ולפי ההכנעה כן נכנעים האויבים, הינו הקלפות השוכנים סביב לב העליון. וכזה מוציאם מתחת רשות הסטרא אחרא ומכניסם תחת רשות הקדשה:

א. כל מפרשי התורה מקבלים מהנשמה אשר כל דבריה כגחלי אש, בבחינת: "הלא כה דברי באש" (ירמיה כג, כט), והיא מספלת ביוסורין פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה בדרך של תורה (אבות ב, ט), וכשהנשמה הזאת נופלת מבחינת כה דברי באש כנ"ל, ודבריה נצטננו אזי נסתלקת, ואז נסתלקין באורי התורה הנמשכין על ידה. והמפרשים הנ"ל אין יכולים להשיג שום באור התורה, ואז באה מריבה על הצדיקים. ומזה הוא עקר המחלקת שבעולם, שחסר הבאור שהוא התרוץ על קשיות ומריבות:

ב. מי שרוצה להמשיך באורי התורה, צריך מתחלה להמשיך לעצמו דבורים חמים כגחלי אש כנ"ל, והדבור נמשך מלב העליון בחינת "צור לבבי" (תהלים עג, כז). וצריך לשפך שיחה בתפלה לפני השם יתברך מתחלה, ועל ידי תפלתו נכמרו רחמי השם יתברך עליו ונפתח לב העליון. כי עקר הרחמים הוא בלב, ונשפע משם דבורים חמים, ועל ידי זה הדבור ממשך באורי התורה גם כן משם. ועל כן צריך כל אחד ממפרשי התורה להתפלל תחלה לפני השם יתברך, כדי לעורר לב העליון להשפיע עליו דבורים כגחלי אש, ואחר כך יתחיל לבאר:

ה. מי שרוצה להיות איש ישראל באמת, דהינו שילך מדרגא לדרגא אי אפשר כי אם על-ידי קדשת ארץ-ישראל. כי כל עליות שצריכין לעלות אל הקדשה הם רק על-ידי ארץ-ישראל, וכן כל עליות התפלות הם רק בארץ ישראל:

מ. וכדי לילך לארץ-ישראל צריך להכניע מתחלה הרשעים מוציאי דבת הארץ, ולהענישם בחרבא וקטלא. וכח הנה צריכין לקבל מאדום הממנה על כל הענשים וחרב, כמו שכתוב: "ועל חרבך תחיה" (בראשית כו, ט). ועל-ידי אותיות התורה שחדש נבראים כחות רוחניות. והן הן מלאכים ממש שמקבלין הכח מאדום הנ"ל. וכחות אלו הן לפי התחדשות התורה והארתה שנתרבה לפי רבות הקדשה שנתוסף למעלה כנ"ל. ולפי רב התורה בן רבוי המלאכים, וכן להפוך בשתקדשה מעטת המלאכים הנבראים מחדושי התורה הן מעוטי כח שאין כח בידם לקבל כח הנ"ל, כי אם להכניע את הרשעים ולהביא מרד בלבבם:

י. ולפעמים גם להכניעם אין להם כח כי אם לעורר כח האמות עליהם, כמו עכשו בגלות שאין לנו כח לעגש בעצמנו את הרשעים. ולפעמים מסבב השם יתברך מניעות ויסורין ומחלקת מהרשעים שעומדים על הפשרים אנשי אמת, ואין כח בידם לעמוד כנגדם כי אם על-ידי משפטי האמות, וגם על-פי דין תורה מכרחים לזה, אז מצוה גדולה לילך למשפטיהם ולהשתדל בכל הכחות ובממון להשפילם, כדי שעל-

ה. וכשמתפלל קדם הדרוש צריך להתפלל בתחנונים, ויבקש מאת הקדוש-ברוך-הוא מתנת חנם, ולא יתלה בזכות עצמו. אף-על-פי שעכשו נתעורר מטה עוז של עבודתו, אין זה המטה כדי להתנאות חס ושלום, אלא כדי להכניע הרע שבעדה, כי ברבים יש בהם טובים ורעים וצריך להכניע הרע שברעים כנ"ל. אבל לפני השם יתברך יעמוד גדל וכרש וידבר תחנונים, ולא יתלה בשום זכות:

ה. ובשביל זה אין לאדם לדחק את עצמו על שום דבר, אלא יבקש בתחנונים, אם יתן לו השם יתברך יתן, ואם לאו לאו, ולא יתעקש שהשם יתברך יעשה לו דוקא רצונו:

ו. ובזכות התורה שממשיכין זוכין לארץ-ישראל. וכן על-ידי שנמצאים אצל הצדיק בשעה שממשיך תורה ודורש ברבים, אזי יש לו גם כן חלק בהתורה שממשיך הצדיק. ועל-ידי זה זוכה גם כן לבוא לארץ ישראל כמו שכתוב (תהלים קה, מד): "ויתן להם ארצות גוים" וגו':

ז. אבל ארץ-ישראל היא אחת משלשה דברים שבאים על-ידי יסורים (ברכות ה), ואי אפשר לבוא לארץ-ישראל כי אם על-ידי יסורים. ועקר היסורים הם המונעים הרשעים מוציאי דבת הארץ. ועל-ידי המשכת התורה כנ"ל, זוכה להכניע כל המניעות והיסורים. וכפי שלמות התורה שזוכה להמשיך בתקון גדול ביותר, כמו כן הוא זוכה להכניע המונעים והרשעים ולבוא לארץ-ישראל:

תפלה לתורה ב

קבו

ביני, להורות על תקון הדעת בבחינת המרא וריחני פקחין (פסוקים ט). כי גלות מצרים היתה על פנים הברית כמובא, שהוא פנים הדעת, וגם זין של ארבע כוסות הוא תקון הדעת שהוא תקון הברית:

טו. הקדוש ברוך הוא מדקדק עם הצדיקים כחוט השערה (ויקרא כג) וכשפוגמים כחוט השערה, אזי אין בוח בידם להמשיך תורה הנ"ל:

טז. בשבא לבחינת ארץ ישראל אזי נקרא גבור תקיף, כי קדם שבא לבחינת ארץ ישראל אזי "אל ותהלל הגר במפתח" (מלכים א ב, יא), אבל אחר כך בשנוצח אזי נקרא איש מלחמה. (ועל כן גם בזמן הזה עקר נצחון המלחמה הוא לבוא לארץ ישראל בפשיטות. כמו שישראל נוסעים לשם עכשו לתוך הבתים והדירות הנמצאים שם, וצריכים להיות מרצים לבוא לשם אפלו בדחוקת ואפלו רגלי, כמו שכתוב: "לך לך" בבחינת מליכה בגלגלים ויקא):

תפלה לתורה ב

(ב) מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה, מקצה הארץ אליך אקרא בעטף לפי בצור ירום ממני תנחני. חוס וחמל עלי, יעוררו רחמיך וחסדיך הגדולים עלי, ועורני וזבני לילך ולבוא מהרה לארץ הקדושה, אשר היא מקור קדשתנו, כאשר אתה ידעת יהוה אלהינו, שכל קדשתנו וטהרתנו וכל יהדותנו תלוי בארץ ישראל, ואי אפשר להיות איש ישראלי באמת ולילך ולעלות מדרגא לדרגא, כי אם על ידי שזוכין לבא לארץ ישראל מקום קדשתנו, הארץ אשר בחרת בה מכל הארצות, ונתת אותה לעמך ישראל הנבחר מכל העמים לנחלה, ארץ אשר אתה דורש אותה תמיד, כמה שכתוב, ארץ אשר יהוה אלהיך דרש אותה תמיד עיני יהוה אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה. ואתה ידעת עצם רבוי המניעות והערבובים והבלבולים המונעים אותנו מזה, אשר על ידם אין אנו יכולים לילך ולבוא לארץ ישראל, וכבר בלינו מינו ושנותינו בחוץ לארץ, ואנו מגרשים מארץ החיים, מארץ הקדושה

ידי זה יעלה המשפט הקדשה מהקלפות והספרא אחרא בבחינת: "על כן יצא משפט מעקל" (תבוקא א, ד) שיוצא ונתישר מעקולו:

יא. ולפעמים גם זה הכח אין להם, כי אם להשתיק את הרשעים מוציאי דבת הארץ שלא לדבר סרה בפנינו ובאזני ההמון עם. ולפעמים גם זה הכח אין להם, הכל לפי מעוט הקדשה:

יב. על פנים הברית חרב בא בבחינת: "חרב נוקמת נקם ברית" (ויקרא כו, כה):

יג. צעקה בקול היא תקון הברית, וזוכה להתגלות הדעת, כי מתחלה בשתיה הברית פגום היה הדעת פגום:

יד. ובשביל זה אומרים את ההגדה של פסח בקול רם, כי הגאולה היתה על ידי קול בבחינת: "וישמע את קולנו" (במדבר ט). ובשביל זה נקראת בשם הגדה להורות על שהיא תקון הברית, בבחינת ויגד לכם את בריתו (דברים ד, יט). ועקר המצוה

תפלה לתורה ב

מהסתפתח בנחלת יהוה, אשר היא חיינו וארץ ימינו לשבת על-ההאדמה אשר נתן לנו יהוה. רבוננו של עולם, רחם עלינו ברחמיך הרבים, ותעזור את לבבנו ואת לבב זרענו ולבב כל עמך בית ישראל, שיהיו לנו כסופין ונעגועים גדולים והשתוקקות נמרץ לארץ ישראל. ונכסף ונשתוקק תמיד באמת לבא לארץ ישראל, עד אשר תזכנו ברחמיך לבא לארץ הקדושה במהרה, למען נזכה על-ידי-זה להתעורר באמת לעבודתך וליראתך. חוס וחמל נא עלינו מלא רחמים, שלא נבלה ימינו חס ושלום בחוץ לארץ. כי אתה ידעת את כל תלאותינו וחלישותנו בעת הזאת, ואין אנו יכולים לשבר רבוי המניעות העצומות המונעים מארץ ישראל, אלפי אלפים ורבבות מניעות ועכובים אשר קצרה ידנו לשברם, כי אם בכחך הגדול ובחסדיך העצומים, ואין לנו על מי להשען כי אם עליך אבינו שבשמים, חמל על עמך ישראל. ומהר להביאנו לארץ ישראל חיש קל מהרה, ותתן לנו כח ברחמיך הרבים לנצח את המלחמה, לשבר ולגרש ולבטל את כל מוציאי דבת הארץ רעה, אשר מהם נמשכים כל מיני מניעות ובלבולים מלבא לארץ ישראל, באפן שנוזכה לשבר ולבטל כל המונעים והמעכבים, ונזכה לבא לשלום לארץ ישראל חיש קל מהרה:

ותשפיע עלינו ברחמיך הרבים, ותפתח את לבנו שנוכל להתפלל לפניך יהוה אלהינו בכל לב ונפש, ונזכה לשפך את לבנו כמים נזכח פני יהוה, שגשפך שיהנו ותפלתנו לפניך תמיד באמת, ברחמים ותחנונים, עד שנגעור רחמיך עלינו ויהמו ויכמרו רחמי לבך עלינו, עד אשר נזכה שתשפיע עלינו מלב העליון דבורים חמים כגחלי אש, כמו שכתוב, חם לבי בקרבי בהגיגי תבער אש דברתי בלשוני. ונזכה לדבר תמיד דבורים קדושים בחמימות ובהתלהבות גדול דקדושה, וכל דברינו יהיו כגחלי אש, ועל-ידי-זה נזכה להמשיך באורי התורה מלב העליון. ותזכנו לחדש בתורה תמיד הדושין דאורייתא הדושין אמתיים דקדושה, הדושין שיהיו לך לנחת ולרצון לפני כסא כבודך, הדושין שתתפאר בהם בכל העולמות:

רבוננו של עולם, רבוננו דעלמא כללא. אדון כל, אתה ידעת את גדל יקר תפארת קדשת נשמתנו בשרשנו, אשר לפי עצם קדשת נשמתנו בשרשה, היה ראוי לנו לחדש תמיד הדושין דאורייתא אמתיים, כי לבך נוצרנו. ובעוונותי הרבים, נתרחקתי ממך כל כף, עד אשר כבד עלי אפלו לבקש על זה, כי מסוה הבושה על פני להתפלל לזכות להדושי תורה אמתיים, כי איני יודע על מה לבקש קדם, כי פגמתי בהדעת מאד על-ידי פגם הברית, עד אשר איני יודע איך להתחיל ולבקש על תקון פגם הברית. אם לבקש על העבר לתקן מה שכבר פגמתי מנעורי עד היום הזה, במחשבה דבור ומעשה, בראית העין ובשמיעת האזן ובשאר חושים, בשונג ובמזיד באנס וכרצון. אם לבקש על העתיד שאזכה מעתה לכלי לפגם עוד כלל, אפלו במחשבה בעלמא. מלא רחמים, חמל על מלא בושה ובלמה, על לב עקש ופתלתל. כי אתה ידעת את כל התלאה אשר מצאתני, כי רשתות פרוסים עלינו מכל צד ומצדי צדדים, ואיני יודע

תפלה לתורה ב

קכט

איך לברח מהם, ואפלו לצעק אליך נמנע ממני, כי אין לי עוד דבורים וקול לצעק אליך, כי פגמנו בקול ודבור, ובכל הרמ"ח אברים ושם"ה גידים, וקלקלנו כל שבילי הדעת, ופגמנו בכל הנתיבות של הקדשה, עד אשר נעלם מדעתנו ואין אנו יודעין שום דרך ונתיב, איך לזכות להתקרב אליך באמת לאמתו. אבל עדין לא כלו רחמיך, ואנו סמוכים ובטוחים על כחם של זקנים דקדשה, שהם הצדיקים אמתיים, אשר עליהם כל בית ישראל נשען, ועל כחם לבד אנו נשענים, אשר יש להם כח למשך ולהוציא את כל ישראל מרשות דסמךא אחרא, ולהכניסם ברשות דקדשה. על-כן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, בלב נשבר ונדכה, בלב נאנח ממשך וממרט, שואל ומבקש כעני בפתח. דל ורש ואביון, פורש כפיו נשא עיניו לשמים כעני עבדים אל יד אדוניהם, כעין החיב והמורד הבא לרצות ולפייס את אדוניו, שואל ומבקש ומתחנן מתנת חנם, חנני חנני. ותמשיך עלי דעת דקדשה מזקנים שבקדשה, ותזכני מעתה להנצל מכל מיני פגם הברית, ותשמרני ותצילני ברחמיך הרבים מכל מיני מחשבות רעות ורהורים רעים, ומכל מיני פגם הדעת, ואזכה לתקן מהרה את כל מיני פגם הברית שפגמתי עד עתה, באפן שאזכה לתקן הברית בשלמות כרצונך הטוב:

ועזרני והושיעני שאזכה לעורר קולי בקדשה גדולה, והקול יעורר הכוונה, עד שאזכה לתקן דעתי בשלמות על-ידי-זה. אגא יהוה חוס וחמל עלינו, וזכנו לתקן הברית שהוא תקון הדעת, בשלמות בקדשה ובטהרה בלי שום פגם כלל. וכשם שהוצאת את אבותינו מגלות מצרים בגשמיות וברוחניות, והוצאת אותם מחמשים שערי טמאה, מפגם הברית, מפגם הדעת, אשר זה היה עקר גלות מצרים. והכנסתם בחמשים שערי קדשה, וזכית אותם לתקון הברית, לתקון הדעת, ונתת להם תורתך הקדושה, והכנסת אותם לארץ ישראל, כן תעשה עמנו נסים ונפלאות גדולות ונוראות, ותוציא אותנו מן הגלות הפור הזה בגשמיות וברוחניות, מגלות הגוף ומגלות הנפש. ותמהר להוציאני מכל החמשים שערי טמאה, ותפדנו ותגאלנו ותצילנו מכל מיני פגם הברית, מפגם הדעת, ותכניסנו ברחמיך מהרה לכל החמשים שערי קדשה. ותזכנו ברחמיך הרבים היש קל מהרה לתקון הברית לתקון הדעת באמת כראוי לישראל עם קדשך. וקנים לנו מקרא שכתוב, כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות:

לפסח

ותהיה בעזרנו, שזנזכה לקבל עלינו קדשת חג הפסח בקדשה נוראה ועצומה ובשמחה וחדוה גדולה. וזנזכה לקיים מצות ארבע כוסות של זין של פסח בשלמות הראוי, בקדשה ובטהרה גדולה. ותפתח לנו אור הדעת, ותשפיע עלינו אור קדשת המוחין העליונים, שזנזכה שיהיו נמשכין עלינו בפסח כל המוחין הקדושים, מוחין דגדלות ומוחין דקטנות. וזנזכה לסדר הסדר של פסח בקדשה גדולה כראוי, ותעזרנו לומר ההגדה בקול רם, בכונה גדולה ונוראה, ובשמחה וחדוה רבה ועצומה, ובהתעוררות גדול ובהתלהבות נמרץ, בקדשה ובטהרה גדולה, עד שהקול יעורר הכוונה, עד

תפלה לתורה ב

שאזכה על-ידי זה לתקון הברית ולתקון הדעת בשלמות באמת, עד שאזכה לבא להדושי תורה אמתיים, ואזכה להמשיך תמיד דבורים חמים כנחלי אש על-ידי תפלה ותחנונים. ותזכני להתפלל אליך בהתקשרות נשמות ישראל, שתהיה תפלתנו תפלת רבים ולא תמאס את תפלתנו כמו שכתוב, הן אל כביר ולא ימאס. ויתוסף ויתגדל למעלה תוספות קדשה רבה ועצומה על-ידי תפלתנו, ועל-ידי זה נזכה להמשיך באורי התורה מלב העליון אשר שם כתובים כל באורי התורה. ותזכני שגלך בדרכה של תורה, ונזכה לקיים דברי רבותינו זכרונם לברכה, אשר גלו לנו דרכה של תורה, לאכל פת במלח, ומים במשורה נשתי, ובתורה נהיה עמלים תמיד. ועל-ידי זה נזכה להמשיך באורי התורה מהנשמה הקדושה הסובלת מרירות על שעבוד התורה, אשר משם נמשכין כל החדושים וכל הבאורים של התורה. ונזכה להמשיך באורי התורה משם ברחמים ותחנונים, עד שאזכה לחדש תמיד חדושים דאורייתא אמתיים, חדושים דקדושה, חדושים הנמשכין מתליסר תקוני דיקנא קדישא, שהם שלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן. ותשמרנו ותצילנו מכל מיני מריבות ומחלקת, ותבטל שנאת חנם מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל. ותן בלב כל החולקים עלינו שישובו משנאתם וממחלקותם, והט לבכם אל האמת ולא יעוררו עוד מריבה עלינו בחנם, ותשים שלום בין עמך ישראל לעולם:

רבוננו של עולם, חוס וחמל עלינו וזכנו לבא לכל מה שבקשנו מלפניך, שנזכה לדבורים חמים דקדושה ולהדושים דאורייתא אמתיים, ונזכה שיהיו נבראין מלאכים קדושים מכל דבור ודבור של חדושי תורתנו בקדושה ובטהרה. ואלו המלאכים הקדושים יצטרפו ויתחברו עם כל המלאכים הנבראים תמיד על-ידי חדושי תורה של צדיקים אמתיים. וכל אלו המלאכים הקדושים יקבלו כח מאדום הממנה על החרב לענש את הרשעים בחרבא וקטלא, כדי להכניע ולשבר ולבער את כל מוציא דבת הארץ רעה, שהם כלל כל המונעים והמפסיקים והמעכבים מלבא לארץ ישראל, או שתביא מרד בלבכם לבל יהיה להם כח לעכב ולמנע אותנו חס ושלום מארץ ישראל, או משאר כל הדברים שבקדושה. מלא רחמים, חוס וחמל עלינו, ותן לנו כח ברחמיך הרבים להכניע ולשבר ולבטל כל המעכבים והמונעים מן הקדושה, הקמים עלינו בכל עת, ורוצים להתגבר חס ושלום, לבלבל אותנו חס ושלום מעבודתך באמת. רבוננו של עולם, אתה ידעת את לבכם, חוסה עלינו ברחמיך הרבים, והיה בעזרנו והושיענו והצילנו מהם, ושבור זרועם וכחם שלא יהיה להם שום כח למנע אותנו חס ושלום משום דבר שבקדושה, ולא יוכלו לבלבל אותנו וכל הגלויים אלינו כלל. ועזרנו אותנו ואת כל עמך בית ישראל החפצים בעבודתך, להתקרב אליך באמת, שיהיה לנו כח להכניע את הרשעים המתנגדים וחולקים על האמת, הרוצים לרחק אותנו מעבודתך באמת. ותתן לנו כח לעורר עליהם משפטי האמות, ונזכה לדון אותם ולהכניע אותם במשפטיהם, ועזרנו שנצליח במשפטם, וכל החולקים והמונעים

מִדְרָכֵי הַקִּדְשָׁה הָאֲמִתִּים, בְּלִם יֵצְאוּ חַיִּים בְּדִינֵיהֶם, וְנִשְׁפִּיל אוֹתָם עַד־אֶרֶץ עַל־יְדֵי מִשְׁפָּטֵיהֶם, וְנוֹצִיא בְלָעַם מִפִּיהֶם, כִּי אַתָּה יְדַעְתָּ אֶת לִבֵּנוּ שֶׁבִּוְנָתְנוּ לְטוֹבָה כְּדֵי לְהַעֲמִיד הַדַּת הַקְּדוֹשׁ עַל תְּלוּ, כְּדֵי שֶׁנִּזְכָּה לִילָךְ בְּדֶרֶךְ הַקִּדְשׁ בְּדֶרֶךְ מַלְכוּת שֶׁל עוֹלָם, וְאִין לָנוּ כַּח לַעֲנֹשׁ אֶת הָרָשָׁעִים, כִּי אִם בְּדִינֵיהֶם, עַל־כֵּן חִמַּל עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמֻּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל, הַמִּקְנָאִים קִנְיָת יְהוָה צְבָאוֹת וְעוֹמְדִים לְדִין וּבָאִים בְּמִשְׁפָּטֵי הָעֲבוּרִים כְּדֵי לְהַכְנִיעַ הָרָשָׁעִים הַחוֹלְקִים עַל הָאֱמֶת, וְתַתֵּן לָנוּ כַּח שֶׁנִּצְלַח בְּמִשְׁפָּטֶם, בְּאִפְן שֶׁנִּזְכָּה לְהִשְׁפִּילֵם וּלְשַׁבְּרֵם וּלְהַכְנִיעַם עַד עֶפֶר, בְּלִם יִכְרְעוּ וּיְפֹלוּ בְּמִשְׁפָּטֶם, וְיָפְלוּ וְלֹא יָקוּמוּ, וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם עוֹד שׁוּם כַּח לְבַטֵּל וּלְמַנַּע אוֹ לְבַלְבֵּל אוֹתָנוּ חֵם וְשִׁלוּם מִעֲבוֹדַת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְנִזְכָּה עַל־יְדֵי־יְהוָה, לְהַעֲלוֹת מִשְׁפָּט דְּקִדְשָׁה מִבֵּין הַקְּלָפוֹת. וְעֲזָרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ, שֶׁלֹּא יִהְיֶה לָהֶם פֶּה לְדַבֵּר עִתָּק עַל צַדִּיקֵי הָאֱמֶת וְעַל אֲנָשִׁים כְּשָׂרִים בְּאֱמֶת. וְתִסְכַּר אֶת פִּיהֶם שֶׁלֹּא יִדְבְּרוּ סֵרָה בְּפִי הַהֲמוֹן עִם, וְלֹא יַחֲלִישׁוּ דַעְתָּם חֵם וְשִׁלוּם, כִּי יִסְכַּר פִּי כָּל דּוֹבְרֵי שְׂקֵר, בְּאִפְן שֶׁתִּזְכָּה אוֹתָנוּ לְבַטֵּל וּלְשַׁבֵּר כָּל מִינֵי מְנִיעוֹת וּמִסְכָּיִם וּמִפְּסִיקִים הַמוֹנְעִים אוֹתָנוּ מִלְּבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּמִשְׂאֵר כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבִּקְדָשָׁה, וְנִזְכָּה לְבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִהֲרָה וּלְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאֱמֶת:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יְדַעְתָּ אֶת חֲלִישוֹת כַּחַנוּ בַּעַת הַזֹּאת, שְׂאִין לָנוּ שׁוּם כַּח לְשַׁבֵּר הַמוֹנְעִים וְהַמְעַכְּבִים מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּמִכָּל הַדְּבָרִים שֶׁבִּקְדָשָׁה בְּשׁוּם דְּרָךְ מִכָּל הַדְּרָכִים הָאֵלוּ שֶׁהִזְכַּרְתִּי לְפָנֶיךָ, כִּי אִם בְּשִׁמְךָ הַגָּדוֹל לְבַד בְּטַחְנוּ, וְעַל חֶסֶדְךָ אָנוּ נִשְׁעָנִים, שֶׁתּוֹשִׁיעֵנוּ בְּגִדְל רַחֲמֶיךָ וְחַנּוּנֹתֶיךָ וּבַעֲצֵם חַמְלָתְךָ, וּבְזִכּוֹת וּכְחַ צַדִּיקֵי אֱמֶת, שֶׁכִּבְר זָכוּ לְשַׁבֵּר כָּל הַמְנִיעוֹת וְעִבְרוּ בְּשִׁלוּם וּבָאוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, בְּזִכּוֹתֶם וּכְחֶם לְבַד נִשְׁעָנְתִּי, וּבְחֶסֶדְךָ הַגָּדוֹל תִּמְכַּתִּי יִתְדוֹתִי, שֶׁתַּחֲנִנֵנִי גַם בֵּן לְנִסֵּעַ וּלְבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִהֲרָה. אֶף־עַל־פִּי שְׂאִינִי כְּדָאִי וְהַגּוֹן לְהַזְכִּיר בְּפִי שֵׁם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשָׁה, וְאִנִּי רַחוּק מְאֹד מְאֹד מִקְדְּשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּתַכְלִית הַרְחוּק, אֶף־עַל־פִּי־כֵן, אַתָּה מְקַרֵּב רַחוּקִים. חוּם וְחִמַּל עָלִי, חוּם וְחִמַּל עָלִי, חוּם וְחִנּוּנִי בְּמַתְנַת חֲנָם, שְׂאִזְכָּה לְבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִהֲרָה לְמַעַן אִזְכָּה לְכַנֵּס בְּדְרָכֵי הַקִּדְשָׁה בְּאֱמֶת, וְאִזְכָּה לַעֲלוֹת בְּכָל פַּעַם מִדְּרָגָא לְדְרָגָא בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה בְּאֱמֶת חֵישׁ קַל מִהֲרָה, בְּאִפְן שְׂאִזְכָּה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאֱמֶת וּבְתַמִּים מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, וְלֹא אֲבוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא אֶכְלֵם לְעוֹלָם הַבָּא. וְאַתְּהִלָּךְ לְפָנַי יְהוָה בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים. אֶעֱבְרָה נָא וְאַרְאֶה אֶת הָאֶרֶץ הַטּוֹבָה הַזֹּאת, הָהָר הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְּבָנוֹן. תִּיקַר נָא נַפְשִׁי הָאֲמַלְלָה בְּעֵינֶיךָ, וּמִלֹּא מִשְׁאַלוֹתִי בְּרַחֲמִים, וְהִבִּיאֵנוּ לְשִׁלוּם לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּמַהֲירוֹת גְּדוֹל מִיד. וְאִזְכָּה לְדְרָךְ וּלְהַשְׁתַּטֵּחַ עַל עֶפֶר אֲדָמַת הַקִּדְשׁ וּלְרַצוֹת אֶת אֲבִינָהּ וּלְנַשֵּׁק רַגְבּוֹתֶיהָ. יִגְלוּ רַחֲמֶיךָ עַל מְדוּתֶיךָ וְתַעֲשֶׂה עִמִּי לְפָנִים מְשׁוֹרֵת הַדִּין, וְאֵל תִּבֹּא בְּמִשְׁפָּט עִמִּי בְּלָל, כִּי לֹא עַל צַדִּיקוֹתִי אִנִּי מִפִּיל תַּחֲנַתִּי לְפָנֶיךָ, כִּי אִם עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים. מִתְרַצָּה בְּרַחֲמִים וּמִתְפִּיֵס בְּתַחֲנוּנִים, עֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי, שֶׁלֹּא אֶתֵּן דְּמִי לְךָ, וְלֹא אַחֲרִישׁ וְלֹא אֲשַׁקֵּט וְלֹא אֶפְסִיק מִלְּהַתְּפַלֵּל עַל זֶה תְּמִיד. רַק אִזְכָּה לְהַעֲתִיר וּלְהִרְבּוֹת בְּתַפִּלָּה וְתַחֲנוּנִים עַל זֶה תְּמִיד, עַד שְׂאִזְכָּה לַפְּעַל

בקשתי ברחמים אצלך, שאזכה לבא בתיים חיותי חיש קל מהרה לארץ ישראל. ויקים בי מקרא שכתוב, כי הצלת נפשי ממות הלא רגלי מדחי להתהלך לפני אלהים באור החיים, אמן ואמן:

תורה כא – עתיקא טמיר וסתיים

בגדלת הבורא יתברך והתורה הקדושה כנ"ל. וכן עקר חמימות יסוד האש הוא מה שמקבל מתנועת הכוכבים, כי יסוד האש הוא סמוך לגלגלים וכן כל גלגל מקבל מגלגל שלמעלה ממנו. ועל כן על ידי שמצדיק הרבים הינו שמקרב בני אדם לעבודת השם יתברך, או על ידי שדן כל אדם לכף זכות שגם זה נקרא מצדיק הרבים, על ידי זה מוליד גם כן חמימות והתלהבות להשם יתברך כמו שכתוב: "ומצדיקי הרבים ככוכבים" (דניאל יב, ט). והוא מקבל החמימות ממה שלמעלה ממנו, וכן יכול להוריד חמימות לאחר גם כן כמו הכוכבים שמקבלים מלמעלה ומורידים למטה:

ה. ועל ידי זה שנתלהב הלב זוכה לטהרת הלב ויקים בו מה שכתוב: "לב טהור ברא לי אלקים ורוח נכון חדש בקרבי" (תהלים נא, יב). כי מה שמדברים בינו לבין קונו הוא בחינת רוח הקדש כל אחד לפי בחינתו. כי על ידי שנכנס לזה ומכריח עצמו ומכין עצמו לדבר לפני השם יתברך, שולח לו השם יתברך דבורים בפיו שהם בחינת רוח הקדש, ודוד המלך עליו השלום יסד מזה ספר תהלים. וצריך לראות לחדש עצמו תמיד, לבקש בכל פעם בתחנונים ודברי רצונים חדשים שזוכה לזה על ידי לב טהור כנ"ל (ועי' בזה מדרש ילקוט תהלים פ"ז):

א. התלהבות הלב נולד מחמת תנועת השכל, וכפי מהירות תנועת השכל בן מוליד חם בלב, כי טבע התנועה שמוליד חם. דהינו על ידי שהאדם מתנוועע שכלו לחשב בתורה ועבודה, על ידי זה נתחמם ונתלהב לבו להשם יתברך. נמצא בשזוכה לשפע אלקי שהשכל נשפע לו במהירות שאין צריך להשתמש בשום הקדמה, על ידי זה המהירות שלהבת הלב עולה תמיד מאליה: (אמר המעתיק, צרפתי לפה מהמאמר לב טהור סימן קנ"ז כי בן סדרם מורנו רבי נתן זכר צדיק וקדוש לברכה ב"קצור לקוטי מוה"ר"ן הישן ולא רציתי לשנות):

ב. ועל ידי התלהבות הנ"ל זוכה לגרש רוח הטמאה רוח שטות ומטהר לבו. כי נגד שנתלהב ונבער לעברה או לתאוה רעה חם ושלום, שמה נטמא לבו, נגד זה צריך שיתלהב ונבער לבו להשם יתברך. כי טבע האש שמגרש האויר כמו שנתברר בחוש מכמה דברים, על כן צריך חמימות שבלב, וכמו שכתוב: "כל דבר אשר יבוא באש תעבירו באש" (פסוק לא, כט). ועל ידי זה שמתפלל ולומד בהתלהבות, על ידי זה יטהר לבו מרוח שטות וזוכה ללב טהור. ועל ידי זה זוכה לדבר בינו לבין קונו בדבורים חדשים בכל פעם שהם בחינת רוח הקדש ממש:

ג. על ידי התנועה מוליד חמימות, דהינו על ידי שמתנוועע ממתשבה למתשבה

כמו שאנו רואין כמה חכמות עמקות שאין יכלת במח האנושי להבין על בריו, כמו כמה מבוכות שאנו נבוכין בהם. כמו הידיעה והבחירה שאין מח האנושי יכול להבין את הידיעה הזאת. והשכל הזה הוא בחינת מקיף שאין נכנס בפנימיות המוח, והשכל הפנימי מקבל חיותו מהמקיף הזה:

ה. ודע שזה עקר כח הבחירה מה שאין יודעים השכל של הידיעה והבחירה, ואזי יש כח בידו לבחור בחיים או הפוכו. אבל כשיכנס המקיף הזה לפנים ואז יתגדל השכל האנושי ויתגלה לאנושי הידיעה והבחירה, אז יתבטל הבחירה. וכן יהיה לעתיד שעל-ידי גדולו של השכל יצא מגדר האנושי ויעלה לגדר מלאך, ואז יתבטל הבחירה. ומזה תבין שלא יבהלוד רעיוניך עגזן המבוכה של הידיעה והבחירה וכיוצא בזה, כי עכשו אי אפשר בשום אופן להבין השכל הזה של הידיעה והבחירה, כי הוא בחינת מקיף שאי אפשר לנכנס במח בעולם הזה שהוא עולם הבחירה:

ו. וזה שאמרו חכמינו וזכרונם לברכה לעתיד לבוא כל צדיק וצדיק נכונה מחפתו של חברו (בבא-בבא ע"ה), כי המקיפין הנ"ל הם בחינת חפה בחינת קדוש בחינת קדושין, והשכל שהוא מקיף לזה, הוא פנימי לזה. כי כשמגיע הצדיק להשגחה שלא ידע מזה מקדם והיא אצלו דבר קדוש, אזי נתלהב ונבער מאור השגחת הדעת הזאת. כי התלהבות דקדושה היא על-ידי השגחת הדעת כנ"ל, ויהיה הצדיק הזה נכונה ממנו. ואצל הצדיק הגבוה

ה. ולהגיע להשכל שהוא בחינת שפע אלקי הנ"ל, שהוא בחינת רוח-הקדוש, צריך שיקדש את פיו והטמו ועיניו ואזניו. הינו שישמר עצמו מלהוציא שקר מפיו ויהיה לו יראת שמים שהוא קדושת החטם, ויהיה לו אמונת חכמים להאמין בהם ולשמע דבריהם, שעל-ידי-זה מקדש את האזנים, ויעצם עיניו מראות ברע. ועל-ידי-זה יזכה לשכל הנ"ל ודעת שלם, שבו תלוי הכל:

ו. והנזכרים לעיל הם שבעה נקבים שבראש ותלויים במח, ומעוררים את המח שיהיה בבחינת קדם בבחינת פנים על-ידי קדושת שבעת הגרות והמנוחה בחינת המוח. ופני המנוחה הינו שפע אלקי הנ"ל, שהוא בחינת סכה בחינת שסכה ברוח הקדוש והיא באה על-ידי שבעה עננים של כבוד שבמדבר (ע"ה) "שלקד עיניך" סימן תרכ"ה שהסכה זכר להם). על-כן על-ידי מצות סכה זוכין לשפע אלקי בחינת רוח-הקדוש רוח חכמה הנקרא קדוש (והר-הקדוש ח"ג ס"א). הינו שזוכין להשיג שכל גדול שהוא בחינת מקיפין של המוח, בבחינת השכל שבא לאדם בלא שום הקדמה, אלא על-ידי שפע אלקי. שכל עבודת האדם בעולם הזה היא בשביל זה כדי להשיג המקיפים, שהם עקר שעשועי עולם הבא. ועל-ידי מצות סכה זוכין לטהרת הלב, ועל-ידי-זה זוכין לפרש שיחתו היטב לפני השם יתברך בראוי כנ"ל, שהיא בבחינת רוח-הקדוש:

ז. המקיפין הנ"ל הם שכל גדול עד למאד, עד שאין המח יכול לסבלו, ואין נכנס במח כי אם מקיף אותו מבחוץ.

שהוא נאמן רוח מכסה דבר (פסלי יא, יג), שבשמןגלין לו סוד הוא נזהר לשמרו לבלי לגלותו לאחר, על-ידי זה מקדש האזנים, ועל-ידי כל זה ממשיך שפע הדעת הנזכר למעלה:

י. בשאדם לומד תורה ואין מבין בה שום חדוש, זה מחמת שנתעלמין המחין בבחינת עבור בחינת יעקב, בבחינת: "בכטן עקב את אחיו" (חושע יב, ד), ואז צריך לצעק בבחינת היוולדת הצועקת שבעים קלין להוציא הנלד, ואז יפה צעקה לאדם בין בתפלה בין בתורה. והשבעים קלין הם בבחינת שבעה קולות שאמר דוד על המים, שכל אחד כלול מעשר. ואז הוא באלו השכינה צועקת ואז מולדין המחין. וזה בחינת הקול מעורר הפונה הינו המחין. וזה בחינת: "הקל קול יעקב" (בראשית כו, כב), שבשהוא בבחינת יעקב צריך לו הקלין כדי להוציא המחין מתעלומתו, בבחינת לדה בחינת גלוי:

יד. ומי שתורתו בלי הבנה בה שום חדוש, אין לדרש אותה כמו שהיא לרבים אף-על-פי שהקדוש-ברוך-הוא מתענג בה. כי תורתו בבחינת יעקב בחינת עבור כנ"ל היא בחינת "יעקב בחר לו יה" (תהלים קלח, ד), בשווא בבחינת יעקב בלא מחין, זאת הלמוד בחר לו הקדוש-ברוך-הוא. אבל ישראל לסגלתו, ישראל אותיות לי ראש. הינו התגלות המחין המשכת אור הפנים הנ"ל בתוך הפנימי כנ"ל לסגלתו, זאת התורה ידרש אותה לעם סגלה:

טו. השם יתברך לקח אותנו לעם קדוש גוי מקרב גוי (דברים, ד, לח), שקטרג מדת-הדין הללו עובדי עבודה זרה והללו עובדי

ממנו אין זה נחשב להשגה כלל, ואינו נכון ונתחמם כלל ממנה, רק הוא צריך להפנות ולכפות עצמו בהשגה אחרת הנבקה יותר כדי לחמם את עצמו. כי החפה שהיא בחינת אורות מקיפין היא בחינת חפוי וכפוי ממש שמחמם את האדם, כי עקר החמימות והתלהבות היא מהשגת המקיפין כנ"ל. וזה בחינת שבעת ימי המשטה שאחר החפה הינו בחינת שבעת הנרות הנ"ל. וזה בחינת שבעת ימי אבלות רחמנא לצלן, שעל-ידי זה מעלין נשמת המת שנסתלק לאור הפנים הנ"ל, על-ידי שבעה ימים אלו, ועל-כן חייב האבל רחמנא לצלן קריעה, כי קרע גימטריא ש"ע (שלוש מאות ושבעים) נהורין של אור הפנים, שהם הגימטריא של שתי פעמים אלף למד, כי אל הוא אור הפנים:

יז. וזה טעם רק של החליצה שנאמר: "וירקה בפניו" (דברים כה, ט), ובזה הרק הוא נכלם, ועקר הבושה היא בפנים. וזה על שלא רצה ליבמה להמשיך נשמת אחיו המת בעולם שיוכל לתקן עוד אור הפנים. כי זהו הפגם של המת בלא פנים רחמנא לצלן, שלא הגיח ברכה אחריו שימשיכו שכל הפנים בעולם, על-ידי מעשיהם הטובים:

יח. הפוגם בכבוד הצדיק האמיתי, על-ידי זה נסגר אור השכל והדעת הנ"ל, ואינו יכול לחדש ולהשיג בתורה. גם חשוב כמת:

יט. על-ידי שהאדם הוא ענו שכל וסבלן ולא יחרה אפו על בזיונו, על-ידי זה מקדש החטם בשלמות. ועל-ידי

תורה כא – עתיקא טמיר וסתים

קלה

ויהיה בלוי טוב כמאמר חכמינו זכרונם
לברכה (פסחים ט):

יח. ואפלו העכו"ם ידעו את השם, אך לא
כמונו. וידעו ויבינו הכל כי כל השלמות
והטובות שיש לעכו"ם עכשו, באמת
אינו כלום כנ"ל, ואדרבא כל גדלתם
וטובתם הכל היא לטובתנו. ולעתידי
לבוא שתמלא הארץ דעה ובינו אפלו
אמות העולם בעצמם כל זה, אף-על-פי
שעכשו אי אפשר להבין כל זה כי אין
להכחיש החוש. ולכאורה היא ידיעה
גדולה להבין שגדלתם היה לנו גדלה
ולחם השפלות, אף-על-פי-כן הידיעה
הזאת תהיה לנו ללעג ולשחוק לפי ערך
ידיעתנו שתגדל מאד:

יט. וגם בין ישראל בעצמן יהיה הפרש
גדול בין כל צדיק וצדיק, ומכל-שכן
בין צדיק לרשע. כי כל אחד ישיג לפי
עבודתו ויגיעתו וטרתו ומרירות אשר
סבל בזה העולם בשביל השם יתברך.
ואף-על-פי שיודכבו הכל, ואפלו אמות
העולם, לא יהיו בלם שוים ויהיה הפרש
גדול בינם לבינינו כנ"ל, וכן בין ישראל
כנ"ל. כי מה שיהיה מקיף לזה יהיה
פנימי לזה וכנ"ל כל צדיק נכוה וכו' (עין
אות ט), שיהיה נכוה מהמקיף של חברו.
ושים לבד היטב לדברים האלה שתראה
להבין לעצמך חיים לנצח, ואם חכמת
חכמת לך (משלי ט, יב):

כ. הידיעה יש בה מקיף ומקיף למקיף.
והידיעה היא עקר הנחמה של כל
הצרות. ועקר התקנה ועקר חיי העולם
הבא ותענוגיו, היא רק השגת הדעת

עבודה זרה בשעת קריעת ים סוף, (שמות
רבה פרשה כ"א). נמצא שזה הדבר כמו סגלה
שעושים לרפואה שהיא למעלה מהטבע,
למעלה משכל האנושי. וזה בחינת
מקיפין הנ"ל שאין אנהנו מבינים השכל
הזה, שהדבר הזה מסגל לרפואה. ומי
שזוכה למקיפים אלו להולידם ולהכניסם
בפנים נמצא שמבין את הסגלה בודאי
הישר מתיב שיגלה ויכניס זאת ההכנה
של הסגלה לעם סגלה, ולהיטיב מטובו
לאחרים. וכל אחד לפי בחינתו יש לו
פנימי ומקיף ומה שחננו השם יתברך
שיכניס המקיף לפנים ולהבין ולחדש
איזה דבר ייטיב מטובו לאחרים:

טו. כל הצרות והיסורים והגלות וכל
החסרונות שיש לאדם, הן בפרנסה
או בנים או בריאות הגוף וכיוצא
בזה, הכל הוא רק לפי ערך הסרון
הדעת. וכשנשלם הדעת אזי נשלם כל
החסרונות, בבחינת אם דעת קניית מה
חסרת ואם דעת חסרת מה קניית (עדרים
כ"א). ואף שיש חסרים לנמרי מהדעת ויש
להם כל טוב, באמת כל מה שיש להם
אינו כלום. וכן להפך, השלם בדעת שיש
לו חסרון, באמת החסרון אינו כלום כי
עקר החסרון והשלמות תלוי בדעת:

יז. ולעתידי מחמת הדעת יהיה עקר
חיים הנצחיים, שעל-ידי שתמלא
הארץ דעה את ה' (ישעיה יא, ט) יבולו
באחדותו יתברך על-ידי הדעת, ואז יחיו
חיים נצחיים כמוהו. כי על-ידי הידיעה
נכללים בו יתברך שזה עקר שעשועי
עולם הבא, כמאמר החכם 'אלו ידעתיו
הייתיו'. ומחמת הדעת לא יחסר כל טוב

דקדשה שהוא לדעת את השם יתברך
באמת כנ"ל:

כא. עקר האדם הוא השכל והדעת, ועל-
כן במקום שחושב השכל שם כל האדם,
על-כן צריך לברח מאד ממחשבה רעה,
כדי שלא יקנה מקומו שם חס ושלום.
וצריך לכפר ולהכריח את עצמו למחשבות
טובות כדי שיזכה לידע ולהשיג בידיעת
השם יתברך, ונמצא שהוא שם ממש
ונכלל בו יתברך. וכל מה שיודע יותר
הוא נכלל יותר בשרשו דהינו בו יתברך.
וזוכה לחיים נצחיים וזוכה לשלמות
הדעת ונצול מכל החסרונות כנ"ל:

כב. ומחסרון הדעת נמשכים חס ושלום
כל הדינים, וכן פעם ואכזריות בא
על-ידיה, כמו שכתוב: "פעם בחיק
בסילים ינות" (קהלת ג, ט). ועל-כן החולה
הוא כעסן מחמת שדינים שורים עליו,
ודינים הם מחזין דקטנות ועל-כן הוא
ככעס. אבל על-ידי הגדלת הדעת
נמתקין ונתבטלין כל הדינים, ונתבטל
הכעס והאכזריות וזוכין לרחמנות
גדול, עד שיתבטל הכעס אפלו מהחיות
המזיקות, כמו שיהיה לעתיד לבוא על-
ידי התגלות הדעת כנ"ל כמו שכתוב:
"וגר זאב עם כבש" (ישעיה יא, ו). ואז יברכו
על הכל הטוב והמיטיב (פסחים ג), כי ידעו
שאין שום רע בעולם כלל רק בלו טוב
וכלו אחד. כי כל מה שעובר עלינו
עכשו על כל אחד ואחד הכל לטובה.
וגם עקר הנאלה תהיה על-ידי הדעת,

כמו שהיתה גאלת מצרים על-ידי משה,
שהוא היה בחינת הדעת:

כג. כשאדם חושב מחשבות טובות
בתורה ועבודה, ועל-ידיה זוכה לידע
ולחבין בכל פעם יותר, על-ידיה נצול
מכל אורב ומסמין ובורחים ממנו כל
המשחיתים, ואינו ירא מהם כלל, ואז
נצול מכל הצרות:

כד. חדש אלול הוא הזמן המסגל יותר
לזכות לדעת הנ"ל, דהינו שיזכה להשיג
המקיפין של השכל ולעשות מהמקיף
פנימי, עד שיהיה לו מקיפין אחרים
שיזכה להבין מה שלא ידע מתחלה. ועל-
ידיה עושה לבושין חדשים לנשמתו,
ונצול מכל הצרות ואורב ומסמין כנ"ל,
וזהו ל'בושה ו'תשחק ל'יום א'חרון (משלי
לא, כח) ראשיתבות אלול, כי המקיף
הוא בחינת מלבוש גימטריא "חשמל"
שהוא לבוש חזק ונאה שכל המשחיתים
בורחים ממנו:

כה. מי שזוכה לדעת אמתית לדעת אותו
יתברך, אין חלוק אצלו כלל בין חיים
למיתה כי הוא דבוק ונכלל בו יתברך
בחיו ובמותו, רק שעכשו בחיו דירתו
בכאן בין החיים בעולם הזה, ואחר-כך
דירתו שם בין השוכני עפר. כי מאחר
שנכלל בהשם יתברך באמת, על-כן
הוא חי חיים נצחיים כמו השם יתברך
בכיכול, ונכלל באחד, והוא אחד עם
השם יתברך שהוא חי לנצח ברוך הוא:

תפלה לתורה כא

קלו

תפלה לתורה כא

(כא) קולי אל יהוה אֲזַעַק קולי אל יהוה אֲתַחֲנֵן. קולי אל יהוה וְאֲצַעֲקָה קולי אל יהוה וְהֶאֱזִין אֵלַי, מִבְּטֶן שְׂאוֹל שׁוֹעֲתִי שְׁמַעַת קולי. וּתְבֹא שׁוֹעֲתִי אֵלַיךְ אֵל הַיֵּכָל קִדְשְׁךָ, קולי שְׁמַעַת אֵל תַּעֲלֵם אֲזַנְךָ לְרוּחֹתִי לְשׁוֹעֲתִי. שְׁמַע יְהוה קולי אֶקְרָא וְחַנּוּנִי וְעֲנֵנִי. שׁוֹעֲתֵנוּ קָבֵל וּשְׁמַע צַעֲקֹתֵנוּ יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, שׁוֹמַע קוֹל שׁוֹעֵת עִמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. חוּם וְחַנּוּן וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהִיָּה בְּעֲזָרְנוּ, וְהִבֵּן לְבַבְנוּ שֶׁנִּזְעַק וְנִצְעַק אֵלַיךְ בְּאֵמֶת עַד שֶׁתַּעֲנֵנּוּ, נְשׁוּעַ וְתֹאמַר הַנְּנִי. וְהִיָּה קוֹל צַעֲקֹתֵנוּ הוֹלֵךְ וְחוֹק מְאֹד, וְלֹא נִתֵּן דְּמִי לָךְ, עַד שֶׁתַּחֲנֵנוּ וְתֶאֱזִין קוֹלֵנוּ וְתִקְשִׁיב שׁוֹעֲתֵנוּ וְתִרְחַם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ, וְנִזְכֶּה לְגִלוֹת וְלִהְיוֹת וְלִהְיוֹת הַמּוֹחִין הַקְּדוּשִׁים הַנְּעֻלְמִים עִבְשֵׁי מֵאֲתָנוּ בְּעֹנוּתֵינוּ בְּהַעֲלֵם גְּדוֹל וּבְהַסְתֵּרָה גְּדוֹלָה, עַד אֲשֶׁר בְּעֹנוּתֵינוּ, אֵין לָנוּ עֵתָה שׁוּם דַּעַת לְהַכִּיר אוֹתְךָ וְלַעֲבֹד אוֹתְךָ בְּאֵמֶת, וְאֵין אָנוּ זֹכִים לְחַדֵּשׁ דְּבָר בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּאֵמֶת לְאֵמֶת:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל תַּעֲלוּמוֹת וְאֵתָהּ יוֹדַע אֵת לְבַבְנוּ, כִּי אָנוּ רְחוּקִים מִמֶּךָ עִבְשֵׁי כָּל כּוֹף, עַד אֲשֶׁר כִּסְתָה כְּלִמָּה פְּנֵינוּ וְאָנוּ בּוֹשִׁים לְשָׂאֵל וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ זֹאת, שֶׁתִּגְלֶה לָנוּ תַּעֲלוּמוֹת וְנִסְתָּרוֹת שֶׁבַּתּוֹרָה, כִּי אֵין אָנוּ יוֹדְעִים עַל מַה לְבַקֵּשׁ קִדְשׁ, כִּי עֲדִין לֹא הִתְחַלְנוּ לְטַהֵר וּלְקַדֵּשׁ עַצְמָנוּ כֻּלָּל. אֲבָל אֵתָהּ יוֹדַע גְּדֹל יִקְרַת קִדְשָׁתְךָ נִשְׁמוֹתֵנוּ בְּשִׂרְשֵׁנוּ, כִּי אֵתָהּ בְּחֵרְתָּ בָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים וְקִרְאתָ אוֹתֵנוּ עִם קְדוּשַׁתְךָ עִם סְגֻלָּה, כִּמוֹ שְׂכֵתוֹב, וְהִיִּיתָ לִי סְגֻלָּה מִכָּל הָעַמִּים. וְכִמוֹ שְׂכֵתוֹב, כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לֹו יְהוָה יִשְׂרָאֵל לְסֻגְלָתוֹ. חוּם וְחַמֵּל עַל סְגֻלָּתְךָ וְרַעֲיִתְךָ, עַל עַמְּךָ וְנִחַלְתְּךָ, עַל צְבִי צְבָאוֹת חֲמֻדְתְּךָ, אֲשֶׁר בְּכָל לְשׁוֹנוֹת שֶׁל חֶבֶד קִרְאתָ אוֹתֵנוּ בְּאַהֲבָתְךָ וּבְחַמְלָתְךָ, אֲהַבְתָּ אוֹתֵנוּ וְרַצִּיתָ בָּנוּ וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְשׁוֹנוֹת וְקִרְבַּתְנוּ מִלְּבָנוּ לַעֲבֹדְתְךָ. יְהִימוּ מַעֲיָד עָלֵינוּ, וְכִמְרוּ רַחֲמֶיךָ עַל שְׁפִלוּתֵנוּ וּבִזְיוֹנֵנוּ, קוֹמָה בְּעֲזָרְתֵנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ, וְתֵן לְבַבְנוּ לַצַּעַק אֵלַיךְ תְּמִיד, עַד שֶׁתִּרְחַם עָלֵינוּ וְתִשָּׁיב פָּנֶיךָ אֵלֵינוּ וְתִקְרַבְנוּ. אִם אָמַנְם יְדַעְתִּי, כִּי לְפִי גְדֹל הַתְּרַחֲקוּתִי מִמֶּךָ בְּאֵלָפִים וּרְבֻבוֹת הַרְחָקוֹת, אֵין כַּחַ בְּקוֹל צַעֲקוֹתִי לְעוֹרֵר וְלִהְיוֹת תַּעֲלוּמוֹת הַמּוֹחִין, וְאֶפְלוּ אִם הָיָה לִי כַח לַצַּעַק וְלַזַּעַק כָּל הַקּוֹלוֹת שֶׁל כָּל בְּרוּאֵי עוֹלָם, לֹא יִסְפִּיקוּ לִי, אֶפְלוּ מַה שְּׂאֵנִי צָרִיךְ לַצַּעַק עַל הַתְּרַחֲקוֹת אֶחָד שֶׁל יוֹם אֶחָד. וְאֵין שׁוּם קוֹל בְּעוֹלָם שֶׁיֵּשׁ לוֹ כַח לְהוֹעִיל לִי לְפִי גְדֹל הַתְּרַחֲקוּתִי מִמֶּךָ גַּם כִּי אֲזַעַק וְאֲשׁוּעַ שְׁתֵּם תַּפְלָתִי. מִכָּל שָׂבָן וְכָל שָׂבָן שֶׁעֲדִין לֹא הִתְחַלְתִּי לַזַּעַק אֶפְלוּ לְפִי כַחִי. אֲבָל בְּכֹר הוֹדַעְתָּנוּ, שֶׁאֵתָהּ מְלֵא רַחֲמִים בְּכָל עֵת וּבְכָל רֵעַ עָלֵינוּ, וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אֵתָהּ שׁוֹמַע וּמֶאֱזִין כָּל הַקּוֹלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם מֵעַמְּקֵי עַמְּקִים. כִּמוֹ שְׂכֵתוֹב, מִבְּטֶן שְׂאוֹל שׁוֹעֲתִי שְׁמַעַת קולי. עַל־כֵּן תִּמְכַּתִּי יְתִדוֹתִי בְּטוֹבוֹתֶיךָ וְחַנּוּנוֹתֶיךָ הַגְּדוֹלִים, כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אָנִי בּוֹטֵחַ, וְעַל חֶסֶדְךָ אָנִי נִשְׁעָן, וְלִסְלִיחוֹתֶיךָ אָנִי מְקַוֶּה, וְלִישׁוּעָתְךָ אָנִי מִצְפֵּה. וּבִאֵתִי לְפָרֵשׁ כִּפִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, עֲזָרְנִי וְחַנּוּנִי וְעוֹרֵר אֵת לְבָבִי בְּאֵמֶת, שֶׁאֲזַכֶּה לְהִרְגִישׁ בְּאָבִי הָעֶצוּם בְּאֵמֶת, בְּאֵב נִפְשִׁי וְרוּחִי וְנִשְׁמָתִי, וְאֲזַכֶּה לְרֹאוֹת וְלִהְיוֹת עִצָּם הַתְּרַחֲקוּתִי מִמֶּךָ, וְתִזְכְּנִי לַצַּעַק אֵלַיךְ תְּמִיד בְּכָל כַּחִי,

תפלה לתורה כא

ואתה תמלא רחמים עלי ותאזין קולי הפגום ותקשיב שועתי המקלקלת. ותרחם עלי ברחמיך ותעזרני לתקן את קולי, ותעלני מקול פגום לקול טוב. ותזכני לצעק בין בתורה בין בתפלה, עד שאזכה ברחמיך הרבים, לעורר ולהוליד בקולי את תעלומות המחין שנתעלמו ממנו בעונותינו. ומרב עוננו החלשנו כביכול כח של מעלה, עד אשר כביכול תש כח השכינה להוליד המחין, כמו שכתוב, צור ילדך תשי. כי באו בנים עד משבר, וכח אין ללדה:

רבנו של עולם, עשה למענך ולא למעננו, עשה למען שכינתך, ועזרנו לצעק אליך באמת בתורה ותפלה, ויעלה ויבא ויגיע קולנו אליך, ותקבל קול צעקתנו במקום צעקת השכינה, עד שזוכה לעורר ולהוליד תעלומות המחין הקדושים שלנו שנתעלמו מאתנו. כי אתה לבד יודע תעלומות, ולפניך נגלו תעלומות המחין של כל אחד ואחד מאתנו, להיכן נתעלמו ונסתרו מאתנו. עזרנו והושיענו לנו ולכל עמך בית ישראל, שזוכה כל אחד לעורר על ידי קול צעקתנו את המחין הקדושים שנתעלמו מכל אחד ואחד למקום שנתעלמו, עד שכל אחד זוכה בכל פעם להוליד ולגלות ולהשיג מחין קדושים השייכים אליו כפי שרש נפשו ורוחו ונשמתו. וזוכה להכיר אותך באמת ולדעת אותך בכל פעם בהבנה יתירה, וזוכה לגלות אלהותך בעולם:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, מלא רחמים, שתרחם עלינו ותעזרנו ותושיענו מהרה שנתחיל מעתה לקדש את שבעת הנרות המאירין אל מול פני המנורה הקדושה שהם העינים והאזנים והפה והחטם. ותזכני לקדש את פי שלא יצא דבר שקר מפי לעולם, ולא שום דבור הפוגם את הפה חס ושלום, רק כל דבורי יהיו דברי אמת תמיד בקדשה ובטהרה, ואזכה לקדש את פי בתורה ובתפלה ובכל מיני דבורים המקדשין את הפה. ותזכני לקדש את עיני, ותעזרני להעצים את עיני מראות ברע, ותהיה בעזרי שלא יהיה לי שום הסתכלות על שום דבר שבעולם הזה כלל, ובפרט תעזרני ותצילני ותמלטני, שלא אסתכל חס ושלום, על שום דבר המביא לידי הרהור חס ושלום, חוס וחנני ורחם עלי והצילני, ומלט נפשי מעתה מפגם הראות, ולא אתור אחר לבבי ואחר עיני, העבר עיני מראות שוא בדרךך חייני, וזכני לקדש את אזני, ואזכה לשמע תמיד דברי חכמים אמתיים ולהאמין בהם, ויהיה לי אמונת חכמים בשלמות, ותהיה בעזרי שאטה אזני תמיד לשמע דברי חכמים אמתיים ויבנסו דבריהם באזני, ויעזרו את לבבי באמת לשוב אליך ולעשות רצונך תמיד. ותשמרני ותצילני שלא אשמע לעולם ולא יבנס באזני שום דבור הפגום, ולא אשמע ולא אקבל שום דבור לשון הרע ורכילות, ולא אשמע דבורי נבול פה לעולם ולא שום דבור פגום, רק אזכה לשמע תמיד דבורים קדושים מפי צדיקים וכשרים אמתיים, דבורים המקדשים את און השומעים. וזכני שיהיה לי יראת שמים באמת, ועל ידי זה אזכה לקדש את חוטמי, ויקים בי מקרא שכתוב, והריחו ביראת יהוה:

וכל מה שפגמתי עד הנה בשבעת הנרות האלו על ידי עונותי ופגמי המרבים,

תפלה לתורה כא

קלט

שחטאתי עויתי ופשעתי לפניך ופגמתי בפי ובעיני ובאזני ובחוטמי מנעורי עד היום הזה, בשונג ובמזיד באנס ובכזון, על כלם תמחל ותסלח לי מלא רחמים חנון המרבה לסלח, ותתקן ברחמיך כל הפגמים האלו ולא יהיה נשאר מהם שום רשם כלל, כי אתה ידעת כי אין בנו כח לתקן הפגמים האלו, כי הרבינו לפשע ולפגם בהם, כי מי יוכל לשער ולהעריך ולספר כל החטאים והפגמים באמרי פינו מיום היותינו על האדמה עד היום הזה, וכמה שקרים יצאו מפי כמעט בכל יום ויום, וכמו כן שאר חטאים ופגמים גדולים שפגמתי באמרי פי, בדבורי לשון הרע ורכילות וליצנות ודברים בטלים בלי שעור וערך ומספר, ובפרט רבוי ועצם הפגמים המרבים והגדולים שפגמתי בעיני, מי יוכל לשערם ולספרם, מי יוכל לפורטם בפה, ונמנע ממני אפלו להתודות עליהם, מכל שכן לעשות תקונים הרבה בפי רבוי הפגמים האלה לתקנם, כי עדין לא עבר עלי יום אחד מימי שלא פגמתי בו בעיני, בשונג ובמזיד באנס ובכזון. ואתה לבד יודע, עד היכן מגיע פגם העינים, אשר כל התורה בלה תלויה בהם, אוי לי וי לי, מה אומר מה אדבר, אם אמרתי אספרה כמו אפס קצה מפגם העינים שפגמתי בכל יום ויום, יכלה הזמן והמה לא יכלו אספרם מחול ירביון. ואם אתה בעצמך לא תעשה למענך חס ושלום, ותתקן כל הפגמים העצומים האלה ברחמיך, אין בדיני לתקן פגם אחד מהם, מכל שכן כלם. אם עונות תשמר־יה אדני מי יעמוד. כי עמך הסליחה למען תגרא. חוס וחמל עלינו, חוס ורחם עלינו, כי אין לנו שכל ודעת איך לרצות ולפס אתך על כל הפגמים הגדולים והנוראים האלה, שפגמנו עד הנה בשבעת הנרות הקדושים האלו הנמשכין מן המוח הקדוש. ומעצם רבוי הפגמים האלו שפגמנו בשבעת הנרות הקדושים האלו, על־ידי־זה נפגם דעתנו ונתעבר שכלנו ונתבלבל מחנו ודעתנו, ומחמת זה באים עלי קשיות ובלבולים ועקמימיות שבלב ומבלבלים ומעקמים את דעתי ולפי מאד, עד שאיני יכול להתקרב לשום דבר שבקדשה פראוי, ורוצים לרחק אותנו לגמרי חס ושלום מעבודתך באמת:

רבוננו של עולם, אתה ידעת את מרירות לבבי, אתה ידעת את העקמימיות המר שבלבי. אתה ידעת, מי ומי העומדים עלינו בכל עת ובכל שעה, יהיה מה רבו צרי רבים קמים עלי. ולא די לנו בצרות נפשנו המרבים שיש לנו על־ידי תאוותינו הרעות, שחטאנו ושעונו ושפשענו לפניך הרבה מאד, על־ידי שהלכנו אחרי שרירות לבנו הרע ופגמנו בשמך הגדול, וכמה עולמות נחרבו על־ידי עונותינו המרבים, באשר אתה לבד יודע, כמה פגמים נרמנו על־ידי פשעינו המרבים. ולא די לנו בכל זה, כי אם עוד השתרנו עלו על צוארינו, ומבלבלים דעתנו מאד ומעקמים את לבנו מאד בכמה קשיות של שטות, על השם יתברך ועל צדיקי אמת, ורוצים לרחקנו מנקדת האמת חס ושלום. רבוננו של עולם, חוס וחמל עלינו, ואל תדיננו כמפעלנו ואל תעשה עמנו כחטאינו. ורחם עלינו ונער בהרודפים אותנו, ורחק ונרש מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, כל מיני מחשבות רעות והרהורים ועקמימיות שבלב, וקשיות הנבוכות

תפלה לתורה כא

וחקירות של שמוות, שרוצים לעלות על הלב לבלבל חס ושלום מעבודתך האמתית. ועשה ברחמיה שלא יעלה עוד בלבנו שום צד הרהור ומחשבה כלל מעין זה, מענין המבוכות והבלבולים האלו, כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי. ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמך:

רבונו של עולם, חוס וחמל עלינו וזכנו לאמונה שלמה באמת, שנזכח להאמין בך ובצדיקיך האמתיים באמת ובלב שלם. ולא נטה לזכנו לשום קשיא ושום מבוכה בעולם כלל, ולא יעלו ולא יכנסו בלבנו ובדעתנו כלל, רק נשליך שכלנו הנבוך והמבלבל, ונסמך רק על אמונה לך. כי בשר ודם אנחנו, גוש עפר, קרוצי מחמר, מיתמים בחטא, מלכלכים בעון, ואיך אפשר לילוד אשה, טפה סרוחה, להשיג ולהבין דבר מאורחותיך והנהגותיך. ונזכח שלא נשתמש עם שכלנו, כי אם לעבודתך ולתורתך וליראתך באמת, ולא נתחיל לחקר בדעתנו שום חקירה בעולם כלל, ונדע ונאמין באמת ובאמונה שלמה, כי צדיק וישר אתה, כמו שכתוב, הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא. ונאמר, להגיד כי ישר יהיה צורי ולא עולתה בו. ותשמרנו ברחמיה הרבים ותציל אותנו ואת זרענו ואת כל עמך בית ישראל, שלא נלמד ולא נשים עין כלל בספרי המקרים, הן בספרי חקירות של העבוס, הן בספרי חקירות של ישראל, ולא נאבה ולא נשמע להם כלל, ולא נלך באורחותם, ולא נדרך בנתיבותם, ולא נשים לב לדבריהם, ולא יכנסו דבריהם וחקירותיהם המטעות וקשיותיהם ומבכותיהם באזנינו ובדעתנו כלל. כי אתה יודע, כמה רעות גדולות, וכמה הרבנות גרמו לנו המקרים על ידי חקירותיהם וטעותיהם, כי הם רוצים להרחיק אותנו חס ושלום מעבודתך באמת. חוס וחמל על כבודך הגדול והקדוש, ועשה למען ישראל עמך, ולמען אבותיהם אברהם יצחק ויעקב, ולמען משה ואהרן דוד ושלמה, ולמען שנים עשר שבטי יה, ולמען כל הזקנים הקדושים והנביאים האמתיים ראשונים ואחרונים, ולמען כל התנאים ואמוראים, ולמען כל הצדיקים וכשרים אמתיים שהיו בכל דור ודור. ורחם על פליטת עמך ישראל בעת צרה הזאת אשר כמהו לא נהיתה, שהם רוצים חס ושלום עכשיו בעוקבא דמשיחא, שתפשט חס ושלום חכמת הפילוסופיא בעולם, ורוצים לצודד נפשות ישראל בדרכיהם ובסברותיהם, והם מתחילים לחנך נערים קטנים אשר אין יודעים בין ימינם לשמאלם, לחנכם בלמוד ספריהם ובלשונות העבוס, להכניסם חס ושלום בדרכיהם ובסברותיהם. ואין איש שם על לב להרגיש צרה הגדולה הזאת בלב, אשר כמהו לא נהיתה מימות עולם, אשר זהו עקר חבלו של משיח, ועל צרה הגדולה הזאת התנבאו כל נביאינו וחקמינו האמתיים מקדם, כמו שכתוב, והיתה עת צרה ליעקב, אשר כמהו לא נהיתה. וכמו שהתנבא דניאל ברוח קדשו כמו שכתוב, יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים והרשיעו רשעים ולא יבינו כל רשעים והמשכילים יבינו. מרא דעלמא כלא, אתה לך יודע גדל הצרה הזאת אשר אין כמוה, מעוף צוקה ואפלה מגדח

תפלה לתורה כא

קמא

ואין מי יעמד בעדנו, כי הצדיקי אמת נסתלקו בעונותינו. חוס וחמל עלינו, יעזרונו
רחמיך על בניך, והגן בעדנו ושמרנו והצילנו ומלט נפשנו, והצילנו ברחמיך אותנו
ואת כל חברתינו ואת כל עמך בית ישראל, מן כל דעות וסברות הרעות והזרות
של כל המחקרים והפלוסופים, הן ממחקרי עכו"ם, והן ממחקרי ישראל אשר נתפסו
גם בן ברשת ומצודה רעה הזאת של חקירות ופילוסופיא, ותלבש קנאתך ותחגור
גבורתך, ותעקר ותשבר ותמגר ותבטל מחשבתם הרעה מן העולם, וכל המינים וכל
הזדים וכל הכופרים וכל האפיקורסים כרגע יאבדו, ולא יזכר ולא יפקד עוד שום
סברא מסברותיהם, ולא שום דעה מדעותיהם. חוס ורחם עלינו, חוס וחגנו והצל
ומלט אותנו ואת זרענו ואת כל עמך בית ישראל, מכל ספריהם ומכל דעותיהם ומכל
סברותיהם, כי לא באלה חלק יעקב, לא באלה חלקנו, לא באלה גורלנו, כי אנחנו
מזרע אברהם יצחק וישראל עבדיך, מאמינים בני מאמינים, ואנו מאמינים בך יהוה
אלהינו, ובצדיקיך האמתיים באמונה שלמה באמת בלי שום חקירות כלל, כי צדיק
וישר אתה, ואתה מנהיג כל העולם במדת החסד והרחמים, כמו שכתוב, טוב יהוה
לכל ורחמיו על כל מעשיו:

אנא יהוה, יהמו מעיך עלינו האזינה קולי בקראי לך. ותהיה בעזרנו, שנוזכה לעורר
ולחוליד תמיד תעלומות המוחין על ידי קול צעקתנו. ותרחם עלינו ותושיענו ותזכנו
לקדש ולטהר באמת את שבעת הנרות היוצאים מן המנח שבראשינו, שהם הפה,
ותרין עינינו, ותרין אודנינו, ותרין נוקבי הוטמא. ועל ידי זה נוזכה להמשיך אלינו אור
הפנים שהוא שפע אלהי, שהוא השנת המקיפים הקדושים של השכל, ותשפיע עלינו
רוח קדשך. ונוזכה ברחמיך להבין ולהשיג בכל פעם מקיפים חדשים דקדשה, ונוזכה
להבין ולהשכיל עמקי סודותיך. ותעזרנו שנוזכה בכל פעם לקדשה יתרה, למען נוזכה
בכל פעם להשיג מקיפים חדשים, להכניסם לפנינו לתוך שכלנו, להבין ולהשיג בכל
פעם הבנות והשגות חדשות דקדשה, מה שלא היינו יודעים להבין ולהשיג מקדם.
ונוזכה להפיר אותך גם בעולם הזה, ולהשיג גדלתך ורוממותך כל מה שאפשר להשיג
בעולם הזה, כי לכה נוצרנו לידע ולהשיג אותך. ואתה עתיד לקבל דין וחשבון מאתנו
על זה, על מי שלא השתדל לקדש עצמו באמת בזה העולם, עד שישגי השגת אלהותך
וידיעת רוממותך ותברך ויתעלה שמך לעד. חוס וחמל נא עלינו, ועזרנו ברחמיך
להשגות גבוהות יותר בכל פעם בקדשה ובטהרה, באמת ובאמונה שלמה. האמת
ידעתי, רבוננו דעלמא בלא, כי אני רחוק עכשיו מזה כל כף, עד שאיני יכול עתה
אפלו לבקש ולהעתיר ולהפציר אותך על זה, אבל מה אעשה ואבי שבשמים גזר.
כי אתה בעצמך גזרת עלינו בתורתך על ידי צדיקיך האמתיים, שנשתדל ונתאמן
תמיד להפיר ולהשיג ולדעת אותך באמת ובלב שלם. חוס וחגני במתנת הנם, שנוזכה
לקדש עצמנו באמת בקדשה יתרה, ותשפיע בלבנו התחזקות והתאמצות, שנהיה
חזקים בדעתנו ולהעתיר ולהפציר אותך על זה. כי אתה אבינו ואתה חפץ להטיב עמנו

תפלה לתורה כא

בטובך האמת בכל מיני טובות אמתיות, ואתה צופה תמיד לגלות לנו ולהודיע לנו טובך הגנוז והשגותיך הגבוהות, ואין המניעה כי אם מצדנו. קומה בעזרתנו והושיענו לצעק אליך תמיד באמת ובלב שלם, ולטהר ולקדש עצמנו בכל מיני טהרות וקדשות, ולהרבות תפלה ותחנונים ודברי רצונים ופיוסים לפניך תמיד, עד שנזכה בכל פעם להשיג ולהכניס מקיפים חדשים וקדושים לתוך מחננו ושכלנו. ותזכנו לעולם הבא, לעולם שכלו טוב, ושם תזכנו ברחמיך להכליל בך, ולהשיג כל המקיפים הקדושים של השכל שלא היה אפשר להשיגם בזה העולם בשום אופן. ונזכה ברחמיך לחיים נצחיים, לחיים טובים וארכים מעתה ועד עולם, לעולמי עד ולנצח נצחים. ותזכנו לדעת שלם וקדושה, ונזכה לידע שהכל לטובתנו, וימשכו לנו כל השפעות טובות באין מחסור דבר:

ותרחם עלינו ברחמיך הרבים, ותזכה אותנו וכל עמך בית ישראל, שיהיה נשאר מאתנו שארית בארץ בעולם הזה אחר הסתלקותנו מן העולם לארץ ימים ושנים, שנזכה שיתקיימו זרענו וזרע זרענו לעד ולדורות עד סוף כל הדורות. ויתקיים שמנו וזכרנו לעולם על ידי זרענו שישארו אחרינו, ותזכנו בבנים ובכנות הרבה בקדושה ובטהרה, ונזכה לראות בנים לבנינו, ולא יהיה בנו ובזרענו עקר ועקרה, ותרחם עליהם ותשפיע עליהם חיים ואריכות ימים ושנים, שיהיו כל יוצאי חלצינו מאריכים ימים ושנים, וכלם יהיו עוסקי תורתך לשמחה ומקימי מצותיך, ויהיו בלם קדושים וטהורים מכל הטא ועון, ויעשו רצונך ויעסקו בעבודתך באמת כל ימיהם לעולם, באופן שבנינו אחרינו ימשיכו שכל הפנים בעולם אחר הסתלקותנו, ויגלו ויפרסמו אלהותך ואדנותך בעולם, ויהיה נשאר זכרנו לדורי דורות לעולם ועד:

מלא רחמים, חושב מחשבות לבל ידח ממך נדח, יהמו רחמיך עלינו וקומה והושיענו, והצל אותנו ואת זרענו ואת כל זרע עמך בית ישראל, שלא יצטרכו כל עמך ישראל לבא, לא לידי חליצה ולא לידי יבום. ויקים בנו מקרא שפתוב, וראה בנים לבניך שלום על ישראל. כי אתה לבד ידעת עצם הרחמנות שיש על נשמת הנפטר בלא זרע של קימא חלילה, אשר הנשמה אזלת ערשלאה ואין לה יכולת לעלות אל מקומה הראשון, ואינה יכולה לשוב לבית אביה, והיא הולכת נע ונד ומטרפת, ואין לה מנוח לכף רגלה. רבונו של עולם, רחם עלינו ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, והצל אותנו ואת זרענו ואת כל עמך בית ישראל, שלא ילך אחד מהם מן העולם בלא זרע של קימא, רק בלם ישארו אחריהם בנים ובנות חיים וקיימים, עוסקים בתורה ומצות, וכלם יעשו פרות הרבה, ילכו יונקותם תארכנה פאתם, עוד יגובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו. ויתרבה גבול הקדושה על ידי זרע ישראל, שיתרבו מאד בעולם, ויהיה נשאר מכל אחד ואחד מישראל דורות ודורי דורות עד סוף כל הדורות, ותפקוד לכל חשוכי בנים בזרע של קימא לעבודתך וליראתך. וכל אותן הנשמות מעמך ישראל אשר כבר הלכו לעולמם ולא השאירו אחריהם זרע של קימא, תרחם עליהם ברחמיך

תפלה לתורה כא

קמג

הרבים, ותתקן אותם בחסדיך העצומים. ותעזר לכל עמך בית ישראל בכל מקום שהם, שייזכו לקיים מצות יבום וחליצה בשלמות הראוי באמת, בקדשה ובטהרה גדולה, ויזכו לעשות בשלמות התקון הצריך לנשמת המת, באפן שתעלה נשמתו לאור הפנים, וישוב למקומו ולמנוחתו להתהלך לפני אלהים באור החיים. ומעתה תרחם עלינו ועל זרענו ועל כל עמך בית ישראל, שלא יצטרך שום אחד מישראל לבא, לא לידי חליצה ולא לידי יבום:

ותמלא רחמים על כל שבורי לב שיש להם צער גדול בנים, רחמנא לצלן, ותעזר להם מעתה שייזכו לגדל בניהם ובנותיהם לתורה ולחפה ולמעשים טובים לארץ ימים ושנים (ובפרט וכו'). רבנו של עולם, מלא רחמים, אתה ידעת את לבכם המר והנמחר, לבכם הנשבר והנדכה, אשר כשל כח הסבל, ראה עניים ועמלם, ראה דמעתם ושמע אנקתם, ואל תעלים אזנך מצעקתם, כי מי יוכל לסבל את קול בכיתם וצעקתם ואנקתם, מגדל הצרות שכבר עברו עליהם. רבנו דעלמא בלא, הרופא לשבורי לב ומחפש לעצבותם רפא שברם ושמח נפשם ואמר לצרותיהם די, ורחם עליהם מעתה ותאמר למלאך הרף ידיך. ותעזר רחמיך העצומים עליהם, ותשלח חיים טובים ואריכות ימים ושנים להבנים הנולדים להם כבר, שייזכו לגדלם לתורה ולחפה ולמעשים טובים, ויאריכו ימים ושנים בזה העולם, ויזכו לראות מהם בנים ובני בנים, ויצאו מהם דורות הרבה, ויזכו להוליד עוד בנים ובנות הרבה חיים וקיימים, ויצאו מכלם דורות הרבה ודורי דורות עד סוף כל הדורות, ירבו ויגדלו ויצמחו עד ביאת הגואל עד סוף כל הדורות, וכלם יהיו עושי רצונך באמת, ויקים בהם ובזרעם הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני יהוה בעתה אחישנה. רבנו של עולם, עשה למענך, עשה למען זכות אבותם הקדושים, וחמל עליהם מעתה, שיתקיימו זרעם לארץ ימים ושנים, שמחה כמות עניתם, נחמם מיגונם, והכן לבכם ועזר להם מעתה, שייזכו לשמח תמיד בבנים, אשר נולד להם כבר, ואשר הם עתידים להוליד עוד, כלם יאריכו ימים ושנים בתורה ונגלה, עד כי יבא שילה:

לסכות

וזבני ברחמיך הגדולים ובחסדיך המרבים, לקיים מצות סכה כראוי, בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצות התלוים בה, בשמחה ובטוב לבב ובכונה שלמה כראוי ונזכה שימשך עלינו על ידי מצות ישיבת סכה, כל השבעת ענני כבוד שהקיפו את ישראל במדבר, ופרס עלינו סכת שלומך. ונזכה להשיג השגת המקיפים הקדושים השגת רוח הקדש, על ידי מצות סכה כראוי בקדשה ובטהרה ובשמחה, ועל ידי זה תגן עלינו ובעדנו ותצילנו מכל אויב ואורב ומכל מיני שונאים, שיש לנו בגשמינות ורוחניות, והסר שטן מלפנינו ומאחרינו ובצל כנפיך תסתירנו:

רבנו של עולם, חוס והגנו ושמע קול תפלתנו ברחמים, ותשפיע עלינו שפע אלהי, שפע השכל האמת, שפע המקיפים הקדושים, שפע רוח הקדש. ויפתח לנו אור השכל

תפלה לתורה כא

וימהר תנועת שכלנו להשיג במהירות גדול השגת המקיפים הקדושים, ונזכה להשיג שכל הנקרא קדם שהוא אור הפנים, עד שלא נצטרף להשתמש בשום הקדמה. ועל ידי מהירת תנועת השכל הזה, נזכה שתהא שלהבת לבנו עולה תמיד מאליה. ותעזרנו תמיד שיתלהב לבנו בהתלהבות גדול באמת לעבודתך וליראתך ברשפי שלהבת זה, ועל ידי התלהבות דקדשה של הלב, נזכה לתקן את כל הפגמים שפגמנו על ידי התלהבות הלב דסטרא אחרא. ונזכה לתקן מהרה את כל פגם החמימות וההתלהבות, שהיה לנו לדברים גשמיים, לתאוות רעות ומדות רעות, עד אשר באנו לידי הטאים ועונות גדולים, על ידי התלהבות הלב לתאוות עולם הזה. על כן באתי לשחר פניך, אדוננו אלהינו, וכמרו רחמיך עלינו ותשתדל בהצלוחינו ותתאמץ בתקון נפשותינו, ותעזרנו מעתה שלא יהיה לנו עוד שום התלהבות בלבנו לשום תאוה שבעולם, אפלו לדברים המתרים, מכל שכן וכל שכן שלא יעלה בלבנו שום התלהבות חס ושלום, לשום דבר האסור לנו. ותעזרנו ותחננו ותשפיע עלינו בחמלתך, שנוזכה שיהיה לנו התלהבות הלב דקדשה, להתלהב בשלהובין דרחימותא לשמך ולעבודתך באמת, להתפלל ולהתחנן, ללמד וללמד ולקיים את כל מצותיך בהתלהבות גדול בקדשה ובטהרה ברצונך הטוב באמת. ועל ידי זה נזכה לתקן כל פגם ההתלהבות דסטרא אחרא, שהיה בלבנו מנעורינו עד היום הזה, באפן שנוזכה שיתחר לבנינו באמת. ועל ידי זה נזכה לפרש שיחתנו לפניך תמיד, ונזכה לרצות ולפייס אותך ולהתחנן לפניך בכל פעם בדבורים חדשים אמתיים, שיהיה לנחת ולרצון לפני כסא כבודך. ונזכה להתקרב אליך בהתקרבות גדול באמת ובלב שלם, באשר נאה לעם סגלתך. לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי, אל תשליכני מלפניך ורוח קדשך אל תקח ממני. ותעזרני שאזכה לחדש בתורה חדושים אמתיים בקדשה ובטהרה, ואזכה להמשיך תמיד חדושי תורה, שיהיה לי רשות מן השמים לגלות אותם לעמך בית ישראל לעם סגלה, ויגלגל זכות על ידי, ואזכה להטיב מטובך אשר תחנני לכל עמך בית ישראל, לגלות הסגלה לעם סגלה, לגלות להם מה שתזכני להשיג בשכלי חדושי תורה אמתיים בקדשה ובטהרה, באפן שיחזרו בתשובה שלמה על ידי דבורי, ולא אכשל באמרי פי, ולא אומר דבר שלא ברצונך. מקים מעפר דל מאשפות ירים אביון, חוס וחנני ומלא משאלותי ברחמים, ועשה למענך ולא למעננו, עשה למענך והושיענו, ומלפניך מלבנו ריקם אל תשיבנו חננו ועננו ושמע קול תפלתנו, כי אתה שומע תפלה ומאזין קולנו ממעמקים, אשר יצעקו אליך בית ישראל מארץ מרחקים, הנאנחים והנאנקים. לא תוכל להתעלם מאחריך האביון, עזב תעזוב והקם תקים. רוכב שמים בעזרנו ובנאותו שחקים: (ויאמר "מוזמר לדוד הבו ליהוה בני אלים" וכו' עד גמירא).

תורה כב - חותם בתוך חותם

יתקלקל חותם הזה הינו האמונה, שעל ידי זה חס ושלום יוכלו לקלקל חותם הפנימי הנ"ל ואז נתקלקל שלום העולם חס ושלום, ועל ידי קלקול האמונה חס ושלום, הוא בא לכפירות ולאמונות כזביות ולכמה מיני ליצנות, ואינו שומע כלל המוסר הנ"ל. ועל ידי קלקול התוכחה והמוסר הזה, באים גרושין ומלמולים, ונעשית מחלוקת בעולם להפך משלום הנ"ל, נמצא שהאמונה היא העקר, עקר חותם העליון של הקדשה, והיא כלליות הקדשה, ואז ישמע ויקבל מוסר הנ"ל וישוב אל ה' וירחמהו, נמצא שנשמרת כל הקדשה על ידי אמונה:

[ונחמת בבחינת חותם בתוך חותם]

ג. ואי אפשר לזכות לאמונה שלמה, כי אם על ידי שבאים לצדיקי הדור האמתיים. כי כל עקר אמונת ישראל ממישיבים הם להדור, ושהם בחינת השבעה רועים, שהם כלליות כל מנהיגי הדור והאמונה והקדשה. והעקר הצדיק בחינת משה, שנקרא על שם זה רעיא מהימנא, כי רועה האמונה לתקנה ולהשלימה, והוא אחד משבעה רועים שבכל דור ודור: (וענין ברא מציעא פרק ו' ברבי הניא ובגין):

ד. ואי אפשר לבוא לאלו הרועים ולהתקרב אל הקדשה, כי אם על ידי עזות דיקא במאמר חכמינו וברונם לברכה 'הוי עז כנמר' (אבות פרק ח), וכמו שכתוב: "נהלת בעזך אל גוה קדשך" (שמות טו, יג). כי יש רועים של הסטרא אחרא, והם גם כן מפרסמי הדור, וכופין

א. יש צדיקים כאלו שהם בחינת למודי השם, הינו שלומדין בבבול את ה', שנותנין לו עצות, והם הולכין בשליחותו לישראל להוכיחם ולהחזירם להשם יתברך. ועל שם זה נקראים רגלין על שם העצה כמו שפרש רש"י (שמות יא, ח) העם אשר ברגליך ההולכים אחר עצתך, ועל שם ההליכה הנ"ל, וכשהשם יתברך גוזר גזרדין בעולם, והדין צריך להיות דין תורה, ומחמת שהם בבבול למודי השם, על כן השם יתברך מתענין עמהם ומנלה להם הדין תורה שנגזר על הדור. והם מכסין זה הדין תורה וחותרין אותו בבחינת "מענין חתום" (שיר השירים ה, יב), בכדי שלא יינקו ממנו החיצונים, שלא יהיה נעשה ממנו חס ושלום דין אכזרי. והם, בשנגלה להם הדין תורה, הולכין ומוכיחים הדור כדי להחזירם למוטב להמתיק הדין. ואפלו בשעת מוסר גזרין גם כן להתחיתם ולהסתיר, שלא יינקו ממנו החיצונים חס ושלום. ועל שם זה הן בחינת חותם, חותם הרגלין חותם הפנימי. ואלו הלמודי השם מוכיחי הדור, מרבים שלום בעולם כמו שכתוב: "וכל בניך למודי ה'" וגו' (ישעיה נה, יג) כי הולכים לפשר ולעשות שלום בין ישראל לאביהם שבשמים יתברך:

ב. ואי אפשר לקבל תוכחה ומוסר ממוכיחי האמת הנ"ל, כי אם על ידי אמונה, כי האמונה היא בחינת ידים לקבל המוסר על ידם. וזה הוא חותם למעלה מחותם הנ"ל, דהינו חותם הידין חותם החיצון. וצריך שמירה יתרה שלא

הן קול צדיקי אמת ושאר כל הקולות דקדשה, כלם הם בחינת עזות דקדשה. ואפלו קול קשקוש המטבעות של צדקה זה הקול הוא גם בן בחינת עזות דקדשה, ועל ידיהם משברין עזות הגוף:

ו. ועקר עצמיות האדם מה שנקרא אצל האדם אני היא הנשמה, שהיא עצם הקיים לעד. אבל היא רחוקה מבשרו וגופו מחמת עזותו בתאוותיו כנ"ל. וכשמשבר עזות הגוף כנ"ל, על ידי זה תוכל הנשמה לקרב עצמה אל הגוף כי לא תהיה נלכדת בתענוגיו. ועל כן תוכל הנשמה לחזור על ידי תענוגי הגוף למעלתה לתענוגים שלה. והיא טובה להנשמה שלפעמים נופלת ממדרגתה וכשהגוף צח ואור, תוכל הנשמה להתרומם ולחזור למדרגתה על ידי תענוגי הגוף. כי מאחר שהגוף גם בן טוב וכשר אינו נלכד בהתענוגים, ועל כן תוכל הנשמה לחזור על ידיהם למעלתה. ובן גם בן על ידי הרשימות שיש בהגוף על ידי הארות שהאירה בו הנשמה מקדם, תוכל עתה ליכוד ולעלות ולחזור למדרגתה. וזה בחינת "מבשרי אחזה אלוה" (איוב יב, כו), "מבשרי" דיקא, הינו שיראה האדם מגופו ומבשרו השגות עליונות שהנשמה משגת תמיד כנ"ל. ועל ידי קול אנהה שהוא בחינת עזות דקדשה כנ"ל, על ידי זה נשברת עזות גופו ואזי מתקרבת ומתדבקת העצם להבשר, הינו הנשמה להגוף. וזהו: "מקול אנהתי דבקה עצמי לבשרי" (תהלים קכ, ו):

ו. ובן בכלליות בני אדם יש בחינת עצם ובשר. כי החכם האמת הוא בחינת

אנשים לתחות שעבודיהו, ועקר בהם הוא על ידי עזות, כי 'עזות מלכותא בלא תנא' (פנדרין ק"ה). והם בכלבים בעזותם, והן 'פני הדור בפני הכלב' (סוטה מ"ב): בבחינת: "והכלבים עזי נפש המה רעים" (ישעיה נב, יא). ועל כן אי אפשר להנצל מהם מתחת ממשלתם, רק בשיהיה לו עזות גדול מאד לעמוד בנגד עזותם הרע, ויהיה מצחו חזק לעמת מצחם. ובן אי אפשר להנצל מכל המונעים והחולקים והמתנגדים ולהתקרב אל האמת, כי אם על ידי עזות דקדשה: (ענין "שלקרעו" סימן א)

ה. ובן צריך האדם שיהיה לו עזות דקדשה בנגד עצמו, דהינו נגד עזות הגוף שהוא עז וחזק כל כך בתאוות ואין לו בושה מהשם יתברך. ועל ידי עזות הגוף על ידי זה אין הנשמה יכולה לסמוך עצמה להתקרב להגוף להודיע לו מהשגות שהיא משגת. וכי תוכל להלכד בתקף עזות הגוף מה שהוא עז וחזק בהתאוות. כי בודאי הנשמה של כל אדם היא רואה ומשגת תמיד דברים עליונים מאד, אבל הגוף אינו יודע מהם כלל מחמת שהיא רחוקה ממנו, מחמת עזותו שהוא עז וחזק בתאוות. וצריך כל אדם לרחם מאד על בשר הגוף לראות לזככו לשבר עזותו הרע של התאוות, כדי שעל ידי זה תוכל הנשמה לקרב עצמה להגוף, ולהראות לו מכל הארה ומכל השגה שהיא משגת שהגוף ידע גם בן ממנה. על כן צריך עזות דקדשה לעמוד נגד עזות הגוף. ועזות דקדשה היא בחינת קולות דקדשה. כי כל הקולות הן קול צעקה הן קול אנהה הן קול שופר הן קול זמרה

ה. ולבוא לעזות דקדושה הנ"ל היא על-ידי שמחה, כי עקר עזותו והתחזקותו של האדם להתקרב לעבודת השם יתברך היא על-ידי שמחה וחדוה. בבחינת "כי חדות ה' היא מעוזכם" (תהלים ת, י): (שהיא משנת) כי תוכל להלכד בתקף עזות הגוף מה שהוא עו וחוק בהתאוות. וכו':

מ. ולזכות לשמחה הוא על-ידי תורה ותפלה שהם בחינת נעשה בחינת נגלות, ונשמע בחינת נסתרות בחינת: "ושמחת עולם על ראשם" (ישעיה נא, יא), שהם שתי עטרות שנתנו בראש כל אחד ואחד מישראל בשעה שאמרו נעשה ונשמע במאמר חכמינו זכרונם לברכה (שבת פ"ח).

י. וכל אדם יש לו בחינת נגלה ונסתר שהם בחינת תורה ותפלה. וצריך כל אדם לעלות בכל פעם מדרגא לדרגא ומעולם לעולם, עד שיזכה בכל פעם לבחינת נעשה ונשמע גבה יותר, שיהיה נעשה אצלו בכל פעם מבחינת נשמע בחינת נסתר בחינת תפלה, שהיא בחינת דברי התורה שהם סביבות כל מצוה, שאינו יודע איך לעבד בזה את השם יתברך, בחינת תורת ה', כמו שכתוב: "הנסתרות לה' אלקינו" (דברים כב, כח), יהיה נעשה מזה בחינת נעשה בחינת נגלה, בחינת תורה בחינת תורתו. ואז יהיה לו בחינת נשמע וכו' כנ"ל גבה יותר. כי בשבא למדרגה גבהה מהראשונה אזי נעשה מהנשמע שלו בחינת נעשה ואזי יש לו בחינת נשמע אחרת, וכן מדרגא לדרגא. וצריך ללמד תורה ולהרבות בתפלה להשם יתברך, עד שינגלה לו השם יתברך הנסתר ממנו, האמתיים:

עצם בחינת נשמה להעם שהם למטה ממנו. וכשהם בבחינת בשר אצלו, אז שומעים הקול אנהה הינו קולו של החכם, ושוברת גופם, ועל-ידי זה יוכל להתקרב אליהם בבחינת מקול אנהתי וגו' כנ"ל. אף לפעמים גובר חס ושלום העזות דסטרא אחרא בפרט ובכלל. ועל-כן החכם האמת רחוק מהם ואינו יכול להאיר בהם, ולהודיע להם מההשגות הנפלאות שלו, כי על-ידי זה אין דבוקים העם להחכם כמו בחינת בשר להעצם. וכן הגוף רחוק כל-כך מהנשמה עד שאינו בבחינת בשר להעצם, ואינו שומע הקול כלל אפלו בשמתאנה וצועק להשם יתברך. כי מגדל רחוקו אינו שומע רק קול ההברה, ואינו זוכה לשבר עזות גופו על-ידי זה. וכן אין נשבר עזות העם על-ידי קול אנהה ותוכחה של החכם האמת, כי אין שומעין כי אם קול הברה. כי בשנתעורר קול דקדושה נתעורר כנגדו קול דסטרא אחרא, והוא קול הברה שנתעוררים העוונות וצועקין בקטרוגים חס ושלום. וצריכים לזה שמוש לשמש את החכם, שעל-ידי זה נעשין בבחינת בשר להחכם להבק בו, ועל-ידי זה יזכה לשמע קולו, עד שעל-ידי זה נתבטל העזות דסטרא אחרא. וכן על-ידי שמשמש הגוף להנשמה במצוות מעשיות, על-ידי זה נעשה הגוף בבחינת בשר להעצם שהוא הנשמה, ושומע קול אנהתו וצועקתו של עצמו ויזכה לשבר עזות גופו על-ידי זה כנ"ל. ועל-ידי זה זוכין לבוא לשלמות האמונה שהיא כלליות הקדושה שמקבלין מצדיקי הדור האמתיים:

"יראת ה' היא תתהלל" (משלי לא, ל). כי עקר התפלה זוכין על-ידי יראה ובושה, שיתפלל בכונה שלמה, שתפלה בכונה כוללת הכל: וכי עקר שלמות התפלה שיתפלל בכונה שלמה, וזכין על-ידי יראה ובושה מהשם ותברך. ועל-ידי זה זוכין לכל הנ"ל, לשמחה ולעזות דקדושה, שעל-ידי זה נכנסין אל הקדושה, להתקרב לצדיקי אמת ולקבל מהם שלמות אמונה. ועל-ידי זה זוכה לידים לקבל בהם מוסר ממוכיחי אמת ופרוש בין שיש לו אמונה בצדיקים וקבל מהם מוסרם אפלו בדרך ביזיון ועל-ידי זה יתבטל גרושין ומחלקת מן העולם, ונעשה שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, והקדושה תחתם בבחינת חותם בתוך חותם, וכל זה זוכין על-ידי תפלה.]

יב. **בראשית דא מאמר** (תרי"הקדוש פרשת תרו"ה ספרא דצניעותא פרק ח), והוא בחינת מאמר שלם. ועל-בן אמונה נקראת ירושלים, על-שם שעקר בנינה מבראשית ירא בשת, שהוא בחינת יראה שלם מאמר שלם. נמצא שעקר בנינה על-ידי בחינת יראה, שהוא מאמר שלם בחינת תפלה, שעל-ידי זה זוכין לכל הנ"ל ולשמחה, ועל-ידי זה זוכין לעזות, שעל-ידי זה נתקרבין להרועים, שעל-ידי זה זוכין לאמונה היא ירושלים "קרית נאמנה" (ישעיה א, כא):

יג. **אך בשרוצים לצאת ולעלות מדרגא לדרגא, צריך שתהיה לו ירידה קדם העליה, כי הירידה היא תכלית העליה.** וזה: והמכשלה הזאת וגו' (ישעיה ג, ו) אלו דברי תורה, שאין אדם עומד עליהם אלא אם כן נכשל בהם (גפ"ן מ"ג), והמכשול היא הירידה. ומזה יכול כל אדם להבין כמה הוא צריך להתחזק בעבודת השם

ויהיה נעשה מהנסתר נגלה. ואחר-כך יתפלל עוד עד שיתגלה לו אחר-כך גם הנסתר הנגלה יותר. וכן בכל פעם ילך מדרגא לדרגא, גבה יותר, לבקש בכל פעם מהשם יתברך להשיג הנסתר הנגלה יותר, עד שיבוא בראשית נקודת הבריאה שהוא תחלת האצילות. ושם יש גם בן בחינת נעשה ונשמע, ובחינת נעשה שיש שם הוא תורת ה' באמת, כי בכל עולם ודרגא תורת ה' היא רק בשם המשאל, רק מחמת שנסתר ממנו נקרא תורת ה', וכשבא לשם נעשית תורתו. אך בחינת הנשמע שבתחלת האצילות היא תורת ה' באמת, כי אין גבה משם רק תורת ה' ממש. ואחר-כך יהיה נכלל בהאין סוף ברוך הוא, ואז הנעשה שלו הוא תורת ה' ממש, והנשמע הוא בחינת תפלת ה', ותורתו היא תורת ה' ממש ותפלתו היא תפלת ה' ממש. כי יש תורת ה' כמאמר חכמינו זכרונם לברכה 'אני קימתיה תתלה' (ירושלמי בכורים וראש השנה). וכן תפלת ה' כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (ברכות ו), מנין שתקדוש ברוך הוא מתפלל, שנאמר ושמחתים בבית וגו' (ישעיה נ"ג, ו) ועל-ידי דרך זה זוכין לשמחה כנ"ל:

יא. **אך עקר שלמות השמחה היא על-ידי יראה, כי 'וגלו ברעדה' בתיב (תהלים ב, יא).** והיראה היא בחינת בושה, שירא ומתבייש מהשם יתברך לבל יחטא חס ושלום כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (נדרים ב), כי הבושה היא מעלה גדולה מאד, וזהו בראשית יר"א בש"ת (תקונים תקון ב), והיא בחינת תפלה בחינת

חותם בתוך, חותם נתתקנין ביום כפור והושענא רבה כידוע. וכל זה הוא על-ידי הקולות דקדשה, כי אז צועקין ישראל קולות, ועל-כן תשרי בגימריא שתי פעמים חותם עם שתי התבות, ונקרא ירח האייתנים (מלכים-א ח, ב) מלשון תקיפות ועזות. ואז תוקעין בשופר, וקול התקיעות הוא גם בן בחינת עזות דקדשה, שעל-ידי זה נשבר עזות דסטרא אחרא בפרט ובכלל כנ"ל, וכן כל הקולות דקדשה. ועל-כן בתשרי שמחת ישראל, כי עזות דקדשה היא על-ידי שמחה כנ"ל, כמו שכתוב: "כי חדות ה' היא מעוזכם" (נחמיה ח, י, וגם המקרא הזה נאמר על ראש השנה:

י. צריך האדם להתבייש מאד לפני השם יתברך שלא לעשות נגד רצונו חס ושלום, מכל-שכן שלא לעשות איזה חטא ועון חס ושלום. ואם לא ימשיך עליו בושה דקדשה בעולם הזה, יתבייש בעולם הבא, שזה קשה מכל הענשים. כי צער הבושה לעתיד לבוא קשה מאד מאד, והוא קשה יותר אפלו מענש הגיהנם הפור, השם ישמרנו. ואפלו כל צדיק יתבייש בפני חברו הגדול ממנו במעלה, ואמרו חכמינו זכרונם לברכה על זה: 'אוי לאותה בושה אוי לאותה כלמה' (בבא-בבא ט"ה), מכל-שכן וכל שכן איך יתבייש החוטאים חס ושלום, שאי אפשר לשער בעולם הזה גדל הצער והמרירות של הבושה הזאת בעולם הבא רחמנא לצלן. וכשזוכה לבושה דקדשה הנ"ל, על-ידי זוכה לתפלה ושמחה ועזות דקדשה ולהתקרב ולהכלל בצדיקי אמת, ולקבל מהם אמונה בתכלית השלמות כנ"ל:

ולא יפל לעולם בדעתו מכל הנפילות והירידות שבעולם, כי אם יתחזק ויתאמץ לבלי הסתכל על זה בשום אופן שבעולם אפלו אם יעבר עליו מה, ואז יזכה לבסוף שיתפכו כל הירידות לעליות גדולות, כי הירידה היא תכלית העליה. ויש בזה לדבר הרבה, כי כל אחד שנפל למקום שנפל, נדמה לו שעליו אינם נאמרים דברים האלה, רק לגדולים במעלה העולים בכל פעם מדרגא לדרגא. אבל באמת תדע ותאמין כי כל הדברים האלה נאמרים גם על הקטן שבקטנים והגרוע שבגרועים, כי השם יתברך טוב לכל תמיד:

יד. על-ידי גדלות נופלים בתפיסה כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (פגלה י"ז):

טו. מדת העזות היא מדה רעה מאד מאד, כי עז פנים לגיהנם (אבות פרק ה), אם היא שלא בשביל הקדשה, ומכל שכן כשמעו פניו כנגד יראי השם וכיוצא בזה. וכל הענשים של כל הדברים החליף אברהם אבינו על שעבוד מלכיות (עין פדרש רבה לך-פרשה ט"ב), אך ענש העזות נשאר רק בגיהנם. אך צריך שתדע שכמו שהעזות היא מדה רעה מאד, כמו בן צריך האדם דוקא שיהיה לו עזות דקדשה, שיוכל לעמד נגד העזי פנים שבכל דור ודור, המונעים מלהתקרב להצדיק האמתי ולכנס בקדשה. כי אי אפשר לכנס אל הקדשה כי אם על-ידי עזות, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה לא נתנה תורה לישראל אלא מפני שהן עזין (ביצה כ"ה) (עין

סימן קמ"ח):

טז. תקוון שני החותמות הנ"ל שהם

תפלה לתורה כב

תפלה לתורה כב

(כב) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, רבון כל המעשים אדון כל הנשמות שתישפיע עלינו ממעון קדשך ותמשיך עלינו יראתך ואימתך, ונזכה למדת הבושה הקדושה, ותלביש אותנו בלבוש היראה ובמעטה הבושה משמך הגדול והקדוש, ונתביש ממך תמיד באמת לבלתי לסור מרצונך הטוב ימין ושמאל, ותהיה יראתך על-פני לבלתי אחטא זו הבושה. רבוננו של עולם, חוסה עלי ברחמיך והיה בעזרי, שיהיה לי בושה גדולה בעולם הזה מפניך שלא לעשות שום דבר נגד רצונך חס ושלום, מפל-שכן וכל-שכן שלא לעשות חס ושלום שום נגוד עברה חלילה, ולא אבוש ולא אכלם לעולם הבא. וזכני שיהיה מורא שמים עלי כמורא בשר ודם, שיהיה לי יראה ובושה מפניך, כמו מפני בשר ודם ממש:

רבוננו של עולם, מלך הכבוד, צופה בעלבון עלובים, החס על-כבוד הבריות, המרחם על-כל מעשיו, חוס ורחם וחמל בחמלתך ורחמיך האמתיים, על עצם הרפתי ובלמתי ובשתי הגדול ביותר בלי שעור וערך ומספר, באשר אתה לבד ידעת. אתה ידעת הרפתי ובשתי ובלמתי, מה אומר ומה אדבר, בהאיך אנפין איעול קדם מלכא. איך אוכל להטמן מפני בשתי. איך אוכל להסתיר פני בעלמא דקשוט מפני בלמתי. איך אוכל להרים פני המשחרים יותר משולי קדרה בפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי. איך ארים פני בפני אבותי אשר יצאתי על-ידם לעולם. איך ארים פני בפני מורי ורבותי אשר הורוני בדרך הישר והאמת, ואנכי לא חסתי על כבודם הגדול והקדוש, ובזיתי את עצמי וגם אותם, כביכול. איך ארים פני בפני כל הצדיקים האמתיים ובפני כל הכשרים שבכל דור ודור. איך ארים פני בפני חברי. מי יוכל להצילני אז מבשתי הגדול, מי יוכל לעמד בפני בלמתי העצומה. איך אוכל למצא לי מקום לברח ולהטמן שם מפני בלמתי ובשתי וחרפתי. ומה אשיב שולחי דבר. כי אתה גמלת עמי כמה וכמה טובות בכל-עת ובכל-שעה ובכל רגע בגשמיות וברוחניות, והיית מרמוז לי בכמה מיני רמזים, וקראת אותי אצלך יתברך בכמה מיני רמזים, ונשית ידך אלי ורמזת לי מקרוב ומרחוק לקרבני ברחמיך בהתקרבות גדול מאד, בכמה וכמה מיני רמזים וברמזים שונים בלי שעור וערך בכל יום ובכל שעה ממש, אשר לפי התנוצצות אחד, שהיה מתנוצץ לי אלהותך יתברך ורמזיך וברוויך הקדושים, היה ראוי לי לבלתי לעבר על רצונך אפלו תנועה קלה שבקלות. ואפלו על תנועה קלה בעלמא, אם לא היה בראוי חס ושלום ברצונך בשלמות, היה ראוי לי לפול על פני ולשכב בבשתי ולהתכפסות בכלמתי, עד שכמעט תצא נפשי חס ושלום, ושלא אוכל להרים פני כלל, מפל שכן וכל שכן שאתה היית מתנוצץ לי הרבה התנוצצות בלי שעור בכמה בחינות, ובכמה גלגולים גלגלת עמי, וכמה סבות סבבת עמי סבות טובות ושאינן טובות והכל היו לטובתי, כדי לרמוז לי על ידם לשוב אליך. בכמה לשונות של חבה קראת אותי, ובכמה רמזים שונים רמזת אלי להתקרב אליך, ולא די שלא חסתי עלי

תפלה לתורה כב

קנא

להתקרב אליך באמת ולהיות ברצונך הטוב בשלמות, אף-גם הייתי כמסלק הבושה מעל פניו, ומרדתי נגדך בשאט בנפש במרד ובמעל, ופגמתי פגמים הרבה מאד, לא יום אחד ולא ימים ולא עשרה ימים ולא חדש ולא שנה אחת, כי אם הרביתי לפשע ולפגם ימים ושנים הרבה, הוספתי ימים על ימים, שנים על שנים, מלאים חטא ועון ופשע, מלאים חרפות ובושות גדולות ונוראות, אשר אי-אפשר לסובלם:

רבונו של עולם, אתה לבר ידעת צער הבושה בעלמא דאתי, בעלמא דקשומ. אתה לבר ידעת אותו הענוי והצער הגדול והנורא של הבושה של מי שלא קשט עצמו להלוא לא דבי מלכא. מכל-שכן מי שקלקל ולכלך עצמו בכמה מיני פגמים ולכלוכים. מכל שכן וכו' (ויפרט כל אחד מה שעשה את נגעי לכה). אתה לבר ידעת, שאין צער וענוי ויסורין בעולם נחשבים כלל בנגד הצער של הבושה הזאת חס ושלום, ואפלו צער גיהנם הקשה ומר מכל מיני יסורין קשים ומרים שבעולם הזה, אשר אם יתקבצו יחד כל מיני יסורים וענוים קשים ומרים שבעולם על אדם אחד חס ושלום, כל ימי חייו חלילה, לא יהיו נחשבים מאומה בנגד שעה אחת ואפלו בנגד רגע אחת של צער של גיהנם. ואף-על-פי-כן אפלו צער של גיהנם הקשה, אינו נחשב כלל בנגד צער הבושה, שהוא צער גדול מכל מיני צער ויסורים שבעולם, ואפלו מצער גיהנם, באשר גלו לנו צדיקיך האמתיים. ואי-אפשר לנו לציר כלל בזה העולם, כשאנו מלבשים בגשמיות גופנו לציר בשכלנו צער הבושה של עלמא דאתי. אוי לאותה בושה אוי לאותה בלמה. ואם חכמינו זכרונם לברכה אמרו כל צדיק נכוה מחפתו של חברו, אוי לאותה בושה. וגם אמרו, פני משה כפני חמה פני יהושע כפני לבנה, אוי לאותה בושה אוי לאותה בלמה. ואם כל צדיק וצדיק יתביש כד בפני חברו הגדול ממנו, אנן מה נעני אבתריהו, אנחנו מה נאמר ומה נדבר, באיזה לשון נדבר מבשתנו וכלמתנו. ואיה המליץ שיוכל לארג מליצות על עצם כלמתנו וחרפתנו. ואיה המקונן שיוכל לקונן על עצם צער בשתנו. ואיה המעטיר היודע לרצות ולפייס, שיוכל להעטיר ולרצות ולפייס אותך שתאסף את חרפתנו ותכסה על כלמתנו:

ואחרי כל אלה, אם כבר הייתי זוכה על כל פנים למדת הבושה דקדשה, להתביש מעתה מפניך באמת לבלי לסור מרצונך חלילה, החרשתי. אבל מה אעשה אבי שבשמים, מה אומר מה אדבר, כי עדין אני רחוק מבושה, ועדין לא שבחתי עזות הגוף כלל, על-כן דברי לעו ואיני יודע כלל מהיכן להתחיל לדבר, מהיכן אתחיל לפרש שיחתי, נשכבה בבשתנו ותכסנו כלמתנו כי ליהוה אלהינו חטאנו. על-כן אין לי פה לדבר ולא מצח להרים ראש, רק באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, ואני פורש כפי אליך ונושא עיני למעון קדשתך. אליך נשאתי את עיני היושבי בשמים, שתזמין ותשלח לי דבורים אמתיים כפי ובלשוני, שאוכל לרצותך ולפתותך בהם, שתשיב פניך אלי, ותחנני ותצילני מבושות וחרפות ובזיונות מעתה ועד עולם, ותהיה בעזרי ותשפיע עלי אור היראה והבושה דקדשה. אבי שבשמים, רחם עלי ברחמי האב על

הבן, ותמשיך עלי מדת היראה והבושה דקדשה משרשה מקדם הבריאה, ממאמר השלם שהוא, בראשית, ירא בשת, מתכמה עלאה, מעדן עלאה דסתים ונגניו. מי לא יירא בפני אורות הצהחות האלו, מי לא יתבייש בפניהם, מי לא יפחד, מי לא ירעד, כשיזכר רחוקו הגדול מהשנת אורות האלו, אפלו אם היה נקי מן החטא לגמרי, מכל שכן מי שפגם איזה פגם כל שהוא בכל ימי חייו, מכל שכן וכל שכן מלא חטא ועון ופשע. חוס וחמל עלי, חוס וחמל על נפשי ורוחי ונשמתתי, חוס וחמל על גופי המגושם הרחוק מקדשתך בתכלית ההרחקה, הפגום בכמה מיני פגמים, המקלקל בכמה מיני קלקולים:

רבנו של עולם, רבנו של עולם, אדון הרחמים והסליחות, ראה עני ועמלי, ראה עני ומרודי לענה וראש. אתה יודע עצם הרחמנות שיש על בשר גופי, שהוא עז וחזק כל כך בתאות עולם הזה, עד שנתרחק הגוף מן הנשמה בתכלית הרחוק, עד שאי אפשר להנשמה להתקרב כלל להגוף לגלות לו ולהאיר בו מכל הארה ומכל השגה שהנשמה משגת בכל עת תמיד בעולמות העליונים, אשר כוננתה הטובה היתה בבריאתי וכיציאתי לזה העולם, כדי שאזכה להשיג אותך בעולם הזה בגוף ונפש ביחד. ולא חסתי על כבודך הגדול והקדוש ועל כבוד הנשמה הקדושה, ולא נתחזקתי להתגבר על תאות הגוף ומדותיו הרעים, עד שאינ הנשמה יכולה להתקרב להגוף כלל, מחמת שהוא עז וחזק בהתאוות מאד. וכל כך נתגבר עזות הגוף בלי שום בושה כלל מהשם יתברך, עד שאיני יודע כלל באיזה דרך באיזה עצה ותחבולה אזכה להכניע ולשבר עזות הגוף, כי כל דרך וכל עצה וכל תחבולה שגלו צדיקי אמת, אשר על ידם יכולים לשבר עזות הגוף ולהתקרב אליך, קשה וכבד עלי לקיים העצה בעצמה, ואיני יודע באיזה דרך אזכה להתחיל לקיים עצותיך הקדושות, אשר גלית על-ידי צדיקי אמת, כי מרדתי בכל עצותיך הטובות:

רבנו של עולם, רבנו דעלמא בלא, חמל עלי, כי עכשיו איני יודע שום עצה ותחבולה כי אם לצעק אליך תמיד, שתהנני במתנת חנם לגמרי בכל המדות טובות, ותצילני בחסדיך הגדולים מכל התאוות ומדות רעות. וגם לזה איני זוכה, כי חולפים ועוברים ימים ושנים, אשר איני זוכה אפלו לצעק אליך באמת כראוי, ואפלו אם היו עוברים בלי פגמים, הייתי צריך גם בן לצעק מאד על אבדת הזמן הנקר מכל הזן, אשר הייתי יכול להרויח ולהשתכר בו חיי עולם בלי שעור וערף. אך הלואי מי יתן והיו הימים עוברים על-כל-פנים, בלי פגמים כלל. אבל אחר שהימים והשנים עברו כצל עובר כהרף עין, והם מלאים פגמים כאלו, חטאים ועונות ופשעים, והפגמים והעונות מתגברים כל כך, עד שאיני יכול אפלו לצעק אליך כראוי כמו שאני צריך לצעק. ועתה עתה, אבי שבשמים, אבי שבשמים, מה אעשה, מה אפעל, להיכן אברח, להיכן אעוף לשכון, מי יתנני במדבר מלון אורחים, לברח מגשמיית ועזות הגוף. אך אתה יודע, כי אין מקום לברח מן הגוף, אהפכה ואתהפכה כאופן במלי, וכלם שבים למקום אחד, אליך לבר

תפלה לתורה כב

קנג

עיני תלוינות, אליך לבד רעיוני צופיות, אליך לבד עיני נשואות, לתשועת יהוה עיני מיתלות ודומיות. אין לי על מי להשען כי אם על אבי שבשמים, אין לי שום תקווה כי אם עליך אב הרחמן, אין לי שום מבטח ומנוס כי אם על חסדיך העצומים:

רבונו של עולם, יהמו מעיך עלי, יכמרו חנינותיך על עלוב כמוני, על מלא חרפות ובושות כמוני, ידך תכון עמי אף זרועך תאמצני. קומה בעזרתי והושיעני, כי אתה כל יכול ולא יבצר ממך מזמה. ואתה ברחמיך וחסדיך הרבים ובכתך הגדול אתה מעלה מתכלית הירידה לעליה גדולה, עד שהירידה הוא תכלית העליה, ואתה מהפך ברחמיך העונות לזכיות, כי מי יאמר לך מה תעשה. חוס וחמל עלינו ועשה את אשר תעשה ברחמיך וחסדיך העצומים, באפן שתעלה אותנו מירידתנו ותאמר לצרותינו די, ותתחיל מעתה להעלות אותנו מעלה מעלה ויתהפכו כל הירידות לעליות גדולות, ונתכוננו לתשובה שלמה באמת, ואתה ברחמיך תהפך כל העונות לזכיות. ותעזרנו ברחמיך שנוזה לעסק כל ימינו בתורה ומעשים טובים ובתפלה, באמת ובאמונה ובענוה אמתית ובמסירות נפש ובדבקות גדול אליך בבטול גמור. ונוזה ברחמיך הרבים להמשיך עלינו בכל פעם אור העדים והפתרים הקדושים, שהכתרת אותנו בחורב בשעת קבלת התורה, בעת שאמרנו לפניך נעשה ונשמע, שאז נכתרו שני כתרים בראש כל אחד ואחד מישראל, ועל ידי חטאינו נלקחו ונסתלקו ממנו, ואתה עתיד להחזירם לנו, כמו שכתוב, ושמתח עולם על ראשם. רחם עלינו ועזרנו שנוזה לקדש ולטהר עצמנו, ונוזה לסור מרע באמת ולעשות הטוב בעיניך תמיד. ונוזה לעסק בתורה ותפלה תמיד באמת ובמסירות נפש, באפן שנוזה שיחזירו לנו לכל אחד ואחד את שני כתרים האלו הנעשים מנעשה ונשמע, שהם תורה ותפלה, שהם נגלות ונסתרות שבתורה, ותוכני בכל פעם להשיג נסתרות שבתורה להשיג תורת יהוה. ונוזה לעסק וליגע ולטרח תמיד בעבודתך בדבקות גדול ובמסירות נפש באמת, עד שנוזה לילך ולעלות במהירות גדול בכל פעם מדרגא לדרגא וממעלה למעלה, עד שנוזה להשיג ולהבין בכל פעם נסתרות התורה הגבוהים יותר ויותר, ובכל פעם נזכה להשגת נעשה ונשמע הגבוה יותר, ונוזה תמיד שיהיה נעשה אצלנו בכל פעם מהנסתר נגלה, מהנשמע נעשה, מתפלה תורה, מתורת יהוה תורתנו, כמו שכתוב, כי אם בתורת יהוה חפצו ובתורתו יהנה יומם וליילה. ונוזה להשיג ולהבין את העבודה הגבוה שיש בדברי התורה שהם סתרי תורתך, שמלבש בדברי התורה שהם הפסוקים שסביבות כל מצוה ומצוה, אשר עצם גדלת העבודה הקדושה שיש באלו הפסוקים אין אנו זוכים להשיג כלל. חוס וחננו ברחמיך הרבים, ונכנו להשיג ולהבין העבודה הגבוה הזאת, שנוזה לדעת איך לעבד אותך ולעשות רצונך הנעלם והנסתר בדברי התורה הזאת, ונוזה לעלות בכל פעם מדרגא לדרגא, ומעולם לעולם הגבוה יותר, מנעשה ונשמע זה לנעשה ונשמע גבוה יותר, וכן בכל פעם ופעם לעולם ועד, כמו שכתוב, הנסתרות ליהוה אלהינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את

תפלה לתורה כב

כל דברי התורה הזאת, עד שגזקה לעלות בעליה גדולה להבין ולהשיג תורת יהוה באמת לאמתו, ונזכה לעלות ולהכלל בך באור האינסוף, ונזכה להכלל באחדותך עד שגזקה לתורת יהוה ולתפלת יהוה באמת:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתחמל עלינו ותהיה בעזרנו ותזכנו לשמחה וחדוה דקדושה, ונזכה להיות בשמחה תמיד וחדות יהוה יהיה מעוננו. ונזכה על ידי זה לעזות דקדושה, ותעזרנו בכל עת לזכות לקולות דקדושה, ותתן בלבנו התחזקות והתאמצות לצעק ולזעק אליך תמיד. ותחמל עלינו ותושיענו שנטה אזנינו ולבנו לשמע היטב כל הקולות דקדושה, ויכנסו בלבנו היטב, הן קול מוכיחי אמת, הן קול נגון וזמרה ושירות ותשבחות לשמך ולעבודתך, הן קול הקדוש של השופר, הן קול אנחותינו וצעקתנו ותפלותינו מה שאנחנו בעצמנו מתאנחים וצועקים ומתחננים ומתפללים אליך יהוה אלהינו, הן שאר כל הקולות שבקדושה, כלם נזכה לעוררם ולשמעם היטב, ויכנסו בלבנו ובאזנינו ויטו ללבנו אליך באמת, ונזכה לקבל על ידם עזות דקדושה, להתגבר על עזות הגוף, באפן שאוכל לשבר ולהכניע ולבטל עזות הגוף לגמרי ויתפטלו כל תאוות הגוף ומדותיו הרעים, ויתבטל הגוף לגבי הנשמה הקדושה, ואזכה להיות עז כגמר בעבודתך ובתורתך וביראתך, עד שאזכה שתוכל הנשמה לרחם על בשר גופי, שתתקרב הנשמה להגוף ותגלה לו ותאיר בו מכל הארה ומכל השגה שהנשמה משגת תמיד בכל עת, עד שתגיע גם להנשמה מוכה על ידי זה שתוכל לחזור למעלתה תמיד, על ידי הרשימות של ההארות שהאירה בבשר הגוף, ונזכה להיות דבקים בך תמיד, בגוף ונפש באמת, בתכלית השלמות:

כי אתה לבד ידעת גדל הרחמנות, שיש עכשיו על גופי הרחוק מהנשמה בתכלית הרחוק, וגם להנשמה מגיע פגם גדול חס ושלום על ידי רחוק הגוף מהנשמה, כאשר אתה ידעת. חוס וחמל עלי, ותן בלבי רחמנות באמת, שאזכה לרחם על בשר גופי, ואזכה להתגבר בעזות דקדושה בקולות דקדושה, להכניע ולשבר ולבטל על ידי זה עזות גופי, עד שגופי יתבטל לגבי נשמתי לגמרי, עד שתוכל הנשמה להאיר בו, עד שגם הגוף ידע מכל הארה ומכל השגה שהנשמה שלי משגת למעלה תמיד בכל עת:

וזכני להתקרב לצדיקי אמת, ולמוכיחי אמת. ואזכה שיהיה לי עזות דקדושה, להיות עז כגמר לעמד כנגד עזי פנים שבדור הרוצים להרחיק מצדיקי אמת. ותצילני ותבדילני מן התועים ומן מנהיגי שקר, אשר כל מלכותם והתנשאות שלהם הוא רק על ידי עזות דסמרא אחרא לבד, שהיא מלכותא בלא תגא, והם משתררים ומתנאים על עם דל בחנם, אשר אתה לבד ידעת כמה רעות הם גורמים חס ושלום, ולא די שאינם יכולים לקרב אותנו אליך באמת, כי אם שרוצים לרחקנו חס ושלום מנקדת האמת, מצדיקי אמת, מכשרים אמתיים. רחם עלינו ברחמיך ותבדילנו מן הצבועים והשקרנים ממנהיגי שקר, ותן לנו עזות דקדושה שנוכל לעמד כנגד עזותם. ותעזרנו ברחמיך הרבים, שיהיה לנו כח על ידי עזות דקדושה להוסיף עז ותעצומות בקדושה

תפלה לתורה כב

קנה

שְׁלֹמֵעֵלָה, וְאַתָּה תִּשְׁפִיעַ וְתַתֵּן עָלֵינוּ תוֹסֵפוֹת עַז וְתַעֲצוֹמוֹת מֵאַתָּה לְהַתְנַבֵּר וּלְהַתְאַמֵּן בְּעִבּוֹדְתֶךָ וּבִתְוֹרַתְךָ וּבִירְאָתְךָ, בְּכַח וּגְבוּרָה גְדוֹלָה וּבְעִזּוֹת גְּדוֹלָה דְקַדְשָׁה. וְלֹא נִתְבַּיֵּשׁ מִפְּנֵי הַמַּלְעֵיגִים, וְלֹא יִפֹּל עָלֵינוּ שׁוֹם מוֹרָא וּפְחָד וּבּוֹשָׁה, וְלֹא שׁוֹם חֲלִישׁוֹת הַדַּעַת מִשׁוֹם אָדָם וּמִשׁוֹם נִבְרָא שְׁבַעֲוֹלָם, כִּי אִם מִמֶּךָ לְבַד נִירָא וּנִפְחָד וּנִתְבַּיֵּשׁ תָּמִיד לְבְלֵי לְסוּר מִרְצוֹנְךָ יְמִין וּשְׂמָאל מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וְיִקְרִים בְּנוּ מִקְרָא שְׁכָתוּב. תְּנוּ עַז לְאַלְהִים עַל יִשְׂרָאֵל גְּאוּתוֹ וְעִזּוֹ בְּשִׁחְקִים. נוֹרָא אֱלֹהִים מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נוֹתֵן עַז וְתַעֲצוֹמוֹת לְעַם בְּרוּךְ אֱלֹהִים:

וְתִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים דַּעַת דְקַדְשָׁה, שְׂאֻזְכָּה לִידַע אֵיךְ לְהַתְנַהֵג עִם הָעִזּוֹת, בְּאִפְסָן שְׂלֵא יִהְיֶה לִי שׁוֹם עִזּוֹת דְסִטְרָא אַחְרָא, כְּלָל, וְלֹא אֲשַׁתְּמַשׁ עִם הָעִזּוֹת כִּי אִם לְשִׁמְךָ וְלְעִבּוֹדְתֶךָ בְּאַמְתָּ. וְתַצִּילֵנִי וְתַמְלִטֵנִי מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֵנָם הַקָּשָׁה וּמִרַמְדֵי הַמַּגִּיעַ לְהָעִזּוֹת פְּנִים, אֲשֶׁר הֵם נוֹפְלִים בְּגִיהֵנָם בְּאִין סוּמָךְ וּמַצִּיל, חוּם וְחַמֵּל עָלַי בְּחַמְלַתְךָ הָאֱמֵתִית, חוּם וְחַמֵּל עָלַי וְתַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי עִזּוֹת דְסִטְרָא אַחְרָא, מִכָּל מִינֵי עִזּוֹת הַגּוֹף. וְתִזְכְּנֵנִי לְעִזּוֹת דְקַדְשָׁה בְּאַמְתָּ לְעַמֵּד בְּגִיד הָעִזּוֹת פְּנִים שְׁבִדוֹר, הַרוֹצִים לְרַחֵק מִדְּרָכֵי אֱמֵת, אוֹ לְהַחֲלִישׁ דַּעַתְהֶם חֵם וְשְׁלוֹם, שֶׁל הַרוֹצִים לְהַתְקַרֵּב לְדְרָכֵי הַקְּדֻשָּׁה בְּאַמְתָּ, וְתַעֲזָרְנוּ שְׁנֵהֲיָה עִזּוֹת בְּנִמְרָא גְּדָם, לְנִצְחָם וּלְהַשְׁפִּילָם עַד עֶפְרָ לְשִׁבְרָם וּלְבַטְלָם לְגַמְרֵי. וְתִזְכְּנֵנִי שְׂאֻזְכָּה עִזּוֹת וְחֻזְקָא בְּעִבּוֹדְתֶךָ תָּמִיד, וְאֻזְכָּה לְכָל הַקּוֹלוֹת דְקַדְשָׁה וּלְהַתְנַבֵּר עַל יָדָם עַל כָּל מִינֵי עִזּוֹת שֶׁל הַגּוֹף, עַד שִׁיתְבַּטְלוּ כָּל תְּאוּוֹת הַגּוֹף וּמִדּוֹתָיו הַרְעִים. וְאֻזְכָּה לְהַתְקַרֵּב לְצַדִּיקֵי אֱמֵת בְּאַמְתָּ, וּלְהַתְחַבֵּר תָּמִיד עִם אַנְשֵׁים כְּשָׂרִים וִירְאִים בְּאַמְתָּ, הַהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ הָאֱמֵת בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב. יְהוּה עִזּוֹת וּגְבוּרָה, יְהוּה אִישׁ מְלַחֲמָה, תְּנֵה עֲזָךְ לְעִבְדֶּךָ וְהוֹשִׁיעָה לְבֵן אֱמֵתְךָ. וְזַכְּנֵנִי לְעִזּוֹת דְקַדְשָׁה, הַנִּמְשָׁךְ מִבְּשֵׁת פְּנִים דְקַדְשָׁה, מֵעַד עַלְאָה דְסִתִּים וּגְנִיז, מִחֻכְמָה עַלְאָה, מִמְאֵמֵר הַשְּׁלָם שֶׁהוּא בְּרֵאשִׁית, אֲשֶׁר עַל־יְדֵי־זֶה תִּבְנֶה יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, קַרְיָה נְאֻמָּנָה, נִהְלָנוּ בְּעֲזָךְ אֵל נוֹה קְדֻשָּׁה. וְתִזְכְּנֵנִי עַל־יְדֵי־זֶה לְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה, וּלְהַתְקַרֵּב וּלְהַכְלִיל בְּצַדִּיקִים אֱמֵתִים הַכְּלוּלִים מִשְׁבַּעַת רוּעִים, שֶׁהֵם כְּלָלִיּוֹת הַקְּדֻשָּׁה, וְיִמְשָׁךְ עַל יָדָם עָלַי וְעַל זְרַעִי וְעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל אֱמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאַמְתָּ. וְאֻזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְהַאֲמִין בְּךָ וּבְצַדִּיקֶיךָ הָאֱמֵתִים וּבְמוֹכִיחֵי אֱמֵת שֶׁהֵיוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וּשְׁבִדוֹר הַזֶּה, בְּאַמְתָּ וּבְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה בְּלֵי שׁוֹם בְּלִבּוֹל וּנְטִיָּה כְּלָל. וְאֻזְכָּה עַל־יְדֵי הָאֱמוּנָה לְקַבֵּל מוֹסֵר מִמוֹכִיחֵי אֱמֵת, וְאֲשַׁמַּע בְּקוֹלָם וְיִכְנְסוּ דְבָרֵיהֶם הָאֱמֵתִים בְּאָזְנֵי וּבְלִבֵּי, וְאֲטָה לְבָבִי אֲלֵיהֶם, וְאֲבַטֵּל עֲצָמֵי לְגַמְרֵי אֲלֵיהֶם, עַד שְׂאֻזְכָּה לְהִיּוֹת בְּרִצּוֹן הַצַּדִּיקֵי אֱמֵת, וְלֹא אֲסוּר מִדְּבָרֵיהֶם וּמִרְצוֹנָם יְמִין וּשְׂמָאל:

וְתִזְכְּנֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְשִׁמּוֹשׁ דְקַדְשָׁה, שְׂאֻזְכָּה לְשִׁמּוֹשׁ צַדִּיקִים אֱמֵתִים וּמוֹכִיחֵי אֱמֵת, וְאֻזְכָּה לְעַמֵּד לְפָנֵיהֶם וּלְשִׁמְשֵׁם וּלְהַטְפִּיל בָּהֶם וּלְעִשׂוֹת כָּל צְרִיכֵיהֶם וּרְצוֹנָם, לְמַעַן אֻזְכָּה עַל־יְדֵי־זֶה שִׁיְהִיָּה לִי אֵיזָה שְׂכִיבוֹת וְהַתְקַרְבוֹת לָהֶם. כִּי אַתָּה יְדַעַת גְּדָל רַחוּקֵי מִצַּדִּיקֵי אֱמֵת, עַד שְׂאִין לִי שׁוֹם שְׂכִיבוֹת וְהַתְקַרְבוֹת לָהֶם, עַד שְׂאֲפִלוּ בְּשִׂאֲנֵי

תפלה לתורה כב

זוכה לשמע דבור הקדוש מהם, אינו נשמע לאזני עצם קול הדבור, כי אם קול הברה הנאחז ומתדבק בקול דקדשה, על-ידי חטאי ועונותי המרבים, וגם אפלו קול אנחתי וזעקתי בעצמי איני זוכה לשמע היטב, כי אם קול הברה. אנא יהוה, חמל עלי וזכני לשמוש דקדשה, שאזכה ברחמיך לעשות מצות הרבה בגופי, שיזכה גופי לשמש את הנשמה בעשית מצות מעשיות הרבה תמיד, וכן אזכה לשמש הרבה תלמידי חכמים וצדיקים אמתיים, באפן שאזכה לשמע כל הקולות דקדשה בעצמם, בלי שום אחיזת קול הברה כלל. ואתה ברחמיך תמחל ותסלח לי על כל עונותי ופשעי וחטאי, ותסיר ותבטל כל המקטרגים שנעשו על-ידי עונותי המרבים, ותכניעם ותשפילם ותבטלם בבטול גמור. ותהיה בעזרי, שאתגבר בעזות דקדשה על עזות גופי, עד שאזכה לשבר ולבטל כל תאוות הגוף ומדותיו הרעים, עד שיתבטל גופי לגמרי לגבי הנשמה הקדושה, ויכלל ויתאחד הגוף עם הנשמה בתכלית ההתאחדות, ותאיר ותגלה הנשמה להגוף כל ההארות וכל ההשגות שהיא משגת תמיד למעלה. ואנכי בכלל גופי ונפשי ורוחי ונשמתי אתקרב ואתאחד עם צדיקי אמת, ואהיה נכלל בהם באמת, עד שאזכה להכלל בהם באמת מעתה ועד עולם:

ותעורר רחמיך עלינו, ותשלח לנו מנהיג אמת רועה נאמן, שיהיה לו כח לקרבנו אליך באמת, ונזכה להכלל בשבעה רועים דקדשה שהם בלליות הקדשה, בלליות אמונה הקדושה של ישראל עם קדשה, ותמשיך עלינו ותשפיע עלינו אמונה הקדושה על ידם. ועשה למענך, ולמען השבעה רועים שהם אברהם יצחק ויעקב משה אהרן יוסף דוד, ולמען כל הצדיקים שהיו בכל דור ודור עד עתה, ולמען הצדיקים אמתיים שפדור הזה, ולמען כל בית ישראל עמך, ותשפיע עלינו ממעון קדשתך ותטיב לנו בטובך האמת, ותחננו בחסדיך הגדולים ותמלא רחמים עלינו ברחמיך הרבים, ותשיב פניך אלינו, ותקבע ותטע בלבנו אמונתך הקדושה בשלמות, שנזכה להאמין בה יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, ובצדיקיך האמתיים, הן בצדיקים אמתיים שזכני עפר קדושים אשר בארץ המה, הן בצדיקי אמת ומוכיחי אמת וכשרים אמתיים שפדור הזה, בכלם אזכה להאמין באמת ובאמונה שלמה, בלי שום בלבול ונטיה כלל חס ושלום, ולא יהיה לי שום רהור אחריהם כלל. ואזכה על-ידי האמונה השלמה למלאת הארת הנדים הקדושים, ואזכה למלאת ידי היום ליהוה. ותתן לי כח להכניע ולשבר ולבטל כל מיני אמונות פוזביות מן העולם, וכלם ישובו לאמונתך הקדושה. ואזכה על-ידי האמונה השלמה לקבל מוסר ותוכחה ממוכיחי אמת, ויוכנסו דברייהם בלבנו באמת, ונזכה לשוב על-ידיה בתשובה שלמה אליך באמת. ותקבץ נדחי ישראל, ותבטל ברחמיך הרבים כל מיני גרוש ומחלקת מן העולם, שלא יגרשו עמך בית ישראל ממקומם לעולם, וכל אותן שכבר נתגרשו ונדחו ממקומם, מעמך בית ישראל בכלל ובפרט, כלם תחזירם ותשיבם למקומם בשלום, ותשים שלום בעולם ותבטל כל מיני מחלקת מן העולם. ותרחם עלינו ותטהר עמך ישראל, ותשמרנו

תפלה לתורה כב

קנו

ותצילנו תמיד מפגם טמאת נדה חס ושלום, ותבדיל ותפריש אותנו וכל עמך בית ישראל מפגם טמאה זו לנמרי, שלא יארע לנו ולא יזדמן לנו שום מכשול ופגם חס ושלום, מפגם עון נדה חס ושלום, רק נזכה להיות קדושים וטהורים תמיד:

והושיענו ברחמיך הרבים, ושלה לנו צדיקי אמת מוכיחי אמת, שיהיה להם כח וחקמה לעשות שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, שיעסקו להוכיח את ישראל בתוכחה הראוי, ויהיו יודעים איך להוכיח אותם, ויודיעו לנו לכל אחד ואחד את גדל עצם הפגם של כל חטא ועון, באפן שנשוב מהם, ויחזירו כל ישראל בתשובה שלמה לפניך, ויהיו יכולים לרצות אותך ולפתותך בעתך, ולהקטין לפניך מאד כל חטאינו ועונותינו ופשעינו, עד שתמלא רחמים עלינו ועל כל עמך בית ישראל, ותסלח לכל עונותינו ותמחל לכל פשעינו וחטאתנו, שתטאנו ושעונו ושפשענו לפניך בכלל ובפרט, בדור הזה ובדורות הקודמים, בגלגול זה ובגלגול אחר, על כלם תמחל ותסלח אלוה סליחות, ותשיב פניך אלינו ותרחם עלינו תמיד, ותבנה עירך ירושלים קריה נאמנה, במהרה בימינו, ותשים שלום בעולם. ונזכה ברחמיך על ידי צדיקיך האמתיים לתקן בשלמות שני החותמות דקדושה, חותם בתוך חותם, חותם הידין וחותם הרגלין, ותמתיק ותבטל כל מיני דינים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל לעולם:

לראש השנה ויום כפור

ותעזר לנו ברחמיך הרבים להתפלל בכונה גדולה תמיד, ובפרט בירח האייתנים בראש השנה ויום הכפורים והושענא רבא, עזרנו להתפלל אז בכח גדול ובכונה גדולה ועצומה. ותזמין לנו ברחמיך, בראש השנה ויום כפור, מתפללים ותוקעים הגונים וכשרים, שיהיה להם כח לרצותך ולפתותך ולעורר רחמיך. ותעזרנו לשמע קול שופר בראש השנה בכונה שלמה כראוי, ונזכה לקיים מצות שמיעת קול שופר בשלמות עם כל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצות התלויות בה ובלב טוב ובשמחה גדולה. ונזכה לשמע קול השופר בעצמו ולא שום קול הברה ויכנס קול השופר הקדוש בלבנו היטב, ומשך עלינו קדושה גדולה על ידי כל הקולות הקדושים של השופר, ויתגבר ויתחזק קול השופר הקדוש בראש השנה, הן יתן בקולו קול עז, ויפל עלינו פחד וחרדה ואימה ויראה ובושה גדולה ועצומה מפניך על ידי קול השופר, כמו שכתוב, אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו, וקול השופר יהיה הולך ותזק מאד, עד שיכניע וישבר ויבטל כל מיני עזות דסטרא אחרא, הן עזות הגוף, הן עזות של העזי פנים שבדור, ונזכה לשמע כל הקולות הקדושים של השופר הקדוש בשלמות, הן קול תקיעה, הן קול שברים, הן קול תרועה, ונשמע היטב ונקבל בלבנו קדושת כל הקולות הללו, עד שיהיה נשבר עזות גופנו על ידי זה, ויתעורר לבנו בתשובה שלמה לפניך. ונזכה להיות שמהים וטובי לב בראש השנה בכל היום בלוי, עד שנתעורר

תפלה לתורה כב

בבכיה גדולה מתוך השמחה העצומה בשמך הגדול, ויקים בנו מקרא שכתוב, בשמך ויגליון כל היום ובצדקתך ירומו, כי תפארת עזמו אתה וברצונך תרום קרננו:

רבנו של עולם, אתה ידעת שכל קדשתנו תלויה בימי ראש השנה הקדושים, שהוא התחלת השנה יום ראשון בשנה, זה היום תחלת מעשיך ופרון ליום ראשון, אשר משם נמשך הקדשה על כל השנה בלה. חוס וחמל עלינו ועזרנו וזכנו לקבל ראש השנה בקדשה גדולה ובשמחה גדולה, ותעזרנו שנוזכה לטהר ולקדש מחשבתנו מאד בראש השנה, בקדשה ובטהרה גדולה ועצומה מאד באמת בראוי בראש השנה, כאשר אתה ידעת, איך צריכים להזהר לשמר את המחשבה בקדשה בראש השנה. ונזכה בזכות וכת צדיקי אמת שיחיה נשלם על ידינו כל התקונים והיחודים והקדשות, שצריכים לתקן וליחד למעלה בראש השנה ויום הכפורים, ולהמשיך קדשה עלינו ועל כל עמך בית ישראל מראש השנה על כל השנה בלה, מראשית השנה ועד אחרית שנה. כי אתה ידעת, כי בגלותנו המה הזה, בעוקבא דמשיחא, אין לנו שום כח והתחזקות הקדשה כי אם על ידי ראש השנה הקדוש, אשר נתת לנו ברחמיך מתנה טובה ויקרה, ואנחנו בענינו אין לנו שום שכל ודעת איך ובאיזה אופן להמשיך עלינו קדשת ראש השנה בראוי. אתה ידעת את לבבנו, קומה בעזרתנו בעת צרה הזאת, באחרית הימים, ועזרנו והושיענו וחמל נא עלינו אדונינו אלהינו אבינו מלכנו צורנו וגואלנו, ורחם עלינו בזכות צדיקי אמת שבידור הזה, ובזכות צדיקי אמת הקדושים אשר בארץ המה, אשר אנו וכל עמך בית ישראל הולכים וסובבים ומשתטחים על קבריהם וציון שלהם בכל ערב ראש השנה, ופורשים כפינו לפניה ומתפללים ומתחננים אליך, בקידה בכריעה בהשתחויה בלב נשבר ונדפה. חוסה עלינו ברחמיך הרבים, ותעזר לב נשמת כל הצדיקים אמתיים אשר נשמתם בגבהי מרומים ברום המעלות בעולמות העליונים הקדושים, שכל נשמות הצדיקים הקדושים האמתיים ירדו למטה בראש השנה ויהיו עמנו בקרב עמך ישראל ויעזרו אותנו להתפלל ולהתחנן בראש השנה, ולהכניע ולגרש השטן בראש השנה, ולשבר ולבטל כל מיני עזות דסטרא אחרא מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל על ידי התפללות והתקיעות של ראש השנה הקדוש, עד שנוזכה להמשיך עלינו ועל כל עמך בית ישראל קדשה וטהרה מראש השנה על כל השנה בלה. ונזכה לתקן שני החותמות דקדשה חותם בתוך חותם בירח האייתנים, בראש השנה ויום הכפורים וסבות והושיענא רבא ושמיני עצרת, ויעלו קולינו לפניך לרצון, ונזכה לשמחה דקדשה בשלמות תמיד. ותכתוב ותחתם אותנו ואת כל עמך בית ישראל, לחיים טובים וארבים ושלום, חיים של יראת שמים, חיים אמתיים, חיים שנוזכה בהם לחיי עולם, לחיים נצחיים:

רבנו של עולם, אתה ידעת את לבבנו, כי צרכינו מרבים להאמר, עד אשר לא יספיקו כל ימינו לפורטם, אבל אתה ידעת את כל אשר עם לבבנו, עשה עמנו למען שמך, ולמען כל הצדיקים אמתיים, וחמל עלינו ומלא משאלותינו לטובה ברחמים, הן

מה שהזכרנו לפניך, הן מה שקצרה ידיו ולשונונו להזכיר לפניך, ועשה מה שתעשה באפן שנוכח כלנו לשוב אליך באמת ובלב שלם בתשובה שלמה ברצונך הטוב, ולא נסור מרצונך ימין ושמאל כל ימינו לעולם. ונוכח לילך ולעלות מהרה מדרגא לדרגא וממעלה למעלה בקדשה גדולה, עד שנוכח בחיינו להכליל בך באמת באור האין סוף, ברצונך וברצון צדיקיך האמתיים, עד שנוכח לתורת יהוה ולתפלת יהוה באמת, ולא נבוש בעולם הזה ולא נכלם לעולם הבא. יהוה עז לעמו ותן יהוה יברך את עמו בשלום. יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שתבנה עירך במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך:

תורה כג - צוית צדק

סבה קלה בעלמא, אבל עקר הפרנסה והמזון הוא מהשם יתברך לבד, הם דבוקים באור הפנים דקדשה שהם אנפין נהירין, בחינת חיים בחינת שמחה:

ג. והמשקע בתאות ממון שהיא עבודה זרה, אינו עובד עבודה זרה אחת, רק הוא עובד כל העבודות זרות של כל השבעים אמות. כי כל העבודות זרות של כל השבעים אמות תחובים בממון, ועל-כן על המטבע תקוקה העבודה זרה של העכו"ם, ועליהם צונחת השכינה שתי פעמים שבעים שהם מאה וארבעין קלין, במספר ממון עם ארבע אותיות, שהם שני מיני קולות קלני מראשי קלני מזרועי' (פנתרין מ"ח), וכל קול הוא בחינת שבעין קלין של היולדת שצריכה לסבל חבלי לדה, וצריכה לצעק שבעין קלין קדם הולדה (כגיל סימן כ"א), שקשין מזונותיו כפלים ביולדה (פסחים ק"ח):

ד. וקדם שמרויחין ממון, צריכין לילך ולעבר ולהתנסות ולהצטרף דרך אלו המאה וארבעין קלין, ולצעק ולהתפלל הרבה להשם יתברך לעבר עליהם

א. יש פנים דקדשה שהם אנפין נהירין בחינת חיים, כמו שכתוב: "באור פני מלך חיים" (משלי טו, טו), בחינת שמחה. וזה בחינת אמת ואמונה, ועל-כן על-ידי זה זוכין לאריכות ימים. ולהפך שקר מקצר ימים כי שקר בחינת אנפין חשוכין שהוא פנים דסטרא אחרא מרה שחורה עבודה זרה אלהים אחרים, בחינת מיתה בחינת עצבות רחמנא לצלן:

ב. ואלו בני אדם הנופלים בתאות ממון, ואינם מאמינים שהקדוש ברוך הוא יכול לפרנס את האדם בסבה קלה, ורודפים אחר פרנסתם ביגיעות גדולות, והם אוכלי לחם בעצבון והם מלאים עצבות ומרה שחורה. אלו בני אדם נקשרים בפנים דסטרא אחרא הנ"ל, שהם אנפין חשוכין מרה שחורה עצבות, בחינת מיתה רחמנא לצלן. אבל אלו בני אדם שמשאם ומתנם באמונה, ומתגברים בדעתם להיות שמחים בחלקם, ויודעים ומאמינים באמת ובאמונה שלמה, שעקר הפרנסה והעשירות היא רק מהשם יתברך לבד, רק שרצונו יתברך שיעשה האדם איזה

ולגדל בגניו לתלמוד תורה וביוצא בנה
שאר צרכי מצוה:

ה. ודע, שעל-ידי תקון הברית קדש
נצול מפנים דסמרא אחרא, שהוא תאות
ממון עבודה זרה השך אנפין חשוכין
מיתה כנ"ל, ונתקשר פאלקות כמו
שכתוב: "מבשרי אחזה אלוה" (איוב יט, כו).
וזכה לשבע שמחות את פני ה', כי זרה
ומאיר עליו אור פני מלך חיים כנ"ל.
והעקר על-ידי התקרבותו לצדיקי אמת,
שהם שומרי הברית בתכלית השלמות,
אז נצול מתאות ממון:

ו. ועל-כן בשחולקין על הצדיק האמת,
והקדוש-ברוך-הוא רוצה לגרש אויביו
של הצדיק, הוא מפיל את האויב
לתאות ממון, כי אין נפילה גדולה מזו
רחמנא לצלן. והכלל בשיש מחלקת, כל
מי שהוא שומר את הברית יותר מחברו
יוכל להפיל את חברו לתאות ממון.
כי כל ישראל נקראים צדיקים על-ידי
שהם גמולים (וההקדוש חיי ציג), והעקר הוא
הצדיק האמת השומר בריתו בתכלית
השלמות, וכל המקרבים לצדיק זה יוכלו
להפיל את חבריהם ממדרגתם, והנפילה
היא שנופלים לתאות ממון. על-כן צריך
לזהר בשיש מחלקת על אדם שלא יפל
לתוך תשוקת הממון חס ושלום: וכי אולי
חברו שחולק עליו הוא פנים הקדשה נגדו. ויש לו כח
להפילו לתאות ממון.

ז. ותאות ממון היא בחינת "ומוצא
אני מר ממות את האשה" (קהלת ג, כו),
שהיא טחול דא לילית אמא דערב רב
שחוק הכסיל. כי כל הממון והעשירות
של העשירים שאינם בראוי, ואינם

בשלום ולהנצל מהם. כי באמת כל
הרוח מכנה בשם לדה, וכל ההשפעות
נמשכין רק משבירת תאות ממון, שהיא
בחינת אמת, בחינת קשטא קאי (שבת
קיד), כמאמר חכמינו זכרונם לברכה,
"היקום אשר ברגליהם" (דברים יא, ט) 'זה
ממנו של אדם שמעמידו על רגליו' (פסחים
קטז), שעליהם קאי על-ידי אמת. אבל
שקרא לא קאי, כי שקר הוא עבודה
זרה תאות ממון, כמאמר חכמינו זכרונם
לברכה: 'המחליף בדבורו פאלו עובד
עבודה זרה' (סנהדרין צ"ט). ועל-כן על-ידי
שקר שהוא תאות ממון אין לו שום קיום
ומעמד פרנסה, כי עבודה זרה אל אחר
אסתרם ולא עביד פריז (וההקדוש חלק ב ק"ט),
דהינו השקר, שנדמה להם שהם מרויחין
ואינם מרויחין, ורודפים ביותר אחר
הממון. וגם בשיש להם ממון לפי שעה,
באמת אין ממונם ממון כלל, כי אין להם
שום הנאה ממנו, שאינם יכולים למלאת
תאותם בחייהם. וכל מה שמרויחים
ביותר חסר להם ביותר, ואחר-כך מתים
בעלי חובות. על-כן אי אפשר להמשיך
שפע ולהרויח ממון, דהינו ממון הקדשה
שיהיה שמת בחלקו, שזהו עקר העשירות
כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (אבות פ"ק
ה), כי אם על-ידי שבירת תאות ממון,
שהיא בחינת אמת, שצריך להיות משאו
ומתנו באמת ובאמונה, ולשבר ולבטל
כל המחשבות והבלבולים והתאוות של
ממון, שבאים עליו בשעת המשאו-ומתנו,
רק כל פונתו תהיה בשביל השם יתברך
לבד, כדי שיוכה לעבד השם יתברך על-
ידי הממון שיריח, ולתן צדקה להחזיק
עובדי השם יתברך בתורה ועבודה,

לא היה העולם יכול להתקיים כלל מעצם המרירות הנ"ל, שהיא תאונת ממוז. על-כן כל אחד בפני מה שזוכה להתקרב לצדיקי אמת, בן ממתיק מעצמו מרירות הנ"ל. אבל מי שרחוק מצדיקים, ובעצמו הוא רחוק מתקון הברית באשר יודע בנפשו, מכל-שכן וכל שכן פשהוא חולק ומתנגד חס ושלום גם בן על הצדיק האמת ואנשיו, עליו מתגבר יותר ויותר מרירותא דעלמא שהיא טרדת ודאגת הממוז עד שמכלה ימי חייו רחמנא לצלן. ושים לבך היטב לדברים אלה, כי כמה וכמה נפשות שקעו בזה, אולי תוכל לברח לצדיקי אמת להציל עצמך משטרף מים רבים האלה של תאונת ממוז שפא על-ידי תאונת נאוף שלא גיעו אליה, והיתה לה נפשך לשלל, ותזכה לחיים אמתיים בעולם הזה ובעולם הבא:

ה. ופרנסה דקדשה היא בחינת: "מצא אשה מצא טוב" (משלי יח, כב), שהיא בחינת הצדיק האמת, כמו שכתוב "אמרו צדיק כי טוב" (ישעיה ג, ט). כי הפרנסה היא בחינת אשה כמאמר חכמינו זכרונם לברכה: 'כל היורד לפרנסת חברו פאלו בא על אשתו' (פנהדרין פ"א). ואין טוב אלא אור כמו שכתוב: "האור כי טוב" (בראשית א' ח), בחינת אור הפנים אמונת אלהותו ותברך, כמו שכתוב: "ועליך יזרח ה'" (ישעיה ס, ב). ואמונה היא אחרית הימים, כי עליה עומדים כל המדות כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (מכות כ"ד): 'בא חבוקוק והעמידן על אחת' וצדיק באמונתו יתיה" (חבוקוק ב, ד), שהיא יסוד ושרש כל הקדשה, ועל-ידי אמת באים לאמונה. וזהו בחינת משא ומתן

נותנים צדקה פראוי להם לפי עשרם, ומשקעים בחמדת הממוז וטרדת הזמן, כל הממוז והעשירות שלהם היא בחינת שחוק הכסיל, שהממוז משחק עמו כמו שמשחקין עם תינוק במטבעות, ואחר-כך הורג אותם הממוז בעצמו. וכמבאר בתקונים (תקון ג' ב"א תקונים אחרונים): "שחוק הכסיל" מאן כסיל, דא אל אחר וכו', ואיהו אסקרה לרביי דאנון תיבא, תיבית בהון בעותרא בהאי עלמא, ולבתר קטילת לון, ואמאי אתקריאו רביי, בגין דלא אית בהון דעת לאשתזבא מנה, אבל לב מבין אשתזב מנה דתמן צדיק, (והיא אסקרה לתינוקות שהם הרשעים, צוחקת בהם בעשירות בזה העולם, ואחר כך הורגת אותם. ומדוע נקראו תינוקות, מפני שאין בהם דעת להנצל ממנה, אבל לב מבין נצל ממנה ששם צדיק). ורוא דמלה "טוב לפני האלקים ימלט ממנה וחוטא ילכד בה" (קהלת שם). כי הצדיק האמת זוכה לחכמה ודעת, ויודע איך להנצל מזה. כי אפלו אנשים גדולים צריכים חכמה ודעת גדול מאד בענין זה של טרדת הממוז והפרנסה, שלא יבלו ויכלו חס ושלום ימי חייהם על-ידי זה. כי רב העולם נלכדו בזה (ועין בבא בתרא קס"ח רבן בגול פ"ר רש"י שמורין להם חמר בעסקי משאימתן ונכשלים בגול), וסובלין מרירות גדול מאד כל ימי חייהם על-ידי זה, ואובדין שני עולמות על-ידי זה, כי דע שהעולם הזה מלא מרירות בלי שעור, בחינת מרירותא דעלמא (והההקדוש ויהי ר"מ"א), ועקר המרירות היא דאגת וטרדת ותאונת הממוז והפרנסה שפא על-ידי פגם הברית רחמנא לצלן. ואלמלא פח הצדיקים הגדולים שהם שומרי הברית באמת, שהם נקראים ברית מלח עולם,

באמונה, שזוכין על-ידי התחזקות והתקרבות להצדיק האמת וקא:

ט. וגם על-ידי מצות מזוזה נתבטל תאות והמדת הממון, ועל-ידי זה פרנסתו מעופפת לו ובאה לו בנקל. וזה שדרשו חכמינו זכרונם לברכה, 'שעשרת הדברות הם בקריאת שמע, ודבור לא תחמד בנגד וכתבתם על מזוזות' (ירושלמי ברכות פרק א), כי על-ידי מצות מזוזה נתבטל המדת הממון. ובשביל זה קביעת המזוזה בשליש העליון של הפתח, כי אמרו חכמינו זכרונם לברכה (בבא מציעא מ"ב): 'לעולם ישלש אדם מעותיו, שלישי בפרקמטיא' וכו', ושליש העליון הוא השליש שבפרקמטיא במאמר חכמינו זכרונם לברכה: 'טבין חמשין דעבדין ממתין דלא עבדין' (ירושלמי פאה פרק ח). ועקר האמונה צריכה להיות במשאומתן, במאמר חכמינו זכרונם לברכה: 'נשאת ונתת באמונה' (שבת ל"א). נמצא שעקר הממון ששם צריך אמונה, הוא בשליש העליון שהוא בשליש שבפרקמטיא:

י. וכל המצוות שאדם עושה אותם בלא ממון, הינו שאינו רוצה להפסיד ממון בשביל המצוה, עדין אין המצוה בשלמות, כי עדין אינה בבחינת אמונה. אבל בשחביבה כל כך המצוה אצלו, עד שאין מרגיש בהפסד ממון, ומוציא ומפזר ממון בשביל המצוה, זאת הבחינה נקראת אמונה. כי עקר אמונה היא בממון בשמשבר תאות ממון ששם פנים דקדשה בנ"ל:

יא. ואלו המשקעים בתאות ממון, כל מה שיש לו עשירות יותר יש לו עצבות

ומרה שחורה ודאגה יותר, בחינת מרבה נכסים מרבה דאגה (אבות פרק ט). ועל-פני הממון מקצר ומפסיד ימיו וחיו, כי אין דבר שמפסיד החיות כמו הדאגה והעצבות פידוע לחכמי הרופאים. ועל-כן הוא מקשר בפנים דסטרא אחרא אלהים אחרים מיתה, שהוא עצבות עבודה זרה הנקראת חובה (עין רש"י לד' לד בפסוק עד חובה), שמכרעת את הכל לכף חובה. וכל המתנדבקין בה הם בעלי חובות תמיד, כמו שאנו רואים שזה המשא תלוי בצואר בני אדם שאין מסתפקין בממונם, ולווין ממון מאחרים, ונדמה להם שמשתכרין שכר הרבה, ואחר-כך מתים בעלי חובות. ואם אינם מתים בעלי חובות ממש שאינם חיבין ממון לאחרים, עדין הם בעלי חובות לתאותם, שהיא העבודה-זרה שמתאווה לממון הרבה. באשר אנו רואין בחוש שאפלו מי שיש לו ממון כדי להתפרנס, ואפלו העשירים והקצינים המפלגים, הם רודפים כל ימיהם להרויח ממון ביגיעות גדולות, ומספנין את עצמן בסכנות דרכים ומלטולים הרבה, ומטריחים את עצמם בטרחות גדולות בשביל הממון, כאלו היה מטל על צוארם איזה חוב גדול לשלם. והחוב הוא רק שחייבים לעצמם, דהינו לתאותם להעבודה זרה שברוכים אחר התאוה של ממון כל-כך, כאלו הם חייבים חוב גדול. נמצא שהם בעלי חובות כל ימיהם, והם מתים בעלי חובות, הינו לתאותם. כי כל ימיהם אינם מספיקים לשלם חוב זה שחייבים לתאותם, כי הוא בלא שעור ונבול, כי אין אדם מת וחצי תאותו בידו' (סדרש

תפלה לתורה כג

קסג

בשרשו השפיע הוא בלו אור צח ומצהצה ותענוג רוחני, ואין מתאנה אלא למטה. ומי הוא הפתי יסור הנה להשליך תענוג רוחני ולקח תענוג עב. אבל אי אפשר לבוא לזאת ההסתכלות אלא עד שיתקן בריתו, כמו שכתוב: "מבשרי אהוה אלוה" (איוב יב, כו), שבתחלה צריך לתקן הבשר קדש, ואז יכול להסתכל באלקות. ובשביל זה עקר התקון של תאות ממון, הוא על ידי תקון הברית, וכשמתקן בריתו אי אפשר לפל לתאות ממון:

קהלת פדר א). ונהו: "לא יחצו ימיהם" (תהלים נה, כד), אך "ואני אבטח בך". כי המשקע בתאות ממון אינו בוטח בה, כי הוא עובד העבודה זרה, אך "ואני אבטח בך" שתוכל להזמין לי פרנסתי בסבה קלה ואהיה שמח בחלקי, ולא אהיה משקע בתאות ממון:

יב. ובאמת יש עוד תקון לתאות ממון, הינו שישתכל לשרש שמשם בא כל הממון וכל ההשפעות, ועל ידי הסתכלות לשם יתבטל תאותו. כי שם

תפלה לתורה כג

(כג) אלהינו ואלהי אבותינו, אלהים חיים ומלך עולם, אל חי חלקנו צורנו, צוה להציל ידידות שארנו משחת למען בריתך אשר שמת בבשרנו. רבנו של עולם, מה רב טובך אשר עשית עמנו, אשר חמלת על נפשנו וחשבת מרחוק להטיב אחריתנו, ונתת בריתך בינך ובין אברהם אבינו, והקמות בריתך את יצחק ואת זרעו ישראל ואת זרע זרעו לדורותם וחסת על תקון נפשותינו ונפש זרענו, וצוית אותנו לכנס בבריתו של אברהם אבינו למול את בשר ערלתנו ביום השמיני, מי ימלל גבורות יהוה ישמע כל תהלתו, מי יפאר מי יחדר מי יהלל מי ישבח, מי יוכל להודות לך ולברכה ולשבחה ולפארה על כל החסד והטובה הגדולה והנוראה הזאת אשר עשית עמנו, אשר קדשת ידך מבטן וצאצאיו חתמת באות ברית קדש:

על-כן באתי להפיל תחנותי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, אב החסד אב הרחמן, הגואל ממות ופודה משחת, עשה למען בריתך אשר חתמת בבשרנו, וחמל על נפשותינו וקומה בעזרתנו והושיענו למען חסדך, שנוכה לקדש ולטהר עצמנו בקדשת הברית, בתכלית השלמות באמת ברצונך הטוב, ותגן עלינו ותעזרנו שנהיה נשמרים מפל דבר רע, שלא נהרהר ביום שום הרהור בעולם ולא נבא לידי טמאה בלילה. ותצילנו ברחמיך הרבים מכל מיני פגם הברית שבעולם, ועשה למענך ולא למעננו. עשה למען כל הצדיקים והחסידים האמתיים הקדושים והטהורים, אשר התגברו על יצריהם למען כבודך, ועמדו בנסיונות גדולות ונוראות, וכפו את יצרם וקדשו את שמך, עד שזכו לקדשת הברית בתכלית השלמות ברצונך. ולמענם ולמען אבותינו אברהם יצחק ויעקב עשה, וחוסה עלינו ועזרנו והושיענו וקדשנו וטהרנו בקדשתך העליונה, באפן שנוכה גם בן לשמירת הברית באמת ברצונך הטוב. רבנו של עולם, מה אומר מה אדבר מה אצטדק, ובאיזה דרך ובאיזה עצה ובאיזה תחבולה אוכל

תפלה לתורה כג

להתחיל לפרש את לבבי לפניה, ובאיזה דרך ובאיזה זכות אוכל לרצות ולפנים אותך על כל החטאים ועונות ופשעים, שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניה מנעורי עד היום הזה, במחשבה דבור ומעשה, בראית העין ובשמיעת האזן ובשאר חושים. מי יוכל לספרם, מי יוכל לפורטם אפלו בדרך כלל. ועל איזה מהן אבקש קדם, על החדשות או על הישנות, על הנגלות או על הנסתרות, על הכלל או על הפרט, על הגדולות או על הקטנות, כי גם הפגמים הקטנים שבקטנים בערכי, הם פגמים עצומים ונוראים לפי עצם גדלתך ורוממותך:

רבוננו של עולם, פתח פיה לאלם כמוני, למרחק כמוני, לנרדף כמוני, עזרני לפרש את לבבי המר לפניה, כי נפשי מרה לי מאד מאד, עד אשר איני יודע איך אני יכול לחיות ולהתקיים אפלו שעה אחת מעצם מרירות לבי, כי פגמתי בהברית קדש, במקור החיים. רבוננו של עולם, אתה ידעת כי כל ימינו וישנותינו לא יספיקו להתנודות ולהתחנן ולעשות תקונים לתקן אפלו פגם מחשבה והרהור אחד, כי אתה לבד ידעת עד היכן עד היכן מגיע פגם ההרהור חס ושלום, מכל שבן וכל שבן פגם טפת קרי אחת לבטלה חס ושלום, מי יוכל לתקן זאת, מי יוכל לעשות תקונים על זה, ולרצות ולפנים אותך על זה אשר על ידי זה הארכנו (את) הגלות ועדין לא שבנו לארצנו. ועתה מה אומר ומה אדבר, ובאיזה לשון ובאיזה דבורים ובאיזה אופן אתחיל להתנודות לפניה יהוה אלהי ואלהי אבותי, ואיך אקבל דבורים קדושים וטהורים לפרש שיתתי לפניה, נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעבר. נאלמתי לא אפתה פי כי אתה עשית. כי השחרו פנינו מפני חטאתנו ונחשכו עינינו מפני עונותינו, עד אשר בעונותי הרבים מתגבר עלי העצבות והמרה שחורה בכל עת, ואין לי שום שמחה אמיתית אפלו בעת שאני זוכה לעשות איזה דבר שבקדשה בעבודתך וביראתך ובתורתך, ואני רחוק משמחה אמיתית בתכלית הריחוק. כי פגמתי באור פני מלך חיים, פגמתי בכל מיני שמחה דקדשה, פגמתי באנפין נהירין. עד אשר על ידי עונותי הרבים מתעוררים בכל עת האנפין חשוכין עלינו חס ושלום, שהם עצבות ומרה שחורה, שהמה היו בעוכרינו, והמה הם רב עקר הפגיעות והבטולים מעבודתך באמת, ועל ידם באו לנו כל הפגמים וכל המכשולות וכל החטאים שחטאנו ושעונו ושפשענו נגדך, כאשר אתה ידעת יהוה אלהינו, וכאשר גלית לנו על ידי חכמך האמתים, שעקר כל העונות ובפרט פגם הברית, באין על ידי עצבות ומרה שחורה חס ושלום. ועתה אבי שבשמים, אל חי וקיים, מאין אבקש עזר ותרופה למפותי האנושות מאד, אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי. מאין אבקש הצלה ומנוס, מאחר שכל אחד תלוי בחברו, שמחה ושמירת הברית. ומאחר שלא זכיתי עדין לשמירת הברית בשלמות באמת בראוי, מהיכן אקבל שמחה. ומאחר שאני רחוק משמחה דקדשה, אם בן איפוא מהיכן אקבל ברוך ונבונה לזכות לשמירת הברית. על-כן אצעק ואשוע, בקול מר אצעק אליך, בקול צעקה בקול אנחה בקול דמעה אתחנן לפניה, בכל מיני

תַּפְּלָה לְתוֹרַה כּוּג

קסח

תַּחֲנוּנִים אֲנִי מִפִּיל תַּחֲנַנְתִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, בְּכָל מִינֵי בִקְשׁוֹת אֲנִי מִבְּקֵשׁ לְפָנֶי כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ, בְּכָל מִינֵי קוֹלוֹת אֲנִי קוֹרֵא אֱלֹהֵיךָ, חוּם וְחַמֵּל עָלַי, חוּם וְרַחֵם עָלַי, חוּם וְחַנּוּנִי, חַנּוּנִי וּפְדוּנִי, פוֹדֶה וּמַצִּיל הַצִּילֵנִי, גּוֹאֵל חוֹק לְמַעַנְךָ פְּדוּנִי, שׁוֹמֵעַ אֲנַקְתָּ אֲבִיוֹנִים שָׁמַע צַעֲקוֹתַי וְאֲנַחְתִּי, מְרַא דְעֵלְמָא כְּלָא, אֵל תַּתֵּן לְשַׁחַת נַפְשִׁי, כִּי מַה בַּצַּע בְּדַמִּי בְּרַדְתִּי אֵל שַׁחַת הַיּוֹדֶךָ עֵפֶר הַיְגִיד אֲמַתְךָ. הַצִּילֵנִי מִטֵּיט וְאֵל אֲטַבְעָה אֲנַצְלָה מִשׁוֹנְאֵי וּמִמַּעַמְקֵי מַיִם. כִּי אֵין שׁוּם לְשׁוֹן בְּעוֹלָם שְׂאוּכַל לְפָרֵשׁ שִׁיחְתִּי עַל יָדוֹ, כִּי צָרוֹת נַפְשִׁי נִגְדְלוּ וְשׁוּבוּ יוֹתֵר מִמַּטְבַּע בִּיּוֹן מַצוּלָה וְאֵין מַעַמְד, יוֹתֵר מִיּוֹרֵד בְּעַמְקֵי מַיִם. וְאֵם כָּל לְשׁוֹנוֹת כְּאֵלוֹ דְּבָרוֹ הַמְשׁוֹרְרִים דְּוֹד הַמֶּלֶךְ וְשִׁאֲרַ צְדִיקִים אֲמַתִּים עַל עַצְמָם, עַל פָּנִים קַל אֲחֹד שֶׁהוּא פָּנִים קַל שְׂבַקְלִים, דִּק מִן הַדִּק, שְׂאֵין פָּנִים כְּזֶה נִתְפַּס בְּדַעַתְנוּ כְּלָל, אֲנַכִּי מַה אֲעִנֶה אֲבַתְרִיהוּ, אֲנַכִּי מַה אוֹמֵר וּמַה אֲדַבֵּר. וְהִלְוֵאִי הֵייתִי זוֹכֵה עַל כָּל פָּנִים לְדַבֵּר דְּבוּרִים הַקְדוּשִׁים בְּלֵב נִשְׁבֵּר בְּאֲמַת, כְּמוֹ שְׂיִצְאוּ דְּבַרְיָהֶם מִפִּיהֶם בְּאֲמַת לְאֲמַתוֹ, אַף עַל פִּי שְׂבַאֲמַת לֹא פָּנְמוּ כְּלָל, וְאֲנַכִּי פָּנְמַתִּי בְּאֲמַת הַרְבֵּה מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר וְעַרְךָ. עַל-כֵּן אֵין לִי שׁוּם תַּקְוָה וּמִבְטָח וּמִשְׁעוֹן, כִּי אֵם עַל זְכוֹת צְדִיקֵי אֲמַת צְדִיקֵי יִסּוּדֵי עוֹלָם אֲשֶׁר עָלִיהֶם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל נִשְׁעוֹן, אֲשֶׁר עֲצָם קִדְשָׁתָם וְזְכוּתָם מִסְּפָקַת לְהָרִים וּלְהַגְבִּיּוּהָ וּלְקַרֵּב אֶפְלוֹ אוֹתִי אֱלֹהֵיךָ. וְעַל כַּחַם הַגְּדוֹל לְבַד נִשְׁעַנְתִּי, וְעַל תַּקְפָּם וְחֻזְקָם אֲנִי נִסְמָךְ אֶפְלוֹ בְּגִלּוֹת הַגְּדוֹל וְהַמֵּר הַזֶּה, וְעָלִיהֶם תִּמְכַּתִּי יִתְדוֹתִי לְקִרְאֵי אֱלֹהֵיךָ וּלְצַעֲקֵי אֱלֹהֵיךָ מִמְּקוֹם שְׂאֵנִי שָׁם, וּבַאֲתִי לְפָנֶיךָ לְשַׁטַּח אֶת כַּפֵּי אֱלֹהֵיךָ וּלְהָרִים עֵינֵי לְמַעוֹן קִדְשָׁתְךָ וּלְהַסְתַּכֵּל וּלְיַחַל לְהַמּוֹן חֲסִדֶיךָ, שֶׁתַּחֲוִם וְתַרְחֵם עָלַי וְתַעֲלֶה אוֹתִי מִטֵּיט הַיּוֹן, מִמַּצוּלוֹת יָם, מִכָּל הַמְּקוֹמוֹת וְהָעֲנִינִים שִׁירְדְתִי לְתוֹכָם עַל-יְדֵי מַעֲשֵׂי הַרְעִים וּמַחְשְׁבוֹתֵי הַמַּגְנוֹת. מַתְּהוּ וּבְהוּ וְחַשְׁדָּה וְתַהוֹם תַּעֲלֶה נַפְשִׁי, וּמִכָּל מִינֵי טְמֵאוֹת תִּטְהַרְנִי, וּמִכָּל מִינֵי קַלְפוֹת וְסִטְרִין אַחֲרֵינִין תִּפְדְּנִי וְתַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וּבְכָל מִינֵי קִדְשׁוֹת תִּקְדְּשֵׁנִי, וּבְכָל מִינֵי יְשׁוּעוֹת וְהַצְלוֹת תּוֹשִׁיעֵנִי וְתַצִּילֵנִי, וְתַהֲיֶה עִמִּי תָמִיד, וְתַעֲזָרְנִי שְׂאֲקִשֶׁר עֲצָמֵי בְּקִשֶׁר אֲמִיץ וְחֻזְקֵי אֱלֹהֵיךָ בְּאֲמַת, וְאֲקַשֶׁר יַחַד כָּל רַמְ"ח אֲבָרַי וּשְׂסִי"ה גִידֵי, וְנַפְשִׁי וְרוּחִי וְנִשְׁמַתִּי, בְּקִשֶׁר אֲמִיץ וְחֻזְקֵי, שִׁיְהִיו כְּלֵם מְקַשְּׂרִים יַחַד וְאֲחוּזִים וְדְבוּקִים בְּמַחְשְׁבָה קְדוּשָׁה אַחַת לְעַבּוֹדְתְךָ וּלְיִרְאֵתְךָ בְּאֲמַת, בְּאֶפְסוֹ שְׂאֲזַכֶּה לְהִיּוֹת סוּר מֵרַע בְּאֲמַת, שְׂאֲזַכֶּה לְהַנְצִיל מִכָּל מִינֵי הַטְּאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים, וּמִכָּל מִינֵי הַרְהוּרִים וּמַחְשְׁבוֹת רָעוֹת, וּמִכָּל מִינֵי בְּלָבוּלִים, וּמִכָּל מִינֵי פָּנִים הַבְּרִית חֵם וְשָׁלוֹם, וּמִכָּל מִינֵי פָּנִים שְׂבַעְעוֹלָם. וְתַמְחַל וְתַסְלַח לִי עַל כָּל חַטָּאִי וְעוֹנוֹתֵי וּפְשָׁעֵי שְׂחַטָּאתֵי וּשְׁעוּיֹתֵי וּשְׂפִשְׁעוֹתֵי לְפָנֶיךָ מִנְּעוּרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְתַתְּנֵן כָּל הַפְּגָמִים שְׂפִגְמַתִּי עַד הַנְּהָ. וּמַעַתָּה תַּעֲזָרְנִי וְתִזְכְּנִי לְהִיּוֹת קְדוֹשׁ וְטָהוֹר בְּאֲמַת בְּרַצוֹנְךָ הַטּוֹב, וְתִזְכְּנִי לְקַדְּשׁ עֲצָמֵי בְּמַתָּר לִי. וְאֲזַכֶּה לְפָרִישׁוֹת בְּקִדְשָׁה גְדוּלָּה בְּאֲמַת בְּרַצוֹנְךָ הַטּוֹב, עַד שְׂאֲזַכֶּה חַיֵּשׁ קַל מְהֵרָה לְקַדְּשַׁת הַבְּרִית בְּאֲמַת. וְתַשְׁפִּיעַ עָלַי מִמַּעוֹן קִדְשָׁתְךָ שְׂמִיחָה וְחִדּוּהָ תָמִיד, וְאֲזַכֶּה לְהִיּוֹת בְּשְׂמִיחָה תָמִיד, שׁוֹשׁ אֲשִׁישׁ בִּיהוָה תִּגַּל נַפְשִׁי בְּאֱלֹהֵי. וְאֲזַכֶּה לְגִיל וּלְשִׂמְחָה בִּישׁוּעַתְךָ תָמִיד, וְתֵאִיר עָלַי בְּאוֹר פָּנֶיךָ, וְתִזְכְּנִי לְפָנִים מְאִירוֹת, לְאֲנַפִּין נְהִירִין, לְפָנִים שֶׁל שְׂמִיחָה דְקִדְשָׁה, לְאוֹר פָּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים. מִשְׂמַח נַפְשׁוֹת עֲגוּמִים, שְׁלַח

תפלה לתורה כג

עלי שמחה ממעונך ושמת נפשי האמללה והעלובה מאד, שמח נפש עבדך בי אליך יהוה נפשי אשא. תודיעני אורח חיים שובע שמחות את פניך נעימות בימיך נצח:

וזכנו אבינו אב הרחמן, יהוה אלהים אמת, והיה בעזרנו שנוכה ברחמיך העצומים לאמת ואמונה. חוסה עלי ברחמיך הרבים והצל אותי מכל מיני כפירות ומכל מיני פגם ואמונה, שלא יעלה בלבי שום הרחור ושום קשיא ושום עקמימות שבלב עליך יתברך, ועל הנהגותיך, ועל צדיקיך האמתיים, ועל פשרי הדור האמתיים, ועל כל ספרי תורתך הקדושים והטהורים, ועל כל הדברים שבקדשה. רק אזכה להאמין בך ובצדיקיך האמתיים ובתורתך הקדושה ובכלליות עמך ישראל הקדוש, באמונה שלמה באמת בלי שום בלבול ונטיה כלל, ולא יעלה על דעתי שום הרחור עליהם כלל, ואזכה לעבד אותך תמיד באמת ובאמונה שלמה, עד שאזכה שיתגלה לי השגת אלהותך וידיעת רוממותך יתברך. ואזכה לחזות באור פני יהוה לחזות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו. ויגנים בי מקרא שכתוב, ומבשרי אחזה אלוהי. שאזכה לחזות אלהותך ולהשיג גדלתך יתברך, ולהכיר אותך בעולם הזה ובעולם הבא, באמת ובאמונה שלמה ברצונך הטוב:

ובכן תעזרנו ברחמיך הרבים וחסדיך העצומים, ותזכנו לשבר תאות ממון מאתנו, שלא יהיה לי שום תאוה ושום חמדה ושום השתוקקות לממון, ונזכה להיות שונא בצע לשנא את הממון בתכלית השנאה. ותעזרנו בעת שאנו מכרחים לעסק באיזה עסק ומשא ומתן, שנוכה לעשות המשא ומתן באמונה שלמה, ונקים דברינו תמיד ולא נחליף ולא נשנה דבורנו לעולם אפלו בשביל הון רב, וכל הון דעלמא לא יוכל להטות לבבנו חס ושלום מן האמת והאמונה, לשנות או להחליף איזה דבור מדברינו חס ושלום, וככל היוצא מפינו בשעת המשא ומתן בן נעשה ונקים תמיד בלי שום שנוי בעולם. ותצילני ברחמיך הרבים, שלא אהיה נבהל להון, ולא אטריד את דעתי לרדף אחר הפרנסה חס ושלום, ביגיעות גדולות ובטרחות עצומות חס ושלום, רק תשפיע עלי ברחמיך ותטע ותקבע בלבי אמונה ובטחון שלם באמת, ואהיה בוטח ביהוה לבד. ואדע ואאמין באמת, כי לא ממוצא וממערב וממדבר הרים כי לא בכחו יגבור איש, ואין יכולת כלל בכחי ועצם ידי לעשות חיל ועשירות כלל, רק הכל מאתך לבד והעשר והכבוד מלפניך ואתה מושל בכל. ואאמין באמת ובאמונה שלמה, שאתה יכל להזמין לי פרנסתי בשלמות בסבה קלה, בלי שום יגיעות וטרדות וטרדות כלל, ולא אבלבל את מחשבותי בשביל מרדת הפרנסה כלל, רק אזכה להיות חזק במדת האמונה והבטחון בך יתברך תמיד:

רבנו של עולם, חוס ורחמי והיה בעזרי ומלטני והצילני מתאות ממון שהיא עבודה זרה ממש, ולא עבודה זרה אחת לבד כי אם שבעים עבודות זרות של כל השבעין אמות, כאשר גלית לנו על ידי חכמיך האמתיים, שכל מי שנופל לתאות ממון חס ושלום, באלו עובד כל העבודות זרות של כל השבעין אמות, והוא מפרש ומבדל

תפלה לתורה כג

קסז

מאמת ואמונה הקדושה, מאור פני מלך חיים, מאנפין נהירין, ונתקשר בפנים השוכין, בסטרא דמותא חס ושלום, בעצבות ומרה שהורה, והוא מלא דאגות ויגונות תמיד, וכל ימיו בעם ומכאובים, ואין לו שום חיות לא בעולם הזה ולא בעולם הבא:

חוס וחמל עלי ועל זרעי ועל כל עמך בית ישראל, והצל ומלט אותנו מתאוה רעה הזאת של ממון, אשר נתפשטה עכשיו מאד בעולם בעונותינו, ותגן עלינו בזכות צדיקי-אמת, ברית מלח עולם, ותצילני בזכותם מתאוה זאת של ממון, ותמשיך עלינו חכמה ובינה ודעת מאתך שלא יבלה הממון חס ושלום את ימי חיינו. חוס וחמל עלינו ושמע קול צעקתנו ברחמים, ועשה למענך ולמען שכירת עך אשר נדרה בגוים בעונותינו, ולמען הצדיקים אמתים שזכו לשמירת הברית באמת ולשבירת תאות ממון בתכלית. ושמע קול צעקת השכינה וכנסת ישראל, אשר צועקת קם (מאה וארבעים) קלין קלני מראשי קלני מזרועי על אלו הנופלים לעבודה זרה זאת של תאות ממון חס ושלום אשר שם תחובים כל העבודות זרות. שומע תפלה שומע אנהה שומע צעקה שמע קולנו ברחמים, מעמקי עמקים, אשר אנו מתאנחים וצועקים אליך, שתעזרנו ותצילנו ברחמיך הרבים מתאות ממון. אדני שמעה בקולי תהינה אנניך קשבות לקול תחנוני. שתעלה ותקים אותי להיות חזק ואמיץ לעמד על מעמד האמונה והבטחון להאמין בך באמת ובאמונה שלמה, עד שאזכה לשפר תאות ממון לגמרי, ולא אמריד את דעתי כלל בפרנסתי, ולא אסמך על שום סבה ועל שום עסק כלל, רק אשים בטחוני עליך, ואסמך ואתחזק בבטחון בהשם יתברך לבד. ואתה תרחם עלי ותשפיע עלי בטובך הגדול שפע טובה וברכה ממקור ושרש ההשפעות שבקדשה, ותזמין לי פרנסתי קדם שאצטרך לה בסבה קלה בלי שום יגיעה ועצבות כלל. ואזכה לשפע עשירות דקדשה להיות שמח בחלקי תמיד, ואל תצריכני לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלואאתם, ותצילני ברחמיך שלא אהיה בעל חוב כלל לעולם, ולא אצטרך ללוות מאחרים כלל, ולא ארדף אחר מותרות חס ושלום, ללוות מאחרים חס ושלום, בשביל להנהיג משא ומתן גדול, רק תרחם עלי ותשפיע עלי ברחמיך ותזמין לי פרנסתי בסבה קלה בלי שום הלואה מאחרים כלל, ותשלח ברכה והצלחה והרוחה בכל מעשי ידי. ותזכני להיות ממעט בעסק, רק לעסק בתורה ועבודת יהוה באמת כל ימי חיי, אני וזרעי וזרע זרעי וכל עמך בית ישראל מעתה ועד עולם:

וחננו ברחמיך הרבים, וזכנו לקים מצות מזוזה בשלמות הראוי פרצונך הטוב, עם כל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצות התלוים בה, ובלב טוב ובשמחה גדולה, ותעזרנו ותשמרנו ותגן בעדנו על ידי מצות מזוזה הקדושה, שנוכה על ידי זה לשפר לגמרי תאות והמדת הממון, שלא יהיה לנו שום חמדה ותאוה לשום ממון ולשום חפץ של העולם הזה, מכל שכן וכל שכן שלא יעלה על דעתנו שום חמדה חס ושלום לממון וחפצי חברנו, ולא נחמד ולא נתאוה בית רענו, שדהו עבדו ואמתו שורו וחמורו וכל

תפלה לתורה כג

אשר לרענו. ונזכה לעשות תשובה שלמה באמת על כל המחשבות והחמדות שהיה בלבנו עד עתה לממון וחפצי חברנו, ונזכה לתקן באמת כל הפגמים, שפגמנו על ידי העון הגדול הזה של לא תחמד. ומעתה נזכה לשבר ולבטל כל אלו המחשבות והחמדות והתאוות של ממון וחפצים ולא יעלו עוד בלבנו כלל, ונזכה לאמת ואמונה בשלמות. וברחמיך הרבים תקדש אותנו בקדשת מצות מוזה הקדושה והנוראה, ועל ידיה תשמר צאתנו ובאנו לחיים ולשלום מעתה ועד עולם. ותמשיך עלינו קדשה וטהרה, שנזכה לקדשת הברית ולשבירת תאוות ממון באמת, ונזכה לחיים טובים וארבים ולששון ושמחה על ידי המוזה הקדושה, אשר זכית אותנו ברחמיך, ותברך את כל מעשי ידנו ותשמר אותנו ואת נפשנו ואת ממוננו דקדשה ואת כל חפצינו אשר אתה משפיע לנו ברחמיך בכל עת, ותשמר ותציל אותם מכל מיני הזק שבעולם, ותצילנו מגנבות ואבדות ומכל מיני הפסד שבעולם, כי אל שומרנו ומצילנו אתה. וקומה בעזרתנו והצל אותנו מכל מיני שונאים ומחלקת בגשמיות וברוחניות, ותבטל ברחמיך הרבים את כל מיני מחלקת מן העולם, ותשים שלום בין עמך ישראל לעולם, ותגלה האמת בעולם. ותציל אותנו ואת כל חברתנו ואת כל עמך בית ישראל החפצים לעבדך באמת, שלא יהיה כח לשום חולקים ומתנגדים אל נקדת האמת להפיל אותנו חס ושלום:

רבנו דעלמא בלא, יודע כל סתרי יצורים, אתה ידעת כמה וכמה מיני שונאים ואויבים עומדים עלינו בכל עת, אתה לבד ידעת אותם ואת מחשבותם, והם חפצים לגרש ולהפיל אותנו חס ושלום מעבודתך באמת כאשר אתה לבד ידעת. ולפי גדל חלישותנו על ידי עונותינו הרבים, אין לנו שום כח לעמד בנגדם בגשמיות וברוחניות, כי רבים קמים עלינו, רבים מאד, גדולים בתורה, גדולים בעשר, גדולים במעשים טובים הרבה יותר מאתנו, ואיך יוכלו חלושי כח כמנו לעמד בפניהם, ומאין נבקש עזר להנצל מהם, כי בכך הפילו אותנו הרבה על ידי מחלקתם כאשר לפניך נגלה הבל. ועתה מה אעשה אבי שבשמים, כי באמת אני יודע בנפשי, שאיני כדאי וראוי להתקרב אליך באמת, כי פגמתי נגדך הרבה מאד, ומחמת זה הם נתעוררים עלי להלשין ולקטרנג חס ושלום. אבל לפניך נגלה תעלומת לבי, כי אף על פי כן אני חפץ ומתגעגע לשוב אליך באמת, ואם אמנם פגמתי בכבודך, אתה חנון המרבה לסלח. אבל מה חטאתי נגדם ומה פגמתי בכבודם, לא נשיתי ולא נשו בי, ומדוע הם חולקים על חלושי כח, נכאי לבב כמונו, כי אתה אשר הכית רדפו ואל מכאוב חלליך יספרו:

רבנו של עולם, דרךך אלהינו לבקש את הנרדפים ולרחם על החלוישים והעיפים, חוס וחמל עלינו, חוס ורחם עלינו, יהמו מעיד וחנינותיך עלינו, כי נשארנו יתומים ואין אב ואין מי יקום בעדנו, ואין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים, ועל זכות וכח הצדיקי אמת שזכו לשלמות הברית בתכלית השלמות, בתכלית המעלה,

תורה כד – אמצעיתא דעלמא

קסט

בתכלית הקדשה ברצונך הטוב, ולמענה ולמענם עשה ולא לנו. ותעורר את הצדיקי אמת שימליצו טוב בעדנו, והם ילחמו לפנינו, וימשיכו אור קדשת פניהם הקדושים אלינו, ותגרש מפניהם ומפנינו כל מיני שונאים ומתנגדים אל האמת, ותכניעם ותשפילים עד עפר, ותתן בלביהם שישובו אל האמת, ותנלה להם האמת בכל מקום שהם, באפן שיזכו גם בן לידע מפעלת ונדלת קדשת הצדיקים האמתיים, ולהתדבק ולהתקרב לדרכיהם, ולהתאבק בעפר רגליהם, ולשתות בצמא את דבריהם, ולעסוק בספריהם הקדושים, שהניחו אחריהם ברכה כל הצדיקים האמתיים, למען נזכה כלנו לשוב אליך באמת ובלב שלם ברצונך הטוב. חום וחנו ורחם עלינו והושיענו ומלא משאלותינו ברחמים, והסר מעלינו אויב דבר וחרב ורעב ויגון והסר שטן מלפנינו ומאחרינו:

ועזרנו שנזכה לפזר ממוז בשביל עשית כל מצוה ומצוה, ולא יהיה שום ממוז חשוב אצלנו נגד שום מצוה, ונזכה להוציא ממוז הרבה בשביל כל מצוה ומצוה ובשביל כל דבר ודבר שהוא רצונך הטוב באמת, ולא נרגיש בלבנו כלל הפסד הממוז בשביל שום מצוה ודבר שבקדשה שבעולם. ונקנה אותם בדמים יקרים ונפזר עליהם ממוז הרבה בשמחה וחדוה גדולה, ונזכה לקיים מצותיך ורצונך תמיד בגוף ונפש וממוז, ונזכה לאמת ואמונה שלמה, ולפנים דקדשה, לאנפין נהירין, לפנים של שמחה. ויקים בנו ובזרענו מקרא שכתוב, זה דור דורשיו מבקשי פניך יעקב סלה. ונזכה למדת הבטחון בשלמות באמת ברצונך הטוב כמו שכתוב, בטחו ביהוה עדי עד כי ביה יהוה צור עולמים:

רחם עלינו ברחמיך הרבים, ועזרנו שנזכה להגיע לכל מה שבקשנו מלפניך, שנזכה אני וזרעי וכל עמך בית ישראל לקדשת הברית באמת, ולשבר תאות ממוז לגמרי, ולהרחיק ולבטל ממנו כל מיני עצבות ומרה שחורה, ותסיר ממנו יגון ואנחה, ותזכנו כלנו להיות בשמחה תמיד, ותבטל כל מיני מחלקת מן העולם, ויקים מקרא שכתוב, אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם ואני אבטח בך. ונזכה כלנו להיות בכלל צדיקים אמתיים שומרי הברית באמת, כמו שכתוב, ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר. ותמשיך עלינו ועל זרענו ועל כל עמך בית ישראל, שפע טובה וברכה וחיים ושלוש וששון ושמחה, גילה רנה דיצה וחדוה מעתה ועד עולם. אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה. שמחו ביהוה וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב. אמן נצה סלה ועד:

תורה כד – אמצעיתא דעלמא

א. דע, שיש אור שהוא למעלה מנפשין ורוחין ונשמתין, והוא אור אין סוף ברוך הוא. ואף-על-פי שאין השכל משיג אותו, אף-על-פי-כן רדיפה דמחשבה למרדף אבתרה. ועל-ידי עשית המצוות בשמחה, זוכין להשיג אותו על-ידי

למטה נעשה לכל אחד ואחד כפי רצונו. ככן מי שהוא בעל נפש, צריך לכוון רצונו שימשיך ברבת השכל, וצריך להמשיך אמונה לתוך ברבת השכל, כי אין לסמוך על השכל בעצמו בידוע:

ו. ובפנימיות הפרכות שנמשכין עליה ידי המצוות, נתברך מהם כח המיִשב והמסדר את המחין, הינו בחינת פתר, לשון המתנה כמו שכתוב: "פתר לי זעיר" (איוב לו, ב), כי כששואלין את האדם איזה שכל, אומר המתן עד שאתישב, וגם שם צריך אמונה:

ז. וכח הזה בחינת פתר, הוא עומד בפני המחין כמו מחצה, ומעבב אותם מרדיפתם. כי המחין רודפין להשיג אור האין־סוף ברודף־הוא, וזה הכח שהוא המיִשב והמסדר, מפסיק בין המחין ובין אור האין־סוף. ועל־ידי הרדיפה והמעבב, על־ידי שתי בחינות אלו, על־ידי זה מבטשין ומפין המחין בבחינת המחצה הנ"ל, שהוא המיִשב והמסדר בשעושה ומתקן אותו שהוא הפתר בראוי. ועל־ידי זה נעשין תשעה היכלין, שעל ידם משיגין אור האין־סוף בבחינת מטי ולא מטי, דהינו שמגיע ואינו מגיע שרודף ומגיע להשיג ואף־על־פי־כן אינו מגיע ומשיג. ותשעה היכלין נעשין על־ידי שנכללין המחין זה בזה מחמת רדיפתם והכאתם בהמעבב הנ"ל. כי המחין הם שלשה, ונעשה כל אחד כלול משלשה, ושלש פעמים שלשה הם תשעה היכלין הנ"ל. וכל זה זוכין על־ידי עשית המצוה בשמחה כנ"ל:

ח. ועקר עלית הקנשה היא על־ידי

הרדיפה והמעבב בבחינת מטי ולא מטי. ונעשין תשעה היכלין הלאו אנון נהורין ולא רוחין ולא נשמתין, ולית מאן דקומא בהו, ולא מתדבקין ולא מתידעין. אשרי מי שזוכה שירדף מחשבתו להשיג השגות אלו, אף־על־פי שאין יכלת ביד השכל להשיג אותם, כי לא מתדבקין ולא ידעין. והשגה זאת היא תכלית הכל בבחינת תכלית הידיעה שלא ידע:

ט. ועל־ידי שמחת המצוות נשלם הקנשה ומעלה החיות והקנשה, שבקלפות. ועל־כן בשעושין המצוות בשמחה, מעלה השכינה מבין הקלפות:

י. וצריך להתרחק מעצבות מאד מאד, כי הקלפות הם בחינת עצבות, והם תקפא דדינא. וכשהעצבות מתגברת היא בחינת גלות השכינה, שהיא שמחתן של ישראל כמו שכתוב: "אם הבנים שמחה" (תהלים קיג, ט). ועקר בטול הקלפות ועלית הקנשה, היא על־ידי שמחה הנ"ל:

יא. ועל־ידי קמרת מעלין מהקלפות חיותם וזוכין לשמחה, כמו שכתוב: "וקמרת ישמח לב" (פסלי ב, ט). על־כן צריך לומר קמרת בכונה גדולה, כי עקר עלית כל ניצוצי הקנשה מעמקי הקלפות, היא על־ידי קמרת, ועל־ידי זה זוכין לשמחה כנ"ל:

יב. וכשאדם עושה איזה מצוה, יש כח בהמצוה לילך ולעורר כל העולמות לעבודת השם ותרבה. ועל־ידי זה נמשך ברכה לכל העולמות, ועקר הברכה שנשפע מלמעלה היא שכל, וכשבא

תפלה לתורה כד

קעא

העבד"ם בעצמם ובידם יביאו את בית ישראל מהגלות על-ידי רבוי השמחה, כמו שכתוב: "אז יאמרו בגוים וגו' היינו שמחים" (תהלים קכ"ו, ב) במהרה בימינו, אמן
בן יהי רצון:

שמחה, ולעתיד לבוא יתבטלו הקלפות לנמרי על-ידי רבוי השמחה, וישראל יצאו מהגלות בשמחה כמו שכתוב: "כי בשמחה תצאו" (ישעיה נ"ח, יב), ועל-ידי העבד"ם ועל כרחם יתבטלו הקלפות, כי

תפלה לתורה כד

(כד) אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו ומה יפה ירושתנו, אשרינו שזכינו ברחמיך הרבים וחסדיך היקרים לקבל תורתך הקדושה ולקיים מצותיך היקרות, הנחמדים מזהב ומפז רב. ובכן באתי לשחר פניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתחננו ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, ותזכנו שנעשה כל המצות בשמחה גדולה ועצומה מאד, כאשר ראוי לשמח ולשוש ולגיל בך יהוה אלהינו, בכל עת שאנו זוכים לקיים ולעשות איזה מצוה, אשר כל מצוה ומצוה היא אהדותך, ואנו זוכים להתדבק בך ולהכלל בך יהוה אלהינו, על-ידי עשיית כל מצוה ומצוה. מה רב טובך אשר עשית עמי, אשר זכיתני להיות מורע ישראל ולא עשני גוי, ואתה מקים מעפר דל מאשפות תרים אביון כמוני. ואתה מזכה אותי בכל יום ובכל עת לעשות מצות היקרות והחביבות, עזרנו ברחמיך הרבים שימשך עלינו שמחה גדולה ממי שהשמחה במעונו, שזוכה לשמח מאד באמת בעת שאנו זוכים לעשות מצוה, עד שזוכה תמיד לעשות מצות רבות בכל יום ויום, בשמחה גדולה וחדוה רבה ועצומה מאד. ותגן עלינו ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, ותשמרני ותצילני מעצבות ומרה שחורה, שלא יעלה ולא יבא ולא יגיע ללבי שום עצבות ומרה שחורה כלל, והסר ממני יגון ואנחה ברחמיך הרבים. ותהיה בעזרי ותושיעני ותזכני לפרש שיחתי לפניך בכל יום ויום, ואת כל אשר עם לבבי אשיחה לפניך, ואזכה להתודות בכל יום על כל חטאתי ועונותי ופשעי שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך, ולשוב עליהם באמת בכל לב ונפש בתשובה שלמה, ולבקש ולהתחנן מלפניך מחילה וסליחה וכפרה בלב נשבר ונדכה באמת כרצונך הטוב, ולקבל עלי קבלה חזקה ונכונה באמת שלא אחטא עוד ולא אשוב לאולתי, אם און פעלתי לא אוסיף. ואתה תעזרר חסדיך ותמלא עלי רחמים, ותמחל ותסלח לי על כל חטאי ועונותי ופשעתי, ותסיר העצבות והדאגות והמרה שחורה ממני, ותעזרני לבא אחר בך לשמחה גדולה ועצומה באמת, באפן שאזכה להיות בשמחה גדולה תמיד. ובפרט בשעת עסק התורה והתפלה ובשעת עשיית כל מצוה ומצוה, אזכה שלא יעלה על לבי שום עצבות ודאגה משום חטא ועון, מכל שכן שלא יעלה על לבי שום דאגה ועצבות מעסקי פרנסה וענייני עולם הזה חס ושלום, רק אסלק אז מדעתי ואשכח אז לנמרי כל מה שעבר עלי, עד אותה השעה שאני זוכה לעסק בתורתך ולעשות איזה מצוה. ואזכה להמשיך עלי שמחה שלמה

תפלה לתורה כד

בשעת עשית כל מצוה. שוש אשיש ביהודה תגל נפשי באלהי, עד שאזכה לעשות כל מצוה ומצוה וכל דבר שהוא רצונך, בשמחה שלמה וחדוה רבה באמת כרצונך הטוב. עד שאזכה על ידי עשית המצוות בשמחה, לברר ולהעלות כל נצוצות הקדשה שנפלו בין הקלפות על ידי, על ידי עונותי ופשעי המרבים שחטאתי לפניך בין בגלגול זה בין בגלגול אחר, לברר בלם על ידי שמחת המצוה בסוד אחד עשר סממני הקמרת, ונזכה להוציא כל החיות מן הקלפות, עד שיתבטלו בלם לנמרי ויהיו כאין וכאפס. ונזכה להעלות כל נצוצות הקדשה לשרשם, להשלים על ידם קומת השכינה. ותרחה עלינו ותהיה בעזרנו, שנזכה להעלות השכינה מהגלות על ידי עשית המצוות בשמחה גדולה, ויתגלה מלכותך על כל באי עולם, ויקבלו בלם את עול מלכותך ותמלך עליהם מהרה לעולם ועד:

ובכן תרחם עלינו אבינו מלכנו, ותמשיך עלינו קדשה וטהרה, ותתן כח ונבונה בכל מצוה ומצוה שאנו זוכין לעשות, שתתעורר המצוה ותלך בכל העולמות בלם, ותעורר את בלם לעבודתך וליראתך, עד שיתעוררו כל העולמות בלם וכל אשר בהם לעבודתך באמת. דומם, צומח, חי, מדבר, אש, רוח, מים, עפר. מן הארץ אשר בלבנון עד האזוב אשר בקיר, משלשול קטן שבים עד קרני ראמים, מלכי ארץ וכל לאמים שרים וכל שופטי ארץ, גדולים וקטנים, בנים ובנות, זקנים ונערים, הארץ וכל אשר עליה, הימים וכל אשר בהם, השמים ושמי השמים וכל צבאם, עולם העשיה והיצירה והבריאה והאצילות וכל אשר בהם. שפלים, גלגלים, מלאכים, זיקים, השמלים, שרפים ואופנים, וחיות הקדש. מן תכלית נקדת המרכז של עולם העשיה עד ראשית נקדת הבריאה שהוא תחלת האצילות. בכלם תלך המצוה שאנו זוכין לעשות בכל עת, ותעורר ותקיץ בלם לעבודתך באמת, וישובו כל העולמות וכל אשר בהם אליך באמת, ועל ידי זה יתעורר ברכה בכל העולמות בלם, ותקים מקרא שפתוב, פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון. ותשפיע ברחמיך הרבים, ותמשיך שפע טובה וברכה בכל העולמות בלם, וימינך תסעדני ותסיעני מן השמים, ותתן בלבי שאכונ את לבי ודעתי ורצוני להמשיך עלי ברכת שכל מאתך, שתשפיע עלי קדשתך, ותהנני מאתך דעה בינה והשכל, ותזכני לגרש ולבטל ממני כל מיני שטותים ובלבולים וערבוב הדעת, רק אזכה ברחמיך הרבים וחסדיך העצומים לשכל הקדוש ודעת שלם הקדשה כרצונך הטוב. ותעזרני ברחמיך הרבים שאזכה לאמונה שלמה באמת, שלא אסמך על שכלי כלל, ואפלו בעת שתסיעני ברחמיך ותשפיע עלי שכל שלם ודעת נכון הקדשה באמת, לא אסמך על השכל לבד, רק אזכה תמיד להמשיך אמונה לתוך ברכת השכל. וכל מה שאזכה להוסיף חכמה ושכל, אזכה להוסיף אמונה. ועקר תבונת שכלי יהיה להאמין בך באמונה שלמה, ואוסיף להתחזק בכל פעם באמונה חזקה ביותר, ואזכה תמיד להאמין בך ובמצותיך הקדושים ובצדיקיך האמתיים, באמונה שלמה באמת בפשיטות ובתמימות:

תפלה לתורה כד

קעג

ובכן תרחם עלינו ברחמים רבים, ברחמים גדולים. ותזכני לישוב ולסדר את דעתי היטב, ותשפיע עלי קדשה וטהרה ושפע עליונה מכתר עליון, למען אזכה על ידי זה להמשיך עלי כח המסדר והמישב את המחין וקדשה, ואזכה תמיד לישוב הדעת היטב באמת ובאמונה שלמה, בקדשה ובטהרה ברצונך הטוב. מלא רחמים, קומה בעזרתי והושיעני, שלא תרדף מחשבותי חס ושלום, אחר תאוות והרהורים ומחשבות זרות וחכמות חיצוניות, רק אזכה לאחז את חכמתי ובינתי ודעתי, לבלי להניח את המח לחשב כלל שום מחשבה חיצונה כלל, ויהיה מחי נקי ונדב וצח בקדשה וטהרה תמיד. ותעזרני שאזכה לעלות תמיד ממעלה למעלה ומדרגא לדרגא על ידי עשיית מצותיך הקדושים בשמחה, עד שאזכה שתתקדף מחשבותי תמיד להשיג אותך בקדשה ובטהרה ובישוב הדעת באמת ובאמונה שלמה, ותעשה עמי נפלאות פלאי פלאות. ותושיעני ותזכני שתתקדף מחשבותי תמיד להשיג האור האין סוף שהוא למעלה מנפשין רוחין ונשמותין, ותשביע בצחצחות נפשי, אחת שאלתי מאת יהוה אותה אבקש שבתתי בבית יהוה כל ימי חיי לחזות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו. ותמשיך עלי אור קדשת כח המסדר והמישב את המחין שהוא כתר עליון, ואזכה על ידי זה לבלי לצאת חוץ מן הגבול חס ושלום, רק אזכה שתתקדף מחשבותי להשיג אור האין סוף ברצוא ושוב, בבחינת מטי ולא מטי, בבחינת רדיפה ומעבב, על ידי כח המסדר והמישב את המחין, באמת ובאמונה שלמה. עד שאזכה שיעלה ויכלל שכלי בתוך תשעה היכלין על אין דלאו אנון גהורין ולא רוחין ולא נשמותין ולית מאן דקיימא בהו ולא מתדבקין ולא מתידעין. כי אתה יהוה לבד ידעת עצם רדיפת השתוקקות נפשי ורוחי ונשמותי בשרשם העליון להשיג השגות אלו אשר לך נוצרתי. צמאה נפשי לאלהים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלהים. מה ידידות משכנותיך יהוה צבאות. נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות יהוה לבי ובשרי ירננו אל אל חי, אכל עונותי הטו אלה וחסאתי הסתירו פניך ממני, כי מחשבותי היתה רודפת אחר תאוות רעות והרהורים רעים ומחשבות חיצוניות, עד שפגמתי בכל חדרי השכל ובכל נתיבות ושכילי הדעת, עד שהחרבתי את בית החכמה ופרצתי גדרי התבונה והרסתי את היכלי הדעת, ופגמתי הרבה בחכמה ובינה ודעת, ובכח המעבב והמסדר והמישב את השכל שהוא כתר עליון, בכלם פגמתי הרבה מאד על ידי חטאי ועונותי ופשעי המרבים שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך יהוה אלהי. על כן הנני מפיל תחנתי לפניך אדון הרחמים והסליחות, שתמחל ותסלח ותכפר לי על כל חטאי ועונותי ופשעי המרבים, ותעשה עמי כגדל נפלאותיך הנוראות, ותוציאני ותעלני ממצולות ים, ותשוב ותתקן את שכלי, ותרחם עלי ותצילני מעתה מקל מיני מחשבות חיצוניות, ומכל מיני הרהורים רעים, ומכל מיני רדיפת המחשבה אחר תאוות ועסקי העולם הזה חס ושלום, ותטהרני ותקדשני בקדשתך העליונה. ותסיר ממני יגון ואנחה ותבטל העצבות ממני בבטול גמור, ותזכני לשמחה שלמה שאזכה לעשות מצותיך בשמחה רבה וחדוה גדולה ועצומה. ותשוב ותבנה הרבותי, ותחזר ותבנה היכלי שכלי על

מכוננו, וארמוני דעתי על משפטו ישב, בקדשה ובטהרה גדולה, באמת ובאמונה שלמה. ואזכה לעלות חיש קל מהרה ממעלה למעלה ומדרגא לדרגא, עד שאזכה ברחמיך לתשעה היכלין עלאין האלו שהזכרתי לפניך. ואזכה גם בעולם הזה לדעת ולהכיר אותך באמת, ואזכה לעלות לכל המדרגות העליונות של הקדשה, עד תכלית מדרגה העליונה, כל מה שאפשר לאיש ישראלי לעלות ולהשיג בעולם הזה, אשר לכך ירדה הנשמה בזה העולם מרום המעלות, כדי שתזכה על ידי מעשיה הטובים לשוב ולעלות למקור הצבה, למעלה למעלה ביתר שאת ויתר עז:

חוס וחמל עלי כרחמי האב על הבן, וזכני לטובך הגדול באמת, כי אתה טוב ומטיב לכל ואתה חפץ להטיב לבריותיך ולגלות להם אלהותך, אשר זאת היא תכלית הטובה שבכל הטובות. חוס וחנני ותן בלבי ועזרני לשוב אליך באמת, באפן שאזכה לשבע מטובך האמתי, שאזכה לדעת ולהכיר אותך באמת, ורדיפת מחשבותי תהיה תמיד להשיג אור האין סוף בקדשה ובטהרה גדולה, באמת ובאמונה שלמה, בתכלית מדרגה העליונה דקדשה שבכל המדרגות. ותעורר רחמיך עלינו ותמהר ותחיש לנאלנו גאלת עולם, ותשוב ותבנה חרבותינו והריסותינו, ותבנה בית קדשנו ותפארתנו, ותחזר ותבנה ותתקן כל הבנינים וההיכלות של הקדשה בגשמיות וברוחניות. ותמשיך עלינו שמחה גדולה תמיד, ותקים ותעלה את השכינה מגלותה מבין הקלפות והסמרא אחרא, ותוציא כל הנצוצות הקדושים מביניהם, ותשפיל ותכניע ותכלה ותבטל כל הקלפות וסמרין אחרנין, כלם יכרעו ויפלו ולכבוד שמך יקר יתנו. ונזכה לצאת מהרה מן הגלות בשמחה גדולה, מגלות הגשמי ומגלות הרוחני, וכל העבוס יתבטלו אל ישראל, ויכירו כלם מעלת וקדשת עמך ישראל הקדושים אשר בהם בחרת. ויקים מקרא שכתוב, והביאו את כל אהיכם מכל הגוים מנחה ליהוה בסוסים וברכב ובצבים ובכפרדים ובכרכרות על הר קדשי ירושלים אמר יהוה כאשר יביאו בני ישראל את המנחה בכלי טהור בית יהוה. ותתגדל השמחה בכל העולם כמו שכתוב, אז יאמרו בגוים הגדיל יהוה לעשות עם אלה, הגדיל יהוה לעשות עמנו היינו שמתים. ויקים מקרא שכתוב, כי בשמחה תצאו ובשלוש תובלון הקרים והנבעות יפצחו לפניכם רנה וכל עצי השדה ימחאו כף. ונאמר, כי נחם יהוה ציון נחם כל חרבותיה וישם מדרבה בעדן וערבתה כגן יהוה ששון ושמחה ימצא בה תודה וקול זמרה:

תורה כה – אחוי לן מנא

א. צריך כל אדם להוציא את עצמו מהמדרמה, ולעלות אל השכל, שלא ילך אחר התאוות המדמיות, תאות הבהמיות, רק שילך אחר השכל. כי השכל מרחק כל התאוות לגמרי, וכל התאוות הם הפך השכל, והם רק בפת המדמה שהוא כח הבהמיות. כי גם בהמה יש לה זה הכח והיא מתאוית גם

כך בשמיני בשכלו כל מה שיש ביד
אנושי להשיג, אז שב שכלו שכל הנקנה.
ועקר קיומו של אדם לאחר מיתתו, אינו
אלא שכל הנקנה, וזהו השארותיו לאחר
מיתתו. וזה בחינת אנשי אמנה שבזמן
המקדש (סופה שם), כי אמנה לשון קיום
הדבר, כי השכל הנ"ל הוא קיומו בנ"ל,
הינו זה השכל הקדשה שנקנה והשיג
בתורה ועבודה:

ג. ודע ששכל עולם ועולם ובכל מדרגה
ומדרגה, יש שם דמיונות אלו, והם הם
הקלפות הקודמות לפרי, וסוכבות
את הקדשה בבחינת "סביב רשעים
יתהלכון" (תהלים יב טו). וכשאדם נעתק
ועולה ממדרגה למדרגה, אזי צריך לו
לילך דרך אלו הדמיונות כדי להגיע אל
הקדשה. ותכף בשעולה להמדרגה, אזי
נתעוררין הקלפות שבמדרגה ומסבבין
אותו, וצריך להכניע אותם ולשברם
ולטהר אותו המקום מהקלפות. וענין
זה הוא בכל אדם שבעולם, כי אפלו
מי שהוא במדרגה התחתונה מאד, הם
ושלום, ואפלו אם הוא בתוך הארץ
ממש, עם כל זה בשרוצה לכנס בעבודת
השם יתברך, בודאי צריך שילך לפי
בחינתו מדרגא לדרגא, ובכל פעם ופעם
כשיצא מדרגא לדרגא, אזי מתגברים
עליו מחדש הקלפות שהם התאוות
והדמיונות והמחשבות והבלבולים
והמניעות, ומתפשטים כנגדו בכל
פעם מאד, ואינם מניחים אותו לכנס
לשערי הקדשה שיעלה למדרגה השניה.
ובזה טועים החסידים הכשרים הרבה,
כשרואה שפתאם מתגברים עליו תאוות

בן לתאוות אלו. וזהו טעם הסמיכה על
הקרבנות, וצריך אז להתודות עליהם
כל החטאים, כי כלם באים על-ידי
כח המדמה. ועל-ידי זה נמשכין כל
החטאים וכל כח המדמה על הבהמה,
שהיא בחינת מדמה. ואחר כך תכף
לסמיכה שחיטה, ושוחטים הבהמה
לקרבן, ועל-ידי זה נכנע ונשבר המדמה
בחינת: "ובחי אלקים רוח נשברה" (תהלים
נא, יט), ששבירת הדמיון הם הקרבנות.
ועל-בן משם מן המקדש שמקריבים
הקרבנות, משם יצא עקר מעין החכמה,
שזוכין לחכמה דוקא על-ידי שבירת
המדמה. וכשיבנה בית המקדש אז
יתקום: "ומעין מן המקדש יצא" (ויאל ה"ה)
במהרה בזמינו אמן. וזה בחינת השמיר
שבטל בחרבן בית המקדש (סופה מ"ח), כי
על-ידי השמיר נכנע ונשבר האבן. וזהו
בחינת המשבר לבו האבן והולך אחר
השכל, כי צריכין ליצא משרירות הלב
בחינת המדמה שבלב בחינת מעשה
בהמה ממש, ולשבר לבו האבן ולילך
אחר השכל:

ג. ויש שכל בכח ושכל בפעל ושכל
הנקנה. ועל-ידי ששבר שבר המדמה,
אז נתקומם תכונת שכלו, כי בשזה קם
זה נופל, אבל השכל עדין בכח. וצריך
להשתמש בשכלו, הינו לחקר ולחשב
בו בעבודת השם, ואז בשחוקר בשכלו
ומשתמש בו, אזי השכל בפעל, בבחינת
נפת צופים שבזמן המקדש (שם),
בבחינת: "נפת תטפנה שפתותיך" (שיר
השירים ה, יא), שהוציא מתיקת שכלו מבח
אל הפעל, שהוא בחינת הדבור. ואחר-

פנימיות הנ"ל של האדם התחתון. ובשביל זה פנימיות התחתון נעשה לבוש וחיצוניות לחיצוניות העליון:

ו. ואי אפשר להכניע הקלפות הנ"ל שבמדרגה, אלא על ידי גדלת הבורא יתברך. כמובא בפונות של הודו לה' קראו בשמו, שנתתקן מזמור הנה להכניע הקלפות שביצירה, כשעולה פנימיות העשיה ומלביש לחיצוניות יצירה. והתגלות גדלת השם יתברך היא על ידי צדקה שנותנין לעני, הגון שעל ידי זה מאירין הגונון על אין שבמזון הישראלי. ועל ידי שנתגלין הגונון, אזי הקדוש ברוך הוא מתגדל ומתפאר בהם בבחינת: "לי הכסף ולי הזהב" (הני ב, ח), ועל ידי זה יזכה להכניע הקלפות הנ"ל, ולעלות מדרגא לדרגא:

ז. ועל ידי צדקה שנותן מממונו, נתתקן כל ממונו ונתגלין הגונון ומאירין ונעשה כל ממונו בבחינת לי הכסף ולי הזהב וגו', ובחינת: "בגדי ישע מעיל צדקה" (ישעיה ס"א ט), ואפלו זה המעות שלוקחים העכו"ם ממנו נחשב לצדקה, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: "וגושיך צדקה" (בבא בתרא ס"ו). ודע כי החן והפאר של הגונון נתגלה רק אצל ישראל, בבחינת: "ישראל אשר בך אתפאר" (ישעיה ס"ב ט), ועל ידי זה הבל מתאווין להסתכל בו. ובשביל זה העכו"ם תאבין למזון ודינר של יהודי, כאלו לא ראה מזון מעולם, וזה כי אין הגונון מאירין בממונם של העכו"ם. ועל כן נקראים רשים כמאמר חכמינו זכרונם לברכה: 'היו זהירים ברשות' (אבות פ"ק ב), כי הם רשים ועניים

ובלבולים ומניעות, ונדמה לו שנפל ממדרגתו, מחמת שבזמן הקדם לא היו אלו התאוות והבלבולים מתגברים עליו כל כך, והיו נחים קצת, על כן הוא סובר שנפל חס ושלום. אבל באמת אין זה נפילה כלל, רק שזה מחמת שצריך לעלות מדרגא לדרגא לפי בחינתו. ומחמת זה מתגברים עליו מחדש בהתגברות גדולה יותר כל התאוות והבלבולים והמניעות והעקמימיות שבלב וכו'. וצריך בכל פעם ופעם להתחזק את עצמו הרבה, ולבלי לפל מזה בדעתו כלל, עד שיתגבר עליהם וישבר אותם מחדש:

ח. ודע שכשמתגבר ומשבר המניעות המסבבים אותו כנ"ל, ונכנס ועולה למדרגה השנייה הגבוהה יותר לפי בחינתו, בזה עושה טובה גם לחברו שהיה עומד באותה המדרגה שהוא נכנס בה עתה. כי על ידי זה חברו יוצא ממנה, ועולה למדרגה יותר עליונה. כי אי אפשר לשני בני אדם שיעמדו במדרגה אחת, כי כל הנשמות הם זו למעלה מזו. וזה בחינת הרמה (שקרוין הייבין) מה שאחד מרים ומגביה את חברו כנ"ל:

ה. וכשעולה האדם העליון יותר כנ"ל, נעתק רק הפנימיות שלו, וכן כשנעתק האדם שבמדרגה התחתונה, והפנימיות של תחתון נעשה חיצוניות לחיצוניות עליון. ופנימיות וחיצוניות הם שני מיני עבודות. עבודת התורה והתפלה והמצוות הם פנימיות, ועבודת אכילה ושתיה ושאר צרכי הגוף הם חיצוניות. ועבודות חיצוניות הנ"ל של האדם העליון, מאירה ומשבתת יותר מעבודות

תפלה לתורה כה

הוא, והוא ת"ל שהכל פונין לו ותאבין להסתכל בו, וזהו בות"ל, (יש לומר רמז לכתל מערבי שנשאר מבית המקדש ששורה שם הויה ברוך הוא שהוא השכינה כידוע ועין זרה הקדוש חלק ב, דף קמ"ז ע"ג שם):

ה. ועוד עצה להכניעת הקלפות הנ"ל, שישמח את עצמו ויגיל וישיש בנקדתו הטובה במה שזכה להיות מזרע ישראל, להתקרב להשם יתברך. ובמה שזכה להתקרב לאנשי אמת וצדיקי אמת המדריכין ומוליכין אותו בדרך האמת, אשר על-ידיה יזכה יהיה איך שיהיה, יש לו תקנה טובה לנצח. ועל-ידי השמחה הזאת משבר המניעות הנ"ל ששכל דרגא, ונכנס למדרגה השנייה כנ"ל:

ואין להם הנאה מממונם, כאלו הם עניים, ותאבין לממון של ישראל, כי שם שורה הפאר והחן. אבל דע כי תכף ומיד כשהעבד"ם מקבל הממון מישראל, נתעלם החן והפאר בתוך הממון, ועל-כן תובע העבד"ם בכל פעם ממון אחר מישראל, ושוכח הממון שכבר קבל, כי נתעלם החן כשכא ליד העבד"ם וזהו שאין מקרבין אלא בשעת הנאתן (שם). ופונין הנ"ל הם בחינת אורות הנגנין של שם הויה ברוך הוא, כמו שכתוב: "לדוד ה' אורי" (תהלים כו, א), שהוא אורות הנגנין, וישעי, הוא בגדי ישע הנ"ל כמו שכתוב: 'ישעו אל ה', אסתכלותא' (זרה הקדוש חלק ב ז ע"ב). והוא כ"ו בחינת שם הויה ברוך

תפלה לתורה כה

(כה) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתרחם עלי ברחמיך הרבים, ותעזרני ותושיעני שאזכה לשבר ולכטל את הכח המדמה שבלב, ולא אלך עוד אחר שרירות לבי הרע, ולא אתור אחר לבי ואחר עיני, רק אזכה להתגבר בכחך הגדול, לשבר ולהכניע ולכטל כל התאוות המדמיות וכל הבלבולים וכל המניעות הפאים מכח המדמה שהוא כח הבהמיות, ולא אעשה עוד מעשה בהמה ויתפסלו ממני כל תאוות הבהמיות, ולא אהיה עוד כסוס כפרד אין הבין, ועיר פרא אדם יולד. ואזכה לצאת ולעלות מבחינת בהמה לבחינת אדם דקדשה, ותעלני מהרה מן המדמה אל השכל דקדשה:

חוס ופונני ורחם עלי, שאזכה מהרה לשבר את כח המדמה ולעלות אל השכל דקדשה, ויקום ויתרומם ויתעלה תכונת שכלי למעלה למעלה, ויפתח לי אור החכמה והבינה והדעת דקדשה, ואזכה להתבונן בשכלי, עד שאזכה להוציא מתיקות שכלי מכח אל הפעל, ואזכה להבין דבר מתוך דבר, ולחדש חדושים אמתיים בתורה הקדושה, ולהשיג השגת אלהותך, עד שאזכה לקנות בשכלי חדושים ובנינים שלמים בתורה הקדושה ובעבודת יהוה ובהשגות אלהות. ותזכני מהרה לכל השלשה בחינות של השכל דקדשה, שהם, שכל בכח, ושכל הפעל, ושכל הנקנה. ותרחם עלי ותושיעני ותעזרני שיהיה נשאר ממני שארית בארץ לאחר הסתלקותי מן העולם, שישאר

תפלה לתורה כה

ויתקנים שכלי הנקנה דקדשה בעולם, ויתקנים השארותי לאחר מיתתי, על-ידי שכל הנקנה דקדשה שתזכני ברחמיך הרבים:

כי אתה ידעת רבונו דעלמא כלא, שאין קיומו של אדם לאחר מיתתו, אלא על-ידי שכל הנקנה שזוכה להשיג ולקנות בדעתו, כפי מה שזוכה לשבר ולבטל תאוות עולם הזה והכליו שנמשכין מבח המדמה. ובעונותי הרבים, כבר כליתי ימים ושנים ברדיפת התאוות ובשרירות לבי, וחסאתי עויתי ופשעתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, על-ידי לב האבן שהוא הבח המדמה שבלב. אנא יהוה, רחם עלי ברחמיך הרבים וחנני בחסדיך הגדולים, ומחל לי על כל חסאי ועונותי ופשעי העצומים, ועזרני מעתה לשבר ולבטל את הבח המדמה שבלבי שהוא שרירות לבי, ואזכה מעתה לשבר ולבטל כל התאוות הבהמיות. ואזכה לעלות אל השכל דקדשה חיש קל מהרה, ותעזרני להבין ולהשפיל בתורתך ובעבודתך באמת, ולהוציא מתיקות שכלי מבח אל הפעל, עד שאזכה להשיג שכל הנקנה בקדשה ובטהרה, ואזכה להשיג חדושין דאורייתא אמתיים והשגות חדשות דקדשה בכל-עת ועת:

ובכן תעזרני ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, שאזכה לעלות בכל פעם מדרגא לדרגא וממעלה למעלה בקדשה ובטהרה גדולה. ותהיה בעזרי לבער ולשבר ולבטל בכל פעם, כל הקלפות הקודמין לפני שבכל דרגא ודרגא, שהם התאוות והדמיונות והמניעות והבלבולים, שמתגברים בכל פעם כשהאדם רוצה לעלות מדרגא לדרגא, והם מתפשטים ומשתטחים לפני האדם, ומונעים אותו ומבלבלים אותו ומעכבים אותו מלעלות מדרגא לדרגא. אנא יהוה, מלא רחמים, חוס וחמל עלי והושיעני ועזרני וסיעני וחזקני ואמצני, ותן לי כח ועצה וגיבורה וחכמה ושכל דקדשה, וזכני לשפרם ולבטלם בכל פעם בכל מדרגה ומדרגה דקדשה:

רבונו של עולם, יהוה אלהים, אתה ידעת את כל מה שעבר עלי מנעורי עד היום הזה, כי זה כמה נכסוף נכספתי לראות בתפארת עזך, ובכל פעם שאני מתעורר ורוצה לחתור ולעלות ולהעתיק ממקומי איזה העתקה בעלמא, לעלות ממדרגתי השפלה למדרגות שבקדשה כחוש השערה, אזי תכף הדמיונות והתאוות והמניעות והבלבולים, מתגברים עלי בכל פעם יותר ויותר מבתחלה, בהתגברות גדול ובהתפשטות עצום מאד, באשר אתה ידעת, עד שלא הניחו אותי לעלות למקום, שהייתי צריך לעלות עד הנה. ולא די שלא הניחו אותי לעלות למדרגה הגבוהה יותר, אף גם מגדל ההתגברות וההתפשטות שהתפשטו עלי בכל פעם, באשר אתה ידעת, על-ידי-זה הפילו אותי בכל פעם יותר. וכן היה כמה פעמים בלי שעור וערוך ומספר, שבכל פעם שאנו חותרים ורוצים לצאת ולעלות מדרגא לדרגא בערכנו, הם מתגברים ומתגרים בנו יותר ויותר, עד אשר כלו ביגון חיי ושנותי באנחה, עד אשר איני יודע מה לעשות, ובאמת אני מודה ומתודה לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, כי אני בעצמי החיב, כי בודאי היה לי כח להתגבר עליהם בכל פעם לנצחם ולשפרם

תפלה לתורה כה

קעט

ולבטלם, כי אין אתה בא בטרוניא ובעליקה על בריותיך. וכשם שנתת בהם כח למנע ולבלבל אותי חס ושלום, כן נתת לי כח יותר ויותר להתגבר עליהם לשברם ולבטלם לגמרי, אך בעונותי הרבים לא הסתית על נפשי, ולא נתגברתי בכחך לשברם ולבטלם, ולא קימתי עצותיך הקדושות. ואתה חנון ומרבה להטיב, חוס וחנני ורחם עלי, חמל עלי בחסד חנם ונדבת חסד, ועזרני והושיעני בכל פעם לשבר ולבער ולבטל כל הקלפות וכל הדמיונות וכל התאוות וכל המניעות והעכובים והבלבולים שבכל מדרגה ומדרגה, באפן שאזכה לעלות חיש קל מהרה ממדרגה למדרגה בכל עת ובכל שעה בקדשה ובטהרה גדולה, עד שאזכה מהרה למדרגה עליונה לרום המעלות כנאה לאיש הישראלי:

וזפני ברחמיך הרבים, לתן צדקה הרבה לעניים מהגונים, ותחמל עלי בחמלתך הגדולה, ותזמין לי תמיד עניים מהגונים צדיקים וכשרים באמת לזכות בהם. ותשפיע לי שפע טובה וברכה, ותעזר לי ותזמין לי ממון הרבה לצדקה, ואזכה לעזר ולהושיע ולהחזיק ידי לומדי תורה ועובדי יהוה באמת. ותצילני ברחמיך ותשמרני, שלא אכשל לעולם בעניים שאינם מהגונים חס ושלום. כי אתה ידעת יהוה אלהינו, כי בשר ודם אנחנו, והאדם יראה לעינים, ואיני זוכה לידע ולהבחין בין ההגונים לשאינם הגונים. על-כן שפחתני אליך כפי, שתרחם בטובך ותזמין לי תמיד עניים הגונים וכשרים באמת לזכות בהם. ותעזרני שאזכה להחזיקם בכל עז לתן להם צדקה הרבה בשמחה ובטוב לכב בספר פנים יפות, עד שאזכה שיתעזר עלי ידי הצדקה שלי, כל הגונים עלאין המלבשין בממון של ישראל, גוונים עליונים שאתה מתפאר בהם, ויכללו הגונים הקדושים זה בזה, ויאירו באור גדול, עד שיתגלה על-ידי זה גדלת הבורא יתברך. ותתפאר ותתנשא ותתגדל ותתרום על-ידי התגלות הגונים הקדושים, שיתגלו ויכללו ויאירו על-ידי הצדקה שלנו. ונזכה שיהיו נעשים על-ידי זה בגדי ישע מעיל צדקה. ותעזרני ברחמיך לגיל ולשוש ביהוה, שאזכה לששון ולשמחה דקדשה, ואהיה בשמחה תמיד על אשר זכיתני ברחמיך הרבים להיות בכלל זרע ישראל עבדיך, ולהתקרב לעבודתך, ולהתחבר ליראיך ותמימיך ולצדיקים אמתיים, ויקים בי מקרא שכתוב, שוש אשיש ביהוה תגל נפשי באלהי כי הלבישני בגדי ישע מעיל צדקה יעטני. ותעזרני על-ידי זה לשבר ולבטל כל הקלפות והדמיונות והתאוות והבלבולים והמניעות שבכל דרגא ודרגא, ולקדש ולטהר כל המדרגות מן הקלפות, ואזכה לקדש ולטהר עצמי תמיד ולעלות בכל פעם חיש קל מהרה ממדרגה למדרגה עליונה הימנה בקדשה ובטהרה גדולה, עד שאזכה למדרגה העליונה למדרגת צדיקים אמתיים:

ועזרני ואמציני וחזקני וסייעני, שאזכה לטהר ולקדש עצמי גם במתן לי, עד שאזכה לעבד אותך גם בדברי הרשות, שהם אכילה ושתיה וכיוצא. ואזכה להיות שלם בשלמות גדול בשתי העבודות, בעבודה פנימיות שהוא תורה ומצות ומעשים טובים, ובעבודה חיצונית שהוא אכילה ושתיה ושאר צרכי הגוף. ואזכה להיות קדוש וטהור

בשתי עבודות האלו בשלמות, ושתי העבודות האלו יתבררו וינדבכו בכל פעם בקדשה גבוה ביותר, עד שיהיו נעשין בכל פעם מהחיצוניות פנימיות, עד שתהיה אכילתי ושתיתי ושאר צרכי הגוף בקדשה גדולה בקדשת תורה ומצות. וכדשת התורה והמצות שלי ונדבכו בקדשה גבוה ובשלמות גדול ביותר. ואזכה לעלות בכל פעם מדרגא לדרגא, ובכל פעם יהיו נעשין מהחיצוניות פנימיות, והפנימיות יעלה למעלה יותר. ונזכה שכל ישראל יכללו זה בזה באהבה ואהבה ורעות ובשלום גדול, עד שכל ישראל יגביהו וירימו זה את זה ממדרגה למדרגה וממעלה למעלה בקדשה גדולה, עד שנוזכה לעלות לרום המעלה העליונה של הקדשה, עד שנוזכה להכלל בך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, לעולמי עד ולנצח נצחים. ותרחם עלינו ותהיה בעזרנו, שנוזכה לומר ולסדר לפניך תורת כל הקרבנות כלם וקטרת ומנחות בכונה עצומה ובקדשה גדולה ונוראה, עד שתעלה אמירתנו לפניך כאלו הקרבנו כל הקרבנות כלם במועדם ובזמנם ובמקומם בהלכתן, ונשלמה פרים שפתינו כמו שכתוב, זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלואים ולזבח השלמים. ונזכה על-ידי זה להכניע ולשבר ולבטל כח המדמה, לגרשו ולסקו ולבטלו לגמרי מעלינו ומעל גבולנו. ותמהר ותחיש לגאולנו ותבנה בית מקדשנו ותפארתנו, ושם נקריב לפניך כל הקרבנות שיכפרו בעדנו, ויחזרו לנו שלשה דברים שנתבטלו משחרב בית המקדש, שהם השמיר, ונפת צופים, ואמנה. ונזכה (לעלות) אל השכל דקדשה למעין החכמה היוצא מבית יהוה כמו שכתוב, ומעין מבית יהוה יצא. ונזכה לעבד אותך תמיד בחכמה ובינה ודעת דקדשה, ובאמונה שלמה באמת כל ימינו לעולם, אמן ואמן:

תורה כו – רציצא א

הצדיק שממית את עצמו ומוסר את
עצמו בתפלתו, וכן כל מי שממית את
עצמו על התפלה, ידע שבמקום שנכנסין
בו מחשבות זרות וצריך להעלותם
כידוע, שם צריך לו למסר נפשו ביותר,
שעל-ידי זה יעלה ניצוצי הקדשה:

תפלה לתורה כו

(כו) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעזרני ותזכני להתפלל תפילתי לפניך בכונה גדולה, ואזכה שלא יצא שום דבור של התפלה מפי בלא כונה, ואשמע באזניי ובלבי היטב מה שאני מוציא מפי, שאשמע מה שאני מדבר, ואכון היטב בכל דבור ודבור של התפלה. ותעזרני שאזכה להתפלל ולהתחנן תמיד במסירת נפש, ותשמרני ותצילני ממחשבות זרות שבתפלה, ותתן לי כח וגבורה להתגבר על כל המחשבות זרות שבתפלה, להכניעם ולשברם ולגרשם ולבטלם, שלא יתקרבו לתפילתי כלל:

תורה כז – רציצא ב

קפא

יקוימה בעזרתתי, ותן בלבי בינה ודעת ועצה וגבורה דקדושה, שאזכה להתגבר ביותר בכל מקום בתפלה שבאים שם עלי מחשבות זרות לבלבל חס ושלום, שאתגבר באלו המקומות דייקא בהתגברות גדול ועצום מאד, ובמסירת נפש ביותר, ואזכה להתגבר אז בכל עז ותעצומות, ואמסר נפשי אז יותר ויותר, עד שאזכה לשברם ולנצחם ולטהר את התפלה מכל מיני מחשבות זרות ובלבולים. ואזכה לברר ולהעלות נצוצי הקדושה המלפזין בהמחשבות זרות, ותתן בי כח לבררם ולתקנם ולהעלותם למקור חוצבם להשיכם אל הקדושה, ותרחם עלי ותושיעני תמיד שתהיה תפילתי זכה ונקיה בלי שום פסלת וכלי שום מחשבות זרות, באפן שתוכל תפילתי לעלות לנחת ולרצון לפני כסא כבודך, ותעלה ותנשא להיות בתי לראשך, ותתפאר ותתענג בתפלתנו, ויהיו לך שעשועים גדולים מתפלתנו ותחנונתנו תמיד, ותמלא רחמים עלינו ותשיב פניך אלינו, ותביא לנו את משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן:

תורה כז – רציצא ב

ושנאה וקנאה, כי מחלקת ונצחון אינו סובל האמת, כמבאר בסימן קכ"ב. נמצא שעקר התרחקות מהשם יתברך של רב בני אדם, היא על ידי המחלקת שנתרבה עכשו בעוונותינו הרבים. המקום ירחם:

ב. ועל ידי תקון הברית זוכה להארת פנים להדרת פנים, דהיינו שיזדבדב חכמתו בתורה, וידע לבארה ולדרשה יפה בשלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן. שזהו בחינת הדרת פנים (שבת קנ"ב), בחינת: "והדרת פני זקן" (ויקרא י"ב ל"ב), בחינת 'שופרה דיעקב מעין שופרה דאדם' (ככא מציעא פ"ד). ועל ידי בחינת זקן בחינת יעקב זוכה לשלום, כמו שכתוב: "ויבא יעקב שלום" (בראשית לג, יח), ודרשו חכמינו זכרונם לברכה: 'שלום בגופו ובממונו ובתורתו' (שבת ל"ג):

ג. ולפי הזדככות חכמתו בשלש עשרה מדות הנ"ל, בן זוכה על ידי זה שיזדבדב קול רנתו. כי הקול לפי החכמה של

א. לפי השלום שבדור, בן יכולין למשך את כל העולם לעבודתו יתברך לעבדו שכם אחד (צפניה ג, ט). כי על ידי השלום שיש בין בני אדם, הם מדברים זה עם זה, והם חוקרים זה עם זה מה הוא התכלית מכל העולם בלו ומהכליו. והם מסבירים זה לזה האמת, שסוף כל סוף לא ישאר מהאדם בלום, כי אם מה שהכין לעצמו לאחר מותו לעולם הנצחי, כי אין מלוין לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות, אלא תורה ומעשים טובים בלבד' (אבות פרק ט). ועל ידי זה משליך כל איש את שקר אלילי בספו, ומקרב את עצמו אל האמת, וממשיך ופונה את עצמו להשם יתברך ולתורתו ועבודתו. אבל כשאין שלום, מכל שכן כשיש מחלקת חס ושלום, אזי אין מתועדין יחד זה עם זה, ואין מדבר אחד עם חברו מהתכלית. ואפלו בשמתועדים יחד לפעמים ומדברים יחד, אין נכנסין דבריו בלב חברו מחמת נצחון ומחלקת

דרושי התורה והשכל של שלש-עשרה מדות שדורש בהן את התורה:

ה. וכשיזדבד קולו, אזי על-ידי קול רנתו לבד בלא דבור, הקדוש-ברוך הוא מושיעו בעת צרתו, ועל-ידי-זה זוכה לשלום ויוכל להמשיך כל העולם לעבודתו יתברך:

ה. ועל-ידי תקון הברית זוכה לקול, שיזדבד קול רנתו. ויעקב ששמר בריתו כמו שכתוב: "ראשית אוני" (בראשית כב), זכה לקול כמו שכתוב: "הקל קול יעקב" (בראשית כג, כב). ואזי על-ידי שמיעת קול רנתו ונגונו לבד, השם יתברך רואה מי שמצד לנו, ואיזה עב"ם מהשבעים לשון מצד לנו, ומושיע מהצרה. על-כן פשיש חס ושלום איזה גזרה וצרה לישראל מאיזה עב"ם, אז טוב לנגן הנגון של אותו העב"ם שמצד להם חס ושלום, וזהו: "בשמעו את רנתם" (תהלים ק"ו מד), הינו רנה ונגון שלהם פנ"ל. כי על-ידי רנה ונגון לשם שמים יכולין לעורר רחמיו יתברך, שיראה בצרותינו שיש לנו מאותה האמה וישיענו מהם:

ו. ועל-ידי תקון הקול הנ"ל זוכין לשלום בבחינת: "שיר השירים אשר לשלמה" (שיר השירים א, א) למלך שהשלום שלו. ובשביל זה תקף אחר קול רנה של שירת הים זכו לשבת שלום, כמו שכתוב: "ויבאו מרתה" (שמות מ, כג), ושבת במרה נצטוו (פסוקים נ, ו); וזהו: "ויתען להם מרים שירו לה" (שמות כג, כא), ראשי-תבות שלום, שעל-ידי שירה זכו לשלום

(עין והר הקדוש חלק ג קצ"ח):

ז. ודוקא במרה קבלו שבת שלום, כי דרך השלום להתלבש במרירות בבחינת: "הנה לשלום מר לי מר" (ישעיה לח, י). כמו שכל הרפואות הם סמים מרים, כן השלום שהוא רפואה לכל הדברים בבחינת: "שלום לרחוק ולקרוב אמר ה' ורפאתיו" (שם נג, יט), דרכו להתלבש במרירות. כי כל החלשות רחמנא לצלן הם בחינת מחלקת, שיש מחלקת בין הארבעה יסודות שאחד מתגבר על חברו, וצריך לראות שיהיה לו שלום, שהוא הרפואה, וכן חולי הנפש הוא בחינת מחלקת, שיש מחלקת בין הנשמה והגוף, כמו שכתוב: "אין שלום בעצמי מפני הטאתי" (תהלים לח, ח), וצריכין לקבל רפואות על-ידי מרירות, ולפעמים החלשה גוברת כל-כף, עד שאין יכולת ביד החולה לסבל מרירות הרפואות, ואז מושכים הרופאים את ידיהם מן החולה ומינאשים אותו. כן בפעולות שהם חולי הנפש גוברים מאד רחמנא לצלן, אזי אין יכול לסבל מרירות הרפואות, ואז היה כמעט אפס תקוה חס ושלום, אבל השם יתברך מלא רחמים, וכשרואה באדם שתפץ לשוב אליו יתברך, אבל אין בו כח לסבל מרירות הרפואות, אזי הוא יתברך מרחם עליו ומשליך כל הטאתיו אחר בתפיו, כדי שלא יצטרך לסבל מרירות הרבה בשביל רפואות, רק כפי יכולתו, כמו שכתוב אצל חזקיה המלך, עליו השלום, ששבח על זה את הקדוש ברוך הוא בפסוק הנ"ל: הנה לשלום וכו', ו"השלכת אחר גוף כל הטאי" (ישעיה לח, י). ומזה יבין כל אחד ואחד בעצמו מי שרוצה להוס על חייו וחפץ לשוב להשם

תְּפִלָּה לְתוֹרַה כּוּ

קפג

זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה (כתובות ס"ו): וְשָׁלוֹם בְּתוֹרָתוֹ
כִּלְאֵי קִשְׁיוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת מְרִיבוֹת כִּנּוּל
(עין ס"ז ס"ח). וְאֵזוּ זוֹכִים לְשִׁיתְקִים: "וַיָּבֵא יַעֲקֹב
שָׁלוֹם עִיר שָׂכָם" לְאֵתְעוֹרָתָא שֶׁל בְּחִינַת:
"לְעַבְדוֹ שָׂכָם אֶחָד" (צפניה ג, ט) עַל־יְדֵי
הַשָּׁלוֹם:

ט. וְלִזְוֹאת הַבְּחִינָה לְהֵבִיא כָּל הָעוֹלָם
לְקָרָא בְּלָם בְּשֵׁם ה', אִי אֶפְשָׁר לְזִכּוֹת
כִּי אִם עַל־יְדֵי תַקוּן הַבְּרִית. וּכְשֶׁרֹאָה
אָדָם שְׂפָאִים עַל מַחֲשַׁבְתּוֹ הַרְהוּרֵי זְנוּת
וְהוּא מְשַׁבֵּר תְּאוֹתוֹ, וּמְסִיחַ דַּעְתּוֹ מֵהֵם,
זֶהוּ עֵקֶר תְּשׁוּבָתוֹ וְתַקוּנוֹ עַל פְּנֵם הַבְּרִית
שֶׁפְּנֵם מִקְדָּם כָּל אֶחָד כִּפִּי עֲנִינּוּ, כִּי זֶהוּ
בְּחִינַת תְּשׁוּבַת הַמְּשַׁקֵּל מִמָּש. עַל־כֵּן אֵל
יִפְּל בְּדַעְתּוֹ כְּשֶׁרֹאָה שֶׁמִּתְגַּבְּרִין עָלָיו
הַרְהוּרֵים רָעִים וּמְגַנְגִּים מְאֹד, כִּי אֲדַרְבֵּה
זֶה דִּיקָא תַקוּנוֹ וְתְשׁוּבָתוֹ. כִּי דִיקָא עַל־
יְדֵי־זֶה שְׂפָאִים עָלָיו אֵלּוּ הַהַרְהוּרִים,
וְהוּא מִתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם, עַל־יְדֵי־זֶה דִיקָא
הוּא עֵקֶר תַקוּנוֹ וְתְשׁוּבָתוֹ כִּנּוּל. וּכְזֶה
הוּא מוֹצִיא נִיצוּצֵי הַקִּדְשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ
עַל־יְדֵי פְּנֵם הַבְּרִית, וְאֵזוּ זוֹכָה לְתַקוּן
הַבְּרִית וְזוֹכָה לְזַכֵּךְ הַחֲכָמָה וְהַקּוֹל כִּנּוּל.
וְזוֹכָה לְשָׁלוֹם כִּנּוּל, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה יִכּוֹלִים
לְהַמְשִׁיךְ כָּל הָעוֹלָם לְעַבּוּדָתוֹ יְתִבְרָךְ:

יְתִבְרָךְ. כִּי עַל־פִּי רַב כְּשֶׁמִּתְחִיל לְכַנֵּם
מְעַט בְּדַרְכֵי הַבְּשָׂרִים, וְלְהַתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם
יְתִבְרָךְ, אֵזוּ בָּאִים עָלָיו מְנִיעוֹת וְיִסּוּרִים
הַרְבֵּה מִכַּמְּה צְדָדִים כָּל אֶחָד כִּפִּי
עֲנִינּוּ, וְנִדְמָה לוֹ לְפַעֲמִים שֶׁאֵי אֶפְשָׁר
לְסַבֵּל מְרִירוֹת וְיִסּוּרִים וּמְנִיעוֹת כְּאֵלֶּה,
וַיֵּשׁ שֶׁנִּפְּלוּ מִחֲמַת זֶה וְחִזְרוּ וְנִתְרַחֲקוּ
רַחֲמָנָא לְצַלָּן. אֲבָל הַחֲפִיץ בְּאַמְתּוֹ, צָרִיךְ
שִׁידַע וַיֵּאֱמִין שֶׁכָּל הַמְרִירוֹת וְהַיִּסּוּרִים
וְהַמְנִיעוֹת הַבָּאִים עָלָיו, הֵכֵל בְּחֶסֶד גָּדוֹל.
כִּי לְפִי עוֹנוֹתָיו הַרְבִּים הָיָה צָרִיךְ לְסַבֵּל
מְרִירוֹת הַרְבֵּה יוֹתֵר בְּשִׁבִיל רְפוּאָתוֹ,
שֶׁלֹּא הָיָה בְּכַחוֹ בְּשׁוּם אִפְּן לְסַבֵּל, וְהָיָה
נֶאֱבָד תַקוּתוֹ חֵם וְשָׁלוֹם כִּנּוּל. אֲבָל
הַשֵּׁם יְתִבְרָךְ מְרַחֵם עָלָיו וְאֵינוֹ שׁוֹלַח לוֹ
מְרִירוֹת וְיִסּוּרִים, כִּי אִם כִּפִּי יִכְלָתוֹ, וְזֹאת
הַמְרִירוֹת שֶׁיֵּשׁ לוֹ בְּנִדְאֵי הוּא צָרִיךְ לְסַבֵּל
וּבְנִדְאֵי יֵשׁ בְּכַחוֹ לְסַבֵּל. כִּי הַשֵּׁם יְתִבְרָךְ
אֵינוֹ שׁוֹלַח עַל שׁוּם אָדָם מְרִירוֹת וּמְנִיעוֹת
שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לְסַבֵּלם וּלְשַׁבְּרָם, אִף־עַל־פִּי
שְׁלִפִי מַעֲשִׂיו הָיָה מוֹנִיעַ לוֹ כִּךְ כִּנּוּל:

ח. וְשָׁלוֹם הַנִּלְ שֶׁצָּרִיכִים לְזִכּוֹת בְּגוֹפּוֹ,
הוּא בְּאַרְבַּע מְרוֹת שֶׁלֹּא תִתְגַּבֵּר אַחַת
עַל חֲבֵרְתָּהּ. וְשָׁלוֹם בְּמִמוֹנּוֹ שֶׁלֹּא יִהְיֶה
בָּא זֶה וְאֵכֵל אֶת זֶה כְּמֵאֵמֶר חֲכָמֵינוּ

תְּפִלָּה לְתוֹרַה כּוּ

(כו) יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֲדוֹן הַשָּׁלוֹם, מְלִיךְ שֶׁהַשָּׁלוֹם
שָׁלוֹ, שֶׁתְּשִׂים שָׁלוֹם בֵּין עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וְיִתְרַבֶּה הַשָּׁלוֹם, עַד שֶׁיִּמְשַׁךְ הַשָּׁלוֹם בֵּין כָּל
בָּאֵי עוֹלָם, וְלֹא יִהְיֶה שׁוּם שִׁנְאָה וְקִנְיָה וְתִחְרוֹת וְנִצְחוֹן וְקִנְטוֹר בֵּין אֶחָד לְחֵבְרוֹ, רַק
יִהְיֶה אֲהֻבָה וְשָׁלוֹם גָּדוֹל בֵּין כָּלֵם, וְכָל אֶחָד יַדַּע בְּאַהֲבַת חֵבְרוֹ, שֶׁחֵבְרוֹ דוֹרֵשׁ טוֹבָתוֹ
וּמְבַקֵּשׁ אֲהֻבָתוֹ וְחֲפִיץ בְּהַצְלַחְתּוֹ הַנִּצְחִית, עַד שֶׁיִּכְלוּ לְהִתְנַעַד וְלְהַתְקַבֵּץ יַחַד כָּל אֶחָד
עִם חֵבְרָיו, וּיְדַבְּרוּ זֶה עִם זֶה, וְיִסְבְּרוּ זֶה לְזֶה הָאַמְתּוֹ, עַד שֶׁיִּכְלוּ לְעוֹרֵר זֶה אֶת זֶה,
וְלְהַזְכִּיר זֶה אֶת זֶה, לְהַסְתַּכֵּל עַל עֲצָמוֹ הַיָּטִב הַיָּטִב בְּעוֹלָם הַזֶּה, עוֹלָם הָעוֹבֵר כְּהַרְף

תפלה לתורה כז

עין, צל עובר, לא כצלו של דקל, ולא כצלו של בתל, אלא כצלו של עוף הפורח, וידבר וישיח כל אחד עם חברו, מהו התכלית מכל תאווה עולם הזה, והבלי, ועל מה אתינן להאי עלמא שפלה. וירבו לדבר זה עם זה באהבה ואהבה וחסד גדולה באמת לאמתו מעמקא דלבא, בלי שום נצחון וקנטור כלל, עד שיעורר כל אחד את חברו לשוב אל יהוה באמת, ולהשליך את אלילי כספו ואלילי זהבו, ולא ילכו עוד בשרירות לבם הרע, ולא יטו אחרי הפצע כל ימיהם, ולא ירדפו אחר המותרות להרבות הון מהביל, ויגרשו הרוח שטות מקרבם, ויתרבה ויתגדל השלום בעולם, עד שישבו כל ישראל אליך באמת, בתשובה שלמה כרצונך הטוב, עד שיתעוררו גם כל אומין דעלמא, ויכירו האמת לאמתו וישבו כלם אליך, ויקבלו כלם את עול מלכותך עליהם, ויקים מקרא שכתוב, כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יהוה לעבדו שכם אחד:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, מלא רחמים חומל דלים, שומר הברית והחסד, הגומל לחיבים טובות, גמל על עבדך ואחיה, וזכני בחסדיך הרבים וברחמיך האמתיים, ועזרני והושיעני, שאזכה מעתה לשמירת הברית קדש באמת כרצונך הטוב, ותצילני מעתה מכל מיני פגם הברית ומכל מיני הרהורים רעים, ותהיה בעזרי ותתן לי חכמה ובינה ודעת, ועצה וגבורה, שאזכה להתגבר על כל המחשבות רעות והרהורים רעים, להמלט מהם ולהנצל מהם לגמרי בכחך הגדול, לגרשם ולשברם ולבטלם מעלי ומעל גבולי. ואזכה ברחמיך לגרש כל הרוח שטות מקרבי, שלא יהיה שום אחיזה להרוח שטות אצלי, רק אשברו ואגרשו ואבטלו מעלי ומעל גבולי מעתה ועד עולם. ותעזרני ותזכני להוציא כל נצוצות הקדשה שנפלו על ידי בקלפות בין הרוח שטות והסטרא אחרא על ידי פגם הברית. ותעזרני ברחמיך העצומים שאזכה לתשובת המשקל ממש, ובמקום שקלקלתי שם אתקן ברחמיך. ובכלעת ובכל מקום שירצו להתגבר עלי חס ושלו, מחשבות רעות והרהורים רעים, שם דייקא אזכה לשבר תאותי ולגרש הרוח שטות מקרבי, לגרש ולסלק ולבער ולבטל כל המחשבות והרהורים רעים ממני, עד שאזכה על ידי זה לברר ולהעלות כל נצוצי הקדשה שנפלו ונתערבו על ידי בין הקלפות, לבררם ולהעלותם כלם ולהשיבם אל הקדשה, ואל ידח ממך שום נדח כלל, ברחמיך הרבים וברחמיך הגדולים, ובזכות וכת צדיקי אמת זקנים שבקדשה אשר זכו לשמירת הברית באמת בתכלית השלמות. ואזכה מעתה להמשיך עלי בכל עת ובכל שעה רוח קדשה וטהרה, ויקים בי מקרא שכתוב, ונחה עליו רוח יהוה רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח

דעת ויראת יהוה:

אנא יהוה, מלא רחמים, אדון כל, חושב מחשבות לבל ידח ממך נדח, אשר אתה גומל עמי טובות וחסדים רבים ועצומים בכל עת ובכל רגע, ממש. מה רב טובך אשר עשית עמי, מה רב חסדך אשר הפלאת עם עבדך, רבות עשית אתה יהוה אלהי

תפלה לתורה כז

קפה

נפלאותיך ומחשבותיך אלינו אין ערוך אליך אנידה ואדברה עצמו מספר. ואחרי כל החסדים והטובות הגדולות והנוראות והעצומות והמפלגות מאד מאד, אשר נמלת עמי בלי שעור וערך ומספר, מה אומר ומה אדבר, ואיך יוכל עבד אדוני זה לדבר עם אדוני זה, ובאיזה לשון אכנה את שריון צרעת נגעי נפשי ומכאובי המרבים, על-ידי חטאי ועונותי ופשעי שהטאתי ושעויתי ופשעתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, אשר על-ידם נמשכים ובאים עלינו בכל עת, הרהורים ומחשבות זרות ומגנות. טבעתי בין מצולה ואין מעמד, באתי במעמקי מים ושבלת שטפתי. כי לפי קדשת איש הישראלי בשרשו, בשבא עליו הרהור אחד בזמן רחוק, נקרא מטבע בין מצולה, במצולות ים. ועתה איך נכנה צרותינו ואיך נפרש שיתנונו, ובאיזה לשון אני יכל לספר נגעי לבבי ומכאובי, אשר המצולות ים מתגברים בכל עת עלינו, לא יתנוני השב רוחי, מה אומר ומה אדבר, אולת אדם תסלף דרכו ועל יהוה יזעף לבו. כי אני בעצמי גרמתי לי כל זה על-ידי מעשי הרעים ומחשבותי המבלבלות, שהלכתי אחריהם ולא נתגברתי לשברם ולגרשם מעלי, עד שבאתי למה שבאתי ונתרחקתי כמו שנתרחקתי. אוי לי וי לי, אוי לנפשי. ואתה ידעת כי אין לי שום עצה ותחבולה, כי אם לצעק ולהתחנן אליך ולהסתכל ולצפות לרחמיך, ואשב ואיחל ואצפה לחסדיך, שתחנני במתנת חנם לגמרי, ותקדשני בקדשתך העליונה. כי כל העצות פגמתי בהם, ואפלו בשאתה משפיע לי עצה טובה, קשה לי לקיים העצה בעצמה, כי קשה לב אני, ואיני יודע שום תחבולה ועצה ומשען, כי אם על רחמיך הרבים וחסדיך הגדולים, כי על רחמיך הרבים אנו בטוחים ועל חסדיך אנו נשענים ולסליחותיך אנו מקוים ולישועתך אנו מצפים, שתרחם עלינו ותושיענו בזכות צדיקים אמתיים וקנים שבקדשה שהיו בכל דור מימי אבותינו עד עתה, ועל כהם לבד סמכנו לצעק ולזעק ולהתחנן אליך בבן המתחטא לפני אביו, ולצפות לרחמיך ולקות לישועתך, שתחזירנו בתשובה שלמה לפניך חיש קל מהרה:

על-בן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב, ואלהי כל הצדיקים האמתיים, אלהי הראשונים והאחרונים, אלהי כל ישראל, וכפי פרושות מול ארון בריתך, ועיני מיחלות להמון חסדיך, ורעיוני צופיות למעון קדשתך, שתעורר רחמיך הרבים והגדולים עלי בזכות וכח הצדיקים האמתיים והקנים דקדשה, ותמשוך ותשפיע עלי ועל כל עמך בית ישראל, רוח קדשה וטהרה רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יהוה, באפן שאזכה להתגבר על כל הרהורים ומחשבות רעות לשברם ולגרשם ולבטלם ממני. ובכל עת שיבא עלי איזה הרהור לא טוב חס ושלום, אזכה בכחך לשבר תאותי ולכוף את יצרי, לשברו ולגרשו ממני ולהסיח דעתי ממנו לגמרי. ואזכה להוציא מהקלפות כל הניצוצות הקדשה שנפלו על ידי ביניהם, ולברר הרוח טובה מן הרוח שטות, ובמקום שקלקלתי שם אתקן, עד שאזכה ברחמיך לגרש ולבטל הרוח שטות ממני ומכל ישראל לגמרי, שלא יהיה שום

תַּפְלָה לְתוֹרַה כּוּ

שְׁלִיטָה וְאַחִיזָה לְהַרוּחַ שְׁמוֹת, לֹא בְּגוֹפִי וְלֹא בְּנַפְשִׁי וְרוּחִי וְנִשְׁמָתִי, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, לֹא בְּעֵלְמָא דְרִין וְלֹא בְּעֵלְמָא דְאַתִּי. וְאַזְכָּה מֵעַתָּה לְמַחְשָׁבוֹת קְדוּשׁוֹת וּמַהוֹרוֹת תְּמִיד, וְתַצִּילֵנִי מֵעַתָּה מִכָּל מִינֵי בְּלָבוּל הַדַּעַת שְׁבַעְעוֹלָם, רַק אֲזַכָּה שְׁתֵּהִיחַ מַחְשַׁבְתִּי קְדוּשָׁה וּמַהוֹרָה זָכָה וְנִקְיָה תְּמִיד, וְתַעְזְרֵנִי לְקַדְּשׁ עֲצָמִי בְּקִדְשַׁת הַבְּרִית בְּכָל מִינֵי קִדְשׁוֹת. וְתִמְחַל וְתִסְלַח לִי כָּל מַה שְׁפָנַמְתִּי עַד הֵנָּה בְּפָנִים הַבְּרִית, הֵן מַה שְׁפָנַמְתִּי בְּמַחְשָׁבָה דְבוּר וּמַעֲשֵׂה, הֵן מַה שְׁפָנַמְתִּי בְּרֵאִית הָעֵין וּבְשִׁמְיעַת הָאָזֵן וּבְשָׂאֵר חוּשִׁים, בְּשׁוֹנֵג אוֹ בְּמִזִּיד, בְּאֵנָם אוֹ בְּרִצּוֹן, מְנַעוּרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עַל כָּלֵם תִּמְחַל וְתִסְלַח וְתִכַּפֵּר לִי אֱלוֹהֵי סְלִיחוֹת, וְתַמְלֵא כָּל הַשְּׁמוֹת שְׁפָנַמְתִּי בְּשִׁמְךָ הַגָּדוֹל. וּמֵעַתָּה תִּהְיֶה בְּעִזְרִי וְתוֹשִׁיעֵנִי וְתַצִּילֵחֲנִי וְתַעְזְרֵנִי בְּכָל עֵת בְּאִפְן שְׂאֲזַכָּה לְקִדְשַׁת הַבְּרִית בְּאַמְתּוֹ:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ דְעֵלְמָא כְּלָא, רַפְּאֵנִי יְהוָה וְאַרְפָּא הוֹשִׁיעֵנִי וְאוֹשַׁעַה כִּי תַהֲלִיתִי אִתָּה. כִּי אַתָּה יְדַעְתָּ אֶת מְרִירוֹת לִבִּי, אֶת מְרִירוֹת מִכּוֹתֵי הָאֲנוּשׁוֹת, אֶת מְרִירוֹת נַפְשִׁי הָאֲמֻלָּה, כִּי נַפְשִׁי מָרָה לִי מְאֹד, וְאֵל מַה אֲדַמָּה וְאֲמַשִּׁיל מְרִירוֹתִי. מִר מִמּוֹת, מִר מְלַעְנָה וְרֵאשׁ, מִר מִכָּל מְרִירוֹת שְׁבַעְעוֹלָם. וְאַתָּה יְדַעְתָּ רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲשֶׁר לְפִי עֲצָם חֲלָשׁוֹת נַפְשִׁי, לְפִי עֲצָם וְרְבוּי חֲחוּלָאֵת וְהַמְכַאוּבִים הָרַעִים וְהַמְרִים וְהַפְּנָמִים הָעֲצוּמִים, שֶׁהִטְלִיתִי בְּנַפְשִׁי עַל-יְדֵי מַעֲשֵׂי הָרַעִים, אִין שׁוּם רְפוּאָה בְּעוֹלָם שְׁתוּכַל לְהוֹעִיל לִי וְאִפְלוּ אִם תִּמְצָא בְּרַחֲמֶיךָ אִיזוּה רְפוּאָה שִׁיזְעִיל לִי, אִי אִפְשָׁר לִי לְסַבֵּל מְרִירוֹת הָרְפוּאָה לְפִי מִכּוֹתֵי הָאֲנוּשׁוֹת מְאֹד, כִּי אִי אִפְשָׁר לִי לְסַבֵּל מְרִירוֹת הָרְפוּאָה וְהַתְּשׁוּבָה, שְׁצָרִיכִים לְסַבֵּל לְתַקֵּן פָּנִים הָרְחוּר אַחַד, מִכָּל שְׁכַן הָרְחוּרִים וּפְנָמִים וְחֻטָּאִים רַבִּים וְעֲצוּמִים כְּאַלְהָ. וְאִם אֲמַרְתִּי לְסַפֵּר אִפְסִי קָצָה מִהַפְּנָמִים שֶׁל יוֹם אַחַד, יִכְלָה הַזְּמַן. אִפְלוּ הַפְּנָמִים שֶׁל הַיּוֹם שְׁנִקְרָא אֲצִלְנוּ טוֹב קֶצֶת, גַּם כֵּן אִי אִפְשָׁר לְשַׁעַר וְלַהֲעִרִיד הַפְּנָמִים שְׁבַכְבַּל עֵת וּבְכָל שְׁעָה, מִכָּל שְׁכַן הַיָּמִים רַעִים שֶׁהִיָּה לִי. אוּי אוּי וְאַבוּי, אוּי אוּי וְמִר, מַה אוֹמֵר וּמַה אֲדַבֵּר, מְרִירוֹת נַפְשִׁי עַד שְׁמַיִם יִגִּיעַ, כְּאַב נִשְׁמָתִי מִי יוּכַל לְשַׁעַר. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יְדַעְתָּ, וְאִם אִפְלוּ תִשְׁלִיךְ אַחֲרַי גּוֹךְ כָּל חֲטָאֵתִי, כְּאַשֶׁר אַתָּה מִתְנַהֵג עִם בְּרִיּוֹתֶיךָ בְּרַחֲמִים, וְלֹא תִלְבִּישׁ אֶת רְפוּאָתִי כִּי אִם בְּמִירוֹת מְעַט דְּמַעַט, גַּם כֵּן אִי אִפְשָׁר לִי לְסַבֵּל כָּלֵל. כִּי לְפִי עֲצָם רְבוּי הַמְרִירוֹת הַמְכַרְח לְרְפוּאָתִי, לְפִי עֲצָם חֲלָיִי נַפְשִׁי, אִי אִפְשָׁר לִי לְקַבֵּל וְלְסַבֵּל אִפְלוּ חֵלֶק אַחַד מֵאַלְפֵי אֲלָפִים וְרַבִּי רַבְבוֹת, מִהַמְרִירוֹת הַמְכַרְח לְרְפוּאָתִי, לְפִי עֲצָם חֲטָאִי וְעוֹנוֹתִי וּפְשָׁעֵי הַמְרִבִּים, כִּי אַתָּה הִשְׁקַת נַפְשִׁי מִשְׁחַת בְּלִי וְהִשְׁלַכְתָּ אַחֲרַי גּוֹךְ כָּל חֲטָאֵתִי, וְלֹא הִלְבַּשְׁתָּ אֶת הַשְּׁלוֹם וְהַרְפוּאָה שְׁלִי כִּי אִם בְּמִירוֹת מְעַט דְּמַעַט כְּפִי יְכַלִּיתִי. וְאַף-עַל-פִּי-כֵן גַּם זֶה מְעַט הַמְרִירוֹת קָשָׁה לִי לְקַבֵּל וְלְסַבֵּל, כִּי לְפִי עֲצָם חֲלָיִי וְחֲלָשׁוֹתִי וּמִכּוֹת נַפְשִׁי הָאֲנוּשׁוֹת מְאֹד וּפְזוּר דַּעַתִּי, אִי אִפְשָׁר לִי לְסַבֵּל שׁוּם מְרִירוֹת כָּלֵל:

וְעַל זֹאת בְּאִתִּי לְהַפִּיל תַּחֲנֻנָּתִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאַלְהֵי אֲבוֹתַי, גָּדוֹל הַעֲצָה וְרַב הָעֲלִילָה, עוֹשֶׂה גְדוּלוֹת עַד אִין חֶקֶר נְסִים וְנִפְלְאוֹת עַד אִין מְסַפֵּר. וְאִין דְּבַר נִמְנַע מִמֶּךָ, הֵן כָּל תּוּכַל וְלֹא יִבְצֵר מִמֶּךָ מוֹמָה וְאַתָּה רּוֹפֵא נְאֻמָּן וְרַחֲמָן אֲמֵת, וּבְיַדְךָ הַכָּל

תַּפְלָה לְתוֹרָה כּוּ

קפו

וּבִידֶךָ כַּח וּגְבוּרָה וּבִידֶךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק לְכֹל. וּמִי יֹאמֶר לְךָ מָה תַעֲשֶׂה. עַל־כֵּן עַל מִשְׁמַרְתִּי אֶעֱמְדָה וְאֶזְעַק וְאֶשׁוּעַ וְאֶצְעַק אֶלֶיךָ תְּמִיד, עַד שֶׁתִּחַנְּנִי וְתִמְתִּיק אֶת מְרִירוֹת רַפּוּאתִי, וְתוֹרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ אֶת עֵץ הַחַיִּים לְהִמְתִּיק וּלְבַטֵּל מְרִירוֹת הַמַּיִם הָרָעִים, וְתִסֵּר מִמֶּנִּי כָּל מִינֵי מְרִירוֹת בְּרַחֲמֶיךָ. וְתִתֵּן לִי כַח וּגְבוּרָה וְהִתְחַזְּקוֹת לְסַבֵּל וּלְקַבֵּל עָלַי בְּאַהֲבָה מַעֲט הַמְרִירוֹת שֶׁאֲנִי מְכַרְחַח לְסַבֵּל בְּשִׁבִיל רַפּוּאתִי, וְתַמְעֵט בְּחֶסֶדְךָ אֶת הַמְרִירוֹת שֶׁל רַפּוּאתִי בְּתַכְלִית הַמַּעוֹט, וְתִמְהַר לְרַפּוּאת אוֹתִי רַפּוּאת שְׁלֵמָה, רַפּוּאת הַנֶּפֶשׁ וּרַפּוּאת הַגּוּף, כִּי אֲנִי רוּאָה מְרַחוֹק חֶסְדֶיךָ הַגְּדוֹלִים, שֶׁאַתָּה מְגַדִּיל עִמִּי בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בְּלִי שְׁעוֹר וְעָרָךְ וּמִסָּפֵר. עַל־כֵּן אֲנִי מִשְׁלִיךְ יְהִי עֲלֶיךָ לְבַד, שֶׁתִּרְחַם עָלַי וְתִתֵּן בְּעַדִּי וְתַפְרֵם עָלַי אֶת סִכַּת שְׁלוֹמְךָ, וְתַעֲלֶה רַפּוּאת שְׁלֵמָה לְכֹל תַּחֲלוּאֵי וּמְכַאוּבֵי נַפְשִׁי וּגּוּפִי. וְתִקְרֵים בִּי מִקְרָא שְׁכַתוּב, בּוֹרָא נֵיב שְׁפָתַיִם שְׁלוֹם, שְׁלוֹם לְרַחוּק וּלְקְרוֹב אָמַר יְהוָה וּרְפָאתָיו. וְתִזְכְּנִי מֵעַתָּה לְקִדְשֵׁת הַבְּרִית בְּאַמֶּת, וְתִשְׁפִּיעַ וְתֹאִיר עָלַי בְּאוֹר פְּנִיךָ, וְתִמְשִׁיךְ עָלַי הָאֶרֶת פְּנִים, שֶׁאֲזַכֶּה לְהַדְרַת פְּנִים לְהָאֶרֶת פְּנִים דְּקִדְשָׁה. וְתַפְתַּח אֶת דַּעְתִּי, וְתִשְׁפִּיעַ עָלַי שְׁפַע הַחֶכְמָה וְהַבִּינָה וְהַדַּעַת מֵאַתָּה, וְתֹאִיר עֵינַי בְּמֵאוֹר תּוֹרָתְךָ, עַד שֶׁאֲזַכֶּה לְחַדֵּשׁ בְּתוֹרָה בְּכָל עֵת חַדוּשִׁים אֲמִתִּיִּים, וְאֲזַכֶּה לְדַרֵּשׁ אֶת הַתּוֹרָה בְּשִׁלְשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁהַתּוֹרָה נִדְרָשֶׁת בָּהֶן, וּלְגַלוֹת וּלְבַאֵר עַל־יְדִי־זֶה חַדוּשִׁים וּבֵאוּרִים וְחַדוּשִׁים אֲמִתִּיִּים בְּתוֹרָה. וְתִמְשִׁיךְ עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ וְחֶסְדֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים מִשַּׁח רְבוֹת קוֹדֶשׁא, שְׁפַע הַדַּעַת וְהַשְׁכָּל דְּקִדְשָׁה, מִתְּלַסֵּר תִּקּוּנֵי דִיקְנָא קְדִישָׁא, וְתִזְכְּנִי לְהִיֹּת נְכֹלל בְּכֹלל וְקִנִּים שֶׁבְּקִדְשָׁה, עַד שֶׁאֲזַכֶּה לְהָאֶרֶת פְּנִים לְהַדְרַת פְּנִים:

וְתַעֲזְרֵנִי וְתִזְכְּנִי שִׁיזְדַּכְּךָ קוּלִי עַל־יְדִי־זֶה, וְאֲזַכֶּה לְכַבֵּד אֶת יְהוָה מֵהוֹנֵי וּמִגְרוּנֵי, שֶׁתִּהְיֶה בְּעִזְרִי שֶׁאֲזַכֶּה לְעַבֵּד אוֹתְךָ תְּמִיד בְּשִׂמְחָה, בְּקוֹל רִנָּה וְזִמְרָה וְשִׁירִים וּנְגִינוֹת דְּקִדְשָׁה, וּנְגִינוֹתֵי אֲנָגֵן כָּל יְמֵי חַיֵּי עַל בֵּית יְהוָה. וְאֲזַכֶּה שִׁיזְדַּכְּךָ קוּל רִנָּתִי כָּל כֶּהָ, עַד שֶׁעַל־יְדִי הַנְּגוּן לְבַד שֶׁנִּשְׁיֵר וְנִרְנָן לְפָנֶיךָ, עַל־יְדִי־זֶה תִּרְאָה בְּצִרוּתֵינוּ שִׁישׁ לָנוּ מִכָּל עֵם וְלִשׁוֹן, וְתִרְאָה בְּעִנְיָנוּ וְצִרוּתֵינוּ, וְתִסְתַּכֵּל וְתִשְׁנִיחַ בְּרַחֲמֶיךָ, אֵיזָה אִמָּה מַצְרָה לָנוּ, וְתוֹשִׁיעֵנוּ וְתַצִּילֵנוּ מֵהֶם. וְתִקְרֵים בְּנוּ מִקְרָא שְׁכַתוּב, וִירָא (יְהוָה) בְּצַר לָהֶם בְּשִׁמְעוּ אֶת רִנָּתָם:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יַדְעָתָ אֶת הַמַּחְשָׁבוֹת אֲשֶׁר חוֹשְׁבִים וְיוֹעֲצִים עָלֵינוּ בְּכָל עֵת, בֵּין הַעֲבוּם הַמוֹשָׁלִים עָלֵינוּ עַבְשִׁיו, עַל עַמְךָ יַעֲרִימוּ סוּד וְיִתְיַעֲצוּ עַל צְפוּנֶיךָ. אַתָּה יַדְעָתָ אֶת כָּל מַחְשָׁבוֹתֵם עָלֵינוּ לְרַעַה חֵם וְשְׁלוֹם, אָמְרוּ לְכוּ וּנְכַחֲדֵם מִגּוֹי וְלֹא יִזְכֵּר שֵׁם יִשְׂרָאֵל עוֹד. וּבְצוּק הַעֵתִים הִלְלוּ אִין מִי שִׁיעַמּוּד בְּעַדְנוּ, אֲבַד חֲסִיד מִן הָאָרֶץ וְגוֹדֵר בְּפָרִץ אִין, עַל מִי לָנוּ לְהַשְׁעוֹן, עַל אֲבִינוּ שֶׁבְּשִׁמְיִם. מָלֵא רַחֲמִים עַל עַמְךָ יִשְׂרָאֵל תְּמִיד, הַבִּיטָה בְּעִנְיָנוּ כִּי רְבוּ מְכַאוּבֵינוּ וְצִרוּת לְבַבֵינוּ, וְרָאָה אֶת עַמְךָ יִשְׂרָאֵל מְרוּדִים מְאֹד, וְאִין עוֹזֵר וְאִין סוּמָךְ וְאִפְסָם עֲצוֹר וְעוֹזֵב. עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְלֹא לְמַעַנְנוּ, עֲשֵׂה לְמַעַן הַצַּדִּיקִים אֲמִתִּיִּים שׁוֹכְנֵי עִפְרָי, לְקְדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאָרֶץ הַמָּה וְאִדִּירִי כָּל חֶפְצֵי בָם. עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ. וְתַטֵּה לֵב הַמַּלְכוּת וְהַשָּׂרִים וְהַיּוֹעֲצִים עָלֵינוּ לְמוֹכָה, וְתִגְרֵשׁ וְתִשְׁבֵּר וְתִבְטֵל

תפלה לתורה כז

כל מחשבותם הרעות שיש להם על ישראל עמך הקדוש. ותבטל ברחמיך כל הגזרות רעות וכל הפקדות שאינן טובות לישראל, הן אותן הגזרות והפקדות שכבר נגזרו, והן אותם שרוצים לגזר עדין חס ושלום, כלם תשבר ותעקר ותבטל אותם בכטול גמור, ותהפך לב כל הקיסרים והמלכים והשרים עלינו למוצה תמיד. כי אתה ידעת יהוה אלהינו, כי אין מי שיעמד בעדנו עתה בעקבא דמשיחא בעת צרה הזאת, כי אם רחמיך הרבים לבד, שוב מחרון אפך והנחם על הרעה לעמך. זכנו ברחמיך הרבים שיזדכך קול רנתנו, עד שנוצה להמתיק כל הדינים ולבטל כל הצרות וכל הגזרות מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, על ידי הנגונים לבד שתשמע קול רנתנו ויערב לך רנונו, ותרחם עלינו ותושיענו:

לשבת קודש

ונזכה לשיר ולרנן ולנגן לפניך נגונים ושירות ותשבחות לשמך ולעבודתך באמת תמיד, עד שנוצה לעורר ברחמיך שיר השירים אשר לשלמה, שיר המעלה על כל השירים, ונוצה לכל עשרה מיני נגינה שנאמר בהם ספר תהלים. ותברך אותנו בשלומך הטוב, ותשפיע שלום על עמך ישראל לעולם, שיהיה שלום בין כל ישראל, בין אחד לחברו, ובין איש לאשתו. ולא יהיה שום שנאה וקנאה ותחרות וקנטור בין כל ישראל לעולם, ויתרבה ויתגדל השלום עד שימשך שלום בין כל באי עולם, עד שיכלו כל אחד ואחד לעורר את חברו אל האמת, שישתכל על תכליתו הנצחי ולא יבלה ימיו להבל ולריק, עד שישליכו כל איש את אלילי כספו ואלילי זהבו וישובו כלם אליך באמת, לעבדך באמת ביראה ובאהבה. ותזכנו לקבל שבת שלום בשמחה וחדוה גדולה ועצומה תמיד, ותפרס עלינו ספת שלומך. ונזכה שיהיה שלום בגופנו, ותרפאנו רפואת הנפש ורפואת הגוף, שלא יהיה מחלוקת בין הארבע יסודות שבגופנו, רק כלם יתנהגו במונן השונה בשלום גדול, ותסיר מחלה מקרבנו ותשלח רפואה שלמה לחולי עמך בית ישראל (ובפרט לפלוני בן פלוני וכו'):

ותעזרנו שיהיה שלום במונינו, ותשלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידינו, ולא יעלה שום קנאה בלב שום אחד מישראל על ממון וחפצי חברו. ולא יהיה שום גזלות ועשק בינינו, ולא תעלה קנאת אדם עלי ולא קנאתי על אחרים. ותזמין לנו פרנסותינו קדם שנצטרך להם, ואל תצריכנו לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלואתם:

ותזכנו שיהיה שלום בתורתנו בלא קשיות, ונזכה להבין היטב במהירות גדול בכל מקום שנלמד שם, ונזכה להבין כל דברי תורתך על בורין בלי שום קשיות כלל. ותעזרנו ותזכנו לחדש תמיד באורים וחדושים אמתיים בתורתך הקדושה, בקדושה ובטהרה באמת ובאמונה כרצונך הטוב. ונזכה לכל בחינות שלום בתכלית השלמות, עד שנוצה לעורר כל העולם בלוי לעבודתך באמת, וישובו כלם אליך ועבדוך באימה וביראה ובאהבה. חוס וחמל עלינו ומלא משאלותינו ברחמים, ברכנו בשלום אל רם ונשא. יהוה עז לעמו יתן יהוה יברך את עמו בשלום. וקיים לנו מקרא שכתוב, כי

בשמחה תצאו ובשלוש תוכלון ההרים והגבעות יפצחו לפניכם רנה וכל עצי השדה ימחאו כף. שלום רב לאוהבי תורתך ואין למו מכשול. עשה שלום במרומו הוא ברחמי ועשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תורה כח – בני לן ביתא

שהוא בחינת חסד בחינת אמונה בבחינת: "וחסדי לא אפיר מעמו ולא אשקר באמונתי" (תהלים פט, לד), כי על-ידי אמונה בחינת ימין מתגבר על אויביו בבחינת: "בגבורות ישע ימינו" (תהלים כ, ט), ומנצח את המתנגדים ומשבר ומכבד העבודה זרה והכפירות והבזיונות הפאים מהם:

ג. ולבוא לחסד הנ"ל בחינת אמונה, אי אפשר אלא על-ידי הכנסת אורחים לתלמידי-חכמים צדיקים לתוך ביתו. כי אמרו חכמינו זכרונם לברכה (ברכות י"ד), על פסוק: "איש קדוש עבר עלינו תמיד" (מלכים ב, ט), שיהפכים אורחים לתלמידי-חכמים אמתיים לתוך ביתו כאלו הקריב תמידים. ובזה השמוש שעומד עליהם ומשמשם זוכה לחסד הנ"ל, וכמאמר חכמינו זכרונם לברכה: ישעל-ידי שמוש לתלמידי-חכמים זוכים לחסד' (ברכות צ"ו). ובזה חסד הוא מתקן את האלפין הנפולין, בבחינת ועושה חסד לאלפים. ובשביל זה הנה התמיד כבש, כי ממנו נתקנו האלפין בבחינת: "ואני כבש אלוף" (ירמיה יא, יט), וזה בחינת כבש, שקבוש תחת יד רבו ומשמשו. וזה "תמד" גימטריא ארבע פעמים אלף, שהוא תקון האלפין הנ"ל:

ה. וזהו בחינת: "ואנכי תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם" (תהלים כב, ט), והינו לחרפות ובזיונות, הסגלה היא בחינת תולע.

א. המתנגדים והמבזים והמחרפים יראי השם זה, מחמת שמקבלים תורה מתלמידי-חכמים שאינם בשרים, שהם נקראים שדין יהודאין (עין יתריסקדוש חלק ג רי"ג). כי התלמידי-חכמים שדין יהודאין מקבלים תורתם מהשדין, שיש להם תורה נפולה מאלפין נפולין. ובאלפין אלו כתוב בשלמה: "וידבר שלשת אלפים משל ויהי שירו חמשה ואלף" (מלכים א, י"ג), כי שלמה זכה להם בקדשה. אבל התלמידי-חכמים הנ"ל, מקבלין מהם דרך הקלפות, ובשביל זה דרכם לומר תמיד דרושים נפלאים שנתקבלים לפני ההמון עם, וכל דבוריהם דרך משל ומליצה וטעמים נפלאים. אבל אין מקבלים שום תועלת מהם, כי תורתם של התלמידי-חכמים הנ"ל, אין לה כח להדריך את העם בדרך הטוב, אהרבה על-ידי תורתם נופלים בני אדם בכפירות גדולות. ועל-ידי זה אין מקימים מה שכתוב: "ואת יראי ה' יכבד" (תהלים סג, ד), כי אם אדרבה מחרפין ומבזיזין אותם, וכל ההתנגדות בא מהם. על-כן צריכין להתרחק מאד מלשמע תורה מתלמידי-חכמים שאינם הגונים כנ"ל (כמאמר חכמינו זכרונם לברכה, חגיגה ט"ו מועד קטן י"ז תענית ז):

ב. ועצה ותקון לזה היא בחינת תולע, בחינת אמונה, כמו שכתוב: "האמנים עלי תולע" (איכה ה, ה), והוא בחינת אברהם

תפלה לתורה כח

(כי על־ידי ענוה וזכין לאמונה, כמו שכתוב בספר המדות אמונה אות ב'), כי להרפות ובזיונות הנ"ל התקון והסגולה לזה הוא בחינת תולע הנ"ל, ולבטל את עצמו לפני השם יתברך, ועל־ידי־זה מתגברין על המתנגדים ומבטלין הכפירות והמינות הפאים מהם, ועל־ידי שיכנים תלמידי

חכמים צדיקים לביתו זוכה לחסד, בחינת תולע שבקדשה, שהוא בחינת עולת תמיד, וזוכה לתקן ולהעלות הטוב הגנוז בתורתו של התלמיד־חכם שד יהודי, ולבררו ולהשליף הרע והקלפות ממנו:

תפלה לתורה כח

(כח) רבונו של עולם, אב הרחמן והחסד, זבני ברחמיך הרבים שאזכה למדת החסד דקדושה, ואזכה לאהז ולהתדבק במדתו של אברהם אבינו עליו השלום שהיה עושה חסד כל ימיו. ותזכני ברחמיך הרבים להכניס אורחים הגונים בתוך ביתי והיה ביתי בית ועד לחכמים, שאזכה להכניס אורחים תלמידי חכמים וצדיקים אמתיים לתוך ביתי, ואזכה לקבלם באהבה גדולה ובכבוד גדול ובשמחה רבה, ותזכני לעמוד לפניהם ולשאתם ולשמשם בעצמי בכל מיני שרות ושמוש. ואהיה תמיד כבוש תחת יד תלמידי חכמים וצדיקים אמתיים ולשמש אותם תמיד, עד שאזכה להיות נכלל במדתו של אברהם אבינו עליו השלום, להיות שלם במדת החסד באמת. ותזכני ברחמיך לאמונה שלמה ולענוה אמתית, ואזכה להרגיש שפלותי באמת, ואדע באמת כי אנכי תולעת ולא איש. ותצילני ברחמיך מכל מיני חרפות ובזיונות, ותתן לי כח להתגבר על כל השונאים והחולקים על האמת לנצח אותם ולהשפילם עד עפר:

ותזכני ברחמיך הרבים וחסדיך העצומים לאמונה שלמה באמת, ואזכה להאמין בך ובצדיקיך האמתיים וביראי השם האמתיים ולא יבא בדעתי שום הרהור ומחשבה להרהר אחריהם חס ושלום, מכל שכן שלא יצא עתק מפי עליהם חס ושלום, ולא אדבר עליהם שום דבור כנגד כבודם, רק אזכה לכבדם ולפאדם תמיד באמת, בגופי ונפשי ומאדי, בכל מיני כבוד ויקר ותפארת. ותזכני ותעזרני ותצילני שלא יהיה נשמע לאזני שום דברי תורה היוצאים מפי תלמידי חכמים שאינם הגונים וכשרים, שהם נקראין תלמידי חכמים שדין־יהודאין, ותרחיקני ברחמיך מהם, ולא אשמע ולא אקבל תורה מהם, ותרחיקני ותבדילני ותפרישני מגבולם, מהם ומתלמידיהם. ותציל אותי ואת זרעי ואת זרע זרעי ואת כל עמך בית ישראל, מכל מיני התנגדות חס ושלום כנגד יראי השם, שלא ימצא בנו שום מתנגד וחולק על יראי השם האמתיים, ולא יתנגלגל על ידינו חס ושלום שום חרוף ובזיון כלל ליראי השם באמת, רק נזכה לכבדם בכל מיני כבוד, להחזיקם ולסומכם בכל מיני סמיכה, ונזכה למסר נפשנו ומאדנו עבור יראי השם באמת:

ותרחם עלי ברחמיך הרבים, ותצילני מכל מיני חדושי ובאורי תורה הנמשכין דרך

הקלפות על-ידי השדין, שיש להם תורה נפולה מאלפין הנפולין, ותשמרני תמיד שלא אשמע לעולם שום באורי וחדושי תורה מאלו התורות הנפולות הנמשכין דרך הקלפות, ולא יפנסו דבריהם באזני ובלבי כלל, ותגן עלי ברחמיך ובחסדיך, ותעזרני שיהיו נמשכין לי חדושי תורה אמתיים דרך הקדשה, ואזכה תמיד להמשיך בדעתי ולקבל חדושי דאורייתא אמתיים משרשם העליון דרך הקדשה, בלי שום אחיזת הקלפות והסמרא אחרא כלל:

אנא יהוה, מלא רחמים, אתה ידעת את לבבי, כי אני יודע בעצמי כמה אני רחוק מחדושי תורה אמתיים דקדשה, כי הרעותי את מעשי מאד. אבל אף-על-פי-כן כבר גזרת עלינו על-ידי חכמיך הקדושים, שאסור להאדם שיהיה עין יבש חס ושלום, וחובה על כל יודעי התורה להתאמץ בכל עז, לקדש ולטהר עצמו באמת, עד שיזכה להיות עין עושה פרי באורייתא, לפלפל בחכמה אמתית, ולחדש חדושי דאורייתא אמתיים. על-כן מצא עבדך את לבו להתחנן לפניך על זה, שתחמל ותחוס עלי ברחמיך הגדולים ובחסדיך הנוראים, ותעזרני ותושיעני ותחזירני בתשובה שלמה לפניך, ותהיה עמי תמיד שאזכה לקדש ולטהר עצמי באמת, עד שתפתח את דעתי ולבבי ותאיר עיני במאור תורתך, ותפתח לי שבילי השכל דקדשה, ותשפיע לי תמיד בכל עת חדושי ובאורי תורה משרשי התורה הקדושה, מןך שתתך העליונה, ותצילני ברחמיך הרבים מכל מיני חדושים ובאורים הנמשכין דרך הקליפות חס ושלום, רק אזכה תמיד שיהיו נמשכין לי חדושי תורה אמתיים דרך הקדשה. ותנבני ברחמיך ובחסדיך הרבים, לבנות תמיד בנינים דקדשה בתורתך הקדושה על יסוד אמיץ וחזק, יסוד מוסד על הקדמות נכונות וישרות, שגלו צדיקים אמתיים בני עליה, הגדולים במעלה והשגה עצומה מאד, אשר זכו לרוח הקדש בתכלית השלמות והמעלה, לרום המעלות, עליהם אסמך עליהם אשען. ואזכה להגות ולחשב ולהשתעשע בדבריהם הקדושים הנאמרים באמת וצדק, עד שיפתח לי אור הדעת, ואזכה להשיג דבריהם באמת ולירד לעמק דעתם ולהבין ולהשכיל דבר מתוך דבר, עד שאזכה לבאר דבריהם באמת ולחדש בהם חדושים אמתיים, ולבנות על יסודם החזק בנינים אמתיים ושלמים בתורתך ובעבודתך באמת ובאמונה, בקדשה ובטהרה גדולה, באפן שאזכה על-ידי החדושי תורה דקדשה, שתשפיע לי לתקן על ידם כל הפגמים וכל החטאים והעונות ופשעים שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך מנעורי עד היום הזה. ותעזרני ותשמרני ברחמיך הרבים שלא אחטא עוד, ותצילני מעתה מכל מיני חטאים ועונות ופשעים, ומכל מיני פגמים שבעולם. ותזמין לי תמיד בכל יום ויום חדושי דאורייתא אמתיים דרך הקדשה שיהיו תקון גדול לנפשי, ותקדשני בקדשתך העליונה, באפן שיהיה לי רשות לגלות החדושי שתשפיע עלי, לגלותם לעמך ישראל. ותתן לי כח לעורר ולהמשיך (עמך) ישראל לעבודתך באמת על-ידי חדושי תורה שתזמין לי, ולהשיבם בתשובה שלמה לפניך, ואזכה לאומרם בקדשה ובטהרה גדולה כרצונך הטוב, ולא אומר דבר

שלא כרצונך. ותרחם עלינו ותהיה בעזרנו בעת שאנו מכרחים לשמוע איזה דבר תורה מפי תלמיד חכם שאינו הגון, שאזכה בכחך הגדול לברר הטוב הגנוז בדבריו, לברר הטוב מן הרע, להשליך ולזרק הרע והקלפה החופה על דברי תורתו, ולברר וללבן וללקט רק מעט הטוב הגנוז בגויה:

ועזרני אותי ואת כל חברתינו ואת כל עמך בית ישראל החפצים להתקרב אליך באמת, ותצילנו מכל מיני מתנגדים וחולקים על האמת, ותצילנו מכל מיני חרפות ובושות ובזיונות שלהם, שלא יהיה להם שום כח להרף ולביש ולבזות אותנו חס ושלום, לא בדברים ולא במעשה. שמרה נפשי והצילני אל אבש כי חסיתי בך. בך יהיה חסיתי אל אבושה לעולם, כי אתה ידעת גדל החרפות והבזיונות שמבזין ומחרפין עכשיו את יראי השם, עד אשר כשל כח הסבל. כל היום בלמתי נגדי ובשת פני בסתני, מקול מהרף ומגדף מפני אויב ומתנגם, ואנכי תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי-עם, כל רואי ילעיגו לי ופטירו בשפה יגיעו ראש. חוס וחמל ורחם והצל תולעת נמאס ונרפס ונדש כמונו היום, ותצילנו מפיהם, כי דרפך לבקש את הנרדפים, ואתה ידעת כי אין נרדפים בעולם כמו החלושי כח שבישראל, החפצים ומתאווים ומשתוקקים להתקרב אליך, וכחם חלש ודעתם קטן להתגבר על תאותם ולכופף את יצרם, אשר עליהם מתגבר הקטרוג והשנאה מאד, אבל באמת אתה מלא רחמים גם עליהם, כי אתה יודע יצרנו כי עפר אנחנו, ותשוקתנו אליך ובטחוננו על רחמיך וחסדיך, ואתה חפץ חסד ואתה אוהב ומרחם על המיחלים אליך ומצפים לרחמיך, ופורשים כפיהם ומפילים תחנתם לפניך, אף-על-פי שאינם כדאים והגונים להתקרב אליך, והם עניים ואביונים בדעת ובמעשים. אף-על-פי כן אין אתה משקץ וממאס אותם חלילה, כמו שכתוב, כי לא בזה ולא שקץ ענות עני ולא הסתיר פניו ממנו ובשועו אליו שמע. עזרנו כי עליך נשעננו, כי אין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים. חוס וחמל עלינו ומלא משאלותינו ברחמים, ועשה למענך ולא למעננו, וזכנו לנצח את אויבנו ולהתגבר עליהם ולהכניעם ולהשפילם עד עפר, ולא יהיה להם שום כח למנע או לבטל אותנו חס ושלום משום דבר שבקדשה, ולא משום דבר שהוא רצונך הטוב. ותהיה בעזרנו ותזכנו לשוב אליך באמת בתשובה שלמה לפניך ולהיות כרצונך הטוב תמיד מעתה ועד עולם, בחסדך חייני ואשמרה עדות פיה. חסדך יהיה מלאה הארץ חקיד למדני. אמן ואמן:

תורה כט – האי גברא דאזל בעי אתתא

א. דבור שאינו נשמע ונתקבל אינו נקרא דבור כלל. ותקון הדבור שיהיה נשמע ונתקבל, הוא על-ידי השבח ב. וכן כשהדבור בלא דעת, אזי אין

תורה כט – האי גברא דאזל בעי אתתא

קצנ

לתקון תקון הקללי, שהוא תקון הברית, ועל-ידי-זה יתתקנו ממילא כל הקללין שעבר. ואפלו למקומות הצרים והדקים שאי אפשר לבוא לשם שום תקון, על-ידי תקון הקללי זורק תקונים גם לשם:

ו. ועל-ידי תקון הקללי שהוא תקון הברית נתרוממין המחזין. כי עקר תקון הדעת הוא כפי תקון הברית, ועקר התקרבות ישראל לאביהם שבשמים, היא על-ידי שמירת הברית ותקונו:

ז. ובזה תלויה פרנסה בלי מרה, שעל-ידי תקון הברית זוכה לבחינת מן בחינת לחם מן השמים. כי פרנסה בטרחא וכבודת היא מחמת שלא תקן תקון הקללי (עין תהי-הקדוש חלק ג רמ"ד ע"א):

ח. וכל זמן שלא תקן תקון הקללי, אז הדבור אסור בבחינת: "נאלמתי דומיה" (תהלים ל"ט ג), שעל-ידי-זה השכינה בבחינת דם נדה חס ושלום, שמאלו הדמים נעשה בחינת דומיה. כי עקר הדבור תלוי בתקון הברית בבחינת: "ויגד לכם את בריתו" (דברים י"ג), ואז אי אפשר לדבר ולגלות תורה. ומי שהוא מדבר אז, הוא עובר על "לא תלך רכיל בעמך" (ויקרא י"ב, טז), שהוא הולך רכיל מגלה סוד (משלי י"א, ט). אבל על-ידי תקון הקללי הדבור מתר, ויכולין לפתח פה בדבורים המאירים בתורה:

ט. ועל-ידי פנים הברית בא חלי נופל רחמנא לצלן, ועל-ידי תקון הברית נתרפא מחולאת הנפילה:

י. וכשאינ תקון הקללי בשלמות, צריך להרחיק את עצמו משתית היין, כי על-

בו טוב, ואזי אינו נשמע ונתקבל. ועל-ידי שבח הצדיקים, על-ידי-זה נתרומם הדעת, ועל-ידי-זה מעלין טוב בהדבור, ואזי מקבלין הדבור מהדעת ויש בו טוב, וטוב הכל הפצים, ועל-כן אז הדבור נשמע ונתקבל:

יא. ותקון הדבור שהוא בחינת מלכות פה, זה בחינת בגדים לבנים (קהלת ט, ח), שצריך לשמר מאד את הבגדים שלא יבזה אותם, רק לשמרן כראוי מפתמים ולכלוף. כי הבגדים הם בחינת מלכות בחינת מלך הכבוד, כי רבי יוחנן קרא למאנה מכבודתא (שבת ק"ז), והמבזה אותם נמצא שהוא כמורד במלכות, ואז דינא דמלכותא דן אותו. וכל מי שהוא גדול יותר צריך לשמר את הבגדים ביותר, כי מדקדקין עמו יותר. ועל-כן תלמיד-הכם שנמצא רכב על בגדיו חייב מיתה רחמנא לצלן (שבת ק"ז):

יב. ועל-ידי שאינו שומר את הבגדים ונמצא עליהם פתמים, על-ידי-זה עושה חס ושלום פרוד בין קדשא בריך הוא ושכינתה יתברך. ואז שולטת חס ושלום שפחה בישא, שהיא מלכות הרשעה, וגורם דם נדה חס ושלום להשכינה, שעל-ידי-זה פרנסתו בטרח ובכבודות:

יג. והרשעים בעוונותיהם, לפי הלא תעשה שעוברים חס ושלום, בן מעוררין וגורמין דם נדה להשכינה, וגורמין אפרשותא בין קדשא בריך הוא ושכינתה חס ושלום. ולתקן כל העברות בפריטיות הם רבים מאד וכבד על האדם, ואי אפשר לתקן אותם, כי יש דקדוקים ופריטים רבים בכל לאו ולא. על-כן צריך

ידי־זה באים כל העברות חס ושלום. גם מזיק לפרנסה ונעשה רש, אבל מי שזוכה לתקון הכללי, אזי אדרבה מרים את המחין על־ידי שתיתו, ומתקן תקון הכללי ביותר:

יא. ומי שאינו עושה משא ומתן באמונה, והוא משקע בתאות ממוז וגוזל את חברו, אזי הוא מעורר וגורם חס ושלום, דם נדה להשכינה בבחינת פגם הברית, ואין לו פרנסה חס ושלום:

יב. וזה עקר תקון של המשא ומתן, שיכון בכל הלוח והלוח ובכל דבור ודבור שהוא הלוח ומדבר בשעת המשא ומתן, שפונתו הוא כדי שירויח כדי שיתן צדקה, וזה בחינת תקון הכללי של המשא ומתן. כי הצדקה היא בחינת כלליות הגידין בבחינת: "זרעו לכם לצדקה" (דושע י, יב), בבחינת זרע נד הוא טפה הורתא (תקונים י"ב ע"ב), בחינת תקון הברית, כי על־ידי צדקה נתרוממין המחין ויש לו פרנסה:

יג. ועל־כן על־ידי צדקה יכולין לדבר דבורים המאירים בתורה, בחינת שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: "בפיך זו צדקה" (ראשי השנה ט), שהוא בבחינת: "וצדיק חונן וגותן" (תהלים לו, כא), בחינת קשת הברית שהוא הצדיק השומר הברית:

יד. והכלל בכל הדברים הוא כן, שצריך לתקן כל דבר על־ידי תקון הכללי השייך לו תחלה, כדי לתקן ולרומם המח להמשיך משם לבניינית, לתקן וללבן כל הפגמים. וזה אי אפשר כי אם על־

ידי תקון הכללי השייך לו, כגון משא ומתן על־ידי צדקה וכנ"ל, שעל־ידי־זה נתרוממין המחין, ועל־ידי־זה נתתקן הכל ממילא. שעל־ידי תקון הכללי של כל הדברים מרים את המח שמשם נמשך כל הלבניינית בחינת: "וגוזלים מן לבנון" (שיר השירים ד, טו) מן לבונא דמחא (והרי הקדוש חלק ג רל"ה), ועל־ידי־זה ממילא יתקן הכל בפרט:

טו. ואשה שדמיה מרבין ואין לה וסת, אף־על־פי שהיין מזיק לה שהוא בחינת התגברות הדמים כנ"ל (אות ט), עם כל זה רפואתה על־ידי וין שהסתכל בו צדיק אמת. כי עיניו הקדושים הם בחינת שערות, בחינת מותרי מחין הקדושים שלו, שעל־ידי־זה ממשיך לבניינית להלבין הדמים הנ"ל, בחינת דם נדה ונתתקן על־ידי זה:

טז. והמחשבה שבמח היא כפי המדות שבאדם, שכפי המדה שהאדם אוהו כה כן חולפין ועוברין עליו המחשבות שבמח. וזה בחינת: "שבע מחלפות ראשו" (שופטים טו, יט), והם בחינת המחין, כי השערות הם בחינת מותרי מחין כנ"ל, בחינת שבע מדות שעוברין במחשבה שבמח, וכשפונמין בשערות נפגם הראיה שהיא שבעה גלדי עינא (בהקדמת תקונים י"ב), וכן להפך על־ידי תקון שבעה גלדי עינא, מתקנין פגם השבע מחלפות ראשו שהם השערות בבחינת תקון המחין כנ"ל:

תפלה לתורה כט

קצה

תפלה לתורה כט

(כט) שִׁמְעֵ קוֹלֵינוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ. אֲבִינוּ אֵב הַרְחֵמֵנוּ, אֵל תְּסַתֵּר פְּנֵיךָ מִמֶּנִּי וְאֵל תַּעֲלֵם אֲזִנֶּיךָ מִשְׁוֹעָתִי. לֹא תֵאֱמַן אֶת לִבְבְּךָ, מֵאַחִיךָ הָאֲבִיוֹן וְלֹא תִסְתֵּם אֲזִנֶּיךָ מִצַּעֲקָתִי. הַמּוֹן מַעֲיָד וְרַחֲמִיךָ יַעֲזֹרְנוּ עָלַי, כִּי זֶה כְּמִה נִכְסוּף נִכְסַפְתִּי לְרֹאוֹת בְּתַפְאֶרֶת עֲזֶךָ, וְאֲנוּ צוֹעֲקִים וּמִתְחַנְנִים אֵלֶיךָ זֶה כְּמִה יָמִים וְשָׁנִים, עָרַב וּבִקֵּר וּצְהָרִים אֲשִׁיחָה וְאֶהְמָה. וְאֲנוּ מַחֲלִים פְּנֵיךָ תַמִּיד שְׂתָשִׁיב פְּנֵיךָ אֵלֵינוּ וְתִקְרַבְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְעַבּוֹדֶתְךָ בְּאַמֶּת, וְעַדְיִן לֹא נוֹשַׁעְנוּ וְרַחוּק מִמֶּנּוּ יְשׁוּעָה, כִּי אַרְךָ עָלֵינוּ הַגְּלוּת מְאֹד מְאֹד בְּגוֹף וּנְפֶשׁ, וּבְכָל יוֹם צְרוּתֵנוּ מְרַבָּה מִחִבְרוֹ. וּבְאַמֶּת יִדְעֵנוּ, כִּי לֹא מִקְצֵר יָדְךָ לֹא הוֹשַׁעְתָּ אוֹתֵנוּ, וְלֹא מִכְּבֹד אֲזִנֶּיךָ לֹא שָׁמַעְתָּ תְּפִלוֹתֵנוּ, כִּי אִם עֲוֹנוֹתֵנוּ הִבְדִּילוּ בֵּינֵנוּ וּבֵינֶךָ, כִּי בְעוֹנוֹתַי הִרְבִּים נִתְרַחַקְתִּי מִן הַטּוֹב בְּתַכְלִית הַרְחוּק, עַד אֲשֶׁר כָּל דְּבָרֵי תַחֲנוּתִי וּבִקְשׁוֹתַי הֵם רְחוּקִים מִטּוֹב אֱמֶתִי, כִּי לֹא כִדַּעַת אֲדַבֵּר, וּמִחֲמַת זֶה אֵינִי זוֹכֵה לְדַבֵּר שׁוֹם דְּבוּר הַנְּשַׁמַּע וְנִתְקַבֵּל, עַד אֲשֶׁר כָּל דְּבוּרֵי אֵינָם נִקְרָאִים בְּשֵׁם דְּבוּר כָּלֵל, מֵאַחַר שְׂאִינָם נִמְשָׁכִין מִהַדַּעַת דְּקַדְשָׁה וְאֵין בָּהֶם טוֹב. וְעַתָּה מַה אַעֲשֶׂה אֲבִי שְׁבַשְׁמִים, וּמֵאַיִן אֲבַקֵּשׁ עֲזֶר לִי, לְזִכּוֹת לְהַמְשִׁיךְ טוֹב לְתוֹךְ דְּבוּרֵי, לְזִכּוֹת עַל-יְדֵי-זֶה לְדְבוּר הַנְּשַׁמַּע וְנִתְקַבֵּל, כִּי אַתָּה יִדְעָתָּ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׁעַכְשָׁיו אֵין לִי שׁוֹם סְמוּכָה בְּכָל מַה שְׂאֵנִי צְרִיךְ בְּנִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת דְּבַר גְּדוֹל וְדְבַר קָטָן, כִּי אִם לְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מִתְּנַת הַנֶּסֶם וּנְדַבַת חֶסֶד שְׂתַחֲנַנִּי בְּחֶסֶד הַנֶּסֶם וְתִתֵּן לִי כָּל מַה שְׂאֵנִי צְרִיךְ לְעַבּוֹדֶת יְהוָה, וְתִקְרַבְנִי אֵלֶיךָ בְּרַחֲמִים בְּאַפֵּן שְׂאִזְכֶּה לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת, כִּי אֵין שׁוֹם דְּבַר קָטָן בְּעוֹלָם הַנוֹגַע לְעַבּוֹדֶת יְהוָה שִׁיחֶיהָ נִקַּל אֲצִלִּי לְעִשׂוֹתוֹ, וְאֵין לִי שׁוֹם עֲצָה וְתַחֲבוּלָה, כִּי הַעֲצָה בְּעֲצָמָה קִשָּׁה לִי לְקַיֵּם כְּמוֹ גּוֹף הַדְּבַר שְׂאֵנִי צְרִיךְ. וְעַל-כֵּן אֵין לִי עֲתָה שׁוֹם תִּקְוָה כִּי אִם עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים. וְאִם חֵם וְשָׁלוֹם אַתָּה עוֹשֶׂה עִמִּי אֲפֹלו חֵלֶק אֶחָד מֵאֲלָפִים וּרְבֻבוֹת כְּפִי עֲרֶךְ מַעֲשֵׂי הָרַעִים, וְתִרְצָה לְחַפֵּשׂ בְּתַפְלָתִי וְתַחֲנַנִּי אִם יֵשׁ בָּהֶם אִיזָה טוֹב, כְּדִי שִׁיחֶיהָ הַדְּבוּר שְׁלִי נִשְׁמַע וְנִתְקַבֵּל, לֹא יִדְעָתִי נְפֶשִׁי מֵאַיִן יְבֵא עֲזָרִי, כִּי אֲנִי יוֹדַע בְּאַמֶּת שְׁכָל דְּבָרֵי הֵם רְחוּקִים מִטּוֹב אֱמֶתִי בְּתַכְלִית הַרְחוּק:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, צַר לִי מְאֹד מֵר לִי מְאֹד, אֲמַרְתִּי וַיְהִי מַה, אֲרוּצָה דְּבָרֵי לְפָנֶיךָ, אֲשִׁיחָה וַיְרוּח לִי, אוֹלֵי יְחוּס אוֹלֵי יְרַחֵם. אוֹלֵי יִרְאָה יְהוָה בְּעֲנָיִי. וּמֵאַרְצָן אֲדַבֵּר וּמֵעַפָּר אֲמַרְתִּי אֲצַפְצָף, אוֹלֵי יֵשׁ תִּקְוָה, אוֹלֵי יְחוּס עִם עֲנִי וְאֲבִיוֹן אוֹלֵי יְרַחֵם. כִּי אַתָּה טוֹב וּמִטִּיב לְכָל לְרָעִים וְלַטּוֹבִים, וּבְנוֹדָאֵי אַתָּה יָכוֹל לְמַצּוֹא בְּדְבָרֵי גַם כֵּן אִיזָה נִקְדוּת טוֹבוֹת, אֶף-עַל-פִּי שֶׁהֵם בְּהַעֲלָם וּבְהַסְתֵּר גְּדוֹל וּבְתַכְלִית הַמַּעֲשׂוֹט וּבְהַעֲלָמָה גְּדוֹלָה, עַד שְׂאִינִן רְאוּיִם דְּבוּרֵי הַהִיוֹתָם נִשְׁמָעִים וְנִתְקַבְּלִים עַל-יְדֵי הַסְתַּרְתָּ מַעֲט הַטּוֹב הַזֶּה שְׁנַעֲלָמוּ בָהֶם. אֶף-עַל-פִּי-כֵן אַתָּה רַב חֶסֶד וּמְרַבָּה לְהַטִּיב, וּלְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל תַּעֲלוּמוֹת וְהַמּוֹן נִסְתַּרְוֹת שְׁמִבְרָאשִׁית, וְאַתָּה יָכוֹל בְּחֶסֶדְךָ הַגְּדוֹל לְגַלוֹת גַּם מַעֲט הַטּוֹב שִׁישׁ בְּדְבָרֵי, כִּי אַתָּה יִדְעָתָּ רְבוּנוּ דְעֲלָמָא כְּלָא, שְׂאֶף-עַל-פִּי שְׂפָנַמְתִּי נִגְדָךְ הַרְבָּה חֲטָאתִי

תפלה לתורה כט

עויתי ופשעתי לפניך מנעורי עד היום הזה והרע בעיניך עשיתי, אף-על-פי-כן בונתי בדברי לטובה, כי אני כוסף ומשתוקק והפני ומתגעגע באמת לעבודתך באמת, שאזכה ברחמיך לסור מרע לגמרי ולעשות הטוב בעיניך תמיד. ואם אמנם מעשי אינם נאים כלל, עם כל זה דברי בקשותי ותחנותי הם באמת לאמתו, ואתה למדתנו על-ידי צדיקיך האמתיים להתפלל ולהתחנן לפניך תמיד על כל מה שאנו צריכין להתקרבות לעבודת יהוה באמת, כי אף-על-פי שנתת לנו בחירה לבחור בטוב ולמאם ברע, אף-על-פי-כן מועיל תפלה ותחנונים על זה בעצמו, שתטה לבבנו אליך באמת ותכוף את יצרנו להשתעבד לך, ותעזר לנו ותכריח אותנו לעזוב דרך רשע ולאחז בדרך הטוב והישר בדרך החיים. ובאמת אין לי שום תקוה כי אם על זה, על תפלה ותחנונים ושועה וצעקה וזעקה אליך שתקרבני ברחמיך לעבודתך באמת, ותכוף את יצרי ותכניע ותשבר את תאוותי, ותעשה עמי כחסדיך באפן שאזכה לסור מרע לגמרי, ולעשות הטוב בעיניך תמיד מעתה ועד עולם:

רבנו של עולם, דעתי קצרה ולבי אטום וידי כבדות לפרש ולבאר כל שיחתי לפניך. חוס וחמל עלי, חוסה עלי כרב רחמיך, ועורני שאזכה תמיד לשבח ולפאר את הצדיקים האמתיים בכל מיני שבח ועז ופאר וכבוד ותפארת, עד שאזכה על-ידי שבח הצדיקים לרומם את הדעת, עד שיהיה נמשך על-ידי הדעת הקדוש, טוב אמתי לתוך הדבור שלי. והיו כל דבורי דבורים טובים באמת, עד שאזכה מעתה שיהיו כל דבורי דבורים הנשמעים ונתקבלים בעיניך ובעיני כל באי עולם, וזכות וזכח הצדיקים אמתיים שגזכה לשבח ולפאר אותם, יגנו עלינו כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף, עד שגזכה לעורר על ידם קנה חכמה קנה בינה דקדשה, וזכה שישוכו לנו מחינו ודעתנו שנגזלו מאתנו על-ידי מעשינו הרעים, ואזכה להשלים דעתי בקדשה גדולה, עד שאזכה לקבל כל דבורי מהדעת הקדוש ולהמשיך טוב אמתי לתוך דבורי, עד שיהיו כל דבורי דבורים הנשמעים ונתקבלים תמיד, ולא יצא מפי שום דבור שאינו נשמע ונתקבל, רק תזכני ברחמיך הרבים ותהיה תמיד עם פי בעת דבורי, ותמשיך תמיד טוב אמתי לתוך כל הדבורים שלי, עד שכל דבורי יהיו דבורים הנשמעים ונתקבלים בעיני כל. הן כשאני צריך לפרש שיחתי לפניך ולהתחנן ולהעתיר ולהפציר אותך יהוה אלהי ואלהי אבותי על כל מה שחסר לי. אזכה תמיד לדבר לפניך דבורים טובים דברי חן ותחנונים, דבורים הנשמעים ונתקבלים אצלך, ויתקבלו ויכנסו דברי בלבך, באפן שתמלא כל משאלותי ברחמים ותקרבני אליך באמת, כי צרכי המה מרבים מאד מאד בגשמיות וברוחניות בלי שעור וערך, ואין לי שום משען ומבטח, כי אם על רחמיך הרבים וחסדיך הגדולים. והן כשאני רוצה לדבר לעצמי דברי כבושין ולהוכיח את עצמי, לבל אהיה עוד אכזר על גופי ונפשי ורוחי ונשמת, ואני רוצה לעורר רחמים על עצמי, ואזכה תמיד לדבר לעצמי דבורים הנשמעים ונתקבלים באפן שיכנסו דברי בלבי, ואזכה לעורר את עצמי לשוב אליך

תפלה לתורה כט

קצו

באמת, ולעזוב מעתה דרכי הרע ופעולתי המגוננות ומחשבותי המבלבלות מאד מאד. ואזכה מעתה לצמצם את דעתי ולקשר עצמי בקשר אמיץ וחזק אליך תמיד, ולא אניח את דעתי ולבכי להתחיל להטות לשום דבר תאוה חס ושלום, ולא לשום בלבול שבעולם ואזכה לסור מרע באמת, במחשבה ובדבור ובמעשה, ולכסף ולהשתוקק אליך תמיד באמונה שלמה, ולהרגיל עצמי בעבודתך באמת בכל לב, בגוף ונפש וממון, למסר הכל אליך ולהפקיר הכל בשביל רצונך הטוב. והן בשאני צריך ומכרח כפי רצונך הטוב, לדבר דבורים עם בני אדם לעוררם לעבודתך, או בשביל איזה חפץ וענין שהוא רצונך, תזכני ברחמיך תמיד ותמשיך טוב מאתך לכל דברי, באפן שיהיו דברי תמיד דבורים הנשמעים ונתקבלים בעיני כל, ולא אדבר דברים בטלים לעולם, רק כל דבורי יהיו דבורים טובים, דבורים שיבא מהם תועלת גדול לשמך ולעבודתך באמת, דבורים הנשמעים ונתקבלים, שאזכה לפעל על ידם דברים שהם רצונך הטוב באמת:

ובכן תרחם עלי אבי אב הרחמן, אב החסד, ותושיעני ותעזרני מהרה ותחמל עלי בחמלתך הגדולה ובחנינותיך האמתיים, ותזכני מעתה לתקון הכללי שהוא תקון הברית. ותמחל ותסלח לי על כל עונותי וחטאי ופשעי שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך, ובפרט מה שפגמתי לפניך בפגם הברית קדש מנעורי עד היום הזה, במחשבה דבור ומעשה, בראית העין ובשמיעת האזן ובשאר חושים, בשונג ובמזיד באנס וברצון, הן הפגמים שפגמתי בהתר, הן הפגמים של אסור, על הכל תמחל ותסלח לי אלוה סליחות, חנון המרבה לסלח. ותעזרני ותושיעני ותצילני מעתה מכל מיני פגם הברית, ותקדשני בקדשתך העליונה, עד שאזכה מהרה חושה לתקון הברית בשלמות. עזרני והושיעני אבי שבשמים, כי איני יודע כלל מה לדבר, כי אין שום לשון בעולם שאוכל לפרש שיהתי על ידו, רק אני צועק אליך לבד בקול מר, זעקה גדולה ומרה, באנחה ואנקה, בשועה וזעקה וזעקה, בכל מיני קולות וזעקות ואנחות שבעולם. קולי אל יהוה ואצעקה, קולי אל יהוה והאזין אלי. קולי אל יהוה אצעק קולי אל יהוה אתחנן. אליך יהוה אקרא ואל יהוה אתחנן. מה בצע בדמי ברדתי אל שחת היודך עפר הניגד אמתך. חוס וחמל עלי חוס ורחם עלי, עזרני והושיעני וזכני לתקון הברית באמת, כי עיני צופיות לרחמיך וחסדיך האמתיים לחסד חנם, וידי פרושות לחנינותיך. וכל עוד נפשי בי, אצעק ואשוע אליך ואשב ואיחל ואצפה לרחמיך, אם כבנים אם כעבדים, אם כבנים רחם עלי כרחם אב על בנים, ואם כעבדים עיני לך תלויות, עד שתחנני ותוציאני ממסגר ותחלצני מפגם הברית ותמלט נפשי מני שחת. ותשמרני ותצילני מעתה מכל מיני פגם הברית שבעולם, ביזים וברגלים ובעינים ובשאר חושים, במחשבה דבור ומעשה, בכלם אזכה להיות קדוש וטהור מכל מיני פגם הברית שבעולם. ותזכני מהרה לתקון הברית באמת, בתכלית השלמות, במדרגת צדיקים אמתיים, עד שאזכה על ידי תקון הברית לתקן כל החטאים והעונות

תפלה לתורה כט

והפשעים שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניה. וכל מיני פגמים שפגמתי בשם"ה לאוין שבתורה שהם כנגד שם"ה גידון, כלם אִזְכָּה לתקן על-ידי תקון הברית שהוא כלליות הגידון שהוא תקון הכללי, ואִזְכָּה לתקן ולזכור כל הדמים של כל השם"ה גידי. ותעביר ותבטל ותסיר מכל הדמים שלי כל מיני פגמים ועכירות ולכלוכים, שהטלתי בהם על-ידי הפגמים שפגמתי בשם"ה לאוין שבתורה. וברחמיך הרבים תסיר ותבטל כל מיני כתמים, שגרמתי להשכינה כביכול, על-ידי תגברת הדמים הרעים שהתגברו על-ידי עונותי המרבים, עד אשר גרמתי להשכינה כביכול, בהינת דם נדות הרבה מאד, עד אשר בעונותי ירדה השכינה בגלות גדול מאד, וגרמתי בעונותי הרבים אפרשותא בין קודשא בריך הוא ושכינתיה. היא ישבה בגוים לא מצאה מנוח, כמו שכתוב, הטא הטאה ירושלים על-כן לנדה היתה:

רבנו של עולם, מה אומר מה אדבר, האלהים מצא את עוני. נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעבר. חוס ורחם עלי ועשה למענך, ולמען הצדיקים אמתיים, ולמען שמך הגדול, ולמען צעקת ושאלת קודשא בריך הוא ושכינתיה, כמו שכתוב, יהוה ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאג ישאג על נוה, על נוה דיליה. אנכי חטאתי והוא אסור באזקים. והיא גם היא כמר תזעק בגלותה הגדול אשר נפרדה מדודה, והיא צועקת בקול מר נהי בכי תמרורים, קלני מראשי קלני מזרועי, אוי לנו כי שדדנו, אוי לנו על נפשנו, אוי נא לנו כי חטאנו, אוי על ימינו ושנותינו, אוי אוי לנו, כי אנחנו גרמנו כל זה על-ידי חטאינו ועונותינו ופשעינו המרבים, והיא מגעלת בחובין דידן, ולבושיה ובגדיה מלכלכים בכתמים מעונותינו. מה נאמר ומה נדבר, מלא רחמים, טהור עינים, טוב ומטיב לכל, חנון ורחום, עשה מה שתעשה, באפן שתזכנו לתקן כל זה חיש קל מהרה. וזכני לתקון הברית בשלמות, באפן שאזכנה על-ידי זה לתקן כל הפגמים שבעולם, ותמחל ותסלח ותכפר לי על כל חטאי ועונותי ופשעי ברחמיך הרבים. ותעורר ברחמיך הדעת דקדשה, ותמשוך ממנו לבנונית לברר וללבן ולזכור כל הדמים של כל השם"ה גידון שלי, עד שיתתקנו כל הפגמים והקלקולים שבהם. ותזכני לזרק תקונים לכל המקומות הצרים והדקים שאי אפשר שיגיע לשם שום תקון, ועל-ידי תקון הברית שתזכני ברחמיך, אזכנה לזרק תקונים גם לשם, עד שאזכנה לתקן כל מיני פגמים בשלמות גדול, בתכלית התקון כרצונך הטוב באמת, ותזכני מעתה ברחמיך הרבים, ותעזרני ותושיעני ותהיה עמי תמיד, ותשמר את לבושי ובגדי שלא יבא עליהם שום לכלוך ושום כתם ושום רבב, כי אתה לבד ידעת גדל הפגם הנוגע בהשכינה בעצמה, ובעולמות עליונים על-ידי פגם הבגדים כשאין שומרים אותם מכתמים ולכלוכים, והבגדים בעצמן דנין את האדם על זה כשאין שומרים אותם מכתמים. ובעונותי הרבים קשה וכבד עלי מאד גם דבר הזה לשמר את הבגדים מכתמים, כי אי אפשר שלא אסיח דעתי מהם, ובפרט בשעת עסק התורה והתפלה ושאר עסקים, ואז באים חס ושלום עליהם כתמים בהפסח הדעת. וכל זה גרמתי על-

תפלה לתורה כט

קצט

ידי עונותי המרבים ומחשבותי המבלבלות מאד, אשר על-ידי-זה איני זוכה לשמר את הבגדים ולהחזיקן בנקיות ולהצילן מכתמים ולכלוכים:

הן על כל אלה באתי לפרש שיחתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, מלא רחמים, גומל לחיבים טובות, נוראות בצדק תעננו אלהי ישענו מבטח כל קצוני ארץ וים רחוקים, נוראות הפלא למען שמך. ועזרני והושיעני שאזכה לתקן בחיי כל זה חיש קל מהרה, שאזכה מעתה לתקן תקון הברית בשלמות. ואזכה להרים ולעורר את הדעת דקדשה ולהמשיך לבנונית דקדשה מהדעת הקדוש, לתקן פגם כל הדמים של כל השס"ה גידין, שהם בנגד שס"ה לאוין שבתורה, ותזכני לתקן פגם כל הכתמים של הבגדים שלא שמרתי אותם עד הנה, ותמחל ותסלח לי על כל הפגמים האלה. ותעזרני מעתה ותשמרני ותצילני מכל חטא ועון ומכשול, ותעזרני מעתה לשמר את הבגדים והלבושים שלי לכבודן ולהחזיקן בנקיות, ותזכני שלא ימצא על כל בגדי ולבושי שום כתם ושום לכלוך ורכב כלל. ותגן בעדי ותשמרני אותי ואת בגדי תמיד, ויהיו גופי ונפשי ובגדי ולבושי כלם נקיים וטהורים וקדושים תמיד מעתה ועד עולם. ותמשיך ברחמיך מים חיים ממקור החיים, ויהיה נמשך באר מים חיים ונוזלים מן לבנון מן לבונא דמוחא קדישא, ושם תטהר את השכינה מנדתה, ותעלה אותה מגלותה ותשיב אל דודה באהבה ואחווה וריעות. וברחמיך הרבים תמשיך ותזרק עלינו מים טהורים האלה ותטהר אותנו ואת בגדינו מכל טמאותינו, ותקים בנו מקרא שכתוב, וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם. ותלבין חטאינו בשלג וכצמר כמו שכתוב, לכו נא ונוכחה יאמר יהוה אם יהיו חטאיכם בשנים בשלג ילבינו אם יאדימו כתולע בצמר יהיו. ונוכח לקים מקרא שכתוב, בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך אל יחסר:

ובכן תרחם עלי ברחמיך הרבים, ותהיה עמי תמיד ותורני ותלמדני בכל עת, איך להתנהג בענין דבורי עם בני אדם, שלא יצא מפי דבור שלא כרצונך, ולא אנלה שום סוד שאין צריכין לגלות, ותשמרני תמיד שלא אהיה חס ושלום בכלל הולך רכיל מגלה סוד. כי אין אתנו יודע עד מה, איזה דברי תורה צריכין לדבר בהם ולגלותם, ואיזה דברי תורה שאסור לאומרם ולגלותם, אשר עליהם נאמר, הולך רכיל מגלה סוד. עזרני תמיד ברחמיך שלא אעבר על לא תלך רכיל לעולם, הן בדברי תורה, הן בדברי חול בדברים שבין אדם לחברו, חוס וחנני והיה עם פי בעת הטיפי, ולא אומר דבר שלא כרצונך מעתה ועד עולם:

ורחם עלי והושיעני ותן לי פרנסתי מן השמים קדם שאצטרך לה. ותתן לי ולביתי להם לאכל ובגד ללבוש, לאכל לשבעה ולמכסה עתיק. ותזמין לי פרנסתי בלי שום טרחא ויגיעה כלל, בכבוד ולא בכזוי, בהתר ולא באסור, בנחת ולא בצער, מתחת ידך הרחבה והמלאה, ואל תצריכני לא לידי מתנת פשר ודם ולא לידי הלואתם. וכשם שנתת מזון ופרנסה לעמך ישראל במדבר ארבעים שנה, והורדת להם את

תפלה לתורה כט

המן מן השמים, ושמלתם לא בלתה מעליהם, בן תרחם עלינו ותפתח לנו את אוצרו הטוב מן השמים, ותזמין לנו פרנסותינו בנקל בלי שום טרח, ברוח גדול. ותציל אותנו תמיד מכל מיני דאגות פרנסה, ותשפיע לנו שכל ודעת מאתך לבטח בה תמיד, ואתה תכלכלני מן השמים אותי ואת ביתי ואת זרעי ואת כל אשר לי. ותשפיע לי כל מחסורי קדם שאצטרך להם, באפן שאוכל לעסק בתורתך ועבודתך תמיד באמת בכל לב ונפש, ולא יבא עלי שום בלבול בעולם מטרת הפרנסה כלל, כי אני משליך יְהִי עֲלֶיךָ לְבַד וְאַתָּה תְּכַלְכְּלֵנִי, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב, הַשֵּׁלֶךְ עַל יְהוָה יְהִיָּה וְהוּא יְכַלְכְּלֶךָ:

ועזרנו ברחמיך הרבים, שנוזכה לעשות משא ומתן באמונה, ותצילנו תמיד מכל מיני גזלות, ולא נגזל ולא נעשוק את חברינו לעולם אפלו שוה פרוטה, ולא נגע במוון וחפצי חברנו כלל, ולא נחמד שום דבר אשר לרענו. ותעזרנו ותושיענו, שבכל עת שנעסק במשא ומתן, יהיה כל כונתינו בעסק המשא ומתן רק לשמך ולעבודתך באמת, ונוזכה לכון בכל דבור ודבור ובכל הלוח והלוח שנגבר ונגל בשעת המשא ומתן, בכלם נכון תמיד בכל עת, שכל כונתינו בעשית המשא ומתן כדי שנוזכה לתן צדקה על ידי הרוח שגרויח בזה המשא ומתן, וכל עסקנו וחפצנו במשא ומתן יהיה רק בשביל זה לבד באמת, בשביל שנוזכה לתן צדקה מהרוח של המשא ומתן הזה. ותעזרני ותושיעני, שנוזכה לזכר זאת תמיד ולכון זאת בכל עת, בכל הלוח והלוח ובכל דבור ודבור ובכל תנועה ותנועה של המשא ומתן. ותפתח את לבנו ותנפנו לקים זאת באמת, שנוזכה לתן צדקה הרבה בכל עת לעניים הגונים וכשרים באמת, ותשפיע לנו שפע טובה וברכה, ונוזכה להחזיק ידי לומדי תורה ועובדי יהוה באמת. ונוזכה לקים מצות צדקה בשלמות ברצונך הטוב, ובכל טוב, ובסכר פנים יפות, ובשמחה גדולה וחדוה רבה ועצומה, עד שנוזכה על ידי הצדקה לרומם את המחין והדעת דקדשה ולתקן תקון הכללי של המשא ומתן. ונוזכה לתקן על ידי זה כל החטאים והפגמים במשא ומתן, ובתאות וחמדת המון, מנעורינו עד היום הזה, וזכות הצדקה יגן עלינו, כנשך יעיר קנו על גזליו ירחף. ותכפר בעדנו, וחטאנו בצדקה נפרק, ונוזכה על ידי הצדקה לתקון הכללי:

ורחם עלינו ועל פלטינו ועל פלטי עמך בית ישראל, ועזרנו והושיענו והקימנו מהרה מנפילתינו הגדולה והעמוקה מאד מאד, אשר ירדנו מטה מטה ונפלנו בגלות גדול מאד זה כמה שנים, בגוף ונפש, בגשמיית וברוחניות, בכלל ובפרט. מרא דעלמא כלא, סומך נופלים, חוס וחמל עלינו וסמך אותנו ברחמיך הרבים, ויקים בנו מקרא שכתוב, אל תשמחי אויבתי לי כי נפילתי קמתי כי אשב בחשך יהוה אור לי. שלח ידיך ממרום פצני והצילני מפנים רבים מיד בני נכר. חנני והקימני. דלו עיני למרום. ידך תכון עמי אף זרועך תאמצני. והוציאני והעלני מהרה מכל הנפילות והירידות, שירדתי ונפילתי עד הנה ונתרחקתי ממך ומעבודתך מאד. חוסה עלי כרב רחמיך, כי אתה ידעת כי אין מי שיעמד בעדנו בנפילתנו הגדולה הזאת אשר ירדנו פלאים,

תפלה לתורה כט

רא

כמו שכתוב, ותָרַד פְּלָאִים, אין עוזר לה. וכמו שכתוב, השלֵךְ מַשְׁמִים אֶרֶץ תַּפְאֶרֶת יִשְׂרָאֵל. מאגרא רמא לבירא עמיקתא. ואין מי שיעמד בעדנו ואין מי שיוכל להקים אותנו מנפילותינו כי אם אתה לבד. ותקים מקרא שכתוב, כמו שדרשו חכמינו זכרונם לברכה, נפלה ולא תוסיף לפול עוד. ותאמר אתה לישראל, קום בתולת ישראל. חוס וחמל עלינו ועזר לנו לתקן את מחנו ודעתנו על ידי תקון הברית באמת בשלמות. ותצילני מעתה מפל מיני נפילות מעבודתך חס ושלום, ותעזר לנו מעתה לעלות ולקום מהרה מכל הנפילות שנפלנו עד הנה, ותקים את סבת דויד הנופלת:

רבנו של עולם, אליך שפחתי את כפי, הקימי ואחיה לא תוכל להתעלם, מאחיק האביון, עזב תעזב, והקם תקים. והצילני אותי ואת זרעי ואת זרע זרעי ואת כל עמך בית ישראל, ותשמרנו ותמלטנו שלא יבא שום אחד מישראל לחלי נופל חס ושלום, ותרחם על עמך ישראל, על כל אותן שכבר באו להולאת המרה הזאת, ותרפאם ברחמיך הרבים רפואה שלמה, ותקים אותם מנפילתם ותשיבם לאיתנם, ותשלח להם מהרה רפואה שלמה מן השמים רפואת הנפש ורפואת הגוף, כי אל מלך רופא נאמן ורחמן אתה:

ורחם עלינו, והצל אותי ואת זרעי וכל עמך בית ישראל, מכל מיני שכרות של יין ושאר משקים המשכרין, ולא אבוא לידי שכרות לעולם, כי אתה גלית על ידי חכמיך הקדושים גדל הפגם הנורא של השכרות חס ושלום. חוס וחננו ורחם עלינו והצילנו משתיה מרבה המביאה לידי שכרות, ואפלו מעט השתיה המכרחת בשבתות וימים טובים, תזכני שתהיה השתיה בקדשה ובטהרה גדולה, ונזכה להרים את מחנו ודעתנו לשמך ולעבודתך על ידי מעט השתיה בימים הקדושים. ונזכה שלא יצא מפינו שום דבור שלא כרצונך, על ידי שתית היין או משקה המשכר, ולא נדבר אז שום דבור שאין צריכין לגלות, רק נזכה לדבר בקדשה ובטהרה דבורים שהם רצונך הטוב באמת, בשמחה ובטוב לבב, ולא נבוא לידי שכרות לעולם, ותצילני ברחמיך מיין המשכר, ותזכני ליין, המשמח אלהים ואנשים:

חוס וחננו ומלא משאלותינו ברחמים, וזכנו מהרה לתקון הכללי בשלמות בכל הבחינות. הן תקון הברית שהוא כלליות הגידין שהוא תקון הכללי של כל השם"ה לאוין שבתורה, הן תקון הכללי של הדבור על ידי שבח הצדיקים, הן תקון הכללי של המשא ומתן על ידי הצדקה, הן תקון הבגדים, לבלם תזכנו ברחמיך הרבים חיש קל מהרה. כי אתה ידעת, כי אי אפשר לנו לתקן כל דבר ודבר בפרטיות, כי הם רבים מאד, כי פגמנו הרבה מאד. רחם עלינו והושיענו מהרה למען שמך, וזכנו ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, לתקון הכללי באמת ובשלמות בכל הבחינות, ועשה למענך ולמען הצדיקי אמת ולא למעננו. ומעפר תקימינו ומאשפות דלותנו תרוממנו, ובכל התקונים הכלליים והפרטיים תתקננו, ובטובך הגדול תשביענו, ותשמע ותקבל צעקתנו ותפלתנו ותחנונינו, ובכל מיני טהרות וקדשות תטהרנו ותקדשנו, ותקים

תורה ל – מישראל דספינא

מהרה מקרא שכתוב, ועשיתי את אשר בחקי תלכו ומשפטי תשמרו ועשיתם. חננו ועננו ושמע קול תפלותינו כי אתה שומע תפלת כל פה עמוך ישראל ברחמים. ברוך אתה שומע תפלה:

תורה ל – מישראל דספינא

כי צריכין לזה רבי גדול מאד שיוכל להסביר שכל הגדול של השנת אלקות, ולהאיר גם בו. וכל מה שהוא קמן ביותר ומרחק ביותר מהשם יתברך, הוא צריך רבי גדול ביותר, כמו שראינו במצרים שהיו משקעים בארבעים ותשעה שערי ממאה, היו צריכים רבי גדול ונורא מאד, דהינו משה רבנו עליו השלום. כי כל מה שהחולה נחלה ביותר צריך רופא גדול ביותר. על-כן לא תמעה לומר: די לי אם אהיה מקרב אצל איש כשר פשוט המחזק ביראת השם ונכבד קצת, ולמה לי לבקש גדולות ולחזור אחר הצדיק הגדול דיקא, הלואי שאהיה מתחלה כמו איש כשר הזה (כמו שמועין בזה כמה אנשים) אל תמעה לומר בן, כי אדרבה כל אחד כפי מה שיודע בנפשו גדל פחיתותו ונגדל רחוקו שנתרחק מאד מהשם יתברך, כמו בן הוא צריך דיקא להתקרב להרבי האמת הגדול במעלה ביותר הרופא לנפשו, הגדול מאד ביותר, שיהיה אמן נפלא בזה שיוכל להלביש שכל עליון בזה, דהינו השנת אלקותו יתברך שמו לקמן ומרחק כמותו:

א. השנת אלקות אי אפשר להשיג כי אם על-ידי צמצומים רבים מעלה לעלול משכל עליון לשכל תחתון, כמו המלמד שמציע לתלמידו מתחלה הקדמות ושכליות קטנות, כדי להבינו על-ידי זה המבון, שהוא שכל עליון וגדול. וצריך כל אחד לחזור ולבקש מאד ולהתפלל להשם יתברך הרבה, שיוכה להתקרב להצדיק האמת, שיהיה רבי הגון ומלמד גדול ונורא בזה, שיהיה גדול במעלה כל כך, שיוכל להאיר ולהכניס בו ולהבינו שכל עליון וגדול בזה, דהינו השנת אלקות שזה עקר התכלית:

ב. וצריך לבקש אחר הרבי הגדול ביותר. (אמר הפעתיק, עין סנהדרין דף לב חנו רבנן צדק צדק תרדף הלך אחר בית דין יפה אחר רבי אליעזר ללוד אחר ר' יוחנן בן זבאי לבחור חיל ופרש מהרש"א הבית דין הנפה שבאותו הדור. וידוע כי הם היו היחידים בדורותיהם כי ר' יוחנן בן זבאי היה נשיא וראש הסנהדרין גדולה כמובא בספר יוחסין ד, י"ב. ושם ד' ל"ה. וכן רבי אליעזר הגדול היה היה התלמיד הגדול של ר' יוחנן בן זבאי, כמובא בספח דף כח עמוד א שכל ההנהגות שנהג רבי יוחנן בן זבאי, שלא שח שיחת חלין ולא הלך ד אמות בלא תורה ובלא תפלן וכיו' היה גם רבי אליעזר תלמידו נוהג אחריו. ועין באור החיים על פסוק זה שפרש שבא להזהיר העם לחזור אחר החכמים המפלגים ביותר שבהם, ולא להסתפק בקטנים כי אם לחזור ולהטריח בעל מנוי הדגנים אחר היותר ראויים מהם).

ג. וזה בחינת שערות, שהארות המחין יוצאין בהשערות, כי השכל העליון שהוא השנת אלקות הוא מתלבש בשכל התחתון. ואלו השערות הן בחינת שעורא דאתון דאורייתא (תקין ט). כי המצוות הם

פֿרשׂה פֿ"ח.ג, בַּחִינַת: "בַּעֲצָבוֹן תֵּאבְלָנָה" (בראשית ג, יז), וְנוֹפֵל מִזֶּה הַשֶּׁכֶל לְשִׁטּוֹת וּכְסִילוֹת וְעֲצָבוֹת. וְהַקְּלָפוֹת וְהַסְטֵרָא אַחֲרָא מְסַבֵּבִין אוֹתוֹ בְּסִבּוּבֵין דְּסְטֵרָא אַחֲרָא בַּחִינַת: "שָׁטוּ הָעַם וְלָקְטוּ" (במדבר יא, ח) 'בְּשִׁטּוֹתָא' (וּתְרֵי-הַקְּדוּשׁ חֲלָק בִּס"ב ס"ג), לְהַפְּרֵךְ מֵהַחֲכָמָה הַנִּלְשָׁמְסַבֵּב וְהוֹלֵךְ אַחֲרַיִם הַמָּמוֹן:

ה. וְכָל אֶחָד לְפִי בַּחִינַת הַחֲכָמָה תִּתְּנָה שְׂיֵשׁ לוֹ, כִּי יֵשׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד בַּחִינַת מַלְכוּת בַּחִינַת חֲכָמָה תִּתְּנָה, בִּן צָרִיךְ לְהַמְשִׁיךְ לְתוֹכָהּ חַיּוֹת. וְעַקֵּר הַחַיּוֹת הוּא מְאוּר הַפְּנִים בַּחִינַת: "בְּאוּר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים" (משלי טו, טו). עַל-בֵּן נִצְטוּיֵנו "שֶׁלֶשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֶת פְּנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ" (דברים טו, טז), בְּשֶׁבִיל לְקַבֵּל אוֹר הַפְּנִים הַמְּאִיר בְּשֶׁלֶשׁ רִגְלִים, שְׁעַל-יְדֵי זֶה מְחַיֵּין אֶת הַשֶּׁכֶל הַנִּלְשָׁמְסַבֵּב, שְׁעַל יְדוֹ פְּאִים לְהַשְׁנֵת אֱלֻקוֹת. וְעַל-יְדֵי הַשְׁמָחָה בְּשֶׁלֶשׁ רִגְלִים זֹכִין לְאוּר הַפְּנִים, כִּי עַקֵּר אוֹר הַפְּנִים הוּא שְׁמָחָה בְּמִוֹ שְׁכֵתוֹב: "לֵב שְׁמַח יִיטֵב פְּנִים" (משלי טו, יג):

ו. וּכְפִי מַה שְׁמַרְבִּין לַעֲשׂוֹת מִצְוֹת בְּכָל הַשָּׁנָה, בִּן זֹכִין לְשְׁמָחָה בְּשֶׁלֶשׁ רִגְלִים, כִּי עַקֵּר הַשְׁמָחָה הִיא מִן הַמִּצְוֹת. וְעַקֵּר הַשְׁמָחָה הִיא בְּלֵב, כִּי כָּל אֶחָד כְּפִי מַה דְּמִשְׁעַר בְּלֵבָה גְּדֵלַת הַבוּרָא יִתְּבַרֵךְ וַיַּחֲדוּ וַאֲחֵדוֹתוֹ יִתְּבַרֵךְ שָׁמוּ, רְאוּי לוֹ לְשִׁמְחָה מְאֹד בְּכָל מִצְוָה וּמִצְוָה שְׁעוֹשָׂה, שְׁזֹכֶה לַעֲשׂוֹת רְצוֹן הַשֵּׁם יִתְּבַרֵךְ הַבוּרָא הַיְחִיד הַקְּדָמוֹן הַנִּצְחִי יִתְּבַרֵךְ שָׁמוּ לְנִצְחָה. וְעַקֵּר הַשְׁמָחָה שָׁל כָּל הַמִּצְוֹת שְׁעוֹשִׂין בְּכָל הַשָּׁנָה הִיא בְּלֵב, בְּמִוֹ שְׁכֵתוֹב: "נָתַתְּ שְׁמָחָה בְּלִבִּי" (תהלים ה, ח). וְהַלֵּב שָׁל

חֲכָמַת הַבוּרָא יִתְּבַרֵךְ שָׁמוּ, כִּי כָּל מִצְוָה וּמִצְוָה יֵשׁ לָהּ שְׁעוּרִים אַחֲרִים וּגְבוּלִים וְאוֹתוֹת וְתִבּוֹת וְעֲנִינִים, שְׁהֵם צְמֻצְמוּמִים שְׁמֻצְמָצֵם בְּהֵם חֲכָמָתוֹ יִתְּבַרֵךְ שָׁמוּ, שְׁזֶה בַּחִינַת הַתְּלַבְּשׁוֹת הַנִּלְשָׁמְסַבֵּב, לְהַשִּׁיג עַל יְדָם הַשְּׁנֵת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְּבַרֵךְ, וְכָל אוֹת וְאוֹת שְׁבַתְּוֵרָה וְכָל מִצְוָה הִיא בַּחִינַת צְמֻצְמוּם הַנִּלְשָׁמְסַבֵּב עַל-בֵּן עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת מִמְּשִׁיכֵין הַשְּׁנֵת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְּבַרֵךְ. (אמר הַמַּעֲשִׂי: וְהוּוֹ לְשׁוֹן הַשְּׁנֵת הַנִּיגוּה סוּף פֶּרֶק א, הַלְכוֹת שְׁבַת הַנִּיגוּת וְהַמַּעֲשִׂוֹת הַרִי הֵם בְּהַרְרִים הַתְּלוּיִים בְּשַׁעֲרָה. וּפֶרֶשׁ רַבִּי עֻבְדִּיהַ מְכַרְשֵׁנִי שְׁהֵן תְּלוּיֹת בְּרָמָוּ בְּמַקְרָא מוּעֵט כְּהַר הַתְּלוּי בְּשַׁעֲרוֹת הַרְאֵשׁ עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.)

ז. וְלִזְבוֹת לְשֶׁכֶל הַתְּחַתּוֹן הַנִּלְשָׁמְסַבֵּב אֶפְשָׁר כִּי אִם עַל-יְדֵי שְׁיֵהִיה שׁוֹנָא בְּצַע, שְׁיֵשׁנָא אֶת הַמָּמוֹן בְּתַכְלִית הַשְּׁנָאָה. כִּי הַשֶּׁכֶל הַתְּחַתּוֹן הוּא בַּחִינַת שְׁעֵרָא אֶכְמָא (תקון ט, בַּחִינַת בַּת עֵין, דְּהִינוּ הַשְּׁחֹר שְׁבַעֵין בַּחִינַת: "שְׁחֹרָה אָנִי וְנִאֲוָה" (שיר השירים א, ח). כִּי הַשְּׁחֹרָה הוּא מְקַבֵּץ וּמְצַמְצֵם כָּל הַדְּבָרִים הַגְּדוּלִים וְנִבְלָלִין וְנִרְאִין בְּתוֹכוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה רוֹאִין וּמִשְׁיִגִּין הַדְּבָר שְׁרוֹאִין. בִּן הַשֶּׁכֶל הַזֶּה הוּא בַּחִינַת שְׁחֹרָה שְׁמֻצְמָצֵם בּוֹ נִאֲוָה וַיְפִי שְׁבַשְׁכָּל הַעֲלִיּוֹן הַנִּלְשָׁמְסַבֵּב. וְשְׁעֵרָא אֶכְמָא וְכֵן שׁוֹנָא בְּצַע הוּא מְסַטְרָא דְּמַלְכוּתָא, כִּי הַשֶּׁכֶל הַתְּחַתּוֹן הוּא בַּחִינַת מַלְכוּת, שְׁהוּא בַּחִינַת חֲכָמָה תִּתְּנָה שְׁבַכָּל עוֹלָם וְעוֹלָם, שְׁהוּא מְנַהִיג אוֹתוֹ הָעוֹלָם. אֲבָל עַל-יְדֵי אַהֲבַת מָמוֹן הוּא נוֹפֵל לְאֶכְמָא דְּסְטֵרָא אַחֲרָא בַּחִינַת (תקון ט): שְׁבַתְּוֵי פְּתִיָא אֶכְמָא מְרָה שְׁחֹרָה וּפְרוּשׁ כְּלֵי חַרֵם שְׁחֹר כֵּן הוּא בְּעֵרוּךְ עֵרֶךְ פְּתִיָא, וּבְמַדְרֵשׁ רַבָּה

כל השנה הם השלש רגלים בחינת: "אלה מועדי ה'" (ויקרא כג, ה), ראשי-תבות אמי' שהיא 'אם לבינה ובינה לבא', והשמחה הנ"ל מתקבץ אל הלב שהם השלש רגלים, ועל-כן הם ימי שמחה. וצריך כל אחד להתגבר מאד להמשיך על עצמו השמחה הקרושה הזאת של המצוות שהוא שמחת יום-טוב בכל השנה בלה. מכל-שכן וכל-שכן ביום טוב קדש בעצמו, שאז חיבים לשמח מאד כמו שכתוב: "ושמחת בחגך" (דברים טז, יד). כי אז מתקבץ יחד השמחה של כל המצוות אשר אין שעור וערך לשמחה הזאת, באשר יבין כל אחד בלבו כנ"ל. ועל-ידי השמחה בשלש רגלים זוכין להשגת אלקות כנ"ל. וזה בחינת: 'חיב אדם להקביל פני רבו ברגל' (ספד כ"ז), כדי לקבל אור הפנים ולהחיות את בחינת המלכות כנ"ל:

האמות בלם הם תחת החכמה תתאה ויונקים משם. ומי יוכל לסבל את קול הצעקה והועקה הגדולה כשנופל בחינת המלכות הוא השכל הנ"ל אליהם, בבחינת: "ועקת מושל בכסילים" (קהלת ט"ו) כשרוצה הכסיל (בחינת מלך וכן וכסיל (קהלת ט) הוא היצר הרע בחינת מלכות דספרא אחרא במבאר בסימן א') להתחכם, שמתגברים להמשיך לתוך החכמות שלהם שהם כסילות באמת, את בחינת החכמה האמתית שהוא השכל הנ"ל של השגת אלקות, ואומרים שרק הם חכמים ואין חכמה גדולה כחכמתם המטעית, אשר כל יניקתה מנפילת השכל הנ"ל, והקדוש-ברוך-הוא בעצמו כפיכול שואג על זה בבחינת: "שואג ישאג על נוהו" (ירמיה כ"ה ל) 'על נוה דילה', בחינת המלכות שנופל חס ושלום בגליות של הארבע מלכויות דספרא אחרא, שהם הארבע גליות:

ז. ועקר השכל הוא רק השכל האמתי של הצדיקי אמת, שעל-ידי-זה השכל זוכין להשגת אלקות, להכניס השגת אלקות לכל הנלוים אליהם, וכל החכמות החיצוניות הם כסילות גמור נגד זה השכל. ולפעמים בעוונותינו הרבים כשנופל זה השכל הנ"ל אליהם להעבוי"ם והספרא אחרא, ואזי הם מתגברים בחכמתם וממשלתם, ואזי מתגבר חס ושלום ממשלת העבוי"ם בשיונקים יותר מהראוי להם חס ושלום משכל הנ"ל, שהוא בחינת מלכות דקדשה, בחינת חכמה תתאה שבכל עולם ועולם מארבעה עולמות, שהיא בחינת החכמה המנהגת אותו העולם, וכל החכמות של

ה. וצריך כל אחד לראות לחתך ולהבדיל ולהעלות החכמה הנ"ל מבין הארבע גליות, ולהחזירה לשרשה. וזה זוכין על-ידי צדקה וחסד שעושים, שעל-ידי-זה מעלין השכל הנ"ל מהגלות, ומכניעין ממשלת העבוי"ם. על-כן צריך כל אחד לפי בחינתו להשתדל תמיד ולראות להוציא השכינה מהגלות הינו השכל הנ"ל על-ידי חסד. ועל-ידי-זה מכניעין חכמות חיצוניות ונצולין מעל מלכות הרשעה, וזוכין להשגת אלקותו יתברך:

ט. וכנגד הארבע מלכויות דקדשה של הארבעה עולמות (אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, כידוע), יצאו מאברהם אבינו איש

י. וכנגד הארבעה הנ"ל יש בכל יום טוב ארבע מצוות להעלות הדלת בבחינות מלכות דקדשה מהסמרא אחרא, לבטל ארבע מלכיות דסמרא אחרא. בפסח הם ארבע בוסות, ובשבעות הוא סדר המשנה ולמוד התורה, שהיא ארבע פעמים ביד כל אחד כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (ערוכין נ"ד), ובספות הם ארבעה מינים, הכל כנגד בחינת הארבע מלכיות דקדשה שצריכין אז להעלותם אל אור הפנים על ידי שמחת המצוות שמתקבצים לתוך הרגלים כנ"ל. וצריכין לזה ביום טוב לשוב בתשובה מתוך שמחה, ועל ידי זה מקרבינ את הנאלה:

יא. ועקר התגלות החסד הנ"ל הוא על ידי שמקבלין תוכחה ומוסר מהצדיקי אמת, ואף על פי שתוכחתם לפעמים בדרך בזיון שמבזים אותנו, ועל ידי זה זוכין לעשות צדקה וחסד:

יב. וצריכין אנו לקבל תוכחה מהצדיקים, אף על פי שמבזין אותנו לפעמים. כי צריכין אנו לדון אותם לכהן זכות, כי אין אדם נתפס על צערו (בבא בתרא ס"ז), כי סובלים צער גדול מאתנו, כי כל העסקים והשיחות חלין שלנו הוא בנדאי רעה אצלם, אך אפלו גם טובתנו הינו התפלה שהיא בערכנו טוב, (אמר המעתיק: כמו שכתוב: "נקת טוב" (הושע י"ג). פרוש רש"י: וקבל הודיה מאתנו שנאמר טוב להודות לה. ואמרו חכמינו ז"ל, במדרש תנחומא פרשת קרח, וגם במדרש רבה שם: טוב בנימטריא י"ו. ותפלה י"ט ברכות והוצא מהן ברכת המינים, שתקנו ביבנה ו"את צמח דוד" שתקנו ע"ש "בחנני יהוה ונסני" (תהלים כ"ג וכו'). היא גם כן רעה אצלם, כי תפלתנו מבלבלת אותם

החסד ארבעה בנים, שהם בחינת: "כנגד ארבעה בנים דברה תורה; חכם ורשע ותם ושאינו יודע לשאל". כי יצחק הוא בחינת: "בן חכם ישמח אב" (משלי י"א), ועשו הוא בן רשע, ויעקב הוא בן תם כמו שכתוב: "ויעקב איש תם" (בראשית כ"ה), וישמעאל הוא בחינת בן שאינו יודע לשאל, הינו לעשות תשובה ולשאל כפרה מהשם יתברך על העוונות שאינם ידועים לו, שזה עקר התשובה בבחינת: "אשר לא גזלתי אז אשוב" (תהלים ס"ט), וזה בחינת אברהם תקן שחרי"ת נוטריקון שאינו יודע חכם רשע תם, שהם בחינת הארבע מלכיות כנ"ל.

(אמר המעתיק: אצילות בחינת חכמה, בחינת יצחק, ובריאה בחינת בינה, ותשובה בחינת ישמעאל, שעשה תשובה כמאמר חכמינו ז"ל (בבא בתרא דף ס"ז). ויצירה בחינת: "ויעקב איש תם" (בראשית כ"ה), בחינת: "אמת ליעקב" (מ"כה ז"כ), בבחינת: ואו בידוע ועשה נגד עשו אשר ברבו שולטים הקלפות והרשעים בידוע.) ושחרית בחינת שחרות בחינת השכל התחתון הנ"ל שזכה לתקנו על ידי שהיה שונא בצע, כי מאס ממון סדום כמו שכתוב: "אם מחוט ועד שרוף נעל" (בראשית י"ד, כ"ג), ועשה תמיד חסד להעלות המלכות דקדשה מהסמרא אחרא, ועל בן רדף אחר הארבעה מלכים כדי להכניעם, שהן בחינת הארבע מלכיות דסמרא אחרא. (אמר המעתיק: והעלה המלכות דקדשה מהם כמאמר חכמינו ז"ל מדרש רבה, פרשת לך לך. והובא בפרוש רש"י שם: עמק המלך. שהשוו שם כל האמות והמליכו את אברהם עליהם לנשיא

אלקים ולקצין.)

כי הוא מורח ומרגיש בתפלות שמקבל מהן את כל אחד ואחד כפי מה שהוא, כי כל הערובים של כל אחד הם בתוך התפלה:

יה. והצדיק יודע איזו תפלה באה מהבשרים ואיזו תפלה מהאחרים, ועל-ידיה יודע להוכיחם. כי על-ידי העזות והתורה של כל אחד ואחד, על-ידיה יודע אם תפלתו היתה כהגון או לאו. כי יש שני מיני עזות, יש עזות דקדשה ויש עזות דסטרא אחרא, ואי אפשר לזכות לתורה כי אם על-ידי עזות דקדשה, להיות עז כגמר כנגד המונעים וחולקים כמו שכתוב ב"שלחן-ערוך" (ארח חיים סימן א), 'שלא יתבייש מפני המלעיגים'. וכפי העזות דקדשה, בן זוכה לתורה לקבל ולהמשיך הדושי תורה אמתיים בעולם, ולהפך מי שיש לו עזות דסטרא אחרא, מקבל תורה מהסטרא אחרא. וכפי התורה שמקבל כפי העזות, בן זוכה לתפלה, כי גם עקר התפלה היא על-ידי עזות דקדשה, שצריכין להעז פניו כנגדו יתברך ולבקש ממנו על כל מה שצריך, ואפלו לעשות פלאות עמו, כי אם ירצה להתבייש ממנו יתברך לפי מעשיו, ולפי גדלת הבורא יתברך, בודאי לא יוכל לפתח פה להתפלל כלל. על-כן כפי העזות דקדשה שיש לו כנגד המונעים, בן זוכה לתורת אמת כנ"ל, וכמו בן זוכה לתפלה בכונה. ועל-כן הצדיק, על-ידי שרואה העזות והתורה של כל אחד ואחד, על-ידיה יודע את התפלה שבלבבה אותו, מאיזה מהם באה, ועל-ידיה יודע להוכיח אותו:

מאד, כי היא מערבבת במחשבות זרות ובלבולים הרבה. והתפלות האלו עם כל הערובים באים אל הצדיקים להעלותם, ועל-כן מוכיחין אותנו לפעמים בדרך בזיון, אבל צריכים אנו לקבל תוכחתם כנ"ל:

יג. ועל-כן נקראין הערובים והבלבולים תהלה, כמו שכתוב: "ובמלאכיו ישים תהלה" (איוב ד, יח), מחמת שהם באים דיקא בעת התהלה והתפלה. והוא בשתי בחינות: או שבאים להתתקן, כי עכשו הוא הזמן לזה, כי יש בהם ניצוצות קדושים שצריכין תקון, או בבחינה אחרת, שבאין לבלבל אותו מתפלתו מחמת שאינו ראוי להתפלל. וצריך להתגבר מאד מאד על אלו הערובים והמחשבות זרות שבאין אז, כי כל השטותים והמחשבות שחושב האדם לפעמים, וכל הערוב הדעת שיש לאדם בכל היום באיזה עת שיהיה, הכל באשר לכל בא דיקא בעת התפלה, ומשמיע את עצמו אז דיקא, ומבלבל את מחשבת האדם מאד בשעת התפלה דיקא, ובאים ועולים על לבו אז דיקא. על-כן צריכין אז התגברות גדול מאד על המחשבות והבלבולים אלו. ועם כל זה והבלבולים הנ"ל, באים התפלות אל הצדיקים להעלותן בחינת: "ותהלתי אחטם לך" (ישעיה מה, ט), שבאין כל התהלות להצדיק שהוא בחינת משיח בחינת חטם בחינת: "רוח אפנו משיח ה'" (איכה ה, כ), כי משיח מורח ודאין בבחינת: "והריחו ביראת ה'" (ישעיה יא, ט), הינו בתפלות שהן בחינת: "יראת ה' היא תהלה" (משלי לא, ט).

תַּפְלָה לְתוֹרָה ל

רז

וּשְׂאֵל אוֹתוֹ "הַקּוֹלֶךָ זֶה בְּנֵי דָוִד" (שְׁמוּאֵל-א' כד, טו), שְׁתַּמְּחָה שְׂאוּל עַל קוֹלוֹ, וְהַבֵּין שֶׁהוּא קוֹל שֶׁל מֶלֶךְ מִמָּשׁ, וְרָצָה לְשִׂאת וּלְהַגְבִּיחַ קוֹלוֹ לְמַעַלָּה מִמֶּנּוּ וְלֹא יָכֹל. וְזָהוּ: "וַיִּשְׂא שְׂאוּל אֶת קוֹלוֹ וַיִּבְרַךְ" (שם) שֶׁהָיָה נִמְוָךְ בְּבַחֲיַנַת קוֹל שֶׁל בְּכִיָּה, וְאָז אָמַר לְדָוִד: "יָדַעְתִּי כִּי מֶלֶךְ תִּמְלֹךְ" כִּי יָדַע זֶה עַל-יָדֵי הַקּוֹל בְּנִי-ל:

טו. מִקּוֹלוֹ שֶׁל אָדָם יְכוּלִין לִידַע אֵת בַּחֲיַנַת הַמַּלְכוּת שְׁלוֹ. כִּי יֵשׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד בַּחֲיַנַת מַלְכוּת, וְהִיא נִבְרַת בְּקוֹלוֹ, כִּי יֵשׁ "קוֹל עֲנוֹת גְּבוּרָה" וְכו' (שְׁמוֹת לב, יח), כְּפִי בַחֲיַנַת הַמַּלְכוּת שֶׁל כָּל אֶחָד. וְעַל-כֵּן הַבֵּין שְׂאוּל בְּקוֹלוֹ שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ, עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שֶׁהוּא חֹזֵק בְּבַחֲיַנַת הַמַּלְכוּת,

תַּפְלָה לְתוֹרָה ל

לְזוֹ אֶדְר הַיְלוּקָא דְמִשְׁחָה רַבְנּוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם

(ל) בְּאֵיל תַּעֲרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם בֶּן נִפְשֵׁי תַעֲרַג אֱלֹהֶיךָ אֱלֹהִים. צְמֵאָה נִפְשֵׁי לְאֱלֹהִים לְאֵל חַי מְתֵי אָבוּא וְאַרְאָה פְּנֵי אֱלֹהִים כִּי אַתָּה יְהוָה לְבַד יָדַעְתָּ גְּדֻלְתְּךָ וּגְבוּרְתְּךָ וְתַפְאֲרְתְּךָ וְרוּמְמוֹתְךָ וְהִתְנַשְׂאוֹתְךָ, כִּי לְגְדֻלְתְּךָ אֵין חֶקֶר וְהִשְׁנַת אֱלֹהוֹתְךָ מְרַמֵּם וּמְנַשֵּׂא מְאֹד, כִּי לֵית מַחְשְׁבָה תַפִּיסָא בְךָ כְּלָל. אֲבָל מַעֲצָם רַחֲמֵנוֹתְךָ וְחִנּוּנוֹתְךָ אֲשֶׁר אַתָּה חַפֵּץ לְהַטִּיב לְבְרִיּוֹתֶיךָ, עֲשִׂיתָ פְעֻלוֹת גְּדוּלוֹת וְסַבְבַּת סַבוֹת רַבּוֹת, וְצִמְצַמְתָּ הִשְׁנַת אֱלֹהוֹתְךָ בְּכִמְהָ צִמְצוּמִים שׁוֹנִים, מַעֲלָה לְעֹלוֹל, מִשְׁכָּל עֲלִיּוֹן לְשִׁכָּל תַּחְתּוֹן, וְנִתְתָּ כַח לְצַדִּיקֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים לְהַשִּׁיג הִשְׁנַת אֱלֹהוֹתְךָ וַיִּדְעֵת רוּמְמוֹתְךָ, וְחִנּוּנְתָּ אוֹתָם דַּעָה בִינָה וְהַשְׁכָּל, אֲשֶׁר בַּעֲצָם בִּינְתָם יֵשׁ לָהֶם כַּח לְהַכְנִים הִשְׁנַת אֱלֹהוֹתְךָ גַּם בְּדַעְתָּנוּ הַפְּחוּתָהּ, כִּי אֲשֶׁר הִתְחַלַּת לְגֻלוֹת הִשְׁנַת אֱלֹהוֹתְךָ עַל-יָדֵי מִשְׁחָה גְבִיָּאךָ נֶאֱמַן בֵּיתְךָ, אֲשֶׁר הוּצִיאָנוּ מִמִּצְרַיִם מִמַּט שְׁעָרֵי טְמֵאָה וְהַכְנִיסָנוּ בְּמַט שְׁעָרֵי קִדְשָׁה, וְקָרַב אוֹתָנוּ אֵלֶיךָ וְלַעֲבוֹדְתְּךָ, וְנָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת הַקְּדוּשִׁים, שֶׁהֵם כָּלֵם שְׁעוּרִים וְצִמְצוּמִים לְהַשִּׁיג עַל יָדָם הִשְׁנַת אֱלֹהוֹתְךָ, כִּי עַל-יָדֵי כָל מִצְוָה וּמִצְוָה וְעַל-יָדֵי כָל אוֹת וְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה שֶׁבְּכַתָּב וּבַעַל פֶּה, כִּי שְׂאָנוּ זוֹכִים לַעֲשׂוֹתָם בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה כְּרָאוּי, יֵשׁ לָנוּ כַח לְהַמְשִׁיךְ לָנוּ דַעַת לְהַשִּׁיג אֱלֹהוֹתְךָ עַל-יָדֵי כְּמָה שְׁעוּרִים וְצִמְצוּמִים שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עִמָּנוּ עַל-יָדֵי מִשְׁחָה רַבְנּוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, אֲשֶׁר הוּא הָאִיר עֵינֵינוּ, וְהוּצִיאָנוּ מֵאֲפֵלָה לְאוֹרָה מַחְשָׁךְ לְאוֹר גְּדוֹל, מַעֲמִקֵי הַגְּלוּת בְּגוֹף וּנְפֶשׁ וּמְמוֹן, מִמַּט שְׁעָרֵי טְמֵאָה לְמַט שְׁעָרֵי קִדְשָׁה, כִּי מַעֲצָם גְּדֻלַת מַעֲלַת מִשְׁחָה רַבְנּוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, הִיָּה יְכוּל לְהַכְנִים הִשְׁנַת אֱלֹהוֹתְךָ אֲפֵלוּ לְאֲנָשִׁים פְּחוּתִים בְּדִיּוּטָא הִתְחַתּוּנָה מְאֹד, כְּמִנּוּ הַיּוֹם:

וְעַתָּה בְּאֵתִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אָבוֹתַי, גְּדֹל הַעֲצָה וְרַב הָעֲלִילָיָה. לְמַדְנֵי וְהוֹרְנֵי, בְּאֵיזָה דְרָךְ בְּאֵיזָה אֲפֶן בְּאֵיזָה זְכוּת בְּאֵיזָה עֲצָה וְתַחֲבוּלָה, אֲזַכֶּה אֲנֹכִי גַם בֶּן לְהַשִּׁיג הִשְׁנַת אֱלֹהוֹתְךָ אֲשֶׁר לְכָךְ נּוֹצְרֵתִי, כִּי אֲשֶׁר אַתָּה יָדַעְתָּ כִּי לֹא נִבְרָאתִי בְּעוֹלָם הַשְּׁפָל הַזֶּה, אֲלֵא בְּדִי לְדְרָךְ אַחַר הַתְּכַלִּית הַטּוֹב הַזֶּה, לְהַשִּׁיג הִשְׁנַת אֱלֹהוֹתְךָ יַתְבָּרַךְ:

תפלה לתורה ל

רבונו של עולם, אתה ידעת גדל התרחקותי מהשגת אלהות, כי לא די שלא נזהרתי לקיים כל דברי תורתך ומצוותיך, אשר על ידם זוכין להשיג אותך כל חד לפום מה דמשער בלביה, כמו שכתוב. נודע בשערים בעלה. כל חד לפום מה דמשער בלביה. אף גם עשיתי מה שעשיתי ופגמתי מה שפגמתי וקלקלתי מה שקלקלתי, הטאתי עויתי ופשעתי והרע בעיניך עשיתי בשאט בנפש בזדון ובמעל, עד אשר נתרחקתי ממך כמו שנתרחקתי בתכלית תכלית הרחוק, כי על ידי כל חטא ועון ופגם, קלקלתי צנור ושכיל ונתיב של החכמה והפינה והדעת, אשר על ידם הייתי יכול להשיג השגת אלהותך, עד אשר ברב עונותי המרבים מאד בלי שעור וערך ומספר, וכברו מחול ימים ורבו מעפר הארץ ועצמו משערות ראשינו, על ידי זה קלקלתי והרסתי והחרבתי כל מיני צנורות ושכילים ונתיבות החכמה הקדושה והחרבתי הדרכים אשר על ידם משיגין אותך. ובכל פעם הוספתי חטאים על חטאים ועונות על עונות ופשעים על פשעים רבים ועצומים מאד מאד, עד אשר עונותי עברו ראשי כמשא כבד וכברו ממני, עד אשר על ידי זה עשיתי כמה וכמה אלפים ורבבות מחצות ברזל ומסכים המבדילים ביני ובין השגתך:

מרא דעלמא כלא, אתה ידעת כי אין מי שיוכל להכניס בנו השגת אלהות, כי אם צדיקי הדור האמתיים הגדולים במעלה מאד מאד, כי לפי עצם ירדתנו והתרחקותנו ממך מאד, וכפי פחיתות נפשנו שאנו יודעים בעצמנו, אנו צריכים עכשיו מנהיג אמת שיהיה גדול במעלה מפלגת ועצומה מאד מאד, כי כל מה שהחולה נחלש ביותר, הוא צריך רופא גדול ביותר. וישראל במצרים שהיו במדרגה פחותה מאד במט שערי טמאה, לא היה מי שיוכל לעזור להם כי אם משה רבנו עליו השלום. ועכשיו שנפלנו בגלות גדול בגוף ונפש יותר ויותר מגלות מצרים, בודאי אין מי שיוכל לעזור אותנו כי אם הצדיק הגדול במעלה מאד שיהיה בבחינת משה רבנו. ולא די שאין אנו זוכין להתקרב לצדיק אמת כזה, אף גם בעונותינו הרבים שפכת חמתך עלינו, ולקחת מאתנו כל מאורי עינינו, כל צדיקינו האמתיים הגדולים במעלה מפלגת ועצומה מאד, ומה נעשה עכשיו בעת הזאת, בפרט איש כמוני, חולה כמוני, מרפא ומענה ביסורי הנפש והגוף כמוני, נגוע ומכה ומטרף ומבלבל, איש מכאבות וידוע חלי, מלא פשעים רבים ועצומים בלי שעור, מכף רגל ועד ראש אין בי מתום פצע וחבורה ומכה טרחה. מה אומר ומה אדבר ומה אצטדק, מי יחמל עלי ומי יקום בעדי. אבי שבשמים, אתה ידעת את כל לבבי, ראה עניי וחלצני, רואה בעלבון עלובים ראה בעלבוני, החומל על דל חמל על דלותנו. מציל עני מחזק ממנו ועני ואביון מגוזלו. הצל והושיע עני ואביון כמוני, הוציאני מבין שני הפכירים, הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי, כי אני מודה ומתודה לפניך בכל לב ונפש, שאני בעצמי החיב בכל אלה מתחלה ועד סוף. אבל מה אעשה אבי שבשמים, כי אני דומה בעיני פאלו הייתי תפוס ברשת, וכאסור בכבלי ברזל ונדלתות נהשת, ואין לי שום

תפלה לתורה ל

רט

תקוה כי אם לרחמיך וחסדיך וחנינותיך האמתיים, כמו שהודעת למשה רבנו שאתה חונן ומרחם אף-על-פי שאינם כדאים והגונים לרחם עליהם כמו שכתוב, ויאמר אני אעביר כל טובי על פניך וקראתי בשם יהוה לפניך וחנותי את אשר אחזן ורחמתי את אשר ארחם. ודרשו רבותינו זכרונם לברכה אף-על-פי שאינו כדאי לחון, אף-על-פי שאינו כדאי לרחם. הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך בי יכתירו צדיקים כי תגמל עלי:

עזרני והושיעני ומחל לי על כל עונותי הרבים, ותקנני בעצה טובה מלפניך והושיעני מהרה למען שמך, וזכני להתקרב אליך באמת מעתה ועד עולם. ועשה מה שתעשה, באפן שאזכה להשיג השגת אלהותך, באמת ובאמונה שלמה בקדשה ובטהרה גדולה ובענוה אמתיית, ברצונך וברצון צדיקיך האמתיים. והגן בעדי ושמרני והצילני מתאות ממון שלא יעלה על לבי שום חמדה ותאוה לממון כלל, ואזכה להיות שונא בצע לשנא את הממון בתכלית השנאה, ותצילני מטרדת הפרנסה ומיגיעת ורדיפת העולם הזה, ולא אכלכל את דעתי ולא אטריד את מחשבותי בשום דבר מעסקי העולם הזה כלל, רק כל מחשבותי והקמתי ובינתי ודעתי ולבי ונפשי וגופי יהיו תמיד חבוקים ודבוקים בך ותאבים אליך ומשתוקקים לרוממותך באמת ובאמונה שלמה, עד שאזכה לחכמה שלמה דקדשה, לחכמה תתאה ולחכמה עלאה, עד שאזכה להשיג תמיד השגת אלהותך באמת ובאמונה שלמה. ותזכני מיד להשגות חדשות אמתייות בידיעת רוממותך ובתשוקת אמונתך הקדושה, ותחנני מאתך דעה בינה והשכל, עד שאזכה ברחמיך להכניס השגת אלהותך גם בשאר אנשים רבים, בקדשה ובטהרה גדולה ברצונך הטוב. ואזכה ברחמיך לגלות ולפרסם אלהותך ורוממותך ואדנותך לכל באי עולם, וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו. ויתברך וישתבח שמך מלכנו בפי כל, ויתגלה ויתרומם ויתפאר ויתנשא ויתעלה מלכותך לעולם ועד, ויאמר כל אשר נשמה באפו יהוה אלהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה:

ובכן תחננו ברחמיך הרבים, ותוציאנו מגלות המר הזה, מגלות הגוף והנפש והממון דקדשה, אשר כלם הם משקעים בגלות גדול וזר מאד מאד. ותעלה את השכינה וכנסת ישראל מגלותם מבין הארבע מלכויות, אשר זה כמה וכמה שנים אשר מלכות דקדשה המושלת בכל כלליות הארבע עולמות, ירדה מכסאה בעונותינו הרבים, ונתנה בידה ממשלה להארבע מלכויות. ועל-ידי-זה גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו בגשמיות וברוחניות, ומגולה אל גולה הלכנו ומכלי אל כלי הורקנו, עד אשר תש כחנו ומטה ידינו מאד. ועל-ידי-זה מתגבר הגלות הפרטי על כל אחד ואחד מישראל, שהוא גלות הנפש, על-ידי תאוות עולם הזה והבליו, שכל זה נמשך רק מן העבוס שאנו ביניהם, כמו שכתוב, ויתערבו בגוים וילמדו מעשהם. אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל. ושמע קול צעקתך וצעקתך, שאתה בעצמך כביכול צועק ושואג זעקה גדולה ומרה על גלות השכינה וכנסת ישראל, כמו שכתוב, יהוה ממרום

תפלה לתורה ל

ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאג ישאג על נהו. ושמע קול צעקת וזעקת השכינה וכןסת ישראל, אשר היא זועקת בקול מר על צרות נפשנו, אשר העכום מתנברים עלינו בכל יום, ולא די שהם מושלים עלינו בגוף וממון, אף גם הם רוצים חס ושלום, להתגבר בחכמתם החיצונית המטעת והסכלה, אשר באמת כל חכמתם הוא כסילות ואולת גמור, וכבר נתפסו הרבה מאחינו בני ישראל ברשתם ובמצודתם הרעה, ועוד הם צודים לקחת ולטרף חס ושלום עוד נפשות ישראל, ברשת חכמתם המטעת של פילוסופיא ואפיקורסות ובפירות אשר נתפשטה מאד בעונותינו, חוס וחמל עלינו והוציא את בלעם מפייהם. השיג תשיג והצל תציל אותנו ואת אחינו ואת זרענו ואת כל זרע עמך בית ישראל מרשת ומצודה רעה הפרוסה עכשיו על כל החיים, אשר לא היתה כזאת מימי קדם. וכונו לאמונה שלמה, להמליך אותך עלינו ועל נפשנו ועל כל רמ"ח איברינו ושס"ה גידנו בכל עת ועת. יעזרו רחמי לך עליך ועל בניך, כי מי יוכל לסבל את קול צעקת וזעקת קודשא בריך הוא ושכינתיה, מי יוכל לאטם אזנו ולכבו מקול צעקתם ושועתם המרה, ותן בלבנו לצעק תמיד אליך עד שתרחמנו, נשוע ותאמר הנני. המזכירים את יהוה אל דמי לכם. ואל תתנו דמי לו עד יכונן ועד ישים את ירושלים תהלה בארץ:

רבונו של עולם, מלכותך מלכות כל עולמים וממשלתך בכל דור ודור. חוס וחמל ורחם על מלכותך המתפשטת בכל הארבע עולמות, ופדה והוצא והעלה את שכינת עזך ומלכותך מבין הגוים, ותעלה את המלכות דקדושה וכןסת ישראל מן גלות הארבע מלכויות, ומלכות הרשעה מהרה תעקר ותשבר ותמגר ותכלם ותכניעם ותשפילם במהרה בימינו, ותעקר ותשבר ותבטל כל הדעות הזרות של חכמות החיצוניות ופילוסופיא ואפיקורסות מן העולם, ותמסך בקרבם רוח עוים, ותערבב את דעתם ותסתם את פיהם, ותעקר ותשבר ותבטל דעתם ומחשבתם הרעה מן העולם:

ועזרנו והושיענו, שנזכה להגיע למדת החסד באמת, בתכלית השלמות, כמו אברהם אבינו, עליו השלום, שאחז במדת החסד בשלמות, ונזכה לעשות חסד ואמת עם כל בני אדם. ותזכנו ברחמיך הרבים, ותשלח לנו צדיקים אמתיים מוכיחי אמת שיעסקו תמיד להוכיח אותנו בתוכחה מגלה מאהבה מסתרת. ותתן בלבנו שנטה אזנינו ולבנו לקבל תוכחתם הטובה. אף-על-פי שתהיה לפעמים בדרך ביזון, אף-על-פי-כן נזכה לקבל דברי תוכחתם באהבה ובחבה ובשמחה גדולה, ונהיה בכלל אוהבי תוכחות. ונזכה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת, ויתגלה חסד גדול על-ידי תוכחתם הטובה, כמו שכתוב, פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה. ונזכה על-ידי-זה למדת החסד בשלמות בקדושה ובטהרה, ונהיה נכללים תמיד במדתו של אברהם אבינו עליו השלום שהיה מדתו חסד. ועל-ידי החסד הזה נזכה ברחמיך לחתך ולהבדיל ולהעלות את המלכות דקדושה מן הארבע מלכויות דסמרא אחרא, ונזכה להרג ולהכניע ולשבר ולעקר ולבטל קלפת מלכות עמלק הרשעה שכלול מכל

תפילה לתורה ל

ריא

הארבע מלכיות, ותעזרנו למחות שמו וזכרו מן העולם, כמו שכתוב, תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח. ויקים מקרא שכתוב, האויב תמו חרבות לנצח וערים נתשת אבד זכרם המה. ויהיה לעולם ישב כוונן למשפט כסאו. ותעקר ותשבר ותבטל כל החכמות היצוניות וכל האפיקורסות והכפירות מן העולם, ויתגלה אמונה הקדושה בכל העולם בלוי, ויקבלו כלם את עול מלכותך ותמלך עליהם מהרה לעולם ועד. ונזכה להעלות את המלכות דקדושה אל אור הפנים המאיר בשלש רגלים: (למקשה לילד יאמר כאן ותמלא רחמים וכו'. עין לקמן).

ליום טוב

ותרחם עלינו ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, ותושיענו שגזכה לקבל את כל השלשה רגלים הקדושים שהם פסח שבועות סכות בקדושה גדולה ובחדוה רבה ועצומה מאד. ונזכה לכבד את כל הרגלים והימים טובים בכל מיני כבוד ועז ופאר, במאכל ומשתה וכסות נקיה, ובשביתה מן המלאכה, ובלב טוב ובשמחה גדולה, ובתפילה בכונה עצומה והתעוררות נפלא, בראוי לאיש ישראלי להתפלל ולהתנהג ביום טוב קדש. ותזכנו ותעזרנו לעשות מצות הרבה בכל השנה, בקדושה גדולה ובשמחה רבה. ונזכה שיתקבץ שמחת כל המצות של כל השנה, לתוך הלב הקדוש שהם השלש רגלים, ועל ידי זה נזכה לשמחת יום טוב באמת ברצונך הטוב כמו שכתוב, ושמחת בחגך. ונזכה לשמח מאד מאד בחדוה רבה ועצומה בכל השלש רגלים נגילה ונשמחה בך, אשר בחרת בנו מכל העמים ורוממתנו מכל הלשונות, עד שגזכה לעלות לראות ולראות באור פני יהוה. ותעזרנו לקיים כל המצות הנוהגות בכל רגל אשר על ידם מעלין את השכינה שהיא בחינת ד' לאור הפנים, שהם בפסח ארבע כוסות, בשבועות קבלת התורה שהוא סדר המשנה שהוא ארבע פעמים ביד כל אחד, בסכות ארבע מינים שבלולב. אנא יהוה, רחם עלינו וזכנו לקיים באמת ובשלמות כל המצות הנזרות האלה במועדם ובזמנם בכל רגל ורגל, עם כלל שאר המצות הקדושות והנזרות שבכל רגל ורגל. ונזכה לקיים בתכלית השלמות, בשמחה ובחדוה רבה ועצומה וביראה ובאהבה, באפן שגזכה להעלות את המלכות דקדושה אל אור הפנים המאיר בשלש רגלים. ותזכנו לשוב בתשובה שלמה לפניך מתוך שמחה בכל הימים טובים. ותחנני ברחמיך הרבים לעשות תשובה שלמה אפלו על העונות שאינם ידועים לי:

רבנו של עולם, אתה ידעת כמה אני רחוק מקדשת ושמחת יום טוב הקדוש. חום וחמל עלי ברחמיך הרבים, וזכני בחסדיך העצומים, שאזכה לקבל הימים טובים בקדושה גדולה ובשמחה רבה, עד שאזכה על ידי קדשת ושמחת יום טוב, להעלות את המלכות דקדושה מבין הארבע מלכיות ולהעלותה לאור פני יהוה. ויקים מקרא שכתוב, צדק לפניו יחלף וישם לדרך פעמיו. ונאמר, אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך. ותחנני להמשיך עלי קדשת ושמחת יום טוב תמיד בכל השנה

תפלה לתורה ל

בלה, ואזכה לשמחה דקדשה תמיד, עד שאזכה להשגת אלהותך וידיעת רוממותך ותשוקת אמונתך באמת ובלב שלם, בשמחה ובטוב לבב, בקדשה ובטהרה גדולה:

ורחם עלי והושיעני וזכני לעזות דקדשה, כדי שאזכה לקבל ולהמשיך עלי ידי זה חדושי תורה אמתיים, כי אתה גלית לנו על ידי חכמיה הקדושים, אשר אי אפשר לזכות לתורה הקדושה כי אם על ידי עזות דקדשה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, הוי עו כנמר. וגם אתה הודעת לנו גדל עצם הפנס של עזות דסטרא אחרא, כי העזי פנים הם התתקעד דורות שאין להם שום חלק בתורת משה על כן באתי לחלות פניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתחנני מאתך דעה בינה והשכל, ותורני ותלמדני תמיד בכל עת, שאזכה לידע תמיד איך להתנהג עם העזות, באפן שאנצל תמיד ברחמיה מכל מיני עזות דסטרא אחרא. ותצילני מעזי פנים ומעזות פנים, ותשמרני ותצילני ברחמיה האמתיים, מכל התורות והחדושים של הסטרא אחרא והקלפה הנקראים פסילים, הנמשכין מעזות דקלפה. ותחזקני ותאמצני בעבודתך ותמשיך עלי כח וגבורה דקדשה להתקרב לעבודתך ולתורתך וליראתך באמת. ואזכה תמיד לחדש חדושים אמתיים בהתורה הקדושה, חדושים הנכללים ונכנסים באמת בתורת משה, חדושים שיהיו לך לנחת ולרצון לפני כבודך:

ותשפיע עלי עזות דקדשה נגדך, שאזכה להתחזק ולהתאמץ מאד בתפלה בכל עז ותעצומות. ואחזק ואאמץ לבי לקוות אליך ולצפות לרחמיה. ואעזי פני נגדך לבקש ולהתפלל ולהתחנן לפניך תמיד, על כל מה שחסר לי בעבודת יהוה, ולא אבוש ולא אכלם נגדך לעולם, לבקש מלפניך גדולות ונוראות, שתעשה עמי פלאי פלאות:

רבוננו של עולם, לפניך נגלה הכל, ואתה יודע עצם הבלבולים הרבים וערבוב הדעת המרבה והעצום מאד מאד, שבא עלי ביותר בשעה שאני עומד להתפלל ולהתחנן לפניך, עד שאיני יכול לדבר אפלו דבור אחד בתפלה כראוי, וכל הבלבולים והערבוב הדעת שיש לי באיזה פעם בכל היום כלו, כלם באים אלי בשעת התפלה דיקא ורוצים לבטל תפלתי, ומחמת זה תפלתי מערפבת מאד בכמה מיני פסלת וערבוב הדעת ומחשבות זרות ופניות ובלבולים רבים מאד מאד בלי שיעור, ואיני יודע מה לעשות, כי מעצם הבלבול הדעת שבא עלי, איני יודע שום דרך איך לעמוד נגד הבלבולים הרבים האלה, ואין לי על מי להשען כי אם על אבי שבשמים. חוס ורחם עלי והושיעני ומלמני, והצל את תפלתי מכל מיני ערבוב הדעת, ומכל מיני מחשבות זרות והרהורים ובלבולים שבעולם. ועזרני וזכני שאקשר את מחשבותי בדבורי התפלה בקשר אמיץ וחזק, עד שאזכה להתפלל בכונת הלב, ותהיה תפלתי ותחנתי ובקשתי זכה ונכונה ברה ונקיה מכל סיג ופסלת. חוס וחמל עלי ועשה למענך ולא למעני, כי אין לי שום תקווה כי אם על תפלה ותחנונים:

רבוננו של עולם, ראה נא בענינו וריבה ריבנו, והצל עשוקים מיד עושקיהם בתי, ואל

תַּפְלָה לְתוֹרָה ל

ריג

תְּנִיחַ לְגֹזֵל דָּל בִּי דַל הוּא, וְתַקִּים מִקְרָא שְׁכֵתוֹב, מִשׁוּד עֲנִיִּים מֵאֲנַקַת אֲכִיזוּנִים עֲתָה אֲקוּם יֵאמֶר יְהוָה אֲשִׁית בְּיָשַׁע יָפִיחַ לוֹ. עֲזֹרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי וְחַלְצֵנִי וּמְלַמֵּנִי מִכָּל מִינֵי מַחְשָׁבוֹת רָעוֹת וְהִרְהוּרִים רָעִים, וּמִכָּל מִינֵי בִלְבוּלִים וְעֵרְבוּב הַדַּעַת מֵעֲתָה וְעַד עוֹלָם, וְזַכְּנִי שְׁתַּהֲיֶה מִחֲשַׁבְתִּי זָכָה וְנִקְיָה, קְדוּשָׁה וּמְהוֹרָה תְּמִיד, וּבִפְרָט בְּשַׁעַת הַתַּפְלָה אֲזַכֶּה לְמַחֵר וּלְקֹדֶשׁ אֶת מִחֲשַׁבְתִּי בְיֹתֵר, עַד שֶׁלֹּא יַעֲלֶה וְלֹא יִגִּיעַ וְלֹא יָבֹא לְלִבִּי שׁוֹם בִּלְבוּל הַדַּעַת וְלֹא שׁוֹם מִחֲשַׁבָּה זָרָה וְלֹא שׁוֹם מִחֲשַׁבָּה שְׂאִינָה מֵעֲנִין הַתַּפְלָה, אִפְלוּ הִיא מִחֲשַׁבָּה קְדוּשָׁה, לֹא תָבוֹא וְלֹא תַעֲלֶה עַל לִבִּי בְשַׁעַת הַתַּפְלָה, רַק אֲזַכֶּה לַעֲמֹד בְּכָל הַתַּפְלָה בְּאִמָּה וּבִירְאָה גְדוּלָה, וְלֹא אֲשַׁמַּע אֶז שׁוֹם אָדָם וְשׁוֹם דָּבָר שֶׁבְּעוֹלָם כִּי אִם אוֹתָךְ לְבַד, וְאֲזַכֶּה לְהַתְפַּלֵּל בְּכוֹנָה גְדוּלָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלָמוֹת. וְאֲזַכֶּה לְקַשֵּׁר תַּפְלָתִי לְכָל הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּים שֶׁבְּדוֹרְנוּ וְלְכָל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים שׁוֹכְנֵי עִפְרָיִם, וְהֵם יִקְבְּלוּ אֶת תַּפְלָתִי וְיִבְרְרוּ וְיִזְכְּכוּ אוֹתָהּ, וְיִצִּילוּ אוֹתָהּ מִכָּל אוֹיֵב וְאוֹרֵב וּמִסְטִין בְּדַרְךְ, וְיַעֲלוּ אוֹתָהּ לְרִיחַ נִיחוּחַ לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדְךָ, בְּתוֹךְ כְּלָלוֹת תַּפְלוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְתַעֲלֶה וְתִנְשָׂא לְהִיּוֹת בְּתֵר לְרֵאשִׁי:

חֹסֶם וְחֲנֻנִי, וְרַחֵם עָלַי וְהוֹשִׁיעֵנִי וְזַכְּנִי לַעֲזוֹת דְּקַדְשָׁה, שְׂאֲזַכֶּה תְּמִיד בְּשַׁעַת הַתַּפְלָה לְהִתְנַבֵּר לְסֵלֶק הַבוּשָׁה שֶׁלֹּא אֲבוֹשׁ מִלְּפָנֶיךָ, וְאֶעֱזֵב פְּנֵי לְבַקֵּשׁ אוֹתָךְ כָּל מִינֵי בְקָשׁוֹת גְּדוּלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם הַנּוֹגְעִים לַעֲבוֹדְתְךָ בְּאֲמֵת, שְׁתַּקְרְבֵנִי אֵלֶיךָ בְּכָל מִינֵי הַתַּקְרָבוֹת, וְתַעֲשֶׂה עִמִּי פְלִאֵי פְלִאוֹת לְהַעֲלוֹת אוֹתִי מִשְׁפָּל הַמְּדַרְגָּה הַתַּחְתּוֹנָה לְרוּם הַמַּעֲלוֹת הַקְּדוּשׁוֹת, וְאֲזַכֶּה לְבוֹא וּלְהִגִּיעַ מֵהֵרָה לְכָל הַמְּדַרְגּוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת שֶׁל הַקְּדֻשָּׁה, עַד שְׂאֲזַכֶּה לְהַשִּׁיג אֱלֹהוּתְךָ בְּתַכְלִית מְדַרְגָּה הָעֲלִיוֹנָה, בְּמְדַרְגַּת נְבִיאִים אֲמִתִּיִּים וְצְדִיקִים גְּדוּלִים וְנוֹרָאִים, בְּמְדַרְגַּת בְּנֵי עֲלִיָּה. וְאֲזַכֶּה לְאַחֲזוֹ בְּדַרְכֵי אֲבוֹתֵינוּ אֲשֶׁר בְּטָחוּ בְךָ וְלֹא בּוֹשׁוּ לִשְׁאֵל כָּל הַגְּדוּלוֹת מִלְּפָנֶיךָ, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב, בְּךָ בְּטָחוּ אֲבוֹתֵינוּ בְּטָחוּ וְתַפְלִטְמוּ. אֵלֶיךָ זָעַקוּ וְנִמְלְטוּ בְךָ בְּטָחוּ וְלֹא בּוֹשׁוּ. כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ שֶׁלִּפְנֵי עֵצֶם גְּדֻלְתְךָ וְרוּמְמוֹתְךָ, וְלִפְנֵי עֵצֶם שְׁפִלוּתֵינוּ וּפְחִיתוּתֵנוּ, לֹא הָיָה אֲפָשֶׁר לָנוּ לְהִתְחִיל לַעֲמֹד לְפָנֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִלְּפָנֶיךָ עַל שׁוֹם דָּבָר קָטָן שֶׁבְּעוֹלָם. כִּי מִי אֲנֹכִי שְׂאֲזַכֶּה לְהַתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי, כִּי אַתָּה יְהוָה גְּדֻלַּת מְאֹד וְשִׁמְךָ מְרוֹמֵם עַל כָּל בְּרָכָה וְתַהֲלָה, וְאֵיךְ נִעִז פְּנֵינוּ וְנִקְשָׁה עֵרְפָנוּ לִשְׁאֵל מִמֶּךָ גְּדוּלוֹת כְּאֵלֶּה, וּבִפְרָט אִישׁ כְּמוֹנִי, פְּנוּם וְנִבְזָה וְחִדַּל אִישִׁים כְּמוֹנֵי. אֵיךְ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְמַדְתָּנוּ עַל־יְדֵי צְדִיקֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים, וְהוֹדַעְתָּ לָנוּ דַרְכֶיךָ הַטּוֹבִים, אֲשֶׁר אַתָּה חַפֵּץ חֶסֶד וּמִרְבָּה לְהִיטִיב. וְאַתָּה מְשַׁפִּיעַ עֲלֵינוּ עֲזוֹת דְּקַדְשָׁה מֵאֲתָךְ, וְאַתָּה רוֹצֵה שְׁנַעֲזֵי פְנֵינוּ נִגְדֶּךָ לְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ גְּדוּלוֹת וְנוֹרָאוֹת, וְשִׁנְעַתִּיר וְנִפְצִיר אוֹתָךְ הַרְבֵּה מְאֹד יָמִים וְשָׁנִים, עַד שֶׁנִּזְכֶּה לְנִצָּחַת אוֹתָךְ בְּכִיכּוֹל, לְפַעַל בְּקִשְׁתָּנוּ בְּרַחֲמִים אֲצִלְךָ כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב, אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הַמַּעֲלֶךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הַרְחֵב פִּיךָ וְאַמְלֵאֲהוּ. עַל־כֵּן מֵצֵא עֲבָדְךָ אֶת לְבוֹ לְהִתְחַנֵּן מִלְּפָנֶיךָ עַל כָּל אֱלֹהֵי, שֶׁתְּשַׁפִּיעַ עָלַי עֲזוֹת דְּקַדְשָׁה מֵאֲתָךְ, וְיִקְיָם מִקְרָא שְׁכֵתוֹב, תְּנוּ עֵז לְאֱלֹהִים עַל יִשְׂרָאֵל גְּאוֹתוֹ וְעֵזוֹ בְּשִׁחְקִים, נוֹרָא אֱלֹהִים מִמְּקַדְשְׁךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נוֹתֵן עֵז וְתַעֲצֹמוֹת לְעַם בְּרוּךְ אֱלֹהִים. וְנִזְכֶּה לְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ

תפלה לתורה ל

תמיד גדולות ונוראות, שתעשה עמי פלאי פלאות, ותוציאני ותעלני מעתה חיש קל מהרה מכל הנפילות והירידות שיירדתי עד הנה, ותקרבני בכל מיני התקרבות, ותרחם עלי בכל מיני רחמנות, ותקרבני ברחמיך הרבים, לצדיק גדול אמת, להרב האמת שבדור הזה, להרב הקדשה הגדול במעלה שיש לו כח להכניס השנות אלהות גם בשפל ופחות כמוני. ותצילני שלא אטעה עצמי חס ושלום להחליף ולהמיר טוב ברע, ותשמרני מן השקרנים והצבועים ממנהיגים של שקר, ותשמרני שלא יעלה על לבי הפעות של כמה בני אדם, האומרים שדי לפניהם אם יהיו מקרבים אפלו לאיש כשר פשוט הקטן במעלה, כי באמת הפחותים כמוני צריכים דוקא מנהיג אמת הגדול במעלה מפלגת מאד מאד. רחם עלינו ברחמיך, ושלח לנו הגואל צדק במהרה בימינו, ויקים מקרא שכתוב, כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. וזכני מהרה לעלות ולראות ולהשתחות לפניך בבית בהירתך בשלש פעמי רגלינו:

חוס וחנוני, והצילני והשיעני בכל מיני הצלות וישועות, והעלני מהרה מאפלה לאורה משעבוד לגאולה מיגזון לשמחה. ותטהרני מהרה מכל מיני טמאות, ותקדשני בכל מיני קדשות. ואזכה לעלות ולהללל מהרה בכל החמשים שערי קדשה, באמת ובאמונה שלמה ובענוה אמתית, עד שאזכה לחזות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו להשיג השנת אלהותך בתכלית מדרגה העליונה, ולהכניס השנת אלהותך בלב כל ישראל עמך, בקדשה ובטהרה גדולה, באמת ובאמונה שלמה ובענוה אמתית ברצונה הטוב, האירה פניך על עבדך הושיעני בחסדך. פניך האר בעבדך ולמדני את חקך. אני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך. ולא נסוג ממך תחיינו ובשמך נקרא. יהוה אלהים צבאות השיבנו האר פניך ונושעה. אמן ואמן:

(למקשה לילד יאמר זה בתוך התפלה, כנרשם לעיל)

ותפלא רחמים על כל היושבות על המשבר, ותצילם מכל צער ונזק (ובפרט לפלוני בן פלונית וכו'). רבנו של עולם, מלא רחמים רבים תמיד, אתה ידעת את צערה ומכאובה, אתה ידעת את לבבה ולבב אביה ואמה וכל המצטערים בצרתה. ראה עניים ועמלים, והביטה במכאובם, יעוררו רחמיך העצומים, רחמיך הגנוזים, על עניה זאת היושבת על המשבר בלב נשבר ונדכה, ופתח לה שערי הרחמים והחסד והחמלה והחנינה, פתח לה שער ההולדה, וברחמיך הרבים, תחתך את המ"ם סתומה שהיא כנגד מ"ם יום של יצירת הולדה, ששם מלבש הולדה, ובחסדך הגדול תחתך את המ"ם סתומה הזאת, ותעשה ממנה שתי דלתים, ועל ידי זה תפתח ברחמיך וחסדיך האמתיים, דלתי בטנה של העניה הזאת היושבת על המשבר, ותהיה בעזרה שתלד מיד בנקל בלי קשוי הולדה עוד בלל, ותאמר למלאך הרף ידיך, האומר לעולמו די אמר לצרתה די. רב חסד ומרבה להטיב, חוס וחמל ורחם, בחסדך הגדול עשה עמה, פתח לה דלתי ההולדה חיש קל מהרה, בלי שום אהור ועכוב עוד בלל, כי כבר סבלה מרירות צער ומכאוב הרבה, עד אשר כשל כח הסבל. גומל חסדים טובים, עשה עמנו חסד

תורה לא – אית לן בירא

חנם, ואל תאחר לדתה עוד כלל, עזר והצל והושיעה בחסדך, שיפתח לה צירי ודלתי בטנה ברחמים גדולים תכר ומיד, ותלד מיד בקל, בלי שום צער ומכאוב עוד כלל, כי אם ברחמים ובחמלה, בחסד גדול. ותוציא הולד לשלום לאויר העולם, לחיים טובים ולשלום ולארה ימים ושנים טובים, אמן:

וירבו בצדקה מאד, כי העקר תלוי בחסד שעל ידי זה חותכין את הדלת מהמים וכו', כמבאר בתורה הנ"ל שעל ידי זה נפתח הרחם של המקשה לילד (כמבאר בספר, עין לקוטי מוהר"ן חלק א' בסימן ל ובסימן קלה בסופו והבן):

תורה לא – אית לן בירא

ג. ועל ידי שמירת שבת שהיא בחינת אמונה, נשלם הצדקה וזוכין לכל הברכות. ועל כן התחיל התנא במסכת שבת במצות צדקה לרמוז כל הנ"ל (ונאמר בזמננו לכה דודי בשבת כי היא מקור הברכה), והיא בחינת שלמות כל הדברים שבעולם כנ"ל, כי על ידי שמירת שבת קודש וזכין לאמונה:

ד. ועקר העשייה של צדקה עושה העני עם הפעל הבית (מדרש רבה רות פרוש רש"י), וזהו בחינת הליכת ותנועת הגלגלים, בחינת: 'בגלל הדבר הזה גלגל הוא שחוזר בעולם' (שבת קנ"א), והוא יש לו שתי תנועות, אחת היא העקר, התנועה שהיא מפעריב למזרח, תנועה טבעית, ואחת היא תנועה הכרחית, ממזרח למערב, מה שהגלגל היומי חוזר ומתגלגל ממזרח למערב, ומכריח עמו כל הגלגלים. והעני הוא בחינת: 'ומפערב אקבצת' (ישעיה מ"ג, ח), שמקבץ הצדקה, והפעל הבית הנותן לו הוא בבחינת: 'ממזרח אביא זרעך' (שם) בבחינת: 'זרעו לכם לצדקה' (הושע י, יב), ועקר התנועה היא מפעריב למזרח, מהעני לפעל הבית:

א. הצדקה מנהגת כל גלגלי הרקיע, ועל ידה נשפעים כל הברכות, אבל אין שלמות להברכות כי אם בשבת שהיא בחינת אמונה, כי עקר חשיבות הצדקה היא האמונה. ועל כן עקר התנועות אור הצדקה בשמש ושלמותה אינה אלא בשבת, שהיא בחינת אמונה, ואמונה היא מקור הברכות. (אמר המעתיק: פרושו כי עקר הצדקה המאירה בשמש היא לתן לעניים הנונים על צרכי שבת קודש, כמובן בספר לקוטי תפלות בסימן זה. ובסימן פ"ו איתא כי הצדקה הזאת שנותן לעני על שבת וכיוצא בזה, היא כנגד שמש השתידה להתחדש לעתיד לבוא שהיא כאור שבעת הימים, והצדקה שעושים בימי החול היא כנגד שמש שבזמן הזה).

ב. שלמות כל הדברים היא האמונה, ובלתי האמונה כל הדברים הם חסרים. וכן שלמות התורה שהיא הדעת, היא רק על ידי אמונה, כי כל התורה עומדת על האמונה, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: 'בא חבוקוק והעמידן על האמונה' (פסות כ"ד). וכן שלמות הגלגלים שהיא בחינת צדקה כנ"ל, אינה אלא על ידי אמונה, כי העקר היא האמונה:

נפשות להשם יתברך) (עין תקעו אמונה שעל ידי שבירת תאוות הגוף זוכין לדבורים בשרים). והבחינה השנייה היא שמירת אסור והתר. וצריך לאדם להיות לו אלו השתי בחינות ברית, הינו להיות צדיק ולמדן. וצדיק נקרא על ידי שמירת הברית קדש, ולמדן על ידי שילמד דיני אסור והתר וכיוצא בזה, וישמרם. וכשזוכה לשמירת הברית בשתי בחינות אלו, אזי הוא דומה למלאך ה' צבאות, וזוכה לאמונה שלמה, וממשיך כל הברכות וההשפעות כנ"ל:

י. ועל ידי שמירת הברית כנ"ל, נתגלה חסד בפמא דאמה (וההקדוש חלק נ קמ"ב), וחסד הינו אהבה והשתוקקות להשם יתברך ובסופין טובים, שהיא דבר יקר מאד. כי על ידי זה עושה נפשות, הינו שעושה נקודות לאותיות התורה בבחינת נקודות הכסף. הינו שעל ידי הכסופין נעשין הנקודות שהם בחינת נפש, כמו שכתוב: "נכספה וגם כלתה נפשי" (תהלים פד, ט), הינו מה שאני נכסף וכלה אחר השם יתברך, מזה בעצמו נעשה נפשי:

יא. והנקודות הן החיות והתנועה של האותיות, על כן הם בחינת נפש. כי כמו שהנפש היא חיות האדם וכל תנועותיו הם על ידי הנפש, וכל זה הוא כגלם, כן האותיות אין להם שום תנועה וחיות, רק על ידי הנקודות, שעל ידי זה מתנועעין ונודווגין ונצטרפין האותיות. והנקודות נעשין על ידי הכסופין להשם יתברך, שהם בחינת נפשות, וווגין והצטרפותן של הנקודות הם בחינת זווגי הנפשות. ועל ידי הנקודות נודווגין ונצטרפין

ה. ועקר קיום וחיות האמונה היא רק על ידי שמירת הברית. ועל כן נוסעים לצדיקים על שבת קדש, כי עקר קדשת הצדיקים האמתיים היא שמירת הברית בשלמות בכל הבחינות. על כן נוסעים אליהם על שבת, כדי לקבל מהם קדשת שבת שהיא האמונה, שהיא שלמות הכל כנ"ל:

ו. וכל הגלגלים וכל הנהגת העולם, הינו "הקות שמים וארץ" (דמיה לג, כח), הכל תלוי בשמירת הברית קדש. וכן כל הברכות וההשפעות שבאים מהם:

ז. וכל היסורים שיש לאדם בדרכים, כלם הם בשביל פגם הברית. על כן אמרו חכמינו זכרונם לברכה: 'תיב אדם לפקד את אשתו קדם שיצא לדרך' (יבמות ס"ב), כדי שלא יהיה בבחינת: "השחית כל בשר את דרכו" (בראשית ו, יב), הינו שעל ידי שמירת הברית לא יהיה לו צער בדרך:

ח. וכן צריך לתן צדקה קדם שיצא לדרך, כמו שכתוב: "צדק לפניו יחלף וישם לדרך פעמיו" (תהלים פה, יד), כי על ידי הצדקה יאיר הבוכב, כי על ידי צדקה מאירין הגלגלים, ועל ידי זה יבטל עכובו בדרך, שנמשך מהעכוב שיש בכוכבים שאינם מאירים בשלמות, וינצל מצער ועכוב בדרך: (ועין בסמן רס"ד כי צדקה היא גם כן תקון הברית):

ט. ויש שתי בחינות ברית. בחינה אחת היא שמירת הברית קדש, ברית עלאה, שהוא רקיע המבדיל בין מין עלאין למין תתאין, בחינת כן חורין, שעל ידי זה זוכה לחרות ועושה תולדות והינו שיקרב

י. וְשַׁבַּת קֹדֶשׁ הִיא בְּחִינַת אֲמוּנָה וְקִדְשַׁת הַבְּרִית, שְׁעַל-יְדֵיֶיהָ זֹכִינ׳ לְאַהֲבָה וְהַשְׁתַּוְּקוּת וְכֹסְפִים טוֹבִים, שְׁעַל-יְדֵיֶיהָ נַעֲשִׂין נְפֹשׁוֹת קְדוּשׁוֹת. וְעַל-כֵּן בְּתַחֲלַת שַׁבַּת בָּא הַשְׁתַּוְּקוּת דְּקִדְשָׁה לְאָדָם, וְזוֹכֵר אֶת עֲצָמוֹ מֵאֲבֹדַת הַנְּפֹשׁ יִתְרָה בְּחַל, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה: 'בֵּינֵן שְׁשַׁבַּת וַי אֲבֹדָה נְפֹשׁ' (בִּצְיָה ט"ז) (הֵינֵנו שְׁאוּמְרִים וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו' שַׁבַּת וַיִּנְפֹּשׁ), וְזוֹכְרִים אֶת עֲצָמָם שְׁבַמּוֹצְאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ אוֹבְדִים הַנְּפֹשׁ וּמִתְחִילִין לְהִתְנַעֵגַע אַחֲרֶיהָ, וּמִזֶּה בַעֲצָמוֹ נִתְהוּהָ הַנְּפֹשׁ הַיִּתְרָה שֶׁל שַׁבַּת, כִּי עָקֵר הֵתְהוּוֹת הַנְּפֹשׁוֹת דְּקִדְשָׁה הוּא עַל-יְדֵי כֹסְפִים טוֹבִים כִּנ"ל:

יד. וְכָל אֶחָד לְפִי הַכֹּסֵפוּיִן שְׁלוֹ, שְׁמָהֶם נַעֲשִׂין נְפֹשׁוֹת, בֵּן עוֹשֶׂה נְקֻדוֹת לְאוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה. וְהֵם בְּתַחֲלָה אוֹר פְּשוֹט (כַּסְבָּאָר בְּסִימָן ל"ו), כִּי מִפִּי עֲלִיּוֹן לֹא תֵצֵא כִּי אִם אוֹר פְּשוֹט, רַק כָּל אֶחָד לְפִי מָה שֶׁהוּא נְכֹסֵף, בֵּן הוּא עוֹשֶׂה צוּרָה לְהַאוֹתִיּוֹת שֶׁהֵיוּ בְּתַחֲלָה כְּגֹלָם, וְעַל-יְדֵי הַנְּקֻדוֹת מֵהַכֹּסֵפוּיִן נַעֲשִׂין כְּלִים, וְאִם הָאָדָם בּוֹסֵף וּמִשְׁתַּוְּקֵק לְטוֹב, מְצִיר וּמִפְרֵשׁ אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה לְטוֹב, וְנַעֲשִׂים כְּלֵי לְקַבֵּל טוֹב. וְאִם נְכֹסֵף לְרַע חֵם וְשְׁלוֹם, נַצְטִיִּרִים וְנַעֲשִׂים כְּלֵי לְקַבֵּל רַע חֵם וְשְׁלוֹם. וְלְפִי מָה שֶׁנַּצְטִיִּרִין בֵּן הֵם פּוֹעֲלִים בְּעוֹלָם, כִּי יֵשׁ בְּתוֹרָה אֲחִיּוֹת טוֹב וְרַע בְּחִינַת: 'זְכָה נַעֲשִׂית לוֹ סָם חַיִּים' וְכו' (יוֹמָא ע"ב), 'וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָם וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָם' (הוֹשַׁע יד, ט):

טו. אֲדָךְ כְּדֵי שְׁתַּצֵּא הַנְּפֹשׁ מִכַּח אֶל הַפְּעַל, צָרִיךְ לְדַבֵּר בְּפִה הַכֹּסֵפוּיִן, שְׁעַל-יְדֵיֶיהָ נִגְמָר הַנְּפֹשׁ וַיּוֹצֵאָה מִכַּח

הַאוֹתִיּוֹת, וְזֶה בְּחִינַת זְוֹנֵי הַגּוֹפִים. וְזֶה סוֹד נְפִילַת אֲפִים, שְׁכּוֹנָתוֹ לְהַעֲלוֹת הַנְּפֹשׁ בְּבְחִינַת הַעֲלָאת מִזֵּן נֹקְבִין, וְלַעֲשׂוֹת יְחוּד. כִּי עַל-יְדֵי הַכֹּסֵפוּיִן שְׁזָה בְּחִינַת הַעֲלָאת מִזֵּן נֹקְבִין, מִזֶּה בַעֲצָמוֹ נַעֲשֶׂה נְפֹשׁ וְנִתְעַלָּה, וְנַעֲשֶׂה יְחוּד וְזוּנֵג. כִּי עָקֵר הֵתְהוּוֹת הַנְּפֹשׁ הִיא עַל-יְדֵי הַשְׁתַּוְּקוּת אַחַר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כָּל אֶחָד לְפִי מִדְּרָגָתוֹ שֶׁהוּא נְכֹסֵף וּמִשְׁתַּוְּקֵק לְהַגִּיעַ לְמִדְּרָגָה שְׁלִמְעָלָה מִמֶּנָּה, עַל-יְדֵיֶיהָ נַעֲשֶׂה הַנְּפֹשׁ בְּכַח:

יב. וְעַל-יְדֵי הַכֹּסֵפוּיִן נַעֲשֶׂה הַזְּוֹנֵג. שְׁעַל-יְדֵיֶיהָ שֶׁהוּא נְכֹסֵף אֶל הַדְּבָר נַעֲשֶׂה נְפֹשׁ. וְעַל-יְדֵיֶיהָ שֶׁהוּא נְכֹסֵף לְהַדְּבָר חוּזֵר הַדְּבָר וְכוֹסֵף אֵלָיו, וּמִזֶּה נִתְהוּהָ גַם בֵּן נְפֹשׁ, וְהַנְּפֹשׁוֹת מְזַדְּוֵנִין. כִּי מָה שֶׁהוּא נְכֹסֵף הוּא בְּחִינַת תְּאוּבָתָא דְּנוֹקְבָא, וְהוּא עֶבֶד נְפֹשׁ נֹקְבָא כְּמוֹכָא בּוֹהֵר הַקְּדוּשׁ (חֵיא פ"ה), וּמָה שֶׁהַדְּבָר חוּזֵר וְנְכֹסֵף אֵלָיו הוּא בְּחִינַת תְּאוּבָתָא דְּדַבָּר וְעֶבֶד נְפֹשׁ דְּדַבָּר, וְאַחַר כֵּךְ בָּאִים לְבְּחִינַת עֶבֶר וְלָדָה כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב שֵׁם בּוֹהֵר הַקְּדוּשׁ, וְנִגְמָרִין וַיּוֹצֵאִין הַנְּפֹשׁוֹת לַעֲשׂוֹת פְּעֻלוֹת בְּעוֹלָם לְפִי הַנְּקֻדוֹת שֶׁעוֹשִׂין לְאוֹתִיּוֹת. כִּי אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה הֵם פּוֹעֲלִים הַכֹּל, כִּי הֵם הַחַיּוֹת שֶׁל כָּל דְּבָר וּמְנַהִיגִין אֶת כָּל הָעוֹלָם, וְאִין לָהֶם כַּח לְפַעַל אֶלָּא לְפִי הַנְּקֻדוֹת בְּחִינַת הַכֹּסֵפוּיִן כִּנ"ל. וְאִם בּוֹסֵף לְרַע עוֹשֶׂה נְקֻדוֹת רַעוֹת חֵם וְשְׁלוֹם, וְנַצְטִיִּרִין וְנִגְדְּוֵנִין הַאוֹתִיּוֹת לַעֲשׂוֹת פְּעֻלוֹת רַעוֹת. וְאִם בּוֹסֵף לְטוֹב בְּתַשׁוּבָה נַעֲשִׂין נְקֻדוֹת טוֹבוֹת, וּמִתְנַוְּעִים הַאוֹתִיּוֹת וְנִגְדְּוֵנִין לַעֲשׂוֹת פְּעֻלוֹת טוֹבוֹת בְּעוֹלָם:

כל אחד להרגיל עצמו לעסק בזה הרבה בכל יום, לדבר בינו לבין קונו, כי ענין זה יקר מאד, ועל-ידי-זה יכולין להחזיר כל העולם למוטב:

י. וכשזוכה לשמירת הברית בשתי בחינות הנ"ל, אזי זוכה לאהבה וכסופים טובים להשם יתברך, שעל-ידי-זה מציר אותיות התורה לטוב בבחינת חיים, ואזי אותיות התורה בעצמן מבקשין ממנו שידברם בפיו, כדי שיצירם לטובה. ועל-ידי-זה זוכה שיהיו כל אכילותיו וסעדויותיו בבחינת: "לחם הפנים", ואזי ישלחנו מכפר כמזבח, ואזי כל הכוכבים וכל המזלות וכל העכו"ם, פלם הם מורחים בשביל פרנסתו:

יח. וכלל הדבר, שמאד יקר הכסופין וההשתוקקות לדבר שבקדשה, כי על ידם נתהוה הנפש ונגמרת על-ידי הדבור כנ"ל. וזאת הנפש יוצאה ומתגלגלת, ולפעמים מתגלגלת וכאה הנפש דקדשה לתוך הרשע, ונופלין לו הרהורי תשובה ותוכל להחזירו למוטב. וכן להפך כמה רעות גורמים הכסופים לדבר שאינו טוב, חס ושלום. כי הנפש שנתהוה על-ידי כסופים רעים, מתגלגלת לפעמים לתוך הצדיק ותוכל להחטיאו, חס ושלום. וזה בחינת: "יש הבל" וגו' (קהלת ה, יד), בחינת הבל פה שמשם יוצאים הנפשות, ועל-ידי-זה יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים, על-ידי שמתגלגלת לתוכן נפש מכסופים רעים, שנופלים לו מזה הרהורי עברה, אך אחר-כך אפשר שתחטיאו, חס ושלום, או שיתקן הנפש. וכן להפך יש רשעים שמגיע אליהם

אל הפעל, כמו שכתוב: "נפשי יצאה בדברו" (שיר השירים ה, ט). וזה שכתוב: "רצון יראיו יעשה ואת שועתם ישמע ויושיעם" (תהלים קמ"א, יט), כי על-ידי הרצון שהוא הכסופין נעשה הנפש בכה, ואז נעשה בקשתו ורצונו בכה בבחינת: "רצון יראיו יעשה", ואחר-כך: "ואת שועתם" שמדברים בפיהם ההשתוקקות וכו', על-ידי-זה: "ישמע ויושיעם". כי על-ידי הדבור נגמרת הנפש ויוצאה מכה אל הפעל, ואזי נצטירים האותיות ונעשים כלי לקבל טוב ונתמלא בקשתו בפעל (וענין קסימן ל"ד כי הדבור הוא כלי לקבל השפע), כי כפי הנפש שעושה בכה או בפעל, בן נעשים נקודות להאותיות, וכן נצטירים, וכן הם פועלים ועושים בקשתו ורצונו. ועל זה נסדר סדר התפלות שצריכין להוציא הכסופין בשפתיו, ואזי נעשה הנפש בפעל, שעקר הנפש היא מהדבור בבחינת: "ויחי האדם לנפש תיה" (בראשית

ו, ב) ותרגומו לרוח ממללא:

טו. וזהו מעלת השיחה בינו לבין קונו, שצריכין לשיח ולדבר בינו לבין קונו להוציא בפה כסופיו הטובים, שמתגעגע לצאת מהרע שלו ולזכות לטוב אמת, ולהתפלל להשם יתברך על זה שירחם עליו למלאת רצונות שלו הטובים. ולדבר בפה מלא מזה, דהינו מכל מה שחסר לו בעבודת השם יתברך שהוא רוצה ומשתוקק שימלא לו השם יתברך, ועל-ידי-זה יזכה לפעל בקשתו כנ"ל, ויזכה לפעל מה שצריך, ומביא טוב לעולם, וממשיך טובה וברכה בכל העולמות, ומעורר לתשובה כמה נפשות. וצריך

בנטיעות, או לכנס וליצא בשלום. ועל-כן יש ארבע בחינות במתקרבם לצדיקי אמת בחינת: 'ארבעה שנכנסו לפרדס'^(הניגה י"ד), כי יש מי שמקבל (מי שמשותק לעבודת השם יוכל לקבל) דרך ישראל מהרב ונעשה איש כשר עד סופו, וזה בחינת צדיק בחינת רבי עקיבא שנכנס בשלום ויצא בשלום. ויש בחינת הציץ ונפגע בחינת בן עזאי, הינו שנתלהב לבו מאד מגדל האור שהאיר בו הצדיק, ונתלהב יותר מהמדה, ועל-ידי-זה יוכל לצאת מדעתו. ויש בחינת הציץ ומת בחינת בן זומא, שעל-ידי התלהבותו יותר מדאי יוכל למות, ושניהם הם בחינת צדיק וגם עליהם נאמר: "צדיקים ילכו בם". אבל יש מי שפא בעקמימיות, ומינא יש בלבו, ויכול למצא בהרב גם בן מה שהוא רוצה, דהינו דבר שיכפר בכל ויתרחק לגמרי ופורש מהצדיק ונעשה מתנגד ולץ, בבחינת אחר שקצץ בנטיעות וכמו אחר דתוא למט"ט דתיב וסבר שהוא רשות בפני עצמו, ובאמת אין לו רשות. בן אף שיושב ולומד תורה אינה כלום בלא מעשים טובים, וזה בחינת: "ופשעים יבשלו בם"^(הושע י"ג) רחמנא לצלן. וארבע בחינות אלו הם בחינת צדיק ורשע עובד אלקים ולא עבדו הנאמרים בפסוק: "ושבתם וראיתם בין צדיק וגו' (מלאכי

במעשה הצדיקים, שנופלים לו בודאי הרהורי תשובה בעת שהגיע אליו נפש קדושה מכסופים קדושים, אך אחר-כך אפשר שימקלקל הנפש או שתחזירנו למוטב. וזה בחינת גלגולי הנפשות שיוצאים מהדבור ומתגלגלים בעולם:

י. ושלמות האדם הוא שיהיה צדיק ולמדן, כי אם אינו למדן אמרו חכמינו זכרונם לברכה: "ולא עם הארץ חסיד". ולמדן בלבד בודאי אינו כלום, כי אפשר להיות למדן ורשע גמור חס ושלום, כי לא זכה נעשית לו סם המות. על-כן צריך שיהיה למדן בתורה וחסיד במעשים טובים (הינו צדיק כמובא בזהר הקדוש חלק ג' ר"ט), ואזי הוא דומה למלאך ה' צבאות ומציר אותיות התורה לטוב וכו'. ומי שטועה וסובר שהעקר הוא בחינת למדן לבד, הוא בחינת אחר שקצץ בנטיעות רחמנא לצלן:

ב. ואפלו הצדיק הנמור שהוא צדיק ולמדן, בשנופל לפעמים ממדרגתו כידוע שאי אפשר לעמד תמיד על מדרגה אחת, אזי אם ירצה להתזיק את עצמו במדרגת למדן שגשאר לו, הוא לא טוב, רק צריך להתזיק עצמו ביראת שמים ונקודות טובות שגשאר בו עדין:

בא. ומחמת שתי בחינות אלו שגמזאים בהרב והצדיק, בחינת למדן, שהוא בחינת מלאך שהוא מט"ט בחינת משנה, ובחינת צדיק שדומה לקונו להיות חסיד במעשים טובים, וזה בחינת ה' צבאות, על-ידי-זה נמצא בו שני כחות שיש להתורה סם חיים ולהפך, ואפשר להתקרב אליו למצא בו דבר שיקצץ

תפלה לתורה לא

תפלה לתורה לא

לשבת קודש

(לא) חסדי יהוה עולם אשירה לדור ודור אודיע אמונתך בפי. והריני מאמין באמונה שלמה, ביחודך ואחדותך ובחדוש העולם, ובצדיקיך האמתיים ובתורתך הקדושה, בתורה שבכתב ובתורה שבעל פה, ובכל ספרי צדיקים אמתיים, ובכלליות עמך ישראל, אשר בהם בחרת. כי אתה הוא יהוה האלהים בשמים ובארץ ובשמי השמים העליונים, אמת אתה הוא ראשון ואתה הוא אחרון ומבלעדיך אין אלהים, ובראת את השמים ואת הארץ וכל צבאם, ואדם הראשון עליה בראת, בששת ימי בראשית, וביום השביעי שבת ונחת והרנעת. ומאהבתך יהוה אלהינו, ומחמלתך הגדולה על ישראל עמך, נתת לנו את יום מנוחתך לנחלה, יום מנוחה וקדשה, יום גדול וקדוש ונורא, יום שביטה ומנוחה ומרגוע להגופות והנפשות, בגשמיות וברוחניות, בעולם הזה ובכל העולמות כלם. יום עלית כל העולמות למעלה ממדרגתן עד תכלית מדרגה העליונה, עד תכלית הקדשה העליונה, עד רעוא דרעוין רצון שברצונות, יום שאין בו שום אחיות דין ושום אחיות הסטרא אחרא והקלפות כלל, יום שכלו שבת טוב ורצון ואהבה וחסד ורחמים גדולים ופשוטים, יום שכלו קדוש ונורא, אשר מעצם קדשת עצומו של יום קדש, אנו יכולים להתדבק בך ולהכלל באחדותך, ולהמשיך עלינו אמונתך הקדושה בתכלית השלמות בכל ששת ימי המעשה:

ובכן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב, אל עליון, גומל חסדים טובים. שתתנני בחסדיך האמתיים ותזכני ברחמיך הרבים ותעזרני בכל עז, שאזכה ברחמיך הרבים לקבל שבתות בקדשה גדולה ובשמחה רבה וחדוה גדולה ועצומה מאד מאד, בראוי לאיש ישראל לגיל ולשוש ולשמח בכל עז ביום הגדול והקדוש והנורא הזה, ביום שבת-קדש, יום ששון ושמחה וחדוה בכל העולמות כלם, יום הלולא רבא דמלכא ומטרוניתא, יום שאין בו שום עצבות ויגון ואנחה כלל, יום שאפלו חיבי גיהנם נחין ביה, יום שכלו אור וטוב, יום שמאיר בו נהירו עלאה בכל העולמות כלם, אור פני מלך תיים, יום שנמשך בו נשמות יתרות קדושות ונוראות, לכל אחד ואחד מבני ישראל עמך. אבינו מלכנו אדירנו בוראנו גואלנו יוצרנו קדושנו יעקב, קדשנו בקדשת שבת קדש תמיד, ועזרנו לקבל שבתות בראוי, ונזכה לכבוד ולענג את השבת בכל מיני כבוד וענג, הן במאכל ומשתה, שנוזכה להרבות בשבת קדש מאכלים ומשקות טובים וכל מיני מעדנים וכל מיני תענוגים, ולא יהיה אצלנו שום קפידא על הוצאות שבתות וימים טובים, ונהיה בטוחים בך שתמלא לנו כל מה שנוציא על כבוד שבת ויום טוב קדש. והן במלבושי כבוד, שנוזכה ברחמיך לבגדי שבת הרבה, לבגדים יקרים נקיים וקדושים וטהורים, ותזכנו לדירה נאה לכבוד שבת קדש, ולהרבות בגרות בליל שבת קדש:

ותזכני ותשמרני ברחמיך הרבים, מפל הל"ט (השלושים ותשע) אבות מלאכות

תפילה לתורה לא

רכא

ומתולדותיהן, ותגן בעדנו ותצילנו שלא נפשל בשום מלאכה דאורייתא ובשום שבות דרבנן ביום שבת קדש. ותעזרנו לקדש את פינו ודבורנו ביום השבת, שלא יהא דבורנו של שבת כדבורנו של חול. רבונו של עולם, רחם עלינו וקדשנו בכל מיני קדשות של שבת קדש, בשמחה וחדוה גדולה ועצומה מאד, וביראה ואהבה, עד שנוזקה להכלל בתוך קדשת שבת קדש, ולהמשיך קדשת שבת על ששת ימי החול, ונוזקה לזכור את השבת תמיד, כמו שכתוב, זכור את יום השבת לקדשו:

ותזכנו ברחמיך הרבים, לאמונה שלמה באמת תמיד, שנוזקה להאמין בך יהוה אלהינו, ובתורתך הקדושה שבכתב ובעל פה, אשר נתת לנו על ידי משה נביאך נאמן ביתך, ובכל צדיקיך האמתיים שהיו בכל דור ודור, ובכל צדיקיך האמתיים וכשרים אמתיים שבדור הזה, ובכלליית עמך ישראל הקדוש אשר אתה מתפאר בהם בכל דור ודור. בכלם אוזנה ברחמיך להאמין באמונה שלמה חזקה ונכונה, ואעמד קים באמונתך הקדושה, ואהיה חזק באמונתך כראי מוצק, כל אמוט לעולם:

רבונו של עולם, אתה ידעת את לבבי המר והנמקה, אתה ידעת את צרות נפשנו המרבים מאד מאד שאי אפשר לסובלם, אתה ידעת את מרירות אנוחותינו וצרותינו המרבות מאד, ודחקנו ועניינו ועמלנו ולחצנו. אהה יהוה, אהה על נפשנו, אוי לרוחנו ונשמותינו, אוי ומר לגופנו, הרי אנו צועקים ונאנחים לפניך מעמקי הגלות, מעמקי עמקים, כאיש אשר עברו בו כל מיני חצים ורמחים וחרבות, וכלם תחובים עדין בגופו, ובכל אבר ואבר תחובים כמה אלפים ורובבות חצים ורמחים וקשתות, משוחים בכל מיני סמים מרים וארסיים קשים, וכמה חיות רעות ונחשים ועקרבים סובבים אותו מכל צד, והוא מסגר במסגר על מסגר, ואלפי אלפים ורובבות שומרים ואורבים עומדים עליו ושומרים את עקבו, ואינם מניחים אותו להרים ראשו אפלו כחוט השערה, אפלו רגע קלה, וסותמין את פיו ומערבבין את דעתו ומעקמין את לבבו בכל עת ובכל רגע לבל יצעק אליך, ולבל יסתכל לרחמיך ולבל יצפה לישועתך. ואני עני וכואב גרוע הרבה מכל זה שהזכרתי לפניך, וצרותי וכאבי נפשי ונגעי לבבי מרבים הרבה הרבה מאד מכל זה, כי אין שום לשון בעולם שאוכל לפרש שיחתי על ידו. מר לי מאד, רבונו דעלמא כלא, מר לי מאד, אבי שבשמים, מר לי מאד מכל מיני מרירות שבעולם, נפשי מרה לי, הומה עלי לבי מעי מעי אוחילה, יהוה מה רבו צרי רבים קמים עלי. ואף-על-פי שאני יודע קצת מכל זה, איך התרחקותי ונפילתי עמוקה מעמקי תהום יותר ויותר, מה שאיני יכול לדעת כלל. אף-על-פי-כן, בכל עת שאני רוצה לדבר מצרותי המרבות, באים עלי פניות ונסות הרוח ובלבולים, עד שאיני יכול לדבר אפלו דבור אחד בלי פניות ושקרים הרבה, ועתה מאין יבוא עזרי מאין אבקש מנוח לי אשר ייטב לי לעד מאין אבקש הצלה ומנוס, הביטה בעניי כי רבו מכאובי וצרות לבבי. ראה עניי וחלצני, ובחסדך לבוד תחייני. עד אנה יהוה

תפלה לתורה לא

תשפחני נצח עד אנה תסתיר את פניך ממני, עד אנה אשית עצות בנפשי יגון בלבבי
 יומם עד אנה ירום אויבי עלי:

והנה בעניי המר ודחקי ולחצי וערבובי ובלבולי, אשר נתרחקתי בעונותי הרבים
 כמו שנתרחקתי, ואפלו כשאני זוכה לפעמים לעשות איזה דבר שבקדשה, הוא מלא
 פצעים, עצבות ובלבולים ופניות ושגעון וטרופ הדעת הרבה מאד. ובעצם גלותי המר
 אין לי שום חיות ונהמה ותקוה כי אם על אמונתך הקדושה והטהורה והתמימה,
 זאת נחמתי בעניי מה שזכיתי על-כל-פנים להיות מזרע ישראל עבדיך, מאמינים
 בני מאמינים. על-כן באתי לשטח כפי לרחמיך וחסדיך האמתיים, אל תעזבני ואל
 תפשיני. גמל על עבדך ואחיה גמל עלי בחסדיך האמתיים, וחנני באמונתך הקדושה
 תמיד, שאזכה להיות קיים וחזק באמונתך הקדושה תמיד, בלי שום בלבול ונטיה
 כלל, כי אין לנו שום חיות ותקוה כי אם על אמונתך הקדושה כמו שכתוב וצדיק
 באמונתו יחיה:

רבנו של עולם, אתה ידעת את עצם רבוי הכפירות והאפיקורסות שמתגבר עכשיו
 בעת הזאת בדורות הללו בעוקבא דמשיחא, אשר כמוהו לא נהייתה מימות עולם,
 ואין מי שיעמד בעדנו, ואתה הבטחת אותנו אבדה עצה מפנים נסרחה חכמתם,
 שכשאינ בישראל מי שיעמד וישיב לאפיקורסים, אזי נסרחה חכמתם של המינים
 והאפיקורסים גם כן. ועכשיו בעונותינו הרבים הפית אותנו מכה אשר לא כתובה
 בתורה, והפלת את מכותינו מכל הצדדים. כי הצדיקי אמת שהיו יכולים להמשיך לנו
 אמונה שלמה דקדשה נסתלקו בעונותינו, וכת האפיקורסים והפילוסופים מתגברים
 עכשיו ביותר, עד שהם זורקים חציהם הרעות, ופורשים רשתות ומכמורות גם על
 הכשרים והתמימים, הקרואים והולכים לתם. כי הם מטעים אותם ומראין עצמן
 לפניהם ככשרים, וכאלו רוצים בטובת ותקנת ישראל, עד שנאחזין גם כמה נשמות
 כשרות ברשתות שלהם, ומכניסים כפירות ופילוסופיא ואפיקורסות בלב ישראל
 עמך הקדוש, ומתגברים להרגיל את ישראל בדרכי העבוס להתלבש במלבושיהם
 וללכת בדרכיהם וללמד ספריהם ולשונותיהם. אזי לנו כי שדדנו, כי צרה בזאת לא
 היתה עדין לישראל מימות עולם, ועל מי לנו להשען, אל מי ננום לעזרה, ואיה המקום
 להתחבא מפניהם ולהציל את בנינו וזרענו וכל זרע עמך בית ישראל מרשתותיהם
 ומחציהם. מי יגור לנו אש אוכלה, מי יגור לנו מוקדי עולם, מי יחוס עלינו, מי ירחם
 עלינו, מאין יבוא עזרנו:

רבנו של עולם, אתה לבר ידעת עצם הצרה הזאת, עזרנו כי עליך נשעננו, כי אין
 כחנו אלא בפה. חוס ורחם עלינו ועזרנו להיות חזק וקיים באמונתך הקדושה תמיד
 כרצונך הטוב. ולא יעלה על לבי שום סברה מסבירותיהם ושום קשיא מקשיותיהם
 ושום דרך מדרכיהם, רק אזכה אני וזרעי וכל חברתנו וכל עמך בית ישראל, לילך
 תמיד בדרכי אבותינו הקדושים, אברהם יצחק ויעקב, משה ואהרן, יוסף ודוד,

תפלה לתורה לא

רכג

ובדרבי כל הנביאים האמתיים ראשונים ואחרונים ותנאים ואמוראים, ובדרבי כל הצדיקים אמתיים והקשרים והתמימים שהיו בכל דור ודור. ובכותם מלטנו והצילנו מכל מיני כפירות ובלבולים וספקות, וזכנו ברחמיך לאמונה שלמה וחזקה, באמת בקדשה ובטהרה תמיד לעולם ועד:

וזפני ברחמיך הרבים לתן צדקה הרבה לעניים הגונים הרבה, ואזכה להרבות בצדקה מאד, בפזר גדול מאד, ותעזרני לקיים מקרא שכתוב, פזר נתן לאביונים צדקתו עומדת לעד. ותזכני לצדקה של שבת, שאזכה לתן לעניים הגונים על צרכי שבת קדש, ולהכניס אורחים הגונים על שלחני בכל שבת קדש, ואזכה להמשיך עלי קדשת שבת תמיד, ועל ידי זה אזכה לאמונה שלמה להאמין ולבטח בך תמיד, ולפזר ממוז הרבה לצדקה, בלב טוב ובשמחה גדולה, עד שתהא חשובה לפניך מאד מצות הצדקה שלי, על ידי האמונה השלמה שתזכני, שהיא עקר החשיבות והשלמות של הצדקה ושל כל התורה בלה. ויקים בי מקרא שכתוב, והאמין ביהוה ויחשבה לו צדקה, ואזכה שתאיר אור הצדקה שלי באור גדול על ידי קדשת שבת קדש, ויקים מקרא שכתוב, וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. ותמשיך עלינו ברכה ממקור הברכות, ותהיה נמשכת הברכה מהאמונה הקדושה הנמשכת בשבת קדש על כל ששת ימי המעשה, כי היא מקור הברכה. וימשך עלינו שפע טובה וברכה ורחמים ודעת וחיים ושלום וכל טוב, עלינו ועל כל עמך ישראל תמיד, ותזמין לנו פרנסותינו בהרחבה גדולה קדם שנגצטרך להם, בנחת ולא בצער, בהתר ולא באסור, בכבוד ולא בבזוי, מתחת ידך הרחבה והמלאה, ואל תצריכני לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלואתם:

ועזרני וזפני לשמירת הברית באמת בתכלית השלמות ברצונך הטוב, והצילני מעתה ברחמיך העצומים, ותשמרני בחסדיך הגדולים והנוראים, מכל מיני פגם הברית שבעולם, שלא אפגם בטפי המח חס ושלום, בין בשוגג בין במזיד בין באנס בין ברצון, ומחל לי וסלח לי וכפר לי על מה שפגמתי בברית קדש מנעורי עד היום הזה, וזכני מהרה לתקון הברית בשלמות, בקדשה ובטהרה ברצונך הטוב:

ותצילני ברחמיך הרבים מסכנת דרכים, ותשמרני ותצילני מכל מיני צער ויסורין ועבוב בדרך, ומכל אורב ואויב ומסמין, ותהיה תמיד עמי בשבתי בביתי ובלכתתי בדרך, בשמך אצא לדרך לשלום ובשמך אעבר הדרך בשלום, ואשוב לביתי לשלום, ותצילני מכל מיני הזיקות והפסד בדרך, בגשמיית וברוחניות, בגוף ונפש וממון, ושמר צאתנו ובואנו לחיים טובים ולשלום מעתה ועד עולם, ותזכני לתן צדקה קדם צאתי לדרך, כמו שכתוב, צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו. ועל ידי זה תבון לפני הדרך. ואתה ברחמיך הרבים, תלך לפני להנחותי הדרך אשר אלך בה, ותאיר לפני באורך הגדול, ותביאני ותגיעני למחוז חפצי לחיים ולשלום ברצונך הטוב:

תפלה לתורה לא

ובכן תרחם עלי ברחמיך הרבים, ותחנני בחסדיך הגדולים, ותשמרני ותצילני מכל מיני אסורים דאורייתא ודרבנן. ותזכני לעסק בתורתך הקדושה תמיד יומם ולילה, ותעזרני ללמד בהתמדה גדולה ספרי הפוסקים, ותהיה עמי תמיד, ותחנני מאתך דעה בינה והשכל, לברר כל דיני אסור והתר, ואזכה לידע בברור כל הדינים לאמתתן, עד שאזכה על-ידי-זה לברר הטוב מן הרע, הכשר מן הפסול, הטהור מן הטמא, המתר מן האסור. ותזכני ללמוד בקדשה ובטהרה גדולה, ללמוד וללמד לשמר ולעשות ולקיים את כל דברי תורתך באהבה בקדשה גדולה, ואזכה להיות צדיק ולמדן באמת, ותזכני לשמירת ותקון הברית בכל הבחינות, בתכלית השלמות, לשמירת ברית עלאה ולשמירת ברית תתאה, בקדשה ובטהרה גדולה באמת:

ובכן תחנני ברחמיך הרבים, ותעזרני ותושיעני תמיד, ותזכני לכסופין דקדשה, שאהיה נכסף ומשתוקק תמיד אליך ומתגעגע לעבודתך באמת, ליראתך ואהבתך, וכל היום בלוי תהיה תשוקתי ותקנותי וכסופי ונגעוני רק אליך ולעבודתך באמת, ועיני יהיו פלות כל היום להשיג עבודתך האמתית, כמו שכתוב, בלתה לתשועתך נפשי לדברך יחלתי. בלוי עיני לאמרתך לאמר מתי תנחמני. נכספה וגם בלתה נפשי לחצרות יהוה לבי ובשרי ירננו אל אל חי. בלה שארי ולבבי צור לבבי וחלקי אלהים לעולם. צמאה לה נפשי כמה לה בשרי בארץ ציה ועיף בלי מים. צמאה נפשי לאלהים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלהים:

אבי אבי רכב ישראל אבי אבי אדוני מלכי ואלהי, צור לבבי וקדושי, אתה יודע עצם רחוקנו ממך עכשיו, אשר אי אפשר לכנות ההרחקה בשום לשון שבעולם, ואין לנו שום סמיכה, כי אם לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע אליך ולצפות לישועתך ולקוות לרחמיך, כאשר גלית לנו על-ידי צדיקיך האמתיים, שהכסופין וההשתוקקות דקדשה הם בעצמם טובים מאד, על-כן באתי לבקש מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, החפץ בתקוני והמשתדל בהצלת, שתזכני ברחמיך הרבים ותרגילני לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע אליך תמיד באמת ובלב שלם. ותצילני ברחמיך הרבים ותשמרני ותמלט נפשי מכל מיני כסופין רעים, ומכל מיני השתוקקות ונגעונים רעים, ומכל מיני תאוות והרהורים רעים, ולא יעלה על לבי שום כסופין והשתוקקות רעים ככל מעתה ועד עולם:

ותעזרני ברחמיך הרבים שאזכה לדבר ולהוציא כפי את הכסופין והנגעונים טובים שלי, ותעזרני תמיד לפרש כל שיחתי לפניך בכל לב ונפש, ואזכה להרבות בהתבודדות ובשיחה ביני לבין קוני תמיד, ואזכה לשפוף כל שיחי לפניך תמיד, וכל אשר עם לבבי אשיחה לפניך מלא רחמים, באמת ובתמימות, בכסופין גדולים והשתוקקות נמרץ אליך, עד שאזכה לעשות נפשות רבות דקדשה על-ידי הכסופין הקדושים שלי שאזכה להוציאם ולפורטם כפי בפרוש בכל יום ויום חק ולא יעבר. ואזכה לעשות על-ידי-זה נקודות קדושות לאותיות התורה, ולצייר אותיות התורה

תפלה לתורה לא

רכה

לטוב, ויהיו נעשים אצלי כל דברי התורה הקדושה סם חיים, ואזכה להתדבק בך ובעבודתך תמיד לעולם ועד. ותשמרני ותצילני תמיד שלא יתגלגל ולא יתדבק בי ובזרעי שום נפש רעה חס ושלום, היוצאת ונעשית מכסופין רעים חס ושלום, ותעזרני שיצאו ממני תמיד נפשות קדושות וטובות הרבה, על ידי כסופין הטובים שאלנו שנוציאם בפנינו ויתגברו אלו הנפשות, ועזרו כל העולם בלוי בתשובה שלמה באמת, עד שישובו בלם אליך לעשות רצונך באמת:

ובכן תרחם עלינו ותושיענו ותזכנו לאכל בקדשה גדולה ונוראה, עד שתהיה אכילתנו בבחינת לחם הפנים, ותעזרנו שכל העבום וכל הכוכבים ומזלות, יהיו בלם טורחים בשביל פרנסותינו, ותסיר צלם מעליהם, ויקים מקרא שכתוב, סר צלם מעליהם ויהוה אתנו אל תיראם. ותבטל חכמת הטבע מן העולם, ותעקר ותשבר ותבטל דעותיהם המטעות מן העולם, ותתגלה מלכותך והשגחתך לכל באי עולם, וידעו הכל שאין שום טבע בעולם כלל, רק הכל מתנהג בהשגחתך לבד. ותאיר עלינו באור פניך ואל תסתר פניך ממנו. האירה פניך על עבדך הושיעני בחסדך. וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו, וידעו הכל כי אתה משגיח בהשגחה פרטיית על כל דבר שבעולם, בפרטי פרטיות בכל עת ובכל רגע, ואין שום דרך הטבע בעולם כלל רק הכל מאתך לבד, פנה אלי וחנני תנה עוז לעבדך והושיעה לבן אמתך. פניך האר בעבדך ולמדני את חקיך. נסה עלינו אור פניך יהוה. ותבטל חכמת הטבע הכוכבים ומזלות מן העולם הנמשכין מהסתרת פני יהוה, ותגלה אמתת חכמת הנהגת פני השגחתך בעולם, איך אור פני יהוה חופף עלינו כל היום ומנהיג עולמו בהשגחה פרטיית, בחכמה נפלאה ונוראה אשר אי אפשר להשיג, ומסתיר עכשיו הנהגתו בדרך הטבע. וידעו הכל שגם הטבע בעצמה, אתה מנהיג בהשגחתך לבד וגם הטבע היא השגחה. ותמלא רחמים עלינו, ותמשיך גם עכשיו ההנהגה שתהיה לעתיד, שאז תבטל הטבע לגמרי ותנהיג את עולמך בהשגחתך לבד, ונזכה שגם עכשיו תנהיג אותנו בהשגחתך לבד בלי שום דרך הטבע כלל:

ותעזרנו שתהיה אכילתנו בקדשה גדולה כל כך, עד שיהיה השלחן שלנו מכפר כמזבח, ויהיה נאמר על השלחן שלנו זה השלחן אשר לפני יהוה:

ותמהר ותחיש לגאולנו גאלת עולם, ותביא לנו את משיח צדקנו, ותבנה לנו בית קדשנו ותפארתנו, ושם נעלה ונראה ונשתחוה לפניך בשלש פעמי רגלנו ככתוב בתורתך שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני יהוה אלהיך במקום אשר יבחר בחר המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות ולא יראה את פני יהוה ריקם. איש כמתנת ידו ככרפת יהוה אלהיך אשר נתן לך. ונזכה לסדר בבית המקדש לחם הפנים לפניך תמיד. ותוציא חמה מנרתיקה ותתגלה השמש בתקפה, ותקדשנו בקדשתך העליונה, ותתן לנו כח לקבל עצם אור החמה שתתגלה לעתיד בתקפה ובגבורתה, ותרפאנו על ידיה מכל תחלואינו ומכל מכאובינו רפואת הנפש ורפואת

תורה לב – אדני שפתי תפתח

הגוף, ויתתקן ברחמיך כל הפגמים שפגמנו לפניך בכל העולמות בלם, ויקים מקרא שכתוב, וזרחת לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. ותכנים את השפע והפרנסה מן החוץ לפנים לתוך הקדשה, ולא תלך עוד רבוי השפע והפרנסה להעפום והרשעים חס ושלום, רק כל השפע טובה והפרנסה והעשירות יהיה נמשך לנו מאתך. ותקיים לנו מקרא שכתוב, יפתח יהוה לך את אוצרו הטוב את השמים לתת מטר ארצה בעתו ולברך את כל מעשה ידך והלוית גוים רבים, ואתה לא תלך כיהוה אלהיך ברכך כאשר דבר-לך והעבדת גוים רבים, ואתה לא תעבט ומשלת בגוים רבים וכך לא ימשלו:

חוס וחמל עלינו ומלא משאלותינו ברחמים, וזכנו לקדשת שבת-קדש, ולשמירת הברית באמת, ולשמירת אסור והתר, ולאמונה שלמה דקדשה באמת, ותחננו מאתך חכמה בינה ודעת, ותשפיע עלינו מדת הרחמנות תמיד, ונזכה לרחם על הבריות לתן צדקה הרבה בשמחה גדולה לעניים הגונים הרבה. ועזרנו וזכנו לכסופין דקדשה ולהשתוקקות נמרץ לשמך ולעבודתך באמת תמיד, ותן לנו פרנסותינו בהרחבה גדולה מידך המלאה והרחבה, למען נזכה לעסק בתורתך ובעבודתך ולעשות רצונך באמת כל ימי חיינו, אנחנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית-ישראל מעתה ועד עולם, עד אשר נזכה להתדבק ולהכלל בך תמיד לעלות ולראות באור פניך, אלהים יחננו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה. ותשמר לנו חסדי דוד הנאמנים, ותקיים לנו מקרא שכתוב, לעולם אשמר לו חסדי ובריתי נאמנת לו. ונראהו עין בעין בשובו אל נוהו כפתוב, כי עין בעין יראו בשוב יהוה ציון, ונאמר, ונגלה כבוד יהוה וראו כל-בשר יחדו כי-פי יהוה דבר. ונאמר, ולא יכנף עוד מוריד והיו עיניך ראות את מוריד. יהוה אלהים צבאות השיבנו האר פניך ונשעה. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה לב – אדני שפתי תפתח

א. על-ידי הרקודין של חתנה ממתיקין הדינים. כי הלב בחינת בינה כמו שכתוב: "בינה לבא" (תקוני תהר-הקדוש בפתח אל"ת), ועל-ידי שמחת הלב מרקדין בבחינת: "וישא יעקב את רגליו" (בראשית כט, א), ופרש רש"י לבו נשא את רגליו. והרגלים הם בבחינת נצח והוד, וכשמרקד ברגליו בשמחת לבו, צריך לבון להמשיך אור הלב, דהינו ה' אלפין של אקו"ק שבבינה להכפלה (להמתיק הדינים

שבת), שהיא נקראת קדם הזווג נער בלא ה"א (תהר-הקדוש חלק ב' ל"ח), בבחינת ש"ך דינים, מספר נער, והיא גימטריא חמש פעמים דין. ועל-ידי המשכת אור הלב נעשית נער"ה בה"א, ונעשית חמש פעמים אדני. וזה בחינת: "אדני שפתי תפתח" (תהלים נא, יז), שעל-ידי שפתיים שהם נצח והוד בחינת הרגלין הנ"ל, נפתח ונמתק הכפלה שתהיה נקראת נערה, שהיא ראויה לזווג, שנעשית בחינת אדני כנ"ל:

תפלה לתורה לב

רכז

תפלה לתורה לב

(לב) אֲדַנִּי שִׁפְתֵי תַפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ. רבונו של עולם, אֲדוֹן הַשְּׁמַחָה וְהַחֲדוּהָ אֲשֶׁר הַשְּׁמַחָה בְּמַעֲוָה, וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בְּרֵאתָ שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה, חֶתֶן וּכְלָה, גִּילָה וְרִנָּה, דִּיעָה וְחֲדוּהָ. זַכְנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שְׂאֵזְבָה לְקַיֵּם מִצְוֹת הַכְּנָסֶת כְּלָה לַחֲפָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, בְּקַדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְדוּלָה, וְאֵזְבָה בְּכָל עֵת לְשִׂמַח חֶתֶן וּכְלָה, לְשִׁמְחָה בְּכָל עֵז וְחֲדוּהָ, לְהַרְבּוֹת בְּכָל מִינֵי שְׁמַחָה לְפָנֶיךָ, וְלִרְקֹד לְפָנֶיךָ בְּכָל כַּחַי בְּשִׁמְחָה וְחֲדוּהָ גְדוּלָה, וְאֵזְבָה עַל-יְדֵי הַרְקוּדִין לְהַמְתִּיק כָּל הַדֵּינִים מֵעֲלֵינוּ וּמֵעַל כָּל יִשְׂרָאֵל. וְתַתֵּן שְׁמַחָה בְּלִבִּי עַד שְׂיִתְנַשְׂאוּ רַגְלֵי עַל-יְדֵי שְׁמַחַת הַלֵּב, לִרְקֹד הַרְבֵּה לְפָנֶי חֶתֶן וּכְלָה, וּלְפָנֶי וּלְכַרְפֵּר בְּכָל עֵז לְפָנֶיךָ, וְאֵזְבָה עַל-יְדֵי הַרְקוּדִין לְהַמְשִׁיךְ ה' (הַמַּש) אֶלְפִּין שְׁבַבִּינָה, לְהַמְתִּיק עַל-יְדֵי-זֶה כָּל הַשֵּׁף דֵּינִים, וְיִתְהַפֵּף הַדִּין לְרַחֲמִים פְּשׁוּטִים, וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ כָּל הַח' (הַמַּשְׁשָׁה) קוֹלוֹת הַקְּדוּשִׁים, וְיִקְיָם מְהֵרָה מִקְרָא שְׁכַתוּב, עוֹד יִשְׁמַע, בְּעָרֵי יְהוּדָה וּבְחֻצוֹת יְרוּשָׁלַיִם, קוֹל שְׁשׁוֹן וְקוֹל שְׁמַחָה קוֹל חֶתֶן וְקוֹל כְּלָה קוֹל אוֹמְרִים הוֹדוּ אֵת יְהוָה צְבָאוֹת כִּי טוֹב יְהוָה כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ. וְאֵזְבָה תְּמִיד לְעַסֵּק בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה וְצִדְקָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּשִׁמְחָה וְחֲדוּהָ גְדוּלָה, עַד שְׂאֵזְבָה לִיחַד וּלְחַבֵּר חֶתֶן וּכְלָה הָעֲלִיוֹנִים. וְתַרְחַם עַל כְּנָסֶת יִשְׂרָאֵל עִם קְדֻשָּׁה, רַעֲיִתְךָ הַמְּשׁוּכָה אַחֲרֶיךָ, כְּלָה קְרוּאָה בְּנַעֲמִימָה בְּאַהֲבַתְךָ וּבְחַמְלַתְךָ, וְתַמְתִּיק וְתַבְטִיל כָּל הַדֵּינִים מֵעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית-יִשְׂרָאֵל בְּנַשְׁמִיאוֹת וְרוּחַנִיאוֹת, וְתַשְׁמַחְנוּ בִּישׁוּעַתְךָ תְּמִיד וְתַמְהַר וְתַחֲיֵשׁ לְגַאֲלָנוּ, וְתַעֲלָנוּ בְּשִׁמְחָה לְאַרְצֵנוּ וְתַבְנֶה בֵּית-קְדֻשָּׁנוּ וְתַפְאֲרַתְנוּ, וְיִקְיָם מְהֵרָה מִקְרָא שְׁכַתוּב, אִז תִּשְׁמַח בְּתוֹלָה בְּמַחֲזֵל וּבְחַרִּים וּזְקָנִים יַחְדָּו. וְהַפְּכֵתִי אֶבְלָם לְשְׁשׁוֹן וּנְחַמְתִּים וְשִׁמְחַתִּים מִיּוֹנָם. וְנִזְכָּה לְרֵאוֹת בְּנַעַם זִיּוֹךְ, בְּעֵת שִׁתְּתַעַפֵּר בְּעִטְרַת תְּפִאֲרַת עַל-יְדֵי מַעֲשִׂים טוֹבִים שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, בְּאִמּוֹר, צְאִינָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמַלְךְ שְׁלֹמֹה בְּעִטְרָה שְׁעִטְרָה לוֹ אִמּוֹ בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ וּבְיוֹם שְׁמַחַת לְבוֹ. בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן:

תורה לג – מי האיש החפץ חיים

יְדִי-זֶה יִזְכָּה לְאַהֲבָה אוֹתוֹ וְתַכְרֵךְ בְּכָל מְקוֹם, בֵּין בְּטִיבוֹ בֵּין בְּעִקּוֹ, וְלְאַהֲבָה אֶת חֲבֵרָיו. וְיִכּוֹל לְהִיּוֹת שְׁלוֹם בֵּין כָּל יִשְׂרָאֵל וְלְאַהֲבָה זֶה אֶת זֶה, כִּי לֹא יִתְפַּהֵל וְלֹא יִתְפַּלֵּל מִשׁוּם דְּבַר שְׁבַע-עוֹלָם, רַק יַדַּע וְיִאֱמִין כִּי כָּל מַה שְׁעוֹבֵר עָלָיו בְּכָל יוֹם, הֵן טוֹבוֹת הֵן יְסוּרִין וְצָרוֹת וְדָאגוֹת וְהַרְפַּתְקָאוֹת חֶסֶם וְשְׁלוֹם, הַכֹּל לְמוֹצְתוֹ הַנִּצְחִית. וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה יוּכַל לְהִתְקַרֵּב לַהֲשִׁים יַתְכַּרְךָ, אִם יִרְצֶה בְּאֵמֶת. וְכֵן

א. צָרִיךְ לְבַקֵּשׁ שְׁלוֹם, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (תהלים לד, טו): "בְּקִשׁ שְׁלוֹם", שְׂיִהְיֶה שְׁלוֹם בֵּין יִשְׂרָאֵל, וְשְׂיִהְיֶה שְׁלוֹם לְכָל אָדָם בְּמַדוּתָיו, הֵינּוּ שְׁלֵא יִהְיֶה מַחְלָק בְּמַדוּתָיו וּבְמַאֲרַעוֹתָיו, שְׁלֵא יְהֵא לוֹ חֲלוּק, בֵּין בְּטִיבוֹ בֵּין בְּעִקּוֹ, תְּמִיד יִמְצָא בּוֹ הַשֵּׁם יַתְכַּרְךָ, הֵינּוּ: "בְּה' אֵהְלֵל דְּבַר בְּאַלְקִים אֵהְלֵל דְּבַר" (שם נג, יא).

ב. זֶה זוֹכֵין עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה וְעַל-יְדֵי הַצְּדִיקִים שְׁנִקְרָאִים שְׂנִיחָם שְׁלוֹם. וְעַל-

מחיה את הכל כמו שכתוב: "ואתה מחיה את כלם". ומשם אתה יכול להתדבק בו יתברך, ולשוב אליו בתשובה שלמה, כי לא רחוקה היא ממך, אלא שבמקומך שם רבו הלבושים:

ה. וכל מה שהאדם הולך ממדרגה למדרגה, מתקרב יותר אל השם יתברך, ויכול לידע את השם יתברך בהכנה יתרה. כי כל מה שהמדרגה יותר עליונה נתמעטין הלבושין והעצמות, ואז הוא מקרב יותר להשם יתברך, ויכול לאהב את עצמו עם השם יתברך באהבה יתרה:

ו. ויש ימי טוב וימי רע. והימים נקראים מדות, כמו שכתוב (תהלים ל"א, ה): "ומדת ימי", והמדות הם התורה, כי כל התורה היא מדות הקדוש-ברוך-הוא, כי היא מדברת מאהבה ויראה ושאר המדות, ובה נבראו עלמין, ואותיותיה הם מחיין את כל דבר ודבר, אלא שהם בעצמם יותר כל מה שהמדרגה היא למטה יותר. נמצא ימי טוב, הינו תורה ואותיותיה, יכולין למצא אפלו בימי רע, שהם לשונות הגונים ומדותיהם הרעות. וזהו מה שכתוב: "ביום טובה היה בטוב וביום רעה ראה" (קהלת ג' י"ב), שישתכל כל אדם היטב היטב, וימצא בודאי ימי טוב בימי רע והינו שימצא תורה אפלו בימי רע, רק מחמת רבוי הלבושים והעצמות אינם נראים ומאירים. אבל על-ידי שכופה את יצרו הרע, הינו הימי רע ומתגבר עליו. ואז הוא דומה למלאך ה' צבאות (זהר הקדוש ח"א כ"ג), ואז יכול ללקט אותיות התורה אפלו מדברים גשמיים, ואפלו כשהוא מדבר עם הגונים או שרואה מדותיהם, הוא

יסבל מחברו, אף אם יש לו איזה יסורין ממנו, וישתדל לדונו לבקו וזכות ולמצא בו טוב, ולהפך הדבר לטובה, לומר בדעתו שלא כנו חברו לרעה כל-כך כמו שהוא סובר, וכיוצא בזה הרבה, וישתדל לחפש ולבקש אהבה ושלוש עם חבריו וכל ישראל, ועל-ידי-זה יזכה לאהב את השלוש בכל מקום הן בטיבו הן בעקו, ויהיה לו שלום עם הכל:

ז. וצריך לדעת שמלא כל הארץ כבודו, ולית אתר פנוי מנה, ואיהו ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין. ואפלו מי שעוסק במשא-ומתן בגוים, לא יוכל להתנצל ולומר: אי אפשר לעבד את השם יתברך מחמת עביות וגשמיות שגופל תמיד עליו, מחמת העסק שעוסק תמיד עמהם, כי בכל הדברים הגשמיים ובכל לשונות הגונים יכול למצא בהם אלקות. כי בלא אלקותו יתברך אין להם שום חיות וקיום כלל, כמו שכתוב: "ואתה מחיה את כלם" (נחמיה ט"ו). לבד שהחיות ואלקות הנה שם בעצמם גדול ובמעוט, רק כדי חיונו להחיותו ולא יותר. וכל מה שהמדרגה יותר תחתונה, אזי אלקותו שם בעצמו גדול יותר ומלבש במלבושים רבים יותר:

ח. וגלל בן צריך שתדע, שאפלו אם אתה משקע במדור הקלפות ואתה במדרגה תחתונה מאד, עד שגדמה לך שאי אפשר לך עוד להתקרב אליו יתברך, מחמת שנתרחקת ממנו מאד, ואפלו שגפלת בכפירה בעקר חס ושלוש, אף-על-פי-כן תדע שאפלו במקומך גם כן תוכל למצא אלקותו, כי הוא יתברך

ט. ויש בתורה שתי בחינות. בחינת נגלה ובחינת נסתר, הינו אוריתא דעתיקא סתימאה שתתגלה לעתיד לבוא. כי יש שני מיני אהבות, אחת היא אהבה שפנימים הנ"ל שהיא בפעל, והשנית היא אהבה שהיא בכח, שהיה בין ישראל לאביהם שבשמים קדם הבריאה, שהיו ישראל עדין בדעתו ובמחו, שהיא למעלה מהזמן והמדות, שהיא פנימיות התורה. ולעתיד לבוא יפשיט הקדוש ברוך הוא את לבושו המכסין על אלקותו, הינו על פנימיות התורה, שתתגלה התורה הזאת דעתיקא סתימאה, ואז יתרבה השלום כמו שכתוב: "לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעה את ה'" (ישעיה יא, ט), שתתגלה האהבה שפדעת. כי עכשו נגזו אור התורה הזאת כמאמר הכמינו זכרונם לברכה: "וירא אלקים את האור כי טוב" (בראשית א, ה) 'כי טוב לנגז' (הגינה י"ב). ויש גם בן צדיקים הנקראים טוב כמו שכתוב: "אמרו צדיק כי טוב" (ישעיה ג, ט), ונקראין אור, כמו שכתוב: "אור זרע לצדיק" (תהלים צ, יא), שהם גם בן צפונים ומסתרים, שאין העולם כדאי עתה להשתמש בהם, וכשתתגלה לעתיד לבוא האהבה שפדעת הנקרא "יום אחר יודע לה" (בריה יד, ט), כי אהבה נקרא יום כנ"ל: יומם יצוה וגו', אשר הוא לא יום ולא לילה, הינו שהאהבה הזאת היא למעלה מהזמן והמדות, אז יתגלו הצדיקים הצפונים והתורה הצפונה, ואז יתגלה שלום רב בעולם, שיתחברו כל ההפקים יחד, כמו שכתוב: "וְגַר זָאֵב עִם בְּרֵשׁ" וגו' (ישעיה יא, ט).

יודע את החיות אלקות, הינו אותיות התורה שמלבש שם, כי אז נתבטל ונופל הרע השוכן על הטוב, הינו האותיות, והם בולטין ונראים ומאירים ביותר:

ז. וזה בחינת נעשה ונשמע, בבחינת "עשי דברו לשמע בקול דברו" (תהלים קג, ט), שמתחלה עושין ובזיזין לאותיות התורה שיהיו בולטות ומצטרפות (יוקא ט"א), ואחר כך נשמע: זכין למשמע קלין מלעלא, הינו שמקבלין אותיות התורה חיות ואור רב יותר ממה שקבלו תחלה, אשר אז כשהיו מלבשין בלשונות הגויים וימי רע, לא קבלו כי אם כדי חיות הראוי לאותו מקום בצמצום גדול (כמובא ב"פרי עין חיים" בכונות פורים פרק ו').

ח. וידוע שהתורה, הינו המדות והימים שורה בהם אהבתו ותברך שמו, כמו שכתוב בזהר הקדוש (ח"א מ"ו), "יומם יצוה ה' חסדו" (תהלים מב, ט), שהחסד הינו האהבה, הוא יומא דאזיל עם בלהו יומין, הינו המדות שהם צמצומים לאלקותו להשיגו, כמו שכתוב בזהר הקדוש (חלק ב מ"ב), בגין דישתמודעין לה. והשם יתברך הלביש אלקותו במדות התורה מאהבתו לעמו ישראל. וזה בחינות של תרי"ג מצוות, כי השם יתברך שער בדעתו שעל ידי המצוה הזאת וצמצום הזה נוכל להשיגו ולעבדו. נמצא שבכל מדה ומדה ממדות התורה, יש שם אהבת השם יתברך, שאוהב את עצמו עם ישראל, ונמצא מי שמפשיט את התורה מלבושי הקלפות על ידי כפית יצרו, אז הוא מקרב אל השלום כמו שכתוב: "וכל נתיבותיה שלום" (משלי ג, יז), שהיא התורה:

תפלה לתורה לג

הזה, שיודע מהשם יתברך בכלל שמלא כל הארץ כבודו, עד שישבר ויבטל כל התאוות על-ידי הידיעה הזאת וידיעת התורה. ואזי נכללין גם בן המדות שבלבו לדעתו, ואזי מקבלין המדות אור האהבה שברעת, ורואה ומשיג אור הגנוז לפי בחינתו, הינו התורה והצדיקים הגנוזים:

יב. על-ידי מצות נטילת לולב ומיניו, זוכה לגלות הדעת הקדוש לכל באי העולם, לידע שמלא כל הארץ כבודו ולגלות אלקותו יתברך בכל מקום, ואפלו בכל לשונות הגוים, ולהכירו יתברך ולהתקרב אליו אפלו בכל המדרגות התחתונות, ולקשר הדעת הקדוש לתוך הלב, שיהיה לבו ברשותו, ולאהב את עצמו עם השם יתברך באהבה, ולבוא לאור האהבה שברעת, שהוא אור הגנוז. ויתגלו הצדיקים והתורה הגנוזה, ועל-ידיה יתרבה שלום רב בעולם:

י. ואפלו במדות עצמן, כל אחד לפי בחינתו הוא בחינת דעת לבחינה שתחתיה, כי המדרגה הפחותה של עולם היצירה היא בחינת דעת לעולם העשיה שתחתיה, וכן יש אדם שאהבתו שיש לו עם השם יתברך במדותיו ובזמן, הוא בחינת אהבה שברעת שלמעלה מהזמן, להאדם שהוא במדרגה פחותה ממנו:

יא. וכל אדם יכול לטעם אור האהבה שברעת, אפלו עכשו בתוך הימים כל אחד לפי בחינתו, הינו כשיקשר את לבו לדעתו. כי כל אחד מישראל יודע שיש אלקים בכלל, וכפי הדעת הזה בודאי היה ראוי שיתבטלו כל תאוותיו ומדותיו הרעים. אבל הרשעים הם ברשות לבם (בראשית רבה נח פרשת ל"ח), וכל המדות והתאוות הם בלב, על-כן צריך כל אחד לראות לקשר לבו לדעתו, שיהיה לבו ברשותו, שיהיה בופה את לבו ותאוותיו אל הדעת

תפלה לתורה לג

(לג) רבון עלמין אנת חד ולא בחשבון, אנת הוא עלאה על-כל עלאין סתימא דכל סתימין, לית מחשבה תפיסה בך כלל, אנת הוא ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ולית אתר פנוי מנך כלל, כי מלא כל הארץ כבודך ומלכותך בכל משלה ואתה מחיה את כלם, כל צבא מעלה וכל צבא מטה, כל ההיכלין והמדרגות הקדושות, וכל המדרגות וההיכלין של הטמאה והסמרא אחרא, ואפלו בעשר כתרין דמסאבותא מלבש חיותך, יתברך לעד ולנצח נצחים, ואין שום סמרא אחרא וקלפה וטמאה בעולם שלא יהיה מלבש בהם חיותך יתברך, כי אתה מחיה את כלם, ומבלעדיך אין להם שום חיות וקיום כלל. ואפלו בכל לשונות הגוים ובכל המדות רעות ובכל התאוות רעות, ואפלו בכל העברות והאסורים שבתורה מלבש ומסתר חיותך יתברך, כי מלכותך בכל משלה. על-כן באתי לפניה יהוה אלהי ואלהי אבותי אדון כל, לחלות ולחנן פניה ולשטח כפי לרחמיך וחינותיך, שתחנני בחסדיך הגדולים, ותשפיע עלי שכל ודעת דקדשה וכח וגבורה מאתך, שאזכה להתגבר על יצרי הרע ולכופו להשתעבד לך באמת, ואזכה להכיר אותך ולהתקרב אליך בכל מקום, בין

תפלה לתורה לג

רלא

בטיבו בין בעקו חס ושלום, תמיד אתקרב אליך, ואזכה לקים מקרא שכתוב, ביהוה אהלל דבר, באלהים אהלל דבר ולהתדבק בך תמיד, ותזכני ותעזרני להכיר אותך ולהתקרב אליך באמת, ולשוב בתשובה שלמה לפניך ממקום שאני שם עכשיו בעת הזאת, ואם בעונותי הרבים נפילתי למקום שנפילתי וירדתי למקום שירדתי, אף-על-פי-כן אני מאמין באמונה שלמה, שגם במקומי שאני שם עכשיו בעת הזאת, גם שם אתה נמצא, כי לית אתר פנוי מנך ובכל המקומות ממשלתך. על-כן חוס וחמל עלי, ואל תסתור פניך ממני אפלו במקומות הללו המגנים מאד, גם שם ידך תנחני ותאחזני ימינך. מלא רחמים, מעשי ידיך אל תרף אחז בי והוציאני מהרה מכל אלו המקומות השפלים והמגנים, ותעזרני לבקש אותך תמיד בכל המקומות שאני שם, ואזכה לקים מקרא שכתוב, ובקשתם משם את יהוה אלהיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך. ותהיה נמצא עמי תמיד בכל עת, ותקרבני אליך ברחמיך אף-על-פי שאני זוכה לדרש ולבקש אותך כראוי. ותקיים מקרא שכתוב, נדרשתי ללא שאלו נמצאתי ללא בקשני אמרתי הנני אל-גוי לא-קרא בשמי, שפחתי אליך כפי, פרשתי ידי כל-היום, נפשי בארץ עיפה לך סלה. אליך נשאתי את עיני הישבי בשמים. חננו יהוה חננו כי רב שבענו בון. כי שחה לעפר נפשנו דבקה לארץ במננו. דבקה לעפר נפשי חניי בדברייך. קומה עזרתה לנו ופדנו למען חסדך. חושה לעזרתי אדני תשועתי. ומהר לחלצני ולהוציאני מכל אלו המקומות המגנים והמטנפים והנמוכים והמגשמים מאד. אל תבלעני מצולה ואל תאטר עלי באר פיה ומהר לגאלני ברחמיך, ולהוציאני ולהעלותני ולטהרני מכל הפגמים שפגמתי לפניך, על-ידי כל החטאים והעונות והפשעים שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך מנעורי עד היום הזה, בשוגג ובמזיד באנס ובצרזון. חוס וחמל עלי ותשפיע עלי כח וגבורה דקדשה מן הכח והגבורה של הצדיקים האמתיים אשר זכו לכף את יצרם, אשר הם דומים למלאך יהוה צבאות ממש, ועמדו בנסיונות רבות אין מספר, וכבשו את האותם וכפו את יצרם תחתם, עד אשר שברו ובטלו את יצרם לגמרי, וזכו להתדבק בך באמת, בתכלית המעלה והשלמות שאין שלמות אחריו. ובזכותם וכחם הגדול נשענתי, שתחס ותחמל עלי בזכותם, ותשפיע עלי מבחם וגבורתם, ותעזרני שאזכה גם-כן לכף ולהכניע ולשבר ולבטל את יצרי הרע, שאזכה לשבר ולבטל כל התאוות רעות ומדות רעות לגמרי ולא ישאר בי שום רע בלל, ואזכה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת ובלב שלם. ותעזרני שרע שנאחז בי יפל ויתבטל לגמרי, והטוב והתורה הקדושה הנעלם ונסתר בי ובמדותי, הכל יתברר ויתגלה ויתוסף עליו אור רב מלעלא, עד שאזכה לגלות ולהאיר כל הטוב שבי. ותזכני לעלות מדרגא לדרגא בקדשה גדולה, עד שאזכה להתקרב אליך, ולהתדבק בך ובהתורה הקדושה באמת ובתמימות. ותפתח לי אור הדעת שאזכה להכיר אותך ולהתדבק בך תמיד באהבה יתרה, באהבה רבה ואהבת עולם, באמת ובאמונה, בקדשה ובטהרה, ותמעט הצמצומים והלבושים והמסכים

תפילה לתורה לג

המבדילים, ותזכני לידע ולהביר אותך בלי צמצומים ולבושים רבים, ותקרבני אליך בהתקרבות גדול ובהתגלות הדעת הקדשה מעתה ועד עולם:

אנא יהוה, רחמן מלא רחמים, פודה ומציל, גואל חזק, הושב מחשבות לבל ידח ממך נדח, עמד על ימיני וסמכני, ועזרני והושיעני, שאזכה לבף את יצרי להשתעבד לך, ואזכה לשבר ולבטל כל התאוות וכל המדות רעות שנתאחזו בי. ותזכני מעתה לימי טוב, ואזכה להגביר הימי טוב על הימי רע, להכניע ולהשפיל ולשבר ולבטל כל הימי רע תחת הימי טוב, ואזכה להבין ולראות ולמצא ולגלות הטוב המלכש בימי רע, ולברר הטוב מן הרע. ותחס ותחמל עלי מעתה, ותצילני ברחמיך תמיד מימי רע, שלא יהיה להם שום כח להתגבר עלי חס ושלום, כי בעונותי כבר עברו עלי ימי רע הרבה יותר מדי, עד אשר כשל כח הסבל. חוס וחמל עלי מעתה, והצילני ומלטני ופדה נפשי מן הימי רע, ועזרני וזכני לשבר ולהכניע ולבטל כל הימי רע תחת הימי טוב, והצילני מכל רע, מכל מכשול עון, ומכל התאוות ומדות רעות, ואזכה לקדש עצמי במתן לי, בקדשה גדולה. ואזכה מעתה שיהיו כל ימי טובים, ואבלה ימי בטוב האמת, ושנותי בנעם העליון, שאזכה לעסק כל ימי בעבודתך ובתורתך באמת, ולהתדבק ולהפיל בך ביראה ואהבה גדולה, באמת ובאמונה, בקדשה ובטהרה תמיד לעולם ועד, ואזכה לקים מקרא שכתוב, סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפהו. ואזכה לבקש שלום תמיד, שיהיה לי שלום במדותי ובמאורעותי, שתמיד אמצא השם יתברך בכל מקום ובכל זמן ובכל אדם. ותזכני תמיד שאהיה רודף שלום, לעשות שלום בין ישראל עמך, בין אדם לחברו ובין איש לאשתו, בקדשה ובטהרה גדולה, ותעזרני שאהיה בכלל העושים שלום בין ישראל לאביהם שבשמים:

ותזכני לעסק בתורתך הקדושה תמיד, ועל ידי זה תקרבני בכל פעם יותר אל השלום, כמו שכתוב, דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום. ותעזרני לקים את כל דברי תורתך באהבה, ואזכה לקים כל התרניג מצות דאורייתא וכל המצות הרבנות, עם כל ענפיהם היוצאים מהם ועם כל פרטיהם ודקדוקיהם. ואפלו המצות שאי אפשר לכל אדם לקימם עכשיו, תזכני ללמד ולהגות בהם ולקימם ברוחניות על ידי עסק התורה, ועל ידי כלליות של עמך ישראל, על ידי עצם האהבה והשלום שיהיה בין כל ישראל עמך, ואהיה נכלל בתוכם בכלליות גדול, עד שנהיה אנתנו כלנו בני ישראל עמך הקדוש נחשבים כאיש אחד:

ותעלה אותי מעלה מעלה חיש קל מהרה, עד שאזכה להיות כלו (כלי) טוב באמת, עד שאזכה ברחמיך ובכחך הגדול ובכח הצדיקים האמתיים, לגלות ולהאיר ולמצא הטוב הכבוש ונסתר בין כל הרשעים ואפלו בין העבוס, עד שאפלו בשאדבר עם העבוס והרשעים, או בשאראה מדותיהם הרעות, או בשאהיה מכרח לעסק באיזה עסק או משא ומתן עם העבוס והרשעים, אזכה תמיד למצא ולגלות חיות אלהות השוכן ונסתר בקרבם בכל לשונות הגוים ובכל מדותיהם הרעות, ותעזרני שתכף

תפלה לתורה לג

רלג

בשֶׁאֲדַבֵּר אוֹ אֶהְיֶה עֹסֵק עִמָּהֶם יִפֹּל הָרַע לְפָנַי, וְהַטּוֹב וְהַקִּדְשָׁה הַשּׁוֹכֵן שָׁם יִתְגַּלֶּה וְיֵאֵר בְּאוֹר גְּדוֹל, וְיִהְיוּ נִתְגַּלִּין אוֹתוֹת הַתּוֹרָה הַמְּלַבְּשִׁין שָׁם, שֶׁהֵם מְחִיין כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם, וְהָאוֹתוֹת יִהְיוּ בּוֹלְטוֹת וּמְצַרְפוֹת, וְיִתּוּסַף עֲלֵיהֶם אוֹר רַב מְלֵעֵלָא, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְלַקֵּט וּלְבָרֵךְ אוֹתוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה מִכָּל לְשׁוֹנוֹת הָעַבּוּם וּמִכָּל מַדּוּתֵיהֶם הַרְעוֹת, וּלְבָנוֹת מֵהֶם בְּנֵינִים שְׁלָמִים דִּקְדָּשָׁה. וַיִּקְּם מִקְרָא שְׁכָתוֹב, בָּרְכוּ יְהוָה מְלֵאכֵיו גְּבוּרֵי כַח עוֹשֵׂי דְבָרוֹ לְשִׁמְעַע בְּקוֹל דְּבָרוֹ. בָּרְכוּ יְהוָה כָּל־צְבָאֵיו מִשְׁרָתָיו עוֹשֵׂי רְצוֹנוֹ. בָּרְכוּ יְהוָה כָּל מַעֲשָׂיו בְּכָל מְקוֹמוֹת מְשַׁלְּתוֹ בָּרְכֵי נַפְשֵׁי אֶת יְהוָה:

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יְדַעְתָּ, כִּי לֹא הָיָה עוֹלָה עַל דַּעְתִּי לְבַקֵּשׁ כָּל אֱלֹה מְלַפְּנִיךָ, כִּי אֶף־עַל־פִּי שְׂאֵינִי יוֹדַע כָּל הַתְּרַחְקוֹתֵי מִמֶּךָ, אֲבָל אֶפְלוּ לִפִּי מַעַט יְדִיעַתִּי מֵהַתְּרַחְקוֹתֵי מִמֶּךָ, גַּם־כֵּן לֹא הָיָה עוֹלָה עַל דַּעְתִּי לְבַקֵּשׁ עַל מַעַט מֵאֱלֹה. אֵךְ אַתָּה יְהוָה, יְדַעְתָּ אֶת לְבָבִי, כִּי כָל דְּבָרֵי תַחֲנוּנֵי וּבִקְשׁוֹתַי וְכָל תַּקּוּנֵי וּמִבְטָחַי עֲדִין, הוּא רַק עַל זְכוּת וּכְחַ הַצַּדִּיקִים הָאֱמֵתִיִּים אֲשֶׁר אָנוּ חוֹסִים בְּצַל בְּנִפְיָהֶם, עַל־כֵּן עֲלִיהֶם אָנִי נֹשֵׁעַן לְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ כָּל אֱלֹה, כִּי כַחַם הַגְּדוֹל מְסַפִּיק אֶפְלוּ עָלַי, אֶפְלוּ בְּהַתְּרַחְקוֹתַי הָעַצוּם מֵאֵד בְּלִי שְׁעוֹר וְעַרְךָ אֶף־עַל־פִּי־כֵן בְּכַחַם הַגְּדוֹל אָנִי בְטוֹחַ וְנֹשֵׁעַן וְנִסְמָךְ וְנֶאֱחָזוּ. שְׁעַדְיָן יֵשׁ לִי תַקּוּה לְזוֹבוֹת לְכָל מַה שֶׁבִּקְשָׁתִי מְלַפְּנִיךָ וְיִוְתַר וְיִוְתַר מִזֶּה, כִּי רַחֲמֶיךָ לֹא כָלִים, וְזְכוּת וּכְחַ וּגְבוּרַת כָּל הַצַּדִּיקִים הָאֱמֵתִיִּים אֵינִי נִפְסַק לְעוֹלָם, וְאֵין שׁוּם סִטְרָא דְּמִסְאָבָא שְׁתּוּכַל לְעַמּוֹד נֶגֶד קְדוּשָׁתְךָ וּמַעֲלָתְךָ וּגְבָהֶם וְתַקְפָּם וְחֻזְקָם וְכַחַם וּגְבוּרָתְךָ. וְזְכוּתְךָ וְכַחַם הַגְּדוֹל יַעֲזוֹר וְיִגַּן וְיִוְשִׁיעַ לָנוּ וּלְכָל הַחוֹסִים בָּהֶם, כִּי גְדוּלֵם צַדִּיקִים בְּמִיתָתָם יוֹתַר מִבְּחַיָּהֶם, וְהֵם נִקְרְאִין חַיִּים תָּמִיד. וְתִזְכְּנִי לְהִיּוֹת רְגִיל בְּיוֹתַר לְבוֹא עַל צִיּוֹן קְבָרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים וְלְהַשְׁתַּטַּח שָׁם וּלְפָרֵשׁ שִׁיחָתִי לְפָנֶיהֶם בְּאַמְתָּ, כְּאֵלוּ הָיוּ בְּחַיִּים חַיּוּתָם וְיִוְתַר וְיִוְתַר, וְאִזְכָּה לְעוֹרֵר רַחֲמֵי לִבִּם עָלַי, וְיִהְיוּ וְיִכְמְרוּ רַחֲמֵיהֶם עָלַי, אֲשֶׁר אָנִי כְּלוּא וְסָגוּר כָּל כַּף שָׁנִים בְּמְקוֹמוֹת כְּאֵלוּ הִרְחוּקִים מִמֶּךָ, כְּאֲשֶׁר הֵם יוֹדְעִים בְּבִרְרוֹת כָּל עֲנִינֵינוּ וּמַהוּתָנוּ בְּזֶה הָעוֹלָם הָעוֹבֵר, מִתַּחֲלָה וְעַד סוּף, וְהֵם יוֹדְעִים עִצֵּם הַרְחַמְנוֹת שֵׁישׁ עַל הָאָדָם הָעוֹבֵר בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּאוֹרַח נְטֵה לְלוּן, וְאֵינִי חוֹשֵׁב עַל אַחֲרִיתוֹ מַה יַעֲשֶׂה בְּעוֹלָם הָעוֹמֵד וְחַקִּים לְעַד וּלְנֶצַח נְצָחִים. מְרָא דְּעֵלְמָא כְּלָא, הַגּוֹף שְׁלֵף וְהַנְּשִׁמָּה שְׁלֵף חוֹסֶה עַל עַמְלָךְ. וַעֲשֶׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְעֲזַרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי יְשׁוּעָה שְׁלָמָה וְאַמְתִּיית:

וְזַכְּנִי לְהַתְדַבֵּק בְּךָ תָּמִיד בְּאַמְתָּ, וְלְהַכִּיר אֶהְבְּתְךָ הַגְּדוּלָה שְׂאֵתָה אוֹהֵב אֶת עַמְךָ יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשׁ, אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ בָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים וְרוּמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת, וְקִדְשָׁתָנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁר בָּהֶם מְלַבֵּשׁ אֶהְבְּתְךָ הַגְּדוּלָה אֲשֶׁר אַתָּה אוֹהֵב אֶת עַמְךָ יִשְׂרָאֵל אֶהְבָּה אֱמֵתִיית, אֶהְבָּה וְחִמְלָה שְׂאֵין לָהּ קֶץ וְתַכְלִית. אֲשֶׁר מֵאֶהְבְּתְךָ הַגְּדוּלָה וּמִחִמְלָתְךָ הָאֱמֵתִיית עַל עַמְךָ יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשׁ צִמְצַמְתָּ אֱלֹהוֹתְךָ כְּבִיכּוֹל, וְהִלְבַּשְׁתָּ אֶהְבְּתְךָ בְּהַתּוֹרָה וּמִצְוֹת הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר נִתְּתָ לָנוּ בְּאֶהְבָּה עַל־יְדֵי מִשְׁחָה נְבִיאָךְ נְאֻמָּן בֵּיתְךָ, אֲשֶׁר כָּל מַעֲוָה וּמַעֲוָה הִיא שְׁעוֹר וְעַמְצוּם הַקְּדוֹשׁ, כְּדֵי שֶׁנִּזְכָּה עַל־יְדֵי־יְהוָה לְהַכִּיר אוֹתְךָ וְלְהַשִּׁיג אוֹתְךָ וּלְעַבְדְּךָ בְּאַמְתָּ בִּירְאָה וְאֶהְבָּה. הוּם וְחַנּוּנֵי וְזַכְּנֵי לְקִים

תפילה לתורה לג

כל מצותיך באהבה גדולה, ותעזרני ברחמיך הרבים שאזכה להשיג ולהבין אור האהבה שבדעת, שהוא סתרי תורה, שהיא אורייתא דעתיקא סתימאה, דעתידא לאתגליא לעתיד לבא, שהיא האהבה הגדולה שהיה בינך ובין ישראל עמך קדם שבראת העולם, אשר האהבה הזאת היא למעלה מהזמן והמדות והימים, אשר אי אפשר להשיג אור האהבה הזאת, כי אם על ידי צדיקים אמתים הכופים את יצרם, ומבטלים כל התאוות והמדות רעות בתכלית הבטול, ולבם ברשותם. אבינו מלכנו, עזרני ברחמיך להתקרב ולהתדבק ולהפגל בהצדיק האמת הזה אשר יש לו הפה הזה, להכניס ולהאיר גם בנו אור האהבה הזאת שבדעת. ותחנני ברחמיך הרבים, ותעזרני שאזכה גם כן בזכותו וכחו לכף ולהכניע ולשבר ולבטל את יצרי הרע, ולסלק ולבטל ממני כל התאוות וכל המדות רעות, ויהיה לבי ברשותי תמיד, ואקשר כל המדות והימים שבלב אל הדעת הקדוש, וכמו שבהדעת הקדוש המשרש בנו, אנו יודעים שמלא כל הארץ כבודך, עד אשר כפי מעט התנוצצות הדעת שמתנוצצו בנו, מגדלתך ורוממותך ויחודך ואחדותך וממשלתך, היו מתבטלים לגמרי כל התאוות וכל המדות רעות כלם, ולא היה אפשר לנו להרים את ידנו ואת רגלינו בלעדך. כן תעזרנו שנוזכה לקשר את הלב ומדותיו אל הדעת הקדוש הזה, ויהיה לבי ברשותי עד שאזכה ברחמיך לשבר ולסלק ולבטל ממני כל התאוות וכל המדות רעות, ויהיה נכלל הלב ומדותיו הטובים בהדעת הקדוש, ויקבל לבי ומדותי מאור האהבה שבדעת, עד שאזכה גם בזמן ובימים ובמדות, להשיג ולהבין ולטעם טעם אור הגנוז שהוא אור האהבה שבדעת, ואזכה להבין ולהשיג סתרי תורה אמתיים. ותזכני ותעזרני לעלות בכל פעם, להתקרב אליך ואל תורתך הקדושה ואל השלום, בהתקרבות גדול יותר ויותר, ואזכה תמיד להשיג סתרי תורה הגבוהים יותר:

וזכנו ברחמיך הרבים, שיתגלה לנו התורה הגנוזה והצדיקים הגנוזים, ואם אמנם אין העולם כדאי עכשיו להשתמש באור הגנוז הזה, שהיא התורה הגנוזה והצדיקים הגנוזים. אף על פי כן תעשה עמנו לפנים משורת הדין, ותעזר רחמיך וחסדיך האמתיים עלינו, ותעזרנו בטובותיך וחנינותיך הגדולים, שנוזכה שיתגלו לנו ברחמיך הרבים, הצדיקים הגנוזים והתורה הגנוזה, כי אתה ידעת יהוה אלהינו, שאין לנו עכשיו שום סמיכה ותקנה, כי אם על ידי הצדיקים הגנוזים והתורה הגנוזה, כי הם לבדם מגינים עלינו עכשיו בעמק הגלות המר הזה, בעוקבא דמשיחא. חוסה עלינו ברחמיך, יהמו מעיך עלינו ועזרנו לכבש את יצרנו לסור מרע לגמרי ברוחך הטוב, ולעשות הטוב בעיניך תמיד, עד שנוזכה להנות ולטעם גם בעולם הזה מאור הגנוז וצפון זרוע לצדיקים, כמו שכתוב, אור זרוע לצדיק ולְיִשְׂרָאֵל לֵב שִׁמְחָה. וכתוב, אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו. ותמשיך שלום על עמך ישראל לעולם, ותבטל כל מיני מחלוקת מן העולם, עד אשר על ידי רבוי השלום, ימושכו ויתקרבו כל הרהוקים לעבודתך וליראתך באמת, אפלו הרהוקים מן הקדשה מאד מאד בתכלית

תורה לד – ואתם תהיו לי ממלכת כהנים

הרחוק אפלו המשקעים והמלכלכים בכל מיני תועבות ומנופים ולכלוכים, בלם יתעוררו באמת וישבו אליך ממקום שהם, על ידי כח הצדיקים האמתיים העוסקים תמיד לגלות אלהותך ולפרסם אדנותך על כל באי עולם, ולעשות שלום בין ישראל לאביהם שבשמים. ותמשיך גם עתה בעולם הזה, השלום הנפלא שאתה עתיד לגלות לעתיד לבוא, כמו שכתוב, וְגַר זָאֵב עִם כְּבֶשׂ וְנֹמֵר עִם גְּדִי יִרְבֹּץ וְעֵגֶל וּכְפִיר וּמְרִיא יַחְדָּו וְנֹעַר קָטָן נְהוּג בָּם. לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעה את יהוה כמים לים מכסים. ותקים מקרא שכתוב, בורא נים שפתים שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר יהוה ורפאתיו. שלום רב לאוהבי תורתך ואין למו מכשול. יהוה עז לעמו יתן יהוה יברך את עמו בשלום. אמן נצח סלה ועד:

תורה לד – ואתם תהיו לי ממלכת כהנים

לְבַד, וְאִתְּךָ עַל־פִּי שֶׁתְּקַדֹּשׁ בְּרוּךְ־הוּא יודע מחשבות, צריכין להתפלל בפה מלא דיקא, כי הדבור הוא כלי השפע, ואם הם בשלמות ובמלואם, אזי יכולין לקבל בהם רב שפע. ועל־כן צריכין להתפלל על כל מה שחסר לאדם בגשמיות וברוחניות בדבור פה דיקא, כדי שעל־ידי־זה ימשיך השפע:

ג. וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ בּוֹ בְּחִינַת: "צדיק מושל" (שמואל ב' כג, ג), בְּחִינַת 'מלא פום', כמו שכתוב: "ועמך בלם צדיקים" (ישעיה ס, כא), כִּי יֵשׁ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל דְּבַר יָקָר שֶׁהוּא בְּחִינַת נִקְדָּה מֵה שְׂאִין בְּחֶבְרוֹ, כְּמַעֲשֵׂה דְאֲבִי וְאָבָא אֲמָנָא (תענית כ"א), שֶׁהִשִּׁיבוּ לוֹ לֹא מְצִית לְמַעַבְד כְּעוֹבְדֵי דְאָבָא אֲמָנָא. וְהַבְּחִינָה הַזֹּאת שֵׁישׁ בּוֹ יוֹתֵר מִחֶבְרוֹ, הוּא מְשַׁפֵּיעַ וּמְאִיר וּמְעוֹרֵר אֶת לֵב חֶבְרוֹ, וְצָרִיךְ חֶבְרוֹ לְקַבֵּל הַתְּעוֹרְרוֹת וּבְחִינָה הַזֹּאת מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב: "וּמְקַבְּלִין דִּין מִן דִּין" (תרי"ג ישעיה ג, ט), שְׂקָדִים מִתֵּן תּוֹרָה הִיָּה הַמְּמַשְׁלָה בְּיַד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּחִינַת: "אֲנֹכִי ה' אֱלֹקֶיךָ הַמַּעֲלֶךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם" (תהלים

א. הַפֶּלֶל שֶׁהַמְּשַׁלָּה בְּיַד הַצַּדִּיק לְפַעַל פְּעֻלוֹת כְּרִצּוֹנוֹ, כְּמֵאִמֵר חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵינוּ לְבִרְכָה: "צדיק מושל" וכו', מִי מוֹשֵׁל בִּי צַדִּיק" (מועד קטן ט"ו). וְעַקֵּר הַמְּמַשְׁלָה הוּא לְהֵאִיר וּלְעוֹרֵר לֵב יִשְׂרָאֵל לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. עַל־כֵּן הָעֵקֶר שִׁיתְקַשֵּׁר לְצַדִּיקוֹ אָמֵת וּלְדַבֵּר עִמָּהֶם בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּמָהֶם יְקַבֵּל כַּח וְהֵאָרָה וְהַתְּעוֹרְרוֹת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, עַד שִׁישׁוּב אֵל ה' בְּאָמֵת:

ב. וְזֶהוּ בְּחִינַת: "ויוסף הוא השליט" (בראשית מב, ו), וְהוּא שָׂרֵשׁ כְּלָלִיּוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְהֵם עֲנָפָיו הַמְּקַבְּלִים מִמֶּנּוּ, וְהוּא בְּחִינַת מְלָאפּוֹם, כִּי הַצַּדִּיק הוּא שׁוֹמֵר בְּרִיתוֹ כְּרֵאוּי, וּבְרִית מְרַכְּבָה לִיסוּד, אֲשֶׁר הִזְיָה שְׁלוֹ בְּנִקּוּד מְלָאפּוֹם, שֶׁהוּא אוֹתִיוֹת מְל"א פו"ם, לְהוֹרוֹת כִּי פִּיו שֶׁל הַצַּדִּיק הוּא מְלָא מְאֻלְקוֹת שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְדוּבְרָיו בּוֹדְאֵי הֵם בְּשִׁלְמוֹת וּבְמִלּוּאָם. וְעַל־כֵּן יוֹכֵל לְהַמְשִׁיךְ הַשֵּׁפַע לְיִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שְׂכָתוֹב: "וַיְבָרֶךְ אֶתְכֶם כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר לְכֶם" (דברים א, יא), הִינּוּ לְפִי הַדְּבֹר כֵּן הַשֵּׁפַע, כִּי אֵין דִּי בְּמַחְשְׁבָה

תורה לר - ואתם תהיו לי ממלכת כהנים

פא, יא), שהיה אז הבל אנכי, ואחר מתן תורה "הרחב פיך ואמלאהו", זה בחינת מלאפום, בחינת יוסף הוא השליט שנתן הממשלה ליד כל ישראל לכל אחד כפי בחינתו:

ה. ומלאפום הוא בחינת נקדה עם ואו הינו חכמה ובינה, פי הנקדה היא בחינת חכמה בחינת יוד ומעין, ובינה הוא הנחל הנמשך מהמעין, והוא כמו ואו. ובחינת מלאפום יש בכלליות ובפרטיות, פי הצדיק הוא יוד, פי הצדיקים נקראים חכמי העדה, וישראל הם בחינת ואו, שהם תמכי אוריתא ונקראים ווי העמודים. ואצל כל אחד מישראל בפני עצמו יש גם כן בחינת יוד ואו, יוד על-שם הפה כמו שכתוב: "פי ידבר חכמות" (תהלים מט, ד), ואו על שם "והגות לבי תבונות" (בחינת בינה לכא כנ"ל), ולב בחינת לוחות שהם ואו, פי ארפן ששה ורחפן ששה' (כבא-בתרא י"ד), בחינת: "לוח לבך" (משלי ג, ט):

ה. וכשהלב משקע באהבות רעות זהו בחינת אהבה נפולה ושבורה, פי היצר הרע והקלפות נמשכין משבירת פלים. ומובא ב"עין חיים" (בהיכל הנקודות שער שבירת הכלים), פי שבירת כלי חסד נפלו לבינה דבריאה, הינו בינה לבא, ואור החסד נשאר ביסוד דאצילות, שהיא בחינת צדיק יסוד עולם נמצא שאהבות רעות באים משבירת כלי חסד. על-כן תרגם אונקלוס: "אשר לו ערלה פי חרפה היא לנו" (בראשית לר, יד), 'חסודא היא לנו', פי חרפה הינו ערלת הלב הינו אהבות רעות, נעשה משבירת כלי חסד. וכנראה

בחוש שעל כל פשעים תכסה אהבה (משלי י, יב), שאפלו אם אחד פושע נגד חברו אינו מחרפהו, פי אהבתו מכסה על הפשעים, אבל כשנתקלקל ברית האהבה ביניהם, הינו בחינת שבירת כלי חסד, אזי מחרפהו, שמשבירה הנ"ל באה חרפה. וחרפה הזאת בחינת ערלת הלב בחינת: "חרפה שברה לבי" (תהלים מט, כא), היא בחינת שבירי לוחות. והתקון לזה לקשר הלב בחינת ואו להיוד, הינו נקדה בחינת צדיק, פי ביסוד דאצילות בחינת צדיק יסוד עולם נשאר אור החסד, ששם שורה האהבה הקדושה. וצריכין להאיר הנקדה להואו בחינת הלב, ואזי נתבטלין האהבות רעות, בחינת הרפות ובזיונות, פי על כל פשעים תכסה אהבה. נמצא שצריך כל אחד לדבר הרבה בינו לבין קונו יתברך, כדי שיאיר בחינת נקדה, בחינת פי ידבר חכמות כנ"ל, להואו, שהוא בחינת: "והגות לבי תבונות" (תהלים מט, ד), שעל-ידי-זה מקשר עצמו להנקדה השיך ללבו בעת, הזאת ומשבר חרפה השורה על לבו, המשבר את הלב:

ו. וגם צריך כל אדם לדבר עם חברו ביראת שמים, כדי לקבל התעוררות בלבו מהנקדה שיש בחברו יותר ממנו, פי הנקדה היא בחינת צדיק לגבי חברו, ומאיר ללב חברו הנקרא ואו:

ז. וכל הנקודות הנ"ל הם ענפים להצדיק, שהוא נקדה הכללית בחינת משה, שהוא נקדה של כלליות נשמות ישראל. על-כן צריכין הכל מתחלה לקבל מהצדיק הזה, פי קדם כל העקר הוא התקשרות להצדיקים ולדבר עמהם

תפלה לתורה לד

רלו

על־כן נקראים ישראל ממלכת כהנים. וכשנתנה כהנה לפינהם נאמר לו: "הנני נתן לו את בריתי שלום" (במדבר כה, יב), כי הכהנה בחינת אהבה בחינת אברהם, שורה במקום ברית שלום, הינו צדיק יסוד עולם כנ"ל, שאור החסד נשארו ביסוד דאצילות:

ה. ולפעמים מקבלין הנקדה מחברו על־ידי שמדברין עמו שיחת חלין, ואז יכולין לקבל אור והתעוררות לעבודת השם יתברך מהנקדה הזאת, על־ידי התלבשות שמתלבשת בדבורים אלו:

ביראת שמים, והם יאירו ויעוררו את לבו על־ידי נקדתם הקדושה הכללית. ואחר־כך צריכין לדבר גם עם חברו ביראת שמים כנ"ל, לקבל דין מן דין. וכן יקבל כל אחד מנה ובה, על־ידי שיידבר כל אחד בעצמו בינו לבין קונו כנ"ל. ועל־ידי שלש בחינות אלו נתבטלין התרפות, הינו האהבות רעות הינו ערלת הלב. וזהו "על כל פשעים תכסה אהבה", כי התאוות רעות נתבטלין על־ידי ששם שורה האהבה הקדושה הנקראת כהן. כי נתנה כהנה לאברהם אוהבי ^(עדים) לב, והיא שורה במקום ברית שלום,

תפלה לתורה לד

(לד) פי ידבר חכמות והגות לבי תבונות. אלהים שמע תפלתתי האזינה לאמרי פי. נדבות פי רצה נא יהוה ומשפטיו למדני. האזינה יהוה תפלתתי והקשיבה בקול תחנונותי. שמע יהוה קול תחנוני בשועי אליך בנשאי ידי אל דביר קדשך. אל תט לבי לדבר רע להתעולל עלילות ברשע את אישים פעלי און ובל אלקים במנעמיהם. לבב עקש יסור ממני רע לא אדע. הט לבי אל עדותיך ואל אל בצע. לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי. עזרני רבנו של עולם, מרא דעלמא בלא, שאזכה לקשר את לבי לאמרי פי, ויהיה כפי כן לבי, ותצילני ברחמיך הרבים שלא אדבר לפניך שפתי מרמה, ולא יהיה חלק לבי מאמרי פי, ואזכה לשפך שיחי ותפלתתי ותחנותי ובקשתי לפניך בפה מלא ובלב שלם, עד שיתקשר לבי לאמרי פי בתחנותי ובקשותי, ותהיה עמי תמיד ותושיעני ותעזרני ותזכני לפרש כל שיחתי לפניך תמיד בכל לב, ואת כל אשר עם לבבי אשיחה לפניך תמיד באמת ובלב שלם, ואזכה להרבות מאד בהתבודדות ובשיחה ביני לבין קוני, עד שתתגלה ותאיר הנקדה הקדושה המשרשת בי שהיא בחינת צדיק מושל, כמו שכתוב, ועמד (ישראל) כלם צדיקים. והנקדה הקדושה הזאת תאיר ותמשל על־ידי אמרי פי בתפלות ותחנונות ובקשות. ואזכה לקשר לבי לנקדה הקדושה הזאת בקשר אמיץ וחזק, עד שתאיר הנקדה הקדושה הזאת מפני ללבי, עד שתתגלה אור האהבה הקדושה להשם יתברך, המשרשת בי, ועל־ידי זה יתבטל ויפול מלבי חרפת לב, ערלת לב, שבירת לב, שהם כל התאוות רעות ומדות רעות ומחשבות רעות והרהורים רעים ובלבולים השורין על לבי, עד אשר כל לבי נשבר ונשחת ונתקלקל מאד מאד על־ידי רבוי התרפות הללו. וכלם יתבטלו ממני לגמרי

תפלה לתורה לר

על-ידי אור הנקדה הקדושה שבי, שתזכני שתתגלה ותאיר מפי ללבי, על-ידי דברי תחנות ובקשות והתעוררות אליך ולעבודתך, שאזכה לאומרים באמת ובלב שלם מעומקא דלבא באמת לאמתו:

אנא יהוה, מלא רחמים רבים, חומל דלים, שומע אנקת אביונים, רואה בעלבון עלובים, החפץ בתשובתן של רשעים ואינו חפץ במיתתם, אתה ידעת חרפתי ובשתי ובלמתי נגדך כל עוררי. חרפה שברה לבי ואנושה ואקנה לגוד ואין ולמנחמים ולא מצאתי. הריני לפניך מלא בושה וכלמה, מלא חרפות ובזיונות, מה אומר מה אדבר ומה אצטדק, חוס וחמל עלי, העבר חרפתי אשר זגרתני כי משפטיך טובים. זכני לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת, זכני לפרש שיחתי לפניך באמת ובלב שלם, באפן שאוכל לעורר הנקדה הטובה שיש בי ותאיר בי מפי ללבי, באפן שאזכה לתקן את לבי הפגום מאד. ואזכה להסיר ולבטל מלבי כל החרפות לב וכל הערלת לב וכל העקמימיות שבלבי, כי לבי מלא עקמימיות רע מאד בלי שעור וערך ומספר. עקב הלב מבל ואנש הוא מי ידענו, ואתה יהוה חוקר לב ובוחן כליות, רפא את שברי וחבש את מכאובי נפשי המרבים מאד, חוס וחמל עלי רבונו של עולם, כי אתה ידעת רע ללבי והעקמימיות הרע שנאחזו ונתערב בלבי, עד שכל לבי מלא הרהורים ותאוות ובלבולים הרבה מאד מאד בלי שעור וערך ומספר, עד שקשה לי לנוח ולשקט שעה אחת, כי בכל עת ושעה רודפין התאוות והבלבולים אחרי, ומחרפין ומשברין את ללבי, עד אשר איני יודע שום דרך ונתיב ועצה ותחבולה איך להמלט מהם, ואפלו מה שמתנוצץ לי עדין איזה התנוצצות עצות טובות, איני מקימם מעצם חלישות הדעת ופוזר הלב והנפש:

רבונו של עולם, מר לי מאד, אתה ידעת מרירותי העצום, אתה ידעת חרפתי ורע ללבי בכל בחינותיה, בכל פרטיה ודקדוקיה, ואין מי שיוכל לרפאות אותי, כי אם אתה לבד יהוה אלהי ואלהי אבותי, בחסדיך האמתיים לבד, בחסד הנם לבד, אף-על-פי שאיני זוכה לדבר אפלו דברים אלו באמת, באשר אתה ידעת, כי מחרפים אותי בכל מיני חרפות ובזיונות, כל רואי ילעיגו לי יפטירו בשפה יגיעו ראש. כל היום כלמתי נגדי ובשתי פני בסתני. מקול מחרף ומגדף מפני אויב ומתנקם. ובכל עת ורגע מערבב בדעתי ולבי כל מיני חרפות ובזיונות. ולא די שמחרפים אותי ומשברים את ללבי בכל מיני תאוות רעות ומדות רעות והרהורים רעים ומגנים, אף גם בתוך כך כשאני רוצה לשא עיני מעט אליך, ולצפצף אמרתי לרחמיך וחנינותיך, בתוך כך מלא לבי בפנייות ובלבולים גדולים וגסות הרוח, אשר על-ידיה תפלתי נמאסת מאתך חס ושלום, כמו שכתוב, תועבת יהוה כל גבה לב. ועתה מה אעשה ומה אפעל, להיכן אנוס לעזרה. הביטה בעיני כי רבו מכאובי וצרות ללבי. אד, אף-על-פי-כן אני מקנה ומיחל לרחמיך הרבים ולחסדיך הגנוזים, כי אתה יודע צפון ללבי ועצם שרש נקדתי הטובה, אשר באמת לאמתו יש בי שרש נקדה טובה וקדושה וטהורה, כי

תפלה לתורה לד

רלב

אני מזרע בית ישראל ונשמתו משרשת בנשמת הצדיק האמתי שהוא שרש כלליות נשמת בני ישראל. על-כן באמת לאמתו בפנימיות שרש נקודתי הטובה, אני צועק אליך באמת ובלב שלם, שתהום עלי ותרחם עלי ותחנני מאוצר מתנת חנם, ותעזרני להסיר ממני ערלת לבי ושבירת לבי וחרפת לבי. ואזכה להטות לבבי אליך באמת לאמתו, ולשבר ולבטל מלבי כל התאוות רעות ומדות רעות ועקמימיות שבלב ורע הלב. ותחזירני בתשובה שלמה לפניך באמת לפניך באמת ובלב שלם, ואזכה מהרה ללב טהור, ללב טוב, ללב קדוש, ללב שלם, ברצונך הטוב:

ובכן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, מושל בכל, אשר בראת עולמך ברצונך הטוב, בשביל ישראל עמך, כדי שיקבלו ישראל את התורה, ועל-ידי זה יזכו למשל בך בכיכול, כמו שכתוב, צדיק מושל יראת אלהים. וכתוב, ישראל ממשלותיו. על-כן אותך אדרש אותך אבקש, לפניך אתחנן לפניך אשתטח, בקידה בכריעה בהשתחויה בכפיפת ראש בכניעת חיל, באימה ביראה ברדת וזיע, בלב נשבר ונדפה נאנח ונדכה, ממשך וממרט. צור ישראל וקדושו, גואל ישראל, רחם עלינו למען שמך, וזכנו בחסדיך העצומים להתקרב ולהתקשר לצדיקים האמתיים, שהם שרש כלליות נשמות ישראל. ותזכני לדבר עמם פה אל פה, ולשמע מפייהם הקדוש דבורים קדושים, וידברו על לבי דברים המתישבים על הלב, ואזכה לקשר את לבי לדברי פיהם הקדושים לנקודתם הקדושה, ותמשל ותאיר נקודתם הקדושה מפייהם ללבי, ועל-ידי זה יתבטל מלבי כל החרפות לב וכל הערלת לב וכל העקמימיות שבלב, ויהיה לבי ישר עם יהוה תמיד:

ובכן תזכני לדבר עם כלליות ישראל עם קדשך, בתורה ועבודה ויראת שמים, עד שאזכה לקבל הארה טובה והתעוררות להשם יתברך, מכל הנקודות הקדושות שיש בכל אחד ואחד מישראל מה שאין בחברו. ונזכה שיהיה אהבה ושלוש גדול בין כל ישראל עמך, וכל אחד ואחד ידבר עם חברו ביראת שמים, עד שכלנו עמך בית ישראל, נהיה נכללים זה בזה באהבה ואחוה ורעות, וכל אחד יקבל מחברו התעוררות להשם יתברך מנקדה הקדושה שיש בחברו יותר ממנו, ונקבל זה מזה ונעזר זה את זה לעבודתך ולתורתך באמת לאמתו:

ותזכני ברחמיך הרבים, אותי ואת זרעי ואת זרע זרעי ואת כל עמך בית ישראל, שזנזכה כל אחד ואחד לדבר בינו לבין קונו, ונעזר לבנו ליראת שמים, ונזכה תמיד לפרש שיחתנו לפניך בכל יום ויום בלשון שמדברים בו, ברחמים ותחנונים גדולים, ובדברי רצוניים ופיוסים הרבה, ובטענות ואמתלאות נכונות, ובהתעוררות גדול באמת, ובדברי חן ותחנונים, עד שזנזכה לקשר לבנו אל הנקדה הקדושה שיש בנו, שהיא בחינת צדיק מושל. ונזכה להעתיר הרבה לפניך ולהרבות מאד בכל יום ויום בשיחה זו תפלה, ונזכה לומר לפניך בכל יום ויום כמה וכמה תחנונות ובקשות וודוים ותפלות והפצרות, ונתחזק ונתאמץ בתפלה ותחנונים בכל עז ותעצומות. ואל נתן

תפלה לתורה לד

דמי לך, עד שתתחננו, נקרא אליך עד שתעננו, עד שנעורר רחמיך האמתיים עלינו, ונזכה לנצח אותך בתפלתינו ותחנותינו ושיחתינו, שתשיב פניך אלינו ותרחמנו, ותשיבנו בתשובה שלמה לפניך באמת בכל לב ונפש. ותזכנו שיאירו בנו כל השלשה נקודות הקדושות הללו שהם הארת הנקדה הקדושה של הצדיק הדור האמתי. והארת הנקדה הקדושה של כלליות ישראל עמך מאחד לחברו. שכל אחד יאיר בחברו הארת הנקדה הקדושה שיש בו מה שאין בחברו, והארת הנקדה הקדושה של כל אחד בעצמו, שכל אחד ואחד יקבל מגיה וביה מהנקדה הקדושה שיש בו, שתאיר מפיו ללבו, על-ידי שידבר בינו לבין קונו בהתעוררות הלב, בתפלה ושיחה ותחנה ובקשה באמת ובלב שלם, ועל-ידי כל זה נזכה שיאיר הארת צדיק יסוד עולם בלבנו, ונזכה שיתקשר לזכנו באמת בקשר אמין וחוק לעולמי עד, לאור שלשה נקודות הקדושות הללו, אשר שם אור האהבה והחסד הקדוש שורה, עד שיתבטל על-ידי זה כל התרפות השורין על הלב הנקראין ערלת לב, שבירת לב, שהם כל התאוות רעות והרהורים רעים, ואזכה שיטהר לבי באמת מכל העקמימות שבלב, ומכל מיני כפירות שבלב, ומכל רע הלב. ותעורני לשבר ולבטל כל התאוות רעות וכל הרהורים רעים וכל מיני מחשבות רעות וכל מיני בלבולים וכל מיני פסלות ועכירות שבלב, עד שאזכה ללב טהור, ללב קדוש, ללב טוב, לישרות לב, באמת לאמתו, כרצונך וכרצון הצדיקים האמתיים. ויהיה לבי ישר עם יהוה תמיד, עד שאזכה להתדבק בך ולהכלל כרצונך הטוב. ובאהבתך הגדולה תכסה על כל פשעינו כמו שכתוב, ועל כל פשעים תכסה אהבה. ותמהל ותסלה ותכפר לנו על כל חטאינו ועונותינו ופשעינו, ותאספ את חרפתנו, ומעתה תהיה בעזרנו שלא נחטא עוד לעולם, בין בשוגג בין במזיד, בין באנס בין כרצון, ותצילנו מכל מיני פגמים שבעולם, ונזכה להיות כרצונך הטוב באמת:

ותזכני לקדש את פי בדיבורים קדושים, ותעזר לי לתקן כל הפגמים שפגמתי בפי, עד שאזכה שיהיה פי מלא ברפת יהוה וימלא פי תהלתך. ויהיו כלי השפע שלי שהם אמרי פי בשלמות גדול, עד שאזכה להמשיך תמיד שפע טובה וברכה ורחמים וחסים ושלוש על-ידי אמרי פי. ותשמע תפלתנו תמיד ותבטל רצונך מפני רצוננו ונגזר אמר ויקום, ותקים מקרא שכתוב, אנכי יהוה אלהיך המעלה מארץ מצרים הרחב פיך ואמלאהו. ותעזרנו ברחמיך שזוכה מהרה לקדשת הברית באמת, ונזכה לתקן כל מיני פגם הברית שפגמנו עד הנה. וזכות יוסף הצדיק שעמד בנסיון, וזכות כל הצדיקים אמתיים שעמדו בנסיונות רבות אין מספר וכפו את יצרם למען שמה, יגנו עלינו. ובזכותם וכחם תעזר לי מעתה, יהוה אלהי ואלהי אבותי, שאזכה גם כן לכף את יצרי ותאותי. ותצילני ברחמיך מכל מיני פגם הברית שבעולם, ולא אבוש ולא אכשל בשום מכשול והרהור רע כלל מעתה ועד עולם, ותזכני מהרה לתקן הברית באמת ובשלמות כרצונך הטוב, ואזכה לתקן בשלמות ברית הלשון וברית המעור.

ותחננו מאתך חכמה ובינה ודעת וקדושה, ואזכה ללמוד וללמד בהתמדה גדולה ולקיים את כל דברי תורתך באהבה. חוס וחננו ורחם עלינו ומלא משאלותינו ברחמים, חננו ועננו ושמע תפלתנו, כי אתה שומע תפלת כל פה עמוך ישראל ברחמים, ברוך אתה שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה לה – אשרי העם יודעי תרועה. זרקא

און מחשבתיו, וישב אל יהוה וירחמנו" (ישעיהו נה,ו), ומאריך בעננו המחשבה בפרשה זאת שהיא מתרמי דתיבותא, שמתגבר לגרש כל המחשבות החיצוניות מדעתו ושכלו. כי השכל הוא הנשמה, וכשמקדש שכלו הינו נשמתו, על-ידי זה מגביה ומשיב הכל לשכלו, וזה עקר התשובה:

ג. וכל אחד מישראל יש לו חלק אלוהי ממעל שהוא בחינת חכמה, ועל-שם זה נקראים ראשית, כמו שכתוב: "קדש ישראל לה' ראשית" וכו' (ירמיה ב, ג), אבל בשעת הולדה השכל מצמצם אצל כל אחד ואחד, וכשמתחילין להשתמש בו בהתבוננות בעבודת השם יתברך, אזי שכלו הולך וגדול כמו שכתוב: "ותרב חכמת שלמה" (מלכים א, ה, י), אבל בשאדם מכנים בתוך שכלו הקדוש מחשבות חיצוניות, הם חכמות חיצוניות, אזי נתמעט קדשת שכלו כפי תפיסת המקום של החכמה החיצונית, ועל השכל החיצון הזה מתלקטים ומתחברים כל המדות רעות ומגנות והתאוות:

ד. על-בן העקר לשמור מחשבתו ומחו מחשבות וחכמות חיצוניות, שעליהם הוא כל בנינו של היצר הרע רחמנא לצלן, שהוא בחינת נחש הקדמוני, שהוא ברוך אחר הקדושה. ועל-שם זה נקרא ברוך גדול, שהוא ברוך תמיד אחר גדולי הדור

א. דע, כי תשובה היא להשיב הדבר למקום שנטל משם, בחינת זרקא (תקונים כ"א מ"ג), דהינו להשיב ולהחזיר הדבר לפרשו. ושרש כל הדברים הוא חכמה, כמו שכתוב: "בלם בחכמה עשית" (תהלים קה, כה). לכן צריך כל אחד לשמור את חכמתו ושכלו משכליות חיצוניות המכנים בשם בת פרעה. בת היא רמו להחכמה שאינה חכמה, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (מנחות ק"ו), ופרעה לשון בטול כמו שכתוב: "תפריעו את העם" (שמות ה, ד), ותרגם אונקלוס: 'תבטלון', הינו חכמות בטלות שהם שאר החכמות. כי עקר החכמה לקנות שלמות אינה רק חכמת אלקות, ושאר החכמות הם רק חכמות בטלות ואינם חכמות כלל:

ב. על-בן צריך כל אדם לשמור מאד את שכלו ומחשבתו, שלא יכניס במחשבתו שום מחשבה חיצונית ושום חכמה חיצונית או מחשבה זרה, ומכל שכן הרחורים רעים. כי כל הפגמים וכל החטאים והעוונות חס ושלום, בלם אינם באים כי אם על-ידי פגם המחשבה כנ"ל, שאינו נזהר לשמרה בראוי שלא תצא חוץ מגבול הקדושה. וכשנזהר ושמור היטב המחשבה שהיא החכמה שבמה, זהו עקר תקונו ותשובתו על העוונות (כמו שכתוב: "עוב רשע דרכו ואיש

ביותר משאר האנשים, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה, על פסוק: "כי הגדיל לעשות" (ספ"ג ב"ב). כי מחמת שהתלמידי חכמים והלומדים יש להם דעת גדול ביותר, על-כן ברוך אתריהם להחטיאם רחמנא לצלן. והעקר לשמר את עצמו מאד ממהשבות רעות כנ"ל:

ה. וכשהאדם שומר את עצמו משכליות חיצוניות, לא זו אף זו שצריך לחדש השכל בכל עת, ובה מחדש נשמתו. כי השכל הוא הנשמה, כמו שכתוב: "נשמת שדי תבינם" (איוב לב, ח), וכמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (ברכות ט, א) שהנשמה זנה ומתיה את הגוף, והיא בעצמה השכל, כמו שכתוב: "החכמה תחיה" (קהלת ז, יב):

ו. וחדוש השכל הינו חדוש הנשמה, הוא על-ידי שנה כמובא בזהר הקדוש (תי"א י"ט ותי"ב ר"ג), על פסוק: "חדשים לבקרים" (איכה ג, כג), ונשמתא איהי חדתא וכו' בכל יומא ויומא וכו'. כי כשהמחין מתניגע, אז על-ידי השנה הם מתחדשים כנראה בחוש. ובשעת השנה המחין הינו הנשמה, באה בתוך האמונה בבחינת: "חדשים לבקרים רבה אמונתך" (איכה ג, כג) כנ"ל, ועל-ידי זה נתרבה האמונה שלו. וזהו שאנו מברכין: "הנותן ליגע פח", כי היו מתחלה עיפים ועכשו נתחזקו:

ז. ויש כמה בחינות שנה. יש שנה בגשמיות שהיא ניקח למחין, גם יש בחינת למוד שהוא גם כן בחינת שנה לגבי דבקות הבורא יתברך, והוא למוד פשטי אורייתא (זהר הקדוש חלק ג רמ"ד), כמאמר חכמינו זכרונם לברכה "במחשבים

הושיבני" זה תלמוד בבלי (פנתריון כ"ד), בבחינת אמונה כנ"ל. ואדם הדבוק תמיד בעבודת הבורא ונתיגעין המחין שלו מחמת גדל הדבקות, אזי ילמד פשטי אורייתא:

ח. ועל-ידי אמונה מקבלין המחין הינו הנשמה, מאור הפנים כמו שכתוב: "באור פני מלך חיים" (משלי טו, טו). ויש כמה בחינות באור הפנים, כי יש מקבלין השכל מאור הפנים של התורה, כי שבעים פנים לתורה. ויש מקבלין מאור פני הצדיקים, כשהצדיק מסביר לו פנים, אז מקבל שכל חדש ונשמה חדשה מאור פניו הקדושים. כי עקר השכל מאור הפנים כמו שכתוב: "חכמת אדם תאיר פניו" (קהלת ט, א):

ט. וגם יש שנה שהיא בחינת משא ומתן באמונה. וכשעוסק במשא ומתן באמונה, אזי המחין הינו נשמתו באה לתוך האמונה, ונתחדשין שם ונתחזקין מעיפתם, וממשיך שכל חדש מאור הפנים. ועקר הדבר הוא האמונה, שצריכין לשמר את האמונה מאד. ואז כשהמחין שלו נתיגע, מחדש אותם בתוך האמונה על-ידי איזה בחינת שנה, הן על-ידי שנה בגשמיות בפשיטות, שאז המחין נתחדשין כנראה בחוש, אבל העקר הוא האמונה שצריכין קדם השנה לקשר עצמו אל האמונה, שזהו בחינת קריאת שמע שעל המטה שקורין קדם השנה. וצריכין לקרותה בכונה, כדי לקשר נשמתו ולהכניסה לתוך האמונה בשעת השנה. ואזי תתחדש שם נשמתו בבחינת: "חדשים לבקרים רבה אמונתך"

ספרא, לקים: "ודובר אמת בלבבו" (תהלים טו, ט), שאפלו מה שנגמר בלבו לא ישנה כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (מכות כ"ד). ובזה ימשיך השמל (נימטריא מלבוש), הינו מלבוש מעולם הבינה, פי בינה לבא, ונקראת: "אם לבינה תקרא" (משלי ב, ט), ואז אמא מסכבא על בנהא, שהלב עושה השמל הינו מלבוש סביב האמונה, שלא יינקו ממנה החיצונים. ובזה ישמר מחו ונשמתו ואמונתו, ואז יוכל לחדש נשמתו ושכלו בתוך האמונה שבמשא ומתן כנ"ל:

י. וכשאדם עוסק במשא ומתן באמונה, זהו בחינת הקרבת קרבן התמיד והקטרת הקטרת. כי מחין שלו, דהינו חכמה בינה ודעת שלו הוא מקשר אז אל האמונה פשטי אוריתא, שהם בחינת יצירה. ואז האמונה מתגברת להעלות כל הניצוצות הקדושים שבקלפות, בסוד אחד עשר סממני הקטרת, ועל ידי זה נופלים כל הקלפות והעב"ם והארצות שסביבות האמונה הנקראת "ירושלים קריה נאמנה" (ישעיה א, כא), בבחינת פריית זרעו של עמלק, שהיא אחת משלש מצוות שנגצטוו ישראל בכניסתן לארץ (סנהדרין ט) על ידי העלאת הניצוצות הקדושים מהם. ועל ידי זה, פשוה נופל זה קם, שהיא המצוה להעמיד מלך שהיא בחינת אמונה בחינת מלכות. ועל ידי זה זוכין להמצוה לבנות בית המקדש וירושלים, הינו האמונה כנ"ל, ואז נתחדש ונתעלה מחו בבחינת בגין בית המקדש כמאמר חכמינו זכרונם לברכה: 'מי שיש בו דעה

כנ"ל, ויזכה על ידי השנה, לקבל שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים. וכן מי שיש לו בחינת דבקות, ומחו נתיגע על ידי זה, אזי צריך לעסק בפשטי אוריתא, ואז צריך גם בן לבנם לתוך האמונה, דהינו מאחר שמחו מתחיל להתבלבל ואינו יכול להיות דבוק עוד בהשם יתברך בבחינת דעת ומחין, אזי צריך לסלק הדעת והמחין לגמרי, ולקשר את עצמו אל האמונה בפשיטות, ולעסק בפשטי אוריתא בתמימות ובאמונה שלמה. כי באמת גם בעת קיום המחין בדבקות או באיזה דרגא שהוא, גם אז עקר קיום הדעת והמחין הוא על ידי אמונה, כי אין לסמוך על השכל לבד (כנ"ל דסימן ב"ד). אבל בשנסתלק הדעת צריכין לבנם אל האמונה לבד על ידי איזה בחינת שנה כנ"ל. וכן לפעמים המשא ומתן הוא בחינת שנה לחדש המח כנ"ל, ושם גם בן העקר הוא האמונה. וכשעושה המשא ומתן באמונה, אזי באה נשמתו שהיא שכלו בתוך האמונה, ונתחדש שם כנ"ל:

י. ואי אפשר לעסק במשא ומתן באמונה כי אם פשיטה בקי בדיני ממונות, שלא יבשל בהם, כי כל דיני ממונות שייך למשא ומתן. נמצא שבשעת המשא ומתן הוא עוסק בדיני ממונות:

יא. וכשעוסק במשא ומתן באמונה, צריך לשמר את האמונה מאד שלא יתגברו החיצונים עד שיפגם חס ושלום באמונתו. על בן צריך להתגבר לעסק במשא ומתן כל כך באמונה כמו רב

תפלה לתורה לה

באלו נבנה בית המקדש בזמיו (ברכות ל"ג),
בבחינת אור הפנים שהוא בחינת הדוש
המחזין והנשמה (ועין בסיון ר"פ):

יג. וחס"מ"ל הנ"ל הוא בחינת רצועות
של תפלין, שהם מקיפי מלכות, הינו
אמונה, ורצועה גימטריא ש"ע (שלוש מאות
ושבעים) עם הכולל, לרמוז שעל ידי החשמל
הזה שהוא בחינת: "ודובר אמת בלבבו"
(תהלים טו, ב), נשמרת האמונה והנשמה, הינו
המחזין שבתוכה, ומקבלת מאור הפנים
שהוא ש"ע (שלוש מאות ושבעים) נהרין של
הפנים העליונים הנמשכים מתקון ואמת,
כי על ידי רצועות של תפלין שומרים
האמונה כנ"ל:

יד. ואפלו מי שאינו בר אורין, ואינו
מקבל בעצמו מחזין חדשים על ידי
המשאומתן באמונה, מאחר שאינו

עוסק בתורה שהיא עקר המוח והשכל,
אף על פי כן גם הוא עושה תקון גדול
על ידי שהוא עושה משאומתן באמונה,
כי על ידי זה עושה טובה לחברו שהוא
משרשו, שמחזין של חברו נתחדשין
בתוך המשאומתן שלו, שהוא באמונה,
ויהיה לו מחזין חדשים ללמוד ולדבקות
הבורא יתברך:

טו. וזה בחינת תקיעות ראש השנה. כי
ראש השנה בחינת שנה כדוע, בחינת
משאומתן באמונה הנ"ל. ותקיעות הם
התעוררות השנה, שהיא התחדשות
המחזין, דהינו השכל והנשמה של כל
אחד מאור הפנים. ומזה הוא התאדמות
פני התקוע שנתעוררו אורות מפנים
העליונים, ועל ידי זה יזכה כל אדם
לפי בחינתו להמשיך שכל חדש ונשמה
חדשה מאור הפנים:

תפלה לתורה לה

(לה) בראש הומיות אקרא בפתחי שערים בעיר אמרי אמר, בקול גדול בקול חזק
בקול מר, ארים קולי ואקרא לאל עלי גומר, הנני בידך כמו ביד היוצר חמר, שומר
מה מלילה מה מליל שומר, אשומטה בשוקים וברחובות אבקשה את שאהבה נפשי
ואזעק בקול גדול ואתמרמר ואומר, קולי אל יהוה אקרא ויענני מהר קדשו סלה.
אני שכבתי ואישנה הקיצותי כי יהוה יסמכני. אליך יהוה אקרא ואל יהוה אתחנן.
רבנו של עולם, אדון הרחמים והסליחות, הצופה לרשע וחפץ בהצדקו, הפותח שער
לדופקו בתשובה. זכני ברחמיך הרבים שאשוב בתשובה שלמה לפניך חיש קל
מהרה על כל חטאי ועונותי ופשעי שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך מנעורי עד
היום הזה, ואל תטרף עלי את השעה. שובה יהוה עד מתי והנחם על עבדיך. השיבנו
יהוה אליך ונשובה חדש זמינו בקדם. כי מראשית בזאת הודעת ומלפנים אותה גלית,
כי קדם שבראת העולם בהכמתך הקדומה, הקדמת את התשובה תחלה, כי תשובה
קדמה לעולם. כי ידעת, כי בשר ודם אנהנו ומחמר קרצנו, הן בעון חוללתי ובחטא
יחמתני אמי. ואתה ידעת יצרנו כי עפר אנהנו, על כן הקדמת תעלה למכותינו
וצרי למכאובנו, כי אתה חפץ בקיום העולם, ואין אתה חפץ בהשחתת העולם חס
ושלום. על כן מתחלה עלתה זאת במחשבה לפניך, שתקבל תשובתנו לפניך בכל

תפלה לתורה לה

רמה

עת שנבא אליך, אבל מה נאמר ומה נדבר, כי כבר נתאחזו ונתפסו בנו כל בך, יון מצולת החטאים ונשמיות עבירת החמר, עד אשר תש כחנו ומטה ידינו מאד וקשה לנו בעצמנו לשוב אליך באמת, ואין לי שום תקנה כי אם על רחמיך הרבים, שאתה בעצמך תשיבנו ותחזירנו בתשובה שלמה לפניך. ויעלה ויראה לפניך אנקותינו ואנחותינו ותפלותינו ותחנונינו, מה שאנו מתאנחים ומצפים ומחכים וזועקים בכל עת אליך שתשיבנו אליך באמת, כאלו עשינו כל מה שמוטל עלינו, כאלו נתעוררנו ועשינו תשובה שלמה, תשובת המשקל, על כל חטאינו ועונותינו ופשעינו. כי אין אנו יודעין מה לעשות, ואיך להנצל ממה שאני צריך להנצל מעתה, לבל אעשה עוד מה שעשיתי עד הנה, לבל אפגם עוד מה שפגמתי במחשבה דבור ומעשה, ואין לי שום סמיכה ותקנה כי אם על רחמיך הרבים וחסדיך הגדולים, שאתה בעצמך תעסק בתקוננו, בזכות צדיקי אמת קדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפציכם. בזכותם וכחם השיבני אליך ואשובה כי אתה אלהי. ועזרני ברחמיך שלא אשוב עוד לאולתי, ואעזב את דרכי הרע ומחשבותי המגנות ודעותי המערבבות, וכל בלבולי הדעת המרבים אשר עליך פאו לי כל מעשי הרעים ופעולתי הזרים, כלם אזכה לעוב ולסלק מעלי לגמרי מעתה ועד עולם:

עזרני מעתה לתקן את חכמתי, ואזכה לשמר את מחי ומחשבותי וחכמתי ושכלי מפל מיני מחשבות רעות ושכליות היצוניים, ולא אניח לכןם בדעתי שום מחשבה היצונה ושום חכמה היצונה כלל, הן חכמות היצוניות של תקירות הפילוסופיא, והן שאר עניני תקירות וחכמות היצוניות העוליים על המה לבלבל מעבודתך, לחקר בעניני הנהגותיך ודרכיך חס ושלו, או להרהר חס ושלו אחר צדיקים אמתיים וכשרי הדור האמתיים, וכן שאר כל עניני חכמות היצוניות ולצנות הנהוגים בעולם ובפרט בדור הזה, אשר הם חכמים בעיניהם ונגד פניהם נבונים, ובאמת כל אלו החכמות אינם חכמות כלל, כי בדבר יהוה מאסו וחכמת מה להם. וכן משאר כל מיני חכמות ושכליות היצוניות שאינם צריכים לעבודתך האמתית, ומפל מיני מחשבות היצוניות ומפל מיני הרהורים ובלבולים וערבות הדעת, מפלם תצילני ותשמרני ותפלטני, ותהיה עמי תמיד בכל עת ובכל רגע, ותגן בעדי ותשמר את מחי וחכמתי ומחשבותי, שלא אתחיל להניח לכןם חס ושלו בדעתי ומחי ומחשבותי שום מחשבה מאלו המחשבות רעות, ולא שום מחשבה זרה והיצונה כלל, ואזכה לקדש את מחי ומחשבותי תמיד בקדשה גדולה:

כי לפניך נגלה יהוה אלהי ואלהי אבותי, שכל מעשי הרעים וכל החטאים והעונות והפשעים שחטאתי ושמעתי ושמעתי לפניך, כלם באו אלי רק על ידי זה לבה, על ידי שלא נזהרתי לקדש את מחשבותי, לאחז את מחשבותי לתופסה ולקושרה, לבלי להניח לכןם בה שום בלבול הדעת ושום הרהור שבעולם, ולא שמרתי המחשבה שבמח, עד שהנחתי לפזר את דעתי ומחשבותי במחשבות זרות וחכמות היצוניות של שמוות והבל. וכל מה שהכנסתי מחשבה זרה במח, כמו כן נתמעט קדשת שכלי,

תפלה לתורה לה

ועל זה נבנה כל המדות רעות וכל התאוות רעות שנתפסתי בהם מנעורי עד היום הזה, עד אשר אני הולך בעולם עכשיו, כאיש אשר עברו בו כל מיני חצים ורמחים, ועדין תחובים בגופו, ועדין כל האורבים והשונאים הולכים אחריו, וסובבים ואורבים אותו בכל עת ורגע, לבל יברח לאיזה מקום הצלה ומנום. גדר בעדי ולא אצא הכביד נחשתי. וכל זה על ידי פגם המחשבה שבמח, אשר הרביתי לפשע מאד בזה, עד אשר נתפור דעתי מאד מאד, עד שבמעט חס ושלום נתמלא כל מחי ודעתי מבלבולים רעים ומגננים וזרים ומחשבות חיצוניות הרבה מאד. ראה עיני וחלצני, כחסדך חייני. חלצני יהוה מאדם רע מאיש חמסים תנצרני. כי אתה יודע שאי אפשר לי לפרש כל שיחתי, כי אין שום לשון בעולם שאוכל לכנות בו פגמי נגדך והתרחקותי מך, ואני דומה כתועה בעמקי מצלות ים, ואני בעצמי החיב בכל זה, אבל על זה באתי לבקש ולשאל ולהתחנן מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתחנני ברחמיך לבל אהיה חיב עוד, וברחמיך הרבים תעשה אותי זכאי ולא חיב:

רחם עלי ברחמיך, ועזר לי מעתה לקדש את מחשבותי תמיד, כי אף על פי שכל מחי מלא ערובים ובלבולים הרבה מאד, ועולים על מחשבותי הרחוקים רעים ומחשבות זרות ושכליות חיצוניים הרבה מאד, אף על פי כן עדין יש לי תקוה להנצל מהם בכחך הגדול, לגרשם ולסלקם מעלי ומעל גבולי מעתה ועד עולם, על כן באתי לפרש שיחתי ולשטח כפי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, כי אתה טוב ומטיב לכל, ומלא רחמים אמתים וחסדים עצומים בכל עת ובכל שעה ובכל רגע, חוס וחמל עלי והיה עמי תמיד, ועזרני ושמרני לקדש את מחשבותי ורחמתי תמיד, ואזכה לאחז ולתפס את מחי ודעתי ומחשבותי, ולא אניח לכנס במחשבותי שום חכמה חיצונה ושום מחשבה חיצונה כלל, ואזכה לגער בהם ולגרשם מעלי ומעל גבולי ולהסית דעתי מהם לגמרי, כמו שכתוב, גער חית קנה, באפן שאזכה לסלקם ולשפרם ולבטלם ממני בבטול גמור מעתה ועד עולם, ואזכה לקנה חכמה קנה בינה דקדשה:

ותעזרני ותושיעני שאזכה לשוב מהרה למקור אשר נחצבתי משם, ותשיב נפשי ורוחי ונשמתی אל מקום, אשר היה שם אהלה בתחלה, אל המנוחה ואל הנחלה, לאתר דאתגטילת מתמן, שהוא חכמה עלאה דקדשה, אשר משם נחצבנו, כמו שכתוב, כלם בחכמה עשית. ותזכני שלא אשתמש בשכלי בשום דבר ועסק כלל, לא בשום חכמה חיצונה ולא בשום מחשבה חיצונה כלל, כי אם בהתבוננות עבודת השם ותפודה, בקדשה ובטהרה גדולה, באמת ובאמונה שלמה. ויהיה שכלי הולך וגדל, ואזכה לקדש את שכלי תמיד, ולהוסיף חכמה ובינה ודעת בקדשה גדולה בכל יום ויום ובכל עת ועת. ואזכה תמיד לצאת ולעלות ממחין דקטנות למחין דגדלות בקדשה גדולה, באמת ובאמונה פרצונה הטוב. ואזכה להשיג בכל פעם השגת עבודתך באמת במדרגה גבוה יותר ובקדשה וטהרה יתרה, עד שאזכה להיות פרצונה הטוב באמת:

תפילה לתורה לה

רמו

ועזרני לחדש את מחי ושכלי ונשמת תמיד, ותורני ותלמדני תמיד איך להתנהג בענין השנה, באפן שאוכל לחדש את מחי תמיד. כי אתה ידעת, כי אנחנו מכרחים לשמר את השנה מאד, כדי לחדש את מחנו ושכלנו כדי שלא יתבלבל דעתנו חס ושלום, וגם אתה ידעת עצם ההפסד של רבוי שנה חס ושלום, שמפסידין הזמן היקר מכל הון, אשר השעה שנאבד מהזמן בשנה או בהכלי עולם הזה חס ושלום, אין לה תמורה בעולם, ואין שום אבדה בעולם כמו אבדת הזמן, ואני בער ולא אדע כלל איך להתנהג בזה, בענין הנהגות השנה כלל:

על-כן אני מפרש שיחתי לפניך, ואני מוסר עצמי עליך לבר, בידך אפקיד רוחי פדיתה אותי יהוה אל אמת, שתשמר צאתי ובואי, ותהיה עמי תמיד ותדריכני באמתך ותלמדני בכל עת איך להתנהג בענין השנה. לישן במועדו ובזמנו בעת ההכרח לבר ברצונך הטוב. ותעזרני שאזכה למעט בשנה ותקדשני בקדשה גדולה, ותגדש כל מיני בלבולים ממחי ומחשבותי עד שאזכה עלי ידי מעט שנה לתת נייחא להמחין שלי, ויתחדשו המחין והנשמה שלי ויתחזקו מעיפותם, עלי ידי מעט שנה בתכלית המעוט. ותזכני לישן בקדשה ובטהרה גדולה, ותרחם עלי ותעזרני ותפתח לנשמת שיערי רחמים וחסד, ותצוה למלאכיך הקדושים שיניחו את נשמת, שתכנס לשערי הקדשה בשעת שנת, ותעלה ותכנס נשמת ושכלי לתוך האמונה הקדושה בשעת שנת, ואזכה לחדש את שכלי ונשמת בתוך האמונה בשעת שנה. ויקים בנו מקרא שכתוב, חדשים לבקרים רבה אמונתך. ואזכה לקבל תמיד שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים עלי ידי השנה בקדשה ובטהרה, ותזכני לקרות קריאת שמע שעל המטה בקדשה גדולה ונוראה ובמסירת נפש על קדוש השם באמת, ואזכה להתודות על כל חטאתי ועונותי ופשעי קדם השנה, ולשוב בתשובה שלמה על כל מה שפגמתי באותו היום, ואזכה לקבל עלי באמת שלא אשוב עוד לאלתי, ואזכה לקבל עלי קדם השנה תמיד ארבע מיתות בית-דין באמת ובלב שלום. ואתה תרחם עלי ותמחל ותסלח לי ותכפר לי על-כל מה שפגמתי נגדך, ותטהר את נפשי ורוחי ונשמת, ותצוה ברחמיך לפתח לנשמת שיערי רחמים, שיערי האמונה הקדושה, ותכנס נשמת לתוך האמונה הקדושה בשעת שנה, עד שתעלה עלי ידי האמונה לאור הפנים דקדשה, עד שאזכה לחדש את נשמת ושכלי להמשיך עלי ולקבל בכל פעם שכל חדש ונשמה חדשה מאור פניך דרך האמונה הקדושה:

רבוננו של עולם, רחם עלי ברחמיך הרבים, וזכני לכל זה בזכות צדיקי-אמת אשר לפניך אין שום שער סגור, בזכותם וכחם תטהרני ותקדשני בקדשתך העליונה, ותפתח לי כל השערים של האמונה הקדושה וכל השערים של הקדשה, עד שתעלה נשמת לאור הפנים. פתחו לי שערי-צדק אבוא בם אודה יהוה. האיירה פניך על עבדך הושיעני בחסדך. פניך האר בעבדך ולמדני את חקיך. וזכני להמשיך ולקבל נשמה חדשה ושכל חדש משבעים פנים של התורה הקדושה, ואזכה להשיג ולהבין השבועים

תפלה לתורה לה

פנים של התורה, ותאיר עיני במאור תורתך. ותזכני לראות תמיד בכל־עת אור פני הצדיקים האמתיים לקבל פניהם תמיד, ויאירו פניהם הקדושים עלי ברחמים וחסד גדול ובאהבה וחמלה גדולה בספר פנים יפות, עד שאזכה לקבל נשמה חדשה ושכל חדש מאור פני הצדיקים:

ורחם עלינו ברחמיך הרבים, וזכנו אותנו ואת כל עמך בית ישראל, שנזכה להיות דבוקים בך תמיד באמת ובאמונה בתכלית השלמות, ונזכה לקיים מצות ובו תדבק בשלמות כרצונך הטוב, בתכלית המעלה העליונה בקדשה ובטהרה גדולה. ונזכה לתת נייחא למחנו ושכלנו, ובעת שיתנגע המח מחמת גדל הדבקות נזכה לעסק אז בפשטי אורייתא באמת ובאמונה שלמה. ונזכה להגות בתורתך תמיד וללמוד הרבה שם ופוסקים, ועל־ידיה יחורו ויתחדשו מחנו ושכלנו ונשמותינו, ונזכה להמשיך ולקבל שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים הקדשה, על־ידי למוד פשטי אורייתא באמת ובאמונה שלמה:

ובכן תרחם עלינו ועל כל עמך בית ישראל, ותזכנו לעסק במשא ומתן באמונה גדולה, ולא נעבר ולא נשנה דבורנו לעולם אפלו בשביל הון רב, ונזכה ללמוד ולקיים כל הדינים השייכים ונוגעים למשא ומתן שהם כל דיני ממונות, ונזכה לקשר מחשבתנו אל התורה הקדושה בשעת המשא ומתן, ומחשבתנו תהיה קשורה בדיני התורה המלכשין בתוך המשא ומתן. ותצילנו שלא נכשל בעון מדות ומשקולות לעולם, בין בשוגג בין במזיד, בין באנס בין ברצון, ולא אטעה את חברי שום אונאת מזון ואונאת דברים לעולם. ואזכה לעשות המשא ומתן בקדשה גדולה ובאמונה שלמה באמת לאמתו, ותעזרנו שנזכה לקיים בשעת המשא ומתן ודבר אמת בלבבו כרב ספרא ולא נשנה לעולם מכפי מה שנגמר בלבנו, רק נזכה לקיים המקח כפי מה שנגמר בלבנו למוכרו או לקנותו. ועל־ידיה תזכנו ברחמיך הרבים, ותגן בעדנו ותפרס עלינו סבת שלומך, ותמשיך ברחמיך אור החשמל הקדוש מעולם הבינה, לשמר את האמונה הקדושה שלא יגע בה זר. ונזכה לאמונה שלמה באמת תמיד בקדשה גדולה, עד שנזכה על־ידי עשית המשא ומתן באמת ובאמונה, לקבל שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים, ותזכה אותנו שנהיה כלנו אנתנו עמך בית ישראל נכללים זה בזה, עד שעשית המשא ומתן באמונה של הסוחרים הפשרים, יהיה טובה להתלמידי חכמים אמתיים ולהצדיקים וכשרים אמתיים, הבטלים מכל עסקי משא ומתן ועוסקים בתורה ועבודה תמיד, שיתחדש שכלם על־ידי המשא ומתן של הסוחרים הפשרים העוסקים במשא ומתן באמת ובאמונה שלמה, עד שנזכה כלנו להמשיך ולקבל בכל עת שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים:

ותעזרנו שנזכה לברר ולהעלות כל ניצוצי הקדשה שנפלו בין הקלפות בחטאינו ועונותינו המרבים, ונזכה לברר ולהעלות כלם אל הקדשה לחזר ולהכניסם לתוך האמונה הקדושה, על־ידי עשית משא ומתן באמת ובאמונה שלמה. ותרחם על

תפלה לתורה לה

רמט

כל הנדחים, על כל הניצוצות הקדושות הנפוצים ומפזרים בין הקלפות והעבום, ותחזור ותקבצם ותכניסם בתוך הקדושה, בתוך האמונה הקדושה, ותטהרם ותקדשם בקדשתך העליונה, עד שיזכו לעלות ולראות לפניך, ולאור באור פניך. ותזכנו ברחמיך לקיים מצות תפלין כראוי עם כל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצות התלוים בה, ובלב טוב ובשמחה גדולה וביראה ואהבה עצומה. ותעזרנו שלא אסיח את דעתי מן התפלין לעולם, ואזכה שיאיר עלי אור פניך על ידי קדשת מצות תפלין הקדושים, ויקים בי מקרא שכתוב, וראו כל עמי הארץ כי שם יהוה נקרא עליך ויראו ממך. ואזכה שימשך עלי אור החשמל הקדוש על ידי הרצועות הקדושות של התפלין, ועל ידי זה אזכה לאמונה שלמה באמת תמיד, ואזכה להתקשר ולהתדבק בקד באמת על ידי קשירת התפלין בראשי ובזרועי, ותזכני להמשיך עלי תמיד קדשת אור התפלין הקדושים, ולקבל תמיד שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים:

לראש השנה

וזכנו ברחמיך הרבים לשמע קול שופר בראש השנה מתוקע הגון וכשר, ויהיה לנו כח בשעת התקיעות לעורר אורות מפנים עליונים, עד שיאיר אור פני התוקע באור פניך. ונזכה להתעוררות השנה על ידי התקיעות ולחדש שכלנו ונשמותינו אז, ולהמשיך ולקבל עלינו שכל וחכמה חדשה ונשמה חדשה מאור הפנים, ויקים מקרא שכתוב, אשרי העם יודעי תרועה יהוה באור פניך יהלכון. אור פניך עלינו אדון נשא, והעלנו מהרה אל הבית נכון ונשא, ומחר לנאלנו גאלה שלמה, גאלת הנפש והגוף והממוץ, אשר בלם הם בגלות גדול עכשיו. חוס וחמל על פליטת עמך בית ישראל ומחר לנאלנו גאלת עולם בכלל ובפרט בנשמות וברוחניות, ותביא לנו את משיח צדקנו, בן דוד יבוא וינאלנו. ותבנה הרבות ירושלים, עיר הצדק קריה נאמנה, ותאיר עלינו באור פניך, ותמהר ותחיש לבנות בית קדשנו ותפארתנו ושם נקריב לפניך את קרבנות חובותינו, ונזכה להקריב קרבן התמיד במועדו ובמקומו בהלכתו, ולהקטיר קטרת בזמנה. ועל ידי זה נזכה להכרית זרעו של עמלק, לכלות ולבער הקוצים מן הכרם, להכרית ולעקר ולבטל כל החוחים והקוצים הסבבים את השושנה העליונה, ולהעלות כל ניצוצי הקדושה מבין הקלפות והעבום, ובלם יתדבקו ויתאחזו באמונה הקדושה, ויתבררו ויעלו מעלה מעלה, עד שישובו לעלות ולהתחדש באור הפנים, וכסא דוד מהרה תבין, ויהיה השם שלם והכסא שלם, ותתן לנו מלך אחד ורועה אחד בלבך, הוא משיח בן דוד מלך ישראל. ותתגלה מלכותך על כל באי עולם, ותתגדל ותתנשא ותתרום אמונתך ומלכותך למעלה למעלה על כל יצורי עולם, ובלם יכספו וישתוקקו לאמונתך הקדושה. ותמלך אתה יהוה מהרה לבהך על כל מעשיך, כי המלכות שלך היא ולעולמי עד תמלך בכבוד בפתוח בפתוחך, יהוה ימלך לעולם ועד. ונאמר, והיה יהוה למלך על כל הארץ ביום ההוא והיה יהוה אחד ושמו אחד:

תורה לו – בקרב עלי מרעים

בן כשאדם בא בנסיון של הגלות הזה, כל אחד לפי בחינתו, אזי הוא צריך להרים קולו ולצעק שבעים קולות להשם יתברך, ולא פחות מהם, שיצעק קולות הרבה עד שירחם עליו השם יתברך, ויזכה להתגבר ולשבר התאוה הזאת עם כל התאוות, שהוא תקון הכללי שכוללת כלם בני"ל:

ג. וכל אחד לפי תקונו תקון הכללי ורחוקו מתאות נאוף, בן הוא קרוב להתגלות התורה, וכן להפך חס ושלוש. וכשיעמד בנסיון וישבר הקלפה שקדמה לפרי, שהעקר הוא לשבר התאוה הזאת, אזי יזכה להוליד המהין, ואז נפתחין לו סודות התורה דמסמרין מגלין לה. וכל אחד כפי מה שעומד בנסיון זה ומשבר התאוה הזאת, בן זוכה להתגלות גדול בתורה ועבודה, וכפי תקונו כף זוכה להשבעים פנים של תורה:

ד. ותקון של הרהורי זנות שבא לאדם הוא, שיאמר: שמע וכו' אחד, וכרוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. כי תאות נאוף היא באה מעבירת הדמים, הינו מטחול שהיא לילית, שהיא שפחה בישא אמא דערב רב, שהיא מלכות הרשעה. וההפך ממנה היא מלכות שמים בחינת גבירה, אשה יראת ה' שהיא בחינת ים של שלמה, העומדת על שנים עשר בקר, שהם שנים עשר שבטי י"ה (והר היא רמ"א), ובקבלת על מלכות שמים בשתים עשרה תבות דשני פסוקים דקריאת שמע, שהוא נגד שנים עשר שבטים, ובשניהם ארבעים ותשע אותיות,

א. כל נפש מישראל קדם שיש לה התגלות בתורה ועבודה, אזי מנסין ומצרפין את הנפש בגלות של השבעים אמות, הינו בתאוותיהן. כי כל אמה ואמה מהשבעים אמות, יש לה מדה רעה בפני עצמה מה שאין בחברתה, ומחמת המדות האלו הם מרחקים מהשבעים פנים של תורה. והקלפה קדמה לפרי, ומי שרוצה לאכל הפרי צריך לשבר מקדם הקלפה. לכן קדם התגלות הדעת שהיא התגלות התורה, שהיא עקר הדעת והחכמה האמתית, מכרחת הנפש לבוא בגלות, דהינו במדותיהם ותאוותיהם של השבעים אמות, כדי לשברם ולבוא אחר-כך להתגלות בתורה ועבודה; וכשבאה הנפש בגלות הנ"ל, אזי הוא צריך לצעק קולות הרבה להשם יתברך, הכלולים בשבעים קולות, כמו היוולדת ממש שצועקת מחמת מרירות כאב חבלי לדה שבעים קולות, כנגד שבעים תבות שבמזמור: "יענף ה' ביום צרה" (וההקדוש חלק ג רמ"ש), שבלא זה אי אפשר לה לילד. והתגלות בתורה ועבודה היא בחינת לדה, שיזכה לזה על ידי שבעים קולות הנ"ל, שיצעק עד שירחם עליו השם יתברך, ויזכה להתגבר ולשבר כל התאוות:

ב. ודע, שעקר הנסיון והצרוף שמנסין את האדם, אין מנסין אותו אלא בתאות נאוף, שהיא כלולה מכל התאוות והמדות רעות של השבעים אמות ולשונות. ומי שמשבר התאוה הזאת, אזי בקל יוכל לשבר כל התאוות. ועל-

חדשות, לכל אחד משומעי התורה מאנשי מקרביו המקשרים בתורתו, לכל אחד כפי בחינתו ותפיסתו:

ז. וזה הוא כלל גדול, שאי אפשר לשום אדם להשיג ולתפס בדבורו של הצדיק, אם לא שתקן תחלה אות ברית קדש כראוי. אבל על-ידי פנים הברית נפגם דעתו ומחו, עד שאינו תופס ומשיג כלל דברי הצדיק, ויוכל להכשל בהם אם ילך אחרי עקמימיות שבלבו והקשיות של שטות שנופלים בדעתו עליו, "כי ישירים דרכי ה' צדיקים ילכו בהם ופושעים יכשלו בהם" (הושע יד, ט), שהתורה של הצדיק נעשה לכל אחד כפי תפיסתו, כפי הכלי שלו שהוא המחין. נמצא כשתקן אות ברית קדש כראוי, אזי המחין שלו בשלמות כמובא בזהר הקדוש (חלק ב ק"ט), כי סלוקא דיסודא עד אבא ואמא, שהם יוד הא שהם המחין, ואז יכול להבין דבורו של הצדיק, ונעשה לו נשמה חדשה מהתגלות התורה, ולאדם אחר חס ושלום להפוך כנ"ל, בחינת: "ופושעים יכשלו בהם" (הושע יד, ט), כי כפי התקון של כל אחד, כך היא השגתו והבנתו:

ח. וזה הוא כלל גדול, כי "מפי עליון לא תצא הרעות והטוב" (איכה ג, לח), כי אם אור פשוט, אך כפי בחינת הכלי המקבל את האור, כך נצטיר האור בתוכו. כי אור הפשוט הבא מלמעלה הוא בחינת קמץ וסתים, אך כפי בחינת הכלי מהמקבלים הוא בחינת צירי שגצטיר האור לפי בחינת הכלי, אם הוא בשלמות או מקבל בבחינת מאורות מלא, ואם חס ושלום להפוך,

נגד ארבעים ותשע אותיות שבשמות השבטים (ומובא בספר "אור הגנוז", כי לעתיד לבוא נאמר: ברוך השם כבוד מלכותו לעולם ועד, דהיינו נו"ן אותיות בשניהם, גימטריה י"ם. וכן יש מנין אחר של י"ם אותיות בשמות השבטים הקדושים כמובא, והו"ו של שלמה), אז כולל נשמתו בשנים-עשר שבטי י"ה, ומפריש נשמתו מנשמת ערב רב, הבאים מאשה זונה, שהיא שפחה בישא הנ"ל, שממנה באה התאוה הזאת שכולל כל המדות רעות של השבעים לשון. ועל-כן סוגרין העינים בשעת קבלת על מלכות שמים, להורות שעל-ידי זה הוא בבחינת: עולימתא שפירתא דלית לה עינין (וההקדוש חלק ב צ"ח), שאין לה התאוה שכוללת המדות רעות של השבעים לשונות:

ה. וכל זה כשיש לו לאדם הרהור באקראי בעלמא, אזי די לו באמירת שני פסוקים הנ"ל. אבל אם הוא רגיל חס ושלום בהרהור של תאוה הכללית ואינו יכול להפרד ממנה, אזי צריך גם כן להוריד דמעות בשעת קבלת על מלכות שמים. כי הדמעות הם ממותרות המרה שחורה, ומרה שחורה היא טחול בחינת מלכות הרשעה אשה זונה הנ"ל. וכשמוריד דמעות אזי נדחין ויוצאין לחוץ המותרות, הינו התאוות של נאוף הבאים מעבירת הדמים של טחול וממותרות, וכולל נשמתו במלכות שמים. וצריך שיעורר את עצמו עד שייבכה ויוריד דמעות בשעת אמירת שמע וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

ו. ובשהצדיק האמת מגלה איזה דבר תורה, אזי מוריד נשמתין הרתין, נשמות

תְּפִלָּה לְתוֹרָה לו

אזי מקבל בבחינת מארת חסר ואו, המחין, ויכול להיות משגע ממש חס כמו שכתוב: "מארת ה' בבית רשע" (משלי ג, לב). ובשביל זה יעין בלעם לבלק להכשילם בדבר ערוה, כדי לקלקל בליהם, שעל-ידי תאות נאוף פוגם הוא מעיד עליהם, בחינת המחין:

תְּפִלָּה לְתוֹרָה לו

(לו) שִׁמְעֵ אֱלֹהִים קוֹלִי בְּשִׁיחֵי מִפְחַד אויב תִּצַּר חַיִּי. יְהוָה שִׁמְעָה בְּקוֹלִי תְהִינָה אֲזִינָךְ קַשְׁבוֹת לְקוֹל תַּחֲנוּנָי. יְהוָה קְרֹאתֶיךָ חוֹשָׁה לִי הֲאֲזִינָה קוֹלִי בְּקִרְאִי לָךְ. מִבְּטֶן שְׂאוּל שׁוֹעֲתִי שִׁמְעֵת קוֹלִי קוֹלִי שִׁמְעֵת אֵל תַּעֲלֶם אֲזַנְךָ לְרוּחֹתֵי לְשׁוֹעֲתִי. אִמְרַתִּי לִיהוָה אֵלֵי אַתָּה הֲאֲזִינָה יְהוָה קוֹל תַּחֲנוּנָי. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, צִירִים אֲחֻזּוּנֵי, פִּיּוֹלְדָה אִפְעָה, כְּמוֹ הָרָה תִּקְרִיב לְלֶדֶת תַּחִּיל תִּזְעַק בַּחֲבִלֶיהָ בֶּן הַיָּנוּ מִפְּנֵיךָ יְהוָה, כִּי אַתָּה יִדְעֵת אֵת כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מְצַאֲתָנוּ, כִּי מְנַעֲרִינוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה הַתְּנַבֵּר עֲלֵינוּ מְאֹד עַל הַגְּלוּת הַמֵּר שֶׁל כָּל הַשְּׂבָעִין אֲמוֹת שֶׁהֵם תְּאוּוֹתֵיהֶם וּמִדּוֹתֵיהֶן הָרְעוֹת, וּבִפְרָט תְּאוּוֹה הָרְעָה בְּיוֹתֵר שֶׁהוּא הָרַע הַכוֹלֵל שֶׁל כָּל הַשְּׂבָעִין אֲמִין שֶׁהִיא תְּאוּוֹת הַמְּשַׁגֵּל, אֲשֶׁר זֹאת הַתְּאוּוֹה הָרְעָה וְהַמְּרָה מְאֹד הַתְּנַבְּרָה וְהַתְּפִשָּׁה עֲלֵינוּ מְאֹד. וְאַתָּה יִדְעֵת אֵת כָּל אֲשֶׁר עָבַר עֲלֵינוּ עַל-יְדֵי-יְוָה, אִם אִמְרַתִּי אֶסְפְּרָה כְּמוֹ יִכְלוּ הַמּוֹן וְרִיעוֹת, וּכְמָה פְּעָמִים צִעַקְתִּי אֵלֶיךָ בְּכְמָה מִיְּנֵי קוֹלוֹת וְאַנְחוֹת וּתְפִלוֹת וּתַחֲנוּנִים, וְעַדִּין אֵין לִי יִשׁוּעָה שְׁלָמָה. הֵן אֲמַת יִדְעֵתִי שֶׁעַדִּין לֹא הִתְחַלֵּתִי לְצַעַק כָּלֵל חֲלָק אֶחָד מֵאַלְפֵי וּרְבֻבָּה בְּרֹאוֹי לִי לְצַעַק, אִךְ מָה אֶעֱשֶׂה אֲבִי שֶׁבְּשָׂמַיִם, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ שְׂאִי-אֶפְשֶׁר לִי כָּלֵל לְזַעַק קוֹל הָרֹאוֹי לִי, כִּי כָּל הַקּוֹלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם אֵינָם מְסַפְּקִים לִי לְצַעַק וְלְזַעַק עַל צָרוֹת נַפְשֵׁי הַמְּרַבִּים מְאֹד:

וְעַתָּה אֲשֶׁר בָּאתִי אֵלֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, אֱלֹהֵי הָרֵאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים, שִׁתְּחַם וְתַחֲמַל עָלַי כְּגֹדֵל חַסְדְּךָ, וְתַעֲשֶׂה עִמִּי כְּגֹדֵל נִפְלְאוֹתֶיךָ, וְתוֹצִיאֵנִי וְתַצִּילֵנִי וְתַעֲלֵנִי מִן הַגְּלוּת הַמֵּר הַזֶּה שֶׁל שְׂבָעִין אֲמִין, וְתִרְחַק וְתִגְרֹשׁ וְתִבְטַל מִמֶּנִּי כָּל תְּאוּוֹתֵיהֶם וּמִדּוֹתֵיהֶם הָרְעוֹת, וּבִפְרָט תְּאוּוֹת נְאוּף תִּרְחַק וְתִגְרֹשׁ וְתִבְטַל מִמֶּנִּי כְּבִטּוֹל גָּמוֹר, וְתִאֲזִין קוֹלִי הַפְּגוּם, וְתִקְשִׁיב שׁוֹעֲתִי הַמְּקַלְקֵלֵת, וְתִשְׁמַע צִעַקְתִּי וְתַחֲמַל עַל אֲנַחְתִּי, אֲשֶׁר אֲנִי נֹאנֵחַ וְנֹדֵכָה מְאֹד בְּשִׁבְרוֹן מְתַנַּיִם, וְתִתֵּן בְּלִבִּי שִׁאֲזַעַק וְאֲצַעַק אֵלֶיךָ תְּמִיד בְּקוֹל גְּדוֹל וְלֹא יִסַּף, וְלֹא אֶתֵּן דְּמִי לָךְ עַד שֶׁתַּעֲנֵנִי וְתַחֲמַל עָלַי וְתוֹשִׁיעֵנִי וְתַצִּילֵנִי, וְתִתֵּן בְּלִבִּי חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת דִּקְדָּשָׁה, וְעֵצָה וּגְבוּרָה לְמַלְחָמָה, בְּאִפְן שֶׁאֲזַכֶּה לְשִׁבְרֵי וּלְבִטּוֹל מַעֲלֵי לְגַמְרֵי תְּאוּוֹת נְאוּף עִם-כָּל הַתְּאוּוֹת וּמִדּוֹת רְעוֹת, וְאֲזַכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ לְהוֹצִיא וּלְמַלֵּט אֶת נַפְשֵׁי מַגְלוֹת שֶׁל שְׂבָעִים אֲמוֹת, לְשִׁתְּרָה וּלְקַדְּשָׁה וּלְזַכֶּכָּה מִכָּל תְּאוּוֹתֵיהֶן וּמִדּוֹתֵיהֶן הָרְעוֹת, וּבִפְרָט מִתְּאוּוֹה הַכְּלָלִית שֶׁהִיא תְּאוּוֹת הַמְּשַׁגֵּל:

אָנָּה יְהוָה, שִׁמְעֵ קוֹלִי הַפְּגוּם, הִטָּה אֲזַנְךָ לְקוֹל צִעַקְתִּי, לְקוֹל אֲנַחְתִּי, לְקוֹל דַּמְעֵתִי, לְקוֹל תַּחֲנוּנָי, בְּכָל מִיְּנֵי קוֹלוֹת אֲנִי צוֹעַק אֵלֶיךָ, שׁוֹמֵעַ צִעַקָה שִׁמְעֵ קוֹל צִעַקְתָּנוּ, וְיַעֲלֶה

תְּפִלָּה לְתוֹרַה לֹ

רננ

וַיֵּרָאָה קוֹלֵי הַמֶּר וְהַפְּגוּם וְהַמְקַלְקַל לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי מְלֵא רַחֲמִים תָּמִיד, בְּאֵלֹו אֲנִי צוֹעֵק לְפָנֶיךָ שִׁבְעִין קָלִין רְצוּפִים כְּמוֹ הַיּוֹלְדֹת קֶדֶם הַלְדָּה. קוֹלֵי אֵל יְהוָה אֲזַעֵק קוֹלֵי אֵל יְהוָה אֶתְחַנֵּן. קוֹלֵי אֵל אֱלֹהִים וְאֲזַעֵקָה קוֹלֵי אֵל אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלַי. הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד כָּלֵב יַחֲדָתִי. אֵלֶיךָ שִׁטַּחְתִּי אֶת כַּפִּי, הַצֵּל הַצֵּל הוֹשִׁיעָה הוֹשִׁיעָה, הוֹשִׁיעָה אֲדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ, עֲזֹרְנִי אָבִי שִׁבְשֻׁמִּים, מְלֻטְנֵי אָבִי אֵב הַרְחֵמוּ, רְאֵה דְמַעַת הַעֲשׂוּקִים, רְאֵה בְּעֵלְבוֹן עֲלוּבִים, עֲזֹר וְהַצֵּל נִרְדָּף כְּמוֹנֵי עֲלוּב כְּמוֹנֵי, אֲשֶׁר אֲנִי נִרְדָּף כְּמוֹנֵי בְּעַצְמִי, וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן אֲנִי יוֹדֵעַ כָּלֵל אֵיךְ לְהַצִּיל אֶת עַצְמִי לְמַלְט נַפְשִׁי מִנִּי שְׁחַת:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, דְּלוּ עֵינֵי לְמָרוֹם יְהוָה עֲשֵׂקָה לִי עֲרַבְנִי. עֲרַב עֲבָדְךָ לְטוֹב אֵל יַעֲשֻׁקוּנִי יָדִים. קוֹמָה יְהוָה חֲלֹצָה נַפְשִׁי מִגְּלוֹת הַמֶּר שֶׁל שִׁבְעִין אַמּוֹת שֶׁהֵם מְדוּתֵיהֶם וְתַאֲוֹתֵיהֶם הֶרְעוּת, וּבִפְרָט מִתַּאֲוָה הַזֹּאת שֶׁהִיא תַּאֲוָה הַכְּלִלִית שֶׁלָּהֶם. כִּי כּוֹנֵתְךָ הִיָּתָה לְמוֹכְתֵינוּ, וְהַכְּנַסְתָּ אוֹתָנוּ בְּגִלוֹת הַזֶּה שֶׁל תַּאֲוֹתֵיהֶן וּמְדוּתֵיהֶן הֶרְעוּת, כְּדֵי לְנַסּוֹת וּלְצַרֵּף נַפְשֵׁנוּ עַל-יְדֵי הַגְּלוֹת הַזֶּה, כְּדֵי שֶׁנִּזְכָּה לְעַמּוֹד בְּנִסְיוֹן וְצָרוֹף הַזֶּה שֶׁל תַּאֲוֹתֵיהֶן וּמְדוּתֵיהֶן, וּבִפְרָט בְּתַאֲוָה הַכְּלִלִית שֶׁהִיא עֶקֶר הַנִּסְיוֹן וְהַצָּרוֹף שֶׁל כָּל אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאִי-אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לְשׁוּם הַתְּגִלוֹת בְּתוֹרָה וְעִבּוּדָה, כִּי אִם עַל-יְדֵי שְׁנֵתְנִסּוֹן וְנִצְטָרְפִין בְּתַאֲוָה הַכְּלִלִית הַזֹּאת שֶׁהִיא תַּאֲוַת נְאוּף, אֲבָל מָה אוֹמֵר מָה אֲדַבֵּר, כִּי בַחֲנֻת לְבִי פִקְדָתְךָ לִיָּלֵךְ צָרְפָתְנִי כָּל תְּמַצָּא זְמַתִּי כָּל יַעֲבֹר-פִּי, וְהִנֵּה בְּאֵתִי בְּעַמֵּק הַגְּלוֹת, וְלֹא דִי שֶׁלֹּא זְכִיתִי לְשַׁבֵּר הַקְּלָפָה הַקּוֹדֶמֶת לְפָרִי וּלְאֹכַל הַפָּרִי אַחֲרֵי-כֵן לְזַכּוֹת לְהַתְּגִלוֹת הַתּוֹרָה, אֶף גַּם פָּגַמְתִּי עַל-יְדֵי-זֶה מְאֹד, עַד אֲשֶׁר כָּלוּ בִּיגוֹן חַיִּי וְשִׁנּוּתֵי בְּאַנְחָה בְּשֶׁל בְּעוֹנֵי כַחֵי וְעַצְמִי עֲשִׂשׁוּ:

אֲבָל אֲנִי יוֹדֵעִתִי גּוֹאֲלִי חַי וְאַחֲרוֹן עַל עֶפֶר יָקוּם. וְעֵדִין יֵשׁ לִי תְקוּהָ גַם עַכְשָׁיו, וְאִין שׁוּם יְאוֹשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל. עַל-כֵּן כָּל עוֹד נַפְשִׁי בִּי אֲזַעֵק אֵלֶיךָ, כָּל עוֹד רוּחִי בְּקֶרְבִּי אֲצַפְצָף לְרַחֲמֶיךָ, כָּל זְמַן שֶׁהִנְשָׂמָה בְּקֶרְבִּי אֲצַפֵּה וְאֶקְוֶה וְאֵיחַל לְתַשׁוּעָתְךָ:

לֹי אֲדַר הַיּוֹלָא דְמִשָּׁה רַבְּנֵי עֲלוֹי הַשְּׁלוֹם

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, וְאֱלֹהֵי כָּל הַצַּדִּיקִים הָאֱמִתִּיִּים, הָאֵל הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֵל עֲלוֹיִן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל. שְׁתַּעֲזְרֵנִי בְּזַכּוֹת אֲבוֹתֵינוּ, בְּזַכּוֹת הַצַּדִּיקִים הָאֱמִתִּיִּים גְּבוּרֵי-כַח, אֲשֶׁר עָמְדוּ בְּנִסְיוֹנוֹת רַבּוֹת אִין מִסְפָּר וְכִפּוֹ אֶת יִצְרָם וְזָכוּ לְהַתְּגִלוֹת הַתּוֹרָה. בְּזַכּוֹתֵם וּכְחֵם עֲזֹרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי, שְׁאֲזַכָּה לְשַׁבֵּר וּלְגַרֵּשׁ וּלְבַטֵּל תַּאֲוָה הַכְּלִלִית מִמֶּנִּי שֶׁהִיא תַּאֲוַת נְאוּף, וְתַהֲיֶה בְּעֲזָרִי תָמִיד בְּכָל עֵת, בְּאֶפֶן שְׁאֲזַכָּה לְשַׁבֵּר וּלְגַרֵּשׁ וּלְבַטֵּל תַּאֲוָה זוֹ מִמֶּנִּי לְנִמְרֵי בְּתַכְלִית הַבְּטוּל, וְאֲזַכָּה לְקַדְּשֵׁת הַבְּרִית וּלְפָרִישׁוֹת גְּדוֹל בְּאַמֶּת בְּקַדְּשָׁה וּבְטָהֳרָה גְּדוֹלָה כְּרְצוֹנְךָ הַטוֹב. וְתַרְחֵם עֲלֵינוּ וְתַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ קַדְּשַׁת וּפְרִישׁוֹת מִשָּׁה רַבְּנֵי עֲלוֹי הַשְּׁלוֹם שְׁזַכָּה לְתַכְלִית הַפְּרִישׁוֹת בְּקַדְּשָׁה גְּדוֹלָה, כְּמוֹ שְׁכַתוּב, וְאַתָּה פֹּה עָמַד עֲמָדִי. וְתַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ קַדְּשַׁתוֹ הַגְּדוֹלָה וְהַנּוֹרָאָה, וְתַזְכְּנוּ בְּזַכּוֹתוֹ וּבְזַכּוֹת כָּל הַצַּדִּיקִים

תפלה לתורה לו

האמתיים לשבר ולגרש ולבטל מאתנו לגמרי תאות נאוף, ונזכה בלנו אנחנו וזרענו להיות קדושים וטהורים באמת בקדשת ופרישות משה רבנו עליו השלום:

ותחמל עלינו ותעזרנו ותושיענו ותזכנו, ותתן לנו כח וגבורה ברחמיך העצומים, ותגן בעדנו ותהיה עמנו תמיד, שנזכה בכחך הגדול, בכח וזכות משה רבנו עליו השלום, ובכח וזכות כל הצדיקים האמתיים, לגרש ולשבר ולעקר ולכלות ולבטל קלפת בלעם הרשע מן העולם שהיא התגברות תאות נאוף, שהיה שטוף בזמה ביותר. ותמשיך עלינו תמיד קדשת משה רבנו וקדשת כל הצדיקים האמתיים, ותזכנו מהרה לצאת מגלות של השבעין אמות שהוא תאות נאוף וכל שארי התאוות רעות, ותעזרנו ותושיענו לשבר ולגרש ולבטל בלם מעלינו ומעל גבולנו חיש קל מהרה. ותזכנו ברחמיך הרבים שתחזור נפשנו לשרשה, ותהיה נפשנו נכללת ברחמיך, בתוך העין נפשות של בית-יעקב, בתוך שנים-עשר שבטי-יה, בתוך הארבעים ותשע אותיות של שמותיהם הקדושים אשר שם הוא ערש נפשנו ורוחנו ונשמותינו, ואזכה על-ידי-זה להכליל בתוך העין פנים של התורה הקדושה. ותזכני לבא מהרה להתגלות גדול בתורה ועבודה, בקדשה ובטהרה גדולה באמת ובאמונה שלמה, ותאיר עיני בתורתך, ותזכני לחדש בתורה תמיד חדושים אמתיים, חדושים הנמשכין מעין פנים של התורה הקדושה, חדושים המביאין לידי מעשים טובים, חדושים שיש להם בוח להוציא את האדם מגלות של עין אמות מתאוותיהן ומדעותיהן הרעות ולקרבו אל התורה ואל העבודה, חדושין שנמשכין על-ידם נשמות חדשות לכל השומעין את החדושין הללו:

ועזרני ברחמיך הרבים לקבל עלי תמיד על מלכות שמים באהבה, ואזכה להציל את נפשי מהרהורים רעים על-ידי אמירת שני פסוקים אלו של קבלת על מלכות שמים, שהם שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד. ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. ותזכני להיות רגיל תמיד לומר בכל פעם אלו הפסוקים בכונה גדולה ועצומה ובשמחה גדולה ובמסירת-נפש, ותעורר את לבבי באהבה ותשוקה וחפצה גדולה אליך, עד שאזכה להוריד דמעות בשעת קבלת על מלכות שמים בשני פסוקים האלו. ואזכה על-ידי-זה לקבל ולהמשיך עלי מלכות דקדשה, ולהכניע ולשבר ולעקר ולבטל מלכות הרשעה מן העולם שהיא תאות נאוף, שהיא שפחה בישא אשה זונה. ותברח השפחה מפני גברתה, כמו שכתוב, מפני שרי גברתי אנכי בורחת. ואזכה בכחך להגביר ולהמליך אשה יראת יהוה על האשה זונה, ותכנע ותפל השפחה לפני גברתה ותברח מפניה, באפן שאזכה לבטל ממני תאות נאוף ולהתגבר על כל ההרהורים רעים, לגרשם ולשברם ולבטלם מעלי בבטול גמור מעתה ועד עולם. ואזכה על-ידי אמירת שני פסוקים אלו שיש בהם שנים-עשר תבות, שתהיה נפשי נכללת על-ידי-זה בשנים-עשר שבטי יה שהם כלליות מלכות דקדשה, ועל-ידי המ"ט (הארבעים ותשע)

תפילה לתורה לו

רנה

אותיות שיש בשני פסוקים אלו, אִזְכָּה לְהִיּוֹת נִכְלָל בְּתוֹךְ מִ"ט (אַרְבָּעִים וְשֵׁשׁ) אוֹתוֹת
שֵׁשׁ בְּשֵׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם שְׁנַיִם עֶשְׂרֵת שְׁבַמִּי יְהוֹ:

וְתַעֲזָרְנִי לְתַקֵּן פָּנַי הָעֵינַיִן, וְלֹא אֶתּוֹר אַחַר לִבִּי וְאַחַר עֵינַי, וְתִשְׁמַר אֶת עֵינַי תָּמִיד
מִכָּל מִינֵי פָּנַי הָרְאוֹת, וְלֹא אֶסְתַּכַּל בְּשׁוֹם דְּבַר הַמְבִיא לִי דִי הִרְהוּר חֵם וְשָׁלוֹם, הָעֶבֶר
עֵינַי מֵרְאוֹת שׁוֹא בְּדַרְכֵי חַיִּי. גַּל עֵינַי וְאַבְיָטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ:

וְתִזְכְּנֵנו בְּרַחֲמֶיךָ וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנו, וְתִנְעַר בְּהַרוּחַ שְׁמוֹת וְשִׁנְעוֹן שְׁנֵדֶבֶק בְּנוֹ עַל-יְדֵי
מַעֲשֵׂינוּ הָרָעִים, וְתִנְגְּרֵנוּ וְתִסְלְקוּ מֵאַתְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. כִּי אַתָּה
יָדַעְתָּ שֶׁכָּל תַּאֲוֹתֵינוּ הָרָעוֹת וּבִפְרָט תַּאֲוַה הָרָעָה שֶׁל נְאוּף, כֻּלָּם נִמְשָׁכִין רַק עַל-
יְדֵי הַרוּחַ שְׁמוֹת וְהַשְּׁנְעוֹן שֶׁנִּצְחָנוּ בְּנוֹ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים, עַד אֲשֶׁר אָנוּ דוֹמִים כְּאִישׁ
שׁוֹלָל וְכַמְשָׁנָה מִמֶּשֶׁ עַל-יְדֵי חֲטָאֵינוּ הַמְרַבִּים. אָנָּה יְהוָה, חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת, חוֹס וְחַנּוּן
וְזַכְּנוּ לְגֵרֶשׁ וְלִשְׁבֵר וְלַעֲקָר וְלִבְטֹל כָּל הַרוּחַ שְׁמוֹת וְהַשְּׁנְעוֹן מֵאַתְּנוּ. וְזַכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ
הָרַבִּים, לְרוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה, רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה, רוּחַ דַּעַת וִירְאָת יְהוָה, בְּאִפְסוֹן שְׂאִיזָה
לְתַקּוֹן הַבְּרִית בְּאִמַּת בְּרִצְוֹנְךָ הַטּוֹב חֵישׁ קַל מְהֵרָה, וְאַזְכָּה לְשִׁיחִיהַ נְשָׁלֵם דַּעֲתִי בְּאִמַּת
בְּשִׁלְמוֹת גְּדוּל בְּקִדְשָׁה גְּדוּלָּה. אָנָּה יְהוָה, חוֹס וְחַמֵּל עָלַי וּמְלֵא מְשָׁאֲלוֹתַי בְּרַחֲמִים,
וְעִזְרֵנִי וְזַכְּנֵנִי לְהַגִּיעַ מְהֵרָה לְכָל מַה שֶׁבִּקְשָׁתִי מִלְּפָנֶיךָ:

וְעִזְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ שְׂאִיזָה לְשִׁמְעַ חֲדוּשֵׁי תוֹרַה אֲמִתִּיִּים, מִפִּי צַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים הַגְּדוּלִּים
בְּמַעֲלָה, שֵׁשׁ לָהֶם בַּח לְהַמְשִׁיךְ נְשִׁמוֹת חֲדָשׁוֹת לְכָל הַשּׁוֹמְעִים דְּבַרֵי תוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה.
וְאַזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ לְהַמְשִׁיךְ עָלַי וּלְקַבֵּל נְשִׁמָּה חֲדָשָׁה קְדוּשָׁה בְּכָל עַת, עַל-יְדֵי חֲדוּשֵׁי
תוֹרַה שְׂאִיזָה לְשִׁמְעַ מִפִּיהֶם, וּלְלַמֵּד בְּסִפְרֵים קְדוּשִׁים שֶׁל צַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים גְּדוּלִּים
וְנוֹרָאִים, וְתַעֲזָרְנִי שִׁיחִיהַ נַעֲשָׂה אֲצִלִּי מִחֲדוּשֵׁי תוֹרָתְךָ סֵם חַיִּים. וְאַזְכָּה לְצִיר אֶת
הָאוֹר הַפְּשוּט הַבָּא מִלְּמַעְלָה, בְּבַחֲיַנֵּת בְּרָכָה וְטוֹבָה, אַף-עַל-פִּי שְׂאִיזָה בְּדַאי לְזוֹה, כִּי
אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת עֲצָם הַפְּגָמִים וְהַקְּלָקוּלִים שֶׁפְּגָמְתִי וְקִלְקַלְתִּי אֶת כְּלֵי הַמַּחֲיִן שְׁלִי מְאֹד,
עַל-יְדֵי פָּנַי הַבְּרִית שֶׁהוּא פָּנַי הַדַּעַת, וּמֵאַיִן יָבֵא עֲזָרִי לְצִיר אֶת הָאוֹר לְבְרָכָה. אַף-
עַל-פִּי-כֵן, עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים אֲנִי בּוֹטָח וְעַל חֲסִדֶיךָ אֲנִי נִשְׁעָן וְלִישׁוּעָתְךָ אֲנִי מְצַפֶּה
וְלִסְלִיחוֹתֶיךָ אֲנִי מְקוּוֶה, שֶׁתַּעֲשֶׂה עִמִּי בְּחֲסִדֶיךָ וּנְפִלְאוֹתֶיךָ הַגְּדוּלִּים וְהַנּוֹרָאִים, וְתִמְלֵא
עָלַי רַחֲמִים, וְתַעֲשֶׂה עִמִּי וּנְפִלְאוֹת גְּדוּלוֹת וְנוֹרָאוֹת, וְתַצִּיר בְּעֲצָמְךָ הָאוֹר הַבָּא
מִלְּמַעְלָה בְּבַחֲיַנֵּת בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וְחַיִּים וְטוֹב, וְיִמְשֶׁךְ עָלֵינוּ הָאוֹר הַקְּדוּשׁ מִלְּמַעְלָה
לְבְרָכָה וְלֹא לְקַלְלָה, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב, הַנֵּה בְּרַךְ לְקַחְתִּי וּבְרַךְ וְלֹא אֲשִׁיבָנָה. וְיִקְּוֶה מִקְרָא
שְׁכֵתוֹב, וְלֹא אָבָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשִׁמְעַ אֵל בְּלָעָם וַיִּהְפֹּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְךָ אֶת הַקְּלָלָה
לְבְרָכָה כִּי אַהֲבָךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ. כִּי אֵין לִי שׁוֹם תִּקְוָה וּמְנוּס וּמִבְטָח וּמִשְׁעָן כִּי אִם
עָלֶיךָ לְבַד, וְעַל הַצַּדִּיקִים אֲמִתִּיִּים אֲשֶׁר אָנוּ נִשְׁעָנִים עֲלֵיהֶם תָּמִיד, בְּכַחַם נִשְׁעָנְתִּי
לְצַעֲקֵךָ אֱלֹהֶיךָ תָּמִיד וְלְצַפּוֹת לְרַחֲמֶיךָ וְלִישׁוּעָתְךָ. עֲשֵׂה עִמִּי מַה שֶׁתַּעֲשֶׂה בְּאִפְסוֹן שְׂאִיזָה
בְּחַיִּי חֵישׁ קַל מְהֵרָה לְשִׁמִּירַת הַבְּרִית בְּאִמַּת מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם בְּקִדְשָׁה גְּדוּלָּה, וְאַזְכָּה
לְהַתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשָׁתְךָ הָעֲלִיוֹנָה עַד שְׂאִיזָה לְשַׁבְּעִים פָּנִים שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה:

ענני יהוה ענני, ענני אלהי ענני, ענני אבי ענני, ענני בוראי ענני, ענני גואלי ענני וכו'. מלפי ואלהי יוצרי וקדושי ענני, משמיעי צעקה השמיעו צעקתנו לפני שומע צעקה, מכניסי דמעה הכניסו דמעותינו לפני מלך מתרצה בדמעות, משמיעי אנחה השמיעו אנחותינו לפני שומע אנחות. החומל על דל חמל על דלותי, וראה שפלותי וארך גלותי, והטיבה אחריתי, והשב את שבותי חיש קל מהרה. ברכנו אבינו בלנו יחד באור פניך, האירה פניך על עבדך הושיעני בחסדך. אלהים יחננו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה. פניך האר בעבדך ולמדני את חקיך. רחמנא דעני לעני ענינא, רחמנא דעני לתבירי לבא ענינא, רחמנא דעני למכיכי רוחא ענינא, רחמנא ענינא רחם עלן, השתא בעגלא ובזמן קריב, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה לו – דרשו ה' ועזו

גם מכניע החכמות החיצוניות כנגד חכמות התורה. גם זוכה לפרנסה:

ד. ויש שתי בחינות צדקה; צדקה בחינן לארץ וצדקה בארץ ישראל, וצדקה שנותנין לארץ-ישראל היא גדולה ולמעלה מצדקת חוץ-לארץ. וכן יש שתי בחינות תורה, כי אינה דומה התורה היוצאת מהבל שאין בו חטא, לתורה היוצאת מהבל שאין בו חטא (שבת ק"ט). כי אין הדין נמתק ואין העולם מתקיים אלא על הכל פה של תינוקות שאין בו חטא, שעל-ידי-זה יתגלו האבות בעולם להגן. ועל-ידי צדקה לארץ-ישראל תכלל עצמך באוירא דארץ-ישראל, שהוא בחינת הכל הקדוש שאין בו חטא, שעל-ידי-זה עקר בטול הדין והחושך והשכחה והסכלות מן העולם, ועל-ידי-זה מכניעין החכמות החיצוניות וזוכין לחכמות התורה הקדושה, וזוכין לזכרון בחינת אור וכו' כנ"ל:

ה. ועל-כן צריך כל אחד לבקש ולהפיש

א. עקר הבריאה היא בגין דישתמודעין ליה (והר הקדוש ח"ב מב), כמו שכתוב (ישעיה מ"ו, ז): "כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו" וגו':

ב. והגוף לגבי הנפש הוא בחינת חמר ובהמה וסכלות וחושך, בחינת מיתה ושכחה, בחינת חכמות חיצוניות כנגד חכמות התורה, שהם בחינת אדם כמו שכתוב: "זאת התורה אדם" (במדבר י"ט יד), בחינת צורה בחינת אור וחכמה וזכרון וחיים. וצריך כל אדם להכניע החמר, הינו בחינת מיתה בחינת סכלות של הגוף שהם התאוות, דהינו להפריש את עצמו מכל התאוות:

ג. וזה נעשה על-ידי תענית, שעל-ידי-זה מחלישין הארבעה יסודות של הגוף, שמהם באים כל התאוות, ונכנע ונתבטל החמר שהוא בחינת סכלות ושכחה וחושך וכו', ונתגבר ונתעלה השכל והצורה והזכרון וכו' כנ"ל, ומבטל הדין והחושך, וממשיך חסדים בעולם. ועקר תקון התענית הוא על-ידי צדקה.

מאד אחר מלמד בשר והגון וירא שמים, ולבקש את השם ותברך מאד על זה, כדי שלא יקלגל המלמד את הכל פה הקדוש של התינוקות של בית רבן, שעליהם מתקיים העולם. (פי בעיונותינו הרבים עכשו מצויים חברות של חנוף נערים ללמד בני ישראל הקטנים חכמות היצוניות, שהם סבלות והשד פנ"ל, וכן לשונות העכו"ם (כמוכא ב"לקוטי הלכות" ה"כז פסח הלכה ז), שהם מטמאים הכל פיהם הקדוש של תינוקות של בית רבן, וכנראה בחוש שנתגדלים אחר-כך לאפיקורסים וכופרים וכו'. ועל-כן כתב שם: "אשרי מי שמרחק את עצמו ואת בניו מהם". והחיוב שלא למן את בניו לחדר שלומדים בו אחד מבנים האלו ההולכים בדרכים הרעים הנ"ל, ולומדים חכמות היצוניות ולשונות אפלו במקום אחר, כי אסור להתחבר עמהם כלל וכו').

ו. **וצריכין לזהר בזמן ששכח תלמודו** מחמת אנסו, לכבודו (סנהדרין צ"ו). ועל-די הכבוד שנותנין לו מבטלין ממנו השכחה, ונתגלה הנפש, דהינו בחינת זכרון התורה פנ"ל. ונתבטלין הדינים והחשבות וכו', ונמשך אור וחסדים וחיים וחסדמות התורה בעולם. כי שרש התורה הוא כבוד השם ותברך, כמו שכתוב: "לכבודי בראתיו" (ישעיה מג, ז), ואמרו חכמינו זכרונם לברכה: אין כבוד אלא תורה' (אבות פ"ק א):

ז. **ועקר הסרון הפרנסה שנתמעט** בהורות הללו, אין זה אלא על-ידי השוחטים שאינם הגונים. כי יש שוחט הגון שמאכיל ומפרנס לישראל, והוא מעלה את הנפש שבחי המגלגלת בו, במדבר, הינו בדבור הברכה שהוא מברך על השחיטה בכונה. וצריך השוחט

לכונן בה בראוי להעלות הנפש שבדם, ועל-ידי-זה באה הנפש ועולה להשכינה בבחינת מין נוקבין, ואזי השכינה מזדווגת על-ידי המין נוקבין שיש לה, ועל-ידי הזווג היא מקבלת פרנסה לישראל. ועל-כן נקרא החלף מאכלת כמו שכתוב: "ויקח את המאכלת" (בראשית כב, י), על-שם השוחט ההגון שמאכיל לישראל. אבל פשהשוחט אינו הגון, ואפלו בשעת הברכה חושב מחשבת פגול, ואינו שם בשעת הברכה, אזי בשעומד עם החלף לשחט את החי, הוא עומד ברוצח נפשות, ויש צער לנפש החי וצוועקת בקול מר, כי החלף שלו הוא חרב המדבר ואינו חרב לה' (ישעיה לה, ז), בחינת השכינה בחינת דבור, כי אינו מעלה את הנפש המגלגלת, אדרבה הוא מוריד את הנפש ממעלתה שבבחינת חי גם כן, ואין לה מנוח לכף רגלה. אזי לו להשוחט, הנה אזי להנפש שהרג את הנפש ומסר אותה בכף אויביה, ואין להשכינה מין נוקבין להמשיך טרף לבייתה (וזה שוחט השור מכה איש ישעיה סו). ועל-ידי-זה "בנפשנו נביא לחמנו מפני חרב המדבר" (איכה ה, ט), שביגיעה וטרחה גדולה צריכים חס ושלום להמשיך מעט הפרנסה, מפני החלף שלו הנקרא חרב המדבר (שם) את הנפש לקלפות שהם שולטים במדבר כידוע):

ח. **ועל-ידי השוחטים האלו נכנעת** הנפש לגבי הגוף והחמר, ומתגברים תאוות הגוף בחינת חמר וכו' פנ"ל. אבל על-ידי שוחטים הגונים מעלין את הנפש ונכנע הגוף והחמר בחינת

ז. **ועקר הסרון הפרנסה שנתמעט** בהורות הללו, אין זה אלא על-ידי השוחטים שאינם הגונים. כי יש שוחט הגון שמאכיל ומפרנס לישראל, והוא מעלה את הנפש שבחי המגלגלת בו, במדבר, הינו בדבור הברכה שהוא מברך על השחיטה בכונה. וצריך השוחט

לכונן בה בראוי להעלות הנפש שבדם, ועל-ידי-זה באה הנפש ועולה להשכינה בבחינת מין נוקבין, ואזי השכינה מזדווגת על-ידי המין נוקבין שיש לה, ועל-ידי הזווג היא מקבלת פרנסה לישראל. ועל-כן נקרא החלף מאכלת כמו שכתוב: "ויקח את המאכלת" (בראשית כב, י), על-שם השוחט ההגון שמאכיל לישראל. אבל פשהשוחט אינו הגון, ואפלו בשעת הברכה חושב מחשבת פגול, ואינו שם בשעת הברכה, אזי בשעומד עם החלף לשחט את החי, הוא עומד ברוצח נפשות, ויש צער לנפש החי וצוועקת בקול מר, כי החלף שלו הוא חרב המדבר ואינו חרב לה' (ישעיה לה, ז), בחינת השכינה בחינת דבור, כי אינו מעלה את הנפש המגלגלת, אדרבה הוא מוריד את הנפש ממעלתה שבבחינת חי גם כן, ואין לה מנוח לכף רגלה. אזי לו להשוחט, הנה אזי להנפש שהרג את הנפש ומסר אותה בכף אויביה, ואין להשכינה מין נוקבין להמשיך טרף לבייתה (וזה שוחט השור מכה איש ישעיה סו). ועל-ידי-זה "בנפשנו נביא לחמנו מפני חרב המדבר" (איכה ה, ט), שביגיעה וטרחה גדולה צריכים חס ושלום להמשיך מעט הפרנסה, מפני החלף שלו הנקרא חרב המדבר (שם) את הנפש לקלפות שהם שולטים במדבר כידוע):

תַּפְּלָה לְתוֹרָה לֹז

הם נפשות יקרות, אלא שהם בצפּרים האחוּזות בַּפֶּחַ. ומאין אנו יודעים הדר תפארתם, אלא על־ידי תורתם כְּשֶׁאֵנו רואים שהם בני תורה, בידוע שיש להם נפש יקרה. ועל־כֵּן צריכין לזהר לכבדם, כי על־ידי הכבוד תתגלה ביותר התורה שבהם מהתעלמותה, כי שרש הכל הוא כבוד השם ויתברך, כמו שכתוב: "ולכבודי בראתיו" (ישעיה ט"ו, ז') ותנפֶשׁ שהיא התורה, משתוקקת להקלל בהשרש שהיא הכבוד, ועל־ידי־זה מהם תצא תורה, ותתעלה הנפֶשׁ והצורה והחסד וכו' כנ"ל, ותהיה נדחת תאות הגוף והחמר וכו' כנ"ל, ויתבטלו כל הדינים אמן כן יהי רצון:

בהמה וסכלות וכו' כנ"ל, בחינת חכמות חיצוניות, ונתעלה הנפֶשׁ והצורה וכו' כנ"ל, בחינת חכמת התורה, ועל־ידי־זה נמשך פרנסה בשפע גדול. וזה פרוש: "מֶרֶץ נָתַן לְיִרְאִיו" (תהלים קיא, ח), מֶרֶץ לְשׁוֹן הַטְּרִיפְנִי לָחֶם (משלי ל, ח) ולשון מֶרֶץ. לָרְמוּ כִּי בְּשִׂישׂיִשְׂרָאֵל שׁוֹמְרִים אֶת עַצְמָם מִמֶּרֶץ, על־ידי־זה יש להם פרנסה:

ט. וזהו פרוש: 'הזהרו בבני עם הארץ' (פרוש לכבדם), שמהם תצא תורה (סנהדרין ט"ז). כי ידוע שבקלפת גנה נלכדו נפשות נכבדות, והקלפה רוצה שתשתקע שם הנפֶשׁ, ונותנת אותה בתוך טפת זוונו של עם־הארץ, כדי שתתטנף הנפֶשׁ והיא ביותר, נמצא שבני עם־הארץ

תַּפְּלָה לְתוֹרָה לֹז

(לח) נפֶשִׁי בְּשִׂאֲלָתִי וְעַמִּי בְּבִקְשָׁתִי, הצילה מחרב נפֶשִׁי מִיַּד כָּלֵב יַחֲדָתִי, אל תער נפֶשִׁי כִּי בָדַד חִסִּיתִי. כי אתה תקוּתִי ואתה אֵילוּתִי. שְׁמֵרָה נֶפְשִׁי וְהַצִּילֵנִי אֵל אֲבוֹשׁ כִּי חִסִּיתִי בָךְ, חוֹשָׁה לְעֵזְרָתִי יְהוָה תְּשׁוּעָתִי. תִּיכָר נָא נֶפְשִׁי בְּעֵינַיִךְ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, וְגִלְלוּ רַחֲמֶיךָ עַל מַדּוּתֶיךָ, יְהִי וְיִכְמְרוּ רַחֲמֵי לְבָבְךָ עַל נֶפְשִׁי הָאֲמֻלָּה וְהַעֲלוּבָה מְאֹד מְאֹד, עַל נֶפְשִׁי הָרַעֲבָה וְהַצְמָאָה וְהַעֵיפָה מְאֹד, עַל נֶפֶשׁ מְרָה כְּזוֹ, נֶפֶשׁ הַלְכוּדָה בְּכַבְלֵי עֲנִי וּבִרְזָל בְּאֲלָפִים וּרְבֻבוֹת רְשָׁתוֹת וּמַצּוּדוֹת בְּצַפְרִים הָאֲחוּזוֹת בַּפֶּחַ, נֶפֶשׁ הַעֲשׂוּקָה מְאֹד. מְלֵא רַחֲמִים מְלֵא רַחֲמִים, רוּחָה בְּעֶלְבוֹן עֲלוּבִים, הַבִּיטָה נָא וּרְאֵה דַמְעַת הַעֲשָׂקִים, הַצּוּעָקִים וּבּוֹכִים וְנֹאנְקִים וְנֹאנְחִים וּמִיַּד עוֹשְׂקֵיהֶם כַּח וְאִין לָהֶם מְנַחֵם. כִּכּוּ יִכְפּוּ הַרְבֵּה בְּכָה וּדְמָעָתָם עַל לַחֲיָם. רַחֲמָן אֲמִתִּי, אֵל תִּסְתַּר פְּנֵיךָ מִשׁוּעָתָם, וְאֵל תִּתְּמֵם אֲזִנְךָ מִצַּעֲקָתָם, וְאֵל תַּעֲלִים עֵינַיִךָ מִדְּמָעָתָם. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֱלֹהֵי יְהוָה נֶפְשִׁי אֲשָׂא, פְּרִשְׁתִּי יְדֵי אֱלֹהֵי נֶפְשִׁי בְּאֶרֶץ עֵינֶפֶה לָךְ סְלָה, כִּי רָדַף אוֹיֵב נֶפְשִׁי דָבָא לְאֶרֶץ חֵיתִי הוֹשִׁיבֵנִי בְּמַחְשָׁבִים כְּמַתִּי עוֹלָם, וְנֶפְשִׁי נִבְחָלָה מְאֹד וְאֵתָה יְהוָה עַד מָתִי. שׁוּבָה יְהוָה חֲלָצָה נֶפְשִׁי הוֹשִׁיעֵנִי לְמַעַן חֲסִדְךָ. כְּסוּס עָגוּר בֵּן אֲצַפְצָף אֲהַגֵּה בַּיּוֹנָה דָלוּ עֵינַי לְמָרוֹם יְהוָה עֲשָׂקָה לִי עֲרַבְנִי. עֲרַב עִבְדְּךָ לְטוֹב אֵל יַעֲשֶׂקֵנִי יָדִים. פְּדֵנִי מֵעֲשָׂק אָדָם וְאֲשַׁמְרָה פְּקוּדֶיךָ. אֲנָא יְהוָה מְלִטָה נֶפְשִׁי מִכָּל תַּאוֹת הַגּוֹף וּמַדּוּתֵי הָרָעִים. עוֹז וְהוֹשִׁיעָה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בְּרַחֲמֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים, אֶת נֶפְשִׁי הָאֲמֻלָּה, וְתֵן לָהּ כַּח וּגְבוּרָה מֵאֵתְךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׁתּוּכַל לְהַתְּגַבֵּר עַל הַגּוֹף וְתִתְּגַבֵּר

תְּפִלָּה לְתוֹרָה לז

רנט

נִפְשֵׁי עַל גּוֹפֵי, צוֹרְתֵי עַל חוֹמְרֵי, עַד שְׁאֵזְבָּה לְהִכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל אֶת הַגּוֹף וְהַחֲמֵר לְנַמְרֵי, וְתַתְּנֶנָּה הָאֵרֶת נִפְשֵׁי וְצוֹרְתֵי הַקְּדוּשָׁה, וַיִּמְשֶׁךְ עָלַי צֶלֶם אֱלֹהִים, צֶלֶם דְּמוּת תְּבִנִיתוֹ. וְתִזְכְּנֵי לְאוֹר הַשֶּׁכֶל דְּקִדְשָׁה, לְחֻכְמָה בִּינָה וְדַעַת, וְאַזְכֶּה לְהִכְנִיעַ וּלְבַטֵּל מִמֶּנִּי כָּל מִינֵי סְכָלוֹת וְכִסְלוֹת שֶׁל הַגּוֹף וְהַחֲמֵר. וְתוֹצִיאֵנִי מֵאַפְלָה לְאוֹרָה, מִחֲשֶׁךְ לְאוֹר גָּדוֹל, מִכִּסְלוֹת וְחֻשְׁכֹּת שֶׁל חֲמֵרֵי הַגּוֹף הַעֲכוּר וְהַמְגֻשָּׁם, לְהָאֵרֶת הַחֻכְמָה שֶׁל הַנֶּפֶשׁ הַקְּדוּשָׁה. וְתֵן חֵלְקֵי בְּתוֹרָתְךָ, וְאַזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהַגִּיד בְּתוֹרָתְךָ וּבַעֲבוּדָתְךָ יוֹמָם וְלַיְלָה, וְתֵן בְּלִבִּי בִּינָה לְהִבִּין וְלְהִשְׁכִּיל לְשִׁמְעַת לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד לְשִׁמֹּר וּלְעֲשׂוֹת וּלְקַבֵּץ אֶת כָּל דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה, וְהָאֵר עֵינַי בְּתוֹרָתְךָ וּדְבַק לִבִּי בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְתַפְרִישְׁנִי וְתַבְדִּילֵנִי מִן הַתּוֹעִים בְּחֻכְמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת, וְתִגֵּן בְּעַדִּי וּבְעַד זְרַעִי תָּמִיד וּבְעַד כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, שְׁלֹא נַעֲסֶךְ לְעוֹלָם בְּשׁוּם חֻכְמָה חִיצוֹנָה כְּלָל, וְלֹא נִשְׁיָם עֵינַי וְלֹא נִלְמַד בְּשׁוּם סֵפֶר מִסְפָּרֵי הַחֻקִּירוֹת כְּלָל, הֵן בְּסִפְרֵי חֻקִּירוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הֵן בְּסִפְרֵי חֻקִּירוֹת שֶׁל הָעֻבּוֹם. וְתַעֲזֹר לָנוּ שְׁלֹא יִכְנַס בְּדַעַתְנוֹ וּמַחֲשַׁבְתְּנוֹ שׁוּם חֻקִּירָה מִחֻקִּירוֹתֵיהֶם וְלֹא שׁוּם סִבְרָה וְדַעָה מִסִּבְרוֹתֵיהֶם וְדַעוֹתֵיהֶם הַזְּרוֹת וְהַמְרוֹת, הַצְּדִים בְּרִשְׁתָּם נִפְשׁוֹת יְקָרוֹת, אֲשֶׁר בְּאַמַּת כָּל חֻכְמוֹתֵיהֶם הַחִיצוֹנִיּוֹת הֵם רַק כִּסְלוֹת וְכִסְלוֹת וְשִׁטוֹת וְהִבְלָה גָּמוּר בְּאַמַּת, וְנִמְשָׁכִים רַק מִכִּסְלוֹת וְחֻשְׁכֹּת חֲמֵרֵי הַגּוֹף וּמִתְאוֹתֵיהֶם וּמִדַּוְתֵיהֶם הָרַעוֹת, אֲשֶׁר מַחֲמַת תִּקְרָה הַתְּנַבְרוֹת תְּאוֹת גּוֹפָם וְחֲמָרָם הָעֵב וְהַמְגֻשָּׁם וְהַמְזוּהָם וְהַמְשַׁקֵּץ מְאֹד מְאֹד בְּתַכְלִית הַזְּהֻמָּה וְהַטְּנוּף וְהַמְּאוּס, מִשֶּׁם נִתְעַבֵּר וְנִתְקַלְקַל וְנִשְׁחַת דַּעַתָּם וּלְבָם הָעֵרֶל, עַד שֶׁנִּתְעוּ וְנִבְּכוּ מִדַּעָה לְדַעָה וּמִסִּבְרָא לְסִבְרָא, עַד שֶׁבָּאוּ לִידֵי טַעוֹת וְשִׁטוֹת חֻכְמוֹתֵיהֶם הַחִיצוֹנִיּוֹת:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עָלֵינוּ וְעַל זְרַעֲנוּ וְעַל פְּלִטָּתְנוּ, אֲשֶׁר נִשְׁאַרְנוּ כְּתֵרֵן בְּרֹאשׁ הַהָר בְּאֵין עוֹזֵר וְסוֹמֵךְ, וְאֵין מִי שֶׁיַּעֲמֵד בְּעַדֵּינוּ. הַצֵּל הַצֵּל, וְהוֹשִׁיעָה וּמַלְט אֹתָנוּ וְאֵת זְרַעֲנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מִכָּל מִינֵי חֻכְמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת שְׁלֹא יִהְיֶה לָנוּ שׁוּם חֵלֶק וְעֶסֶק בָּהֶם, וְתִהְיֶה יְדֵינוּ וְשִׁכְלָנוּ וּלְבָנוּ מְסֻלָּקִים מֵהֶם, כִּי לֹא בְּאַלְהָה חֲלַקְנוּ וְלֹא בְּאַלְהָה גּוֹרְלָנוּ. כִּי אֲנַחְנוּ מִזְרַע אֲבֹרָה יִצְחָק וְיַעֲקֹב, מֵאַמִּינִים בְּנֵי מֵאַמִּינִים, וְאַנְחָנוּ זְכִינוּ לַעֲמֹד עַל הַר סִינַי וּלְקַבֵּל תּוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה עַל-יְדֵי מוֹשֶׁה נְבִיאְךָ נְאֻמָּן בִּיתְךָ. עֲנֵנוּ שִׁיְהִיָּה חֲלַקְנוּ בְּתוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה תָּמִיד, תּוֹרַת יְהוָה תְּמִימָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ עֲדוֹת יְהוָה נְאֻמָּנָה מַחֲבִימַת פֶּתִי. חוּס וְחַמַּל עָלֵינוּ, יְהִמוּ נָא מַעִיךְ עַל בְּנֵיךָ צֵאן מְרַעִיתְךָ, וְשִׁמֹּר אֹתָנוּ בְּעַת צָרָה הַזֹּאת, בְּעַקְבוֹת מְשִׁיחָא, וְהַצֵּל וּמַלְט נַפְשָׁנוּ וְנַפְשׁ בְּנֵינוּ וּבְנוֹתֵינוּ, שְׁלֹא נַעֲסֶךְ לְעוֹלָם בְּשׁוּם חֻכְמָה חִיצוֹנָה כְּלָל. וְתֵן לָנוּ כַח שְׁנֹזְבָה לְהִכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל וּלְעַקֵּר כָּל הָאֵפִיקוֹרְסִים וְהַכּוֹפְרִים מִן הָעוֹלָם. יִמְחוּ מִסִּפְרֵי חַיִּים וְעַם צְדִיקִים אֵל יִכְתְּבוּ. וְכָל הָעוֹסְקִים בְּפִילוֹסוֹפִיא וְחֻקִּירוֹת שֶׁל חֻכְמוֹת הַחִיצוֹנִיּוֹת, יִהְיֶה נִמַּח שְׁמֵם וְזָכְרָם מִן הָעוֹלָם, יִכְרַת יְהוָה לְאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲסֶךְ בְּחֻקִּירוֹתֵיהֶם וּבְדַרְכֵיהֶם עַר וְעוֹנָה, יִהְיוּ בְּנֵי יְתוּמִים וְאִשְׁתוֹ אֲלֻמָּנָה. יְהִי אַחֲרֵיתוֹ לְהַכְרִית בְּדוֹר אַחֵר יִמַּח שְׁמֵם. יִזְכַּר עוֹן אֲבֹתָיו אֶל-יְהוָה וְחַטָּאת אָמוֹ אֶל-תִּמַּח. יְהִיוּ נֶגֶד יְהוָה תָּמִיד וְיִכְרַת מֵאַרְצָן זָכְרָם. וְיִתְבַּטְּלוּ

תְּפִלָּה לְתוֹרָה לז

סְבֻרוֹתֵיהֶם וְדַעוֹתֵיהֶם מִן הָעוֹלָם, וְלֹא יַעֲלוּ עוֹד עַל לֵב וְלֹא יִזְכְּרוּ עוֹד בְּשֵׁמֶם. וְתִרְחַם עַל עַמּוּךְ יִשְׂרָאֵל. וְתַעֲלֶה וְתַנְשֵׂא וְתִרְוַח וְתַגְּדֶל וְתִאִיר חֲכָמַת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּעוֹלָם, וְנִשׁוּב בְּלִנּוּ לְתוֹרָתְךָ וְלַעֲבוֹדָתְךָ בְּאַמֶּת וּבְאֱמוּנָה, בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה גְדוּלָּה. וְנִזְכָּה לְהִשְׁתַּקֵּק תְּמִיד לְאַמוּנָתְךָ הַקְּדוּשָׁה בְּאַמֶּת בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, וְנִזְכָּה לְהַכִּיר אוֹתְךָ בְּאַמֶּת גַּם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלִכְבֹּד אֶת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל בְּכָל עֵת, כִּי בְּשִׁבִיל זֶה בְּרָאתָ כָּל הָעוֹלָמוֹת כְּלָם, בְּגִין דִּישְׁתַּמּוֹדְעִין לִיה. כִּמוֹ שְׂבַתְּוֹב, כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי בְּרָאתִיו יִצְרָתִיו אַף עֲשִׂיתִיו. עוֹר וְרַחֵם וְהוֹשִׁיעָה, וַעֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְלִמְעַן כְּבוֹד תּוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה, שְׂתַתְּנֵבֵר חֲכָמַת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה עַל חֲכָמַת הַפִּילוֹסוֹפוּיָא, עַל חֲכָמוֹת הַחִיצוֹנִיּוֹת, וְיִתְבַּטְּלוּ כָּל הַחֲכָמוֹת שֶׁבְּעוֹלָם כִּנְגַד אוֹת אֶחָד מִתּוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה וְהַטְּהוֹרָה וְהַתְּמִימָה, תּוֹרָה שֶׁבְּכָתָב וְתּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה, וְיִשׁוּבוּ כְּלָם לְתוֹרָתְךָ וְלַעֲבוֹדָתְךָ וְלִירְאָתְךָ בְּאַמֶּת בְּכָל לֵב וּנְפֶשׁ:

אֲנָא יְהוָה, רַחֵמֵן מְלֵא רַחֲמִים, חוֹסֶה עַל נַפְשֵׁי הָאֲמֻלָּה מְאֹד, וְהִיָּה בְּעֲזָרִי תְּמִיד, וְחִזַּק וְאַמֵּץ אֶת נַפְשִׁי בְּכָל מִינֵי עֲזוֹ וְתַעֲצוּמוֹת, בְּאַפְּן שְׂתַתְּנֵבֵר נַפְשִׁי הַקְּדוּשָׁה וְהַטּוֹבָה עַל הַגּוֹף וְתַאֲוּוֹתָיו וּמְדוּתָיו הָרָעִים, עַד שְׁאִזְכָּה לְהַפְשִׁי אֶת נַפְשִׁי מִכָּל מִינֵי תַאֲוֹת הַגּוֹף וּמְדוּתָיו, וְאַטְהַר וְאַקְדֵּשׁ אֶת נַפְשִׁי וְגוֹפִי בְּכָל מִינֵי טְהוֹרוֹת וּקְדוּשׁוֹת, וְאִזְכָּה לְהוֹצִיא אֶת נַפְשִׁי מִכָּל הַתַּאֲוֹת וּמְדוּת רָעוֹת הַנִּמְשָׁכִים מֵאַרְבַּע יְסוּדוֹת חֲמָרִים שֶׁל הַגּוֹף:

וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תּוֹצִיאֵנִי וְתַעֲלֵנִי מִבְּחִינַת בְּהֵמָה לְבְּחִינַת אָדָם, מִגּוֹף לְנַפֶּשׁ, מִחֲמֹר לְצוּרָה, מִחֹשֶׁךְ לְאוֹר, מִסְּכָלוֹת לְחֲכָמָה, מִחֲכָמוֹת וּמִחֲשֻׁבוֹת חִיצוֹנִיּוֹת לְחֲכָמוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, מִשְׁכָּחָה לְזִכְרוֹן. וְתַשְׁפִּיעַ עָלַי מֵאַתְּךָ כַּח הַזְכָּרוֹן, וְאִזְכָּה לְזַכּוֹר תְּמִיד הֵיטֵב אֶת כָּל דְּבָרֵי תּוֹרָתְךָ וְעֲבוֹדָתְךָ, הֵן מֵה שְׁאַנִּי לֹמֵד בְּסִפְרִים הַקְּדוּשִׁים, הֵן מֵה שֶׁשָּׁמַעְתִּי אוֹ מֵה שְׁאַנִּי עֲתִיד לְשָׁמַע מִפִּי רַבּוֹתִי וְחֻבְרֵי כָּל הַדְּבָרִים הַקְּדוּשִׁים הַנּוֹגְעִים לִירְאָת יְהוָה וְלַעֲבוֹדָתוֹ וְתוֹרָתוֹ, כְּלָם אִזְכָּה לְזַכּוֹר תְּמִיד הֵיטֵב כַּח הַזְכָּרוֹן דְּקִדְשָׁה מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, וְלֹא אֲשַׁכַּח שׁוֹם דְּבַר מִמּוֹשְׁנָתִי. וְאִזְכָּה לְזַכּוֹר תְּמִיד הֵיטֵב אֶת אַחֲרִיתִי וְסוֹפִי, וְלִשׁוֹם לְפִי הֵיטֵב עַל מֵה אֶתִּינָא לְהֵאֵי עֲלֵמָא שְׁפֵלָה, וּמֵה יְהִיָּה בְּסוֹפִי וְאַחֲרִיתִי כְּאֲשֶׁר יָבֵא קִצִּי, וְלֹא אֲשַׁכַּח זֹאת כָּל יְמֵי חַיִּי, וְאִזְכָּה לְזַכּוֹר זֹאת הֵיטֵב בְּכָל יוֹם וְיוֹם, כִּי כָּל יְמִינוּ וְשָׁנוֹתֵינוּ הֵם הֶבֶל, כְּחִלוֹם יַעוֹף, וְכִצֵּל עוֹבֵר, כְּעֶגֶז פְּלָה, וְכִרוּחַ נוֹשֶׁבֶת, וְכִאֲבָק פּוֹרֵחַ. וְאִי אֲפָשֶׁר לְהַמְלִט מִן הַמִּיתָה בְּשׁוֹם אֲפֹן, וְאִין מְשַׁלַּחַת בְּמִלְחָמָה. וּמֵה נִחְשָׁב עַל יְהוָה וּמֵה נַעֲשֶׂה לְיוֹם פְּקֻדָּה, זְכוֹר תִּזְכֹּר וְתִשׁוּחַ עָלַי נַפְשִׁי. זְכוֹר אֵל תִּשְׁכַּח אֶת אֲשֶׁר הִקְצַפְתָּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִנְּעוֹרֶיךָ עַד הַיּוֹם הַזֶּה, כִּי אִין שְׁכָחָה לְפָנֵי כִסֵּא כְבוֹדוֹ וְאִין נַעֲלָם מִנְּגַד עֵינָיו. עֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי לְזַכּוֹר אֶת כָּל זֹאת תְּמִיד, בְּאַפְּן שְׁאִזְכָּה לְרַחֵם עָלַי מַעֲתָה לְמַלְט נַפְשִׁי מִנִּי שְׁחַת, וְלְהַכִּין צְדָה לְדַרְכֵי, אוֹרְחָא רְחִיקָא וְאַפְלוּ זוּדִין קְלִילָא לִית לָן. וְעוֹזְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שְׁאִזְכָּה לְשַׁכַּח אֶת כָּל מִינֵי מִחֲשָׁבוֹת זְרוֹת, מִחֲשָׁבוֹת חִיצוֹנִיּוֹת וְחֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת, וְכָל מִינֵי הַרְהוּרִים רָעִים וְעַקְמִימוֹת שֶׁבְּלֵב, שְׁנַדְבְּקוּ בְּלִבִּי וּבְדַעְתִּי בְּעוֹנוֹתֵי הַרְבִּים, וְכָל מִינֵי מִחֲשָׁבוֹת הַמְּבַלְבְּלִים מֵעֲבוֹדָתְךָ

תפילה לתורה לז

רסא

האמתית. בלם אִזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְהַעֲבִירָם מִדַּעְתִּי וּלְבִי לְגַמְרִי וּלְשִׁכְחָם לְגַמְרִי מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וּמֵעַתָּה אִזְכָּה לְזַכֵּר אוֹתְךָ תָּמִיד בְּכָל עֵת, בְּשִׁבְתִּי בְּבֵיתִי וּבְלִכְתִּי בְּדֶרֶךְ בְּשֹׁכְבִי וּבְקוּמִי, וּלְדַבֵּק מִחֲשַׁבְתִּי אֵלֶיךָ תָּמִיד וּלְתוֹרָתְךָ וּלְעִבּוּדְתְךָ בְּאַמֶּת, בִּירְאָה וְאַהֲבָה בְּקַדְשָׁה וּבִטְהָרָה גְדוּלָּה בְּאַמֶּת וּבְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה. וְאִזְכָּה שִׁיתְדַּבֵּק לְבִי וּמִחֲשַׁבְתִּי אֵלֶיךָ וּלְתוֹרָתְךָ וּלְמִצְוֹתֶיךָ בְּאַמֶּת, בְּדַבְּקוֹת גְּדוּל וּבְהַתְקַשְׁרוֹת אֲמִיץ וְחֹזֵק מְאֹד, עַד שְׁאִזְכָּה לְזַכֵּר הֵיטֵב אֵת כָּל דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ וְעִבּוּדְתְךָ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד, וְלֹא אֲשַׁכַּח שׁוּם דָּבָר מִדְּבָרֵי תוֹרָה וְעִבּוּדָה לְעוֹלָם, רַק אִזְכָּה לְזַכֵּרָם תָּמִיד בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי:

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, וְאֱלֹהֵי כָל הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים רֵאשׁוֹנִים וְאַחֲרוֹנִים, וְאֱלֹהֵי כָל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשׁ, אֲבִינוּ אָב הַרְחֵמֵן הַיּוֹדֵעַ כָּל תַּעֲלוּמוֹת־לֵב, שֶׁתִּרְחַם עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתִתְחַנְּנֵנִי מֵאַתְּךָ דַּעַה בִּינָה וְהַשְׁבֵּל, וְתוֹרְנִי וְתִדְרִיכְנִי בְּאַמֶּתְךָ תָּמִיד, וְתִזְכְּנִי בְּכָל־עֵת לְדַעַת בְּאַמֶּת הַדֶּרֶךְ הַיָּשָׁר אֵיךְ לְהִתְנַהֵג בְּעִנְיֵנִי תַעֲנִיּוֹת נְדָבָה, אִם לְהִתְעַנּוֹת אִם לְחַדֵּל. וְתִזְכְּנִי לִידַע הָאֲמֶת לְאַמְתּוֹ וּלְהִתְנַהֵג בְּדֶרֶךְ הָאֲמֶת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, כִּי לְבִי הוֹלֵךְ אָנֹכָה וְאַנְהָ בְּעִנְיָן זֶה. עַל־כֵּן הִנְנִי מוֹשְׁלִיךְ עַצְמִי עָלֶיךָ לְבַד, וְהִרְנִי מוֹסֵר גּוֹפִי וּנְפִשִׁי וְרוּחִי וּנְשַׁמְתִּי אֵלֶיךָ לְבַד, שֶׁתַּעֲשֶׂה עִמִּי מַה שֶׁתִּרְצֶה וּכְרִצּוֹנְךָ אֲעֲשֶׂה, וְתַעֲזֹרְנִי שְׁלֹא אֲבַלְבֵּל דַּעְתִּי הַרְבֵּה בְּעִנְיָן זֶה, רַק אִזְכָּה תָּמִיד לַעֲשֶׂה שְׁלֵמָה מְהֵרָה, וְתִשְׁפִּיעַ לִי עֲצָה טוֹבָה מֵאַתְּךָ כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמֶּת. וְאִזְכָּה לִידַע וּלְהִבִּין אֵיךְ לְהִתְנַהֵג בְּעִנְיָן הַתַּעֲנִיּוֹת וְאֵיךְ לְהִתְנַהֵג בְּכָל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם, בְּאַפֵּן שְׁאִזְכָּה לְסוּר מֵרַע וּלְהַכְנִיעַ הַגּוֹף וְהַחֲמֵר לְגַבִּי הַנֶּפֶשׁ וְהַצּוֹרֵה, וּלְעַסֵּק בְּתוֹרָתְךָ וּבְעִבּוּדְתְךָ תָּמִיד בְּאַמֶּת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. הַשְּׁמִיעֵנִי בְּבִקְרַח חֲסִדְךָ כִּי כָךְ בְּטַחָתִּי. הוֹדִיעֵנִי דֶרֶךְ זוֹ אֵלֶיךָ כִּי אֵלֶיךָ נִשְׂאֵתִי נַפְשִׁי:

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתִי, שֶׁתַּעֲזֹרְנִי לְתַן צְדָקָה הַרְבֵּה לְעַנְיִים הַגּוֹנִים הַרְבֵּה, וְתַחַמֵּל עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ וּבְחַסְדֶיךָ הַגְּדוּלִים וְהַעֲצוּמִים, וְתַעֲזֹרְנִי לְתַן צְדָקָה הַרְבֵּה לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל, לְתַמְךָ וּלְסִיעַ בְּסִיעַ שֵׁישׁ בּוֹ מִמֶּשׁ לְעַנְיִים הַגּוֹנִים הַדְּרִים בְּאַרְץ־יִשְׂרָאֵל, וְאִזְכָּה לְהַכְלִיל עַל־יְדֵי־זֶה בְּאוּרָא דְאַרְץ־יִשְׂרָאֵל, בְּאוּרֵי הַקְּדוֹשׁ, בְּהַאוּרֵי וְהַהֲבֵל שְׂאִין בּוֹ חֲטָא, וְנִזְכָּה עַל־יְדֵי־זֶה לְהַמְתִּיק וּלְבַטֵּל כָּל מִינֵי דִינִים מֵעֲלֵינוּ וּמֵעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְנִזְכָּה תָּמִיד לְדַחּוֹת וּלְבַטֵּל הַדִּין וְהַחֲשֵׁךְ וְהַסְּכָלוֹת וְכָל מִינֵי חֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת מִן הָעוֹלָם. וְתַעֲזֹרְנִי לְהַגְבִּיר וּלְהַעֲלוֹת וּלְנַשֵּׂא הַנֶּפֶשׁ הַקְּדוּשָׁה וְהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְתִאִיר עָלֵינוּ אוֹר הַחֲכָמָה הַקְּדוּשָׁה, וְתַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ חֲסִדִּים טוֹבִים מֵאַתְּךָ תָּמִיד, וְנִזְכָּה לְזַכְרוֹן דְּקַדְשָׁה. וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ מֵאַתְּךָ שְׁפַע טוֹבָה וּבְרָכָה חַיִּים חַן וְחֶסֶד וְרַחֲמִים וְשְׁלוֹם וְכָל טוֹב. וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּזְכֹּר לָנוּ אֵת בְּרִית אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, וְתִקֵּם לָנוּ מִקְרָא שְׁכָתוֹב, וְזִכְרְתִי אֵת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאֵף אֵת בְּרִיתִי יִצְחָק וְאֵף אֵת בְּרִיתִי אַבְרָהָם אִזְכֹּר וְהָאָרֶץ אִזְכֹּר:

תפלה לתורה לז

ותעזרנו שנוכח לגדל ולהעלות נפשנו לפניך, ונזכה לקדש ולקשט נפשנו באפן שתוכל נפשנו לעלות להשכינה בבחינת מגן (מיון ניקביון), ותתפאר השכינה לפניך עם נפשותינו, חזי במה ברא קאתינא לגבך. ונזכה שיהיה נעשה יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, על-ידי נפשותינו שיעלו לטובה לפניך לרית נחות אשה ליהוה:

ותזכנו שתהיה אכילתנו בקדשה ובטהרה תמיד, ובפרט בשאנו אוכלין דבר מן החי, תעזרנו להתקדש ביותר בשעת אכילתנו, עד שנוכח להעלות הנפש המלבש בחי שאנו אוכלים, להעלות הנפש מחי למדבר, על-ידי הברכה שאנו מברכין על אכילתנו, ונזכה לומר כל הברכות בכונה גדולה ועצומה לשמך הגדול באמת:

ותשמרנו ותצילנו ברחמיך הרבים ממאכלות אסורות, ולא יבא לתוך פינו שום דבר האסור לנו, ולא נפשל לעולם בגבלות וטרפות אפלו בשוגג ובאנס. ותציל אותנו ברחמיך משוחטים שאינם הגונים, ותפריש אותנו ותבדיל אותנו מכל מיני גבלות וטרפות דאורייתא ודרבנן. ותזמין לנו ברחמיך תמיד שוחטים הגונים וכשרים ותהיה עמכם תמיד, ותשמר אותם ואותנו שלא יכשלו עמך ישראל על-ידם לעולם בגבלות וטרפות חס ושלום, ותעזר להשוחטים שיכוננו תמיד היטב בברכת השחיטה, באפן שיוכו להעלות הנפש המלבש בחי, מחי למדבר, עד שיעלו כל הנפשות העשוקות המגלגלים בחיות ועופות ובהמות אל השכינה, ויהיה נעשה יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה על-ידם, ונזכה שיהיה נמשך על-ידי זה עלינו שפע טובה וברכה ורחמים וחיים ושלום, ונזכה לפרנסה טובה בכבוד בלי שום יגיעה וטרחה וטרדא כלל. אבינו שבשמים, גומל לחיבים טובות, גומל חסדים טובים, אתה יודע שאין בנו כח לשמר עצמנו משוחטים שאינם הגונים המצויים עכשיו הרבה מאד, ואין מי שיעמד בעדנו וישתדל בתקון נפשותינו, ויציל אותנו מפגם השוחטים שאינם הגונים הגורמים מה שגורמים רחמנא לצלן:

רבנו של עולם, רחם עלינו למען שמך, ולמען שכינת עזך, ולמען אבותינו אברהם יצחק ויעקב, ולמען כל הצדיקים אמתיים. ועזרנו והושיענו והצילנו ומלטנו משוחטים רעים, משוחטים שאינם הגונים. ושמרנו תמיד שלא יבוא לתוך פינו שום מכשול גבלה וטרפה, כי אתה כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה ובידך הכל, ואתה יכול לשמר אותנו גם עכשיו בדורות הללו מגבלות וטרפות ומשוחטים שאינם הגונים. חוס וחמל עלינו למענך ולא למעננו, וקדשנו בקדשתך, והבדילנו מן מאכלות אסורות, כמו שכתוב, ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי. ונזכה לקיים מקרא שכתוב, ואנשי קדש תהיו לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשליכון אתו. וכתוב, והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני. ויקיים מקרא שכתוב, טרף נתן ליראיו יזכר לעולם בריתו:

ועזרנו ברחמיך הרבים, ותזמין לנו מלמדים טובים והגונים לבנינו שיהיו עוסקים

תפילה לתורה לז

רסג

במלאכתם באמונה, ללמד הרבה עם בנינו בתכלית המועיל באמת. ויהיו כל המלמדי-תינוקות אנשים פשרים וצדיקים, שלא יקלקלו חס ושלום את ההבל הקדוש של התינוקות של בית רבן, שהוא הבל-פה שאין בו חטא, ויעלה ויראה וירצה וישמע לפניך ההבל הקדוש של התינוקות של בית רבן. ועל-ידי-זה תזכר את ברית אבותינו, ותמתיק ותבטל מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, כל הדינים וכל הגזרות שאינם טובות שנגזרו על עמך ישראל בכלל או בפרט, בין שהוא קדם גזר-דין בין שהוא לאחר גזר-דין, כלם תמתיק ותבטל בזכות הבל פה שאין בו חטא של התינוקות של בית רבן. ותזכנו ברחמיך הרבים ותקדשנו בקדשתך העליונה, ותזכנו לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת בכל לב ונפש, ונזכה לתקן את כל אשר שחתנו, ונזכה להגביר הנפש על הגוף, עד שיתבטל הגוף לגמרי לגבי הנפש. ונזכה לתן צדקה הרבה לארץ-ישראל, עד שנהיה נכללים באוירא דארץ-ישראל, בההבל הקדוש שאין בו חטא, עד שזוכה כלנו עמך בית ישראל, שיהיה הבל פיננו הבל שאין בו חטא כמו אוירא דארץ-ישראל, וכמו הבל פיהם של תינוקות של בית-רבן. ותעזר להשוחרטים שיקדשו ויטהרו עצמן באמת, עד שיהיה הבל פיהם גם כן הבל שאין בו חטא, באפן שיוכלו להעלות הנפשות המגלגלות בהחי, להעלותם לשרשם שבקדשה על-ידי הבל פיהם של ברפת השחיטה, כי אתה יודע עצם הרחמנות שיש על נפשות המגלגלות בבעלי חיים, חוסה נא ברחמיך עליהם ועלינו, ועשה למענך ועורנו והושיענו, שזוכה להעלות כל הנפשות המגלגלות לשרשן העליון שבקדשה:

רחמן מלא רחמים, חומל דלים שומע אנקת אביונים, רחם עלינו ועל נפשותינו העשוקות בצפרים האחוזות בפה, באשר נגלה לפניך יודע תעלומות, ועזרני למלט נפשי מני שחת, כי אתה ידעת את גדל יקר והדר תפארת נפשי בשרשה העליון, וגם אתה ידעת את רבוי המנפתי והלכלוכים שלכלכתי ומנפתי נפשי העלובה מאד מאד, ולפניך נגלה עצם הרחמנות שעל נפשי האמללה מאד, היגעה מאד, הנדכאת והמטרפת מאד בין שני הכפירים. פצו עלינו פיהם אמרו בלענו. ואנו צועקים אליך זה זמן רב, ואין מי שיוכל להושיענו, כי אנחנו בעצמנו היינו אכזריים על נפשנו. אבל אתה יכול להציל את נפשנו בתקף המלתך, שתהפך את לבבנו לטובה ותטה את לבבנו אליך באמת, ותתן לנו שכל ודעת דקדשה וכת וגבורה ועצה, באפן שזוכה להגביר הנפש על הגוף תמיד עד שיתבטל הגוף ותאווותיו לגמרי, ואזכה להעלות ולנשא נפשי תמיד בקדשתך העליונה באמת ובאמונה שלמה:

אבינו אב הרחמן, חמל על כבוד התורה הקדושה שהשפעת בנו, כי אתה יודע את עצם יפי קדשת-התורה היקרה הנעלמת בנו. עזרנו ברחמיך הרבים שזוכה מעתה לטהר ולקדש עצמנו באמת. באפן שזוכה להוציא ולגלות התורה הנעלמת בנו, בקדשה גדולה. והצילנו מחרפות ובזיונות, ולא נבוש ולא נכלם ולא נפשל לעולם ועד. וזכנו לכבוד דקדשה, ונזכה לקבל את הכבוד בקדשה גדולה לשמך ולכבודך

תורה לח – מרפבות פרעה

הגדול לבר, ולא נשתמש עם הכבוד בשבילנו כלל רק לשמך ולעבודתך לבר באמת ובתמימות, בלי שום פניה ומחשבה חיצונה כלל, ונזכה להחזיר ולהעלות הכבוד לשרשו. ותעזרנו על ידי הכבוד דקדשה שתחננו ברחמיך, שנזכה על ידי זה להוציא ולגלות חדושי תורה הרבה הנעלמים בנפשנו, בקדשה ובטהרה גדולה. ותהיה עמנו תמיד, ולא נאמר דבר שלא ברצונך, ותהיה עם פינו בעת הטיפנו ועם ידינו בעת מעבדנו:

רבוננו של עולם, חוסה על נפשי העניה והדלה, הרעבה והצמאה והעיפה מאד. ומלא משאלותי ברחמים, שתתגבר נפשי על גופי מעתה ועד עולם, ותתעלה ותתנשא נפשי למעלה למעלה, בקדשה ובטהרה גדולה באמת ובאמונה שלמה, בחכמה וביונה ודעת דקדשה, בתורה ועבודה, ביראה ובאהבה ובתשובה שלמה לפניך, באמת ובלב שלם ברצונך הטוב. שובי נפשי למנוחתי כי יהוה גמל עליכי. כי חלצת נפשי ממות את עיני מן דמעה את רגלי מדחי. אתה הוה לפני יהוה בארצות החיים. כי לא תעזב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת, נפשי ישׁובב ינחני במעגלי צדק למען שמו. למען שמך יהוה תחני בצדקתך תוציא מצרה נפשי. ובחסדך תצמית אויבי והאבדת כל צוררי נפשי כי אני עבדך. ונפשי תגיל ביהוה תשיש בישועתו. הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך בי יכתירו צדיקים כי תגמל עלי:

תורה לח – מרפבות פרעה

סערה הוה הוא המקטרג הגדול שממנו באים כל הקטרוגים והנסיונות, והוא: אחר הדברים כמו שכתוב בזה הקדוש (ח"א ק"יט), והוא מסער גופה דבר נש (תקוני זהר תקון י"ח). וכל המלשינות והרעות שדוברים על האדם בא מרות סערה הוה, כי הוא בחינת קץ כל בשר שעושה קץ וסוף לכל בשר:

ג. ובני אדם שהם דנים את כל אדם לכף חובה וחוקרים תמיד על חובות בני אדם, הם מתקף הסטרא אחרא, מבחינת קץ כל בשר הנ"ל, שהוא חוקר תמיד לעשות קץ וכליון חס ושלום ולעורר דין ולהלשין ולקטרג. ועקר כחם נמשך מפנים הדבור, ועקר הכנעתם ובטולם הוא על ידי תקון הדבור:

א. צריך כל אדם לפשפש את עצמו בכל עת אם הוא דבוק בהשם יתברך, והסימן של דבקות הוא תפלין (עין "חדושי אנדות סהרשי"א" ברכות 1):

ב. ואי אפשר לבוא לבחינת תפלין אלא על ידי קדשת הדבור ותקונו, כי הדבור הוא בחינת מלכות פה, בחינת ים בחינת אדני, כמו שכתוב: "אדני שפתי תפתח" (תהלים נא, יז), וכשפוגמין הדבור שהוא רוח פיו של הקדוש ברוך הוא, אזי על ידי הפגם נעשה מרות פיו רוח סערה. כי העשרים ושבע אותיות, כל אחד כלול מעשרה, גימטריא ר"ע (מאתים ושבעים), ונעשה מבחינת הדבור בחינת אדני, מאתים ושבעים אותיות: סערה (ס"ה הוא גימטריא אדני, ור"ע אותיות). ורוח

קִיץ כָּל בְּשֵׁר הַנִּזְל, וְעַל־יְדֵי־זֶה נּוֹפְלִים כָּל הַמְּקַטְרָגִים הַשּׁוֹלְטִים עַל הַדְּבּוּר, וְנִתְגַּרְשִׁים הֵם וְכָל בְּעַלֵי הַדִּין וְכָל סִטְרָא דְּמִסְאָבָא, וְעַל־יְדֵי־זֶה מִתְקַן הַדְּבּוּר וּמַעֲלֵהוּ לְשָׁרְשׁוֹ, וְאִזִּי הַדְּבּוּר יוֹצֵא בְּשִׁיר וְשׁוֹבָה וְהַלֵּל לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא, שְׁזוּכָה לְהַתְּפַלֵּל וְלַהּדוֹת וְלַהּלֵּל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּלְפָרֵשׁ שִׁיחְתּוֹ הַיָּטֵב בְּחַמִּימוֹת שְׁבֻלָב וּלְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ:

ו. וְעַל־יְדֵי־זֶה יוֹכֵה לְדַבֵּר בֵּינוּ לְבֵין קוֹנּוֹ בְּשִׁלְהֶבֶת הַגְּבוּרוֹת, אֲשֶׁר כָּל אָדָם צָרִיךְ לְהַרְגִיל אֶת עַצְמוֹ לְדַבֵּר בֵּינוּ לְבֵין קוֹנּוֹ בְּאֵמֶת גְּדוֹל לְאִמְתּוֹ בְּנִזְל, וּיְפָרֵשׁ כָּל שִׁיחְתּוֹ, עַד שִׁיעוֹרֵר אֶת לְבוֹ בְּאֵמֶת לְעַבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, עַד שִׁיִּתְחַיֵּל לְדַבֵּר בְּחַמִּימוֹת שְׁבֻלָב דְּבָרֵי אֵמֶת שְׁבֻלָבוֹ בְּהַתְּעוֹרְרוֹת הַתְּשׁוּבָה, עַד שִׁירָאָה פְּחִיתוּתָיו וְגִדְלַת הַבוּרָא יִתְבָּרַךְ, עַד שִׁיִּתְבַּיֵּשׁ מְאֹד מִלְּפָנָיו יִתְבָּרַךְ. כִּי עַד עַכְשָׁיו הַשְּׁלִיף חֲטָאתָיו אַחַר כְּתַפּוּי וְלֹא עִין בָּהֶם, וְעַכְשָׁיו כְּשִׁיִּדְעֵ אֹתָם, אִזִּי נִכְנָס בּוֹ בּוֹשָׁה גְּדוֹלָה עַל גְּדֵל פְּשָׁעָיו נִגְדֵר רַב וְשְׁלִיט עֲקָרָא וְשָׂרְשָׁא דְּכָל עֲלָמִין. וּבִתְחִלָּה עֲדִין הַבּוֹשָׁה אֵינָה בְּפַעַל עַל פְּנָיו, כִּי חֲטָאתָיו מְטַמְּטִין שְׁכָלוֹ וְדַעַתוֹ עַל־יְדֵי רוּחַ שְׁמוֹת שְׁבֻלָב, עַל־כֵּן קָדָם שְׁזוּכָה לְתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, אִין לֹא דַעַת כָּל־כַּף שִׁיִּתְבַּיֵּשׁ פְּרָאוּי לֹא לְהַתְּבַיֵּשׁ לְפִי עַצְמִי פְּשָׁעָיו וְלְפִי גְּדֵלַת הַבוּרָא יִתְבָּרַךְ שֶׁפָּשַׁע כְּנִגְדּוֹ, אֲבָל אַחֲרֵי־כֵן כְּשִׁעוֹשָׁה תְּשׁוּבָה וּמִסִּיר מִמֶּנּוּ הַטְּפָשׁוֹת וְנִתְּוִסַּף בּוֹ, שְׁכָלוֹ אִזִּי הוּא מִתְּבַיֵּשׁ בְּיוֹתֵר וְנִתְּנָלָה הַבּוֹשָׁה עַל פְּנָיו. וְזֹאת הַבּוֹשָׁה הִיא בְּחִינַת אוֹר הַתְּפִלִּין שֶׁהֵם סִימָן עַל דְּבִקּוֹת הַבוּרָא

ה. וְצָרִיךְ כָּל אָדָם לְרְאוֹת לְאִכְפִּיָּא סִטְרָא דְּקִיץ כָּל בְּשֵׁר תַּחַת הַדְּבּוּר שֶׁל הַקְּדוּשָׁה, דְּהֵינּוּ שִׁיחְיָה נּוֹטֵל מִמֶּנּוּ כָּל הַדְּבּוּרִים שְׁנִפְלוּ לְתוֹכּוֹ עַל־יְדֵי פְּנֵם הַדְּבּוּר, וְיַעֲלֶה אֶת הַדְּבּוּר לְשָׁרְשׁוֹ וְיִתְקַנְהוּ, וְאִזִּי זוֹכֵה לְבוֹא לְבְּחִינַת תְּפִלִּין שֶׁהֵם דְּבִקּוֹת:

ה. וְצָרִיךְ לְהַעֲלוֹת אֶת הַדְּבּוּר לְשָׁרְשׁוֹ, שֶׁהוּא הַזּוֹרֵעַ שֶׁהוּא חֲמֵשׁ אֲצַבְעֵין שְׁבִיד שְׁמַאל, שֶׁהֵם חֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת בְּחִינַת חֲמֵשׁ מוֹצְאוֹת הַפֶּה, שְׁמֵשֶׁם מְגֻבּוּרוֹת נַעֲשֶׂה הַדְּבּוּר, כְּמוֹ שְׁכָתוּב: "וּגְבוּרֵתֶךָ יְדַבְּרוּ" (תְּהִלִּים קמ"ח, י"א). וְהַתְּחִלַּת עֲלִית הַדְּבּוּר הִיא מְרָאשׁוֹ, הֵינּוּ מִהַמְּבַחֵר הָאֵמֶת שִׁישׁ בְּדְבּוּר שְׁנִקְרָא רֵאשׁ, כִּי יֵשׁ כְּמָה מֵינֵי אֵמֶת כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (פְּנִינֵי דְּרִין צ"ח), הָאֵמֶת נַעֲשֶׂה עֲדָרִים, וְכְמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר: "רֵאשׁ דְּבִרְךָ אֵמֶת" (תְּהִלִּים קי"ב, ס"ג), הֵינּוּ שִׁיִּדְבֵר לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּיְפָרֵשׁ כָּל שִׁיחְתּוֹ בְּאֵמֶת גְּדוֹל לְאִמְתּוֹ וּבְכַח וּגְבוּרָה. כִּי עַל־יְדֵי שְׁלִיטַת הַרוּחַ סְעָרָה אִין בִּיכְלַת לְדַבֵּר בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, כִּי הַרוּחַ מְבַלְבֵּל אוֹתוֹ, וְצָרִיךְ לְעַקֵּם אֶת הַדֶּרֶךְ כְּשֶׁלֹּא יְכוֹל לְדַבֵּר שׁוֹם דְּבּוּר בְּאֵמֶת מִחֲמַת הַבְּלָבּוּל, וְכְשֶׁמִּתְקַנּוֹ אִזִּי אִין לֹא בְּלָבּוּל:

ו. וְתִקּוֹן הַדְּבּוּר הוּא עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה שְׁלוֹמֵדִין גַּם בְּעֵנִיּוֹת וּבְדַחְקוֹת בְּעַת שְׁצַר לֹא, וּבְכָל מֵינֵי חֲשָׁכוֹת וְצָרוֹת וְיִסּוּרִים רַחֲמָנָא לְצַלֵּן הַעוֹבְרִים עַל הָאָדָם, וְכְשֶׁמִּתְגַּבֵּר אִזִּי לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה, עַל־יְדֵי־זֶה נִמְשָׁךְ עָלָיו חוּט שֶׁל חֶסֶד, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (מִינְיָה י"ב) עַל הַלּוֹמֵד תּוֹרָה בְּלִילָה, שֶׁהוּא זְמַן שְׁלִיטַת

יתברך, והיא בחינת קרון עור הפנים, ועל-ידי הבושה הזאת מוחלין לו כל עוונותיו ומדבק עצמו בעץ החיים:

ה. ובזה אנו יכולין להבין אם יש לאדם יראת שמים, הינו בושה, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (גדרים ט), לאחר תקון החטא, כשאנו מסתכלין על פניו ונופל עלינו יראה ובושה, הינו שנמשך עלינו דעת בגדלת הבורא יתברך. וזה פרוש: "אז תבין יראת ה'" (משלי ב, ח), הינו בזה תבין שיש לו יראת ה', ודעת אלקים תמצא, הינו כשימצא גם לך דעת בגדלת הבורא יתברך, הינו בושה ויראה. וזה בחינת: "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך" (דברים כח, י) 'אלו תפלין' (ברכות ט), ויראו ממך, הינו שנמשך עליהם גם בן יראה ובושה, בחינת תפלין שנקראים פאר (ברכות י"א), שהוא כלליות הגוהן כמו שכתוב: "וישראל אשר בך אתפאר" (ישעיה מ"ט ג), שהם כלולין מגוהן סגיאין, וזהו שאנו רואין שבשארם מתבייש נעשה בפה גוהן:

ט. על-פן אמרו חכמינו זכרונם לברכה: 'העובר עברה ומתבייש בה מוחלין לו מיד' (ברכות י"ב), כי העברה מכניס באדם רוח שטות, ועל-ידי בושה מחזיר המחין כמו שכתוב: "אז תבין יראת ה'" (משלי ב, ח), בחינת בושה כנ"ל, שהיא עקר התשובה, שעל-ידי-זה זוכין לאור התפלין בחינת קרון עור הפנים. ומי שיש בו עזות בידוע שלא עמדו רגלי אבותיו על הר סיני' (גדרים ט), 'ובידוע שנכשל באשת איש' (תענית ז), שהוא דבוק בזהמת הנחש שמשם בא קין שעמד על תאומתו של הכל (סדרש רבה

בראשית, פרשה כ"ב תאומה יתרה נולדה עם הכל). וישראל שעמדו על הר סיני פסקה והמתן, הינו זהמת הנחש, וגוהים שלא עמדו לא פסקה והמתן. וזהו: רגלי אבותיו, רגלי דיקא, כי אין להם רגלים כמו שכתוב: "על גחנה תלך" (בראשית ג, יד), וגם נדבק באילנא דמותא ויורד לגיהנם. כי אדם הראשון פגם בבחינת תפלין, בחינת עץ החיים כמו שכתוב: 'ה' עליהם יחיו' (ישעיה לח, טו), ודבק את עצמו באילנא דמותא, ועל-ידי-זה 'ויגרש אותו מגן עדן' (בראשית ג, כד), 'כי עו פנים לגיהנם' (אבות פ"ה), וכששב בתשובה כתיב: "ויעש להם כתנות עור" דא תפלין (תקונים ק"ח), בחינת קרון עור הפנים. נמצא שעל-ידי הבושה בחינת אור התפלין, מוחלין לו על כל עוונותיו, ומדבק את עצמו בעץ החיים, ומי שאינו מתבייש מצדיקי אמת ויראים וכשרים, יש בו עזות דסמרא אחרא ויורד לגיהנם. וכשעושה תשובה ומתבייש על עוונותיו, מוחלין לו כנ"ל, ומגרש הרוח שטות מקרבו וזוכה לבחינת אור התפלין בחינת עץ החיים כנ"ל: 'ובחינת תפלין וכן בקוין' (עין בפנים), ומצאתי בספר שאלות ותשובות אחד הביא מאמר רז"ל שאמר לו תקדוש-ברוך-הוא לקוין: קרקפתא דלא מנח תפלין את. וזהו: וישם לקוין אות, הינו התפלין (עין סימן ו' שמה שדנים לכה זכות הוא בחינת כתר בחינת תפלין). גם אמרו רבותינו זכרונם לברכה דהינו אות ו', הינו התורה שהיא תקון ללשון הרע, כדאיתא (בערכין ט"ו), כי לשון הרע נמשך מזהמת הנחש, ובמעמד הר סיני פסקה והמתן כמאמר רז"ל.

י. וזהו שספר התנא: 'ארו נפל במקומנו ועברו עליו שש-עשרה קרנות על חדו' (בבבא מציעא ט"ז). כי ידוע שהצדיק האמתי נקרא

תפלה לתורה לח

רסו

ותרגם אונקלוס: וְאַתְּגִלְיָהּ. י"ו (ושש-עשרה) קרנות על חדו', הינו על-ידי חדוד וחדוש שכלו, שקבל על-ידי התורה, הנקראת שש-עשרה כנ"ל, נתגלה קרון עור הפנים, הינו בושם בחינת תפלין, ומתבייש ביותר על-ידי שנתוסף בו הכרה חדשה בגדלת הבורא ותברך, וכן כל אדם, על-ידי חדוש השכל בתורה נתוסף בו הכרה כנ"ל ומתבייש ביותר על הטאיו, שזה עקר התשובה, וזוכה לאור התפלין, בחינת עין החיים וכו' כנ"ל:

יא. וצריך כל אדם להמשיך קדשת שבת, בחינת בושם (בראשית) ורא בשבת, בחינת ורא שבת, בחינת יראה, בחינת אור התפלין, לקדש ימי החל, כדאיתא במכילתא: "זכור את יום השבת" וזכרו מאחד בשבת. ולפי הקדשה שמקדש את ימי החל, כן נדחה זהמת הנחש קין כל בשר שהוא בחינת רוח סערה כנ"ל, ועל-ידי-זה עולה הדבור לשרשו כנ"ל, על-ידי שתקדש ימי החל מל"ט (שליש) ותשע מלאכות, ל"ט (שליש) ותשע קללות שגרים זהמת הנחש, וידמה לה בימי החול כאלו עכשו יום קדשי:

ארוז בלבנון, ועין שבת קיי. ונטעתי ה' ארזים ועין מהרשא. ולדברי רבנו ז"ל לא קשה מידי דבלאו הכי דבריו צריכים עין דהאמת משני עין שם ועובד את ה' בדבקות גדול ובשכל גדול, וכשהוא נופל לאיזה מדרגה פחותה ממנה, אפי' על-פי שזאת המדרגה שהוא עכשו בה גם היא מדרגה גדולה לערך שאר הצדיקים, וזהו: נפל במקומנו, שנפל להשגת אלקותו ותברך שנקרא מקומו של עולם, לפי השגתנו, הגם שהיא גם כן גדולה, אבל לפי ערכו היא לו נפילה. וספר התנא בשבח הצדיק הדור, שהוא מתבייש במדרגה הזאת, כאלו הטא איזה הטא, כי נחשב לו נפילה ועושה תשובה על זה כאלו הטא, וכא על-ידי-זה לבושה גדולה שהוא בחינת אור התפלין, ונתחדדו השכל והמחין שלו ביותר, ונתוסף בו הכרה וידיעה חדשה בהשגת אלקותו ותברך, שעל-ידי חדוש שכלו בתורה שקבל על-ידי התורה שנקראת י"ו (שש-עשרה) על-שם שרש התורה שהם הלוחות, ונקראין י"ו (שש-עשרה) על שם עשרת הדברות, שארפן ואו ורחפן ואו (כבא בתרא י"ד), ועברו לשון התגלות כמו שכתוב: "ועבר ה' לנגף" וגו' (שמות יב, כג),

תפלה לתורה לח

לח) דבקה נפשי אחריד בי תמכה ימינך. דבקותי בעדותיך יהוה אל-תבישני. אבי אב רחמן, עזרני ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, שאזכה לדבק עצמי אליך תמיד בכל עת, באמת ובאמונה שלמה ובדעה נכונה ומישבת, בקדשה ובטהרה גדולה. ואזכה לפשפש עצמי בכל עת, אם אני דבוק בהשם ותברך באמת, עד שאזכה לקים מצות ובו תדבק באמת, בתכלית השלמות כרצונך הטוב:

וזפני ברחמיך הרבים לקים מצות תפלין פראוי, בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצות התלויים בה, ואזכה להניח בכל יום תפלין פשרים וקדושים מסופר

תפלה לתורה לח

הגון וצדיק אמת, ויהיו נכתבין בקדשה גדולה ובכונה עצומה ונוראה פראוי לבון בשעת כתיבת התפלין ותקונן. וכתיבת הפרשיות ותקון הכתמים והרצועות ותפירתן בגדין וכל תקוני התפלין, הכל יהיה נעשה על צד היותר טוב ונאות כפי דיני התורה הקדושה. ויהיו התפלין שלי כשרים תמיד בכל פרטי דיניהם, ונאים ביותר בתכלית הגוי והיופי, וקדושים בתכלית הקדשה. ואזכה להניח תפלין דרשי ותפלין דרבנני תם בכל יום ויום. ואזכה להניחם במקומם הראוי על הראש ועל הזרע, בשמחה רבה וחדוה גדולה ועצומה מאד מאד, ובכונה גדולה עצומה ונוראה, ובהתעוררות גדול בשמחה גדולה, עד שאזכה שיהיה נמשך עלי קדשה גדולה ועצומה, על ידי הנחת תפלין הקדושים והנוראים מאד מאד. ויהיה נמשך עלי קדשת התפלין משרשם העליון בקדשתך העליונה, עד שאזכה לדבקות גדול אליך באמת על ידי מצות תפלין. ולא אסיח דעתי מן התפלין לעולם, ולא אדבר שום שיחה בטלה, בעת שאני מכתיר בתפלין, בכתירי דמלבא עלאה, בחגירת זינא עלאה. ואזכה להתעטר בגזר עטרת תפארת התפלין הקדושים, באימה וביראה גדולה ועצומה בלב טוב ובשמחה רבה וחדוה גדולה, באפן שאזכה לקיים מצות תפלין בשלמות הראוי פרצונך הטוב, עד שאזכה להתדבק בך ותברך תמיד על ידי קדשת התפלין הנוראים. אבינו שבשמים חומל דלים, חמל עלינו ועזרנו וחנונו בקדשת התפלין, וכשם שזכית אותנו ונתת לנו על ידי משה עבדך מצוה הגדולה הזאת, בן תחנונו ותחנונו ברחמיך לקיים באמת ובשלמות גדול מצוה זאת של תפלין. ונזכה להתדבק בך תמיד ואל יגרמו עונותינו להפסיק חס ושלום בינינו לבינך, כי אתה אלוה סליחות. וברחמיך הרבים תזכנו לשוב בתשובה שלמה אליך באמת, ונזכה להתבייש מך תמיד באמת על עצם פשעינו וחסאותינו נגדך ותברך. ובחסדך הגדול תמחל לנו על כל עונותינו וחסאינו ופשעינו שחטאנו ושעונו ושפשענו לפניך מיום היותינו על האדמה עד היום הזה. ותתקן ברחמיך כל הפגמים שפגמנו בשמך הגדול, עד שנזכה להמשיך עלינו תמיד קדשת התפלין באמת, עד שנזכה להתדבק בך תמיד בדבקות נפלא ועצום, בתשוקה וחסקה וחפצה וחסדה ואהבה גדולה אליך באמת פרצונך הטוב, כמו שכתוב, פלטה לתשועתך נפשי לדברך יחלתי. פלה שארי ולבבי צור לבבי וחלקי אלהים לעולם. אחת שאלתי מאת יהוה אותה אבקש שבתתי בבית יהוה כל ימי חיי לחזות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעזרני ותשמרני ותצילני מדבורים רעים ולא אפגם את דבור פי לעולם, ולא יצא מפי שום דבור רע על שום ישראל שבעולם, ולא אחקר אחר חובות בני-אדם, רק תעזרני ותטה את לבבי שאזכה לחקר תמיד אחר כל זכות וטוב שאפשר למצוא בכל אחד ואחד מישראל אפלו בהגורע שבגורעים, ואזכה להתנגע ולטרח אחר זה, לחתור למצוא איזה זכות אפלו בהפחות שבפחותים. ותהיה עמי תמיד ותעזרני שיעלה בידי שאזכה למצוא

תפלה לתורה לח

רסמ

בהם תמיד צד זכות וטוב, ואזכה לדון את כל אדם לכף זכות תמיד. ותצילני ברחמיך הרבים מעון הגדול והחמור מאד, שהוא עון לשון הרע ורכילות החמור ביותר, השקול כנגד שלש העברות הגדולים שבתורה שהם, עבודה זרה וגלוי עריות ושפיכות דמים, ועון לשון הרע שקול כנגד כלם. מרא העלמא כללא, רחם עלי למענה, והיה עם פי תמיד בעת דבורי. וזכני שאשמר פתחי פי שלא יצא מפי שום דבור לשון הרע ואבק לשון הרע על שום ישראל שבעולם, ולא דבור שאינו הגון, ותצילני מכל מיני דבורים רעים, מלשון הרע ומרכילות ומדברים בטלים ומליצנות ומחניפות ומשקרים, ומלגלות סוד שאין צריכים לגלות, ומגבול פה, ומלגלות ולומר דברי תורה ויראת שמים במקום ובזמן שאין ראוי לאמרו ולגלותם, ומכל מיני דבורים שאינם טובים, ומכל מיני הכלפה הפוגמין את הדבור הקדוש שהוא רוח פיו של הקדוש ברוך הוא. אבינו שבשמים, מה נאמר לפניך יושב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים, כי מרב רגילותנו בדבורים פגומים אין אנו יודעים שום דרך איך להרחיק עצמנו מהם מעתה. על-כן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתעזרני ברחמיך ותדריכני ותורני דרך ישרה, באפן שאזכה לשמר עצמי ברחמיך, שלא אכשל בשום דבור שאינו טוב, ולא אומר דבר שלא כרצונך. ותזכני להיות טוב לכל תמיד, ולא אחקר לעולם אחר חובות בני אדם חס ושלום, רק אדרבא אזכה להשתדל תמיד בכל כח ועז וגבורה למצא תמיד זכות וטוב בכל אחד ואחד מבני ישראל עמך הקדוש, אפלו בהפחות שבפחותים, ואפלו בתקל שבקלים, אפלו בהחולקים והרודפים אותי, כלם אזכה ברחמיך לדונם לכף זכות תמיד, ותתן לי שכל ודעת מאתך איך לחפש ולמצא בהם זכות ונקדות טובות תמיד:

ותצילני ברחמיך מסטרא דקין כל בשר, מכל בני אדם הרעים שהם עוי פנים שבודור, החוקרים ומחפשים תמיד אחר חובות בני אדם, ומבקשים תמיד למצא חב ופגם בכל אחד ואחד. רבוננו של עולם, הצילנו ברחמיך מהם ומהמונב, ואל תשמע דבריהם ואל יעלה קטרונם לפניך כלל, ותסתם הפרגוד בפני דבריהם הרעים, ואל יכנסו דבריהם באזנך כלל. כי אתה ידעת את לבבם הרע, והם עומדים עלינו בכל עת ומקטרגים עלינו ורוצים לרחקנו חס ושלום מעבודתך באמת, ומהם נמשכו וכאו עלינו כל הקטרוגים והנסיונות והבלבולים, אשר על-ידם נתרחקנו מעבודתך באמת. רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, אתה ידעת את כל מה שעבר עלינו עד הנה, וכל מה שעובר עלינו בכל עת בכל יום ובכל שעה, כי רבים קמו עלינו מאד. יהוה מה רבו צרי רבים קמים עלי. סבוגי כמים כל היום הקיפו עלי יחד. והאמת ידעתי יהוה אלהי ואלהי אבותי, כי בי אני אדוני העון ואנכי סבותי בנפשי כל אלה, על-ידי שלא שמרתי את עצמי ופגמתי בכריתת השון ובכריתת המעור, אשר על-ידי הפגמים האלה נמשך להם דבורים שיש להם כח לדבר ולהלשין ולקטרג עלינו חס ושלום, אבל כבר הבטחתנו יהוה אלהינו, שאתה חפץ חסד ואתה מרבה להטיב, ורוצה אתה

תפלה לתורה לח

בתשובתן של רשעים ואין אתה חפץ במיתתם, ואתה שונא וממאס בתכלית השנאה והמאוס את כל מי שרוצה לעורר דין ולהלשין ולקטרג חס ושלום על בני ישראל עמך, בפרט בשעה שהם נזופים מלפניך על ידי הטאיהם ופשעיהם ועונותיהם, אף-על-פי שחטאו לפניך באמת, אף-על-פי-כן אין רצונך שיקטרגו על ישראל חס ושלום. ואתה בוחר ומקרב ומחבב את מי שמרחם אז על ישראל ועוסק ללמד זכות עליהם בעת ההיא, ומוסר נפשו להעתיר עבורם ולהפציר אותך בשבילם, כמו משה רבנו עליו השלום שמסר נפשו על ישראל והתפלל עליהם תמיד אפלו בעת שעשו מה שעשו, ואתה ברחמיך שמערת תפלתו תמיד, וחבבת אותו בכל מיני חבה בשביל זה. והנה עתה בעונותינו אבד חסיד מן הארץ וישר באדם אין, ואין מי שיעמד בעדנו. ולא די לנו בכל זה, כי אם עוד רבים קמים עלינו, רבים מאד, באשר אתה ידעת, על מי לנו להשען על אבינו שבשמים, החומל על כל חמל על דלותנו וראה שפלותנו ובזיוננו, הבט משמים וראה כי הינו לעג וקלם, כל היום כלמתי נגדי ובשתי פני כסתני. מקול מחרף ומגדרף מפני אויב ומתנקם. הביטה בעניינו כי רבו מכאובינו וצרות לבבנו, חוסה עלינו בארץ שביינו ואל תשפך חרוךך עלינו כי עמך אנחנו בני ברייתך, עזרנו כי עליך נשעננו. מציל עני מחזק ממנו ועני ואביון מגוולו. הצילני נא מיד אויבי ומרודפי, הצילני אבי שבשמים, הצילני נא גואל חזק פודה ומציל, הצילנו ומלטנו ופדנו מכל מיני שונאים ומלשינים ומקטרגים בגשמיות וברוחניות, חוסה עלינו למענך ולמען אבותינו ולמען כל הצדיקים אמתים אשר אנו חוסים בהם תמיד. יודע תעלומות, רחם רחם הצל הצל, הושיענו והצילנו מחרב מפייהם ומיד חזק אביון. ותשפיע עלינו כח וגבורה מאתך בזכות הצדיקי-אמת, ותעזרנו ותושיענו שנוזה להכניע ולהשפיל עדי ארץ כל המתנגדים החולקים על האמת, ונוזה לעקר ולשבר ולבטל כל המקטרגים והמלשינים על הרחוקים הפאים להתקרר אליך באמת, החפצים ליראה את שמך. אף-על-פי שאין אנו כדאים להתקרר אליך לפי מעשינו, אף-על-פי-כן רחמיך רבים יהוה, רחמיך רבים מאד, עשה אתה עמנו מה שתראה וברצונך עשה עמנו ומי יאמר לך מה תעשה, אבל מי שם אותם לדון ושופט, לדון אותנו חס ושלום, ולקטרג עלינו חלילה, מי בקש זאת מידם לרמס על הנרדפים חלילה, כי אתה אשר הכית רדפו ואל מכאוב חלליך יספרו. אפלה נא ביד יהוה כי רבים רחמיו וביד אדם אל אפלה:

רבוננו של עולם, שומע צעקה מעמקי השאול-תחתיות ומתחתיו, שמע צעקתי ונאקתי ונאנחתי המרה מאד, הכבדה מאד, העמוקה מאד. אי שמים, הקיצו לצערי ורדיפתי, מה שאני בעצמי רודף את עצמי ביותר, וגם אחרים רודפים אותי מאד מאד, ותהי המלחמה עלי פנים ואחור, שובה יהוה עד מתי והנחם על עבדיך, אהה יהוה, אהה יהוה, שטחתי אליך כפי מעמקי עמקי עמקי, מעמקי עמקי הסתרה שבתוך הסתרה, מאלפים ורבבות הסתרות, צר לי מאד אבי שבשמים, צר ומר לי מאד צר ומר לי

תפלה לתורה לח

רעא

מאד, ואין לי שום לשון בעולם לפרש בו שיחתי וצערי, קולי שמעתי אל תעלם אזנך לרוחתי לשועתי. חגני ועזרני שאזכה לאכפאי הסטרא אחרא, סטרא דקין כל בשר, תחת הדבור של הקדשה. ואזכה להוציא בלעם מפיהם, להוציא מהסטרא אחרא כל הדבורים רעים וכל הדבורים פגומים שינקו מהם על ידי פגם הדבור שפגמתי בו בשוגג ובמזיד באנס ובכזון, ובלעם אזכה לתקן ברחמיך הרבים, עד שאזכה להוציא כל הדבורים מן הסטרא אחרא, ולהשיבם בלעם לשרשם שבקדשה, עד אשר הרשעה בלה כעשן תכלה ועולתה תקפיץ פיה, כי יסכר פי כל דוברי שקר. ותמלא פיהם חיצן ותעקם ותעקר את פיהם ולשונם של כל המקמרגים ומלשינים ודוברים רעות על עמך ישראל הכשרים החפצים ליראה את שמך באמת, ותתן בלבם שישובו מדרךם הרעה, ויטו לבם באמת אל האמת ויתגלה האמת בעולם, ויקים מקרא שכתוב, יעוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישב אל יהוה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלה:

ובכן תזכנו ברחמיך אבינו אב הרחמן, ותעזרנו לעסק בתורתך הקדושה תמיד יומם ולילה, ולא אוכד שום לילה מלילותי בלי למוד ועסק בתורה ועבודה כל ימי חיי. ותעזרני לנדד שנה מעיני, ללמד הרבה תורתך הקדושה, ולעסק בתפלות ותחנונות ובקשות הרבה בכל לילה ולילה ובכל יום ויום, ותהיה בעזרי תמיד, שלא יהיה כח לשום בטול בעולם לבטלנו חס ושלום מן התורה ומן העבודה, ואפלו בעת כשצור לאדם חס ושלום, אפלו כשיושבים בעניינות ובדחקות חלילה, נזכה גם כן ברחמיך לעסק בתורה ועבודה תמיד, ולא נהיה בטלים מדברי תורה לעולם. ואתה ברחמיך תרחם עלינו ותראה בענינו ודחקנו ועמלנו, ותמשיך עלינו חוט של חסד ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, וימשך עלינו אור החסד מבקר דאברהם, וכאור בקר יזרח עלינו אור החסד והרחמים והחמלה והחנינה. יומם יצוה יהוה חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לאל חיי, ועל ידי אור החסד בקר דאברהם שתמשיך עלינו ברחמיך הרבים, על ידי זה תזכנו להכניע ולאכפאי סטרא דקין כל בשר שהוא הרוח סערה, תחת הדבור דקדשה, ויקים מקרא שכתוב, רוח סערה עושה דברו. ויתבטלו מן העולם מעלינו ומעל גבולנו כל הדבורים רעים שבעולם, ונזכה לדבור דקדשה בשלמות ולתקן פגם הדבור, ונזכה שיצא הדבור בקדשה מפינו בשיר ושבח ורגן והלל להשם יתברך. ותזכנו מעתה שלא יצא מפינו שום דבור פגום כלל, רק כל דבורנו יהיו רק דבורים קדושים, בתורה ותפלה ותחנונות ובקשות ושירות ותשבחות והודאות לשמך הגדול והקדוש, וביראת שמים ועבודת השם יתברך תמיד, באמת ובלב שלם בקדשה ובטהרה גדולה כרצונך הטוב, ימלא פי תהלתך כל היום תפארתך. תהלת יהוה ידבר פי ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד. אברכה את יהוה בכל עת תמיד תהלתו בפי. פי יספר צדקתך כל היום תשועתך. אודה יהוה מאד בפי ובתוך רבים אהללנו. כי נעמד לימין אביון להושיע משופטי נפשו:

ובכן תעזרני ברחמיך הרבים וחסדיך הגדולים, וטובותיך העצומות ותנינותיך

תפלה לתורה לח

האמתיות, והמלתך החזקה ואהבתך הגדולה עלינו תמיד, ותזכני ותושיעני שאזכה להעלות את הדבור לשרשו שהוא חמשה אצבעות שבזרוע שמאל, שהם כנגד חמשה מוצאות הפה. ותזכני ברחמיך לפרש שיחתי לפניך תמיד בכל יום באמת ובלב שלם, ואת כל אשר עם לבבי אשיחה לפניך באמת ובתמימות ובהתעוררות הלב מאד מאד. ואזכה לדבר בחמימות גדול דקדשה לעורר לבי אליך, ולדבר ביני לבין קוני בשלהבת הגבורות, ולהתעורר לעבודתך באמת. ואזכה לדבר בחמימות שבלב דברי אמת שבלב, ולראות פהיתותי ושפלותי וכאבי העצום והמור, כאב עונותי וחטאי ופשעי שחטאתי ושעויותי ושפשעתי לפניך מנעורי עד היום הזה. ותעזרני ברחמיך הרבים שיהיה נמשך עלי בוששה גדולה ועצומה מאתך, ואזכה להתבייש מפניך מאד מאד על רבוי ועצם פשעי ועונותי, כנגד רב ושליט עקרא ושרשא דכל עלמין, רב ושליט על בלא ולעלא מן בלא ולית לעלא מניה. ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ובתוך כל עלמין ולית אתר פנוי מניה, אשר כל ברואי מעלה וכל ברואי מטה בלם ירעדון ויפחדון מאימת שמו הגדול והקדוש יתברך, ובלם עושים רצונו באהבה באימה וביראה ובפחד גדול מי לא יירא מפניך מי לא ירעד משמך, ובעונותי הרבים הרבית לפשע נגדך תתברך, עד אשר נטמטם לבי כל כף, עד שאיני יכול אפלו להתבייש ממך בראוי, גם בוש לא אבוש גם הכלים לא אדע, ועתה במה יכפרו עונותי המרבים, ובמה ארצה ואפייס אותך יהוה אלהי ואלהי אבותי:

חוס וחמל עלי, והנני מאתך דעה בינה והשכל, באפן שאזכה להתבייש מפניך מאד על גדל פשעי נגדך, ואזכה לדבר ולפרש כל שיחתי לפניך בהתעוררות גדול ברשפי שלהבת אש לוחט, מעמק האמת שבלב, וכל דברי יהיו כנחלי אש, כמו שכתוב, חם לבי בקרבי בהניגי תבער אש דברתי בלשוני. ואזכה לעורר לבי באמת לעבודתך וליראתך ולתורתך, ולדבר תמיד בחמימות שבלב דברי אמת שבלב. ותזכני לנקדת מבחר ראש האמת, שיהיו כל דברי באמת לאמתו, בתכלית נקדת האמת שאתה חפץ בו, כמו שכתוב, ראש דברך אמת ולעולם כל משפט צדקך. ואזכה להרבות בדבורי אמת בכל יום בשלהבת הגבורות דקדשה בחמימות הלב, עד שאאתעורר באמת לעבודתך, וימשך עלי בוששה ויראה גדולה בכל עת מפניך. ואזכה מהרה לעשות תשובה שלמה על כל חטאי ועונותי ופשעי המרבים, וברחמיך הרבים תמחל ותסלח ותכפר לי על כלם, אף-על-פי שאי אפשר לי בשום אפן לעשות תשובה בראוי על כל עונותי העצומים, כי כל ימי לא יספיקו לי לתקן חטא אחד ופגם אחד מעונותי המרבים, אף-על-פי-כן תרחם עלי ברחמיך, ותזכני שאזכה על כל פנים לעשות תשובה שלמה כפי בחי. ואתה ברחמיך הרבים תקבל תשובתי לפניך ברחמים וברצון, עד שאזכה שתעביר ותסיר ותגרש ותבטל ממני כל הרוח שטות שנדבק בי על-ידי מעשי הרעים, ותעורר רחמיך האמתיים עלי, ותנעור בהרוח שטות שבקרבי ותגרשו ותרחקו ותבטלו ממני בבטול גמור. ותזכני לרוח חכמה ובינה ודעת דקדשה,

תפלה לתורה לח

רעג

עד שאזכה להכיר ולדעת אותך באמת ובלב שלם, ועל-ידי-זה אזכה שתתנלה הבושה בפעל על פני, כי עכשיו נטמטם לבי ושכלי כל כף על-ידי עונותי המרבים, עד שאין לי שום דעת ושכל אפלו להתבייש מפניך באמת כראוי לי להתבייש, כאשר אתה ידעת יהוה אלהי ואלהי אבותי. אָנָּה יְהוָה, אל תעשה עמי ברע מעללי. חוס ורחם וחמל עלי. וזכני מהרה לתשובה שלמה לפניך באמת, עד שאזכה שתתנלה הבושה דקדשה בפעל על פני, ואזכה להתבייש מפניך באמת בבושה גדולה בתכלית הבושה, כאשר ראוי לי להתבייש מפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, רבון כל המעשים אדון כל הנשמות, אשר גמלתני טובות כאלה בכל עת ובכל שעה וחסבת מרחוק להטיב אחריתי, ואני גמלתיך הרעה רעות רבות וחסאים ועונות ופשעים ופגמים רבים עצומים ונוראים בכל עת ובכל יום ממש. מה אומר לפניך יושב מרום, ומה אספר לפניך שוכן שחקים, הלא כל הנסתרות והנגלות אתה יודע, צור עולמים עזרני פדני וחסני, הצילני והושיעני, באור פניך החיני וקומני, זכני שיהיה נמשך עלי קדשת התפלין הקדושים משרשם העליון, ואזכה לתוד שכלי בהתורה הקדושה תמיד, ואזכה תמיד בכל יום ויום על-ידי הנחת תפלין למחין חדשים ולהכרה חדשה בהשגת אלהותך וידיעת רוממותך ותברך ויתעלה שמך לעד ולנצח נצחים, ותמשיך עלי בושה גדולה מפניך תמיד, ותהיה יראתך על פני זו הבושה לבלתי אחטא מעתה ועד עולם. ותאיר עלי באור פניך, ויהיו פני מאירות בקדשה גדולה על-ידי אור הבושה דקדשה שתמשיך עלי ברחמיך ובחסדיך הגדולים, עד שיבושו ויבהלו מפני כל רואי שיפל עליהם בושה ויראה גדולה מפני, על-ידי קדשת אור התפלין שתמשיך עלי ברחמיך, ויתוסף להם ידיעה גדולה והכרה חדשה דקדשה ויראה ובושה גדולה, על-ידי קדשת אור הפנים שתמשיך עלי בחמלתך הגדולה. ויקים בי מקרא שכתוב, וראו כל עמי הארץ כי שם יהוה נקרא עליך ויראו ממך:

ותצילני ברחמיך הרבים מעזי פנים, ותעזרני ותושיעני ותמלטני שלא יהיה לי שום עזות דסטרא אחרא כלל, ותזכני מהרה להכניע ולשבר ולבטל עזות הגוף ותאוותיו ומדותיו הרעים. ותרחם עלי ותושיעני ותצילני מכל מיני פגם הברית שפועולם, במחשבה דבור ומעשה, בראית העין ובשמיעת האזן ובשאר חושים, בכלם אזכה להיות קדוש וטהור בקדשת הברית בקדשה גדולה כרצונך הטוב באמת, כראוי לאיש ישראלי, אשר בהם בחרת:

לשבת-קודש

ותזכני ברחמיך לקבל שבתות בקדשה גדולה ובשמחה וחדוה רבה, בגילה רנה דיצה וחדוה אהבה ואהוה ושלוש ורעות ושלוש גדול. ותעזרני ברחמיך הרבים לשמור את השבת בהלקתו, ותצילני בשבת קדש מכל מכשול הלט (השלושים ותשע) אבות מלאכות ומתולדותיהם ומכל השבובות דרבנן, ויהיה אז בעיני כאלו כל מלאכתי עשויה, ולא אהרהר אז אחר שום מלאכה ועסק ומשא ומתן, ולא בשום חפצי חל כלל. ואזכה לקדש את דבורי בשבת קדש בקדשה יתרה ועצומה, ולא יהיה דבורי של שבת כדבורי של

תורה לט – ונתתי עשב

חל, ולא יצא מפי שום דבור בטל בשבת קדש. ותעזרני ותזכני לקדש את השבת בכל מיני קדשות, ולכבדו בכל מיני כבוד ועז ופאר, במאכל ומשחה וכסות נקי, ובדירה נאה וכלים נאים בגשמיות, ובדירה נאה וכלים נאים בלבי ואברי, ובשיר ושבח ורנן וזמרה בשמחה וחדוה גדולה, ביראה ואהבה רבה ועצומה ובדבקות נפלא ועצום לשמך הגדול והקדוש. עד שאזכה להמשיך הקדשה של שבת קדש על כל ששת ימי החל, עד שכל ששת ימי המעשה יהיו טהורים וקדושים בקדשת שבת קדש. ואזכה להכניע ולבטל זהמת הנחש מכל הלט (השלושים ותשע) מלאכות של ימי החל, עד שכל הלט (השלושים ותשע) מלאכות וכל העסקים והמשא ומתן שלי, יהיו מזדבכים בקדשה ובטהרה גדולה בקדשת שבת קדש. ותזכני שאזכר את השבת תמיד ולהכין מנה יפה לשבת מאחד בשבת, כמו שכתוב, זכור את יום השבת לקדשו, וזכרו מאחד בשבת. ואזכה לקים מקרא שכתוב, אם תשיב משבת רגלך עשות הפצה ביום קדשי וקראת לשבת ענג לקדוש יהוה מכבד וכבדתו מעשות דרכיך ממצוא חפצך ודבר דבר, אז תתענג על יהוה והרפכתיו על במתי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך כי פי יהוה דבר. מלא רחמים הומל דלים, צור ישראל וקדושו. קומה בעזרתנו ומלא משאלותינו ברחמים, וזכנו להיות דבוקים בך תמיד בכל עת באמת ובאמונה שלמה בקדשה ובטהרה גדולה ברצונך הטוב באמת, ויגים בנו מקרא שכתוב, ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם חיים כלכם היום. אמן נצח סלה ועד:

תורה לט – ונתתי עשב

בראשית לה, יד). והינו שלש קלפות המסבין הברית שלום. וכשמשברין את הערלה בחינת חרפה בחינת תאות אכילה, אזי נתגלה הברית שלום, שזוכין לשלום למטה, ואז יש גם בן למעלה שלום במרומו, ואזי נתגלה ונתרבה שבע גדול בעולם (כמו שנאמר (תהלים קמו, יד): "השם גבולך שלום חלב חטים ושביעה" (תהלים קמו, יד)).

ג. כשיהיה וזוהו בקדשה, ותשבר נפש המתאווה שלך, הינו נפש הבהמיות, וידמה לך כאלו כפאך שד, על ידי זה יהיה לך בני קימא, כי מיתת הבנים חס ושלום, היא מחמת נפש הבהמיות:

ד. גם צריך שיהיה עקר וזוהו בליל שבת, כדי שיהיו לך בנים חיים וקיימים:

א. כשאדם מרגיש איזה רעבון, שמתגבר עליו תאות אכילה, ידע שיש לו שונאים, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה: 'ביון שנעשה אדם רש מלמטה נעשה רש מלמעלה' (פנהריון ק"ט). בכך צריך לשידד ולשבר הבהמיות שלו המתאווה לקבל, כי עקר הרעבון הוא להבהמיות, ועל ידי זה ינצל מהשונאים: וזוהו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק השם גבולך שלום (בבא מציעא ג"ט וביון כ"ו).

ב. גם רעב הוא מחלקת בחינת: "חרפת רעב" (תנא"ל לה, ל), הינו שעל ידי תאות אכילה בא מחלקת, שמחרפין ומבזין אותו, וכן להפך. והרעב הזה הוא בחינת ערלה, כמו שנאמר: "חרפה היא לנו"

תפלה לתורה לט

רעה

תפלה לתורה לט

(לט) עשה שלום במרומי, אדון השלום, מלך שהשלום שלו. יהי רצון מלפניך שתרחם עלינו ברחמיך הרבים, ותמשיך שלום בעולם, ותשים שלום בין כל עמך ישראל, ותבטל כל מיני מחלקות מן העולם. כי אתה ידעת רבונו דעלמא בלא, כמה רעות וצרות גרמו לנו המחלקות שבין ישראל, ובפרט המחלקת העצומה שנתפשטה עכשיו בעוקבא דמשיחא, בין כל הצדיקים והתלמידי חכמים והבשרים שבדור, ונעשה קטגוריא בין תלמידי חכמים. רחם עלינו ברחמיך ותשכך פעסך מעלינו, ותמשיך רחמים וחסים ושלום עלינו ועל כל עמך ישראל לעולם, ותתן בלב כל אחד ואחד שירחם על חברו, ויאהב את חברו באמת אהבת נפש. ונזכה לקים באמת מצות ואהבת לרעך כמוך בכל לב, בגוף ונפש וממון, אשר מצוה זאת היא בכל גדול בתורה. ותבטל כל מיני שנאה וקנאה וקנטור ונצחון דסטרא אחרא מן העולם, ולא יעלה קנאת אדם עלי ולא קנאתי על אחרים, רק יהיה שלום גדול ואהבה ואהבה ורעות בין כל עמך ישראל תמיד לעולם ועד:

ובכן תרחם עלינו ותעזרנו ותושיענו שנזכה לשבר תאות אכילה, ונזכה שתהיה אכילתנו בצמצום רק כפי ההכרח לקיום האדם לבר, ונמנע תאות טבענו, ונזכה לאכל בקדושה ובטהרה גדולה לשמך לבר באמת לאמתו. ותסיר ממנו תרפת רעב, ולא נרגיש שום רעבון בקרבנו לעולם, ונזכה לשדד ולשבר ולבטל כל תאוות הבהמיות של גופנו, ותסיר מאתנו כל מיני תרפות ובזיונות שהם תאוות הגוף, שמהם נמשכין כל התרפות, ותקדשנו בכל מיני קדשות:

ותעזרנו ברחמיך הרבים שנזכה לשבר תאות המשגל לגמרי באמת, ותזכנו להתקדש בקדושת הברית בקדושה גדולה בראוי לישראל עמך הקדוש, אשר בהם בחרת באהבה, ותהיה עמנו תמיד, ותושיענו ותעזרנו שנזכה לקדש עצמנו במתן לנו, ויהיה זוגנו רק משבת לשבת בקדושה גדולה ונוראה, ונזכה לשבר נפש המתאווה שבקרבנו שהוא תאות הבהמיות, ויהיה זוגנו בקדושה גדולה בלי שום תאוות הגוף כלל, ויהיה דומה בעינינו כאלו כופה שד. ונזכה לעלות בכל פעם מקדושה לקדושה עליונה, עד שנזכה להכלל בקדושתך העליונה פרצונך הטוב באמת. ונזכה לשבר כל תאוות הבהמיות, הן תאות המשגל, הן תאות אכילה, הן כל התאוות, כלם נזכה לשברם ולבטלם לגמרי מעלינו ומעל גבולנו. ותמשיך עלינו קדושה וטהרה ממקור כל הקדשות, ונזכה להתקדש בקדושתך העליונה תמיד, ונשוב אליך באמת, ונזכה לסור מרע לגמרי ולעשות רצונך הטוב תמיד:

אבינו מלכנו, רחם עלינו למען שמך, וקדשנו בקדושתך העליונה וטהר לבנו לעבדך באמת, ורחם עלינו ותזמין לנו פרנסתינו ברוח מאתך, ואל תצריכנו לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלואתם, ותפתח לנו אוצרך הטוב, ותשפיע לנו שפע טובה

תפלה לתורה לט

וברכה ורחמים וחיים ושלום עד עולם, ותברך את כל מעשה ידינו ואת פרי בטננו, ויהיו בנינו ובנותינו חיים וקיימים בעבודתך ובתורתך וביראתך לארץ ימים ושנים טובים, ותרחם על צאצאנו וצאצאי עמך בית ישראל, (ובפרט על צאצאי פלוני בן פלוני וכו'), ותמשיך עליהם חיים טובים וארכים, ויהיו כל יוצאי חלצינו מארצות ימים ושנים טובים, ילכו יונקותם וירבו פארותם, ויהיו צאצאיהם כעשב הארץ. ותצילם ברחמיך מצער גדול בנים חס ושלום, רק בלם יזכו לגדל בניהם ובנותיהם לתורה ולתורה ולמעשים טובים, הן הנולדים כבר, הן העתידים להולד להם, בלם יאריכו ימים ושנים טובים, וכלם ישאירו שארית בארץ. ויתרבו צאצאיהם כחול הים וככוכבי השמים לרב, לעד ולדורות עד סוף כל הדורות:

רבונו של עולם, הביטח בענייך וראה מכאובך, כי אתה ידעת את לבבך, אתה ידעת צערם וצרותיהם המרבות שסבלו עד הנה. מרא דעלמא כלא, אל שדי יתן להם רחמים, האומר לעולמו די יאמר לצרותיהם די. עשה למען זכות אבותיהם ושמה לביהם ועורם מעתה שירבו צאצאיהם, ויזכו לגדל כל בניהם ובנותיהם, ויאריכו ימיהם ושנותיהם, ירבו ויגדלו ויצמחו כל דורותיהם. ויקים בנו ובתם, והיה מספר בני ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר (מרב) והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי:

ותמשיך עלינו ברכה מאתך, ותשפיע שבע גדול בעולם, ותשלח שביעה במעינו שנוזקה לאכל מעט ולשבע ממנו, כמו שכתוב, ואכלתם לחמכם לשבע וישבתם לבטח בארצכם. וקום לנו מקרא שכתוב, והושעתי אתכם מכל טמאותיכם וקראתי אל הדגן והרביתי אותו ולא אתן עליכם רעב, והרביתי את פרי העץ ותנוכת השדה למען אשר לא תקחו עוד חרפת רעב בנוים. אבינו שבשמים, חמל עלינו למען שמך, ועזרנו והושיענו בחמלתך הגדולה עלינו, שנוזקה מהרה לבא לכל מה שפקשנו מלפניך, שנוזקה לשבר לגמרי תאות המשגל ותאות האכילה וכל תאוות הבהמיות, ויהיה זוננו ואכילתנו וכל הנהגותינו בקדשה ובטהרה גדולה באמת כרצונך הטוב. ותאריך ימי בנינו ובנותינו וכל יוצאי חלצינו, בלם יאריכו ימים ושנים טובים, יבלו ימיהם בטוב ושנותיהם בנעימים, ויעסקו תמיד כל ימיהם ושנותיהם בתורה ועבודת יהוה באמת כרצונך הטוב, עוד ינובון בשיבה השנים ורעננים יהיו. ותבטל כל מיני מחלוקת מן העולם, ותמשיך רחמים וחיים ושלום ושובע וברכה ושפע טובה עלינו ועל כל עמך בית ישראל מעתה ועד עולם. וקום לנו מקרא שכתוב, ואהבך וברכך והרבך וברך פרי בטנך ופרי אדמתך דגנך ותירשך ויצהרך שגר אלפיך ועשתרות צאנך על האדמה אשר נשבע לאבותיך לתת לך. ונאמר, כי חזק בריחי שערך ברך בניך בקרבך. השם גבולך שלום חלב חטים ישביעך. ונאמר, ואכלתם אכול ושבע והללתם את שם יהוה אלהיכם אשר עשה עמכם להפליא ולא יבשו עמי לעולם. וידעתם כי בקרב ישראל אני ואני יהוה אלהיכם ואין עוד ולא יבשו עמי לעולם. יהוה עז לעמו יתן יהוה יברך את עמו בשלום:

תּוֹרָה מ - אֱלֹהֵי מִסְעֵי

ב. גַּם עַל-יְדֵי פָּנִים הָאֲמוּנָה בְּחִינַת עֲבוּדָה זָרָה, נִמְנַע הַמָּטָר, וְאִין שִׁבְעַ וְאִין שְׁלוֹם וְאִין אִישׁ עוֹזֵר לַחֲבֵרוֹ, וְכֹל אַחַד צָרִיף לְנִסְעַ וּלְפִלְטַל מִמְקוֹם לְמְקוֹם בְּשִׁבִיל פְּרָנְסָתוֹ:

ג. גַּם עַל-יְדֵי עֲבוּדָה זָרָה בָּא עֲצִירַת גְּשָׁמִים, וּכְשֶׁאִין קָמַח אִין תּוֹרָה. וְעַל-יְדֵי בְּטוּל תּוֹרָה בָּא גְלוּת וְנִסְיָנוּת לְדַרְכֵימָּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר: "גְּלוּת עִמִּי מִבְּלִי דַעַת" (ישעיה ה, יג) וְעִין חוֹבַת הַלְּבָבוֹת שֶׁעַר הַבְּטָחוֹן בְּמַעֲשֵׂה הַפְּרוּשׁ, שְׁחֹר מִדְּרָבוֹ, שֶׁהֵלֵךְ בְּשִׁבִיל פְּרָנְסָה, מִשּׁוּם טַעַם זֶה-הוּא:

א. כָּל הַנְּסִיעוֹת וְהַטְּלָטוּלִים שֶׁל אָדָם הֵם בְּשִׁבִיל קְלָקוּל הָאֲמוּנָה שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲבוּדָה זָרָה. כִּי אִם הִיָּה מֵאֲמִין בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁיְכוּל הַקְּדוּשָׁ-בְרוּךְ-הוּא לְהִזְמִין לוֹ כָּל צָרָבוֹ, לֹא הִיָּה נוֹסֵעַ שׁוּם נִסְיָנָה. (וְעִין לְקוּטֵי תַפְלוּת כָּאֵן הַפְּרוּשׁ שֶׁעַל-יְדֵי אֲמוּנָה וּבְטָחוֹן כִּרְאוּי לֹא הִיָּה עוֹשֶׂה שׁוּם פְּעֻלָּה וְנִסְיָנָה כְּלָל בְּשִׁבִיל פְּרָנְסָה.) וְעַל-יְדֵי הַטְּלָטוּל מִתְקַנֵּן לְפַעֲמִים הַטְּלָטוּל שֶׁנֶּגְרַם לְמַעֲלָה בְּכִיבוּל (שֶׁהַעֲנֵשׁ הוּא הַתְקַנֵּן כְּמוֹכָא בְּמִקּוֹם אַחֵר). וְעַל-כֵּן מִכְּפָרִים הַנְּסִיעוֹת עַל פָּנִים הָאֲמוּנָה, וּמִתְקַנֵּן וּמְמַתִּיק עַל-יְדֵי-זֶה הַחֲרוֹן אַף מִן הָעוֹלָם, וְנִמְשָׁךְ רַחֲמָנוּת בְּעוֹלָם:

תַּפְּלָה לְתוֹרָה מ

(מ) יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּרְחַם עָלַי וְתִהְיֶה עִמִּי תָּמִיד בְּשִׁבְתִּי בְּבֵיתִי וּבְלִכְתִּי בְּדֶרֶךְ בְּשִׁכְבִּי וּבְקוּמִי בְּצֵאתִי וּבְבוֹאִי. וְתוֹרְנִי וְתִדְרִיכְנִי בְּאֲמַתְךָ וְתִלְמַדְנִי תָּמִיד בְּכָל עֵת אִיךָ לְהִתְנַהֵג בְּעִנְיָנֵי הַנְּסִיעוֹת לְדַרְכֵימָּה, אִם אִסְעַ וְאִם אֲחַדְל, וְאִיךָ לִסַּע וּמַתִּי לִסַּע, וּלְהִיכֵן וּלְאִיזָה מְקוֹם וְעִיר לְנִסְעַ, וּכְמָה אֶתְעַכֵּב בְּדַרְכֵי, וְכֹל פְּרָטֵי הַנְּסִיעוֹת לְאִיזָה דֶרֶךְ גְּדוּל וְקִטְוֵן אֲרוּךְ וְקָצֵר, הַכֹּל תּוֹדִיעֵנִי וְתִלְמַדְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הָאֲמַתִּיִּים, וְתוֹלִיכְנִי בְּדֶרֶךְ הַיָּשָׁר תָּמִיד בְּכָל עֵת. אֲדוֹן בֹּל, גְּדַל הַעֲצָה וְרַב הָעֲלִילָה אֲשֶׁר עֵינֶיךָ פְּקָחוֹת עַל כָּל דַּרְכֵי בְּנֵי-אָדָם וְיוֹדַע וּמַבִּין מַחֲשָׁבוֹתָם וְסוֹדָם, יַעֲזֹרְרוּ רַחֲמֶיךָ הָאֲמַתִּיִּים עָלַי, וְזַכְּנִי וְלַמְדְּנִי תָּמִיד בְּכָל עֵת אִיךָ לְהִתְנַהֵג בְּעִנְיָנֵי נִסְיָנוּת לְדַרְכֵימָּה, וּכְשֶׁם שֶׁהִיָּיתָ עִם יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר וְהָיוּ כָּל נִסְיָנוֹתָם עַל פִּיךָ כְּרִצוֹנְךָ כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, עַל פִּי יְהוָה יִחַנו וְעַל פִּי יְהוָה יִסְעוּ, בֵּן תִּרְחַם עָלַי וְתִהְיֶה תָּמִיד עִמִּי, וְאֲנִי מוֹסֵר עַצְמִי עֲלֶיךָ לְבַד בְּאֲמַת עִם כָּל תְּנוּעוֹתֵי תָּמִיד, עַל פִּיךָ אֲחַנֶּה בְּבֵיתִי וְעַל פִּיךָ אִסְעַ, וְתִשְׁמַר צֵאתִי וּבֹאִי לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, וְתִרְחַם עָלַי תָּמִיד בְּכָל עֵת שֶׁאֲנִי מִכְרַח לְנִסְעַ לְאִיזָה דֶרֶךְ עַל פִּי רִצוֹנְךָ הַטוֹב, שֶׁתִּהְיֶה עִמִּי תָּמִיד, וְתוֹלִיכְנִי לְשָׁלוֹם וְתִדְרִיכְנִי לְשָׁלוֹם וְתִגִּיעֵנִי לְמַחוּז חֲפְצֵי לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם, וְתַצִּילֵנִי מִכָּפַר כָּל אוֹיֵב וְאוֹרֵב בְּדֶרֶךְ, וְתִתְנֶנֶנִי לְחַן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָּל רוֹאֵי וְתִגְמַלְנִי חֲסִדִים טוֹבִים תָּמִיד, וְתִשְׁיַבְנֵי לְשָׁלוֹם לְבֵיתִי, שְׁלוֹם בְּגוּפִי וּבְנַפְשִׁי וּבְמִמוּנִי וּבְתוֹרָתִי, וְתִשְׁמְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ מִכָּל מַכְשׁוֹל חֲטָא וְעוֹן, וּמִכָּל מִינֵי הַרְהוּרִים רָעִים וּמַחֲשָׁבוֹת רָעוֹת וּמִכָּל

תפלה לתורה מ

הסתכלות רעים תמיד, ובפרט בעת הלוכי בדרך. ותצילני ותשמרני ברחמיך מספנת
 דרכים לעולם, בגשמיות ורוחניות בגוף ונפש ומזון:

הורני יהוה דרכך ונחני בארח מישור למען שוררי. הדריכני באמתך ולמדני כי אתה
 אלהי ישעי אותך קויתי כל היום. טוב וישר יהוה על-כן יורה חסאים בדרך, ידרך
 עניים במשפט וילמד עניים דרכו. כל ארחות יהוה חסד ואמת לנוצרי בריתו ועדותיו.
 הורני יהוה דרכך אהלך באמתך יחד לבבי ליראה שמך. דבקה לעפר נפשי חני
 כדרךך. דרכי ספרתי ותענני למדני חקוק. דרך פקודיך הבינני ואשיחה בנפלאותיך.
 דלפה נפשי מתונה קימני בדרךך. דרך שקר הסר ממני ותורתך חנני. דרך אמונה
 בחרתי משפטי שויתי. דבקתי בעדותיך יהוה אל תבישני. דרך מצותיך ארוץ כי
 תרחיב לבי. הורני יהוה דרך חקיקה ואצרנה עקב. הבינני ואצרה תורתך ואשמרנה
 בכל לב. הדריכני בנתיב מצותיך כי בו הפצתי. הט לבי אל עדותיך ואל אל בצע.
 העבר עיני מראות שוא בדרךיך חני. הקם לעבדך אמרתך אשר ליראתך. העבר
 חרפתי אשר יגרתני כי משפטיך טובים. הנה תאבתי לפקודיך בצדקתך חני:

חוסה עלי כרב רחמיך, חננני יהוה ראה עניי משונאי מרוממי משערי מות, כי אתה
 ידעת את מרירות לבי ופזור נפשי, ואתה ידעת נתיבתי בארח זו אהלך טמנו פח
 לי. הבט ימין וראה ואין לי מכיר אבד מנוס ממני אין דורש לנפשי. חוס וחמל עלי,
 חוס וחנני והצילני ממה שאני צריך להנצל, מלמני ממה שאני צריך להמלט, תלצני
 יהוה מאדם רע מאיש חמסים תנצרני. עזרני והושיעני והיה עמי תמיד, והצילני מיד
 אויבי ומרודפי, בשבתי בביתי ובכלבתי בדרךך. ותזכני בכל עת שאהיה מכה לנסע
 ולילך בדרךך על פי רצונך הטוב, שיהיה הלוכי ונסיעתי בקדשה ובטהרה גדולה
 ובמחשבות קדושות וטהורות, ואהיה נשמר מכל דבר רע. ותזכני ותעזרני שאזכה
 על-ידי נסיעותי לתקן את פגם האמונה, והגלות והטלטול שלי בדרךך יכפר על פגם
 האמונה שפגמתי לפניך אשר על-ידי זה גרמתי טלטול למעלה חס ושלום. אנא יהוה,
 עיניך הלא לאמונה, כל מצותיך אמונה שקר רדפוני עזרני. עזרני וחנני ותשפיע עלי
 אמונתך הקדושה מעתה ועד עולם, ולא יבוא עלי שום כפירה ובלבול בדעתי כלל,
 ותעזרני מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת ובלב שלם. וברחמיך הרבים
 תמחל ותכפר ותסלח אלוה סליחות חנון המרבה לסלח, על כל הפגמים שפגמתי
 באמונתך הקדושה, ותזכני לתקן בחיי כל הפגמים האלה, על כל מה שפגמתי
 באמונתך הקדושה מנעורי עד היום הזה, בין בגלגול זה בין בגלגול אחר, הכל אזכה
 לתקן בשלמות חיש קל מהרה, ואזכה מעתה לאמונה הקדושה באמת ובשלמות
 כרצונך הטוב:

ותרחם עליך ועל בניך הנעים ונדים בגלות גדול זה כמה מאות שנים, צאן נדח ואין
 מקבץ. והשכינה בכיכול עמקם בגלות, בצפור נודדת מן קנה כן איש נודד ממקומו,
 ובצוק העתים עמך ישראל נעים ונדים מטרפים ומבלבלים. מרא דעלמא בלא, ראה

עגנים ועמלם, וחמל על טלטולם, קבץ נדחינו מארבע כנפות הארץ, וקרב פזורינו מבין הגוים ונפוצותינו בנס מירכתי ארץ והביאנו לציון עירך ברנה, וזכני לילך ולנסע ולבוא לארץ ישראל בחיי חיש קל מהרה. ועזרני וזכני לעסק בתורתך הקדושה לשמה תמיד יומם ולילה. ותעזרני לעשות תשובה שלמה ולתקן מהרה בחיי את כל הפגמים שפגמתי נגדך על ידי חטא ועון הגדול של בטול תורה, אשר הייתי בטל מדברי תורה ימים ושנים הרבה. רחם עלי לתקן כל הפגמים האלה, וזכני מעתה לעסק בתורתך ובעבודתך לשמה תמיד באמת ובלב שלם, ולא אתן שנה לעיני ולעפעפי תנומה כי אם בתכלית המעוט וההכרח הגדול בשביל קיום הגוף. הצילני מפח יוקשים, הצילני כצבי מיד וכצפור מיד יקוש עזרני כי עליך נשענתי, כי כבר התחלת להושיעני הרבה ואין נאה לך לעזבני. עשה למענך ולמען הצדיקים אמתים קדושים אשר בארץ הקודש, אשר בזכותם לבד נשענתי ובכחם חסיתי:

ותעזרני שאהיה שלם באמונה ובבטחון בך תמיד, ולא אעשה שום פעלה ולא אעסק בשום עסק ולא אסע שום נסיעה בשביל פרנסה כלל, רק אזכה לידע ולהאמין בך באמונה שלמה ובבטחון חזק שאתה תכלכלני. ותזמין לי פרנסתי בשלמות בביתי בלי שום נסיעה וטלטול בעולם כלל, ובלי שום עשייה ועובדא ועסק כלל, וכל נסיעתי לאיזה דרך וכל עסקי ופעלתי לא יהיו כי אם לשמך ולעבודתך לבד באמת, וכרצונך אעשה, ולא אכונן בנסיעתי ועסקי שום תועלת עצמי כלל, כי הכל שלך, הנשמה שלך והגוף שלך, ובלעדיך לא ארים את ידי ואת רגלי לעשות שום עסק ושום נסיעה בעולם, כי אתה אלוהי רוחך טובה תנחני בארץ מישור. ותזמין לי פרנסתי מאתך לבד בהרחבה גדולה קדם שאצטרך לה, באפן שאוכל לעסק בתורתך ועבודתך תמיד, ולא יהיה לי שום בלבול חס ושלום על ידי טרדת הפרנסה כלל. ותפתח לנו אוצרך הטוב, ותתן המטר בעתו לברכה ולחיים ולשבע, ותשפיע שבע וזול בעולם ולא יצטרכו עמך ישראל זה לזה ולא לעם אחר. ותמשיך שלום בעולם, ויקים מקרא שכתוב, השם גבולך שלום חלב חטים ישביעך. ותהיה בעזרנו תמיד, באפן שנופה לבלות ימינו בטוב האמתית בטוב הנצחי, לעסק כל ימינו בתורה ועבודת יהוה באמת כרצונך הטוב, ולא נסור מדברי התורה ימין ושמאל. ותורני ותלמדני תמיד את הדרך אשר אלך בה ואת המעשה אשר אעשה. אל תעזבני יהוה אלהי אל תרחק ממני. חושה לעזרתי יהוה תשועתי:

תורה מא – רקודין

א. רקודין של מצוה כגון ששוקתה זין בשבת ויום טוב, או בחתנה של מצוה או בשארי סעודות מצוה, ושוקתה במדה, וכונתו לשמים לזכות לשמחת ישראל לשמח בהשם יתברך, אשר בחר בנו מכל העמים וכו', ונתעורר לשמחה על ידי זה עד שנמשך השמחה לתוך הרגלין, דהינו שמרקד מחמת שמחה,

על־ידי־זה מְגַרֵשׁ החיצונים הנִּצְחָזִין בְּרַגְלֵיךָ וּמִמֶּתִיק וּמִבְטֵל כָּל הַדֵּינִים, וְזוֹכֵה לְקַבֵּל כָּל הַפְּרָכוֹת. וְהַהֲתַלְהֵבוֹת הַזֹּאת שֶׁל הַרְקוּדִין הוּא: "אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לָהּ". אֲבָל מִי שֶׁמֵרְקֵד בְּהַתְּלַהֲבוֹת הַיָּצָר, הוּא בְּחִינַת: "אֵשׁ וָרֶחַ" (נִקְרָא י"א), וְהַיִּין שֶׁשֶׁתָּה הוּא בְּחִינַת יִין הַמְּשֻׁבֵּר, שֶׁמִּשָּׁם אֲחִיזַת הַחִיצוֹנִים חָס וְשָׁלוֹם:

ב. וְנִמְצָא שֶׁרְקוּדִין דִּקְדָּשָׁה מִמֶּתִיקִין הַדֵּינִים כְּמוֹ פְּדִיּוֹן נַפְשׁ שְׁעוֹשֶׂה הַצְּדִיק, שֶׁמִּנְחָה יָדִיו עַל הַמָּמוֹן הַנִּקְרָא עֲמוּדִים, הֵינּוּ רַגְלֵיךָ וְכְמוֹ שֶׁתּוֹב וְאֵת הַיָּקוּם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיכֶם וְדָרְשׁוּ חֲכָמֵינוּ וְלֹא זֶה מְמוֹנֵנוּ כִּי, בְּחִינַת דִּין, כִּי עֵקֶב גִּימַטְרִיָּא שְׁתֵּי פְעָמִים אֱלֻקִּים, וּמִמְשִׁיךְ לְתוֹכָן שְׂרֵשׁ הַדֵּינִים, בִּינָה, לְהַמְתִּיקָם שֶׁהוּא שֵׁם מ"ב בְּבִינָה. וְשֵׁלֶשׁ פְּעָמִים י"ד גִּימַטְרִיָּא מ"ב, שֶׁמִּמְשִׁיךְ יָד הַגְּדוּלָה וְיָד הַחֹזֶקָה וְיָד הַרַמָּה לְשֵׁם. וְשֵׁם מ"ב יֵשׁ בּוֹ שֶׁבַעַה שְׁמוֹת, וְכָל שֵׁם יֵשׁ בּוֹ שֵׁשׁ אוֹתִיּוֹת, וְיִכּוֹן לְהַמְשִׁיךְ אֶת הַוּוּן לְעֲמוּדִים הַנִּלְ, וְאֵזוּ נִקְרָא: וְוִי הַעֲמוּדִים וְחִשְׁקֵיהֶם כֶּסֶף (שְׁמוֹת כ"ג), שֶׁעַל־יָדֵי חִשּׁוּקָה וְהַתְּחַבְּרוֹת הַוּוּן עִם הַעֲמוּדִים נַעֲשֶׂה כֶּסֶף חֶסֶד וְנִמְתְּקִין הַדֵּינִים. וְעַל־כֵּן טוֹב לְאָדָם לְהַרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ לְתֵן בְּכָל פֶּעַם עַל פְּדִיּוֹן לְצַדִּיקִים וִירָאִים, כְּדֵי לְהַמְתִּיק וּלְבַטֵּל מִמֶּנּוּ כָּל הַדֵּינִים. הֵינּוּ אֲפֵלוּ כְּשֶׁאֵין לוֹ צָרָה חָס וְשָׁלוֹם, אֶף־עַל־פִּי כֵּן יִתֵּן בְּכָל עֵת עַל פְּדִיּוֹן, כְּדֵי לְהַמְתִּיק מִעַלְיוֹ הַדֵּינִים שֶׁלֹּא יָבֹוא לְיָדֵי צָרָה חָס וְשָׁלוֹם:

ג. גַּם עַל־יָדֵי מַלְוֵי גְרוֹנָם שֶׁל תְּלָמִידֵי־חֲכָמִים יִין, הוּא בְּחִינַת פְּדִיּוֹן וּמִמֶּתִיק הַדֵּינִים. וְכִי שְׂרֵשׁ הַגְּבוּרוֹת שֶׁבְּבִינָה לְבָא הוּא

בְּחִינַת יִין הַמְּשֻׁמֵּחַ וְהַתְּלָמִידֵי־חֲכָמִים הֵם בְּחִינַת עֲמוּדֵי עוֹלָם בְּחִינַת רַגְלֵיךָ כְּנִל, וְכִשְׁמַמְלֵא גְרוֹנָם יִין שֶׁהוּא בְּחִינַת בִּינָה עַל־יָדֵי־זֶה נִמְתְּקִין כָּל הַדֵּינִין. וְזֶה גַּם־כֵּן נִסּוּךְ יִין עַל־גְּבֵי הַמְּזֻבָּח, כִּי הַמְּזֻבָּח הוּא גַּם־כֵּן בְּחִינַת רַגְלֵיךָ (עַן פִּנִּים) בְּחִינַת דֵּינִים. וְעַל־יָדֵי נִסּוּךְ הַיִּין נִמְתְּקִין הַדֵּינִין. וְזֶהוּ: "הַרְוֵצָה לְנִסּוּךְ" וְזֶהוּ: "יִתֵּן לָךְ כְּלִבְבְּךָ", בְּחִינַת הַמְתַּקַּת הַדֵּינִין, אִימְתִי בְּאֲשֶׁר וְכָל עֲצָתְךָ יִמְלֵא, הֵינּוּ מַלְוֵי גְרוֹנָם שֶׁל תְּלָמִידֵי־חֲכָמִים הַנִּקְרָאִים עֲצוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וְנִהְיִין מִמֶּנּוּ עֲצָה". (אִמֵר הַמַּעֲתִיק: וְזֶהוּ שֶׁכְּתוּב מִקֶּדֶם יִזְכֹּר כָּל מְנַחֲתֶיךָ שֶׁכְּבָלָלָם הֵם גַּם־כֵּן הַנְּסָכִים עַן תּוֹסְפוֹת יוֹם טוֹב סוּף פָּרַק ד' דְּשִׁקְלִים) וְנִסּוּךְ צָרִיךְ לְהִיּוֹת יִין חֵי, כְּמוֹ שֶׁאִמֵר הַרַמְבַּ"ם, וְהַצְּדִיק נִקְרָא חֵי וְזֶהוּ וּמִצִּיּוֹן יִסְעֶדֶךָ, כִּי צִיּוֹן הוּא יְסוּד הַנִּקְרָא חֵי כִּידוּעַ, וְזֶה שֶׁכְּתוּב: "בְּגְבוּרוֹת יִשַׁע יִמִּינֵי שֶׁנִּמְתְּקִין הַדֵּינִים". וְזֶהוּ תְּלָמִידֵי חֲכָמִים מְרַבִּים שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, כִּי עַל־יָדֵי שְׁנוֹתָנִים לָהֶם פְּדִיּוֹן אוֹ עַל־יָדֵי מַלְוֵי גְרוֹנָם מִמְשִׁיךְ לְהַדֵּינִים שְׂרֵשׁ הַדֵּינִים שֶׁבְּבִינָה לְהַמְתִּיקוֹ, שֶׁהוּא שֵׁם שֶׁל מ"ב שֶׁבְּבִינָה וְחֵם ש"ע נְהוּרִין וְעַם ח' הַנִּרְתָּא גִּימַטְרִיָּא בְּשְׁלוֹם (עַן חֲמִים פָּרַק יג יד). וְזֶה פְּרוּשׁ: 'תְּלָמִידֵי־חֲכָמִים מְרַבִּים שְׁלוֹם בְּעוֹלָם', (בְּרֻכּוֹת ס"ד) שֶׁעַל יָדָם נִמְשָׁךְ שֵׁם מ"ב אוֹתִיּוֹת, שֶׁהֵם ש"ע נְהוּרִין הַמְּאִירִין, וְעַם ח' הַנִּרְתָּא גִּימַטְרִיָּא בְּשְׁלוֹם, בְּחִינַת בִּינָה (עַן חֲמִים פ"ו יג ויד). וְתְּלָמִיד־חֲכָם נִקְרָא נִצָּח וְהוּד, רַגְלֵיךָ, בְּחִינַת עֲמוּדֵי עוֹלָם בְּחִינַת עֲצוֹת כְּמוֹ: וְנִהְיִין מִמֶּנּוּ עֲצָה וְתוֹשִׁיחַ, (אֲבוֹת פ"ו) (עֲצוֹת גִּימַטְרִיָּא תְּלָמִיד־חֲכָם עִם הַאוֹתִיּוֹת). וְזֶהוּ: "יִתֵּן לָךְ כְּלִבְבְּךָ" (תְּהִלִּים כ, ה) אִימְתִי, בְּאֲשֶׁר "וְכָל עֲצָתְךָ יִמְלֵא" עַל־יָדֵי מַלְוֵי גְרוֹנָם שֶׁל תְּלָמִידֵי־חֲכָמִים יִין, בְּחִינַת בִּינָה בְּחִינַת יִין הַמְּשֻׁמֵּחַ כְּנִל, בְּבְחִינַת הַלֵב מִבִּין, בְּחִינַת כְּלִבְבְּךָ גִּימַטְרִיָּא בִּינִין עִם הַתְּבָחָה וְהַכּוֹלֵל וְיִחְשִׁיב כְּנִסְכָּים' (יוֹפָא ע"א) הַנִּקְרָאִים כָּל מְנַחֲתֶיךָ

(כְּלִשׁוֹן הַמְּשֻׁנָּה שִׁקְלִים פָּרַק ה').

תפלה לתורה מא

(מא) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתרחם עלי ותזכני להיות בשמחה תמיד, ואזכה להיות שמה תמיד בשמחה של מצוה, ואגיל ואשמח בך ובישועתך תמיד, על כל החסדים אשר עשית עמנו, אשר בחרת בנו מכל העמים ורוממתנו מכל הלשונות וקדשתנו במצותיך וקרבתנו מלכנו לעבודתך, ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת. ואזכה ברחמיך לזכר הטובה והחסד הגדול הזה תמיד, ולשמח בזה מאד תמיד בכל יום ובכל עת ובכל שעה, וביותר בשבתות וימים טובים. כי אין שיעור וערך לרבוי החסדים והטובות אשר אתה גומל עמי בכל עת, מה רב טובך אשר עשית עמי, מה אשיב ליהוה כל תגמולוהי עלי. אלו כל הימים דיו וכל אנשים קלמוסין ובני אדם לבלרים ולשונות מקלסים, לא יספיקו לבאר ולספר אחת מני אלה ורובות רבוי הטובות והחסדים וההצלחות והישועות הגדולות והנוראות, נסים רבים ונפלאות, פלאי פלאי פלאות, אשר הפליא חסדו עמנו אדון הצבאות, אשר הציל נפשנו מכל התלאות וההרפתקאות רבות עשית אתה יהוה אלהי נפלאותיך ומחשבותיך אלינו אין ערך אליך אגידה ואדברה עצמו מספר. על-כן בודאי חובה עלי בכל עת לזכר טובותיך וחסדיך התמידיות והמתחדשות עלי בכל עת תמיד, ולשמח בישועתך תמיד. נא אב הרחמן, עזרני וזכני שאהיה בשמחה תמיד, ואזכה לעורר עצמי תמיד לשמחה גדולה, בפרט בשבתות וימים טובים. ואזכה שיתלהב לבי מאד מאד על-ידי השמחה דקדשה בהתלהבות הלב ובהתעוררות גדול, ובתשוקה וחשקה והפצה והמדה גדולה לשמך ולעבודתך באמת ובאמונה בקדשה ובטהרה גדולה, עד שימשך התלהבות הלב לתוך רגלי, עד שאזכה להרים את רגלי בשמחה גדולה, ואזכה לרקודין דקדשה בשמחה גדולה, ובפרט בשבתות וימים טובים, וימים שעשית בהם נסים לישראל. ותצילני משכרות תמיד, ותשמרני ותצילני ברחמיך מנין המשכר ומהתלהבות הלב ורקודין הנמשכין מהסמרא אחרא חס ושלום, ולא יהיה לי שום התלהבות היצר לשום תאוה כלל, ותזכני לנין המשמח אלהים ואנשים. ובכל עת שיהיה ההכרח לשנות זין ושכר בשבתות וימים טובים ובכוס של ברכה, תזכני שתהיה שתיתי בצמצום גדול רק כדי להרחיב דעתי בקדשה גדולה ולבוא לשמחה של מצוה, לשמחה אמיתית דקדשה על-ידי-זה, להתלהבות הלב דקדשה, שיתלהב לבי בקדשה גדולה לשמך ולעבודתך באמת כרצונך הטוב. ותשמרני ותצילני ברחמיך משתייה מרבה, ולא אבוא לידי שכרות לעולם. חוס ורחם עלי וזכני שיהיה לי כח לעורר שרש זין המשמח, כמו שכתוב, וזין ישמח לבב אנוש. ותשמח את לבבי תמיד בקדשה גדולה באמת עד שאזכה לרקודין דקדשה. ועל-ידי הרקודין בהתלהבות הלב דקדשה על-ידי זין המשמח, אזכה ברחמיך להמתיק ולבטל כל הדינים הנאחזין בעקבים וברגלין, ותתן לנו כח לבטלם ולשברם ולהמתיקם, ויתבטלו כל הדינים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל מעתה ועד עולם. ותמשיך עלינו ברחמיך שרש

תפלה לתורה מא

הבכורה והבכרה, ויקים בנו מקרא שכתוב, בני בכורי ישראל. ונאמר, אף אני בכור
אתנהו עליון למלכי ארץ. ותמשיך עלינו שפע טובה ובכרה ורחמים וחיים ושלוש וכל
טוב תמיד, ותמשיך שלום בעולם, ותבטל כל מיני מחלקת מן העולם:

ותזבני לתן תמיד מעות על פדיון לצדיקי הדור האמתיים, ותעורר ברחמיך שרש
הימים הקדושים שביניהם שהם, יד הגדולה, ויד החזקה, ויד הרמה. ותעורר ברחמיך
שם של מב שהוא, אגא בכח גדלת ימינך תתיר צרורה. קבל רנת עמך שגבנו מהרנו
נורא. נא גבור דורשי יחודך בכבת שמרם. ברכם מהרם רחמי צדקתך תמיד גמלם.
חסין קדוש ברב טובך נהל עדתך. יחיד גאה לעמך פנה זוכרי קדשתך. שועתנו
קבל ושמע צעקתנו יודע תעלומות. ובזכות כל השבעה שמות שכל אחד של ששה
אותיות המצרפים בתפלה זו בראשי תבות שהוא שם של מב, על-ידי-זה ימתקו
הדינים בשרשן. ותעורר ברחמיך, רחמים העליונים מאור הפנים, ותעורר שע נהורין
של הפנים העליונים וחית חורתא שהם מספר בשלוש, ועל-ידי-זה תמתיק ותבטל כל
הדינים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל תמיד לעולם ועד, ותמשיך ותחבר ותקשר
הווין של השבעה שמות אלו עם העמודים, ויתחברו ויתקשרו יחד בסוד ווי העמודים
וחשקיהם כסף, ועל-ידי-זה יהיה נמשך עלינו החסד העליון שהוא סוד הכסף הפהור
והקדוש, ועל-ידי-זה יתבטלו כל הדינים מעלינו ומעל זרענו ומעל כל זרע עמך ישראל
לעולם, ותשלח רפואה שלמה לחולי עמך (ובפרט לפלוגי בן פלוגית וכו'), אל נא רפא נא לו,
והעלה ארוכה ומרפא לכל תחלואיהם ולכל מכאוביהם, ותשיבם לאיתניהם בקרוב,
ותשלח להם מהרה רפואה שלמה מן השמים, רפואת הנפש ורפואת הגוף, כי אל
מלך רופא נאמן ורחמן אתה. ותרחם עלינו ותעזר לנו ותקדשנו בקדשתך העליונה,
ותזבני ברחמיך ותתן לנו כח מאתך שיהיה לאל ידנו גם כן לעשות פדיון להמתיק
דינים מכל ישראל בכלליות ובפרטיות, ולהמשיך חסד לכל הצריכים חסד על-ידי
שאקבל כסף הפדיון לתוך ידי, או על-ידי שתית יין המשמח בקדשה גדולה, ואזכה
להרים ידי ורגלי ליהוה אל עליון קנה שמים וארץ באמת ובאמונה שלמה ובהתלהבות
הלב דקדשה, בשמחה גדולה ברצונך הטוב. ותמשיך עלי השמירה העליונה הנמשך
מחשמל העליון, ותטהר אותי ואת לבושי ובגדי בגשמיות וברוחניות, ותשמר צאתי
ובואי לחיים טובים ולשלום מעתה ועד עולם:

ותזבני ברחמיך שאזכה למלאת גרונם של תלמידי חכמים אמתיים יין המשמח,
ואזכה שיבואו לשמחה גדולה על ידי, ותעזר לי ותושיעני ותרחיב את ידי שאזכה
לתן לתלמידי חכמים וצדיקים אמתיים מעות הרבה על פדיון נפשי ונפש בני ובנותי
וכל יוצאי חלצי בתוך נפשות כלליות עמך ישראל, עד שזוכה ברחמיך שיהיו נמתקין
כל הדינים בשרשן ויתגבר מדת החסד על מדת הדין. ותעורר ברחמיך החסד העליון
עלינו, ומשם יהיו נמשכין עלינו חסדים טובים תמיד וצדקה ובכרה ורחמים וחיים
ושלוש, וטוב יהיה בעיניך לברכנו ולברך את כל עמך ישראל בכל עת ובכל שעה

תורה מב – וירא בצר להם

בשלומוך הטוב. ויתרבה השלום בעולם ויקים מקרא שכתוב, וכל בניך למודי יהיה ורב שלום בניך. שלום רב לאוהבי תורתך ואין למו מכשול. וראה בנים לבניך שלום על ישראל. יהי שלום בחילך שלוחה בארמנותיך. למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך. למען בית יהוה אלהינו אבקשה טוב לך. יהוה עז לעמו יתן יהוה יברך את עמו בשלום:

תורה מב – וירא בצר להם

א. על-ידי נגינה נמתקין הדינים, כי קול הנגינה הוא תלת גוננין דקשת שיש בקול, איש ומים ורוח, שהם שלשה אבות והם שלשה גוננין דנהירין לבושין דשכינתא, שהיא הקשת (והרמקדוש חלק ג' סי' ו' חגיגה ס"ו), ותלת גוננין דקשת הם האבות. וכשהיא מתלבשת בלבושין דנהירין, אזי נתקיים: "וראיתיה לזכר ברית עולם" (בראשית מ, מז), ואז: "וחמת המלך שככה" (אסתר ג, י). ומי שמנגן אותיות התפלה שהיא השכינה, כמו שכתוב: "אדני שפתי תפתח" (תהלים נא, י), שהדבור הוא שם אדני ונקרא קשת לשון בקשה, כמו שפרש רש"י: 'בחרבי ובקשתי' (בראשית מז, כב), ועל-ידי קול הנגינה שהיא בבחירות וזכות גדול, אז מלביש השכינה הינו האותיות, בלבושין דנהירין, והקדוש-ברוך-הוא רואה אותה, אזי: "וחמת המלך שככה". וזה שפרש רש"י: "בשמעו את רנתם" (תהלים ק, מד), בזכות האבות הינו כנ"ל, שהלבושין דשכינתא הם בזכות ובהירות אזי: "וינחם רב חסדיו", ונמתקין הדינים:

ב. גם על-ידי שעושין לבוש נאה להצדיק נעשין התקונים הנ"ל:

ד. וגם על-ידי תקיעת שופר בראש השנה נמתקין הדינים, כי תקיעה שברים תרועה הם האבות, וסימנך קשת הינו תקיעה וכו'. והם שלשה שמות היחוד "ה' אלקינו ה'", שהם י"ד (ארבע-עשרה) אותיות בחינת הגוננין הנ"ל, בחינת י"ד דשדי, והאבות שלשה ענפי האילן, שהם שי"ן משם שדי. וזהו פרוש: "והיה שדי בצריך" (איוב כב, כח) (וען כל זה ב"חרי הקדוש" חלק ג' ר"ל ר"ל) (וען בזה

ב"לקוטי תלכות" תלכות תוקת מפלגלין חלקה ח):

ג. גם על-ידי אמונת חכמים, שמאמין שכל דבריהם ומעשיהם אינו פשוט, ויש

תפלה לתורה מב

תפלה לתורה מב

(מב) שמעו אלהים רנתי הקשיבה תפילתי. עזרני יהוה אלהי, שאזכה להתפלל בכונה גדולה ובשמחה רבה והתעוררות הלב באמת. ותפני ברחמיך הרבים ותעזרני לסדר תפילתי לפניך בקול גילה ורגז, ואזכה לנגן אותיות התפלה, וקול הנגינה יהיה יפה ונך וצח בזכות ובבהירות גדול, עד שאזכה להלביש את שכינת עזך בלבושין דנהירין, ועל ידי זה תמלא רחמים על עמך ישראל ותראה בצרותינו ועניינו ועמלנו ודחקנו בגוף ונפש וממוז, ותשיב חמתך מאתנו, ויקים מקרא שכתוב, וראיתיה לזכר ברית עולם. ותזכר ברית אבותינו אברהם יצחק יעקב, ותרחם עלינו בזכותם, ותאזין תפילתנו ותקשיב שועתנו ויראה לפניך רנונו, ויקים מקרא שכתוב, וירא בצר להם בשמעו את רנתם. ותמתיק ותבטל מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל כל הדינים שבעולם, ותמשיך עלינו שפע טובה וברכה ורחמים וחיים ושלום וכל טוב, ותגמלנו חסדים טובים תמיד. ובכן תזכנו ברחמיך הרבים ותשפיע עלינו אמונתך הקדושה, ותזכנו לאמונת חכמים בתכלית השלמות, ואזכה להאמין בחכמים וצדיקים אמתיים שכל דבריהם ומעשיהם אינו פשוט אלא יש בהם רזון, ואזכה על ידי זה לאנהרא למטרוניתא ולהפשיט מנה לבושין דקדרנותא דפשטין, ולהלביש אותה בלבושין דנהירין דאנון רזין דאורייתא, ועל ידי זה אזכה להמתיק ולבטל כל הדינים מעלינו ומעל כל עמך ישראל מעתה ועד עולם:

לראש השנה

ועזרני והושיעני שאזכה להלביש ערמים, לכסות ולהלביש עניים טובים והגונים, ותזכני ותעזרני שאזכה לעשות לבושים נאים לצדיקים אמתיים. וזכנו ברחמיך לשמע קול שופר בראש השנה מתקוע הגזן וכשר וירא אלהים מרבים, ויעלה לפניך קול התקיעה והשברים והתרועה, ויעוררו את זכות אבותינו אברהם יצחק ויעקב, ותביט בזכותם, ועל ידי זה תשכח ותמתיק ותבטל חמתך מעלינו ותשיב אלינו ותאיר פניך בנו. אבינו מלכנו, חוס וחמל עלינו ועזרנו לבוא לכל מה שבקשנו מלפניך, עזרני עזרני חנני חנני, כי עליך לבד נשענת, אנא יהוה הושיעה נא אנא יהוה הצליחה נא. הצליחה נא לעבדך מהיום, ועזרני וזכני לדלג ולקפץ על כל הבלי עולם הזה ותאזנתיו חיש קל מהרה. ואזכה להתקשר אליך באמת בקשר אמין וחזק, ולהתדבק בעבודתך תמיד יומם ולילה. עשה למען שמך עשה למען ימינך, כי צרכינו המה מרבים ודעתנו קצרה לבאר ולפרש, וכל דבר גדול וקטן שאנחנו צריכים בעבודת יהוה, לא יספיקו ימינו לבאר ולפרש את עצם רבוי המניעות והעכובים שיש על זה, ולא יספיקו כל ימינו לבקש ולחנן ולהעתיר ולהפציר אותך על זה שתזכנו לשבר כל המניעות ולזכות להוציא מוכח אל הפעל. כי אני יודע באמת שאני רחוק מכל הדברים שבקדשה בעונותי הרבים, אך עליך לבד נשענתי, ועיני תלויות לרחמיך בכל עת ובכל רגע ורגע, דלו עיני למרום יהוה עשקה לי ערבני. ערב עבדך לטוב אל יעשקוני ידים. עזרני

בזכות אבותינו ובזכות כל הצדיקים אמתיים, בזכותם לכד נשענתי ובהם חסיתי, שכמו שאני רחוק מכל הדברים שבקדשה, כן תחנני ברחמיך ותקדשני בקדשתך העליונה, ותעזרני ותזכני להגיע מהרה לכל הדברים שבקדשה, שאזכה לסור מרע לנמרי באמת, ואזכה תמיד לעשות מצות הרבה בכל יום ויום לעסק בתורה ובתפלה ובגמילות חסדים תמיד כל ימי חיי. ותזכני ברחמיך הרבים שאזכה לדעת ולבון לעסק ביותר בהמצוה השייכה לשרש נשמת, ונפשי תהיה נמשכת ביותר אחר אותה המצוה השייכה לשרשי העליון, ואזכה להרבות במצוה זו תמיד בכל עת, באפן שאזכה לתקן בחיי את כל אשר שחתתי. ותמלא רחמים עלי תמיד ותשכח חמתך מאתי, ואל תעשה עמי כחטאי ואל תדינני כמפעלי. שובנו אלהי ישענו והפר בעסק עמנו. הראנו יהוה חסדך וישעך תתן לנו. קומה עזרתה לנו ופדנו למען חסדך. אל תסתר פניך ממני ביום צר לי הטה אלי אזנך ביום אקרא מהר ענני. ואני אשיר ערך וארגן לבקר חסדך כי היית משגב לי ומנוס ביום צר לי. אלהים שיר חדש אשירה לך בנבל עשור אזמרה לך. אשירה ליהוה בחיי אזמרה לאלהי בעודי. עזי אליך אזמרה כי אלהים משגבני אלהי חסדי:

תורה מג - להתרחק מדבורים של רשע

כ"א ע"ב, הוליד אוריים ארסיים של נאוף במדין, כמו שכתוב (במדבר לא, מו): "הן הנזה היו לבני ישראל בדבר בלעם". 'בדבר' דיקא, על ידי דבריו שהוא התגלות הדעת שלו. וכשבאו ממלחמת מדין כתיב: 'ונקרב את קרבן ה' וגו' לכפר על נפשותינו לפני ה' (שם), ודרשו חכמינו זכרונם לברכה: 'אם מידי עברה יצאנו מידי הרהור לא יצאנו' (שבת ס"ד):

דע שבדבורים של רשע שהוא בר דעת מולידים נאוף בהשומע. וצריך לזהר מלשמע דבוריו, כי הם דבורים ארסיים של נאוף, שמדבר ומוציא מפיו הקלים ואוריים ארסיים של נאוף, והשומע דבוריו ונושם נשימות מכנים בגופו אלו האוריים. ולפיכך בבלעם שהוא דעת הקלפה, שהיה דגמת דעת דקדשה כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: 'באמות העולם קם כמשה ומנו בלעם' (תריסקדוש

תפלה לתורה מג

(מג) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתהיה בעזרנו ותשמרנו ברחמיך הרבים, ותרחיקנו מלהתחבר עם רשעים, ותשמר אותי שלא יהיה נשמע לאזני לעולם דבורים של רשעים שהם בני דעה, אשר דבוריהם הם אוריים ארסיים של נאוף ומולידים נאוף בהשומע דבריהם. אנא יהוה, רחם עלי ותרחיקני מדבורים אלו, כי אתה ידעת כי בשר ודם אנכי, ואי אפשר לי בעצמי להיות נשמר מהם, וגם כי

בער אנכי מאיש ואיני יודע להבחין ולידע מי הוא הצדיק ומי הוא הרשע להתרחק ממנו. על־כן עליך אני משליך את יחבי, שאתה תשמרני ברחמיך הרבים ותרחיקני מן הרשעים, ולא אדבר עמהם לעולם ולא אשמע דבריהם בשום פעם. ואפלו כשיהיה ההכרח לדבר עמם, תגן בעדי בכחך הגדול ותפרם עלי סבת שלומך ותסתירני בצל כנפיך, באפן שאזכה להנצל מארס דבריהם, ותשמרני ותצילני שלא יכנס בי ארסיהם וחציהם, ולא יזיקו לי פגם דבריהם, ותקדשני בקדשתך העליונה:

לוי אדר הילולא דמשה רבנו עליו השלום

ותצפני ברחמיך הרבים לשמירת הברית באמת, ותחמל עלינו ותהיה עמנו תמיד. ובחסדך הגדול תושיענו ותעזרנו ותכניע ותשבר ותעקר ותבטל קלפת בלעם הרשע מן העולם שהוא פגם תאות נאוף, ותמשיך עלינו ועל כל עמך ישראל קדשת ופרישות משה רבנו עליו השלום, וקדשת כל הצדיקים האמתיים שומרי הברית באמת, בזכותם תחינו ותושיענו שזוכה גם כן להיות שומרי הברית באמת. ותשמרנו ותצילנו מעתה מכל מיני פגם הברית ומכל מיני הרהורים רעים ומכל מיני בלבולים וערבוב הדעת, ותזכנו לקדשת הברית ולקדשת הדעת בתכלית השלמות באמת:

ותרחם עלינו ותצילנו תמיד מן הפגם ומן הקפדות, ונזכה להיות טוב לכל תמיד, ולא יהיה בלבנו שום פעם וקפדא ושום קנטור בעולם כלל, ותקרבונו לעבודתך באמת. ונזכה להתקשר באמת לצדיקים אמתיים ואל התורה הקדושה ולהשם יתברך באמת ובתמימות ובאמונה שלמה, בהתקשרות אמיץ וחזק לעולמי עד ולנצח נצחים. טהור עינים מראות ברע קדשנו וטהרנו מכל מיני טמאות וזממות, ובפרט מפגם זממת תאות נאוף. הצילני מטיט ואל אטבעה אנצלה משונאי וממעמקי מים, העילני מבור שאון מטיט היון, הצילני מפגם הדעת, הצילני מלטני פדני מהרהורים רעים ממחשבות רעות, עזרני כי עליך נשענתי, כי אין לי על מי להשען כי אם על אבי שבשמים. וקום בי מקרא שכתוב, וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם ומכל גוליתכם אטהר אתכם. אל תעזבני יהוה אלהי אל תרחק ממני. חושב לעזרתי יהוה תשועתי. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה מד – מחיאת כפים בתפלה

כף, בזה נתעוררין העשרים ושמונה אתון הנ"ל, על־ידי זה יש כח בידנו לטהר אויר ארץ העמים, ולגרש אויר הטמא. כי חוזר ארצם תחת ממשלת הקדוש־ברוך־הוא שבידו לתת לכל מי שירצה, ונטהר אויר המקום שמתפלל שם איש

א. מה שמבין כף אל כף בשעת התפלה, כי עשרים ושמונה פרקי דידים הם בחינת עשרים ושמונה אתון דמעשה בראשית, שהכל נברא בהם, ונקראין: "כח מעשיו הגיד לעמו, לתת להם נחלת גוים" (תהלים קיא, ו), וכשאנו מוחיין כף אל

ויש לו אלקים ונתבטל מחשבות עבודה זרה וכפירות הנקראים כנגד האמונה שהיא תפלה, בחינת ידיו אמונה, תרגום אונקלוס פרישן בצלו. ותקונם על-ידי תמידין, על-ידי ארץ ישראל, על-ידי מחיאת כף כנ"ל:

ה. פרוש אחר: תמידים הם כבשים בחינת "וכבשים ללבושך" (משלי כו, כו), ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, שהם כבשי דרחמנא (הגייה י"ג), שעל-ידי תפלה נתגלה סודות התורה:

ו. פרוש אחר: תפלה כנגד, הינו המחשבות זרות שהם כנגד, ונקראים מבול שהם מבלבלין התפלה. ותקונו שיתן צדקה לארץ-ישראל, ועל-ידי זה הוא נכלל באוירא דארץ-ישראל, שעליה אמרו חכמינו זכרונם לברכה: 'שלא ירדה מבול לארץ-ישראל' (נבחים ק"ג), וזהו: תמידין תקנום, תקונם ארץ-ישראל. וגם על-ידי זה נזדבד מחו, הינו מחשבתו, כי אוירא דארץ-ישראל מחכים' (בבא בתרא קנ"ח). וזהו: "וראיתיה" הינו ארץ ישראל, על-ידי זה נתעורר ונתתקן ברית עולם, בחינת שמונה עשרה ברכאן דצלותא, בחינת צדיק ח"י עלמין:

הישראל, ושואב האויר הקדוש כמו בארץ-ישראל, נמצא על-ידי זה התפלה היא באוירא דארץ-ישראל:

ב. ועל-בן צריך לקבע מקום לתפלתו, כי אפלו בשעומד להתפלל במקום שהתפלל צדיק, אף-על-פי-כן קשה לו מאד להתפלל שם כי אינו מרגל באוירא של מקום, וכל שבן להפך:

ג. וזה פרוש: "תפלות כנגד תמידין תקנום" (ברכות כ"ו), הינו שצריך לראות שיתפלל תפלתו באוירא דארץ-ישראל, דהינו תקון מחשבות זרות שבתפלה, שהם בחינת תפלות כנגד, שתקונם על-ידי בחינת ארץ-ישראל, שכתוב בה: "תמיד עיני ה' אלקיך בה" (דברים יא, יג):

ד. וזה פרוש: "וכיד הנביאים אדמה" (הושע י"ב יא), על-ידי מחיאת כף על-ידי הידים, הדבורים נדברים באדמת קדש. נביאים לשון דבור (כמו שפרש רש"י שמות ז, ועין ארחתיים סימן קי"ב סי' ג כס"ז ב"ח). גם נתבטל הרג ואבדון מהעולם, (ועין לקמן סימן מ"ו) בבחינת: "ונתתי שלום בארץ וכו' וחרב לא תעבר בארצכם" (ויקרא כו, ח). ועל-ידי המחאת כפים התפלה היא באוירא דארץ-ישראל, והוא דר באוירא דארץ-ישראל,

(תפלה לתורה מד עין אחרי תורה מו).

תורה מה – מחיאת כפים בתפלה

להפך, נתהווה בחינת מ"י, גימטריא חמשים שערי בינה בחינת יובל. פי חמש פעמים חמש גימטריא עשרים וחמש, ושתי פעמים עשרים וחמש

על-ידי מחיאת כפים בתפלה נתעוררים כנפי הראה שמשם נתהווה הדבור, ועל-ידי המחיאת כף חמש אצבעות ימין בחמשה שבשמאל, וכן

תּוֹרָה מוֹ – נִפְשֵׁי בְּכַפֵּי תַמִּיד

גִּימְטְרִיא חֲמִשִּׁים, בְּחִינַת חֲמִשִּׁים
פְּעָמִים יִצְיָאָת מִצָּרִים שְׁנוֹכַר בְּתוֹרָה,
שְׁעַל־יָדֵי בְּחִינַת יוֹבֵל יִצְאָנוּ מִמִּצְרַיִם.
וְשֵׁם הָיָה הַדְּבוּר בְּגִלּוֹת, וְעַל־יָדֵי

הַנְּאוּלָּה (גִּימְטְרִיא מִי) נִתְהוּהָ בְּחִינַת פֶּה
וְדְבוּר, בְּחִינַת: "מִי שֵׁם פֶּה" (שְׁמוֹת ד', יא),
וְהִפָּה מִקְבֵּל הַדְּבוּרִים לְתוֹכוֹ מִכַּנְפֵי
הַרְאָה:

(תּפִּלָּה לְתוֹרָה מִה עֵינֵי אַחֲרֵי תוֹרָה מוֹ).

תּוֹרָה מוֹ – נִפְשֵׁי בְּכַפֵּי תַמִּיד

אֱלֹקִים בְּכַפּוֹ כַּנְּל, בְּשִׁמְכָה כַּף אֶל כַּף,
בְּחִינַת: "נִפְשֵׁי בְּכַפֵּי תַמִּיד" (תְּהִלִּים ק"ט קט),
נִפְשֵׁי, בְּחִינַת תּפִּלָּה וְדְבוּר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(שִׁיר הַשִּׁירִים ה' ו'): "נִפְשֵׁי יִצְאָה בְּדְבוּרֵי", וְעַל־
יָדֵי־זוֹה: "וְתוֹרַתְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי" רֵאשִׁי־
תְּבוֹת שֵׁל"ו, גִּימְטְרִיא שְׁלֹשׁ הַיּוֹת
וְשֹׁלֶשׁ אֱלֹקִים, הֵינּוּ הַמִּתְקַת הַדִּינִים
בְּחִינַת מַחֲזִין דְּקַטְנוֹת, שְׁמִשָּׁם הַשִּׁכְחָה,
וְכֹא לְמַחֲזִין דְּגִדְלוֹת בְּחִינַת זְכָרוֹן וְדְבוּר
הַתְּגִלוֹת הַמַּחֲזִין. וְעַל־כֵּן בְּשַׁעַת הַתּפִּלָּה
יִודַע אִם הוּא בְּמַחֲזִין דְּקַטְנוֹת אוֹ דְּגִדְלוֹת:

ה. גַּם עַל־יָדֵי־זוֹה מְבַטֵּל הַמַּחְלָקָת, כִּי
כֻלָּם נִמְשָׁכִים מִבְּחִינַת קֶרַח בְּחִינַת הַשֶּׁדֶךְ
(גִּימְטְרִיא בְּקֶרַח) בְּחִינַת שְׁמֵאֵלָא, עַל אַחֲרָן
בְּחִינַת אוֹר בְּחִינַת יָמִין. וְעַל־יָדֵי מַחֲיָאָת
כַּף נִכְלָלִים זֶה בְּזֶה וְנַעֲשִׂים אַחְדוּת. וְזוֹה
פְּרוּשׁ: "כָּל הַעֲמִים תִּקְעוּ כָף" (תְּהִלִּים מו, ב),
'לְשׁוֹן הַתְּחִבְרוּת' (כַּפְרוּשׁ רִשִׁי שָׁם):

א. מַחֲיָאָת כַּפִּים בְּתּפִּלָּה זֶה בְּחִינַת
זוּוּג נְתִינַת הַמִּטָּה בֵּין צָפוֹן לְדָרוֹם (בְּרִבּוֹת
ה), שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁתֵּי יָדַיִם (וְעֵינֵי לְעֵיל סִימָן ט'),
שְׁעַל־יָדֵי תּפִּלָּה כְּרֵאוֹי זוֹכָה לְזוּוּג וּלְפִרְנָסָה):

ב. גַּם עַל־יָדֵי־זוֹה נִמְתַּקֵּין הַדִּינִים, כִּי
הַיָּמִין יָד הַגְּדוּלָּה, וְהַשְּׂמָאל יָד הַחֲזָקָה,
וּבְשַׁעַת הַכָּאָה שְׁנֵתְחַבְּרִים יַחַד זֶה
בְּחִינַת יָד רַמָּה, וְהֵם בְּחִינַת שְׁלֹשׁ יָדַיִם
בְּחִינַת שְׁלֹשׁ הַיּוֹת. כִּי יָד הוּא בְּחִינַת
הוֹי"ה, עֶשֶׂר אוֹתוֹת בְּמִלּוֹי וְאַרְבַּע
אוֹתוֹת פְּשוּט, נִגְדַּ אַרְבַּע־עֶשְׂרֵה פְּרָקִין
שֶׁכָּבֵל אַחַד, וְעַל־יָדֵי שְׁלֹשׁ הַיָּדַיִם שֶׁהֵם
שְׁלֹשׁ הַיּוֹת, נִמְתַּקֵּין הַשְּׁלֹשׁ אֱלֹקִים
שֶׁהֵם הַדִּינִים, בְּחִינַת הַדְּבוּרִים הַיּוֹצֵאִים
מִהַגְּרוֹן, שֶׁהֵם גִּימְטְרִיא שְׁלֹשׁ פְּעָמִים
אֱלֹקִים:

ג. גַּם עַל־יָדֵי־זוֹה נִצּוּלִין מִשִּׁכְחָה וְזוֹכִין
לְזְכוּרוֹן, כִּי מִמְתִּיק אֶת הַדִּינִים בְּחִינַת

תּפִּלָּה לְתוֹרָה מוֹ-מַחֲמוֹ

(מִדָּ) יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי
יַעֲקֹב, שֶׁתּוֹכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנו תַּמִּיד, שְׁנוֹכָה לְהַתְּפַלֵּל תּפִּלְתָּנוּ
לְפָנֶיךָ בְּכָל לַב וְנִפְשׁ, בְּכוֹנֵה גְדוּלָּה וְעִצּוּמָה, בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה בְּאֵמֶת וּבְאִמוּנָה
שְׁלֵמָה, וּבִירְאָה וּבְאַהֲבָה וּבְמַחֲשָׁבָה זָכָה וְנִכּוֹנָה. וְתַצִּילֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ מִכָּל מִינֵי
מַחֲשָׁבוֹת זְרוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, וְתַנְפְּנוּ וְתוֹשִׁיעֵנו שֶׁתְּהִיָּה תּפִּלְתָּנוּ תַּמִּיד עַל אֲדַמַּת קִדְשׁ,
שְׁנוֹכָה לְקִדְשׁ הַמָּקוֹם שְׁאֵנוּ עוֹמְדִים עָלָיו לְהַתְּפַלֵּל בְּקִדְשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְתַעֲזָרְנוּ אֶת

לְבָבִי בְשַׁעַת הַתַּפְלָה, וְאִזְכָּה לְהַתְפַּלֵּל בְּהִתְעוֹרְרוֹת גְּדוֹל וְנוֹרָא עַד אֲשֶׁר יִתְעוֹרְרוּ יָדַי בְּשַׁעַת הַתַּפְלָה, וְאִזְכָּה לְהָרִים יָדַי לַיהוָה וּלְהַכּוֹת כַּף אֶל כַּף בְּהִתְלַהּבוֹת גְּדוֹל בְּשַׁעַת הַתַּפְלָה, בְּשִׂמְחָה רַבָּה וּבְהִתְעוֹרְרוֹת נִפְלָא לְשִׁמְךָ לְכַד בְּאַמֶּת. וְעַל־יָדַי הַמְּחַאֵת כַּף אֶל כַּף אִזְכָּה שְׂוִתְעוֹרְרוּ כַח יָדָיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהֵם כ"ח פְּרָקִין דְּיָדַיִם הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁהֵם כ"ח אֲתוֹן שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית, וְעַל־יָדַיִזְה נִזְכָּה לְטַהַר וּלְזַכֵּךְ אֶת אֹוִיר הַמְּקוֹם שֶׁאֲנוּ מִתְפַּלְלִים בּוֹ בְּבַחֲנֵת אֹוִירָא דְאַרְצָא יִשְׂרָאֵל מִחֲבִים שֶׁהוּא אֹוִיר הַקְּדוֹשׁ, לְגַרֵשׁ אֹוִיר הַטָּמֵא שֶׁל חוּץ לְאַרְצָא, וּלְהַמְשִׁיךְ אֶל הַמְּקוֹם שֶׁאֲנוּ עוֹמְדִים עָלָיו לְהַתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ, אֹוִיר הַקְּדוֹשׁ שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כִּי הַכֹּל שְׁלֶךָ, וּבִכְחָד בְּרֵאתָ עוֹלָמְךָ בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, בְּכ"ח פְּרָקִין דְּיָדַיִם הַקְּדוֹשִׁים שֶׁהֵם כ"ח אֲתוֹן דְּמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית, כְּמוֹ שִׁכְתוּב, אַף יָדַי יִסְדָּה אֶרֶץ וּיְמִינִי טַפְחָה שָׁמַיִם. וּבְכַתִּיב, בְּדַבַּר יְהוָה שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיו כָּל צִבְאָם וּבְרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב נָתַתְּ כַח לְיִשְׂרָאֵל עִמָּךְ לְכַבֵּשׁ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִיַּד הַשְּׂבָעָה עִמָּמִין, וּלְטַהַר אֶת הָאֶרֶץ לְגַרֵשׁ מִשָּׁם אֹוִיר הַטָּמֵא שֶׁל הָעַמִּים וּלְהַמְשִׁיךְ לְשָׁם אֹוִיר הַקְּדוֹשׁ, לְקַדֵּשׁ הָאֶרֶץ בְּקִדְשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שִׁכְתוּב, כַּח מַעֲשִׂיו הַגִּיד לַעֲמוֹ לָתֵת לָהֶם נַחֲלַת גּוֹיִם. כֵּן בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תּוֹכְנֵנו וְתַחֲנֵנוּ וְתַאֲמִצְנוּ וְתַתֵּן לָנוּ כַח וּנְבֹרָה מֵאַתָּה, שְׁנוֹזְכָה בְּכָל מְקוֹם שֶׁנַּעֲמֵד שָׁם לְהַתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ, לְטַהַר אֶת הַמְּקוֹם הַהוּא עַל־יָדַי מְחַאֵת כַּפַּיִם, לְעוֹרֵר עַל־יָדַיִזְה כַּח מַעֲשִׂיךָ, וּלְהַמְשִׁיךְ לְשָׁם אֹוִיר הַקְּדוֹשׁ שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּלְגַרֵשׁ מִשָּׁם אֹוִיר הַטָּמֵא שֶׁל חוּץ לְאַרְצָא. וְעַל־יָדַיִזְה נִזְכָּה לְזַכֵּךְ אֶת תַּפְלָתְנוּ וּלְטַהַר מִכָּל מִינֵי מַחֲשָׁבוֹת זָרוֹת, וּמִכָּל הַרְהוּרֵי עֲבוּדָה זָרָה וּכְפִירוֹת, מִכָּל־תְּצִילֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחַסְדֶיךָ הַגְּדוֹלִים. וְתַזְכְּנוּ לְתַתְּ צְדָקָה לְאַרְצָא יִשְׂרָאֵל, וּנְזַכָּה לְהַחֲזִיק יָדַי עֲנִיִּים הַגּוֹנִים הַדָּרִים בְּאַרְצָא יִשְׂרָאֵל, עַד שְׁנוֹזְכָה שְׁנֵהִיָּה נְכַלְלִים בְּאֹוִירָא דְאַרְצָא יִשְׂרָאֵל, וְעַל־יָדַיִזְה נִזְכָּה לְגַרֵשׁ מִי הַמְּבוּל מֵאַתְנוּ שֶׁהֵם הַמַּחֲשָׁבוֹת זָרוֹת וְהַבְּלוּלִים הַמְּבַלְבְּלִים אוֹתְנוּ תְּמִיד וּמוֹנְעִים אוֹתְנוּ מֵעֲבוּדַתְךָ הָאֲמִתִּית, וּבְפָרֵט בְּשַׁעַת הַתַּפְלָה שְׁכַלְם בָּאִים עָלֵינוּ וּמְבַלְבְּלִים אֶת תַּפְלָתְנוּ מְאֹד, עַד אֲשֶׁר כִּשְׁל כַח הַסְּפֵל. כִּי בַעֲזוֹנֵתֵינוּ הַרְבִּים גָּבְרוּ הַפִּים מְאֹד עַל הָאֶרֶץ וַיְכַסּוּ כָּל הַהָרִים הַגְּבוּהִים עַד אֲשֶׁר קָשָׁה לַעֲמֹד נֶגֶד בְּלוּלִים וּמַחֲשָׁבוֹת זָרוֹת רַבּוֹת בְּאֵלָה כִּי הַרְבִּינוּ לְפִשַׁע מְאֹד. רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְרָא דְעֵלְמָא כְּלָא, אַתָּה יַדְעַת מִי וּמִי עוֹמְדִים עָלֵינוּ בְּפָרֵט בְּשַׁעַת הַתַּפְלָה, אַתָּה יוֹדֵעַ אֶת לְבַבְנוּ, רָאָה נָא בְּעֵנֵינוּ וּדְחַקְנוּ וְעַמְלָנוּ וּלְחַצְנוּ, הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהִים כִּי בָּאוּ מִיָּם עַד נֶפֶשׁ, טַבְעָתִי בִּינוֹן מְצוּלָה וְאִין מַעֲמֵד בְּאַתִּי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וּשְׁבַלְתָּ שְׁטַפְתָּנִי:

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֵל תִּשְׁטַפְּנִי שְׁבַלְתָּ מַיִם וְאֵל תְּבַלְעֵנִי מְצוּלָה וְאֵל תִּאֲסַר עָלַי בְּאֵר פִּיָּה. הַצִּילֵנִי מִטִּיט וְאֵל אֲטַבְּעָה אֲנַצְלָה מִשׁוֹנְאֵי וּמַמַּעֲמָקֵי מַיִם. אֲנָא יְהוָה, חוּס וְרַחֵם עָלַי, חוּסָה עָלַי כְּרַב רַחֲמֶיךָ, הַצִּילֵנִי נָא מִלְּטָנִי נָא פִּדְנִי נָא חַנּוּנִי נָא, אֱהֵה יְהוָה, הַצִּל הַצִּל, שְׁטַחֲתִי אֵלֶיךָ כַּפִּי. כִּי בְּתַהוֹמוֹת וּבְלוּלוֹת כְּאֵלָה אֲשֶׁר גָּבְרוּ מְאֹד עַל הָאֶרֶץ בַּיָּמִים הָאֵלֶּה, אִינִי יוֹדֵעַ שׁוּם עֲצָה וְתַחֲבוּלָה לְהַנְצִיל, כִּי אִם עָלֶיךָ לְכַד נִשְׁעָנְתִּי, כִּשָּׁם שֶׁהַצִּלְתָּ אֶת אֹוִיר אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מִמִּי הַמְּבוּל כְּמוֹ שִׁכְתוּב, (אֶרֶץ) לֹא נִשְׁמָה בַּיּוֹם זֶה,

תַּפְּלָה לְתוֹרָה מִד־מַה־מוֹ

בן ברחמיך הרבים תזבני שיהיה המקום שאתפלל עליו קדוש בקדשת ארץ ישראל, ותעביר ותסלק משם מי המבול, מים הזדונים, שהם המחשבות זרות והבלבולים המבלבלים את התפלה, ולא יהיה כח לשום בלבול ולא לשום מחשבות זרות וכפירות לבלבל את תפלתי חס ושלום בשום בלבול שבועלם. ותהיה תפלתי זכה ונכונה צחה ונקיה, ותעלה לרחמים ולרצון לפני כסא כבודך, עד שאזכה על ידי התפלה להשיג השגות עליונות סודות התורה, ותתפאר ותתנשא עם תפלותינו בכל העולמות, ויהיה לך שעשועים גדולים מתפלותינו ותחנותינו ובקשתנו. ויקים בנו מקרא שכתוב, והיית עמרת תפארת ביד יהוה וצניף מלוכה בכף אלהיך. שומע תפלה עדיך כל בשר יבואו. שמע תפלתנו ואנקותינו ואנחותינו מעמקי עמקים, ואל תסתיר פניך מאתנו ואל תעלם אונך משועתנו וצעקתנו. אל תעזבני יהוה אלהי אל תרחק ממני. חושה לעזרתי יהוה תשועתי:

(מה) ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שנזכה על ידי מחאת כפיים בתפלה לעורר על ידי זה בנפים הקדושים שהם בנפי ראה. להוציא דבורים שלמים וקדושים לפניך בתפלתי ותחנותי ובקשתי, ועל ידי הכאת המשה אצבעות יד ימין בחמשה אצבעות שביד שמאל, וחמשה אצבעות שביד שמאל בחמשה שביד ימין, על ידי זה נזכה לעורר למעלה הכאת האורות זה בזה, עד שיהיו נכללים האורות יחד, ויתעוררו חמשים שערי בינה שהוא יזבל הגדול, ועל ידי זה נזכה לנאלה שלמה בגשמיות ורוחניות, ולהוציא הדבור דקדשה מהגלות. ונזכה על ידי זה לעשות ולהכין ולתקן פה קדוש לקבל הדבורים בתוכו, באפן שנזכה להתפלל ולהתחנן לפניך תמיד בפה מלא ובדבורים קדושים ושלמים בקדשה ובטהרה גדולה. ויעלו אמרינו לרצון לפני כסא כבודך, ותמלא כל משאלותינו לטובה ברחמים:

(מו) ותזבנו על ידי מחאת כפיים להמתיק כל הדינים שבועלם, ונזכה לעורר שלשה הדינים הקדושים שלמעלה שהם, יד הגדולה, ויד החזקה, ויד הרמה, שהם שלשה שמותיך הקדושים יקוק. ועל ידי זה נזכה להמתיק ולבטל כל הדינים היוצאים משלש אלהים שבגרון, ונזכה להמשיך שלשה השמות הקדושים יקוק אל השלש אלהים להמתיקם על ידי זה, ועל ידי זה ימתקו ויתבטלו כל הדינים מעלינו ומעל כל עמך ישראל מעתה ועד עולם. ונזכה לדחות מחיז דקמנות מאתנו, ותעביר ותסלק השכחה מאתנו, ותזכנו למחין קדושים דגדלות ולזכרון דקדשה, לזכר את כל דברי תורתך הקדושה תמיד ולא אשכח דבר ממשנתתי לעולם:

ונזכה לבטל כל מיני מחלקת מן העולם, ויהיה נכלל שמאל בימין, ותמשיך שלום גדול בעולם, ותבטל חרב והרג ואבדון מן העולם, ותקים מקרא שכתוב, ונתת שלום בארץ, וחרב לא תעבר בארצכם. חוס וחמל עלינו וזכנו להתפלל תפלתנו לפניך בכונה גדולה בלב ונפש ובהתעוררות גדול, באימה וביראה גדולה ובמסירת נפש מאהבה, ובשמחה וחדוה רבה ועצומה, ובמחשבות זכות ונכונות, ותגעור בכל

תורה מז – ואכלתם אכול ושבוע

המחשבות זרות שלא יהיה להם שום שליטה לבלבל את תפלתנו חס ושלום. מלא רחמים, זבני ברחמיך הרבים לקדשת המחשבה תמיד, וביותר בשעת תפלותינו ותחנותינו ובקשותינו, כי אין כחנו אלא בפה, ואין לנו עכשיו שום סמיכה כי אם על תפלה ותחנונים. עזרנו להתפלל לפניך בהתעוררות גדול ובהתלהבות הלב עד שיתעוררו ידי ליהוה ונזכה להמחאת פה בקדשה גדולה בשעת התפלה. נשא לבנו אל כפים אל אל בשמים. פרשתי ידי אליך נפשי כארץ עיפה לך סלה. נפשי בכפי תמיד ותורתך לא שכתתי. וזכנו לקבע מקום לתפלתנו, ועל ידי זה יהיה אלהי אברהם בעזרנו, שנזכה בזכותו לקדש המקום שאנו עומדים עליו להתפלל בקדשת ארץ ישראל, ויהיה מחנו ושבחנו צח וזך ככסף הטהור בלי שום תערובת סיג ופסלת וכלי שום מחשבות זרות ובלבול הדעת כלל, כי בידך כח וגבורה ובידך לגדל ולחזק לכל. ועתה יגדל נא כח אדני כאשר דברת לאמר. חזקנו ואמצנו בכחך הגדול, שנזכה להתחזק ולהתגבר על מלכות אדום הרשעה, ותמהר ותחיש לגאולנו, ונזכה לבוא לארץ ישראל חיש קל מהרה בשלום בלי פגע, ותביא לנו את משיח צדקנו ויגאלנו גאלת עולם לחבר את האהל להיות אחד, במהרה בימינו אמן:

תורה מז – ואכלתם אכול ושבוע

עקר העשירות וכל ההשפעות טובות, בחינת קשטא קאי (שבת קיד), בחינת: "היקום אשר ברגליהם" זה ממונו שעליו קאי (פסחים קי"ט). וכשפוגמין בתפלין חס ושלום, בא עניות ובזיונות וחיי תלוים מנגד רחמנא לצלן (ברכות כ"ד). וכן כשפוגם באמת בא עליו חס ושלום דלות ובזשות, אבל האוחז במדת האמת פרנסתו ברוח:

ד. ועל כן המשקע באכילה רחוק מאמת, שהיא בהסתרת פנים מבחינת אמת, בחינת: "והסתרתי פני מהם והיה לאכל" (דברים לא, י"ז). ואם מדקדקין ישראל לבלוי לאכל הרבה, כי אם לשבע נפשם, אזי הם בבחינת: "ישא ה' פניו" (פסד"ר ג, כ"ח), שהקדוש ברוך הוא נושא להם פנים (ברכות ס), וזוונים ממדת האמת. ולהפך, אפלו איש צדיק שכבר יצא מהתאוה, ונפל ממדרגתו, ונפל לתאות אכילה,

א. מי שהוא משקע בתאות אכילה בידוע שהוא רחוק מאמת, ובידוע שדינים שורין עליו. גם זה סימן על דלות. גם יבוא לידי בזיונות ובזשות, כמו שכתוב: "כרם זלת לבני אדם" (תהלים יב, ט), ואמרו חכמינו זכרונם לברכה: 'שהנצרך לבריות נשתנה פניו בכרום' (ברכות ט), לכמה גונין:

ב. ומי שמשבר תאות אכילה, הקדוש ברוך הוא עושה על ידו מופתים:

ג. והארת הפנים הוא תקון ואמת (תקון שביעי משלש עשרה מדות הרחמים) בחינת יעקב, כמו שכתוב: "תתן אמת ליעקב" (ס"ב, ט), שהוא בחינת תפלין הנקראים פאר, כמו שכתוב: "פארך חבוש" (תהלים כד, י"ז). כי יעקב הוא תפארת כלליות הגונין, בחינת אמת בחינת חיים, ומשם

כן גוזרין תענית לשפר תאות אכילה, שעל-ידי-זה בא בחינת נשיאות פנים, בחינת המתקת ובטול הדינים, ועל-ידי-זה נתבטלין כל הצרות:

ו. וכשאנו אוכלים שפע אמת הוא דרך ארץ-ישראל, ואחר-כך אנו מדברים הלולו של הקדוש-ברוך-הוא, בזה הכח נעשים בשתפים להקדוש-ברוך-הוא לברא שמים חדשים, בחינת פני יעקב. וארץ חדשה בחינת ארץ-ישראל, כמו שכתוב: "ולאמר לציון עמי אתה" אל תקרי עמי אלא עמי (והרי הקדוש ח"א ה) בשתפות. נמצא שמשנים הנהגת הנגלים והמזלות בשמים, על-ידי דבורים קדושים ואמתיים בתפלה ותורה, בחינת: "ואכלתם אכול ושבוע" (ויאל ב, כו), שאוכלים רק לשבע הנפש, ועל-ידי-זה "והללתם את שם ה'", אזי תהיו שתפים להקדוש-ברוך-הוא לברא שמים וארץ, וזהו: "אשר עשה עמכם", ואז "להפליא", שתוכלו לעשות נפלאות, "ולא יבושו", כי מאחר שאתם בבחינת אמת כלליות הגונים דקדשה, אינכם צריכים להתביש, שהוא כלליות הגונים במדות הנפולים, בחינת נצרכים לבריות, שנשתנה פניו לכמה גונים (שהוא כגודן בשני דינים אש ומים (ברכות ט), כי אזל סמקא שהוא תולדת אש ואתי חורא שהוא תולדת מים) (מהרש"א שם) ועל-כן "ולא יבושו עמי לעולם":

סימן שיצא שקר מפיו, ויש דין עליו למעלה והוא סימן עניות:

ה. והנה כל העולם כלו נזון משפע של ארץ ישראל (עין זהרי הקדוש חלק ב' קנ"ו) כידוע. וארץ-ישראל בעצמה מקבלת השפע מן האמת, שהוא מדת יעקב בחינת שמים אש ומים, שהוא כלליות הגונים, בחינת תפלין שנקראים חיים (מנחות כ"ד). ועל-כן נקרא ארץ-ישראל ארץ החיים. ועל-כן כתיב בה: "תמיד עיני ה' אלקיה בה" (דברים יא, יב), כי "דבר שקרים לא יבון לנגד עיני" (תהלים קא, ז), אך ארץ-ישראל שהוא מדת אמת על-כן "תמיד עיני ה' בה", ושבחה "אשר לא במסכנת תאכל בה לחם" (דברים ח, ט), שלא מחמת עניות תאכל בה לחם לבד, אלא מחמת שבור ובטול תאות אכילה, מחמת שהוא בבחינת אמת, והוא מפשט מתאות אכילה, ואינו בוחר רק בלחם לאכל: וכשפוגמין באמת בכלליות הגונים, על-ידי-זה באים לעניות והצטרכות לבריות בחינת בושה, שהיא גם-כן כלליות הגונים, כמאמר רבותינו ז"ל (ברכות ו): "כיון שנצרך וכו' (אמר המעתיק מזה מוכן מה שעכשו רב אנשי ארץ ישראל הם בבחינת נצרכים לבריות, כי עכשו נפגם בחינת השפע של ארץ-ישראל) וזה שאמרו רבותינו ז"ל פרוש זה על התפלה, כי על-ידי שנצרך לבריות תפלתו אינה בשלמות. [עין סימן ס"ו]

ו. ועל-כן על כל צרה שלא תבוא גוזרין תענית, כי הצרה חס ושלום בחינת הסתרת פנים בחינת דינים. ועל-

תפלה לתורה מז

(מז) אבינו מלכנו אדירנו בוראנו גואלנו יוצרנו קדוּשְׁנו קדוּשׁ יַעֲקֹב רוֹעֵנו רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל, עֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים וּבְחַסְדֵיךָ הַגְּדוֹלִים, שְׁנֹזְכָה לְבַטֵּל וּלְשַׁבֵּר תַּאֲוֹת אֲכִילָה מֵאֲתָנוּ לְגַמְרִי, וְנִסְתַּפֵּק בְּמַעַט לְאָכַל מְעַט בְּדֵי חַיּוּנֵי בְּצִמְצוּם וּבְדִקְדוּק גְּדוֹל וְלִשְׁבַע מִמֶּנּוּ, וְתִסִּיר וְתִגְרַשׁ וְתִבְטֵל הָרַעְבוֹן מִקֶּרְבָּנוּ. וְתַעֲזָרְנוּ לְהַחֲיוֹת עֲצָמָנוּ וְלְהַשְׁבִּיעַ נַפְשָׁנוּ בְּאֲכִילָה מְעֻטָּה, וְאֹזְכָה לְדַקְדֵּק בְּאֲכִילַתִּי מִכּוֹזֵת וְעַד כְּבִיצָה, וּמְעַט אֲכִילַתִּי יִהְיֶה בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה גְּדוֹלָה בְּאֵמֶת כְּרִצוֹנָךְ הַטּוֹב. וְתִזְכְּנֵי שְׂאֲמִשִּׁיךְ מְזוֹנוֹתַי וּפְרִנְסָתִי וְכֹל הַשְּׁפָעוֹת טוֹבוֹת מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא אֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה אֶרֶץ הַחַיִּים, שְׁשֵׁם שְׂרַשׁ כֹּל הַשְּׁפָעוֹת וְכֹל הַבְּרָכוֹת:

וּבְכֵן תַּעֲזָרְנִי וְתִזְכְּנֵי בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, שְׂאֹזְכָה לְהִיּוֹת נִכְלָל בְּמִדְתּוֹ שֶׁל יַעֲקֹב אָבִינוּ עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם שְׂמֵדָתוֹ אֵמֶת. וְאֹזְכָה לְדַבֵּר דְּבָרֵי אֵמֶת תְּמִיד וְלֹא יֵצֵא שׁוֹם דְּבַר שֶׁקֶר מִפִּי לְעוֹלָם, בֵּין בְּשׁוֹגֵג בֵּין בְּמִזִּיד בֵּין בְּאִנּוּס בֵּין בְּרִצּוֹן. וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלֵלְנִי, שְׂלֹא אֶהְיֶה נִכְשָׁל בְּשׁוֹם דְּבַר שֶׁקֶר אֶפְלוּ בְּטַעוֹת, וְאֹזְכָה לְהַרְחִיק עֲצָמֵי מִדְּבָרֵי שֶׁקֶר בְּתַכְלִית הַרְחֹק, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב, מִדְּבַר שֶׁקֶר תִּרְחֵק. וְתִזְכְּנֵי בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, לְהִיּוֹת אִישׁ אֵמֶת בְּכָל הָעֲנִינִים, לְהַתְנַהֵג בְּדַרְךְ הָאֵמֶת וּלְדַבֵּר אֵמֶת בְּלִבִּי וְלֹא אֶטָּה וְלֹא אֶסוּר מִמְרַבּוֹ נִקְדַּת הָאֵמֶת יָמִין וּשְׂמֹאל. מְלֵא רַחֲמִים חֲזוֹן דְּלִים, רַב חֶסֶד וּמְרֻבָּה לְהַטִּיב, תֵּן לִי בְּמִתְנַת חֲנֹם וּנְדָבַת חֶסֶד, מִדַּת אֵמֶת, וִיקָיִם מִקְרָא שְׂכֵתוֹב. תִּתֵּן אֵמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִימֵי קְדָם. וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה לְהַתְפַּלֵּל בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ הַחַיִּים. וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ הַשְּׁפָעָה וְהַבְּרָכָה מִשָּׁם, שְׁפַע טוֹבָה וּבְרָכָה וּרְחֻמִּים וְחַיִּים וְשְׁלוֹם וּפְרִנְסָה טוֹבָה וְכֹל טוֹב מֵאֲתָךְ, עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְתִזְמִין לָנוּ פְּרִנְסָתָנוּ בְּרוּחַ מֵאֲתָךְ קְדָם שְׁנִצְטַרְדְּ לָהֶם, בְּהַתֵּר וּבְנַחַת וּבְכְבוֹד, וְאַל תִּצְרִיכֵנוּ לֹא לְיָדֵי מִתְנַת בָּשָׂר וְדָם וְלֹא לְיָדֵי הַלְוָאָתָם. אָבִינוּ אָב הַרְחֵמֵן יְהוָה אֱלֹהִים אֵמֶת, אֱלֹהִים חַיִּים וּמְלֵךְ עוֹלָם מְלֵא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּרַחֲמִים, וּזְכְּנוּ מֵהֲרָה לְשַׁבֵּר תַּאֲוֹת אֲכִילָה מִקֶּרְבָּנוּ, כִּי לְפָנֶיךָ נִגְלָה הַכֹּל וְאֲתָה יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת לִבִּי, וְכִמְהָ אֲלָפִים מְנִיעוֹת וְעִבּוּכִים שִׁישׁ לִי עַל זֶה מִכְּמֵה צְדָדִים, עַד אֲשֶׁר אֵינִי יוֹדֵעַ לְשִׁית עֲצוֹת בְּנַפְשִׁי עַל זֶה כְּלָל. עֲשֵׂה עִמִּי כְּחֶסֶדְךָ אָבִי שֶׁבְּשָׁמַיִם, וְאַל תִּגְמַלְנִי כְּמַפְעָלִי, חֲנִנִי חֲנִנִי בְּמִתְנַת חֲנֹם וּקְדֹשְׁנִי בְּקִדְשֶׁךָ הָעֲלִיזוֹנָה בְּנְדַבַת חֶסֶד, וּזְכְּנֵי מֵהֲרָה לְשַׁבֵּר תַּאֲוֹת אֲכִילָה בְּאֵמֶת כְּרִצוֹנָךְ הַטּוֹב, וּמְעַט אֲכִילַתִּי יִהְיֶה בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה גְּדוֹלָה לְשִׁמּוֹךְ הַגְּדוֹל לְבַד בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ, כְּלִי שׁוֹם תַּאֲוֹת הַגּוֹף כְּלָל. וְאֹזְכָה בְּכַח אֲכִילַתִּי בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח לְשִׁמּוֹךְ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוּשׁ תְּמִיד וּלְדַבֵּר דְּבָרֵי אֵמֶת תְּמִיד, וּלְפָאֵר לְיוֹצְרֵי עַל שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ, עַד שְׂאֹזְכָה עַל־יְדֵי דְבוּרֵי בְּאֵמֶת בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה לְהִיּוֹת בְּכָל־הַצְּדִיקִים אֲמִתִּים אֲנָשִׁי מוֹפֵת, הַבוֹרְאִים שְׁמַיִם חֲדָשִׁים וְאֶרֶץ חֲדָשָׁה בְּדְבוּרֵיהֶם הָאֲמִתִּים, וְעוֹשִׂים מוֹפְתִים גְּדוֹלִים אֲמִתִּים בְּשָׁמַיִם וּבְאֶרֶץ. וְאֹזְכָה גַם כֵּן בְּכַתְּךָ הַגְּדוֹל לַעֲשׂוֹת מוֹפְתִים אֲמִתִּים בְּעוֹלָם, לְגִלּוֹת וּלְפָרְסָם אֱלֹהוּתְךָ וְאֲדִינוּתְךָ וּמְשִׁלְתְּךָ וְגִדְלְךָ וּתְפָאֲרֶתְךָ לְכָל בְּאִי

תורה מח – על אשר מעלתם בי

עולם, וידעו כלם כי אתה לבד מנהיג עולמך ברצונך הטוב, וכירו עצם אהבתך את עמך ישראל אשר נתת להם בוח לבטל ולשנות הטבע בתפלתם ולעשות מופתים גדולים בעולם. רבונו של עולם, שפחתי אליך כפי עשה עמי מה שתראה ברחמיה, באפן שתזכני לילך בחקיה ולשמר משפטיה ולהיות ברצונך הטוב תמיד מעתה ועד עולם:

וזפני לילך ולבוא לארץ ישראל, לארץ החיים, לארץ הקדושה, חיש קל מהרה, להתגולל בעפרה ולנשק רגבותיה ולשאב מאוירא הקדוש ולהסתופף בצלה. חום וחנוי ורחם עלי וזפני לבוא מהרה לשלום לארץ ישראל, הארץ אשר בחרת בה מכל הארצות, ארץ הקדושה בעשרה קדשות, ארץ החיים, ארץ אשר לא במסכנת תאכל בה לחם לא תחסר כל בה. ארץ אשר יהיה אלהיה דורש אותה תמיד עיני יהיה אלהיה בה מראשית השנה ועד אחרית שנה:

חום וחנוי ורחם עלי והושיעני וזפני לבוא מהרה לכל מה שבקשתי מלפניך, לשבר תאות אכילה לנמרי ולזכות למדת אמת באמת ולבוא לשלום מהרה לארץ ישראל. ותצילני ברחמיה מן העניות ומן החסר, ותמשיך תמיד לי ולבני ביתי, ולכל חברתנו, ולכל עמך בית ישראל, שפע טובה וברכה ופרנסה טובה ורחמים וחיים ושלום וכל טוב מעתה ועד עולם. ונזכה שתתפאר בנו בכל העולמות, ויקים בנו מקרא שכתוב, ישראל אשר בך אתפאר. ותציל אותנו ברחמיה הרבים, מכל מיני חרפות ובושות, ואל תסתיר פניך מאתנו, ותמלא רחמים עלינו ועל כל עמך ישראל תמיד, ותמתיק ותבטל כל הדינים מעלינו, ותצילנו ותמלטנו מכל מיני צרות ורעות, ותשיב פניך אלינו, ויקים בנו מקרא שכתוב, ישא יהוה פניו אליך וישם לך שלום. פניך האר בעבדך ולמדני את חקיה. האירה פניך על עבדך הושיעני בחסדך. אלהים יחנוי ויברכנו יאר פניו אתנו סלה. וקים לנו מקרא שכתוב, ואכלתם אכול ושבוע והללתם את שם יהוה אלהיכם אשר עשה עמכם להפליא ולא יבשו עמי לעולם. וידעתם כי בקרב ישראל אני ואני יהוה אלהיכם ואין עוד ולא יבשו עמי לעולם. יהוה אלהים צבאות השיבנו האר פניך ונושעה. אמן ואמן:

תורה מח – על אשר מעלתם בי

א. צירי זה בחינת ויצר, בחינת בינה, ששם נוצר הולד כמו שכתוב: "אם לבניה תקרא" (משלי ב, ג). והיא בחינת סבה, כמו שכתוב: "תסבני בכטן אמי" (תהלים קל"ט, י"ג), והיא בחינת מה שמתפללין, בכח שהוא מכניס כל בוח באותיות התפלה, בבחינת: "כל עצמתי תאמרנה" (שם לה, י).

בחינת סבה, כמו שכתוב: "ויבעצמות וגידים תשכבני" (איוב י, יא). והם בחינת עשרים ושמונה אתון דעבדא דבראשית (כנ"ל סימן ס"ד) שבהם נברא העולם, ועשרה מאמרות שבהם נברא העולם מקבלין כח מכ"ח אתון אלו. ואלו הדבורים שמדבר בכת, הם עצמן הדבורים של

תפלה לתורה מח

ג. על-בן סכה היא סגלה לבנים, והינו גם כן תפלה בכתב כנ"ל, וכן ארץ-ישראל שלשתם סגלה לבנים, וכלם הם בחינה אחת ותלויים זה בזה. וזוכין לבוא לארץ-ישראל על-ידי תפלה בכתב, וכן על-ידי מצות סכה, כי עקר ארץ-ישראל הוא על-ידי כח מעשיו וכו', בחינת תפלה

בכתב (כ"ג ס"ט מ"ד):

ד. וכן שלשתם מצילים מריב ומחלוקת, בחינת: "תצפנם בסכה מריב לשונות" (תהלים לא, כא), שלא יתגברו חס ושלום לשונות העכו"ם, כי אז יתקיים: "אז אהפך אל עמים שפה ברורה" וכו' (צפניה י"ט), ויהיה שפה אחת לעבדו שכם אחד, ואז נדחה השקר ויתגבר ויתגלה האמת בעולם, ויזכו כלם לידע מהרבי האמת שבודור שיתפרסם ויתגלה, ועל-ידי זה הכל יחזרו להשם יתברך, ואפלו אמות העולם, לעבדו שכם אחד במהרה כימינו אמן:

הקדוש-ברוך-הוא, בחינת: "ואשם דברי בפיך" וכו' (ישעיה נא, טו), והמאמרות הנ"ל הם בחינת חסד, כמו שכתוב: "אמרת עולם חסד ויבנה" (תהלים פט, ג) בחינת סכה, שהיא בחינת חבוק יד ימין, וזהו: "ובצל ידי כסיתיד", על-ידי "ואשים דברי בפיך" כנ"ל:

ו. אבל הדבורים שאינם דבורים קדושים, גורמים שנתעורר חס ושלום סבת נוצרים סבת עכו"ם, כמו שכתוב: "אשר פיהם דבר שוא וימינם ימין שקר" (תהלים קמד, ח), שהוא חבוק דסטרא אחרא, ומתגבר חס ושלום ימין שקר, ומתגבר גלות אמות, העולם ונתרחקים מקדשת ארץ-ישראל. ועל-ידי זה נתעלם האמת והרבי, האמת ומתגבר חס ושלום ריב ומחלוקת, ואזי השכינה היא ריב עם קדשא בריך הוא על בנהא בגלותא (תקון כ"א מ"ד), שגלו מעל שלחן אביהם ומארצם יצאו:

תפלה לתורה מח

לסכות

(מח) שומע תפלה עדיך כל בשר יבואו. האזינה יהוה תפלתי והקשיבה בקול תחנונותי. שמע יהוה קול תחנוני בשועי אליך בנשאי ידי אל דביר קדשך. צור עולמים, יוצר הכל, עזרנו והושיענו ברחמיך הרבים ובחסדיך האמתיים, שנוזכה תמיד להתפלל לפניך באמת בכל כחנו כמו שכתוב, כל עצמותי תאמרנה יהוה מי כמוך. ונוזכה להכניס כל הפחות שיש בנו בעצמות וגידים ובשר וכל שאר הפחות שבגופי ונפשי, כלם אזכה ברחמיך להכניסם בתוך דבורי התפלה, שאזכה להוציא כל דבור ודבור של התפלה הקדושה בכתב גדול באמת לאמתו, עד שאזכה להרגיש הדבור בכל עצמותי ואברי. חוס וחנני ורחם עלי והושיעני וזכני לתפלה בכתב ובכונה גדולה באמת, כי אתה אלהים אמת ודברך אמת וקיים לעד, ואתה חפץ באמת, ואתה יודע כמה אני רחוק מדבור אחד של התפלה, ולא די שאיני יכול להתפלל בכתב ובכונה באמת כראוי, אף גם בעונותי הרבים אני רחוק מתפלה

בתכלית הרחוק. דלו עיני למרום רבוננו של עולם, שטחתני אליך כפי, אליך יהנה נפשי אשא, ואיני יודע באיזה דרך באיזה אופן באיזה תחבולה לבקש ולרצות ולפנים אותך, ואיני יודע כלל לשית עצות בנפשי, באיזה אופן אזכה לחפש ולמצא הטוב הכבוש בי, ואיך למצא הטוב שנסתלק ממני בעונותי העצומים והרבים והגדולים מאד במהות וכמות ואכות. ובפרט מה שפגמתי בפנם הדבור הרבה מאד, כי לא שמרתי פתחי פי, ודברתי כמה וכמה דבורים פגומים מיום היותי עד היום הזה, עד אין שעור וערך ומספר, דברים בטלים ולשון הרע ורכילות וליצנות ושקרים ונבול פה, ושאר דברים פגומים הרבה מאד. וגם אפלו כל הדבורים דקדשה שלי כלם פגומים מאד מאד, עד אשר חשבתי דרכי אשר מעולם לא יצא מפי עדין דבור שלם בלי שום פגם, ומחמת זה התגברו עלינו מאד ריב לשונות, אשר רבים קמים עלינו, רבים מאד, ותיצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד על יהנה ועל משיחו. שתנו בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ. יצא עתק מפייהם ודוברים סרה על יהנה ועל צדיקים אמתיים ועל כלליות ישראל עמך הקדוש, אשר בהם בחרת. מריה דעלמא כללא, שלח ידיך ממרום פצני והצילני ממים רבים מיד בני נכר, אשר פיהם דבר שוא וימינם ימין שקר. אוי לנפשי כי אנכי גרמתי כל זה בעונותי הרבים, והארכתי את הגלות ופגמתי בסבת דוד הנופלת, ולא די שלא השתדלתי להקים סבת דוד, אף גם בעונותי הרבים הוספתי להפילה יותר והגברתי סבת נוצרים לשונות העכום, עד אשר בעונותי הרבים השכינה וכנסת ישראל הם בגלות גדול, והיא ריב בגלותה על בנהא, אשר גלו משלחן אביהם ומארצם יצאו:

רבוננו של עולם, ראה בצרותינו המרבות מאד והקבדות מאד, הארבות מאד, ובכל יום יום אנו צועקים ומתהננים לפני כסא כבודך שתחזירנו בתשובה שלמה לפניך, ועדין לא שבנו מטעותנו ושמותנו. מלא רחמים, עזר והושיע ורחם והצל, חוס וחמל חוס וחמל, על מטבע ביון מצולות תאוות העולם הזה, על מגרש מארץ החיים ממני, על פגום ממני, על לב עקש ופתלתל ממני הרי אני לפניך כלי מלא בושה וכלמה. יהי רצון מלפניך יהנה אלהינו ואלהי אבותינו, שלא אחטא עוד. עזרני עזרני, הושיעני הושיעני, חנני וחקימני חנני וחקימני. מציל עני מחזק ממנו ועני ואביון מגזולו, הצילני ומלטני ופדני, יהנה עשקה לי ערבני. אבי שבשמים רחם עלי, אבי שבשמים חמל עלי, אבי שבשמים היה בעזרי וחקני ואמצני, ועשה את אשר בחקידך אלה ואת משפטיך אשמר, שלא אוכד את עולמי בחנם חס ושלום, כי כל ימינו הם הבל וריק, כחלום יעוף וכצל עובר וכענן כלה וכרוח נושבת וכאבק פורת. אוי, אוי, אוי, אוי ואבוי, אהה אדוני, אהה אבי, רחמן אמתני רחם עלי, חסדן אמתני עשה עמי חסד חנם, ותן לי חנינה ולא אוכד, גואל חזק למענך גאלני, חנני בקדשת ישראל, במתנת חנם ונדבת חסד. כי אתה יודע שאין לי שום תקנה, כי אם לצעק אליך ולזעק לחנינותיך. קרוב לכל קוראיו עגני, מרום לעולם יהנה עזרני, קדוש על כל הקדשות בקדשתך קדשני.

תפלה לתורה מו

רצו

יהוה אלהים אמת, זבני לקדשתך באמת, הקם סבתך הנופלת נפילה אחר נפילה בלי שעור וערך ומספר, עד אשר אין מי שיוכל להקימה כי אם אתה לבד ברחמיך הרבים ובחסדיך הגנוזים, הקימה מהרה תקומה אחר תקומה, מפירא עמיקתא לאגרא רמא. מלא רחמים, מרבה להטיב, הפך את לבבי מרע לטוב, הט לבי אליך באמת כרצונך הטוב, עזרני שאזכה לקדש עצמי בכל מיני קדשות, ובפרט בקדשת ברית הלשון וברית המעור. עזרני שלא יצא שום דבר שקר מפי לעולם ולא שום דבור פגום, ואזכה לשמר פתי פי. וזבני להתפלל תפילתי לפניך בכל כחי ובכונה גדולה באמת לאמתו, ואהיה נכלל בך בשעת תפילתי, עד שכל דברי תפילתי יהיו דברי יהוה בעצמן, ויתעוררו עלי ידי תפילתי כח אתון דמעשה בראשית, שהם עשרה מאמרות שבהם נברא העולם. ועלי ידי זה תמשיך חסדך הגדול עלינו ותפרס עלינו סבת שלומך ותחבק אותנו בימיך, ונזכה להסתופף בצלך הקדוש, ותגן בעדנו ותצילנו מכל אויבנו ושונאינו ורודפינו בנשמות וברוחניות, ובצל כנפיך תסתירנו, ויקים בנו מקרא שכתוב, שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. ותעזרני ברחמיך ובחסדיך הרבים, שנוזח לקים מצות סבה בזמנה בראוי עם כל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצות התלויים בה, ובלב טוב ובשמחה גדולה. ותכניע ותשפיל ותמגר ותעקר ותבטל סבת נוצרים סבת עבום, אשר פיהם דבר שוא וימינם ימין שקר. ותבטל השקר מן העולם, ותגביר האמת בעולם, ותקים את סבת דוד הנופלת, ויקים מקרא שכתוב, שפת אמת תכון לעד ועד ארגיעה לשון שקר. ותסתיר ותצפין אותנו בסבתך הקדושה ותסוכך עלינו בצלך הקדוש, ותצילני מריב לשונות שלא יהיה להם שום פח עלינו כלל, ותעקר השקר מן העולם ותגלה האמת בעולם, ותזכני מהרה לבא לארץ ישראל, לארץ הקדושה, חיש קל מהרה:

וזבנו ברחמיך הרבים לבנים חיים וקיימים, לעבודתך וליראתך ולתורתך (כשורצה להתפלל על מי שיש לו צער גדול בנים רחמנא לצלן, וזכירו כאן ויאמר, ובפרט לפלוני בן פלוני וכיו) חום וחמל ורחם ותן לבנינו ולבנותינו ולכל יוצאי חלצינו חיים טובים וארכים (ובפרט להגיד פלוני בן פלוני וכיו. ולהילדה פלונית בת פלונית וכיו), רחם עליהם ועלינו בזכות אבותם, ותן להם חיים טובים וארכים, ותאריך ימיהם ושנותם, יהמו נא ויבמרו נא רחמיך עליהם ועלינו ותאמר די לצרותם. היטיבה יהוה לטובים ולישרים בלבבותם. יהי שלום בחילם שלוה בארמנותם, אין פריץ ואין יוצאת ואין צוחה ברחובותם, לעד ולדורות ולדורות דורות, ראשיתם מצער ישגה מאד אחריתם, באשר השמים החדשים והארץ החדשה בן יעמד זרעם ושמותם. ותציל אותם וכל ילדי עמך ישראל מעין הרע ומפגע רע ומכל מיני נגע ומחלה, ותשלח להם רפואה שלמה מן השמים לכל רמ"ח אבריהם ושס"ה גדיהם, ויזכו להיות חיים בריאים וקיימים, יבלו ימיהם בטוב ושנותיהם בנעימים. ונזכה שיצאו מהם דורות הרבה ודורי דורות עד סוף כל הדורות, רחם עליהם ועלינו למען שמך, ותגדלם לתורה ולחפה ולמעשים טובים, לארץ ימים ושנים, עוד ינובון בשיבה השנים ורעננים יהיו:

תורה מט - לשמש שם אהל בהם

מלא רחמים, צרכינו מרבים ודעתנו קצרה לבאר ולפרש. אתה ידעת את כל מחסורינו, מלא משאלותינו לטובה ברחמים, למענה ולא למעננו. חוס וחמל עלי וזכני לשוב אליך באמת ובלב שלם, ולעשות רצונך באמת כל ימי חיי, ולא אשוב עוד לכסלה, אם און פעלתי לא אוסר. רחם עלי ברחמיך האמתיים, וזכני להיות כרצונך באמת מעתה ועד עולם, ותגלה האמת בעולם, וישובו כל באי עולם אליך לעבדך באמת ביראה ואהבה, ויגים מהרה מקרא שבתוב, כי אז אהפך אל כל העמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יהוה לעבדו שכם אחד. אמת מארץ תצמח ועדק משמים נשקף. גם יהוה יתן הטוב וארצנו תתן יכולה. חסד ואמת נפגשו צדק ושלוש נשקו. וברחמיך וחסדיך הגדולים תפיים ותרצה את שכנית עזך וכנסת ישראל שתשיב פניה אליך, ויהיה נעשה יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה פנים בפנים, ואל תסתר פניך מאתנו עוד. ותשלח לנו צדיקים ורבנים אמתיים שיורו לנו את הדרך הטוב והישר, את הדרך אשר נלך בה ואת המעשה אשר נעשה, ותציל אותנו מהמנהיג ורבי של שקר, קרבנו לישועתך, עזרנו ברחמיך, החיינו באור פניך, שבענו מטובך וחסדיך האמתיים, גמל עלינו חסדים טובים חסדי דוד הנאמנים, ומאוצר מתנת חנם חננו, וקים לנו מקרא שבתוב, ואשים דברי בפיך ובצל ידי כסיתך לנטע שמים וליסוד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. חננו ועננו ושמע תפלתנו ברחמים, כי אתה שומע תפלת כל פה, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. עשה שלום במרומו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תורה מט - לשמש שם אהל בהם

ואי אפשר להשיג זאת אלא על-ידי המדות שהם העולמות, שעל-ידי-זה משיגין אלקותו ויודעין שיש אדון ומושל ומנהיג. על-כן צמצם אורו האין-סוף לצדדין ונשאר חלל פנוי, ובתוכו ברא העולמות. על-כן בהכרח צריך כל אדם לצמצם אור להביות לבו שהוא עד אין סוף, כדי שיוכל לעבד את השם יתברך בהדרגה ובמדה. כי השם יתברך רוצה בעבודתנו שנעבד אותו במדות טובות, שעל-ידי-זה נתגלה מלכותו יתברך:

ב. וכשמצמצם התלהבות לבו שלא יבער יותר מדי, אזי נשאר חלל פנוי בלב, בחינת: "ולבי חלל בקרבי" (תהלים

א. כל אחד מישראל הוא חלק אלקי ממעל, ועקר האלקות הוא בלב. והאלקות שבלב איש הישראלי הוא בחינת אין סוף, כי אור להביותו הוא עד אין סוף, הינו שאין סוף ואין תקלית לתשוקתו. ולפי גדל התלהבות הלב של איש הישראלי שהוא עד אין סוף, לא היה אפשר לו לעשות שום עבודה, ולא היה יכול לגלות שום מדה טובה, כי מגדל התלהבותו עד אין סוף אינו יכול לעשות שום דבר. וזה בחינת מה שבתחלת הבריאה לא היה מקום לבריאה מחמת שהיה תכל אין סוף ברוך הוא, ורצה הקדוש-ברוך-הוא שיתגלה מלכותו,

בחנינת החלל של הבריאה שהוא על ידי חכמה, ומקלקלה, ונחשב כאלו החריב את העולם. וכשחושב מחשבות טובות זה בחינת תקון הבריאה, ועל ידי שמטהר הלב ומגרש ממנו מחשבות רעות, וחושב מחשבות טובות, יזכה שיוכל לחדש מעשה בראשית ולעשות נסים בעולם. וזה בחינת: 'הרוצה לנסף יין על גבי המזבח, ימלא גרונו של תלמיד חכמים יין' (יוקא ע"א), כי גרונו הוא בחינת השיתין שמנקבין ומחללין עד התהום (ספא ב"ט), והינו בחינת "ולבי חלל בקרבי" כי תהום דא לבא וקנה (והר הקדוש), ותהום בחינת נסים שעל דבר נסי הפל תמהין, בחינת ותהם כל העיר (רות א, יט). על כן הצדיק שילבו פתוח בחכמה, בבחינת ולבי חלל בקרבי כנ"ל בחינת צור לבבי, על ידי זה יכול לחדש מעשה בראשית ולעשות נסים. כמו שכתוב: "ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית". "ובטובו", זה הצדיק שנקרא טוב, כמו שכתוב: "אמרו צדיק כי טוב" (ישעיה ג, 10), כי אמרו חכמינו זכרונם לברכה, חללים מעשה ידי אמן אלו השיתין שמחללין וכו' (ספא ש"ס), וזה בחינת מעשה ידי אמנותו של הקדוש ברוך הוא, שזהו בחינת בריאת העולם בחינת לב הצדיק כנ"ל. (ועני לעיל סימן מ"א, כי נסוד היין בחינת בטול הדינים דחינו בחינת נסים, שהוא שנוי ובטול הטב"ע (גימטריא אלקים), ועל ידי היין נפתח חלל הלב, בבחינת "ולבי חלל" וכו' בחינת חמרא וריחני פקחין ויוקא ע"א):

ה. וזה בחינת: "ולעבדו בכל לבבכם" (דברים י"א, יג), 'איזה היא עבודה שכלב זו

קמ, כב), ובתוכו נתגלגל מדותיו הטובות, שהוא סוד בריאת העולמות שהיה בתוך חלל הפנוי כנ"ל. ועקר הבריאה היה על ידי חכמה, כמו שכתוב: "כלם בחכמה עשית" (שם ק"ד כד), וזהו בחינת מה שעקר עבודת ה' לזכות למדות טובות ומעשים טובים הוא על ידי ששומר החכמה שבלב, הינו מחשבות לבו, שזהו עקר היצרון, כמו שכתוב: "וכל יצר מחשבות לבו" (בראשית ו"ח), על כן הלב הוא היצר של המדות, הינו החכמה שבלב, בחינת: "צור לבבי" (תהלים ע"ב, כו) (ועני ברכות ז) בבחינת: "וייצר" בשני יודין (ברכות ס"א), יצירה לטב ולביש, בחינת שני יצרון, הינו מחשבות טובות הם יצר טוב ומחשבות רעות הם יצר הרע. על כן כל תקון האדם ומקולו חס ושלום, הפל תלוי בשמירת המחשבה שבלב (ועני לעיל סימן ל"ח):

ג. ובשנזקק ממחשבות רעות, וחושב מחשבות טובות בלבו איך לעבד את השם יתברך, בזה נעשה לבו בבחינת "צור לבבי" כנ"ל, ובבחינת "ולבי חלל בקרבי" כנ"ל. וזוכה לעשות פעולות ומדות טובות המתגלים בתוך החלל, ועל ידי זה נתגלה שהוא מקבל עליו על מלכות שמים שלמה:

ד. ובשהלב הוא בבחינת ולבי חלל כנ"ל, אז לבו פתוח בחכמה, ועל ידי זה מתקן את הבריאה שהוא על ידי חכמה כנ"ל, בבחינת מחשבות טובות. ועל ידי שחושב מחשבות רעות חס ושלום, שהם טפשות הלב, בחינת: "ערלת לבבכם", תרגם אונקלוס: 'טפשות לבבון' (דברים י"ב, ז), אז מטמטם את הלב, ובה הוא מטמטם

תורה מט – לשמש שם אהל בהם

השיר, כמו שכתוב: "השיר יהיה לכם כליל התקדש חג" (ישעיה ל, כט), (כי תפלה בחינת אמונה וכתוב "ואמינו בדבריו ישירו תהלתו" (תהלים קו, יב) (ועין "שגרי ציון", שער ג), שישירו כליל פסח שיר פשוט, כפול, משלש ומרבע, והם עשרה מיני נגינה, בחינת ה"א, שהיא דל"ת עם יו"ד, וזהו על-ידי שיתגלה מלכותו בבחינת שיר, בחינת שרה על כל העולם (ברכות יט), בחינת מלכות דוד, שהוא בחינת נעים זמירות ישראל (שמואל-ב כג, א), בחינת סבת דוד, שצריך להקימה (עמוס ב, יא), וסבה בחינת שרה, שסבתה ברוח-הקדש (מגלה יד), בחינת מלכות, בחינת תפלה, שיעלה ויקים אותה משפלות וקטנות, בחינת "המאור הקטן" (בראשית א, טז), בחינת "עצתו נופלת" (סנהדרין כב), לנגלות, בבחינת "המאורות הגדולים" (בראשית שם), ואז יזכה לעצה שלמה ולתשובה שלמה:

ה. פי זה בחינת תשובה אותיות תשוב ה, לעשות מדל"ת ה"א. ועקר התשובה תלוי בלב, כמו שכתוב: "ולבבו יבין ושב" (ישעיה ג, ט), הינו במחשבה שבלב, שיתגבר לברח ממחשבות רעות ולחשב בכל עת מחשבות טובות. לשים אל לבו היטב מה יהיה תכליתו וסופו, ולחשוב עצות ותחבולות איך יזכה לשוב אל השם יתברך, ועל-ידי-זה יזכה לתשובה. ועל-ידי-זה יזכה להגיע ולהשיג אוריתא דעתיקא סתימאה, הינו סתרי פנימיות התורה, שהם עקר שעשועי עולם הבא בחינת ענג שבת, ושבת זה בחינת תשובה, כמו שכתוב: "ושבת עד ה' אלקיך" (דברים ל, ב), ואיתא בתקונים (תקון

תפלה' (תענית ב), כי עקר התפלה תלוי בלב שישים כל לבו עליה, דהינו שיקשר מחשבתו היטב לדבורי התפלה, שלא יהיה לבו רחוק מהדבורים, רק ישמע היטב מה שהוא מדבר, ועל-ידי-זה נתגלה ונתגדל מלכותו יתברך, ונופל מלכות הרשעה, ונמשך לישראל חיות גדול ושפע ועשירות גדול וברכה עד בלי די, ונעשה על-ידי-זה יחודא עלאה ויחודא תתאה, וזוכה להתגלות אוריתא דעתיקא סתימאה, כי תפלה בחינת מלכות דוד, כמו שכתוב: "ואני תפלה" (תהלים קמ"ד), ותפלה שבלב בחינת התגלות מלכותו בתוך החלל הפנוי (שבלב):

ו. וזה בחינת ה"א, כי כשמתמטם לבו בטפשות, ואין עני אלא בדעת' (דברים מ"א), אז הוא בחינת דלות בחינת דל"ת. וכשקדש מחשבתו, ולית קדשה פחות מעשרה (ותר-הקדוש חלק ב קכ"ט), זה בחינת יו"ד שמתשיך לתוך הדל"ת ונעשית ה"א, בחינת: "היא העולה" (ויקרא ג, ט), בחינת: "מי זאת עולה" (שיר השירים ח, ט), מי עם זאת עולה, שמעלה ביתא עלאה וביתא תתאה על-ידי תקמת התפלה, בחינת מלכות בחינת ירושלים בחינת ביתא תתאה, שיבוא הקדוש-ברוך הוא בירושלים של מעלה על-ידי בנגן ירושלים שלמה, בחינת תפלה (תענית ה), ושניהם בחינת יחודא עלאה ויחודא תתאה, בחינת אביב שנקרא ניסן שבו הוקם המשכן, ובו יתחנף הפית לעתיד לבוא (ויקרא ל, יח) (עוד שני בתים בי"ל) אל"ף עם בי"ת יו"ד עם בי"ת:

ז. ועל-ידי-זה יתעורר לעתיד לבוא

הדינים שעל ידה נמתקים, ועל-ידי-זה עושין מדל"ת ה"א וממשיכים ממנה שפע ועשירות גדול וברכה עד בלי די. ועל-ידי שנוהרים במצות ציצית זוכין לבל הנ"ל:

י. וזה פרוש: "לשמש שם אהל בהם" (תהלים יט, ה), שהצדיק נקרא שמש, כמו שכתוב: "וזה השמש" (קהלת א, ח), וזריחתו הינו השנתו אינו אלא על-ידי ישראל, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה, על פסוק: "לך רד" וגו' (שמות לב, ז), כלום נתתי לך גדלה אלא בשביל ישראל וכו' (ברכות לב). וזהו: "אהל בהם", אהל לשון זריחה לשון בהלו גרו (איוב כט, ב), בהם בישראל. וכשנכנסין חס ושלום בהכמות היצוניות של האמות, אזי נופל הצדיק מהשנתו ונתחפה ונתכסה השנתו. וכשיוצאין ישראל מחכמת האמות, אזי הצדיק יוצא מהחפה והמכסה שהיה לו עד עכשו, בבחינת (תהלים יט, ז): "והוא כחתן יוצא מחפתו":

יא. מה שהכלה שולחת להחתן טלית, יש על זה טעם גדול על-פי תורת אמת, וכן מה שצועקין ואומרים "שבת" ומלי דבדיחותא (שקורין עליה), הכל שיך לחתנה על-פי האמת. (ועני עוד במקום אחר (שחות הרין פ) מענין כל הדברים שעושין על חתנה, מה שמכסין הכלה וכו', ומה שזוקקין על החתן מה שקורין 'האפיון', ומה שהחתן דורש ופוסקין לו הדרשה ונותנין לו מתנות לדרשה, וכן מה שהבדקנים מהפכין ענין וכו', הכל מאת ה'. ומבארים שם על זה טעמים נפלאים ואין כאן מקום לבארם):

יב. צריך להיות בגבור לרוץ ארח, כי אפלו בשזוכה לעשות תשובה ולתקן

כ"א מ"א), והיא נקראת קבלה בד איהי בין תרין דרועין דמלכא, ותרין דרועין הם ניסן ותשרי, והם ימי תשובה, כי בניסן עתידין לגאל (ראש-השנה י"א), ואין הגאולה אלא על-ידי תשובה, כמו שכתוב: "ובא לציון גואל ולשבי" וגו' (ישעיה נט, כ), הינו עקר ידיעת סודות התורה שהם חכמת הקבלה יהיה לעתיד על-ידי תשובה:

ט. וזה בחינת ציצית, הינו בחינת תכלת (פרוש, עקר מצות ציצית הוא על-ידי תכלת כמובא ב"לקוטי הלכות" הלכות ציצית הלכה ה' אות ג, ועני מסכת סוטה י"ז וחלין פ"ט, שזכו לחוט של תכלת, ופרש רש"י לציצית וכו') ועני ספרי פרשת שלח: וראיתם אותו, מגיד שקל המקום מצות ציצית וכו', שהתכלת דומה לים ובנקרא: ר"י רמי תכלתא וכן הרבה. דאכלי כלא ושצי כלא (והר הקדוש ה"א נ"א ע"א), שהיא התגלות מלכות דקדשה, שעל-ידי-זה יבנע ויתבטל מלכות דסטרא אחרא. וישראל הדבקים במלכות דקדשה מקבלים חיותם משם, כי משם בא עקר החיות, בבחינת 'דוד מלך ישראל חי וקים' (ראש השנה ב"ה). כי תכלת בחינת: "ותכל נפש דוד" (שמואל-ב יג, לב), ובחינת בלה בחינת "בלה בכל הגוים" (ירמיה ל, יא), דאכלי כלא וכו'. ומשם הנגינה בחינת "מכנף הארץ זמירות שמענו" (ישעיה כד, טו), "מכנף" דיקא שהוא בחינת תכלת (כמו שכתוב: "הכנף פתיל תכלת"), וזה בחינת ה"א שהיא ד"לת עם יו"ד; ד"לת זה בחינת ארבע בנפות, יו"ד זה בחינת עשרה מיני נגינה בחינת השיר הנ"ל. ועקר ב"ח הכלה הינו בחינת תכלת, היא מקבלת מבחינת 'אמא אוזפת מאנהא לברתא' (והר הקדוש ה"א ב ע"א), כי מבינה שרש

תפילה לתורה מט

מה שנקלוקל, עדין צריך למלא את העבודה ולהודרו הרבה בעבודת השם יתברך, שהיה יכול לעשות בזמן שהיה נזוף לפני השם יתברך. על-כן צריך לרוץ מאד כדי שיוכל למלא את חסרון העבודה שהיה יכול לעבד בימי קלקולו:

תפילה לתורה מט

(ט) צור לבבי וקדושי, צור עולמים יוצר הכל, רבון כל המעשים אדון כל הנשמות, יודע התעלומות, אתה ידעת את לבבי, אתה ידעת את עצם תבערת קדשת אור האלהות השופע בלבי, כי אנחנו חלק אלוה ממעל ושכינת אלהותך בתוך לבבנו. על-כן הומה עלי לבי, לבי כבנור יהמה, בלה שארי ולבבי צור לבבי וחלקי אלהים לעולם. נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות יהוה לבי ובשרי ירננו אל אל חי. ורשפי שלהבת לבבי הבוער ונכסף אליך, מים רבים לא יוכלו לכבותה ונהרות לא ישטפוה, כי אור לבבי מקשר ומחבר באורך הגדול האין סוף, על-כן אור להביות לבבי הוא עד אין סוף, כי אין סוף ואין תכלית לתשוקתי אליך, ונענועי וחפצי וכוספי חזק ואמיץ אליך בלי שעור וערה, עד אשר לפי עצם אור להביות הלב עד אין סוף ותכלית לא היה אפשר לעשות שום עבודה בלל, כי אור קדשת לבבי בוער ומתלהב אליך בחשק נמרץ וברצון חזק, להיות דבוק ונכלל בך תמיד לעולם ועד. אך אתה גלית לנו על-ידי חכמיך הקדושים, אשר אין רצונך בזה, ולא זאת היתה כונתך הקדושה בבריאתנו, כי אתה ידעת כי בשר ודם אנחנו, ואי אפשר לנו להיות דבוקים בך תמיד, ואתה חפץ בעבודתנו בעובדות ובמעשים טובים, אשר בשביל זה באנו בעולם הזה השפל לעבד אותך בתורה ובמצות מעשיות. על-כן גזרת עלינו לבלי להרס לעלות אל יהוה ולבלי לבער אליך יותר מהמדה, וגזרת עלינו לצמצם אור ההתלהבות שבלבבנו ולעשות חלל פנוי בלב כמו שכתוב, ולבי חלל בקרבי. כדי שעל-ידי זה נזכה לציר בלבבנו כל המדות טובות וקדושות, ולהמשיך עלינו על עבודתך באמת, וללכת בדרךך הטובים ולהתנדב בקבדותך הקדושות ולעבד אותך בהדרגה ובמדה, ועל-ידי זה נזכה לקבל עלינו על מלכות שמים שלמה, ולגלות מלכותך לכל באי עולם, אשר זה היה כונתך בבריאת האדם כדי שיתגלה מלכותך בעולם:

ובכן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב, ואלהי כל הצדיקים האמתיים, אלהי הראשונים והאחרונים, ואלהי כל ישראל. יהמו נא ויכמרו נא רחמיך וחסדיך עלי, על פגום ומבלבל כמוני, ותורני ותדריכני באמתך ותלמדני, שאזכה לדעת באמת איך להתנהג בענין זה, באיזה דרך באיזה אופן לצמצם האור בהדרגה ובמדה כרצונך הטוב באמת. כי אתה ידעת, כי אני צריך לכסף אליך תמיד ולהשתוקק אליך באמת, ולרוץ אליך כגבור לרוץ ארח הזה שהייתי יכל לילך בזמן שהייתי נזוף מלפניך, כי כבר פליתי ימים ושנים הרבה בהבל

תפלה לתורה מט

שג

וריק. מה אומר לפניך יושב מרום, ומה אספר לפניך שוכן שחקים אין לי פה להשיב ולא מצח להרים ראש. ובמקומות אלו שנתפסתי בהם בעונותי הרבים, בנדאי אין שום דרך לצאת מהם בהדרגה כסדר, ובנדאי ההכרח לברח משם מהרה ולרוץ משם במהירות ובזריזות גדול, למהר להמלט על נפשי, ולכלי להביט אחרי, כי לא אוכל להתמהמה עוד חס ושלום אפלו כרגע, ואתה צריך לעורר רחמיך האמתיים עלי הגנוזים אצלה, ולהוציאני מהרה בזרוע עזר, ולשא אותי על כנפי נשרים, ולהביא אותי אליך לקרבני לעבודתך חיש קל מהרה, כי עדין לא אבדה תקותי ותוחלתי מיהוה כי חסדי יהוה כי לא תמנו כי לא כלו רחמי. אבל אף-על-פי-כן אני מכרח לצמצם אור התלהבות לבבי באשר נגלה לפניך אבי שבשמים, כי גלוי וידוע לפניך, לכמה פגמים באתי על-ידי רבוי ההתלהבות חוץ מהמדה, ואני בער ולא אדע בהמות היתתי עמך. על-כן באתי לפניך אבי אדוני אדוני, גואל ישראל וקדושי צור לבבי, הריני משליך עצמי עליך, הריני מוסר גופי ונפשי ורוחי ונשמתתי אליך לבר. בידך אפקיד רוחי פדיתך אותי יהוה אל אמת. אליך יהוה נפשי אשא. ואני מוסר כל לבבי עליך לבר. הורני יהוה דרכך אהלך באמתך יחד לבבי ליראה שמך. הורני ולמדני איך להתנהג בענין התשובה וההתלהבות אליך ואיך לצמצם את ההתלהבות, באפן שאזכה לתשובה שלמה באמת, ולילך בדרכיך הקדושים ולהתדבק במדותיך הטובות, ולקבל עלי תמיד על מלכות שמים שלמה, באהבה וברצון, באימה וביראה, בקדושה ובטהרה גדולה, ולעבד אותך באמת לאמתו בהדרגה ובמדה ברצונך הטוב באמת:

רבונו של עולם, רבונו של עולם, אתה יודע כי אי אפשר לי לפרש שיחתי לפניך בשלמות בשום אופן, בפרט בענין זה, עזרני עזרני הושיעני הושיעני, חנני חנני, פדני, גאלני, מלטני, הצילני, הצילני נא ברחמיך מן היצר הרע, הצילני מטפשות לב מערלת לב, פדני וחנני ומלטני ברחמיך הרבים, ממחשבות רעות ממחשבות רעות, שהם עקר היצר הרע שבלב, חוס וחמל עלי, חוס וחנני, גואל ממנות ופודה משחת, פדני ממצולות ים, פדני ממחשבות רעות, מלטה נפשי מהרהורים רעים הפוגמים בנפש ישראל מאד מאד, באשר אתה ידעת יהוה אלהי ואלהי אבותי, הצילני מלטני מכל מיני מחשבות זרות ובלבולים, אשר הם הם עקר היצר הרע שבלב, אשר הם ערלת לב, שהם מטמטמין את הלב, ורק הם היו בעוכרי, כי על ידם נתפסתי ונלכדתי בעונותי ופשעי העצומים שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך מנעורי עד היום הזה, אשר בלם באו עלי רק על-ידי שלא נזהרתי לקדש את מחשבותי במחשבות קדושות וטהורות, והלכתי אחרי שרירות לבי, והרעותי את מעשי על-ידי רבוי המחשבות רעות ובלבולים רבים, אשר הנחתי לכנס בלבי, ולא התגברתי לנרשם ממני, עד אשר השתרנו עלו על צוארי הכשילו כחי. עד אשר על ידם באתי לכל הפגמים שפגמתי נגדך ולכל ההתרחקות אשר נתרחקתי ממך עד הנה, עד אשר דרכי

תפלה לתורה מט

התשובה באמת נעלמו ממני, ואיני יודע שום דרך איך לצאת ולהמלט מהם, ועתה מאין יבא עזרי מאין תבא תשועתי מאין אבקש מנוח אשר ייטב לי לעד. אלה יהוה, עזר עזר הצל הצל הושיעה הושיעה הושיעני אלהים כי באו מים עד נפש. הושיעני טהרני קדשני, קדש את מחשבותי בקדשתך העצומה, בקדשתך הגדולה, בקדשתך הנוראה, אשר אין שום סטרא אחרא יכולה לעמוד נגד קדשתך הגדולה והנוראה. אבי שבשמים, גרש מפני קדשתך כל הטפשות שבלבי, כל ערלת לבבי, וקיים לי ברחמיך מקרא שכתוב, ומל יהוה אלהיך את לבבך ואת לבב זרעך לאהבה את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך למען חיך. זכני למחשבות קדושות וטהורות, הצילני ממחשבות רעות, הצילני נא מהרהורים רעים, הצילני הצילני, קדש את מחשבותי ברחמיך הרבים, ברחמיך הגדולים, ברחמיך העצומים, יודע תעלומות חמל עלי, מלא רחמים יהמו ויכמרו מעיה עלי, קדוש יעקב קדשני וטהרני, קדוש על כל הקדושות תן לי במתנת הנם ונדבת חסד קדשתך הנוראה באופן שאזכה לקבלה. זכני מהרה שיהיה לבי פנוי וחלל מכל מיני ערלת לב, מכל מיני טפשות הלב, מכל מיני מחשבות זרות והרהורים רעים וחקמות היזוניות הנמשכין מהיצר הרע. ועזרני שאזכה להמשיך לתוך לבי בהדרגה ובמדה מחשבות קדושות וטהורות, מחשבות זכות ונכונות, מחשבות טובות שהם היצר הטוב, ותתן לי כח להגביר היצר הטוב על היצר הרע, להגביר המחשבות קדושות על המחשבות רעות, לגרש ולסלק מלבי כל המחשבות רעות ובלבולים, וכל המחשבות הטורדות שבעולם, ואזכה לחשב באמת כראוי איך לעבד אותך באמת במחשבה זכה וצחה בלי שום בלבול הדעת כלל, ואתה תהיה עמי תמיד. ותורני ותלמדני דרכיך הטובים, ותדבקני במדותיך הקדושות, עד שאזכה לקבל עלי על מלכותך בשלמות, באהבה וביראה באמת ובאמונה בקדשה ובטהרה גדולה, ולשוב אליך בתשובה שלמה באמת, ולהתדבק בך תמיד לעולם ועד ברצונך הטוב באמת. ואזכה לרוץ מהרה כל הארח הנה שהייתי יכול לילך בזמן שהייתי נזוף מלפניך, ותעזרני שאזכה לתקן מהרה בחיי כל הפגמים שפגמתי לפניך מנעורי עד היום הזה, על ידי חטאי ועונותי ופשעי הרבים והעצומים. חוס וחנוי ורחם עלי והושיעני חיש קל מהרה, ישועה שלמה ואמתית, ישועת הנפש והגוף באמת, ישועה הנצחית לעולמי עד ולנצח נצחים. עזרני כי עליך נשענתי, הושיעני כי שמך נקרא עלינו, על תניחנו ועל תפשינו ואל תעזבנו, זכור רחמיך יהוה וחסדיך כי מעולם הפה. זכרני יהוה ברצון עמך פקדני בישועתך טהר לבי לעבדך באמת. עזרה כבודי עזרה הנבל וכנור אעירה שחר. עזרה נא, עזרני נא, קומי נא, עמדי נא, חלי נא פני אל במיטב הניון, אולי יהום אולי ירחם, אולי יהום עם עני ואביון אולי ירחם, אולי ירחם אולי ירחם. דלו עיני למרום יהוה עשקה לי ערבני. מרא דעלמא בלא, איני יודע כלל מה לדבר כי אין מלה בלשוני הן יהוה ידעת בלה. רק באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי מלא רחמים, לשטח בפני אליך ולשא עיני למעון קדשתך, אולי יש תקוה. תן לי תקוה טובה חיש קל מהרה, תן לי

חיים אמתיים, הסר ממני יגון ואנחה, שמח נפש עבדך כי אליך יהיה נפשי אשא.
 זבני מהרה לתשובה שלמה באמת, ואזכה לשוב למקור שנתצבתי משם, ואזכה על-
 ידי תשובתי ליחד יחודא עלאה ויחודא תתאה:

להדש ניסן וחדש תשרי

ותזבני לקדש עצמי ביותר בשני החודשים הקדושים שהם שני ראשי של השנה,
 שהם ניסן ותשרי, שהם ימי תשובה, שאזכה בכל שנה ושנה לשוב בהם בתשובה
 שלמה ולהתקדש בהם בקדשה יתרה ובשמחה גדולה. ואזכה להמשיך עלי קדשה
 גדולה ותשובה שלמה תמיד משני החודשים האלו על כל השנה בלה. ותזבני לעורר
 ולגלות עשרה מיני נגינה, ואזכה מהרה לסדר לפניך בכל יום תמיד שירות ותשבחות
 הרבה בקול גילה ורגן לשמך הגדול והקדוש, בשיר ושבח ונגון וזמרה ועז וחדוה,
 בכל עשרה מיני נגינה הקדושים, עד שנתזכה שיתער על ידינו השיר שיתער לעתיד,
 שהוא שיר פשוט כפול משלש מרבע, כמו שכתוב, השיר יהיה לכם כליל התקדש
 חג. ויקים בנו מקרא שכתוב, ושרים כהללים כל מעיני בך. ותזבנו לידע ולהשיג
 סודות הקבלה הקדושה, עד שאזכה להשיג ולידע אורייתא דעתיקא סתימאה
 דעתיקא לאתגליא לעתיד לבא:

וזבני ברחמיך הרבים לקים מצות ציצית בשלמות בכל פרטיה ודקדוקיה ובנוותיה
 ותרמי'ג מצות התלוים בה, ובלב טוב ובשמחה גדולה. ויהי רצון לפניך שתהא חשובה
 מצות ציצית שאנו עושין מצמר לבן כאלו קימנו גם מצות תכלת שבציצית. כי גלוי
 וידוע לפניך שרצוננו לעשות רצונך, ואנו חפצים ומתגעגעים לקים מצות תכלת
 שבציצית, ואם היינו זוכים למצא תכלת לציצית היינו מפזרים הון רב כדי לקים
 המצוה בשלמות. אך בעונותינו הרבים חרב בית מקדשנו ונתעלם החלזון בעונותינו,
 ומאז והלאה אין אנו זוכים לקים מצותך בשלמות, על-כן יהי רצון מלפניך שתהא
 חשובה מצות ציצית לבן לפניך כאלו קימנו מצות תכלת שבציצית, ורחם עלינו
 ובנה עירך במהרה בימינו, והביאנו לשלום לארץ הקדושה, וזבנו שיחזר ויתגלה
 החלזון ונזכה לקים מצות תכלת שבציצית, ועל-ידי-זה תכלה ותשבר ותעקר ותמגר
 מלכות הרשעה מן העולם, ויקים מקרא שכתוב, בלה בחמה בלה ואימו וידעו כי
 אלהים משל ביעקב לאפסי הארץ סלה:

ותזבנו אותנו ואת כל עמך בית ישראל, להיות דבוקים בך תמיד, ולקבל עלינו את
 על מלכותך באהבה. ותמשיך ותשפיע עלינו חיים ארפים טובים וקיימים, ויקים בנו
 מקרא שכתוב, ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם חיים כלכם היום. ותמתיק ותבטל
 כל הדינים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל תמיד לעולם ועד, ותמשיך עלינו שפע
 טובה וברכה ורחמים וחיים ושלוש ועשירות דקדשה, ויקים בנו מקרא שכתוב,
 והריקותי לכם ברכה עד בלי די:

תפלה לתורה מט

וזכנו לשמחה של מצוה, ועזרנו לשמח חתן וכלה הכשרים, לשמחם בכל מיני שמחות ולומר ולרקוד לפניהם בשמחה וחדוה רבה, בקדשה ובטהרה גדולה, ונזכה על ידיה ליוחד חתן וכלה העליונים ולחבר אשת נעורים עם דודה באהבה ואהבה רעות, ונזכה ליחד יחודא עלאה ויחודא תתאה, ויתחברו יחד ארבע אותיות של שמך הגדול והקדוש, ויגים מקרא שכתוב, בקרבך קדוש ולא אבא בעיר:

וזכני להתקרב לצדיקים אמתיים, ותעזר אותי ואת כל עמך בית ישראל, שנזכה לצאת מחכמות חיצוניות של העבוס, ולא נטה מחשבתנו לשום חכמה חיצונה כלל, רק מחשבתנו תהיה רבוקה בך ובתורתך הקדושה תמיד לעולם ועד. ועל ידיה יתגדל ויתעלה אור הצדיקים האמתיים ויזכו להשיג תמיד השגות עליונות חדשות, ויתכוננו ברחמיך הרבים לקבל ולהנות מאורם הגדול והקדוש:

לשבת-קודש

וזכנו לקדשת שבת קדש שנזכה לקבל שבתות בשמחה גדולה ובחדוה רבה ועצומה, בשיר ושבח הלל וזמרה, בגילה רנה דיצה וחדוה, ביראה ואהבה באמת ובאמונה בקדשה ובטהרה גדולה. ונזכה בלח קדשת שבת לשבר ולבטל תאות ממון מאתנו, שלא יהיה לנו שום תאוה וחמדה לממון כלל, רק נזכה להתאוות ולכסוף תמיד לתכלית הנצחי, להיות מקושט ליום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים:

מלא רחמים, רחם עלינו ומלא משאלותינו ברחמים, שנזכה מעתה לגרש ולבער ולבטל כל המחשבות רעות מלבנו, ונמשיך עלינו מחשבות קדושות וטהורות זכות ונכונות. ונתחיל מעתה לעבודך באמת בהדרגה ובמדה כרצונך הטוב, באפן שנזכה לבא ולהגיע מהרה לתכלית השלמות לתכלית האמתי. אבינו שבשמים, הורנו דרכיך למדנו לעשות רצונך, קרבנו אליך, שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך כי עזה כמות אהבה קשה כשאל קנאה רשפיה רשפי אש שלהבתיה. מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו לו. הומל דלים חמל עלינו ותמהר ותחיש לנאלנו בכלליות ובפרטיות, בגשמיות וברוחניות, ותביא לנו את משיח צדקנו, ונזכה ונחיה ונראה ונירש מובה וברכה לשני ימות המשיח ולחיי העולם הבא. השיבני ואשובה כי אתה אלהי. שובה יהוה עד מתי והנחם על עבדיך. השיבנו יהוה אליך ונשובה חדש ימינו כקדם. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן:

תורה נ - הצילה מתרב נפשי

תפלת איש הישראלי שעדין לא תקן בריתו בשלמות:

ו. ומזה תבין ממילא כמה גדול עונם של החולקים על תפלת איש הישראלי ורוצים לבלבל תפלתו, כי הם נקראים בלבים ממש, בחינת: "והבלבים עזי נפש" (ישעיה נב, יא), כי אף-על-פי שזה האיש שמתפלל לא זכה עדין לתקון הברית, ומחמת זה בא עליו המחלקת הזאת שהיא בחינת כלבא נחת וכו' כנ"ל, אבל החולקים אינם פטורים מחמת זה מענשים, כי הם עוקרים את נפשם מן הקדשה, ומכניסים עצמם להיות נקראים בשם בלבים ממש על-ידי שחולקים על תפלתו, אף-על-פי שלא תקן בריתו בשלמות וכו' ל. כי בודאי הוא צריך לנגע עצמו להתפלל בכל כחו, אף-על-פי שהוא כמו שהוא, אף-על-פי שאינו יכול להרגיש מתיקות בדבורי התפלה, והיגיעה בעצמה יקרה מאד (כמבאר במקום אחר), אבל החולקים הם בחינת בלבים ממש, וגדול עונם מנשוא כנ"ל:

ז. הצדיק, אכילתו היא יקר הערך, כי משביע את הנפש דקדשה, ועל-בן אסור לו להתענות, אבל מי שצריך להתענות, צריך בודאי להתענות, ומצוה היא:

ח. החולאת של שבירת עצמות (שקורין ברעבניש) רחמנא לצלן, באה מחמת תאוות נאוף:

א. כל הפוגם בברית אינו יכול להתפלל בבחינת: "כל עצמתי תאמרנה" (תהלים לז, ט), הינו שאינו יכול למעם מתיקות בדבורי התפלה, שזאת הבחינה נקראת "כל עצמתי תאמרנה", כי אינו יכול למעם מתיקות בתפלה אלא בשתקן פגם הברית:

ב. מי שפגם בבריתו הוא בחינת מין מרירין מין מסאבין זרע טמא, ואזי אינו יכול להתפלל בבחינת "כל עצמתי תאמרנה" כנ"ל, ואז כלבא נחת לאכל קרבנו, הינו תפלתו, והוא בחינת מרה בחינת הרב בחינת גיהנם. אבל בשמתקן הברית, אזי הוא בבחינת מין מתיקין מין דדבין זרע קדש, ואזי דבוריו מתוקים וטובים, וכשיוצאים מפיו ומשמיעם לאזניו, אזי נכנסים מתיקות הדבורים לתוך עצמותיו, ואזי תפלתו בבחינת "כל עצמתי תאמרנה", ואז אריה נחת לאכל קרבנו:

ג. כל אחד כפי תקון הברית וכפי התקשרותו לצדיקי אמת שהם שומרי הברית, כמו כן הוא יכול למעם מתיקות בדבורי התפלה:

ד. מי שפגם בבריתו ישמר את עצמו מבלבים ומחרב:

ה. ודע שהעזי פנים שיש בדור, הן הן הכלבים, והן העומדים וחולקים על

תפלה לתורה נ

(1) הצילה מתרב נפשי מיד בלב יחידתי. הושיעני מפי אריה ומקרני רמים עניתיני. כי סבבוני בלבים עדת מרעים הקיפוני בארי ידי ורגלי. רבנו של עולם, הצילני מפגם

הברית, הצילני מבאר שחת מטיט היון, הצילני מדין גהינם הקשה המגיע על פגם הברית חס ושלום. חוס וחמל עלי, זכור רחמיך יהוה וחסדיך כי מעולם המה. זכור ורחם והצל והושיעה את נפשי האמללה מן השאול תחתיות, כי אתה יודע הצער והרחמנות שיש על מי שפגם בבריתו חס ושלום ולא זכה לתקן בחייו, שיורד למדרגה התחתונה של שאול באין עוזר וסומך, אשר אי אפשר לנו לשער בדעתנו עצם הצער והיסורים הקשים והמרים מאד מאד ועצם הרחמנות שעליו, רק אתה לבד יודע זאת. ואתה יודע ששם בעלמא דאתי אין מועיל שום רחמנות בעולם, כי שם אין אתה ותרן כלל, ועקר הרחמנות שלך הוא מה שאתה חושב מחשבות לבל ידח ממך נדח, ואתה שולח ומזמין הרהורי תשובה בכל יום ויום לכל אחד ואחד, ואתה פושט יד לקבל שבים, ואתה מסיע ועוזר לשוב אליך באמת לכל הפאים לטהר. על-כן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, הצופה לרשע והפיץ בהצדקו, חוס וחמל על נפשי היקרה, חוס וחמל עלי, חוס וחנני ופדני מפגם הברית. הצילני מטיט ואל אטבעה אנצלה משונאי וממעמקי מים. אל תשטפני שכולת מים ואל תבלעני מצולה ואל תאטר עלי באר פיה. הצילני ברחמיך ממרירות הרבו של מלאך המות דאית לה תרי פיות, הצילני מן המלאכי חבלה הקשים והאכזריים הנקראים כלבים, הטורפים נפשו של הפוגם בברית חס ושלום, ומוליכין אותו לגיהנם וצוחין הבדהב, הצילני מפתחם הקשה, הצילני מדינם הקשה, מדינם המר בתכלית המרירות, הצילני ממיזן מרירין ממיזן מסאבין. חוס וחמל, חוס ורחם, חוס והצל, חוס ופדה נפשי העשוקה מאד, ועזרני והושיעני מעתה שלא אפגם עוד בבריתי כלל, הן במחשבה דבור ומעשה, הן בראיה ובשמיעה ובשאר חושים, בין בשונג בין במזיד בין באנס בין ברצון, ולא אתור אחר לבבי ואחר עיני, ולא אלך עוד בשרירות לבי, ותתן לי כח וגבורה מאתך לשבר את יצרי הרע ולכבש את תאותי, ותתן לי יצר טוב, ויהיה לבבי ברשותי:

רבונו של עולם, חוס ורחם עלי, חוס וחנני, חנני יהוה חנני כי רב שבעתי בוז, רבת שבעה לה נפשי הלעג השאננים, רבת שבעתי מרירות תאוות עולם הזה ותכליו. השע ממני ואבליגה בטרים אלך ואינני השע ממני ואבליגה מעט, בעמל ידך אל תבעט. הרי אני עומד לפניך בעני בפתח, בעין העבד אל אדוני, בעין השבוי החיב המצפה למתנת חנם, שואל ומבקש על נפשו, ועיני כלות כל היום לנדבת חסד, כן עיני תמיד אל יהוה עד שיחנני וישיבני בתשובה שלמה לפניך באמת. פרשתי ידי כל היום. נפשי בארץ עיפה לה סלה. ואם אמנם גם דברי אלה מערבבים בפניות הרבה, מה אעשה אדוני, להיכן אברח. מריה דעלמא כללא, אליך יהוה אקרא ואל יהוה אתחנן, מה בצע בדמי ברדתי אל שחת היודך עפר היגיד אמתך. עשה עמי מה שתעשה ברחמיך הרבים, באפן שתצילני מעתה מכל מיני פגם הברית שבעולם. ותגעור בהרוח שמות והשגוען ותגרשהו ותרחיקהו ותבטלו מעלינו כבטול גמור מעתה ועד עולם. וכל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך בפגם הברית מגעורי עד היום הזה, וכל טפה

תפלה לתורה נ

שט

וטפה קרי שיצא ממני לבטלה בשונג ובמזיד באנס ובכרצון, על הכל תמחל ותסלה לי אלוה סליחות חנון המרבה לסלה, ותקבץ נדחינו מארבע בנפות הארץ, ותחזר ותקבצם בקדשה שנית. ותמלא כל השמות שפנמתי בשמך הגדול, ותהיה עמי תמיד באפן שאזכה לתקון הברית בשלמות באמת כרצונך הטוב, ואזכה מעתה להתקדש בקדשה ובטהרה גדולה באמת, ולא אשוב עוד לכסלה ולא אעשה עוד הרע בעיניך. ואזכה להוסיף תמיד קדשה על קדשה, ולקדש עצמי במתן לי, בקדשה ובטהרה גדולה, כרצונך הטוב באמת מעתה ועד עולם:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתהיה בעזרי תמיד, ותעזרני להתפלל תפילתי לפניך בכונה גדולה ועצומה בכל לב ונפש באמת לאמתו. ואזכה לכון היטב בכל דבור ודבור של התפלה הקדושה, ולא יצא שום דבור מפי בתפילתי שלא בכונה, ואשמיע לאזני היטב מה שאני מוציא מפי בתפילתי ותהנתי ובקשתי ובכל מיני שירות ותשבחות והודאות שאזכה לסדר לפניך בכל יום תמיד. ותזכני למיין מתיקון, עד שאזכה להרגיש מתיקות וערבות ונעימות דבורי התפלה הקדושה, ואזכה להרגיש מתיקות כל דבור ודבור של התפלה בתוך כל עצמותי, וידשנו כל עצמותי על ידי דבורי התפלה הקדושים, ואזכה לקים באמת מקרא שכתוב, כל עצמותי תאמרנה יהוה מי כמוך מציל עני מחוק ממנו ועני ואביון מגוולו. ותעלה תפילתי לפניך לרחמים ולרצון לפני כסא כבודך, וירד אריה שפמרכבה העליונה הקדושה לאכל את תפילתי ולהעלותה לפני כסא כבודך. וברחמיך הרבים תציל את תפילתי מן הכלבים עזי נפש, שלא יטרפו את תפילתי חס ושלום, ותצילני מעזי פנים ומעזות פנים, שלא יתגרו בתפילתי עזי פנים שבודור, ולא יחלוקו על תפילתי. ותתן לנו כח לעמד בנגד העזי פנים שבודור החולקים ומקטרגים על תפילתנו ורוצים לבלבל אותנו מתפילתנו חס ושלום. ותעזרנו להכניעם ולשפרם ולהשפילם עד עפר, כלם יכרעו ויפולו לפנינו וישובו אליך באמת ויבירו כח מלכותך. כי אתה ידעת, כי אין בנו כח לעמד בנגדם כי אם ברחמיך הרבים ובכחך הגדול, ובכח וזכות הצדיקים האמתיים אשר עסקו בתפלה כל ימיהם, אשר כח קדשתם יכולה להגן גם עלינו שנוזכה בזכותם לקדש ולטהר עצמנו בקדשה גדולה באמת, ולהתפלל בכונה גדולה ובמסירת נפש ובשמחה רבה, ולהציל את תפילתנו מן כל העזי פנים שבודור, מקים מעפר דל מאשפות ירים אביון חוס וחננו וחמל עלינו ומלא משאלותינו ברחמים למען שמך הגדול והקדוש שנקרא עלינו, כי שמך משתף בשמנו:

ובכן תרחם עלי ותזכני ותורני ותלמדני שאזכה לידע באמת איך להתנהג בענין התענויות שאני מחיב להתענות בשביל תשובה על עונותי הרבים, כי אתה לבד ידעת את כל המניעות וכל הספקות והבלבולים שיש לי על זה, עד שאני יודע לתת עצות בנפשי כלל בענין זה של תעניות. ואתה יודע כמה אני צריך להתענות, עד אשר כל ימי לא יספיקו לי להתענות חלק אחד מאלף ורובה ממה שאני צריך להתענות

תורה נא – אמר רבי עקיבא

על תקוון חטא ופגם אחד מחטאי ופשעי ופגמי המרבית מאד, ואין אתנו יודע עד מה להשב מחשבות לישב דעתנו כלל בענין זה, באשר נגלה לפניך אדון כל. חוס וחסני ורחם עלי, והדריבני באמתך ולמדני האמת לאמתו איך להתנהג בענין זה ובכל הענינים וההנהגות שבעולם, באפן שאזכה לצאת מרע למוב, מחשך לאור גדול, ולשוב בתשובה שלמה לפניך באמת ובלב שלם, ואזכה להיות כל ימי בתשובה בקדשה ובטהרה גדולה באמת:

ותזבני שתהיה אכילתי בקדשה ובטהרה גדולה בלי שום תאוות הגוף כלל, רק לאכל מעט בקדשה גדולה להשביע נפשי בקדשה, ואזכה להיות בכלל הצדיקים האוכלים לשבע נפשם דקדשה, כמו שכתוב, צדיק אוכל לשבע נפשו. רבונו של עולם, מרא דעלמא כלא, שטחתי אליך כפי, לך לבד עיני תלויות לך לבד רעיוני צופיות, למתנת הנם לנדבת חסד, לתשועת יהוה עיני מיהלות ודומיות. צפו מים על ראשי אמרתי נזרת. קראתי שמך יהוה מבור תחתיות. מבטן שאול שועתי שמעת קולי. קולי שמעת אל תעלם אנך לרוחתי לשועתי. ואשב ואיחל ואצפה לרחמיך עד ישקוף וירא יהוה משמים. עזרני כי עליך נשענתי, עיני תמיד אל יהוה כי הוא יוציא מרשת רגלי. ישלח עזרי מקדש ומציון יסעדני, ומכל מיני טמאות וזהמות מהרה יוציאני, ובכל מיני קדשות יקדשני, ולכל מיני תשובות באמת יזבני, ולחיים טובים חיים ארבים חיים נצחיים מהרה יגיעני, ולארץ הקדושה חושה מהרה יביאני, ובכל התקונים יתקנני, ומריב לשונות בסכו יצפנני, אל תשליכני לעת זקנה ככלות כחי אל תעזבני. אל תשליכני מלפניך ורוח קדשך אל תקח ממני. אל תעזבני יהוה אלהי אל תרחק ממני. חושה לעזרתי יהוה תשועתי. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן:

תורה נא – אמר רבי עקיבא

א. השקר מזיק לעינים בנשמיות מעליו, אבל על ידי אמת השגחת השם וברוחניות:

ב. בשאומר שקר מתנברים עכירת הדמים שמשם באה המרה שחורה והדמעות שמקלקלין עיניו, כי אי אפשר לדבר שקר עד שיעבר את דמיו, ואמת אי אפשר לדבר כי אם כשמונה מקדם את הדמים:

ג. השקר הוא הרע הוא הטמאה, ועל ידי זה מסיר השגחת השם יתברך בן סוף כל סוף יתגלה האמת בודאי,

ה. בשתִּרְצֶה להִכְלִיל בְּאֶחָד עַד שִׁיְהִיָּה נִכְלָל אַחֵר הַבְּרִיאָה בְּבַחֲיִנַת קִדְּם הַבְּרִיאָה, שִׁיְהִיו כְּלָם אֶחָד כְּלוּ טוֹב כְּלוּ קִדְּשׁ, כְּמוֹ שֶׁהִיָּה קִדְּם הַבְּרִיאָה, תִּשְׁמַר אֶת עֲצֻמָּהּ מִשְׁקֵר וּתְדַבֵּר רַק אֱמֶת, וְתִהְיֶה אִישׁ אֱמֶת לְאֱמָתוֹ. וְעַל־יְדֵי־זֶה תִּהְיֶה נִכְלָל בְּאֶחָד בְּנִ"ל, כִּי הָאֱמֶת הוּא אֶחָד בְּנִ"ל:

וְיִתְבַטַּל הַהִתְנַגְּדוּת, כִּי כָל הַהִתְנַגְּדוּת הוּא מִחֶמֶת רַבּוּי הַשְּׁקֵר בְּלִי שְׁעוֹר, שְׂמִשָּׁם בָּא כָּל הַהִתְנַגְּדוּת, כִּי בְּאֶחָד לֹא שִׁיךְ הַתְנַגְּדוּת. וְהָאֱמֶת שֶׁהוּא אֶחָד בְּוֹדָאֵי יִשְׂרָאֵל קִיָּם לְעוֹלָם, כִּי הָאֱמֶת הוּא אֶחָדוּתוֹ וְיִתְבַרֵּךְ, שְׁכָל הַשְּׁקָרִים שֶׁהֵם הַהִתְנַגְּדוּת, הֵמָּה יֹאבְדוּ, וְהוּא יַעֲמֵד לְעוֹלָם כִּי "אֱמֶת ה' לְעוֹלָם":

תפלה לתורה נא

(נא) יְהוָה אֱלֹהִים אֱמֶת, עֲזָרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְהַצִּילְנִי מִן הַשְּׁקֵר וְהָיָה עִמִּי תָמִיד, וְשִׁמְרָנִי שְׂלֵא יֵצֵא שׁוֹם דְּבַר שְׁקֵר מִפִּי לְעוֹלָם, בֵּין בְּשׁוֹנֵג בֵּין בְּמִזִּיד בֵּין בְּאִנּוּס בֵּין בְּרָצוֹן. וְתִעֲזָרְנִי שְׂלֵא אֶהְיֶה נִכְשָׁל בְּשׁוֹם דְּבַר שְׁקֵר אֶפְלוּ בְּטַעוֹת, וּבְנִי לְאֱמֶת בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים. חוּס וְחַמַּל עָלַי וְהַעֲלֵנִי מִטַּמְאָה לְטַהֲרָה מַחֵל לְקִדְּשׁ, קִדְּשֵׁנִי בְּקִדְּשֶׁךָ הַעֲלִינָה בְּאֱמֶת, חֲלַצְנִי יְהוָה מֵאֲדָם רַע מֵאִישׁ חֲמָסִים תִּנְעָרְנִי. כָּל מְצוֹתֶיךָ אֲמוּנָה שְׁקֵר רְדַפּוּנֵי עֲזָרְנִי. יְהוָה הַצִּילָה נַפְשִׁי מִשְׁפַּת שְׁקֵר מִלְּשׁוֹן רְמִיָּה. דַּרְךְ שְׁקֵר הִסַּר מִמֶּנִּי וְתוֹרַתְךָ חֲנֻנִי. לֹא יֵשֵׁב בְּקִרְבִּי בֵּיתִי עֲשֵׂה רְמִיָּה דוֹבֵר שְׁקָרִים לֹא יִכּוֹן לְנֶגֶד עֵינָי. חֲנֻנִי וְעֲנֵנִי וּפְדֵה נַפְשִׁי הָאֲמִלְלָה מִן הַרַע וּמִן הַטַּמְאָה וּמִן הַשְּׁקֵר, וְתֵן לִי בְּמִתְנַת חֲנֻם אֱמֶת וְחֶסֶד, וְתִשְׁפִּיעַ עָלַי מֵאֲתֶרְךָ קִדְּשָׁה וְטַהֲרָה אֱמֶת וְטוֹב. הַחֲזִירְנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאֱמֶת, וּזְבַנִּי מֵעַתָּה לְצֵאת מִהֲרָה מֵרַע לְטוֹב, מִטַּמְאָה לְטַהֲרָה, מִשְׁקֵר לְאֱמֶת, וְאֲזַכֶּה לְעֵצֶם הָאֱמֶת לְאֱמָתוֹ. וְתִמְשִׁיךְ הַשְּׁנַחֲתֶךָ הַשְּׁלֵמָה עֲלֵינוּ, וְתִשְׁנִיחַ עֲלֵינוּ בְּשִׁלְמוֹת בְּעֵין הַחֶמְלָה וְהַחֲנִינָה עַד שֶׁנִּזְכֶּה לְהִכְלִיל בְּךָ בְּאֱמֶת, וְיִתְאַחֲדוּ וְיִכְלְלוּ אַחֵר הַבְּרִיאָה בְּקִדְּם הַבְּרִיאָה עַל־יְדֵי הַשְּׁנַחֲתֶךָ הַשְּׁלֵמָה, וְיִהְיֶה כְּלוּ אֶחָד כְּלוּ טוֹב כְּלוּ קִדְּשׁ כְּלוּ אֱמֶת:

וְתַצִּילְנִי מִכָּל מִיָּנֵי הַתְנַגְּדוּת, שְׂלֵא יִמְצֵא בִּי שׁוֹם צַד הַתְנַגְּדוּת חֵס וְשְׁלוֹם לְשׁוֹם דְּבַר שֶׁבְּקִדְּשָׁה וְלֹא לְשׁוֹם אָדָם כְּשֶׁר שֶׁבְּעוֹלָם, רַק אֶהְיֶה נִכְלָל בְּאֱמֶת בְּכָל הַדְּבָרִים הַטּוֹבִים וְהַקְּדוּשִׁים, וְיִהְיֶה לִי אֶהְבָּה אֱמֶתִית וְאַחֲדוּת פְּשׁוּט עִם כָּל הַבְּשָׂרִים אֱמֶתִים שְׁבַדוֹר, וְעִם כָּל הַצְּדִיקִים הָאֱמֶתִים, וְעִם כָּל הַטּוֹב שֵׁיִשׁ בְּכָל־לֵיּוֹת עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשׁ, עַד שֶׁבְּכָל־לָם אֶהְיֶה נִכְלָל בְּךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, וְאֲזַכֶּה לְהִתְדַבֵּק בְּךָ בְּאֱמֶת וְלִהְבָּל בְּאַחֲדוּתְךָ תָּמִיד מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם לְעוֹלָמֵי עַד וּלְנִצְחָה נְצָחִים:

וְתַצִּילְנִי מִפְּנֵם הָרְאוּת, וְתִקְדֵּשׁ אֶת עֵינָי תָּמִיד, וְלֹא אֶסְתַּכַּל עוֹד בְּשׁוֹם דְּבַר הַפּוֹנֵם אֶת הָרְאוּת, רַק אֲזַכֶּה לְהֶסְתַּכַּל בְּעֵינֵי בְּתוֹרַתְךָ, וְלִהְסְתַּכַּל עַל צְדִיקוּךָ הָאֱמֶתִים, וְעַל כָּל הַדְּבָרִים הַמְּקַדְּשִׁין אֶת הָעֵינַיִם, עַד שִׁיְהִיו עֵינֵי קְדוּשִׁים וְטַהוּרִים תָּמִיד בְּאֱמֶת לְאֱמָתוֹ, וְאֲזַכֶּה לְתַקֵּן מִהֲרָה אֶת כָּל הַפְּגָמִים שֶׁפְּגַמְתִּי בְּעֵינֵי. וְתִעֲזָרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ וְתִשְׁמְרָנִי מִקְּלוּל חוּשׁ הָרְאוּת חֵס וְשְׁלוֹם, וְלֹא יִכְהוּ מְאוֹר עֵינֵי לְעוֹלָם, וְגַם עַד זְקֵנָה וְשִׁיבָה,

אל תעזבני, ותשמר את אור עיני תמיד, למען אִזְכָּרָה לְהַגִּיט בְּתוֹרַתְךָ יוֹמָם וְלַיְלָה, וְלִנְדֹד שָׁנָה מֵעֵינַי, וְלֹא יִגְיַע לִי עַל-יְדֵי-זֶה שׁוֹם הַזֶּק וּמַחֹשׁ לְעֵינַי, וַיְהִי עֵינַי מְאִירוֹת בְּשִׁמְשׁ וּבַיָּרֵחַ. יָחִיד וּמִיָּחֵד, קָרַבְנוּ אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת, וְתִדְחָה וְתַעֲבִיר וְתִבְטַל הַשֶּׁקֶר וְהָרַע וְהַטְּמָאָה מִן הָעוֹלָם, וְתִקְּוּ מִהֲרָה מִקְרָא שְׂכָתוֹב, וְאֵת רוּחַ הַטְּמָאָה אַעֲבִיר מִן הָאָרֶץ. וְתִטְהַרְנוּ וְתִקְדְּשֶׁנוּ בְּכָל מִינֵי טְהוֹרוֹת וּקְדוּשׁוֹת. וְתִקְּוּ בְּנוּ מִקְרָא שְׂכָתוֹב, וְזִרְקוּתֵי עֲלֵיכֶם מִיָּם טְהוֹרִים וּמְהֻרָּתִים מִכָּל טְמָאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גְּלוּלֵיכֶם אֲמַהֵר אֶתְכֶם. וְתִגְלָה הָאֵמֶת בְּעוֹלָם חַיֵּשׁ קַל מִהֲרָה וְתִקְּוּ בְּיָמֵינוּ שִׁפְתַי אֵמֶת תִּבּוֹן לְעַד וְעַד אֲרַגִּיעַה לְשׁוֹן שֶׁקֶר. אֵמֶת מֵאָרֶץ תִּצְמַח וְצִדֵּק מִשָּׁמַיִם נִשְׁקָף. חֶסֶד וְאֵמֶת נִפְגְּשׁוּ צִדֵּק וְשִׁלּוּם נִשְׁקוּ. הַדְרִיכֵנִי בְּאֵמֶתְךָ וּלְמַדְנִי כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אוֹתְךָ קִוִּיתִי כָּל הַיּוֹם. הוֹרְנִי יְהוָה דְרָבְךָ אֶחְלָף בְּאֵמֶתְךָ יָחֵד לְבָבִי לִירְאָה שְׂמֵךְ. שְׁלַח אוֹרְךָ וְאֵמֶתְךָ הַמָּה יִנְחֹנֵנִי וּבִיאוּנֵי אֵל הַר קְדוֹשְׁךָ וְאֵל מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ. כִּי אֵל כְּמוֹךָ נוֹשָׂא עוֹן וְעוֹבֵר עַל פֶּשַׁע לְשֹׂאֲרֵית נִחְלָתוֹ לֹא תַחֲזִיק לְעַד אִפּוֹ כִּי חִפְּץ חֶסֶד הוּא. יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ וּכְבֹּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִשְׁלַח בְּמִצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתֶם. תִּתֵּן אֵמֶת לִיעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר נִשְׁפַּעַת לְאַבוֹתֵינוּ מִיָּמֵי קְדָם. הַשִּׁיבֵנוּ יְהוָה אֵלֶיךָ וְנִשׁוּבָה חֲדָשׁ יִמֵּינוּ כְּקֶדָם. אָמֵן וְאָמֵן:

תורה נב – הנעור בלילה

א. צָרִיף כָּל אֶחָד לְרֵאוֹת שִׁיחֵיהָ נִכְלָל בְּשֶׁרֶשׁוֹ, וְלֹהֲכָלל בְּשֶׁרֶשׁוֹ צָרִיף שִׁיחֵיהָ לֹא בְּטוֹל, וְאֵי אֶפְשָׁר לְבֹא לְיָדֵי בְּטוֹל כִּי אִם עַל-יְדֵי הַתְּבוֹדָדוֹת, כִּי עַל-יְדֵי שְׂמֵתְבוֹדָד בִּינוּ לְבִין קוֹנוֹ, עַל-יְדֵי זֶה יִכּוֹל לְבַטַּל הַכָּל וְלִהְיוֹת בְּהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ וְלִהְיוֹת בְּשֶׁרֶשׁוֹ:

יְדֵי-זֶה שְׂמֵתְבוֹדָד בְּלִילָה בְּדָרְךָ יְחִידִי כַּנִּל, מִפְּנֵה לְבוֹ וְדַעְתּוֹ מִכָּל עֶסְקֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, וּמִבְטַל הַכָּל עַד שְׂמֵבְטַל אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרִי. דְּהֵינּוּ שְׂבֵתְחֵלָה מִתְפַּלֵּל הַרְבֵּה עַד שְׂמֵבְטַל מִדָּה זֹאת, וְאַחֲרֵי-כֵן מִבְטַל מִדָּה אַחֲרָת, עַד שְׂמֵבְטַל אֶת עֲצָמוֹ לְגַמְרִי, שְׁלֹא יִהְיֶה בּוֹ שׁוֹם גְּאוֹת וְשׁוֹם מִמְשׁוֹת, עַד שִׁיחֵיהָ בְּעֵינָיו כְּאִין וְאֶפֶס מִמְשׁוֹ, עַד שִׁזְכָּה לְבֹא לְבַחֲיִנַת בְּטוֹל בְּאֵמֶת. וְעַל-יְדֵי-זֶה נִכְלָל כָּל הָעוֹלָם עִמּוֹ בְּשֶׁרֶשׁוֹ, דְּהֵינּוּ שְׂנִכְלָל עִמּוֹ הַכָּל בְּאַחֲדוֹת יִתְבָּרַךְ:

ב. עֵקֶר הַהִתְבּוֹדָדוֹת הוּא בְּלִילָה שְׂאֵז בְּלָם יִשְׁנִים, וְשִׁיחֵיהָ הַמְּקוֹם מַחוּץ לְעִיר, שִׁילָף בְּדָרְךָ יְחִידִי, דְּהֵינּוּ בְּמְקוֹם שְׂאֵין בְּנֵי אָדָם הוֹלְכִים שָׁם אֶפְלוּ בַיּוֹם. וְעַל-

תפלה לתורה נב

(נב) נִפְשֵׁי אוֹיְתְךָ בְּלִילָה אַף רוּחֵי בְּקֶרְבִי אֲשַׁחֲרֶךָ. זְכַרְתִּי בְּלִילָה שְׂמֵךְ יְהוָה וְאֲשַׁמְרָה תוֹרַתְךָ. עַל מִשְׁכְּבֵי בְּלִילוֹת בְּקִשְׁתִּי אֶת שְׂאֵחֶכָה נִפְשֵׁי בְּקִשְׁתִּי וְלֹא מִצְּאֵתִי. אֲזַכָּרָה נְגִינָתִי בְּלִילָה עִם לְבָבִי אֲשִׁיחָה וְיַחֲפֵשׁ רוּחִי. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְרִיחַ דְּעֵלְמָא כְּלָא, אֲרוֹן הַכָּל, אֶחָד יְחִיד וּמִיָּחֵד הִיָּה הוּא וַיְהִיָּה, אַתָּה בְּרֵאֵת עוֹלָמְךָ בְּרֵצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּשִׁבְלִי

תפלה לתורה נב

שיג

ישראל עמך הקדוש, אשר בשבילם בראת כל העולמות בלם, כדי להמשיך נשמות ישראל בעולם, כדי שיעשו רצונך באמת וימשלו בעולם, למען יוכלו על ידי פעלתם הטובה להעלות ולנשא כל העולמות בלם, מן תכלית העשייה עד תחלת האצילות, להעלות ולהגביה בלם לשרשם העליון, שיכללו כל העולמות בלם באחדותך הפשוטית. תברך ויתעלה לעד ולנצח נצחים, כי אתה הוא קדם שבראת העולם ואתה הוא לאחר שבראת העולם:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתרחם עלי ותהיה בעזרי, ותזכני להרבות בהתבודדות תמיד עד שאזכה על ידי ההתבודדות לבטל עצמי לגמרי, עד שיתבטל ישותי לגמרי ואהיה נכלל באחדותך באמת. ותזכני ברחמיך הרבים ותזמין לי מקום מיוחד וזמן מיוחד להתבודדות, ואזכה לבחר לי המקום המבחר והזמן המבחר להתבודדות, שהוא בלילה בעת שבני אדם ישנים. ובדרך יחידי, שאזכה בכל לילה ולילה להתבודד במקום מיוחד לילך בדרך יחידי במקום שאין בני אדם הולכים שם אפילו ביום, ושם אלך ואתבודד בלילה ואפרש כל שיחתי לפניך, ואת כל אשר עם לבבי אזכה לבאר ולפרש לפניך בפה מלא בפרוש, עד שיתעורר לבבי באמת אליך בתשוקה גדולה, ובבכי רבה ועצומה בדמעות שלישי, לבבות ולהתנדות על עונותי ופשעי המרבים, ולהתחרט עליהם באמת ובלב שלם, ולקבל עלי קבלה גמורה בלב שלם באמת שלא אשוב עוד לכסלה, ולא יהיה ברוחי רמיה כלל, אם און פעלתי לא אוסר. ואזכה לעורר רחמיך הרבים עלי, שתחנני מאתך במתנת חנם, ותהיה בעזרי מעתה תמיד, ותשמרני ותצילני ברחמיך מחטאים ועונות ופשעים ומכל התאוות רעות. ובפרט מפנם הברית שהוא כלל כל התורה בלה תצילני ותשמרני תמיד ברחמיך הרבים ברחמיך הגדולים ברחמיך העצומים, עד שאזכה על ידי ההתבודדות בלילה לבטל עצמי לגמרי, לבטל כל מדה ומדה רעה וכל תאוה ותאוה רעה, עד שאהיה נקי לגמרי מכל התאוות ומכל המדות רעות, ואזכה לבטל כל מיני גאות ונבחות ונסות הרוח ממני, עד שאזכה לבא לתכלית הבטול באמת לאמתו ברצונך הטוב, עד שאזכה להכלל באחדותך באמת. ועל ידי זה יהיה נכלל כל העולם עם נפשי באחדותך הפשוט, ויתאחד ויכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה, אפשרי המציאות בחיוב המציאות. ונהיה דבוקים ואחודים וכלולים בך תמיד באמת, ולא נפרד ממך אפילו פרנע קלה, ויתגלה אחדותך הפשוט בעולם, וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו ויאמר כל אשר נשמה באפו יהוה אלהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה. עזרני עזרני, חנני חנני, להרבות בהתבודדות ובשיחה ביני לבין קוני בלילה בדרך יחידי, עד שאזכה לתכלית הבטול באמת, עד שאהיה נכלל בך באמת עם כל העולמות בלם, ונשוב בלנו אליך באמת ובלב שלם, ונדעה נרדפה לדעת את יהוה יומם לא ננוח לילה לא נשקט, עד אשר נזכה למצא אותך בכל-עת:

וּנְזָכָה לְקִים מִצֹּת וְבוּ תִדְבֵק בְּאֵמַת בְּשִׁלְמוֹת כְּרִצוֹנָךְ הַטּוֹב. חוּם וְחַמֵּל עָלֵינוּ חוּם וְרַחֵם עָלֵינוּ, חוּם וְחַנּוּן וְזַכְנוּ לְכָל מַה שְּׁבִקְשָׁנוּ מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁנְּזָכָה לְבַטֵּל עֲצָמָנוּ בְּאֵמַת עַד שֶׁנִּהְיָה כְּלָנוּ נִכְלָלִים בְּךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, כִּי בְּשִׁבִיל זֶה לְבַד בְּרֵאתָ כָּל הָעוֹלָמוֹת כְּלָם, כְּאֲשֶׁר גִּלִּיתָ לָנוּ עַל-יְדֵי צִדִּיקֶיךָ הָאֱמֵתִים. שׁוּבָנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעָנוּ וְהִפֵּר כַּעֲסֶךָ עִמָּנוּ, יְהוָה אֱלֹהִים צְבָאוֹת הַשִּׁיבָנוּ הָאֵל שֶׁנִּכְנָה לְפָנֶיךָ וְנִשְׁעָה. הַשִּׁיבָנוּ וְאֲשׁוּבָה כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי. הַשִּׁיבָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵי וְנִשׁוּבָה תִּדְשׁ יְמֵינוּ בְּכַדָּם. יְהִיו לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי:

תורה נג - ה"א הדעת

א. עַל-יְדֵי שְׁמִשְׁתַּדְּלִים לְקָרֵב אַנְשִׁים לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּלְצִדִּיקֵי אֵמַת, עַל-יְדֵי-זֶה זֹכִין לְבָנִים:

ב. צָרִיךְ הָאָדָם לְהִשְׁתַּדֵּל שִׁנְיָע לְשִׁלְמוֹת הַדַּעַת, דִּהְיָנוּ שִׁיזָכָה לְדַעַת דְּקָדְשָׁה כָּל מַה שְּׁאִפְשָׁר לְאָדָם לִידַע וּלְהַשִּׁיג מַה שְּׁאִי אִפְשָׁר לְאָדָם לִידַע יוֹתֵר. וְאִי אִפְשָׁר לְבֹא לָזֶה כִּי אִם עַל-יְדֵי שְׁעוֹסֵק עִם בְּנֵי אָדָם לְקָרְבָם לְעִבּוּדָתָם:

ג. וְזֶהוּ הַטַּעַם שֶׁהַצִּדִּיקִים מִיָּגְעִים אֶת עֲצָמָם וְרוֹדְפִים אַחֵר בְּנֵי אָדָם לְקָרְבָם לְעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי אִין זֶה כְּדֵי לְהַרְבּוֹת כְּבוֹדָם חֵם וְשְׁלוֹם, אֲלֵא כְּדֵי לְהַשְׁלִים דַּעַתָם כְּנ"ל:

תפלה לתורה נג

(נג) אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת וּמִלְמוֹד לְאֲנוּשׁ בִּינָה, חַנּוּן מֵאֲתָךְ חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת. רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֵל בְּרוּךְ גָּדוֹל דַּעַת, וְכַנּוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְדַעַת שְׁלָם וְאֵמַת, שְׁאִזָּכָה לְהַשְׁלִים אֶת דַּעַתִּי בְּתַכְלִית הַשְׁלָמוֹת, עַד שִׁיְהִיָּה דַּעַתִּי קְרוֹב וְסֻמוּךְ לְדַעַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּתַכְלִית הַהִתְקַרְבוֹת, וְלֹא יְהִיָּה הַפְּרִשׁ בִּינֵיהֶם כִּי אִם בְּהַ דְּבָרִים שֶׁנִּבְדָּל דַּעַת הָאָדָם מִדַּעַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׁאִי אִפְשָׁר לְאֲנוּשֵׁי לְהַשִּׁיגָם, וְאִזָּכָה לִינֵק תְּמִיד מִדַּעַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּתַכְלִית הַשְׁלָמוֹת. וְתִזְכְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שִׁיְהִיָּה לִי הַמֵּר מִמְּזוּג בְּמִזְג הַשְׁוּהָ שִׁיְהִיָּה רְאוּי לְקַבֵּל שְׁכָל. וְתִשְׁפִּיעַ עָלַי יְרֵאתָךְ הַקְּדוּשָׁה, וְתִהְיָה יְרֵאתָ יְהוָה עַל פְּנֵי לְבַלְתִּי אַחֲטָא, וְתִהְיָה יְרֵאתָ חֲטָאֵי קוֹדְמַת לְחֲכָמַתִּי, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּתְקַיֵּם חֲכָמַתִּי וְדַעַתִּי בְּתַכְלִית הַשְׁלָמוֹת:

וְתִזְכְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחֲסִדֶיךָ הָעֲצוּמִים, לְהַעֲמִיד תְּלִמִּידִים חַנּוּנִים הַרְבֵּה לְהָאִיר בְּהֶם דַּעַת קְדוּשׁ וְאֵמַתִּי, לְהַדְרִיכָם בְּדַרְךְ יִשְׂרָאֵל, לְהוֹדִיעַם אֶת הַדַּרְךְ אֲשֶׁר יִלְכוּ בָּהּ וְאֶת הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ, כְּפִי מַה שְּׁקַבְּלָנוּ מִרְבוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים וְכְרוֹנָם לְבָרְכָהּ, בְּדַרְךְ אֲשֶׁר דָּרְכוּ בוֹ אֲבוֹתֵינוּ מֵעוֹלָם, לְהָאִיר בְּהֶם עֲצוֹת נְכוֹנוֹת וְיִשְׁרוֹת, וּלְעוֹרְרָם

תורה נד – ויהי מקין

שמו

וּלְהַקְיִצֵם מִשְׁנַתֶּם לְהַכְנִים בָּהֶם דַּעַת וְיִרְאֵת שָׁמַיִם, בְּאִפְּן שְׁיִזְכּוּ לְשׁוּב אֱלֹהִי בְּאַמַּת
בְּכָל לְבָבָם וּבְכָל נַפְשָׁם וּבְכָל מְאֹדָם. אֲלַמְּדָה פְּשָׁעִים דְּרַכִּיךְ וְחַטָּאִים אֱלֹהִי יִשׁוּבוּ.
וְתַצִּילֵנִי וְתִשְׁמְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׁלֵא יַעֲלֶה בְּדַעְתִּי שׁוּם פְּגִיָּה וּמַחֲשַׁבַת חוּץ חֵם
וְשָׁלוֹם בְּעֵינַי הַתְּקַרְבוֹת בְּנֵי אָדָם בְּשִׁבִיל לְהַרְבוֹת כְּבוֹדִי חֵם וְשָׁלוֹם, רַק כָּל כּוֹנְנָתִי
תִּהְיֶה בְּאַמַּת בְּשִׁבִיל כְּבוֹדְךָ בְּדִי לְמִלְאֵת רְצוֹנְךָ. וְתִתֵּן בַּח לֵיעָף כְּמוֹנֵי לְסַבֵּל וּלְקַבֵּל
בְּאַהֲבָה כָּל הַטְּרָחוֹת וְהַיְגִיעוֹת שְׁצָרִיכִין בְּשִׁבִיל עֵסֶק זֶה לְקָרֵב בְּנֵי אָדָם לְעַבּוֹדַת
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. וְאַזְכֶּה לְרַדֵּף אַחֲרֵיהֶם בְּכָל בַּחֵי לְקָרְבָם לְעַבּוֹדְתְּךָ, וְכָל כּוֹנְנָתִי יִהְיֶה
לְשִׁמְךָ לְבַד בְּאַמַּת, בְּדִי לְהַשְׁלִים דַּעְתִּי בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת כְּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב, וְעַל-יְדֵי-זֶה
תִּזְכְּנֵי לְהוֹלִיד בְּנִים חַיִּים וְקַיָּמִים בְּקַדְשָׁה וּבְטַהֲרָה לְשִׁמְךָ וּלְעַבּוֹדְתְּךָ, וְתִרְבֶּה זְרַעֲנוּ
כְּחוֹל הַיָּם וּכְכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרֹב. וְתִרְחַם עֲלֵינוּ וְתִתֵּן לָנוּ כַח שְׁנֹזְכָה לְפַקֵּד עַקְרוֹת
בְּתַפְלַתְנוּ, וְתִלְמַדְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אִיךָ לְהַתְּפַלֵּל בְּשִׁבִיל עַקְרוֹת לְפַקֵּדִים לְטוֹבָה
בְּדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים. וְתִשְׁמַע תְּפִלַּתְנוּ וְתִאֲזִין שׁוֹעֲתְנוּ, שְׁיִהְיוּ כָּל הָעַקְרוֹת נִפְקָדוֹת
לְטוֹבָה חַיִּשׁ קָל מְהֵרָה, וְיִוִּלְדוּ בְּרַחֲמֶיךָ בְּנִים חַיִּים וְקַיָּמִים, וְיִתְרַבּוּ עִמָּךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
כְּחוֹל הַיָּם אֲשֶׁר לֹא יִמַּד וְלֹא יִסְפֹּר. וְכַשֵּׁם שֶׁנִּבְרְאוּ רַחֲמֶיךָ עַל אֲבִינוּ הָרִאשׁוֹן אַחַד הָיָה
אֲבֵרְהָם אֲבִינוּ וְאִשְׁתּוֹ שָׂרָה אִמְנוּ, אֲשֶׁר זָכְרָתֶם לְטוֹבָה וְתַפְקִדֶם לַעֲת זְקֻנוֹתֶם וְנִתְּתָ
לָהֶם אֵת יִצְחָק וְהִבְטַחְתֶּם לְהַרְבוֹת זְרַעוֹ כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם, כֵּן יִהְיוּ נָא מַעֲיָד וְרַחֲמֶיךָ
עַל כָּל עַקְרוֹת עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר עֵינֵיהֶם תּוֹלוֹת אֱלֹהִי לְבַד, שֶׁתִּתֵּן לָהֶם זְרַע
שֶׁל קַיָּמָא לְעַבּוֹדְתְּךָ וְלִירְאָתְךָ. רַחֵם עֲלֵיהֶם לְמַעַנְךָ וּפְקִדֶם לְטוֹבָה וּמְלֵא מִשְׁאֲלוֹתֶם
בְּרַחֲמִים, וְתַעֲתֵר לָהֶם וְתִשְׁמַע תְּפִלַּתֶם וְתִתֵּן לָהֶם הַרְיוֹן חַיִּשׁ קָל מְהֵרָה, וְיִזְכּוּ לְהוֹלִיד
זְרַע שֶׁל קַיָּמָא וְיִשְׁמַחוּ אֲבֵיהֶם וְאִמָּם בָּהֶם, וְיִזְכּוּ לְגַדְּלָם לְתוֹרָה וּלְחֻפָּה וּלְמַעֲשִׂים
טוֹבִים לְאַרְךָ יָמִים וְשָׁנִים טוֹבִים:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, חוּם וְרַחֵם עֲלֵינוּ, וְהַתְּפַתָּה וְהַתְּרַצָּה וְהַתְּפִיס לְתַפְלַתְנוּ, וְשִׁמַּע קוֹל
פְּגִיעַתְנוּ, וְהַשְׁלֵם אֵת דַּעְתְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְנִזְכֶּה לְהַפִּיר אוֹתְךָ גַם בְּזֶה הָעוֹלָם
בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת שְׂאִין שְׁלֵמוֹת אַחֲרָיו, וְלְהוֹדִיעַ גְּדֻלַּתְךָ וּגְבוּרַתְךָ לְכָל בָּאֵי עוֹלָם,
לְהוֹדִיעַ לְדוֹרוֹת הַבָּאִים אֵת כָּל מַעֲשֵׂה יְהוָה הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא, אֲשֶׁר שִׁמַּעְנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ
וְרַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים. דוֹר לְדוֹר יִשְׁבַח מַעֲשֵׂיךָ וּגְבוּרוֹתֶיךָ וְגִידוּ. אָב לְבָנִים יוֹדִיעַ אֵל
אַמַּתְךָ. וְנִזְכֶּה לְקַיָּם בְּאַמַּת מְקַרָא שְׁכָתוֹב, וְהוֹדַעְתֶּם לְבָנֶיךָ וּלְבְנֵי בְנֶיךָ. לְמַעַן דַּעַת כָּל
עַמֵי הָאָרֶץ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד:

תורה נד – ויהי מקין

שְׁכֵן דְּכָרִים הַצְּרִיכִים נְטִילָה שְׂאֵמְרוּ בָּהֶם בְּפִרוּשׁ
שְׁיִוצֵא מִדַּעְתּוֹ, דְּהֵינּוּ שְׂאֵי-אִפְשָׁר לוֹ לְהִבִּין וּלְהַגְדִּיל
דַּעְתּוֹ בְּמִדָּה שְׁלֵא יֵצֵא מִגְּבוּל הַקְּדֻשָּׁה, וְכִךָ רְאוּי
לְהִיוֹת מְנַהֵג אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, שְׁתַּכְּרָה

א. צָרִיךְ לְשַׁמֵּר מְאֹד אֵת הַזְּכָרוֹן
שְׁלֵא יִפֹּל לְשַׁכְּחָה, דְּהֵינּוּ שְׁיִזְכֹּר תְּמִיד
בְּעִלְמָא דְּאִתִּי, וְלֹא יִשְׁכַּח. (פְּשוּט שְׁכָל
הַדְּבָרִים הַקְּשִׁים לְשַׁכְּחָה קָשִׁים גַּם לְעֵינַי זֶה, מְכָל

יסתכל בזה למעלה ממדרגתו: (פרוש: כי יש דברים שהם דרכי האמרי, שהם רמזים דסמרא אהרא שיוצא חוץ לגבול הקדשה, כגון פתו נפלה מפיו וכו', וכיוצא בו. וצריך לזהר שלא יסתכל בזה, כי אין בזה שום טעם על-פי שכל האנושי, וזה שאמר: "רק לפי שכל האנושי שלו יגדיל מחשבתו בזה", וכן לא יסתכל בזה למעלה ממדרגתו. למשל כששומע או רואה איזה ענין רע, אזי הפשיטי אנשים צריכין להבין שגם הם פגמו בזה או מעין זה להיותר גדול קצת, ולהגדול כמעלה הרמז הוא, שצריך להמתיק הדינים שמהם נשתלשל הדבר הרע ששומע או רואה, וכיוצא בזה בשאר ענינים, הרמזים המה בדבר אחר לגדולים ובינונים וקטנים, אבל לכל אחד ואחד מרמזין לו לפי ערכו ובהינתו ומדרגתו. (באבי הנחל):

ג. אפלו מי שיודע ומבין הרמזים מכל הדברים, אפלו מדברי חל, אף-על-פי-כן אסור לו לעסק רק בדברי חל (משני טעמים המבארים בפנים), אלא גם הוא צריך שיהיה לו הסתפקות להסתפק רק בהכרחיות. כי אלו שאין להם מדת ההסתפקות ומנהיגים את ביתם בגדולות דוקא, כנהוג עכשו בעוונותינו הרבים בהרבה אנשים, עליהם נאמר: "מארת ה' בבית רשע" (משלי ג, ל), כי לעולם חסר להם הרבה כמו שכתוב: "ובטן רשעים תחסר" (שם יג, ל). אבל בצדיקים שיש להם הסתפקות במה שחננם ה', כמו שכתוב: "צדיק אוכל לשבע נפשו" (שם), אצלם הוא אור מלא ונשפע על ידם כל ההשפעות טובות:

ד. ואפלו מזה ההסתפקות גופה צריך להפריש לצדקה, ועל-ידי-זה נעשה יחוד בין צדיק לכנסת ישראל כמבאר בפנים:

בבקר בהקיצו משנתו, מיד כשיפתח את עיניו קדם שיעשה שום דבר, יזכיר את עצמו תכף בעלמא דאתי, וזהו זכרון בכלליות. ואחר-כך צריך להמשיך הזכרון בפרטיות, דהינו שיגדיל דעתו בכל מחשבה דבור ומעשה, ולהסתכל ולהתבונן היטב על כל הסבות והענינים שהשם יתברך מזמין לו ומגלגל עמו בכל יום ויום, כי כל יום יש בו מחשבה דבור ומעשה משנה מחברו, וצריך שתדע שהשם יתברך מצמצם אלקותו מאין סוף ואין תכלית, עד נקדת המרכז של עולם הגשמי שהאדם עומד עליו, ומזמין לכל אדם מחשבה דבור ומעשה לפי היום ולפי המקום ולפי האדם, ומלביש לו בהם רמזים כדי לקרבו לעבודתו. כן צריך להסתכל על כל זה להגדיל דעתו ושכלו, להבין הרמזים שהשם יתברך מרמז לו בהם, להתקרב אליו בכל פעם מפל מקום שהוא. כי בכל הענינים ובכל המלאכות ובכל המשא ומתן, ובכל הדברים שבעולם שהשם יתברך מזמין לאדם בכל יום ויום, בכלם יש בהם רמזים פרטיים כנ"ל. (וכל זה כלול בדברי חז"ל (ברכות מא): בכל יום ויום תן לו מעין ברכותיו (ברכות ל"ח). וצריך להגדיל דעתו ולהסתכל על זה היטב להבין רמיוזותיו של השם יתברך:

ה. אף צריך לזהר לצמצם דעתו שלא יעמיק מחשבתו בזה יותר מדי, שלא יצא מגבול הקדשה, דהינו שלא תשוטט מחשבתו על-ידי-זה לחקירות ובלבולים, רק לפי שכל האנושי שלו, כן יגדיל דעתו ומחשבתו בזה, וכן לא

"וברוע עזו" אלו תפלין (תיקונים ט), כי תחלה צריכין לעשות הצמצום ואחר כך להבין הרמזים, ועין סקן ל"ח.

ו. **משא** ומתן הוא בחינת יחוד צדיק ובנסת ישראל הנקראים **משא** ומתן כמבאר בפנים. ויחוד זה של צדיק ובנסת ישראל נעשה על ידי **משא** ומתן, באמונה כי כל עסקי המשא ומתן שנתגלגלים הסחורות והחפצים מאדם זה לאדם אחר, הכל הוא כפי הניצוצות שבהם. ולפעמים צריך החפץ לצאת מרשותו לרשות אחר, ואחר כך יחזור לרשותו, הכל כפי הניצוצות שבאותו הדבר, וכפי חלקי הנפש רוח נשמה שיש להאדם בכל עת וזמן. על כן אין לדחוק את השעה בשום דבר לדחוק עצמו ביותר למכור או לקנות דוקא באותה השעה שחפץ, כי עת לכל חפץ, כפי ברור הניצוצות וכפי חלקי הנפש רוח נשמה שבאדם. ועל ידי **משא** ומתן באמונה מעלה ומתקן הניצוצות, ומשלים ומאיר הארה בנפש רוח נשמה שלו, ונתת יחד צדיק ובנסת ישראל (שהוא יחוד קדשא בריהו ואשכינתיה) הנקראים **משא** ומתן: ועין בפרק השותפין (כבא בתרא טז): בא ששן ונשקי לברעיה בשביל שדרש דששן ופנינה לשם שמום נתכוננו, כי מאחר שאפלו בלשון הרע, כמו שכתוב: (שמואל א א) "בעבור הרעיקה", וכן בששן שהוא תקין כל בשר, גם שם מלבש רצון הבורא, שהוא ענין שרגלי הקדשה מלבשין בכל הדברים, לכך נשקיה אפרעיה, לרמוז לו ענין זה.

ז. **בדי** לשמר את הזכרון הנ"ל, צריך לשמר את עצמו שלא יפול לרע עין, שהיא מיתת הלב, שעל ידי זה בא שכתה ונפגם הזכרון, ולבו מת בקרבנו,

ה. **והחמון עם שאין להם שכל להבין הרמזים הנ"ל**, נעשה אצלם כל זה ממילא על ידי שנה וציצית ותפלין ותורה (או קריאת שמע לעם הארץ) ותפלה ומשא ומתן. שנה היא בחינת לאדבקא מחשבתה בעלמא דאתי, כי בשעת השנה הנשמה עולה למעלה. תפלין היא בחינת הגדלת השכל להבין הרמזים הנ"ל. ציצית היא בחינת הצמצום הנ"ל, כי על ידי מצות ציצית ממשיכין תקון זה, שלא יצא מחו חוץ לגבול בשמגדיל דעתו להבין הרמזים. ועל כן ציצית קודם לתפלין, כי צריכין לתקן מקדם המחין שלא יצא מחו חוץ לגבול ואחר כך יכולין להגדיל דעתם, להבין הרמזים של השם יתברך שהוא בחינת תפלין. תורה היא בחינת הסתפקות הנ"ל, כי התורה היא עץ חיים דמזון לכלא בה. וגם בלמוד התורה בעצמה צריכין בחינת הסתפקות, כי לפעמים מבלבל את האדם מה שרוצה ללמוד יותר מדי, כי רואה שיש הרבה ללמוד ורוצה ללמוד כל התורה על רגל אחת, ומחמת זה הוא נתבלבל מאד, ולפעמים נתבטל על ידי זה לנמרי. על כן צריך גם בתורה שיהיה לו בחינת הסתפקות, (ומזה דין בעצמו קל וחמר בצרכי הגוף בהכרחיות. כי אם בתי עולם צריך הסתפקות, קל וחמר לתי שעה, ונדמת קל וחמר זה אמרו חכמינו זכרונם לברכה לענין ברפת התורה (ברכות מה), וכלול במאמר חכמינו זכרונם לברכה: ועשו סג לתורה (אבות פרק א'): וכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה: לא עליך המלאכה לגמרי (אבות פ"ב), והינו כנ"ל. תפלה היא בחינת רגלי הקדשה המלפשין בזה העולם כמבאר בפנים: ונשבע ה' בימינו" (ישעיה סב, ה) זו תורה,

ואינו זוכר את תכליתו הנצחית. שצריכין לזכר זאת בכל יום ולאדבקא מחשבתה בעלמא דאיתי. ועל ידי רע עין אינו משים לבו לכל זה:

ה. ויש כמה בחינות פרע עין; יש שעינו צרה בהתנשאות של חברו, וכן יש כמה בחינות בזה, וצריך לשמר את עצמו מזה מאוד שלא יהיה לו שום עין רעה על חברו כלל, וכן צריכין להתפלל הרבה להשם יתברך שינצל מרע עין של חברו, ומי שאינו מרגיש בעצמו שיוכל לעמד כנגד הרע עין להכניעו, צריך לברח ממנו, אבל מי שיוכל לתקנו צריך לתקנו: (על הרף שעשה יעקב אבינו עליו השלום להכניע עינו הרעה של עשו בדברים, שאמר לו איך כדאי לשנא אותי על הפרכות וכו', ובמנחה שנתן לו להשביע עינו הרעה).

ט. גם צריך לשמר את העין מבח המדמה, ואפלו מי שהוא טוב עין צריך לשמר עצמו מזה. כמו שאנו רואין בחוש, שאפלו מי שיש לו ראייה יפה, יכול למעות עצמו על ידי שרואה מרחוק ונדמה לו הפך מן האמת וכו'. בן הוא בעיני השכל בכמה בחינות, כגון לפעמים נדמה לו שחברו נוטה מן האמת (וכמאמר חז"ל וקרח שפקח היה, מה ראה לשטות זה, עינו המעות. וכן טעות של נכס והרבה גדולים). או שעושה כנגדו שלא כהגון וכו', ומחמת זה יש בלבו עליו ויוכל להתעורר על ידי זה מחלקת. ונדמה לו שחולק על חברו לשם שמים, ובאמת הכל בא מפעות של בח המדמה, שנדמה לו על חברו דברי שקרים ובדויים. וכן יש בזה כמה בחינות מה שעני השכל נוטים מהאמת

על ידי טעות של בח המדמה, כי בח המדמה יכול להטעות אפלו למי שהוא טוב עין. על כן צריכין לזה שמירה יתרה לשמר עצמו מאד מפעות של המדמה:

י. וזה זוכין על ידי ששומרין את עצמו מאד מלשון הרע מלאמרו ומלקבלו, כי על ידי לשון הרע מתגבר המדמה ופגם הזכרון הנ"ל, שהוא תלוי בתקון העינים כנ"ל. וכח המדמה הוא בח הבהמיות, כי גם בהמה יש לה בח המדמה, ונסתלק ממנו הדעת, ואזי נופל מאהבת השם יתברך לאהבת הבהמיות, שהם כל התאוות הבאים מבח המדמה, שמתגבר ביותר על ידי לשון הרע כנ"ל:

יא. על ידי רע עין וכן על ידי לשון הרע, אינו מניח אחריו בן זכר:

יב. הפח המדמה הוא מחור נוקא לשרות על פי שונה הלכות מטעם המבאר בפנים, ועל כן אם מחדשים בתורה הוא חדוש נאה (בלשון אשכנז גליד), כי הוא מדמה מלתא למלתא. אך אלו החדושים קשים לפרנסה, שבשם שעל ידי חדושי תורה אמתיים באים כל התשפעות והפרכות לעולם כמבאר בפנים, בן על ידי החדושים הבאים מבח המדמה בא רעב לעולם חס ושלום: [עין ביוזרה דעה הלכות נדרים (שלד ס' לה): נדוהו בתלום צריך שתירוהו שוני הלכות. כי גם נדוי הוא בחינת מיתה כמאמר חכמינו וכוונם לברכה בסוטה (ו) על פסוק: "יחי ראובן – וואת ליהודה". ואמרו: שמתא שם מיתה. וכיון שנדוהו בתלום, הוא בחינת: "ועל השנות החלום" (בראשית מא, לב), בפרוש הפשוט, והתגבר עליו המדמה בכל החינות, לכן תקנתו על ידי שוני

תפלה לתורה נד

שיט

יתברך באמת, כי עקר התשובה הוא להכניע הרוח רעה ולברר הרוח טובה בידוע.

טו. על-ידי התבודדות בלילה שאז עקר זמנה, וכן על-ידי קימת חצות זוכה לכל הנ"ל, ולחשב בכל עת על תכליתו וסופו האחרון לעולם הבא, עד שישוב בתשובה שלמה באמת. וזוכה להסתכל על כל מה שהשם יתברך מסבב עמו, ולהבין שהכל הוא כדי לרמוז לו רמזים בכל עת להתקרב אליו, שזוהו עקר הישוב הדעת האמתי. ועקר קיומו בזה העולם מספר ימי חיי הבלו, וכל מה שנעשה עמו בכל יום הכל באשר לכל, הוא בשביל זה לבד:

טז. על-ידי מצות נר הנכה ממשיכין על עצמו הדעת הקדוש שהוא בחינת שמן הטוב, שהוא בחינת זכרון, דהינו לזכר תמיד בעלמא דאתי בכלל ובפרט:

יז. מי שהוא טוב עין זוכה לאמת, ועל-ידי זה זוכה לדבקות אמתי בהשם יתברך:

תפלה לתורה נד

(נד) אזכרה נגינתי בלילה עם לבבי אשיחה ויתפש רוחי. זכרתי בלילה שמך יהוה ואשמרה תורתך. אזכור מעללי יה כי אזכרה מקדם פלאך. זכרתי ימים מקדם הגיתי בכל פעלך במעשה ידיך אשוחח, בהתעטף עלי נפשי את יהוה זכרתי. זכור תזכור ותשוח עלי נפשי, ואען ואומר לנפשי, זכור אל תשכח שיש עלמא דאתי, ואין שום קביעות בזה העולם, כי העולם הזה עובר כהרף עין כצל עובר וכאבק פורח וכענן כלה וכרוח נושבת וכחלום יעוף, ועקר החיים ועקר הקביעות דירה של האדם הוא רק בעלמא דאתי. חוסה עליך ושמר את הזכרון היטב, שתזכר תמיד בכל יום בעלמא דאתי ולא תשכח, והדבק מחשבתך בעלמא דאתי ואל יזוז זכרון עלמא דאתי מרעיונך. הסתכל על עצמך היטב היטב וישב דעתך באמת לאמת, וזכור ותן ללבך מה תעשה באחריתך, בעת יבא קצף כהרף עין. צר לי עליך אחי, הקיצה אחי משנת פתייתך, וחמל על נפשך וזכר את בוראך בימי בחורותיך:

הלכות, בבחינת: "ועל השנות החלום" "כי נכון" (שם) וכו', כפרוש המבואר בפנים, ומינייה ובה אבא וכו'.

יג. התגברות כח המדמה הוא על-ידי עצבות, שהוא רוח נכאה רוח רעה, ועל-ידי זה בא התגברות השכחה הנ"ל. ועל-בין צריך להיות בשמחה, ועל-ידי זה עקר הכניעת המדמה וזוכין לזכר בעלמא דאתי:

יד. שמיעת קול נגון על כלי זמר ממנגן כשר לשם שמים, היא סגלה גדולה לזכות לשמחה, ולהכניע המדמה ולזכות לזכרון הנ"ל. גם על-ידי זה יכול להשיג רוח נבואה ורוח-הקדש, ויכול לשפף שיחו במים נכח פני ה', על-בין צריך להיות בשמחה תמיד: ועל-ידי נגון ושמחה דקדשה נתעוררין לשיח עם לבבו מתכליתו הנצחי לעולם הבא, ולחפש ולמצא הנקודות טובות שהם בחינת רוח טובה שבקרבו, ולבררו מתוך הרוח רעה רוח, נכאה עצבות רוח ולהכניע המדמה שמשם שרש כל התאוות וההבנות הבהמיות, וזוכין לשוב להשם

תפלה לתורה נד

ובבן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, להפיל תחנותי לפני רחמיך האמתים, ולשא עיני לחסדיך העצומים, שתזכני לשמור את הזכרון הזה היטב, שאזכר תמיד בעלמא דאתי, ולאדבקא מחשבתי רק בעלמא דאתי בכלל ובפרט, ובכל יום ויום בהקיצתי משנתתי, תכף ומיד בשאפתח את עיני, אזכה לזכר מיד בעולם הבא שהוא עולם העומד והקיים לעד ולנצח נצחים, והעולם הזה הוא הכל וריק, הכל הכלים אין בו ממש, הכל נדרף, הכל הכלים הכל הכל. ואין שום יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל בעסקי העולם הזה, ואין שום תכלית וטוב בעולם כי אם לרדף תמיד להשיג העולם הבא. ותזכני שאזכר זאת היטב בכח הזכרון דקדושת, ואחר-כך אזכה לקיים זאת בפרטיות, שאזכה להבין בכל עת ובכל שעה ובכל מקום שבעולם, את כל הרמזים שאתה מרמז לי בכל עת להתקרב לעבודתך באמת. כי בחסדיך הגדול אתה מצמצם אלהותך מראשית נקדת הבריאה שהוא תחלת האצילות עד סוף נקדת המרכז של עולם העשייה הנשמי הזה, מאין סוף עד אין תכלית. ואתה מצמצם ומרמז רמזים לכל אדם בכל מקום ובכל עת לקרבו לעבודתך, לפי המקום ולפי השעה ולפי האדם. עזרני וזכני ותפתח את דעתי, שאזכה להבין היטב באמת את הרמזים האלה, למען אזכה לשוב אליך באמת להיות כרצונך תמיד מעתה ועד עולם. ותורני ותלמדני בחסדיך הגדול ובגבורתך הנוראה, שאזכה לידע ולהבין באמת איך להגדיל את דעתי בענין הרמזים האלה, ואיך לצמצם את דעתי בקדושה שלא יצא חוץ מהמדה, שלא אדרש במפלא ממני ולא אחקר במכסה ממני, רק במה שהורשתי אזכה להתבונן ולהגדיל את דעתי בהדרגה ובמדה כפי מדרגתי, להבין תמיד בכל עת ובכל שעה את כל הרמזים שאתה מרמז לי תמיד ברחמיך, על-ידי כל הדברים שבעולם, ועל-ידי כל המחשבות והדבורים והעשיות שאתה מזמין לי בכל עת, אשר בכלם אין כונתך שום דבר כי אם לרמז לי על-ידם להתקרב לעבודתך באמת:

ותזכני ברחמיך הרבים למדת ההסתפקות, שאזכה להיות מסתפק במועט מהעולם הזה, ולא אשתמש בעסקי העולם הזה כי אם מה שמכרח לבד בתכלית הצמצום וההסתפקות, בקדושה ובטהרה גדולה לשמך ולזכרך לבד. ואפלו בשתזכני להגדלת הדעת באמת שאזכה להבין מכל הדברים את הרמזים דקדושה שיש בהם, אף-על-פי-כן לא אהיה נוטה כלל להרבות חס ושלום בעסקי העולם הזה, רק להסתפק במועט מאד בצמצום גדול בהכרחיות לבד, ובקדושה ובטהרה גדולה לשמך לבד באמת, ועקר עסקי יהיה רק בעבודת יהוה לעסך כל ימי בתורה ותפלה ומעשים טובים. ותעזרני שאפלו מזה ההסתפקות וההכרחיות שתשפיע לי אזכה להפריש ממנו לצדקה, ואזכה לקיים מקרא שכתוב, טוב איש חונן ומלוה וכלכל דבריו במשפט. ואזכה להרבות בצדקה לעניים הגונים הרבה, ועל-ידי הצדקה שלי אזכה ליחד קודשא בריך הוא ושכינתיה ביחודא שלים בשם כל ישראל:

רבוננו של עולם יהוה אלהי גדלת מאד הוד והדר לבשת. עטה אור בשלמה נוטה שמים

תַּפְלָה לְתוֹרַה נֹד

שכא

בְּיָרֵעָה. אַתָּה יֹדַעַת כִּי בְעַר אֲנֹכִי מֵאִישׁ וְלֹא בִּינַת אָדָם לִי. וְאִין לִי שׁוּם שְׂכָל לְהַגְדִּיל דְּעֵתִי בְּכָל זֶה. עַל־כֵּן בְּאֵתִי לְפָרֵשׁ בְּפִי אֶלֶיךָ מַלְכִי וְאֱלֹהֵי, שְׁתִּזְכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ שִׁיְהִיו נַעֲשִׂים אֲצִלָּנוּ כָּל הַתְּקוּנִים הָאֵלֶּה מִמִּילָא עַל־יְדֵי הָעֶסְקִים וְהַמְצוֹת שְׁאֵנוּ עוֹסְקִים בְּכָל יוֹם. וְתַהֲיָה בְּעֶזְרִי וּתְזַכְּנִי לְהַמְשִׁיךְ עָלַי קִנְדָּשָׁה גְדוּלָּה קִנְדָּם הַשְּׁנָה, עַד שְׁאֲזַכֶּה לִישֵׁן בְּקִנְדָּשָׁה וּבִטְהָרָה גְדוּלָּה, וּשְׁנַתִּי תִעָרֵב לִי, עַד שְׁאֲזַכֶּה עַל־יְדֵי הַשְּׁנָה שְׁתַּעֲלֶה נִשְׁמַתִּי וְתִתְדַבֵּק בְּעֶלְמָא דְאַתִּי, עַד שְׁתַּהֲיָה מַחֲשַׁבְתִּי דְבוּקָה בְּעֶלְמָא דְאַתִּי תָּמִיד:

וְתַעֲזָרְנִי וּתְזַכְּנִי לְקִים בְּכָל יוֹם מְצוֹת צִיצִית וְתַפְלִין וְקִרְיַאת שְׁמַע וְתַפְלָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, בְּלֵב טוֹב וּבְשִׂמְחָה גְדוּלָּה וּבְמִסִּירַת נַפְשׁ, בְּקִנְדָּשָׁה וּבִטְהָרָה וּבְכּוֹנְנָה גְדוּלָּה וְעִצּוּמָה, עִם כָּל פְּרִטְיָהֶם וְדִקְדוּקֵיהֶם וּכְוֹנֹתֵיהֶם וְתַרְיָג מְצוֹת הַתְּלוּים בְּהֵם. וְתִזְכְּנִי לְעֶסֶק בְּתוֹרָה בְּכָל יוֹם וְיוֹם בְּקִנְדָּשָׁה גְדוּלָּה וּבְשִׂמְחָה רַבָּה, וְאַחַר כֵּךְ תִּנְחַנִּי בְּצַדִּיקְתָּךְ לְעֶסֶק בְּמִשְׁאָ וּמִתָּן בְּאִמּוּנָה שְׁלֵמָה, עַד שְׁאֲזַכֶּה לְבָרַר בְּרוּרִים קְדוּשִׁים וְלַהֲשִׁילִים נַפְשִׁי וְרוּחִי וְנִשְׁמַתִּי עַל־יְדֵי כָּל הַדְּבָרִים שְׁאֲקַנְהָ וְאֶמְכֹּר. וְאֲזַכֶּה לִידַע וּלְכַוֵּן לְקִנּוֹת וּלְמַכּוֹר כָּל דְּבָר בְּעֵתוֹ בְּמוֹעֵדוֹ וּבְזִמְנוֹ, בְּעֵת שְׁהַגִּיעַ הַשְּׁעָה שֶׁצִּיא הַדְּבָר מִרְשׁוּתִי לְרְשׁוֹת אַחַר אוֹ לְהַפְּךָ, בְּפִי הַנְּצוּצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שִׁישׁ בְּאוֹתוֹ הַדְּבָר, וּכְפִי חֲלָקֵי נַפְשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה שְׁלִי, בְּאִפְּן שִׁישְׁלָמוּ חֲלָקֵי נַפְשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה שְׁלִי עַל־יְדֵי הַמִּשְׁאָ וּמִתָּן, עַד שְׁאֲזַכֶּה לַעֲשׂוֹת יַחִיד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתֵיהָ עַל־יְדֵי הַמִּשְׁאָ וּמִתָּן שְׁלִי וְעַל־יְדֵי כָּל הָעֶסְקִים שְׁלִי. וְנִזְכֶּה שִׁיְהִיו נַעֲשִׂין אֲצִלָּנוּ מִמִּילָא כָּל הַתְּקוּנִים וְהַיְחוּדִים הָעֲלִיוֹנִים, בְּאִפְּן שְׁנִזְכֶּה לְזַכְּרוֹן דְּקִנְדָּשָׁה, לְאֲדַבְּקָא מַחֲשַׁבְתָּא בְּעֶלְמָא דְאַתִּי תָּמִיד בְּכָל־לַיְלָה וּבְפְרִטְיּוֹת. וְתִשְׁמְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי מִשְׁכַּחָה שֶׁהִיא מִיתַת הַלֵּב, שְׁלֹא אֲשַׁכַּח אֶת תַּכְלִיתִי וְסוּפִי, וְלֹא אֶסִּיחַ דְּעֵתִי לְעוֹלָם מִזְכְּרוֹן עֶלְמָא דְאַתִּי:

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּרְאָה בְּעֲנִינֵינוּ וְדַחֲקֵנוּ וְעַמְלָנוּ, וְתִשׁוּר בְּעֲנִינֵנוּ וְתַבִּיט בְּעַמְלָנוּ. וְתַצִּיץ עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ, וְתִשְׁנִיחַ עָלֵינוּ בְּעֵין הַמְּלִתָּךְ, וְתִשְׁמְרֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַטּוֹבִים וְתַצִּילֵנוּ תָּמִיד מִרַע עֵין, שְׁלֹא יְהִיָּה לָנוּ שׁוּם עֵין רַעָה עַל שׁוּם אָדָם שְׁבַעֲוֹלָם, רַק נִסְתַּכַּל תָּמִיד עַל כָּל אֶחָד בְּעֵין טוֹבָה, וְנִזְכֶּה לְהִיּוֹת מִתְּלַמִּידֵי שַׁל אֲבָרְהָם אֲבִינוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, שִׁישׁ בְּהֵם שְׁלֵשָׁה מַדּוֹת טוֹבוֹת שֶׁהֵם עֵין טוֹבָה וְנַפְשׁ שְׁפָלָה וְרוּחַ נְמוּכָה. וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתַצִּילֵנוּ מִתְּלַמִּידֵי שַׁל בְּלָעַם הַרְשָׁע שִׁישׁ לְהֵם שְׁלֵשׁ מַדּוֹת רַעוֹת שֶׁהֵם, עֵין רַעָה וְרוּחַ גְּבוּהָ וְנַפְשׁ רַחֲבָה. אֲבִינוּ מְלַכְנוּ אֲדִירָנוּ בּוֹרְאָנוּ גּוֹאֲלָנוּ יּוֹצְרָנוּ קְדוּשָׁנוּ קְדוּשׁ יַעֲקֹב רוֹעֵנוּ רוֹעָה יִשְׂרָאֵל הַמְּלִךְ הַטּוֹב וְהַמְּטִיב לְכָל, טוֹב עֵין בְּאַמְתָּה, זַכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שְׁאֲזַכֶּה לְהַתְּדַבֵּק בְּמַדּוֹתֶיךָ הַטּוֹבִים לְהִיּוֹת טוֹב עֵין בְּאַמְתָּה תָּמִיד. וְתַצִּילֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מִעֵין רַעָה שְׁלֹא יִשְׁלַט בָּנוּ שׁוּם עֵין רַעָה מִשׁוּם אָדָם וּמִשׁוּם נְכָרָא שְׁבַעֲוֹלָם, וְלֹא יְהִיָּה לְהַרְעָ עֵין שׁוּם פֶּחַ וְשׁוּם שְׁלִיטָה, וְלֹא יוּכַל לְחַזֵּיק לָנוּ כָּל־ל חַס וְשְׁלוֹם לֹא בְּנִשְׁמִיּוֹת וְלֹא בְּרוּחֵנִיּוֹת:

רְבוּנוּ שַׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שַׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, טוֹב וּמְטִיב לְכָל, טוֹב עֵין. אַתָּה לְבַד יוֹדַע אֶת עַצְמְךָ הַתְּנַבְרוֹת הַרַע עֵין שְׁמַתְנַבְרָנוּ עָלֵינוּ מְאֹד, שְׁעֵינוּ רַעָה בְּקִנְדָּשָׁת

תפילה לתורה נד

ישראל עם קדוש, ובכל יום ויום מתגבר עלינו ביותר בכמה תחבולות להרחיקנו חס ושלום מעבודתך באמת, ורודף אותנו מאד. מלא רחמים מלא טוב, אתה ידעת את לבנו, אתה ידעת את כל אשר עבר עלינו על ידי הרע עין של האויבים והשונאים הרודפים אחר הבאים להתקרב באמת לעבודתך ולתורתך. וגם אתה ידעת גדל חלישותנו לעמד נגד עינם הרעה. ועתה הודיענו נא אבינו שבשמים, אנה מפניהם נברח, ואיה אפוא המקום להתחבא ולהטמן מפני עינם הרעה, הביטה בעינינו כי רבו מכאובינו וצרות לבנו. הטה אלהי אונך ושמע פקח עיניך וראה שוממותינו, כי לא על צדקותינו אנחנו מפילים תחנונינו לפניך כי על רחמיך הרבים. כי ידענו באמת, כי אנחנו בעצמנו החיבים בכל זה, כי לולא חטאינו ופשעינו המרבים והעצומים, לא היינו צריכים להתירא מפניהם כלל. אבל מה נעשה אבינו, כי הסבלנו הרבה מאד, חטאנו העונו והרשענו וסרנו ממצותיך, פעמים רבות הצלתנו ואנחנו מרינו עצותיך, ותמוגנו ביד עוננו, ובכל זאת אנו הפצים ומשתוקקים ומחכים ומיחלים בכל עת להתקרב לעבודתך באמת, כי אתה רוצה בתשובה כי חנון ורחום אתה וקרוב לכל קוראיך באמת, ועתה הצילנו נא ברחמיך מן הרע עין, כי אין לנו שום כח לעמד נגד אחד משונאינו, אף כי נגד כלם. ואין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים. לך לבד עיני תלויות לך לבד עיני צופיות, דלו עיני למרום אולי יראה יהוה בעיני, אולי יחוס אולי ירחם. הבט נא רחם נא והושיעה נא צאן מרעיתך, ואל ימשל בנו הרע עין כלל, הבט משמים וראה כי היינו לעג וקלס, הבט משמים וראה מזבול קדשך ותפארתך איה קנאתך וגבורתך המון מעיד ורחמיך אלי התאפקו. מלא רחמים, טוב לכל, טוב ומטיב, טוב ומטיב לרעים ולטובים, טוב באמת תמיד, הטוב כי לא כלו רחמיך והמרחם כי לא תמו חסדיך. רחם עלינו ברחמיך הרבים, והצילנו מרע עין מכל הבחינות, הן שלא יהיה לנו שום עין רעה כלל, הן שלא ישלט בנו שום עין רעה משום אדם ומשום נברא שבעולם, ותביט עלי בעיניך הטוב, בעיניך חדא ורחמי, ותמשיך ותשפיע עלי טוב עין, ותשמרני ותצילני שלא יהיה עיני רעה כלל בגדלת חברי ובגדלת כל העולם כלו. ותצילני מפגם הראות, ותשמרני תמיד שלא אסתכל בשום דבר המביא לידי הרהורים חס ושלום, ולא בשום דבר הפוגם את העינים. העבר עיני מראות שוא בדרך חייני. הצילני מעין נואפת, שמרה נפשי והצילני אל אבוש כי חסיתי בך. וכל מה שחטאתי עויתי ופשעתי לפניך ופגמתי בעיני, בשונג ובמזיד באנס וברצון, והרע בעיניך עשיתי מנעורי ועד היום הזה. על הכל תמחל ותכפר לי אלוה סליחות, חנון המרבה לסלח. ותזכני מעתה להיות טוב עין בכל הבחינות בקדשה ובטהרה גדולה ברצונך הטוב באמת:

ותצילני שלא ישלט בנו שום עין הרע משום רע עין שבעולם, ולא יזיק לנו עינם הרעה כלל, הן בנשמיית הן ברוחניות, בגוף ונפש וממון. ותשמר צאתנו ובואנו לחיים טובים ולשלום מעתה ועד עולם, כי אין לנו על מי להשען כי אם עליך לבד אבינו שבשמים,

תפלה לתורה נד

שכנ

כי אשורנו עתה סבבנו עיניהם ישיתו לנמות בארץ. צרי ילמש עיניו לי. אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי. עזרי מעם יהוה עשה שמים וארץ. כי אליך אלהים יהוה עיני בכה חסיתי אל תער נפשי. עיני תמיד אל יהוה כי הוא יוציא מרשת רגלי. אליך נשאתי את עיני היושבי בשמים. הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם כעיני שפחה אל יד גבירתה כן עינינו אל יהוה אלהינו עד שיחננו. חננו יהוה חננו כי רב שבענו בוו:

רבונו של עולם, ראה נא בענינו וריבה ריבנו, כי אתה ידעת את לבנו, כי צרכינו מרבים מאד ודעתנו קצרה לפרש, עזרנו כי עליך נשעננו, עננו יהוה עננו כי בצרה גדולה אנחנו, אל תסתר פניך ממנו היה נא קרוב לשועתנו. כי אתה יודע את כל תלאותינו, וראה את ענינו ואת עמלנו ואת לחצנו, זכר יהוה מה היה לנו הביטה וראה את חרפתנו. חוס וחמל עלינו שמרני מידי פח יקשו לי ומקשות פעלי און. שמרני באישון בת עין בצל כנפיך תסתירני, מפני רשעים זו שדוני אויבי בנפש יקיפו עלי. ואני עני וכואב אין לי שום בית מנוס כי אם אליך לבד, אליך יהוה אקרא ואל יהוה אתחנן. מה בצע בדמי ברתתי אל שחת היודך עפר היגיד אמתך. עיני נגרה ולא תדמה מאין הפגות, עד ישקיף וירא יהוה משמים. הושיענו מלא רחמים, הושיענו בעת צרה הזאת, וקום בנו מקרא שפתוב, ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע. הצילני ושמרני מרע עין המביא לידי שכחה שהיא מיתת הלב, שבירת לב, כמו שכתוב, נשכחתי כמת מלב הייתי ככלי אובד. עזרני שלא אשכח את עולמי הנצחי ותקום לעד, חוסה עלי כרב רחמיה, כרב ישועתך, כרב טובותיך, כרב הצלותיך. יהמו מעדך עלי, על נרדף כמני, על חסר דעה, חסר עצה כמני. אמץ וחזק את לבבי ביראתך ועבודתך, וזכני שאשים אל לבי ואזכר היטב בלבי ובדעתתי תמיד את התכלית האחרון, ואזכה לדבק מחשבתי ולבבי תמיד בעלמא דאתי, כי אתה יודע את גדל הצער והבושה שיהיה בעלמא דאתי על מי שלא קשט עצמו בעולם הזה, והוא אבדה שאינה חוזרת לעולם, כי שם אין מעשה וחשבון מועיל כלל, כי מי שלא טרח בערב שבת מה יאכל בשבת. מעות לא יוכל לתקן וחסרון לא יוכל להמנות. ואין מועיל שם שום רחמנות בעולם. זכני עתה ברחמיה, שאזכה לזכר עתה בעולם הזה את העולם הבא תמיד, ואל יליוזו מעיני ולא אסור מדעתתי וזרון העולם הבא תמיד, באפן שאזכה לשוב בתשובה שלמה אליך באמת, ואזכה לתקן בחיי את כל אשר שחתתי בשונג ובמזיד באנס ובצרזון. ותזכנו שיען עלינו זכות וכח הצדיקים אמתיים שיש להם כח להציל אותנו מכל מיני רע עין שבעולם, והם ילחמו לפנינו ויכניעו וישברו ויבטלו את כל מין רע עין בשרשו שלמעלה, וימתיקו ויבטלו את הרע עין של התנשאות על-ידי שרש המלכות שהוא מלכות משיח בן דוד יפה עינים וטוב ראי, וימשיכו עלינו אורו של משיח שיבא במהרה בימינו, ומכל צרותינו יושיענו וינאלנו:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתצילני מלשון הרע ומאבק לשון הרע, ולא אוציא דבה על שום בר ישראל שבעולם, הן על גדולים הן על קטנים,

ולא יצא מפני שום דבור רע על שום ישראל שבְּעוֹלָם. ותצילני ותשמרני שלא אפגם את דעתי כָּלֵל. ותזכני לְאַהֲבָה דְקַדְשָׁה ותצילני מֵאַהֲבוֹת הַנְּפוּלוֹת, מֵאַהֲבוֹת רְעוֹת. ותעזרני ותושיעני ותזכני ותתן לי כח לְשַׁבֵּר אֶת הַכַּח הַמְדַמָּה שֶׁהוּא כַח הַבְּהֵמִיּוֹת, שְׂאֵזְבָה מֵהֵרָה לְשַׁבֵּר אֶת כָּל הַתְּאוֹוֹת הַבְּהֵמִיּוֹת מֵאַתִּי, ותשמרני מן הַפְּעוֹתִים הַבָּאִים עַל־יָדֵי כַח הַמְדַמָּה, שֶׁלֹא אִמְעָה מִן הָאֵמֶת לְעוֹלָם עַל־יָדֵי הַפְּעוֹת שֶׁל כַּח הַמְדַמָּה חֵס וְשְׁלוֹם. וזכני בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְשִׁמְחָה דְקַדְשָׁה, שְׂאֵזְבָה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תְּמִיד. ותתן כח בְּיָדֵי לְלַקֵּט וּלְבָרֵר אֶת הָרוּחַ טוֹבָה מִן הָרוּחַ נְכֹאָה, מִן הָרוּחַ רָעָה, מֵעֲצָבוֹת רוּחַ. ותזכני לְעִשְׂרָה מִיָּנִי נְגִינָה דְקַדְשָׁה, עַד שְׂאֵזְבָה לְזַבֵּד וּלְבָרֵר אֶת הַכַּח הַמְדַמָּה, לְהַכְנִיעַ וּלְכַטֵּל הָרַע שֶׁבַּמְדַמָּה וּלְבָרֵר וּלְהַעֲלוֹת הַטּוֹב שֶׁבּוֹ אֶל הַקַּדְשָׁה, וְאֵזְבָה לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְגַרֵשׁ וּלְכַטֵּל מִמֶּנִּי הָרוּחַ רָעָה, רוּחַ שְׂטוֹת, עֲצָבוֹת רוּחַ, רוּחַ נְכֹאָה. ותזכני מֵהֵרָה לְרוּחַ טוֹבָה דְקַדְשָׁה, כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי רוּחֶךָ טוֹבָה תִּנְחַנֵּי בְּאַרְצֵי מִישׁוֹר. לֵב טְהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים וְרוּחַ נְכוֹן תִּדְשׁ בְּקַרְבִּי. אֵל תִּשְׁלִיכֵנִי מִלְּפָנֶיךָ וְרוּחַ קְדֻשֶׁךָ אֵל תִּקַּח מִמֶּנִּי. הַשִּׁיבָה לִי שִׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי. אֵל אֱלֹהֵי הַרוּחוֹת שְׁלִיט בְּעֲלִיּוֹנִים וּבַתְּחִתּוֹנִים, תֵּן לִי רוּחַ טוֹבָה. יִפְקֹד יְהוָה אֱלֹהֵי הַרוּחוֹת לְכָל בָּשָׂר לְהַשְׁפִּיעַ עָלֵי רוּחַ טוֹבָה, רוּחַ הַקַּדְשָׁה. רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה רוּחַ עֲצָה וּגְבוּרָה רוּחַ דַּעַת וְיִרְאַת יְהוָה, רוּחַ קְדֻשָׁה וְטְהָרָה, רוּחַ שִׁמְחָה וְחֲדוּת, וְשִׁמְרָנִי וְהַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מִלְּהַתְקַרֵּב וּמִלְּהַתְחַבֵּר לְתַלְמִידֵי חֲכָמִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם, וְלֹא אֲשַׁמַּע שׁוֹם דְּבַר תּוֹרָה מֵהַתְלַמִּידֵי חֲכָמִים שֶׁלֹא זָכוּ עֲדִין לְבָרֵר הַכַּח הַמְדַמָּה, אֲשֶׁר כָּל חַדוּשֵׁי תוֹרָתָם נִמְשָׁכִין מִכַּח הַמְדַמָּה הַמְעַרֵּב טוֹב וְרַע, וְהָרַע יוֹתֵר מִן הַטּוֹב, אֲשֶׁר עַל־יָדֵי חַדוּשֵׁיהֶם נִפְסַד הַפְּרָנְסָה וְהַשְׁפַּע דְקַדְשָׁה חֵס וְשְׁלוֹם, וּגְזֻרָמִים מַה שְׁגוֹרָמִים חֵס וְשְׁלוֹם. הַצִּילֵנִי מֵהֶם, שְׁמַרְנֵי מֵהֶם, זַכְנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְהַתְקַרֵּב וּלְהַתְחַבֵּר לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים, אֲשֶׁר כָּל חַדוּשֵׁי תוֹרָתָם נִמְשָׁכִין מִן הַקַּדְשָׁה, מִן הָרוּחַ טוֹבָה, רוּחַ נְבוּאָה, רוּחַ הַקְּדוּשָׁה, בְּלִי תַעֲרֻבַת שׁוֹם פְּסֻלַת כָּלֵל. וְחַנּוּנִי מֵאַתָּה דַּעָה בִּינָה וְהַשְׁכָּל, וְקִדְשֵׁנִי בְּקִדְשֶׁתְּךָ הַעֲלִיזוּנָה, וְעִזְרָנִי שְׂאֵזְבָה גַם־כֵּן לְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה חַדוּשִׁים אֲמִתִּיִּים הַנִּמְשָׁכִין מִן הַקַּדְשָׁה, וְעִזְרָנִי שִׁיְהִיו כֻּלָּם טוֹב בְּלִי שׁוֹם אַחִיזוֹת הָרַע חֵס וְשְׁלוֹם, וּבְלִי שׁוֹם פְּסֻלַת כָּלֵל. חַנּוּנִי וּפְדוּנִי וּזְכְנֵי מֵהֵרָה שְׂאֵזְבָה לְטַהֵר וּלְקַדֵּשׁ עַצְמִי בְּאֵמֶת, וְאֵזְבָה לְשַׁבֵּר אֶת הַכַּח הַמְדַמָּה וּלְכַטֵּלוֹ וּלְגַרְשׁוֹ מֵאַתִּי, ותתן לי כח וְעֲצָה וּגְבוּרָה לְשַׁבֵּר וּלְכַטֵּל מִמֶּנִּי אֶת כָּל תְּאוֹוֹת הַמְדַמִּיּוֹת, תְּאוֹוֹת הַבְּהֵמִיּוֹת. ותשמרני ותצילני מִחַטָּא לְשׁוֹן הָרַע וּמֵאַבֶּק לְשׁוֹן הָרַע, וּמִכָּל מִיָּנִי פְגָם הַדְּבוּר, וּמִכָּל מִיָּנִי פְגָם הַבְּרִית, בְּאַפֵּן שְׂאֵזְבָה לְקַדְשָׁה וְטְהָרָה בְּאֵמֶת, עַד שְׂאֵזְבָה לְחַדוּשֵׁי תּוֹרָה אֲמִתִּיִּים דְקַדְשָׁה בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב. אָבִי שְׁבַשְׁמִי, הַצִּילֵנִי מִטּוֹב הַמְדַמָּה, הַמְרָה בְּאַחֲרוּנָה כְּרֹאשׁ וְלַעֲנָה, זַכְנֵי לְטוֹבֶךָ הָאֵמֶתִי, שֶׁבַעֲנִי מִטּוֹבֶךָ הַנְּצָחִי. וזכני לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תְּמִיד, נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בִּישׁוּעָתְךָ, וּנְגִינּוֹתֵי אֲנִי כָּל יְמֵי חַיֵּי עַל בֵּית יְהוָה. וְאֵזְבָה לְהַרִּים קוֹל זְמִרָה וְנִגּוֹן לְשִׁמְךָ וּלְעִבּוֹדְתְךָ בְּאֵמֶת בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, וְאֵזְבָה לְעוֹרֵר וּלְגַלוֹת תְּמִיד כָּל הָעִשְׂרָה מִיָּנֵי נְגִינָה. ותזכני לְשַׁמַּע קוֹל נְגוֹן וּזְמִרָה בְּשִׁמְחָה שֶׁל מִצְוָה מִמְּנַגֵּן בָּשָׂר וְטוֹב, הַיּוֹדֵעַ נְגוֹן עַל

תַּפְּלָה לְתוֹרַה נֹד

שְׁכַח

הַכְּנוֹר וְעַל כְּלֵי שִׁיר, נִגְוָנִים דְּקַדְשָׁה הַנְּמַשְׁכִּים מִכְּנוֹר שֶׁל דָּוִד, יִפֶּה קוֹל וּמְטִיב נִגּוּן, בְּאֶפֶן שִׁיתְּבָרַר עַל־יְדֵי הַמְּנַגֵּן בְּכֵלֵי שִׁיר הַרוּחַ טוֹבָה, רוּחַ נְבוּאָה, רוּחַ הַקְּדֹשׁ, רוּחַ שְׂמֵחָה וְחֵדוּדָה, מַעֲצָבוֹת רוּחַ, מְרוּחַ נְכֹאָה, מְרוּחַ רָעָה, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְרוּחַ טוֹבָה בְּאֵמֶת, וְלִהְיוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד. וְנִזְכָּה לְשׁוֹב אֱלֹהִים בְּתוֹבָה שְׁלֵמָה וּבְלֵב נִשְׁפָּר בְּאֵמֶת, הַבֹּא מִתּוֹךְ שְׂמֵחָה וְנִגּוּן דְּקַדְשָׁה, עַד שֶׁאֲזַכָּה לְשַׁפֵּךְ לִבִּי בְּמִים נוֹכַח פְּנֵי יְהוָה בְּתַחֲנִנְתִּי וּבְקִשְׁתִּי, וְאֲזַכָּה לְפָרֵשׁ כָּל שִׁיחֹתַי לְפָנֶיךָ בְּכָל לֵב וּנְפֶשׁ וּבִבְכִיָּה גְדוּלָה מִתּוֹךְ שְׂמֵחָה:

וְתַעֲזְרֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי שֶׁאֲזַכָּה לְקוֹם בְּכָל לַיְלָה בְּחִצּוֹת מִמֶּשֶׁ, וְלֹא יַעֲבֹר עָלַי חִצּוֹת לַיְלָה בְּשֵׁנָה לְעוֹלָם, רַק אֲזַכָּה לְהִתְעוֹרֵר וּלְקוֹם בְּכָל לַיְלָה בְּחִצּוֹת מִמֶּשֶׁ כֹּל יְמֵי חַיֵּי לְעוֹלָם, חֹק וְלֹא יַעֲבֹר, וְאֲזַכָּה אֲזִי לְהִתְנַבֵּר בְּאָרִי לְעַסֵּק בְּתוֹרָה וְעַבּוּדָה בְּאֵמֶת, עוֹרָה כְּבוֹדִי עוֹרָה הַנִּגְבַּל וּכְנוֹר אֲעִירָה שְׁחָר:

וְזַכְּנוּ לְבָנִים זְכָרִים חַיִּים וְקַיָּמִים, וְיִהְיוּ עוֹסְקֵי תוֹרָתְךָ וּמְקַיְמֵי מִצְוֹתֶיךָ וְעוֹשֵׂי רְצוֹנְךָ כָּל יְמֵיהֶם לְעוֹלָם, הֵם וּבְנֵיהֶם וּבְנֵי בְנֵיהֶם עַד עוֹלָם, וְיִהְיֶה נִשְׁאָר זְכָרְנוּ לְדוֹרֵי דוֹרוֹת עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת, וְתִשְׁמְרֵם וְתַצִּילֵם מִכָּל חַטָּא וְעוֹן וְאֲשֻׁמָּה, וְתִאֲרִיד יְמֵיהֶם וּשְׁנוֹתֵיהֶם וַיְגַדִּילוּ שְׂמֵיךָ עַד עוֹלָם:

אָבִינוּ שְׂבִשְׂמִים, מְלֵא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּרַחֲמִים, וְהַצִּילֵנוּ מִכַּח הַמִּדְּמָה וּמִמִּיתַת הַלֵּב וּמִשְׂכַּחַה וּמִרַע עֵינַי בְּכָל הַבְּחִינּוֹת, וְזַכְּנוּ לְזִכְרוֹן דְּקַדְשָׁה שְׁנוֹכָה תָּמִיד לְדַבֵּק מִחֲשַׁבְתָּנוּ בְּעֲלֵמָא דְאֵתִי בְּכָל יוֹם וְיוֹם וּבְכָל מְקוֹם וּמְקוֹם בְּכָלֵל וּבְפֶרֶט, וְלֹא נֶאֱבַד אֶת עוֹלָמְנוּ חֵם וְשָׁלוֹם בְּחֵנָם. וְנִזְכּוֹר אֶת יְמֵי הַחֲשֵׁךְ כִּי הִרְבָּה יְהִיו כָּל שְׂבָא הֶבֶל. וְנִזְכּוֹר אֶת בּוֹרְאָנוּ בְּיָמֵי בַחֲרוּתֵינוּ, עַד אֲשֶׁר לֹא תַחֲשֵׁךְ הַשֶּׁמֶשׁ וְהָאוֹר וְהַיָּרֵחַ וְהַכּוֹכָבִים וְשָׁבוּ הָעֵבִים אַחֵר הַגֶּשֶׁם. וְנִזְכָּה לְזִכּוֹר אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת, וְלֹא נִשְׁכַּח דְּבַר מִמִּשְׁנֵתָנוּ. וְלֹא נִשְׁכַּח אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֵינוּ וְאֲשֶׁר שָׁמְעוּ אָזְנֵינוּ מִפִּי חֲכָמֶיךָ הָאֱמֶתִיִּים. וְנִזְכּוֹר בְּעֲלֵמָא דְאֵתִי תָּמִיד, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה לְשׁוֹב אֱלֹהִים בְּאֵמֶת, וְלִהְיוֹת פְּרָצוּנְךָ הַטוֹב תָּמִיד. וְזִכּוֹר לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶת בְּרִית אֲבוֹתֵינוּ, וְקָם לָנוּ מִקְרָא שְׂכֵתוֹב, וְזִכְרְתִי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאֵף אֶת בְּרִיתִי יִצְחָק וְאֵף אֶת בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֲזַכּוֹר, וְנֶאֱמַר, וְזִכְרְתִי לָהֶם בְּרִית רְאשֻׁנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לְאֱלֹהִים אֲנִי יְהוָה. וְנֶאֱמַר, זִכְרְתִי לָךְ חֶסֶד גְּעוּרֶיךָ אֲהַבֵּת כְּלוֹלוֹתֶיךָ לְכַתֵּךְ אֲחֵרֵי בַמִּדְּבַר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה. וְנֶאֱמַר, הֲבֵן יִקִּיר לִי אֲפָרִים אִם יִלְד שְׁעֵשׂוּעִים כִּי מִדֵּי דְבָרֵי בּוֹ זְכוֹר אֲזַכְּרֵנוּ עוֹד עַל־כֵּן הִמּוּ מַעֲי לּוֹ רַחֵם אֲרַחֲמֵנוּ נָאִם יְהוָה. זְכּוֹר רַחֲמֶיךָ יְהוָה וְחֲסְדֶיךָ כִּי מַעוֹלָם הִמָּה. חֲטָאת גְּעוּרֵי וּפְשָׁעֵי אֵל תִּזְכּוֹר כְּחֲסְדֶיךָ זְכּוֹר לִי אֶתְּהָ לְמַעַן טוֹבָךָ יְהוָה:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זְכָרְנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ וּפְקַדְנֵנוּ בְּפִקְדוֹת יְשׁוּעָה וּרְחֻמִּים מִשְׁמֵי שָׁמַי קָדָם, וְזִכּוֹר לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲהַבֵּת הַצְּדִיקִים הַקְּדוֹמוֹנִים, בְּזִכּוֹתֶם תַּעֲזוֹר וְתִגַּן וְתוֹשִׁיעַ אֶת הָאֲחֵרוֹנִים, וְתִזְכּוֹר אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הַנִּכְפָּזִים עַל הַהָרִים כְּצֵאֵן אֲשֶׁר אֵין לָהֶם רוּעָה.

זכרנו יהוה ברצון עמו פקדנו בישועתו לראות בטובת בחיריו לשלם בשמחת גויף להתהלל עם נחלתו. למה לנצח תשכחנו תעזבנו לארץ ימים. השיבנו יהוה אליך ונשובה חדש ימינו פקדם. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה נה – מה אבא שאול אומר

את הצדיק מעינו הרעה, כי השם יתברך אוהו ביד מדת משפט, וכשמשלם משפטו שלא ישלם על הרשע, נתגלה ידו ונעשה צל שבו נתכסה הצדיק, כמו שכתוב: "ובצל ידי פסיתך" (ישעיה נא, טו), ואזי הרשעים, שעניניהם בגלות המר הזה לטושות בראי מצק, על-ידי הצל נכהו מאור עיניהם, שאין ארסם יכול להזיק, אבל הצדיקים שמאור עיניהם בזמן הזה קטן, כמו שכתוב: "מי עור כמשלם" (ישעיה מב, יט), על-ידי הצל נתחזק מאור עיניהם, בדרך חלושי הראות שאינם יכולים לראות היטב באור גדול, וצריכין לצל כדי שיוכלו לראות. ועל-ידי הצל נתחזק מאור עיניו של הצדיק, ויכול לראות למרחוק, ורואה ומשיג צדקתו של הקדוש-ברוך-הוא, שהצדק שהקדוש-ברוך-הוא מצדיק את הרשע במשפט והו צדקתו של הקדוש-ברוך-הוא "כי לא אצדיק רשע" (שמות כג, ז):

ה. ועל-ידי שרואה צדקת ה', נתחזק אמונתו ונתפשט לבו מעקמימותו שהיה לו מקדם, ויכול להתפלל. כי עקר התפלה היא על-ידי אמונה שמאמין שהכל הוא ברשות הקדוש-ברוך-הוא, אפלו לשנות הטבע, ואין הקדוש-ברוך-הוא מקפח שכר כל בריהו (פסחים ק"ח), ואז מחזק את עצמו ומתפלל על צרכיו. והו בחינת פרה ארמה, פרה זה

א. לראות במפלתן של רשעים אי אפשר כי אם על-ידי בחינת ארץ ישראל, כמו שכתוב: "שב לימיני עד אשית אויביך הדם לרגליך" (תהלים קי, א), וארץ-ישראל נקראת ימין, כמאמר חכמינו, זכרונם לברכה, (הובא בפרוש רש"י פרשת וישלח על-פסוק: "ואביו קרא לו בנימין"):

ב. ואפלו עכשו בגלות שארץ-ישראל היא תחת יד הסמרא-אתרא, ואין יכלת בקדשתה להתגלות, אף-על-פי-כן יכולין לגלות ולהמשיך קדשתה על-ידי התנוצצות זכות אבות, כמו שכתוב: "ונזכרתי את בריתי יעקב וגו' והארץ אזור" (ויקרא כו, מב). ועל-ידי התנוצצות זכות אבות נתגלה קדשת ארץ-ישראל, ועל-ידי-זה זוכין לראות במפלתן של רשעים, ולא די שהאדם נצול מהרשע, אלא גם רואה ברשע מה שהרשע רצה לראות בו:

ג. כי הרשעים ממשיכים רע עין על שונאיהם, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה: ילא עוד אלא שרואה בשונאיו, שנאמר: "מרום משפטיו מנגדו" (ברכות ז), ועל-ידי למוד זכות שהאדם מלמד על הרשע, נצול מהרע עין של הרשע. גם מה שהרשעים זוכין בדין (כמו שאמרו שם), ומורם ומסלק משפטיו יתברך מהם, הכל הוא לטובת הצדיק, כי גם הקדוש-ברוך-הוא מלמד זכות על הרשע בשביל להציל

להעלות את הנזופלים לאמונות כזביות, להעלותם בתפלתו לאמונה אמתית, שהיא תפלה, ולקבע בלבם אמונה שלמה. ב. צריך לכונן מאד בתפלתו, ועל-ידי כוננת הלב שבתפלה, מתקן את לב אותם ששכלם יותר ממעשיהם, ואין כח בלבם להכיל את שכלם, ואזי השכל מחטיאם ביותר. והן הן הפילוסופים שאין להם לב טהור, ואין להם יכול לקבל השכל בקדושה באמת לאמתו כראוי. כי עקר חזוק הלב הוא על-ידי מעשים טובים, אבל כששכלם יותר ממעשיהם, אזי להם חלוש וחסר, ובפרט הנזופים העוסקים בהכמת הפילוסופיא שמזיק להם מאד מאד, כי על-ידי הנאוף להם חסר מאד, כמו שכתוב: "נזאף אשה חסר לב" (משלי י' לב), ואין בלבם יכלת להכיל את השכל בתוכו להתרחק מחטאים ולהתנדבך בהשם ותברך על ידו, שזהו עקר השכל האמת. (ומזיקים להם ולכל העולם יותר מנחשים ועקרבים ומכל מיני מזיקים שבעולם, כי מחרפים ומנדפים בהכמתם כלפי מעלה וכנגד התורה הקדושה, ובפרט נגד חכמי הגמרא והצדיקים שאחריהם זכרונם לברכה, כידוע ומפרסם. בעל הרחמים ישמר שארית ישראל מהם ומחמונם, מרק צריך לבטל את שכלו נגד אנשי אמת שהולכים בדרך האמת, כפי מה שקבלנו מרבתינו זכרונם לברכה):

ו. גם צריך להפך כל הבזיונות לכבוד, כמו שכתוב: "ובהיכלו כלו אומר כבוד" (תהלים כט, טו). כי כשאדם עומד בהיכל המלך ומבטל את עצמו מכל וכל, ואינו רואה שום דבר רק את המלך, מוכן בודאי שאם שומע איזה הרפה ובזוי,

בחינת תפלה, כמו שכתוב: "ונשלמה פרים שפתינו" (חושע יד, ט), "אדמה תמימה וכו', אשר לא עלה עליה על" (במדבר יט, ט), הוא בחינת מה שרואה ומשיג צדקת ה', שמחליש כח הדין ומסלקו מהרשע לטובת הצדיק, שעל-ידי-זה נתיחזק אמונתו ויכול להתפלל במבאר בפנים כל זה:

ה. וזהו בחינת עפר ואפר הנאמר בפרה, כי התפלה צריכה לבחינת עפר ואפר, כי בשעת התפלה צריך להכניע הרע שבפרט והרע שבכלל תחת הטוב, בבחינת: "ועסותם רשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם" (מלאכי ג, כא). הרע שבפרט, הינו גופו והמרו המושם יבטל בשעת התפלה, כמו חסידים הראשונים שהיה להם בשעת התפלה התפשטות הגשמיות. והרע שבכלל, הינו התפלות של פושעי ישראל שמתפללין עמו, יבטל הרע שלהם, ויעשה מהרע כסא לקדושה, (עין בספר "באבי הנחל" באור על זה). וזהו בחינת אפר שיש בתפלה. ועפר שבתפלה, הינו שיקשר עצמו עם נפשין רוחין ונשמתין של שוכני עפר, ויעזר אותם בתפלתו בבחינת: "הקיצו ורגנו שוכני עפר" (ישעיה כו, יט), וזה בכלל. ובפרט הינו חלקי נפש רוח-נשמה שלו שבאו כבר בגלגול ונתתקנו, ועזרם גם כן כנ"ל. וזה נקרא תפלה בצבור, כי אותיות עב"ר ראשי-תבות צדיקים בינונים רשעים, בינונים הוא המתפלל, צדיקים זה בחינת עפר, רשעים זה בחינת אפר הנ"ל (עין פנים):

ו. גם צריך לתקן בתפלתו שלשה דברים. א. צריך המתפלל לתקן בתפלתו

תַּפְלָה לַתּוֹרָה נה

שָׁהם רָצוּ לְרֹאוֹת בּוֹ. וְכָל זֶה נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי לְמוֹד זְכוּת שְׁמֵלֵמְדִין עַל הַרְשָׁע, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה יְכוּלִין לְהִתְפַּלֵּל. גַּם עַל־יְדֵי־זֶה הַצַּדִּיקִים שָׁהם עוֹשֵׂי מִזֵּב זֹכִים לְפָנָי ה', כִּי קִדְּם בְּרִיתוֹת הַרְשָׁעִים הִיָּה פָּנָי ה' מְסַתֵּר בְּעוֹשֵׂי רָע, כְּדֵי לְהַכְרִיתָם, וְעַכְשָׁו נִתְגַּלָּה פָּנָי ה' לְעוֹשֵׂי טוֹב:

מ. לָאוּ כָּל אָדָם יְכוּלֵי לְתַקֵּן אֶת הַדְּבָרִים הַנִּזְכָּרִים בַּתְּפִלָּה וְלְהַכְנִיעַ עַל־יְדֵי־זֶה אֶת הַרְשָׁעִים, כִּי אִם הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל בְּמַעֲלָה מְאֹד, בְּבַחֲיַנְתּוֹ מוֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשָּׁלוֹם. וְגַם הוּא צָרִיךְ לְחַגֵּר מִתְּנָיו מְאֹד לְעַמּוֹד נֶגֶד הַרְשָׁעִים הַגָּדוֹלִים לְכַלּוֹתָם וּלְבַטְּלָם:

י. מִצְוֹת חֻלָּה הֵיא בְּחִינַת יְרֵשֶׁת הָאָרֶץ כַּמְבֹאָר בַּפָּנִים, כִּי עַל־יְדֵי מִצְוֹת חֻלָּה זֹכִינֵי לְהַמְשִׁיךְ אוֹר זְכוּת אָבוֹת, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה יְכוּלִין לְגַלּוֹת קִדְּשָׁתָהּ גַּם בְּזִמְנֵי הַזֶּה:

יא. עַל־פִּי רַב הַגְּבִיחֵי קוֹמָה הֵמָּה כְּסִילִים, וְלַהֲפֹךְ הַקְּטַנֵּי קוֹמָה הֵמָּה בְּעַלֵי שִׁכְלֵי, וְזֶה מוֹכֵן בְּשִׁכְלֵי כַּמְבֹאָר בַּפָּנִים:

הוּא מְפָרְשֶׁה לְפָרוּשׁ שֶׁל כְּבוֹד לְהַמְלִיךְ, כִּי אֵיךְ אֶפְשָׁר שְׁיָבוֹא אַחַד לְתוֹךְ הַיִּכָּל הַמְּלִיכָה וַיִּבְזֶה אֶת הַמְּלִיכָה. וְאִין לְחַשֵּׁב שְׁמָא אֵלוֹ הַחֲרָפוֹת עָלָיו נְאֻמְרִים, כִּי מִי הוּא הַלֵּא יִשׁוּתוֹ נִתְבַּטַּל וְאִין כָּאִין אֶלָּא הַמְּלִיכָה בְּעַצְמוֹ, וּבְדַאי דְבוֹרִים אֵלוֹ הֵמָּה דְבוֹרֵי כְּבוֹד. וּמִתְבּוֹנֵן בְּדְבוֹרִים אֵלוֹ אֵיךְ לְפָרֹשׁ וּלְצַרֵּף אוֹתָם שִׁיתְהוּנָה מֵהֶם כְּבוֹד לְמַלְכָה.

וכִּי עַל־יְדֵי צְרוּפֵי הַתְּכָה נִשְׁתַּנָּה הַכּוֹנֵה לְהַפֵּךְ, כְּמוֹ מַפְשֵׁעַ שֹׁפֵעַ, וּמִנְנֵעַ עֲנַן וּכְיוֹצֵא בְּרוּחַ. וְהַנִּמְשָׁל מוֹבֵן, כִּי בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה הָאָדָם עוֹמֵד בְּהִיכָל הַמְּלִיכָה. וְכָל זֶה צָרִיךְ הַמִּתְפַּלֵּל לְתַקֵּן בַּתְּפִלָּה. וְהַשְּׁלֵשָׁה דְבָרִים הַנִּזְכָּרִים הֵם בְּחִינַת הַשְּׁלֵשָׁה דְבָרִים שֶׁהֵיוּ בַּפֶּה: "עֵץ אֶרֶז וְאֹזֹב וְשֵׁנִי תוֹלַעַת" כַּמְבֹאָר בַּפָּנִים:

ה. וְעַל־יְדֵי תְּפִלָּה כְּתוּבָה בְּנִזְכָּר מִתְּנוּצֵץ אוֹר זְכוּת אָבוֹת, וְעַל־יְדֵי־זֶה מְמַשְׁכֵּינֵי בְּחִינַת קִדְּשֵׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל גַּם עַכְשָׁו בְּגַלּוֹת. וְעַל־יְדֵי־זֶה זֹכִינֵי לְרֹאוֹת בְּמַפְלָתָן שֶׁל רְשָׁעִים, וְלֹא דֵי שְׁנַצּוּל מֵעֵינֵם הָרַע, אֶלָּא שְׁגַם רוּאָה בְּהֶם מֵה

תַּפְלָה לַתּוֹרָה נה

(נה) אֲשָׁא עֵינַי אֶל הַהָרִים מֵאִין יָבֵא עֲזָרִי. עֲזָרִי מֵעַם יְהוָה עוֹשֶׂה שְׁמִים וְאָרֶץ. רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, עֲשֵׂה לְמַעַן זְכוּת אָבוֹתֵינוּ וְזַכְּנֵי לְבֵא לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל חַיֵּשׁ קַל מִהֲרָה. וְעוֹרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו וְזַכְּנֵנו שִׁיתְגַּלָּה קִדְּשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל גַּם עַכְשָׁיו בְּגַלּוֹת הַמֶּרֶז הַזֶּה, אֲשֶׁר בְּעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים, אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הֵיא תַחַת יַד הַסַּטְרָא אַחֲרָא. אַף־עַל־פִּי־כֵן בְּזְכוּת אָבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, תְּגַלָּה קִדְּשָׁתָהּ הַעֲצוּמָה גַּם עַתָּה, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה לְהַפִּיל אֶת אוֹיְבֵינוּ תַחַתְנוּ, וַיִּקְּים בְּנוֹ מִקְרָא שְׁכַתוֹב, שֵׁב לַיְמִינֵי עַד אֲשִׁית אוֹיְבֵיךָ הַדּוֹם לְרַגְלֵיךָ. וְזַכְּרֵנוּ לְנוּ בְּרִית אָבוֹתֵינוּ כְּמוֹ שְׁכַתוֹב, וְזַכְּרֵתִי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאֶת בְּרִיתִי יִצְחָק וְאֶת בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֲזַכֵּר וְהָאָרֶץ אֲזַכֵּר. וְנִאֻמֵר, וְאֶף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתָם בְּאֶרֶץ אוֹיְבֵיהֶם לֹא מְאַסְתִּים וְלֹא נִעְלַתִים לְכַלּוֹתָם לְהַפֵּר בְּרִיתִי אִתָּם כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם:

תפלה לתורה נה

שכט

רבוננו של עולם, אתה ידעת, מי ומי עומדים עלינו. שלא אחד בלבד עומד עלינו לכלותינו חס ושלום, אלא הרבה מאד עומדים עלינו, ובכל יום ובכל עת, יהיה מה רבו צרי רבים קמים עלי. רבים אומרים לנפשי אין ישועתה לו באלהים סלה. כל רואי ילעינו לי יפטירו בשפה יגיעו ראש. שרקו ויחרקו שן אמרו בלענו. ועיניהם לטושים עלינו המה יביטו יראו בי ועיניהם רעה עלינו כל היום. רבוננו של עולם יודע התעלומות, אתה יודע את גדל עצם עינם הרעה מאד שרוצים להתגבר עלינו חלילה, אשר אין אנו יודעים איך להטמן ולהסתר מפני ארס עיניהם הרעות, צרי ילמוש עיני לי, ואנכי תולעת ולא איש, נבזה וחדל אישים, פגום ומקלקל, הרום ונשחת, נגוע ומענה, מטורף ומבלבל, חלוש כח, חסר דעה, מרחק בתכלית הרחוק, להיכן אברח להיכן אנוס, איזה עצה, איזה תחבולה אבקש, לקבל כח לעמוד בקשרי המלחמה, מה אומר מה אדבר מה אצטדק האלהים מצא את עוני, לה יהיה הצדקה ולנו בשת הפנים פיום הזה. דלו עיני למרום, דלו עיני למרום. עיני לה תלויות, עיני לה מיחלות, אליך נשאתי את עיני היושבי בשמים. דלו עיני למרום יהיה עשקה לי ערבני. עיני תמיד אל יהיה כי הוא יוציא מרשת רגלי. שמרה נפשי והצילני אל אבוש כי חסיתי בך:

ובכן תעזרני ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, ותורני ותלמדני הדרך הישר והנכון, באפן שאזכה להנצל מארס עיניהם הרעה של האויבים והשונאים. ותזכנו ותלמדנו שנופה להתדבק במדותיך הקדושות, ונזכה לדון את כל הרשעים וכל האויבים והשונאים כלם נזכה לדונם לכף זכות תמיד, ולהשתדל בכל עז למצא בהם זכות תמיד. ותפשט ידך הגדולה ותאחז במשפט ידך, ותפלטם ממשפטם זמן כביר, ועל ידי צל ידך הקדושה תכסה עלינו ותצילנו מארס עיניהם הרעות, ובצל כנפיך תסתירנו. ותכהה ותחשיך מאור עיני הרשעים על ידי צל ידך הקדושה, באפן שלא יהיה שום כח לארס עיניהם הרעות להזיק לנו כלל, ותשים פרגוד ומסך המבדיל בין עיניהם הרעות ובינינו, ותקים בנו מקרא שכתוב, ובצל ידי פסיתך. ותחזק מאור עינינו ותקדש את עינינו בכל מיני קדשות, ותעזרני ותשמרני לכל אסתפל בשום דבר הפוגם את הראות, ואל תטשני ואל תעזבני בידם חס ושלום, ותציל עני כמני מחזק ממנו, כמו שכתוב, מציל עני מחזק ממנו ועני ואביון מגוזלו. ותקים בנו מקרא שכתוב, צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו. יהיה לא יעזבנו בידו ולא ירשיענו בהשפטו. עזרנו שיתחזק מאור עינינו בקדושה ובטהרה גדולה, עד שיהיה לנו כח לראות למרחוק, ונזכה ונחיה ונראה ונשיג צדקתך וישרת דרכך, ונדע ונבין כי יהיה הצדיק, אף על פי שהרשע זוכה בדין. ועל ידי זה תתאמץ ותתחזק אמונתנו, ונזכה להאמין בך יהיה אלהינו בכל לב ונפש, ותפשיט לבנו מעקמימיות שבלבבנו, ותסיר מאתנו כל מיני עקמימיות שבלבבנו, ותישר את לבבנו להאמין בך בשלמות אמונה בלי שום עקמימיות כלל. ואזכה לחזק את עצמי על ידי שלמות האמונה הקדושה,

תפלה לתורה נה

להתפלל על כל צרכי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, ואת כל אשר עם לבבי אשיחה ואספר לפניך באמת ובתמימות ובישירת לבב בלי שום ערמימות ועקמימות כלל. ואזכה להאמין כי הכל ברשותך אפלו לשנות הטבע, ואין אתה מקפח שבר כל בריה, כי צדיק וישר יהוה. ואזכה תמיד להתפלל ולהודות לך בישר לבב, באמת ובאמונה שלמה בקדשה ובטהרה גדולה:

רבונו של עולם, הנה נא הואלתי לדבר אל יהוה ואנכי עפר ואפר. עורנו שתהיה תפלתנו בשלמות לפניך, ונזכה על-ידי תפלתנו להכניע הרע שבפרט ושבכלל. ותעזורנו ותזכנו להתפלל לפניך במסירות נפש עצום מאד באמת לאמת, עד שיתבטל כל חמרנו וישותנו וגופנו המגשם, הכל יתבטל לגמרי בשעת התפלה. ותהיה תפלתנו בשלמות כמו תפלות החסידים הראשונים שהיה להם בשעת התפלה התפשטות הגשמיות. וגם נזכה בכחך הגדול, להכניע ולשבר ולבטל כל הרע של התפלות של הרשעים ופושעי ישראל שאנו מתפללין עמהם, ותתן לנו כח לבטל הרע שלהם ולעשות מהרע כסא לקדשה, עד שיהיה אפר תחת כפות רגלי הקדשה, ויגים מקרא שכתוב, ועסותם רשעים כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם:

ותושיענו ברחמיך הרבים, שנזכה בתפלתנו לקשר עצמנו בכלל ובפרט עם נפשין רוחין ונשמתין של שוכני עפר, ונזכה לעורר ולהקיץ אותם בתפלתנו, שיתפללו בלם עמנו יחד, כמו שכתוב, הקיצו ורגנו שוכני עפר. ונקשר הדבור של התפלה עם שוכני עפר בכלל ובפרט, שנזכה לעורר ולהקיץ בתפלותנו כל חלקי נפש רוח ונשמה שלנו שבאו כבר בגלגול ונתתקנו. וגם נזכה לעורר ולהקיץ כל הנפשות והרוחות והנשמות הקדושות של כל הצדיקים שוכני עפר קדושים אשר בארץ המה, לעורר את בלם שיתפללו עמנו ובזכותם תשמע תפלתנו תמיד ותאזין קולנו ותקשיב שועתנו, ותרחם עלינו למענם ולא למעננו, כמו שכתוב, לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי כם:

ובכן תרחם עלינו, ותהיה בעזרי, ותזכנו בחסדיך העצומים ובכחך הגדול, בכח וזכות הצדיקים אמתיים, שנזכה לתקן בתפלותנו כל השלשה קולות הרעות של הרשעים, שהם קול כסילות ושטותים של הנופלים באמונות כוזביות, וקול חרופים וגדופים של המחקרים והאפיקורסים, וקול הבזונות של המחקרים והמבזים יהוה האמתיים, שנזכה להכניע ולשבר ולבטל על-ידי תפלותינו, את כל מיני אמונות כוזביות אמונות של שטות והכל וכל דרכי האמורי, בלם נזכה לשבר ולבטל על-ידי תפלותינו, ולהעלות את כל הנופלים באמונות כוזביות לאמונה אמתית דקדשה, ולקבע בלבם אמונה שלמה על-ידי תפלותינו, ונזכה לשים כל לבנו על תפלותינו ולהתפלל לפניך בכונה גדולה ועצומה בכונת הלב באמת, עד שנזכה על-ידי כונת הלב שבתפלה לתקן את לב המחקרים והפילוסופים שיוכל לבם להכיל את שכלם, שלא יחטיא אותם שכלם. כי אתה ידעת יהוה אלהינו את עצם הפגמים והקלקולים

תפלה לתורה נה

שלא

והחרפנות הרבים שגורמים לנו המחקרים והפילוסופים שהם חכמים בעיניהם ונגד פניהם נבונים וחכמתם ושכלם, מרבה ממעשיהם, ומחמת זה הם מחטיאים על-ידי חכמתם ושכלם, והם חכמים להרע ולהיטיב לא ידעו, ומתחכמים הרבה עד שמגדפין כלפי מעלה בחכמתם, והם מזיקים לכלל ישראל מאוד מאוד בחכמתם הרעה. ובפרט שרפם ככלם הם נואפים גדולים, ועוסקים בחכמת הפילוסופיא, ולבם חסר וקטן מהכיל את חכמתם, אשר עליהם נאמר, לקנות חכמה ולב אין. ועל-כן הם מחטיאים ביותר על-ידי חכמתם וחקירתם הרעה, ולא די שהם משהיתים ומאבדים נפשותם עדי אובד, אף גם הם פורשים רשתות ומכמרות לשאר בני ישראל הקרואים והולכים לתמם, עד אשר פשתה הננע והמספחת הרעה הזאת בדורותינו אלה בעונותינו הרבים, אזי לנו כי שדדנו. אשר אתה לבד ידעת עצם הצרה הזאת שפאה עלינו עכשיו בעוקבות משיחא, אשר כמהו לא נהייתה מימות עולם, ואין לנו על מי להשען כי אם עליך אבינו שבשמים. חוס וחמל עלינו והצל את שארית עמך ישראל מכל הכתות של המחקרים והפילוסופים הצדים נפשות לפרחות לבאר שחת, ולא יעלה ולא יבא ולא יגיע ללבנו וללב כל עמך בית ישראל שום צד סברה מספרותיהם, ולא שום דעה ומבוכה מדעותיהם וממבוכותיהם, ולא שום בלבול וקשיא מקשיותיהם. רק תזכנו להרבות בתורה ובמעשים טובים בתמימות ובפשטות גמור כל מינו לעולם, ונשליך כל החכמות אחרי גונו, ונסמך על אמונה לבד כמו שקבלנו מאבותינו הקדושים. ויהיו מעשינו הטובים מרבים מחכמתנו. ותתן לנו כח להכניע ולשבר ולבטל ולעקר ולכלות את כל דעות הזרות של כל המחקרים והפילוסופים, ונזכה להפך את לבם אל האמת שישובו כלם לאמונתך הקדושה והטהורה והתמימה:

ותזכנו ותעזרנו לבטל כל הבזיונות והחרפות שיש לנו משונאינו ואויבינו בנשמות וברוחניות, ונזכה על-ידי תפלותינו להפך כל החרפות והבזיונות לכבוד. ונזכה בשעת התפלה לבטל עצמנו מכל וכל, ולכנס ולעמד בהיכל המלך, ונבטל אז ישותנו לנמרי עד שלא נראה אז שום דבר, אלא את המלך יתברך לבדו נראה, עד שנזכה על-ידי זה לשכל דקדשה להפך כל החרפות לכבוד, ולהתבונן בכל הדבורים של המחרפים והמגדפים, לצרפם ולפרשם שיתהוו מהם אמרי כבוד להשם יתברך, כמו שכתוב, ובהיכלו בלו אומר כבוד. ותהיה תפלתנו בשלמות גדול בתכלית השלמות, עד שיתתקן על-ידי תפלותינו כל התקונים שנתתקנו על-ידי הפרה אדמה ששרף משה רבנו במדבר, עד שתזכר ברית אבותינו על-ידי תפלותינו, ויתנוצץ אור זכות אבות על-ידי תחנותינו ותפלותינו שאנו מבקשים ומחלים פניך תמיד. ועל-ידי זכות אבותינו תזכר את שכנינת עזך, ותגלה קדשת ארץ ישראל גם בגלות המר הזה. ותזכנו לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע תמיד לבא לארץ ישראל, עד שנזכה לגמר מחשבתנו ולהוציאה מבח אל הפעל, לנסע ולעלות לארץ ישראל חיש קל מהרה ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים. ועל-ידי קדשת ארץ ישראל נזכה להנצל מרע עין של שונאינו

ואויבינו ורודפינו, וגם נראה בהם מה שהם רוצים לראות בנו, ויקים מקרא שכתוב, קנה אל יהוה ושמו דרכו וירוממו לרשת ארץ בהברת רשעים תראה. בטה ביהוה ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה:

רבנו של עולם, אתה ידעת כי אין בנו כח לעמד נגד אחד משונאינו אף כי נגד כלם, ואין לנו כח להכניע שלש קולות האלו. רק באנו לפניך בזכות וכת צדיקי אמת שתופנו להכלל בהם והם ילחמו לפנינו, ויכניעו בכחם הגדול את כל השלשה קולות האלו, ויפילו לפנינו את כל שונאינו ורודפינו, וישברו ויעקרו ויכלו את כל הקמים עלינו לרעה, את כל המתנגדים אל נקדת האמת, וכל המונעים אותנו וכל עמך בית ישראל מדרך הישר והאמת כרצונך הטוב, כלם יכרעו ויפלו ולכבוד שמך יקר יתנו, ויקים מקרא שכתוב, צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו. יהוה לא יעזבנו בידו ולא ירשיענו בהשפטו:

ותעזרנו ותושיענו ותזכנו ברחמיך הרבים, לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת חיש קל מהרה, עד שנוכה להיות בכלל צדיקים עושי טוב. ונזכה שיתגלה לנו פני יהוה על ידי קדשת ארץ ישראל, ותזכנו לקים באמת מקרא שכתוב, דרשו יהוה ועזו בקשו פניו תמיד:

ונזכה לקים מצות חלה בשלמות, ולא נפשל לעולם ולא יבא לתוך פינו לעולם עסה שלא הרמה חלתה. ותביא לנו משיח צדקנו מהרה ונשוב לארצנו בקרוב, ושם נזכה לקים מצות נתינת חלה מהורה לכהן, בשלמות גמור בקדשה גדולה:

ותצילנו ותשמרנו אותנו ואת זרענו תמיד, שלא ישלט בנו שום עין הרע לעולם, משום אדם ומשום נברא שבעולם. ונזכה להודות לך ולברכה תמיד וימלא פי תהלתך, ונודה לך יהוה אלהינו תמיד על כל נשימה ונשימה. כל עצמותי תאמרנה יהוה מי כמוך מציל עני מחזק ממנו ועני ואביון מגוזלו. הצילני מאויבי אלהי ממתקוממי תשגבני. חלצני יהוה מאדם רע מאיש חמסים תנצרני. כי אליך אלהים יהוה עיני בכה חסיתי אל תער נפשי. יהוה אלהי בך חסיתי הושיעני מפל רודפי והצילני. ויקים בנו מקרא שכתוב, פדה בשלום נפשי מקרב לי כי ברבים היו עמדי. יראי יהוה הללוהו כל זרע יעקב בבדוהו, כי לא בזה ולא שקץ ענות עני ובשועו אליו שמע. הגה אלהים עוזר לי יהוה בסומכי נפשי. ישיב הרע לשוררי באמתך הצמיתם. בנדבה אובחה לך אודה שמך יהוה כי טוב. כי מפל צרה הצילני ובאויבי ראתה עיני. כל הנשמה תהלל יה הללויה. כל הנשמה תהלל יה הללויה:

א. כל אחד מישראל יש לו בחינת שורר בביתו ויש שהוא מושל ביותר, מלכות וממשלה לפי בחינתו. יש שהוא וכן יש שהוא מושל על כל העולם.

פתיו, ועל-ידי-זה ישובו כלם אל ה':
 ה. גם על-ידי עסק התורה זוכין לאריכות
 ימים, כי על-ידי עסק התורה קורין את חי
 החיים יתברך שמו כביכול, וממשיכין
 ממנו חיים ואריכות ימים. וצריכין לעסק
 בתורה בפה דוקא, להוציא דברי תורה
 מפיו, ואז זוכין לקרותו יתברך ולהמשיך
 ממנו חיים ואריכות ימים:

ה. יש שתי בחינות הסתרה, כי יש
 הסתרה, ויש הסתרה שבתוך הסתרה.
 וכשהשם יתברך נסתר בהסתרה אחת,
 גם בן קשה מאד למצאו, אך אף-על-
 פי-כן אפשר ליגע ולחתר עד שימצא
 אותו יתברך, מאחר שיודע על כל
 פנים שהשם יתברך נסתר ממנו. אבל
 כשהשם יתברך נסתר בהסתרה שבתוך
 הסתרה, דהינו שההסתרה בעצמה גם
 כן נסתרת ממנו, שאינו יודע כלל שהשם
 יתברך נסתר ממנו, אזי אי אפשר למצא
 אותו יתברך, מאחר שאינו יודע כלל
 מהשם יתברך. ודע כי מי שעובר ושונה
 חס ושלום, הוא נופל להסתרה אחת,
 ואזי אף-על-פי שקשה לו לצאת ולשוב,
 כי כבר נסתר ממנו השם יתברך, ונעשה
 לו כהתר, אף-על-פי-כן עדין הוא יודע
 מן ההסתרה, דהינו שיודע שנעשה לו
 כהתר, ועל-כן אפשר לו להשיב אל
 לבו זה בעצמו, דהינו מה שנפל והגיע
 להסתרה זו שנסתר ממנו השם יתברך
 והתורה, עד שנעשה לו כהתר, ועל-
 ידי-זה יכול לבקש ולחתר עד שיצא
 מזה. אבל אם חס ושלום אחר שעבר
 ושנה עשה יותר עברות רחמנא לצלן,
 אזי נופל להסתרה שבתוך הסתרה,

ובחינת המלכות הזאת שיש בכל אחד,
 היא באתגליא ובאתכספא ונלפעמים יש
 צדיק שבאתגליא אין לו שום ממשלה, ואף-על-פי
 כן באתכספא ובהעלם גדול הוא מושל על כל הדור,
 ואפלו על כל צדיקי הדור, כי נשמותיהם הם תחת
 ממשלתו, וכלם נכנעים וכפופים אליו, וזהו ששנינו
 ונתנת לו מלכות וממשלה וחקור דין ומגלין לו רוי
 תורה שמגלה הסתרי תורה כמבאר בפנים. וצריך
 כל אחד לזהר ביותר לבלי להשתמש
 עם המלכות והממשלה שיש לו להנאתו
 ולצרכו, כי אם לעבודת השם יתברך
 לבד, דהינו להזהיר ולהוכיח את כל
 הנכנעים תחתיו, להשיבם אל ה'. אם
 הוא מושל בביתו לבד צריך להזהיר
 ולהוכיח את בני ביתו בעבודת ה',
 ואם יש לו ממשלה יותר, כל אחד לפי
 בחינתו, מטל עליו להזהיר ולהוכיח יותר
 ויותר אנשים, כל אחד לפי הממשלה
 שיש לו:

ב. כל אחד לפי הממשלה שיש לו,
 כשאנו נוהר להוכיחם ולהזהירם
 כראוי, הוא נענש עליהם, ונתקצרין ימיו
 חס ושלום, ועליו נאמר: 'אוי לרבנות
 שמקברת את בעליה' (פסחים פ"ז), אבל
 כשמוכיחם ומזהירם בעבודת ה', הוא
 ממשיך חיים ואריכות ימים:

ג. אבל אי אפשר להוכיחם ולהזהירם
 כראוי כי אם על-ידי עסק התורה, שעל-
 ידי-זה יכולים להוכיח לכל אחד ואחד,
 אפלו לרחוקים ממנו מאד, ואפלו אם
 אינו יודע מה שצריך להם. כי על-ידי
 עסק התורה זוכים שגם הרחוקים מאד
 ישמעו קול התורה, שמברות וצועקת
 תמיד (משלי א' כב): "עד מתי פתים תאהבו

אסתיר" (דברים לא, ה), אכל על-ידי עסק התורה מגלין ההסתרות, עד שפועלין שגם הרחוקים מאד ישמעו קול הכרוז והתוכחה של התורה עד שישובו בלם אל ה': (הינו שנופלין לו הרחוקי תשובה מהסתרי תורה המלכשת בתוך העברות וההסתרות (כאבי הנחלי). ועין עוד שם שזהו ענין: מקום שבעלי תשובה עומדין וכו', ועוונות נהפכין לזביות, עין שם).
 [עין ירמיה (פו, י) מבאר להדיא שאפלו אותם שהם בהסתרה תוך הסתרה, עד שמתמיהים על הנביא לאמר: מה פשעניו; מכל מקום השם יתברך מודיע להם על-ידי הנביא פשעם כדי שישובו].

ו. יש בני אדם שנתרחקו מהשם יתברך, שגשו וקפצו ממקומו של עולם, ויש שכבר היו אצל השם יתברך קצת, אך כבר שכחו מזה, ויש שגם עתה הם זוכרים את השם יתברך, אך שגשגתה גבורתם ואין לאל ידם להתגבר על יצרים, ועל-ידי עסק התורה ישובו בלם אל ה' פנ"ל:

ז. במקומות הנמוכים מאד ורחוקים מאד מהשם יתברך, שם דיקא מלכש חיות גבה מאד בבחינת סתרי תורה. על-כן מי שנפל מאד, צריך לידע ששם במקומו דיקא יכול להתקרב אל השם יתברך ביותר, כי שם דיקא נעלם חיות גבוה מאד. וכשיזכה לשוב להשם יתברך, תתגלה על ידו דיקא תורה גבהה, דהינו סתרי תורה:

ח. על-ידי תאות קמון מתגבר חס ושלום מלכות הרשעה שהיא מלכות הקן עמלק, שהיא רודפת תמיד אחר מלכות דקדשה, שחיותה היא על-ידי הדעת שהיא התורה. ומלכות הרשעה

ואזי נסתר ממנו השם יתברך והתורה כל-כך, עד שאינו יודע כלל מהאסור. ואינו יודע כלל שנגעשה לו בהתר, רק כל הדברים הרעים דומין לו למישור גמור, וכאלו אין אסור כלל חס ושלום. אכל אף-על-פי-כן אין שום יאוש בעולם כלל, ואפלו מי שנופל לבחינת הסתרה שבתוך הסתרה, אף-על-פי-כן גם שם מלכש חיותו יתברך, כי בלא חיותו אין שום קיום לשום דבר בעולם. ואפלו תקף הקלפות והעברות, ואפלו ההסתרות שבתוך הסתרות, גם בן מקבלים חיות ממנו יתברך. ומי שזוכה לדעת זאת, נתבטלין אצלו כל ההסתרות, וזוכה לשמע קול הכרוז הגדול של התורה שמכרזת תמיד בקול גדול: "עד מתי פתים תאהבו פתי" וזוכה לשוב אל ה' ולזכות לדעת זאת הוא על-ידי התורה, כי על-ידי עסק התורה יכולין לעורר גם אותו שהוא בהסתרה שבתוך הסתרה, ולהודיעו מהשם יתברך, שיש לו גם בן תקוה, עד שישווב אל האמת ויתקרב להשם יתברך. כי בכח הצדיקי אמת יכולים להתקרב אל השם יתברך תמיד בכל עת איך שהוא, ובכל מקום שהוא. ואפלו אם עשה מה שעשה ונפל למקום שנפל חס ושלום, גם שם מלכש חיותו יתברך, כי הוא מתייה את בלם. ואזי יכול לשוב מכל מקום שהוא, ולזכות לשמע את קול התורה הנ"ל. כי מה שאין שומעין את קול הכרוז הגדול של התורה הוא מחמת רבוי ההסתרות על-ידי רבוי העוונות, כי השם יתברך נסתר עתה מאתנו בעוונותינו הרבים, בהסתרה שבתוך הסתרה, בבחינת: "ואנכי הסתר

יא. על-ידי אִנְחָה דְקַדְשָׁה שְׁמֵתֵאנְחָה לְשׁוֹב לַהֲשִׁים יִתְבַּרְךָ, הוּא חוֹזֵר וּמִבְרִיא אֶת הָרוּחַ הַדְּפָק, וְחוֹזֵר חַיּוּתוֹ. וְנִצּוּל מִהַעֲצָבוֹת רוּחַ שְׂבָא עַל-יְדֵי יָגִיעַת וְטָרְדַת הַפְּרָנְסָה, וְזוֹכֵה לְדַעַת גְּדוּל וְלִקְבַל דְּבוּרִים מִן הַשָּׁמַיִם: וְהַצְדִּיקוּ אָמֵת, עַל-יְדֵי אִנְחָה דְקַדְשָׁה שְׁלָהֶם, וּזְכִין לְהִבְרִיא אֶת הָרוּחַ הַדּוֹפֵק שְׁלָהֶם, וְעַל-יְדֵי־זֶה מְטַהְרִין אֶת הַיְדִים שֶׁלֹּא יִהְיֶה בָהֶם שׁוֹם אַחִיזָה לְהַמֵּת הַנְּחָשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲצָבוֹת רוּחַ עֲצָבוֹן יָדִים. וְאֵן נִתְנַשְׂאִין הַיְדִים אֶל הַשָּׁמַיִם, עַד שֶׁהֵם עֲצָמָן נַעֲשִׂין בְּבַחֲנֵינַת שָׁמַיִם; (וְזֶה תְהִלָּה יב, ב) "וּמַעֲשֵׂה יְדָיו מְגִיד הַרְקִיעַ", וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל עַל מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם שֶׁל צַדִּיקִים, וְזֶהוּ שֶׁכָּתוּב (בְּרַאשִׁית יד, כב): "הַרְיֹמוֹתַי יְדֵי לַה' קוֹנֵה שָׁמַיִם וְלֹא תֵאמַר" וְכוּ', כִּי זֶה נַעֲשֵׂה עַל-יְדֵי שְׁבִירַת תְּאוֹת מִמּוֹן כְּמִבְאֵר בְּפָנִים, וְעַל-כֵּן זָכוּ עַל-יְדֵי־זֶה לְחוּט שֶׁל תְּכֵלֶת וְלִרְצוּעָה שֶׁל תְּפִלִּין, כִּי עַל-יְדֵי־זֶה נִתְנַגְּחַת הַתּוֹרָה שֶׁהִיטָה מִלְּבַשְׁתַּת בְּהַמְמוֹן, וְעַיִן סִימָן ג'ד"ט וְעַל-יְדֵי־זֶה זְכִין הַצְדִּיקִים לִקְבַל דְּבוּרִים מִן הַשָּׁמַיִם. וְכָל הַדְּבוּרִים שֶׁמְקַבְּלִין מִשָּׁם אֵין לְגַנוּת אֶת הַמְקַבֵּל אִף אִם אֵין הִלְכָה כְּמוֹתוֹ, מֵאַחַר שֶׁקִּבְּלֵם מִן הַשָּׁמַיִם, וְזֶה שֶׁאֵין הִלְכָה כְּמוֹתוֹ, זֶהוּ בְּחִינַת דְּרָכֵי ה' שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג. עַיִן תְּשׁוּבַת חוּת יֵאִיר סִימָן צ"ד שְׁמֵתֵמִיָּה עַל כָּלֵי הַשָּׁיִם הִלְכָה כִּר' עֲקִיבָא מִחִבְרוּ עַיִן שָׁם וְלִהְנִי"ל אֵין מְקוֹם לְתַמְהָתוֹ, וְכֵן הִרְבֵּה תְמִיחוֹת מְסַלְקִים כְּמוֹ עַל קְצַת תְּנָאִים שֶׁזָּכוּ לְמָה שֶׁלֹּא זָכוּ רַבּוֹתֵיהֶם, וְאֵין לְהֵאָרִיף כִּי הֵם כְּבָשִׁי דְרַחֲמָנָא.

יב. לְפִי הַגְּדֵלַת הַדַּעַת בֵּין הַפְּרָנְסָה בְּנִקְלָה, וְכָל מִי שֶׁחָסַר בְּדַעַת בְּיֹתֵר, הוּא יָגַע וְטוֹרַח אַחַר הַפְּרָנְסָה בְּיֹתֵר:

יג. לְפִי הַגְּדֵלַת הַדַּעַת בֵּין נִתְרַבָּה הַשְּׁלוֹם, כִּי מִחֻלְקָת וְכַעַס וְאַכְזָרִיוֹת, הוּא מְחַסְרוֹן הַדַּעַת. וְכָל מִה שֶׁנִּתְרַבָּה הַדַּעַת, נִתְבַּטַּל הַכַּעַס וְנִתְרַבָּה הַרְחֻמְנוּת וְהַחֶסֶד

היא ההפוך, מִזֶּה כִּי מִתְאוּת תְּמִיד לְאַסְף מְמוֹן, וּבּוֹלַעַת נִיצוּצוֹת הַקַּדְשָׁה הַנִּעְלָמִים בְּמְמוֹן, שֶׁהוּא בְּשָׂרְשׁוֹ נְוִנִין עַל־אֵין. וְכָל אֶחָד כְּפִי שֶׁמִּשְׁבֵּר תְּאוֹת מְמוֹן וּמוֹשֵׁף עֲצָמוֹ אֶל הַתּוֹרָה וְהַדַּעַת דְקַדְשָׁה, בֵּין מוֹצִיא הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת מִמְּלֻכוֹת הַרְשָׁעָה. וְהַכֵּל בְּכַח הַצְדִּיקִים אָמֵתִיִּים שֶׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה בְּאָמֵת, שִׁישׁ לָהֶם כַּח לְהַכְנִיעַ מְלֻכוֹת הַרְשָׁעָה, וְלְהוֹצִיא כָּל הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת וְכָל הַמְמוֹן מִשָּׁם, וְלַעֲשׂוֹת מֵהֶם תּוֹרָה. וְצָרִיף מְאֹד לְהַתְנַבֵּר וְלִשְׁבֵּר תְּאוֹת מְמוֹן:

ט. בְּפִי תְּאוֹת מְמוֹן, בֵּין נִתְמַעֵט הַדַּעַת וְהַחַיִּים וְהָאֲרִיכוֹת יָמִים, וְאֵינוֹ שׁוֹמֵעַ קוֹל הַכְּרוֹז שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁמְכַרְזֹת תְּמִיד לְשׁוֹב לַהֲשִׁים יִתְבַּרְךָ. וְעַל-יְדֵי־זֶה הוּא מְכַרַח לְהַתִּינַע אַחַר פְּרָנְסָתוֹ בְּטָרַח גְּדוּל, וּפְרָנְסָתוֹ בְּכַבְדוֹת וּבְדַחַק מְאֹד. אָבֵל בְּשֵׁמֵתֵגְבֵר לְהַגְדִּיל דַּעַתוֹ לְחֶשֶׁב רַק בַּתּוֹרָה, וּמִשְׁבֵּר תְּאוֹת מְמוֹן, עַל-יְדֵי־זֶה פְּרָנְסָתוֹ בְּנִקְלָה. וְזוֹכֵה לְשִׁמְעַת הַרְמְזִים וְהַכְּרוֹזִים שֶׁל הַתּוֹרָה, שֶׁהֵם הַמְּחַשְׁבוֹת הַטּוֹבוֹת הַעוֹלָם בְּלִבּוֹ בְּכָל עֵת לְשׁוֹב לַהֲשִׁים יִתְבַּרְךָ, עַד שִׁזְנִיחָה לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבַּרְךָ בְּאָמֵת:

י. עֲצָבוֹת רוּחַ שְׂבָא עַל-יְדֵי יָגִיעַת וְרַדִּיפַת הַמְמוֹן בְּיֹתֵר, הוּא זְהַמַּת הַנְּחָשׁ. וְעַל-יְדֵי־זֶה נַעֲשִׂים כָּל הָאִיבָרִים כְּבָדִים וְנִחְלָשׁ רוּחַ הַדְּפָק שֶׁבְּאָדָם, שָׁבוּ תְלוּי חַיּוּתוֹ. וְכָל מִה שֶׁנִּחְלָשׁ רוּחַ הַדְּפָק יֹתֵר, נַעֲשִׂים הָאִיבָרִים כְּבָדִים בְּיֹתֵר וְכֵן נִחְלָשׁ רוּחַ הַדְּפָק עוֹד, וְחוֹזֵר חַיּוּתוֹ, עַד שֶׁתּוֹכֵל נַפְשׁוֹ לְצַאת עַל-יְדֵי טָרְדַת תְּאוֹת מְמוֹן שֶׁמִּשָּׁם עֵקֶר הַדְּאָגוֹת וְהַעֲצָבוֹת רוּחַ:

תפלה לתורה נו

של שבועות שהיא של שער, החמשים
שמשם נמשכת הקדשה והטהרה אז על
ישראל:

טו. השלום תלוי בדעת, והמחלקת הוא
הפך הדעת. אך יש מחלקת לשם שמים
שהוא באמת דעת גדול מאד, יותר
מהדעת של שלום, כי באמת זה המחלקת
הוא אהבה ושלום גדול. ובמצרים שהיה
הדעת בגלות בודאי לא היה מחלקת
לשם שמים, כי זה תלוי בדעת כנ"ל.
אך אחר-כך בשנגאלו ממצרים על-ידי
מושה שהוא בחינת דעת, אז זכו לזה
הדעת של מחלקת לשם שמים, שהוא
באמת תכלית השלום. ונעל-כן הקפיד משה
רבו עלי השלום על קרח וענשו מיתה משנה משום
שיכולין לשנות שמחלקתו הוא לשם שמים, ובאמת
סבר קרח בן-עזן סימן ו' כמה שכתבנו שם:

והשלום. על-כן על-ידי עסק התורה
שעל-ידי זה נמשך דעת, נתבטל הפעם
ונמשך רחמנות ושלום, וזוכין לרפואה:

יד. טבילת מקנה מושיע מכל הצרות,
ומטהרת מכל הטמאות ומכל החטאים,
כי מקנה ממשכת דעת וחסד עליון מאד.
וזוכה לפרנסה בנגל ולרפואה ולחיים
ואריכות ימים, ולעורר בני אדם להשם
יתברך. ונתבטל המחלקת והפעם, וזוכה
לשלום ולרחמים, ולדעת גדול:

טז. טבילת מקנה בשבועות היא חסד
עליון ורחמים גדולים ודעת נפלא מאד.
כי שבועות הוא שכל דק ועליון וגבה
מאד, שהוא חסדים ורחמים גדולים
מאד, כי הרחמים הוא כפי הדעת כמו
שמבאר במקום אחר. אשרי הזוכה
לקבל קדשת שבועות, בפרט המקנה

תפלה לתורה נו

(נו) למה פניך תסתיר תשכח ענינו ולחצנו. למה יהיה תזנח נפשי תסתיר פניך ממני.
למה יהיה תעמד ברחוק תעלים לעתות בצרה. עד מה יהיה תסתיר לנצח תבער כמו
אש חמתך. עד אנה יהיה תשכחני נצח עד אנה תסתיר את פניך ממני. עד אנה אשית
עצות בנפשי יגון בלבבי יומם עד אנה ירום אויבי עלי. אל תסתיר פניך ממני ביום צר
לי הטה אלי אונך ביום אקרא מהר ענני. מהר ענני יהיה כלתה רוחי אל תסתיר פניך
ממני, ונמשלתי עם יורדי בור. ענני יהיה ענני כי בצרה גדולה אני. אל תסתיר פניך
ממני, ואל תתעלם מתהנתי:

רבנו של עולם, מלך עולמים, אדון כל, מושל בכל, אל מסתתר, מלא רחמים, אתה
לבד יודע את עצם תקף תעלומות ההסתרה, שהתגברה עכשיו מאד בעתים הללו
בעוקבא דמשיחא, כי הסתרת פניך ממנו ותמוגנו ביד עוינינו, ונתקום בנו עכשיו
בעונותינו הרבים, ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל אשר עשה. כי נסתרת
מאתנו מאד מאד, עד אשר נעלם ונסתר מאתנו תקפך וגדלך ותפארתך ומלכותך
וממשלתך הגדולה אשר בכל משלה. כי חטאתי עויתי ופשעתי לפניך וחרע בעיניך
עשיתי מנעורי עד היום הזה, ועברתי ושגיתי כמה פעמים עד אשר נעשה לי כהתר,

תַּפְלָה לְתוֹרָה נו

שלז

והִפְכֵתִי דְבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים וְקִלְקַלְתִּי צְרוּפֵי אוֹתֵיזוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, עַד אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה אֲצִלִּי מֵאִסוּר הַתֵּר, וְלֹא דִי לִי בְּזָה, כִּי אִם עוֹד הוֹסַפְתִּי לַעֲשׂוֹת תּוֹעֵבוֹת גְּדוּלוֹת מֵאֱלֹהִים, וְכַפַּלְתִּי וְשִׁלַּשְׁתִּי בָהֶם כַּמָּה פְּעָמִים בְּלִי שַׁעוֹר וְעָרֶף, עַד אֲשֶׁר נִלְאֵתִי מִלְּסַפֵּר רַב הַמּוֹן יְמֵי חַטָּאתִי כַּמָּה וְכַמָּה פְּעָמִים הַכְּעַסְתִּיךָ, עַד אֲשֶׁר הִשְׁתַּרְגּוּ עָלַי עַל צְוֹאֵרֵי עֲוֹנוֹתַי הַמְרַבִּים וְהַעֲצוּמִים מְאֹד מְאֹד עַד כִּי חָדַל לְסַפֵּר כִּי אֵין מִסְפָּר, עַד אֲשֶׁר בַּעֲוֹנוֹתַי הַרְבִּים הִתְנַבְּרָה עָלַי הַהִסְתַּרְהָ שְׁבִתוֹךָ הַסְתַּרְהָ, כִּי נִסְתַּרְתָּ מִמֶּנּוּ מְאֹד בְּכַמָּה וְכַמָּה הַסְתַּרְוֹת שְׁבִתוֹךָ הַסְתַּרְוֹת, כִּי גַם הַהִסְתַּרְהָ בַּעֲצָמָה נִסְתַּרְתָּ מֵאֲתָנּוּ וְאֵין אֲנִי יוֹדְעִים כָּלֵל אֲפִלוּ זֹאת שְׂאֵתָה נִסְתַּר מֵאֲתָנּוּ, כִּי אֵין אֲנִי יוֹדְעִים מִמֶּךָ כָּלֵל, וְהַעֲוֹנוֹת נִתְהַפְּכוּ אֲצִלָּנוּ לְמִישׁוֹר. אוֹי לָנוּ כִּי שִׁדְדָנוּ, מַה נֹּאמֵר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מְרוֹם וּמַה נִּסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים הֲלֵא כָּל הַנִּסְתַּרְוֹת וְהַנְּגִלוֹת אֵתָה יוֹדֵעַ. וְעַתָּה אֲבִינִי שְׁבִשְׁמַיִם, מַה נַּעֲשֶׂה וּמַה נַּפְעֵל, וּבִפְרָט אֲנֹכִי הַדָּל וְהָאֲבִיוֹן, מֵאֵין אֲבִיבֵשׁ עוֹר לִי לְגִלוֹת עֵצֶם הַהִסְתַּרְהָ שְׁבִתוֹךָ הַסְתַּרְהָ, אֲשֶׁר נִסְתַּרְתָּ מִמֶּנִּי מְאֹד מְאֹד, עַד אֲשֶׁר שָׁכַחְתִּי אֶת טוֹבְתִי וְנִשְׁיִיתִי אֶת קִדְשֵׁתִי, וְתִנַּח מִשְׁלוֹם נַפְשִׁי נִשְׁיִיתִי טוֹבָה כִּי נִשְׁיִיתִי מִמְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם. וְגַם אִם עֲדִין אֲנִי זוֹכֵר לְפְעָמִים קָצֵת מִגְּדֹל אֱלֹהוּתְךָ וְתִקְפָּךָ וְנִדְלָךָ וּמִמְשַׁלְתְּךָ וְרוֹמְמוֹתְךָ תִּתְבַּרְךָ לְעַד וּלְנֶצַח נְצָחִים, וְנַפְשִׁי תַעֲרַג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים מְאֹד מְאֹד, וְכוֹסְפִי וְתִשׁוּקְתִי וְנַעֲנוּעֵי חֶזֶק וְאִמּוּץ מְאֹד מְאֹד לְשׁוֹב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת. אֲבָל נִשְׁתַּה גְבוּרְתִּי וְאֵין לֵאלֹדִי לְהִתְנַבֵּר עַל תְּאוֹוֹתַי הַרְעוֹת וְהַמְרוֹת מְאֹד אֲשֶׁר כָּלוּ בִּיגוֹן חַיִּי וּשְׁנוֹתַי בְּאַנְחָה. וְאִינִי יוֹדֵעַ לְהִיכֵן אֲבָרָה, הֵיכֵן אֲטַמֵּן מִפְּנֵי תְאוֹוֹתַי הַרְעוֹת וּבִלְבוּל דַּעְתִּי הַעֲצוּם. וְהַעֲצוּבוֹת וְהַמְרָה שְׁחוּרָה שֶׁהִתְנַבְּרוּ בְלֶם עָלַי יְהוָה לֹא יִתְנַנְּנִי הַשֵּׁב רוּחִי. אֲבִי שְׁבִשְׁמַיִם, רַחֵם עָלַי וְרֵאֵה עֲנִי וְעִמְלִי, רֵאֵה עֲנִי וּמְרוּדִי לַעֲנָה וְרוּשׁ. רֵאֵה יְהוָה כִּי צָר לִי מְעַי חֲמַרְמְרוֹ נִהַפֵּךְ לִבִּי בְּקִרְבִּי כִּי מְרוֹ מְרִיתִי. רֵאֵה יְהוָה, כִּי אֲזַלְתָּ יָד וְאַפְסָ עֲצוֹר וְעוֹזֵב. סִכְתָּה בַּעֲנֵן לָךְ מֵעֲבוֹר תַּפְלָה. סִכְתָּה בְּאָף וְתִרְדָּפֵנוּ. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, מְלֵא חֲסָדִים רַבִּים, חֲנַנְנִי יְהוָה רֵאֵה עֲנִי מִשׁוֹנְאֵי מְרוֹמְמֵי מִשְׁעָרֵי מוֹת זְכַרְנִי נֹא בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, זְכַר נֹא בְּרַחֲמֶיךָ אַחֲרֵי מִי אֵתָה רוּדֶךָ, אַחֲרֵי מִי יֵצֵא מִלֶּךְ יִשְׂרָאֵל, אַחֲרֵי כָּלֵב מֵת אַחֲרֵי פִרְעוֹשׁ אַחַד, הַעֲלֵה גְדֶף תַּעֲרוּץ וְאֵת קֵשׁ יִבֵּשׁ תִּרְדָּךְ:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם. אֵין לִי פֶה לְדַבֵּר וְלֹא מִצַּח לְהַרִים רֹאשׁ, כִּי אֵין מְלָה בְלִשׁוֹנִי הֵן יְהוָה יִדְעֵת כְּלָה, כִּי נִשְׂאֵתְנִי וְתִשְׁלִיכֵנִי. יְהוָה בְּרִצּוֹנְךָ הַעֲמַדְתָּ לְהַרְרִי עַז הַסְתַּרְתָּ פָּנֶיךָ הֵייתִי נִבְהַל. עֲנֵנִי יְהוָה כִּי טוֹב חֲסָדְךָ כְּרַב רַחֲמֶיךָ פְּנֵה אֵלַי. וְאֵל תִּסְתַּר פָּנֶיךָ מֵעַבְדְּךָ כִּי צָר לִי מְהֵרָ עֲנֵנִי. אֵלֶיךָ יְהוָה אֲקַרָא וְאֵל יְהוָה אֲתַחֲנֵן. מַה בַּצַּע בְּדָמֵי בְרִדְתִּי אֵל שַׁחַת הַיּוֹדֶךָ עָפָר הַיְגִיד אֲמַתְךָ. שְׁמַע יְהוָה וְחַנְּנִי יְהוָה הֵיחָ עוֹזֵר לִי, כִּי אֵין אֲנִי יוֹדֵעַ שׁוֹם דְּרָךְ אֵיךְ לְגִלוֹת עֵצֶם הַהִסְתַּרְהָ שְׁבִתוֹךָ הַסְתַּרְהָ הַזֹּאת, הַכְּלוּלָה מֵאֲלָפִים וּרְבֻבוֹת הַסְתַּרְוֹת, עַד אֲשֶׁר אֵינִי יוֹדֵעַ אֵיךְ לְהַמְלִיט מֵהֶם וְאֵיךְ לְהַצִּיל נַפְשִׁי מִפַּח יוֹקְשִׁים:

אֲבָל בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, הַשְׁבֵּת מְרַחוּק לְהַטִּיב אַחֲרֵיתָנּוּ, וְהַבְּטַחְתָּנּוּ שְׁעַל־יָדֵי עֶסֶק

תפילה לתורה נו

התורה הקדושה נזכה למצוא אותך תמיד בכל עת, אפילו באחרית הימים האלה, בתקף ההסתרה שבתוך הסתרה, כמו שכתוב, ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא (יכו). וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפיו זרעו. על כן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, מלא רחמים מלא חנינות, טוב ומטיב לכל, המרחם על הבריות, אשר רחמך על כל מעשיך, שתזכני ברחמיך הרבים לעסק בתורתך הקדושה לשמה תמיד יומם ולילה בקדשה ובטהרה גדולה, באפן שאזכה על ידי עסק התורה לגלות ההסתרה שבתוך הסתרה, ולמצוא אלהותך תמיד בכל עת ובכל זמן ובכל מקום, ולא יהיה כח לשום דבר ולשום ענין שבעולם להסתיר ממני אלהותך והשגחתך ורוממותך יתברך. ותעזר לי ותושיעני לעסק בהתורה הקדושה בפה מלא להוציא דברי תורה בפי בשלמות, ותתן לנו כח לקרות אותך חי החיים על ידי התורה הקדושה אשר היא שמך. ועל ידי זה נזכה לקבל ולהמשיך עלינו חיים טובים וארכים מאתך, כי אתה חי החיים, ואתה מחיה כל העולמות מראש ועד סוף על ידי התורה הקדושה אשר היא שמך, כי היא חיינו וארך ימינו. ותזכנו לקבל החיים בהדרגה ובמדה, על ידי המדות והכלים הקדושים הנעשים על ידי הפרשיות והפסוקים והסדרים והתבות והטעמים והנקודות והתנין והאותיות של התורה הקדושה, ונזכה על ידם לחיים טובים וארכים ורחמים ושלום ודעת דקדושה:

רבונו של עולם, קרוב לקוראיך באמת, זכנו לקרא אותך באמת באפן שתעננו מהרה, ונקראך ותעננו, נעתיר לך ותעתר לנו. חננו מאתך דעה בינה והשכל, זכנו להמשיך מאתך על ידי עסק התורה הקדושה חיים טובים וארכיות ימים ושנים, וחכמה ובינה ודעת דקדושה, באפן שנזכה לדעת שאתה נמצא תמיד בכל זמן ובכל אדם ובכל מקום, ואפילו בתקף ההסתרה שבתוך הסתרה גם שם אתה נמצא, כי אתה בעצמך נסתר בתוך כל ההסתרות שבעולם, ואפילו בהסתרה שבתוך הסתרה, ואפילו באלפי אלפים ורבי רבבות הסתרות עד אין קץ, גם שם אתה נמצא, כי לית אתר פנוי מנה, ואתה מחיה את כלם, ובלעדיך אין שום חיות לשום דבר שבעולם, ואפילו כל הקלפות וכל הטמאות שבעולם, וכל הסטריין אחרנין, וכל ההסתרות שבעולם המסתירים אלהותך, כלם אין להם חיות וכח כי אם מה שמקבלים ממך בעצמך תתברך לנצח, ואתה מושל בכל ומלכותך בכל משלה, ובלעדיך אין כח לשום הסתרה שבעולם להסתיר ולהעלים אותך תתברך. ותזכני ברחמיך הרבים, לדעת כל זאת בידיעה שלמה באמת ובאמונה, עד שאזכה על ידי זה לגלות ההסתרה שבתוך הסתרה ולהפכה לדעת, שיהיה נעשה מן כל ההסתרות, תורה הקדושה. ותתגלה התורה הקדושה הנעלמת שם בתוך תקף ההסתרה שבתוך הסתרה. ונזכה להתגלות סתרי תורה להבין ולהשיג רזין דאורייתא, עד שנזכה לשמע קול הכרוז הגדול של התורה הקדושה, אשר היא שואגת וקוראת תמיד בקול גדול ועצום מאד מאד, בראש הומיות תקרא, עד מתי פתים תאהבו פתי. ובעונינו הרבים אין אנו

תְּפִלָּה לְתוֹרָה נו

שלט

שׁוֹמְעִים קוֹל הַכְּרוֹז הַזֶּה. עַל־כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׁמֹךְ. וְנִבְנוּ לְעַסֵּק בְּהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּפֶה מְלֵא בְּקִדְשָׁה גְדוּלָּה, עַד שְׁנִזְכֶּה לְשִׁמְעַת קוֹל הַכְּרוֹז הַגָּדוֹל שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, קוֹל דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים וּמְלֵךְ עוֹלָם, קוֹל גְּדוֹל וְלֹא יִסָּף, וְהַתּוֹרָה בְּעֶצְמָהּ תּוֹכִיחָה אוֹתָנוּ בְּתוֹכַחַת מוֹגְלָה מֵאַהֲבָה מְסַתֶּרֶת, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב, פִּיָּה פִּתְחָה בְּחֻכְמָה וְתוֹרַת חֶסֶד עַל לְשׁוֹנָה, עַד שְׁנִזְכֶּה עַל־יְדֵי־זֶה לְשׁוֹב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת חַיֵּשׁ קַל מְהֵרָה, וְתִקְרַבְנוּ לְעַבּוֹדְתֶךָ וְתִחְזַרְנוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. וְתַעֲזְרֵנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ וְתִזְכְּנוּ לְגִלוֹת וּלְהַעֲלוֹת צְרוּפֵי אוֹתֵינוּ הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה מִתּוֹךְ הַהִסְתָּרוֹת וּלְחֹזֵר וּלְהַפְּכֶם אֶל הַקְּדוּשָׁה, וּלְהַשִּׁיבֶם עַל מְקוֹמָם וּמְכֹנֵם הָרֵאשִׁוֹן וּלְצַרְפֵּם בְּצְרוּפִים דְּקִדְשָׁה, עַד שְׁיִתְגַּלֶּה עַל יָדָם חֲדוּשֵׁי תוֹרָה אֱמִתִּים נְפִלְאִים וְנוֹרָאִים. וְתִגְלֶה לָנוּ סִתְרֵי אוֹרֵי־תֵא, נְפִלְאוֹת וְנִסְתָּרוֹת שְׁבִתוֹרְתֶךָ הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר צִפְנֶת וְנִגְנֶת לִירְאִיךָ. וְנִזְכֶּה לִידַע וּלְהַבְדִּיל בֵּין אֲסוּר וּמִתֵּר, בֵּין הַקְּדוּשׁ וּבֵין הַחֹל, וּבֵין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר, וּבֵין כָּשֶׁר לְפָסוּל. וְתַעֲזְרֵנוּ לְהַפְרִישׁ עֲצַמְנוּ מִן הָרַע וְהָאֲסוּר לְגַמְרֵי, וּלְדַבֵּק עֲצַמְנוּ אֶל הַקְּדוּשָׁה בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה, לְסוּר מִרַע וּלְעֲשׂוֹת הַטוֹב בְּעֵינֶיךָ תְּמִיד בְּרִצּוֹנְךָ הַטוֹב בְּאַמֶּת. וְתִזְכְּנוּ לְדַעַת שְׁלֵם דְּקִדְשָׁה, עַד שְׁנִזְכֶּה לְקַשֵּׁט עֲצַמְנוּ וּלְקַשֵּׁט גַּם אַחֲרֵים בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת, שְׁנִזְכֶּה עַל־יְדֵי עֲסָקְנוּ בְּתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה לְעוֹרֵר גַּם אַחֲרֵים בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֶפְלוּ הֶרְחוּקִים מֵאַתָּנוּ מְאֹד. לְהוֹצִיאֵם מֵאַפְלָה לְאוֹרָה, מִחֹשֶׁךְ לְאוֹר, מִחֹל לְקִדְשׁ. וְתַעֲזְרֵנוּ שְׁנִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ חַיִּים וְאַרְיֻכוֹת יָמִים וְשָׁנִים לְתוֹךְ הַמְּלָכוֹת שְׁלָנוּ שִׁישׁ לָנוּ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד אֵיזָה חֵלֶק בְּבַחֲנֵי מְלָכוֹת בְּאַתְנָלְיָא וּבְאַתְכַּסְיָא. וְלֹא נִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַמְּלָכוֹת שְׁלָנוּ לְצַרְךָ עֲצַמְנוּ כָּלֵל, וְלֹא תִהְיֶה הַמְּלָכוֹת אֲצִלְנוּ כְּעֶבֶד, רַק נִזְכֶּה שְׁתַּהַיֶּה הַמְּלָכוֹת אֲצִלְנוּ בֶּן חוֹרִין, וְלֹא נִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַמְּלוּכָה וְהַמְּמַשְׁלָה שְׁלָנוּ שִׁישׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, כִּי אִם לְשִׁמְךָ וּלְעַבּוֹדְתֶךָ לְבַד בְּאַמֶּת. וְתִחַנְנוּ מֵאַתָּה שְׁכָל וְדַעַת דְּקִדְשָׁה, שְׁנִזְכֶּה לִידַע אֵיךְ לְהִזְהִיר וּלְהוֹכִיחַ אֶת כָּל הָאֲנָשִׁים שֶׁהֵם תַּחַת מְמַשְׁלָתְנוּ, הֵן בְּנֵינוּ וּבְנוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵנוּ, הֵן אַחֵינוּ וְרַעֲיָנוּ וְשָׂאֵר אֲנָשִׁים הַסְּרִים לְמַשְׁמַעְתָּנוּ, כָּלֵם נִזְכֶּה לְהוֹכִיחֵם וּלְהִזְהִירָם בְּתוֹרַת יְהוָה, שִׁישׁוּבוּ אֶל יְהוָה בְּאַמֶּת וְלֹא יִלְכוּ אַחֲרֵי שְׂרִירוֹת לְבַם הָרַע, רַק יִסְתַּכְּלוּ עַל עֲצָמָם וְיִחוּסוּ עַל נַפְשָׁם לְדַבֵּק עֲצָמָם בְּדַרְכֵי תוֹרַת יְהוָה תְּמִיד, לְסוּר מִרַע וּלְעֲשׂוֹת טוֹב, וּלְבַלְתֵּי סוּר מִן הַמַּצּוּה יְמִין וּשְׂמָאל. וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלִלְנוּ וְתִגְן בְּעַדְנוּ שֶׁלֹּא יִזִּיק לָנוּ חֵם וְשִׁלּוּם, הַמְּלָכוֹת וְהַמְּמַשְׁלָה שְׁלָנוּ רַק נִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ חַיִּים טוֹבִים וְאַרְכִּים לְתוֹךְ הַמְּלָכוֹת. וְנִזְכֶּה לְהַשִּׁיב וּלְהַחְזִיר כָּל הַמְּלוּכָה וְהַמְּמַשְׁלָה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, לְבָלֵי לְהַשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַמְּלָכוֹת לְצַרְכֵינוּ כָּלֵל, כִּי אִם לְשִׁמְךָ לְבַד בְּאַמֶּת, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב, וְהִתְהַה לִיהוָה הַמְּלוּכָה:

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְתִצְלִלְנוּ מִתַּאֲוֹת מְמוֹן, וְתַעֲזְרֵנוּ לְשַׁבֵּר תַּאֲוֹת הַנְּגִידוֹת וְהַעֲשִׁירוֹת, וְלֹא נַחֲמֹד וְלֹא נִתְאַוֶּה כָּלֵל לְאַסְף הוֹן בְּעוֹלָם שְׂאִינוּ שְׁלָנוּ, רַק נִזְכֶּה שְׁכָל תַּאֲוָתָנוּ וְתִשׁוּקָתָנוּ וְכוֹסְפָנוּ וְעַסְקָנוּ יְהִיָּה רַק בְּהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, לְקַנּוֹת חֻכְמָה וְדַעַת שְׁלֵם דְּקִדְשָׁה וּלְהִתְדַבֵּק בְּמִצְוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים. וְתִזְכְּנוּ לְתַקַּן בְּחַיֵינוּ כָּל

תפילה לתורה נו

הפגמים שפגמנו לפניה על ידי תאות ממון, ונזכה להוציא כל ניצוצות הקדושים שבלעה הקלפה בעונותינו הרבים על ידי תאוותינו הרעות, ובפרט על ידי תאות ממון, ויקים מהרה מקרא שכתוב, חיל בלע ויקיאנו מבטנו יורישנו אל:

לפורים

ונזכה להכניע ולשבר ולבטל ולמחות ולכלות ולעקר קלפת המן עמלק מן העולם שהוא תאות ממון, ולהוציא כל חיות הקדשה לשרשם העליון שבקדשה, ולהחזיר כל הניצוצות הקדושים וכל חיות הקדשה לשרשם העליון שבקדשה, ולהחזיר ולעשות מהם תורה הקדושה. ונזכה להמשיך עלינו תמיד קדשת מרדכי היהודי ואסתר המלכה, ותעזרנו ותזכנו לגלות ולהאיר כל הגונון עליון שיש בכסף וזהב ונחשת, בקדשה ובטהרה גדולה ברצונך הטוב. ותחמל עלינו ברחמיך הרבים, ותשפיע עלינו מדת הרחמנות באמת, ונזכה לרחם על הבריות ולהרבות בצדקה, ואתה תרחם עלינו מן השמים, ותמשיך לנו פרנסה ושפע טובה וצדקה וברכה ורחמים וחיים ושלוש ודעת שלם דקדשה וכל טוב. ותבטל המחלקת מן העולם, ותעביר כל מיני שגאה וקנאה וקנטור ומריבות מכל עמך בית ישראל לעולם, ותמשיך רחמנות ושלוש בעולם, שיהיה שלום גדול באמת בין כל עמך בית ישראל ובכל העולם כלו, וכל באי עולם כלם ירחמו זה על זה באהבה גדולה וברחמים גדולים באמת. ותתן לנו פרנסה טובה מן השמים, וכשם שבלבלת את עמך ישראל במדבר ארבעים שנה, ונתת להם מן לאכל וכל דבר לא חסרו כי הספקת להם כל צרכם, בן תחמל עלינו בחסדיך, ותשפיע לנו פרנסה טובה מן השמים, ותתן לנו כל מחסורינו בלי שום יגיעה ומרחא ומרדא כלל, באפן שנוזכה לעשות רצונך ולשמר חקיך ומשפטיך ולעסק בתורתך תמיד יומם ולילה בלי שום בטול כלל. כי כל ימי חיינו הבל וימינו בצל עובר ואם לא עכשיו אימתי:

לשבעות

ועזרנו וזכנו והושיענו שנוזכה לטהר ולקדש עצמנו בכל עת על ידי טבילת מקוה, ונזכה להמשיך עלינו טהרה וקדשה גדולה על ידי טבילת המקוה, לטהר עצמנו מכל הטמאות, מכל החטאים והעונות והפשעים שחטאנו ושעונו ושפשענו לפניה מגעורינו עד היום הזה, ולהמשיך עלינו קדשה גדולה על ידי המקוה הקדושה. ותשפיע עלינו על ידי זה דעת גדול ורחמים רבים. ותתן לנו כח ותעזרנו שנוזכה להמתיק על ידי טבילת המקוה, כל הדינים שבעולם מעלינו ומעל זרענו ומעל כל עמך בית ישראל, ולבטל כל הצרות וכל הגזרות רעות על ידי זה, ותושיע לנו תמיד על ידי טבילת המקוה הקדושה והנוראה מאד, ויקים מקרא שכתוב, מקוה ישראל יהוה, מושיעו בעת צרה. ותזכנו להמשיך עלינו קדשת המקוה של חג השבעות הקדוש שהוא זמן מתן תורתנו שאז נתקרב ישראל אליך וזכו לקבל את התורה הקדושה על ידי טבילת המקוה. ונזכה כלנו בחג השבעות לטבל עצמנו במקוה העליונה, במקוה של שער

תפילה לתורה נו

שמא

החמשים של הקדשה, שהוא רחמים גדולים ורבים, וחסד עליון, ודעת גדול מאד. ותעורנו שנוזקה להמשיך עלינו קדשת המקוה הזאת בכל השנה בלה, ונזכה לטהר ולקדש עצמנו תמיד, ולצאת מהרה מחמשים שערי טמאה ולכנס בתוך החמשים שערי קדשה. ויקים בנו מהרה מקרא שכתוב, וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם ומכל גלוליכם וטהרת אתכם:

וזפני לאמונת חכמים באמת, ותשפיע עלי דעת שלם שאזכה לידע ולהאמין באמת בכל הצדיקים והחכמים אמתיים. ולא יבלבל אותי כלל המחלקת הגדול שביניהם. ואזכה לידע ולהאמין כי באמת אלו ואלו דברי אלהים חיים, וכל דבריהם אמת וצדק. ולא אבזה חס ושלום שום אחד מהם, אפלו החכמים אמתיים שאין הלכה כמותם, כי הם דרכי יהוה נפלאות תמים דעים ואי אפשר לנו להשיג זאת, ולא אחקר בזה כלל, רק להאמין כי אלו ואלו דברי אלהים חיים. ותחמל עלי ותצילני מעצבון ידי, ותבטל ממני כל מיני עצבות ודאגות ומרה שחורה, ובפרט עצבות ודאגות מטרדת הפרנסה תסיר ותבטל ממני ברחמיך הרבים. כי בעונותי הרבים, מעצם הכבודות והעצבות והמרה שחורה אשר התנברה על לבי על ידי תאוותי הרעות, ונוסף לזה על וטרדת הפרנסה, על ידי כל זה נטמטם רוח לבבי, עד אשר רוח הדפק שבלבבי אינו יכול לילך תנועה מסדרת בכל האברים פראוי. ומחמת זה ידי ואברי כבדים מאד, ומעצם הכבודות נחלש רוח הדפק יותר, וכן חוזרת חלילה. עד אשר מעצם הכבודות והחלישות ואטם הלב מגדל העצבות, כמעט שתצא נפשי חס ושלום כי כפשע ביני ובין המות. רבוננו של עולם, אתה ידעת את כל זה, אתה ידעת את לבבי המר והנמקה, מרירות לבבי עד גבהי שמים יגיע, עד אשר כשל פח הסבל, אוי לי אמי כי ילדתני, אוי לי על נפשי, אוי ומר לי מאד. אוי ואבוי אוי ואבוי, אהה יהוה, אי שמים הפנינו בעדי, מלא רחמים חמל עלי, כי איני יודע כלל איך להתחיל ולדבר, כי איככה אפצה פה ואיך אשא עין, ואיך יוכל עבד אדוני זה לדבר עם אדוני זה, כי אמנה, חטאתי ליהוה אלהי ישראל חטאתי עויתי פשעתי והרע בעיניך עשיתי. כחמץ לשנים וכעשן לעינים כן עשיתי לי. ברוצח נפשות כן הייתי על נפשי, ולא חסתי עלי כלל, אוי על הימים אשר עברו עלי. אבי אב הרחמן, אבי אב החסד, אבי עורי פודי וגואלי, יוצרי ועושי ובוראי, אלהי מלכי וקדושי, אשר אתה חושב להיטיב אחריתי, למדני והורני עצה ותחבולה שאזכה לקימה, באפן שאזכה לתשובה שלמה לפניך באמת, ולא אשוב עוד לכסלה לעולם, כי איני יודע שום תחבולה כי אם לבקש אותך שתרחם עלי ותעזר לי ותבפך את יצרי להשתעבד לך באמת:

וזפני ברחמיך הרבים לאנחה אמתית מעמק לבבי באמת, באפן שאזכה על ידי אנחתי לשוב להחיות ולהברות את הרוח הדפק דקדשה שבלבבי. וישוב הרוח הדפק וילך וינשב בכל האברים בסדר, ובפרט בהידים, עד אשר יתתקנו ויטהרו ידי על ידי זה. ואזכה מהרה לתקן פנים הידים, את כל מה שפגמתי בידי מגעורי עד

היום הזה, עד אשר אִזְכָּה לְהָרִים וְלִשְׂא יְדֵי לַיהוָה אֵל עֲלִיזוֹן קִנְה שָׁמַיִם וְאָרֶץ. וְאִזְכָּה לְקַיִם מִקְרָא שְׁכָתוֹב, נִשְׂא לְבַבְנוּ אֵל כַּפַּיִם אֵל אֵל בְּשָׁמַיִם. וְתִזְכְּנִי לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תָּמִיד, וְלֹא יָבֵא עָלַי שׁוֹם עֲצָבוֹת וּמָרָה שְׁחֹרָה כָּלֵל, וְאִזְכָּה לְקַדְשָׁה וּמְהֵרָה בְּאַמֶּת, וְלַעֲלוֹת בְּכָל פֶּעַם מִדְּרָגָא לְדְרָגָא בְּקַדְשָׁה גְדוּלָּה, עַד אֲשֶׁר אִזְכָּה בְּכַח הַצַּדִּיקִי אֲמֵת לְקַבֵּל דְּבוּרִים מִן הַשָּׁמַיִם. וְאִזְכָּה לִידַע וּלְהַבִּין וּלְהַשִּׁיג אֶת הַמַּחֲלָקֶת דְּקַדְשָׁה, לְדַעַת אֲשֶׁר בְּאַמֶּת אֵין זֶה מַחֲלָקֶת כָּלֵל, רַק אַהֲבָה וְאַחֻוּה וְרַעוּת וְשְׁלוֹם גְּדוּל וְעֲצוּם מְאֹד, כִּי אֵלו וְאֵלו דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים. וְתוֹדִיעֵנִי אֶת דְּרָכֶיךָ, וְתִזְכְּנִי לְהִתְקַרֵּב וּלְהִתְדַבֵּק בְּיִתְרַר לְהַצַּדִּיקִים אֲמִתִּיִם שֶׁהִלְכָה כְּמוֹתָם בְּכָל מְקוֹם:

אֲבִינוּ מִלְּבָנוּ, אַתָּה יוֹדַע שְׂאֵי אֲפָשֶׁר לִי לְפָרֵשׁ שִׁיחֲתִי לְפָנֶיךָ בְּשִׁלְמוֹת בְּשׁוֹם אֲפֹן, אַתָּה יוֹדַע אֶת כָּל אֲשֶׁר אֲבַדְתִּי עַד הַנָּה בְּעוֹנוֹתַי הָרַבִּים. מְלֵא רַחֲמִים אֲמֹר לְעֲרוּתִי דִּי, חַמֵּל עָלַי בְּחַמְלַתְךָ הַגְּדוּלָּה, זְכַנִּי נָא לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ מְהֵרָה, וְתֵן לִי פְּרִנְסָתִי מֵאַתָּה קָדָם שְׂאַצְטְרָךְ, וְהַצִּילֵנִי מֵחַוְבוֹת וְהִלְאֹת:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הַצִּילֵנִי מֵעֲצָבוֹן יְדִים, הַצִּילֵנִי נָא מִטְרַדְת הַפְּרִנְסָה, נַחֲמֵנוּ נָא בְּזִכּוֹת הַצַּדִּיקִים אֲמִתִּיִם, וְתָבִיא לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ עֲדָקְנוּ, וַיְקַיֵּם מִקְרָא שְׁכָתוֹב, זֶה יִנְחַמְנוּ מִמַּעֲשֵׂינֵנוּ וּמֵעֲצָבוֹן יְדֵינוּ. עֲזָרְנוּ עֲזָרְנוּ חֲנֻנוּ חֲנֻנוּ, פְּנֵה אֵלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ וְאֵל תִּסְתַּר פְּנֵיךָ מִמֶּנּוּ, פְּנֵה אֵלֵי וְחַנְּנֵי תִנֶּה עֵזְךָ לְעַבְדְּךָ וְהוֹשִׁיעָה לָבֶן אֲמִתְךָ. עֲשֵׂה עִמִּי אוֹת לְטוֹבָה וַיְרֵאוּ שׁוֹנְאֵי וַיְבוֹשׁוּ כִּי אַתָּה יְהוָה עֲזַרְתָּנִי וְנַחֲמַתָּנִי, אָמֵן וְאָמֵן:

תורה נו – שאלו את רבי יוסי בן קיסמא

א. הַכָּלֵל וְהַעֲקָר הוּא, שֶׁתְּהִיָּה לוֹ אֲמוּנַת חַכְמִים, וְלְהִזְהַר בְּכַבּוּדָם וְלִירָא מֵהֶם מְאֹד. וְאִם אֵם נִדְמָה לוֹ שֶׁהֶם עוֹשִׂים חַס וְשְׁלוֹם כְּנֶגֶד הַתּוֹרָה, הוּא צְרִיךְ לְהֶאֱמִין שֶׁבְּנֵדָאֵי הֶם עוֹשִׂים נְכוֹנָה עַל־פִּי הַתּוֹרָה, כִּי הַתּוֹרָה נִמְסְרָה לְחַכְמֵי הַדּוֹר לְדַרְשָׁה כְּפִי מַה שִׁיּוֹדְעִים. עַל־כֵּן צְרִיךְ לְהַשְׁלִיךְ שִׁכְלוֹ וְדַעְתּוֹ רַק לְסַמְךָ עֲלֵיהֶם: וּבְשִׂאִין לוֹ אֲמוּנַת חַכְמִים, זֶה בְּחִינַת הַסְתַּלְקוֹת הַחַכְמִים. כִּי אִף־עַל־פִּי שֶׁהֶם עֲדִין בְּחַיִּים, מִכָּל מְקוֹם מֵאַחַר שֶׁאֵינוּ מֵאֲמִין בָּהֶם, אֵין לָךְ הַסְתַּלְקוֹת חַכְמִים גְּדוּלָּה מִזֶּה. וְעַקֵּר שְׁלֵמוֹת אֲמוּנַת חַכְמִים הוּא לְהֶאֱמִין שֶׁאֵין מִסְתַּלְקִים כָּלֵל, כִּי זְכוּתָם וְתוֹרַתָם וְצַדִּיקְתָם, חַיִּים וְקַיִמִים לְעוֹלָם.

ב. כָּל הַרְפוּאוֹת תְּלוּיִים בַּתּוֹרָה בְּכַחֲנִית: "וְלִכְלֹל בְּשִׁירוֹ מִרְפָּא" (משלי ד' כב), וְהַתּוֹרָה נִמְסְרָה לְחַכְמִים, וְאִנְחָנוּ מְצוּיִם לְשִׁמְעַ מֵהֶם וְלִבְלִי לְסוּר מִדְּבָרֵיהֶם יְמִין וּשְׂמָאל. וּמִי שֶׁמְזַלְזֵל וְאֵינוּ מֵאֲמִין בְּדְבָרֵיהֶם מַחֲמַת שֶׁנִּדְמָה לוֹ שֶׁמִּדְּאוּרֵיתָא אֵינוּ כֵּן, עַל־יְדֵי־זֶה נִחְלָה בְּמִכָּה שֶׁאֵין לָהּ רְפוּאָה וּמַת בָּהּ, כְּמֵאֲמַר חַכְמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָּה, 'דְּלִמָּא חַוִּיא דְּרַבְּנָן טְרַקָּה דְּלִית לָהּ אֲסוּתָא' (שְׁבֵת ק"ו): וְאֲמָרוּ שֵׁם ק"מ, כָּל הַמְכַוֵּה תְּלִמִּיד־חַכֵּם אֵין רְפוּאָה לְמַכְתּוֹ. וַיּוֹכֵן עַל־פִּי מִדְּרַשׁ רַבָּה פְּרַשְׁת אַחֲרֵי לָמָּה נִסְמְכָה מִיתָה נְדָב וְאִבְיָהוּא לְפָרֶשֶׁת יוֹסֵפְ הַכַּפּוּרִים כּו', וְדוֹן מִינָהּ וּמִינָהּ מַה יוֹסֵפְ הַכַּפּוּרִים אֵינוּ מְכַפֵּר רַק לְמֵאֲמִינִים בּוּ, כֵּן הַצַּדִּיק

תורה נו – שאלו את רבי יוסי בן קיסמא

שמג

אם אינו מאמין בו אינו מכפר עליו, והוא בעונו מת. והדרש והפשט עולים בקנה אחד.

ג. בשנופלין מאמונת חכמים, התקון לזה הוא נדר, שידר איזה נדר ויקים מיד, על-ידי-זה ישוב לאמונת חכמים ויזכה לרפואה שלמה. ועל-ידי-זה מתנוצצים בו אורות האבות, וזוכה לענג שבת, הינו בחינת אכילה בקדשה, וזוכין לבטל הפעם ולהכניע ולהפיל האויבים והשונאים. ועל-ידי-זה יפל השער דסטרא-אחרא ויבוא משיח ויבנה שערי הקדשה:

ד. על-ידי פעם נתעורר המקטרג הגדול שהוא עשו הוא אדום, ומן המקטרג העליון נתעוררים ונשתלשלים מקטרגים וצרים על האדם הפועם ושולטים עליו. כי על-ידי הפעם חכמתו מסתלקת, וצ'לם אלקים סר מעל פניו, ופניו נופלים בבחינת: למה תרה לך ולמה נפלו פניך, (בראשית ה' ט) ואין לו פני אדם, ואזי יוצא מגדר אדם לגדר בהמה, (עין ירושלמי נדה הובא ב"פרי מגדים" יורה דעה סימן י"ג בש"ד ושפתי כהן) סעיף קטן י"ח וזה לשונו: בלו אדם ופניו של בהמה עומד וקורא בתורה אומרים לו בא לשחטך וכו') ועל-ידי זה שולטים בו השונאים וצ'ריו מצרים לו, כי נדמה להם בבהמה ואינם יראים מפניו:

ה. תקון לפעם הוא תענית, כי על-ידי תענית מכניע את הפעם, וזה עקר מעלת התענית. על-כן ביום התענית הבעל דבר מתגרה באדם ביותר, ומזמין לו פעם לקלקל את התענית חס ושלום. וצ'ריך שמירה יתרה לזה לשמר

עצמו מאד מהאש של הפעם ביום התענית, כי עקר התענית הוא להכניע את הפעם. ועל-ידי התענית הוא מתקן את פניו ומחזיר לעצמו את חכמתו שהוא צ'לם אלקים המאיר בפניו, ואז הכל יראים מפניו ואזיכיו נופלים לפניו:

ו. הזוכה לבחינת ענג שבת, דהינו לאכילה בקדשה, אז אינו צריך לצום, כי הוא פועל באכילתו מה שפועל על-ידי הצום, דהינו לכל הדברים הנ"ל בזכות ענג שבת:

ז. אכילת שבת יקרה וקדושה מאד, כי אכילת שבת נעשה קדשה ואלהות גמור בלי תערובות סינים כלל, ואין חלק להסטרא אחרא מאכילת שבת כלל וכלל, כי אכילת שבת הוא כלו קדש. ועל-ידי אכילת שבת נתבטל הפעם, וכל שלטני רגזין פלחו ערקין ואתעברו, ואז בלא אהבה ושלום:

ח. לבטל ולהכניע האויבים די בצום או באכילת שבת לבר, אבל לרב השלום צריכין גם להתרבות בצדקה, על-כן צריכים לתן צדקה ביום התענית, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה: 'אגרא דתעניתא צדקתא' (ברכות ט). וכן צריכין לתן צדקה לעניים על שבת, או להזמין על שלחנו בשבת, ואז יזכה גם לשלום רב, הינו שיוזכה לשלום שיש לו פה, כי לפעמים יש שלום שאין לו פה, והוא על דרך שאמרו בבראשית רבה ונרא על-פסוק: 'והוכיח אברהם, כל שלום שאין עמו תוכחה אינו שלום', הינו שיש שלום בין בני אדם אבל אין יכולין לדבר זה, עם זה בבחינת: 'ולא יכלו דברו לשלום'

תפילה לתורה נו

(בראשית לו, ד), אכל על-ידי אכילת שבת עם זה, בבחינת: "למען אחי ורעי אדברה הצדקה זוכין לשלום שיש לו פה, הינו שהשלום בשלמות, שמדברים זה עם זה, באור גדול בשעת אכילת שבת: נא שלום בך" (תהלים קכב, ח), כי הפה נשלם

תפילה לתורה נו

(נו) יהוה אלהי אתה ארוממך אודה שמך כי עשית פלא עצות מרחוק אמונה אמן, כי ברחמיך הרבים בחרת בנו מכל העמים ורוממתנו מכל הלשונות וקדשתנו במצותיך וקרבנתנו מלבנו לעבודתך, ותתן לנו יהוה אלהינו את תורתך הקדושה, תורה שבכתב ותורה שבעל-פה, וצוית עלינו להאמין בצדיקיך וחקמיך האמתיים, ולהתקרב אליהם ולהתדבק בהם ולקיים דברייהם ככל היוצא מפיהם נעשה, כמו שכתוב, לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב, שתטע ותקבע אמונתך הקדושה בלבנו ובכל כל עמך בית ישראל, ותזכרנו לקדושת חכמים בתכלית השלמות באמת לאמתו. ונזכה להאמין באמת בחכמים אמתיים דקדושה, ולהתקרב אליהם ולהתאבק בעפר רגליהם ולשתות בצמא את דברייהם, ולילך בכל הדרך אשר ירו אותנו, ולא נסור מדברייהם ימין ושמאל. ותצילני מהתנגדות, שלא ימצא בי ובזרעי ובכל זרע עמך בית ישראל, שום צד התנגדות לשום חכם אמת דקדושה, ולא נגד שום אדם פשר שבעולם. מכל שכן שלא אזול בהם חס ושלום, רק אזכה לקיים דברי הצדיקים והחכמים אמתיים, ולא אחז בדרכיהם ולהאמין בהם באמונה שלמה באמת. וכל מה שפגמתי באמונת חכמים מנעורי עד היום הזה וזולתי בכבודם, ועל-ידי זה פגמתי בכלליות תורתך הקדושה אשר בלה נמסרה ביד החכמים אמתיים לדורשה לכל הפציהם, ועל-ידי זה פגמתי בהמלאכים הקדושים הנבראים בדבר יהוה על-ידי אותיות התורה הקדושה, ועברתי על לאו דלא תסור, והסרתי כח הידים מן המלאכים הקדושים, שהם יד ימין ויד שמאל, אשר על ידם היו המלאכים מקבלים השפע מלמעלה, והיו משפיעים לכל העשבים ולכל הדברים שבעולם. ועל-ידי פגם אמונת חכמים נסתלקו ידי המלאכים, עד אשר אין להם כח לקבל ולהשפיע, ועל-ידי זה אי אפשר לקבל רפואה, ונרמנו חס ושלום מכה אשר לא כתובה בתורה, מכה שאין לה רפואה. אגא יהוה ברחמיך הרבים, תמחל ותסלח ותכפר לי ולכל עמך בית ישראל על כל הפגמים האלה שפגמנו באמונת חכמים הקדושים. כי אתה יודע את תעלומות לבנו, כי לא במרד ובמעל פגמנו בזה, כי אם מחמת עכירת דעתנו ומעוט ידיעתנו. אגא יהוה, זכנו מעתה ברחמיך לתקן כל זה, באפן שנוזכה מעתה לאמונת חכמים בתכלית השלמות באמת ברצונך הטוב. כי אתה יודע יהוה אלהינו, גדל חלישותנו בעת הזאת, ואין לנו שום סמיכה כי אם על החכמים והצדיקים האמתיים. על-כן זכנו להאמין בכל החכמים והצדיקים והכשרים

תְּפִלָּה לְתוֹרַה נו

שמה

אֲמַתִּים, וְלִבִּי לְדַבֵּר שׁוֹם דְּבוּר נֶגֶד כְּבוֹדָם חַס וְשְׁלוֹם, וְלִבִּי לְכוֹזֹת שׁוֹם בַּר יִשְׂרָאֵל שְׂבָעוּלָם. חוֹס וְחֲנֻנוּ וְחַמֵּל נָא עָלֵינוּ, וְנִצֵּר לְשׁוֹנְנוּ מִרַע וּשְׁפַתְנוּ מִדְּבַר מַרְמָה. וְעֲזֹרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו שְׁנֹזְכָה לְהַקִּים אֶת הָאֱמוּנָה הַנְּפוּלָה, וְנִזְכָּה לְתַקֵּן אֱמוּנַת חַכְמִים בְּשִׁלְמוֹת בְּאֵמֶת, וְעַל־יְדֵי־זֶה תַחְזִיר וְתַתֵּן כַּח הַיָּדִים לְהַמְלֵאכִים הַקְּדוּשִׁים לְקַבֵּל וּלְהַשְׁפִּיעַ לְכָל הָעֲשָׂבִים וְלְכָל הַדְּבָרִים שְׂבָעוּלָם, וְתִשְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל מַכּוֹתֵינוּ בְּגוֹף וּנְפֶשׁ בְּנִשְׁמִיּוֹת וְרוּחַנִיּוֹת, רַפְּאוּנוּ יְהוָה וְנִרְפָּא הוֹשִׁיעֵנו וְנִשְׁעָה כִּי תַהֲלִתְנוּ אִתָּה:

וּבְכֵן תַּעֲזֹרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שְׂאֻזְכָּה לְהַתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשֶׁךָ הַעֲלִיזָה, וְתַגִּיעֵנִי מִהֲרָה לְקִדְשָׁה וּפְרִישׁוֹת בְּאֵמֶת, וְאֻזְכָּה לְאַחֵז בְּדַרְכֵי אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים, לְדוֹר נְדָרִים וְלִקְיָמָם מִיָּד בְּשִׁבִיל רְצוֹנְךָ הַטּוֹב, כְּדִי לְזַכּוֹת עַל־יְדֵי הַנְּדָרִים לְקִדְשָׁה וּפְרִישׁוֹת בְּאֵמֶת. וְאֻזְכָּה לְעֵלוֹת לְמָקוֹם הַנְּדָר שֶׁהוּא פְּלִיאֹת חֲכָמָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה תַּעֲזֹרְנִי לְהַפִּיר מַעֲלַת וּקְדֻשַׁת הַחַכְמִים הָאֲמַתִּים, עַד שְׂאֻזְכָּה לְאֱמוּנַת חַכְמִים בְּשִׁלְמוֹת, וְעַל־יְדֵי־זֶה תִּזְכְּנִי לְעֵלוֹת וּלְהַכְּלִל בְּאוֹר הָאֲבוֹת, וְיִתְנוּצְצוּ בִּי אוֹר הָאֲבוֹת אֲבֹרָהּם יִצְחָק וְיַעֲקֹב:

לשבת-קודש

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׁתַּעֲזֹרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי וְתִזְכְּנִי לְעֻנְג שִׁבְתָּ בְּשִׁלְמוֹת בְּאֵמֶת, וְאֻזְכָּה לְקַבֵּל שִׁבְתוֹת בְּקִדְשָׁה גְּדוּלָה וּבְשִׁמְחָה וּשְׂשׂוֹן וְחִדּוּהַ רַבָּה וְעִצּוּמָה. וְלִהְיֶת־עִנְג עַל יְהוָה בְּשִׁבְתָּ קֹדֶשׁ בְּכָל מִינֵי עֻנְג, וּלְהִרְבוֹת בְּסַעֲדַת שִׁבְתָּ בְּכָל מִינֵי מַעֲדָנִים בְּקִדְשָׁה וּבְחִדּוּהַ גְּדוּלָה, וְלֹא יִהְיֶה אֲצִלִּי שׁוֹם קִפְדָּא עַל הוֹצָאוֹת שִׁבְתוֹת וַיִּמִּים טוֹבִים. תַּעֲרֹךְ לְפָנַי שְׁלַחַן נֶגֶד צוֹרְרֵי דַשְׁנָת בְּשִׁמְן רֹאשֵׁי בּוֹסֵי רוּיָה. וְתַחְנֵנִי מֵאִתְךָ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתַעֲזֹרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי וְתִזְכְּנִי מִהֲרָה לְאֲכִילָה דְּקִדְשָׁה, שִׁיְהִיָּה אֲכִילָתִי תְּמִיד בְּקִדְשָׁה גְּדוּלָה בְּבַחֲיִנַת עֻנְג שִׁבְתָּ, וְעַל־יְדֵי־זֶה אֻזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ לְהַכְּנִיעַ וּלְהַשְׁפִּיל וּלְשַׁבֵּר וּלְכַבֵּל כָּל הַשׁוֹנְאִים וְהָאוֹיְבִים לְהַשְׁבִּית אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם, וְכָל הַקָּמִים עָלֵינוּ לְרַעַה כָּלֵם יִכְרְעוּ וַיִּפְּלוּ, וְתַפְּרַע עֲצָתָם וְתַקְלָקֵל מַחֲשַׁבְתָּם מִהֲרָה. וְתִזְכְּנִי לְדַעַת בְּאֵמֶת אִיךָ לְהַתְנַהֵג בְּעֻנְיֵי תַעֲנִיּוֹת, כִּי אֵינִי יוֹדַע כָּלֵל אִיךָ לְהַתְנַהֵג בְּזָה כִּי אִם עָלֶיךָ לְבַד אֲנִי סוֹמֵךְ עֲצָמִי בְּאֵמֶת, שְׁתַּדְּרִיבֵנִי בְּאֵמֶתְךָ וּתְלַמְּדֵנִי אִיךָ לְהַתְנַהֵג בְּעֻנְיֵי תַעֲנִיּוֹת, וּכְרְצוֹנְךָ אַעֲשֶׂה:

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלַי אָבִי אָב הַרְחֵמֵן, טוֹב וּמְטִיב לְכָל, וְתַעֲזֹרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי שְׂאֻזְכָּה מִהֲרָה לְשַׁבֵּר וּלְכַבֵּל מִדַּת הַכַּעַס מִמֶּנִּי. וְתַצִּילֵנִי מִן הַכַּעַס וּמִן הָאֲכֹזְרוּת וּמִן הַקְּפֻדוֹת, וְלֹא אֲכַעֵס לְעוֹלָם וְלֹא אֲקַפִּיד עַל שׁוֹם דְּבַר וְלֹא עַל שׁוֹם אָדָם שְׂבָעוּלָם, רַק אֻזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ לְהִיּוֹת טוֹב וּמְטִיב לְכָל. וְעַל־יְדֵי־זֶה תַּצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים מִכָּל מִינֵי שׁוֹנְאִים וּמְקַטְרָגִים, שְׁלֹא יִהְיֶה לָהֶם שׁוֹם כַּח לְהַלְשִׁין וּלְקַטְרַג עָלַי כָּלֵל:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הַצִּילֵנִי מִיָּד אוֹיְבֵי וּמְרוֹדְפֵי. הַצִּילֵנִי נָא מִיָּד אֲחִי מִיָּד עֲשׂוּ כִּי יִרָא אֲנֹכִי אֶתוֹ פֶּן יָבוֹא וְהַכְּנִי אִם עַל בְּנִים. וְאֵתָה אֲמַרְתָּ הֵיטֵב אֵיטֵב עִמָּךְ וּשְׁמַתִּי אֵת זְרַעַךְ כְּחוֹל הַיָּם אֲשֶׁר לֹא יִסְפָּר מְרֹב. חוֹסָה עָלַי כְּרֹב רַחֲמֶיךָ, חוֹסָה עַל נַפְשִׁי הָאֲמֻלָּה

תפלה לתורה נו

מאד, העיפה והיגעה מאד, אשר אבד מנוס ממני אין דורש לנפשי. כי אתה יודע כמה שונאים ואויבים ומקטרגים עומדים עלינו בכל עת. והנני מודה ומתודה כי אני בעצמי החיב, ואנכי סבותי בנפשי כל זה, ועוררתי אותם על-ידי מעשי הרעים והטאי ועונותי ופשעי העצומים מאד. ולא די לי בכל זה, כי אם עוד הוספתי הטא על פשע, ולא נזהרתי ולא שמרתי עצמי מאש הרעה של הפעם, עד אשר נבער בי אש הפעם כמה וכמה פעמים בלי מספר. ועל-ידי עון הגדול הזה של הפעם עוררתי המקטרג והשונא הגדול שהוא עשו איש שעיר, ועל ידו נתעוררו כמה וכמה מקטרגים ומלשינים ושונאים עלינו, עד אשר רבו כמו רבו השונאים והאויבים מאד, עד אשר איני יודע כלל מה לעשות, ואיני יודע להיכן לברח מפניהם, כי רבים קמו עלי, רבים מאד, ופערו פיהם לבלי חק. פצו עלינו פיהם, אמרו בלענו. מי יתן לי אבר בינה אעופה ואשכנה. הנה ארחיק נדד אליו במדבר סלה. אחישה מפלט לי מרוח סעה מסער. צעק לבי אל יהוה, אל אתן פונת לי אל תדום בת עיני:

רבונו של עולם, בכר סדרתי כמה תחנונות ובקשות, וכבר פרשתי כל שיחתי לפניך כל אשר מצאה ידי לדבר. ואם אמנם לפי עצם פנמי המרבים מאד, עדין לא התחלתי לדבר כלל, אבל אין אתי יודע עד מה לדבר יותר, וגם אין לי שום עצה ותקוה אחרת כי אם תפלה ותחנונים עזרני כי עליך נשענתי, קרבה אל נפשי גאלה למען אויבי פדני. יהוה נחני בצדקתך למען שוררי הישר לפני דרכך. חוס וחמל עלי מלא רחמים, חוס ורחם עלי מלא חסד מלא טוב מלא רצון, יהמו ויכמרו המון מעיד ורחמיך עלי, על נרדף כמוני, על חסר דעה חסר עצה כמוני. הושיעה אדוני המלך, הושיעני מלא ישועות והצלות, עשה מה שתעשה ברחמיך הגדולים, באפן שאזכה לשוב אליך באמת ובלב שלם. ותגער בכל המסטינים והמקטרגים עלי, ותצילני מיד כל אויבי ומרודפי, ותמלט נפשי מיד כל מיני שונאים ואויבים בנשמינות ורוחניות:

רבונו של עולם, אתה יודע את כל לבבי, מה אומר לפניך יושב מרום ומה אספר לפניך שוכן שחקים הלא כל הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי, אתה חופש כל חדרי בטן ובוהן כליות ולב, אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך. טוב ומטיב לכל, שבעני מטובך וזכני להיות טוב לכל. ותכפר ותמחל ותסלח לי על כל החטאים והעונות והפשעים, ועל כל הפגמים והקלקולים שגרמתי על-ידי עון הפעם. ותרחם עלי מעתה ותחמל עלי בחמלתך הגדולה, ותטיב לי מטובך האמתי, ותהיה עמי תמיד. ותצילני מעתה מן הפעם ומן הקפדות, שלא אכעוס ולא אקפיד אפלו בלבי על שום אדם ולא על שום דבר שבעולם, ולא אבא לידי כעס וקפדות לעולם. ותאיר עלי באור פניך, ותצוה ברחמיך להחזיר לי המחין דקדשה שנסתלקו ממני על-ידי עון הפעם, ותמשיך עלי צלם אלהים אור פני מלך חיים. ותחנני מאתך במתנת חנם, ותשפיע עלי שפע החכמה והבינה והדעת דקדשה, עד אשר אזכה להארת פנים דקדשה. ותזכני שתהיה אכילתי בקדשה גדולה תמיד

תורה נח – תלת נפקין מחד

שמו

בבחינת ענג שבת, עד שלא יהיה להסמך אחרא שום חלק מאכילתי. ואזכה להכניע הכבד לפני המוח, ויתגבר המוח והשכל דקדשה על הכבד הפועם, ולא יהיה שום שליטה וממשלה להכבד כלל, רק כל הממשלה והשליטה יהיה להמוח שלי, עד אשר אזכה שיאיר בפני צלם אלהים, ואזכה להיות בגדר האדם הקדשה. ותעזרני ותושיעני להכניע ולשבר ולבטל ממני מדת הבהמיות, ואזכה לצאת מבהמה לאדם, עד אשר על ידי זה יהיה מוראי על כל חית הארץ ועל כל השונאים, כמו שכתוב, ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ. ותגרש מפנינו כל האויבים וכל השונאים שבעולם, ותקים בנו מקרא שכתוב, וכתותי מפניו צריו ומשנאיו אגוף. האירה פניך על עבדך הושיעני בחסדך. פניך הארבע בעבדך ולמדני את חקיך:

ותופני ברחמיך הרבים להרבות בצדקה, ואזכה לפזר צדקה הרבה לעניים הגונים הרבה, ועל ידי זה יתרבה השלום בעולם. ונזכה לשלום בשלמות באמת, לשלום שיש לו פה ודבור, שיהיה שלום בין אדם לחברו, וידברו יחד באהבה ושלום דברי אמת וצדק, ויעורר כל אחד את חברו לעבודתך וליראתך. ותמהר ותחיש לגאולנו ותביא לנו את משיח צדקנו, ותכניע ותשבר ותמגר ותכלה את שער של ארם נפילה אחר נפילה ויפלו ולא יקומו, המה יכרעו ויפלו ואנחנו נקום ונתעודד, וישכן ישראל במח בך. ותשים שלום בין כל עמך ישראל לעולם, וטוב יהיה בעיניך לברכנו ולברך את כל עמך ישראל בכל עת ובכל שעה בשלומך הטוב. ויקים מקרא שכתוב, שלום רב לאוהבי תורתך ואין למו מכשול. יהי שלום בחילך שלום בארמנותיך. וכל בניך למודי יהוה ורב שלום בניך. למען אחי ורעי אדרבה נא שלום בך. למען בית יהוה אלהינו אבקשה טוב לך. יהוה עז לעמו יתן יהוה יברך את עמו בשלום. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה נח – תלת נפקין מחד

ועל ידי זה זוכה לשפע בפולה, הינו בחינת לחם משנה בשבת, הינו משנה תורה, שזוכה לחדש בשבת חדושי דאורייתא על חד תריז, וזוכה לרפואת הנפש ורפואת הגוף. ועל ידי זה נתעורר העולם לתשובה מאהבה, וכל הכשרים שברור נתרפאים מהיסורים שסבלו מקדם, ונעשים מכבדים בעיני הבריות, וכל אחד ואחד לפי כשרותו, בן מקבל יפי והדר ונתגדל בעיני הבריות. ולפי הגדלה והכבוד שיש לו לפי כשרותו,

א. הצדיק האמת שיש לו שלמות הדעת הוא בחינת משה, והוא כלול משלשה אבות. והוא ממשיך שלש השפעות שהם אכילה שתיה ומלבושים שהם בחינת מן באר וענן. והצדיק לוחם תמיד מלחמת ה', כי הוא לוחם נגד קלפת המן עמלק, שממנו נמשך פגם הברית. והצדיק מכניע אותו ואת כל הצרים הרודפים אחר החלושי בתי שבישראל, ומחזק אותם ומכניס אותם לעבודת השם יתברך, וממשיך אותם לבחינת תקון הברית.

תפלה לתורה נח

ולפעמים כשהדור אינם שומרים את פיהם, אזי אינם יכולים לקבל בחינת שבת, כי שבת תלוי בשמירת הדבור, בכחינת ודבר דבר, וכשהדור אין שומרים פיהם, אזי אף-על-פי שחכמי הדור משפיעים הארת שבת והתשובה בנ"ל, אף-על-פי-כן נתקלקל אצלם ההארה. כי מחמת פגם הדבור, אין יכולין לקבל מחכמי הדור החיות דקדושה של בחינת שבת. ועל-ידי-זה נתקלקל גם ההוד וההדרר הנאה לכשרי הדור, ונלקדים בעון הנאווה, שזה בחינת גלות השכינה חס ושלום.

ד. על-ידי שמכניעין קלפת עמלק שהיא פגם הברית, וזוכין לתקון הברית, זוכין לשבת, ואז בחינת שבת משפיע לשאר העולמות, ועל-ידי הארת שבת נתעורר העולם לתשובה מאהבה ולכל הנ"ל:

ה. כשהדור אינם שומרים את פיהם, אזי אין יכולת בידם לקבל בחינת שבת הנ"ל, כי שבת תלוי בשמירת הדבור, בכחינת: "ודבר דבר" (ישעיה נח, ט). הנאמר בשבת. ואזי נתקלקל אצלם הארת התשובה ואז כשבא גדלה וכבוד לכשרי הדור, אזי הם נכשלים בגאות, והוא בחינת גלות השכינה. על-כן הכשרי הדור צריכין להתבונן מאד בהוד והגדלה הבא להם, שלא יכשלו בגאווה ונגדלות חס ושלום:

בן יכול לקבל התחדשות התורה שהיא תורה הצפונה שהשפיע הצדיק ביום השבת:

ב. עקר קיומו של הדעת (שעל-ידי נמשך שלש השפעות הנ"ל), הוא על-ידי שלש בחינות. א. צריך ללמד חכמתו לאחרים ולקרובם תחת פגמי השכינה. ב. צריך להקדים יראת חסאו לחכמתו. ג. צריך לדקדק איד להוציא חכמתו, שלא יהיו נבזים, רק יהיו דבריו "דברי פי חכם חז" (קהלת י, יב), ואזי זוכה על-ידי הדעת לכל הדברים הנ"ל:

ג. זה שהחכם משפיע לחם משנה הנ"ל, דהינו משנה תורה (וכן כל הדברים הנ"ל), הוא על-ידי שבת, (כי גם הצדיק הוא בחינת שבת דכולהו יומי). כי שבת משפיע לכל המדרגות, ומשלח הארותיו ומרפא רפואת הנפש ורפואת הגוף: ושבת הוא בחינת תשובה, והתשובה היא מאהבה בחינת: "אהבה בתענוגים" (שיר השירים ג, ז). כי אהבה בא מענג שבת, ותשובה מאהבה זה בחינת לחם משנה של שבת (עין פנים), ועל-ידי-זה כל הכשרים שבדור נתרפאים. גם נתניפים ונתכבדים בעיני הבריות. ועקר הארת שבת הארת התשובה, שהוא בחינת חיות דקדושה, בחינת: 'מועמיה חיים וכו', ובחינת: שובו והיו מקבלין מחכמי וצדיקי הדור שהם בחינת משה.

תפלה לתורה נח

(נח) יחי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, החונן לאדם דעת. שתחנני ברחמיך הרבים, ותשפיע עלי חכמה בינה ודעת מאתך, ותזכנו לדעת שלם דקדושה, עד שיהיה לי כח על-ידי שלמות הדעת להמשיך השלשה השפעות, שהם, אכילה ושתיה ומלבושים, שהם כלולים בדעת התורה. ותעזרני ותזכני שיהיה דעתי נכלל בהשלשה אבות, אברהם יצחק ויעקב. ואזכה לתורת חסד ללמד תורה על מנת ללמדה, ולהכניס דעת דקדושה בחברים ותלמידים, ולקנות נפשות רבות להכניסם

תפלה לתורה נח

שמט

תחת כנפי השכינה, ולקרבים באמת לעבודתך. ותשפיע עלי יראת שמים יראת הטא, ואזכה שתהיה יראתי קודמת להכמתי. ותמשיך עלי שפע חזן והחסד, ותהיה עם פי בעת הטיפי ודבורי עם בני אדם לקרבים אליך. ותעזרני שאזכה לידע ולדקדק איך להוציא חכמתי, שיהיו דבורי דברי חן ותפארת, ולא יהיו נבזים, ויהיו דברי ערבים לשומעיהן באפן שיתקבלו דברי בעיני כל, ויתעוררו כלם לעבודתך באמת על ידי דבורי שתזכני לדבר בקדשה גדולה, דבורים יפים ונאים באמת לאמתו, דבר דבר על אפניו כרצונך הטוב:

ובכן תזכני ברחמיך הרבים, בזכות שלשת אבותינו אברהם יצחק ויעקב, ובכח משה רבנו עליו השלום, ובזכות כל הצדיקים האמתיים. ותעזרני ותושיעני מעתה שאזכה לשמירת הברית באמת בקדשה ובטהרה גדולה. ותעזר רחמי הצדיקים האמתיים שירחמו עלינו על חלושי כח כמונו, וילחמו בעדנו ויכניעו וישברו ויפילו ויבטלו כל הצרים הרודפים אחרינו הנלחמים עמנו בכל עת, ויכניעו ויכלו ויבטלו קלפת עמלק שהוא פגם הברית, ממני ומעל כל עמך בית ישראל:

רבנו של עולם, עשה למען שמך, ועזרני מעתה שאזכה להתחכם בחכמה אמתית ולחום על נפשי באמת להציל את עצמי מבאר שחת מן השאול תחתיות. ותהיה לי נפשי לשלל למלטה מעונשים קשים ומרים חס ושלום, למלטה מחרפות ובושות גדולות. ולקשר עצמי בקשר אמיץ וחזק אליך באמת, ואמהר למלט נפשי. ואנצל כצבי מיד וכצפור מפח יקוש. מלא רחמים, חוסה עלי כרב רחמיך כרב חסדיך כרב חנינתיך כרב ישועתך. וזכני לשמירת הברית באמת, וחנני מאתך חכמה בינה ודעת דקדשה, חכמה הטובה מפלי קרב, חכמה אמתית שאזכה להנצל על ידה מפח יוקשים. ואהמל ואחום וארחם על עצמי מעתה, ולא אלך עוד אחרי שרירות לבי הרע. ואתה תהיה בעזרנו תמיד. והצדיקים אמתיים ילחמו לפנינו, עד שזוכה בכחם לבטל קלפת עמלק, למחות שמו וזכרו מן העולם, ולבטל פגם הברית, ממנו ומזרענו ומכל עמך בית ישראל מעתה ועד עולם:

לשבת קודש

ובכן תזכנו ברחמיך הרבים, לחדש חדושין דאורייתא בשבת על חד תריז, חדושין אמתיים דקדשה, חדושין שיהיו לנחת ולרצון לפניך. ונזכה להשפיע לחם משנה ביום השבת שהוא משנה תורה. ותזכנו לשפע כפולה, להמשיך שפע כפולה משנה תורה ביום השבת קדש, ועל ידי קדשת שבת יהיה נמשך השפע לכל העולמות. ותעזרני ותושיעני לקבל שבת קדש בשמחה גדולה, ביראה ואהבה ובקדשה וטהרה גדולה, ולענג את השבת בכל מיני ענג. ועל ידי קדשת שבת יהיה נמשך רפואת הנפש ורפואת הגוף לנו ולכל ישראל. ותרפאנו מכל מכאובינו ומכל תחלואינו ותעלה רפואה שלמה לכל מכאובינו (ובפרט להחולה פלוני בן פלונית וכו'). אל נא רפא נא לנו, כי אתה ידעת את מכאובינו בגוף ונפש. רפאנו יהוה ונרפא הושיענו ונושעה כי תהלתנו

אתה. ותמשיך עלינו על-ידי קדשת שבת, הארת התשובה עלאה, ונזכה מהרה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת, ותזכנו לתשובה מאהבה כרצונך הטוב:

ותמשיך חן וחסד והוד והדר ותפארת על כל בשרי הדור האמתיים, ותתן להם חן וחסד ורחמים בעיניך ובעיני כל רואם, ותרפאם מכל תחלואיהם ומכל מכאוביהם, ויהיו מכבדים בעיני הבריות, וכל אחד ואחד לפי בשרותו בן יקבל יפי והדר ויתגדל בעיני הבריות, ועל-ידי זה יהיה נעשה אצלם כלי וציון לקבל בתוכם משנה תורה, חדושי דאורייתא לחדש בשבת חדושי תורה בכפלים:

ותרחם עלינו ותעזר לנו ברחמיך הרבים, ותשמרני שלא נהיה נכשלים בגאות חס ושלום, ונזכה להרגיש שפלותינו בכל האברים תמיד, ותשפיע עלינו מאתך חכמה דעה בינה והשכל, באפן שנוכל להפיק דרכי הענוה באמת בלי שטותים ושקריום, עד שנזכה לענוה שלמה באמת לאמתו. ותושענו ברחמיך הרבים, ותשמר את פינו מלשון הרע ורכילות ומכל מיני דבורים פגומים, שלא יצא מתוך פינו שום דבור רע על שום בר ישראל שבעולם, ולא שום דבור פגום כלל:

אלהי, נצור לשוני מרע ושפתי מדבר מרמה. ותהיה בעזרנו שלא יזיק לנו פגם הדבור והלשון הרע של בני העולם, שלא נהיה נלכדים בגאונם על-ידי חטאת פיהם חס ושלום. ומעתה תעזר לנו ולכל ישראל שנהיה נשמרים מפגם הדבור, ונזכה כלנו לקדש את פינו תמיד בקדשה גדולה. ותשמרנו מגאות ונדלות, ותעלה את השכינה מגלותה אשר ירדה בגלות גדול על-ידי פגם הנאווה הבא על-ידי עון לשון הרע חס ושלום. רחם עלינו למען שמך ועזרנו מעתה לתקן כל זה, ותשמרנו ותצילנו מעתה מעון לשון הרע החמור מאד, ומכל מיני פגם הדבור, ונזכה לקדש את דבור פינו בכל מיני קדשות, ועל-ידי זה נזכה לקבל הארת שבת קדש מפקחי הדור האמתיים בשלמות. ותציל אותנו מכל מיני גאות ונבחות ונסות הרוח, ותזכנו לענוה אמתיית בשלמות. ונזכה לחיים אמתיים, חיים דקדשה, ולרפואה שלמה בגוף ונפש, ולתשובה שלמה מאהבה הנמשך מקדשת שבת קדש. ותשביענו מטובך ותזכנו לטעם טעם קדשת שבת המתיה את כל העולמות, כאמור, טועמיה חיים זכו. ותשפיע עלינו חיים ארבים חיים טובים, חיים שיש בהם יראת שמים, חיים שנזכה בהם לסור מרע לגמרי. ולשוב בתשובה שלמה באמת. ולעבד אותך באמת ובלב שלם ובענוה אמתיית כל ימי חיינו ונזכנו ונזכנו מעתה ועד עולם, עד שנזכה לחיים נצחיים, ליום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים, אמן נצח סלה ועד:

תורה נט – היכל הקדש

א. מי שמתגדל תמיד לקרב בני אדם
לעבודת השם ותפורה, צריך לשמר את
עצמו שלא יתאחזו בו הקלפות והרע של
אלו בני אדם. והעצה על-זה הוא בחינת
משפט, הינו שיראה לשפט את עצמו
תמיד על כל מה שעשה, אם הוא כהגון

תורה נט – היכל הקדש

שנא

(שמואל"א א, ח), כי אלקנה זכה את הרבים במאמר חו"ל, ועל ידי אהבתם נעשו שניהם נפש אחת, ואותן הנפשות שקרב נכללו גם בנפש חנה):

ה. עקר שמירת השם שהיא שמירת הנפש, הוא על ידי שישמר עצמו מבעם, כי הפעם פוגם בנפשו. וכששומר עצמו מבעם, וכשבא לאיזה פעם הוא מתגבר על יצרו ומאריך אפו וכובש בעסו, זוכה לעשירות גדול. ועל ידי זה מגדיל שמו ונפשו וזוכה לשם טוב, וכל הנפשות תאבים להכליל בנפשו, וזוכה לקרב נפשות הרבה להשם ותברך שזה עקר כבודו:

ה. פעם מוזק לעשירות, וכשהיצר מסית לאדם שיבעם, ידע שבזאת השעה ישפיעו לו מלמעלה איזה סכום ממון, והיצר רוצה לקלקל זאת ההשפעה של העשירות. ועל ידי קלקול השפעה של העשירות הבא על ידי הבעם, פוגם שמו ונפשו כנ"ל. אבל כששומר עצמו מן הבעם, יזכה לעשירות ויגדיל שמו ונפשו, ויזכה לשם טוב ולהעמיד תלמידים הרבה ולקרב נפשות רבות להשם ותברך וכנ"ל:

ו. ידע שיש כמה רשעים שאסור לקרבתם תחת פנפי עבודתו ותברך, כי הם מורידים את המקרבם ממדרגתו, ואין כח במשפט הנ"ל להכניע הרע שלהם, ואזי בא קלקול גדול בכמה בחינות במבאר בפנים. על כן זה המשתדל לקרב נפשות, צריך להתפלל הרבה להשם ותברך שיזכה לידע את מי לרחק ואת מי לקרב:

או לאו. ויזכיר וינסר את עצמו על כל מה שעשה שלא כהגון. ועל ידי בחינת משפט הזה נתלהב הלב, ואש של התלהבות הזאת שורף את הקלפות מלהתאחו בו, ואז מכניע אותם גם מלהתאחו באלו הנפשות שקרבן לעבודת השם ותברך:

ב. זה האיש המשתדל לקרב ולעשות נפשות, הוא בונה בחינת היכל הקדש. ואף על פי שיש כמה וכמה נפשות שנופלים מקדשתם ואינם מתקיימים, אף על פי כן מאלו שנשארו דבקים ביראה על ידו, על ידי זה קדוש יאמר לו, והשם ותברך נתכבד מאד על ידי שמקרבין לעבודת השם ותברך אלו הרחוקים, כי זה עקר כבודו ותברך בשהרחוקים מאד נתקרבים אליו:

ג. על ידי שמקרב נפשות להשם ותברך, ועל ידי התבודדות שמתבודד ומשיח בינו לבין קונו, ושופט ודן את עצמו על כל מה שעשה, זוכה לשמירת שבת שהוא בטול הרע והקלפות, ועליו אמר הנביא: "ונתתי להם בבית יובחומתי יד ושם טוב מבנים ומבנות" (ישעיה נב, ח), יד הינו שיהיה לו כח להעמיד תלמידים ולהמשיך בהם רוח הקמה. ושם הינו שיזכה לשם טוב שכל הנפשות יתאוו תאוה להכליל בנפשו ושמו, בבחינת: "לשמך ולזכרך תאות נפש" (ישעיה כג, ח). וזה טוב לו בודאי מבנים ובנות, כי בנים ובנות הם מעטים, וזה שזכה להעמיד תלמידים חכמים וזכה שיכללו בנפשו נפשות של רבים, הרי הוא כאלו ילדם, והמה מרבים ומקבלים חיות ממנו. (וזה שאמר אלקנה לחנה: הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים

תפלה לתורה נט

(נט) אשרי שומרי משפט עושה צדקה בכל עת. צדק ומשפט מכון כסאך חסד ואמת יקדמו פניך. רבונו של עולם, מלא רחמים, אוהב משפט. זכני ברחמיך הרבים למשפט דקדשה, שאזכה לשפט עצמי בכל עת על כל הדברים אשר אני עושה, ולחשב דרכי ולישב דעתי היטב בכל יום ויום, להשפט בעצמי הן על העבר הן על העתיד. עד שאזכה להוציא משפטי לאור, לברר לי דרך ישרה שאלך בה, באפן שאזכה לעשות רצונך ולשמר חקיך ומשפטיך באמת, ולא אינע לריק ולא אלד לבהלה. ולא אטה מן המשפט האמת והישר, ולא אטעה את עצמי חס ושלום, רק אזכה לשפט ולדון את כל עסקי ומעשי באמת לאמתו, למען אזכה לשוב אליך באמת ברצונך הטוב, כמשפטיך חניני, ואשמרה עדות פיה. חוס וחמל עלי בחסדיך העצומים, ותזכני שיהיה יצר הטוב שופטי, ואזכה להתבודד בכל יום ולהסתכל על עצמי היטב היטב, ולרחם עלי ולהשפט בעצמי על כל המעשים אשר עשיתי מעודי עד היום הזה, ולחשב עצות ותחבולות, איך למלט נפשי מני שחת, ולקבל עלי קבלה חזקה בלב שלם באמת, לשמר מצותיך וחקיך ומשפטיך תמיד, עד שיתלהב לבי בהתלהבות גדול וחזק מאד אליך באמת ברצונך הטוב, עד שאזכה על-ידי התלהבות הלב לכלות ולשרף ולבער כל הרע שנאחז בי, הן הרע שנאחז בי על-ידי מעשי הרעים, הן הרע שנאחז בי על-ידי אחרים, שאני עוסק לדבר עמהם בראת שמים לקרבם לעבודתך, כאשר גזרת עלינו על-ידי חכמיך הקדושים, שכל אחד מישראל מחיב להשתדל לקרב בני אדם לעבודתך, כי כל ישראל ערבים זה בזה. אבל אתה יודע רבוי המניעות שיש על זה, וגדל התגרות הרע שמתגרה בזה האיש העוסק לקרב רחוקים לעבודתך, כי הרע של אלו האנשים רוצה להתאחו בלב המקרבם חס ושלום, להטות לבבו חס ושלום מהשם יתברך:

על-כן באתי לפניך להפיל תחנתי מול קדשתך, שתרחם עלינו ברחמיך הרבים, ותחמל עלינו בחמלתך הגדולה, ותשפיע עלינו חכמה ובינה ודעת דקדשה, וימשך עלינו מעין החכמה היוצא מבית יהוה. ותזכנו למשפט דקדשה, ולכלכל דברינו במשפט, עד שיתעורר אש המשפט וישרף כל הרע של כל הרחוקים המתקרבים לעבודתך על ידינו, ויהיה לנו כח להחזיר אנשים רבים בתשובה שלמה לפניך, ולקרב נפשות רבות לעבודתך באמת ולבנות מהם היכל הקדש, לגדל ולרומם ולנשא ולהעלות כבודך הגדול על ידם, כי זה עקר כבודך בשהרחוקים מתקרבים לעבודתך, כמו שכתוב, רם על כל גוים יהוה על השמים כבודו. ולא יזיק לנו הרע שלהם כלל, רק נזכה להכניע ולשרף ולבער הרע מלבנו על-ידי אש המשפט דקדשה, ויתלהב הלב בהתלהבות גדול וישב על פסא המשפט, ויהיה נשרף כל הרע לגמרי, ולא יהיה שום כח להרע ותקלפות להתאחו חס ושלום, לא בלבנו ולא בלב הנפשות המתקרבים לעבודתך ורוצים לשוב בתשובה שלמה לפניך. ונזכה שיתעורר כל העולם פלו

תַּפְלָה לַתּוֹרָה נִט

שֵׁנִי

לְעִבּוּדְתֶךָ בְּאֵמֶת, וַיַּעֲשׂוּ כָלֵם אַגְדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵב שָׁלֵם. וַיִּשְׁמְעוּ רַחוּקִים וַיָּבֹאוּ וַיְכִירוּ כַח מַלְכוּתְךָ, וַיִּקְרְאוּ מִקְרָא שְׁכָתוֹב, וַהֲיָה (כֹּל) הַנְּשֹׂאָר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתָר בִּירוּשָׁלַיִם קָדוֹשׁ יֹאמֵר לוֹ כֹּל הַכָּתוֹב לַחַיִּים בִּירוּשָׁלַיִם. וַיִּתְבַּטַּל הָרַע לְנַמְרִי. וְתָשִׁיב שׁוֹפְטֵינוּ כְּבָרָא שׁוֹנָה וַיִּזְעַצְנוּ כְּבַתְחִלָּה, וְתַמְלֵךְ אֵתָהּ יְהוָה לְבָדָךְ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים בְּצַדֵּק וּבְמִשְׁפָּט. וַיִּקְרְאוּ מִקְרָא שְׁכָתוֹב, וַיְהוֶה לְעוֹלָם יֵשֵׁב כּוֹנֵן לְמִשְׁפָּט כְּסָאוֹ. וְתַבְטַל כָּל הַקְּלָפוֹת וְכָל הַסְּמָרִין אוֹחֲרָנִין מִן הָעוֹלָם:

לְשַׁבְת־קוֹדֶשׁ

וּתְזַכְּנוּ לְקַדְשֵׁת שַׁבָּת בְּשִׁלְמוֹת, וְעַל־יְדֵי־זֶה תִּתֵּן לָנוּ יָד וְשֵׁם בְּבִיתְךָ וּבְחֻמוֹתֶיךָ, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב, וְנִתְתִּי לָהֶם בְּבֵיתִי וּבְחֻמוֹתַי יָד וְשֵׁם טוֹב מְבַנִּים וּמְבָנִים שֵׁם עוֹלָם אֵתָן לוֹ אֲשֶׁר לֹא יִכָּרֵת. וּתְזַכְּנוּ לְהַעֲמִיד תַּלְמִידִים הַרְבֵּה, וְתִתֵּן לָנוּ חֶכְמָה וְשִׁכְל דְּקַדְשָׁה, שְׁנִזְכֶּה לִידַע אֵיךְ לְדַבֵּר עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד וּלְכַלְכַּל דְּבָרֵנוּ בְּמִשְׁפָּט, בְּאִפְּן שְׁלֵא יִזְקוּ לָהֶם דְּבָרֵינוּ, רַק יַעֲזָרוּ אוֹתָם לְשִׁמְךָ וְלַעֲבוּדְתֶךָ בְּאֵמֶת, וַיְטוּ לְכַבֵּם אֱלֹהִיךָ וַיֵּשׁוּבוּ כָלֵם בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ כְּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב:

וּתְזַכְּנוּ לְשֵׁם טוֹב וְתִגְדִּיל שְׁמִנּוּ עַד עוֹלָם, וְתִרְחַם עֲלֵינוּ וְתִשְׁמַר אוֹתָנוּ תָּמִיד מֵעוֹן הַכַּעַס, וְלֹא אֲכַעֵס עַל שׁוֹם דְּבָר וְלֹא עַל שׁוֹם אָדָם לְעוֹלָם, וְלֹא אֲטַרְף נַפְשִׁי בְּאִפִּי חַס וְשָׁלוֹם, וְלֹא יִהְיֶה בְיָדֵי אֵל זָר וְלֹא אֲשַׁתְּחֶוּה לְאֵל גֵּבֵר, שְׂזֶה נֹאמַר עַל הַכּוֹעִים שֶׁהוּא כְּעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה. וְתִשְׁמְרֵנִי מִן הַכַּעַס וּמִן הַרְגִז וּמִן הַקְּפָדָנוֹת בְּתַכְלִית הַשְּׁמִירָה, וְתַמְחַל וְתַסְלַח לִי וְתַכַּפֵּר לִי עַל כָּל מַה שִּׁפְּגַמְתִּי נְגִידָךְ עַל־יְדֵי עוֹן הַכַּעַס מִנְעוּרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, כִּי אֵתָהּ יוֹדַע שְׁמִדָּה רָעָה זֹאת נִתְאַחֲזָה בָּנוּ מִנְעוּרֵינוּ, עַד אֲשֶׁר אֲבַדְנוּ עַל יְדֵי מַה שֶׁאֲבַדְנוּ:

חֹסֶם וְחַמְלַל עָלַי וְהַטִּיבָה עִמָּדִי בְּטוֹבָךָ הַגָּדוֹל, וְזַכְּנֵי לְהִיּוֹת טוֹב לְכָל, וְלֹאֲחוֹז בְּמַדוּתֶיךָ הַקְּדוּשׁוֹת אֲשֶׁר אֵתָהּ חֲנוּן וְרַחוּם אַרְךָ אִפִּים וְרַב חֶסֶד וְטוֹב וּמְטִיב לְכָל. וְאֵהִיָּה נִשְׁמַר מִכָּל מִינֵי כַעַס וּקְפָדוֹת שְׁלֵא יַעֲלוּ וְלֹא יָבֹאוּ וְלֹא יִגִּיעוּ לְלִבִּי כָּלֵל. וְתִשְׁפִּיעַ עֲלֵינוּ שִׁפְעַת הַעֲשִׂירוֹת דְּקַדְשָׁה, וְתִגְדֵּל שְׁמֵינוּ וְנַפְשֵׁנוּ עַל־יְדֵי־זֶה, עַד שִׁיתָאוּ נַפְשׁוֹת רַבִּים לְהַכְּלִל בְּנַפְשֵׁנוּ וַיִּתְקַרְבוּ אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת עַל־יְדֵי־זֶה, וְתִגְדֵּל הַשֵּׁם וְהַנְּפֹשׁ דְּקַדְשָׁה עַד עוֹלָם, וַיִּקְרְאוּ מִקְרָא שְׁכָתוֹב, לְשִׁמְךָ וּלְזִכְרֶךָ תְּאוֹת נַפְשִׁי:

וְתִשְׁמְרֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ מִהַרְשָׁעִים שֶׁאֲסוּר לְקַרְבָּם תַּחַת פְּנֵי עֲבוּדְתֶךָ, אֲשֶׁר הֵם יְכוּלִים לְהוֹרִיד חַס וְשָׁלוֹם אֶת הַמְּקַרְבָּם מִמִּדְרַגְתּוֹ, וְלֹא נַעֲסֵק עִמָּהֶם לְקַרְבָּם כָּלֵל. כִּי אֵתָהּ יוֹדַע כִּי אֵין בָּנוּ דַעַת לִידַע אֶת מִי לְבַחֵר וּלְקַרֵּב וְאֵת מִי לְרַחֵק, רַק עֲלֶיךָ לְבַד אָנוּ סוֹמְכִים וְנִשְׁעָנִים, כְּחֶסֶדְךָ עֲשֵׂה עִמָּנוּ וּכְרְצוֹנְךָ נַעֲשֵׂה:

אֲבִי שְׁבַשְׂמִים, מִלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵי בְּרַחֲמִים, וְזַכְּנֵי לְמִשְׁפָּט דְּקַדְשָׁה, לְשַׁפֵּט עַצְמִי בְּכָל עַת כְּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב, עַד שִׁיתְעוֹרֵר אִישׁ הַמִּשְׁפָּט וַיִּשְׂרַף כָּל הָרַע הַנִּאֲחָז בִּי, וְאִזְכֶּה לְהִיּוֹת כְּלוֹ טוֹב בְּאֵמֶת. וְתַעֲזָרֵנִי לְקַרֵּב נַפְשׁוֹת רַבִּים אֵלֶיךָ וּלְגַדֵּל כְּבוֹדְךָ תָּמִיד, וַיִּגְדֵּל שְׁמֶךָ

עד עולם. ואזכה שיהיה לי חלק טוב בהיכל הקדש הנבנה על ידי עושי רצונך המקרבים רחוקים לעבודתך באמת, ותבנה עירך ירושלים במהרה בימינו, תבנה ותכונן בגשמיית וברוחניות עיר הקדש קריה נאמנה מלאתי משפט. ותבער ותשרף ותכלה ותבטל כל הרע והטמאה מן העולם, ויקים מהרה מקרא שכתוב בעת ההיא יקראו לירושלים כסא יהוה ונקוו אליה כל הגוים לשם יהוה לירושלים ולא ילכו עוד אחרי שרירות לבם הרע. ונאמר, ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה. ונזכה לשוב אליך באמת ולהחזיר אחרים בתשובה, ולא יזיק לנו לעבודתינו כלל העסק שנעסק לקרב רחוקים לעבודתך באמת, כי אתה יודע כי כוננתנו בזה למוכה, למען שמך לכד באמת:

היום וחמל עלי, והכן צעדי ומעגלי לעשות רצונך בלבב שלם תמך אשורי במעגלותיך בל נמוטו פעמי. נפשי ישובב ונחני במעגלי צדק למען שמו. יהי חסדך יהוה עלינו כאשר יחלנו לך. יהי יהוה אלהינו עמנו כאשר היה עם אבותינו אל יעזבנו ואל יטשנו. להטות לבבינו אליו ללכת בכל דרכיו ולשמר מצותיו וחקיו ומשפטיו אשר צוה את אבותינו. ויהיו דברי אלה אשר התחננתי לפני יהוה קרובים אל יהוה אלהינו יומם ולילה לעשות משפט עבדו ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו. למען דעת כל עמי הארץ כי יהוה הוא האלהים אין עוד:

תורה ס – פתח רבי שמעון

היו עשירים גדולים מאד כמאמר חכמינו זכרונם לברכה, כי צריכין עשירות גדול להתבוננות הזאת כנ"ל:

ב. לבוא לעשירות דקדשה הזאת הוא על ידי אריכת ימים, הינו שיראה שכל יום וכל שעה שבאה אחר כך, תהיה ארבה ורחבה יותר בתוספת קדשה וטהרה. כי כל יום ויום, ממקום שמתחיל אצל כל אחד, בתחלה הוא קצר, הינו שבתחלת היום קשה עליו מאד העבודה שצריך לעשות באותו היום, ועל כן צריכין התנברות גדול מאד בכל יום ויום, לכל יפל מזה שרואה בבודות העבודה בכל יום, רק יתחזק בכל יום להתחיל מן המצר והדחק והכבדות הגדול כפי מה שיוכל להתגבר, ואחר-

א. דע, שיש שבילי התורה שיש בהם התבוננות גדול מאד, שאי אפשר לבוא להתבוננות הזאת כי אם על ידי עשירות גדול מאד. ובני יששכר שהיה להם התבוננות הזאת, בבחינת: "ומבני יששכר יודעי בינה" (דברים נמיס"א יב, ל), לא זכו לזה כי אם על ידי עשירות, בחינת: "יששכר חמור גרם" (בראשית כט, יד), ותרנגומו: עתיר בנכסין. ועל כן כל הנביאים היו עשירים כמאמר חכמינו זכרונם לברכה, וכן עוד כמה צדיקים גדולים ונוראים מאד שהיו עשירים גדולים מאד, בפרט אותם שעבר דרך ידם התורה, דהינו משה רבנו שהביא התורה לישראל, וכן רבי שסדר וחתם את המשניות, וכן רב אשי שסדר וחתם את התלמוד, שכלם

ה. עקר התבוננות השכל שיהיה על תקונו, שיוכל להתבונן, הוא על-ידי לחות ושמים שבגוף. ועל-ידי תאות נאוף והכל היפי נפסקת הנשימה (עו פנים), שהיא עקר חיות האדם, ועל-ידי זה נתיבשין לחות הגוף ונתקלקל התבוננות המוח והשכל. ועל-כן כל המשגעים נעשין על-ידי נאוף בידוע. וכן שאר בני אדם שאינם משגעים, אבל יש בהם חסרון ובלבול הדעת הרבה, הכל בא על-ידי נאוף שמיבש לחות ושמים שבגוף, ועל-ידי זה נתקלקל השכל כנ"ל:

ו. שלמות היראה הוא בשלש בחינות, וכל בחינה כלולה משלש. הבחינה הראשונה: מורא שמים, שהיא על-ידי התבוננות בגדלת הבורא יתברך בחקמתו ובינתו ודעתו, וצריך שכל השלשה מחין יהיו מלאים מיראת ה'. הבחינה השנייה: מורא רבך, שהיא על-ידי הלמוד שמקבל מהרב, וצריך להמשיכה בכל שלשה חלקי הלמוד, בחינת: 'אורייתא תליתאה' (שבת פ"ח). הבחינה השלישית: מורא אב ואם, וצריך להמשיכה בבחינת: "בית והון נחלת אבות". (משלי יט, יח), וצריך שתתפשט היראה על כל שלשה חלקי העשירות שהם נחלת אבות, בחינת: 'לעולם ישליש אדם את מעותיו, שליש בקרקע ושליש בפרקמטיא ושליש תחת ידו' (בבא

פניעא מ"ב).

ז. בכל התורה פלה לא נזכר תבת עשירות רק שלש פעמים, הינו אצל סדום: 'ולא תאמר אני העשרתי את אברם' (בראשית יד, כג). ואצל רחל ולאה

כך יהיה מתרחב והולך בעבודתו יתברך. וכל שעה ושעה שבאה אחר-כך, יראה להגדילה ולהרחיבה בתוספת קדשה, וכן בכל יום מימי חייו יראה להגדילו ולהרחיבו בתוספת קדשה יתרה מיום שלפניו, וכן לעולם. וזה עקר אריכת ימים שעל-ידי זה זוכין לעשירות דקדשה, וזהו: 'ואברקם זמן בא בימים' (בראשית כד, א), הינו אריכת ימים הנ"ל, ועל-ידי זה: 'וה' ברך את אברם בכל', הינו בעשירות דקדשה הנ"ל:

ח. על-ידי יראה זוכין לאריכת ימים הנ"ל, בחינת: 'יראת ה' תוסיף ימים' (משלי כב), הינו שהיראה מביאה תוספת קדשה בכל יום ויום, שעל-ידי זה נתארכין ונתרחבין הימים כנ"ל:

ה. יש כמה מיני חן של שקר שעושין בני-אדם, בעמידה ובאכילה ובדבורם עם בני-אדם וכן בשאר דברים, ולכל דבר יש חן אחר מיוחד, והאדם נלכד בזה על-ידי שאינו נזהר מתאות הכל יפי הנשים, כי זה תלוי בזה, בחינת: "שקר החן והכל היפי" (שם לא, ל), ועל-ידי זה בא לעניות, כמו שכתוב: "אל תחמד יפיה בלבבך, כי בעד אשה זונה עד כבר לחם" (שם ג, כח), וזה בחינת: "הון מהכל ימעט" (שם יא), על-ידי הכל היפי נתמעט ההון. ויראה היא ההפוך מזה כמו שכתוב: "שקר החן והכל היפי אשה יראת ה' היא תתהלל" (שם לא, ל), נמצא שעל-ידי יראה, נצולין מתאות שקר החן והכל היפי שעל-ידי זה באין לעניות, וזוכין על ידה לעשירות דקדשה הנ"ל, שעל-ידי זה זוכין להתבוננות הנ"ל:

"כי כל העשר אשר הציל אלהים" וכו' (שם לא, טו), ואצל שקלים: "העשיר לא ירבה" (שמות ל, טו), כנגד שלישה חלקי העשירות הנ"ל. שלישי שבפרקמטיא הוא כנגד העשירות שזכר אצל סדום, כי בסדום כתיב: "הנשכחים מני רגל" (איוב כח, ד), שרצו לבטל המשא ומתן שהוא בחינת רגל, כמו שכתוב: "שמח זבולון בצאתך" (דברים לג, יח), ועל-כן צריך דוקא שלישי בפרקמטיא ומשא ומתן. ושלישי שבקרקע הוא כנגד העשירות שאצל רחל ולאח, כי באמת עקר העשירות הוא רק בשביל התבוננות התורה, אבל בלא זה העשירות הוא פסלת והוא רק בשביל נשים וקטני הדעת כמותן. וזה שאמרו רחל ולאח כי כל העשר וכו', שהוא לא בשביל התבוננות, לנו הוא ולבנינו, הינו שהוא רק בשביל נשים וקטני הדעת, אבל: "ואתה כל אשר אמר אליך אלהים עשה", הינו שאתה צריך לעשירות בשביל התבוננות בגדלות ה', וכנגד זה צריך שלישי בקרקע, בחינת: 'אשה קרקע עולם היא' (סנהדרין ע"ד). ושלישי שבידו הוא כנגד העשירות שזכר אצל שקלים, שנאמר שם: לכפר על נפשותיכם, בחינת: "אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש" (איוב י"ב ט): (אמר המעתיק, נראה שבזה מקאר דבריו הקודמים שכתב, שצריך שתתפשט היראה על כל חלקי העשירות, כי אף ששם מדבר ממורא אב ואם, אבל הלא ידוע כי כל בחינה בלולה מכל הבחינות, ועל-כן צריך שתתפשט היראה על השלישי שבפרקמטיא, כדי שיעשה המשא ומתן באמונה כראוי, וכן על-ידי שתתפשט היראה על השלישי שבקרקע וזכיר את עצמו, שאם לא ישתמש בעשירות בשביל התבוננות יהיה בכלל נשים וקטני

הדעת, שהוא בחינת אשה קרקע עולם היא, וכן על-ידי שתתפשט היראה על השלישי שבידו וזכיר את עצמו שעל-כן אמרו תו"ל שיהיה שלישי כספו בידו, כדי שיהיו מזמנים בידו לעשות צדקה הרבה עם כספו, כי וזכיר את עצמו שאף שכספו בידו והיצר הרע מתגבר עליו לבלי לרחם על העני, אבל הלא נפשו (שהיא משרש אחד עם כספו בחינת ואליו הוא נושא את נפשו (דברים כ"ד טו), כמבאר בדבריו הקדושים במקום אחר) היא בידו של הקדוש ברוך הוא, ולכן צריך להרבות בצדקה כדי לכפר על נפשו, כמו שנאמר בשקלים: לכפר על נפשותיכם בחינת: "אשר בידו נפש כל חי" (איוב יב, ט וכו').

ה. התגלות היראה הוא על-ידי פקידת עקרות (עין פנים), וכל מה שנפקדין עקרות ביותר נתגלה היראה ביותר. ועל-כן בראש השנה היה פקידת יצחק שהוא הנקף התגלות היראה מאד בחינת פחד יצחק, וכשנפקדה שרה נפקדו כמה עקרות עמה, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה. ועל-ידי יראה זוכין לאריכות ימים בחינת זקן כנ"ל, ועל-כן אמרה שרה: "כי ילדתי בן לזקניו" (בראשית כא, ט), כי על-ידי לדת יצחק שהוא התגלות היראה, על-ידי זה נמשך אריכות ימים בחינת זקן כנ"ל. (אמר המעתיק, וזהו: "ואברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל", ודרשו תו"ל בכל בנימטריא בן, כי על-ידי שברכו בכן הנה שהוא תקף התגלות היראה, וכה לבחינת זקן, והדרש והפשט הכל אחד, כי כבר פרש לעיל שעל-ידי זה ברכו ה' בכל כפשוטו בעשירות דקדשה, נמצא שהכתוב הנה מסופו לראשו מדרש וכן מראשו לסופו והבן).

ט. פקידת עקרות נעשה על-ידי שמעוררין את בני אדם משנתם. כי יש בני אדם שישנים את ימיהם, ואף שנדמה להעולם שהוא עובד את ה'

לצלן, עד שאי אפשר לעוררו בשום פנים מהשבעים פנים, שהם בחינת שבעים שנים כי אם על ידי ספורי מעשיות של שנים קדמוניות, שכל השבעים פנים מקבלין חיות משם, ועל ידם יכולים לעורר מהשנה אפלו למי שנפל מכל השבעים פנים לתורה רחמנא לצלן. אשרי הזוכה לבוא לצדיק כזה שיוכל לעוררו משנתו בתקונים נוראים באלה, שלא יבלה ימיו חס ושלום בשנה. ועל ידי זה נעשה פקידת עקרות, כי מקדם כשהיו בבחינת שנה היו חרשים שלא שמעו התעוררות החכם, ועל ידי זה לא יכלו גם כן לדבר שום דבור לפני השם יתברך, כי סתם חרש הוא שאינו שומע ואינו מדבר' (תנייה ב). ועכשו בשמעוררו החכם ושומע דבריו, אז יוכל לדבר דבורים קדושים לפני השם יתברך. ומחמת שהיה הדבור מצמצם אצלם כל כך זמן רב מאד, שהיו חרשים ואלמים, על כן עכשו כשיוצא הדבור יוצא בכח גדול, בבחינת: "גברי כח עשי דברו" (תהלים קג, ב), וזה הכח בא לכלי ההולדה בבחינת: "בחי וראשית אונני" (בראשית מ"ב, ט). וצריכין לראות שיהיו כלי הדבור סמוכין וקרובין אל כלי ההולדה, שהם הפליות, כדי שיוכלו לקבל כח הדבור, הינו שיצא הדבור באמת, שלא יהיה בבחינת: "קרוב אתה בפיהם ורחוק מפליותיהם" (ירמיה יב, ב), ועל ידי זה נעשה פקידת עקרות. נמצא שעל ידי הצדיק האמת, שהוא מעורר את העולם משנתם על ידי ספורי מעשיות של שנים קדמוניות, נעשה פקידת עקרות, ועל ידי זה נמשך יראה גדולה, וזוכין לכל התקונים הנ"ל:

ועוסק בתורה ובתפלה, אף על פי כן הוא בבחינת שנה, כי כל עבודתו נשאר למטה, כי היא בלא חיות ושכל, ואין להשם יתברך נחת ממנה, ואינה יכולה להתרומם ולעלות למעלה. ויש שנפלו לבחינת שנה על ידי תאוות ומעשים רעים. ויש שהם אנשים כשרים ויפים, רק שנפילתם היא על ידי אכילה, כי לפעמים כשאוכל אדם מאכל שלא נתברר עדין למאכל אדם, על ידי זה אובר את פניו הינו חכמתו ושכלו, בבחינת: "חכמת אדם תאיר פניו" (קהלת ת, א) (עין פנים) ונפול לבחינת שנה. וצריכין לעוררו משנתו, ואי אפשר לעוררו כי אם בשנתעורר תחלה קצת מעצמו, כי צריך אתערוטא דלתתא, רק בשנתעורר מעצמו, אם לא היו מעוררין אותו היה נשאר ישן יותר, על כן תכף בשנתעורר, צריכין להראות לו פניו ולהלביש לו את הפנים בספורי מעשיות. ויש שבעים פנים לתורה והם בבחינת שבעים שנים, וצריכים להלביש את הפנים דוקא, כי כמו כשמרפאין את העור צריכין לסגרו ולצמצם לו את האור, כדי שלא יזיק לו מה שיראה את האור פתאם, כן לזה שהיה בשנה ובחשך זמן רב, כשרוצין להראות לו פניו ולעוררו משנתו, צריכין להלביש לו את הפנים בספורי מעשיות, כדי שלא יזיק לו פתאם האור (עין פנים עוד שני מקמים על זה). ויש כמה בחינות כזה שמלבישין את הפנים, כי יש מי שאי אפשר לעוררו בפנים שלו, וצריכין להראות ולהלביש לו פנים גבה ממדרגת הפנים שלו שנסתלק ממנו בשעת שנה. ויש מי שנפל מכל השבעים פנים לתורה, ונפילתו גדולה מאד רחמנא

ונלוז" וכו', "ושברה בשבר נבל יוצרים" וכו', "ולא ימצא במקבתו חרש" וכו' (ישעיה ל, יב"ה). ונבאר הדבר קצת, כי עקר מעלת הבטחון הוא לבטח בה' ולעשות טוב, כמו שכתוב: "בטח בה' ועשה טוב" (תהלים לו, ג), דהיינו שלא יתבלבל בתורתו ועבודתו מחמת דאגת וטרדת הפרנסה, רק יעסק בתורה ועבודה ויבטח בהשם יתברך שיפרנסו כל ימי חייו. ואם אינו אוהו בבטחון כזה שישלך עצמו מעסקי עולם הזה לגמרי, ורוצה לעסק במשא ומתן או במלאכה גם כן, על כל פנים יקבע עתים לתורה ויתפלל בזמנו וכו' ולא ידאג ולא יתבלבל מחמת דאגת הפרנסה רק יבטח בה'. גם לענין צדקה וגמילות חסדים ולהוציא ממון על עסקי מצוות, יהיה לו בטחון בה' שימלא מחסורו, ובגלל הדבר הזה יברכהו ה'. ואפלו אם יודע בעצמו שאין מעשיו עולים יפה כראוי, אל יפל מבטחון מחמת זה לומר: מי אנכי לבטח ולשען בה' מאחר שהרעותי את מעשי כל-כך, רק יבטח בחסדי ה' אשר לא תמנו וברחמי שאינם כלים, שירחם עליו ויזין ויפרנס אותו גם כן, כי "טוב ה' לכל". ואל יטריד עצמו בדאגות וטרדות הפרנסה מחמת קטנותו בעיני עצמו, רק יתחזק בבטחון איך שהוא מחמת שפונתו לשמים. וכל זה וכיוצא בזה הוא בטחון דקדשה. אבל לעשות איזה עולה חס ושלום, מכל-שפן איזה גולה ורמאות או לעסק בזיופים ושקרים, ולסחר בסחורות מחוץ למדינה שאסרם המלכות, ולבטח בהשם יתברך שיצילו ויעזרו לו לגמר העסק שלא יתנדע הדבר, זהו בטחון דסטרא אחרא, בחינת:

י. בשעוסק לעורר את בני אדם משנתם, צריך לשמר עצמו מתלמידים שאינם הגונים, כדי שלא יזיק לו הרע שלהם. אך אי אפשר לבשר ודם לשמר עצמו מזה שלא ישמעו תלמידים שאינם הגונים, על-כן צריך שלמודו עם תלמידיו יהיה כאלו עשאו לחברו וכאלו עשאו לדברי תורה, כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (סנהדרין צ"ט) (עין פנים). ואז השם יתברך שומר אותו שלא יהיו דבריו נכתבין בכתב הזכרון של התלמיד שאינו הגון, רק יהיו נשכחין ממנו:

יא. בטחוני הדור הם בחינת כלי ההולדה, ועל-כן הכליות שהם כלי ההולדה נקראים בטוחות, כי כל ההולדות וכל ההשפעות נמשכים על-ידי בטחון. ועל-כן על-ידי ששומעין ולומדין ספורי מעשיות הקדושים מצדיקים גדולים, שמעוררין את בני אדם משנתם, שעל-ידי זה מתחילין לדבר לפני השם יתברך בכתב גדול ובאמת, עד שהכתב הזה בא לכלי ההולדה כנ"ל, על-ידי זה נתחזק הבטחון דקדשה ונפקדים העקרונות, וזוכין לכל התקונים הנ"ל:

יב. יש בטחון דסטרא אחרא, בחינת: "מבטח בוגד" (משלי כה, יט). ועל-ידי התקשרות הזווגים דקדשה, שהוא בשביל הולדה שהוא בחינת בטחון בחינת כליות, שהם כלי ההולדה כנ"ל, בחינת: "בטח בה לב בעלה" (משלי ל"א י"א), על-ידי זה נשבר הבטחון דסטרא אחרא פתח הנשבר. ועל זה מרמז מה ששוברין כלי חרס בשעת התקשרות השדוכים, בבחינת: "ותבטחו בעשק

תפילה לתורה ס

שנמ

י. תקיעת שופר בראש השנה היא בחינת התעוררות השנה, שמעוררין בני העולם מהשנה שלא יבלו ימיהם בשנה חס ושלום. ועל ידי זה מוציאים הדבור בכת גדול ונמשך בטחון ופקידת עקרונת, ונמשך יראה גדולה, שעל ידי זה נצולין מנאוף ומהבל היפי ומחן של שקר, וזוכין לאריכות ימים דקדשה הנ"ל, וזוכין לעשירות גדול דקדשה, שעל ידי זה זוכין להתבוננות גדול מאד בתורה. וכל זה זוכין על ידי תקיעת שופר של ראש השנה אצל הצדיקי אמת, שיודעין להמשיך כל התקונים האלה:

"מבטח בוגד" הנ"ל, בחינת: "ותבטחו בעשק ונלוז", ובטחון כזה הוא בתרם הנשבר שאין בו תקוה. ואפלו מי שעוסק במשאומתן בגדולות ממנו הרבה, ומרבה ללוות מבמה אנשים ובטח שהשם יתברך יעזרו לגמר המשאומתן, גם זה הוא בטחון דסטרא אחרא, אדרבה צריך לבטח בבטחון חזק, שאפלו אם לא ינהיג משאומתן גדול כזה, אף על פי כן יפרנסו השם יתברך כראוי. והמשכיל יבין דברים הרבה מתוך דברינו איך לברח מבטחון דסטרא אחרא, שהוא כנגד התורה, ולהתחזק בבטחון דקדשה אף אם הוא כמו שהוא וכנ"ל:

תפילה לתורה ס

(ס) יהוה שמעתי שמעך יראתי יהוה פעלך בקרב שנים חיהו בקרב שנים תודיע ברנז רחם תזכור. יראה ורעד יבא בי ותכסני פלצות, סמר מפחדך בשרי וממשפטך יראתי. מי לא יראך מלך הגוים כי לך יאתה כי בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם מאין כמות. אל נערץ בסוד קדושים רבה ונורא על כל סביביו. על כן מפניו אבהל אתבונן ואפחד ממנו:

רבוננו של עולם, אל גדול ונורא, קדוש אתה ונורא שמך, אשר יראתך ואימתך על כל שנאני שחק ועל כל השרפים והאופנים וחיות הקדש, ועל כל העולמות עליונים ותחתונים, ועל כל דרי מעלה ודרי מטה, בלם ירעדון ויפחדון מאימת שמך. חוס וחמל עלי בחמלתך הגדולה, ותשפיע ותמשיך עלי יראתך הקדושה, שאזכה להתירא ולפחוד ולרעד ממך תמיד באמת, בפחד וברעד נמליכך עלינו, ונזכה להרגיש יראתך הקדושה בכל רמ"ח אברינו ושם"ה גידינו, ותהיה יראתך על פנינו לבלתי נחטא שום חטא ועון כלל, לא בשונג ולא במזיד מעתה ועד עולם. ויראת יהוה תהיה חופפת עלינו תמיד באמת ובאמונה שלמה, עד שנוכה על ידי יראת יהוה להאריך ולהגדיל ימינו להוסיף בכל יום ובכל עת ובכל שעה תוספות קדשה יתרה, ויהיו נתרובין ונתארכין ונתגדלין כל ימינו בכל פעם יותר ויותר בתוספת קדשה בכל יום ובכל עת ובכל שעה, עד שנוכה לאריכות ימים ושנים דקדשה באמת כרצונך הטוב, ולא נבלה ימינו להבל חס ושלום, רק נזכה לשמר את כל ימינו ושעותינו ועתותינו ורגעינו להוסיף בכל פעם תוספות קדשה מרבה על ידי יראת יהוה, ויקים

תפלה לתורה ס

בנו מקרא שכתוב יראת יהוה תוסיף ימים. ותרחם עלינו ותראה בעניינינו ודחקנו, ובצר תרחיב לנו. כי אתה יודע את עצם רבוי צרותינו ודחקנו וענינו ועמלנו שיש לנו בכל יום ויום בתחלתו, כי צר לנו מאד מאד, ואין אנו יכולים להתחיל בשום עבודה לא תורה ולא תפלה ולא צדקה ולא שום עובדה דקדשה. ובכל יום ויום יצרנו מתגבר עלינו חס ושלום, ומכביד עלינו על עבודתך מאד מאד בלי שעור וערה, ולוחץ אותנו בחזקה, ומבלבל את דעתנו ומיגע ומענה את נפשנו ורוחנו ונשמותינו, וסותם וסוגר כל השערים והשבילים של הקדשה מפנינו, ורוצה לאסרנו חס ושלום בכבלי עני וברזל, ויכנע בעמל לבנו עד אשר נכשלנו ואין עוזר:

מלא רחמים, אדון כל, אתה לבד ידעת את צרות לבבינו, כי רע ומר, כי נגע עד הנפש. אתה ידעת את כל התלאה אשר מצאתנו, ראה נא בענייני וריבה ריבנו, חוס ורחם וחמל נא עלינו. תפן אלינו ברחמים כי אתה הוא בעל הרחמים, ותן לנו כח ונבורה בכל יום ויום ובכל רגע ורגע ובכל שעה ושעה ובכל עת ועת, שגזבה תמיד לדחות ולגרש ולבטל יצרנו הרע מקרבנו, ולקבל עלינו על מלכות שמים באהבה באמת בכל עת ובכל רגע. ולהאריך ימינו ושנותינו על ידי יראת יהוה באמת, להוסיף קדשה וטהרה בכל שעה ושעה ובכל יום ויום ובכל שבע ושבע ובכל החדש וחדש ובכל שנה ושנה, עד שגזבה לאריכות ימים ושנים אמתיים, לזקנה ושיבה טובה דקדשה, ולא נאבד יום אחד ולא שעה אחת מכל ימינו לעולם. באפן שגזבה בעת אשר תאספנו אליך בשלום, לבא ולעלות ולראות לפניך עם כל ימינו ושנותינו, שיהיו כלם שלמים קדושים וטהורים בתוספת קדשה על קדשה, ולא נבוש ולא נכלם לעולם ועד:

ובכן תזכני ברחמיך הרבים, ותשמרני ותצילני תמיד מחן של שקר ומהכל היפי, ולא אחמד ולא אתאנה בלבבי הבל יפי הנשים, ולא אסתכל עליהם, ולא אתור אחר לבבי ואחר עיני כלל, כמו שכתוב, אל תחמד יפיה בלבבך, כי בעד אשה זונה עד כפר להם:

אנא יהוה, חוס וחמל עלינו במתנת הנם ונדבת חסד, חמל עלינו ברחמיך הרבים ברחמיך הגדולים, ואל תעשה עמנו כחטאינו ואל תדיננו כמפעלינו. זכנו לסור מרע, הצילנו מרע כזה, זכנו מעתה להיות שב ואל תעשה באמת. חמל על נפשנו הקדושה והצילנו מני שחת, הצילני מפיט ואל אטבעה אנצלה משונאי וממעמקימים. אל תשטפני שבלת מים ואל תבלעני מצולה ואל תאטר עלי באר פיה. כי מה בצע בדמי ברדתי אל שחת היודך עפר היגיד אמתך. כי איני יודע איך להזהר ולהשמר ממה שאני צריך להשמר, כי אם עליך לבד אני משליך את יחבי. הנני לפניך מלא בושח וכלמה, עשה עמי מה שתעשה ברחמיך הרבים ובחסידיך הגדולים, והחזירני בתשובה שלמה לפניך באמת. והצילני מפגם הברית ולא יבא עלי שום הרחור רע ולא שום מחשבה רעה כלל, ותקדשני בקדשתך העליונה תמיד. ותשמרני ותצילני תמיד משקר החן והכל היפי, ותזכני שלא אנהוג בעצמי שום חן של שקר, לא

תפלה לתורה ס

שסא

בישיבה ולא בעמידה ולא בהליכה, ולא באכילתי ובדבורי עם בני אדם, ובכל שאר תנועות ועסקים עם בני אדם, אשר בני אדם נלכדים באלו החנות של שקר מאד, ומתנהגים בהן מיחד לכל תנועה ותנועה. אנא יהוה, רחם עלי ושמרני והצילני מכל אלו מיני חן של שקר, ולא אלכד בהם כלל בשום תנועה ובשום עסק, רק כל מעשי יהיו לשם שמים, בלי שום פניה להתפאר למצא חן בעיני בני אדם חס ושלום, וכל כונתי בכל תנועותי ועסקי יהיו רק לשמך לבד, ליהוד לבדו. ואמשיך עלי יראה שלמה תמיד מפניך באמת, ויהיה מורא שמים עלי כמורא בשר ודם, עד שאזכה על-ידי היראה להאריך ולהרחיב ולהגדיל ימי ושנותי בקדשתך העליונה. ונזכה להאיר ולהמשיך עלינו ועל כל ישראל הארה וקדשה גדולה מתקוני עתיק, הנעשין ונמשכין על-ידי הצדיקים האמתיים הזקנים שבקדשה, ועל-ידי זה נזכה לעשירות גדול דקדשה. ותשמרנו ותצילנו מתאות נאוף תמיד, ותעזרנו שזוכה לרחם על עצמנו לשמר את הליחות והשמנים שבגופנו שיעלו אל המוח להשלים ולהגדיל את דעתנו בקדשה גדולה, ולא יצאו לחוץ חס ושלום על-ידי רבוי משגל חליה. ותצילנו מרוח שטות ושגעון הבא על-ידי תאות המשגל חס ושלום, אשר על-ידי זה נתיבשים חס ושלום הליחות והשמנים של הגוף, שמזה נעשים כל המשגעים שבעולם. רחם עלינו והצילנו מזה, ונחוס על גופנו ונפשנו ורוחנו ונשמותינו, ונזכה לשמר מאד את השמנים שבגופנו. ותצילנו מקצר רוח ומהפסק הנשימה, ותזכנו לאריכת הנשימה, שזוכה להמשיך אלינו תמיד רוח חיים דקדשה בכל עת ובכל שעה ובכל רגע ורגע. ותשמר את שכלנו תמיד, ונזכה להמשיך תמיד בכל עת שמנים קדושים לשכלנו עד שיהיה שכלנו בוער בהתבוננות גדול דקדשה, ויהיה מחנו ושכלנו הולך וגדול בקדשה גדולה באמת. ותזכנו לעשירות גדול דקדשה הנמשך מפסלת של הלחת, אשר משם נתעשר משה, עד שזוכה על-ידי זה להתבוננות העליון הגדול והקדוש והנורא מאד, הנמשך על-ידי עשירות גדול דקדשה:

ונזכה ליראה בשלמות בכל הבחינות, בכל חלקיה ופרטיה ודקדוקיה. וימשך עלינו שלשה קני היראה הכלולים משלש שלש, שהם, מורא שמים, ומורא הרב, ומורא אב ואם, בכל חלקיהם ובחינותיהם. ותתן פחדך יהוה אלהינו על כל מעשיך ואימתך על כל מה שבראת וייראוך כל המעשים וישתחוו לפניך כל הברואים ויעשו כלם אנדה אחת לעשות רצונך בלבב שלם:

ובכן תרחם עלינו ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים הרבים והעצומים, ותעזרנו משנתנו. כי בעונותינו הרבים גברה עלינו השנה בהתגברות גדול מאד, עד אשר זה ימים ושנים רבים אשר עסקים עמנו הצדיקים האמתיים לעזרנו ולהקיצנו משנתנו ותרדמתנו, ובכמה פנים ואפנים וסבות רבות ויגיעות גדולות ועצומות טרחו ויגעו בשבילנו וצמצמו אלהותו יתברך עלינו, והאירו לנו פני התורה הקדושה, והלבישו לנו פני התורה הקדושה בכמה וכמה פנים, בדרושי תורה ובספורי מעשיות של

תפלה לתורה ס

שנים קדמוניות, ככל אשר ראינו בספריהם הקדושים ושמענו מפייהם הקדוש, דברים גבוהים ועצומים ונוראים עד אין סוף דברים העומדים ברום רומו של עולם, דברים הנמשכים מאתך באמת, דברים שיש להם כח לעורר ולהקיץ כל בני העולם כלם משנתם הגדולה בגדול כקטן. ועדין לא נתעוררנו ולא שבנו מטעותנו עדין. ועתה מה יש לנו עוד צדקה ולזעק עוד אל המלך. מה לעשות לנו ולא עשה לנו על ידי צדיקיו וחכמיו הקדושים והנוראים שהיו בכל דור ודור מיום מתן תורתנו הקדושה עד היום הזה, אשר כלם באחד מעוררים ומקיצים אותנו בהתעוררות גדול, ואין איש שם על לב. ואני עני וכואב וגוע, אין לי שום מנוס והצלה כי אם אזעק ואשוע, קולי אל יהוה אקרא ויענני מהר קדשו סלה. אני שכבתי ואישנה הקיצותי כי יהוה יסמכני:

אנא יהוה, אשר אין שנה ותנומה לפניך, כמו שכתוב, הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל. ואתה מעורר ישנים ומקיץ נרדמים, מחיה מתים ורופא חולים, פוקח עורים וזוקף כפופים, משית אלמים ומתיר אסורים. אנא ברחמיך הרבים, עוררני נא הקיצני נא הקימני נא ברחמיך הרבים, פנה אלי וחנני כי יחיד ועני אני. צרות לבבי הרחיבו ממצוקותי הוציאני. ראה עני ועמלי ושא לכל חטאתי. ראה איבי כי רבו ושנאת חכם שנאוני. שמרה נפשי והצילני אל אבוש כי חסיתי בך. עוררני וחנני מעתה שאזכה להתעורר משנתי הגדולה, אשר גברה עלי על ידי מעשי הרעים, וגם על ידי תאות אכילה ושתיה. עוררני להתעורר בהתעוררות גדול ולשוב אליך באמת לאמתו בזריות גדול. והצילני מעתה מכל מיני חטאים ועונות ופשעים, והיה עמדי תמיד, ושמרני והצילני מפגם תאות אכילה ושתיה, ואזכה שתהיה אכילתי תמיד בקדשה ובטהרה גדולה בלי שום תאות הגוף כלל. ותהיה אכילתי ושתיתי תמיד מאכל שנתברר למאכל אדם, ותגן בעדי ותשמרני ותצילני שלא יבא לתוך פי שום מאכל ומשקה שלא נתברר עדין למאכל אדם, אשר יכולין לאבד חס ושלום את הפנים דקדשה על ידי מאכלים הללו, ולפל לתוך שנה חס ושלום. רק אזכה לאכל בקדשה גדולה מאכלים שנתבררו, מאכלים שהם בקדשת לחם הפנים, שאזכה על ידם ללב טוב ללב שמח ולפנים דקדשה, ותצילני ממאכלים המביאים רע אל הלב:

רבנו של עולם, הצילני מרע הלב, הצילני מעקמימיות שכלב, זכני לטוב לבב באמת, עשה עמי חסד חנם, וצוה בחסדיך הרבים להשיב ולהחזיר לי מהרה כל האבדות שאבדתי עד הנה. ותמשיך עלי פנים דקדשה הנמשכין משנים קדמוניות, מהדרת פנים, אשר שם משרשים כל השבעים פנים של תורה. בחסדיך חניני ואשמרה עדות פיך. חנון ורחום יהוה, ארך אפים ורב חסד. לך אמר לבי בקשו פני את פניך יהוה אבקש, אל תסתר פניך ממני אל תט באר עבדך עזרתי היית אל תמשני ואל תעזבני אלהי ישעי. האירה פניך על עבדך הושיעני בחסדיך. פניך האר בעבדך ולמדני את חקיך. פנה אלי וחנני תנה עזך לעבדך והושיעה לבן אמתך. יהוה אלהים צבאות השיבנו האר פניך ונשעה. עורה כבודי עורה הנבל וכנור אעירה שחר:

תפלה לתורה ס

שם:

ותרחם עלי ותושיעני ותזכני שאזכה להיות בכלל התלמידים הגונים וכשרים, שאזכה לשמע ולזכור היטב את קול דברי הצדיקים האמתיים, את כל אשר פעלו ועשו למעננו, את כל הדבורים הקדושים שזכינו לשמע מפייהם ומפי כתבם, את כל הגדולות והנוראות, את כל מעשה יהוה הגדול אשר עשו בשבילנו, אשר השאירו אחריהם ברכה ספריהם הקדושים, הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים. המאירין את העינים ומשיבין את הנפש מדרכי מיתה לדרכי חיים. ואזכה שיכנסו דבריהם באזני ולבי, ואשמע היטב את דבריהם הקדושים ולא אשכח דבר ממשנתי:

אנא חוסה על נפשי האמללה והעלובה מאד, וחמל עלי בחמלתך הגדולה, ותן לי תקנה ולא אוכד, ותן לי אחרית טוב. וחמל עלי מעתה שאזכה מהיום להזכיר את עצמי את כל דברי יהוה ששמענו מרבותינו הקדושים וזכרונם לברכה, באפן שאזכה להתעורר באמת משנתי הגדולה, כי אני הולך נע ונד כצאן בלא רועה, בתרן בראש ההר ובספינה בלב ים. שקדתי ואהיה בצפור בודד על גג. אנא פנה, עורה נא, התעוררי נא הקיצה נא, עמדי נא קומי נא, חלי נא פני אל במיטב הגיון. נפשי נפשי השתטחי לעפר והשתחוי לו, ותן בעפר פיך. ושפלת מארץ תדברי ומעפר תשח אמרתך. אולי יש תקנה. אולי יחנן יהוה צבאות. אולי יעשה יהוה, ככל נפלאותיו אשר עשה עם אבותינו. מה לך נרדם קום קרא אל אלהיך אולי יתעשת האלהים לנו ולא נאבד אולי יחוס עם עני ואביון אולי ירחם. הקיצה אחי משנת פתיותך, העירה והקיצה, עד מתי עצל תשכב מתי תקום משנתך. מעט שנות מעט תנומות מעט חבק ידים לשכב. אל תתן שנה לעיניך ותנומה לעפעפיך. הנצל כצבי מיד, וכצפור מפח יקוש. זכור אל תשכח את אשר הקצפת את יהוה אלהיך זה ימים ושנים, ואף על פי כן חסדי יהוה לא תמנו ממה, ובכל עת הוא עוסק לעוררך ולהקיצך משנתך בחסדיו המרבים. זכור זה כמה מעוררים ומקיצים אותך בכמה מיני התעוררות בלי שעור וערך ומספר, אשר לא יאמן כי יספר, שיהיה אפשר לישן מקול הצעקה וההתעוררות והכרוזים ורמזים והתנוצצות כאלו, באתגליא ובאתכפיא, כרוזא קרי בחיל קול גדול ולא יסף, וקול שופר חזק מאד הולך ומתגבר בקולו בכל יום ובכל עת ובכל שעה. הן יתן בקולו קול עז יען ויאמר, עורו ישנים מתרדמתכם ונרדמים הקיצו מתנומתכם. ועדין לא שבת מטעותך, עודך מתגולל בתוך המסלה, בתוך עבירת רפש ושיט, בתוך יון מצולת ההבלים, העודך לא תשוב, עודך מסתולל בנפשך לבלתי שלחה חפשי, שתשוב לעשות רצון יוצרך ובוראך, אשר זה כל תשוקתה ונגועה וכוספה החזק והעצום:

ואל תאמרי נואש חס ושלום לאמר כי עונותיך אתך, ובהם אתה נמוק חס ושלום, ואי אפשר לך עוד לשוב מכסילותך ושטיותיך, כי עונותיך עברו ראשך, עד אשר חס ושלום אבד נצחך ותחלתך. אהה אהה, חוס וחמל עליך ועל מעט ימיה החרוצים

תפלה לתורה ס

שיש לך עוד להתמהמה מעט בזה העולם העובר כהרף עין, ואל תאמרי בדברים האלה חלילה, כי זו קשה מן הראשונה, כי מחשבות ורעיונים ובלבולים באלה קשים ומזיקים, ומכעיסים את בוראך יותר מכל החטאים והעונות והפשעים שעשית מעודך עד היום הזה. כי עדין יש לי תקוה גדולה בכל עת ובכל שעה ובכל רגע, חסדי יהוה כי לא תמנו כי לא כלו רחמי לעולם, ונעלם ממך ולא תדע עצם רבוי רחמנותו וחסדיו הגדולים על כל החפצים לשוב באמת, אף-על-פי שלא שבו עדין. וכל ישעו וכל חפצו יתברך, לשוב ולרחם על כל המחכים ומצפים ומתגעגעים וחותרים במחלתם למצא הצלה ומנוס לשוב להשם יתברך. אף-על-פי שמתגברים עליהם בכל עת יותר, ואין מניחים אותם ימים ושנים הרבה לשוב אל בית אביהם. אף-על-פי-כן חסדו גבר עליהם ועלינו מאד מאד בלי שעור וערך ומספר. מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב. אלו כל הימים דיו וכל אנשים קלמוסים וכל בני אדם לבלרים ולשונות מקלסים אין מספיקים לפרש ולבאר אחת מני אלה ורבבה מחסדיו המרבים, אשר הוא נוהג בחסדו בכל דור ודור, ובפרט על הנאנחים ונדכאים ומחכים ומצפים לשוב אליו יתברך באמת, הלא מעתה קראת לו, אבי אלוף נעורי אתה. הינטר לעולם אם ישמר לנצח חזק והתחזק וחדש עצמך בכל עת, והתחל מעתה לעבד את בוראך באמת, ועזב דרכי הרעים ומחשבותיך המגנות, ושכחי הבליו ושטיותיך והסר פעם מלבך והעבר רעה מבשרך קשר עצמך באמת להשם יתברך, ואל תשוב עוד לכסלה. דלו עיניך למרום וזכר אהבתך הישנה. התעוררי התעוררי, עורה נפשי עורה, עורי עורי דברי שיר, אל תחרש ואל תשקט הרימה קולך הערב ופתח פיך ותוציא דבריך הנעימים לפני הקדוש ברוך הוא, פתח פיך ויאירו דבריך:

ובכן תזכני ברחמיך הרבים, שאזכה עלייך התעוררות השנה לבור חזק דקדשה, שאזכה ברחמיך לדבר דבורים קדושים תמיד בכת גדול ובמסירת נפש באמת ובלב שלם, ואזכה להכניס כל כחי בדבורי התפלה ובכל הדבורים דקדשה, ויקים מקרא שכתוב, ברכו יהוה מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמע בקול דברו. ותזכנו לבטחון גדול דקדשה, כי אתה יודע עצם חסרון הפרנסה בעת הזאת, כי אפס כסף, וכלה פרוטה מן הכיס, וצרכי עמך מרבים מאד, כי ההכרחיות לבד הם גם כן רבים מאד, צרכי אכילה ושתיה, ומלבושים, ודירות, ושאר הצטרכות המכרחים. ואנחנו לא נדע מה נעשה כי עליך עינינו כי אין אתנו יודע עד מה, מהיכן לבקש פרנסתנו, ואין לנו שום תקוה ומבטח כי אם עליך לבד, לך לבד עינינו תלויות. על-כן באנו לבקש ממך מלא רחמים, שתחננו בחסדיך הגדולים, ותשפיע עלינו מדת הבטחון בשלמות, שנוזכה לבטח בך באמת ובאמונה שלמה בבטחון חזק ואמיץ, שאתה תמלא כל מחסורינו ותתן לנו פרנסתנו בשלמות. ואתה ברחמיך, תמלא עלינו רחמים בכל עת, ותתן לנו כל צרכינו וכל צרכי ביתנו בהרחבה גדולה, ותזמין לנו פרנסתנו קדם

שנצטרף להם, בהתר ולא באסור, בכבוד ולא בכזוי, ברוח ולא בצמצום, מתחת ידך הרחבה והמלאה, באפן שנוכח לעשות רצונך כל ימי חיינו לעולם:

ונזכה שיהיו דבורינו בקדשה גדולה, עד שיהיה לנו כח לפקד עקרונות בדבורינו, ויהיו כלי הדבור סמוכים לכלי ההולדה. ונזכה לפעל על-ידי דבורינו בקדשה הולדות קדושות, ויתרבו עמך ישראל כחול אשר על שפת הים וככוכבי השמים לרב, ולא יהיה בנו עקר ועקרה, ותפקד לכל חשוכי בנים בורע של קימא לעבודתך וליראתך. ועל-ידי זה נזכה שיתגלה יראה שלמה, יראה גדולה בעולם, ותשפיע יראתך ופחדך על כל באי עולם, וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו. ונזכה לכל חלקי היראה בשלמות, ועל-ידי היראה נזכה להכניע ולשבר ולכבטל שקר החן והכל היפי כמו שכתוב, שקר החן והכל היפי אשה יראת יהוה היא תתהלל. ונזכה להאריך ימינו ושנותינו בקדשה גדולה להוסיף קדשה וטהרה בכל עת ועת, למען לא ניגע לריק ולא נלד לבהלה. ונזכה לתקון כל העולמות מחדש, ולהמשיך עלינו תמיד הארת תקוני עתיק הנמשכים על-ידי הצדיקים אמתיים הזקנים הקדושים. ובכותם נזכה לשפע ועשירות גדול דקדשה, לכל הון דעלמא, באפן שנוכח על-ידי העשירות הזאת להתבוננות גדול ועליון מאד בתורתך ועבודתך ובהשגת אלהותך בקדשה ובטהרה גדולה, באמת ובאמונה שלמה ברצונך הטוב באמת מעתה ועד עולם. אלהים יחננו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה. נזרא אלהים ממקדשיך אל ישראל הוא נותן עז ותעצמות לעם ברוך אלהים. יראי יהוה הללוהו כל זרע יעקב כבודו וגורו ממנו כל זרע ישראל. כי לא בזה ולא שקץ ענות עני ולא הסתיר פניו ממנו ובשועו אליו שמע. יברכנו אלהים וייראו אותו כל אפסי ארץ. ראשית חקמה יראת יהוה שכל טוב לכל עושיהם תהלתו עומדת לעד. ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עושה נפלאות לבדו. וברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן:

תורה סא – תדי רבי שמעון

על דברי חכמים גדון בצואה רותחת' שנאמר "ולחג הרבה יגיעת בשר" (שירובין כ"א), ואז עולים עשנים סרוחים אל המח ומערבין ומבלבלין דעתו, ואינו יכול להוציא מלמודו משפטי אמת והנהגות אמתיות, אדרבה הוא מוציא דברים הפוכים מן האמת, כמו דואג האדומי שהוציא משפט מעקל שאין דוד ראוי לבוא בקהל, על-ידי שלמודו היה מבחינת אלו המותרות (עין פנים):

א. על-ידי אמונת חכמים נודבך המח וזוכה לשכל ברור, ועל-ידי זה יזכה להוציא ולקבל מכל מה שלומד בתורה משפטי אמת, דהינו הנהגות ישרות לעבודתו יתברך, שידע איך להתנהג בכל דבר הן לעצמו הן לאחרים שמתנהגים לפי דעתו. אבל כשפוגם חס ושלום באמונת חכמים, הוא גדון ביגיעת בשר דהינו במותרות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: 'הלועג

הוא בבחינת: "פרי הארץ" (ישעיה ד, ב), ואז ראוי לקבל נשמה גדולה שמנהגת כל גלגלי הרקיע, ועל-ידי-זה יודע חכמת תהלוכת הגלגלים שזה בחינת סוד העבור כנ"ל. אבל כשנתגרשים מבחינת ארץ ישראל, ואז אין יכולים להתרקם גופים זכים, ואין יכולים לקבל נשמה גדולה, על-כן על-ידי-זה נלקח מאתנו סוד העבור, וכל זה על-ידי שמסמיכין רבי שאינו הגון. אבל כשהחכם הראוי לסמיכה נסמך בשם רבי, על-ידי-זה מביא הארה וכתב בכתב ידיו, ואז גם כל משפטי הנהגות שלהם כלם על-ידי כתב ידיו. ועל-ידי כתב ישראל נתקדש האויר בבחינת אוירא דארץ-ישראל, ועל-ידי-זה נתתקן כל הנ"ל:

ד. גם על-ידי פנים אמונת חכמים אין לו עצה שלמה לעולם, והוא תמיד מספק ועצתו חלוקה לכאן ולכאן. כי על-ידי פנים זה, על-ידי שגדון במוותרות כנ"ל נעשה לבו מטנף כמו בית הכסא שהוא מקום עצת הנשים, כמאמר רב עיליש (בסין מ"ח), ואז כל עצותיו הם עצות נבערות, ואינו יודע לגמר עצה שלמה בלבו אף להתנהג בשום דבר:

ה. כל המלעיג על הספרים הקדושים שהולכים על-פי תורתנו הקדושה, הוא גדון גם כן בצואה רותחת. ואינו זוכה להוציא ולקבל מלמודו הנהגות ישרות, ותמיד עצתו חלוקה, עד שישוב על-זה בתשובה שלמה, ואז יתתקן כל הנ"ל:

ו. מי שכתב נשקע באלו המותרות, יש מים שמטהר מזאת הטנפת, בחינת:

ב. יש מנהיגים שנקראים בשם רבי שלמודם ממוותרות ופסלות. ובודאי אינם יכולים להנהיג אפלו את עצמם, מפל-שכן את אחרים, ואף-על-פי-כן נוטלין גדלה לעצמם ורודפים אחר התנשאות להנהיג את העולם. וצריך כל אחד לראות שלא להסמך אותם ושלא לתן להם שום תקף ועז, שלא יהיו מכונים בשם רבי, כי הם עצמם אינם חזקים כל-כך, כי יש להם יצר הרע גדול להנהיג את העולם. אך אלו הנותנים להם תקף ועז ונסמכים על ידם שיהיו נקראים בשם רבי, הם עתידים לתן דיין וחשבון:

ג. על-ידי שמסמיכין רבי שאינו הגון, נחלש כתב ישראל ונותנים כח בכתב ידם. ומחמת זה הם גוזרים שלא יהיה תקף לכתבים שלנו רק לכתבים שלהם, וישראל יהיו מכרחים ללמד כתב שלהם, ועל-ידי-זה גוזרין לגרש בני ישראל ממקום הישוב שנתישבו שם ישראל מכבר, אל מקומות שלא היו שם ישראל מעולם, שזה בחינת גרוש מארץ ישראל. ועל-ידי-זה נלקח מאתנו חכמת תהלוכת גלגלי הרקיע, לידע כל ההשתנות והעתידות הבאים על-ידי גלגלי הרקיע שזה בחינת סוד העבור, ונמסר להם. כי הנשמה מנהגת כל גלגלי הרקיע (עין פנים), ומי יודע הנהגתם כמו המנהיג, אבל הנשמה הזאת צריכה שיהיה לה גוף זך ונקי. ובמקום שישראל יושבים שם נתקדש האויר בבחינת אוירא דארץ ישראל (עין פנים), ואז כל הפרות והתבואות הגדלים שם שמהם נזון האדם, ומהם בא הטפה זרעית, ומשם נרקם הגוף, הכל

ידי הריב והמחלוקת שבא עלינו, נעשה מזה ספר. ויש צדיקי הדור שאמונתם שלמה בודאי, ואף-על-פי-כן יש עליהם מחלוקת מחמת שאין להם אמונה בעצמם, ואינם מאמינים שיש להשם יתברך שעשועים מהדושי תורתם שהם מחדשים, ועל-ידי-זה הם מתרשלים בחדושים שלהם, ואינם בותבים אותם בספר. כי מי שזוכה לחדש חדושי תורה בעצמו וכוונתו לשמים, צריך שיהיה לו אמונה גם בעצמו, שיאמין שיש להשם יתברך שעשועים גדולים גם מהחדושים שלו כנ"ל. ואם אינו מאמין בחדושים של עצמו, הוא גם כן פגם אמונת חכמים, ועל-ידי-זה בא עליהם גם כן מחלוקת, ועל-ידי-זה הם שבים בתשובה ונחשבים אצלם חדושים שלהם, וחוזרים ומחדשים וכותבים אותם בספר, ונעשה מזה ספר. והנה המתקת כל הדינים היא על-ידי השכל שנקרא קדש כידוע, וכל דין וצמצום יש לו שכל פרטי שנמתק על ידו, אף יש חכמה עלאה ששם נמתקים כל הצמצומים וכל הדינים, והתורה יוצאת מחכמה עלאה (כמו שמבאר בזה הקדוש חלק ב' ס"ב), ואינה יכולה לקבל מחכמה עלאה רק פשיש לה שלמות, ושלמות התורה הוא על-ידי תורה שבעל-פה, ועל-כן על-ידי הספרים שנתחדשים אצלו על-ידי המחלוקת, על-ידי-זה נשלם התורה. ואז היא יכולה לקבל מחכמה עלאה שהיא בחינת שכל הכולל, בחינת קדשי קדשים בחינת אבן, שתיה ומשפעת בכל החכמות והשכליים, ועל-ידי-זה נמתקין כל הדינים:

"וירקתי עליכם מים טהורים" וכו' "ומכל גלוליכם אטהר אתכם" (יחזקאל לו, כה). ואלו המים הם בחינת מחלוקת שנקרא פלוגתא, בחינת: "פלג אלהים מלא מים" (תהלים סח, ט), כי על-ידי המחלוקת שבא עליו הוא שב בתשובה ומתקן פגם אמונת חכמים. כי עקר המחלוקת שבא על האדם הוא מחמת פגם אמונת חכמים, ולפי גדל הפגם כן בא עליו מחלוקת. ועל-כן על-ידי המחלוקת יוכל להתבונן אף פגם באמונת חכמים ולשוב על-ידי-זה לאמונת חכמים, ועל-ידי-זה יתתקן כל הנ"ל. ויש צדיקי הדור שאמונתם שלמה בודאי, ואף-על-פי-כן יש עליהם מחלוקת, והוא בבחינת: "והוא חטא רבים נשא" וכו' (ישעיה נג, יב), שסובלין צער המחלוקת בשביל פגם אמונת חכמים של העולם, ועל-ידי המחלוקת שבא עליהם מתקנים אמונת חכמים אצל ההמון עם:

1. בשנתעורר מן המחלוקת שבא עליו לשוב על פגם אמונת חכמים, על-ידי-זה נמתקין כל הדינים, וכל מקום שיש איזה צמצום ודין נמתק על-ידי-זה. כי יש כמה ספרים עכשו ההולכים על-פי תורתנו הקדושה שבכתב ובעל-פה, וכן עתידין להיות עוד כמה ספרים, וכלם צריכים להעולם, ואסור להלעיג על שום אחד מהם כנ"ל. ובתחלה כשלא היה לו אמונת חכמים, אז כל הספרים היו אצלו בלא, כי היה מלעיג עליהם, ועל-ידי שנתעורר מן המחלוקת שבא עליו לשוב בתשובה על פגם אמונת חכמים, חוזרים ונחשבים בעיניו הספרים שהיו בעיניו בלא. וזה בחינת: "וספר כתב איש ריביו" (איוב לא, לה), שעל-

תפלה לתורה סא

ה. על-ידי שנוסעים על ראש השנה
 לצדיקים אמתים, על-ידי-זה נמתקין
 כל הדינים שבעולם, וזה צריכין בראש
 השנה, על-בן נוסעין על ראש השנה
 דיקא:

ט. גם על-ידי שבאים כמה נפשות
 ישראל להצדיק האמת על ראש השנה
 ונבללים יחד באהבה רבה, על-ידי-זה
 באה שמחה גדולה וחדוה רבה:

תפלה לתורה סא

(סא) גדל העצה ורב העלילה אשר עיניך פקחות על כל דרכי בני אדם ויודע ומבין
 מחשבותם וסודם, ומיד כל לוחציהם אתה גואלם ופודם. רחם עלי למען שמך, ועזרני
 לעשות רצונך והושיעני מהרה, ותקנני בעצה טובה מלפניך, ותנני מאתך דעה בינה
 והשכל, שאזכה לדעת לתת עצה לנפשי על כל דבר שבעולם, ותזכני לעצה שלמה
 תמיד, ולא אהיה מספק לעולם על שום דבר, ולא תתחלק עצתי לשתיים חס ושלום,
 ותשפיע עלי רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יהוה. ותרחם עלי
 ותושיעני ותזכני לאמונת חכמים באמת ברצונך הטוב, ואזכה להאמין בכל החכמים
 האמתיים באמונה שלמה באמת ובלב שלם, ולא אסור מדבריהם ימין ושמאל. ועל-
 ידי-זה תזכני למשפט דקדשה שאזכה לשפט עצמי באמת, ותוציא משפטי לאור.
 ואזכה ללמד תורתך הקדושה לשמה תמיד, ללמד וללמד לשמר ולעשות ולקיים את
 כל דברי תורתך באהבה, ותאיר עיני בתורתך, ותתן לי חכמה ובינה ודעת דקדשה
 להבין ולהשכיל מכל הלמודים שאזכה ללמד בכל ספרי תורתך הקדושה, להבין
 ולהוציא מכלם משפטי הנהגות ישרות באמת, ולא אטה ולא אסור מן האמת ימין
 ושמאל, רק אזכה לבון תמיד רצונך באמת, ולידע תמיד איך להתנהג בכל דבר על-
 ידי למודי התורה הקדושה:

אנא יהוה, מלא רחמים, חומל דלים, שומע אנקת אביונים, חוס וחמל עלינו למען
 שמך, למען רחמיך הרבים, למען חסדיך העצומים, למען הצדיקים האמתיים. ועזרנו
 והושיענו וזכנו מהרה לאמונת חכמים בשלמות באמת, ותעזרנו לתקן פגם אמונת
 חכמים שפגמנו מנעורינו עד היום הזה. ותטהרנו מכל הגלולים ומכל הטנפת הנמשכים
 ועולים אל המח חס ושלום על-ידי פגם אמונת חכמים. כי בעזונתינו הרבים נפגם
 דעתנו ונתבלבל מאד על-ידי פגם אמונת חכמים, אשר על-ידי-זה עולים בכל-עת
 עשנים סרוחים אל המח ומסבבין את דעתנו ומעקמים ומבלבלים את דעתנו ולבבנו
 מאד, סבובנו גם סבובנו, ומקרונו את חיינו מאד בקשיות ובלבולים ומחשבות זרות
 ושגעון וטרור הדעת ועקמימיות הלב הרבה מאד. הביטה בעניינינו כי רבו מכאובינו
 וצרות לבבנו. אבינו מלך אל חי וקיים, רחם עלינו ברחמיך הרבים, ברחמיך העצומים,
 ברחמיך הגדולים, ברחמיך הטובים. כי לא על צדקותינו אנהנו מפילים תחנונינו
 לפניך כי על רחמיך הרבים. רחמיך רבים יהוה במשפטיך חיינו. וטהר רעיונינו ולבנו

תפלה לתורה סא

שסמ

לעבודתך באמת, ותגרש ותרחק ותבטל מדעתנו ומלבנו כל מיני בלבולים רעים וכל מיני מחשבות רעות שהרגלנו בהם. ונזכה לטהר ולכבס ולרחץ את מחנו ומחשבתנו ולכבנו מכל מיני טנפות ולכלוכים ומכל העשנים סרוחים, ולא יעלו ולא יבואו על לבנו ודעתנו כלל, ונזכה לקדש את מחנו ומחשבתנו ולכבנו מעתה בקדשה ובטהרה גדולה, ונזכה למחשבות קדושות תמיד בלי שום בלבול הדעת כלל:

ותרחם עלינו ותושיענו אבינו שבשמים, אדון כל, אדון השלום, מלך שהשלום שלו. ותמשיך עלינו ברכה וחסים ושלום, ותצילנו מכל מיני מריבות ומחלקת, והגן בעדנו והסר מעלינו אויב דבר וחרב ורעב ויגון והסר שטן מלפנינו ומאחרינו. הצילנו נא מיד אויבינו ורודפינו בגשמיות ורוחניות, הצילנו מכל החולקים והשונאים ומכל המלשינים הדוברים רע על נפשנו ומכל המקטרגים, ותסכר את פיהם ולא תעשינה ידיהם תשיה, וכל הקמים עלינו לרעה מהרה הפך עצתם וקלקל מחשבתם, ויגנם בהם מקרא שכתוב, עשו עצה ותפר דברו דבר ולא יקום כי עמנו אל. ונאמר, יהוה הפיר עצת גוים הניא מחשבות עמים, ושמרנו והצילנו ברחמיך הרבים, שלא יזיק לנו המחלקת כלל לא בגשמיות ולא ברוחניות, רק נזכה על-ידי המחלקת לשוב בתשובה שלמה על כל חטאינו ועונותינו ופשעינו. ובפרט על פגם אמונת חכמים אשר פגמתי בכבוד חכמים אמתיים ובספריהם הקדושים, ולא האמנתי בהם בשלמות באמת, והיו דבריהם אצלי למותר, ולא היו יקרים וחשובים בעיני דבריהם וספריהם הקדושים:

אנא יהוה, זכני ברחמיך הרבים לתקן כל זה, שאזכה לחוס על נפשי ולהסתכל על עצמי היטב, ולהבין ולהשכיל מתוך המחלקת שחולקים עלי, עד היכן פגמתי באמונת חכמים, ולשוב בתשובה שלמה על זה, ולתקן כל מעשי מעתה. ואזכה לקיים דברי החכמים האמתיים ולכלי לסור מדבריהם ימין ושמאל. ואזכה שיחזרו ויחשבו בעיני כל ספריהם הקדושים, ויהיו יקרים בעיני מפי ומפנינים, וכל חפצים לא ישוו אצלי נגד כל ספר וספר מדברי החכמים האמתיים, ויתרבו מאד הספרים הקדושים בעולם עד אין קץ. ונזכה על-ידי תשובתנו בשלמות, שיהיה נעשה על-ידי זה ספר קדוש למעלה בעולם העליון, כמו שכתוב, אז נדברו יראי יהוה איש אל רעהו ויקשב יהוה וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי יהוה ולחושבי שמו. ותזכנו מעתה לאמונת חכמים באמת בשלמות בכל הבחינות. ונזכה שיתחברו ספרים הרבה דקדשה, ויתחדשו בכל פעם ספרים הרבה בתורתנו הקדושה, ויהיה לנו אמונה שלמה בכלם, ולא יהיה אצלנו למותר שום ספר המדבר מעניני תורתנו הקדושה, הן המדברים בפשט, רמז, דרוש, סוד. הן ספרי המפרשים והמבארים. הן ספרי הפוסקים ושאלות ותשובות. הן ספרי מוסר. הן ספרי תפלות ותחנונות ובקשות וודוים ושירות ותשבחות להשם יתברך, וכל מיני ספרים המדברים בעניני תורתנו הקדושה, כלם יהיו חשובים ויקרים בעינינו מאד כל ספר וספר. הן אותן שנתחברו כבר. הן העתידים להתחבר.

תפלה לתורה סא

כי בלם מכרחים להעולם, ואנו צריכים בלם, כי הם חיינו וארץ ימינו, ובלם עומדים ברום עולם ומשמיעים ביראה יחד בקול דברי אלהים חיים ומלך עולם. בלם אהובים, בלם ברורים, בלם קדושים. ובלם מדברים מרצונך הטוב הננו בתורתך הקדושה, ובלם מעוררים לעבודתך וליראתך, ובלם נחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים:

רבנו של עולם, הצילני מבת לצים, ותשמרני תמיד ותצילני שלא אלעיג ולא אתלוץין חס ושלום משום ספר מתורתך הקדושה, ותצילני מענש הקשה והמר המגיע להמלעיג על דברי חכמים שהוא נדון בצואה רותחת רחמנא לצלן. הצילני נא שמרני נא שלא אכשל בעון זה חס ושלום לעולם, שמרני שלא אכזה בגחלתן של חכמים אמתיים דקדושה, ואזהר בכבודם תמיד ולא יהיה עלי שום קפדא משום חכם אמתתי דקדושה, עזרני ברחמיך הרבים הושיעני בחסדיך העצומים:

וזפני ברחמיך הרבים שאזכה להתיגע בתורתך הקדושה ביגיעה גדולה ולהנות בה יומם ולילה, עד שאזכה להבין ולהשכיל ולחדש חדושים אמתיים בתורתך הקדושה, חדושים שיהיו לך לנחת ולרצון לפני כסא כבודך. ואזכה להתחזק ולהתאמץ ולהודרו בכל עז לחדש חדושים דאורייתא תמיד, ותהיה מחשבתי קשורה ודבוקה ואחוזה תמיד בתורתך הקדושה. ואתה תרחם עלי ותשפיע לי בכל עת חדושים דאורייתא אמתיים, חדושים שיהיו תקון לנפשי רוחי ונשמתי, על כל הפגמים שפגמתי נגדך מעודי עד היום הזה. ותחזק אמונתי שאזכה להאמין בעצמי שהחדושים שלי יקרים בעיניך מאד, ויש לך שעשועים גדולים מכל דבור ודבור שאני זוכה לחדש בתורה הקדושה, ואתה מתפאר ומתכבד ומתניקר בהם בכל העולמות. ותפני לכתב כל החדושים שלי על ספר בזריות גדול כרצונך הטוב, ויתרבו ספרים הרבה בעולם על ידי, ספרים אמתיים וקדושים:

מלא רחמים, מלא משאלותי לטובה ברחמים, וזכני מהרה לאמונת חכמים בשלמות באמת בכל הבהינות. ותזרק עלינו מים טהורים ותטהרנו מכל טמאותינו ומכל גלולינו, כאמור, וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם. ותשפיע עלי עצה שלמה תמיד, ויקים מקרא שכתוב, ולא יהצו עוד לשתי ממלכות עוד, ולא ישמאו עוד בגלוליהם:

חוס וחמל על נפשי העלובה מאד, ומלמני מעצות נכערות, מעצת נשים, מעצות חלושות, מעצה חלוקה לשתיים, ולא תעלים ממני עצתך האמתית, ולא תתחלק עצתי לשתיים לעולם. כי אתה יודע מריה דעלמא כלא, עצם רבוי הספקות והבלבולים שיש לי תמיד ועצתי חלוקה לשתיים, ואני מספק בכל עת ואיני יודע לתת עצה שלמה לנפשי איך להתנהג בשום דבר. כי בכל פעם אני מתגעגע וחותר במחמתך למצא עצה טובה איך להתקרב אליך באמת, ואינו עולה בידי. ומחמת זה עצתי חלוקה וספקותי רבים

תפלה לתורה סא

שעא

מאד, לפעמים עולה על דעתי לעשות כך ולהתנהג בדרך זה, ויש לי סברות והוכחות הרבה שאני מכרח להתנהג כך, ואחר כך בשנגמר עצתי לעשות כך, בתוך כך עולה על מחשבותי סברא אחרת וסותרת כל עצתי הראשונה, ונמשכים לי סברות והוכחות הרבה שאני צריך לעשות בהפך ממש, עד אשר עצתי נחלקת לשתיים ממש ותלויה בכף מאזנים תמיד, ואיני יודע להכריע לא לכאן ולא לכאן. ואפלו אם לפעמים נסבם אצלי העצה לצד אחד לעשות כך, איני זוכה שתהיה העצה חזקה אצלי ותמיד עצתי חלושה מאד, ועולים בלבבי בכל פעם ספקות ובלבולים ומחלישים עצתי ומתפקדים את דעתי ולבבי בכל עת, שלא כך הייתי צריך לעשות, עד אשר כלו בניגון חיי ושנותי באנחה, כי כלו בעשן ימי ועצמותי כמוקד נחרו. כי העשנים סרוחים עולים תמיד אל המוח ומסבבים ומבלבלים ומעקמים את דעתי ולבבי מאד מאד, ומתפקדים ומגלגלים את דעתי בכל פעם ממחשבה למחשבה ומעצה לעצה, כאבן בתוך כף הקלע לא יתנוני השב רוחי, ולכמה פגמים ולכמה מכשולות ולכמה חטאים ועונות ופשעים רבים ועצומים באתי על-ידי זה, על-ידי עצות נבערות וחלושות וחלוקות האלו:

אבי שבשמים, רחם עלי, אבי שבשמים, איני יודע באיזה לשון של רחמים, באיזה לשון של צעקה, באיזה לשון של אנחה ואנקה אזעק אליך, באפן שתענני ותעמד בעזרתי ותתקן כל זה בעצמך ובכבודך ברחמיך הרבים. כי אין לי כח לתקן כל זה, ואפלו נקודה אחת מכל אלה איני יכול לתקן, רק עליך לבד נשענתי. עזרני מלא רחמים, עזרני מלא ישועות, מלא הצלות, מלא עצות טובות, תקנני בעצה טובה מלפניך, זכני לעצה שלמה שאזכה לקימה, באפן שאזכה להנצל מעתה מכל מה שאני צריך להנצל. ואזכה מעתה על-ידי עצתך השלמה לשמירת הברית קדש באמת כרצונך הטוב, ולא אפגם עוד כלל לא במחשבה ולא בדבור ולא במעשה, ולא בשום חוש מחמשה חושים, ולא אתור אחר לבבי ואחר עיני, ולא אבליבל את דעתי עוד כלל. עזרני חנני חנני, למענך למענך ולא למעני, למענך עשה ולא לנו ראה עמידתנו דלים ורקים, ראה יהוה כי צר לי מעי חמרמרו נהפך לבי בקרבי כי מרו מריתי. ראה יהוה והביטה למי עוללת בה. ראה יהוה והביטה כי הייתי זוללה. זכר יהוה מה היה לנו הביטה וראה את הרפתנו. הביטה בענינו כי רבו מכאובינו וצרות לבבנו. אל תששני ואל תעזבני אלהי ישעי. אל תעזבני יהוה אלהי אל תרחק ממני, חושה לעזרתי יהוה תשועתי. הצילני מטיט ואל אטבעה אנצלה משונאי ומפעמקי מים. הרב בכסני מעוני ומחטאתי טהרני. תחטאני באזוב ואטהר תכבסני ומשלג אלבין. כי עמך עצה ותושייה, עצתך אמונה פעלתך אמת, צדיק וישר קרוב לקוראיו באמת, רחם עלי למענך וחוס וחמל עלי ועל נפשי ועל עוללי וטפי ועל כל התלוים בי, ותן לי עצה שלמה אמתית ונכונה שאזכה לקימה, באפן שאוכל למלט נפשי מני שחת. בעצתך תנהני ואחר כבוד תקחני. ואזכה לילך תמיד בדרך האמת בלי שום בלבול הדעת כלל, ולעבד אותך תמיד עבודה תמה באמת כל ימי חיי אני וזרעי וזרע

תפלה לתורה סא

זרעי מעתה ועד עולם. הורני יהוה דרפך ונחני בארח מישור למען שוררי. אל תתנני
בנפש צרי כי קמו בי עדי שקר ויפח חמס. הדריכני בנתיב מצותיך כי בו הפצתי.
הדריכני באמתך ולמדני כי אתה אלהי ישעי אותך קויתי כל היום. חוס וחמל עלי
אבי אב הרחמן, עשה עמי פלאות, נראות בצדק תעננו אלהי ישענו מבטח כל קצוי
ארץ וים רחוקים:

ושמרנו והצילנו ברחמיך הרבים ממנהיגים של שקר, ותשמרנו שלא נתקרב אליהם
ולא נתן להם תקוף ולא נסמך אותם בשם רבי ונתרחק מהם בכל מיני התרחקות,
ולא יזיקו לנו בשום דבר לא בנשמיות ולא ברוחניות. כי אתה יודע את עצם הפגמים
והקלקולים שגורמים בעולם חס ושלום, אלו המפרסמים והמנהיגים של שקר
הנקראים בשם רבי ונסמכו שלא כדין. כי הם בעצמן אינם יכולים לתת עצה לנפשם
והעשנים סרוחים מבלבלים מהם ומסבבים דעתם, ואינם יודעים להוציא משפטי
אמת והנהגות ישרות להם בעצמן, ואיך יוכלו להנהיג אחרים:

רבנו של עולם, זכנו לתקן כל זה ותן לנו דעת שלם שנוכח לדע מי הם השקרנים
והמנהיגים של שקר ולהתרחק מהם, ומי הם הצדיקים והחכמים האמתיים שצריכין
להאמין בהם ולהתקרב אליהם. ונזכר שיהיו נסמכים בעולם מנהיגים ורבנים הגונים
הראויים לסומכם, ועל-ידי זה יתחזק כתב ידנו ולא יצטרכו עמך ישראל ללמד כתב
ולשון אחר כי אם כתב ישראל לבר, כתב הקדוש והנורא, אותיות קדושות אותיות
מחכימות המשרשים בתמונות אותיות תורתך הקדושה, אשר בהם פראת כל
העולמות בלם ברצונך הטוב בחכמתך הגדולה. זכנו ברחמיך ועזרנו שנוכח להמשיך
הארת השכל בהידים, ויקבלו ידי הכתיבה הארת סוד החכמה מידי הסמיכה, ויהיה
כל התקף לכתב יד ישראל, וכל המשפטים והעסקים יהיו נעשים על-ידי כתב ישראל
לבד, ויתחזק ביותר כתב ישראל, עד אשר אפלו כל משפטים והנהגתם יהיה על-ידי
כתב ישראל, ונזכר לעשות בהם משפט כתוב. ותזכנו לקדש האויר על-ידי כתיבת
ידנו, ויהיו האותיות מחכימות של קדשת כתב ישראל, נחקקים ונרשמים בהאויר,
ועל-ידי זה יתקדש אויר העולם בקדשת אויר דארץ ישראל, ויקים מקרא שכתוב,
ואהי להם למקדש מעט. ויהיו כל מקומות מושבות בני ישראל קדושים בקדשת ארץ
ישראל, ותשמרנו ותעזרנו שלא יגרשו אותנו ואת כל עמך ישראל ממקומנו לעולם.
ותזכנו להוליד בנים חיים וקיימים לעבודתך וליראתך ולתורתך. ותעזרנו שתהיה
אכילתנו וזוננו בקדשה גדולה, עד שנוכח להוליד גופים זכים וקדושים שיהיו בלם
ראויים לקבל נשמות גדולות, נשמות קדושות שיהיה להם השגה גדולה, שיזכו להשיג
בעולם סוד העבור לדעת סוד תהלוכת הגלגלים וכל הדברים והשגות הפאים על ידם
ברצונך הטוב, אשר אתה מנהיג אותם ברחמים על-ידי הנשמות והשכליים הגבוהים.
ויקים מהרה מקרא שכתוב, ושמרתם ועשיתם כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני
העמים אשר ישמעון את כל החקים האלה ואמרו רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה:

תפלה לתורה סא

שעג

לראש השנה

ועזרנו ברחמיך הרבים, שנוזכה לנסע לצדיקים אמתיים על ראש השנה, ושם יהיו נכללים כל נפשותינו יחד בכללות גדול ובאהבה רבה, ונוזכה לאהבת החברים, שיהיה בינינו שלום ואהבה גדולה באמת, עד שנהיה כלנו נכללים יחד באהבה ואהבה ורעות בתוך נפשות הצדיקים האמתיים תמיד, ובפרט בימי ראש השנה הקדושים. ונוזכה להכלל יחד בתוך האבן שתיה, בתוך קדשי קדשים, בתוך השכל הכולל שהוא חכמה עלאה, ועל ידי זה יהיו נמתקין כל הדינים וכל הצמצומים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל. וכל מקום שנמצא איזה צמצום ודין וגזרה שאינה טובה על עמך ישראל בכלל או בפרט, הכל יהיה נמתק ונתבטל על ידי אור השכל הכולל, השכל העליון היוצא מבית יהוה, ויהיו נמתקין כל הדינים בשרשן. ותכתבנו בימי ראש השנה הקדושים לחיים טובים וארכים, לשנה טובה ומתוקה, שנוזכה לעשות רצונך באמת, ולקבל על מלכותך עלינו תמיד. חוס וחמל עלינו ועזרנו להיות ברצונך הטוב באמת. זכנו שיהיו נפשותינו נכללות יחד באהבה גדולה בתוך נפשות הצדיקים האמתיים, עד שנוזכה על ידי זה לשמחה גדולה וחדוה רבה ועצומה, כמו שכתוב, אור צדיקים ישמה. וביותר בימי ראש השנה הקדושים נוזכה לשמחה יתרה ועצומה, כמו שכתוב, אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדנינו ואל תעצבו כי חדות יהוה היא מעוזכם. ונאמר, אשרי העם ידעי תרועה יהוה באור פניו יחלכון. בשמך יגילון כל היום ובצדקתך ירומו. כי תפארת עזמו אתה וברצונך תרום קרננו. כי ליהוה מגננו ולקדוש ישראל מלכנו. ותבטל כל מיני מריבות ומחלוקת מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל מעתה ועד עולם. עזרנו כי עליך נשעננו, הורינו דרכיך, הדריכנו באמתך ולמדנו כי אתה אלהי ישענו אותך קוינו כל היום. וזכנו להיות נאמן רוח מכסה דבר, ותתן לי כח מאתך, ותשפיע עלי רוח חכמה דקדשה ואמונה שלמה באמת, ותשמרני ותצילני שלא אהיה חס ושלום הולך רכיל מגלה סוד, רק תתן לי כח להעלים ולהצפין את כל הדברים שאין רשאים לגלותם. חוס וחמל עלינו ומלא משאלותינו לטובה ברחמים, כי צרכינו מרבים מאד ודעתנו קצרה לבאדם ולפרטם, על כן יהיו בעיניך כאלו פרטנום, כי לפניך נגלו תעלומות לב והמון נסתרות שמבראשית. ותמלא עלינו רחמים, כי אתה הוא בעל הרחמים. ותזכנו לאמונת חכמים בשלמות באמת בכל הבחינות, ולעצה שלמה וישרה תמיד ברצונך הטוב באמת. ונוזכה ללמד ולהגות בתורתך הקדושה תמיד ולהוציא משפטי הנהגות ישרות מכל מה שנגלמוד בספרי תורתך הקדושה. ותזכנו מהרה לילך בכל הדרך אשר הורו אותנו רבותינו הקדושים בספריהם הקדושים, לקיים כל דברייהם הנאמרים באמת וצדק. ואת הכל נעשה יפה בעתו בכל עת ועת במועדו ובזמנו ברצונך וברצון וראיך הקדושים והטהורים. ונוזכה לבלות ימינו בטוב האמת וישנותינו בנעימים, לבלות כל ימינו על התורה ועל העבודה האמתית ברצונך הטוב. ותמשיך שלום בעולם, ותבטל כל הדינים וכל הגזרות שאינן טובות, מעלינו ומעל כל עמך ישראל

מעתה ועד עולם, ויקים מקרא שכתוב, ישלח עזרך מקדש ומציון יסעדה. ותקננו בעצה טובה מלפניך ותושיענו מהרה למען שמך באמור, רבות מחשבות בלב איש ועצת יהוה היא תקום. עצת יהוה לעולם תעמד מחשבות לבו לדור ודור. כי יהוה צבאות יעץ ומי יפר וידו הנמויה ומי ישיבנה. מים עמקים עצה בלב איש ואיש תבונה ידלנה. מחשבות בעצה תבון ובתחלות עשה מלחמה. ויקים מהרה מקרא שכתוב, יתן לך כלבך וכל עצתך ימלא. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי.

תורה סב – ויסב אלהים

ב, יט, כי על קשיא כזו אסור לסמוך על שכלו, רק להעמיד על אמונה:

ה. אפלו אלו הקשיות שיש עליהם תשובה, לפעמים נסתמו שבילי השכל ואינו יודע להשיב על האפיקורסות שבלבו. וזה בחינת: "חלק לבם" (דברים יב, יג) שיש מחלוקת בלבו בין שני יצרין. כי הידיעה היא מהיצר הטוב שבלבו, והסתרת הידיעה היא מהיצר הרע שבלבו, והיא היא האפיקורסות והקשיות שהיצר הרע מקשה את לבו לפל ברעה. והתקון לזה הוא למוד הפוסקים, כי שרש המחלוקת הזאת הוא ממחלוקת שבקדשה, הינו מחלוקת התנאים והאמוראים שבגמרא, ומהשתלשלותם למטה נהנה ממנו מחלוקת היצר הרע. ועל ידי למוד הפוסקים הלכות פסוקות נתקשר אל השלום שבקדשה, ואז נתבטל מחלוקת היצר הרע שבלבו, ונפתחין לו שערי השכל שידע להשיב על האפיקורסות שבלבו. וכל זמן שאינו זוכה לתדד ולפתח שכלו, צריך לסמוך רק על אמונה גם בקשיות אלו, כי העקר הוא האמונה:

ה. שלום ראשי תבות וידע מיה שיתשיב לאפיקורס, כי על ידי למוד

א. על ידי אכילתם של ישראל נעשה יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה אפין באפין. רק האכילה צריכה להיות מאכל אחר שנתברר מאחיות הקלפות שנתערבו במאכלים על ידי אכילת עץ הדעת. כי על ידי מאכל שיש בו תערובות הנ"ל, יוכל האדם לחטא, ועל ידי החטאים נעשה פרוד בין קדשא בריך הוא ושכינתה:

ב. הברור של המאכלים הוא על ידי אמונה. וכשיש לו אמונה בשלמות יוכל להיות על ידי אכילתו יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה כנ"ל, בחינת "ורעה אמונה" (תהלים לו, ג) בחינת אכילה על ידי אמונה:

ג. מה שהגביל השם יתברך לשכל האנושי שיוכל להבין, היא מצוה גדולה לתדד השכל להבין הדבר על בריו, ועל זה נאמר: ודע מה שתשיב לאפיקורס (אבות פרק ב). אבל יש קשיות שאינו באפשרי לשכל האנושי להבין תרוץ על קשיא כזו, רק לעתיד לבוא יתגלה התרוץ, אסור לאדם לעזב בהם. וכל מי שפוסק על שכלו ומעזב וחוקר בהם, על זה נאמר: "כל באיה לא ישובון" (משלי

על האדם, הוא התגברות הקלפות על הקדשה. וראשי התאוות הם תאוות אכילה ושתיה, שכל התאוות נמשכין אחריהם. וכשהם מתגברים ממשכין הדבור אל הנלות למצר הגרון להערה, שאינו יכול לדבר שום דבור לפני השם יתברך, בחינת: "נחר גרוני" (תהלים סט, ח). ועל ידי התענית שמרעב את עצמו מלחלח מצר הגרון שיתקום: "קרא בגרון אל תחשך" (ישעיה נח, א), שיוכל לדבר לפני השם יתברך ולהתפלל בכונה. ואז הופך עצמו הדבור ומלקט ניצוצות הקדשה מביני הקלפות, ונשארים בלא חיות. ואז העכו"ם שיניקתם מהקלפות, כשרואין שאין להם שום חיות, משליכין את אמונתם ופונים כלם לאמונת ישראל. ועל ידי זה הוא משלים את האמונה וזוכה לאמונה שלמה, וזוכה לברך את המאכלים, ואז נעשה על ידי אכילתו יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה אפין באפין:

ה. אמונה אינה שיבת אלא בדבר שאינו יודע הטעם, ואף על פי כן אצל המאמין הדבר גלוי כאלו רואה בעיניו הדבר שמאמין בו, מחמת גדל אמונתו השלמה:

ו. האמונה מתחדשת אצל האדם בכל בקר, בחינת: "חדשים לבקרים" (איכה ב, כט), וביום מחמת מרדות עסקי העולם נתכסה האמונה:

ז. מחמת שאין האמונה בשלמות, על ידי זה רבים נכשלים בטעות ועושים את הסבות אמצעים בינם לבין השם יתברך, הינו שמאמינים בהשם יתברך

פסק הלכה שהוא ההכרעה והשלום, זוכין לדעת להשיב על האפיקורסות שבלבו:

ו. גם על ידי למוד הפוסקים זוכה להתפלל בראוי בכל לבבו. כי עקר מניעת התפלה שאינו מתפלל בכונה בראוי, הוא רק מחמת שאין האמונה בשלמות, ולבו חלוק מהשם יתברך. כי באמת אם היה האדם יודע ומאמין בלב שלם שמלא כל הארץ כבודו, והוא יתברך עומד עליו בשעת התפלה, ושומע ומאזין ומקשיב כל דבור ודבור של התפלה, בודאי היה מדקדק מאד לכונן את דבריו, והיה מתפלל בהתלהבות גדול. רק מחמת שלבו חלוק ואינו חזק בידיעה זאת בלב שלם, בשביל זה אינו מדקדק בלבו, ואינו מכון לבו היטב בתפלתו. וכל זה נמשך מהקשיות והכפירות שבלב הנ"ל, שהם בחינת מחלקת היצר הרע שבלב. ועל בן על ידי למוד הפוסקים, שעל ידי זה מבטלין מחלקת היצר הרע בשרשו כנ"ל, על ידי זה זוכה להתפלל בראוי בכל לבבו באמת. וזה: "אודך בישר לבב" (תהלים קיט, ט), 'לבב' דיקא, בשני יצרין, אימתי "בלמדי משפטי צדקך" כנ"ל:

ז. עקר שלמות וקשיות האמונה הוא על ידי שמקרבין רחוקים להשם יתברך. ולתשלים את האמונה, הינו לקרב הרחוקים, צריך מתחלה להעלות ניצוצי אותיות הדבור. והתקון לזה הוא תענית, כי כל התאוות הם בחינת קלפות ומותרות, כי בלא התאוות יכול הגוף להתקיים. וכשמתגברין התאוות

תפלה לתורה סב

לעבודתו יתברך, כאלו לא התחיל עדין מעולם, כדי שתהיה עבודתו בראוי כפי כח ההתחלה כנ"ל. וכן בכל פעם צריך לחשש חששא זאת פן לא התחיל עדין בראוי, ויתגבר להתחיל מעתה מחדש כנ"ל:

י. בכל פעם שבא להצדיק, צריך גם בן שיראה שיבוא בכל פעם מחדש. לא כמו שכבר היה אצל הצדיק ועכשו הוא בא פעם שנית, רק כמו שבא עכשו מחדש פעם ראשונה. כי צריך להתחיל בכל פעם מחדש, כי העקר הוא ההתחלה כנ"ל:

י. על-ידי מחלקת באים בפירות, שעל-ידי-זה אין יכולים גם להתפלל בכונה כנ"ל. אבל בפיש שלום נתבטלים הפירות והאפיקורסות שיש בלב כל אחד. כי בפיש שלום ומתועדים זה עם זה, יוכל כל אחד להשיב את חברו מדעותיו הרעות, ויוציא הפירות והאפיקורסות מלבו. אבל על-ידי מחלקת אינם מתועדים יחד לדבר אחד עם חברו להפך דעתו אל האמת, ואפלו בשמדברים יחד אין אחד שומע דברי חברו מחמת הנצחון של המחלקת, נמצא שעקר האמונה תלויה בשלום:

י. לזכות לשלום הוא על-ידי שילמד פוסקים:

אבל מאמינים גם בן באמצעי ואומרים שצריך לסבות, הינו שמאמינים למשל בסבת הפרנסה שהוא המשא-ומתן, ואומרים שהסבה של המשא-ומתן היא העקר, כאלו חס ושלום בלא הסבה של המשא-ומתן אין יכלת ביד השם יתברך לתת להם פרנסה. וסבת הרפואה שהיא סמים, עושים מהם עקר, כאלו חס ושלום בלי סמים אין יכלת ביד השם יתברך לרפאות. ואין הדבר כן, כי השם יתברך הוא סבת כל הסבות ועלת כל העלות, ואינו צריך לשום סבה. ובעסקנו כאלו הסבות צריכין להאמין בהשם יתברך לבד, ולא לעשות מהסבות עקר:

יא. עקר כל הדברים הוא ההתחלה, כי כל ההתחלות קשות מחמת שיוציא מהפך אל הפך, אבל אחר ההתחלה הוא נכנס מעט בהרגל ואין קשה עליו כל-כך. ועל-כן העבודה והיראה של האדם בכל יום היא כפי ההתחלה. כי בכל יום צריך לחזור לאחוריו לקבל כח מן ההתחלה, שאז היה קשה עליו ביותר כנ"ל. על-כן צריך להתחיל בכל פעם מחדש, כי פן ואולי לא היתה התחלתו בראוי, ואם בן גם כל עבודתו אינה בשלמות בראוי, כי הבל כפי ההתחלה כנ"ל. על-כן צריך להתחזק לעורר לבו להתחיל בכל פעם מחדש בכח התלהבות גדול ובהתנברות חדש

תפלה לתורה סב

(סב) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתקבע ותטע אמונתך בלבנו ובלב כל עמך בית ישראל. ונזכה שתהיה אמונתנו חזקה ונכונה באמת ובלב שלם,

תפלה לתורה סב

שעו

בלי שום קשיא ובלבול בעולם כלל. ותהיה אמונתנו חזקה כל בך, כאלו אנו רואין בעינינו ממש את הדבר שאנו מאמינים בו:

רבנו של עולם, עיניך הלא לאמונה, עזרנו והושיענו והננו באמונתך הקדושה באמת ובלב שלם, ולא יהיה חלק לבנו חס ושלום, ונזכה לעבד אותך תמיד בלבב שלם בכל לבנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, ותהיה עבודתנו באמת ובשלמות גדול בשני יצרנינו. ותסיר מלבבנו ומדעתנו כל מיני כפירות וקשיות ובלבולים וכל מיני מחשבות זרות המבלבלים חס ושלום את האמונה הקדושה, ולא יעלה ולא יבא ולא יגיע ללבי שום קשיא ובלבול ולא שום כפירה כלל. ותפתח את דעתי ולבבי, ותחנני מאתך חכמה בינה ודעת, שאזכה לידע ולהבין על בוריו כל הדברים שאני מחיב להבין ולהשיג כפי בחינתי, כפי מה שהגבלת לשכלי, מה שאני מחיב להבין ולהשכיל באמת, עד שאזכה לידע להשיב לאפיקורס, ולגרש ולדחות כל מיני כפירות ואפיקורסות מלבי ומדעתי. ותהיה בעזרי שלא ירדה שכלי לצאת חוץ מן הגבול חס ושלום, ולא אתחיל לחקר ולעין חס ושלום, במה שאין לי רשות לחקר בו, ולא אסתכל כלל בהענינים הנקראים לפי בחינתי, מה למעלה, מה למטה, מה לפני, מה לאחור. ותשמרני שלא אתחיל לכנס בשום קשיא וחקירה בדרכי הנהגותיך הקדושים, מה שאי אפשר לשכל האנושי להבינם, אשר על החוקרים בהם נאמר עליהם, כל באיה לא ישובו ולא ישיגו ארחות חיים. שמרה נפשי והצילני, שמרני והצילני מינה תסעדי ואל תתן למוט רגלי, כל מצותיך אמונה שקר רדפוני עזרני. עזרני וחנני, זכני לתמימות ופשיטות באמת ובאמונה שלמה ובלבב שלם, בלי שום חכמות וחקירות וערמומיות כלל. עזרני שאזכה להשליך את חכמתי ושכלי בענינים הללו לגמרי, רק אסמך על אמונה לבד, ולא אשתמש עם שכלי רק בעסק תורתך הקדושה, ולא אתחיל לכנס בשכלי בשום חקירה כלל במה שאין לי רשות לכנס. ובמפלא ממני לא אדרש ובמכסה ממני לא אחקר. רק במה שהרשתי אתבונן באמת ובתמימות ובאמונה שלמה ובקדושה ובטהרה גדולה ובלבב שלם, לשמך ולעבודתך באמת כרצונך הטוב:

ובכן תעזרני ברחמיך הרבים, שאזכה לעסק בספרי הפוסקים בהתמדה גדולה, ותעזרני ותושיעני ללמד הרבה בכל יום ויום ספרי הפוסקים. ותפתח את דעתי ותכין את לבבי, שאזכה ללמד במהירות גדול, ולהבין הדין על בוריו, ולברר וללבן הפסק הלכה בכל דיני התורה באמת לאמתו, ואזכה לידע ההכרעה באמת בין כל בעלי המחלוקת דקדושה שמחלקים בדיני התורה, ואזכה לעשות שלום והכרעה ביניהם. ועל ידי השלום הזה ימשך וישתלשל שלום בכל העולמות, עד שיתפשט השלום גם בעולם הזה, ותשים שלום בין כל עמך ישראל לעולם, ותבטל כל מיני מחלוקת מן העולם ויתרבה השלום בעולם, עד שיכלו להתועד יחד כל אחד עם חבריו, ויסבירו זה לזה האמת לאמתו, ויזכירו זה את זה שלא יבלו ימיהם להבל ולריק, עד שישובו כלם אל האמת ויעבדוך כלם באמת ובאמונה שלמה. ותזכנו שיהיה שלום בעצמנו שלא

תפלה לתורה סב

יהיה חלק לבנו חס ושלום מאתך, רק נזכה להאמין בך ובצדיקיך האמתיים ולעבדך באמת ובלבב שלם בשני יצרינו. ונזכה לידע ידיעה שלמה באמת ובלב שלם שמלא כל הארץ כבודך, ואתה בעצמך ובכבודך עומד אצלנו בשעת התפלה, ואתה שומע ומאזין ומקשיב כל דבור ודבור של תפלותינו. ונרגיש אלהותך עלינו תמיד, ובפרט בשעת התפלה, עד שנתעורר על-ידי זה בהתעוררות גדול להתפלל בהתלהבות גדול ובכונה גדולה ועצומה ולדקדק מאד לכונן את דברינו, ולא יצא שום דבור מפינו בתפלה שלא בכונה. אבינו מלכנו מחסינו, אל תעש עמנו כרע מעללינו. חוס וחמל עלינו וזכנו לתפלה בכונה בשלמות באמת ובלבב שלם, ונזכה לקיים מקרא שכתוב, אודך בישר לבב בלמדי משפטי צדקך. ותזכנו לישרת לבב שלא יהיה בלבנו שום עקמימיות וערמומיות כלל, ולא יהיה בלבי רמיה חס ושלום:

רבנו של עולם, עזרני והושיעני וזכני לישרת לבב באמת ברצונך הטוב. חוס ורחם עלי בחמלתך האמתית, וזכני לאמונה שלמה באמת, עד שאזכה על-ידי האמונה הקדושה לברר כל המאכלים ולאכל בקדשה גדולה, שיהיה כל אכילתי וסעודתי ממאכלים שנתבררו בשלמות מן הרע שלא נשאר בהם שום אחיות הרע והקלפות כלל, עד שיהיה נעשה על-ידי אכילתנו יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה אפין באפין:

אנא יהוה, מלא רחמים, עזרנו ברחמיך הרבים, ותן לנו כח מאתך שזוכה לקרב רחוקים לאמונתך הקדושה ולעבודתך האמתית. ועל-ידי זה תתעטר ותתקשט האמונה הקדושה בקשומין נאים ויפים, בקשומין דלא הוו, בקשומין קדישין, שיהיו לנחת ולרצון לפניך:

וזכנו ברחמיך הרבים לתקן פגם הדבור, ותעזרנו לברר ולהעלות כל ניצוצי אותיות הדבור שנפלו בגלות גדול בין הקלפות והסטרא אחרא בעונותינו, על-ידי שהלכנו בשרירות לבנו ורדפנו אחר תאות אכילה ושתיה, והיינו ממלאים פרסנו במותרות אכילה ושתיה שאינו מכרח לקיום הגוף, עד אשר בעונותינו הרבים על-ידי פגם תאות אכילה ושתיה, התנברו עלינו שלשה שרי פרעה, שהם שלשה קלפות, שהם שר המשקים, ושר האופים, ושר הטבחים, שהם קנה, ושט וורדין. ועל-ידי זה נבר עלינו על גלות פרעה ומצרים, שהוא מצר הגרון, שנמשך הדבור דקדשה להערף למצר הגרון, עד אשר נחר גרוני ואיני יכול לדבר שום דבור הגון לפניך:

רבנו של עולם, רבנו של עולם, אתה ידעת את לבבי, אתה ידעת אותי מתחלה ועד סוף, אתה ידעת חרפתי ובשתי ובלמתי נגדך כל צוררי. ואיני יודע שום דרך ושום עצה איך להתנהג בענין אכילה בקדשה, באפן שאזכה להנצל באמת מפגם תאות אכילה ושתיה. רבנו של עולם, צרכי מרבים מאד בכל מדה ומדה, ובכל דבר ודבר, ובכל ענין וענין מעבודת יהוה. עד אשר מעצם רבוי צרכי ישועתי בכל דבר, על-כן אין מלה בלשוני, ואיני יכול לדבר כלל, כי איני יודע מהיכן אתחיל לדבר ולפרש

תפלה לתורה סב

שעט

שיחתי. ובאמת אני יודע בעצמי, שאני בעצמי החיב מתחלה ועד סוף, וכמה פגמים פגמתי על ידי תאות אכילה ושתיה שלא השתדלתי כלל לגרשם מעלי, עד אשר על ידי זה נפגם הדבור שלי מאד ונפלו חלקי הדבור שלי בגלות גדול ועצום מאד, עד אשר אני זוכה לדבר שום דבור הגון וראוי, ועדין לא התחלתי לקרות אותך כלל בקראי באמת, וכבר יגעתי בקראי נחר גרוני בלו עיני מיחל לאלהי. מרא דעלמא בלא, צר לי מאד מאד בלי שעור וערך ומספר, ואיני יודע כלל באיזה דרך ועצה ותחבולה איה למלט נפשי האמללה והעלובה מאד מני שחת, כי אין כחי אלא בפה לבד וגם זה נמנע ממני, כי אין מלה בלשוני הן יהיה ידעת בלה, כי חלקי הדבור שלי ירדו בגלות עצום וכבד מאד. אהה יהיה, צר לי מאד, והנני קורא אליך מן המצר, ממצר הגרון מעמק הגלות, ממעמקים קראתיך יהוה. אדני שמעה בקולי תהינה אוניה קשובות לקול תחנוני. קולי שמעת אל תעלם אוניה לרוחתי לשועתי. עזרני בכחך הגדול ובחסדיך העצומים שאזכה לשבר באמת תאות אכילה ושתיה, ואזכה להסתפק בפעט, לאכל מעט בדי חיוני בצמצום, בקדשה ובטהרה גדולה, בלי שום תאות והנאת הגוף כלל:

ובכן תעזרני ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, ותזכני להתענות תעניתים הרבה בקדשה ובטהרה גדולה, בשמחה ובטוב לבב ברצונך הטוב באמת באופן שאזכה על ידי התעניתים לתקן פגם הדבור ולחבר אחורי הקדשה ולהוציא הדבור מהגלות, מגלות פרעה ושריו ומצרים. אבי שבשמים, שטחתי אליך כפי הורני יהוה דרכך ונחני בארח מישור למען שוררי. הורני יהוה דרכך אהלך באמתך יחד לבבי ליראה שמך. הדרכני באמתך ולמדני כי אתה אלהי ישעי אותך קויתי כל היום. עזרני כי עליך נשענתי, ואנחנו לא נדע מה נעשה כי עליך עינינו, ואני סומך עצמי עליך לבד באמת וברצונך אעשה. חוס וחנני ורחם עלי ולמדני לעשות רצונך באמת, והורני דרכיך באופן שנוכה מהרה לשבר באמת תאות אכילה ושתיה. ונזכה לתקן פגם הדבור, להמשיך מימי החסדים ללחלח מצר הגרון, ותעזרנו לברר ולהעלות כל ניצוצי אותיות הדבור מן הגלות, ויקים בנו מקרא שכתוב, קרא בגרון אל תחשך. ונזכה לשפה ברורה שיהיה דעת שפתותינו ברור מללו. וברחמיך הרבים, תתן בך להודיפי הדבור המברר, שיהפך פניו אל העבדים והקלפות, ויברר מביניהם שארי ניצוצות הקדשה, עד שישארו הקלפות והעבדים בלי שום חיות, עד אשר על ידי זה ישליכו כל העמים את אלילי בספם ואלילי זהבם וידביקו את עצמם באמונת ישראל, ויתקרבו כל הרחוקים לעבודתך ולאמונתך הקדושה. ויקים מהרה מקרא שכתוב, כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יהוה לעבדו שכם אחד:

ותעזרנו לעסק תמיד בעבודתך ובתורתך הקדושה באמת ובלב שלם. ונזכה שתהיה עבודתך אצלנו חדשה בכל יום ויום, ונתחיל בכל פעם מחדש באלו לא התחלנו עדין מעולם לעבדך, בפרט קמני ערך פמונו אשר באמת לא התחלתי עדין שום

תפלה לתורה סב

התחלה אמתית בעבודתך. ואפלו בעת שתזכנו לעבד אותך באמת בראוי, תזכנו תמיד להתחיל בכל פעם מחדש, ונזכה לחדש בנשר נעורינו בתורתך ובעבודתך הקדושה, ולא נפול חס ושלום לזקנה ותשות כח כלל, רק בכל יום ויום יהיו מצותיך ועבודתך בעינינו כחדשים. ואזכה להיות עז כנמר וקל כנשר רץ כצבי ונבור כארי לעשות רצון אבינו שבשמים. אל תשליכני לעת זקנה בכלות כחי אל תעזבני. ויקים בנו מקרא שכתוב, וקוי יהוה יחליפו כח ועלו אבר כנשרים ירוצו ולא ייגעו ילכו ולא ייעפו. ותזכנו ברחמיך הרבים לאמונה ובטחון באמת ובלבב שלם, ונשליך כל יהבנו וכל מחסורנו עליך לבד. ונהיה חזקים במדת הבטחון בשלמות תמיד, ולא נתלה שום דבר בשום סבה ובשום אמצעי כלל, רק נדע ונאמין שהכל בהשגחתך לבד, הן פרנסה ובנים ורפואה וכל שאר הדברים שבעולם, בכלם לא נשתמש ולא נתלה בשום סבה כלל. ונדע ונאמין ונבטח באמת שאתה יכל להזמין לנו פרנסה בשלמות, בלי שום סבה של המשא ומתן וכיוצא בזה. ובן אתה יכל לשלח לנו רפואה שלמה בלי שום עסקי רפואות וסמים, כי אתה הוא יהוה אלהינו עלת כל העלות וסבת כל הסבות. ואפלו כשאנו מרחים לפעמים כפי רצונך הטוב לעסק באיזה סבה בשביל פרנסה וכיוצא, נזכה להאמין בך לבד ולא לעשות מהסבות עקר חס ושלום. ותתן לנו כח בזכות צדיקי אמת, שנזכה לבטל בתפלתנו את חיוב מערכת המזלות, לשידד המערכות ולשנות הטבע בתפלותינו ותחנותינו, עד שיראו הכל ויאמינו באמת, כי אין שום דרך הטבע כלל, רק הכל מתנהג בהשגחתך לבד תמיד, ויקים בנו מקרא שכתוב, ותגור אמר ויקם לך ועל דרכיך נגה אור. ותמחל ותסלח לנו ולכל עמך ישראל על כל הפגמים שפגמנו עד הנה באמונתך הקדושה במה שהיינו תולים הדברים בסבות של דרך הטבע. ומעתה תחזק את לבבנו ולבב כל עמך ישראל וכל באי עולם, שיוכו כלם לידע ולהאמין כי אתה הוא יהוה האלהים בשמים ובארץ, והכל מתנהג בהשגחתך לבד, וכל הסבות הכל מאתך לבד:

רבונו של עולם, מלא משאלותינו ברחמים וזכנו לאמונה שלמה באמת ובלבב שלם, עד שנזכה על ידי האמונה שיתבררו כל המאכלים שבעולם, מפנם עין הדעת טוב ורע, עד שיהיו כל אכילותנו וסעודתנו ממאכלים שנתבררו לגמרי מן הרע והקלפות, מאכלים שהם כלם טוב. ונזכה להסתפק באכילה מעטת, ותהיה אכילתנו בקדשה ובטהרה גדולה, עד שיהיה נעשה על ידי אכילתנו יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה אפין באפין. ויקים מקרא שכתוב, בטח ביהוה ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה. והתענג על יהוה ויתן לך משאלות לבך. גול על יהוה דרכך ובטח עליו והוא יעשה. האירה פניך על עבדך הושיעני בחסדך. פניך האר בעבדך ולמדני את חקיך. אלהים יחננו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה. יהוה אלהים צבאות השיבנו האר פניך וננשעה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן:

תורה סג - סוד בונת המילה

כי לגדלת הבורא יתברך אין שעור:
 ה. הצדיק לפעמים מקבל על עצמו
 יסורין בשביל העולם. הינו שאינו רוצה
 ההשפעה וההשגחה שהיה צריך לבוא
 אליו, ומקבל על עצמו יסורין כנ"ל, כי
 הוא בוחר בהשפעה והשגחה רוחנית.
 ואותה ההשפעה שהלכה לה, נתפורה
 בין העולם:

ה. יש נחש שהוא בחינת 'הכמים
 המה להרע', החוקרים פילוסופיא
 ואפיקורסות. ועל ידי דבורים רעים, כגון:
 לשון הרע, רכילות, שקרים, ליצנות,
 הנופה, ומביש את חברו בדבורים ונבול
 פה, ודברים בטלים ושאר דבורים רעים,
 ובפרט כשמדבר לשון הרע על צדיקים
 וכשרים, על ידי כל אלו הדבורים
 רעים עושים כנפים להנחש שיוכל
 לעוף ולהזיק בעולם מאד חס ושלום,
 הינו שמתגברת ומעופפת חכמתם
 ואפיקורסות שלהם שהוא בחינת נחש
 הקדמוני, על ידי דבורים רעים הנ"ל,
 ומזיקים מאד להעולם. אבל על ידי
 דבורים קדושים עושים כנפים דקדשה,
 וכשהכנפים דקדשה הם בתקונם, ואין
 להנחש כנפים מדבורים רעים הנ"ל, אז
 אינם יכולים להזיק כל כך להעולם. (אמר
 המעתיק, נראה שכונתו על השש כנפים הנ"ל באות
 א' שהם בחינת השש מדות הכלולים בכרית כנ"ל,
 ועל ידי דבורים קדושים עושים ומתקנים כל המדות
 הקדושות, וכן להפך על ידי דבורים רעים מהזקים את
 המדות הרעות של החכמים הרע, ונותנים להם כח
 להזיק בתחמתם הרעה את העולם רחמנא לצלן. השם
 יתברך ישמרנו מזה וינבנו לדבורים קדושים תמיד).

א. ברית נקרא בלשון תרגום אמה,
 והוא בחינת אמה בת ששה מפרחים,
 שהברית כלול מהם, והוא בחינת:
 "שרפים עומדים מפעל לו שש כנפים"
 וכו' (ישעיה ו, ט): (אמר המעתיק, נראה שכונתו כי
 ברית הוא יסוד שהוא המדה הששית שקל המדות
 הראשונות כלולות בה, וכמו שמבאר בסמ"ק כ"ט,
 שבשמתקן תקון הברית ממילא נתתקנין כל המדות
 עין שם, ועל כן הוא בחינת אמה בת ששה מפרחים,
 כי הששה מפרחים הם בחינת הששת ימים בחינת הנה
 מפרדות נתת ימי, כמו שנאמר לקמן, והששת ימים הם
 בחינת השש מדות כידוע).

ב. הצדיקים המנהיגים האמתיים, יש
 בהם כמה שנויים בענין הנהגת בני
 העולם המתקרבים אליהם. כי לפעמים
 הצדיק מקרב עצמו אל העולם מאד,
 ולפעמים הוא מכסה ומעלים עצמו מהם
 ומתרחק מהם מאד. ולא די שמתרחק
 מהם ואינם יכולים להתקרב, אליו
 אלא גם נופלים עליו קשיות ותמיהות,
 עד שנתעקם ונתבלבל מהם מהנהגתו
 עמהם, וכל זה לטובת המתקרבים אליו.
 על כן אל ובהלוך רעיוניך על זה, כי
 הכל לטובתך:

ג. כל מה שנתקרב יותר להשם יתברך,
 צריך לידע שהוא רחוק מאד ממנו
 יתברך. כי אם יחשב וידמה בדעתו
 שכבר נתקרב להשם יתברך, ויודע
 בידעת השם יתברך, זה סימן שאינו
 יודע כלל, כי אם היה יודע קצת מהשם
 יתברך, היה יודע שהוא רחוק מאד
 ממנו יתברך, ואינו יודע כלל. וזה דבר
 שאי אפשר לפה לדבר ולהסביר זאת,

תפלה לתורה סג

תפלה לתורה סג

(סג) שומר הברית והחסד, רחם עלי למען שמך, וזכני מעתה לשמר את הברית קדש, שלא אפגם עוד מעתה שום פגם בברית קדש, ואזכה לקדש את עצמי במתן לי, בתכלית הקדשה והפרישות ברצונך הטוב באמת. ותעזרני ותזכני ברחמיך הרבים, לתקן בחיי כל הפגמים הרבים והעצומים מאד שפגמתי בברית קדש מעודי עד היום הזה. חומל רלים, חוס וחמל עלי כי מה אעשה ליום פקדה, וכי יפקד מה אשיבנו אוי מי יגור לי איש אוכלה, מי יגור לי מוקדי עולם, אנה אברח, אנה אנוס לעזרה, אנה אוליד את חרפתי, כל בעלי חמלה וחנינה החיים והמתים, בקשו רחמים בעדי, חמלו על צריך לחמלה כמוני, כי אין רחמנות בעולם באשר על הפגם נגד השם יתברך, ובפרט בפגם הברית:

רבוננו של עולם, רחם עלי ועל כל הרחוקים ממך הצדיקים לרחמים רבים. רחם עלינו למען שמך למען הצדיקים אמתיים שומרי הברית, וזכנו מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניך ולא נשוב עוד לכסלה. ונזכה שיתקנו הצדיקים כל מה שפגמנו בברית קדש, כי אין בידינו לתקן פגם אחד מפגם הברית, רק על זכות הצדיקים אנו נשענים ועל ברחם הגדול אנו סמוכים. זכנו ברחמיך הרבים להתקרב לצדיקים אמתיים שומרי הברית בתכלית השלמות. רחם עלינו והודיענו מהם, ואל תסתיר אותם מלפנינו. זכנו לידע מהם ולהתקרב אליהם באמת, ולקבל מהם קדשה וטהרה באמת, באפן שנוזכה מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניך, לסור מרע ולעשות הטוב בעיניך תמיד. ותרחם עלינו שנוזכה להאמין בהצדיקים אמתיים תמיד, ואל יתבלבל דעתנו ואל יתעקם שכלנו ולבנו, ולא יהיה קשה לנו עליהם כלל, אפלו בעת שהם מתרחקים מאתנו ודרכיהם נפלאה מעינינו מאד, עד שנופלים עליהם קשיות ותמיהות ונתעקם ונתבלבל המח מרבוי הפליאות שנופלים עליו בלבנו:

אנא יהוה, עשה למען שמך, ואל יגרמו עונותינו להתרחק מהם חס ושלוש על ידי זה, רק נזכה להתחזק באמונה שלמה תמיד להאמין בהם תמיד, לידע ולהאמין באמונה שלמה שכל דרכיהם ישרים ונכונים מאד, והם צדיקים וישרים בכל דרכיהם ותנועותיהם, רק שאי אפשר לנו להשיג דרכיהם הנורא ונשגב מאד. ונזכה שירחמו עלינו הצדיקים ויקרבו אותנו בכל פעם וזורידו עצמן אלינו, וילבישו ויכסו אורם הגדול באפן שנוזכה שיתנלה לנו אורם הנפלא על ידי זה, ויהיה לנו כח לינק ולשאב מחמתם הגדולה. ויתקרבו עצמן אל העולם, וירחמו עלינו באהבה ובחמלה גדולה, וכל מחשבותיהם יהיו לקרבנו ולא לרחקנו חלילה. למען נזכה להיות דבוקים עמהם לעולם ועד:

ותזכנו בכחם וזכותם שנוזכה להכיר אותך ולהתקרב אליך באמת, ונזכה לדעת ולהכיר אותך גם בעולם הזה. וכל מה שנתקרב אליך יותר, נזכה לידע בכל פעם גדל

תַּפְלָה לַתּוֹרָה סג

שפג

רחוקנו ממך, ויתנוצץ לנו בכל פעם נפלאות גדלתך, אשר אי אפשר להשיג ולדעת ממך כלל, כמו שאמר אליהו, לית מאן דידע בך כלל. ותתן לנו שעור בלבנו, שנוזכה להתקרב אליך ולהשיג מרחוק ידיעת אלהותך, אשר אי אפשר לדבר מזה כי אם כל חד בפום מה דמשער בלביה, כמו שכתוב, נודע בשערים בעלה. כל חד לפום מה דמשער בלביה:

ובכן תזכנו לבלי לבעט ביסורין המכרחים לקבל עלינו כרצונך הטוב, ונוזכה להמשיך אור פני רצונך הטוב עלינו תמיד, ולהמשיך כל טוב להעולם תמיד. ונוזכה שיגנו עלינו הצדיקים אמתיים שסבלו יסורים רבים בשביל ישראל, ובזכותם תמשיך עלינו כל טוב וחסד וישועה ורחמים גדולים, בני חיי ומזוני, ורב טוב לבית ישראל. ובפרט על בגייתם וזרעם של הצדיקים שסבלו יסורים רבים בשביל כלל ישראל, רחם עליהם ותן להם כל טוב, והצילם מכל מיני צער ויסורים ומכל מיני דאגות ופחדים. ותשלח להם רפואה שלמה מן השמים לכל תחלואיהם ולכל מכאוביהם ולכל מכותיהם, ותסיר מהם כל מיני מחלה. אל נא רפא נא להם, ותחלימם ותחיים ותתפלל בעדם תמיד. ותתן להם חיים ארפים, חיים טובים בגשמיות וברוחניות. ותצליחם בכל מעשה ידיהם, ותשפיע עליהם שפע טובה, עשר וכבוד וחיים, ויזכו לתורה וגדלה במקום אחד. ויעבדוך באמת באהבה וביראה ובשמחה מתוך הרחבת הלב כל ימיהם לעולם, הם וצאצאיהם וצאצאי צאצאיהם עד סוף כל הדורות, באשר כתבת לנו על ידי חכמיך הקדושים, שבזמן שאדם זוכה, זוכה לו ולדורותיו ולדורות דורותיו עד סוף כל הדורות. זכר אל תשכח כל היסורים שסבלו עד הנה ואמר לצרותיהם די, ואל תוסיף עוד ליסרם. רחם עליהם מעתה ותושיעם בכל מיני ישועות, ותתן להם בני חיי ומזוני בשפע גדול, ותרוםם קרנם ומזלם למעלה למעלה, ותשמחם בכל מיני שמחות, ותגדל שמם עד עולם, ויקים מקרא שכתוב, ופרי הארץ לנאון ולתפארת. ותברכם בכל הברכות ותאריך ימיהם ושנותיהם, ילכו יונקותם ויהי כזית הודם. עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו:

ובכן תרחם עלינו ותושיענו ותזכנו שנשמור את פינו ולשונו מכל מיני דבורים רעים שבעולם, שלא יצא מפינו לעולם שום דבור של שקר ולשון הרע ורכילות וליצנות וחינופות ודברים בטלים ונבול פה, ולא שום דבור הגורם לבייש פני חברנו או לצער ולקנטרו חס ושלום, ולא שום דבור פגום שבעולם:

רבנו של עולם, מלא רחמים, רחם עלינו ושמרנו והצילנו מכל מיני דבורים פגומים שבעולם. אלהי, נצר לשוננו מרע ושפתנו מדבר מרמה. שיתה יהוה שמרה לפינו נצרה על דל שפתנו. ועל ידי זה תכניע ותשבר ותמגר ותכלה ותעקר ותבטל כל מיני חכמות הרעות של הפילוסופים והאפיקורסים, אשר חכמתם הרעה מזקת להעולם מאד מאד באשר אתה ידעת. שגנו לשונם כמו נחש חמת עכשוב תחת שפתימו סלה. רחם על הנמלה המנחת בתוך פי הנחש בין שניה. מלא רחמים, הביטה

בענייה ומכאובה הקשה. אוי מי יכל לסבל צער ומכאוב כזה. ואתה יהוה עד מתי. מתי תקום ותרחם עליה. ראה נא בענינו וריבה ריבנו ומהר לגאלנו גאלה שלמה מהרה למען שמך. והצילנו מכל מיני חכמות רעות של האפיקורסים והפילוסופים שלא יגיעו עלינו, ובצל כנפיך תסתירנו, ותגביר כח הכנפים דקדשה, ותעקר ותסיר ותבטל בנפי הנחש שהם החכמים להרע החוקרים פילוסופיא ואפיקורסות, שלא יהיה להם שום כח לעורר בחכמתם למרחוק, ולא תתפשט חכמתם בעולם, וגם לא תעורר חכמתם בעמק לתוד המוח והלב, וגם לא תעורר חכמתם בעצמן, שלא יוכלו לעורר בחכמתם לחקירות עמוקות, רק תמעט ותחליש חכמתם בכל הבחינות, עד שתבטל חכמתם הרעה לגמרי מן העולם, ותתגלה חכמה האמתית של חכמי האמת בעולם, עד אשר יכירו וידעו כל באי עולם כי אתה הוא יהוה האלהים לבדך עליון לכל ממלכות הארץ, אתה עשית את השמים, ואת הארץ, את הים ואת כל אשר בם. ותהפוך לכל העמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יהוה לעבדו שכם אחד. ותעביר גלולים מן הארץ והאלילים ברות יברתון, וכל חכמות רעות תבטל ותעקר מן העולם. ותתגבר ותתחזק ותתפשט חכמה האמתית בעולם, היא חכמת תורתנו הקדושה, לידע ולהפיר אותך באמונה שלמה באמת ולעבד אותך באמת ובתמים כל ימי חיינו לעולם, ויגים מהרה מקרא שבתוב, והיה יהוה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד. אמן ואמן:

תורה סד – בא אל פרעה

א. אסור גדול לעיני בספרי המתקרים, כי יש כמה קשיות הנמשכים מבחינת חלל הפנוי (עין פנים) שאי אפשר למצא עליהם תרוץ בשום אופן. רק לעתיד לבוא יתגלה התרוץ, כי אז יתגלה סוד הצמצום של החלל הפנוי, וזה בעצמו יהיה הקבול שכר של הצדיקים, שישינו השגות ובינו מה שהיה בלתי אפשר להם להבין בעולם הזה. אבל בזה העולם אי אפשר לישבם בשום שכל, ומי שמעין באלו החכמות הנמשכין משם, יהיה נשקע ונאבד שם. כי עליהם נאמר: "כל באיה לא ישובון" (משלי ב, 10), כי אי אפשר למצא שם את השם ותברך להשיב על הקשיות והמבוכות

שבהם בשום שכל. רק ישראל על-ידי אמונה עוברים על כל החכמות ועל כל המבוכות שבעולם, כי הם מאמינים בהשם יתברך ובתורתו הקדושה בלי שום חקירה וחכמה, רק באמונה שלמה. ועל שם זה נקראים ישראל עבריים, על-שם שעל-ידי אמונתם הם עוברים ועולים על כל מיני חקירות וחכמות. כי אינם צריכים לחקר כלל, כי הם יודעים האמת לאמתו על-ידי אמונתם השלמה, שמאמינים בהאמת כפי מה שקבלנו מאבותינו ורבותינו הקדושים, ועל-ידי-זה הם עוברים ועולים על כל החכמות כלם:

ב. ודע שיש צדיקים גדולים שהם

תפלה לתורה סד

שפה

א. וְדַרְשׁוּ חֲזו"ל שְׁחֻקֵם עֲלֶיהָ שֶׁל תְּשׁוּבָה וְנִעִים זְמִירוֹת וְיִשְׂרָאֵל, כִּי עַל-יְדֵי זְמִירוֹת וְשִׁירֹת שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלְיוּ הַשְּׁלֹם, הַחֲזוֹר אֶת כָּל נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל בְּתִשְׁבָּה, אֶפְלוּ אוֹתָם שֶׁנִּפְלוּ לְמַבּוּכֹת שֶׁל חֶלֶל הַפְּנוּי, וְעַל-כֵּן מְבַאֵר בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ו"ל ס' ע"ג, שְׁאִמִּירַת תְּהִלִּים מְסַגֵּל לְתִשְׁבָּה עֵין שָׁם).

ד. מֵה שְׁיֵשׁ מִחֻלְקַת בֵּין הַצַּדִּיקִים הָאֱמִתִּיִּים זֶה נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת חֶלֶל הַפְּנוּי (עֵין פִּינִים), וְאִי אֶפְשָׁר לְהִבִּין זֹאת בְּשִׁכּוֹל. וְיִמִּי שְׂרוּצָה לַעֲנֹן וְלִהְבִּין בְּשִׁכּוֹל עֲנֵן הַמִּחְלָקַת שְׁיֵשׁ בֵּין גְּדוּלֵי הַצַּדִּיקִים הָאֱמִתִּיִּים, לַפְעָמַיִם יוּכַל לְבֹא עַל-יְדֵי זֶה לְאֶפִּיקוֹרְסוֹת. כִּי זֶה הַמִּחְלָקַת הוּא גִס-כֵּן סוּד חֶלֶל הַפְּנוּי, וְכִמוּ שְׁאִסוּר לַעֲנֵן בְּהַחֲכָמוֹת וְהַמְּבֻכּוֹת הַבָּאִים מִחֶלֶל הַפְּנוּי, כִּי יוּכַל לְבֹא עַל-יְדֵי-זֶה לְאֶפִּיקוֹרְסוֹת גְּמוּרָה, כִּי עַל זֶה נֶאֱמַר כָּל בָּאִיהָ לֹא יִשׁוּבוּן. וְעַל-כֵּן אִסוּר לְהִרְהֵר עַל הַמִּחְלָקַת הַזֶּה, רַק לְהֶאֱמִין כִּי אֵלֹה וְאֵלֹה דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים, רַק שְׂאֵי אֶפְשָׁר לָנוּ לְהִבִּין זֹאת וְאֵנוּ צָרִיכִים לְהִתְחַזֵּק רַק בְּאִמוּנָה לְבָד:

צָרִיכִים הִוְקָא לַעֲנֵן בְּאֵלֹה הַחֲכָמוֹת. אַף שֶׁגַם הֵם אִי אֶפְשָׁר לָהֶם לְגַלוֹת הָאֱלֹהוֹת שְׁיֵשׁ שָׁם וְלִתְרִין כָּל הַקְּשִׁיּוֹת וְהַמְּבֻכּוֹת הַבָּאִים מִחֶלֶל הַפְּנוּי, כִּי זֶה אִי אֶפְשָׁר עַד לְעִתִּיד לְבֹא בְּנִ"ל. אַף-עַל-פִּי-כֵן עַל-יְדֵי עֵינָם בָּהֶם, הֵם מַעֲלִים וּמוֹצִיאִים מֵהֶם כְּמָה נִשְׁמֹת שֶׁנִּפְלוּ וְנִשְׁקָעוּ בָּהֶם כִּי בְּרַב קִדְשַׁת הַצַּדִּיק כְּשֶׁמַּעֲנֵן בְּחֲכָמוֹת אֵלֹה מְכַנֵּיעַ כַּח הַמְּבֻכּוֹת וְהַחֲקִירוֹת הַבָּאִים מִחֲכָמוֹת אֵלֹה. וּמַחֲמַת שֶׁכָּל דְּבַר חוֹשֵׁק לְשִׁרְשׁוֹ, עַל-כֵּן כְּשֶׁהַצַּדִּיקִים עוֹסְקִים בְּאֵלֹה הַחֲכָמוֹת, אִזּוּ כָּל הַנִּשְׁמֹת שֶׁנִּפְלוּ בָּהֶם חוֹשְׁקִים וְנִתְּלָהֵבִים לְהִתְדַבֵּק בְּנִשְׁמַת הַצַּדִּיק, וְהוּא מוֹצִיא אוֹתָם מִשָּׁם:

ג. עַל-יְדֵי הַנִּגּוּן שֶׁל הַצַּדִּיק הַגְּדוֹל הָאֱמִתִּי, הוּא מַעֲלֶה אֶת הַנִּשְׁמֹת שֶׁנִּפְלוּ לְאֶפִּיקוֹרְסוֹת הַנִּ"ל שְׁאִינֵן עֲלֶיהָ תְּשׁוּבָה. (אִמֵּר הַמַּעֲתִיק, עֵין בְּסִפֵּר "זְמִירַת הָאֶרֶץ" שֶׁכְּתַב שָׁם שִׁזְהוּ שְׁאִמֵּר הַכְּתוּב: "נֶאֱם הַגְּבֵר חֲקֵם עָלַי" (שְׁמוּאֵל ב' כ"ג

תפלה לתורה סד

(סד) עוֹשֶׂה גְּדוּלוֹת עַד אֵין חֶקֶר וְנִפְלְאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר, אֲדוֹן כָּל, לְעֵלָּא מִן כָּלֵּא וְלִית לְעֵלָּא מִנְּךָ, מִמְּלֵא כָּל עֲלָמִין וְסוּבָב כָּל עֲלָמִין, וְלַעֲלָא מִכָּל עֲלָמִין וְתַחֲתוֹת כָּל עֲלָמִין וּבֵין כָּל עֲלָמִין, וְלִית אַתֵּר פְּנוּי מִנְּךָ. אַתָּה בְּרֵאתָ עוֹלָמְךָ מִקְדָּם בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחֶסְדֶיךָ הַגְּדוֹלִים, כְּדֵי לְגַלוֹת רַחֲמֵנוֹתֶךָ בְּעוֹלָם. וּמֵאַהֲבָתֶךָ וְחֶמְלָתֶךָ אֲשֶׁר חִפְצָתָ לְגַלוֹת טוֹבָךָ וְרַחֲמֵנוֹתֶךָ בְּעוֹלָם, צְמֻצְמַת אֱלֹהוֹתֶךָ כְּבִיכּוֹל, וּפְנִיַת אוֹרְךָ הַגְּדוֹל הָאֵין סוּף, וְצְמֻצְמַת הָאוֹר לְצַדִּדִּין וְעִשִׂית חֶלֶל הַפְּנוּי, וּבְתוֹכּוֹ בְּרֵאתָ כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה מֵרֵאשִׁי וְעַד סוּף, בְּשִׁבִיל לְהַכִּיר אוֹתֶךָ בְּזֶה הָעוֹלָם וְלִידַע מִמֶּךָ תְּמִיד. עַל-כֵּן יִצְאֵתִי לְקִרְאָתֶךָ לְשַׁחַר פְּנִיָּךָ, מִלְכִּי וְאֱלֹהֵי אֱלִיד אֶתְפַּלֵּל. חוּם וְחֲנּוּנִי וְחִמְלִי וְרַחֵם עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, וְשִׁמְרֵנִי וְהַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי אֶפִּיקוֹרְסוֹת וּכְפִירוֹת, שְׁלֵא יְבֹאוּ וְלֹא יַעֲלוּ עַל לְבִי וְדַעֲתִי שׁוּם חֲקִירָה וְקִשְׁיָא וּמְבֻכָה מִמְּבֻכּוֹת הַחֲקוּרִים בְּחֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת, שֶׁנִּפְלוּ בְּכֵמָה מְבֻכּוֹת וְקִשְׁיּוֹת וְאֶפִּיקוֹרְסוֹת גְּדוּלָּה, עַד אֲשֶׁר נִפְלוּ בְּחֲכָמוֹת שְׂאֵנָם חֲכָמוֹת כָּלֵּל, וְנִכְנְסוּ בְּמְבֻכּוֹת גְּדוּלוֹת, וְנִפְלוּ בְּחֲקִירוֹת וְאֶפִּיקוֹרְסוֹת וְקִשְׁיּוֹת הַנִּמְשָׁכִין מִחֶלֶל הַפְּנוּי, אֲשֶׁר מִשָּׁם צְמֻצְמַת וּפְנִיַת אֱלֹהוֹתֶךָ כְּבִיכּוֹל, וּמַחֲמַת זֶה אִי אֶפְשָׁר בְּשׁוּם

תפלה לתורה סד

אפן למצא שם תרוץ ותשובה באלו הקשיות והמבוכות, כי חכמתך וידעתך סלקת
ופנית משם כדי שיהיה מקום לבריאת העולם:

אנא יהוה, ובני לאמונה שלמה, ושמרני והצילני מכל אלו החקירות והקשיות לגמרי,
כי אתה יודע חלישותנו ומעוט דעתנו מרבו עונותינו העצומים והרבים מאד עד שמי
השמים. עד אשר אפלו החקירות והקשיות שאפשר למצא עליהם תשובה ותרוץ אין
אנו יכולים להשיב עליהם דבר, מעצם עכירות ובלבול דעתנו וקטנות שכלנו ומעוט
חכמתנו ועצם העקמימיות שבלבבנו, באשר אתה יודעת אבינו שבשמים. מכל שכן
החקירות והמבוכות והקשיות הנמשכין מחלל הפנוי שאין שום אדם יכול לישכן.
על כן יהמו מעיד ורחמיך עלי ועל כל ישראל, ותשמרנו ותצילנו מכל מיני חקירות
וקשיות ובלבולים, הן אותן שאפשר לישבם, והן אותן שאי אפשר לישבם, כי בער
אנכי מאיש ולא בינת אדם לי ואין אתי יודע עד מה, ואיני יודע לישב שום חקירה
וקשיא כלל, כי מי יבין אורחותיך הקדושים, ומי הוא החצוף אשר יעזי פניו בפלג
להרים ראשו ודעתו לחקר בדרכיק הקדושים, ולשאל שאלות קשיות עליך ועל
הנהגותיך האמתיות, או על צדיקיך האמתיים. או לאותה בושא, או לאותה בלמה,
חוס והנני שאזכה אני וכל עמך בית ישראל לאמונה שלמה באמת, כי באמת לאמתו
אין שום קשיא כלל, כי צדיק וישר אתה ואמת יהוה לעולם:

רבנו של עולם, רבנו של עולם, רבנו דעלמא כללא. הורני ולמדני איך לסדר
תפלה נאה ואמתית לפניך מהתורה הנפלאה הזאת אשר זכיתנו ברחמיך הרבים,
אשר אתה לבד יודע גבהה ועמקה וסודה, ועצם פלאות רחמיך, אשר זכינו ברחמיך
הרבים, שיהיו צדיקים נוראים כאלו בעולם, חדושים כאלו, שיוכלו להלביש ולגלות
לנו פלאי סודותיך הנפלאים והנוראים, ולהכניסם בדעתנו הפחותה והפגומה מאד
ולהורות לנו בזה דרך ישרה ואמתית להתקרב אליך באמת, ולחזקנו באמונתך
הקדושה לחיותינו פיוס הנה, למען עשה פיוס הנה להחיות עם רב. פליאה דעת ממני
נשגבה לא אוכל לה. נוראות נפליתי נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאד. מאת יהוה
היתה זאת היא נפלאות בעינינו. מה נאמר ומה נדבר. מה אשיב ליהוה כל תגמולוהי
עלי. ואחרי אשר גמלתנו טובות כאלה, אשר הקדמת רפואה למכותינו והקדמת
לשלח לנו צדיקים נוראים בעלי השנה כאלה, אשר היו יודעים להמשיך ולגלות
תורות נפלאות כאלו להלביש גנזיא דמלכא עלאה, באפן שיהיו נמשכין מהם עצות
ודרכים ישרים לקרב מרחקים כמוני אליך תתברך לגצת. ותסדם גבר עלינו לעסק
בתקון שחיקת שברי שברי כלי כמונו היום, אשר נשברנו עלידי לבנו הזונה אשר
סר מעליך, לשברי שברי שברים בלי שעור וערף. אשר גם השברי שברים נשברו
ונשחקו כאבק ועפר, ונתלכלכו בכמה מיני כלוכים ומנופים, ונתפזרו ונפוצו בארבע
כנפות הארץ וים רחוקים, ונפלו למטה למטה מן השאול תחתיות כמו פלח ובקע
בארץ נפזרו עצמינו לפי שאול, שתני בבור תחתיות במחשכים במצללות. ונתפסתי

תפלה לתורה סד

שפו

בכמה אלפים ורבות רשתות ומכמורות בלי שעור וערך ומספר. במים נשפכתי והתפרדו כל עצמותי הנה לבי כדונג נמס בתוך מעי. רשת הכינו לפעמי כפר נפשי כרו לפני שיחה נפלו בתוכה סלה. לולא רחמיך וחסדיך אז אבדנו בענינו, ואתה ברחמיך חשבת מרחוק להטיב אחריתנו, ועשית מה שעשית ופעלת מה שפעלת ברחמיך הטובים, והקדמת לשלח לנו צדיקים נפלאים כאלה, אשר השאירו אחריהם ברכה, ספרים קדושים ויקרים כאלה, אשר נתרבו עכשיו בעולם, אשר לא היתה בזאת מימות עולם, כי ידעת עצם חלישותנו בדורות האלה, על-כן הכנת והרבית צרי ותרופה למבותינו לבל תאבד תקותנו חלילה:

ובכן עזרנו ברחמיך הרבים, שנזכרה להרגיש ולמצא עצותיך הקדושים הגנוזים בחדושי תורתם הקדושה, וזכני להתפלל עליהם תפלה נאה ומסדרת ולפעל בקשתנו ברחמים אצלך. כי אתה יודע כמה אנו צריכים לצעק ולזעק ולהתאנח ולהתפלל ולהסתפל לרחמיך ולישועתך, עד שנזכרה לצאת לגמרי מכל הכפירות והאפיקורסות וחקירות וקשיות ומבוכות ומכל מיני קלפות ותאוות וסטרין אחרנין הנמשכין מתחלת הצמצום של החלל הפנוי ומרבויו אור, כי שניהם כאחד השתרנו עלינו יחד. ובעונותי הרבים איני יודע על מה לצעק קדם, כי גם בשמתנגברים התאוות והקשיות והבלבולים הנמשכים מן הקלפות, שנתהוו מרבויו אור, משבירת כלים, גם כן קשה עלי מאד לגרשם ולשברם ולבטלם, כי בעונותי הרבים נשברתי מאד מאד, ובכל זאת לא שב אפו ממני, ואינו מקרר דעתו בזה, כי אם עוד רוצה להתגבר עלי ולהכניס בדעתי בלבולים ומבוכות וקשיות והרהורים ועקמימיות שבלב, הנמשכין מחלל הפנוי, אשר שם אי אפשר למצא אותך בשום אופן בעולם על-ידי שום שכל וחקמה, כי אם על-ידי אמונה לבד:

אנא יהוה, רחמן מלא רחמים, רחם עלי למען שמך, הביטה ועננו בעת צרה, כי לך יהוה הישועה בך תחלתנו אלוה סליחות. פנה אלי וחנוני כי יחיד ועני אני. זכני לאמונה שלמה באמת, ולא אתחיל לכנס בשום חקירה וקשיא כלל, רק אזכרה לגרש ולרחק ולבטל מדעתי ומכל העולם, כל מיני חקירות וקשיות לבלי להסתכל עליהם כלל, רק להתחזק תמיד באמונה שלמה באמת. עד שאזכרה על-ידי האמונה השלמה לעבר על כל החכמות והחקירות, ועל כל החכמות שאינן חכמות, שהם החקירות והמבוכות והבלבולים וההרהורים הנמשכין מחלל הפנוי. ואזכרה לידע ולהאמין כי אתה הוא יהוה לבדך אתה עשית את השמים שמי השמים וכל צבאם הארץ וכל אשר עליה הימים וכל אשר בהם ואתה מחיה את כלם. ומלכותך בכל משלה, ואתה ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ולעלא מכל עלמין ותחות כל עלמין ובין כל עלמין ותוך כל עלמין, ולית אתר פנוי מנה. ואתה אחד יחיד ומיוחד בתכלית האחדות, לעלא מן כלא ולית לעלא מנה, אנת הוא עלאה על כל עלאין סתימא דכל סתימין ולית מחשבה תפיסא בך כלל:

תפלה לתורה סד

ותרחם עלי ותשמרני ותצילני תמיד, שלא אסתכל ולא אביט בשום ספר המדבר מחקירות, ולא אדבר עם שום אדם ממחקרי ארץ אשר נפלו בחקירות אלו הנמשכין מחלל הפנוי, אשר עליהם נאמר, כל באיה לא ישובון ולא ישיגו ארחות חיים. אנא נורא קדוש, הצילני מהם שמרני מהם, חוס וחמל על נפשי ורוחי ונשמתני, ושמרני מהם תמיד. חזקני באמונתך הקדושה תמיד, עד שאזכה על ידי האמונה הקדושה לעבר על כל החכמות ועל כל החקירות שבעולם, לבטלם ולעקרם ולגרשם ולכלותם ממני ומכל העולם כלו, על ידי האמונה הקדושה בהשם יתברך, ובצדיקים אמתיים ובתורתך הקדושה כי עברי אנכי ואת יהוה אלהי השמים אני ירא. ואני מאמין באמונה שלמה ביהוה אלהי ישראל אלהי העבריים. ותפתח את שכלי ותרחיב את דעתי בקדשה גדולה, שאזכה לידע מה להשיב לאפיקורס. ואזכה לידע ולהבחין בין החקירות והקשיות שאפשר להשיב עליהם, ובין החקירות והקשיות הנמשכין מחלל הפנוי שאי אפשר לישבן בשום אופן, אשר עליהם נאמר, כל באיה לא ישובון ולא ישיגו ארחות חיים. ואזכה להתחזק באמונה שלמה ובדעת שלם דקדשה ולבטל כל מיני כפירות ואפיקורסות ממני ומזרעי ומכל העולם כלו, ולגלות אלהותך ואמתך לכל באי עולם, וידעו כי אתה שמך יהוה לברך עליון על כל הארץ:

לוי אדר הילולא דמשה רבנו עליו השלום

וזבנו ברחמיך הרבים, ושלח לנו צדיקים אמתיים המפלגים במעלה מאד מאד, שיהיו בבחינת משה רבנו עליו השלום, שיהיה להם כח להכנס באלו החקירות הנמשכין מחלל הפנוי, ולשברם ולבטלם ולעקרם ולכלותם לגמרי, ולהוציא משם כל הנשמות שנפלו לשם בעונותיהם, ויהיה לו כח לעורר ולגלות הנגון והשיר העליון והמבחר על כל השירים והנגונים שבעולם. ועל ידי זה יוציא לשלום כל הנשמות שנפלו בטעותים ומבוכות ואפיקורסות הנמשכין מחלל הפנוי, כי אתה לברך יודע גדל הרחמנות שעליהם:

והצילנו ברחמיך הרבים, מריב ומחלוקת ומרבוני דברים, רק נזכה לצמצם דברנו בהדרגה ובמדה ברצונך הטוב באמת. חוס וחננו ומלא משאלותינו ברחמים, ונזכה למצא אותך בכל המקומות שבעולם, ולהאמין באמונה שלמה, כי אתה מושל בכל. ובכל הסטריין אוהרנין ובכל הטמאות והקלפות נעלם ונסתר אלהותך יתברך. ואפלו בהחלל הפנוי מאלהותך לגמרי, גם שם אתה נמצא בתכלית ההעלם וההסתרה נפלאה, שאי אפשר להשיגה כלל בשום חכמה ושכל שבעולם כי אם באמונה לברך. כי אתה מפליא לעשות ומי ישיג פלאותיך הגדולות, כי אתה עושה נפלאות גדולות לברך הנראין לדעתנו האנושית, כמו שני הפכים בנושא אחד. ומי יעצר כח להשיג דרכי נפלאותיך הגדולות והנוראות, באמור, פליאה דעת ממני נשגבה לא אוכל לה. ונאמר, כי גדול אתה ועושה נפלאות אתה אלהים לברך. ונאמר, עושה גדולות עד אין חקר ונפלאות עד אין מספר. ונאמר, גבתי שמים מה תפעל עמקה משאול מה

תפלה לתורה סד

שפט

תדע. רחם עלינו ברחמיך הרבים המלאים בכל העולמות מראש ועד סוף, כי הכל בראת בשביל רחמיך לבר ברי לגלות רחמנותך בעולם, ואפלו בחלל הפנוי שהוא תכלית הצמצום והדין, גם שם מלבש ונסתר רחמנותך, כי עקר הצמצום של החלל הפנוי היה רק בשביל לגלות רחמנותך בעולם, באשר ידעת בעצמך גדל רחמיך וחנינותיך וחסדיך הרבים והעצומים שיש להם בוח להגן ולרחם גם עלינו, ולהוציאנו מכל המקומות המטנפים מכל מקומות הרעים, ולהעלותינו מהרה ולהכניסנו בתוך כל מדרגות ומקומות הקדושים באמת, ולהשיבנו בתשובה שלמה לפניך באמת ובלב שלם. אלהי עולם ברחמיך הרבים רחם עלינו אדון עזנו צור משגבנו מגן ישענו משגב בעדנו. פנה אדון בעצבון רוח, צפה בשברון לב, קרוב אתה לרחוקים, רוצה אתה בתשובת רשעים, שדי המצא לדורשיך תאמר הנני למבקשיך. החיינו וקיימנו והשיבנו בכל מיני קדשות וטהרות המשיבין את הנפש דקדשה. זכנו לשיר ולרנן ולנגן לפניך שירים ונגונים קדושים, לנצח בשירים ונגונים הנמשכין מאמונתך הקדושה, אשר יש להם בוח להמשיך עלינו אמונה הקדושה, ולבטל מן הלב כל מיני עקמימיות וכפירות ומבוכות שבלב, וכל מיני בלבול הדעת, ולעורר ולהמשיך הלב באמת אליך ולתורתך ולעבודתך האמתית. עזרה כבודי עזרה הנבל וכבוד אעירה שחר. ותשפיע ותמשיך ותגלה לנו שירים וזמירות ונגונים קדושים הנמשכין מראש אמונה, מהנגון והשיר העליון של משה רבנו עליו השלום, אשר כל השירות והנגונים שבעולם נמשכין ממנו, ועל-ידי-זה נזכה לאמונה שלמה באמת, ויקים בנו מקרא שכתוב, תבואי תשורי מראש אמונה:

וזפני להכלל בתוך נשמת משה רבנו עליו השלום שהוא בבחינת שתיקה. ואזכה להרגיל עצמי בשתיקה לקיים דברי חכמינו זכרונם לברכה שאמרו, סיג לחכמה שתיקה. ואמרו, ולא מצאתי לגוף טוב משתיקה. ואזכה לשתק גם במחשבה בכל מקום שאני צריך לשתק, ובכל עת שבאים עלי מחשבות המבלבלים את המוח, ובפרט בלבולי אמונה, אזכה לחריש ולשתק. ואהי כאיש אשר לא שומע ואין בפיו תוכחות. בחרש לא אשמע וכאלם לא יפתח פיו. ולא אתחיל להפך דעתי ולהטות מחשבתי להשיב שום דבר במחשבה על כל הטעותים והבלבולים והעקמימיות והמבוכות העולים על המוח והלב, רק אזכה לחריש ולשתק לגמרי גם במחשבתי ולעלות ולהכלל בשתיקה העליונה שלמעלה שהיא מקור האמונה הקדושה. ועל-ידי-זה תתחזק אמונתי ודעתי ולבבי בשלמות, בהתחזקות והתאמצות גדול דקדשה. ועל-ידי-זה יתבטלו ממילא כל המבוכות וכל הבלבולים והקשיות שבעולם, ויתרחקו ממני כל מיני מחשבות זרות והרהורים שבעולם על-ידי השתיקה הקדושה לבר, הן הרהורים של פגם אמונה חס ושלום, והן הרהורי נאוף ושאר תאוות, והן מחשבות זרות שבתפלה ועסק התורה הקדושה, והן שאר כל המחשבות רעות וזרות ובלבולים ועקמימיות שבלב המונעין מן הקדשה באמת, כלם יתרחקו ויתבטלו ממני לגמרי בבטול גמור על-ידי השתיקה

האמתית לבד. כי אתה יודע חלישותנו כעת שאין לנו שום עצה ותחבולה נגדם, ואין אנו יכולים להשיב שום תשובה על כל הבולבולים הרבים האלה למגדול ועד קטן שעומדים עלינו ומסבבים אותנו בכל עת ורגע, רק עליך לבד אנו נשענים ונסמכים, ועל בח וזכות הצדיקי אמת שהם בבחינת שתיקה. זכנו שנזכרה להכלל בהם ולילך בדרךיהם באמת, ולהמשיך עלינו אור קדשת השתיקה שלהם, כי עינינו תלויות אליך לבד, ונשב וניחל ונצפה לרחמיך אשר טמון לבריותיך, כמו שכתוב, טוב ויחיל ודומם לתשועת יהוה. אך אל אלהים דומיה נפשי ממנו ישועתי. אך לאלהים דומי נפשי כי ממנו תקותי. כי אין מלה בלשוני הן יהוה ידעת בלה. אליך נשאתי את עיני היושבי בשמים. אליך יהוה נפשי אשא. פרשתי ידי כל היום, נפשי בארץ עיפה לך סלה. כי לך יהוה הוחלתי אתה תענה יהוה אלהי. אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי. עזרי מעם יהוה עושה שמים וארץ. ויקים בנו מקרא שכתוב, ויאמר משה אל העם אל תיראו התניצבו וראו את ישועת יהוה אשר יעשה לכם היום כי אשר ראיתם את מצרים היום לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם. יהוה ילחם לכם ואתם תחרישון. אל תעזבני יהוה אלהי אל תרחק ממני. חושה לעזרתי יהוה תשועתי. יהיו לרצון אמרי כי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן:

תורה סה – ויאמר בעז אל רות

כגון תבת ברוך, תקף פשיעאת האות הראשונה מהתבה, כגון אות ב מתבת ברוך, אז האות מבקשת ומתחננת מהנפש לבל תפרד ממנה, ואינה מנחת את הנפש לילך ולדבר יותר, ומחבקת ומלפפת את הנפש ומבקשת אותה לבל תפרד ממנה. ומכל שכן כשגומר תבה אחת, אז כל התבה מחבקת ואוחזת את הנפש ואינה מנחת אותה לילך ממנה לדבר שאר דבורי התפלה. כי כשאדם עומד ומתפלל ומדבר דבורי התפלה, אז הוא מלקט ציצים ופרחים ושושנים נאים, כאדם החולף בשדה ומלקט שושנים ופרחים נאים אחת לאחת עד שעושה אנדה אחת, ואחר כך מלקט עוד אחת לאחת ועושה אנדה אחרת ומחברם יחד, וכן חולף ומלקט ומקבץ כמה וכמה

א. יש שדה העליונה ששם גדלים כל הנשמות, ואלו הנשמות צריכים בעל שדה שיעסק בתקונם. וכל מי שרוצה לרחם על נשמתו שלא תהיה ערמה ונעה ונדה מחוץ לשדה, צריך לבקש ולהתחנן הרבה לפני השם יתברך כל ימיו, שיזכה להתקרב לצדיק הנה שהוא בעל השדה, שהוא מסתכל על כל אחד להביאו אל התכלית שהוא בלו אחד וכלו טוב כמבאר לקמן אות ב ואות ג. כי אי אפשר לבוא אל התכלית הטוב הנצחי, כי אם על ידי הצדיק הנה שהוא בחינת בעל השדה:

ב. עקר שלמות התפלה הוא כשזוכה לבוא אל התכלית לעשות אחד מכל התפלה. כי כשאדם עומד להתפלל, כשמתחיל לומר התבה הראשונה,

כל אחד אל התכלית האמתית שהוא פלו טוב וכלו אחד. ועל-ידי-זה יזכה לעשות אחד מכל התפלה, שזהו עקר שלמות התפלה כנ"ל:

ג. בשאדם זוכה על-ידי הפעל שדה להסתפל על התכלית, אז אין לו שום צער ושום יסורין מכל דבר שבעולם. ובאמת אין שום רע בעולם רק פלו טוב. ועקר הצער שיש לאדם בשיש לו איזה יסורים חס ושלום, הוא רק מחמת שלוקחין ממנו הדעת עד שאינו יכול להסתפל על התכלית שהוא פלו טוב. כי אם היה זוכה להסתפל על התכלית, לא היה לו שום צער כלל מהיסורים הללו. כי כונת השם יתברך בודאי לטובה, אם להזכירו שישוב בתשובה, אם למרק עוונותיו כדי שיוזכה לחיי עולם, ואם כן היסורין הם טובות גדולות, והיה ראוי לו להיות מלא שמחה מגדל הטובה שעושה לו השם יתברך באלו היסורים אם היה זוכה להסתפל על התכלית הטוב:

ד. צריך להרגיל את עצמו בכל פעם בבחינת בטול, להסתפל על התכלית הטוב האמתית והנצחית, וזה אי אפשר כי אם על-ידי שישתם עיניו מחזו דהאי עלמא, לבלי להסתפל כלל על תאוות עולם הזה והבליו. כי אי אפשר להסתפל ולהכלל בהתכלית כי אם על-ידי סתימו דעיניו שישתם עיניו לגמרי מחזו דהאי עלמא, אף גם לדחקם בהאצבע, ואז לא יהיו לו יסורים וצער משום דבר שבעולם. אך אי אפשר להיות קבוע תמיד בבחינת הבטול, כי יצא מגדר אנושי. ועל-כן בהכרח שיהיה הבטול

אגדות יפות ונאות. כמו כן הוא הולך בתפלה מאות לאות, עד שנתחברים כמה אותיות ונעשה מהם דבור ותבה, ואחר-כך הולך ומחבר עוד כמה אותיות ונעשה מהם תבה שניה וכו', ואחר-כך נתחברים שתי התבות, ואחר-כך הולך ומלקט יותר, עד שגומר ברבה אחת, ואחר-כך מלקט יותר ויותר, והולך מאבות לגבורות ומגבורות לקדשות, וכן הולך להלן יותר. ומי יפאר גדל פאר הלקוטים והקבוצים שאדם מלקט ומקבץ בדבורי התפלה. וכשהדבור יוצא, והדבור יוצא מהנפש ונשמע לאזניו, אז הדבור מבקש מהנפש ואינו מניח אותה לילך, יותר ומחבק ומלפף אותה לבל תלך ותפרד ממנו כנ"ל. כי איך תוכל לילך ממני, הלא אתה רואה את יקר יפיי וזיוי וחדרי ותפארתי, כי הלא אני תבת ברוך ושמע נא מה שאתה מדבר, והשמע לאזניך מה שאתה מוציא מפיה. ואיך תוכל לילך יותר כדי ללקט עוד סגלות יקרות וחמודות גדולות, כי איך תוכל לפרד מאתי ולשבח אותי, על כל פנים תראה שבכל מקום שתלך ותבוא לשם, לא תשבח אותי ולא תפרד ממני. על-כן עקר שלמות התפלה היא בשזוכה לעשות אחד מכל התפלה, וכשעומד בתבה אחרונה של התפלה יהיה עדין עומד בתבה הראשונה. שעל-ידי-זה לעולם אינו נפרד מן האות הראשונה של התפלה אפלו בגמר התפלה, ואז התפלה בשלמות. אבל לזכות לזה אי אפשר כי אם על-ידי הצדיק הגדול האמתית שהוא בחינת בעל השדה העליונה, שהוא יכול להביא את

היסורים, וזה בחינת "אשרי הגבר אשר תיסרנו יח ומתורתך תלמדנו", כי על-ידי היסורים זוכה להתחדשות התורה. (אמר המעתיק, וזה שמים הכתוב להשקיט לו מימי רע, כי על-ידי החדושים דאורייתא מקלין היסורים כנ"ל).

ו. זה סימן שפעל על-ידי היסורין וקבלם כראוי, כשזוכה אחר-כך לחדושין דאורייתא. כי זה סימן שזכה לבטל עצמו אל התכלית על-ידי היסורין, ואף שהכרח לשוב עצמו מהבטול, אף-על-פי-כן מהרשימו שגשאר מהבטול נתמלא שמחה וזכה לחדושין דאורייתא. (אמר המעתיק, עין בפנים בסוף התורה הזאת שכתב שם: וזה בחינת הנן ערן בחינת משה ואהרן, גן הוא בחינת והיתה נפשם כגן רוח, ערן הוא בחינת התכלית, כי ערן עין לא ראתה בחינת בטול כנ"ל עין שם. נראה לפי עניית דעתי לבאר שפונתו גזח כי הם בעלי השדה והגן ערן שיכולים להביא נשמות ישראל אל התכלית, כי אהרן הוא בחינת הנן בחינת והיתה נפשם כגן רוח שמסים שם הכתוב ורוייתי נפש הכהנים דשן ומשה הוא בחינת הערן בטול אל התכלית, כמו שכתוב בסימן ד' שמשח בטל כל ישותו ודבק עצמו לתכלית לאור אין סוף, שאין שם שום שנוי רצון אלא ה' הוא האלהים וכלו טוב. ושם כגן ערן יעשה הקדוש ברוך הוא המחול לצדיקים לעתיד לבוא, וכל אהר מראה באצבעו. שמכאן בסוף התורה הזאת שהמחול הזה הוא השמחה הבאה מהבטול הנ"ל שהוא הכלי לקבלת התורה שהיא בחינת כתובים באצבע אלקים).

בבחינת רצוא ושוב, ואז הרשימו של הבטול מאיר אל הדעת אור מתיקות נעימות התנוצצות אלהות, מה שאי אפשר לאחד לספר לחברו כלל, ועל-ידי זה נמשך שמתח גדולה, ועל-ידי זה נמשכין חדושין דאורייתא, ועל-ידי זה יוכל להתיות את עצמו בכל היסורים והרפתקאות שעוברים עליו חס ושלום, ויזכה לטעם ולהרגיש בעולם הזה מעין עולם הבא:

ה. באמת בשעת הבטול אל התכלית שהוא בלו טוב נתבטלין היסורים כנ"ל, אך אי אפשר להיות תמיד קבוע בבחינת הבטול, ומכרח הבטול להיות בבחינת רצוא ושוב כנ"ל. וכשהזור השכל מהבטול אל המוח אז אי אפשר להמוחין לקבל זה השכל של בחינת בטול, כי הוא בחינות אין סוף, ומחמת זה מרגיש המוח הצער של היסורין, אף גם מתגברין היסורין ביותר ממה שהיו מקדם, כדרך שני אנשים הנלחמים זה עם זה, שבשלאחד רואה שחברו מתגבר עליו אז הוא מתחזק ומתגבר ביותר, אך אחר-כך מקלין היסורים ומתנחמים עליהם על-ידי התחדשות התורה שזוכה על-ידי היסורין, כי על-ידי הבטול שנתבטל אל התכלית והשיג שכל היסורים הם טובות גדולות, על-ידי-זה נתמלא שמחה, והשמחה הוא כלי לחדושין דאורייתא (עין פנים), ועל-ידי התחדשות התורה מקררין

תפלה לתורה סה

תפלה לתורה סה

(סה) אחד יחיד ומיוחד, היה הוזה ויהיה, זבני ברחמיך הרבים לכלל באהדותך באמת. אנא מלא רחמים, זבני ועורני והושיעני שאזכה להתגבר בכל עז ותעצומות, לסגר ולסתם עיני מחיזו דהאי עלמא לגמרי. להעצים ולסגר עיני בחזקה מאד, לבלי להסתכל כלל על הבלי עולם הזה ותאוותיו. ואהיה בזה העולם בעור וסומא ממש, שלא יהיה לי שום ראיה והסתכלות והבטה בזה העולם כלל, רק אזכה לכוון את עיני ודעתי ושכלי להסתכל תמיד על התכלית האמתית הנצחית, עד שאזכה לידע ולהבין באמת טובך האמתית. ואזכה לדעת באמת שאין שום רע בעולם כלל רק כלו טוב וחסד, ואתה מרבה להטיב עם כל בשר בכל עת ובכל שעה, כי פונתך לטובה תמיד, כי אתה חפץ לזכות אותנו להביאנו לתכלית האמתית לחיים נצחיים, ואזכה להיות מלא שמחה תמיד:

אנא נזרא קדוש תצילני מצרה, ותהיה עמי תמיד בכל עת, ותעורני ותושיעני בכל עת שתשלח עלי יסורין חס ושלום על פי משפטיך ודרכיך הטובים, שתתן לי כח ושכל להסתכל על התכלית האמתית, על התכלית הטוב של היסורין. ואזכה להכלל בך באמת בשעת היסורין, ואבטל עצמי לגמרי ואסתם עיני מחיזו דהאי עלמא לגמרי, שאזכה לסגר ולהעצים עיני מתאות עולם הזה והכליו בכח וגבורה גדולה, עד שאזכה לראות למרחוק להסתכל על התכלית הטוב הנצחית שנייע לי על ידי היסורין, עד שיתבטלו אצלי כל היסורין לגמרי על ידי זה:

אנא מלא רחמים, אתה ידעת את נגעי לבבי ומכאובי, אתה ידעת את נגעי נפשי, אתה ידעת את אשר פגמתי בעיני הרבה מאד בגשמיות וברוחניות, בעיני בשר ובעיני השכל, אשר הסתכלתי במה שאסור להסתכל ופגמתי עיני מאד. ועל ידי זה פגמתי את נפשי מאד, והרהרתי הרהורים רעים וחשבותי ועינותי בדעתי במחשבות זרות ורעות הרבה מאד, ויצאתי מגבול הקדשה לימין ולשמאל, כי הסתכלתי והצצתי בדעתי למעלה ממדרגתי במה שאסור להציץ. ולהפך הכנסתי בדעתי מחשבות רעות וזרות ועינים רעים, והסתכלתי הרבה מן הצד, מגבול הקדשה ולחוץ, והפסקתי את דעתי ומחשבותי מן ומתורתך הקדושה אלפים ורבות פעמים עד אין מספר, עד אשר ההרגל נעשה טבע אצלי להיות רגיל מאד במחשבות חוץ, שיוצאים מגבול הקדשה ולחוץ. עד אשר נפגם דעתי ונפשי כל כך, עד אשר איני יכול לדבר כלל, ואיני יודע איך לסדר תפילתי לפניך. ועדין לא שבתתי מטעותי, ואיני יודע שום דרך איך לשוב אליך בחלישות כח כזה, בכלבול הדעת כזה, ברחוק כזה, בסכנות ורדיפות כאלה, שיש לי מעצמי ומשונאים ואויבים ורוצחים הרבה בלי שעור, בגשמיות וברוחניות בכמה אפנים ובחינות, מצדיקים ובינונים ורשעים. יהוה מה רבו צרי רבים קמים עלי. רבים מאד, גדולים בתורה, גדולים בעשר, גדולים בחכמה. חמל על זבוב נמאס כמוני, על פגום כמוני, שאין לו שום דמיון לכנות ולהדמות בו

תפלה לתורה סה

פגמו וחלישותו ורפיון ידו ובלבול עכירת דעתו וצרות לבבו ונגעי נפשו ומכאוביו הקשים והמרים מאד מאד בגשמיות וברוחניות. וכמו שהזכרת אותנו לסתם ולסגר עינינו מחיזו דהאי עלמא לגמרי, כן מרדנו ופגמנו בזה מהפך אל הפך, כי כל ימינו פנו בשמותים והבלים דהאי עלמא שפלה. יומם לא ננוח לילה לא נשקט מלחשב בכל עת עניני העולם הזה ותאוותיו והבליו, עד אשר הרגלו מחשבותינו לחשב בכל עת רק בעניני הפרנסה וההצטרפות המרבה ובעניני תאוות והבלי עולם הזה, קנאה ותאוה וכבוד ותולדותיהן, עד אשר עקר התכלית האמתית השלכנו אחרי גונו. וההרגל גבר כל כך, עד אשר אפלו כשאנו רוצים לחשב על סופנו ולהסתכל על התכלית האמתית, קשה וכבד עלינו מאד, ואי אפשר לצמצם ולכוון דעתנו אל התכלית אפלו שעה אחת. ואפלו בשעת העסק בתורה ותפלה ועבודה, גם אז מחשבותינו משוטטות לכל צד אל החוץ, והם טרודים ומבלבלים אז במחשבות זרות וערפוב הדעת הרבה מאד. אוי ואבוי, היכן אנחנו בעולם, אן חכמתנו, אן שכלנו, אן דעתנו, מה נחשב על יהוה, ועל מה אתינן להאי עלמא שפלה. היתכן שבאנו חלילה לזה העולם בשביל דברים פאלה, בשביל מחשבות פאלה חלילה, הלא לא באנו לזה העולם כי אם לשפר הבחירה ולהפך דעתנו ועינינו ולבנו מזה העולם לגמרי, ולהסתכל רק על התכלית האמתית ולהתדבק בקך, כמו שכתוב, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם. וכתוב, את יהוה אלהיך תירא אותו תעבוד ובו תדבק ובשמו תשבע. וכתוב, אחרי יהוה אלהיכם תלכו ואותו תיראו ואת מצותיו תשמורו ובקולו תשמעו ואותו תעבדו ובו תדבקו. וכתוב העדתי בכם היום את השמים ואת הארץ החיים והמות נתתי לפניך הברכה והקללה ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך. לאהבה את יהוה אלהיך לשמע בקולו ולדבקה בו כי הוא חייד וארך ימיד. ועתה עתה, איך נהפכנו, היעזב מצור שדי, מים קרים נוזלים, להצב להם בארות נשברים אשר לא יכילו המים. היתכן להפסיק חס ושלום המחשבה מחי החיים ומתורתו הקדושה, מקור החיים האמתיים והנצחיים, לחשב בדברים פאלה שאנו רגילים בהם כל אחד בפי שטותו ומעותו וכסילותו. אהה יהוה, אהה אדוננו מלכנו, מה נעשה ליום פקודה, מה נעשה לעולם הנצחי, מה נעשה ליום שכלו שבת ומנוחה, אשר אי אפשר להכנס ולהכלל שם כי אם מי שמקשט עצמו בעולם הזה ומפשיט דעתו לגמרי לגמרי מחיזו דהאי עלמא ומדבק את עצמו רק בהתכלית האמתית והנצחי. ומה נעשה, וחטאינו עשו לנו מה שעשו עד אשר טבעתי בין מצולה ואין מעמד באתי במעמקי מים ושבילת שטפתני. אבי אבי אבי, אדוני אדוני, מלכי ואלהי אליך אתפלל, אליך אשתטח, אליך אתנפל ואתחנן, עשה למענך לבה, עשה מה שתוכל ברחמיך הרבים והחזירנו בתשובה שלמה לפניך באמת, זכני מעתה עזרני מעתה הושיעני מעתה והיה עמי תמיד. ועזרני וזכני לסגר ולהעצים ולסתם עיני ולבבי ודעתי ומחשבותי מחיזו דהאי עלמא שפלה לגמרי, ולא אסתכל על הבלי עולם הזה ותאוותיו

תפלה לתורה סה

שצה

וטרדותיו כלל, כי כל העולם הזה אינו עולה כהרף עין, כי הכל הבל ורעות רוח, ומה יתרון לאדם, מכל עמלו ומכל תאוותיו והבליו:

טוב ומטיב לכל, טוב ומטיב תמיד, טוב ומטיב לרעים ולטובים, טוב ומטיב באמת, המיכה ברצונך עם רחוק מטוב כמוני, אשר מרדתי בטובך בידים, במזיד ובשונוג באנס וברצון אלפים ורבבות פעמים, אשר התחלת להטיב עמי הרבה טוב האמת והנצח, ואנכי דחיתי טובך האמתי כמה וכמה פעמים, עד כי חדל לספר כי אין מספר. אנא האל הטוב אשר טובך אינו נפסק לעולם, זכני מעתה לטובך האמתי, שבעני מטובך הנצח. עזרני וזכני לכל באחד באמת, בתכלית הכליות, בתכלית הבטול בראוי, ברצוא ושוב, ברצונך הטוב. עד שאזכה לדעת שכלו טוב ואין שום רע בעולם כלל, וכל הצרות והיסורים הפאין בעולם כלם הם טובות גדולות, עד שאזכה לבטל כל הצרות והיסורים שבעולם על ידי זה. ונזכה לקבל היסורים המכרחים לבוא באהבה ובשמחה גדולה, ולבטל כל היסורים על ידי הבטול אל התכלית הטוב באמת, עד אשר נזכה לקבל ולהמשיך מימי התורה על ידי השמחה מהרשימו של הבטול שתאיר אל המחין. ונזכה לשאב מים בששון ממעיני הישועה. ועל ידי השגת התורה נזכה לקרר היסורים ולכבות צמאון הנפש גם בעת שגשוב מהבטול אל הדעת. ולא יהיה שום כח להיסורים להתגבר עלינו חס ושלום אחר כך, אחר שגשוב מהבטול, רק נזכה לבטלם אז על ידי השגת התורה שתזכנו לקבל ולהשיג על ידי השמחה מאור זריחת הרשימו הקדושה שגשאר מההסתכלות והבטול אל התכלית שהוא כלו טוב כלו אחד, שתאיר הרשימו אל כלי המחין השגת סתרי אורייתא, ויקים בנו מקרא שכתוב, אשרי הגבר אשר תיפרנו יח ומתורתך תלמדנו:

ובכן תרחם עלינו ותושיענו שגזכה לתפלה בשלמות, ונזכה לעשות אחד מכל התפלה, ותהיה כל תפלותינו ותחנותינו ובקשותינו כלולים יחד בתכלית האחדות, באופן שיהיה לנו כח לסדר לפניך בכל יום תמיד שירות ותשבחות ותפלות ותחנונות ובקשות הרבה בתכלית השלמות ברצונך הטוב. אנא הטוב והמטיב, הרוצה בתפלת עמו ישראל, אתה יודע את עצם יקר יפי הדרת קדשת דבורי התפלה הקדושה, שאנו זוכים להתפלל ולהתחנן לפניך. אתה יודע את הוד פאר יקרת קדשת כל אות ואות מדבורי התפלה, כי מי יהדר מי יפאר גדל פאר הלקוטים והקבוצים שאנו מלקטים ומקבצים שושנים ופרחים וצמחים נפלאים ונוראים מפארים ומהדרים, סגלות יקרות וחמודות גדולות, בשדות הקדושות העליונות, על ידי כל אות ועל ידי כל דבור ודבור, ומכל שכן על ידי כל ברכה וברכה של התפלה הקדושה. ואם היינו זוכים להשגת אונינו לשמע מה שאנו מוציאים בפינו מרגליות יקרות ואבנים טובות ויקרות כאלו, להבין ולהשכיל את יקר תפארת גדלת הוד יפי הדבור הקדוש והנורא של התפלה הקדושה, את עצם יקרת קדשת כל דבור ודבור, לא היינו יכולים להשלים לדבר אפלו ברכה אחת, ואפלו דבור אחד. כי היינו נקשרים ונכרכים ומהדקים

תפלה לתורה סה

באות הראשונה של הדבור, כי איך אפשר לילך מן אות הראשונה של הדבור, לגדל עצם יקר יפיה וזיוה והדרה, הדרא דלא אפשר למפרט בשפותא, ולגדל עצם תקף התקשרות הדבור עם הנפש, עד אשר אין הדבור מניח את הנפש לילך מאתו להלן יותר:

רבוננו של עולם, מלא טוב וחסד, מלא רחמים רבים אתה הודעתנו ברחמיך הרבים, שגם מי שזוכה לבחינה זאת לשמע הוד יפי הדבור, עד אשר אין הדבור מניח אותו לילך להלן יותר, גם זה אינו טוב, ואין זה שלמות התפלה. כי צריכין דיקא להתפלל כל הברכות וההודאות ולהשלים כל סדר התפלה בשלמות, וגם לומר עוד אחר כך הרבה תחנונות ובקשות ומזמורי תהלים ושאר תפלות הרבה. על-כן עקר שלמות התפלה הוא כשזוכין לכלל התפלה באחד, שהוא התכלית, שהוא כלו טוב כלו אחד. ואתה יהוה ידעת שפלותנו ופחתותנו, כמה אנו רחוקים מכל וכל משני הבחינות האלה, כי אנו רחוקים מתפלה מאד מאד בתכלית הרחוק, בכמה הרחקות בלי שעור, ולבנו אטום מאד, עד אשר אין אנו זוכים להטות אזננו ולשמע מה שאנו מדברים בפנינו בשעת התפלה, ובפי ובשפתי אני מתפלל ולפי רחוק מהדבורים הקדושים, ואיני מתגבר להשמיע לאזני מה שאני מוציא בפי. ואם לפעמים אתה עוזר לי, עד שאני מתחיל להטות אזני ולשמע מרחוק איזה אות דבור של התפלה הקדושה, עדין אני רחוק מהתכלית האמתית, מתכלית האחדות. ועל-כן על פי רב אני נשאר ברוך מאד אחר איזה דבור שאני מתחיל לשומעו, ואיני יכול לפרוד ממנו ולילך להלן לדבר יותר, ואתה יודע שגם זה אינו שלמות, כי אני צריך לדבר הרבה, להתפלל כל סדר התפלה ולהוסיף עוד תחנונות ובקשות הרבה, כי צרכי המה מרבים מאד:

ובכן באתי לפניך מלא רחמים, רבוננו כל המעשים אדון כל הנשמות, שתמלא רחמים על נשמות ישראל, ובפרט על נשמת הענייה והדלה על-ידי מעשי הרעים, אשר הרביתי לפשע נגדך, חטאתי עויתי ופשעתי והרע בעיניך עשיתי. עד אשר זה ימים ושנים הרבה אשר נשמת הולכת נעה ונדדה, ונתרחקה ונתגרשה מן השדה הקדושה ששם גדלים כל הנשמות הקדושות, ויצאה בגולה ואין לה מכיר, והיא הולכת ומטרפת ואין לה מנוח לכף רגלה. כל רודפיה השיגוה בין המצרים. ומה אעשה ועונותי גרמו כל אלה ויותר מזה, לולא רחמיך וחסדיך אז אבדתי בעניי חליקה. ועתה איך יוכל עבד אדוני זה לדבר עם אדוני זה, מאחר שאני רחוק מנשמת כל כף, ואיך יוכל גלם סרוח מבלבל ומטרף לדבר דברי אלהים חיים. על-כן אין לי שום תקוה לשוב ולהתחנן, כי אם על-ידי בעל השדה האמתית. ועל זה באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, להפיל תחינותי לפניך מלא רחמים, בלב נשבר ונדבה, בלב קרוע ומרתח, בלב חרד ונאנח, בלעגי שפה ובלשון עלגים. צופה ומביט ומיחל ומחכה לרחמיך ותחינותיך האמתיות, יושב ודומם לתשועת יהוה כהרף עין, כי אין לי פה לדבר ולא

מצח להרים ראש, כי קלקלתי ושחתתי בנדים כל טובותיך ועצותיך הקדושות, אשר השפעת עלי בכל עת, ועתה מה יש לי עוד צדקה ולזעק אל המלך:

רחמן מלא רחמים, רחם על נפשי ורוחי ונשמת, כי אתה לבד יודע עצם הרחמנות שעליהם זה ימים ושנים הרבה. יהמו מעיך ורחמיך על נשמת הפגומה מאד ועל כל הנשמות הערמות דאזלין ערטלאין בעונותי הרבים. אוי אוי אוי, מה אומר מה אדבר, אוי אוי אוי, מתי אזכה לתקן פגמים גדולים גבוהים ועצומים כאלה, אשר פגמתי וקלקלתי במקום שפגמתי. חמל ורחם על נשמותינו ועל כל עמך בית ישראל, על כל נשמות ורוחות ונפשות החיים והמתים, ותן לנו בעל שדה אמת שיוכל לעסק בתקון נפשנו ורוחנו ונשמותינו, שיהיה לו כח לתקן כל הנשמות של החיים והמתים, להכניס כל הנשמות מחוץ לפנים לתוך השדה הקדושה, ולעסק בכל תקוניהם וצרכיהם, לזרעם ולנוטעם ולהשקותם ולגדלם ולהצמיחם ולהרבות פירותיהם, ולתן הרחקה בראוי בין כל האילנות והעשבים שלא יכחישו אחד את חברו חס ושלום, ויקים מהרה מקרא שכתוב, ישם מדבר לאנש מים וארץ ציה למוצאי מים. ויושב שם רעבים ויכוננו עיר מושב. ויזרעו שדות ויטעו כרמים ויעשו פרי תבואה. ויברכם וירבו מאד ובהמתם לא ימעיש:

ותרחם ברחמיך הרבים על הצדיקי אמת העוסקים בתקון השדה הקדושה הנקראים בעלי השדה, ועל כל יוצאי חלציהם ועל כל התלויים בהם, ותשמרם ותצילם מכל אויביהם ומכל שונאיהם ומכל רודפיהם. כי אתה יודע גדל ההתנרות שמתגרין בהם, וגדל השנאה והקנאה והיסורים והרדיפות שבאים עליהם על ידי זה. חוס וחמל עליהם ועלינו ואמר לצרותיהם די, ושמרם והצילם, החים וקיימם וחזקם ואמצם וברכם, באפן שיוכלו לעסק בתקוננו ובתקון כל השדה בלה. רחם מלא רחמים, על נשמות עשוקות כאלו, על נשמות רחוקות מתקון זה כמה וכמה מאות שנים, וכמה גלגולים עברו עליהם וכמה יסורין וצרות והרפתקאות עברו עליהם בכל גלגול וגלגול. חמל על נשמות עיפות ונרדפות, ובפרט על נשמות הערמות דאזלין ערטלאין, שאינם יכולים להתלבש בשום גוף, אשר אתה ידעת עצם הרחמנות שעליהם. חמל על דמעתם וצעקתם, חמל על אנחתם ונגיחתם ואנקתם, חמל על צערם המר, חמל על טלמולם הקשה והכבד מאד אשר כשל כח הסבל. חמל עליהם למען שמך למען רחמיך הרבים לבד, כי אין לנו כח ודעת להתפלל עליהם ועלינו, עשה למענך ולא למעננו ואל תזכר להם ולנו עונותינו. מהר יקדמונו רחמיך כי דלוננו מאד. עורנו כי עליך נשעננו. וזכנו לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת עד שיאירו עיני בעל השדה, ותהיה השדה נקראת שדה צופים ולא תהיה נקראת חס ושלום שדה בוכים. שתעזר ותושיע ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, שיהיה כח להבעל השדה להיות צופה ומביט ומסתכל על כל אחד ואחד מישראל הרחוק מן התכלית להביאו אל התכלית האמתית, שיוכה כל אחד לסתם עיניו ודעתו מחיוו דהאי עלמא לגמרי, עד שיהיה

תפלה לתורה סה

נכלל תמיד בתכלית הבטול ברצוא ושוב בתוך התכלית האמתית שהוא בלוי אחד בלוי טוב, באפן שיזכה כל אחד ואחד מישראל לכלל תפלתו באחד. עזרנו טוב לכל, שזנכה לבטל כל נשמיותנו, עד שזנכה לבטל עצמנו לנמרי לכלל באחדותך באמת שהוא בלוי טוב תמיד, עד שתהיה תפלתנו בתכלית השלמות כלולה יחד מתחלתה ועד סופה בתכלית האחדות, ולא נשפח שום אות ודבור של התפלה לעולם. ואפלו כשנעמד בסוף התפלה, נזכר עדין את אות ודבור הראשון של התפלה, ולא נלך ולא נעבר ולא נפסק לעולם מאות ודבור הראשון של התפלה, אפלו כשנבוא לסוף התפלה, ולא נעשה שום פרוד והבדל והרחקה בין דבורי התפלה הקדושה, רק כל התפלה בלה תהיה כלולה ומחברת ומקשרת יחד מראשה לסופה ומסופה לראשה בתכלית האחדות, בתכלית השלמות, כי בלוי אחד בלוי טוב. ועל ידי זה נזכה לסדר ולומר לפניך בכל יום ויום שירות ותשבחות ותפלות ותחנונות ובקשות וודוים ופיוסים הרבה בפה מלא, בכונה גדולה, בתכלית כונת הלב באמת ברצונך הטוב. וכלם יהיו כלולים יחד בשמך המיוחד בתכלית האחדות, עד אשר תשמע שועתנו ותאזין תפלותינו ותקשיב תחנותינו ותמלא כל משאלותינו לטובה ברחמים, שזנכה חיש קל מהרה לשוב בתשובה שלמה לפניך ולהיות ברצונך הטוב באמת. ותשים חלקנו עם הצדיקים והבשרים היושבים לפניך בגן עדן, ותשעשע עם נפשנו לעולמי עד ולנצח נצחים, ונזכה ונחיה ונראה ונירש טובה וברכה לשני ימות המשיח ולחיי העולם הבא. ותעזרנו ותושיענו שזנכה להיות בשמחה תמיד, ותרחם עלינו ברחמיה וחנינותיה, ותזכנו בחסדיך העצומים שזנכה לעמד ולראות את המחול שתעשה לצדיקים לעתיד לבא, וכל אחד יהיה מראה באצבעו ואומר, זה יהנה קוינו לו. כמו שכתוב, ואמר ביום ההוא הנה אלהינו זה קוינו לו ויושיענו זה יהנה קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו. אשרי המחכה לזה, אשרי תבחר ותקרב שזנכה להציץ מן התרכים שמחת המחול הזה:

מלא רחמים, הפין להטיב לכל בריותיך. רחם עלינו כל עוד נפשנו בנו, וחיינו וזכנו ועזרנו והושיענו בישועתך האמתית, כמו שאתה יודע את כל הישועות שאנו צריכין, באפן שזנכה להגיע לכל מה שבקשנו מלפניך חיש קל מהרה, ולא נעול בכסופא קמך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. שמחו ביהוה וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב. ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים יהוה מלך. ויקים מקרא שכתוב, והיה יהוה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהוה אחד ושמו אחד. ובתורתך כתוב לאמר, שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד:

תורה סו – ויהי נא פי שנים ברוחך אלי

של פי שנים במדרגה יותר עליונה וגדולה, ועל-כן צריך להשתדל להקביל פני רבו בכל פעם, כי אולי עכשו הוא עת של איזה בחינת הסתלקות, וכשירגיל עצמו בזה יוכל לזכות לבחינת פי שנים ברוחו של רבו:

ה. כל המצוות והעברות, עקרן על-ידי שמוציאין מבח אל הפעל, כי עקר שלמות המצוה הוא רק פשוטה לעשותה בפעל, וכשמוציאה לפעל הוא בחינת בריאת העולם ממש. והרי הוא מקום עולם מלא, וכן להפך בעברה חס ושלום, בתחלה העברה בכח שחושב לעשותה חס ושלום, ואחר-כך פשמוציאה לפעל ועושה אותה, אז הוא רשע גמור וחשוב כמת, והרי הוא מאבד עצמו ומאבד עולם מלא חס ושלום, כי כל העולם לא נברא רק על-ידי בחינה זאת שיצאה הבריאה מבח אל הפעל על ידו יתברך, ועל-כן בכל עברה חס ושלום פוגמין בכלליות העולמות ובכלליות השמות הקדושים, רחמנא לצלן רחמנא לשון. ואין תקנה כי אם בתשובה, כי על-ידי תשובה על-ידי שמתחרטים על העברה ועוזבים אותה, על-ידי-זה נתתקן כל הנ"ל, וחוזר ומוציא תקון כל העולמות מבח אל הפעל:

ה. להוציא מבח אל הפעל הוא על-ידי שלמות הדבור, כי כל עשייה שעושה האדם צריכה לבוא בתחלה בתוך הדבור, כי כל הדברים צריכין לבוא לבחינת מחשבה דבור ומעשה, וכל המחשבות שיש להאדם, כלם מכרחים

א. דבר גדול מאד להיות אצל הסתלקות הצדיק, אפלו מי שאינו תלמידו, כי נתגלה אז הארה גדולה מאד. והוא מוכה גדולה לכל מי שנמצא שם. וזוכין על-ידי-זה לאריכות ימים. אך להתלמידים העומדים אז מגיע להם הארה גדולה ביותר. ויכולין לזכות אז לקבל פי שנים ברוחו של רבו, ובכלכך פשהם מקשרים בו היטב בענפים באילן, עד שהם מרגישים בעצמם כל העליות והירידות שיש לרבהם אפלו בשעה שאינם אצלו. ואז יוכל להיות שהתלמיד יתפלל בכונה ויוציא מבח אל הפעל עבדות וצדקות יותר מרבו, ובאמת הכל בכחו של רבו:

ב. התלמידים הם משרש אחד עם רבהם הצדיק, והם תלויים בו בענפים באילן, שהאילן יונק חיותו משרשו, והענפים יונקים החיות דרך האילן. ויש בזה כמה בחינות. כי יש תלמידים שהם בבחינת ענפים, ויש שהם בבחינת עלים, וכן שאר הבחינות, ועל-כן יכולין לקבל פי שנים בעת ההסתלקות כנ"ל (עין עינים):

ג. יש כמה בחינות הסתלקות, כי יש גם בחינת הסתלקות השם, שמסלק שמו ופרסומו, שהוא גם בן בחינת הסתלקות הנפש, כי השם הוא הנפש, בחינת: "נפש תיה הוא שמו" (בראשית ב, יט), ויש בזה בחינת מסירת נפש ממש (עין לקוין סימן ר"ט), ויש גם הסתלקות מדרגא לדרגא. וכפי הבחינה של ההסתלקות, בן יכולין התלמידים העומדים אז אצל הצדיק לקבל גם איזה בחינה מבחינת פי שנים, ובשעת ההסתלקות לגמרי, אז הקבלה

ויקראו כלם בשם ה', ועל-ידי-זה יהיה הדבור בשלמות:

ו. אבל צריכין להמשיך בחינת עלמא דאיתי גם בעולם הזה, דהינו שיהיה מפלה לרשעים גם בעולם הזה, וזה נעשה על-ידי אמת כנ"ל. כי עקר מפלת הרשעים לעולם הבא יהיה על-ידי האמת שיתגלה אז (עין פנים). ועל-כן בשזוכה האדם להתפלל באמת בשביל השם יתברך לבר, בלי שום פניה בשביל בני אדם, על-ידי-זה זוכין להמשיך הבחינה של עולם הבא בעולם הזה, דהינו שיהיה מפלת הרשעים גם בעולם הזה, עד שיכרחו כלם לשוב אל ה'. ועל-ידי-זה ממשיכין שלמות הדבור דקדשה גם בעולם הזה, ועל-ידי-זה זוכין להוציא מכת אל הפעל כל הדברים שבקדשה שחושק לעשות:

ה. מי שהוא נצרך לבריות בשביל פרנסה, או אפלו יש לו פרנסה משלו, אבל יש לו תאוה של כבוד וחשיבות שהוא גם בן בכלל נצרך לבריות, כי הוא נצרך לכבוד וחשיבות שלהם, אז יוכל לפל בשקר גדול בתפלתו, הינו לעשות תנועות בשקר בשביל בני אדם, מאחר שהוא נצרך להם בשביל פרנסה או כבוד וכיוצא. ואפלו מי שהוא כשר קצת ואינו צבוע ושקרן גמור, אף-על-פי-כן בשא הוא נצרך לבריות באיזה בחינה כנ"ל, קשה לו מאד שתהיה תפלתו באמת גמור לאמתו, כי אף שמתביש בעצמו להתפלל בשקר גמור ממש, ורוצה להתפלל באמת, אבל האמת הוא הרבה מאד, דהינו שהוא מטעה את עצמו

לבוא בתוך הדבור בשעת המחשבה, ואף-על-פי שאין האדם מרגיש זאת, אף-על-פי-כן הוא בדקות גדול, כמו שכתוב בזהר הקדוש, ועל-ידי הדבור נגמר המעשה ויוצא מכת אל הפעל, ועל-כן צריכין להשלים את הדבור כדי להוציא מכת אל הפעל. (עין לקמן אות ה):

ו. שלמות הדבור נעשה על-ידי בחינת עלמא דאיתי, כי עכשו הדבור חסר ואינו בשלמות, מאחר שאין כל העולם קוראין להשם יתברך עם הדבור, אבל לעתיד יקראו כלם להשם יתברך עם הדבור, כמו שכתוב: "כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה'" (צפניה ג, ט), 'שפה ברורה' דיקא, כי מאחר שהכל יקראו להשם יתברך עם הדבור, על-כן אז יהיה להדבור שלמות. וכל זה יהיה לעתיד על-ידי גדל התגלות האמת שיהיה אז. שעל-ידי-זה יראו הכל גדלת ותפארת הצדיקים והכשרים, וכן להפך מפלת הרשעים, כי עקר גדלת הצדיקים והכשרים הנלוים אליהם יתגלה רק לעתיד לבוא, ביום הדין הגדול והגורא, כי אז יראו הכל גדלתם ותפארתם, "מה רב טובך הצפון להם". וכן להפוך יראו הכל אז מפלת הרשעים, כי אז יהיה יומא דדינא רבא שיהיה האדם נדון על כל מעשה, על כל פרט ופרט, ולא יותרו לו על שום דבר קטן, כי אין שכחה לפניו יתברך, והכל יהיה נזכר לו אז. ואז יראו החלוק שבין צדיק לרשע, ובין מי שזכה להתקרב ולהתחבר לצדיקי אמת, ובין מי שחלק עליהם. ועל-ידי גדל התגלות האמת הזה, ישובו כלם להשם יתברך

הדבר שבקדשה מבח אל הפעל. וזה בחינת: "נקודות הכסף" (שיר השירים א' יא) שעל-ידי הכסופין והחשק נעשין נקודות לאותיות הדבור להוציא בשלמות כנ"ל, ויזכה להוציא לפעל את הדבר שבקדשה:

י. כל המניעות שיש לאדם, כלם הם רק בשביל החשק, כדי שיהיה לו חשק יותר להדבר שבקדשה. כי בן דרך האדם שכל מה שמונעים אותו יותר מאיזה דבר הוא חושק ביותר לעשותו, ועל-כך בן כשאיש הישראלי צריך לעשות דבר הצריך לו ליהדותו, ובפרט כשצריך לעשות דבר שכל יהדותו תלוי בו, הינו לנסע לצדיק האמת, או נותנין לו מלמעלה חשק, והחשק שנותנין לו הוא על-ידי המניעה שמונינים לו, כי על-ידי המניעה מתגבר החשק כנ"ל, על-כן ידע האדם שאין שום מניעה בעולם שלא יוכל לשברה אם ירצה, כי המניעה הוא רק בשביל החשק, וכשיהיה לו חשק ורצון חזק וכסופין גדולים פראוי לזה העסק דקדשה שצריך לעשות, בודאי יזכה לגמרו ולהוציא מבח אל הפעל, כי המניעות הם רק בשביל התגברות החשק, כדי שעל-ידי-זה דיקא יזכה לגמרו כנ"ל:

יא. ודע שכל מה שהנחשק גדול ביותר, מומונים לו מניעות גדולות ביותר, כדי שיתגבר החשק ביותר, כי החשק הוא כפי המניעה. ועל-כן ראוי לאדם להבין כשיש לו מניעות גדולות מאד מאד להתקרב להצדיק, ועומדים ומשתפחים לפניו מאד מאד מכל הצדדים למנעו, מזה

ועושה איזה תנועה או איזה המהאת כפ וכו' בשביל איזה פניה של פרנסה או כבוד וכיוצא, ונוגב דעת עצמו וממציא לעצמו סבובים במחשבתו שהוא צריך באמת לעשות אותה התנועה בתפלתו, ומכסה השקר באמת. אבל בוחן לבות יודע שאין זה אמת, כי האמת הוא רק אחד, להתפלל בשביל השם יתברך לבדו בלי שום פניה אחרת. ועל-כן מי שהוא נצרך לבריות באיזה בחינה שהוא כנ"ל, קשה לו מאד להתפלל ברבים, כי ברבים נופלים עליו פניות גדולות ושקרים המכסים באמת כנ"ל. על-כן צריך האדם לזהר בשעת תפלתו ועבודתו, שעל כל פנים או לא יהיה בכלל נצרך לבריות, רק ישים שברו ובטחוננו על ה' אלהיו באמת, ולא יחשב בשעת התפלה בשום בן אדם ושום בריה כלל, ואז יוכל לעמד בין אלפים אנשים ולהתפלל באמת בשביל השם יתברך לבדו, וזה: "אהללה ה' בחיי" (תהלים קמו, ב), הינו כשאני חי חיים שלי ואיני נצרך לבריות, כי הנצרך לבריות חיו אינם חיים, הינו שאינם חיים משלו כי הוא חי מאחרים, אבל כשאני נצרך לבריות ואני חי חיים שלי אז אוכל להללו ולהתפלל לפניו באמת:

ט. על-ידי החשק והכסופין שחושקים להוציא מבח אל הפעל המצוה או שאר דבר שבקדשה שחושק וכוסף לעשות, על-ידי-זה ממשיד נקודות אל אותיות הדבור, שיוכל להוציא הדבור בשלמות ממצר הגרון, שיקרא ויצעק להשם יתברך הרבה עם הדבור, עד שיוציא

הוא חפץ ותאב ומתגעגע מאד לעשות המצוה בעצמה, ולא לצאת עם הכאלו. כי באמת ראוי לאיש הישראלי שיגמר חפצו ורצונו בכל דבר שבקדשה, ולהוציאו מכח אל הפעל בשלמות, ומי שיש לו חשק בזה, בודאי יזכה לגמר ולהוציאו מכח, אל הפעל וישבר ויבטל כל המניעות והאנסים, כי בלם לא באו רק בשביל החשק בנ"ל, וכשיהיה לו חשק חזק כפי מעלות הנחשק בנ"ל, בודאי יזכה לגמר כל מה שירצה לעשות בעולם איזה דבר שבקדשה שיהיה:

יג. פעם מזיק לפרנסה (עו' לקמן סימן ס"ח), ועל ידי זה הוא רחוק מאמת, כי כשפרנסתו דחוקה נעשה בכלל נצרך לפריות, שעל ידי זה אינו יכול להתפלל באמת בנ"ל, ועל ידי זה אינו יכול לגמר ולהוציא מכח אל הפעל כל המצוות וכל הדברים שבקדשה שצריך לעשות:

יד. כשמתגבר ומשבר הכעס, על ידי זה נעשה ונמשך בחינת רוחו של משיח, ונחשב כאלו על ידו נתהווה ונברא כל העולם ומלואו, ואז זוכה לפרנסה ולהתפלל באמת לה' לבדו בלי פניות בשביל בני אדם חס ושלום, וזוכה להוציא מכח אל הפעל כל המצוות וכל הדברים שבקדשה שצריך לעשות:

טו. שפת הוא בחינת אמת, ועל ידי זה נמשך מפלת הרשעים ונתגלה גדלת הצדיקים והכשרים ועל ידי זה נשלם הדבור דקדשה, ועל ידי זה התפלה בשלמות:

בעצמו ידע ויבין עצם מעלת הנחשק, שמתחמת זה המניעות גדולות כלי כף, כי על כל הדברים שבקדשה יש מניעות רבות, ובפרט בשרוצה לנסע לצדיקים אמתיים שבוה תלוי הכל, אז בודאי מתגברים המניעות ביותר, אבל יש בחינת נקדת האמת בין הצדיקים, שבשרוצים להתקרב אליהם שבוה תלוי הכל, אז מתפשטים ומשתטחים המניעות מאד מאד מכל הצדדים, ומזה בעצמו יוכל להבין מעלת הנחשק בנ"ל. ועל כן צריך להתגבר שיהיה לו רצון וחשק חזק מאד כפי מעלת הנחשק הזה, ועל ידי זה יזכה לשבר המניעות ולהגיע אליו. כי זה כלל שאין שום מניעה בעולם שלא יוכל האדם לשברה, רק צריך שיהיה החשק והרצון חזק מאד כפי מעלת הנחשק בנ"ל:

יז. גם אין ראוי להאדם לפטר עצמו ולמצא לעצמו תרוץ לומר, מאחר שהוא חפץ וחושק לעשות הדבר שבקדשה, רק שיש לו מניעות ואנס, על כן יהיה נחשב לו כאלו עשאה כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: 'חשב לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה, מעלה עליו הכתוב כאלו עשאה' (ברכות ט). כי כל זה נאמר רק למי שרוצה לצאת בזה, אז יוצא בזה כי מה לו לעשות, כי הלא יש לו אנס, אבל מי שאינו רוצה לצאת בזה רק שהוא רוצה המצוה או הדבר שבקדשה בעצמו, אם בן מה מועיל לו מה שמקלין לו שנחשב כאלו עשאה, כי הוא אינו מקרר דעתו עם הכאלו, כי

תפלה לתורה סו

תג

תפלה לתורה סו

(ס) אל אלהי הרוחות, שליט בעליונים ובתחתונים, אשר בידו נפשות החיים והמתים, אשר בידו נפש כל חי ורוח כל בשר איש. רחם עלי ברחמיך הרבים, ותן לי רוח טובה, רוח נכון, רוח חיים ודקדושה. זכני להמשיך עלי רוח חיים אמתיים ודקדושה מהצדיקים אמתיים, אשר הם חיינו וארץ ימינו. זכני ברחמיך הגדולים, להתקרב אליהם ולעמוד לפניהם לשרתם ולשמשם ולעשות כל צרכיהם. ואהיה מקשר בהם באמת בהתקשרות גדול בתכלית השלמות, כמו ענפים באילן, עד שאזכה להרגיש בעצמי כל העליות והירידות שיש להם בכל עת. ונזכה בעת שיגיע זמנם להסתלק מן העולם לארץ ימים ושנים לעמוד אצלם בעת יציאת נשמתם הקדושה למעלה למעלה, באפן שזוכה לקבל פי שנים, ויהי נא פי שנים ברוחם אלינו:

רבנו של עולם, הקשיתי לשאול. אבל אתה טוב ומטיב, וגלית אזנינו על ידי צדיקיך האמתיים להתפלל על זה. על-כן מצא עבדך את לבו להתפלל לפניך על כל אלה, כי כבר הבטחתנו בכמה הבטחות שבוראי תגמור רצונך והפצצך עמנו להביאנו לתכלית השלמות ולקרבו אלך באמת כאשר נאה לך, לא כמעשינו ולא כמפעלינו. על-כן כל עוד נפשנו ורוחנו בקרבנו, נשתטח ונתחנן לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אלהי כל הצדיקים עננו, ועזרנו וזכנו להתחיל ולגמר ולהוציא מכת אל הפעל כל מה שאנו צריכים לעבודת יהוה באמת, עד שזוכה להיות ברצונך הטוב באמת כל ימינו לעולם:

ובכן תרחם עלי ותזכני לאמת בתכלית השלמות, ותשפיע לי כל פרנסתי מידך הרחבה והמלאה. ותשמרני ותצילני שלא אהיה נצרך לבריות בשום דבר שבעולם, שלא אצטרך לפרנסתם. ולא יהיה לי שום תאוה לשום כבוד והתפארות והתנשאות וחשיבות והתמנות כלל. רק כל בטחוני ושברי ותקותי יהיה בך לבד, בך אבטח ואשען תמיד כי לא תעזבני לעולם. ותתן לי כל צרכי פרנסתי וכל מחסורי ברוח קדם שאצטרך להם מתחת ידך הקדושה, ואל תצריכני לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלואתם. ותרחם על עני ואביון כמוני, הרחוק מפרנסה כמוני, ותעזרני מהרה חושה לסלק ולשלם כל ההלואות והחובות שאני חייב עד הנה. אבי רחום צדיק, רועה ישראל, נותן לחם לכל בשר כי לעולם חסדו. פתח ידך לעני ואביון ודל כמוני, ותמלא לי כל מחסורי בגשמיות וברוחניות. ותעזרני מהרה לסלק כל החובות שאני חייב מכבר, כי השתרגו עלו על צוארי הכשילו כחי, ואיני יודע מה לעשות, ותצילני מעתה מחובות והלואות. רחם עלי למען שמך ומלא משאלותי לזוכה ברחמים, ותן לי פרנסתי מאתך ברוח ולא בצמצום, בהתר ולא באסור, בנחת ולא בצער, באפן שאזכה לעשות רצונך באמת. ואזכה שתהיה כל עבודתי ותפילתי באמת לאמתו, בלי שום שקרים ופניות כלל, ולא אכזב בשום קול ותנועה בתפילתי בשביל שום בן אדם

תפלה לתורה סו

חס ושלום, ולא אחפה את השקר באמת ולא אטעה את עצמי חס ושלום, רק אזכה להתפלל כל תפילתי באמת לאמתו לשמך לברכרצונך הטוב באמת:

רבנו של עולם, יהוה אלהים אמת, החפץ באמת וקרוב לקוראיו באמת, קומה בעזרתי, ותן לי כח וגבורה וחכמה ובינה ושכל ועצה, באפן שאזכה לשבר ולבטל ולסלק מעלי כל המחשבות זרות וכל השקרים וכל הפניות, הבאים על המח בשעת התפלה לבלבל את תפילתי חס ושלום. כי אתה יודע את עצם רבוי המניעות בלי שעור המונעים ומעכבים את תפילתי, ובפרט כשאני עומד ומתפלל בין העולם בתוך בני אדם הרבה שאז נופלים עלי פניות ושקרים הרבה בלי שעור, ואיני יודע מה לעשות ומה לפעל, כי רצוני וכוספי חזק מאד להתפלל באמת לאמתו בלתי ליהוה לבדו. ומה אעשה ועונותי גרמו שבאים עלי פניות ובלבולים גדולים ורבים מאד. ומבלבלים את תפילתי מאד מאד בכמה וכמה מחשבות זרות ובלבולים שונים אשר עצמו מספר. ובעל פרחי עולים על דעתי כמה וכמה פניות נסות ודקות גלויות ונסתרות בכמה וכמה בחינות ובכמה אפנים שונים אשר אי אפשר לפורטם. ובכל יום ובכל תפלה ותפלה מתחדשים ומתגברים פניות ובלבולים ומחשבות זרות אחרות, ואפלו כשאני מתפלל לבדי באים על דעתי פניות גדולות, ומכל שכן כשאני עומד ומתפלל בין אנשים רבים ובפרט בעיר אחרת ובמקום אחר, שאז מתגברים הפניות והבלבולים ביותר מאד מאד, עד אשר איני יכול לדבר אפלו דבור אחד בתפלה פראוי באמת לאמתו. חוס וחמל ורחם עלי ועזרני וזכני לאמת גמור, שלא אהיה בכלל נצרך לבריות כלל בשום אפן ובחינה בעולם, שלא יהיה לי שום רצון ותאוה לא לכבוד בני אדם ולא לשבחם והתפארותם ולא לממונם ולא לשום דבר בעולם כלל. ולא אשים במחוני חס ושלום בשום בן אדם כלל, רק אדע ואאמין בהאמת לאמתו כי ממך הכל, והעשר והכבוד מלפניך ואתה מושל בכל. כל הפשר חציר וכל חסדו בציץ השדה. ומה יעשה לי אדם. ואזכה לקים באמת מקרא שכתוב, אל תבטחו בנדיבים בבן אדם שאין לו תשועה. תצא רוחו ישוב לאדמתו ביום ההוא אבדו עשתונותיו. אשרי שאל יעקב בעזרו שברו על יהוה אלהיו. ונאמר, ברוך הנובר אשר יבטח ביהוה והיה מבוטח. בטחו ביהוה עדי עד כי ביה יהוה צור עולמים. ויבטחו בך יודעי שמך כי לא עזבת דורשיך יהוה:

עזרני והושיעני לבל אטעה את עצמי ולא אחפה את השקר באמת חס ושלום, שלא יהיה שום כח להפעל דבר והקלפות לסבב מסבות בדעתי, במזמותיהם ובנכליהם ובדרכי העקמימות שלהם, להתגולל ולהתנפל על דעתי לעשות איזה תנועה והמחאת כף וכיצא בזה, או להוציא שום קול ודבור בשביל איזה פניה חס ושלום, ולהטעות את עצמי חס ושלום, כאלו באמת אני צריך לזה. חלילה לי מעשות כדבר הזה, יהוה היה עוזר לי, וחדל ומנע אותי מכל מיני פניות ושקרים, הן מפניות של שקר גמור בשביל התפארות בני אדם ממש או בשביל ממונם חס ושלום, והן מפניות שקרים

תַּפְּלָה לְתוֹרַה סו

תה

הַמְצַפִּים בְּאֵמֶת. לֹא אִשִּׁית לְנֶגֶד עֵינֵי דָבָר בְּלִיעַל עֲשֵׂה סִטִּים שְׁנֵאתִי לֹא יִדְבַק בִּי. לִבְבַּ עֲקֵשׁ יִסוּר מִמֶּנִּי רַע לֹא אֲדַע. לֹא יֵשֵׁב בְּקֶרֶב בֵּיתִי עוֹשֵׂה רַמְיָה דוֹבֵר שְׁקָרִים לֹא יִכּוֹן לְנֶגֶד עֵינֵי. רַק אִזְכָּה שְׂכָל כּוֹנְנִי וּתְנוּעוֹתַי בַּתְּפִלָּתִי יִהְיֶה רַק לְשִׁמּוֹךְ הַגְּדוֹל לְבַד בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ כִּרְצוֹנָךְ הַטּוֹב, עַד שְׁאִזְכָּה לְאֵמֶת שְׁאֵתָה חֲפִץ בּוֹ. וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְהִמְשִׁיךְ הָאָרֶה מֵעֲלֵמָא דְאֵתִי לְעוֹלָם הַזֶּה, שְׂיִתְנַלְּהָ הָאֵמֶת בְּזֶה הָעוֹלָם, כְּמוֹ שְׂיִתְנַלְּהָ לְעֵתִיד לְבֹא בְיוֹם הַדִּין הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא אֲשֶׁר אֵתָה עֵתִיד לְדוֹן בּוֹ אֶת עוֹלָמָךְ. קָטַן וְגִדּוֹל שָׁם הוּא, כִּי תִבּוֹא בְּמִשְׁפָּט עִם כָּל בָּשָׂר, וְאֵתָה עֵתִיד לְקַח דִּין וְחֶשְׁבוֹן מֵאֵתְנֵנוּ, וְלְדוֹן אוֹתְנֵנוּ עַל כָּל דְּבָר וּדְבָר, עַל כָּל פֶּרֶט וּפְרָט, עַל כָּל דְּבָר גְּדוֹל וְקָטָן, כִּי אֵין אֵתָה וְתִרְן כָּלָל, וְאֵז לֹא תִתֵּר שׁוּם דְּבָר קָטָן, כִּי הָאֱלֹהִים יִבֹּא בְּמִשְׁפָּט עַל כָּל נַעֲלָם אִם טוֹב וְאִם רַע. וְהַכֹּל יִהְיֶה נִזְכָּר לְהָאָדָם אֵז. כִּי אֵתָה זוֹכֵר כָּל מַעֲשֵׂי עוֹלָם וּפּוֹקֵד כָּל יְצוּרֵי קֶדֶם, לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל תַּעֲלוּמוֹת וְהַמוֹן נִסְתָּרוֹת שְׁמִבְרָאשִׁית, אֵין שְׂכָחָה לְפָנֵי כִסֵּא כְבוֹדְךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ, אֵתָה זוֹכֵר אֶת כָּל הַמַּפְעֵל וְגַם כָּל הַיְצוּר לֹא נִכְחַד מִמֶּךָ הַכֹּל גְּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, צוֹפֵה וּמְבִיט עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת, כִּי תִבֵּא חֹק זְכוּרִין לְהַפְקֵד כָּל רוּחַ וְנַפֶּשׁ, לְהַזְכִּיר מַעֲשֵׂים רַבִּים וְהַמוֹן בְּרִיּוֹת לְאֵין תְּכִלִּית, מִרְאשִׁית כּוֹזֵאת הוֹדְעֵת וּמְלַפְנִים אוֹתָהּ גְּלִית, מִי לֹא יִהְיֶה נִפְקֵד אֵז בְּיוֹם הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא הַהוּא, כִּי גְדוֹל יוֹם יְהוָה וְנּוֹרָא מְאֹד מֵאֵין כְּמַהוּ וּמִי יִכִּילְנוּ, כִּי זָכַר כָּל הַיְצוּר יִהְיֶה נִזְכָּר לְפָנֶיךָ אֵז, מַעֲשֵׂה אִישׁ וְתַחֲבוּלוֹתָיו וְיִצְרֵי מַעֲלֵלֵי אִישׁ, אֲשֶׁרֵי אִישׁ שְׂלֵא יִשְׂכַחְךָ וּבֶן אָדָם יִתְאֲמִין בְּךָ, כִּי דוֹרְשִׁיךָ לְעוֹלָם לֹא יִכְשְׁלוּ וְלֹא יִכְלְמוּ לְנִצַּח כָּל הַחוֹסִים בְּךָ, כִּי זָכַר כָּל הַמַּעֲשִׂים לְפָנֶיךָ בָּא וְאֵתָה דוֹרֵשׁ מַעֲשֵׂה כָּלָם. וְאֵז יִרְאוּ הַכֹּל אֶת גְּדֻלַּת הַצַּדִּיקִים וְהַכְּשָׁרִים הָאֵמֶתִים וְכָל הַנְּלוּים עֲלֵיהֶם, אֶת הוֹדָם וְזִיוָם וְתִפְאָרְתָם וְאֶת יְקָר תִּפְאָרְתָּ גְּדֻלַּתָם. אֲשֶׁרֵיהֶם אֲשֶׁרֵי חֲלָקָם, מַה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צִפְנָתָ לָהֶם, עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ יַעֲשֵׂה לְמַחֲבָה לוֹ. כִּי עָקֵר גְּדֻלַּת מַעֲלַת תִּפְאָרְתָּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַצַּדִּיקִים וְהַכְּשָׁרִים בְּאֵמֶת, יִרְאוּ אֵז בְּיוֹמָא דְדִינָא רַבָּא, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב, וְשִׁבְתֶּם וּרְאִיתֶם בֵּין צַדִּיק לְרָשָׁע בֵּין עוֹבֵד אֱלֹהִים לְאֲשֶׁר לֹא עֲבָדוּ. וְאֵז יִתְנַלְּהָ עֵצֶם הָאֵמֶת בְּעוֹלָם, וְתִשְׁלַם לְכָל אֶחָד כְּמִשְׁפָּטוֹ עַל-יְדֵי מִדַּת הָאֵמֶת שְׂאֵינָה יְכוּלָה לְסַבֵּל אֶת הַרְשָׁעִים וְאֶת הַשׁוֹנְאִים וְהַרְוֹדִים אֶת עַמְךָ יִשְׂרָאֵל יִרְאִיךָ וְתִמְיַמְךָ, וְאֵז יִשׁוּבוּ עַל-יְדֵי-זֶה כָּל בָּאֵי עוֹלָם אֲלֶיךָ וְלַעֲבוּדְתְּךָ, וְכָל בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בְּשִׁמְךָ, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב, כִּי אֵז אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שְׂפָה בְּרוּרָה לְקִרְא כָּלָם בְּשֵׁם יְהוָה לְעַבְדוֹ שְׂכָם אֶחָד:

זַכְנוּ מְלֵא רַחֲמִים גַּם עֵתָה לְמַדַּת הָאֵמֶת בְּשִׁלְמוֹת, וְנִזְכָּה לְאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ כִּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב, וְיִתְנַלְּהָ הָאֵמֶת בְּעוֹלָם הַזֶּה, עַד שְׂיִהְיֶה מִפְּלָה לְהַרְשָׁעִים גַּם בְּעוֹלָם הַזֶּה, כְּמוֹ שְׂיִהְיֶה לְעֵתִיד לְבֹא עַל-יְדֵי הַתְּנַלּוֹת הָאֵמֶת, עַד אֲשֶׁר יִשׁוּבוּ כָּלָם לַעֲבוּדְתְּךָ, וְיִקְרְאוּ כָּלָם בְּשִׁמְךָ בְּאֵמֶת, וְיִהְיֶה נִשְׁלַם הַדְּבוּר הַקְּדוֹשׁ בְּתַכְלִית הַשְּׁלָמוֹת, וְנִזְכָּה לְהִמְשִׁיךְ שְׁלָמוֹת הַדְּבוּר מֵעֲלֵמָא דְאֵתִי לְעוֹלָם הַזֶּה:

וּבְכֵן תִּזְכְּנוּ וְתַעֲזְרוּנוּ שְׁנִזְכָּה לַעֲשׂוֹת נְקֻדּוֹת קְדוֹשׁוֹת לְהַדְּבוּר הַקְּדוֹשׁ, וְנִזְכָּה לְהוֹצִיא

הדבור ממצר הנרון, עד שנוזכה על-ידי קדשת הדבור השלם להוציא מבח אל הפעל כל העבודות וכל הדברים שבקדשה שאנו צריכים לעשות. כי אתה ידעת עצם רבוי המניעות שיש לנו מכל הדברים שבקדשה שאנו צריכים לעשות, ואין שום דבר שבקדשה שלא יהיה לנו מניעות רבות עליו, ובפרט בשאנו צריכים לעשות דבר גדול שכל יהדותנו תלוי בו, שהוא להתקרב באמת להצדיקים אמתים, ומכל שכן בשרוצים להתקרב לנקדת האמת שבין הצדיקים, שאז מתגברים ומתרבים המניעות והעכובים עלינו מאד מאד בלי שעור וערה, ומשתטחים ומפסיקים בפנינו מאד, ואין רוצים להניח אותנו להתקרב לנקדת האמת. אבל כבר הודעתנו כי באמת אין שום מניעה בעולם כלל וכל המניעות הם רק בשביל החשק, כדי שיתגבר החשק והכסופין והגעגועים יותר לעשות רצונה. וכל מה שהמניעות מתגברין יותר, צריכין להתגבר שיהיה החשק גדול ביותר ויותר, כדי שעל-ידי התגברות החשק ישברו כל המניעות, ויזכו להשיג הנחשק הקדוש. ועל זה באתי לבקש ממך יהוה אלהי, החפץ בטובתנו, קומה בעזרתנו וזכנו לחשק דקדשה, שנוזכה להתגעגע ולהשתוקק ולחשק ולכסף לך ולעבודתך הקדושה בחשק נמרץ וכסופין גדולים באמת. והיה החשק והכסופין הולכים ומתגברים ומתחזקים בכל יום ובכל עת ובכל שעה. עד שיתגבר החשק כפי תקף המניעות שאנו צריכים לשברם, עד שיתגבר החשק על המניעות, ויתבטלו כל המניעות מפני החשק החזק והכסופין הגדולים. ועל-ידי זה נוזכה לעשות נקודות קדושות להאותיות להשלים הדבור הקדוש, עד שנוזכה להוציא מבח אל הפעל כל הדברים שבקדשה שאנו צריכים לעשות בזה העולם כפי רצונה הטוב והקדוש. ותעזרנו ותזכנו לחשק וכסופין גדולים וחזקים כל כך, עד שלא נרצה לפטר עצמנו עם טענת האנס והמניעה שיש לנו, ולא נקרר את דעתנו במה שנחשב כאלו עשינו, מאחר שהיינו חפצים לעשות רק שיש לנו אנס:

אנא יהוה, עזרנו וזכנו שלא נפטר עצמנו בזה, כי אין אנו רוצים לצאת עם טענת האנס שנחשב על-ידי זה כאלו עשינו, כי אין אנו חפצים לפטר עצמנו בשום מניעה ואנס, רק זכנו ועזרנו שיהיה לנו חשק וכסופין חזקים כאלו, שנוזכה על ידם תמיד להוציא מבח אל הפעל כל הדברים שבקדשה, ובכל פעם שנוזכה להתעורר לעשות איזה דבר גדול וקטן שבקדשה, תהיה עמנו ותעזרנו ותזכנו לחשק וכסופין חזקים וחדשים בכל פעם ולא נרפה את החשק והכסופין והגעגועים כלל, רק נוזכה להתחזק ולהתאמץ בכל עת להתגעגע ולכסף ולחשק ולהשתוקק בתשוקה נפלאה ובחשק נמרץ בכלות הנפש. וכפי תקף המניעה והאנס, כן יתגבר החשק והכסופין יותר, עד שנוזכה לשבר כל המניעות והעכובים מכל הדברים שבקדשה שבעולם, עד שנוזכה להוציא מבח אל הפעל ממש כל חפצינו בעסקי שמים, ובכל מעשה אשר נרצה להחל בעבודת יהוה, בכל לבבנו נעשה ונצליח, עד שנוזכה לעשות בפעל ממש כל מה שהוא רצונה הטוב באמת:

וְעִזְרוּנוּ וְזַכְּנוּ וְחַנּוּנוּ שְׁנוּזְכָה לְהַמְתִּיק וּלְשַׁבֵּךְ חַרוֹן אַפָּךְ מֵעֲלֵינוּ וּמַעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית
 יִשְׂרָאֵל. וְתַעֲזְרוּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ וּחֶסֶדֶיךָ הַרְבִּים, שְׁנוּזְכָה לְשַׁבֵּךְ מִהַרְהָ מִדַּת הַכַּעַס מֵאֲתָנוּ,
 וְאֵל יַחַד אַפְּנוּ עַל שׁוֹם דְּבָר שְׁבַעֲוֹלָם, רַק נְזֻכָה לְשַׁבֵּךְ וּלְבַטֵּל וּלְהַמְתִּיק כָּל מִיַּי חַרוֹן
 אַף מֵעֲלֵינוּ וּמַעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְאֵל יַעֲשֵׂן אַפָּךְ בָּנוּ, רַק נְזֻכָה לְבַרֵּר וּלְהַמְתִּיק וּלְזַכֵּךְ
 הַעֲשֵׂן שֶׁל הַחַרוֹן אַף, עַד שִׁיְהִיָּה נַעֲשֶׂה מִמֶּנּוּ רוּחַ נִיחָא, רוּחַ אוֹרִי, רוּחַ דְּקַדְשָׁה. וְעַל־
 יְדִי־זָה יְהִיָּה נְמֻשָּׁךְ רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ עֲלֵינוּ, וְתִבֵּיא לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ, וַיִּמְהַר וַיַּחֲיֵשׁ
 לְנַאֲלָנוּ גְּאֻלַּת עוֹלָם. וְעַל־יְדִי־זָה יְהִיָּה נְמֻשָּׁךְ עֲלֵינוּ חַיּוֹת גְּדוֹל דְּקַדְשָׁה, רוּחַ חַיִּים
 דְּלַעֲלֵא וְרוּחַ חַיִּים דְּלַתְתָּא. וְתַפְתַּח אֶת יָדְךָ וְתַשְׁבִּיעֵנוּ בְּרִצּוֹנְךָ, וְתַחֲיִינוּ בְּרַחֲמֶיךָ,
 וְתַתֵּן לָנוּ פְּרִנְסוֹתֵנוּ בְּרוּחַ, קִדְּם שְׁנַצְטְרָךְ לְהַם, כִּי עֵינֵינוּ אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּ, לְךָ לְבַד עֵינֵינוּ
 תְּלוּיוֹת, חוּם וְחַנּוּנוּ וְרַחֵם עֲלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ, וַיִּקְּם בָּנוּ מִקְּרָא שְׁכֵתוּב,
 פּוֹתַח אֶת יָדְךָ וּמְשַׁבִּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן. וְשִׁמְרֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מִכָּל מִיַּי
 פְּגָמִים וְעֵבְרוֹת שְׁבַעֲוֹלָם. וְנְזֻכָה לְהַסְתַּכַּל בְּשִׁלְשָׁה דְּבָרִים וְלֹא נִבְא לְיְדֵי עֲבָרָה, שְׁהַם,
 מֵאִין בָּאנוּ מִטְּפָה סְרוּחָה, וְלֹאִן אָנוּ הוֹלְכִים לְמָקוֹם עֶפְרָרָה וְתוֹלְעָה, וְלִפְנֵי מִי אָנוּ
 עַתִּידִין לַתֵּן דִּין וְחֻשְׁבוֹן לְפָנֵי מַלְךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְתַהֲיִהּ בְּעִזְרוֹנוּ
 שְׁנוּזְכָה מִהַרְהָ לְהַתְּחַרֵּט וּלְשׁוּב בְּאַמְתַּ עַל כָּל הָעֵבְרוֹת וְהַפְּגָמִים שֶׁעֲבַרְנוּ עַד הַנָּה
 בְּשׁוּגָנָא וּבְמִזִּיד בָּאִנְס וּבְרִצּוֹן, בְּמַחְשְׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשָׂה, בְּכַח וּבְפַעַל. עַל הַכָּל תִּמְחַל
 וְתַכַּפֵּר וְתַסְלַח לָנוּ חַנּוּן הַמְּרַבָּה לְסַלַּח, לְמַעַן שִׁמְךָ יְהוָה וְסַלַּחְתָּ לְעוֹנֵינוּ כִּי רַב הוּא.
 וְתַהֲיִהּ עִמָּנוּ מַעֲתָה וְתַעֲזְרוּנוּ שְׁנוּזְכָה לְסוּר מִרַע, לְבָלִי לְעֵבֵר עוֹד עַל דְּבָרֶיךָ וְעַל רִצּוֹנְךָ
 אֲפִלוּ תְנוּעָה קְלָה, וְתַעֲזְרוּנוּ לְקוּם כָּל מְצוֹתֶיךָ בְּאַהֲבָה, וּלְהוֹצִיא מִכַּח אֵל הַפַּעַל כָּל
 הַדְּבָרִים שֶׁבְּקַדְשָׁה שְׁהַם רִצּוֹנְךָ בְּאַמְתַּ. וְעַל־יְדִי־זָה נְזֻכָה לְהַמְשִׁיךְ שְׁפַע וְחַיּוֹת הַדָּשׁ
 בְּכָל עַת מְלַמְעֵלָה לְמִטָּה מִן הַכַּח אֵל הַפַּעַל. וַיִּתְחַדְּשׁוּ וַיִּתְקַיְּמוּ כָּל הַעוֹלָמוֹת עַל
 יְדֵינוּ, עַל־יְדֵי הַחַיּוֹת הַחֲדָשׁ שְׁנוּזְכָה לְהַמְשִׁיךְ בְּכָל עַת מְשִׁנֵּי הַיּוֹדִין שֶׁל שְׁנֵי שְׁמוֹתֶיךָ
 הַקְּדוּשִׁים שְׁהַם שֵׁם הַעֲצָם וְשֵׁם הַכְּנוּי (כְּוָה יֵאֱהוּדְנָה). וְנְזֻכָה לְהַמְשִׁיךְ פִּי שְׁנַיִם בְּרוּחָם
 שֶׁל הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּים עֲלֵינוּ. יֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים וְרוּחַ נְכוֹן חֲדָשׁ בְּקַרְבִּי. אֵל
 תִּשְׁלִיכֵנִי מִלְּפָנֶיךָ וְרוּחַ קְדְשְׁךָ אֵל תִּקַּח מִמֶּנִּי. הַשִּׁיבָה לִי שְׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ וְרוּחַ נְדִיבָה
 תִּסְמְכֵנִי. כִּי אֲתָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. רוּחְךָ טוֹבָה תַּנְחֵנִי בְּאַרְצִי מִישׁוּר:

אָבִינוּ אָב הַרְחֵמֵנוּ, עֲשֵׂה לְמַעַן אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, אֲשֶׁר הִתְחִילוּ לְגַלוּת
 אֱלֹהוּתְךָ בְּעוֹלָם. וַיִּגְעוּ וּמְרָחוּ כָּל יְמֵיהֶם לְהַשִּׁיב רַבִּים מֵעוֹן וּלְקַרֵּב כָּל הָעוֹלָם לְעִבּוֹדְתְךָ,
 אֲשֶׁר בְּזֻכוֹתֶם בְּחַרְתָּ בְּזִרְעֵם אַחֲרֵיהֶם מִכָּל הָעַמִּים וְרוּמְמָתָנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת, וְנָתַתָּ לָנוּ
 תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה עַל־יְדֵי מוֹשֶׁה נְבִיאְךָ נְאֻמָּן בִּיתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַנָּם וּלְמַעַן כָּל הַצְּדִיקִים
 הַגְּדוֹלִים הָאֲמִתִּיִּים שֶׁהָיוּ אַחֲרֵיהֶם, אֲשֶׁר כָּלָם יִגְעוּ וּמְרָחוּ כָּל יְמֵיהֶם וְשָׂמוּ כָּל מְגִמַּת
 פְּנִיָּה לְהַשִּׁיב אֵלֶיךָ אֶת בְּנֵיךָ שְׁנַתְּרַחְקוּ מִמְּךָ בְּעוֹנוֹתֵיהֶם לְהַשִּׁיבֵם אֵלֶיךָ וּלְקַרְבֵּם
 לְעִבּוֹדְתְךָ בְּאַמְתַּ, כַּאֲשֶׁר אֲתָה יְדַעְתָּ אֶת לְבָבְךָ בְּאַמְתַּ וַיִּגִּיעְתָּם וּמְרָחָם וְעַנִּים וְצָרְתָּם
 וְעַמְלָם שֶׁסָּבְלוּ כָּל יְמֵיהֶם בְּשִׁבְלֵנוּ:

תורה סז – ויבן ה' אלהים את הצלע

אנא יהוה, זוכר חסדי אבות, עשה למענם ומלא חפצם ורצונם, ועזרם והושיעם שיזכו לגמר עמנו ולהוציא מבח אל הפעל, כל אשר התחילו ורצו וחשקו לעשות עמנו. לא למעננו כי אם למענה ולמענם עשה מה שתעשה ברחמיך וחסדיך העצומים, באפן שנוכח להגיע מהרה לכל מה שבקשנו מלפניך. ומלפניך מלכנו ריקם אל תשיבנו חננו ועננו ושמע קול תפלתנו, כי אתה שומע תפלת כל פה עמך ישראל ברחמים, ברוך אתה שומע תפלה:

תורה סז – ויבן ה' אלהים את הצלע

הוא אצל העכו"ם והרשעים והעזי פנים, ועל-כן כשישראל צריכין לפעל איזה תקיפות לצורך קיום דתנו הקדושה, צריכים אנחנו לקבל הכח מהם, אבל כשמשברין תאות אכילה או מעלין הכבוד דקדשה, ואז אין שום פקידה ושורה והתמנות וכבוד להעזי-פנים, ואז הוא בחינת נשיאות פנים, שהוא בטול הדינים:

ה. על-ידי צדקה ממשיכין חסדים ובטול הדינים, ומתקנים פנים הכבוד שגורם הסתרת פנים כנ"ל, ומעלין הכבוד והמלכות מהסטרא אחרא, ומתקנים פנים תאות אכילה, וחוזר הכבוד אל המביני מדע שהם מנהיגי אמת:

ה. על-כן נותנין צדקה אצל: ואתה מושל בכל, כדי להעלות הכבוד והממשלה מהסטרא אחרא אל הקדשה כנ"ל:

ו. כשחוזר הכבוד להמביני מדע דהינו למנהיגים אמתיים, אז בתחלת ממשלתם נעשה מחלקת:

ז. על-ידי הפרוד שיש בין השונאים של המביני מדע הנ"ל, על-ידי-זה יש להם קיום ביותר. אבל כשהשונאים

א. כשפא איזה כבוד חדש לאדם צריך להתירא מאד, כי לפעמים בא לו הכבוד בשביל הסתלקות נפשו חס ושלום, על-כן צריך לזהר לקבל את הכבוד בקדשה גדולה לשמו יתברך לבד, ולכלי להשתמש עם הכבוד לצרכו ולהנאת עצמו כלל, כדי שלא יזיק לו הכבוד חס ושלום, שלא יקח את נפשו, כי הנפש היא יקרה מאד, וצריכין לזהר בה ולשמרה מאד, וצריכין להתפלל הרבה להשם יתברך שלא יזיק לו הכבוד, שלא תסתלק נפשו על-ידי-זה חס ושלום, כי הכבוד הוא שרש כל הנפשות, וכשהנפש מסתלקת היא מסתלקת לתוך הכבוד שהוא שרשה:

ב. אך על-פי רב בא הכבוד לטובה, כי כשפא נפש חדשה לאדם היא באה מלבשת בכבוד, על-כן בשזוכה לקבל הכבוד פראוי, יכול לקבל נפש חדשה על-ידי הכבוד שהגיע לו:

ג. על-ידי תאות אכילה נפגם הכבוד ופוגם בכבודו יתברך, ואז הוא בחינת הסתרת פנים, והדינים מתנגדים חס ושלום, ואז נופל הכבוד להעזי פנים שבודור שהם נוטלין כל הכבוד, וכל המנהיגות והמלוכה והממשלה והכבוד

תַּפְלָה לְתוֹרַה סו

טז

בְּבַחֲיַנַת מִימֵי הַדַּעַת לְהַחֲיוֹת נַפְשׁוֹ
הָעֵיפָה, דְּהִינּוּ שְׁמַתְקָנִים הַפְּנִים שֶׁל
הַמְתַּפְּלָלִים בְּלֹא לֵב, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נַפְשׁוֹ
עֵיפָה:

יא. עַל־יְדֵי צַדִּיקֵי אָמֶת נִמְשָׁכִין בְּחִינַת
מִים קָרִים מִימֵי הַדַּעַת, וּמְחִיִּים נַפְשׁוֹ
הָעֵיפָה. וְאִזּוֹ זוֹכָה לְהַתַּפְּלֵל בְּכָל לְבוֹ
בְּכוּנָה גְדוּלָה עַד שֶׁכָּל עֲצָמוֹתָיו שׁוֹמְעִין
הֵיטֵב כָּל דְּבוּרֵי הַתַּפְּלָה, וְאִזּוֹ תַּפְּלָתוֹ
בְּבַחֲיַנַת: "כָּל עֲצָמוֹתַי תֹּאמְרֶנָּה" וְכוּ'
(תְּהִלִּים לֵה, ט), שְׁמַתַּפְּלֵל עִם כָּל כַּחוֹ וּמַחוֹ
שִׁבְעֵעֲצָמוֹתָיו, שְׁזֶה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַתַּפְּלָה:
יב. זֶהוּ הַחֲלוּק שֶׁבֵּין הַלּוֹמֵד מֵתוֹךְ הַסֵּפֶר
וּבֵּין הַשׁוֹמֵעַ מִפִּי צַדִּיקֵי אָמֶת, כִּי הַלּוֹמֵד
מֵתוֹךְ הַסֵּפֶר אֵינּוּ יוֹדֵעַ הַשְּׂעוֹר שֶׁצָּרִיךְ
לְלַמֵּד לְהַחֲיוֹת נַפְשׁוֹ, אֲבָל בְּשׁוֹמֵעַ מִפִּי
הַצַּדִּיק, אֵינּוּ מִשְׁפִּיעַ לוֹ בְּחִינַת מִים קָרִים
לְפִי הֶרְאוּי לוֹ לְפִי מְדַרְגָּתוֹ:

מֵתַחֲבָרִים יַחַד אֵיזוֹנְקִים מִהֲרָה הַמוֹתְרוֹת
שְׁבַמַּח שְׁמִשְׁם חַיּוֹתֶם, וְנוֹפְלִים מִהֲרָה:

ה. בְּשָׂבָא כְּבוֹד הַדָּשׁ לְאָדָם, וּמְלַבֵּשׁ
בְּתוֹכוֹ נַפֶּשׁ דְּקַדְשָׁה בְּנִ"ל, צָרִיךְ לְחֻזַּק
עֲצָמוֹ בְּמִדַּת הַיִּרְאָה וּבְמִדַּת הָאֱהָבָה,
וְעַל־יְדֵי־זֶה יִזְכֶּה לְהוֹלִיד וּלְגַדֵּל אֶת
הַנַּפֶּשׁ הַחַדְשָׁה הַבְּאָה לוֹ עַל־יְדֵי הַכְּבוֹד
כְּנ"ל (ע"ן פ"ג):

ט. צָרִיךְ לְהַתַּפְּלֵל בְּכָל לְבוֹ עַד שֶׁיִּרְגִישׁ
דְּבוּרֵי הַתַּפְּלָה בְּכָל עֲצָמוֹתָיו, אֲבָל
בְּשַׁמְתַּפְּלֵל בְּלֹא לֵב אִזּוֹ נִתְרַחֶקֶת הַנַּפֶּשׁ
מִשְׂרָשָׁה וְאִזּוֹ נַפְשׁוֹ עֵיפָה וְעֲצָמוֹתָיו
נִבְהָלִים וְאִין לוֹ חַיּוֹת לֹא בְּנַפְשׁוֹ וְלֹא
בְּעֲצָמוֹתָיו, גַּם גּוֹרְמִים חֶסֶם וְשָׁלוֹם, עַל־יְדֵי
שְׁמַתַּפְּלֵל בְּלֹא לֵב הַסְתַּלְקוֹת הַחֲכֻמָּה מִן
הַזְּקָנִים וְהַחֲכָמִים:

י. עַל־יְדֵי שְׁנוֹתֵינוּ כְּבוֹד לְזִקְנֵי שְׂשֻׁכַח
תַּלְמוּדוֹ, עַל־יְדֵי־זֶה מִמְשִׁיכֵין מִים קָרִים

תַּפְּלָה לְתוֹרַה סו

(סו) תִּיקַר נָא נַפְשִׁי בְּעֵינֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, חוּס וְחַמֵּל נָא עַל נַפְשׁוֹת עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים רַבִּים וּבְחַמְלָה גְדוּלָה, חוּס וְרַחֵם וְחַמֵּל עַל נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל הַיִּקְרוֹת
מִפְּנֵי וּמִפְּנִינִים, נַפְשׁוֹת הַחַצִּיבוֹת מֵתַחַת כֶּסֶף כְּבוֹדֶךָ, נַפְשׁוֹת קְדוּשׁוֹת הַכְּלוּלִים
בְּשִׁמְךָ הַנִּקְרָאִים חֵלֶק אֱלוֹהִים מִמַּעַל, נַפְשׁוֹת עֲלִיוֹנוֹת אֲשֶׁר הֵייתָ מִשְׁתַּעֲשַׁע בָּהֶם מִקֶּדֶם,
נַפְשׁוֹת אֲשֶׁר עָלוּ בְּמַחְשָׁבָה תַּחֲלָה, נַפְשׁוֹת שֶׁהֵם לְמַעַלָּה מִכָּל הָעוֹלָמוֹת כְּלֵם, אֲשֶׁר
בָּהֶם נִמְלַכְתָּ וּבְרָאתָ אֶת הָעוֹלָם. יְהִמוּ נָא מַעִיד, יִכְמְרוּ רַחֲמֶיךָ עַל יוֹצְאֵי חֲלָצֶיךָ,
עַל בְּנֵיךָ הַנִּשְׁאָהִבִים וְהַנְּעִימִים, הָעַמְּסִים מִנִּי בְּטֵן הַנְּשָׂאִים מִנִּי רַחֵם, הַנִּקְרָאִים בְּכָל
לְשׁוֹנוֹת שֶׁל חֶבֶד, בְּנִים, אַחִים, רַעִים וְאַהוּבִים. נַפְשׁוֹת הַיִּקְרוֹת אֲשֶׁר לֹא הֵייתָ זֶן
מִחֲבָבְךָ עַד שֶׁקְרָאתָם בְּתִי וְאַחֲוֵיתִי וְאָמַרְתִּי. כִּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה, לֹא זֶן
מִחֲבָבָה עַד שֶׁקְרָאתָ בְּתִי, שֶׁנֶּאֱמַר, שְׁמַעֵי בַת וְרֵאֵי וְהִטִּי אֲזִנְךָ וְשִׁכַחְתִּי עִמָּךָ וּבֵית אֲבִיךָ.
לֹא זֶן מִחֲבָבָה עַד שֶׁקְרָאתָ אַחֲוֵיתִי, שֶׁנֶּאֱמַר, פִּתְחֵי לִי אַחֲוֵיתִי רַעֲיָתִי יוֹנְתִי תַמְתִּי. לֹא
זֶן מִחֲבָבָה עַד שֶׁקְרָאתָ אָמִי, שֶׁנֶּאֱמַר, שְׁמַעֵנִי אֱלֹהֵי עַמִּי וְלֹא אֲמִי אֱלֹהֵי הָאֲזִינוּ. רַחֵם נָא עַל
הוֹד וְיִקְרַת תַּפְּאֶרֶת קְדֻשַׁת נַפְשֵׁינוּ בְּשִׁרְשֵׁינוּ הָעֲלִיוֹן, כִּי אֲשֶׁר אֶתָּה לְבַד יִדְעָתָ מֵהֵיכָן
נִמְשָׁכוֹת נַפְשׁוֹתֵינוּ הַיִּקְרוֹת הָעוֹלוֹת לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת וְעַל כָּל הַקְּדוּשׁוֹת

בלם. ועזרנו וזכנו והושיענו בחנינותיך האמתיות, שנזכה להתגבר בכל עז לשמור את נפשותינו בשמירה גדולה ומעלה בכל עת, להתזיקה אצלנו לארץ ימים ושנים בקדשה ובטהרה גדולה, בזריות ונקיות וטהרה ופרישות וקדשה וענוה ויראת הטא וחסידות. ותעזר לנו ותושיענו שנזכה להתרחק ולברח מן הכבוד באמת בתכלית הרחוק, ולא יעלה על דעתנו שום רצון ותאוה וחמדה לשום כבוד כלל. ותרחם עלינו ותושיענו תמיד, בכל עת שתשלח לנו ברחמיך ובחסדיך הרבים איזה כבוד, שנזכה אז לשמור את עצמנו ואת נפשותינו מאד מאד לבל נהיה נלכדים חס ושלום כלל על ידי הכבוד, ולא נקבל את הכבוד בשבילנו כלל, ולא נשתמש בו לצורך עצמנו כלל, ולא יגיע לנו שום הנאה כלל מהכבוד, רק נזכה להעלות כל הכבוד אליך לבד, ונחזיר כל הכבוד למלך הכבוד, למי שכל הכבוד שולו לבד, ותעזרנו ותשמרנו בשמירה עליונה שלא נפגם בקדשת הכבוד כלל, רק נזכה לקבל את הכבוד בקדשה ובטהרה גדולה לשמך ולעבודתך לבד בלי שום פגם תאוותנו כלל. ותחמל עלינו בכל עת שתשלח לנו כבוד חדש שלא יבא הכבוד בשביל הסתלקות נפש חס ושלום, רק נזכה שיבא הכבוד אלינו לטובה ולא לרעה חס ושלום, שנזכה על ידי הכבוד לקבל בכל עת נפשות חדשות וטהרות גדולה, ויתוסף ויתגדל נפשותינו בכל עת בתוספות אור קדשה וטהרה, ותשלח לנו בכל עת נפשות חדשות קדושות ויקרות לארץ ימים ושנים טובים בתורתך ועבודתך ויראתך:

ובכן תרחם עלינו ותושיענו ותהיה בעזרנו מעתה שנזכה לשבר באמת תאות אכילה ושתיה, ונזכה להסתפק במעט, לאכל מעט בקדשה גדולה ולהסתפק ממנו, ונדקדק על עצמנו מפזית ועד כביצה, לבלי לאכל אפלו משהו יותר מהמכרח לנו בשביל קיום הגוף, ונאכל לבד לקיום גופנו ונמעט תאות טבענו. ונזכה להיות בכלל הצדיקים האוכלים לשבע נפשם דקדשה, כמו שכתוב, צדיק אוכל לשבע נפשו. עד שנזכה שתשא לנו פנים ותחננו, כמו שכתוב, ישא יהוה פניו אליך וישם לך שלום. ונזכה להמשיך הארת פנים אל הכבוד דקדשה, ותציל אותנו ואת כל עמך בית ישראל מעזי פנים ומעזות פנים, ותעלה ותסלק את הכבוד מן העזי פנים שבודור, ולא יהיה להם שום כבוד והתנשאות ופקידות והתמנות ושררה כלל. ותרחם עלינו ועל כל עמך בית ישראל, ותציל אותנו מכל המנהיגים והמפרסמים של שקר הגורמים לנו מה שגורמים, כאשר אתה לבד ידעת, כי בעונותינו הרבים נפל וירד הכבוד דקדשה מאד, דל כבודנו בגוים ושקצונו כטמאת הנדה. ונפל הכבוד בין העכום והרשעים והשקרנים והעזי פנים שבודור, שהם מקבלין לעצמן כל הכבוד וחולקין כבוד לעצמן, ועמך ישראל הכשרים והצדיקים באמת לחרפה ולבויון וללעג וקלס. אנא יהוה. מלא רחמים, מלך הכבוד סלה. חוס וחמל על כבודך הגדול והקדוש, והצל את נפשותינו מהם ומחמונם, ותוציא את הכבוד מביניהם, ותעלה את הכבוד מבין הקלפות, ותרחם על שכונת עזך אשר הורד כבודה וגאונה וירדה ונדלדלה. כי בעונותינו

תפלה לתורה סז

תיא

הרבים הסתרת פניך מִכְבוֹדֵךְ הַגָּדוֹל, וּכְבוֹדֵךְ וּמְלֻכוֹתֵךְ נִתְרַחֵק מֵאַתָּה כְּכִיכּוֹל. וַיֵּרֶד וַיִּפֹּל עַד שֶׁהִגִּיעַ כָּל הַכְּבוֹד לְהַעֲבוֹרִים וְהַרְשָׁעִים וְהָעֲזוּי פָּנִים שְׂבִדוֹר, וַיִּדַּל יִשְׂרָאֵל מְאֹד. וְנִהְפֵךְ כָּל הַכְּבוֹד לְזָרִים, אֲשֶׁר אֵין לָהֶם חֵלֶק בְּשֶׁכֶל וּפְנִים דְּקַדְשָׁה, שֶׁהֵם הָעֲזוּי פָּנִים שְׂבִדוֹר, שֶׁהֵם דּוֹמִין כְּקוֹף בְּפָנֵי אָדָם:

רַחֲמֵן מְלֵא רַחֲמִים, רַחֲמֵן מְלֵא רַחֲמִים, רַחֵם עַל כְּבוֹדֵךְ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ. וְזַכְּנוּ וְעֲזְרוּנוּ שְׁנוּכָה לְהַעֲלוֹת וּלְהַחְזִיר כָּל הַכְּבוֹד אֶל הַקְּדוּשָׁה. וְזַכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְהַרְבוֹת בְּצַדִּיקָה תְּמִיד, לְתַן צִדְקָה הַרְבֵּה לְעַנְיִים הַגּוֹנִים הַרְבֵּה בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לִכְבֹּב בְּאַמַּת וּבְשִׁלְמוֹת גָּדוֹל כְּרִצּוֹנֵךְ הַטּוֹב, בְּאִפֶּן שְׁנוּכָה עַל-יְדֵי הַצִּדְקָה לְהַמְשִׁיךְ אֹרֶחַ הַפָּנִים אֶל הַכְּבוֹד. וְתַבְרַךְ אֹתָנוּ בְּלִנּוּ יַחַד בְּאֹרֶחַ פְּנִיךָ, וְתַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ חֲסִדֶיךָ הַרְבִּים הַכְּלוּלִים בְּשִׂמְךָ הַגָּדוֹל, וְתֹאִיר עֲלֵינוּ כָּל הַחֲסִדִים הַכְּלוּלִים בְּחַמְשָׁה חֲסִדִים כְּנֶגֶד חַמְשָׁה פְּעָמִים צִדְקָה שְׁנוּכָר בְּתוֹרַתֵךְ הַקְּדוּשָׁה, וַיִּקָּים בְּנוּ מִקְרָא שְׂכַתוֹב, אֲנִי בְּצַדִּיק אַחֲזָה פְּנִיךָ אֲשַׁבְּעָה בְּהַקִּיץ תְּמוֹנָתֵךְ. וְנוּכָה לְהַעֲלוֹת אֶת הַכְּבוֹד וְהַמְּלָכוֹת מֵצַדִּיק לְצַדְּקָה. וְתַעֲזְרוּנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ לְהוֹצִיא כָּל הַכְּבוֹד מִן הָעֲזוּי פָּנִים וּלְהַחְזִיר כָּל הַכְּבוֹד אֶל הַמְּבִינֵי מִדַּע דְּקַדְשָׁה. וַיַּחְזֹר לָנוּ כָּל הַגְּדֻלָּה וְהַכְּבוֹד לְצַדִּיקֵי הַדּוֹר וּכְשֵׁרֵי הַדּוֹר הָאֲמִתִּיִּים הַנִּקְרָאִים פְּנֵי הַדּוֹר בְּאַמַּת:

וּבְכֵן תִּרְחַם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וְתִשִּׁים שְׁלוֹם בֵּין כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם. וְתִבְטַל כָּל מִינֵי מַחְלָקֵת מֵעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וְלֹא יִהְיֶה שׁוֹם קְנָאָה וְשִׁנְאָה וּקְנִטוֹר, וְלֹא שׁוֹם מְרִיבָה וּמַחְלָקֵת עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים הַחֲפָצִים וּמִשְׁתוֹקְקִים וּמִתְנַעֲנְעִים לְעַבְדֶּךָ בְּאַמַּת, וּבְפָרֵט עַל הַצַּדִּיקִים וְהַחֲכָמִים הָאֲמִתִּיִּים. כִּי בַעֲזוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים נִתְרַבַּה עִבְשׁוֹ הַמַּחְלָקֵת וְהַקְּטָנוּרִיא בֵּין הַתְּלִמִּידֵי חֲכָמִים, וְלִיּוֹצֵא וּלְבָא אֵין שְׁלוֹם וְכָל הָעוֹלָם מְלֵא מַחְלָקֵת, אֲשֶׁר זֹאת הַמַּחְלָקֵת מְזַקֶּת לָנוּ הַרְבֵּה לְעַבְדוֹתֶיךָ בְּאַמַּת כְּאֲשֶׁר אַתָּה יְדַעְתָּ. וּבְפָרֵט עֲצֵם הַמַּחְלָקֵת שְׂמֵת־גִּבּוֹר בְּכָל עֵת עַל הֶרְחוֹקִים הַבָּאִים לְשׁוֹב אֵלֶיךָ וְלְהִתְקַרֵּב לְשִׂמְךָ הַגָּדוֹל וְלְעַבְדֶּךָ בְּאַמַּת, אֲשֶׁר רַבּוּ הַחוֹלְקִים עֲלֵיהֶם וְעַל הָעוֹסְקִים לְקַרְבָּם, חָנָם עַל לֹא דָבָר:

אֲנִי יְהוָה, מְלֵא רַחֲמִים אֲדוֹן הַשְּׁלוֹם, מְלַךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ, הַצִּילָנוּ מְרִיב וּמַחְלָקֵת, וְזַכְּנוּ לְמַח וְדַעַת וְשֶׁכֶל צַח וְנוֹךְ בְּלֵי פִסְלֵת כְּלָל. וְתַזְכְּנוּ שִׁיְהִיָּה מַחְנוּ שְׂקִיט וְשִׁכְיָה, וְלֹא יִהְיֶה מַחְנוּ מִבְּלָב כְּלָל. וְיִתְבַּטְּלוּ כָּל הַפִּסְלֵת וְהַמּוֹתְרוֹת שְׂבִמְחָה, עַד שְׁנוּכָה שִׁיְתְּבַטְּלוּ וַיִּכְלוּ וַיִּפְּלוּ הָאוֹיְבִים וְהַשׁוֹנְאִים הַיּוֹנְקִים מִן מַחְנוּ, כִּי אֵין בְּנוּ שׁוֹם דַּעַת אֵיךְ לְלַחֵם עִם שׁוֹנְאֵינוּ וְרוֹדְפֵינוּ חָנָם וְאֵיךְ לְהַתְּנַהֵג עִמָּהֶם, כִּי כּוֹנְנָנוּ רְצוּיָה לְשֵׁם שְׁמִים וְאֵנוּ חֲפָצִים לְעַבְדֶּךָ בְּאַמַּת וּלְשׁוֹב אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה מְהֵרָה, וְאֵין אֵנוּ חֲפָצִים שׁוֹם מַחְלָקֵת כְּלָל. מְלֵא רַחֲמִים, חַמַּל עַל עַנְיֵי הַצָּאוֹן, עַל עִם מְמֻשָּׁךְ וּמְמָרֵט, עִם עַנִּי וְאִבְיוֹן, וְרַחֵם וְהוֹשִׁיעַ וְהַצֵּל חַלּוּשֵׁי כַח בְּאֵלֶּה מְרִיב וּמַחְלָקֵת, כִּי אֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשָּׁעַן כִּי אִם עַל אֲבִינוּ שְׂבִשְׂמִים, עֲלֶיךָ לְבַד הַשְּׁלֵכְנוּ אֶת יְהַבְנוּ, עֲלֶיךָ לְבַד אֵנוּ נִשְׁעָנִים, אֵלֶיךָ תְּלוּיּוֹת עֵינֵינוּ עַד שֶׁתְּחַנְּנוּ:

תפלה לתורה סז

ובבן תרחם עלינו אדון מלא רחמים, ותעזור ותושיע לנו עמך בית ישראל, שנוזכה כלנו להוליד ולגדל את הנפשות הקדושות הנמשכות לנו בכל עת על ידי הכבוד הקדשה, שנוזכה להוליד הנפשות בנקל בלי קשוי הולדה כלל, ונוזכה לגדלם בנחת ובשלום בלי שום צער גדול בנים כלל. ותשפיע עלינו ברחמיך הרבים יראה ואהבה ונוזכה ליראה ולאהבה את שמך באמת. ועל ידי זה תמשיך עלינו כח הידים העליונים הקדושים, יד החזקה ויד הגדולה. ועל ידי זה נוזכה להוליד ולגדל את הנפש בנחת ושלום, בלי שום קשוי הולדה ובלי שום צער גדול בנים כלל:

על אלו שיש להם צער ויסורים מגדול בנים, ר"ל

אנא יהוה, רחמן מלא רחמים, אתה יודע את צרותם ומכאובם של עמך ישראל שיש להם צער גדול בנים רחמנא לצלן, אשר כבר הפלאת את מכותם ולקחת מהם מהמד עיניהם ומשא נפשם, בנים ובנות היקרים המסלאים בפז, נפשות יקרות וחביבות, יונקי שדים שלא חטאו, גמולי חלב שלא פשעו, תינוקות של בית רבן אשר הם מקימין את העולם בהבל פיהם שאין בו חטא, רק בעונותינו ובעונות אבותם פגעת בהם:

רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, אתה ידעת את צערם ומכאובם הקשה של הילדים הרבים האלה, וצער ומכאוב של אביהם ואמם וכל קרוביהם וכל המצטערים בצרתם, כי רע ומר, כי נגע עד הנפש, בכה יבכו הרבה בכה, ודמעתם על לחיים. אתה אל ראי הרואה את דמעת העשוקים האלה ומיד עושקיהם כח ואין להם מנחם. חמל על רתיחת דמעתם ואנקתם ואמר לצרותם די. ואל תעשה להם כחטאם ולא כעונותיהם תגמל להם, כי אתה יהוה טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואתה מקים את העולם בחסדיך. וכמה עבום ורשעים גמורים מגדלים את בניהם, כי אתה חפץ בקיום העולם, ואין אתה חפץ בהשחתת העולם. חוס ורחם וחמל על נפשות עמך ישראל ותאמר למלאך הרף ידי, וישוב הרבו אל נדנה. יעוררו רחמיך ותנינותיך באהבה ובחמלה יתרה על עמך ישראל הקדוש ותעזור ותושיע ותגן עליהם שיוזבו כלם לגדל את כל בניהם ובנותיהם בנחת ובשלום ושלום בלי שום צער כלל, לתורה ולחפה ולמעשים טובים לארץ ימים ושנים טובים, ותמשיך עליהם חיים ואריכות ימים ושנים מאתך במקור החיים. (ובפרט על פלוני בן פלוני וכו'). רחם נא קהל עדת ישראל, סלח ומחל עונם, והושיענו אלהי ישענו, שנוזכה כלנו אנהנו וכל עמך בית ישראל, לגדל את כל בנינו ובנותינו בנחת לחיים טובים ארבים ולשלום. ועשה למען אבותינו ולמען כל הצדיקים אמתים שבכל דור ודור ושבדור הזה, ותחמל ותרחם ותושיע ותציל את יתר הפלטה, את הילדים שנולדו כבר ואשר עתידין להולד. ותצילם מחלי המאזלין והפאקין ומכל מיני מחלה וכאב ומחוש שבעולם, ותחזקם ותבריאם ותחיים ותחלימם. ותעזור לאביהם ואמם שיוזבו לגדלם בנחת ולחנכם בעבודתך ויראתך לארץ ימים ושנים טובים, ויוזבו לראות מהם בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצות

תַּפְלָה לְתוֹרַה סו

תיג

לְדוֹרֵי דוֹרוֹת עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת וַיִּתְרַבוּ עִמָּךְ בֵּית־יִשְׂרָאֵל כְּחוֹל הַיָּם אֲשֶׁר לֹא יִמַּד וְלֹא יִסְפָּר מְרֹב. רַחֵם רַחֵם אֲבִי הַרְחֵמֵן, אֲבִי הַחֲמִלָּה, אֲבִי הַחֲנִינָה, אֲבִי הַחֶסֶד. רַחֵם נָא עַל יוֹנָה אֱלֻמֵּת כְּמוֹנוּ הַיּוֹם, כִּי אֵין מִי יַעֲמֵד בְּעַדְנוּ אֶלָּא שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל יַעֲמֵד לָנוּ בְּעַת צָרָה. חוֹסֵה עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְאֵל תִּשְׁפָּךְ חֲרוֹנְךָ עָלֵינוּ, כִּי שְׁמֶךָ נִקְרָא עָלֵינוּ, אֵל תְּנִיחָנוּ וְאֵל תַּעֲזֹבְנוּ וְאֵל תִּשְׁשָׁנוּ. יְהִמוּ נָא מַעֲיָד וְרַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ וְאֵל תִּפְּן אֵל רִשְׁעֵנוּ וְאֵל תִּסְתַּר פְּנֵיךָ מִמֶּנּוּ וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִתַּחֲנַנְתּנוּ, יְהִי נָא חֶסֶדְךָ לְנַחֲמָנוּ, טָרֵם נִקְרָא אֱלֹהֶיךָ עָנְנוּ, טָרֵם נִדְבַר אֵתְּךָ תִּשְׁמַע, רַחֲמָנָא דְעָנִי לְעָנְיִי עֲנִינָא, רַחֲמָנָא דְעָנִי לְתַבִּירִי לְבָא עֲנִינָא, רַחֲמָנָא דְעָנִי לְמַכִּיכִי רוּחָא עֲנִינָא, רַחֲמָנָא עֲנִינָא, רַחֲמָנָא חוּס, רַחֲמָנָא פִּרְק, רַחֲמָנָא שְׂזִיב, רַחֲמָנָא רַחֵם עָלֵינוּ, הַשְׁתָּא בְּעֵגְלָה וּבְזִמְזָן קָרִיב:

חוּס וְחַמֵּל וְרַחֵם עָלֵינוּ וּמְלֵא מִשְׁאָלוֹתֵינוּ לְמוֹצָה בְּרַחֲמִים, וְזַכְּנוּ לְהַרְבוֹת בְּצַדִּיקָה תְּמִיד לְעָנִיִּים הַגּוֹנִים בְּאֵמַת בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, וְנִזְכֶּה לְתַן צַדִּיקָה בְּשַׁעַת הַתַּפְּלָה, בְּעַת שְׂאֵנוּ אוֹמְרִים פָּסוּק, וְאֵתְּךָ מוֹשֵׁל בְּכָל. עַד שְׁנִזְכֶּה לְהַעֲלוֹת הַמְּשָׁלָה וְהַכְּבוֹד וְהַמְּלָכוּת מִן הַקְּלָפָה, לְהַעֲלוֹת וְלְהוֹצִיא וְלְסַלֵּק כָּל הַכְּבוֹד וְהַגְּדָלָה וְהַמְּשָׁלָה מִן הָעֵבוֹם וְהַרְשָׁעִים וְהַעֲזִי פָּנִים שְׂבִדוֹר, וְלְהַחְזִיר כָּל הַכְּבוֹד וְהַמְּלָכוּת אֶל הַקְּדוּשָׁה, וַיִּשׁוּב הַכְּבוֹד אֶל הַמְּבִינֵי מַדְעָה, אֵל הַצַּדִּיקִים וְהַחֲכָמִים הָאֱמֵתִיִּים דְּקַדְשָׁה. וְנִזְכֶּה לְשַׁבֵּר תַּאֲוֹת אֲכִילָה וְלְהַמְשִׁיךְ פָּנִים אֶל הַכְּבוֹד. וְתַצִּילֵנוּ מִרִּיב וּמַחֲלַקַת תְּמִיד. וְתַעֲזֹר לָנוּ שְׂיִבֹאוּ לָנוּ נַפְשׁוֹת רַבּוֹת חַדְשׁוֹת דְּקַדְשָׁה עַל־יַדֵּי הַכְּבוֹד דְּקַדְשָׁה. וְנִזְכֶּה לִירְאָה וְאִהְבָּה בְּשַׁלְמוֹת. וְעַל־יַדֵּי־זֶה נִזְכֶּה לְהוֹלִיד וְלַגְּדֵל אֶת הַנֶּפֶשׁ בְּלִי שׁוּם קִשׁוּי הוֹלְדָה וּבְלִי שׁוּם צַעַר גְּדוֹל בָּנִים כָּלָל. רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֵל הַכְּבוֹד, לֵךְ יְהוּה הַמְּמַלְכָה וְהַמְּתַנַּשֵּׂא לְכָל לְרֵאשׁ. וְהַעֲשֵׂר וְהַכְּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ וְאֵתְּךָ מוֹשֵׁל בְּכָל וּבְיַדְךָ בַּח וּבְבוֹרָה וּבְיַדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק לְכָל. וְזַכְּנוּ לְהַעֲלוֹת כָּל הַכְּבוֹד לְשִׁרְשׁוֹ שְׂבַקְדְשָׁה:

וּבְכֵן תִּרְחַם עַל נַפְשֵׁי הָעֵיפָה מְאֹד, הַיִּנְעָה מְאֹד. וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵי מִים קָרִים לְהַחִיּוֹת וְלְהַשִּׁיב וְלְהַבְרִיא אֶת נַפְשֵׁי הָעֵיפָה וְהַיִּנְעָה מְאֹד מְאֹד. כִּי זֶה יָמִים וְשָׁנִים אֲשֶׁר אָנִי מִתְּפַלֵּל בְּלֹא לֵב, וְאֵינִי זוֹכֵה לְהַכְנִים כָּל כּוֹנֵת לְבִי לְתוֹךְ הַתַּפְּלָה וְלְבִי רַחוּק מִדְּבוּרֵי הַתַּפְּלָה, אֲשֶׁר בְּגַלְל הַדְּבָר הַזֶּה נַפְשֵׁי עֵיפָה מְאֹד:

אָנָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, זַכְּנוּ לְתַקֵּן זֹאת. עֲזָרְנִי לְהַתְּפַלֵּל בְּכוֹנֵת הַלֵּב, שִׁיחִיָּה פִי וְלְבִי שְׂוִין בְּשַׁעַת הַתַּפְּלָה, שְׂאִזְכֶּה לְהַכְנִים כָּל כּוֹנֵת לְבִי וְדַעַתִּי בְּתוֹךְ דְּבוּרֵי הַתַּפְּלָה. וְתִהְיֶה תַּפְּלָתִי בְּכוֹנָה גְּדוֹלָה, וְלֹא יֵצֵא שׁוּם דְּבוּר מִפִּי בְּלִי כּוֹנֵת הַלֵּב, וְלֹא תִתְרַחַק הַנֶּפֶשׁ מִן הַכְּבוֹד כָּלָל לְעוֹלָם:

וְתִזְכְּנוּ לְהַזְהֵר בְּכְבוֹד הַגִּזְוֹן שְׂשִׁכַח תִּלְמוּדוֹ, לְכַבְּדוֹ וּלְהַדְרֹו בְּכָל מִינֵי כְבוֹד, עַד שְׁנִזְכֶּה עַל־יַדֵּי־זֶה לְהַמְשִׁיךְ רַעֲמִים דְּקַדְשָׁה, וְעַל־יַדֵּי־זֶה יִתְבַּקְּעוּ וַיִּשְׁתַּבְּרוּ כָּל הָעֲנָנִים דְּמַכְסִּין עַל עֵינָיו. וְיִתְגַּלֶּה דַעַת הַזְּקֵנִים דְּקַדְשָׁה, וַיֵּצֵאוּ מִים רַבִּים מִיְמֵי הַדַּעַת, וְתִמְלֵא הָאָרֶץ דַּעָה אֵת יְהוּה כְּמִים לַיָּם מְכַסִּים. וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ מִיְמֵי הַדַּעַת מִהַזְּקֵנִים דְּקַדְשָׁה,

ויתחלקו מימי הדעת לכל אחד ואחד לפי בחינתו פראוי לו באמת. ונזכה לקבל ולשאב מימי הדעת מפי הזקנים דקדושה בעצמן, עד שנזכה על ידי זה להמשיך מים קרים על נפשתינו העיפות והיגעות מאד מאד. ונזכה לתקן פנים התפלה, ותעזרנו בכל עת להתפלל תמיד בכונות הלב בשלמות, בכל לבנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו בלי שום פניות ומחשבות זרות כלל, עד שנזכה להרגיש כל דבורי התפלה בכל עצמותינו, כמו שכתוב, כל עצמותי תאמרנה יהוה מי כמוך. וידשנו כל עצמותינו על ידי דבורי התפלה בשלמות בכונת הלב באמת:

חום וחמל ורחם עלי, תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי. חנני יהוה כי אמלל אני רפאני יהוה כי נבחרו עצמי. ונפשי נבחרה מאד ואתה יהוה עד מתי. שובה יהוה חלצה נפשי הושיעני למען חסדך. נפשי ישובב ונחני במעגלי צדק למען שמו. שובי נפשי למנוחיי כי יהוה גמל עליכי. כי חלצת נפשי ממוות את עיני מן דמעה את רגלי מדחי. אתה לך לפני יהוה בארצות החיים. כי לא תעזב נפשי לשאל לא תתן חסדך לראות שחת. אך אלהים יפדה נפשי מיד שאל כי יקחני סלה. צור העולמים אדון כל הבריות אלוה כל הנפשות, זבני להשיב ולהחיות ולהבריא את נפשי העיפה והיגעה מאד, הרחוקה מתפלה בכונה מאד. עזרני והושיעני וזכני להתעורר ולהתחזק ולהתאמץ בכל עז מעתה להתפלל בכונה גדולה בכל נפשי ולבבי באמת. אליך יהוה נפשי אשא. אליך יהוה נפשי אשא. אליך נשאתי את עיני היושבי בשמים. אליך שפחתי את כפי. פרשתי ידי כל היום, נפשי כארץ עיפה לך סלה. שמח נפש עבדך כי אליך יהוה נפשי אשא. שבעני מטובך ושמח נפשי בישועתך וטהר לבי לעבדך באמת. ויקים בי מקרא שכתוב, ונפשי תגיל ביהוה תשיש בישועתו. כל עצמותי תאמרנה יהוה מי כמוך מציל עני מחזק ממנו ועני ואביון מגולו. מה תשתוחחי נפשי ומה תהמי עלי החילי לאלהים כי עוד אודנו ישועות פני ואלהי. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עושה נפלאות לבדו. וברוך שם כבודו לעולם ועל כבודו את כל הארץ אמן ואמן:

תורה סח – חמר אסור בעם

באה ממקום שהמזון בא משם, אך צריך לבלי להתאוות להמזון בעצמו, כמבאר כבר גדל גנות תאות מזון, רק להתאוות ולאהב המקום שהמזון בא ומשתלשל משם כנ"ל:

ב. דע שראוי שכל ישראל יהיה להם מזון, אך יש מדה אחת שמפסדת

א. הנפש באה ממקום עליון שהמזון בא ונשתלשל ונתנהו משם, כי התחלת המקום שנשתלשל משם המזון הוא בחינת קדושה ושפע קדוש, רק אחר כך נתנשם למטה ונתנהו מזון, וזה שנאמר על המזון של שכיר יום: "ואליו הוא נושא את נפשו" (דברים כ"ד טו). ועל כן הנפש תאבה למזון מחמת שהנפש

תורה סט – חֹמֶר אֶסוּר גִּזְלָה

תמו

ג. וְדַע שֶׁאִפְלוּ אִם כָּבֵר הַגִּיעָה לוֹ הַשְּׁפַע וְנִתְהוּהָ מִמֶּנּוּ מִמּוֹן וּכְבֹר יֵשׁ לוֹ הַמִּמּוֹן, עַל כָּל זֶה לְפַעֲמִים הַבַּעַל דְּבַר מְגֵרָה אוֹתוֹ בְּכַעַס גָּדוֹל כָּל כָּף, עַד שֶׁמִּפְסִיד וּמֵאֲבֵד מֵאֲתוֹ אֶפְלוּ הַמִּמּוֹן שֵׁישׁ לוֹ כְּבֹר. ה' יִשְׁמְרֵנוּ וְיִצִּילֵנוּ מִמִּדְּהַּ הַמְּגִנָּה הַזֹּאת אָמֵן בֶּן יֵהי רַצוֹן:

וּמֵאֲבֵדַת מַהֵם הַמִּמּוֹן, וְהַמִּדְּהַּ הַרְעָה הַזֹּאת הִיא מִדַּת הַכַּעַס, שֶׁעַל יְדֵהּ מִפְסִיד וּמֵאֲבֵד הַמִּמּוֹן שֶׁהָיָה רָאוּי שִׁיְהִיָּה לוֹ, וְתַדַּע שֶׁכְּשֶׁהֵיכָר הַרַע מִסִּית אוֹתָךְ לְכַעַס, תַּדַּע שֶׁבְּזֹאת הַשְּׁעָה מִשְׁפִּיעִין לָךְ מִלְמַעְלָה אֵינָה סֵךְ מִמּוֹן, וְהֵיכָר הַרַע רוֹעָה לְקַלְקַל הַהִשְׁפָּעָה הַזֹּאת עַל-יְדֵי הַכַּעַס שֶׁהִזְמִין לָךְ, שֶׁהוּא מִזִּיק אֶת הַשְּׁפַע וְהַעֲשִׂירוֹת (עֵין בְּנִים):

(תּוֹפְלָה לְתוֹרַה סח עֵין אַחֲרֵי תוֹרַה סט)

תורה סט – חֹמֶר אֶסוּר גִּזְלָה

כי גם בהחמדה יש כח לגזל מחברו
ממונו ונפש בניו ובנותיו כמו הגזל
ממש:

ה. על-ידי צדקה יוכל לתקן ממון גזלה
שיש לו, הינו שגזלו על-ידי המדה, אבל
גזלה ממש אין לה תקון עד שישביב
את הגזלה, או אם גזל את הרבים שאי
אפשר להתחזיר יעשה מהם צרכי רבים
כמו שאמרו רבותינו ז"ל:

ו. אם רואה אדם שמוזנותיו מצמצמין
יעשה מהם צדקה, כי על-ידי צדקה
מתקן ממונו, שיהיה לו ממון ופרנסה
ברוח:

ז. הנושא אשה לשם ממון הוא שוטה
וכסיל, ופוגם ומאבד דעתו, ועל-ידי
זה הוין לה בנים שאינם מהגנים, כמו
שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (קדושין ט):

ח. על-ידי תאות ממון נעשים שונאים,
וכפי התגברות תאות ממון כן התגברות
השונאים, וכשמתגבר תאות ממון
ביותר, נעשים על-ידי-זה שונאי הנם:

א. אסור גזלה חמור מאד, כי בשגזול
את חברו ממון בזה הוא גזול ממנו בנים,
הינו שהגזול נוטל מהגזול בנים, ואם זה
הגזול עדין לא היה לו בנים, יוכל לגזל
ממנו שלא יהיה לו, ואפלו אם כבר
יש להגזול בנים, יוכל להזיק לו הגזול
שימותו בניו חס ושלום על-ידי הגזלה
שגזל ממנו ממון:

ב. על-ידי שגזול את חברו בא
להרהורים, שהוא מתדבק ונגרף
לאשת חברו שגזלו על-ידי הממון
שנטל ממנו:

ג. גם לפעמים יאבד הגזול בת זוג שלו
על-ידי הגזלה, ולפעמים יוכל הגזול לגזל
מהגזול את הבת זוג של הגזול:

ד. גם אפשר שיהיה להאדם ממון גזלה
אף-על-פי שלא גזל כלום בידיים, כי גם
על-ידי המדה ותאוה והשתוקקות שיש
לו לממון חברו, גם בזה יכבד לגזלו,
וזהו האסור החמור של לא תחמד, כי
החמדה בעצמה היא אסור חמור מאד,

תפלה לתורה סח"ט

מאורו, הוא צריך להתלבש ולהשפיל עצמו לדברים קטנים נמוכים, כדי שיוכלו העולם לקבל ממנו, כדי שישפחה להם שערי החכמה והמדה לקרבם להשם יתברך:

יא. המחזין של הצדיק הם בחינת תפלין, ומה שהצדיק משפיל עצמו לפעמים לדברים קטנים ונמוכים כדי שיוכלו העולם לקבל ממנו, שזהו אצלו בחינת מותר מחזין כנ"ל, זה בחינת רצועות של תפלין:

ט. על ידי תאות ממוז נתעבר ונתבלבל מחו ונעשה כסיל, וכן כל מה שמתאווה יותר לממוז נתעבר המח ביותר:

י. כל אדם יש לו מותר מחזין שמהם יוצאין השערות, והחכם והצדיק אף שיש לו גם בן מותר מחזין בחינת שערות, אבל הם בחינת שער, בימין על הש"ן, שמותר מחזין שלו הם בחינת שערים, שפותח בהם שערי החכמה והמדה לעבודת השם יתברך, כי מחמת שמחו בעצמו אי אפשר להעולם לסבלו לקבל

תפלה לתורה סח"ט

(סח"ט) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתרחם עלי ברחמיך הרבים, ותטיב עמי בטובך האמתי, ותצילני ותשמרני תמיד מעון הפעם החמור מאד. כי אתה ידעת כי מדה הרעה הזאת של פעם וקפדות נתאחזה בנו מנעורינו, וכבר הרגלתי בעון זה מאד, ועברתי ושניתי ושלשתי בו כמה פעמים אין מספר, עד שנעשה לי כהתר. ואתה יודע גדל עצם הפגמים שפגמתי על ידי העון החמור הזה של הפעם, שהוא אל זר עבודה זרה ממש, כמו שכתוב, לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר. ועל ידי זה טורפים הנפש ממש, כמו שכתוב, טורף נפשו באפו. ושאר כל הפגמים העצומים הנעשים על ידי זה בכל העולמות. יהוה אלהים אתה ידעת, ובעונותי הרבים איני יודע שום דרך איך להציל נפשי מעון החמור הזה, אשר הרגלתי בו מאד מאד. רבוננו של עולם, טוב ומטיב לכל, חוס וחמל עלי, ולמדני דרכי טובך, באפן שאזכה לאחוז במדותיך הקדושים להיות טוב לכל תמיד, ולשבר מדת הפעם והחרון אף והקפדות לגמרי שלא יהיה בלבי שום צד פעם כלל. ובכל עת שירצה היצר להסית אותי לבעס חס ושלום, אזכה לדעת ולהאמין באמונה שלמה, שבשעה זו רוצים להשפיע לי עשירות גדול, והיצר הרע רוצה לקלקל חס ושלום זאת ההשפעה של העשירות ולעשות ממנה פעם ולטורף את נפשי חס ושלום על ידי זה, ועל ידי זה אזכה להתחזק ולהתגבר לשבר ולבטל הפעם לגמרי ולהפך הפעם לרחמנות. ואזכה על ידי זה לעשירות גדול דקדשה, שהוא שרש הנפשות, ולא יהיה שום כח להפעל דבר לקלקל השפעת העשירות חס ושלום, על ידי הפעם והחמה חס ושלום, רק נזכה שימשך עלינו החומה של עשירות, כמו שכתוב, הון עשיר קרית עזו וכחומה נשגבה במשכיתו. והחומה של עשירות תגן עלינו ותשמרנו מכל מיני פעם וחמה, שהיא עיר פרוצה אין חומה, כמו שכתוב, עיר פרוצה אין חומה איש אשר אין מעצר לרוחו:

תפלה לתורה סה"ט

תיז

רבוננו של עולם, אתה יודע כמה וכמה אבדתי בלי שעור על-ידי הפעם, כמה נפשות אבדתי, כמה עשירות דקדשה אבדתי, בכמה וכמה עולמות פגמתי על-ידי-זה. רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, מחמת בלבול עכירת דעתי, מתעורר ומתגבר הפעם והקפדות בכל פעם, עד אשר יתחמץ לבבי בעקמימיות גדול ומבלבל אותי מאד מאד ואיני יודע מה לעשות. ובעונותי הרבים, דעתי קצרה לסדר תפילתי לפניך להצילני מעון החמור והנורא הזה, אשר על ידו נטרדו כמה אנשים משני עולמות, רחמנא לצלן, באשר אתה ידעת, ואיני יודע מה לדבר כי אם הושיעני, הושיעה המלך, הושיעה אבי אדוני, מלפי ואלהי. ובני לשבר ולבטל מדת הפעם לגמרי מאתי, ובני לעשירות דקדשה שהוא שרש הנפשות. עזרני לשבר תאות ממוז בשלמות ולא אכסף ולא אחמד הממוז כלל, מכל שבן שלא אחמד ממוז אחרים כלל, רק אזכה לכסף לשרש הנפשות דקדשה. ואזכה לכבוד עשירים ברצונך הטוב, וכל אהבתי להעשירים וכל הכבוד שאחלק להם הכל יהיה לשם שמים באמת, בשביל קדשת שרש הנפשות אשר אתה משפיע עליהם, אשר משם מקבלים עשירותם. ולא יהיה לי שום תאוה לממוז הנשמי כלל, רק לשמך ולזכרך תתאוה נפשי תמיד:

ובכן תרחם עלי ברחמיך הרבים, ותשמרני ותצילני תמיד מעון החמור של גזלה, שלא אגזל את חברי אפלו שוה פרוטה. ולא אחמד ולא אתאוה את בית רעי, שורו וחמורו ועבדו ואמתו, בלי כספו וזהבו, תכשיטיו ובגדיו וכלי ביתו וכל אשר לרעי, הכל באשר לכל, אהיה נשמר תמיד לבלי להתאוות להם, לא מהם ולא מקצתם. רבוננו של עולם, אתה יודע כמה נפשות שקעו בעון זה של תאוות ממוז, אשר על-ידי זה נופלים קצתם בגזלות ממש וקצתם בחמדות ותאוות גדולות לממוז חבריהם שגם זה נחשב לגזלה ממש. רבוננו של עולם, שמרני והצילני מזה, שמרה נפשי והצילני מכל מיני גזלות, הן מגזלות ממש, שלא אגזל את חברי אפלו שוה פרוטה, אפלו בשונג ובטעות, ואזכה לותר משלי. והן מגזלות על-ידי חמדה ותאוה חס ושלום, שגם על-ידי-זה יכולין לגזל חס ושלום, באשר הודעתנו על-ידי חכמיך הקדושים. ובני להנצל מכל זה, ובני שאהיה נקי מכל מיני גזל שבעולם. עזרני שלא אסתכל כלל על מה שיש לחברי, ולא אכסף ולא אחמד את שלו כלל. ותצילני ותשמרני ברחמיך הרבים, שגם לא יהיה כח לשום אדם שבעולם לגזל אותי כלל, לא בידים ולא על-ידי חמדה. מכל שבן שלא יהיה לו כח לגע בנפשי חס ושלום, או בנפש אשתי ובני ובנותי ויוצאי חלצי. רק תתן כח לנפשי ולכל הנפשות התלויים בי, שגזבה להתגבר בגודל כל הגזלנים העומדים עלינו ברוצחי נפשות חס ושלום, להכניעם ולהשפילם עד עפר, ולהוציא בלעם מפיחם, ולא יהיה להם שום כח לגע בנו ובממוזינו כלל:

וזכנו להרבות בצדקה תמיד, ועל-ידי-זה תרויח לנו בכל עסקינו ותזמין לנו פרנסותינו קדם שנגצטרך להם, ותתן לנו עשירות גדול דקדשה, עשר וכבוד וחיים. רבוננו של עולם, אתה יודע חסרון הפרנסה בעת הזאת אשר כשל כח הסבל, כי חיינו תלוים מנגד,

תפלה לתורה סה"ט

ואין אנו יודעים שום דרך איד להשיג פרנסה, כי אם עליך לבד אנו נשענים, כי ממי אשאל לחמי ופרנסתי וכל צרכי המרבים מאד, הלא ממך לבד, אשר אתה מפרנס ומכלכל מקרני ראמים עד ביצי כנים. חמל עלי והושיעני, ותן לי פרנסה ברוח מתחת ידך הרחבה והמלאה, ואל תצריכני לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלואתם. ועזרני לסלק כל החובות שאני חיב מכבר, ומעתה תצילני שלא אבא לידי שום חוב והלואה כלל. ותהיה בעזרי שאזכה מהרה לתקן פגם כל הגזלות שבדי מעודי עד היום הזה. ואזכה להשיב את כל הגזלות אשר גזלתי, או את העשק אשר עשקתי, בין בשונג בין במזיד בין באנס בין ברצון. וכל מיני סכסוכים בעסקי ממון, שנשארו בדי איזה ממון של חברי על-ידי איזה טעות והעלמה מאיזה משא ומתן וחוב וכדומה, הן מה שאני זוכר עדיו, הן מה שנשפח ממני, הכל אזכה לסלק ולשלם לבעליהם היש קל מהרה. ותשפיע לי ברחמיך ממון הרבה, באפן שאזכה לצאת ידי חובתי לסלק לכל מי שנגעתי בממונו וחפציו שום צד נגיעה בעולם. ואם חס ושלום יש בידי איזה גזלה וחוב שאני יודע בעצמי למי גזלתי, תעזרני ברחמיך הרבים, שאזכה לעשות מהם צרכי רבים, באשר צויתנו על-ידי חכמיך הקדושים, באפן שאזכה מהרה בתי לתקן ולהחזיר כל הגזלות והחובות שבדי. כי אתה יודע המר אסור גזלה שנחשב באלו גזל נפשו ונפש בניו ובנותיו, וכאלו בא על אשת איש. מלא רחמים, חוס וחמל על נפשי, ועזרני לתקן פגם כל הגזלות והחובות שבדי, ותרחיב את ידי, ותעזרני ותזכני לתן צדקה הרבה לעניים הגונים הרבה, באפן שאזכה לתקן על-ידי זה פגם הגזלות שבדי על-ידי חמדה, מה שהייתי חומד ומתאוה את של חברי, עד שגזלתי אותו על-ידי זה. אגא יהוה, זכני לתקן זאת על-ידי צדקה:

ובכן יהי רצון מלפניך מלא רחמים, שאזכה לתקן הברית בשלמות, ואזכה לקדש את עצמי במתן לי. ותצילני ותשמרני מתאות המשגל ומתאות ממון, ותתן לי כח לשבר אלו התאות לגמרי. ותשמרני ברחמיך הרבים, ותצילני מהרהורים רעים וממחשבות רעות, ואזכה שיהיה מחי ודעתי נד ונקי מכל מיני הרהורים ומכל מיני פסלות. ותכניע ותשפיל ותבטל את כל אויבי ושונאי הקמים עלי חנם, כי אתה יודע כי רבו משערות ראשי שונאי חנם עצמו מצמית איבי שקר אשר לא גזלתי אז אשיב. רבנו של עולם, הצילני מהם. הצילני מאויבי אלהי ממתקוממי תשובתי. רואה בעלבון עלובים, ראה עני ועמלי, ראה אויבי כי רבו ושנאת חם שנאוני. יהוה מה רבו צרי רבים קמים עלי. רבים אומרים לנפשי אין ישועתה לו באלהים סלה. שמרה נפשי והצילני אל אבוש כי חסיתי בך. עזרני שמרני והצילני, הצילני תמיד מריב ומחלוקת, תן לי רחמים וחנינה. זכני שאמצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם, ויהיו דברי נשמעים לעבודתך וליראתך:

ורחם עלינו וזכנו שנזכה למצא ולהשיג שערי החכמה והמדע שפתחו הצדיקים בעולם על-ידי טובם הגדול, שאמצמו את עצמן והורידו את עצמן, והלבישו שכלם

תורה ע - ויהי ביום השמיני

הנורא בכמה לבושים וצמצומים, עד אשר פתחו לנו שערי אורה, שערי החכמה והמדע, על-ידי תורתם ושיחתם שגלו לנו בספריהם הקדושים והנוראים מאד. זכנו שזנכה לעסק בהם כל ימי חינו באפן שזנכה לקימם באמת, וזנכה ללמד וללמד לשמר ולעשות ולקיים את כל דברי תורתם באהבה:

וזכנו לקיים מצות תפלין בשלמות כראוי בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצות התלוים בה, בשמחה גדולה ובחדות רבה ועצומה. ותשפיע ותאיר עלינו אור התפלין והרצועות הקדושים משרשם העליון, באפן שזנכה לתקן פגם כל הגזלות ופגם כל תאות ממוזן וכל מיני פגם הדעת והמה, שהוא כלל התורה הקדושה. הכל זנכה לתקן על-ידי קדשת המחין וקדשת המותרים מחין שימשכו עלינו על-ידי קדשת התפלין והרצועות הקדושים והנוראים שתזכנו לקימם בשלמות בשמחה כרצונך הטוב. ותשמרנו מכל מיני הרהורים רעים ומכל מיני מחשבות רעות ומכל מיני פגם הדעת. וזנכה ללמד תורה בטהרה, במחשבות זכות צחות ונכונות, בלי שום תערובות פסלת ועכירת הדעת כלל. ותביא לנו את משיח צדקנו, ותשלח לנו מהרה את אליהו הנביא לבשרנו, ומפי אריות יצילנו, ואבות על בנים ישמחנו, במהרה בימינו, אמן בן יהי רצון:

תורה ע - ויהי ביום השמיני

ג. גם הכבוד שיש לכל אדם שבעולם מקטן ועד גדול, בלם הם מקבלים רק מהצדיק הזה, כי כל הכבוד והגדלה הוא רק אצלו, ובלם מקבלים ממנו. וכן התחדשות הכבוד, כי בכל פעם נתחדש הכבוד, שזה הממנה בא להתמנות אחר ונתחדש הראשיות והכבוד, הוא הכל על-ידי זה הצדיק כפי הקמתו את המשפך בכל פעם, שמשם בא כל הכבוד:

ד. מה שהעולם רחוקים מן הצדיק הזה ואין הכל נמשכים אליו, הוא על-ידי כח המכריח, שהוא כנגד כח המושך של הצדיקים, כי יש בני אדם שעל-ידי דבוריהם ומעשיהם הם מפסיקים ומכריחים להתרחק מהצדיק האמת, ועקר התנברות כח המכריח הוא על-ידי גאות ונסות הרוח וכבוד, שמתירא

א. יש צדיק אמת שהוא יסוד העולם, כמו שכתוב: "וצדיק יסוד עולם" (משלי י ב), וזה הצדיק הוא רק יחיד בעולם, כי הוא יסוד העולם שכל הדברים נמשכים ממנו, ואפלו כל הצדיקים הם רק ענפים ממנו כל אחד לפי בחינתו, יש שהוא בחינת ענף ממנו, ויש שהוא בבחינת ענף מן הענף. וזה הצדיק היחיד בעולם הוא ענו ושפל ומשים עצמו כעפר, ועל-ידי זה יש לו כח המושך להמשיך כל העולם אליו, לקרבם להישם יתברך ולתורתו הקדושה, וזה הצדיק ממשך כל ההשפעות להעולם:

ב. גם הוא בחינת משכן, שהיה לו כח המושך להמשיך אלהות להמקום שהיה עומד שם, וכן הצדיק הזה יש לו כח המושך להמשיך אלהות למקום שהוא שם:

תפלה לתורה ע

כפלים בבחינת: "זרעו לכם לצדקה וקצרו לפי חסד" (רושע י, ב):

1. כל מה שהאדם מקטין את עצמו ביותר יש לו בח המושך יותר, והינו להמשיך שכירת אלהותו לתחתונים שישכן עמנו, שזהו רצונו יתברך מיום שברא את עולמו. וכן להמשיך אנשים אליו לקרבם לעבודתו יתברך, וכן להמשיך השפעות טובות וברכות לישראל, וכמו כן הוא זוכה להמשיך ולהתקרב להצדיק האמת בני"ל:

שיהיה נפחת כבודו ויתבזה כשיתקרב אל האמת, על-כן כל מי שרוצה לידע האמת לאמתו, ישפיל דעתו באמת ויזכר פחיתותו ושפלותו באמת, וכל מה שעבר עליו מעודו, וכשירגיש שפלותו באמת, אז בודאי יתגלה לו האמת, ויתגבר בח המושך על בח המכריח, ויהיה נמשך בזריות גדול להצדיק האמת:

ה. כשנותן צדקה להצדיק הנה שמשים עצמו כעפר, הוא מתברך מיד, כי הוא בחינת זריעה על העפר שמצמח כפלי

תפלה לתורה ע

לראש-החדש ניסן

(ט) משבני אחריו נרוצה. כבודך הגדול והקדוש העירה והקיצה. רבנו של עולם, מלך הכבוד, אשר מלא כל הארץ כבודך ובחסדך הגדול נתת לנו צדיקים אמתיים בכל דור ודור, אשר כבודך הגדול והקדוש שוכן אצלם. וברחמיך הרבים, הודעת לנו כי אין דור יתום. וגם בדורות הללו הפלאת חסדך עמנו ונתת לנו צדיקים אמתיים גדולים ונוראים, קדוש ונורא שמם, אשר כל הכבוד דקדשה שוכן אצלם. כי הם בחינת משכן כבודך, אשר קדשת שכירת אלהותך נמשך ושוכן אצלם תמיד. כי הם ענוים באמת שמשימים עצמם כעפר, אשר כל הבריאה עם כל פרטיה, הכל כאשר לכל עומד עליהם, והכל נמשך מהם. כי הם צדיקי יסודי עולם שהם יסוד כל הבריאה, והכל צריכים למשך אליהם לקבל חיות וקיום מהם. כי עליהם עומד הכל, וכל ישראל בלם הם ענפים מהם, ונמשכים אליהם ומקבלים כל החיות והשפע מהם, כי הם מחיין את כלם, ויש להם בח המושך להמשיך אלהות אצלם ולהמשיך כל בני העולם אצלם, לקרבם בלם אליך תתברך לנצח:

רבנו של עולם, רבנו של עולם, יהוה אלהים אמת. אתה ידעת את הצדיקים האמתיים האלה שיש להם זה הכח. אתה ידעת גדלתם וגבורתם ותפארתם ותקפם לנצח. ועצם כחם שיש להם להמשיך אליהם ולתורתם הקדושה ולדרכיהם ועצותיהם הנפלאות, כל העולם בלוי. וכמה טובות היו נצמחים על-ידי-זה לנצח, כי תקון כל העולמות וגאולה השלמה המעתדת לבא, הכל תלוי בזה, כי ביאת המשיח תלוי בקרבת הצדיקים. אבל אתה ידעת רבנו העלמא בלא, גדל עצם ורבוי הפחות המכריחים המרחיקים בכל הפחות מלהתקרב לצדיקים, כי הכח המכריח מתגבר בכל-עת להפסיק ולהרחיק מהצדיקים:

תפלה לתורה ע

תכא

רבונו של עולם, יהוה איש מלחמה, מרום וקדוש פועל גבורות עושה חדשות בעל מלחמות, אתה יודע את כל תקף המלחמה הגדולה והנוראה הזאת שיש בכל-עת בכל דור ודור, בין ב"ח המושך של צדיקי אמת שיש להם ב"ח להמשיך כל העולם אצלם לקרבם להבורא יתברך שמו לנצח, ובין הב"ח המכריח המתגבר בכל-עת נגד הב"ח המושך, להפסיק ולהרחיק מהצדיקים ומהשם יתברך, וכמה וכמה נפשות שקעו במלחמה הזאת, אשר נטרדו משני עולמות, על-ידי הב"ח המכריח המפסיק שהרחיקם מן הצדיקים האמתיים. ואנן יתמי דיתמי, מה נעשה ומה נפעל, מי ילחום בעדנו להכניע ולשבר ולבטל ב"ח המכריח, בנגד ב"ח המושך של הצדיקים:

רבונו של עולם, יהוה עוזו וגבור יהוה גבור מלחמה. עליך השלכנו את יחבינו שאתה תלחום בעדנו, יהוה יריב את ריבנו וילחום את לוחמינו, כי אתה מרום לעולם יהוה. ולעולם ידך על העליונה. חוס וחס ורחם עלינו ועזרנו והושיענו בזכות הצדיקים האמתיים שיש להם ב"ח המושך באמת, שיתגבר בהתגברות גדול ונורא הב"ח המושך על הב"ח המכריח המפסיק, עד שיפול ויתבטל הב"ח המכריח הרוצה להפסיק מהצדיקים ומהשם יתברך חס ושלום, שהם כלל כל המניעות וההרחקות וההסתות והפתוים והספקות וכל מיני מחלקת וקשיות וכל התאוות ומדות רעות וכל מיני מניעות שבעולם, שבלם נמשכים מב"ח המכריח הרוצה להפסיק מהצדיקים ומהשם יתברך. וכלם יפלו ויתבטלו בבטול גמור בנגד הב"ח המושך של הצדיקים האמתיים, עד אשר נזכה אנחנו וזרענו וכל זרע עמך בית-ישראל וכל העולם כלו להיות נמשכים וקרוכים תמיד אחרי צדיקי אמת, וישליכו בלם את אלילי כספם ואלילי זהבם וכל תאוותם, וילכו וירוצו אחרי צדיקים אמתיים. ונזכה כלנו להתקרב להצדיקים אמתיים בהתקרבות גדול, ולשמע תורתם הקדושה וללמד ספריהם הקדושים, ולקיים את כל דבריהם ועצותיהם ושיחותיהם הקדושות בשלמות באמת ובתמימות כרצונך וכרצונם הקדוש, עד אשר נזכה על-ידי-זה לשוב אליך בתשובה שלמה מהרה באמת ובלב שלם, בשמחה ובטוב ללב מרב כל:

ותזכנו לשבר ולבטל כל התאוות רעות וכל המדות רעות, ונזכה לבטל עצמנו לגמרי, עד אשר נזכה לענוה אמתית בבחינת עפר ממש, עד שנזכה שיהיה לנו גס-פן ב"ח המושך. ונזכה להמשיך אלהותך וקדשך אלינו ולהמשיך כל העולם כלו לאמונתך הקדושה ולצדיקיך האמתיים ולעבודתך ולתורתך הקדושה, אשר גלית לנו על-ידי משה נביאך ועל-ידי כל צדיקי הדור האמתיים:

וזכנו ברחמיך הרבים, לתן צדקה הרבה לעניים הגונים, ובפרט להצדיקים אמתיים ולבני הצדיקים. ועזרנו והושיענו שנזכה לתן להם בכבוד גדול ולהספיק להם כל צרכיהם בכבוד. ותצליח אותנו שנזכה לתן כל הצדקות שלנו להצדיקים אמתיים שהם עניים באמת בבחינת עפר, ועל-ידי-זה נזכה שהצדקה שלנו תעשה פרות מיד, כמו שכתוב, זרעו לכם לצדקה קצרו לפי חסד. ותצמיח לנו על-ידי הצדקה כל טוב,

שפע טובה וברכה ורחמים וחיים ושלום, בני חיי ומזוני וכל טוב לנצח. וברחמיך הרבים, תשמרנו ותצילנו שלא נבשל לעולם בעניים שאינם מהגונים. ותסבב ברחמיך, באפן שלא יגיעו הצדקות שלנו לשום עני שאינו הגון, רק נזכה להרבות בצדקה לעניים הגונים ולצדיקים אמתיים. עזרנו למען שמך, חוסה עלינו כרב רחמיך וזכנו לבא לכל זה מהרה:

ועזרנו וזכנו לברח מן הכבוד בתכלית האמת, ותמשיך עלינו כבוד דקדשה למען שמך באמת, כבוד הנמשך מהצדיק האמת שיש לו כח המושך, אשר הוא מקים את המשכן תמיד, ואצלו שוכן כל הכבוד האמת דקדשה, אשר כל זקני ישראל וראשיו ושופטיו ושופטיו ומקטן ועד גדול בלם מקבלים כל כבודם ונדלתם ממנו. וזכנו לכבוד דקדשה בזה אשר על-ידו יתגלה ויתגדל ויתקדש כבודך הגדול בעולם תמיד, ותמלך על כל העולם בלו בכבודך מהרה, וכבודך ימלא כל הארץ, ויקים מקרא שכתוב, אני יהוה הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן ותהלתי לפסילים. ונאמר, ספרו בגוים את כבודו בכל העמים נפלאותיו. כבוד מלכותך יאמרו וגבורתך ידברו. ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עשה נפלאות לבדו. וברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן:

תורה עא

קשה מאד להיות מפרסם, כי מי שהוא מפרסם צריך לסבל יסורים בשביל רבים, רק שיש שמכרחים מן השמים להיות מפרסם:

עב – להתחזק בכל פעם נגד היצר הרע

בתחלה, ואחר-כך בשרצה לנסע נתהנהג לו יצר הרע חדש חזק מבתחלה, כי כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו^(סג) על-כן מי שרוצה לקרב את עצמו להשם יתברך באמת, צריך התחזקות חדש בכל פעם נגד היצר הרע החדש שמתחדש עליו בכל פעם:

ב. כי יש כמה בחינות ביצר הרע, ורב העולם היצר הרע שלהם הוא נמוך ומגשם מאד רוח שטות ממש, ומי שיש לו דעת צח כל שהוא, ומשער בלבו קצת את גדלת הבורא יתברך, בודאי היצר

א. אם מתעורר אדם לתשובה, אז בשרצה לנסע בדרך ה' ולנסע להצדיק, מתגבר עליו בכל פעם יצר הרע יותר גדול, על-כן צריך בכל פעם התגברות ביותר והתחזקות חדש נגד היצר הרע החדש שמתגבר עליו בכל פעם, ומזה בא מה שלפעמים כשנתעורר האדם לנסע אל הצדיק ולאנשי אמת, ויש לו תשוקה גדולה, ואחר-כך בשמתחיל לנסע נחלש חשקו, ולפעמים כשבא להצדיק נופל מתשוקתו לגמרי, כל זה נמשך מבחינה הג'ל, כי תכף כשנתעורר לנסע להצדיק האמת, אז המית יצרו הרע שהיה לו

עב - להתחזק בכל פעם נגד היצר הרע

תכנ

ראשם הנה וְהנה, אבל דע שכל מה שיש להם יסורים יותר וכל מה שהם מתגברים ביותר להעבירם מדעתם, אזי אלו הבלבולים והדמיונות הרעים מתגברים יותר ויותר, כי כן טבעם שכל מה שחושבים עליהם יותר לדחותם, הם כרוכים אחריו יותר. על-כן עקר העצה לבלי להשיג עליהם כלל, ולא יכפת לה כלל מה שעומדים לפניו אלו הדמיונות וההרהורים, ולא ישמע אותם כלל, רק יעשה את שלו במה שהוא עוסק בתורה או תפלה או משא ומתן, ולא ישיג עליהם כלל ולא יביט לאחוריו אם נסתלקו ממנו, רק יעשה את שלו במה שהוא עוסק, ובוה יסתלקו ממנו ממילא. אך זה הוא רק עצה לפי שעה, והעקר שצריך לקדש ולטהר גופו, וילך אצל צדיקי אמת ויורו לו דרכי האמת, אז יסתלקו מעליו בתכלית:

עצבות מזיק מאד ונותן פח להיצר הרע להתגבר. גם על-ידי עצבות נותן פח לאלו הבלבולים הנ"ל שיתגברו חס ושלום, על-כן צריך לבלי להתעצב מזה שיש לו בלבולים אלו, ואל יתירא ויפחד מהם כלל, רק יתגבר מאד לשמח את נפשו בכל דרכי העצות המבארים במקומם, כי עקר ההתחזקות הוא על-ידי שמחה וחדוה בחינת: "כי חדות ה' היא מעוזכם" (תהילים טו), וכשיתחזק בשמחה ממילא יסתלקו, רק אל יעמד הדבר לנסיזן להסתפל בכל פעם לאחוריו אם כבר נסתלקו, רק יסיח דעתו מהם לנמרי כנ"ל והבין:

הרע הזה הוא אצלו שטות גדול ושיגעון, ואפלו נסיון של תאות נאוף הוא אצלו שטות, ואין צריך שום התגברות נגדו, רק שיש לו יצר הרע אחר גבה מזה הרבה, אבל היצר הרע של רב העולם הוא שטות גדול באמת למי שהוא רק בעל שכל אמת לבד:

ויש שהיצר הרע שלהם הוא בחינת קלפה דקה, וזה היצר הרע אין מגרין אלא באיש חיל גדול במעלה קצת, אבל עדין אין זה היצר הרע של הצדיקים האמתיים, כי היצר הרע שלהם הוא מלאך הקדוש ממש:

גם בענין ההתקרבות עצמו להשם יתברך יש יצר הרע גדול, הינו שלפעמים רבוי ההתלהבות חוץ מהמדה הוא מהיצר הרע, וזה בחינת: "פן יחרסו לעלת אל ה'" (שמות יב, כא). וצריכין לבקש רחמים להנצל גם מזה:

מי שיש עליו דינים חס ושלום, ויש לו איזה צרה רחמנא לצלן, צריך לראות להתגבר ולהתחזק אז ביותר להנצל מהיצר הרע, כי אז מתגבר עליו היצר הרע ביותר, כי עקר שרש כל היצרים רעים הוא גבורות ודינים:

יש בני אדם שיש להם הרהורי נאוף חס ושלום, ומתגברים עליהם ביותר בשעת התפלה, ויש שבשעה שעומד להתפלל מזדמנים לפניו דמיונות, כאלו עומד לפניו דמות עבודה זרה או שאר דמיונים רעים, ומבלבלים אותם מאד בשעת התפלה, ויש להם יסורים גדולים מהם, ורוצים להתגבר מאד להעביר אותם המחשבות מדעתם, וזורקים

תפלה לתורה עב

תפלה לתורה עב

(צב) טוב ומטיב לכל, אשר בראת העולם בשביל לגלות טובה ורחמנותך, ומרב טובך האמתי והנצחי אשר חפצת לגלות לבריותיך, נתת בנו את היצר הרע כדי להכניעו ולשברו, כדי לזכות על-ידי-זה לכל טוב אמתי ונצחי. כי דעתך שגבה מאד, וידעת אשר אי אפשר לגלות טובה לבריותיך כי אם על-ידי שיהיה כח הבחירה לאדם על-ידי שני היצרים שנתת בו, יצר טוב ויצר הרע. ולאשר טובך והשגת אמתתך עולה עד אין סוף, ואתה חפץ שישגי אותך בתכלית מדרגה העליונה, על-כן הגדלת והרבית בכחות היצר הרע כמעט בלי שעור. ונתת לו כח להסית ולמנע ולפתות בכל הרגא ודרגא, כדי שנתגבר בכל פעם לשוכרו בכל הרגא ודרגא ובכל בחינה ובחינה, כדי להשיג אמתת אלהותך בשלמות גדול ביותר בכל פעם, במדרגה למעלה ממדרגה, כי גבה מעל גבה שומר וגבוהים עליהם. כי מעצם טובך הנעלה והנשגב, אתה חפץ להטיב עמנו בכל הטוב שבכל העולמות בתכלית המעלה שאין מעלה אחריו. ואתה יודע שאי אפשר להשיג הטוב האמתי שבכל מדרגה ומדרגה, כי אם על-ידי שבירת הכח המונע והמסית והמדיח שהוא היצר הרע שבכל מדרגא ומדרגא, וכמו שאמרו רבותינו וזכרונם לברכה, כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו. ובעונותי הרבים ובשטות דעתי הפחותה, לא די שלא התגברתי לשברו בכל מדרגה ומדרגה, אף גם התגרה בי ביותר מנעורי, עד אשר נתפסתי כתוא מכמר, נתנני יהוה בידי לא אוכל קום. וכל מה שאני רוצה לפעמים לחתור לצאת כחוט השערה מתחת ידו, הוא מתגרה ומתגבר בי ביותר, וכן היה כמה פעמים בלי שעור, עד אשר כשל כח הסבל, צמתו בבור חיי וידו אכן בי. מה אומר מה אתאונן, מה אומר מה אדבר מה אצטרק. איכבה אפצה פה ואיך אשא עין עתה עתה, אשר המשכתי עלי את היצר הרע בעונותי הרבים ובפשעי העצומים, אוי מה היה לי, אוי מה היה לי, רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, טוב ומטיב לכל תמיד בכל-עת ורגע, אשר טובך ורחמיך אינם נפסקים לעולם בשום עת ורגע. אתה יודע גדל תקף הדינים הרוצים להתגבר עלי בכל פעם חס ושלום, כי כלם מתגרים ומתקנאים באיש הישראלי, על אשר לבו בוער תמיד להשם יתברך, וחותר התירה בכל פעם לשוב אליך ולהכיר אותך באמת. ובכל פעם ובכל-עת ורגע שהוא מתעורר את עצמו באיזה תנועה לעסק בזה, הם מוספים שגא אותו, ומתגרים ומתגברים ומקטרגים בנגדו, באשר אתה ידעת, לולא רחמיך וחסדיך ולולי כח אבותינו ורבותינו הצדיקים הנוראים המגינים עלינו, כבר אבדנו בעניינו. ואתה יודע חלישות כחי וקשיות ערפי ושטות דעתי. ועתה אבי שבשמים, הומל דלים, המבקש את הנרדפים, למדני והורני כמה יזכה נער כמוני, מלא עונות כמוני, חלוש כח כמוני, למצא דרך ונתיב ועצה איך להתחזק בנגד כל מיני היצרים רעים בכל פעם. ואיך להתחכם בחכמה אמיתית ולהתגבר בכל מיני התגברות, בכל-עת ועת ובכל הרגא ודרגא, בכל מיני עליות וירידות שבעולם, להאריך אפי ולמשל ברוחי

תפלה לתורה עב

תכה

ולכבש את יצרי, באפן שאזכה להכניע ולשפר ולבטל כל מיני יצרין רעים וכל מיני כחות המונעים מעבודתך ואמתתך, למען אזכה לילך בדרךך הקדושים, לסור מרע ולעשות הטוב בעיניך תמיד. רבונו של עולם, רבונו של עולם, רבונו דעלמא בלא, לעלא מן בלא ולית לעלא מנה, אשר אפלו בטר עליון אוכמא הוא לגבה. וטובך הגדול מרומם ומנשא על כל רום מדרגות הקדושות. ואתה בלו טוב בעצמך בלי שום אחיזת הדין כלל. אפלו הדין הקדוש והטהור, אתה מרמם ומנשא ממנו בתכלית ההתרוממות בדרך נפלא ונורא, אשר אי אפשר להשיגו, איך אתה בעצמך מחיה את כל הדינים, מתכלית שרש העליון של הדין הקדוש והנורא עד סוף השתלשלות הדינים, עד שמשתלשל ונאחו מהם הסינים והפסלת הנמור וכו'. ואתה מחיה את כלם, אשר מאלו הדינים נאחזים כל היצרים הרעים שבכל המדרגות, מתכלית דיוטא התחתונה עד תכלית מדרגה העליונה עד בטר עליון, שהוא סוד שרש היצר הרע של הצדיקים הגדולים מאד הקדושים והנוראים. וכלם מקבלים חיות ממך, ובלעדך לא ירימו את ידם ואת רגלם, ואין להם שום בוח וחיות כל שהוא כי אם ממך לבד, כי אתה מחיה את כלם. ואף-על-פי-כן אתה מרמם ומנשא בתכלית ההתרוממות וההבדל מכל שרש הדינים הקדושים שבכל העולמות הקדושים בתכלית הקדשה, כי אתה טוב באמת בתכלית הטוב בלי שום אחיזת הדין כלל, ומי יבין דרכי פלאותיך:

ובכן בכת טובך העליון האמתי, ובכת הצדיקים הגדולים הקדושים והנוראים אשר זכו להשיג טובך האמתי, ולהודיע ולגלות טובך לבריותיך שאינו נפסק לעולם אפלו אם עשינו מה שעשינו כמו שפכתוב, חסדי יהוה כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו. בכתם הגדול אני נשען עדין להקהות את שני ולסמא את עיני ולקשר את גופי ואברי, ולפתח את פי לקרא אליך עדין ממקום שאני שם עתה, ולצפות לישועתך עדין, ולכלי ליאש את עצמי משום דרנא קדושה שבעולם בשום אפן, ולפרוש כפי ולשטח ידי אליך עדין, אולי יעתר לי יהוה ולא אובד, אולי יחוס אולי ירחם:

רבונו של עולם, רבונו של עולם, רבונו של עולם, למדני עתה מה לומר לפניך, למדני עתה דרך החיים, דרך התשובה האמתית לסכל חלושי-כח, חלוש עצה פמוני. למדני עתה עצה אמתית. שאזכה לקימה, באפן שאשוב אליך מהרה באמת. למדני עתה הדרך והנתיב והשביל בגשמיות ורוחניות, באפן שאזכה בכל-עת ועת להתגבר כנגד היצר הרע והמניעה והמעכב והמבלבל באותה העת, באותה המדרגה כפי מה שהוא בעליה או בירידה, באשר אתה לבד יודע בכמה וכמה אלפים ורבבות עניני מניעות והכבדות ופתוים והסתות והתגרות שמתגרה ומתגבר כנגדי בכל יום ובכל-עת מחדש, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה, בכל יום יצרו של אדם מתגבר עליו ואלמלא הקדוש ברוך הוא עוזרו היה נופל בידו. רחם עלי למען שמך, כי רבו מכאובי ויצרות לבבי, יצרות לבבי הרחיבו מאד מאד בלי שעור:

עזרני והושיעני וזכני להיות עקשן גדול בעבודת יהוה, ואל יבהלוני רעיוני ולא

יוכל שום דבר שבעולם להפיל אותי בדעתי חס ושלום, או להרחיק אותי חס ושלום מאתך, אפלו אם יהיה מה שיהיה חס ושלום, אפלו אם יעבר עלי מה חס ושלום. ואהיה חזק ואמיץ בדעתי לבלי להסתכל כלל על המחשבות הטורדות הרועים להחליש דעתי ולהפיל אותי בדעתי חס ושלום, כאלו אפס תקוה חלילה, מחמת שאני רואה שעוברים ימים ושנים ועדין אני רחוק מהקדשה מאד מאד, וחטאים ועונות ופשעים נתוספים בכל פעם רחמנא לצלן מעתה. הן על כל אלה לא אסתכל ולא אביט כלל לשוב ולסוג מאתריך חס ושלום מחמת זה חלילה, רק אזכה להחזיק עצמי בך ובתורתך הקדושה בכל-עת תמיד בכל מה שאוכל, בכל נקדה ונקדה טובה שנמצא בי. ולשמח את עצמי בכל-עת ובכל יום ובכל שעה במה שזכיתי להיות מזרע ישראל ולא עשני גוי. ולחפש ולבקש למצא בי תמיד נקודות טובות מקדשת מצותינו שיש בנו בכל אחד ואחד אפלו בי הפחות והגרוע, ולילך בדרך הזה בכל-עת, ולחזק עצמי ולשמח נפשי בזה תמיד באשר הנהירונו וחזקונו צדיקך האמתיים בכמה לשונות בלי שעור, לבלי לפל משום דבר שבעולם. כי כאלה וכאלה עברו על כל הצדיקים והבשרים שהיו בדורות שלפנינו, מכל שבן וכל שבן בדורות הללו החלושים והעייפים מאד מאד, בעקבות משיחא, אשר הסטרא אחרא מתפשטת לארצה ולרחבה מחמת שקרוב לבא עתה, וימיה לא ימשכו, כי בא יבא משיח צדקנו לא יאחר, ויעביר רוח הטמאה מן הארץ. על-כן עתה סמוך אל הקץ מתגבר ומתפשט היצר הרע והסטרא אחרא מאד מאד, ומתגבר מאד להחליש דעת של כל הרועים וחפצים לכנס בדרכי הבשרים האמתיים. מלא רחמים, חומל דלים, אתה יודע כל זה, ואתה יודע שלגדל התגברותם והתפשטותם אין בידינו לעמוד כנגדם, כי אם אתה לבד תעמד בעדנו ותלחום מלחמותינו, ברחמך וחסדיך ובטובך הגדול שאינו נפסק לעולם, ובכח וזכות צדיקך האמתיים העומדים ומתפללים עלינו תמיד. יהמו נא ויכמרו מעיד עלינו וזכנו וחזקנו ואמצנו לבל נסתכל כלל על כל המחשבות הטורדות והמבלבלות, רק נתחזק לעשות את שלנו לעסק בתורה ותפלה, ולא נטה את ראשנו להסתכל ולהשיב על כל הבלבולים הרבים כלל. ונהיה חזקים ועקשנים להחזיק את מחשבתנו במה שאנו עוסקים ברצונך, ולא נביט אחרי הבלבולים כלל עד אשר יסתלקו ממילא על-ידי-זה. ותעזרנו מעתה לקדש ולטהר עצמנו כראוי, עד אשר נזכה שלא יבאו ועלו עוד על לבנו שום בלבול ומחשבה רעה וחיצונה כלל. מלא רחמים, אלהי הראשונים והאחרונים, אלהי כל הצדיקים, תקנני בעצה טובה מלפניך שאזכה לקימה באפן שאזכה לשוב אליך באמת מעתה ועד עולם. שמחני בישועתך האמתית, ותמתיק ותבטל כל הדינים מעלי ומעל כל ישראל, ותשבר ותמגר ותכניע ותשפיל ותכלה ותבטל את כל מיני יצרים רעים ממני ומכל ישראל בכל-עת ועת בכל דרנא ודרנא, הן היצרין רעים של רב העולם שהוא עכירת הדמים ממש, רוח שטות ממש, הן היצרין רעים של הבשרים ביותר שהוא בחינת איזה דבוק רחמנא לצלן, הן היצר הרע של הצדיקים שהוא מלאך הקדוש ממש, הן שאר מיני

תורה עג

תכו

יצרים רעים והסתות ופתויים ומניעות ועכובים ובלבולים, מכלם תצילני אותי ואת כל חברתנו ואת כל ישראל בכל־עת ועת בכל דרנא ודרנא, שאזכה תמיד לשבר ולבטל את היצר הרע והמניעה שבאותה הדרנא כפי אותה העת והשעה, ואתחזק ואתאמץ ואתגבר בכל־עת ובכל יום מחדש להתחיל להתקרב אליך, ולהשתוקק ולהתגעגע לאמתתך, ולהרגיל עצמי בתורתך ועבודתך באמת בשמחה:

מלא רחמים, עשה את אשר בחקיך גלך ואת משפטיך נשמר וקיים לנו מקרא שכתוב, ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם והסירותי לב האבן מִבְּשַׁרְכֶם ונתתי לכם לב בשר. ואת רוחי אתן בקרבכם ועשיתי את אשר בחקי תלכו ומשפטי תשמרו ועשיתם. וישבתם בארץ אשר נתתי לאבותיכם והייתם לי לעם ואנכי אהיה לכם לאלהים. והושעתני אתכם מכל טמאותיכם וקראתי אל הדין והרביתי אותו ולא אתן עליכם רעב. ונאמר, וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם. השיבה לי ששון ישעך ורוח נדיבה תסמכני. לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי. אל תעזבני יהוה אלהי אל תרחק ממני. חושש לעזרתי אדני תשועתי. יהיו לרצון אמרי־פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה עג

על־ידי תפלה בכונה, שמקשר השפעות וברכות להעולם, ועל־כן המחשבה אל הדבור של התפלה בקשר אמיץ וחזק, זוכה להשיג נסתרות ופנימיות התורה, והתפלה הזאת מביאה

ער - רומה על שמים אלהים

ובטול תפלה הוא בחינת הסתרת פנים חס ושלום, בבחינת: "הסתרת פניך הייתי נבהל" (תהלים ל, ח):

ג. על־ידי שמתנגע בתורה עד שזוכה לידע אותה ולהבינה, על־ידי־זה הוא מרפא את נפשו ומעלה אותה למקום שרשה וממתיק כל הדינים, והוא נוטע אילנא דחיי לעלא דכלא אסותא. גם הוא מקיים ומחדש כל העולמות ומגלה כבודו יתברך בעולם, שזהו עקר התכלית של כל עבודת האדם כדי שיתגלה כבודו יתברך שמו:

א. יש יסורים שבאים על האדם מבחינת דינא קדישא, שזה בחינת יסורים של אהבה, בחינת: "אשר יאהב ה' יוכיח" (משלי ג, יב), שזה בחינת התרחקות שהוא התחלת ההתקרבות, ויש יסורין שבאין מבחינת דינא דמסאבא חס ושלום. וסימן שידע האדם אם הוא בבחינת דינא דמסאבא או בחינת דינא קדישא, סימן לדבר תפלה, בשאין בו בטול תפלה, ידע שהיסורים הם מבחינת דינא קדישא, בחינת יסורין של אהבה:

ב. התפלה היא בחינת פנים (עין פנים).

תפלה לתורה עד

ה. מי שעוסק בתורה ואינו יכול להבין, גם זה טוב מאד, כי כל דבור עולה למעלה, והקדוש ברוך הוא שמח בהם ונעשה מהם בחינת ערבי נחל: ה. הושענא רבא ושמתח תורה הם בחינת דבורים בתורה, בלא דעה, שאינו יכול להבין עדין. ודבור בדעה, שזכה לידע ולהבין חכמת התורה שהוא רפואת הנפש (עין פנים):

תפלה לתורה עד

(צג) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעזרני ותושיעני ברחמיך העצומים, שאזכה מהרה לרפאת את נפשי רפואה שלמה, ולהעלותה למקום שרשה בקדשה ובטהרה גדולה. ותזכני לעסק בתורתך הקדושה לשמה תמיד יומם ולילה. ואזכה להתנגע בתורתך הקדושה, עד שאזכה לידע ולהבין אותה על בוריה ואמתתה. ואזכה ללמד וללמד, לשמר ולעשות ולקיים את כל דברי תורתך באהבה:

ותרחם עלי ברחמיך הרבים, ברחמיך הגדולים, ותבטל מעלי כל מיני דינים שבעולם. ותשמרני ותצילני תמיד מכל הדינים הקשים הנמשכין מסטרא דמסאבא מזהמת הנפש. אנא יהוה, רחמיך רבים מאד, אל תעשה עמי בחטאי ולא תגמל עמי בעונותי. ועשה את אשר תעשה, ברחמיך הרבים, ושמרה נפשי והצילני מדינים הקשים האלו הנמשכין דרך הסטרא אחרא. ותרחם עלי ותהיה בעזרי, ותתן לי דעת ושכל דקדושה, לעסק בתורתך באמת, באפן שאזכה להמתיק גם כל הדינים הקדושים הנמשכין דרך הקדושה שהם בחינות גבורות יצחק, אשר כל אלו הדינים הקדושים הם למוכה, גם אותם אזכה להמתיק שיתהפכו לחסדים גמורים, מכל שבן שלא ישתלשל מהם חס ושלום, שום דינים קשים רחמנא לצלן:

רבנו של עולם, ידעתי ואני מאמין שכל הדינים והיסורים העוברים עלינו בכלליות ישראל ובפרטיות מה שעובר על כל אחד ואחד בכלעת ובכל זמן, וכל המניעות והבלבולים המונעים ומבלבלים אותנו מעבודתך, בלם נשלחים מאתך למוכתנו. ואם אנחנו חושבים אותם לרעות חס ושלום, אלהים חשבה למוכה כי כוננת תמיד למוכה, כי ההתרחקות הוא עקר ההתקרבות, ואתה מוכיח ומיסר ומנסה ומצרף אותנו למוכתנו, כמו שכתוב, כי כאשר ייסר איש את בנו יהוה אלהיך מיסר. אבל מרבוי חלישות נפשנו, מרבוי עונותינו, ומעצם עבירת ונשמימות גופנו, אין אנו יכולים לקבל אפלו דיניך הקדושים, כי היסורים והמניעות מבלבלים ומטרידים אותנו מאד מאד, עד אשר כשל בח הסבל עד אשר עלי ידי זה נתרחקנו ממך כמו שנתרחקנו, ובפרט אנכי הדל והאביון וכו', אשר אתה לבד יודע כל מה שעבר עלי מילדותי, מעודי עד היום הזה וכו' (ויפרש כל שיהתו כל המניעות והבלבולים והיסורים וההסתות והנסיגות והצרות שגברו עלי מעודו, וכל המכשולות והחטאים והפשעים שנכשל בהם וכו'). כל אחד ואחד כפי מה שידע בנפשו את נגעי לבבו ומכאוביו ובודאי בכל מה שעבר עלי, בכלם כוננתך היה למוכה,

תפלה לתורה עד

תכט

לנסותני ולצרפני על ידי אלו הענינים דיקא. אבל מעצם קטנות ושטות דעתי ועכירת גופי, לא יכלתי לעמוד בשום בחינה דקה ונסיון קל וצרוף כל שהוא. בתנת לבי פקדתי לילה צרפתי כל תמצא זמתי כל יעבר פי:

רבונו של עולם, האומר לעולמו די יאמר לצרותי די. וירחם עלי ברחמי הרבים, ברחמי הגדולים, בכח הרחמים שחתרו והשיגו כל הצדיקים האמתיים, וימתיק ויבטל כל הדינים מעלי ומעל כל בני ביתי ומעל כל הנלוים אלי ומעל כל ישראל, כי אין מי שיעמד בעדנו עתה בדור הזה בעוקבות משיחא, באחרית הימים האלה, בעת צרה הזאת, כי אם כח וזכות כל השבעה רועים וכל הצדיקים שוכני עפר, בהם וזכותם הגדול יגנו עלינו וימליצו טוב בעדנו, ויעשו בחכמתם הגדולה וברחמיהם הרבים, וימתיקו ויבטלו מעלינו כל מיני דינים שבעולם, באפן שנוכח מעתה להתקרב להשם יתברך באמת. ויהיה נמשך עלי ועל כל ישראל לב חרש ורוח חדשה דקדשה. ואשבח לגמרי דרכי הרע ומחשבותי הרעות והמבלבלות מאד. ואזכר מעתה לחשב רק בתורה ועבודה:

בקדשה ובטהרה גדולה, ולהיות דבוק בה ובצדיקיה האמתיים ובתורתך הקדושה תמיד, באפן שאזכר לידע ולהבין תורתך הקדושה על בוריה ואמתתה. ועל ידי זה אזכר לרפאת את נפשי מכל מכאוביה ותחלואיה ומכוחיה האנושות והרבות והעצומות מאד מאד בלי שעור וערך ומספר, אשר הרביתי להחלותה ולהפנותה ליסרה ולהכאיבה על ידי רבוי עונותי ופשעי העצומים והרבים מאד, אשר אין שום דרך לרפאתה כי אם ברחמיך הרבים לבד ובישועתך הגדולה והעצומה, כי ממך לא יפלא כל דבר. רופא אמת, רופא חנם, רופא נאמן ורחמן, רחם עלי והעלה מהרה ארוכה ומרפא לכל תחלואי ומכאובי נפשי וגופי ברוחניות וגשמיות, ושלה מהרה רפואה שלמה לכל חולי עמך בית ישראל (ובפרט וכו'). אל נא רפא נא להם ולנו חיש קל מהרה, רפאנו יהוה ונרפא הושיענו ונשעה כי תהלתנו אתה. כי אין לנו שום סמיכה ותקנה כי אם עליך לבד, על רחמיך העצומים לבד, וכרצונך עשה עמנו כי בצרה גדולה אנחנו, על מי לנו להשען על אבינו שבשמים, ורחם עלינו והושיענו לעסק בתפלה תמיד, ולהרבות בתפלות ותחנונות ובקשות בכל יום ויום, ולא תשלח עלינו יסורים שיש בהם בטול תפלה חס ושלום, ולא שום יסורים שבעולם, ולא תסיר תפלתנו וחסדך מאתנו כמו שכתוב, ברוך אלהים אשר לא הסיר תפלתי וחסדו מאתי:

להושענה רבה ולשמחת תורה

ורחם עלינו והושיענו ונכנו לקדשת הושענא רבא ושמחת תורה שהם בחינת דבור בלא דעה ודבור בדעה. שנוכח ללמד ולהגות בתורתך הקדושה תמיד. ואפלו בעת ובמקום שאין אנו זוכין להבין דברי תורתך על בורין, נזכר להתנגע ולעסק ולהגות בהם וללמד אפלו בלי הבנה. ואתה ברחמיך, תקבל גם את עסק התורה הזה ותשמח בדברי תורתנו אפלו פשהם בלא הבנה. ותטע מהם אילנין רבבין סתריני דההוא

תפלה לתורה עד

נחלא הנקראין ערבי נחל. ותעורר רחמיך הגדולים עלינו, ותהיה בעזרנו ותפקח את עיני שכלנו שנוכה לצאת מהשד לאור. ותאיר עינינו במאור תורתך שנוכה לידע ולהבין ולהשכיל את כל דברי תורתך על בורין ואמתתן, ולידע כל דיני ומשפטי התורה וכל דרכי התורה, ולהשתדל בה בארח מישור, עד שנוכה לנטע אילנא דחיי לעלא דכלא אסותא. ותזכנו בכל שנה ושנה לקיים כל המצוות הקדושות הנוהגות בימים הקדושים האלה שהם, הושענה רבא ושמחת תורה. ונוכה לשמח בהם בשמחה רבה וחדוה גדולה ועצומה בתכלית השמחה בשלמות באמת, ולהתקדש בהם בקדשה גדולה, באפן שנוכה לתקן כל התקונים האלה ויותר מזה בימים הקדושים הנוראים האלו שהם גמר החתימה והתקון של ראש השנה ויום כפור. ותעזרנו ותושיענו שנוכה לקיים השבעה הקפות של יום הושענא רבא הקדוש עם הארבע מינים הקדושים ונוראים בתכלית השלמות כרצונך הטוב. ונוכה לצעק ולזעק אליך ולהתפלל תפלות ההושענות בלב שלם מעומקא דלבא כראוי לצעק לישועתך, ביום הנורא ההוא, יום גמר הדין הקדוש והנורא והאים מאד מאד. ונוכה לקיים מצוות חכמת הערבה מנהג נביאך הקדושים בקדשה גדולה, בשמחה רבה. ולהמתיק על ידיה כל הדינים בתכלית ההמתקה, באפן שיהיה נעשה יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה ביחודא שלים על ידינו ביום שמיני עצרת ושמחת תורה הקדושים:

ונוכה לשמח בשמיני עצרת ושמחת תורה בחדוה רבה ושמחה גדולה ועצומה עד אין סוף, שזכינו להיות מזרע ישראל ולקבל את התורה הקדושה על ידי משה נביאך, נאמן בידך. אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו ומה יפה ירשתנו. אשרינו שזכינו לכל הטוב הגדול והנורא הזה, זכנו ועזרנו שנוכה להמשיך עלינו השמחה הזאת בלבנו בכל השנה כלה. ובפרט ביום שמחת תורה הקדוש. ונוכה לשמח תמיד בשמחה הגדולה הזאת כראוי לשמח בזה באמת, ונוכה לקיים ההקפות עם הספרי תורה בימים הקדושים האלו בשמחה רבה ועצומה עד אין סוף, ולא יתערב זר בשמחתנו, ולא יהיה כח לשום מונע ומעכב לבלבל ולעכב חס ושלום, שמחתנו העצומה בימים הקדושים האלו. נגילה ונשמחה בך בדבקות נפלא ובהתקרבות גדול, באהבה רבה ואהבת עולם, בשמחה שאין לה קץ ותכלית. ונוכה לסיים אז את התורה הקדושה ולהתחילה מחדש באהבה וביראה ובשמחה גדולה. ולקבל עלינו מחדש לעסק בתורתך יומם ולילה לשמחה. ולקיים את כל דברי תורתך באהבה. מלא רחמים, רחם עלינו ומלא משאלותינו לטובה ברחמים, באפן שנוכה להעלות נפשנו לשרשה שבקדשה שהוא חכמה הקדושה על ידי עסק התורה בקדשה ובטהרה, עד שנוכה להבינה באמת. ונוכה להכיר אותך באמת ולגלות אלהותך בעולם, ויתגדל ויתקדש כבודך הגדול על ידינו תמיד, וכבודך ימלא כל הארץ, יהי כבוד יהוה לעולם ישמח יהוה במעשיו. רומה על שמים אלהים על כל הארץ כבודך. ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עשה נפלאות לבדו. וברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל

הארץ אמן ואמן:

תורה עה – יברכנו אלהים

שמים וארץ וכל העולמות מחדש. על-כן צריכין לדבר רק דבורים קדושים ולא דבורים אחרים, כדי להעלות הניצוצות לתקן כל העולמות, ועל-ידי-זה יתקרב ביאת המשיח:

ג. צריכים לדבר הרבה בתורה ותפלה עד שיהיה הגוף בטל לגמרי כאין וכאפס. וזה זוכין על-ידי מדת היראה, ועל-ידי-זה יזכה לשלום, ועל-ידי-זה נמשכים כל הפרכות:

א. מדת הנצחון והמחלקת ומלקחה נמשך מהדמים שעדין לא עבד בהם את השם יתברך, כי צריך כל אדם לראות שיעבד את השם יתברך בכל הטפי דמים שנמצאים בו, דהינו שידבר הרבה בתורה ותפלה, ואז יזכה לשלום ויבטל כל מדת הנצחון והמחלקת:

ב. על-ידי דבורי תורה ותפלה מעלין כל הניצוצות הנפולים, ונתתקנים ונתחדשים כל העולמות, הנפולים ונחשב כאלו ברא

תפלה לתורה עה

(צד) רבוננו של עולם, זכני ברחמיך הרבים למדת השלום, ואזכה להיות אוהב שלום ורוחף שלום תמיד, כמו שכתוב, סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפהו. ואזכה בכל-עת לעשות שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו. ותשמרני ותצילני ברחמיך הרבים, ממדת הנצחון ומחלקת דסטרא אחרא, שלא יהיה בלבי שום נצחון ומחלקת דסטרא אחרא הנמשכין מהדמים של הגוף, שעדין לא עבדו בהם את השם יתברך, ותרחם עלי ותושיעני ותזכני מעתה לעסק הרבה בתורה ותפלה, שאזכה לדבר הרבה בתורה ותפלה בכל יום תמיד, עד שאכניס כל טפי הדמים שיש בי בתוך הדבורים הקדושים של תורה ותפלה. ויהיו נעשין מכל הטפי דמים שבקרבי דבורים קדושים של תורה ותפלה, ולא יהיה נשאר בי שום טפה דם שלא עבדה את השם יתברך, רק אזכה לעבד את השם יתברך, בכל כחי כל ימי חיי בכל טפי הדמים שיש בי. ואזכה לדבר הרבה בתורה ותפלה, עד שיהיה הגוף בטל לגמרי כאין ואפס ממש. ותזכני ברחמיך הרבים, ליראה שלמה מפניך תמיד. ותמשיך ותשפיע בלבי יראה ובושה ופחד ואימה גדולה מפניך תמיד, עד אשר יתבטל הגוף לגמרי כאין ואפס המחלט על-ידי עצם היראה הגדולה שתשפיע בלבי, ובפרט בעת עוסקי בדבורי תורה ותפלה שלא אשמע אז את הגוף כלל, רק את הדבורים הקדושים של תורה ותפלה, ויתבטל הגוף לגמרי לגבי הדבורים הקדושים של תורה ותפלה, ועל-ידי-זה אזכה לברר וללקט ולהעלות ולצרף כל האותיות והניצוצות שגפלו למטה בבחינת שבויים בלים, על-ידי עונותי וחסאי ופשעי העצומים בגלגול זה ובגלגול אחר, אשר הם גורמים מחלקת וקשיות ובלבולים ומניעות מעבודתך הקדושה, ומהם באים כל התאוות שבעולם, והכל אזכה לברר ולהעלות לשמך הגדול והקדוש, ולצרפם ולחברם ולבנות מהם בבנינים ועולמות דקדושה. ותתן לי כח ברחמיך הרבים, להעלות את כל הניצוצין

הנפולין אליך בבחינת העלאת מנ. ועל-ידי-זה יהיה נעשה יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, ועל-ידי-זה יהיה נמשך שלום גדול ונפלא למעלה ולמטה בכל העולמות כלם, ויתבטל כל מיני נצחון דסטרא אחרא וקנאה ושאנה וקנטור ומחלקת ממני ומכל ישראל ומכל בני עולם, רק יהיה אהבה ושלום גדול בין כל עמך ישראל, ובין כל הנבראים והנוצרים והנעשים שבכל העולמות כלם. ועל-ידי-זה תמשיך ותשפיע ברכה גדולה לנו ולכל ישראל ולכל העולמות כלם. ותמהר ותחיש לנאלינו ותקים אותנו מנפלתנו, ותעלה ותקים את כל בחינת הרגלין אשר ירדו למטה בעונותינו, עזב תעזב ותקם תקים. הקם על סלע רגלי ותכונן אשורי. ויקים מהרה מקרא שכתוב, ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים. ותוליכנו מהרה קוממיות לארצנו, ותבנה בית קדשנו ותפארתנו, ושם נעבדך ביראה בימי עולם וכשנים קדמוניות:

מלא רחמים, מלא משאלותינו לטובה ברחמים, כי צרכינו מרבים מאד ודעתנו קצרה לבאר, ואתה בוחן לבות וכליות ולפניך נגלו כל תעלומות לב, ואתה יודע שבפנימיות לבנו אנו משתוקקים מאד לשוב אליך באמת, ואנו מתגעגעים ומצפים בכל-עת למצא פתח תקנה לשוב ולהתקרב אליך באמת. עזרנו למען שמך, ופנו לכל מה שבקשנו מלפניך. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. עשה שלום במרומוי הוא ברחמי עשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תורה עו – ויהי אחר הדברים האלה

של תורה זהו קיומה' וכמו שכתוב: "עת לעשות לה' הפרו תורתך" (תהלים קי"ט, קכ"ו), ועקר הצמאון הוא מחמת שהם בבחינת מחין דקטנות ואינם זוכים להתחדשות המחין, והם בבחינת סומים ועורים בעבודת ה', והסומא אין לו שבע כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (יומא ע"ד), ועל-כן אינם יכולים להשביע את נפשם ולרוות צמאונם בעבודת ה', וזה מעלת התקרבות לצדיקים, כי על-ידי-זה זוכין שתהיה העבודה בבחינת ראיה ושכל, שאז היא בבחינת גבול וזמן פראוי, ולא בבחינת צמאון. על-כן צריך להשתדל להתקרב לצדיקים, כי אפלו מי שלומד ועובד עבודתו תמיד אין יודע איך להתנהג בעבודתו בלא הצדיק:

א. על-ידי בטחון להשם יתברך שמסתכל וצופה להשם יתברך לבד ובטח בו, על-ידי-זה עושה כלי להשפע, וזוכה שתבוא לו השפע והפרנסה בעת וזמן שצריך, בבחינת: "עיני כל אליך ישברו" (תהלים קמ"ה, ס"ו), ועל-ידי-זה "ואתה נותן להם את אכלם בעתו", הינו בעת שצריך לה:

ב. יש בחינת צמאה נפשי, הינו כמו מי שהוא צמא מאד ששותה אפלו מים הרעים, כמו כן גם בעבודת הבורא יתברך, יש בני אדם שהם תמיד בבחינת צמאון ולומדים ועובדים עבודתו יתברך תמיד, והם תמיד בבחינת צמאון, כי נפשם שוקקת תמיד לעבודת ה', אך שהוא בלא זמן ושכל כי לפעמים בטולה

ג. על-ידי תשובה מאהבה לא נשאר
מחשפטים שום רשם, ואז זוכה להתפלל
וללמד בשכל צח שהוא בחינת מחין
דגדלות, ואז זוכה להתפלל פראוי וללמד
ולחבין בלי עיון, וזוכה לחדש מחו בכל
יום ויום:

תורה עז

הפלל הוא, כל מה שאנו עושים הן התפלה והן למוד, הוא כדי שיתגלה מלכותו
יתברך:

תפלה לתורה עז

(פב) צמאה נפשי לאלהים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלהים. רחמיך רבים יהיה
במשפטיך חני. רבונו של עולם, זבני לתשובה שלמה לפניך באמת ובלב שלם,
ואזכה לתשובה מאהבה באמת, למען תמחול לי על כל עונותי ולא יהיה נשאר
מהם שום רשם כלל, ויהיו כל עונותי נתהפכין לזכיות. ותזבני למחין ושכל דקדשה,
לשכל צח ונדך ונקי מכל סיג ופסלת ככסף טהור, ככסף צרוף מזקק שבעתים. ואזכה
לחדש מחי בכל-עת בקדשה ובטהרה גדולה, ותעזרני ותושיעני תמיד שאזכה
ללמוד וללמד בשכל צח ונדך. ואזכה לחבין תמיד במהירות גדול בכל מקום שאלמוד
ולא אצטרף לעני כלל ויהיה שכלי הולך וגדול בקדשה גדולה ובזריות גדול בצחות
ובבהירות. ואזכה להיות מהיר במלאכת שמים ולחבין כל דבר לאשרו ולאמתתו
בדברי תורתך הקדושה במהירות גדול בלי שום בלבול כלל:

ובכן תזבני ברחמיך הרבים, ותורני ותלמדני בכל-עת, שאזכה לידע באמת
איך להתנהג בכל דבר ובלמוד התורה הקדושה, איך לתת קצבה ונבול ללמודי
שאדע מתי ללמוד ומתי לבטל בעת ההכרח, באפן שיתקיים מחי ושכלי בשלמות
גדול בקדשה גדולה ברצונך הטוב. ולא יזיק לי חס ושלום רבוי הלמוד והעסק חוץ
מהנבול, כמו שכתוב, עת לעשות ליהוה הפרו תורתך. ואמרו רבותינו זכרונם
לברכה, פעמים בטולה של תורה זהו קיומה. כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם
לי, ואיני יודע כלל איך להתנהג בזה ברצונך הטוב באמת, כי לפעמים אני מתבטל
לגמרי מלמודי יותר מהראוי, ולפעמים נפשי בוער ומתלהב ומשתוקק מאד ללמוד
תמיד בלי הפסק ובטול כלל, ובאמת גם זה אינו טוב, כי רצונך לתת נבול לכל
דבר. על-כן אני מפיל תחנתי לפניך ופורש בפני אליך אבי אב הרחמן, הרואה
ומביט וצופה ויודע סתרי תעלומות לבי, שתרחם עלי ברחמיך הרבים ובחסדיך
העצומים והנוראים והגדולים מאד, ותשפיע עלי שכל דקדשה, ותדריכני באמתך
ותלמדני בכל-עת איך להתנהג בענין הלמוד ובכל הדברים שבקדשה, איך ומתי
ובמה ללמוד וללמד ולעשות ולעסק בעבודתך הקדושה, ומתי לפסק ולבטל קצת
כפי ההכרח ברצונך הטוב, כדי לתת נייחא להמחין, כדי שלא להתבטל לגמרי חס

תפלה לתורה עז

ושלום על־ידי רבוי העסק חוץ מהמדה באשר אתה ידעת. חוס וחמל עלי, כי אתה יודע כמה בלבולים וספיקות יש לנו בענין זה, לכל אחד לפי מדרגתו, ואין אתנו יודע עד מה לשית עצות בנפשנו בענין זה כלל. רחם עלי למען שמך והורני דרכך שאזכה תמיד לכונן בכל עניני הנהגותי האמת לאמתו, הורני יהוה דרכך ונחני באורח מישור למען שוררי. הורני יהוה דרכך אהלך באמתך יחד לבכי ליראה שמך. הדריכני באמתך ולמדני כי אתה אלהי ישעי אותך קויתי כל היום:

ובכן תרחם עלי מלא רחמים, ותזכני למדת הבטחון באמת בשלמות גדול. ואהיה חזק ואמיץ בבטחון לבטח באמת בחסדיך הרבים, שתשוב ותרחם עלי ותשפיע ותתן לי כל צרכי בגשמיות וברוחניות. ותתן לי פרנסתי בשלמות, פרנסת הנפש ופרנסת הגוף בקדשה ובטהרה גדולה, ותתן לי כל צרכי במועדו ובזמנו, כמו שכתוב, עיני כל אליך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו. ואף־על־פי שעשיתי מה שעשיתי, וקלקלתי מה שקלקלתי, ופגמתי מה שפגמתי, והרעותי את מעשי וקפחתי את פרנסתי, אשר לפי מעשי הרעים אני רחוק מאד מפרנסה, אף־על־פי־כן אבטח בך כי לא תעזבני לעולם בחסדיך, כי רחמיך רבים יהוה, רחמיך רבים מאד. ואתה טוב ומטיב לרעים ולטובים, טוב לכל, כמו שכתוב, טוב יהוה לכל ורחמי על כל מעשיו. ובטובך הגדול אתה זן את כל העולם בלו בחן ובחסד וברחמים, אתה נותן לחם לכל בשר כי לעולם חסדך. אנא ברחמיך הרבים, אל תעשה עמי כחטאי ואל תגמלני כמפעלי. ואל יהיו עונותי מכדילים ביני ובין טובך ושפעך הטוב היורד עלינו תמיד, מלא רחמים, חזקני ואמצני לבטח בך באמת. ואל יבהלוני רעיוני ואל יבלבלו דעתי רבוי חטאי העצומים, מלהתחזק בבטחון חזק ואמיץ בך תמיד, ואזכה לקיים מקרא שכתוב, בטחו ביהוה עדי עד כי ביה יהוה צור עולמים. ונאמר, ברוך הגבר אשר יבטח ביהוה והיה יהוה מבטחו. ואזכה על־ידי הבטחון לעשות כלי וצנור על־ידו לקבל השפע טובה והפרנסה וכל צרכי, במועדם ובזמנם קדם שאצטרך להם. אלהינו אבינו רוענו זוננו, הזן ומפרנס ומכלכל מקרני ראמים עד ביצי כנים, פרנסני וכלכלני בגדבת חסד ומתנת חנם אותי ואת כל ביתי ואת כל התלויים בי ואת כל הנלוים אלי, ותן לי כל צרכי בכבוד ובקתר ובקרחבה גדולה, באפן שלא תבלבל אותי הפרנסה מתורתך ועבודתך כלל. ואל תצריכני לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלואתם, כי אם ליך המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה שלא נבוש ולא נכלם ולא נכשל לעולם ועד. ואזכה לעסק תמיד בתורתך ובעבודתך באמת כל ימי חיי אני וזרעי וזרע זרעי וכל יוצאי חלצינו וכל עמך בית־ישראל מעתה ועד עולם, אמן סלה:

תורה עה – ויתן עז למלכו

תלה

תורה עה – ויתן עז למלכו

עצמו בהשם יתברך לעולם, אפלו שם במקומות הרחוקים מאד מהשם יתברך, שהם בחינת מקומות המטנפים, אפלו אם נפל למקום שנפל רחמנא לצלן, כי הדבור אינו מניח אותו לשכח את השם יתברך, והכן הדבר היטב מגדל בתי הדבור, והוא עצה נפלאה ונוראה למי שחפץ באמת לבל יאבד עולמו לגמרי חס ושלום:

ג. בלא עסק התורה אי אפשר לחיות, כי לפעמים בוער האדם להשם יתברך, אבל הוא יותר מדי, עד שהיה אפשר להיות נשרף לגמרי חס ושלום מגדל התבערה חוץ מהמדה, ועל ידי עסק התורה מקרר אש התבערה שיהיה במדה כראוי ויוכל להתקיים, וכן להפוך חס ושלום שלפעמים בוער האדם אל תאוות עולם הזה כל-כך, עד שהיה אפשר לשרף כל הגוף חס ושלום מעצם תבערת אש התאוות, אבל כשלומד תורה, מוננת עליו ומצלת אותו ומכבה האש הבווער בו ויכול לחיות, נמצא שעקר החיות על ידי התורה:

א. הדבור דקדשה, הינו דבורי תורה ותפלה ויראת שמים הוא גבה ויקר מאד, כי הדבור דקדשה הוא בחינת השכינה, בחינת התנלות מלכותו ואמונתו יתברך, והוא בחינת רוחו של משיח וביחינת רוח הקדש וביחינת תחיית המתים וביחינת יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה:

ב. גם הדבור הוא בחינת אם הבנים, הינו כמו שהאם הולכת תמיד עם בניה אפלו למקומות המטנפים, ואינה שוכחת אותם, כמו כן הדבור הולך עם האדם תמיד אפלו במקומות המטנפים, ומזכיר אותו תמיד את השם יתברך, הינו שאפלו אם האדם מנח חס ושלום בשפל המדרגה מאד במקום שהוא חס ושלום, אף-על-פי-כן על ידי הדבור יכול להזכיר את עצמו בהשם יתברך לעולם, דהינו שאפלו אם הוא במקום שהוא, אם יתחזק גם שם לדבר על כל פנים דבורים קדושים של תורה ותפלה ושיחה בינו לבין קונו, או לשוח עם רבו או חברו ביראת שמים, יכול להזכיר את

תפלה לתורה עה

(פ) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעזרני ברחמיך הרבים, ותזכני לקדש את דבור פי תמיד. ואזכה לדבר תמיד דבורים קדושים הרבה בכל יום ויום, שאזכה להרבות בלמוד התורה הקדושה ובתפלות ותחנונות ובקשות הרבה בכל יום ויום, ולא אפסיק פי מגרסא ולמוד ותפלות ובקשות ושירות ותשבחות לשמך הגדול והקדוש, וכל היום תהיה שיחתי ודבורי בתורה ותפלה. ואזכה להתודות ודוי דברים לפניך בכל יום על כל מה שפגמתי נגדך, ולפרש חטאי לפניך בפה מלא בפרוש. ואזכה להרבות בהתבודדות תמיד, עד שהדבור דקדשה זכור וזכרני לטובה וישיבני אליך באמת ובלב שלם, בתשובה שלמה לפניך. ואל תשכחני חלילה באלו

תפלה לתורה עח

המקומות המגנים שנלפדתי בהם בעונותי הרבים, ותמהר לזכרני ולהוציאני מהם חיש קל מהרה. ותקיים בי מקרא שכתוב, הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים כי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד על-בן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם יהוה. וברחמיך הרבים תרחם על שכונת עזך אשר היא שוכנת עמנו בגלות גדול, והדבור דקדשה בגלות, ותעזרנו שנוקה להוציא הדבור מהגלות. ותגן בעדנו ותשמרנו תמיד שלא יצא מפנינו לעולם שום דבור שאינו פרצונה, ולא נפגם דבור פינו לעולם, רק נזכה לקדש את דבור פינו תמיד, ולהרבות בדבורי תורה ותפלה ושאר דבורים קדושים:

אבי אב הרחמן, קרבני לתורתך הקדושה, וזכני להגות בתורתך יומם ולילה, עד שאזכה לקרר כל חמימותי על-ידי דבור פי בתורה ותפלה. כי אתה יודע עצם תבערת מדורת לבבי, אשר לבבי בוער מאד ברשפי שלהבת, לפעמים לבבי בוער מאד אליך ביקוד יקוד אש, כי עזה כמות אהבה קשה כשאל קנאה רשפיה רשפי אש שלהבת-יה. אבל הוא יותר מהמדה, עד שיכול לאוקיד כל גופי חס ושלום, ובתוך כך נתבלבל דעתי וחוזר ובוער לבי חס ושלום, אל התאוות עולם הזה כלפיד אש, כמו תנור בוערה מאפה, עד אשר רוצים חס ושלום, לאכל ולשרף את גופי ונפשי חס ושלום, ואיני יודע להיכן לברח ולהטמן מפני האש הגדולה הזאת, ואני הולך נע ונד בארץ הנשמה הזאת ואין לי שום מנוחה מרודפי. שקדתי ואהיה כצפור בודד על גג. כספינה המטרפת בלב ימים, עולה שמים ויורד תהומות, כי העליה היא שלא כסדר והירידה שלא כסדר, באיש שכור וכגבר עברו זין. ודעתי עכורה וכל חכמתי תתבלע, כי כל מה שרציתי להתחכם בתחבולות ועצות כנגד אויבי נפשי לא עלתה בידי מאומה. אנא יהוה, אתה ידעת את כל אשר נעשה עמי מעודי עד היום הזה, ועתה יהוה אלהינו, אבינו אתה, אנחנו החמר ואתה יוצרנו ומעשה ידך בלנו. הנני בידך בחמר ביד היוצר, כי עתה אין לי שום חכמה ואין תבונה ואין עצה, כי אם לזעק ולצעק אליך לבד עד שתחנני ברחמיך הרבים ובחמלתך הגדולה, ותקרבני אליך למענה לבד:

מלא רחמים, תן לי בית מנום לתוך דבורי תורה ותפלה, שאזכה להרבות בדבורי תורה ותפלה בכל יום ויום, ורוח אלהים של הדבור הקדוש ירחף עלי ויגן בעדי ויצילני וינשב על לבי ויכבה אש התאוות, עד שיתבטלו כל התאוות ממני מעתה ועד עולם. ואזכה על-ידי התורה הקדושה לצמצם גם את ההתלהבות דקדשה אליך, שיהיה ההתלהבות אליך בהדרגה ובמדה פרצונה הטוב באמת לאמתו, ולא אצא חוץ מהמדה כלל. ותצילני בזכות הדבור הקדוש, בזכות התורה הקדושה, מכל מיני חטאים ועונות ופשעים ומכל התאוות הרעות, ותגרש הרוח שטות ממני. ותזכני להמשיך עלי רוח חיים, רוח הקדש, דרך החבל דקדשה על-ידי הדבור דקדשה. ותקיים בנו מקרא שכתוב, ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתם בקרבכם והסירותי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר. ואת רוחי אתם בקרבכם ועשיתי את

אשר בחקי תלכו ומשפטיו תשמרו ועשיתם. ונזכה להעלות המלכות דקדשה מהגלות. ונזכה אותנו ואת כל עמך בית ישראל שנזכה כל אחד ואחד לגלות חלקי קדשת משיח המשרש בקרב כל אחד ואחד מישראל. ותמשיך עלינו חיים טובים וארכים ותזכנו לחיים נצחיים, ותחמל עלינו ותושיענו ותזכנו לעמד ולקום בתחית המתים לחיי עולם עם שאר הצדיקים והחסידים והתמימים והקשרים:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שנשמר חקיך ומצותיך בעולם הזה ונזכה ונחיה ונראה ונירש טובה וברכה לשני ימות המשיח ולחיי העולם הבא, ונזכה להגדיל ולגשא ולפאר ולרומם מלכותך בעולם, ולגלות ולפרסם מלכותך לכל באי עולם, ולהעלות המלכות דקדשה לשרשה, ותשיב אל דודה באהבה ואהבה ורעות. ויהיה נעשה יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה ביחודא שלים על דינו תמיד. ומלא פי תהלתך כל היום תפארתך. אברכה את יהוה בכל עת תמיד תהלתו בפי תהלת יהוה ידבר פי ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד. ואנחנו נברך יה מעתה ועד עולם הללויה. ונזכה לקים מקרא שכתוב, לא ימוש ספר התורה הזה מפיך והגית בו יומם ולילה. ונאמר, ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתו בפיך לא ימושו מפיך ומפי זרעך ומפי זרעך אמר יהוה מעתה ועד עולם. ונזכה להפיר אותך באמת למעלה מפל העולמות, ויקים מהרה מקרא שכתוב, ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו. כי ליהוה המלוכה ומושל בגוים. ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו והיתה ליהוה המלוכה. והיה יהוה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד:

תורה עט – בטח בה' ועשה טוב

א. אלו בני אדם שאינם קבועים עדין בעבודת ה' ואין תשובתם שלמה עדין, רק לפעמים נופלים להם ההורתי תשובה ומתחילים קצת בעבודתו יתברך, ואחר כך נופלים מזה, ואחר כך חוזרים ונתעוררים, וכן משתנים בכל פעם מרע לטוב ומטוב לרע, בבחינת פעם טמא ופעם טהור פעם פסול ופעם פשר וכו', התשובה הזאת היא בחינת ששת ימי החל, כי אין לו ניהא, אבל כשעושה תשובה שלמה זה בחינת שבת שיש לו ניהא מכל וכל, ונדחה הרע לנמרי ונעשה פלו טוב, ועל ידי זה זוכה לראות שפלותו באמת וחשיבות ונדלת ישראל,

א. צריך כל אדם לראות שמצדו לא יהיה עבוב ביאת משיח, דהינו שיראה לתקן מעשיו ולעשות תשובה שלמה, כדי שהוא לא יעכב בעונותיו ביאת משיח:

ב. בכל צדיק אמתי יש בו התגלות משיח, ועל כל פנים יש בו מדה של משיח שהוא בחינת משה, הינו שהוא ענו מאד וכו', ויודע שפלותו באמת וחשיבות ונדלת ישראל, עד שמוסר נפשו וחיותו בעד ישראל. וכל זה זכה על ידי שעשה תשובה שלמה כל כך, עד שנדחה הרע לנמרי ונעשה פלו טוב, שזה גם כן בחינת משה משיח:

תפלה לתורה עט

למטה ממדרגתו שפל ממה שהוא, בבחינת מה שנאמר בשבת: "שבו איש תחתיו" (שמות טו, כט), הינו תחת מדרגתו, ועל כל פנים לא יצא איש ממקומו למעלה ממדרגתו:

1. על-ידי ענוה ושפלות, על-ידי-זה אין שום אדם יכול להוציאו ולדהותו ממקומו, דהינו לקפח פרנסתו חס ושלום:

עד שמחמת זה מוסר נפשו וחיותו בעד ישראל, שזה בחינת המדה של משה משיח כנ"ל:

ה. על-ידי קדשת שבת זוכה לענוה באמת, דהינו לראות שפלותו ולהכיר חשיבות ישראל ולמסר נפשו בעדם, כמו משה רבנו עליו השלום:

ה. עקר הענוה שיחזיק האדם את עצמו

תפלה לתורה עט

(פא) ביהוה חסיתי איך תאמרו לנפשי נודי הרכם צפור. שקדתי ואהיה כצפור בודד על גג. כל היום חרפוני אויבי מהוללי בי נשבעו. כי אפר בלחם אכלתי ושקני בכבי מסכתי. מפני זעמך וקצףך כי נשאתני ותשליכני. כי אני הולך בעולם נע ונד בארץ. ואין לי שום מנוחה והשקט, כי הרוח סערה הולך וסוער, ואני מבלבבל ומטרף מאד יותר מספינה התועה בלב ים. את מרירות עין הדעת טוב ורע טעמתי ונתערב בי מאד הטוב והרע יחד ואין לי שום מנוחה והשקט. לפעמים מתעורר בי הטוב ומגיע לי הרהור תשובה, ואני מתחיל להרגיל עצמי בדרך יהוה, בדרך התורה הקדושה, ולכסף לתשובה שלמה באמת, אך הוא למצער מאד. ובתוך כך מתעורר חס ושלום איש התאווה, ואני הולך ותועה עולה ויורד, יורד ועולה, והשקט לא אוכל. אוי לי מיצרי, אוי לי מיוצרי, כאבן הנתון בתוך כף הקלע, בן נפשי מטרפת בין מצולות טיט עכירת תאוות עולם הזה והבליו, ובאמת אין לי שום משל ודמיון לכנות ולהדמות עצם הרחמנות שעלי מיום היותי על האדמה עד היום הזה. לא שלותי ולא שקמתי ולא נחתי ויבא רוני:

על-כן באתי להפיל תחנתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, מלא רחמים, שתמציא לי ברחמיך מנוחה והשקט, ותזכני בתשובה שלמה לפניך באמת. אל שדי יתן לי רחמים, האומר לעולמו די יאמר לצרותי די. האומר לים עד פה תבא, הוא יגעור בהיצר הרע שלי ובכל הרודפים אותי שישתלקו ממני ויתבטלו ממני, וניחוני לעבוד בקביעות באמת ובלב שלם. בתשובה ונחת אושע, בהשקט ובבטחה תהיה גבורתי. ולא אלך עוד עמך בקרי ובמקרה חס ושלום, ולא אהיה בגלגל החזור חס ושלום, כמטה המתהפך פעם כשר ופעם פסול, פעם טהור ופעם טמא חס ושלום. רק אזכה ברחמיך לעשות תורתך קבע, ולקבע עצמי בקביעות נמור בתוך קדשתך באמת מעתה ועד עולם, ולעשות תשובה שלמה באמת ולעבד אותך תמיד יומם ולילה בכל לב ונפש בשני יצרי באמת:

תפילה לתורה עט

תלט

לשבת-קודש

ותעלני מהרה מטמאה לטהרה, מחל לקדש, מששת ימי החל לקדשת שבת-קדש. ותזכני לקבל שבת-קדש בשמחה גדולה ובחדוה רבה ועצומה ובכל מיני כבוד וענג שבת וקדשה וטהרה גדולה כרצונך הטוב באמת. ואזכה להכלל בקדשת שבת תמיד לעולם ועד, ולהמשיך הקדשה של שבת לששת ימי החל. ואזכה לתשובה של שבת-קדש, ולנוח מעתה מכל עניני חל, ולהפוך פני לגמרי מתאוות עולם הזה והכליו, ולקבוע עצמי באמת בתוך הקדשה, במנוחה והשקט, במנוחת אהבה ונדבה, מנוחת אמת ואמונה, מנוחת שלום והשקט ובטח, מנוחה שלמה שאתה רוצה בה, ולא יהיה ברוחי רמיה כלל ולא אשוב עוד לכסלה לעולם:

ואם הרביתי אשמה, עד אשר חטאי לא ימדו ולא יספרו, וכבדו מחול ימים, ואין שום לשון בעולם לכנות בו רבוי ועצם פשעי ופגמי נגדך. אוי לי כי חטאתי, אוי מה עשיתי, אוי לי, אוי לא חסתי על נפשי היקרה מאד, אוי הייתי אכזר על נפשי יותר מכל מיני רוצחים ואכזרים שבעולם. ואלו היו מתקבצים עלי יחד כל הרוצחים והגזלנים והאכזרים שבעולם, לא היו יכולים לעשות לי באלף שנים, מה שאנכי עשיתי לי בעצמי על ידי חטא ופגם אחד שחטאתי נגדך, מכל שכן כי חטאי רבו מספר. אוי אוי ואבוי, אוי לי, וי ואללי, מי יתן ראשי מים ועיני מקור דמעה ואבכה יומם ולילה על חללי, כי חללתי את קדשתי וטרפתי את נפשי באפי ועיניתי את נפשי בכל מיני ענוים מרים וקשים שבעולם. הריני לפניך מלא רחמים, אני מלא עון ואתה מלא רחמים, אני מלא בלבולים ומחשבות רעות ועקמימיות שבלב, ואתה מלא טוב וישר ואמת וחסד ורחמים וחיים ושלום. רבונו של עולם, עשה עמי פלא לחיים לבל אהיה כמת בחיי חס ושלום, עשה מה שתעשה ברחמיך הרבים, באפן שאזכה לתשובה שלמה לפניך באמת, לתשובה של שבת-קדש. ואזכה לקבוע עצמי על התורה ועל העבודה, ולהיות כל ימי בתשובה שלמה בקביעות גדול ולהכלל תמיד גם בששת ימי המעשה בקדשת שבת-קדש. ואזכה על ידי קדשת שבת-קדש לראות שפלותי באמת, ותזכני לעננה אמתית, ואהיה שפל בעיני למטה ממדרגתי השפלה מאד, ועל כל פנים לא אצא ממקומי ולא אטעה חס ושלום בעצמי. ואהיה מכיר את מקומי השפל ונמוך מאד, בלי שעור וערך ומספר, ולא יהיה בלבי גאווה טמונה חס ושלום, ותצילני מגאות ונבחות ומנסות הרוח תמיד. אבי שבשמים, זכני לעין של שבת, עד שאזכה לראות שפלותי באמת תמיד, כי אתה יודע עצם שפלותי בלי שעור, ואף-על-פי-כן מבלבלים דעתי מיד בפניות וגאות בלי שעור, ואיני יודע שום דרך מדרגי העננה. יהוה אלהים, אתה ידעת את לבבי, אתה ידעת את הרפתי ובשתי וכלמתי נגדך כל צוררי. החזירני בתשובה שלמה לפניך באמת, ותצילני מגאות ונבחות ומרמות ורוחא. וזכני לעננה אמתית, עד שאזכה לראות שפלותי, ונגלות וחשיבות ישראל עם קדוש, ולמסר נפשי עבורם תמיד:

לוי אדר הילולא דמשה רבנו עליו השלום

ותשמרני ברחמיך הרבים, ותזכני שמצדי לא יהיה עבוב ביאת משיח חס ושלום. כי אתה ידעת, אשר כבר גרמנו במעשינו הרעים עבוב ביאת משיח כמה פעמים, והארכנו את הגלות בעונותינו הרבים. אמר לצרותינו די, ושמרנו והצילנו מעתה מחמאים ועונות ופושעים ומהרהורים רעים וממחשבות רעות ומכל מיני בלבול הדעת, וזכנו למחשבות זכות, למחשבות קדושות צחות ונכונות. מלא רחמים, קרבי אליך באמת וזכני ללכת בדרך ישרים לפניך. הפכני מרע לטוב גמור, הט לבבי אליך באמת, זכני לטוב אמת, לטוב הנצחי. הקם על סלע רגלי בונן אשוני שאזכה להיות קבוע לנצח בעבודתך ובתורתך וביראתך באמת ובלב שלם. בנאות דשא ירביצני על מי מנוחות ינהלני נפשי ישובב ינחני במעגלי צדק למען שמו. וזכני להתקרב לצדיקים אמתיים ולתמימים וישרים בלבבותם באמת. ותן לנו ברחמיך, מנהיג רועה נאמן, כמו משה רבנו עליו השלום רעיא מהימנא, אשר ישא אותנו כאשר ישא האמן את הינק עד אשר יביאנו לתוך הקדשה והתשובה באמת. ותמהר ותחיש לנאלנו ותביא לנו את משיח צדקנו. ותעזרנו להיות ברצונך הטוב כל ימי חיינו, ונזכה לקום מקרא שפתוב, בטח ביהוה ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה. השיבנו יהוה אליך ונשובה חדש ימינו בקרבם:

תורה פ – ה' עז לעמו יתן

מחשבתו היטב להדבורים, עד שיזכין וישמע היטב מה שהוא מדבר, שזה עקר קדשת הדבור, ויש להשם יתברך תענוג גדול מדבור כזה, וכל זה זוכין על ידי השלום שזוכין על ידי מסירת נפש על קדוש השם:

א. אפלו הקל שבישראל אפלו פושעי ישראל, בשרוצים להעבירם על דת חס ושלום, הם מוסרים נפשם על קדוש השם, כאשר ראינו כבר כמה פעמים, על-כן צריך האדם להזכיר את עצמו בזה בכל יום, שהוא מרצה למסר נפשו על קדוש השם, כי זה עקר קדשת איש הישראלי, ועל-ידי זה יזכה לשלום בגל:

ה. וזה עצה טובה להתפלל בכונה, כי

א. עקר השלום הוא לחבר שני הפכים, על-כן אל יבהלוך רעיוניך אם אתה רואה איש אחד שהוא בהפך גמור מדעתך וידמה לך שאי אפשר בשום אופן להחזיק בשלום עמו, וכן בשאתה רואה שני אנשים שהם שני הפכים ממש, אל תאמר שאי אפשר לעשות שלום ביניהם, אדרבא זהו עקר שלמות השלום, להשתדל שיהיה שלום בין שני הפכים, כמו השם יתברך שעושה שלום במרומו בין אש ומים שהם שני הפכים:

ב. לזכות לשלום הוא על-ידי מסירת נפש על קדוש השם (עין פנים), ועל-ידי זה זוכין לדבר דבורים קדושים של תורה ותפלה, דהינו שיזכה להכניס כל מחו והקמתו ודעתו בתוך הדבורים, ויקשר

תַּפְלָה לְתוֹרָה פ

תמא

בְּשֵׁאֲדָם רוּאָה שְׁקִשָּׁה לוֹ לְכוּן דְּעֵתוֹ
בְּתַפְלָה מְרַבּוּי הַמַּחְשָׁבוֹת הַמְבַלְבְּלִין
וּמְטַרְדִּין, אוֹתוֹ אִזּוֹ יִזְכֵּר אֶת עֲצֻמוֹ
שְׁבוּדָאֵי הוּא מְרַצָּה לְמוֹת עַל קְדוּשׁ
הַשֵּׁם, כִּי אִפְלוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל מוֹסְרִין
נַפְשָׁם עַל קְדוּשׁ הַשֵּׁם כַּנִּלְ. וְעַל-יְדֵי
מְסִירַת נַפְשׁ עַל קְדוּשׁ הַשֵּׁם, יִזְכֵּה
לְקִשְׁר הַמַּחְשָׁבָה אֶל הַדְּבוּר, וְיִתְפַּלֵּל
בְּכוּנָה כַּנִּלְ, גַּם בְּלֹא זֶה, עֵקֶר שְׁלֵמוֹת
הַתַּפְלָה הוּא לְהִתְפַּלֵּל בְּמְסִירַת נַפְשׁוֹ:

תַּפְלָה לְתוֹרָה פ

(צח) אֲדוּן הַשְּׁלוֹם, מִלֵּךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ, עֲשֵׂה שְׁלוֹם וּבוֹרָא אֶת הַכֹּל. עֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ
כְּלָנוּ שְׁנִזְכֵּה תְּמִיד לְאַחֵז בְּמִדַּת הַשְּׁלוֹם, וְיִהְיֶה שְׁלוֹם גְּדוֹל בְּאַמַּת בֵּין כָּל אָדָם לְחֵבְרוּ
וּבֵין אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ, וְלֹא יִהְיֶה שׁוּם מַחְלָקַת אִפְלוּ בְּלֵב, בֵּין כָּל בְּנֵי אָדָם, כִּי אַתָּה עוֹשֶׂה
שְׁלוֹם בְּמֵרוֹמֶךָ, וְאַתָּה מַחְבֵּר שְׁנֵי הַפְּכִים יַחַד, אִשׁ וּמִים, וּבְנִפְלְאוֹתֶיךָ הַעֲצוּמִים אַתָּה
עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בִּינֵיהֶם. כֵּן תִּמְשִׁיךְ שְׁלוֹם גְּדוֹל עָלֵינוּ וְעַל כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, בְּאַפְּן שְׁיִתְחַבְּרוּ
כָּל הַהַפְּכִים יַחַד בְּשְׁלוֹם גְּדוֹל וּבְאַהֲבָה גְּדוֹלָה, וְיִכְלְלוּ כֻלָּם בְּדַעַת אַחַת וְלֵב אֶחָד
לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ וּלְתוֹרַתְךָ בְּאַמַּת, וְיַעֲשׂוּ כֻלָּם אֲנִידָה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵב שְׁלֵם,
יְהוָה שְׁלוֹם, בְּרַכְנוּ בְּשְׁלוֹם, וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּמְשִׁיךְ עָלֵינוּ כָּל הַבְּרָכוֹת וְכָל הַהַשְׁפָּעוֹת וְכָל
הַיְשׁוּעוֹת:

וְעֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׂאִזְכֵּה תְּמִיד לְמַסֵּר נַפְשִׁי עַל קְדוּשׁ הַשֵּׁם בְּאַמַּת,
וּבְפִרְט בְּשַׁעַת קְרִיאַת שְׁמַע וּתְפִלָּה, שְׂאִזְכֵּה תְּמִיד לְהִתְפַּלֵּל וְלוֹמַר קְרִיאַת שְׁמַע
בְּמְסִירַת נַפְשׁ בְּאַמַּת. וְאִזְכֵּה לְקַבֵּל בְּדַעַתִּי בְּרְצוֹן חֲזָק בְּאַמַּת לְמַסֵּר נַפְשִׁי לְמוֹת
עַל קְדוּשׁ הַשֵּׁם לְהִתְלַהֵב בְּשִׁלְהוּבֵין דְּרַחֲמֹתָא, וְלִהְתַּגַּבֵּר עַל יִצְרִי, לְמַסֵּר כָּל
גּוּפִי וְנַפְשִׁי וּמַאֲדִי בְּשִׁבִיל לְקַדְּשׁ שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא, וְעַל-יְדֵי-זֶה אִזְכֵּה
תְּמִיד לְהִתְפַּלֵּל בְּכוּנָה גְּדוֹלָה בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה בְּאַמַּת, לְהַכְנִים כָּל מַחִי וּמַחְשַׁבְתִּי
וְדַעַתִּי לְתוֹךְ דְּבוּרֵי הַתַּפְלָה, וְלְקִשְׁר הַמַּחְשָׁבָה אֶל הַדְּבוּר בְּקִשְׁר אֲמִיץ וְחֲזָק, וְלֹא
אוֹצִיא שׁוּם דְּבוּר שֶׁל הַתַּפְלָה בְּלֹא כּוּנָה, חַס וְשְׁלוֹם, בְּאַפְּן שְׁנִזְכֵּה שְׁתִּשְׁתַּעֲשַׂע
עִם תְּפִלוֹתֵינוּ תְּמִיד. וְיִהְיֶה לְךָ נַחַת רוּחַ וְשַׁעֲשׁוּעִים גְּדוֹלִים מִתְּפִלוֹתֵינוּ, וְיַעֲלוּ וְיִרְצוּ
תְּפִלוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ לְהִיּוֹת כְּתֵר עַל רֹאשְׁךָ. וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ חֶכְמָה וּבִינָה וְדַעַת, וְתוֹשִׁיעֵנוּ
בְּכָל מִינֵי יְשׁוּעוֹת, וְתַפְתַּח אֶת לְבָנוּ בְּתִלְמוּד תּוֹרַתְךָ, וְנִזְכֵּה לְהִבִּין הֵיטֵב בְּכָל
מְקוֹם שְׁנִלְמוּד שֵׁם וְתֵאִיר עֵינֵינוּ בְּמַאֲז תּוֹרַתְךָ. וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ לְחַדֵּשׁ חַדוּשִׁים
אַמִּתִּים בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ הָאֲרָה נְפִלְאָה מִהַתּוֹרָה אֲשֶׁר אַתָּה עֹתִיד
לְגַלוֹת עַל-יְדֵי מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב, וְשִׂאבְתֶּם מִים בְּשִׁשׁוֹן מִמַּעֲיְנֵי הַיְשׁוּעָה.
וְתִרְגְּמוּ, וְתִקְבְּלוּן אוֹלְפֵן חֲדָת:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֹא רַחֲמִים, שְׁלַח לִי יְשׁוּעוֹת רַבּוֹת בְּכָל-עֵת וְרַנֵּע מִמַּעֲיְנֵי
הַיְשׁוּעָה, כִּי אַתָּה גְּלִית לָנוּ שְׁיֵשׁ לְךָ מַעֲיֵנוֹת שֶׁל יְשׁוּעָה שְׂאִינָם נִפְסְקוֹת לְעוֹלָם
כַּמַּעֲזִין הַנוֹבֵעַ שְׂאִינֵנו פּוֹסֵק. עֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי יְשׁוּעוֹת שְׁלֵמוֹת וְאַמִּתִּיוֹת מִמַּעֲיֵנוֹת

הקדושים האלה. זבני והושיעני בכח וזכות הצדיקים האמתיים שהם בחינת מעיני ה'ישועה, שזכו להשיג ולגלות ולשאב מימי התורה בששון ממעיני ה'ישועה, שיש להם כח גדול לנצח, לעזר ולהגן ולהושיע לכל החוסים בהם, להצילם משאול תחתיות ומתחתיו ולזכותם לחיי עולם לעד ולנצח, כאשר נגלה לפניך ארון האמת והשלום. עזרני והושיעני וזבני בזכותם, שאזכה להתחדש מעתה, להתחיל מעתה להמשיך עלי חכמה וישועה אמתית לעזב הרפי הרע ומחשבותי המגנות, ולא אשוב לאולתי, רק אזכה להכניס כל חכמתי ודעתי בתורתך הקדושה, ולקשר מחשבתי אל התורה והתפלה תמיד בקשר אמין וחזק, ולבלי להניח את המחשבה לצאת חוץ כלל אפלו בחוט השערה. ותמהר להוציאני ולהצילני ממים הזדונים, ממצולות ים, מיון מצולה ואין מעמד, מתהו ובהו וחשך ותהום. ותושיעני בכל-עת ורגע בישועות נפלאות ממעיני ה'ישועה, כי גלוי וידוע לפניך בעל ה'ישועות, שבעצם רחוקי ממך בלי שעור, והיצר הרע מתגבר בכל-עת בכמה מיני התגברות ומניעות ועכובים ובלבולים ועקמימיות שבלב עד אין מספר, אני צריך ישועות רבות ונפלאות בכל-עת ורגע, שתפתח לנו ברחמיך העצומים, מעיני ה'ישועה, שתהיה ה'ישועה נובעת ומתחדשת לנו בכל-עת ורגע, באפן שזוכה להנצל בכל-עת ממה שאנו צריכין להנצל, בדרך ישועותיך הנפלאות המתחדשים ונובעים בכל-עת ורגע ממעיני ה'ישועה, ותקדשנו ותטהרנו על-ידם מכל הטמאות ומכל הגלולים ומכל הכתמים ומכל הפגמים שבעולם. וקיים לנו מקרא שכתוב, ונרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם:

רבוננו של עולם, מצמיח ישועות, מלא משאלותינו לטובה ברחמים, והושיעני מהרה בכל מה שאני צריך להושע בגשמיות ורוחניות, באפן שאזכה מעתה לשוב אליך ולהתקרב אליך באמת, ויקים בנו מהרה מקרא שכתוב, הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד כי עזי וזמרת יה יהודה ויהי לי לישועה. ושאתם מים בששון ממעיני ה'ישועה. ונאמר, ליהודה ה'ישועה על עמך ברכתך סלה. יהודה הושיעה המלך יעגנו ביום קראנו. וטוב יהיה בעיניך לברכנו ולברך את כל עמך ישראל בכל-עת ובכל שעה בשלומך הטוב, וקיים לנו מקרא שכתוב, יהודה עז לעמו יתן יהודה יברך את עמו בשלום. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהודה צורי וגואלי. עשה שלום במרומו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תורה פא

לפעמים מדבר הצדיק עם העולם
שיחת חלין, והוא טובה גדולה להם, כי
יש בני אדם שרחוקים מהתורה והדעת
מאד עד שאי אפשר לקרובם על-ידי
דברי תורה, כי אם על-ידי שיחת חלין
דיקא שהצדיק מלביש בהם את התורה.

תורה פב

תמוג

זה מניע טובה גדולה גם לזה האיש שמדבר עם הצדיק שיחת חלין ומחיה אותו:

גם לפעמים הוא טובה להצדיק בעצמו שצריך לפקח דעתו ולהחיות את עצמו על-ידי שיחה זאת, וממילא על-ידי-

תורה פב

הרפה פנ"ל, אבל השומעים הרפתם ואינם משיבים ועושים מאהבה, הינו ששותקים מחמת אהבה, שאינם רוצים לבייש ולחרף את חברם, אז נכללת השתיקה הזאת שהיא בחינת נגה, בקדשה, והנה פתיב בכתבי האר"י זכרונו לברכה: שבערב שבת קלפת נגה נכללת בקדשה, ורוצים גם השלש קלפות הטמאות לעלות לאחו בקדשה, ואז יורד שלהבת זה ומכוה אותם שלא יתאחו בקדשה עין שם. ועל-כן אמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת פ"ח), על העושים מאהבה הנ"ל, ועליהם הכתוב אומר: "ואהביו כצאת השמש בגברתו" (שופטים ה, לא), הינו בחינת שלהבת זה הנ"ל, שעל-ידי-זה נכלל נגה, בקדשה בבחינת ח"ש מ"ל, כי זאת השתיקה היא בחינת בטול הערלה והחרפה פנ"ל:

א. החרפה היא בחינת ערלה, כמו שכתוב: "לא נוכל וכו' אשר לו ערלה כי הרפה היא לנו" (בראשית לה, יד). ויש שלשה עורות בהערלה שהם בחינת השלש קלפות: "רוח סערה" "וענן גדול" "ואש מתלקחת", ועל-ידי השתיקה על החרפה דוחין אותם, כי אינו רוצה לריב ולחרף את חברו, ויש בחינת עור דק רביעי שהיא בחינת נגה בחינת חשמל הינו חש מל, כי לחשות ולשתק על החרפות הוא בחינת מילה. והנה ידוע כי נגה לפעמים נכללת בקדשה ולפעמים להפך, ועל-כן גם בשתיקה על החרפה יש בזה שתי בחינות, לפעמים הוא שותק לחברו כדי לעשות לו יסורים ביותר, נמצא שעל-ידי-זה הוא מחרף את חברו ביותר, ואז נכללת השתיקה בחינת נגה בקלפה בבחינת

תפלה לתורה פב

(צו) רבונו של עולם, עזרני והושיעני שאזכה לשתק ולדם למחרפי ולמבוי נפשי ולמקללי נפשי תדום. ואהיה מן הנעלבים ואינם עולבים, שומעים הרפתם ואינם משיבים, עושים מאהבה ושמחים ביסורים. ותזכני שלא אכנון לצערם על-ידי שתיקתי שאשתק להם, רק כל פונתי בשתיקתי יהיה מאהבה באמת, ותהיה בעזרי תמיד שאהיה נזהר בזהירות גדול שלא לבייש ולחרף פני חברי ולא שום אדם שבעולם אפלו המחרפין ומבישין אותי, מכל שכן אותם שאינם מבישין אותי. אנא יהוה, שמרני והצילני מעון החמור הזה של המלבין פני חברי ברבים שאין לו חלק לעולם הבא. ושמרני והצילני בכל-עת שלא אבייש שום אדם שבעולם מגדול ועד קטן, כי כבר נלכדתי בזה כמה פעמים, בשונג ובמזיד באינם וברצון. אמנה חטאתי ליהוה

תפלה לתורה פב

אלהי ישראל ולכמה אנשים מישראל, אשר כלם פשרים וצדיקים כנגדי, ובישתי אותם כמה פעמים והלבנתי פניהם בריבים ושפכתי דמם כמים. אבי שבשמים, שמרני מעתה, הצילני מעתה מעון החמור הזה ומכל העונות שבעולם, ועזרני וזכני לתקן כל מה שפגמתי בעון זה מעודי עד היום הזה, ותסבב סבות למוכה ברחמיך, באפן שאזכה להתועד יחד עם האנשים שבישתי אותם ולפיסם באמת, עד אשר כלם ימחלו לי במחילה גמורה באמת, ברצון טוב ובלב שלם ובנפש הפצה. ולא ישאר עלי שום שנאה וקפדא משום אדם שבעולם, ולא שום טינא בלב. ומעתה תשמרני ותצילני תמיד שלא אלבין ולא אביש שום אדם שבעולם אפלו ביני לבינו מכל שכן בריבים, ולא אזול בכבוד של שום בר ישראל שבעולם, ולא אהיה בז לכל אדם, רק אזכה להכלל בכלליות ישראל עמך לאהב את כל אחד ואחד מישראל כנפשי ומאדי בכל לבבי באמת ולקיים מצות ואהבת לרעה כמוך באמת בשלמות ברצונך הטוב:

ובכן תזכני ותעזרני ותושיעני להתגבר בכל עז לשבר ולבטל את יצרי הרע וכל תאוותי ומדותי הרעות, ותכף את יצרי להשתעבד לך, עד שאזכה לגרש ולשבר ולהכניע מעלי כל הקלפות והסטרין אחרנין שבכל העולמות, הן שלש הקלפות הטמאות לגמרי שהם: רוח סערה, ועגן גדול, ואש מתלקחת. הן הרע שבנגיה, הבל אזכה לכלות ולשבר ולבטל לגמרי, עד שאזכה לברר בחינת נגה, לברר הטוב שפה ולהעלותה אל הקדשה, באפן שנגה יכלל בקדשה העליונה באמת, וכל הקלפות הטמאות יסתלקו ויתבטלו ממני בבטול גמור ולא יהיה להם שום שליטה ואחיזה בי חס ושלום, מעתה ועד עולם. ותעזרני ותזכני לשמירת הברית באמת, ותבטל ותסיר ממני קלפת הערלה, ערלת לב וערלת בשר, ואזכה להכלל באמת בקדשתך העליונה:

ותרחם על כל ילדי עמך בית ישראל הנכנסין לביתו של אברהם אבינו, ותזמין לכלם תמיד מזהלים פשרים והגונים ואמנים וזריזים באמת, באפן שיקימו מצות מילה ופריעה בתכלית השלמות ברצונך הטוב, כי אתה קדשת ידיד מבטן וצאצאיו חתמת באות ברית קדש, וצויתנו ברחמיך, למול את בנינו, בן שמונת ימים, להכניסם בבריתו של אברהם אבינו. עלינו זכנו ועזרנו ותזמין תמיד מזהלים פשרים והגונים ואמנים וראויים לעסק במצוה נוראה הזאת. ותעמד על ימינם ותסמכם, שייזכו לקום מצוה זאת בשלמות הראוי, באפן שלא יקלקלו חס ושלום להתינוק הנמול על-ידם, רק יתקנו אותו בכל התקונים והקדשות שצריכין לתקן ולקדש את התינוק על-ידי מצות מילה. ויהיה נמשח עליו צלם אלהים, צלם דמות תבניתו. ויזכה להיות שומר הברית באמת ולא יפגם בבריתו לעולם. וילכו יונקותיו, ויזכה להוליד בנים ובנות חיים וקמים לעבודתך וליראתך, ויצאו מכל אחד מישראל דורות הרבה עד סוף כל הדורות, וכלם יבירו וידעו את שמך הגדול, ויעשו רצונך באמת כל ימיהם לעולם, למען יתגלה אלהותך בכל העולמות על-ידי ישראל עמך אשר בחרת:

לשבת-קודש

וּתְזַכְּנִי לְקַבֵּל שַׁבַּת קֹדֶשׁ בַּקִּדְשָׁה גְדוֹלָה בְּאַהֲבָה וּבְרִצּוֹן וּבְשִׂמְחָה וּחְדוּה בְּלֵב, וְלֹא יַעֲלֶה עַל לְבִי שׁוֹם דְּאִנְיָה וְעֲצָבוֹת כָּלֵל, רַק אֲזַכֶּה לְגִיל וְלִשְׂשׂוֹן בְּכָל עֵז בְּיוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ מִבּוֹאוֹ וְעַד צֵאתוֹ. וּתְזַכְּנִי לְקַיֵּם מִצְוֹת רַחֲיִצַּת מִיּוֹם חַמִּין וּנְטִילַת הַצַּפְרָנִים בְּכָל עָרֵב שַׁבַּת בְּשִׁלְמוֹת פְּרָאוֹי, בְּאַפֵּן שְׂאֵזְכָּה עַל-יְדֵי-זֶה לְדַחוֹת וּלְבַטֵּל מֵעָלַי כָּל הַשְּׁלִשָּׁה קַלְפוֹת הַטְּמְאוֹת שֶׁלֹּא יִתְאַחֲזוּ בִּי כָּלֵל. וְאֲזַכֶּה לְהַפְרִישׁ וּלְבָרֵר בְּחִינַת נִגְה מְכָל רַע, וְתַעֲלֶה וְתִכְלַל נִגְה בַּקִּדְשָׁתֶךָ הָעֲלִיזוֹנָה, וְכָל הַקַּלְפוֹת יִרְדּוּ וַיִּפְּלוּ לְנוֹקְבָא דְתַהוֹמָא רַבָּא וַיִּכְלוּ וַיִּתְבַּטְּלוּ לְגַמְרֵי וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם שׁוֹם אַחִיזָה בְּהַקִּדְשָׁה כָּלֵל. וְאֲזַכֶּה לְקַבֵּל תּוֹסְפוֹת שַׁבַּת, וְתִתֵּן לִי נְשִׂמָה יִתְרָה קְדוּשָׁה וּמְהוֹרָה בְּכָל שַׁבַּת וּשְׁבַת. וְאֲזַכֶּה בְּתוֹךְ כָּלֵל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הַבְּשָׂרִים, לְהַעֲלוֹת כָּל הָעוֹלָמוֹת לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה עַד רַעְוֵא דְרַעְוִין, עַד שְׁנִזְכָּה לְכָלֵל עִמָּהֶם בַּקִּדְשָׁתֶךָ הָעֲלִיזוֹנָה בְּאוֹר הָאֵין סוּף בְּרִצּוֹנֶךָ הַטּוֹב:

אֲנִי יְהוָה, קְדוֹשׁ עַל כָּל הַקִּדְשׁוֹת, תִּקְרֶה עַל כָּל הַתִּקְפִּים, חֲזֵק עַל כָּל הַחֲזִקִים, נִצְחָן עַל כָּל הַנִּצְחָנִים, עֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׂאֵזְכָּה לְנִצְחַת הַמְּלַחְמָה בְּרִצּוֹנֶךָ הַטּוֹב בְּאַמְתִּי. זַכְּנִי לְהִתְחִיל מַעֲתָה לְכַנֵּס בַּקִּדְשָׁתֶךָ בְּאַמְתִּי, וְתַעֲזֹר לִּי לֹא כַח כְּמוֹנִי, לְהַכְנִיעַ וּלְגַרֵּשׁ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל מִמֶּנִּי כָּל הַקַּלְפוֹת וְסַטְרִין אוֹחֲרֵנִין שְׁנַתְּאֲחֲזוּ בִּי בַּעֲזוֹנֹתֵי הַרְבִּים, רַחֵם עָלַי וְנַעֲזֹר בְּךָם וְגַרְשֵׁם מֵעָלַי וּמֵעַל גְּבוּלֵי. בְּחַסְדֶּךָ חִינִי וְאַשְׁמְרֵה עֵדוּת פִּיךָ. עֲזָרְנִי בִּי עַל-יָדֶךָ נִשְׁעַנְתִּי. יְהוָה אֵל אֲבוֹשָׁה כִּי קָרָאתִיךָ יְבוֹשׁוּ רַשָּׁעִים יִדְמוּ לְשֹׂאֵל. אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי תַעֲנֵנִי אֵל הַטּ אֲזַנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי. יְהוָה קָרָאתִיךָ חוֹשָׁה לִי הָאֲזִינָה קוֹלִי בְּקִרְאוֹי לָךְ. לְמַעַן שָׁמַךְ יְהוָה תַּחֲיִנִי בְּצַדִּיקְתֶּךָ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשִׁי. וּבְחַסְדֶּךָ תַּצְמִית אוֹיְבֵי וְהִאֲבִדְתָּ כָּל צוֹרְרֵי נַפְשִׁי כִּי אֲנִי עַבְדֶּךָ. יְהִיו לְרִצּוֹן אִמְרֵי-פִי וְהִגִּיזוּ לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוֹרִי וְגוֹאֲלִי:

תורה פג

שְׁנוֹקְמִין בּוֹ רַחֲמֵנָא לְצַלֵּן, וְתִתְקוֹן לְזֶה לְתַת צְדָקָה בְּסַתְרֵי, כִּי עַל-יְדֵי-זֶה יִפְדֶּה הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת מִן הַקַּלְפָּה, וְאִז יִתְפַּךְ הָא"ף לְאוֹת פ"א. וְזֶהוּ: "מִתֵּן בְּסַתְרֵי יְכַפֶּה אִף" (מְשַׁלֵּי כ"א), חִינּוּ שְׁבוּפָה וְהוֹפֵךְ הָא"ף, וְנַעֲשֶׂה פ"א:

טְמָאוֹת מְקַרְה לְזֶה הוּא עַל-יְדֵי הַקַּלְפָּה לִילִית, וַיִּנְיַקְתָּה מִן הַשִּׁשָּׁה אוֹתִיּוֹת שֶׁל הָאֵלֶף-בֵּית, שְׁכַשְׁכוּתְבִין אוֹתָן בְּמִלּוּאָם יֵשׁ בָּהֶם אוֹת פ"א (הִינּוּ א כ ד פ ה ק), וְשִׁשָּׁה פְּעָמִים פ גִּימְטְרִיא ת"פ, כְּמִנִּין שְׁמָה, וְאִז נַעֲשֶׂה מִן פ"א א"ף, הַתְּנַבְּרוֹת הַדִּינִין

תפלה לתורה פג

(א*) רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, זַכְּנִי לְשִׁמִּירַת הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת, וְאֲזַכֶּה לְקֹדֶשׁ עֲצָמֵי בְּמִתְרֵי לִי, עַד שְׁיִהְיֶה הַזּוּג שְׁלִי בְּבְחִינַת: זְכוּ שְׂכִינָה שְׂרוּיָה בִּינֵיהֶם, וְתַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי פְגָם הַבְּרִית שְׁבַע עוֹלָם. בְּפֶרֶט מִמְקָרָה בְּלִתֵּי טְהוֹר חַס וְשְׁלוֹם. רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲתָה הוֹדַעְתָּנוּ שֶׁעַל-יְדֵי שְׁפּוּגְמֵינוּ בַּקִּדְשָׁת הַזּוּג. אוֹ עַל-יְדֵי עוֹזֵן מְקַרְה לְזֶה חַס וְשְׁלוֹם, עַל-יְדֵי זֶה גּוֹרְמִין

התגברות הדינים והחרון אף בעולם חס ושלום, בבחינת: לא זכו אש אוכלתן. ונגם אתה הודעתנו שהקליפה הזאת שבאין על ידה למקרה לילה ולכל מיני פגם הברית רחמנא לצלן, היא יונקת מן הפאין שבאותיות אלף בית, ונעשה מן פא אף. על-כן זכני להרבות בצדקה לעניים הגונים, ואזכה ליתן הרבה לצדקה בסתר, עד שעל-ידי זה יהיו נמתקים כל הדינים שהתגברו על-ידי פגם הברית. ויקים בנו מקרא שכתוב: מתן בסתר יכפה אף. ולא יהיה להקליפה הרעה שום יניקה מהקדשה חס ושלום, ותמחה שמה וזכרה מן העולם, ונזכה להנצל מעתה מכל מיני פגם הברית שבעולם, ותזכני לשמירת הברית בתכלית הקדשה, כראוי לאיש הישראלי באמת, אמן בן יהי רצון:

תורה פד

ופתחים לראות ולהשיג על ידם הטוב הננוז שבכל יום, ואז כל יום ויום ארף וגדול אצלו עד מאד, כי רואה ומשיג הטוב הננוז, הינו רזין דאורייתא השיף לכל יום. וזהו עקר אריכות ימים, והעקר זכין לזה על-ידי מדת הותרנות שהאדם ותן בממונו, שזהו מדתו של אברהם אבינו עליו השלום, ועל-ידי זה נופלין ונתבטלין כל הנחשים ועקרבים, הינו המחשבות זרות המבלבלין מחשבתו ונעשה המח צח ונד, ואז יכול לבוא בכל יום אל הטוב הננוז השיף לו כנל:

איתא בזהר הקדוש: לא תשפח יום דלית ביה טוב, ואין טוב אלא תורה, הינו כי בכל יום יש בו טוב הננוז, הינו רזין דאורייתא השיף לזה היום, אף כשאדם רוצה להנות ולחשב בדברי תורה הינו רזין דאורייתא והוא אינו כדאי לזה, אזי באים נחשים ועקרבים ומבלבלים מחשבתו הלא יעול לאתר דלאו דילה. ואלו הם המחשבות הנבאים להאדם ומבלבלים אותו, ועל-ידי שהאדם רוצה וחושק עד מאד לכנס אל הטוב הננוז, ומדבק עצמו במדות טובות, אז המדות טובות הם שערים

תפלה לתורה פד

(קח) רבונו של עולם, רחם עלי למען שמך, ועורני והושיעני שאזכה להאריך את ימי בקדשה ובטהרה גדולה. שאזכה לקדש את מחשבתי בקדשה גדולה. ותזכני לאחז במדתו של אברהם אבינו איש החסד, שאזכה להיות ותן בממוני, ולעשות טוב וחסד באמת, עם כל מי שצריכין להטיב עמם ולגמל להם חסד כפי רצונך הטוב באמת, ותצילני מקפדות וקמוץ שהם מבלבלין את הדעת והמח מאד, ולא אהיה קפדן וקמץ כלל, רק אזכה להיות איש טוב, איש חסד, ותן בממוני, כרצונך הטוב, עד שאזכה להכלל בסטרא דימינא בקדשה גדולה, במדתו של אברהם אבינו איש החסד. ועל-ידי זה תזכני שיהיה שכלי ומחי הנרא בכספא, שיהיה מחי נד וצח וצלול.

ואזכה להאריך את ימי בקדשה גדולה שאזכה להגות ולחשב בתורתך בכל-עת ובכל שעה בקדשה גדולה, ולא אניח את מחשבתי לחשב שום מחשבה חיצונה וזרה כלל. ותעזרני ותושיעני בישועתך הגדולה בכל יום ויום, לגרש ולסלק ולבטל מהרה ממחשבתי כל הנחשים ועקרבים שהם כל מיני בלבולים ומחשבות זרות המסכדין את המוח בכל יום, ואזכה לשבר את כל הגדרים והמחיצות ברזל והמסכים המבדילין וחוצצין לפני טוב הגנוז שבכל יום ויום, ואינם מניחים לכנס אליו את מי שאינו הגון וראוי אליו. מלא רחמים, רחם עלי, ולא תעשה לי כחטאי, ולא תגמל לי כעונותי, רק תעשה עמי כחסדך וכנפלאותיך אשר אתה מרבה להטיב. ותגמלני חסדים טובים ותגדל חסדך עלי בכל-עת ובכל יום ויום. ותושיעני ברחמיך בחסדים חדשים ונפלאים, באפן שגם אנכי אזכה להטוב הגנוז שבכל יום, ולא יהיה כח להרע שלי לחציץ ולהפסיק חס ושלום, בפני הטוב הגנוז שבכל יום, רק תתן לי כח והתחזקות והתאמצות בלבי ומחשבתי, שאזכה להתחזק בכל יום ויום, לחשב מחשבות ולהגות בתורתך הקדושה במחשבה חזקה ונכונה, בהתנברות גדול בכל עז ותעצומות, ובהשתוקקות נמרץ אל הטוב האמתי באמת, ולא אניח לשום מחשבה זרה וחיצונה ולשום בלבול הדעת לכנס במחשבתי ולבלבל אותי חס ושלום, רק אהיה חזק בדעתי ולאחז את מחשבתי לחשב בכל יום ובכל-עת בתורתך הקדושה, עד שיעזרו רחמיך האמתיים עלי. ותצוה לפתח לי שערי החכמה והשכל, עד שיתגלו לי מאתך חדושין אמתיים בתורתך הקדושה בכל יום ויום, מהטוב הגנוז שבאותו היום, ועל-ידי-זה אזכה להתקרב אליך באמת מעתה ועד עולם. ואזכה על-ידי-זה שיהיה כל יום ויום מימי חיי ארוך וגדול באמת בקדשה ובטהרה גדולה, על-ידי החדושין דאורייתא האמתיים שתחנני בכל יום ויום מהטוב הגנוז שבאותו היום, עד שאזכה לאריכת ימים ושנים באמת, להיות חיים ארכים, חיים טובים, חיים אמתיים, בקדשה ובטהרה גדולה, בעלמא דין ובעלמא דאתי לעולמי עד ולנצח נצחים. ויקים בי מקרא שכתוב, ארך ימים אשביעוהו ואראהו בישועתי. ונאמר, בי ארך ימים ושנות חיים ושלום יוסיפו לך. ונאמר, בי בי ירבו ימיה ויוסיפו לך שנות חיים. ונאמר, ארך ימים בימינה בשמאלה עשר וכבוד. דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום. עין חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאשר. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן:

תורה פה

על-ידי המחזין והדעת כי ה' הוא האלהים וכו', מתקנים ומגדלים את המלכות לקבל על עצמו על מלכות שמים (עין פנים):

תורה פו - פוסעים בו פסיעה קטנה

לשקר בשבת' (רמאי פקדו), אך עדין צריכין לתת כח לכלי ההליכה כדי שיוכל לילך היטב, וזה זוכין על-ידי צדקה של שבת, הינו שנותן צדקה לאדם על צרכי שבת, או שמאכסן עני על שלחנו:

ב. צדקה הוא בחינת שמש, כמו שכתוב: "שמש צדקה" (פלאי ג. כ), וצדקה שעושים בימי החל הוא כנגד שמש שבזמן הזה, וצדקה של שבת הוא כנגד שמש העתידה להתחדש לעתיד לבוא, שהיא כאור שבעת הימים:

א. עקר שליטת החיצונים בימי החל הוא בבחינת רגלין, הינו שאין מניחין להאדם לילך בדרכי השם ותרבה, ובשבת קדש חוזרין ומקבלין כח ההליכה הנ"ל, בבחינת: "אם תשיב משבת רגלך" (ישעיה נח, י). אך כמו התינוק בשמתחיל לילך, עדין צריך סעד לתמוכו, כך בשעהאדם מתחיל בשבת לילך בדרכי השם ותרבה צריך עוד סעד לתמוכו, והסעד הזה הוא על-ידי בחינת אמת, שכלול בקדשת שבת כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: 'אפלו עם-הארץ ירא

תפלה לתורה פו

לשבת-קודש

(כ) רבוננו של עולם, זכנו לקבל עלינו על מלכות שמים שלמה ולילך בדרכיך הטובים אשר הורית לנו בתורתך הקדושה והתמימה על-ידי חכמיך הקדושים זכרונם לברכה. רבוננו של עולם, אתה ידעת כמה קשה וכבד עלינו לילך בדרכי השם ותרבה, וכל זה מחמת הקליפות וסטרין אחרנין אשר עקר אחיותם ושליטתם בבחינת הרגלין, ועקר שליטתם הוא רק בימי החל, אבל בשנכנסם קדשת שבת קדש אזי נכנעין ונתבטלין, ואין להם שום שליטה כלל, על-בן חוס וחמל נא עלינו וזכנו לקבל קדשת שבת קדש בשלמות, עד שעל-ידי זה יהיה נחזור לנו כח ההליכה ונזכה לילך בדרכי השם ותרבה בשלמות, ונזכה על-ידי קדשת שבת לדבק עצמנו למדת האמת המאיר בשבת קדש, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: אפלו עם הארץ ירא לשקר בשבת. ונזכה שמודה זו של אמת יהיה סעד לנו לתומכנו עד שנזכה לילך בדרכי השם ותרבה בשלמות ורגלינו לא תמעד לעולם. ותזכנו להרבות בצדקה לעניים הגונים ועל-ידי זה נתן כח ואמץ לרגלי הקדשה, ויקים מקרא שכתוב: צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו. ותזכנו לצדקה של שבת. ונזכה לפזר הרבה לצדקה לעניים הגונים על צרכי שבת ולהכניס אורחים הגונים לבתינו בכל שבת ושבת, ונזכה שהצדקה שלנו בפרט הצדקה של שבת, תאיר בבחינת אור השמש העתידה להתחדש לעתיד לבוא, כמו שכתוב: והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים. ויקים בנו מקרא שכתוב: וזרחו לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. ועל-ידי כל זה יתתקנו רגלי הקדשה ויקבלו כח גדול עד שנזכה לילך בדרכי השם ותרבה בשלמות

תורה פז

תמט

לעולם, ויקים בנו מקרא שכתוב: אם תשיב משבת רגלך עשות הפצף ביום קדשי, וקראת לשבת ענג לקדוש יהיה מכבד וכבודתו מעשות דרכיך ממצוא הפצף ודבר דבר, אז תתענג על יהוה והרכבתיך על במתי ארץ, והאכלתיך גחלת יעקב אביך פי פי יהוה דבר:

תורה פז

על דרך אי לא עבדי חלשי, והיראה הזאת נקראת צדק, שהיא בחינת דינים, ומזה בא שעל פי רב בתחלת ההתקרבות לעבודת השם מתעוררין על האדם דינים ויסורים חס ושלום. אך אחר-כך בשבא אל האמת, הינו לבחינת יראת הרוממות שנקראת אמונה, אז כל הדינים נמתקים בשרשם, ונמשכין עליו חסדים ורחמים גדולים:

תכף בשרוצה האדם לילך בדרך הישר צריך להיות לו יראה, הינו יראת העניש על כל פנים וכי אי אפשר לבוא לאמונה בראם על ידי יראת העניש, ומזה יבוא לאמונה יותר גדולה. (פרוש כי בכל אחד מישראל מטבע אמונה בתולדה שעל ידה יכול לבוא ליראת העניש, וכשמוציאה לפעל על ידי שפורש על ידה מעברה היא מתחזקת ומתגדלת בכל פעם יותר בדרך כחות הנפש שקל שמשמשים בהם יותר מתחזקים יותר וכן להפך

תורה פח – המכסה שמים בעבים

ב. אך בשעהדיק הוא מפרסם גדול, המקטרגים יודעים ממנו ומתאמצים מאד לבלי להניח לו להוריד השפע לישראל, ועל-כן הקדוש-ברוך-הוא נותן בלב צדיק אחר לעשות מחלקת עמו כדי לכסותו, ויוכל להוריד השפע:

א. מדת היראה והאהבה של הצדיק, הם הידים שלו לקבל בהם כל ההשפעות וכל הברכות ולהמשיכם לישראל, והוא מכסה ומסתיר האהבה והיראה, שלו כדי שלא יקטרגו המקטרגים עליו ויגזלו ממנו ההשפעות:

תורה פט

על-כן צריך להשיב לעצמו מה אני שהמלך בעצמו יספר לי החסרון שלו, וכי יש כבוד גדול מזה, ועל-ידי זה יבוא לשמחה גדולה ויתחדשו המחזין שלו:

בשארם יודע שקל החסרונות שלו נוגעים גם להשכינה, בנדאי יוכל להיות לו יותר צער גדול ועצבות, ולא יוכל לעבד את השם ותכרף בשמחה,

תורה צ

על-ידי שמשמח עצמו בה, נשלמים כל החסרונות בהשכינה:

תורה צא

צָרִיךְ שִׁיתִּיהָ הָאֱמוּנָה חֲזָקָה מְאֹד מְאֹד, שֶׁתִּתְפַּשֵּׁט הָאֱמוּנָה בְּכָל הָאִיבָרִים, וְאִזּוּ יוּכַל לְזַכּוֹת לְבוֹא אֶל הַשָּׂכָל עַל-יְדֵי הָאֱמוּנָה, הֵינּוּ שֶׁהַדָּבָר שֶׁהִיא צָרִיךְ מִתְחַלֵּה לְהֶאֱמִין מִחֲמַת שְׁלֹא הֵבִין הַדָּבָר, זֹכֵה אַחֲר־כֵּן לְהֵבִינוּ בַּשָּׂכָל.

אֵךְ אַחֲר־כֵּן יֵשׁ לוֹ דְבָרִים גְּבוּהִים יוֹתֵר שְׁאִינוּ יוֹכֵל לְהֵבִינֵם בַּשָּׂכָל, צָרִיךְ לְהִתְחַזֵּק יוֹתֵר בְּאֱמוּנָה לְהֶאֱמִין בְּמָה שְׁאִינוּ מֵבִין עַדִּין בַּשָּׂכָל, עַד שִׁזְזָה לְהֵבִין גַּם אֵלוֹ הַדְּבָרִים, וְכֵן לְעוֹלָם:

תפלה לתורה צא

(קט) כָּל מִצְוֹתֶיךָ אֱמוּנָה שֶׁקָּר רַדְפוּנִי עֲזֹרֵנִי. אֵל אֱמוּנָה, רַחֵם עָלַי לְמַעַן שִׁמְךָ, וְזַכְּנִי לְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת, עֲזֹרֵנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׁאַתְחַזֵּק בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת. עֲזֹרֵנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׁאַתְחַזֵּק בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה בְּכָל-עֵת, וְאֶכְנִים אֶת עַצְמִי בַּתּוֹךְ הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּכָל פֶּעַם יוֹתֵר וְיוֹתֵר, עַד שְׁאֲזַכֶּה לְעֹלוֹת בְּכָל פֶּעַם לְאֱמוּנָה גְבוּהָה יוֹתֵר וְיוֹתֵר, עַד שְׁאֲזַכֶּה לְבֹא אֶל הַשָּׂכָל עַל-יְדֵי הָאֱמוּנָה, שְׁאֲזַכֶּה עַל-יְדֵי-זֶה לְהִתְחַזְּקוֹת הָאֱמוּנָה בְּאֵמֶת וּלְהֵבִין וּלְהַשִּׁיג בַּשָּׂכָל אֶת הַדְּבָרִים שְׁלֹא הֵייתִי מֵבִינֵם בְּתַחִילָה וְהֵייתִי צָרִיךְ לְהִתְחַזֵּק בָּהֶם בְּאֱמוּנָה לְבָד. וְעַתָּה אֲזַכֶּה לְהֵבִינֵם וּלְהַשִּׁיג בְּדַעְתִּי וּשְׂכָלִי, רַק בְּדְבָרִים גְּבוּהִים וְנִעְלָמִים יוֹתֵר שְׁלֹא אֶבִינֵם עַדִּין אֶתְחַזֵּק בָּהֶם בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה, וְכֵן אֶתְחַזֵּק בְּאֱמוּנָה גְדוּלָה בְּתוֹסֶפֶת קִדְשָׁה בְּכָל פֶּעַם, עַד שְׁאֲזַכֶּה בְּכָל פֶּעַם לְהֵבִין וּלְהַשִּׁיג בַּשָּׂכָל וְדַעְתִּי גַם אֵלוֹ הַדְּבָרִים הַגְּבוּהִים וְנִעְלָמִים יוֹתֵר. וְכֵן בְּכָל-עֵת וְעַת אֶתְחַזֵּק בְּאֱמוּנָה גְדוּלָה יוֹתֵר וְיוֹתֵר, עַד שְׁאֲזַכֶּה לְהַמְשִׁיךְ הַשָּׂכָל וְהַדַּעַת עַל-יְדֵי הָאֱמוּנָה, לְבֹא אֶל הַשָּׂכָל שֶׁל הַדָּבָר שֶׁבְּתַחִלָּה הָיָה נִעְלָם מִמֶּנִּי וְהֵייתִי צָרִיךְ לְהֶאֱמִין בּוֹ בְּאֱמוּנָה לְבָד, עַד שְׁאֲזַכֶּה לְבֹא לְרֹאשׁ אֱמוּנָה וּלְדַעַת שְׁלֵם בְּקִדְשָׁה גְדוּלָה לְדַעַת וּלְהַבִּיר אוֹתָךְ בְּאֵמֶת. וְאֲזַכֶּה לְדַעַת וּלְהֵבִין כָּל מָה שְׁאֶפְשֵׁר בַּשָּׂכָל אֲנוּשִׁי לְהֵבִין בְּאֵמֶת. וּמָה שְׁאִי אֶפְשֵׁר לְהֵבִין בְּהַדַּעַת, אֲזַכֶּה לְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, בְּתַכְלִית הַמַּעֲלָה הָעֲלִיוֹנָה, בְּרִצּוֹנְךָ וּבְרִצּוֹן צְדִיקֶיךָ הָאֱמֵתִיִּים אֲשֶׁר זָכוּ לְאֱמוּנָה וּלְדַעַת בְּתַכְלִית הַמַּעֲלָה שְׁאִין מַעֲלָה אַחֲרָיו, וְאֲזַכֶּה לְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה וְחֲזָקָה כָּל כָּךְ, עַד שֶׁתִּתְפַּשֵּׁט הָאֱמוּנָה בְּכָל הָאִבָּרִים:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ דְעֵלְמָא בְּלָא, יְהוּה עֵינִיךָ הֲלוֹא לְאֱמוּנָה, תֵּן לִי אֱמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יוֹדֵעַ כָּל מָה שְׁעוֹבֵר עַל כָּל הָעוֹלָם בְּעֵינֵי הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהוּא יְסוּד הַכּוֹל, וּבִפְרָט מָה שְׁעוֹבֵר עַל יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה שֶׁהֵם כָּלֵם מְאֵמִינִים בְּנֵי מְאֵמִינִים, אֵךְ אַף-עַל-פִּי-כֵן, יֵשׁ אֲלֵפִים וּרְבֻבוֹת מְדַרְגּוֹת בְּעֵינֵי הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְכָל הַצָּרוֹת וְכָל הַגְּלוּיוֹת שְׁעוֹבֵרִים עַל יִשְׂרָאֵל, הַכּוֹל עַל-יְדֵי פְגַם הָאֱמוּנָה שֶׁהוּא יְסוּד כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה, בְּאֲשֶׁר גָּלִית אֲזַנְנוּ עַל-יְדֵי חֲכֻמֶיךָ הַקְּדוּשִׁים. (וּבִפְרָט מָה שְׁעוֹבֵר עִתָּה עַל יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָצָא הַקָּצֵף מֵאִתְּךָ וְנִגְזְרוּ כְּמָה גְזֻרוֹת רְעוֹת עַל יִשְׂרָאֵל, וְנִגְזְרָה הַגְּזֵרָה רָעָה, לִיקַח בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְבְנֵי

תפלה לתורה צא

תנא

חיל למלחמה, או לנו על שברנו נחלה מכותינו, או מה היה לנו, או מה היה לנו, או מי יעמד בעדנו בעת צרה מרה כזאת, או מה נעשה לנו, או, או, להיכן נברח להיכן ננוס לעזרה. ובפרט שנשמע שרוצים להוציא עוד חס ושלום, גזרות קשות ורעות מאד רחמנא לצלן, וכלם כנגד דת ישראל. או, או ואבוי, או, או, או, או, וכל אלו הצרות כלם באים על ידי פנים אמונה. ועתה מה נעשה לתקן זאת, ובפרט אנכי אשר הרביתי לפשע נגדך, ובודאי הכל בא על ידי פנים אמונה שהיא יסוד כל התורה כלה. ובאמת כל אחד תלוי בחברו שמתחמת רבוי העונות אין האמונה בשלמות ומחמת הסרון האמונה שאינו בשלמות באו העונות, רחמנא לצלן מעתה, אבל איך מתקנים זאת ומחייבן מתחילים לתקן, רבוננו של עולם, מלא רחמים, הבוחר בעמו ישראל באהבה, אתה הוננתנו למדע תורתך, ותתן לנו תורת אמת בכתב ובעל פה על ידי משה נביאך נאמן ביתך. וברחמיך וחמלתך שלחת לנו בכל דור ודור צדיקים וחסידים אמתיים קדושים ונוראים חכמים ונבונים באמת, אשר זכו להשיג תבונות התורה לעומקה, וגלו לנו חדושים נפלאים ונוראים ונשגבים מאד מאד, אשר אין לשון בעולם שיוכל לספר תקף רום נשגבות מעלתם ונובחהם וקדושתם וכחם, וכלם מספרים תהלות יהוה ועוזו ונפלאותיו אשר עשה, וממשיכים ומגלים האמונה הקדושה עין בעין לכל באי עולם. ואחרי כל אלה עדין לא שבנו מטעותנו, ובכל הצרות אשר עוברים עלינו, בפרט עתה בעונותינו הרבים, לא די שלא זכינו להתעורר לשוב אליך באמת, אשר רק בשביל זה שלחת עלינו כל הצרות האלה, אף גם בעונותינו הרבים נתרחקנו ממך יותר ויותר, עד אשר נמצאים כמה אנשים מבני ישראל, אשר נתעקם דעתם ולבבם ונפלו מאמונתם על ידי מרירות הצרות האלה. או, מה נאמר ומה נדבר, רק אתה לבד יודע כל מה שעובר עלינו עתה בדורות האלה בעקבות משיחא, ומי יודע מה יהיה עוד חס ושלום או, מי יקום יעקב כי קטן הוא. רחם עלינו מלא רחמים, פי בצרה גדולה אנתנו בכלל ובפרט. רחם עלינו אל אמונה, רחם רחם, הושיעה הושיעה, יהוה שמע תפילתי האזינה אל תחנוני באמונתך ענני בצדקתך. יהוה בהשמים חסדך אמונתך עד שחקים. עזרנו למען שמך וזכנו לאמונה שלמה באמת בכל עת, עד אשר בא עלי אימה ויראה ופחד גדול מאתך יהוה אלהינו, אשר מלא כל הארץ כבודך, ואתה עומד עלינו בכל עת ורואה במעשינו ויודע מחשבותינו ובוחר לבבנו. אדון יחיד, מלא רחמים, חומל דלים, חזקנו ואמצנו לידע ולהאמין בכל זה באמת בכל עת ורגע, באפן שנוכח להנצל על ידי זה מכל מיני חטאים ועונות ופשעים, ומכל מיני מחשבות והרהורים רעים, ומכל מיני בלבולים, ובפרט מכל מיני עקמימות שבלב, מכל מיני מחשבות והרהורים רעים שהם כנגד אמונתך הקדושה:

רבוננו של עולם, אדון כל, אתה לבד יודע את עצמך, ואין מי שיוודע אותך כלל, רק אנו מאמינים באמונה שלמה שאתה נמצא המחויב יחיד קדמון נצחי בלי ראשית בלי תכלית, ואתה בראת העולם יש מאין המחלט זה חמשת אלפים וכו'. וברחמיך הגדולים התחלת להאיר בנו אמונתך הקדושה על ידי אבותינו, אברהם יצחק ויעקב, אשר הם התחילו לגלות אלהותך בעולם, ואחר כך נתת לנו תורתך הקדושה בכתב

ובעל פה על-ידי משה נביאך נאמן ביתך, אשר הוא האיר עינינו ופתח לנו אור הדעת לידע ולהודיע ולהודע, כי אתה הוא יהוה אלהינו אין עוד מלבדך, על-ידי כל הגדולות והנוראות אשר עשה עמנו לחיותינו כיום הזה. ובחמלתך הגדולה הוספת חסד וטוב, ושלחת לנו בכל דור צדיקים אמתיים, זקנים ונביאים, ראשונים ואחרונים, תנאים ואמוראים ורבנן סבוראי, ונאונים ורבנים וחסידים, צדיקים וקדושים שהיו בכל דור ודור, עד שזפיתנו גם בדורות האלה ושלחת לנו צדיקים נוראים כאלה. על-כן זכנו ברחמיך הרבים, לילך בדרךיהם ולצית אותם בכל אשר צוו אותנו ולהיות כרצונם באמת בכל-עת. למדנו והורנו איך להמשיך עלינו האמונה הקדושה, שהמשיכו אבותינו ורבותינו הצדיקים הקדושים ממקום שהמשיכו על-ידי קדשתם העצומה, עד שזכו למה שזכו. זכנו להמשיך עלינו אמונתם וחסדם וטובם וצדקתם, אשר יגעו וטרחו במסירות נפש ביגיעות וטרחות גדולות מאד, להטיב לכל בני ישראל לדורות עולם. והעקר להמשיך ולגלות האמונה הקדושה לכל באי עולם, ובפרט לישראל עם קדוש, עם קרוב, עם סגלה. עזרנו והושיענו בעת צרה הזאת למען כחם וזכותם הגדול והקדוש, הנורא והנשגב מאד עד אין חקר. הושיענו אלהים כי באו מים עד נפש. זכנו לאמונה שלמה באמת, עד שנזכר בכל פעם לבא על-ידי האמונה הקדושה אל הדעת, ותתפשט האמונה הקדושה בכל אחד ואחד בכל האברים. ונזכר תמיד לדבר האמונה הקדושה בפה מלא ובלב שלם באמת, כמו שנאמר, חסדי יהוה עולם אשרה לדור ודור אודיע אמונתך בפי. ונאמר, ויודו שמים פלאך יהוה אף אמונתך בקהל קדושים. ונאמר, לדור ודור אמונתך כוננת ארץ ותעמד. ונאמר, דרך אמונה בחרתי משפטיך שויתי. ונאמר, כי ישר דבר יהוה וכל מעשהו באמונה. ונאמר, וצדיק באמונתו יחיה. ונאמר, ואמונתו וחסדי עמו ובשמי תרום קרנו. ונאמר, כי טוב יהוה לעולם חסדו ועד דור ודור אמונתו. ונאמר, וארשתיה לי לעולם וארשתיה לי בצדק ובמשפט ובחסד וברחמים. וארשתיה לי באמונה וידעת את יהוה. ברוך יהוה לעולם אמן ואמן:

תורה צב

על-ידי מה שהאדם נע ונד אפלו בתוך ביתו, יכול להמתיק הדינים ולהחיות מתים (עין פנים): והוא ענין התעלות נשמות הנדחות על-ידי שהצדיק נע ונד המבאר במקום אחר. כי זה הוא גם-כן ענין תחית המתים, "דנפילה מיתה מקרי".

תפלה לתורה צב

(*) רבוננו של עולם, אתה הודעת לנו גדל מעלת הצדיקים הקדושים, עד אשר יש להם כח גדול כל כך, שעל-ידי מה שהם נעים ונדים והולכים אחת הנה ואחת הנה בתוך ביתם, יכולין בזה להמתיק כל הדינים ולהחיות מתים, על-כן חוס ותמל נא

עלי, וזכני להתקרב לצדיקים באלה שיש להם כח כזה. וזכני לעסק הרבה בתורתך הקדושה בכל יום ויום, ועל-ידי זה אֶזְכֶּה לשבד החמימות והאש הבוּעַר בלבי לכל התאוות והבליים וכסופין דהאי עֲלָמָא, ואֶזְכֶּה שיהיה לבי בוּעַר בקדושה גדולה רק לתורתך ועבודתך, וגם זה יהיה במדה ובצמצום הראוי לפי מדרגתי, ולא אהרס את גבולי חס ושָלוֹם, ואֶקְרָא מקרא שְׁכָתוֹב: בלבי צִפְנֵנִי אִמְרֵתְךָ, לְמַעַן לֹא אֶחְטֵא לָךְ. וזכני להתדבק כל כך בתורתך הקדושה, עד שאהיה נכלל עמה באחדות אחד ממש, בבחינת: זאת התורה אדם, עד שאהיה נמנה גם כן בכלל הצדיקים הקדושים, ואֶזְכֶּה שעל-ידי מה שאני נע ונד לפעמים בתוך ביתי, יהיו נמתקין כל הדינים ויהיה נמשך בחינת תחית המתים. ויקים מקרא שְׁכָתוֹב: כִּי הִצַּלְתָּ נַפְשִׁי מִמּוֹת, הֲלֹא רָגַלִי מִדְּחִי, לְהִתְהַלֵּךְ לִפְנֵי אֱלֹהִים בְּאוֹר הַחַיִּים. וְנֹאמַר: אֲנִי אֲמִית וְאַחִיָּה, מִחֲצַתִּי וְאֲנִי אֶרְפָּא. וְנֹאמַר: וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם, חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם:

תורה צנ – משא ומתן באמונה

א. על-ידי משא ומתן באמונה, שם ב. גם בא על-ידי-זה למדרגה שלמעלה שמים מתאהב על ידו, ומקים מצות עשה מהזמן, ועל-ידי-זה יוכל להתפלל של "ואהבת", שהוא שרש כל המצוות, כמו שכתוב בתקונים תקון כ:

תפלה לתורה צנ

(*) רבונו של עולם, זכני לקים מצות ואהבת את יהוה אלהיך שהיא שרש כל המצוות, ואֶזְכֶּה לעסק בתורה הרבה ולשמש תלמידי חכמים, ושיהיה עסקי בנחת עם הבריות, ולעשות משא ומתן באמונה עד שיהיה שם שמים מתאהב על ידי, שזה גם כן בכלל מצות ואהבת כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה: ואהבת את יהוה אלהיך, שיהא שם שמים מתאהב על ידך, כיצד, קרא ושנה ושמש תלמידי חכמים, ועסקו בנחת עם הבריות ומשאו ומתנו באמונה וכו'. נמצא שם שמים מתאהב על ידו. ועליו הכתוב אומר ישראל אשר בך אתפאר. וזכני לבוא על-ידי זה למדרגה שהוא למעלה מהזמן ולבחינת מחשבה ולגדלות המחין, ועל-ידי זה אֶזְכֶּה להתפלל בכונה גדולה ובשכל צח, ויקים בי מקרא שְׁכָתוֹב שִׁמְעֵ יְהוָה תְּחִנָּתִי יְהוָה תְּפִלָּתִי יִקַּח. וְנֹאמַר בְּרוּךְ אֱלֹהִים אֲשֶׁר לֹא הִסִּיר תְּפִלָּתִי וְחִסְדּוֹ מֵאַתִּי:

תורה צד

בשאתה רוצה שהשם יתברך ישפיע חסדיו לישראל, תאמין שיש בכל דבר ניצוצות הקדושים, ותצטרף אל האמונה את התכונה (כי על-ידי אמונה באים לשכל כנ"ל סימן צ"א), ואז תהיה לך עין קדושה בזאת, אשר כשסתכל בכל דבר שבעולם

תפלה לתורה צד

יתעלו הניצוצות שהם האותיות, הם כלים להורדת השפע. בזה מוכן מה שצריך
 וכשתעלה אותם נעשה מהם דבורים להתפלל בדבורים דוקא, וזהו כל תענוגי
 קדושים, ועל ידי הדבורים האלה ישפיע השם יתברך רב טוב לישראל וכי תתבונן

תפלה לתורה צד

(ה) אתה הוא אלהינו בשמים ובארץ ובשמי השמים העליונים, אתה עשית את השמים ואת הארץ הימים וכל אשר בהם. זכנו להאמין בך באמונה שלימה כמו שהאמינו בך אבותינו הקדושים. אברהם יצחק ויעקב, וכן כל שאר הצדיקים אבותינו ורבותינו הקדושים, וזכנו לידע ממך בידיעה שלימה בהכמה ושכל אמתו ודקדוקה ולקיים מקרא שכתוב דע את אלהי אביך ועבדהו, בלב שלם ובנפש חפצה כי כל לבבות דורש יהוה וכל יצר מחשבות מבין. ונאמר וארשתיך לי באמונה וידעת את יהוה. וזכני לעינים קדושים ולהסתכלות טהור וזך וצח, עד אשר על ידי ההסתכלות לבר שאסתכל על איזה דבר בהכמה ושכל אמתו ובאמונה שלימה שיש בדבר הזה אותיות וניצוצות קדושות, על ידי זה יהיו עולין כל הניצוצות המלוכשין בזה הדבר לשרשן ומקורן בבחינת פתוחי חותם קדש ליהוה. ומהאותיות והניצוצות יהיו נעשין דבורים, ועל ידי אלו הדבורים הקדושים תשפיע רב טוב לבית ישראל אשר זהו עקר התענוג שלך בבניכול, ויקים בנו מקרא שכתוב זכר הסוד ואמונתו לבית ישראל ראו כל אפסי ארץ את ישועת אלהינו. רבוננו של עולם, אתה הודעתנו גדל מעלת קדשת ישראל עד אשר אתה משרה שכינת כבודך בתוך כל אחד מישראל כמו שכתוב ושכנתי בתוכם. וכל אחד מישראל הוא בחינת לבוש ממלבושי הכבוד שלך, וכל העולמות לא נבראו אלא בשביל ישראל כדי להשפיע להם רב טוב, וכשאינם יכולים לקבל את השפעת הטוב מחמת עוונותיהם, אזי יש לה צער גדול בבניכול, כמו שכתוב בכל צרתם לו צר. ואתה ידעת כמה ארך עלינו הנלות והשעבוד זה אלהי וקמה מאות (קרוב לאלפים) שנה. ואתה הודעתנו שגם שכינת עזך בגלות עמנו בבניכול וגם הדבור בגלות עם ישראל עד אשר נאלמתי דימה החשיתי מטוב וכאבי נעבר. על כן חוס וחמל נא עלינו ועל שכינת עזך וכבודך, ועל כל האותיות והניצוצות הקדושים אשר המה בגלות גדול וכבד מאד ומהר לנאלנו גאלה שלימה מהרה למען שמך, ויתעלה ויתגדל כבודך על כל העולם ויקים מקרא שכתוב: ונגלה כבוד יהוה וראו כל בשר יחדו כי פי יהוה דבר:

תורה צד

כשפרנסים ומנהיגי הדור נתגאים, אז הקדוש ברוך הוא מקים עליהם בני אדם שיחלקו וידברו עליהם, כדי שלא יזוהו דעתם:

תפלה לתורה צה

תפלה לתורה צה

(*) עשה שלום במרומוי הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל. רבונו של עולם, הצילני מכל מיני מחלקת וחרופים ובזיונות, ועורני שלא תזווח דעתי עלי לעולם ושלא אתנאה לעולם בשום דבר ונגד שום אדם, ואזכה לעשות עצמי בשירים. ואחזיק עצמי באמת בבחינת מה ואפס ואין, ועל ידי זה תעורני שלא יהיה לשום אדם פתחון פה לנגדי לדבר עלי ולחלק ולומר לי חזר לאחוריק. ולבזות אותי חס ושלום, ותעזר לכל פרנסי ומנהיגי הדור שלא יתנאו חס ושלום, ושלא תזווח דעתם עליהם, רק יחזיקו עצמן בבחינת מה ואפס ואין, ועל ידי זה תצילם מכל מיני מחלקת ובזיונות ולא יהיה לשום אדם פתחון פה כנגדם, ותזמין לנו פרנסים ומנהיגים כשרים והגונים, עד אשר נזכה שתקום לנו מקרא שכתוב ונתתי לכם רעים כלבי ורעו אתכם דעה והשכיל. ונאמר והקמתי עליהם רעים ורעום ולא יראו עוד ולא יחתו ולא יפקדו נאם יהוה:

תורה צו

הצדיק רוצה להעלותה ואינו יכול, זה מחמת כי המחשבה הזאת היא מבחינת מדרגה עליונה שלא בא עדין הצדיק למדרגה זאת, ועל-כן אי אפשר לו להעלותה, אך מאין בא זאת שתבוא לו מחשבה זרה קדם זמנה, זה מחמת כי כשיש מחלקת על איזה צדיק, אז נופל מחשבה זרה מעין אותו המחלקת לצדיק אחר, ומחמת שהצדיק רוצה להעלותה, אף-על-פי שאינו מעלה אותה, משבר בכח הרצון כל בעלי המחלקת:

המחשבות זרות הבאים בשעת התפלה, בפרט אצל האדם הצדיק שרוצה להתפלל בדבקות גדול, הם מהניצוצות הקדושים שנפלו בשעת שבירת כלים, והמחשבות זרות הם אצל כל אחד ואחד מעין אותה המדה והמדרגה שהוא עומד בה עתה, והצדיק צריך לידע מאיזה עולם ומאיזה מדה היא המחשבה הזרה הזאת, וגם צריך לידע במה להעלותה לאותו עולם והמדה שהוא בה עתה, אך לפעמים

תורה צו

שיהיה לו ממשלה בתפלתו, על-כן צריכין להתגבר בשעומד להתפלל לשבר כל זה, ולשבת יחוסו וגם עמלו שעמל בעבודת ה', ויהיה נדמה לו כאלו היום נברא, ולא עמל עדין כלל בעבודת השם, וגם כאלו הוא יחיד בעולם ואין לו

כל אחד מישראל יכול למשל בתפלתו לפעל מה שרוצה, אך עקר המניעה היא מחמת גדלות ופניות ומחשבות זרות, כי יש שיש לו גדלות מחמת שהוא מיחס גדול, או מחמת שיגע ועמל בעבודת הבורא יתברך, ואז בודאי אי אפשר

תַּפְלָה לְתוֹרַה צו

שום יחוס. וכן צריך לשפר ולבטל שארי המחשבות זרות שבתוך התפלה הבאים מחמת עוונותיו הראשונים במזיד, או שהרהר במזיד, ואז יוכל למשל בתפלתו, ואז נתמלא רצון הבורא יתברך, ויש לו יתברך תענוג גדול מתפלתו, ועל ידי זה ממשיך כל ההשפעות בעולם:

תַּפְלָה לְתוֹרַה צו

(צו) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל. כי הנה אויביך יהמיון ומשנאיך נשאו ראש. על עמך יערימו סוד ויתעצו על צפוניך. אמרו לכו ונכהידם מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד. כי נועצו לב יחדו עליך ברית יברתו. רבונו של עולם, אתה יודע מעמד ומצב של ישראל בעת בגשמיית ורוחניות, בכלל ובפרט, כי באו בנים עד משבר ובה אין ללדה. ועל ימינו ועל דורותינו אלה נבאו כל נביאינו וחכמינו מימות עולם עד הנה, כי תקפו עלינו צרות, הן מעל הגתיות וחסרון הפרנסה ורבוי החולאת והמכאובים ומחוישים השכיחים בעולם, רחמנא לצלן, ושאר מיני צרות ויסורין בפרטיות שיש לרב העולם. יש חשוכי בנים, ויש שיש להם צער גדול בנים, רחמנא לצלן, ויש שיש להם בנים ובנות ואין להם בפה לפרנסם ובפרט להשיאם לההגון להם, וכהנה וכהנה, השם יתברך ירחם על כל אחד ויושיעו בכל מה שצריך להושיע. ונוסף לזה מה שנשמע בכל עת שמתעצים עלינו וחושבים מחשבות לגזר גזרות על עמך ישראל חלילה, אשר אי אפשר לסובלם, ובפרט כי רבם נוזעים בדת ישראל באשר נגלה לפניך, אדון כל, נותן התורה. ועל כל אלה קשה מכלם צרות הנפש מה שאנו בעצמנו עושים לעצמנו, מה שאנו מתרפים במלאכת שמים, וגם עשינו בהפך, כי הרבינו לפשע נגדך, והרע בעיניך עשינו, ובפרט אנכי אשר כבר נלאתי להתודות ולספר מהותי ועניני והנהגותי ומחשבותי ומעשי המגנים והזרים, השם יתברך יצילני מעתה. ואיני יודע שום עצה ותחבולה כי אם לצעק ולזעק ולשאג ולהתחנן אליך, כי מר לי מאד, כי טבעתי ביון מצולה ואין מעמד באתי במעמקי מים ושבלת שטפתי. ואיני יודע שום מנוס והצלה, ואין לי שום פתח תקוה, כי אם להתפלל ולהתחנן לפניך מלא רחמים בעל הישועות, הן על צרות נפשי, הן על צרות כלל ישראל שמתיב כל אחד להשתתף בצרתם, ועל כלם אין לנו שום משען ומשענה כי אם על תפלה ותחנונים, באשר צונו חכמך הקדושים וכותם יגן עלינו. אבל אתה יודע בפה אני רחוק מתפלה ותחנונים, והעקר מחמת מחשבות המורדות קדם התפלה ובשעת התפלה, הן מחשבות של גדלות ופניות, הן רבוי מחשבות זרות ורעות ובלבולים והרהורים ורעיונות הרעים הבאים עלי בשעת התפלה ביותר, אשר איני יודע שום דרך אידך להתגבר עליהם ולמלט נפשי מהם, כי התפשטו עלי מאד מאד, השתרגו עלו על צוארי הכשילו כחי. לא ידעתי נפשי אנה אני בא. אנה אברח, אנה אנוס, אנה אמלט מפניהם, כי בתרוני והדריכוני, סבוני גם סבוני, סבוני גם סבוני, סבוני כדבורים, סבוני במים כל היום הקיפו עלי יחד וביותר בשעת התפלה,

תַּפְלָה לְתוֹרַה צוּ

תנו

אֲשֶׁר עַד הֵנָּה לֹא עָלְתָה מֵאֵתִי תַפְלָה אַחַת בְּלִי רַבּוּי בְּלִבּוּלִים וּמַחְשָׁבוֹת זְרוֹת וְרַעוֹת בְּלִי שְׁעוֹר וְעָרְךָ וּמִסְפָּר, מְלִכְד הַרְבֵּה תַפְלוֹת שֶׁהָיוּ מְעַרְבָּבִים לְנַמְרֵי לְנַמְרֵי, אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתִּי כָּלֵל אִם דְּבַרְתִּי הַדְּבוּרִים שֶׁל הַתַּפְלָה, אֲשֶׁר הַרְבֵּה דְבוּרִים וּבְרֻכּוֹת דְּלִגְתִּי לְנַמְרֵי, וְאִפְלוּ מָה שֶׁאִמַּרְתִּי כִּאלֹו לֹא אִמַּרְתִּי, כִּי הָיָה פִּי חֲלוּק לְנַמְרֵי מִלְבִּי, בְּפִי וּבִשְׁפָתֵי אִמַּרְתִּי בְּלִשׁוֹן עֲלָגִים חֲצִי מֵאִמְרִים פְּנוּמִים מְאֹד, וְלִבִּי הָיָה רְחוּק מֵהֶם מְאֹד, כִּי לִבִּי הָיָה מְלֵא מַחְשָׁבוֹת רַבּוֹת רַעוֹת וְזוֹרוֹת וּמְבַלְבְּלוֹת מְאֹד. אוֹי לִי וַיִּי לִי וַיִּי לִי, מָה אֶעֱשֶׂה לְיוֹם פְּקֻדָּה, וּמָה אֶעֱשֶׂה כִּי יָקוּם אֵל וְכִי יִפְקֹד מָה אֲשִׁיבְנוּ אָנָּה אוֹלִיךְ אֶת חַרְפְּתִי, אָנָּה אוֹלִיךְ אֶת כְּלִמְתִּי, אִיָּה, אִפּוֹא אֶתְחַבֵּא וְאִטְמֵן מִפְּנֵי בִשְׁתִּי וּכְלִמְתִּי הַעֲצוּמָה וְהַמְרָה וְהַגְדוּלָה כֹּל כֶּךָ, מָה שֶׁאֵין הַפָּה יָכוֹל לְדַבֵּר וְהַלֵּב לְחַשֵּׁב:

וּבְכֵן בָּאתִי לְפָנֶיךָ שׁוֹמֵעַ תַּפְלָה, הַבוֹחֵר בַּתַּפְלָת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים וּמִתְאוּה לַתַּפְלָתְךָ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר רַק בְּשִׁבִיל זֶה בְּרֵאתָ עוֹלְמְךָ יֵשׁ מֵאִיִן הַמַּחְלֵט בַּעֲשָׂרָה מֵאִמְרוֹת, לְפִי שֶׁצְפִיתִי וְרֵאתִי שֶׁאַתָּה עֲתִיד לְהַתְעַדֵּן וְלְהַתְעַנֵּן וְלְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ בַּתַּפְלָתְךָ שֶׁל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. עַל־כֵּן, רַחֵם עָלַי וְעַל חֲבֵרְתֵנוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְתַעֲמֹד לִימִין צְדִקְנוּ וְתִהְיֶה בְּעֵזְרֵנוּ בְּכָל־עַתָּה, שֶׁנִּזְכָּה לְגַרֵּשׁ מֵאֵתֵנוּ כָּל הַמַּחְשָׁבוֹת הַטּוֹרְדוֹת וְכָל הַרְעִיוֹנוֹת הַמְבַלְבְּלִים וּבִפְרָט בַּשַּׁעַת הַתַּפְלָה, בְּאִפְּן שֶׁנִּזְכָּה לְהַתְפַּלֵּל תַּפְלוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ, בְּכָל לַב בְּכוּנָה גְדוּלָה מְעוֹמְקָא דְּלִבָּא בְּאַמַּת, בְּמַחְשָׁבוֹת קְדוּשׁוֹת וְזִכּוֹת, שֶׁתִּהְיֶה הַמַּחְשָׁבָה קְשׁוּרָה אֵל כָּל דְּבוּרֵי הַתַּפְלָה בְּקִשְׁרֵי אִמְיִן וְחֻק בְּאַחֲדוֹת גְּמוּר, וְלֹא יַעֲלֶה עַל לִבֵּנוּ שׁוֹם פְּנִיָּה וּמַחְשָׁבָה זָרָה בַּשַּׁעַת הַתַּפְלָה, רַק נִזְכָּה בַּשַּׁעַת הַתַּפְלָה לְהַעֲבִיר מִדַּעְתֵּנוּ כָּל הַפְּנִיּוֹת וְכָל הַמַּחְשָׁבוֹת הַטּוֹרְדוֹת, וְלֹא יַעֲלֶה עַל דַּעְתִּי שׁוֹם מַחְשָׁבָה שֶׁל שְׂטוֹת שֶׁל אֵיזָה צַד גְּדוּלוֹת שֶׁל הַבַּל לְחַשֵּׁב שֶׁאֵינִי מִיָּחַס וּבַעַל מִשְׁפָּחָה, אוֹ לְהַדְמוֹת בְּעֵינַי שֶׁכִּכֵּר הָיָה לִי יִגִּיעָה וְעָמַל בַּעֲבוּדַת הַבוֹרָא יַתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ. אֲךְ אֲכִיר חֶסְרוֹנִי וְאֲדַע שְׁפָלוּתִי בְּאַמַּת, וְאֲשַׁכַּח אֶת כָּל מִשְׁפָּחָתִי וּבֵית אָבִי, וְאֵת כָּל מִינֵי מַחְשָׁבוֹת שֶׁמִּנִּיעַ מֵהֶם אֵיזָה צַד פְּנִיָּה שֶׁל גְּדוּלוֹת וְהַתְנַשְּׂאוֹת, רַק אֶעֱמַד כְּרֵשׁ וּכְאֲבִיוֹן, וְאֲדַע פְּחִיתוּתִי וְגִרְעוּתִי וְשְׁפָלוּתִי בְּאַמַּת לְאַמַּתוֹ, אֲבָל אֶהְיֶה כְּמוֹת בַּחֲסָדְךָ הַגְּדוֹל שֶׁאַתָּה שׁוֹכֵן אֶת דְּבָא וְשָׁפַל רוּחַ, וְאַתָּה קְרוֹב לְנִשְׁבְּרֵי לֵב, וּבַחֲסָדְךָ הַגְּדוֹל לְבַד אֲרַחֵב אֶת לִבִּי לְהַתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ בְּשִׁמְחָה אֱמִתִּית, אֲגִילָה וְאֲשַׁמְחָה בִּישׁוּעָתְךָ, בְּאִפְּן שֶׁתִּהְיֶה תַפְלָתִי בַּתְּכִלִּית הַשְּׁלֵמוֹת זָכָה וְצַחָה וְנִכּוֹנָה וּשְׁגוּרָה בְּפִי, בְּאִפְּן שֶׁתִּשְׁמַע וְתִקְבַּל אֶת תַּפְלוֹתֵינוּ וְתַחֲנוּתֵינוּ וּבְקִשׁוֹתֵינוּ. וְנִזְכָּה לְמַשֵּׁל בַּתַּפְלוֹתֵינוּ שֶׁיִּהְיֶה לָנוּ כַּח לַפְעַל בַּתַּפְלָתְנוּ כֹּל מָה שֶׁנִּרְצָה אִפְלוּ לְשִׁנוֹת הַטְּבַע, וְתִמְלֵא כָּל מִשְׁאָלוֹת לִבֵּנוּ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים, וְתַתְעַדֵּן וְתַשְׁתַּעֲשֵׂעַ עִם תַּפְלוֹתֵינוּ תָּמִיד, וְעַל־יְדֵי־זֶה תִּקְיֵם אֶת עוֹלְמְךָ וְכָל אֲשֶׁר בָּהּ בְּכַח הַעֲשָׂרָה מֵאִמְרוֹת, וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ חֲסָדִים טוֹבִים תָּמִיד, וְתַמְתִּיק וְתַבְטַל מֵעֲלֵינוּ וּמֵעַל כָּל יִשְׂרָאֵל כָּל הַדֵּינִים שֶׁבְּעוֹלָם. וְתִשְׁבֵּר וְתַבְטַל מֵעֲלֵינוּ כָּל הַגְּזוּרוֹת קִשׁוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, בֵּין אוֹתָם שֶׁכִּכֵּר נִגְזְרוּ, וּבֵין אוֹתָם שֶׁרוּצִים לְגֹזֵר חַס וְשְׁלוֹם:

רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, עֲזֹרַת אֲבוֹתֵינוּ אֶתָּה הוּא מְעוֹלָם, מְגֹן וּמוֹשִׁיעַ לָהֶם

תפילה לתורה צו

ולבניהם אחריהם בכל דור ודור. ראה נא בענינו וריבה ריבנו ומהר לגאלנו גאלה שלמה מהרה למען שמך. ובפרט מכל הגזרות קשות אשר נשמעו בימינו שרועים לגזר חס ושלום חס ושלום, חמל על שארית עמך בית ישראל ובטל אותם מעלינו בבטול גמור, כי אין מי שיצמד בעדנו, שמך הגדול יעמד לנו בעת צרה, כי לא דבר יהיה למחות את שם ישראל חלילה:

רבנו של עולם, כפי עמך ירדתנו עתה בסוף הגלות הארוך המר הזה, אשר נרדנו פלאים, כמו שכתוב, ותהי פלאים אין מנחם לה. ואנו רחוקים ממך כמו שאנו רחוקים, כפי אשר יודע כל אחד ואחד מעט בנפשו, ובכל יום ויום נאמר מה יהא בסופנו, ואנו מתחזקים ומצפים בכל יום לישועה, אולי יחוס עתה, אולי ירחם עתה, אולי נתחיל להתעורר מעתה לעזוב דרבנו הרע ומחשבותינו המגנות וכו'. ואם חס ושלום, חס ושלום, לא יעלה, שיתוסף על ישראל חלילה, עוד גזרה אחת מהגזרות שנסמעו שחפצים לגזר חלילה, כמעט אפס תקנה חלילה, כי גם עתה קשה וכבד עלינו על הגלות, ורבים מעמך ישראל נתרחקו ממך מחמת על מרירת הגלות בגשמיות ורוחניות, כי מכל צד אורבים עלינו מלמעלה ומלמטה בגוף ונפש וממון, כאשר נגלה לפניך יודע נסתרות. ועתה יהוה אלהינו אבינו אתה אנהנו החמר ואתה יצרנו ומעשה ידך בלנו. אל תקצר יהוה עד מאד ואל לעד תזכר עון הן הבט נא עמך בלנו. ראה את עמך מרודים מאד, ראה כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב בישראל. אבינו שבשמים, זכר נא את כל התפלות ותחנונות ובקשות שהתפללו והתחנונו הצדיקים האמתיים לבטל אלו הגזרות שהתחילו לצמח בימיהם. זכר נא את כל מיני ההמתקות שעסקו הצדיקים בהם להמתיק הדינים ולבטל כל הגזרות. זכר והבט על כל הדמעות ששפכו לפניך במים על זה. וכמה תורות נפלאות ונוראות אמרו בשביל זה. וכמה המתקות המתיקו על ידי השמחות והמחאות כף ורקודין בשמחה של מצוה. וכל אשר פעלו ועשו ומסרו נפשם על זה לבטל כל הגזרות שחפצים לגזר חס ושלום. וברחמיך הרבים, בכחם הגדול נתעכבו עד הנה. עשה למען שמך, ולמען תפלתם ולמען המתקתם של כל הצדיקים שוכני עפר שעסקו בחייהם הקדושים, ולמען תפלתם שמתפללים עדין על עמך ישראל, ועשה את אשר תעשה, ברחמיך הרבים וחסדיך העצומים ונפלאותיך הנוראות, ותשבר ותמגר ותעקר ותכלה ותבטל כל הגזרות שרועים לגזר חס ושלום. ותטה לב הקיסריים והמלכים והשרים עלינו לטובה, וכל הקמים עלינו לרעה מהרה הפך עצתם וקלקל מחשבתם. ויקים בנו מקרא שכתוב, מפר מחשבות ערומים ולא תעשינה ידיהם תשיה. וכתוב, רבות מחשבות בלב איש ועצת יהוה היא תקום. וכתוב, יהוה הפיר עצת גוים הניא מחשבות עמים. עצת יהוה לעולם תעמד מחשבות לבו לדור ודור:

מריה דעלמא בלא, הבוחר בעמו ישראל באהבה, הבט משמים וראה כי היינו לעג וקלס, הביטה וראה שפלות ישראל כעת. מלא רחמים, בעל הישועות, אדון הנפלאות,

מלך ישראל וגואלו, צור ישראל וקדושו קומה בעזרת ישראל, קומה והושיענו בעת צרה. ועוררו רחמיך על בניה למענה, למענה למענה עשה ולא לנו ראה עמידתנו דלים ורקים. רחם עלינו בעל הרחמים, ואל תשפך חרונה עלינו, ובטל מעלינו מחשבות שונאינו, בטל מעלינו כל גזרות קשות, ועשה כנפלאותיך שיתהפך הכל למזכה. ותרום קרנם ומזלם של ישראל, ותתן להם חן וחשיבות למעלה ולמטה. והקל מעלינו על הנתונות והמסים, ותתן לנו פרנסה בכבוד וברוח ובהתר בקדשה ובטהרה, באפן שנוזקה להיות כרצונך הטוב באמת תמיד. ועזרנו והושיענו בכל יום ובכל עת להתפלל תפלותינו ותחנונותינו לפניך בלב שלם, ולשבר כל המחשבות זרות ופניות העולים על דעתנו ולהפכם למזכה. ותתן לנו כח וגבורה בכל עת למשך ולהפך המחשבה מרע לטוב, מהויץ לפנים, בזריות גדול באמת. ונוזקה להכניס כל המחשבות בפנימיות וחיצוניות לתוך דבורי התפלה הקדושה. עד שיתבטלו כל המחשבות זרות ופניות לגמרי, ולא יבואו ולא יעלו עוד על דעתי ומחשבותי כלל. ותהיה תפלתנו שלמה ושגורה וסדורה בפנינו תמיד בתכלית השלמות, בענוה באימה ויראה ורתת ויוע, עד שיהיה לנו כח למשל בתפלותינו לבטל כל הגזרות וכל הדינים עלי ידי תפלותינו, הן מכלל ישראל, הן מכל אחד ואחד מישראל בפרטיות, באפן שתשתעשע ותתעדן עם תפלותינו תמיד, ויתגלו ויאירו כל העשרה מאמרות המקימין את העולם, ומשך חסד גדול ונפלא בעולם על עמך ישראל. ויקים מקרא שכתוב, כי אמרתי עולם חסד יבנה שמים תכין אמונתך בהם. וכתוב, חסד אל כל היום. ועלי ידי ויה תמשיך עלינו שפע טובה וברכה ורחמים וחיים ושלוש וכל טוב בכל עת ובכל שעה. ותמהר ותחיש לגאלנו ותביא לנו את משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן סלה:

תורה צח

אחד, נותן עיניו בהאדם שיראה גם כן עד היכן הפגמים שלו מגיעים, שעד הנה היה נסתר זאת ממנו, ואין עגש גדול מזה כשאדם רואה מה שפגם:

האדם אינו רואה עד היכן פגמי עוונותיו מגיעים, והצדיק יש לו עיני ה', כמו שכתוב: "עיני ה' אל צדיקים" (תהלים לה, טו), ורואה עד היכן הפגמים של האדם מגיעים. וכשהצדיק רוצה להעניש את

תורה צט

כי בעת שנוזקה להתפלל בדבקות ותהיה תפלתו שגורה בפיו כראוי, אז יעלו כל התפלות עם התפלה ההיא שהתפלל כראוי:

צריך האדם להתחזק בתפלה, בין שנוזקה להתפלל בדבקות, בין כשאינו זוכה להתפלל בדבקות ואין תפלתו שגורה בפיו חס ושלוש, ואף על פי כן יתחזק גם אז להתפלל בכל כחו וכונתו,

תפלה לתורה צט

תפלה לתורה צט

(*) אֲדַנִּי שִׁפְתֵי תִפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתֶךָ. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זְכַנִּי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ תִּפְלֵתִי בְּכוּנָה גְדוּלָה וּבְדַבְּקוֹת גְּדוּל, וְתִהְיֶה תִּפְלֵתִי שְׁנוּרָה וּמְרֻצָה בְּפִי, וְאִפְלוּ בַּעַת שְׂאִין אֲנִי זוֹכֵה לְהִתְפַּלֵּל בְּדַבְּקוֹת אֲמַתִּי כְּרֹאוֹי, תִּזְכַּנִּי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל כָּל פָּנִים בְּכָל כַּחֲוִי וּכְוֹנָתִי, וְאִזְכָּה לְהִכְנִים כָּל כַּחֲוִי וּכְוֹנָתִי לְכַבֵּי בְּדַבּוּרֵי הַתְּפִלָּה, וְאִזְכָּה לְהִאֲמִין בְּאֲמוּנָה שְׁלִימָה וּלְבַטַח בְּחִסְדֶּךָ הַגְּדוּל, שֶׁכֹּאֲשֶׁר תַּעֲזֹרְנִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ בְּדַבְּקוֹת גְּדוּל כְּרֹאוֹי וְתִהְיֶה תִּפְלֵתִי שְׁנוּרָה בְּפִי, אֲזִי יַעֲלוּ לְפָנֶיךָ כָּל הַתְּפִלוֹת עִם הַתְּפִלָּה הַזֶּה שֶׁאִזְכָּה לְהִתְפַּלֵּל אֲזִי כְּרֹאוֹי, וְעַל-יְדֵי זֶה אִזְכָּה לְהִתְחַזֵּק תָּמִיד בַּעֲבוּרַת הַתְּפִלָּה, וּיְקַנְסֵם מִקְרָא שְׂכָתוֹב יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יוֹם צִעֲקָתִי כְּלִילָה נִגְדָּךָ. תְּבוֹא לְפָנֶיךָ תִּפְלֵתִי הַטָּה אֲזַנְּךָ לְרִנָּתִי. וְנֹאמֶר אֲבָרְכָה אֶת יְהוָה בְּכָל עֵת תָּמִיד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי. וְנֹאמֶר בְּכָל יוֹם אֲבָרְכֶךָ וְאֶהְלֵלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעַד:

תורה ק

הַצַּדִּיק אֲשֶׁר הִשִּׁיג מְאוֹר גְּדוּל בְּמֵאוֹר הַתּוֹרָה, וּמַעֲשָׂיו גַּם בֵּן בְּשׁוּמִים עַל כָּל פָּנִים לְפִי הַשְּׁגָתוֹ בְּהַתּוֹרָה, אֲזִי צִדְקָתוֹ וְתוֹרָתוֹ שְׁנִיחָם מְתִישְׁבִים בְּשׁוֹבָה וְנַחַת, וּלְפִיכֶךָ דַּעְתוֹ נוֹחָה עִם הַבְּרִיּוֹת, אֲבָל הַצַּדִּיק שְׂאוֹר חֲכָמַת הַתּוֹרָה שֶׁהִשִּׁיג גְּדוּלָה מְאֹד מִמַּעֲשָׂיו, אֲזִי הַתּוֹרָה מְרַתַּחַת בּוֹ הָאֵשׁ הַקְּדוּשָׁה שֶׁל הַתּוֹרָה, וְאִי אִפְשָׁר שֶׁתִּהְיֶה דַּעְתוֹ נוֹחָה עִם הַבְּרִיּוֹת וּמַעֲרַבַת עִם הַמּוֹן עִם כְּמוֹ הַצַּדִּיק הַרְּאוּשׁוֹן הַנִּלְ:

תפלה לתורה ק

(*) רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זְכַנִּי לְעַסֵּק בְּתוֹרָה הַרְּבָה, וְהָאֵר עֵינֵי בְּתוֹרָתֶךָ, וְתַעֲזֹרְנִי לְהִשִּׁיג מְאוֹר גְּדוּל מִמְּאוֹר הַתּוֹרָה, וְכָל מָה שֶׁאִזְכָּה לְהִשִּׁיג יוֹתֵר בְּכָל פַּעַם בְּהַשְּׁגַת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, אִזְכָּה לְהוֹסִיף גַּם בֵּן בְּצִדְקוֹת וּבְחִסְדוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, וְתִזְכַּנִּי עַל-יְדֵי זֶה שֶׁתִּהְיֶה דַּעְתִּי נוֹחָה עִם הַבְּרִיּוֹת, וְלֹא אֲרָאָה לְעוֹלָם שׁוֹם כְּעַם וּקְפָדָא נִגְדָּ שׁוֹם אָדָם, רַק אֶהְיֶה טוֹב לְכָל, וְאִפְלוּ אִם אֲרָאָה מְאִיזָה אָדָם בְּפִרְט מְאִנְשֵי הַחֲמוֹן עִם, אִיזָה דְּבַר שְׂאִינוּ טוֹב וְיִשָּׁר לְפִי דַּעְתִּי, אִזְכָּה לְדַבֵּר עִמוֹ בְּטוֹב וּבְדַבּוּרִים רַפִּים וְנוֹחִים הַמְתִישְׁבִים עַל הַלֵּב, עַד שֶׁיִּמְצְאוּ דְּבָרֵי חֵן בְּעֵינָיו וְיִהְיוּ נִשְׁמָעִים אֵלָיו, וּיְקַנְסֵם בִּי מִקְרָא שְׂכָתוֹב: דְּבָרֵי חֲכָמִים בְּנַחַת נִשְׁמָעִים. וְנֹאמֶר וּמְצָא חֵן וְשִׁכַּל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:

תורה קא

בְּכָל אָדָם וְאָדָם יֵשׁ בְּחִינַת אֲנָפִין וְהַתְּאוּוֹת, וְיֵשׁ בּוֹ גַּם בֵּן בְּחִינַת הַשְּׂבָעִים הַקְּדוּשָׁה בְּבְחִינַת סַם חַיִּים, שְׂזָה קִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל הַרְּחוּקִים בְּשִׂרְשָׁם מִכָּל הַמְּדוֹת וְהַתְּאוּוֹת, וְיֵשׁ בּוֹ גַּם בֵּן בְּחִינַת הַשְּׂבָעִים עַכּוּ"ם שֶׁהֵם בְּחִינַת סַם מָוֶת, בְּחִינַת אֲנָפִין

תפלה לתורה קא

(בפרק יט, יד), בחינת: 'אתם קרויים אדם'
(בכמות ס"א), כי עקר שם אדם זוכין על-ידי
התורה הקדושה, שהיא בחינת אנפין
נהירין, והיא בחינת הרחקת ושבירת כל
התאוות ומדות רעות, ועל-ידי זה זוכה
שנתבטל ממנו על השעבוד של העבדים
גם בגשמיות כמאמר רבותינו זכרונם
לברכה (אבות פרק ג): 'כל המקבל עליו על
תורה' וכו'.

חשובין, שהם בחינת השכות והסתרת
הידיעה, ועל-ידי שהאדם מתנגע בתורה
לשם שמים, עד שזוכה להשיג ולהבין
חכמת התורה הקדושה, על-ידי זה יוצא
מבחינת אנפין חשובין לבחינת אנפין
נהירין, ואז נתבטל ממנו השעבוד של
התאוות והמדות רעות של השבעים
עבדים, שהם בחינת אנפין חשובין, ואז
נקרא אדם, בחינת: "זאת התורה אדם"

תפלה לתורה קא

(קי) יהיה אורי וישעי ממי אירא יהיה מעוז חיי ממי אפחד. בקרב עלי מרעים לאכל
את בשרי צרי ואובי לי המה בשלנו ונפלו. רבוננו של עולם, מלא רחמים, אוהב עמו
ישראל, הבוחר בעמו ישראל באהבה. אתה יודע את רבוי הצרות צרורות ותכופות,
שעברו על ישראל מיום הגלות, בפרט מה שעובר עלינו עתה בימים הללו, ולא די
לנו מכל השנים שעברו עלינו מאז ועד עתה, אשר נלכדו במה וכמה מאות נפשות
לשבי ולרעב ולחרב ולהעבירם על דת אשר זה קשה מהכל, מלבד הנפשות שנפחדו
בפחדים קשים ומרים בלי שעור אשר כמה מהם מתו על-ידי זה, וכמה נחלושו
בחלאים רעים, וכמה חבלו בעצמן וסבלו יסורים קשים ומרים ועצומים כדי שישארו
בדת ישראל, ובפרט הרחמנות והצער והמרירות הקשה והכבד של נפשות אביהם
ואמם וקרוביהם ואוהביהם, אשר בשל בתי הסבל. אוי לנו על שברנו, אוי אוי ואבוי,
אוי מה היה לנו, אוי מה היה לנו, מה נאמר ומה נדבר ומה נצטדק, האלהים מצא
את עווננו. מה נזעק על שברנו, נחלה מכותינו. ולא די לנו בכל זה אשר בכל זאת לא
השיב אפנו מאתנו ועוד הוסיף להכות אותנו מכה על מכה, כי עד לא חבשה מכה
הראשונה, אשר עינינו עוללה לנפשנו על בנות עירנו, על נפשות המכים והמרוטים
נפשות הנאנחים והנאנקים, אשר נלכדו כבר מכל עיר ועיר, עוד ידו נטויה מן אז ועד
עתה, אוי, אוי, אוי מי יקום יעקב כי קמן הוא. אוי, אוי, מה נעשה, אוי, אוי, כי
נסתם לבנו ונאטם רוחנו אפלו מלצעק אליך, הן מרבוי הצרות, הן מרבוי ההתגרות
של הפעל דבר, כי המלחמה מכל צד, בגשמיות ורוחניות, מבפנים ומבחוץ. בחוץ
שכלה הרב מרירות הגזרות, ובכיתו ובתוכו של כל אחד ואחד מתגבר בנכליו
וערמוניותו ותאוותיו והרהוריו ומחשבותיו וכו'. ולא די שאין אנו זוכין להתעורר
ולשוב אליך באמת על-ידי רבוי הצרות, אשר כוננת רק בשביל זה לבד, עוד
הוסיף להתל בנו ורוצה לעקם את לבב כמה מבני ישראל בכמה מיני עקמימיות על
עקמימיות בלי שעור, עד שהרבה מהרהרים אחר מדותיך הישרות והנכונות באמת:

תפלה לתורה קא

רבוננו של עולם, חנון המרבה לסלת, סלח נא מחל נא כפר נא. סלח נא לעון העם הזה כגדל חסדך וכאשר נשאתה לעם הזה ממצרים ועד הנה, כי אתה לבד יודע מעמד ומצב של ישראל עתה, כי נשארנו בתרן על ראש ההר וכנס על הגבעה. יתומים היינו ואין אב אמותינו כאלמנות, ואין מי יעמד בעדנו שמך הגדול יעמד לנו בעת צרה. הביטה בענינו כי רבו מכאובינו וצרות לבבנו, ומה יעשו המון בני ישראל, כי מעצם חשבת הגלות ומרירות הצרות נחשף השכל ונחסר הדעת, עד אשר נלאו למצא הפתח לתשובה לשוב אליך על-ידי כל מה שעובר עליהם, אשר בונתך רק בשביל זה. היום וחמל עלינו ושלה לנו מושיע רב, להצילנו מכל הצרות בגשמיות ורוחניות. ייורנו הדרך הישר והאמת, באפן שנוכח להתעורר לשוב אליך באמת על-ידי כל מה שעובר עלינו, הן מה שעובר בכלליות על כל עמך בית-ישראל, הן מה שעובר בפרטיות על כל אחד ואחד בכל יום ויום כל ימי חייו. מלא רחמים, יודע תעלומות, צופה נסתרות, אתה לבד יודע כל מה שעובר על ישראל עתה בכלל ובפרט, מה נאמר ומה נדבר:

רבוננו דעלמא בלא, אדון יחיד, נותן התורה, אתה גלית לנו ברחמך, שכל כח העבוס הוא מהעין אנפין חשוכין, דהיינו על-ידי מה שאנו מתרשלין בעסק התורה, ואין אנו מעניין בה כראוי, ומחמת זה דרכי התורה נסתרו ונחשכו מענינו, ועל-ידי זה מתנגרים חס ושלום, כל התאוות ומדות רעות שבאים מהעבוס שיונקין מאנפין חשוכין, ועל-ידי זה בעצמו מתגבר חס ושלום ממשלתם, וגוזרין עלינו גזרות רעות וקרות רחמנא לצלן. אבל מה נעשה לתקן זאת, כי מחמת על הפרנסה והתנגרות היצר הרע ורבוי הצרות קשה מאד לעסק בתורה כראוי, ואפלו מעט שעוסקים בה, חשכו ענינו ונסתם שכלנו מלעין בה כראוי, ועל פי רב אין אנו מבינים אפלו פשוטן של דברים, מכל שבן שאין אנו מבינים עמקותיה ונעימותיה פנימיותיה וסודותיה, ואין אנו זוכים לראות אור פני התורה הקדושה. וכמה וכמה אנו רחוקים משבעין פנים לתורה מעין אנפין נהירין, שהם מכניעים ומבטלים העין אנפין חשוכין, שעל-ידי זה מפילא נשברים ונופלים ממשלתם של העין עבוס שיונקים מהם, אבל איך זוכים לזה. אלהי עולם ברחמך הרבים רחם עלינו ותן חלקנו בתורתך. זכנו ברחמך הרבים, שנוכח להתעורר מעתה אליך באמת ונתחיל מעתה לעסק בתורה יומם ולילה. ואל יסרידנו ואל יבלבל אותנו שום טרדא ועסק ומשא ומתן, רק תהיה מלאכתנו נעשית על-ידי אחרים. וברחמך הרבים תפרנס אותנו בהרחבה גדולה, ותספיק לנו כל הצטרכותנו מאתך קדם שנצטרך להם, באפן שלא נצטרך לעסק בשום עסק בשביל פרנסה, רק תהיה תורתנו אמונתנו בעולם הזה ותהיה עמנו לעולם הבא, ואפלו מי שמכרח לעסק באיזה מלאכה ועסק ומשא ומתן בשביל פרנסה, תעזרם ותחזק לבכם, שאל ישבחו חס ושלום את עולמם הנצחי, ויחוסו על נפשם לקבע עתים לתורה, ותהיה תורתם קבע ומלאכתם ארעי, ולא יתבטלו מעסק התורה

תפלה לתורה קא

תסג

בי אם בעת ההכרח בשביל המשא ומתן והעסק בלבד. ובכל זמן שיוכלו לחטף איזה שעה או רגע, מכל שכן יום או יומים לעסק בתורה, יזכו להגות בה בהתמדה גדולה. ותרחה עלינו ותפתח לנו שבילי השכל האמת שנוזקה להבין כל דברי התורה על בורין ואמתתן, ונוזקה להכניס כל מחנו ומחשבותינו ושכלנו בתוך התורה ולעין בה היטב במקום שצריכין לעין. וכל בוננתנו יהיה לשמה באמת, כדי להבין דברי התורה על בורין לאמתתן ולא להתיהר ולקנטר חס ושלום, ולא בשביל שיהא נקרא רבי, ולא בשביל ממוז וכבוד, ולא נעשה חס ושלום דברי התורה קרדם לחפר בהם ולא עמרה להתגדל בהם, רק נעסק בהתורה באמת לשמה בכל כחנו ושכלנו ומחשבותינו, כדי שביאנו התלמוד לידי מעשה, לסור מרע ולעשות הטוב בעיניך תמיד. ואתה ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, תאיר עינינו בתורתך ותפתח לבנו, שנוזקה להבין היטב במהירות גדול בכל מקום שנגלמוד שם ולהשיג דברי התורה באמת, ונוזקה ללמד כל ספרי תורתך הקדושה בכל יום. תנ"ך וש"ס ופוסקים ומפרשיהם, וכל ספרי המדרשים, וספרי הזהר הקדוש ותקונים, וכל כתבי האר"י וזרוננו לברכה, וכל ספרי הצדיקים האמתיים שבמינו. ונוזקה לגומרם ולחזור ולהתחילם כמה וכמה פעמים כל ימי חיינו. רחם עלינו למען שמך, וזכנו להתמיד בתורתך הקדושה בהתמדה גדולה, כי הם חיינו וארץ ימינו ובהם נהנה יומם ולילה. ונוזקה להמית עצמנו על התורה עד שתתקיים בידינו. ונוזקה לשבר ולבטל ולהמית כל התאוות רעות וכל המדות רעות שנגופנו על ידי עסק ועיון התורה באמת:

אבינו אב הרחמן, המרחם רחם נא עלינו ותן בלבנו בינה להבין ולהשביל, לשמע ללמד וללמד, לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך לשמה באהבה, רחם עלינו למען שמך, ועזר והושיעה לנו בכל מיני ישועות, באופן שנוזקה להתחזק בעסק תורתך הקדושה לשמה. ונכניס כל דעתנו ומחשבותינו וכל רעיוננו בתוך תורתך הקדושה תמיד יומם ולילה, באופן שתאיר לנו התורה הקדושה אור פניה הנעימים הקדושים. ויאירו ויגנו עלינו כל העין פנים לתורה שזכו הצדיקים השלמים להשיגם, ועל ידי זה נזכה לשבר ולבטל כל התאוות וכל המדות רעות מאתנו. וברחמיך הרבים ובחמלתך הגדולה, שאתה חומל על עמך ישראל בכל דור ודור, תחוס ותרחה ותחמל עלינו עתה בעת צרה הזאת, ותעשה למענך ולמען אבותינו ולמען כל הצדיקים הקדושים והגוראים, שהיו בכל דור ודור עד הנה, ותשבר ותבטל ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים מהרה מאתנו כל הגזרות קשות, הן אותם שכבר נגזרו עלינו, הן אותם שרוצים לגזר חס ושלום, כלם תעקר ותשבר ותבטל ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, ולא ישאר מהם שום רשם כלל. מלא רחמים, שומר ישראל שומר שארית ישראל ואל יאבד ישראל האומרים שמע ישראל. כי איך שהוא, איך שאנו עומדים להתפלל עתה ביון מצולה ואין מעמד בזה, עם כל זה הקיצותי ועודי עמך. כי עדין אנו אומרים שמע ישראל פעמים בכל יום תמיד. ועל זה לבד תמכנו

יתדותינו לבא לפניך אדון כל עתה גם עתה להפיל תחנתנו לפניך בעל הרחמים, בזכות ובה הצדיקי אמת שעבדו אותך בקדש בקדשה ובטהרה גדולה ובמסירת נפש ובשכל נפלא ובתמימות גדול כל ימי חייהם. ובזכות כל הקדושים שנהרגו על קדשת שמך, ונשחטו ונצלבו ונהרגו ומתו בכמה מיני ענויים משונים, ונשפך דמם במים אלפי אלפים ורבי רבבות נפשות ישראל גדולים וקטנים, נערים וזקנים, מיום התרבץ עד הנה. הן על כל אלה באנו לפניך העונה לעמו ישראל בעת צרה, שתמלא רחמים עלינו בעת צרה המרה הזאת ותמהר להושיענו ישועה שלמה חיש קל מהרה, ויקים מהרה, ועת צרה היא ליעקב ומפנה ישע. חוסה עלינו כרב רחמיך יהמו מעיך ורחמיך עלינו, כי צרכינו מרבים מאד מאד בגוף ונפש בגשמיות ורוחניות, ודעתנו קצרה לבאר ולפרש חלק אלה ורבבה מהם. רחם עלינו והושיענו מהרה למען שמך בכל מה שאנו צריכים להושע, והגן בעדנו והסר מעלינו אויב דבר והרב ורעב ויגון והסר שטן מלפנינו ומאחרינו ובצל כנפיך תסתירנו, כי אין לנו על מי להשען כי אם עליך אבינו שבשמים. ואנחנו לא נדע מה נעשה כי עליך עינינו. הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם כעיני שפחה אל יד גברתה בן עינינו אל יהוה אלהינו עד שיתנונו. חננו יהוה חננו כי רב שבענו בו. חוסה עלינו בארץ שבינו ואל תשפך חרוךך עלינו כי אנחנו עמך בני בריתך, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי, אמן:

תורה קב

כל אדם יזהר בתפלתו שיתפלל באפן שיוכל לעורר ולהמשיך שפע בעולם, וזה תלוי ביראה, כי 'כל מי שיש בו יראת שמים דבריו נשמעים' (ברכות 1). ויש שני מיני יראה, הינו כי יש יראה עליונה שבאה להאדם לפעמים מתי שתראה,

ועל יראה כזו אין שכר. ויש יראה שבאה להאדם מבח האדם עצמו, ויראה זאת היא בחינת: "צדיק מושל יראת אלהים" (שמואל ב כג, ג), ועל ידי יראה כזאת תפלתו נשמעת ויורד שפע בעולם ונתנה ונתגדל מלכותו יתברך:

תפלה לתורה קב

(*) רבונו של עולם, תן פחדך ואימתך בלבנו תמיד, ונבנו להיות בבחינת צדיק מושל יראת אלהים. הינו שלא נצטרך להמתין עד שתשפיע יראתך עלינו מלמעלה, רק נזכה בעצמנו להמשיך עלינו בכל פעם יראתך הקדושה, ונזכה ליראה מלפניך תמיד בכל עת ובכל שעה ביראה אמתית יראה שלימה יראה עילאה יראת הרוממות, ועל ידי זה נזכה שתקבל כל תפלותינו ברחמים וברצון ותשמע קול תחנונינו תמיד. כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה כל מי שיש בו יראת שמים דבריו נשמעים. ויהיה לנו כח לעורר שפע בעולם, שעל ידי תפלתנו תשפיע רב טוב לבית ישראל. ועל ידי זה יהיו נכנעין ונכפפין כל הקלפות והסמרא אחרא תחת השכינה הקדושה, וכל הרשעה

תורה קג

תסה

בְּלֶחֶם בַּעֲשׂוֹן תִּכְלֶהָ כִּי תַעֲבִיר מִמִּשְׁלַת זְדוֹן מִן הָאָרֶץ, וְתִמְלֹךְ אֶתָּה הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִהֲרַח לְבַדְּךָ עַל כָּל מַעֲשֵׂיךָ, וַיִּקְרַם מִקְרָא שְׂכֵתוֹב כִּי יְהוָה עֲלִיּוֹן נוֹרָא מְלֹךְ גְּדוֹל עַל כָּל הָאָרֶץ. וְנֹאמֶר יְהוָה בְּשָׁמַיִם הַכִּיִן כְּסָאוֹ וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. וְנֹאמֶר יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ וַיֹּאמְרוּ בְּגוֹיִם יְהוָה מְלֹךְ. וְנֹאמֶר יְהוָה מְלֹךְ עוֹלָם וְעַד אָבְדוּ גוֹיִם מֵאֶרֶץ. וְנֹאמֶר וְהָיָה יְהוָה לְמֹלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְהוָה אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד:

תורה קג

מִחֵיב אֶת הַרְבִּיִּים מִסְתַּמָּא גַם רַבּוּ כֵּן. עֵינֵי בְּפִרְקֵי לְפָנֵי אִיִּדִיקָן (עבודה זרה): תְּלַמִּידָא דְרַ' עֲקִיבָא לְסַטָּאָה אֶתָּה. בְּזֶה מוֹכֵן מַה שֶּׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל תְּלַמִּיד שֶׁהֲרִג אֶת הַנֶּפֶשׁ מְגַלִּין רַבּוּ עִמּוֹ כִּי מִסְתַּמָּא יֵשׁ גַּם בְּרַבּוּ עֵינֵי רִצִּיקָה כְּמוֹ בְּגִיזָה דְהוּא גַם־כֵּן עֵינֵי רִצִּיקָה כְּמֹאמֶר רַבּוֹתֵינוּ ז"ל: "כְּאֵלוֹ נוֹטֵל נִפְשׁוֹ".

מַה שֶּׁקָּרָא מֹשֶׁה לְבָנָי גֵּד וְלְבָנֵי רְאוּבֵן: "תְּרַבּוֹת אַנְשִׁים חֲטָאִים" (בְּפִרְקֵי לֵב, יד), וְתִרְגַּם אוּנְקְלוֹס: 'תְּלַמִּיִּדֵי גְבַרְיָא חֲיִבְיָא', עֵינֵי פְּנִיִם: וְעַל־יְדֵי שֶׁהֲרִב מוֹנַע הַלְכָה מִתְּלַמִּידוֹ שֶׁהוּא בְּגִזְלוֹ מִנְחַלַּת אֲבוֹתָיו כְּמוֹ שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (סנהדרין צא): גִּוְרָם שְׁנַם תְּלַמִּידוֹ יִרְצָה לְגִזֹּל מִיִּשְׂרָאֵל אֶת נְחַלַּת אֲבוֹתָם. וְכֵן כִּשְׁהַתְּלַמִּיד

תורה קד

זֶרֶה אֵלֶּא שֶׁהָיָה נִרְאָה כֵּן, וְהָיָה גַם־כֵּן בְּדוּמָה. וְכֵמוֹ שֶׁחֲטָא מֹשֶׁה רַבְּנּוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם הָיָה עַל־יְדֵי שֶׁטָּעָה בְּכַוְנָתָם, כְּמוֹ כֵּן חֲטָא שֶׁל כֵּן בְּנֵי הָיָה גַם־כֵּן עַל־יְדֵי טְעוּת בְּדַבְרֵי מֹשֶׁה רַבְּנּוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם בְּעֲצָמוֹ, כְּמוֹ שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל כִּךָ מְקַבְּלֵנִי וְכוּ' וְהֵם הָיוּ כְּשֵׁרִים בְּדַבְרֵי כִּי הָיוּ רוֹצִים לְמַל חֵלֶק בְּאָרֶץ גַּם־כֵּן כְּמוֹכָא (וְהַכּוֹנֵה עַל מַה דְּאִיתָא שֶׁלְעֲתִיד לְבֹאֵי יְהִיָּה אָרֶץ סִיחוּן וְעוֹג בְּכָלֵל אָרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְהֵם הָיוּ סְבוּרִים שֶׁהִגְאוּלָּה תִּהְיֶה בִּימֵיהֶם):

טַעַם לְמַה שֶּׁאִיתָא בְּמִדְרַשׁ בְּשִׁבִיל שֶׁאִמְרוּ מֹשֶׁה לְבָנֵי גֵד וְכוּ': תְּרַבּוֹת אַנְשִׁים חֲטָאִים, נִעְנַשׁ שֶׁבֶן בְּנוֹ עֶבֶד לְפָסֵל מִיִּכָּה, עֵינֵי פְּנִיִם: וְכִי מֹשֶׁה רַבְּנּוּ ע"ה חֲשָׁדָם שֶׁאֵינֶם רוֹצִים בְּאָרֶץ־יִשְׂרָאֵל שׁוֹם חֵלֶק, וְהִדְרַח בְּחוּץ לְאָרֶץ דוּמָה כְּמוֹ שֶׁאֵין לוֹ אֱלוֹהִים, וְהַחֲשָׁד בְּכִשְׁרִים לֹקְהָ בְּגוֹפּוֹ וְנִעְנַשׁ בְּזֶה מִדָּה כְּגַגְד מִדָּה (וּמִכָּל מְקוֹם כֵּיּוֹן דְּלָא חֲשָׁדָם בְּעַבְדוּדָה זֶרֶה מִמֶּשׁ אֵלֶּא בְּדוּמָה לוֹ מִשׁוֹם הַכִּי גַם כֵּן בְּנוֹ לֹא עֶבֶד עַבְדוּדָה

תורה קה

וְנִתְפָּזְרוּ לְשֵׁם, וְנַעֲשֶׂה בְרִיָּה חֲדָשָׁה, וְאִזּוֹ הַדְּעַת מִיִּשְׁב. וְזוֹכָה לְעוֹרֵר רַחֲמִים אֲצִלוֹ יִתְבַּרְךָ, עַד שֶׁזוֹכָה שֶׁהִשֵּׁם יִתְבַּרְךָ בְּעֲצָמוֹ יִתְפַּלֵּל עָלָיו, דְּהֵינּוּ שֶׁהִשֵּׁם יִתְבַּרְךָ יְעוֹרֵר בְּרַחֲמָיו הַפְּשׁוּטִים אֶת רַחֲמָיו הַמְרַבִּים וְהַגְּדוֹלִים, וְאִזּוֹ יְהִיָּה לוֹ יִשׁוּעָה גְּדוֹלָה בְּשָׁלְמוֹת אָמֵן:

עֲקַר הַתְּשׁוּבָה תְּלוּיָה בַּתּוֹרָה, הֵינּוּ כְּשֶׁלּוֹמֵד תּוֹרָה וּמִתְיַגַּע בָּהּ עַד שֶׁזוֹכָה לְהִבִּין דְּבַר מֵתוֹךְ דְּבַר וּלְחַדֵּשׁ בָּהּ לְשֵׁם שָׁמַיִם, זֶהוּ תְּשׁוּבָה גְּמוּרָה, וְאִזּוֹ מִחֲזִיר וּמִקְשֵׁר כָּל הָאוֹתוּתוֹת וְהַצְּרוּפִים שֶׁבַחֲלִקוֹ מִכְּבָלִיוֹת הַעוֹלָמוֹת אֶל שֶׁרְשָׁן וְאֶל מְקוֹמוֹ, וּמִשִּׁיב אוֹתָם בְּלֶם מִכָּל הַמְּקוֹמוֹת שֶׁנִּדְּחָו

תפלה לתורה קה

תפלה לתורה קה

(עא) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתרחם עלינו ותעזרנו שנוזכה לעסק בתורתך הקדושה תמיד יומם ולילה, לא ימוש ספר התורה הזה מפנינו ומפי זרענו עד עולם. ונוזכה להביין ולהשכיל את כל דברי תורתך, להביין כל דברי התורה הקדושה על בורין ואמתתן במהירות גדול. ונוזכה להביין דבר מתוך דבר, ולהחדש תמיד הדושים אמתיים בתורתך הקדושה, הדושים שיהיו לך לנחת ולרצון לפני כסא כבודך. ותזכנו על ידי עסק התורה, שנוזכה על ידי זה לתשובה שלמה באמת, על כל חטאינו ועונותינו ופשעינו, שחטאנו ושעונו ושפשענו לפניך מיום היותנו על האדמה עד היום הזה, והמאור שבתורה יחזירנו למוטב באמת לאמתו. ונוזכה על ידי עסק התורה הקדושה, לברר וללקט ולהעלות כל ניצוצות הקדושים וכל הצרופים מקבליות כל העולמות שנפלו על ידינו בין הקלפות, ונתפזרו למקום שנתפזרו, ונפלו למקום שנפלו:

אנא יהוה, מלא רחמים, חושב מחשבות לבל ידח ממך נדח. אתה ידעת כי אי אפשר לנו לבררם ולהעלותם בעצמנו. רחמיך רבים יהוה, רחמיך רבים מאד, רחם עלינו ועל הניצוצות הקדושות ועל האותיות הקדושים המפזרים ומפרדים בין הגוים והקלפות. ועזרנו לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת. ותמהר ותחיש לברר וללקט ולגאל את כל הניצוצות הקדושות מן הגלות, ותשיבם למקומם בשלום. ותחזור ותשלים פגם כל העולמות כולם, וכל השמות הקדושים שפגמנו בעונותינו, וישיב המלך את נדחיו, ותחזור ותקבצם בקדשה שנית. ויקים מקרא שכתוב, ושב יהוה אלהיך את שבותך ורחמיך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך יהוה אלהיך שמה. אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך יהוה אלהיך ומשם יקחה. ותעלה את השכינה מגלותה ותקימה מעפרה. ותשלים את הדעת הקדוש, ותמשיך דעת דקדשה ורחמים גדולים בעולם, ותבטל פעם ואכזריות מן העולם, ויקים מקרא שכתוב, לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דעה את יהוה כמים לים מכסים. וברחמיך הרבים תרחם עלינו ותתפלל בעצמך עלינו, ותעזר ברחמיך הפשוטים את רחמיך הגדולים, רחמיך הרבים, ויקים מקרא שכתוב, וברחמים גדולים אקבצך. כי אתה ידעת יהוה אלהינו, כי אין מי שיעמד בעדנו שיוכל לעזר רחמים עלינו בעת הזאת, אשר נתרחקנו ממך מאד כמו שנתרחקנו כאשר אתה ידעת, ואין מי שידע עכשיו לעזר רחמים עלינו כי אם אתה לבד. אבינו מלכנו, התפלל נא בעדנו, ונתנה ולא נמות והאדמה לא תשם. ויקים מקרא שכתוב, ויתפלל בעדו תמיד כל היום יברכהו. ותעזר ברחמיך הפשוטים את רחמיך הרבים, רחמיך הגדולים, רחמים גדולים ועצומים כל כך, שיש להם כח לרחם ולקרב אפלו אותי אליך, רחמים שאין בהם שום אחיזת דין כלל, כי אין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים. חוס וחנונו ורחם עלינו והושיענו מהרה למען שמך. רחמיך רבים יהוה כמשפטיך חניני. רחום וחנון יהוה ארך אפים

ורב חסד. טוב יהיה לכל ורחמיו על כל מעשיו. בחסדך חניני ואשמרה עדות פיה. חסדך יהיה מלאה הארץ חקיד למדני. וקיים לנו מקרא שכתוב, והביאותים אל הר קדשי ושמחתים בבית תפלתי עולותיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהיה צורי וגאלי:

תורה קו

בשארם הוא בקטנות המחין, צריך ואם לא יכול בעצמו לבוא לגדלות לחזק את עצמו ולבוא לגדלות המחין. המחין, עצה לזה שישפיל אחרים, ועל- וכשבא לגדלות המחין, נמתקין כל הדינים וממשיך עליו חסדים ורחמים,

תפלה לתורה קו

(*) אתה חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש בינה, חננו מאתך חכמה בינה ודעת, כי אתה ידעת גדל הרחמנות שיש על האדם שאין בו דעת שלם בעבודת השם יתברך, אשר זה עקר העניות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: אין עני אלא מן הדעת. וכן: אם דעת חסרת מה קניית. וגם אתה הודעת לנו איך שכל הדינין והיסורין רחמנא לצלן, נמשכין רק מבחינת מחין דקטנות, על-כן חוס וחמל נא עלינו ורחם עלינו ברחמיך הרבים, וזכנו לחזק עצמנו בכל פעם לעלות מבחינת מחין דקטנות למחין דגדלות, ותשפיע עלינו מאתך שפע הדעת והחכמה כמו שכתוב: כי יהיה יתן חכמה מפיו דעת ותבונה. וזכני להשפיל גם אחרים ולהאיר בהם גם בן הארת הדעת האמת ולהעלותם מבחינת קטנות המחין לבחינת מחין דגדלות, ויקיים מקרא שכתוב אשרי משפיל אל דל. ועל-ידי זה בעצמו יתעוררו גם המחין שלי, ותמתיק ותבטל כל הדינים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, ותמשיך עלינו חסדים ורחמים גדולים בזכות שני שמותיך הקדושים שהם: אל, הויה אשר משם גם בן שרש הדעת דקדשה כמו שכתוב: כי אל דעות יהוה ולו נתפנו עללות. ויקיים בנו מקרא שכתוב: אל יהוה ויאר לנו. ונאמר: מה יקר חסדך אלהים ובני אדם בצל כנפיך יחסיון. ירוין מדשן ביתך ונחל עדניך תשקם. כי עמך מקור חיים באורך נראה אור. משך חסדך לידעך וצדקתך לישרי לב:

תורה קו

בשהיצר הרע מתגבר עליך להכניס בך גדלות ולחשב שכבר אתה בבחינת: "צדיק מושל וראת אלהים" וכביכול רצון השם יתברך בידך, כי מי מושל בי צדיק, אז צריך להשיב אל לבו דבר זה בעצמו, ולומר איך אני מושל בפשיש לי גאווה ואין השם יתברך שורה עמו, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוטה ה):

תורה קח

בְּשֹׂאֲדָם מִתְפַּלֵּל בְּרֹאוֹי בְּדַבְּקוֹת אוֹ בְּעֲצֻמוֹ עַל שְׁנֵפֶל וְנִשְׁלָף מִשָּׁמַיִם לָאָרֶץ,
 מִתְבוֹדֵד בְּרֹאוֹי, וּבְאֲמֻצֵּעַ הוּא נּוֹפֵל וִירְחֵם עַל עֲצֻמוֹ עַד שִׁיתְאַנְחָה עַל זֶה,
 מִמְדַּרְגָּתוֹ, זֶה נִמְשָׁךְ מִפָּנִים אֲמוּנָה. וְעַל־יְדֵי הָאֲנָחָה יִחְזֹר לְמִדְרָגָתוֹ:
 וְאֵז צְרִיךְ שִׁישְׁבֵר לְבוֹ בְּקִרְבוֹ וְיִתְבַּיֵּשׁ

תפלה לתורה קח

(צח) זְבַחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה לֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְבְּהָ אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה. רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם,
 מְלֵא רַחֲמִים, הַרּוּפָא לְשִׁבּוּרֵי לֵב וּמְחַבֵּשׁ לְעֲצֻבוֹתַם. אַתָּה יוֹדֵעַ אֶת לִבִּי הַנִּשְׁבֵּר,
 הַנִּדְבָה וְהַנִּכְבָּה. הַבֵּט מִשָּׁמַיִם וּרְאֵה לְמִי עוֹלֵלֶת בְּהָ, רְאֵה גַּא בְּעֵינַי, מְלֵא רַחֲמִים,
 חוּס עַל שְׁבִירַת לִבִּי הַנִּשְׁבֵּר לְשִׁבְרֵי שְׁבָרִים, כְּפִטְיֵשׁ יְפוּצִין סָלַע בֶּן נִתְפוּצִין וְנִשְׁבֵּר
 לִבִּי, כִּי מִחֲשֻׁבוֹת לִבִּי מִפְּזָרִים וְנִדְחִים בְּקִצֵּה אֶרֶץ. הָאֲמַת, כִּי אֲנִי הַחַיִּב מִכָּל
 הַעֲדָדִים, אֲבָל אַתָּה יוֹדֵעַ, כִּי לֹא לְהַכְעִיֵּךְ נִתְכַּוְּנָתִי חֲלִילָה, כִּי רְצוֹנִי לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ,
 אֲךָ שְׂאוּר שְׁבַעֲסָה מַעֲפָב אוֹתִי, וּכְכַר כְּתִבְתָּ עַל עֲצֻמְךָ שֶׁכָּל כַּחוֹת הַיַּיֵּצֵר הָרַע וְחֲלִלוֹתָיו
 הַמַּחֲטִיאִים אֶת בְּנֵי אָדָם הַכֹּל מִמֶּךָ, וְאַתָּה מִתְחַרֵּט עֲלֵיהֶם בְּכָל יוֹם עַל שִׁבְרָאֲתָם
 וְנִתְתָּ לָהֶם בַּח בְּזָה, כְּמוֹ שִׁכְתוּב, וְאֲשֶׁר הִרְעוּתִי. כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוּנוֹם לְבִרְכָה,
 וְכַתִּיב, לְמָה תִתְעַנּוּ יְהוָה מִדְּרָכֶיךָ תִקְשִׁיחַ לְבַנּוּ מִירְאָתְךָ:

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יוֹדֵעַ רְצוֹן עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָּל חַי, אַתָּה חוֹפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי כְּטָן
 וּבוֹחֵן כְּלִיּוֹת וְלֵב. אַתָּה יוֹדֵעַ כִּי אֵין לִי שׁוּם סְמִיכָה וְתִקְוָה לְטוֹב אֲמַתִּי וְנִצְחִי, כִּי אִם
 עַל־יְדֵי מָה שְׂאֲנִי מִפְּרֵשׁ שִׁיחֲתִי לְפָנֶיךָ בְּעַל הַרְחָמִים, אֲבָל לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל תַּעֲלוּמוֹת
 לֵב, וְאַתָּה יוֹדֵעַ כְּמָה קָשָׁה וְכַבֵּד עָלַי גַּם זֶה בְּעֲצֻמוֹ, כִּי מְבַלְבְּלִים אוֹתִי וּמוֹנְעִים אוֹתִי
 מְזָה מְאֹד, וְאִפְלוּ אִם לְפַעֲמִים, בְּהַמְלִתְךָ הַגְּדוּלָה, אַתָּה שׁוֹלֵחַ לִי אֵיזָה דְבוּרִים, וְאֲנִי
 מִתְחִיל לְפָרֵשׁ שִׁיחֲתִי וְלִבִּי הַמֵּר לְפָנֶיךָ, בְּתוֹךְ כֶּךָ נִסְתַּם לִבִּי בְּאֲמֻצֵּעַ הַדְּבוּר, וְאֲנִי
 נִשְׂאָר מִשְׁתוּמֵם, כְּמִי שֶׁנִּתְאַלֵּם בְּתוֹךְ דְּבָרָיו מִמֶּשׁ, כְּמוֹ כֵּן פִּתְאֹם נִסְתַּלַּק הַדְּבוּר
 מִמְּנִי, וְלִבִּי אֲטוּם וּמְחֻשְׁבוֹתֵי תִמְהוּם, וְאֵינִי יוֹדֵעַ מָה לַעֲשׂוֹת, כִּי פִתְאֹם נִאֲלַמְתִּי לֹא
 אֶפְתַּח פִּי כִּי אַתָּה עֲשִׂיתָ. נִאֲלַמְתִּי דוּמְיָה הַחֲשִׁיתִי מִטוֹב וּכְאֲבִי נִעֲכַר. וְנִדְמִיתִי כְּמוֹ
 נְסוּג אַחוֹר מִמֶּךָ, חֲלִילָה, וְאַתָּה כְּמִסְתִּיר פָּנִים מִמְּנִי, וּכְכַר גְּלִית אֲזִינוּ שֶׁכָּל זֶה נִמְשָׁךְ
 עַל־יְדֵי פָּנִים אֲמוּנָה שֶׁנִּחְשָׁב כְּעִבּוּדָה זָרָה, וְעַתָּה מָה אֶעֱשֶׂה אֲבִי שְׁבִשְׁמַיִם לְכַפֵּר עַל
 כָּל זֶה, לְתַקֵּן וּלְכַפֵּר עַל כָּל הַהִרְהוּרִים וְהַמַּחֲשָׁבוֹת רְעוּת וְרַעֲיוֹנִים הַמְבַלְבְּלִים הָעוֹלָם
 עַל רוּחִי, וּבְפִרְט עַל הַהִרְהוּרֵי עִבּוּדָה זָרָה שֶׁהֵם פָּנִים אֲמוּנָה שֶׁהֵם קָשִׁים מְהֻכָּל. אוֹי מָה
 אֶעֱשֶׂה שֶׁתְּשִׁיב פָּנֶיךָ אֵלַי, וְאֲנִי אֲשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֲמַת. מְתִי אֲזַכֶּה לָזֶה, מְתִי אֲבֹא וְאֲרָאָה
 פָּנֵי אֱלֹהִים. מְתִי מְתִי, מְתִי אֲזַכֶּה לְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה וְחֻזְקָה וְנִכּוֹנָה, עַד שֶׁאֲזַכֶּה לְפָרֵשׁ
 שִׁיחֲתִי לְפָנֶיךָ פָּנִים בְּפָנִים, בְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ, וְלֹא יִהְיֶה שׁוּם מִסָּךְ הַמְבַדִּיל
 בֵּינִי וּבֵינֶךָ. רַחֵם עָלַי בְּעַל הַרְחָמִים, וְזַכֵּנִי וְעֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׂאֲרָגִיל אֶת עֲצֻמִּי לְהִתְאַנַּח

תפילה לתורה קח

תסמ

אנחה גדולה מעמק הלב באמת, על גדל רחוקי ממך על-ידי עונותי המרבים, ובפרט על פגם האמונה, אשר על-ידי זה נסתם פי באמצע דבורי ונפילתי כמו משמים לארץ. זכני להרגיש כאבי ומכאובי העצום באמת, עד שאתאנה אנחה אמתית מעמק הלב, ויהיה רוחי נשבר בקרבי באמת, באפן שיתעוררו רחמיך האמתיים עלי. ויעלה ויבא ויגיע ויראה וירצה לפניך רוחי הנשבר על-ידי אנחתי באלו הקרבותי קרבן עולה לפניך שהיא באה לכפר על הרחורי הלב. ובחמלתך הגדולה תפתח את ידך ברחמים וברצון, ותחזירני בתשובה שלמה לפניך באמת. ועל-ידי הרוח שאוציא והרוח שאכניס בשעת האנחה, על-ידי זה תמשיך עלי הארה גדולה מהשם (התד) היוצא מפסוק פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון. ועל-ידי זה תחתך ותנסר את נפשי ונשמתו מבחינת אחר באחר, ותחזירני ותשיבני אליך בבחינת פנים בפנים. אבינו שבשמים, אל מלך נאמן, אל אמונה, אתה יודע את כל מה שעובר עלינו על כל אחד ואחד בענין האמונה הקדושה, כי ברחמיך הרבים ובאהבתך הגדולה את עמך ישראל, חמלת עלינו ונטעת בתוכינו אמונתך הקדושה אשר ירשנו מאבותינו. אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו ומה יפה ירשתנו. אך מעצם רבוי עונותי עדין עולים על הלב מחשבות חויץ שהם כנגד אמונתך הקדושה, אשר זה עקר ההתרחקות והסתרת פנים וצרה גדולה מכל הצרות שבעולם, כמו שכתוב, הלא על כי אין אלהי בקרבי מצאוני כל הרעות האלה:

רחם עלינו מלא רחמים, ברחמים גדולים, ברחמים רבים. ושמרנו והצילנו מעתה מכל מיני כפירות והרחורים ומחשבות שהם כנגד אמונתך הקדושה. רק נזכה לאהז בדרכי אבותינו הקדושים, להאמין בך יהוה אלהינו, ובתורתך הקדושה ובצדיקיך האמתיים, באמונה שלמה זכה ונכונה. ותהיה האמונה חזקה כל כך, באלו אני רואה אותך תתברך, עין בעין, באפן שעל-ידי זה תהיה יראתך על פני, זו הבושה, לבלתי אחטא עוד שום חטא ועון ולא אפגם עוד שום פגם כלל, ובכל-עת שירצה לעלות על דעתי חס ושלום, איזה מחשבה של איזה תאוה ורצון שהוא נגד רצונך, תפל עלי תקף אימה ופחד ויראה ובושה גדולה מפניך, אשר אתה עומד עלי בכל-עת ורנע ורואה במעשי ויודע צפון לבי ומחשבותי, כי מפניך לא אסתר, כי מלוא כל הארץ כבודך. וכמו שכתוב, אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם יהוה הלא את השמים ואת הארץ אני מלא. ואזכה על-ידי תקף האמונה הקדושה להתפלל ולהתחנן ולהתבודד ולפרש כל שיחתי לפניך תמיד בלב שלם ובמחשבה נכונה, שתהיה המחשבה קשורה אל דבורי התפילה בקשר אמיץ וחזק בלי שום פגיה ובלי שום נטיה אל הצד כלל חס ושלום. ויהיו כל דברי ושחתי עמך פנים אל פנים, כאשר ידבר איש אל רעהו. פה אל פה אדבר עמך את כל אשר עם לבבי. ואשפך את נפשי כמים נזכה פניך יהוה. ואספר לפניך את כל לבי ברחמים ותחנונים, בדברי חן ורצון ופיוס, בלב נשבר ונזכה באמת, כבן המתחטא לפני אביו, עד אשר יכמרו רחמיך עלי ויהמו

תורה קט – אנהה דקדשה

מעיד על גדל רחוקי ממך עד הנה. ותתחיל מעתה להושיעני ישועה שלמה ואמתית לנצח, שאזכה מעתה לשוב אליך באמת בשלמות. ותוליכני ותדריכני באמתך בכל עת ורגע, ולא אסור עוד מרצונך ימין ושמאל. ותחמל ותרחם עלי כרחמי האב על הבן. ותושיעני בכל עת בכל מיני ישועות, ותקרבני בכל מיני התקרבות לנצח, ולא נסוג ממך תחיינו ובשמך נקרא. יהוה אלהים צבאות השיבנו האר פניך ונשעה. ברוך יהוה לעולם אמן ואמן:

תורה קט – אנהה דקדשה

א. אנהה דקדשה יקרה מאד, כי על ידי שמתאנח על שרחוק מהקדשה, על ידי זה נפסק מחבל הטמאה ונתקשר לחבל הקדשה, וכן בשמתאנח על איזה דבר תאווה שהוא נכסף אליה, הוא להפך חס ושלום:

תפלה לתורה קט

(עב) יחי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעזרני לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת. רבוננו של עולם, אתה ידעת גדל התרחקותי ממך על ידי עונותי ופשעי הרבים והעצומים מאד עד גבהי שמים, עד אשר איני יודע שום דרך איד לשוב אליך, כי נשמיות עבירת החמר ותאוותיו הרעים נאחו ונדבק בי מאד, ודעתי נתערבב ונתעבר ונתגשם מאד. מרא דעלמא בלא, חוס וחמל עלי, ותן לי עצה טובה איד לחפש ולבקש ולהתר ולמצא איזה דרך ונתיב ושביל, באפן שאזכה לשוב אליך מעתה. וזכני כרחמיך הרבים, להיות רגיל להתאנח לפניך באמת מעמק הלב על גדל התרחקותי ממך, ושתזכני להתקרב אליך באמת. ואהיה מתאנח על זה באמת בכל עת, עד שיהיה נשבר כל גופי על ידי כל אנהה ואנהה. ואזכה על ידי אנהותי להוציא ממני הרוח והחבל דסמרא אחרא ולהכניס בקרבי רוח וחבל דקדשה. ועל ידי זה אזכה לעקר ולהפסיק חבל הטמאה שנקשר בי בעונותי הרבים. ותעזרני מהרה, שאזכה להפסיק ולנתק עצמי לנמרי מחבל הטמאה, ואדבק ואקשר עצמי בקשר אמיץ וחזק לחבל הקדשה לעולמי עד ולנצח נצחים. ותפסיק ותגרש ותבטל ממני מגופי ונפשי ורוחי ונשמתתי כל מיני טמאות וסמרין אחרנין. ותקרבני ותקשרני כרחמיך, לחבל הקדשה באמת, בקשר אמיץ וחזק מעתה ועד עולם. ומעתה תמשיך עלי חיים טובים וארבים דרך החבל שבקדשה. ותחננו מאתך שפע טובה וברכה ורחמים וחיים ושלום וכל טוב, חיים אמתיים, חיים דקדשה, חיים שיש בהם יראת שמים, חיים שזוכה בהם לתשובה שלמה באמת, ולעבד אותך תמיד ולהתדבק בהם

בחי החיים. אל חי חלקנו צורינו, החיינו באור פניך, הקימני ואחיה חיים דקדושה, עזרני וחסני ודבק לבי במצותיך, זכני להיות דבוק בך תמיד לעולם ועד. ותשמרני ותצילני ברחמיך, מאנחות דסטרא אחרא שלא יצא ממני הכל ואנחה לתאוות עולם הזה והבליו חס ושלום, רק כל אנחותי ונגעועי ותשוקתי, יהיו רק לשמך ולעבודתך להתקרב אליך באמת. ואזכה להתדבק בך תמיד, ויקים בי מקרא שכתוב, ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם חיים בלכם היום. אמן ואמן:

תורה קי

התורה היא רוחניו. ודבר רוחני אינו בלה ולא ישבח דבר, אך מי שהוא מנשם תופס מקום, ועל כן מי שנוה וישר פעלו, דברי התורה ועושה מהם ממשות, על-ושכלו רוחני, יכול לתפס כל התורה דידיה בא שכחת התורה חס ושלום:

תפלה לתורה קי

קיא) מלבי ואלהי כי אליך אתפלל. אנא יהוה, הושיעני ברחמיך הרבים, שאזכה לעסק בדברי תורתך לשמחה בהתמדה גדולה, ובתורתך נהגה יומם ולילה. ותהיה עמי תמיד ותעזרני ותושיעני שלא יתנשמו ושלא יתחשכו דברי התורה מפי חס ושלום, רק אזכה ללמד תורה בקדושה ובטהרה גדולה לבטל עצמי וכל נשמייתי בשעת למודי, באופן שאזכה להרגיש בלבי ודעתי, הערבות והנעימות והרוחניות והדקות והעמקות שבתורתך הקדושה, כי אתה לבד ידעת עצם מתיקות הנעימות והערבות והרוחניות של דברי תורתך הקדושה הטהורה והתמימה, כמו שנגאמר, הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים. ונגאמר, צוף דבש אמרי נעם מתוק לנפש ומרפא לעצם. ונגאמר, דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום. וגם מרחוק אני רואה ומאמין בגדל העמקות והנעימות והערבות שבתורתך הקדושה. אך בעונותינו הרבים, מרבוני נשמייתנו ועובינו כמעשינו הרעים ומחשבותינו המבלבלות, גם התורה שבאה לתוך פינו, לא די שאינה מאירה לנו כראוי, אף גם התורה בעצמה נתנשמה ונתחשכה מפנינו, ומחמת זה לא זכינו עדין לשבר את היצר הרע ותאוותיו על-ידי עסק התורה הקדושה, ואיני זוכה להרגיש המתיקות והנעימות ונגדלת הבורא יתברך, ונגדלת הצדיקים האמתיים, ונגדלת התורה והתגלות האלהות, על-ידי התגלות חדושי תורה כאלה, שזכינו לקבל מיום מתן תורה ועד עתה. ועתה מה אעשה אבי שבשמים, במה יזכה נער כמוני מרחק כמוני לשמר בדבריך. במה אתרצה אל אדוני, במה אטהר ואקדש את עצמי, במה אזכה לשוב מדרכי הרעים ומחשבותי המגנות. אחרי שגם דברי התורה הקדושה, אשר הם חיינו וארץ ימינו, וכל תקותינו עליהם, גם הם אינם מאירים לי, אף גם הם נתחשכים ונתנשמים מפי חס ושלום. ועתה מה אעשה, מה אפעל, להיכן אנוס לעזרה. תורה, תורה, תורה, תורה יהוה, תורת משה, תורת

תפלה לתורה קי

כל הצדיקים האמתיים, תורת כל ישראל. תורת יהוה תמימה משיבת נפש. חוסה על כבודך והאירה לנו באורך הגדול בתוך חשכת אפלת הגלות הארוך המר הזה, גלות העב"ם, גלות התאוות הרעות והמרות. קומה בעזרתנו בעת צרה הגדולה הזאת בכלל ובפרט, והתגברי באור זריחתך הגדולה על כל מיני חשך ואפלה, ועל כל מיני נשמיית וחשכות בלי שעור שהמשכתי עלי בעונותי הרבים, באפן שאזכה גם אנכי לראות אור הגדול של התורה. ותורה ותאיר לי התורה לכל מיני חשך ונשמיית שנפלתי בהם, ותוציאני מתוכם מהרה, ואזכה לצאת מאפלה לאורה מחשך לאור גדול. ויקים בי, נר לרגלי דברך ואור לנתיבותי. ונאמר, פתח דבריך ואיר מבין פתיים, ונאמר, בי נר מצוה ותורה אור ודרך חיים תוכחות מוסר:

מלא רחמים, נותן התורה, עורה נא, עוררה נא ברחמיך וכחך, את הכח הגדול של התורה הקדושה, אשר יש לה כח להאיר גם בתוך חשך אפלה שלי. כי אתה תאיר נרי יהוה אלהי יגיה חשבי. כי גם חשך לא יחשיך ממך ולילה פיום יאיר כחשיכה באורה. עשה מה שתעשה ברחמיך הרבים ונפלאותיך העצומים, שאזכה לקיים באמת מקרא שכתוב, לא ימוש ספר התורה הזה מפיה. שלא יסורו דברי התורה מפי לעולם, וגם שלא יתגשמו ולא יתחשכו עלי ידי פי המגשם. רק אדרבא התורה תאיר בי לבטל ממני כל הנשמיית וכל החשכות, עד שאזכה להרגיש באמת הערבות והנעימות והדקות והעמקות האמתית והתגלות אלהותך שבתורתך הקדושה, עד שאזכה להכיר אותך באמת ולהבין גדלתך וגדלת הצדיקים וגדלת התורה עלי ידי עוסקי בה באמת לשמה, בלי שום פניות וגדלות ושקררים, בלי שום פונה בשביל שום צד כבוד והתנשאות ומנהיגות ורפנות חס ושלום, רק למען שמך לבד באמת לאמתו, ועלי ידי זה אזכה לתפס את דברי התורה היטב בלבי ומחי ודעתי. ותפתח לבי בתורתך, שאזכה ללמד הרבה בכל יום ולהבין כל דבר על בוריו לאמתתו במהירות גדול, ולזכר היטב כל דבר שאלמד, ולא אשכח שום דבר ממשנתי, ולא יבלבל אותי ולא יטריד אותי רבוי הלמוד, רק תרחיב לבי בתורתך שתאיר בי באור גדול. ואזכה לתופסה ולקבלה במחי ולבי בדרך רוחניותיה ודקותיה, עד שתוכל כל התורה בלי לשכח בלבי ולזכרה היטב תמיד בלי שום שכחה כלל הבא מחשכות ונשמיית חס ושלום. אבינו שבשמים, חונן לאדם דעת, המלמד תורה לעמו ישראל, זכנו לאור התורה, אור החיים באמת. האירה פניך על עבדך הושיעני בחסדך, שיאירו לנו דברי התורה תמיד, עד אשר המאור שבה יחזיר אותנו למוטב. הערב נא יהוה אלהינו את דברי תורתך בפנינו ובפיות עמך בית ישראל, ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל כלנו יודעי שמך ולומדי תורתך לשמה. ויקים בנו מקרא שכתוב, ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיה לא ימוש מפיה ומפי זרע זרעך אמר יהוה מעתה ועד עולם. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה קיא

תורה קיא

ראש בני ישראל ראשי־תבות רבי, ולהפך רשעים בחשך ידמו ראשי־תבות רבי: ועל־פי הירוע מהבעל־שם־טוב, שעל־ידי גאות יכולין לפול מאיגרא רמא לבירא עמיקתא, ויכול להיות מראש בני ישראל ההפך. וכן על־ידי אכילה שלא נתבררה, וכיוהנן כהן גדול כמו שכתוב בשם הארז"ל.

תורה קיב

על־ידי האמת מאיר לו השם יתברך בעצמו, ויזכה לראות ולמצא פתח תקוה גם בעמק נפילתו לצאת מאפלה לאורה, ולהתקרב אליו יתברך באמת תמיד אמן: ונעל־פי עצה זו יכולין להיות איש כשר באמת כל ימי חייו, כי איך שהוא יכולין להחיות ולהחיות את עצמו על־ידי האמת שהוא אור השם יתברך בעצמו, כי אין שום סמאה וסמרא אחרא בעולם שלא יהיה שם פתחים רק שאין רואין אותן מחמת גודל החשכות שיש שם, אבל על־ידי האמת מאיר לו השם יתברך בעצמו (וכמו שכתוב גם חשך לא יחשיך סוף) ויזכה למצא הפתח ולצאת מאפלה לאור גדול (עין בפנים הקטנה מנחות ולא יכיתי להבין הקטנה כי הלא רש"י מפרש להראי דעבדו לה פתח ומירא לסנעו וחינו דהא דלא מסתמי מלתא הוא מפני זה נוסא שאינו רואה את הפתח ועל־ידי שיהיה לו עוד פתח יהיה לו יותר קל לצאת באיזה פתח משניהם) אבל אין הכי נמי אם היה רואה הפתח היה יוצא גם־כן דרך שם ויש לרמוז זה בנמרא שבת על־ידי דשא דרך שם.

הפלל היוצא לעבדא ולמעשה מהמאמר הזה, מגדל מעלת דבור האמת בהתפלה, שעל־ידי־זה יאיר לו השם יתברך בעצמו לראות הפתחים שיש בהטמאה, ולצאת מחשך לאור גדול וכו', כבר נעתק לעיל בסימן ט עין שם. ובכאן מבאר ביותר שהמשכיל המבין יש לו להתפלל כל ימיו, שיזכה פעם אחד כל ימי חייו לדרך דבור אחד של אמת לפני ה' בראוי, ועל־ידי עצה זאת יכולין להיות איש כשר באמת כל ימי חייו, כי תמיד איך שהוא, יכולין להחיות את עצמו ולהחיות את עצמו על־ידי האמת, שהוא אור השם יתברך בעצמו, אשר גם כל חשך לא יחשיך ממנו, כי אין שום סמאה וסמרא אחרא בעולם שלא יהיה שם פתחים לצאת משם, רק שאין רואים אותם מגדל החשכות שיש שם. אבל

תורה קיג

ונפסק עליו הדין באשר יצא מפיו. ובכל הדבורים וספורים שאדם שומע צריך לזהר מאד לבלי לגמור הדין, כי הוא סכנת נפשות, כי יש בענין ספורי דברים ענינים גבוהים: ועין ברכות ה': לענן מר במיליה, ולא אמר בעובדיה. וזהו: ובני כל אדם יחתום, שחתימת דינו הוא על־ידי איש אחר שפסק את דינו לחובה. וזהו: גם בן לפני מי אתה עתיד לתן דין וחשבון (פנינים יקרים).

הבעל־שם־טוב הקדוש זכר צדיק לברכה אמר: קדם שגזרין גזר דין על איזה איש, שואלין את האיש בעצמו שנגזר עליו הדין, ואם הוא מסכים אז נגזר הדין חס ושלום, הינו ששואלין אותו על היוצא בו והוא פוסק הדין, ואז נגזר הדין, בענין שמצינו בדרך המלך עליו השלום (שמאל"ב יב, א), שספר לו נתן הנביא מעשה האורח והכבשה,

תורה קיד

בְּבַר מוֹבָא מִזֶּה הֶעֱנִין לְעִיל סִימָן פ"ח עֵין
שָׁם, וּבְכָאן הוֹסִיף לְבָאָר שְׂיִישׁ גַּם רִשְׁעָה
שְׁחוֹלֵק עַל הַצְּדִיק, וְכֵן זֶה גַּם בֶּן מִכּוֹן
מִלְמַעְלָה, בְּכַדֵּי שְׂיִיכֵל הַצְּדִיק לְהַמְשִׁיךְ
הַשְּׁפָעָה, אֲדָה הַרְשָׁע מִבְּקָשׁ לְהַמִּיתוֹ, וְהוּ
לֹא יַעֲזֹבֵנו בְּיָדוֹ:

תורה קטו

מִי שֶׁהוּא הוֹלֵךְ בְּגִשְׁמִיּוֹת כָּל יָמָיו,
וְאַחֲרֵיכֵן נִתְלַהֵב וְרוֹצֵה לִילֵךְ בְּדַרְכֵי
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אִזּוּ מִדַּת הַדִּין מְקַטְרַג
עָלָיו וְאִינוּ מִנִּיחַ אוֹתוֹ לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ, וּמִזְמִין לוֹ מְנִיעָה, וְהַכְּסִיל
בְּשִׂרְוָאָה הַמְּנִיעוֹת חוֹזֵר לְאַחֲרָיו. אֲבָל
מִי שֶׁהוּא בַר דַּעַת הוּא מְקַרֵּב עַצְמוֹ אִזּוּ
דִּיקָא לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי הוּא מְסַתְּפֵל
וּמוֹצֵא בְּהַמְּנִיעָה בְּעַצְמָה אֶת הַבּוֹרָא
יִתְבָּרַךְ, כִּי בְּאֵמַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעַצְמוֹ
נִסְתָּר בְּהַמְּנִיעָה הַזֹּאת:

תפלה לתורה קטו

(**א) הַשְּׂיִיכָנוּ אֲבִינוּ לְתוֹרַתְךָ וְקִרְבָנוּ מִלְּכָנוּ לְעַבְדוֹתְךָ וְהַחֲזִירָנוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ.
רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יְדַעְתָּ מַה שְּׁגַרְמָנוּ לָנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים. כִּי נִתְרַחַקְנוּ מִמֶּךָ
מְאֹד, כִּי הִלְכָנוּ אַחֲרֵי שְׂרִירוֹת לְבָנוּ וְאַבְדָנוּ כָּל יָמֵינוּ בְּתַאֲוֹת הַגּוֹפְנִיּוֹת וְהַנְּשִׁמִּיּוֹת,
עַד אֲשֶׁר עַל-יָדֶיךָ זֶה אֶפְלוּ אִם לְפַעֲמִים בָּא לָנוּ אִיזוּהַ תְּעוֹרְרוֹת בְּלִבָּנוּ, לְעֹזֵב אֶת
דְּרָכֵינוּ הַרְעִים וְאֵת אֲנֹן מַחְשְׁבוֹתֵינוּ, וְלָשׁוֹב וּלְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ, אִזּוּ מִדַּת הַדִּין מְקַטְרַג
עָלֵינוּ, בְּאֲשֶׁר שְׂאִין אֲנַחְנוּ רְאוּיִים לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ, וְלִכְנֵס לְדַרְךְ הַחַיִּים וּלְהִתְקַרֵּב
לְצַדִּיק הָאֵמֶת וּלְדַרְךְ הָאֵמֶת, וְאֵתְּה אֹהֵב מִשְׁפָּט, עַל-כֵּן הִתְקַרַּח כְּבִיכּוֹל שְׁנֵם אַתָּה
תְּסַפֵּים לְזֶה לְהַזְמִין לָנוּ מְנִיעוֹת לְמוֹנְעֵנוּ מִדַּרְךְ הַחַיִּים כְּפִי הַרְאוּי לָנוּ לְפִי מַעֲשֵׂינוּ עַל
פִּי הַדִּין וְהַמְשָׁפֵט. אֲדָה אַתָּה הוֹדַעְתָּ לָנוּ עַל-יָדֶיךָ הַכְּמִיָּה הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁהֶאֱהָבָה שְׂאֵתְּה
אוֹהֵב אֶת יִשְׂרָאֵל הִיא גְדוֹלָה יוֹתֵר מִהֶאֱהָבָה שְׂאֵתְּה אוֹהֵב אֶת הַמְשָׁפֵט. עַל-כֵּן אַף
עַל פִּי שְׂאֵתְּה בְּעַצְמָךְ מְסַפֵּים כְּבִיכּוֹל עַל הַמְּנִיעוֹת לְמוֹנְעֵנוּ מִדַּרְךְ הָאֵמֶת, אֲבָל מִגְדֵּל
אֶהְבֶּתְךָ שְׂאֵתְּה אוֹהֵב אֶת יִשְׂרָאֵל, וְאֵתְּה חוֹשֵׁב מַחְשְׁבוֹת לְבִלְתִּי יָדַח מִמֶּךָ נְדַח, כִּי
לֹא תַחֲפִץ בְּמוֹת הַמֵּת כִּי אִם בְּשׁוֹב רִשְׁעָה מִדְּרָכּוֹ וְחָיָה. וְאֵתְּה חַפֵּץ מְאֹד שְׁכַל אֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל אֶפְלוּ הַגְּרוּעֵ שְׁבַגְרוּעִים, יָשׁוֹב וְיִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ לְעַבְדְּךָ בְּלִבָּב שְׁלֵם. עַל-כֵּן
אַתָּה בְּעַצְמָךְ, כְּבִיכּוֹל, מְסַתִּיר אֶת עַצְמָךְ בְּתוֹךְ הַמְּנִיעוֹת, עַד אֲשֶׁר עַל-יָדֶיךָ זֶה מִי
שֶׁהוּא בַר דַּעַת, הוּא יְכוֹל לְהַסְתְּפֵל בְּהַמְּנִיעוֹת וּלְמַצֵּא אוֹתְךָ בְּתוֹךְ הַמְּנִיעוֹת בְּעַצְמָן,
כִּי בְּאֵמַת אִין שׁוֹם מְנִיעָה בְּעוֹלָם כָּלֵל, כִּי בְּתַקְוָה הַמְּנִיעוֹת בְּעַצְמָן אַתָּה נִסְתָּר שָׁם
כְּבִיכּוֹל, וְעַל-יָדֶיךָ הַמְּנִיעוֹת בְּעַצְמָן יְכוֹלִין לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ כָּל הַחַפֵּץ בְּאֵמֶת, אֲבָל אַתָּה
יְדַעְתָּ קְטָנוֹת דַּעַתְנוּ וּכְסִילוֹת שְׁכָלְנוּ, עַד אֲשֶׁר קָשָׁה וְכַבֵּד עָלֵינוּ לְשַׁבֵּר שׁוֹם מְנִיעָה
בְּעוֹלָם, כִּי תִכְרַף שְׂאֵנוּ רוֹאִין הַתְּנַבְּרוֹת הַמְּנִיעוֹת, אָנוּ נְסוּגִים אַחֲרֵ חֵם וְשָׁלוֹם וְחוֹזְרִין
תִּכְרַף לְאַחֲרָינוּ וְנִמְנָעֵין מִלְּהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ.

לוי אדר, הלולא דמשה רבנו עליו השלום

על-בן חום וחמל נא עלינו והננו מאתך חכמה בינה ודעת, והמשך עלינו התנוצצות אמתית מקדשת הדעת של משה רבנו עליו השלום, אשר הוא כלליות נקדת הדעת של כלל ישראל, ונאמר בו ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלהים. עד אשר על-ידי זה נזכה למצא אלהותך יתברך בתוך תוקף הערפל והחשכות והמניעות, ובזכות משה רבנו עליו השלום, ובזכות כל הצדיקי אמת שהם גם כן בבחינת משה, נזכה להתקרב אליך דייקא מתוך תוקף התגברות המניעות, ונזכה ברחמיך הרבים לשפרם ולבטלם בבטול גמור, כי אתה אהב צדקה ומשפט חסד יהיה מלאה הארץ. ונאמר אתה כוננת מישרים משפט וצדקה ביעקב אתה עשית. על-בן קרבו אליך בצדקה ובמתנת חנם ונדבת חסד, ותן לנו פח לשבר כל המניעות הבאים מבחינת הדין והמשפט, עד שעל-ידי זה תספיק גם מדת הדין על התקרבותנו אליך, ותמתיק ותבטל כל הדינים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, ואל ימנענו עוד שום מונע מלהתקרב אליך באמת וצדקנו במשפט, ברוך אתה מלך אוהב צדקה ומשפט:

תורה קטז

הנותן צדקה נצול מעברות:

תפלה לתורה קטז

(**ב) רבונו של עולם, זכני לפזר הרבה לצדקה לעניים הגונים, ותתן בלבנו לרחם על העניים ועל כל הצריכים לרחמים, ותזכנו לגמל עמהם חסד גדול ועל-ידי זה נזכה שאתה תרחם עלינו גם כן ברחמיך הגדולים כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: כל המרחם על הבדלות מרחמין עליו מן השמים. והננו מאתך חכמה בינה ודעת, ותצילנו מכל מיני רוח שטות, ועל-ידי זה נזכה להנצל מלבוא לידי עברה, ונזכה לעשות רצונך כל ימי חיינו ולעבדך בלבב שלם אמין:

תורה קיז

במוצאי שבת מתחיל התגלות אליהו, ועל-ידי זה נדחה השקר שהוא מבחינת הנחש שהביא מיתה לעולם, ועל-בן קשה אז לישן, כי שנה היא גם כן מבחינה זאת (עין פנים), וגם כי ההבדלה של מוצאי שבת הוא בבחינת דעת, כי אם אין דעת הבדלה מניין (ירושלמי ברכות פ"ה ה'), ועל-בן קשה לישן, כי השנה הוא הסתלקות הדעת:

תפלה לתורה קיז

(**ג) דרך שקר הסר ממני ותורתך חנני. דרך אמונה בהרתי משפטיך שויתי. כל מצותיך אמונה שקר רדפוני עזרני. מפקודיך אתבונן על-בן שנאתי כל ארח שקר.

שקר שנאתי ואת עבה תורתך אהבתי. ואל תצל מפי דבר אמת עד מאד כי למשפטך יחלתי. עיני בנאמני ארץ לשבת עמדי הלך בדרך תמים הוא ישרתני. לא יושב בקרב ביתי עשה רמיה, דבר שקרים לא יכון לנגד עיני. רבוננו של עולם, אתה ידעת גדל התפשטות השקר בעולם עד שרוב העולם מקרבין רק את השקר ומרחקין האמת, ואתה הודעת לנו כי עקר התגלות האמת יהיה לעתיד לבוא כשיבא אליהו ומשיח, כמו שכתוב: שפת אמת תכון לעד, כי אין אליהו בא אלא לרחק המקרבין בזרוע ולקרב המרחקין בזרוע, הינו לרחק השקר ולקרב האמת, ואתה הודעת לנו שבכל מוצאי שבת מתחיל בחינת התגלות אליהו. על-כן חוס וחמל נא עלינו וזכנו לקבל קדשת שבת קדש בראוי, ועל-ידי זה נזכה תכף במוצאי שבת לקבל הארה אמתית מבחינת התגלות אליהו הנביא זכור לטוב:

וזכנו לקיים מצוות הבדלה על היין בכל מוצאי שבת קדש, ועל-ידי זה נזכה לקבל הארת הדעת האמתית דקדושה, עד שנזכה גם בכל ימי החל לעבד אותך בדעת שלם ואמת,

ולרחק השקר הנמשך מבחינת הנחש שהביא מיתה לעולם, ונזכה לרדק עצמנו במדת האמת שהוא בחינת סם חיים. ותצילני מכל מיני עבדות, ונזכה לקבל עלינו על תורה, ותפרק מעלינו על מלכות ועל דרך ארץ, ונזכה לעבד אותך עבודה שלמה, עם דעת שלם ומחין גדולים, עד שנזכה שתהיה עבודתנו לפניך בבחינת עבודת הבן שעובד את אביו, שזה למעלה ממדרגת העבד שעובד את אדונו. ותזכנו למעט בשנה בכל האפשר, ויקים מקרא שכתוב: אל תתן שנה לעיניך ותנומה לעפעפיך, ונאמר: מעט שנות מעט תנומות מעט חבק ידים לשכב, ובא כמהלך ראשך ומחסרך באיש מגן, אמן בן יהי רצון:

תורה קיח – לפרש הלמוד

מעליהם, גם מה שאין אנו זוכים להשיג הדברים של חדושי תורה של הצדיק כמות שהם כמו שיצאו מפי הצדיק בנבחי מרומים, רק צריכים לפרשם לנו בדרך חל בלשון אשכנז או כיוצא בו בלשון חל שרגילין לדבר בו, זהו גם כן בחינת: "והוא מהלל מפשעינו" (ישעיהו נג, ה) בחינת דאתעבד חל בגיניהו (זוהר הקדוש כי מצא ר"פ) וזה גם כן אצל הצדיק בחינת סביל מרעין לכפר על ישראל:

א. בשלומד, טוב לפרש הדבר בלשון שמבין, והוא טובה להעולם:

ב. כל צדיק הדור הוא בחינת משה משיח, וכשמתדש בתורה הוא בבחינת: "וְרוח אֱלֹהִים יְדָא רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ" "מרחפת על פני המים" (בראשית א, ב), שהוא התורה (זוהר הקדוש וישב דף קצ"ב). וכמו שמשחית סביל מרעין עבור כל ישראל לכפר עליהם, כמו כן כל צדיק הדור הוא סובל יסורים בשביל כלל ישראל להקל

תפלה לתורה קיח

תעז

תפלה לתורה קיח

(קיח) רבונו של עולם, נותן התורה, רחם עלינו וזכנו לעסק בתורתך הקדושה לשמה בהתמדה גדולה, ונזכה ללמד הרבה בכל יום ויום. ותעזרנו ותושיענו בכל מקום שנלמד שם, לפרש הדבר היטב בלשון שאנו מבינים בו, באפן שנוזכה לעורר ולהמשיך עלינו רוחו של משיח, שהוא רוח אלהים המרחף על פני המים שהיא התורה, אשר הוא מחלל מפשעינו, וסובל מרעין וחלאים רבים ויסורים קשים מפשעינו ומעונותינו, כדי לכפר עלינו ולהצילנו מכל הצרות, לתת לנו מחה בעבודתנו לשום לנו שארית בארץ ולהחיות אותנו לפלטה גדולה. רחם עליו ועלינו, וזכנו לעסק בתורה הרבה ולפרש כל דבר היטב בלשון שמבינים בו. ובפרט בשלומדים עם חברים ותלמידים, לפרש ולברר ולבאר להם כל דבר היטב בלשון שיבינו ויבנסו הדברים באזניהם ובלבביהם, באפן שתתעורר עלינו על-ידי-זה רוחו של משיח, אשר הוא סובל מרעין עבורנו ומוריד את עצמו ומלביש את עצמו בכמה וכמה לבושים, לבושי חל, כדי להיות עמנו לחיותנו ולקיימנו בתקף הגלות הפור והארוך הזה, רחם עלינו אבינו אב הרחמן, ועזרנו והושיענו בזכותו וכחו והצילנו מהרה מכל הצרות ומכל הגזרות, הן אותם שנגזרו עלינו, הן אותם שרוצים לגזר חס ושלום, כי כשל כח הסבל. צור ישראל קומה בעזרת ישראל, ומהר להושיענו בעת צרה בזאת, בבח וזכות משיח צדקנו קדוש ישראל. ויקים בנו מקרא שכתוב, עתה ידעתי כי הושיע יהוה משיחו יענהו משמי קדשו בגבורות ישע ימינו. ונאמר, מגדל ישועות מלכו ועושה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם. ונאמר, יהוה עז למו ומעוז ישועות משיחו הוא. הושיעה את עמך וברך את נחלתך ורעם ונשאם עד העולם. יהוה הושיעה המלך יעגנו ביום קראנו, אמן ואמן:

תורה קיט

בשבת נמשך על כל אחד דעת, ועל- ידי-זה מתגבר בו מדת הרחמנות לרחם על הבריות, כי הרחמים תלוי בדעת, ומי שיש לו דעה יש לו רחמנות, וכן להפך, כעם

שהוא הפך רחמנות הוא מחמת כסילות (קליים הנשון) ועל-ידי שיש לו רחמנות מרחמים עליו מן השמים:

תפלה לתורה קיט

(**יד) אתה חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש בינה, חננו מאתך חכמה בינה ודעת, ועל- ידי זה תזכנו לדבק עצמנו במדת הרחמנות ונזכה לרחם על כל הבריות, ותצילנו מכל מיני פעם ואכזריות הבא על-ידי כסילות וחסרון הדעת, רק נזכה להתגבר ולהזדרז עצמנו בכל פעם ביותר במדת הרחמנות, ועל-ידי זה נזכה שגם אתה תרחם עלינו מן השמים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: כל המרחם על הבריות מרחמין עליו מן השמים:

תורה קב

רבונו של עולם, אתה ידעת כמה אנו צריכים ישועה ורחמים מן השמים כל אחד כפי בחינתו, כי רק אתה ידעת את כל התלאות אשר עוברין עלינו בכל פעם ברוחניות ובגשמיות בכללות ישראל ובפרטיות מה שעובר על כל אחד מישראל, כי רובם עניים וחולים ומדוכאים ביסורים גדולים, אבל אתה ידעת גדל חלישות כחננו וחסרון דעתנו, עד אשר על-ידי זה אין לנו כח לעורר רחמיך עלינו בשלמות פראוי, כי עקר הרחמים תלוי בדעת, ואתה הודעת לנו כי שבת קדש הוא בחינת דעת, כי בשבת נמשך הדעת לכל אחד מישראל. על-בן חוס וחמל נא עלינו, וזכנו לקבל קדשת שבת פראוי, עד שנוזכה על-ידי זה לקבל אור הדעת, עד שנבוא על-ידי זה למדת הרחמנות, ונוזכה לרחם על הבריות ולעשות עמהם חסד פראוי, ותצילני מכל מיני בעם ואכזריות, ותמתיק ותבטל כל הדינים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, ותרחם עלינו ברחמיך הגדולים, ויחיים בנו מקרא שבתוב: למען ישוב יהוה מחרון אפו ונתן לך רחמים ורחמך והרבך כאשר נשבע לאבותיך, אמן בן יהי רצון:

תורה קב

בשלימד מתוך הספר, אין בו כח כל הצדיק בעצמו, וענין זה מפרש בתורה כד לעורר אותו כמו בששומעין מפי

(עין פנים):

(תפלה לתורה קב עין אחרי תורה קב).

תורה קבא

בכל מקום שהוא רואה ולומד באיזה מוסר ויראה פחיתותו ושפלותו, זה סימן ספר, ומצא את עצמו, הינו שיקח לעצמו שהוא חפץ לעשות רצונו ותברך:

(תפלה לתורה קבא עין אחרי תורה קבא).

תורה קבב

הנצחון אינו סובל האמת, ואף אם יבררו לעיניו דבר אמת ידחה אותו מחמת הנצחון, על-בן מי שרוצה האמת לאמתו יסלק מקדם מדת הנצחון, ואז יכול לראות האמת אם ירצה, אבל השם יתברך אף בהנצחון הוא אמת, וזהו: "וגם נצח ישראל לא ישקר" (שמואל-א

טו, כט): (מזה תראה בעין הרבה דברים שחדשו איזה

וראה).

תפלה לתורה כב־קבא־קבב

תעט

תפלה לתורה כב־קבא־קבב

(טו*) רבונו של עולם, זכני להתקרב לצדיקי אמת ולשמע דברי תורה ומוסר מפייהם הקדוש, ואזכה לקבל על־ידי זה התעוררות אמתית לעבודתך וליראתך, כי הלא ידעת כי כבר עינתי הרבה בספרי מוסר ויראה, ואף על פי כן לא זכיתי עדין להתעוררות דקדשה כראוי, וכבר גלית אזנינו כי כל זה מחמת שהלמוד בספרים הוא בחינת עשייה, וכבר נאבד מאתנו בחינת הכתר שקבלנו על־ידי שאמרו אבותינו נעשה, מאחר שעשו אחר כך את העגל, וצריכין אנו להזהר לשמר על כל פנים היטב בחינת הנשמע, שזה בחינת שמע ישראל וכו'. כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה. ועל־כן אם נזכה לשמע דברי תורה ומוסר באזנינו מפי הצדיק האמת, שזה בחינת נשמע, בודאי מסגל יותר להתעורר על־ידי זה לשוב בתשובה שלימה לפניך, וזכנו גם כן לעסק בתורה הרבה וללמוד ולהגות הרבה בכל יום ויום בספרי תורתך הקדושה, הן בהספרים שנתחברו על־ידי החכמים הקדמונים וזכרונם לברכה, הן באלו הספרים הקדושים שנתחברו על־ידי אלו החכמים והצדיקים שהיו סמוך לזמננו. ואזכה להשתוקק ולכסוף כל כך לעבודתך ברצון והשתוקקות גדול וחזק, עד אשר בכל ספר וספר שאלמד ואעין בו, אזכה תכף למצוא את עצמי, הינו שאזכה לראות פחיתותי ושפלותי, ולקבל מוסר והתעוררות גדול לעבודתך מכל למוד ולמוד שאזכה לעין וללמוד בכל ספר וספר מהספרים הקדושים, ואזכה לקבל מהם עצות טובות והתעוררות והתחזקות גדול לעבודתך, בכל עת ועת כפי בחינתי ומדרגתי ואיכותי ומהותי, וכפי הסבות העוברין עלי בכל עת, ויקים בי מקרא שכתוב: אז אמרתי הנה באתי במגלת ספר כתוב עלי. עלי דייקא, שיהיה נחשב אצלי כל למוד ולמוד שאזכה ללמוד באיזה ספר, באלו זה הספר נכתב רק בשבילי ומדבר עמי, כפי מה שאני יודע מה שעובר עלי, ואז אדע כי אני חפץ ומשתוקק לעשות רצונך בבחינת: לעשות רצונך אלהי חפצתי ותורתך בתוך מעי. אמן כן יהי רצון.

ותצילנו ממדת הנצחון שלא ארצה לעולם לנצח שום אדם, ויהיה נוח לי יותר להיות מן המנצחים ולא מן המנצחים, כי הלא ידעת כמה וכמה אבדו את עולמם לנמרי רחמנא לצלן, על־ידי מדת הנצחון, כי הנצחון אינו סובל את האמת, כי אף אם יראה לעינים דבר אמת ומבקר, ידחה אותו מחמת הנצחון, וזכני לדבק עצמי במדת האמת ולהיות תמיד מודה על האמת ודובר אמת בלבבו, ודייקא על־ידי מדת האמת אזכה לנצח תמיד את כל העומדים עלי לרחקני מדרך האמת, ותשמרני שלא אטעה את עצמי על־ידי מדת הנצחון להפך השקר לאמת חס ושלום. ואזכה להתדבק במדותיך הטובות אשר נאמר בך: וגם נצח ישראל לא ישקר ולא ינחם כי לא אדם הוא להנחם. רבונו של עולם, אתה הודעתנו שאתה חפץ ומתגעגע שישראל עמך ינצחו אותך בתפלתם, עד אשר תבטל רצונך כביכול מפני רצונם, ויש לך תענוג גדול מזה שמנצחים אותך, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: זמרו למי

שִׁמְנָצְחִין אוֹתוֹ וְשָׁמַח. אֵךְ אַתָּה יַדְעָתָ בִּי אֵיךְ אֶפְשֶׁר לְבָשֶׁר וְדָם לְנִצַּח אוֹתְךָ, אִם לֹא שְׂאֵתָה בְּעֶצְמְךָ שׁוֹלַח לוֹ דְבוּרִים וְטַעֲנוֹת לְנִצַּח אוֹתְךָ, עַל־כֵּן חוּם וְחַמְלָנָא עָלַי גַּם כֵּן וְתִשְׁלַח לִי דְבוּרִים שְׂאֵזְבָה לְפָרֵשׁ שִׁיחָתִי לְפָנֶיךָ בְּכָל עֵת, בְּטַעֲנוֹת וּבִקְשׁוֹת וְתַחֲנוּנִים וּפְיוּסִים וְרִצּוּיִם חֲדָשִׁים וְנִכְוֹנִים וְיִשְׂרִים, עַד שְׂאֵזְבָה לְנִצַּח אוֹתְךָ כִּבְיָכוֹל שְׂתַקְרַבְנִי אֵלֶיךָ בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים אַף עַל פִּי שְׂאֵינִי כְּדָאֵי וְהַגּוֹן לְכַךְ כִּאֲשֶׁר יַדְעָתִי בְּנַפְשִׁי בִּי הִרְעוֹתִי אֶת מַעֲשֵׂי מְאֹד. אֵךְ אַף עַל פִּי כֵּן אֲנִי בּוֹטַח בְּחַסְדְּךָ כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשֹׂאֵל כִּי אַתָּה צוֹפֵה לְרָשָׁע וְחַפֵּץ בְּהַצְדָּקוֹ, וְרוֹצֵה אֶתָּה בְּתִשׁוּבָתְךָ שֶׁל רְשָׁעִים, וְאִין אַתָּה חַפֵּץ בְּמִיתָתָם, וְאַתָּה חוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת לְבַלְתִּי יַדַּח מִמֶּךָ נִידַח עַל־כֵּן עַל מַשְׁמַרְתִּי אֶעֱמְדָה וְאֶקְוֶה וְאֶיַּחַל לְאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, שְׂתַעֲזְרֵנִי לְהִתְעוֹרֵר בְּלֵב שְׁלָם לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה שְׁלִימָה לְפָנֶיךָ, וְאַתָּה בְּעֶצְמְךָ תִּכְיִן אֶת לְבָבִי וְתִקְשִׁיב אֲזִנֶיךָ לְקוֹל תַּחֲנוּנִי, וְתִשְׁפִּיעַ לִי מִן הַשָּׁמַיִם דְבוּרִים יָפִים וְנִעִימִים וְטַעֲנוֹת וְאַמְתְּלֵאוֹת נִכְוֹנֹת לְפָרֵשׁ שִׁיחָתִי לְפָנֶיךָ וְלִקְרָא אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת מִתּוֹךְ עֵמֶק לְבָבִי שְׂתַקְרַבְנִי אֵלֶיךָ, וְאַתָּה תִשְׁמַע שׁוֹעֲתִי וְתִאֲזִין לְקוֹל תַּחֲנוּנִי, עַד שְׂאֵזְבָה לְנִצַּח אוֹתְךָ כִּבְיָכוֹל וְתַעֲזְרֵנִי רַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים עָלַי וְתַקְרַבְנִי אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, וְיִקְרִים בִּי מִקְרָא שְׂכָתוֹב: וְחֲנִתִּי אֶת אֲשֶׁר אָחֹן וְרַחֲמָתִי אֶת אֲשֶׁר אָרַחֵם, אָמֵן כֵּן יְהִי רִצּוֹן:

תורה קבג

הָעֶקֶר וְהַיְסוּד שֶׁהַכֹּל תְּלוּי בּוֹ, הוּא לְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ לְהַצְדִּיק שְׂבִדוֹר וּלְקַבֵּל דְּבָרָיו עַל כָּל אֲשֶׁר יֹאמֵר בִּי הוּא זֶה, דְּבַר קָטָן וְדְבַר גָּדוֹל וּלְבָלִי לְנִטּוֹת מִדְּבָרָיו חֵם וְשָׁלוֹם יָמִין וְשְׂמָאל, וְצָרִיךְ לְהַשְׁלִיךְ מֵאֵתוֹ כָּל הַחֲקָמוֹת, וּלְסַלֵּק דַּעְתּוֹ כִּי אֵין לוֹ שׁוֹם שְׂכָל בְּלַעֲדֵי אֲשֶׁר יִקְבֵּל מִהַצְדִּיק וְהָרַב הָאֶמֶת, וְכֹל זְמַן שֶׁנִּשְׁאָר אֶצְלוֹ שׁוֹם שְׂכָל עֲצָמוֹ, אֵינוֹ בְּשִׁלְמוֹת וְאֵינוֹ מִקְשָׁר עַדִּין לְהַצְדִּיק,

וְכֵן עֶקֶר קִבְלַת הַתּוֹרָה הִיָּה שִׁישְׂרָאֵל הַשְּׁלִיכּוּ מֵאֵתָם כָּל הַחֲקָמוֹת וְהָאֵמִינוּ בַּה' וּבְמִשָּׁה עֲבָדוֹ, בְּבַחֲיָנָת: "עִם נִבְל וְלֹא חָכָם" (דְּבָרִים ל"ב ט), וְתַרְגּוּמוֹ: 'עֲמֵא דְקַבִּילוּ אוֹרִיתָא וְלֹא חֲכִימוּ, וְכֵן עֶקֶר קִבְלַת עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם הוּא עַל־יַדִּי שְׂמִשְׁלִיכִין וּמְבַטְלִין כָּל הַחֲקָמוֹת, רַק לִילָךְ בְּתַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת, כִּי רַק הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הוּא הַחֲכָמָה הָאֶמֶתִית. וְשִׁאָר כָּל הַחֲקָמוֹת הֵם בְּטָלִים אֶצְלָה:

תפלה לתורה קבג

(ק"ט) אֲשֶׁרִי תְמִימֵי דְרַךְ הַהוֹלְכִים בְּתוֹרַת יְהוָה. אֲשִׁכִּילָה בְּדָרְךָ תְּמִים מְתִי תְבוּא אֵלַי אֶתְהַלֵּךְ בְּתָם לְבָבִי בְּקֶרֶב בֵּיתִי. תָּם וְיִשָּׁר יִצְרוּנִי בִּי קוִיִּתִיךָ. וְאֲנִי בְּתַמִּי אֵלֶיךָ פָּדֵנִי וְחַנּוּנִי. רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, הַתְּמִים בְּמַעֲשָׂיו, הַתָּם וּמְתַמָּם עִם תְּמִימִים. רַחֵם עָלַי וּזְכֵנִי לְתַמִּימוֹת בְּאַמֶּת, וְאַזְכֵּה לְקַשֵּׁר אֶת עֲצָמִי בְּאַמֶּת וּבְתַמִּים לְצַדִּיקִים וּבְשִׁרִים וּתְמִימִים אֶמְתִּיִּים שְׂבִדוֹר, אֲשֶׁר זָכוּ לְשִׁמְשׁ צַדִּיקִים אֶמְתִּיִּים וּלְקַבֵּל מֵהֵם דְּרַךְ הָאֶמֶת

והישר. ואזכה לסלק ולבער ולבטל כל חכמתי ושכלי ודעתי נגדם, כאלו אין לי שום שכל כלל, רק לקיים כל היוצא מפיהם, ועל כל אשר יאמרו כי הוא זה, ולא אסור ימין ושמאל. רחם עלי בעל הרחמים, והצילנו מכל מיני בלבולים ומכל מיני חכמות של העולם שאינם אמתיים רחם עלינו והצילנו מהם, אל ישעו אל דרכיהם לבי, ולא אסור מאמרי פיהם של הצדיקים הקדושים האמתיים, המנהלים אותנו ברחמים באמת ובתמימות על פי דרכי התורה שקבלנו מפי משה רבנו עליו השלום. שמרנו והצילנו מכל מיני כפירות ובלבולי אמונה הבאים מחכמות האלה. זכנו והכניסנו לתוך דרכי התמימות באמת לאמתו, באפן שאזכה לאמונה שלמה באמת ולקיים את כל תורתך באהבה ובאמת ובתמים כל ימי חיי. יהי לבי תמים בחקיד למען לא אבוש. כי אתה הוא יהוה האלהים אשר בחרת באברהם והוצאתו מאור כשדים ושמת שמו אברהם. ומצאת את לבבו נאמן לפניך. כי הלך לפניך בתמימות, כי היה ראש לכל המאמינים האמתיים התמימים והישרים, העובדים אותך בתמימות ובפשיטות באמת ובאמונה שלמה, בזכותו ובזכות כל הצדיקים האמתיים והתמימים, רחם עלי, וזכני להתחיל מעתה לילך בדרךך בתמימות ובפשיטות, באמת ובאמונה שלמה. ותסיר ממני לבב העקש שלא ישטה לבי אל דרכי החכמות של הכל הנוהגים בעולם, שהם מבלבלים ומונעים מאד מלחשוב על תכליתנו וסופנו ולהתקרב אליך באמת. ואבער ואסלק מלבי כל החכמות האלה, ואדע האמת לאמתו גדל שטותי וחסרוני מהדעת, כמו שכתוב, כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי. וכתוב, ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמו. וכתוב, אמרתי אהבמה והיא רחוקה ממני. רחם עלי לבל אטעה בעצמי בשום חכמות של העולם המבלבלין הרבה, רק אזכה לקיים באמת ובתמימות ככל היוצא מפי רבותינו האמתיים, ולבטל דעתי ושכלי נגדם לגמרי כאלו אין לי שום שכל כלל, כאשר הוא באמת. ואזכה לקיים באמת מקרא שכתוב, תמים תהיה עם יהוה אלהיך. ונאמר, יהוה מי יגור באהלך מי ישכן בהר קדשך. הולך תמים ופעל צדק ודבר אמת בלבבו. חמל עלי והושיעני וזכני לכל מה שבקשתי מלפניך, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה קבר

יתברך דבורים בפיו שיוכל לנצח אותו, כי בלא זה בודאי לא היה אפשר לבשר ודם לנצח את השם יתברך, אף השם יתברך בעצמו מסיע לו בזה כנ"ל:

בשמו בר לפני המקום ומפרש שיחתו בטענות ובקשות, ורוצה לנצח את הקדוש-ברוך הוא כביכול שיעשה בקשתו, יש להשם יתברך תענוג ושמחה מזה, על-כן שולח לו השם

תורה קבה

ידינה יש אחיזה וחלק לימי החל באכילתו, ועל-כן צריך לכוון באכילתו בשבת רק בשביל קדשת שבת עצמו, וזה בחינת תלתא היום דכתיב אצל אכילת שבת, לרמוז שיהיה אכילתו רק בשביל קדשת וכבוד היום עצמו:

אכילת שבת יקרה וקדושה מאד, ומצוה להרבות במאכלי שבת, כי היא כלה אלהות וכלה קדש, על-כן צריכין לזהר בה שלא יהיה בה שום חלק ואחיזה מימי החל, הינו שלא יאכל בפשוטו בשביל שהוא רעב מאתמול, או כדי שלא יהיה רעב למחר, כי על-

תורה קבו

ששבת וי אברה נפש' (ביצה ט"ו), וזה בעין שמוכא בזהר הקדוש שבעת שהתענגו החבריא מאד מקדשת התגלות של רבי שמעון בר-יוחאי, התחילו להתענג מאד, ואמרו: זי לדרא כד תסתלק, וזה בעין הנ"ל ממש:

תכף בשעת כניסת שבת, אז מחמת גדל התענוג של הנפש יתרה שבא בשבת, מתחילים תכף להתענג ולהצטער על אבדת הנפש במוצאי שבת קדש, וזה בחינת "שבת וינפש" שאומרים בכניסת שבת ודרשו חכמינו זכרונם לברכה: 'בין

תפלה לתורה קבה-קבו

לשבת-קודש

(ט"ו) רבוננו של עולם, זכנו לקבל קדשת שבת פראוי, ואזכה לקים מצות אכילת שלש סעודות בכל שבת ושבת, ולקיים מצות ענג שבת פראוי, לאכול ולשתות ולהרבות בתענוגים לכבוד שבת, כי אתה יודע גדל מעלת יקרת קדשת אכילת שבת. ותזכני לקיים בשלמות מה שכתוב לענין אכילת שבת: אכלהו היום כי שבת היום ליהנה היום לא תמצאהו בשדה, אשר מזה למדו רבותינו זכרונם לברכה שתיב אדם לאכול שלש סעודות בשבת, כי תלתא היום כתיבי. ותזכני לאכל הסעודות של שבת בקדשה גדולה, ואכון בכל סעודה וסעודה שאין אני אוכל עכשו בשביל תענוגי הגוף, או כמו שאני אוכל בששת ימי החל, שאז דרך האדם לאכול שלא לשם מצוה כי הם סעודות הרשות, רק שהוא אוכל למלאת רעבונו, ולפעמים אוכל בשביל שהוא רעב מאתמול, ולפעמים בשביל שלא יהיה רעב למחר, אבל בשבת אזכה לכוון בכל סעודה שאני אוכל רק בשביל כבוד היום בשביל כבוד שבת, שזה בחינת אכלהו היום כי שבת היום ליהנה, ועל-ידי זה לא יהיה לימי החל שום אחיזה ושלטיה בקדשת האכילה של שבת, מאחר שאני אוכל רק לכבוד שבת לקיים מצות סעודת שבת, ולא בשביל שלא אהיה רעב בימי החל:

תפלה לתורה קבה־קבו

תפנ:

ואזכה להרבות במאכלים ומשקאות טובים לכבוד שבת, ואדע ואאמין באמונה שלמה כי אכילת שבת הוא ענין אחר לגמרי מאכילת ימי החל, ואין להחיצונים שום אחיזה כלל באכילת שבת, כי אכילת שבת היא בלה אלהות בלה קדש, באשר הודעת לנו על־ידי חכמיך הקדושים וזכרונם לברכה. ואזכה להמשיך קדשה מקדשת אכילת שבת גם על אכילת ימי החל, וכמו שאמרו רבותינו וזכרונם לברכה על שמאי הזקן, שהיה אוכל כל ימיו לכבוד שבת. ואזכה לאחז גם במדתו של הלל הזקן שהיה אומר ברוך אדני יום יום, ולא אחשב ולא אדאג מיום לחברו כלל. ותזכני להרגיש בלבי באמת נעם קדשת שבת, וקדשת הנפש יתרה שבאה להאדם בכל שבת, ותקף בכניסת שבת אזכה לקבל הנפש יתרה של שבת ולהרגיש בלבי נעם קדשתה, עד שתקף אתחיל להתנגע ולהצטער על אבדת הנפש יתרה במוצאי שבת, שזה בחינת כיון ששבת וי אבדה נפש. ואזכה על־ידי זה לקשר עצמי כל כך לקדשת שבת ולקדשת הנפש יתרה שבא בשבת, עד אשר גם בימי החל יהיה נשאר אצלי רשימה גדולה מקדשתה. ועל־ידי זה אזכה בכל ימי החל גם כן לעבד אותך באמת, ולהמשיך עלי קדשת שבת בכל פעם, ולהתנגע ולכסף מאד לקבל קדשת שבת הבא בתוספת הארה וקדשה יתרה, עד שאזכה על־ידי זה באמת לקבל כל שבת ושבת בתוספות קדשה והארה עצומה ביותר, ולקבל בכל שבת ושבת תוספות נפש רוח ונשמה יתרה במדרגה גדולה ביותר:

ותזכני להתקרב לצדיקי אמת שהם גם כן בחינת שבת כמו שאמרו רבותינו וזכרונם לברכה, ואזכה להרגיש נעם קדשתם, עד אשר בכל עת יעלה בלבי צער גדול ונגעוים גדולים על פרדתי מהם אחר הסתלקותם לארץ ימים ושנים, וכמו שהיה רגיל בפי החבריא של רבי שמעון בן יוחאי, לומר עליו וי לדרא בד תסתלק. ותזכני לחשב מחשבות בזה, ולהתקשר כל כך בחיים חיותם בנעם קדשתם, עד שאזכה על־ידי זה לקבל מהם הארה גדולה ואמתית בכל פעם במחי ולבי ובנפש רוח ונשמה שלי גם לאחר הסתלקותם, כי צדיקים גם במיתתם נקראו חיים, ואדרבא גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחיהם. ותזכני לשמע תורה מפי צדיקי אמת, ואזכה להרגיש באמת גדל נפלאות נוראות קדשת החדושי תורה שלהם, עד אשר לא אוכל להתאפק את עצמי מלשבח אותם בפניהם, ועל־ידי זה אזכה שיגלו לי עוד חדושי תורה נפלאים ונוראים. וכן לענין קדשת שבת, אזכה להרבות בשבחים וזמירות של שבת בשמחה גדולה ובחשק נפלא ובנגעוים גדולים, עד שאזכה על־ידי זה לקבל בכל פעם הארת נעם קדשת שבת ביותר. ויקים בי מקרא שכתוב: אם תשיב משבת רגלך וכו', וקראת לשבת ענג לקדוש יהוה מכבד וכו', אז תתענג על יהוה והרבבתיך על במתי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך כי פי יהוה דבר:

תורה קבו

הַבְּנָדִים יְהִיוּ שְׁלָמִים תָּמִיד וְלֹא הָאָדָם לְדִין, אִם לֹא נִזְהָר בְּשִׁמְרָתָם
קְרוּעִים, וְהַבְּנָדִים בְּעֶצְמָם תּוֹבְעִין אֶת לְכַבְּדָם פְּרֹאוּי וְלִהְיוֹתֵיכֶם בְּנִקְיוֹת:

(תפלה לתורה קבו עין אחרי תורה קבח).

תורה קבח

יֵשׁ אֲנָשִׁים בְּשָׂרִים קָצָת, וּמַחֲמַת שְׂנוּנָע יִרְאֵת ה' בְּלִבּוֹ מִשְׁפִּיל עֵינָיו קָצָת וְאִינוּ
מִסְתַּכֵּל בְּנָשִׁים, וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן הוּא גוֹנֵב אֶת הָעֵינַן בְּלֹא-אֲחֵר יָד וּמִסְתַּכֵּל מִן
הַצַּד, וְזֶה בְּחִינַת מַה שְּׂאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָה לְעֵינַי הַיֵּצֵר הָרַע דַּעֲבָרָה:
'בַּחֲלִינְהוּ לְעֵינָהּ' (יוֹמָא ס"ט), שְׂמֻסְמָא עֵינֵי הַיֵּצֵר הָרַע עַל-יָדֵי שְׂמוּנָע עֲצָמוּ
מִלְּהַסְתַּכֵּל, וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן נִשְׂאָר הַיֵּצֵר הָרַע כִּי מִסְתַּכֵּל מִן הַצַּד בְּלֹא-אֲחֵר יָד:

תפלה לתורה קבו קבח קלא קלב קלד

(***) רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, וְכֵן לְלִבְשׁ תָּמִיד בְּנָדִים שְׁלָמִים וְלֹא קְרוּעִים. כִּי אַתָּה הוֹדַעְתָּנוּ
שֶׁהַבְּנָדִים הֵם בְּסוּד הַחֲשָׁמַל שֶׁהוּא שְׂמִירָה, וּכְשֶׁהֵם קְרוּעִים הוּא קָלְקוּל הַשְּׂמִירָה.
וְזָכְנוּ לְשָׁמֵר אֶת בְּנֵי דֵינוּ לְכַבְּדָן פְּרֹאוּי וְלִהְיוֹתֵיכֶם בְּנִקְיוֹת, וְתַצִּילֵנוּ מִכָּל מִינֵי יֵצֵרֵי רָעִין
וּבְפָרְט מִהַיֵּצֵר הָרַע שֶׁל תַּאוֹת הַמִּשְׁגָּל, וְשְׂמֵרְנֵי שְׁלֹא אֶסְתַּכֵּל לְעוֹלָם שׁוּם הַסְתַּכְּלוֹת
הַפּוֹגֵם אֶת הָעֵינַיִם, וְאֶפְלוּ רַק אֵיזָה הַסְתַּכְּלוֹת בְּעֵלְמָא מִן הַצַּד, וְאִזְכָּה לְקַיֵּם מִקְרָא
שְׂכֵת-טוֹב: וְלֹא תַתּוֹרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם. וְנֹאמַר: עֵינֵיךָ לֹנְכַח יִבִּיטוּ וְעַפְעַפִּיךָ
יִישְׂרוּ נְגִדְךָ. וְנֹאמַר: בְּרִית כְּרַתִּי לְעֵינַי וּמַה אֶתְבוֹנֵן עַל בְּתוּלָה. וְזָכְנוּ לְמַנַּע עֲצָמָנוּ מִן
הַכְּבוֹד וְלִבְרַח מִמֶּנּוּ וְלִהְרַחֵק עֲצָמָנוּ מִן הַכְּבוֹד בְּתַכְלִית הַרְחוּק, כִּי אַתָּה הוֹדַעְתָּנוּ כִּי
לְקַבֵּל אֶת הַכְּבוֹד הוּא סְכָנַת נַפְשׁוֹת לְפַעֲמִים, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, כִּי הַכְּבוֹד הוּא מִבְּחִינַת
הַמְּלָכוּת, וְדִינָא דְמַלְכוּתָא דִּינָא, וּכְשֶׁפּוֹגְמִין בְּהַכְּבוֹד שְׂאִין מִקְבָּלִין אוֹתוֹ פְּרֹאוּי
כְּמוֹ שְׂצָרִיכִים לְקַבְּלוֹ, אֲזִי לְפַעֲמִים כַּף חוּבָה מְכַרְעַת, עַד שְׂגוֹרָם עַל-יָדֵי זֶה מִיתָה
לְעַצְמוֹ חֵס וְשְׁלוֹם. וְזָכְנוּ לְאֲמוּנַת חֲכָמִים בְּשְׁלָמוֹת, לְהִתְקַרֵּב וְלִהְתַּקְּשֵׁר לְכָל הַצַּדִּיקִים
אֲמִתִּיִּם, וְלִהְאָמִין בְּכֻלָּם וְלִהְחַזִּיק אֶת כָּלָם בְּחִשְׁבּוֹת גְּדוּל, וְאֶפְלוּ אֵלוּ הַצַּדִּיקִים
שְׂאִינָם מִפְּרַסְמִים וְחֹשׁוּבִים כָּל כַּף בְּמִקּוֹמָנוּ וּמְדִינָתָנוּ, אַדְעָ וְאֲאָמִין כִּי אֶפְשָׁר שְׂאֲנוּ
יּוֹנְקִים וּמְקַבְּלִים מֵהֵם אֵיזָה חִיוֹת דְּקַדְשָׁה בְּהַעֲלָם גְּדוּל, כְּמוֹ שְׂאֲמַר רַבּוּנוּ זְכוּרָנוּ
לְבָרְכָה: בְּעֵינַי שֵׁישׁ מַעֲיֵן שֶׁהוֹלֵךְ תַּחַת הָאָרֶץ בְּהַעֲלָם, עַד שְׂנוּבַע וְנִגְלָה וַיּוֹצֵא בְּמִקּוֹם
אֶחָד, אֵף גַּם בְּמִקּוֹם שֶׁהוֹלֵךְ בְּהַעֲלָם תַּחַת הָאָרֶץ גַּם שָׁם מְקַבְּלִים פְּעֻלוֹת טוֹבוֹת מִמֶּנּוּ
בְּהַעֲלָם, עַל-יָדֵי שְׂמֻשְׁקָה שְׂרָשֵׁי הָאֵילָנוֹת. וְזָכְנוּ לְחַדֵּשׁ בְּתוֹרָה חֲדוּשִׁים אֲמִתִּיִּם,
חֲדוּשֵׁינַן הַמְּדַרְיָכִין אֶת הָאָדָם בְּדֶרֶךְ הַיֵּשֶׁר וְהָאֲמֵת, וּמַעוֹרְרִין אֶת לְבוֹ לְעַבֵּד אֶת יְהוָה
בְּאֲמֵת. וְאִזְכָּה לְלַמֵּד וְלִלְמַד וְלִהְיָאִיר הָאָרֶת הַדַּעַת הָאֲמֵת שֶׁל תּוֹרַתָנוּ הַקְּדוּשָׁה גַּם
בְּאֲנָשִׁים אַחֲרִים. וְשְׂמֵרְנֵי שְׁלֹא יֵאמַר פִּי דְבָר שְׁלֹא כְּרַצוּנְךָ, וְאֶפְלוּ חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה

תורה קכט – ארץ אוכלת יושביה

תפה

אמתיים תעזרני שלא ללמד לכל אחד רק מה שראוי לו לפי שכל המקבל, ואפלו אם תזכני ללמד תורה לרבים ואזכה לומר חדושי תורה בפני רבים מישראל בקהל עם ועדה, תעזרני שלא ישמע כל אחד מהם רק מה שצריך לו ולא יותר, ולא יכנוס בלב כל אחד כי אם הנוגע לו וצריך לו. וזכני לדבר תמיד על אוזן השומעת, שיהיו דברי נשמעים ומקבלים באזני כל שומעיהם, בבחינת מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה זכאה מאן דמליל על אודנא דשמע. ושיהיו דברי מולדין ועושין פרות טובות אצל כל שומעיהם, ולא ילכו דברי תורה שלי לבטלה חס ושלום, ותעזרני שכל אחד מהשומעים יקבל מהם רק כפי מדרגתו ובחינתו, ולא יעשה על-ידי זה דבר שאינו צריך לו לפי בחינתו ומדרגתו, ועל-ידי זה תשמרני מכל מיני התגברות היצר הרע, חס ושלום, ובפרט מהיצר הרע של תאות נאוף רחמנא לצלן, ותשמרני מכל מיני פגם הברית שבעולם, ותזכני לקדש עצמי במתור לי, ולהוליד בנים הגונים צדיקים ותלמידי חכמים אמתיים, ויקים בי מקרא שכתוב: ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיך לא ימוש מפיה ומפי זרע זרע זרעך אמר יהוה מעתה ועד עולם:

תורה קכט – ארץ אוכלת יושביה

א. האמונה לבדה שמאמין בהצדיק ומקרב עצמו אליו, אפלו אם לא יקבל ממנו כלל, זה בעצמו טוב מאד, כי על-ידי האמונה וההתקרבות לבד נאכל הרע שלו ונתהפך למהות הצדיק וצריכין שהמח והרעת הקדוש יאכל את הגוף, דהיינו שהגוף יתהפך למהות הנשמה שהיא המח והרעת שהיא בחינת אכילה שהמוזן נתהפך לגוף הנוזן, ובלבד שיהיה כונתו לשמים. אבל מי שנוסע ומקרב עצמו להצדיקים בשביל כונה אחרת לא יועיל לו ההתקרבות כלל:

ב. מי שנוסע לארץ ישראל וכונתו לשמים באמת כדי לשוב על-ידיה להשם יתברך, בודאי תועיל לו ארץ ישראל מאד, כי על-ידיה לבד שנגנס לארץ ישראל נאכל אצלה ונתהפך למהותה הקדוש, ועל-כן אפלו המהלך ארבע אמות בארץ ישראל מבטח לו שהוא בן עולם הבא (פסוק ק"א). אבל אם אין רצונו כלל בשביל עבודת השם לבלות הרע שלו, לא יועיל לו ישיבת ארץ ישראל, כי היא מקיאה אותו

בבחינת "כאשר קאה" (ויקרא יח, כח):

תפלה לתורה קכט

(עג) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אל אמונה, שתזכנו ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, לאמונה שלמה באמת ובלב שלם, שאזכה להאמין בך ובצדיקיך האמתיים באמונה שלמה באמת. ואזכה לכנס ולהתדבק ולהכלל בתוך שלמות האמונה הקדושה. ואהיה חזק ואמיץ בהאמונה הקדושה, עד אשר אזכה להתהפך

תפלה לתורה קבט

מגשמיזות גופי למהות האמונה הקדושה, והאמונה הקדושה תאכל אותי, עד שיהיה נאכל ונתבטל כל הרע הנאחז בי. ואזכה להתהפך מרע לטוב על ידי שלמות האמונה שתזכני להכליל ולהתבטל בתוך האמונה הקדושה בכטול גמור. ותזכני מהרה לבא לארץ ישראל בשלום בלי פגע, ולהתקרב ולהתדבק בצדיקים האמתיים בדבקות גדול ובאמונה שלמה באמת. ותחמל עלי בחמלתך הגדולה, ואל תעשה עמי בחטאי ואל תדינני כמפעלי. ותזכני ברחמיך ותפתח לי שערי האמונה הקדושה, ותעזרני לכנס לתוך האמונה באמת, ולהכליל בתוכה בכלליות גדול, עד שאזכה להיות נאכל להאמונה ולהתהפך למהותה הקדושה, למהות קדשת ארץ ישראל הקדושה, ולמהות קדשת הצדיקים האמתיים. ולא תקיא אותי הארץ והאמונה הקדושה כאשר קאה את הגוי אשר מלפני. ואף על פי שאיני כדאי וראוי לגע בהאמונה הקדושה ובארץ ישראל הקדושה, ולהתקרב להצדיקים האמתיים, כי הרעותי את מעשי מאד וקפחתי את קדשתי, אף על פי כן, רחמיך רבים יהוה, רחמיך רבים מאד. זכני ברחמיך, ועזרני והושיעני, שתוכל האמונה הקדושה לסבל אותי בתוכה, ולהחזיק אותי תמיד, עד אשר אהיה נאכל ונתהפך למהות קדשת האמונה באמת:

מלא רחמים, זכני לאמונה שלמה בכל הבחינות, כי אין לנו שום תקנה וסמיכה עכשיו כי אם על האמונה הקדושה, כמו שכתוב, וצדיק באמונתו יחיה. כי אתה יודע עצם התגברות על גלות הנפש על ידי תאוות הגוף המתגברים בכל עת. וכעונותנו הרבים, תש כחנו ומטה ידינו מאד לעמד בנגודם לשברם ולבטלם לגמרי, כי אם בכח האמונה הקדושה שתזכנו לכנס ולהכליל בתוך האמונה בכלליות גדול, עד שנזכה להיות נאכל להאמונה ולהתהפך למהות האמונה הקדושה. ונזכה לקיים מקרא שכתוב, בטח ביהוה ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה. יהוה, עיניך הלא לאמונה. זכני ברחמיך לאמונה הקדושה בשלמות באמת ברצונך הטוב. כל מצותיך אמונה שקר רדפוני עזרני. יהוה שמע תפילתי האזינה אל תחנוני באמנתך ענני בצדקתך. ויקים מקרא שכתוב, וידו שמים פלאך יהוה אף אמונתך בקהל קדושים. ונאמר, ואמונתי וחסדי עמו ובשמי תרום קרנו. ונאמר, לעולם אשמר לו חסדי ובריתי נאמנת לו. וחסדי לא אפיר מעמו ולא אשקר באמונתו. חסדי יהוה עולם אשירה לדור ודור אודיע אמונתך בפי. כי אמרתי עולם חסד יבנה שמים תכין אמונתך בהם. יהוה אלהי צבאות מי כמוך חסין יהוה ואמונתך סביבותיך. וקיים לנו מקרא שכתוב, וארשתיך לי לעולם וארשתיך לי בצדק ובמשפט בחסד וברחמים. וארשתיך לי באמונה וידעת את יהוה. אל תעזבני יהוה אלהי אל תרחק ממני. חושה לעזרתי אדני תשוועתי. ברוך יהוה לעולם אמן ואמן:

תורה קל

תורה קל

על-ידי ענוה נצול מנאוף וזוכה ונגדלות מתגבר עליו תיצר הרע בתאוה לשמירת הברית, אבל על-ידי גאווה זאת:

תפלה לתורה קל

(קיד) פּרשתי ידי אליך נפשי בארץ עיפה לך סלה. עיני דאבה מני עני קראתיך יהוה בכל יום שטחתי אליך כפי. מלא רחמים, רחם עלי וקבל תחנוני, והורני ולמדני דרכיך האמתיים ועצותיך הישרות בכל-עת, באפן שאזכה לשוב מהרה ממעשי הרעים וממחשבותי המגנות, עד שאזכה מהרה לתקון הברית באמת בשלמות כרצונך הטוב. ותחנוני מאתך דעת ושכל אמת, באפן שאזכה לידע ולהרגיש שפלותי באמת, ולא יעלה על דעתי שום צד גאות ונגדלות ונבחות ורמות רוחא, כי באמת לפי פחיתותי לא הייתי צריך להתפלל על זה כלל להנצל מגאות, כי מי אנכי שיעלה על לבי שום צד גאות, אחרי שאני רחוק מאתך כל כך. אתה יודע איך אורבים עלי מכל צד בכל-עת, עד אשר מבלבלים דעתי בפניות וגאות, בפרט בעת שאנו רוצים לעסק באיזה דבר שבקדשה. על-כן באתי לפניך בעל הרחמים, יודע תעלומות אשר במקום גדלתך שם אנו מוצאים ענותנותך, שתחום ותחמל עלי בכל-עת, ותהיה עמי ותשמרני תמיד, שלא יעלה על לבי שום צד גאות ונבחות כלל, עד שאזכה לענוה אמתית, באפן שאזכה לשמירת הברית באמת, כאשר הודעתנו על-ידי חכמיך הקדושים שעל-ידי ענוה זוכים לשמירת הברית. ותצילני מענוה פסולה, רק אזכה לענוה אמתית כרצונך הטוב. הורני יהוה דרכך אהלך באמתך יחד לבבי ליראה שמך. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה קלא

צריך להתירא ולפחד מן הכבוד, כי יתברך לבוד, כי אם חס ושלום יפגם כבוד הוא סכנה גדולה סכנת נפשות, בהכבוד כחוט השערה ולא יקבלו על-כן בשמגיע איזה כבוד להאדם צריך לזהר מאד לקבלו כראוי לשמו

(תפלה לתורה קלא עין אחרי תורה קבח).

תורה קלב

יש צדיק שהוא מפרסם גדול במקומו, ובמקום אחר הסמוך לו אינו מפרסם ואינו חשוב כלל, ושוב במקום אחר הוא מפרסם ביותר, אך באמת אפלו במקום שאינו מפרסם ואינו חשוב כלל גם שם עקר הקיום והחיות רק על ידו,

רק שהוא בהעלם, והוא בבחינת מה שכתוב בזהר הקדוש (מצא ר"ס): מעין דנפק מאתר חד ואזל מתחות לארעא עד שנובע ויוצא במקום אחר, ואף במקום שהולך תחות ארעא הוא משקה שרשי אילנא:

(תפלה לתורה קלב עין אחרי תורה קכה).

תורה קלג

אל לבו היטב, איך שדבר קטן מזער כזה מעכב ומונע אותו מלראות אורות גדולים כל-כך, וכל זה מחמת שהוא סמוך מאד לנגד עיניו, אז בהעברה בעלמא יוכל להעביר העולם הזה מנגד עיניו, דהינו שיטה עיניו מן העולם ולא יסתכל על העולם הזה, רק ירים ראשו ויגביה עיניו ויסתכל למעלה מן העולם הזה הקטן מאד ומפסיק וחוצץ, ואז תכף יזכה לראות האור הגדול והמפלג של התורה והצדיקי אמת בשלמות, כמו במשל המטבע הנ"ל שפקל יוכל לסלקה מנגד עיניו, ותכף יראה הקר הגדול, כמו בן ממש לענין העולם והתורה, וכמו שאמר הבעל-שם-טוב הקדוש וצ"ל: 'אוי ואבוי, העולם מלא אורות וסודות נפלאים ונוראים מאד, והיד הקטנה עומדת בפני העינים ומעכבת מלראות אורות גדולים כאלה':

באמת התורה הקדושה והצדיקי אמת הם מאירים בכל העולמות כלם באור גדול מאד, ואורם גדול אלפים ורבבות פעמים מפל העולם הזה והבלי, אבל מחמת שבני אדם משקעים מאד בהבלי עולם הזה, והוא סמוך לעיניהם מאד ונדמה להם שאין טוב מזה, על-כן העולם הזה אף שהוא קטן ומעט מאד ואין בו ממש כלל, אף-על-פי-כן הוא עומד לנגד עיניהם, ומונע אותם מלראות אור הגדול והקדוש של התורה והצדיקי אמת, והוא כמו אם תחזיק מטבע קטנה נגד עיניך בסמוך, לא תוכל לראות הר גדול, אף-על-פי שהקר גדול אלפים ורבבות פעמים מן המטבע הקטנה, בן העולם הזה הקטן, ותאות הממון והמטבע שעומד נגד עיניו, מונע אותו מלראות אור הגדול של התורה והצדיקים, אבל באמת אם משים האדם זה הדבר עצמו

תפלה לתורה קלג

(קטו) מבטן שאול שועתי שמעת קולי. קולי שמעת אל תעלם אנך לרוחתי לשועתי. צפו מים על ראשי אמרתי נגזרתי. קראתי שמך יהוה מבור תחתיות. רבונו של עולם, מלא רחמים על כל הברואים שבעולם, ואפלו עלי אף-על-פי שעשיתי מה שעשיתי, ואף גם עתה אני כמו שאני, הרחמן וצילני מעתה, אף-על-פי-כן אני רואה ומאמין כי רחמיה אינם כלים ממני לעולם, רק שאי אפשר להבין דרכיה, איך אתה מתנהג עם כל העולם, בפרט עם בעלי הבחירה שבשבילם נברא הכל מראש ועד סוף, מתחלת האצילות עד סוף נקדת המרכז של עולם העשיה הנשמי הזה. וכל העולמות אלפי

תפלה לתורה קלג

תפט

אלפים ורבי רבבות הכלולים בהם, וכל המלאכים ושרפים ואופנים וחיות הקדש, כל ההיכלין וההרגיזין דקדושה, ולעמת זה כל מה שבקלפה וסטרא אחרא, הכל כאשר לכל, נברא ונוצר ונעשה בשבילנו, בני אדם הבעלי בחירה. ואתה מסרת הבחירה ביד בני האדם כאלו אינה בידך, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים. ואף על-פי-כן באמת גם הבחירה בידך, כי ממה הכל, ואתה מחיה את כלם. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום, ואלמלא הקדוש ברוך הוא עוזרו, היה נופל בידו, שנאמר, צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו. יהיה לא יעזבנו בידו ולא ירשיענו בהשפטו. ואמרו אלמלא שלשה מקראות, נתמוטטו רגליהם של שונאי ישראל, חד, ואשר הרעותי וכו'. ומי לבין דרכי נפלאותיך הנראות והעצומות. ועצם הסדיף הגלויזות והנסתרות והנעלמות, אשר אתה מתנהג בחסדיך בכל דור עם כל אדם ואדם בפרט:

על-כן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, אלהי הראשונים והאחרונים, אלהי כל בשר, חומל דלים, שומע תפלות כל פה, שתחמל עלי בחמלתך הגדולה, ותתן לי עצה וכת והתחזקות, איך לסתם ולהעביר עיני הגשמיים, ועיני השכל והמחשבה, לבל אסתכל עוד מעתה על הבלי עולם הזה כלל, ובפרט לבלי להתחיל לחשב במחשבותי שום מחשבה הנוגעת להרהורים רעים חס ושלום. כי באמת אני מאמין, שעדין יש לי בחירה בודאי, אך מעצם מרירת ההרגל קשה לי מאד לאחז מחשבותי בקדושה, אבל אתה יכל לעזור לי הרבה למען שמך, למען כבודך, למען חסדיך, למען רחמיך הרבים והגדולים, באפן שאנצל על כל פנים מעתה ממה שאני צריך להנצל ולא אכנס עוד לגיהנם מר בזה, ליון מצולה פואת. ואחוס על נפשי מעתה להרחיק מחשבותי בתכלית הריחוק, מכל מיני הרהורים ורעיונים רעים שבעולם, ולא יוכלו לעלות על מחשבותי כלל, אפלו על-ידי ראית עיני הגשמיים. שמרה נפשי והצילני אל אבוב כי חסיתי בך. שמרני והצילני מכל מיני הסתכלות רעים והרהורים רעים, העבר עיני מראות שוא בדרכך חייני. יעזררו רחמיך העצומים על עלוב נפש כמוני היום, יחמו מעיד ורחמיך עלי והיה בעזרי והושיעני שאזכה להוציא ולהעביר עיני בגשמיות ורוחניות מהיוז דהאי עלמא, רק אזכה להטות עיני ולפי ודעתי תמיד בכל-עת להסתכל על אור התורה והצדיקים האמתיים, המאירים באור גדול ונורא ונשגב מאד, עד שיתבטלו ממני על-ידי-זה כל תאוות עולם הזה, כי בכך גלית אזני, ואני מאמין בזה באמת ובאמונה שלמה שכל העולם הזה עם כל תאוותיו והבלי אינו עולה כלל כנגד גדולה נפלא אחת של התורה הקדושה והצדיקים הקדושים, המאירים בכל העולם באור גדול נפלא ונורא, רק שהעולם הזה הקטן מאד בכמות ומהות ואיכות כנגד נקדה אחת מאור התורה והצדיקים, עומד לפני עיני בני אדם ומונע ומעכב אותם מלהסתכל על אור הגדול והיקר של התורה והצדיקים. רחם עלי למען שמך, אחרי אשר חמלת עלי לידע ולהאמין בכל זה, לבל אניח לטעות את עצמי עוד חס

תורה קלד

ושלום, ולא אלה עוד חשבים, ולא אתור אחרי לִבִּי ואחרי עיני, ולא ארים ולא אשא עיני להסתכל כלל על עסקי העולם הזה והבליו ותאוותיו הרעים והמרים באחריתם מאד מאד, רק אעקם את עיני מלהסתכל על כל זה כלל, רק עיני לנכח יביטו ועפעפי יישירו נגדי, לכונן ראיתי והסתכלותי בכל-עת על אור התורה והצדיקים האמתיים. ואתה ברחמיך, תאיר עלי אורם הגדול והנערב, עד אשר יתבטלו ממני על-ידי זה כל תאוות עולם הזה ועסקיו והבליו, עד אשר אזכה להכיר אותך באמת לחזות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו:

מלא רחמים, רחם עלי, וקבל תחנוני חמל עלי והיה בעזרי לכל אחליף עוד חס ושלום אור בחשך, הוציאני מאפלה לאורה, מהשך לאור גדול, מהשכח אפלת תאוות עולם הזה ורעיונותיו לאור צח ומצחצח של התורה והצדיקים האמתיים. זבני לבלות כל ימי להתקרב באמת לצדיקים אמתיים ולהתורה הקדושה והנוראה שהם ממשיכין ומגלין ומאירין בכל העולמות בכל-עת. רחם עלי למען שמך, הוסה עלי ועל עוללי וטפלי, למען רחמיך הגדולים האמתיים, כי רחמיך אינם פלים לעולם, כמו שכתוב, חסדי יהוה כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו. אהה יהוה, שפחתני אליך כפי, פרשתי ידי אליך נפשי בארץ עיפה לה סלה. אליך עיני נשואות ותלויות. אליך נשאתי את עיני היושבי בשמים. דלו עיני למרום יהוה עשקה לי ערבני. ערב עבדך לטוב אל ועשקני זדים. עזרנו למען שמך. אבינו מלכנו גלה כבוד מלכותך עלינו מהרה והופע והנשא עלינו, והאירה עלינו ברחמיך, אור פני התורה הקדושה והצדיקים האמתיים, כי כבר התחלת להאיר עלינו אורך הגדול מיום מתן תורה עד הנה, על-ידי הצדיקים האמתיים שהיו מימות משה רבנו עליו השלום, עד היום הזה. אבל בעצם נשמיותנו והשכח עונותינו המרבים מאד, אנו צריכים שתרחם עלינו ברחמנות גדול ועצום ביותר, באפן שתאיר גם עלי, עתה גם עתה, אור תורתך הקדושה ואור הצדיקים האמתיים, עד שיתבטלו ממני כל תאוות עולם הזה והבליו לגמרי, ואזכה מעתה לשוב אליך באמת ובתמים פרצונך הטוב, האירה פניך על עבדך הושיעני בחסדך. פניך האר בעבדך ולמדני את חקיך. ויקים מהרה מקרא שכתוב, וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום. ונאמר, לא יהיה לך עוד השמש לאור יומם ולנגה הירח לא יאיר לך והיה לך אור עולם ואלהיך לתפארתך. לא יבא עוד שמשך וירחך לא יאסף כי יהוה יהיה לך לאור עולם ושלמו ימי אבדך. ועמך בלם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר. במהרה בימינו אמן סלה:

תורה קלד

צריך לזהר מאד בשאומר תורה ברבים, שאומר בפני רבים לכלם בשוה, עם כל שדבוריו יתחלקו שלא ישמע כל אחד כי אם מה שצריך לו לא יותר, ואף-על-פי זה לא יכנס בלב כל אחד ואחד כי אם הנוגע לו וצריך לו:

(תפלה לתורה קלד עין אחרי תורה קכה).

תורה קלה – פי אקה מועד

ה. כשמוקבל יום טוב בראוי הוא בחינת הקבלת פני רבו ברגל, אף אם הוא רחוק מרבו במה פרסאות, וכן להפך אם הוא מקשר להצדיק יוכל להרגיש קדשת יום טוב, ועל ידי זה הוא מעלה מלכות דקדשה מבין הקלפות ונופל מלכות הרשעה, ונתבטל כח מלכות העבו"ם:

ה. ביום טוב צריכין לשוב בתשובה מתוך שמחה, כי בכל הימים טובים העולם גדון, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: בארבעה פרקים וכו' (ראשי השנה ב"ו), על כן צריכין אז לשוב בתשובה, ועל ידי זה יוצא מלכות דקדשה מבין הקלפות כג"ל ומקרב את הגאולה:

א. סגולה להנצל מגדלות, לכבוד את הימים טובים ולקבלם בשמחה וחדוה ובהרחבת הלב, ולענגם במאכל ומשתה וכסות בראוי כפי יכלתו:

ב. התקרבות להצדיק מבטל גם כן הגדלות, על כן זה סימן אם הוא מקשר להצדיק באמת אם יש לו שפלות:

ג. עקר ההתקשרות הוא אהבה, שיאהב את הצדיק אהבה שלמה, שיהיה נפשו קשורה בנפשו, עד שעל ידי אהבת הצדיק יתבטל ממנו אהבת נשים, בבחינת: "נפלאתה אהבתך לי" (וכו' (שמואל ב א, כו):

תפלה לתורה קלה

ליום טוב

(צט) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתוכני ברחמיך הרבים, להתקרב באמת לצדיקים אמתיים, ולהתקשר בהם באמת בלב ונפש חפצה, באהבה רבה ועזה מנודה שבלב באמת. ואזכה לאהב אותם באהבה גדולה כל כך, עד שתגדל ותתפלא אהבתם אצלי מאהבת נשים, עד שיתבטל ממני אהבת נשים ותאות המשגל על ידי התגברות אהבת הצדיקים. חוס וחמל עלי, וזכני לאהבת הצדיקים באמת, ועל ידי זה אזכה להתקשר בהם בהתקשרות גדול וחזק, ותהיה נפשי קשורה בנפשם בקשר אמין וחזק מעתה ועד עולם, לעולמי עד ולנצח נצחים:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שאזכה ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, לקבל את כל הימים טובים בקדשה ובטהרה גדולה, בשמחה ובחדוה רבה ובהרחבת הלב, בתכלית השלמות, ברצונך הטוב באמת. ואזכה להקביל פני רבי ברגל, אפלו בשאני רחוק ממנו, שאזכה לקבל פני הצדיקים האמתיים ולהכירם ולאזהבם, ולהמשיך עלי קדשתם על ידי קבלת יום טוב קדש הנמשך מהם. ועל ידי זה אזכה למט שערי בינה המתגלים ומאירים ביום טוב קדש. ותפתח לי אור השכל דקדשה, ואזכה להתבוננות גדול ונפלא בתורתך ועבודתך באמת, ועל ידי זה יתבטל ממני כל השטותים של כל מיני גדלות ונסות ורמות רוחא, ואזכה לתכלית

הענוה בשלמות כרצונך הטוב. ותמשיך עלי ועל כל ישראל תמיד קדשת משה רבנו עליו השלום, שזכה למט שערי בינה, ועל ידי זה זכה לענוה באמת, כמו שכתוב, והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני הארמה. רחם עלינו מלא רחמים, שזנכה בכח קבלת הימים טובים מועדי יהוה מקראי קדש, להמשיך עלינו קדשת משה רבנו עליו השלום, וקדשת כל הצדיקים האמתיים. וימשכו עלינו על ידם כל המחין והשכליות הקדושים האמתיים הנמשכין ביום טוב, ועל ידי זה נזכה לבטל ולהסיר מאתנו כל מיני גדלות ונסות ופניות, עד שזנכה לענוה אמתית, לענוה של משה רבנו עליו השלום:

רבנו של עולם, אתה ידעת גדל רחוקי מענוה אמתית, כי בער אנכי מאיש ולא בית אדם לי. ובעונותי הרבים, איני יודע כלל מהו ענוה אמתית, כי ענוה גדולה מהכל. רחם עלי בעל הרחמים, וזכני לקדשת יום טוב באמת, עד שאזכה על ידי זה לידע ולהכיר היטב מעלת גדלת הצדיקים האמתיים, עד שאתבטל נגדם בתכלית הבטול, ועל ידי זה יתבטל ממילא ממני כל מיני גאות ונבהות וגדלות ונסות ופניות מכל מה שהפה יכל לדבר והלב לחשב, עד שאזכה לענוה אמתית כרצונך הטוב באמת:

רחמן מלא רחמים, עזרני והושיעני ומלא משאלותי לטובה ברחמים, כי אתה יודע תעלומות לב, וכמה וכמה אני רחוק מכל מה שהזכרתי לפניך, וכמה וכמה ישועה ורחמים אני צריך לזכות לך זה, ובעונותי הרבים נעלם ממני דרכי התפלה והתחנה ובקשה איך להתפלל ולהתחנן ולבקש ולפנים ולרצות אותך, שתזכני להגיע לכל דרכי הקדשה באמת, אשר הם חיינו וארך ימינו לנצח. אך עם כל זה, את כל אשר תחנני ברחמיך לפרש שיחתי לפניך, אתחזק בכל עז לדבר ולהתחנן לפניך, ואתה הטוב בעיניך עשה עמי, כי אתה מבין תעלומות לב, ואתה יודע כי אין לי על מי להשען כי אם עליך אבי שבשמים, ועל כח וזכות הצדיקים האמתיים. למענה ולמענם עשה מה שתעשה, ברחמיך וחסדיך, באפן שאזכה על כל פנים מעתה לשוב אליך באמת ולילך בדרכיך הקדושים, באפן שאזכה להשלים רצונך ולמלאות פונתך הקדושה והטובה אשר בשבילה נבראתי. יהוה יגמר בעדי יהוה חסדך לעולם מעשי ידיך אל תרף. אמרי האזינה יהוה בינה הניגני. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן:

תורה קלו

צריך לדון את כל אדם לבקף זכות, עליו, ועל ידי זה תוכל לבטל המחלקת
ואפלו את אלו החולקים עליו, צריך
לנמרי, או שיהיה מפלה להחולקים:
לחקר למצא זכות בהם במה שחולקים

תפלה לתורה קלו

תצנ

תפלה לתורה קלו

קטו) אבי שבשמים, עזרני והושיעני, שאזכה לדון את כל האדם לכף זכות, אפלו החולקים עלי ועל צדיקי אמת והמבזין אותם, בכלם אזכה למצא זכות וטוב. ואזכה לקיים באמת מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו. באפן שיתבטל כל המחלוקת שבעולם, ויהיה נמשך שלום גדול ואחדות בין כל ישראל באמת. מלא רחמים, אדון האמת והשלום, אתה יודע, מהיכן נמשך כל המחלוקת שבעולם, בפרט המחלוקת שנתהוה בדורותינו בין התלמידי חכמים ואנשיהם, אשר כמה נפשות שקעו על ידי המחלוקת הזאת. רחם עלינו ועליהם, ונגלה האמת לאמתו בעולם, ועשה את אשר תעשה, ברחמיך, באפן שיהיה אחדות ושלום גדול בינינו ישראל עמך הקדוש, אשר בנו בחרת, ואם המחלוקת, חס ושלום, מצדי, מחמת שאני רחוק מקדשתם של החולקים עלי, ובשביל זה חלק לבם מאתי, רחם עלי למען שמך, וזכנו ברחמיך הרבים לשוב מהרה בתשובה שלמה לפניך באמת עד שאגיע לקדשתם ומעלתם של כל ישראל הגבוהים ממני במעלת קדשתם וטהרתם, שאגיע למקומם באמת ואת אחד עמהם באמת ושלום גדול. ואם תדבר בהפך שמחלוקותם עלינו הוא מחמת שהם רחוקים ונמוכים מאתנו ועל כן הם מתקנאים ומתגרים בנו וחולקים עלינו. רחם עלינו למען שמך, וזכנו לדון את כל החולקים תמיד לכף זכות. ותלמדנו, ברחמיך הרבים, איך למצא בהם זכות וטוב, אפלו כמה שחולקים עלינו, באפן שזוכה להעלותם ולהכניסם בכף זכות באמת, עד שיתאחדו באמת בתכלית האחדות בשלמות, באפן שיתבטל המחלוקת מעלינו ומכל ישראל, כי באחד אין שיך מחלוקת. ותשים בלב החולקים ומתנגדים אל האמת שישובו כלם משנאתם ומחלוקתם וימשכו עצמן תמיד אל האמת והשלום, כמו שנאמר, האמת והשלום אהבו. וכל השונאים והחולקים שאינם חפצים בשלום, ומתגברים להחזיק במחלוקת, ואינם חפצים לשוב אל האמת, תכניעם ותשפילם עד עפר, כלם יפלו ולא יקומו תאלמנה שפתי שקר הדוברות על צדיק עתק בגאווה ובוז. יכרת יהוה כל שפתי חלקות לשון מדברת גדולות. יבשו יכלו שוטני נפשי יעטו חרפה וכלמה מבקשי רעתי. יבשו ויבהלו מאד כל איבי ישובו יבשו רגע. רחם עלינו למען שמך, ושים שלום בעולם, כי אתה יודע כמה וכמה מזיק המחלוקת לישראל. רחם, רחם, מלא רחמים, ועשה בנפלאותיך ונוראותיך, באפן שתמשיך שלום בעולם באמת. ויקים מהרה מקרא שכתוב, וכל בניך למודי יהוה ורב שלום בניך, שלום רב לאוהבי תורתך ואין למו מכשול. וראה בנים לבניך שלום על ישראל. יהי שלום בחילך שלוה בארמנותיך. למען אחי ורעי אדרבה נא שלום בך. למען בית יהוה אלהינו אבקשה טוב לך. יהוה עז לעמו יתן יהוה יברך את עמו בשלום. עשה שלום במרומי הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תורה קלז

תורה קלז

החלק אלהי ממעל שיש לי אומר לי ומלמד אותי לשמור בדבריך:

(תפלה לתורה קלז עין אחרי תורה קמ).

תורה קלח

מי שהוא בר לב בבחינת: "ולבי חלל בקרבי" (תהלים קמ, כב), יוכל לידע עתידות על-ידי מה שהלב אומר לו, שהוא דברי ה' ממש:

(תפלה לתורה קלח עין אחרי תורה קמ).

תורה קלט

בחל שיש שליטת החיצונים, כשאדם עושה מצוה אז יונקת הקלפה מהרגלין של המצוה שלא תוכל לעלות ולילך לפני השם יתברך, ובשבת נתבטל שליטת החיצונים, ואז עולה המצוה והולכת לפני הקדוש-ברוך-הוא, וזה בחינת: "אם תשיב משבת רגלך" (ישעיה נח, יט), והקדוש-ברוך-הוא משתעשע ומתענג בה, ועושה מפעמי רגליו דרך כבושה:

(תפלה לתורה קלט עין אחרי תורה קמ).

תורה קמ

הצדיק בעצמו אי אפשר להשיגו, כי אין בו שום תפיסה, כי הוא למעלה לגמרי משכלנו, רק על-ידי אנשיו המקרבים אליו, שהעולם אינם רחוקים עדין מהם כל-כך, ובהם יש להם תפיסה והשגה, על ידם יכולים להבין מעלת הצדיק:

תפלה לתורה קלז קלח קלט קמ

(*יה) חלקי יהוה אמרתי לשמור דבריך. רבוננו של עולם, עורני לבטל ולהכניע נשמיית גופי נגד אור נשמת הקדושה אשר היא חלק אלה ממעל, ואזכה לשמע היטב בלבבי מכל פעם מה שנסמתי שהיא חלק אלה ממעל אומרת לי ומלמדת אותי לשמור דבריך. וטהר לבבי לעבדך באמת. לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי, ותזכני להכניע ולבטל את היצר הרע שבתוך לבבי, ואזכה לבחינת: ולבי חלל בקרבי. ולזכך ולטהר לבבי מכל מיני מחשבות רעות ובטלות, ואזכה להיות נקי כפים ובר לבב. ועל-ידי זה אזכה שיתגלה ויאיר לי באמת אור האלהות שבתוך לבבי, כי אתה הודעת לנו שלב כל אחד מישראל מלא מאלהותך תתברך בבחינת צור לבבי וחלקי אלהים לעולם, וזכני לטהר לבבי באמת כל כך עד שאהיה יכול לידע עתידות על-ידי מה שהלב אומר לי, ואזכה שקבל מה שלבי יאמר לי יהיה דברי יהוה ממש, בבחינת

תורה קמא – ומל ה' אלהיך את לבבך תצה

לך אמר לבי בשליחותך ממש. ותזכני להתקרב לצדיקי אמת להאמין בהם באמת, כי אף על פי שאני יודע שאין לי שום תפיסה כלל בקדשת הצדיקים וגדל מעלת צדקתם, אף על פי כן אזכה להבין ולידע קצת מעלת קדשת הצדיקים. על ידי שאני רואה מעלת האנשים המקרבים אליהם שהם אנשי מעשה יראים ושלמים, ותזכני לבלתי להרהר שום דבר אחר הצדיקי אמת ולא יהיה בלבי שום קשיא עליהם, רק אדע ואאמין באמת כי אין לי שום תפיסה והשגה בהם, כי הם למעלה משכלנו לגמרי. רק אף על פי כן על ידי מה שאני רואה אנשים המקרבים אליהם שהם אנשי מעשה יראים ושלמים, אזכה גם כן להיות נמנה עמם ולהתקרב גם כן לצדיקי אמת, ולשמע עצתם ולקיים כל דבריהם עד שאזכה להגיע על ידי זה לשלמות תכלית הצלחתי ברוחניות וגשמיות בעולם הזה ובעולם הבא, אמן בן יהי רצון:

תורה קמא – ומל ה' אלהיך את לבבך

א. ויהיה נעשה רעש גדול ביניהם ויתעוררו לתשובה כלם:

ב. הזמן המסגל לזה הוא חדש אלול, שאז יכולין לזכות להרגיש באב הטאוי באמת, עד שירגישו גם הלכות של זרעו להיכן שנגמשכו, עד שיהיה נעשה רעש גדול ביניהם וישובו בתשובה כלם:

אם יזכה שירגיש באמת באב הטאוי, דהינו כשימול ערלת לבבו עד שירגיש לבבו באמת גדל כאבו ויצטרע ויתחרט וישוב בתשובה באמת, אז ירגישו גם כל הלכות של כל הטפות שנגמשכו ממנו, הן בגיו ממש הן אותם שנגמשכו למקום אחר חס ושלום, כלם יהיה נמול ערלת לבבם וירגישו היכן הם מטלים,

תפלה לתורה קמא

להדש אלול

(פה) יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתעזרני ותזכני ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, שאזכה מהרה להרגיש באמת באב הטאוי ועונותי ופשעי הרבים והגדולים והעצומים מאד מאד עד גבהי שמי שמים, ועמקו מתהום רבה וכבדו מחול ימים ורבו מעפר הארץ ועצמו משערות ראשינו וגבהו מנשמת רוח אפנו, ובפרט החטאים של פגם הברית, פגם טפי המוח, שיצאו ממני לבטלה בשוגג ובמזיד באנס וברצון, אשר אם הייתי מתחיל להרגיש עצם הכאב של הפגם הגדול והגורא הזה, איני יודע אם הייתי יכול לחיות אפלו שעה אחת, באשר הודעת לנו על ידי צדיקיך האמתיים עצם הפגם הזה, אשר על ידי זה מאריכין חרפן בית המקדש ומעכבין הגאולה ומורידין את השכינה בגלות חס ושלום, וממשיכין נשמות ערטלאין במדור הקלפות ונבראין מכל טפה וטפה מזיקי עלמא רחמנא לצלן, רחמנא לצלן. ושאר פגמים עצומים ונוראים הנעשים על ידי זה, כי כל התורה תלויה בתקון הברית

תפלה לתורה קמא

שהוא יסוד הכל. ובפון זה פונמין בכל הכב אתון דאורייתא שהטפה כלולה מהם וכו' וכו'. ובאמת לפי אטום ומבלבל ומעקם כל-כך, עד שאיני מרגיש כלל באב עונותי העצומים והרבים והגדולים מאד מאד, אפלו פשאני מדבר מהם. אוי לי וי לי, אוי לי וי לי, ואם אומר אלה פעמים אוי לי וי לי, עדן איני מרגיש כלל. מה אומר מה אדבר מה אתאונן, מה אומר מה אדבר מה אצטדק. אך אתה מרחם על כל בשר ואתה צופה ומביט עד סוף כל הדורות, ואתה עתיד לתקן אותנו כלנו כאשר הבטחתנו. על-כן שפחתי אליך כפי, גואל חזק היה בעזרי, ולמדני והורני בכל-עת, באיזה דרך באיזה אופן אזכה לשוב אליך באמת מרע לטוב ממות לחיים, כי מר לי מאד. אבי יוצרי וגואלי ופודי, עזרני והושיעני חיש קל מהרה שאזכה לשוב אליך באמת ובלב שלם, ומל את ערלת לפי הרע, ותפתח את לפי באפן שאזכה להרגיש באב ומכאוב עונותי העצומים, עד שאזכה לצעק מן הלב זעקה גדולה ומרה כמו שראוי לי לזעק ולצעק על עונות רבים וגדולים כאלה, אוי אוי אוי, ואזעק ואצעק ואשוע אליך באמת ובלב שלם, בלב נשבר ונדכה מקירות הלב, עד שירגישו גם כל הלכות של כל הטפות שנמשכו ממני לכל מקום שנמשכו, הן אותן הטפות שנמשכו בהתר ונתהוו מהם בני שיהיו לארץ ימים ושנים טובים, הן להבדיל אותן הטפות שיצאו ממני לבטלה בשונג או במזיד, ונעשה מכל טפה וטפה מה שנעשה, אוי לי וי לי, ובלם יהיה נמול לבכם וירגישו כלם בכל מקום שהם את עצם כאבם וצערם, והיכן הם מנחים בשאול תחתיות, במקומות המטנפים שלא נתן להזכר, ויהיה נעשה רעש גדול ביניהם, ויתעוררו כלם לשוב להשם יתברך באמת, ויתחילו להתנגע ולהצטער ולכסף באמת להתתקן ולשוב אל יהוה באמת, עד שתעורר רחמיך הטובים, רחמיך הגנוזים, רחמיך הפשוטים, רחמיך הרבים, עלי ועליהם. ותעסק בתקוננו ותגאלנו מהרה מבאר שחת, מטיט היון, ומכל מקומות המטנפים והמקלקלים, מכלם תגאלנו ותפדנו ותוציאנו לשלום ותתקננו, וישיב המלך את נדחיו מהרה, כי אתה חושב מחשבות לכל ידח ממך נדח, ומל את לבבינו לאהבה את שמך כמה שכתוב, ומל יהוה אלהיך את לבבך ואת לבב זרעך לאהבה את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך למען חייד:

אבינו מלכנו, אל חי חלקנו צורנו, צוה להציל ידידות שארינו משחת למען בריתך אשר שמת בבשרנו. זכני מהרה למול את ערלת לבבי ולבב זרעי, ובפרט בימי אלול הקדושים, זכני מעתה שאזכה להכין עצמי באמת, באפן שאזכה בימי אלול הקדושים שיהיה נמול בשלמות לבבי ולבב זרעי באמת, עד שאזכה בחיים חיותי שיתקנו אותי הצדיקים אמתיים בשלמות, אותי ואת זרעי ואת כל התלויים בי למען לא אבוש ולא אכלם ולא אפשל לעולם ועד, ולא אעול בכסופא קמך. ולא יהיה כח להחטאת לרפין על פתח קברי חס ושלום, רק אזכה לתקן הכל בחיים חיותי, בכח וזכות הצדיקים אמתיים, כי אין לי שום תקנה וסמיכה כי אם עליהם לבד, ובכחם והבטחתם אנו

תורה קמב

תצו

מצפים עדין לכל טוב. מלא רחמים, חוס ורחם עלי והצילני מחרפות ובזיונות, שלא יהיה בך לשום מזיק ומשחית להתקרב אלי בעת מיתתי, ולא ילכו אחר מטתי חס ושלום, רק ברחמיך הרבים תגרשם ממני ותבטלם בבטול גמור מעתה ועד עולם. ותחוס עלי בחמלתך הגדולה ובחנינותיך העצומים, שאזכה לתקן בחיי את כל אשר שחתתי. ותחוס ותמחל ותסלח לי על הכל בחיים חיותי, באפן שלא יהיה עלי שום דין ומשפט אחר כך. אם אמנם ידעתי באמת כי אני רחוק מישועה כזאת, כי כמה יזכה גער כמני לזה, אך על רחמיך הרבים אני בוטח ועל חסדך אני נשען, ולסליחותיך אני מקווה ולישועתך אני מצפה, בכח וזכות הצדיקים אמתיים שבדורנו, ובזכות כל הצדיקים אמתיים שוכני עפר, עליהם אנו נשענים, בהם תמכתי יתדותי לשאל כל אלה מלפניך. על-כן עדין אני עומד ומצפה ומקווה ומיחל לישועתך הגדולה, שאזכה מהרה לכל מה שבקשתי מלפניך, כי אתה צופה לרשע וחפץ בהצדקו. ואם אני מתמהמה הרבה לשוב, ועוד הוספתי קלקולים ועונות הרבה גדולים ועצומים בכל יום, אף-על-פי-כן עדין אני מחכה בכל יום שיבא גאולתי ופדות נפשי, שאזכה מהרה להתעורר משנתי ולקום מנפילתי ולעמד מירידיתי ולחיות ממיתתי, ולשוב אליך באמת ובלב שלם להיות ברצונך הטוב באמת, אני וזרעי וזרע זרעי וכל זרע עמך בית-ישראל מעתה ועד עולם, אמן סלה:

תורה קמב

השני, ועל-ידי זה הם נדררים זה לזה, בבחינת: "אין נדרבו יראי ה'" (מלאכי ג, טז) וכו', נדרבו דיקא. וזה אין שום אדם שומע רק השם יתברך, והוא יתברך מחבר הדברים זה לזה וכותב בספר לזכרון, בבחינת: "ויקשב ה' וישמע ויכתב בספר זכרון" (שם). וזה הספר שנקתבין עליו דבריהם הוא בחינת לב העליון, ושם נכתבים דבריהם בחינת: "כתבם על לוח לבך" (משלי ג, ט). וזה שלבו בוער בקרבו וחושק ללמוד רק שאי אפשר לו הוא מקבל מלב זהו שלמעלה ומשם מקבל לבו חשקו ואז מה שהלב חומד בו).

מי שאי אפשר לו ללמוד כלל, כגון שהוא עם הארץ, או שאין לו שום ספר, או שהוא בדרך ובמדרך וכיוצא בזה, רק שלבו בוער בו וכוסף ומשתוקק מאד ללמוד תורה, אז מה שהלב חומד ללמוד זה בעצמו בחינת למוד מתוך הספר ועין פנים: ניש שני צדיקים שהם מדברים זה לזה והם ברחוק מקום זה מזה, וזה הצדיק מקשה קשיא בתורה, והצדיק השני שם במקומו אומר דבר שהוא תרוץ על קשיא זאת. ולפעמים זה מקשה וזה מקשה, והקשיא של האחד הוא תרוץ על קשיא של

תפלה לתורה קמב

(ק) נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות יהוה לבי ובשרי ירגנו אל אל חי. צמאה לך נפשי כמה לך בשרי בארץ ציה ועיף בלי מים. צמאה נפשי לאלהים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלהים. רבנו של עולם, אתה יודע עצם רבוי המניעות שיש לי עכשיו מכל

תפלה לתורה קמב

הַדְּבָרִים שֶׁבִּקְדָּשָׁה מִתּוֹרָה וּתְפִלָּה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, אֲשֶׁר אֵי אֶפְשֶׁר לְבָאֵר אֶפְסֵם קֶצֶה מֵרַבּוּי הַבְּלוּלִים וְהַמְּנִיעוֹת וְהַעֲכוּבִים שֶׁיֵּשׁ לִי מִכָּל דְּבַר שֶׁבִּקְדָּשָׁה, וְאֶפְלוּ בְּשֵׁאֲנֵי עוֹשֶׂה אֵיזָה מִצְוָה אוֹ דְבַר שֶׁבִּקְדָּשָׁה הוּא מְבַלְבֵּל וּמַעְרָבֵב מְאֹד מְאֹד, רְחוּק מְאֹד מִשְׁלֵמוֹת הַתְּקוּן שֶׁצָּרִיכִין לַעֲשׂוֹת עַל-יְדֵי כָּל מִצְוָה, כִּי בַעֲוֹנוֹתֵי הַרְבִּים, נִתְּרַחֲקוּתִי מְאֹד מִתּוֹרַתְךָ וּמִמִּצְוֹתֶיךָ, וְאֲנִי דוֹמָה בְּעֵינַי עֵתָה בְּתוֹעָה בַּמִּדְבָּר מִמַּשׁ, מְקוֹם חֲשֵׁךְ וְאֶפְלָה, אֶרֶץ צִיָּה וְצִלְמוֹת, וְאֲנִי יוֹדֵעַ כָּלֵל מַה לַּעֲשׂוֹת לְשׁוּב אֶל הַדֶּרֶךְ הַיְאֻמֶּת וְהַיִּשְׁר וְהַנְּכוֹן לְהִיּוֹת בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּשֵׁלֵמוֹת בְּאַמֶּת, וְאֲנִי הוֹלֵךְ בְּעוֹלָם הַעוֹבֵר הַזֶּה כְּאִישׁ שְׂכוּר וּכְגֹבֵר עֶבְרוּ יוּן, נַע וְנָד, מְבַלְבֵּל וּמְטַרֵף בְּכַמְּהָ אֲלָפִים וּרְבֻבוֹת בְּלוּלוּת עַל בְּלוּלוּתִים וּמְנִיעוֹת עַל מְנִיעוֹת, הַמוֹנְעִים וּמְבַלְבְּלִים אוֹתִי מִלְּהִתְקַרֵב אֵלֶיךָ וּלְתוֹרַתְךָ בְּשֵׁלֵמוֹת בְּאַמֶּת, אֲשֶׁר לְכֶךָ נּוֹצַרְתִּי. וּמָה אֶעֱשֶׂה לְיוֹם פְּקֻדָּה, וּמָה אֶעֱשֶׂה כִּי יָקוּם אֵל וְכִי יִפְקֹד מָה אֲשִׁיבֶנּוּ. וְאֲנִי יוֹדֵעַ כָּלֵל בְּמָה לְהַחֲיֹת אֶת נַפְשִׁי הַאֲמֻלָּה וְהַמְּרָה מְאֹד מְאֹד, הַפְּגוּמָה וְהַמְּטַרֶפֶת כָּל כֶּךָ כָּל כֶּךָ, כִּי אִם עַל-יְדֵי הַשְּׁתוֹקָקוֹת וְכִסּוּפִין וְרִצּוֹן אֵלֶיךָ וְלַעֲבוּדְתְּךָ וּלְתוֹרַתְךָ, כְּאֲשֶׁר גָּלִית לָנוּ עַל-יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים עֲצֵם מַעֲלַת הַרְצוֹן וְהַחֲשֵׁק דִּקְדָּשָׁה. עַל-כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ אָבִי שֶׁבְּשָׁמַיִם, אָבִי אָב הַרְחֵמוּ, הַגּוֹמֵל לְחַיִּים טוֹבוֹת, גְּמֻלְנִי כָּל טוֹב, וְתִזְכְּנִי לְכֶסֶף וּלְהַשְׁתוֹקֵק וּלְחֲשֵׁק תָּמִיד בְּהַשְׁתוֹקָקוֹת נִמְרָץ אֵלֶיךָ וְלַעֲבוּדְתְּךָ וּלְתוֹרַתְךָ בְּרִצּוֹן חֲזָק וְתַקִּיף מְאֹד, עַד שְׁאֲזַכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ, לְלַמֵּד הַרְבֵּה בְּכָל יוֹם, וּלְהַתְּפַלֵּל וְלוֹמַר תְּחִנּוֹת וּבִקְשׁוֹת שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת הַרְבֵּה בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וְלַעֲשׂוֹת מִצְוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים הַרְבֵּה בְּכָל יוֹם וְיוֹם כָּל יְמֵי חַיִּי, וְאֶפְלוּ בַּעַת שִׁיחִיהָ הַהֲכָרָה לְהַתְּבַטֵּל עַל פִּי רִצּוֹנְךָ, אֶפְלוּ אִם אֶהְיֶה לַפְּעַמִּים בְּמִקְוֹמוֹת שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְלַמֵּד וְלַעֲסֹק בַּעֲבוּדְתְּךָ שָׁם, תִּזְכְּנִי וְתַעֲזְרֵנִי שִׁיחִיהָ לִי חֲשֵׁק וְרִצּוֹן חֲזָק לְלַמֵּד תּוֹרָה וְלַעֲבֹד אוֹתְךָ בְּאַמֶּת, עַד שֶׁיַּעֲלֶה הַרְצוֹן לְפָנֶיךָ, כְּאֵלוּ עֲשִׂיתִי מִצְוֹתֶיךָ וְלִמְדִיתִי תּוֹרַתְךָ מִמַּשׁ. מְלֵא רַחֲמִים, רַחֵם עָלַי וְהִיָּה בְּעֵזְרִי וּנְפֹנִי שְׂאֵתְחִיל לְהַרְגִּיל אֶת עֲצָמִי לְכֶסֶף וּלְהַשְׁתוֹקֵק וּלְחֲשֵׁק תָּמִיד בְּרִצּוֹן וְחֲשֵׁק חֲזָק וְאַמֶּת לְתוֹרַתְךָ וְלַעֲבוּדְתְּךָ וּלְהִתְקַרֵב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, עַד שְׁאֲזַכֶּה עַל-יְדֵי הַחֲשֵׁק וְהַרְצוֹן הַיְאֻמֶּת שֶׁבְּלִבִּי, לְלַמֵּד מִתּוֹךְ הַסֵּפֶר הָעֵלְיוֹן הַנִּכְתָּב עַל הַלֵּב הָעֵלְיוֹן עַל-יְדֵי הַצְּדִיקִים הַיְאֻמִּתִּים, אֲשֶׁר אֶתָּה מְקַשֵּׁיב וְשׁוֹמֵעַ דְּבָרֵיהֶם שְׁמִדְבָר כָּל אֶחָד בְּמִקְוֹמוֹ, וְאַתָּה מְחַבְּרֵם יַחַד וְכוֹתֵב מֵהֶם סֵפֶר זְכוּרֹן בְּשִׁבְלֵי הַחוֹשְׁבִים בְּלִבָּם וְחוֹשְׁקִים בְּאַמֶּת לְלַמֵּד תּוֹרַתְךָ וְלַעֲשׂוֹת רִצּוֹנְךָ, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב, אִזְ נִדְּבְרוּ יִרְאֵי יְהוָה אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וַיִּקְשֹׁב יְהוָה וַיִּשְׁמַע וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זְכוּרֹן לְפָנָיו לִירְאֵי יְהוָה וּלְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ. זָכְנִי גַם בֶּן לְקַבֵּל וּלְהַמְשִׁיךְ עָלַי הָאֶרֶה גְּדוּלָה מֵהַלֵּב הַזֶּה וּלְלַמֵּד מִתּוֹךְ הַסֵּפֶר הַזֶּה, כִּי אֲנִי רְחוּק מְאֹד מֵהַכֵּל, רַק אֲנִי מִצְפֶּה לְרַחֲמֶיךָ וְחֲסִדֶיךָ, שֶׁתִּזְכְּנִי לְרִצּוֹן וְחֲשֵׁק אִמְתִּי אֵלֶיךָ וְלַעֲבוּדְתְּךָ וּלְתוֹרַתְךָ, בְּאֶפְסֵן שְׁאֲזַכֶּה לְשׁוּב אֵלֶיךָ מֵהֵרָה בְּאַמֶּת בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב. חוּם וְחֵמֶל עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּדוּלִים. עֲזְרֵנִי כִּי עֲלִיךָ נִשְׁעַנְתִּי, כִּי תִפְאֶרֶת עֲזָמוּ אֶתָּה וּבְרִצּוֹנְךָ תִּרוּם קַרְנֵינוּ. יְהִי לְרִצּוֹן אִמְרֵי-כִּי וְהַגִּיזֵן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגוֹאֲלִי. אָמֵן וְאָמֵן:

תורה קמוג

תצט

תורה קמוג

על-ידי שמקבל עצה מצדיקי אמת נעשה המתקת הדינים, גם על-ידי-זה יבוא לו ישועה, גם אם אינו מקבל עצה מצדיקים או אפשר שתבוא לו רעה חס ושלום על-ידי עצמו בבחינת: "אולת

אדם תסלף דרכו" וכו' (משלי יב, c), אבל אם הוא מקבל עצה מצדיקים אף אם אחר-כך לא עלתה לו יפה, הוא יודע שהוא רק מלמעלה:

תפלה לתורה קמוג

(קיו) בעצתך תנחני ואחר כבוד תקחני. רבנו של עולם, מלכי ואלהי אליך אתפלל. אליך יהוה אקרא ואל יהוה אתחנן. עד אנה אשית עצות בנפשי יגון בלבבי יומם עד אנה ירום אויבי עלי. רחם עלי למען שמך, ותקננו בעצה טובה מלפניך והושיענו מהרה למען שמך, כי אתה יודע גדל חסרון העצה ועצם רבוי הספקות שיש בלבי בכל הדברים, אשר על פי רב כל עצתי חלוקה לשתיים, ואיני יכול לתת עצות בנפשי בשום דבר למגדול ועד קטן, אשר זה הדבר היה בעוכרי, ומונע אותי הרבה מעבודת יהוה ומתשובה אמתית. רחם עלי, בעל הרחמים. גדול העצה ורב העלילה, וזכני לקבל תמיד כל העצות מצדיקי וכשרי הדור האמתיים, אשר כל עצותיהם נמשכות מהתורה הקדושה, שקבלו מרבותיהם הצדיקים הקדושים האמתיים, זכנו להתקרב אליהם באמת ולקבל מהם כל העצות בכל הדברים שבעולם, הן בעבודות יהוה, והן בעבודות משה ומתן ופרנסה, והן בשארי עסקים, בכלם אשאל את פיהם ואזכה להנות מהם עצה ותושיה. ויאירו בי חכמתם הקדושה. ועל-ידי-זה יהיה נמשך עלי חסד גדול. וימתיקו ויבטלו ממני כל הדינים שבעולם. ואזכה לישועה שלמה בכל-עת, כמו שכתוב, ותשועה ברב יועץ. ותשמרני ותצילני תמיד שלא אכשל לעולם בעצה שאינה טובה, חס ושלום, ולא אמשוך עלי שום צער ויסורים והזק, חס ושלום, על-ידי עצות נבערות, חס ושלום, רק אשתדל תמיד לקבל כל העצות מצדיקי וכשרי הדור האמתיים, באפן שיאירו בי חכמתם הקדושה. ותעורר רחמיך וחסדיך הגדולים עלי בכל-עת, ותושיעני תמיד בכל מה שאני צריך להושע בנשמיות ורוחניות, ויהיה נמשך עלי חסד אל כל היום, ויקים בי מקרא שכתוב, יהוה הפיר עצת גוים הניא מחשבות עמים. רבות מחשבות בלב איש ועצת יהוה היא תקום. עצת יהוה לעולם תעמד מחשבות לבו לדור ודור. ונאמר, יהוה צבאות יעץ ומי יפירנה. ונאמר, יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא. נרננה בישועתך ובשם אלהינו נדגל ימלא יהוה כל משאלותיך. יהוה הושיעה המלך יעננו ביום קראנו. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. ברוך יהוה לעולם אמן ואמן:

תורה קמד

תורה קמד

תאות קמון יתפרש גם כן על-פי זה, (וכן כתב בסיון כ"ג) שעל-ידי שבירת תאות קמון הוא בבחינת: "אור פני מלך חיים" (משלי טו, טו). וניחא על-פי מאמר חז"ל (שבת ק"ט): 'המענג את השבת נוהגין לו משאלות לבו, ותיאוד אפשר, וחלא: 'אין אדם מת' וכו' כנ"ל. ולפי רבנו ז"ל ניהא, דאינו כלל מוחלם, ושבת הוא גם כן בבחינת חיים.

הצדיק שמשבר תאות אכילה, עד שאפלו בימים שהתורה אכילה ושתייה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: 'ביום טוב, חציו לה' וחציו לכם' (פסחים ס"ח), אוחז גם כן תאותו בידו, אצל הצדיק הזה אין חלוק בין מיתה לחיים, כי תמיד הוא עובד השם; והנה עקר מאמר זה הוא לענג

תפלה לתורה קמד

קא) מחיה מתים ברחמים רבים, החייני וקנימני וזכני ברחמיך הרבים, ועזרני והושיעני שאזכה מעתה לכבש את יצרי ולאחז את כל תאוותי בידי תמיד, אפלו התאוות של התר, ואפלו בימים שהתורה בהן אכילה ושתייה, אזכה לאחז בידי אפלו התאוות שהתרת לנו שנקראים חציו לכם להתנהג גם בהם בקדשה ובטהרה גדולה לשמך לבד בלי שום תאוות הגוף כלל:

רבנו של עולם, אמר לצרותי די. ומהר לגאלני גאלה שלמה מכל התאוות. חוס וחמל נא על נפשי האומללה, אשר נפגמה מאד על-ידי תאוותי הרעות, באשר אתה ידעת. חוסה עלי מעתה כרב רחמיך כרב חסדיך, ותן לי כח וגבורה ועצה אמתית בכל-עת, באפן שאזכה לבטל את כל תאוותי לגמרי, עד שאזכה לחיים אמתיים חיים נצחיים בעולם הזה ובעולם הבא, ואפלו בשיגיע עת פטירתתי מן העולם, לא יהיה חלוק אצלי כלל בין החיים לאחר מיתה, רק הכל יהיה שוה אצלי, ותמיד אזכה לעבד אותך באמת, בין בחיי בעולם הזה, בין לאחר הסתלקותי לעולם הבא, עד שאהיה חי תמיד אפלו לאחר הסתלקותי. ואחיה ולא אמות לעולם. ואחיה בכלל הצדיקים שאפלו במיתתן קרויים חיים. לא אמות כי אחיה ואספר מעשי יה. שובי נפשי למנוחכי כי יהיה גמל עליכי. כי חלצת נפשי ממות את עיני מן דמעה את רגלי מדחי. אתהלך לפני יהוה בארצות החיים. לא המתים יהללו יה ולא כל יורדי דומה. ואנחנו נברך יה מעתה ועד עולם הללויה. כי חלצת נפשי ממות הלא רגלי מדחי להתהלך לפני אלהים באור החיים. כי לא תעזב נפשי לשאול לא תתן חסידך לראות שחת תודיעני אורח חיים שובע שמחות את פניך נעימות בימינך נצח. אמן ואמן:

תורה קמה

מי שאחז תאותו ממחלקת זוכה שיאמרו דבר הלכה משמו, ואז הוא דר בשני עולמות וכאלו לא מת:

תפלה לתורה כמה

תפלה לתורה כמה

(קב) אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיק סלה. רבונו של עולם, הצילני ממחלקת, ועזרני שאזכה לאחו תאותי ממחלקת, שלא יהיה לי שום תאוה להחזיק במחלקת חס ושלום, רק תמיד אתחזק בכל עז להשקיט הריב והמחלקת, ולרדף אחר השלום תמיד באמת, עד שאזכה על ידי זה שיהיו אומרים דבר הלכה בשמי לאחר פטירתו מן העולם, ויהיו שפתותי דובבות בקבר. ואזכה לגור בשני העולמות ולא אמות לעולם, רק תמיד אהיה בכלל החיים באמת:

רבונו של עולם, ידעתי גם ידעתי, כמה אני רחוק מזה עתה על ידי תאוותי הרעות והפרות מאד, אבל עדין יש לי תקנה ובטחון אליך לבד, בכח וזכות הצדיקים האמתיים, שתמהר להוציאני ולחלצני מכל התאוות, עד שאזכה מהרה לבא לכל זה, ואחיה ולא אמות, כי אתה הוא מלך חפץ בחיים. זכני להיות נמנה בין החיים תמיד לעולם ועד, למענה אלהים חיים, ולמען הצדיקים האמתיים הקרויים במיתתם חיים, החיני וקניני באור פניך:

מלא רחמים, חי החיים, אדון השלום, שים שלום טובה וברכה ורחמים וחיים עלינו ועל כל ישראל עמך, למענה עשה ולא לנו, תחי נפשי ותהללך ומשפטך יעזרוני. כי עמך מקור חיים באורך נראה אור. קולי שמעה כחסדך יהנה במשפטך חייני. רחמיך רבים יהנה במשפטך חייני. דבקה לעפר נפשי חייני כדברך. וקנים בנו מקרא שכתוב, ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם חיים כלכם היום. לעולמי עד ולנצח נצחים, אמן ואמן:

תורה כמו

התורה עומדת אצל האדם בתקף ועושה העברה מחמת הרוח שטות תשוקת תאוות, וקוראה אותו: "עד מתי פתים תאהבו פתי" (משלי א. כב), ומחמת תשוקת תאוותו אינו שומע קריאתה, על העברה:

תפלה לתורה כמו

(קג) עדות יהנה נאמנה מחבימת פתי. רבונו של עולם, אתה הודעת לנו שבתוך תוקף התגברות התאוות על האדם עד שקשה לו לשברם ולמנע את עצמו מהם, אף על פי כן התורה עומדת עליו גם אז, וקוראת ומכרזת לפניו עד מתי פתים תאהבו פתי. וכך מי פתי יסור הנה. אך מחמת תוקף תשוקת התאוה אינו שומע קריאתה, ואחר גמר תאוותו הוא מרגיש תקף קריאתה, ומזה נמשך מה שמתחרט תקף על העברה ופגם התאוה על ידי שהחכים תקף על ידי שמיעת קול התורה הקדושה שהיא מחבימת פתי. וגם אתה רמות לנו איך שהתורה הקדושה תעיד על מעשי האדם, מאחר שהיא

עומדת עליו וקוראת לפניו תמיד אפלו בעת שעושה מעשים שבפסטר בבחינת מים גנובים ומתקו. על-כן חוס וחמל נא עלינו וזכנו להזכיר עצמנו בכל פעם בזה ולידע ולהאמין באמת איך שהתורה הקדושה בעצמה שהיא למעלה מכל המדרגות ומכל העולמות, כי היא אחדות אחד עמך תתברך, ואף על פי כן היא אוהדת בנו והולכת עמנו גם לכל המקומות הפחותים והשפלים וקוראת ומכרזת לפנינו לסור מדרכי שאול ומות, וללכת בדרכי הטוב והחיים, ועל-ידי זה נזכה לשבר את כל תשוקת תאוותנו, מחמת גדל הבושה והיראה והפחד שיפל עלינו מפחד יהוה ומהדר גאוונו, ומפחד התורה הקדושה העומדת לפנינו ומכרזת עלינו תמיד, ואיך נוכל להרים פנינו לפניך בשהתורה הקדושה בעצמה תעיד על מעשינו, ואיך שהיתה עומדת עלינו ומכרזת לפנינו ומבקשת מאתנו לסור ממוקשי מות. ואנחנו פשענו ומרינו ולא שמענו בקולה הנחמד והנעים והקדוש והנורא. רבונו של עולם, רחם עלינו מעתה על כל פנים, וזכנו לעזב דרך רשע וחיש לנו ישע, ויקים בנו מקרא שכתוב יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהוה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלח:

תורה קמו

מי שהוא עזות פנים אין לו חלק בתורה, וכן להפוך מי שאין בו עזות דקדשה אין לו גם כן חלק בתורה. כי צריך שיהיה לו עזות דקדשה כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: 'הוי עז כנמר' (אבות פ"ח), ומדת הענוה הוא ענין אחר לגמרי, ועקר

מדת הענוה שיהיה במדרגה שיוכל להתפאר שהוא ענו כמו משה רבנו עליו השלום, שכתב בעצמו 'והאיש משה ענו', וכמו שמצינו שאמר רב יוסף: 'לא תיתני ענוה דאיבא אנא' (סוּפָה מ"ט), זהו מדרגת הענוה בתכלית:

(תפלה לתורה קמו עין אחרי תורה קמו).

תורה קמו

במדת היראה יש מדרגות, יראה למעלה מיראה עד אין סוף, עין פנים:

תפלה לתורה קמו קמו

(*) יהוה עז לעמו ויתן יהוה יכרך את עמו בשלום. אל ישראל הוא נותן עז ותעצומות לעם ברוך אלהים. רבונו של עולם, זכני לעזות דקדשה, ואזכה לקים מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה הוי עז כנמר. שיהיה לי עזות דקדשה לעמד כנגד העזי פנים שבדור. ונגד כל הקמים עלי ורוצים למנע אותי מעבודת יהוה חס ושלום, ואני אזכה להתגבר בעזות גדול כנגדם, ולא אתביש כלל מפני המלעיגים וגם לא אתקוטט עמם, רק אדרבה כל מה שיעמדו לנגדי למנע אותי מתורה ועבודת יהוה אתגבר בעזות גדול דקדשה, לשבר כל המניעות ולבלי לשמע בקולם כלל, ובאתערותא

תורה קמט – חצות לילה אקום להודות לך תקג

דלתתא איתער לעלא, וישפיעו עלי מלמעלה כח גדול ועזות וגבורה דקדשה לעמד כנגד כל מיני עזות דסטרא אחרא, ולהכניעם ולשברם ולבטלם בבוטול גמור, ותקדשני במצותיך ותן חלקי בתורתך, כי אתה הודעתנו על ידי חכמיך הקדושים שפשם שמי שהוא עו פנים אין לו חלק בתורה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: כל מי שיש בו עזות בידוע שלא עמדו רגלי אבותיו על הר סיני. כי הוא מהתתקעד (מהתשע מאות וארבעה ושבעים) דורות שלא היו ראויים לקבל התורה, כמו כן גם כן פשאין להאדם שום עזות דקדשה אזי אין לו גם כן חלק בתורה הקדושה, כי עקר ההתגברות בתורה ועבודת יהוה תלוי בעזות דקדשה כי העזות דקדשה שלו הוא מוסף כח ועז וגבורה כביכול למעלה גם כן בכחינת: תנו עז לאלהים, ועל ידי זה אל ישראל הוא נותן עז ותעצומות לעם. כי משפיעין עליו מלמעלה כח ועזות גדול דקדשה לעמד כנגד כל המניעות ולשברם ולבטלם, ולהתחיל ולגמר כל מה שרוצה בעבודת יהוה, ועזרני לפלס דרכי ואדע ואכונן האמת לאמתו בענין זה להזהר מאד מאד לבלי להכשל חס ושלום בעזות דסטרא אחרא, כי היא מדה רעה ומגנה מאד, ואף על פי כן אתגבר ואתחזק בכל פעם בעזות גדול דקדשה. וכני לכון הדרך הישר והאמת במדת הענוה שאזכה להיות שפל וענו מאד מאד בפני כל אדם, ואף על פי כן לא אהיה שפל ונבוה בעיני עצמי לגמרי עד שאפיל בדעתי ואתבייש מפני המלעיגים והקמים עלי למנע אותי ולבטלני ממקצת עבודתי את יהוה, רק אדרבה אתגבר בעזות גדול דקדשה נגדם לבלי להסתכל עליהם ולא אשמע בקולם כלל, ותמשיך עלי הארה אמיתית מהענוה של משה רבנו עליו השלום, שכתב על עצמו: והאיש משה ענו מאד. וכך רב יוסף אמר לא תתני ענוה דאיכא אנא. ובזכותם אזכה גם כן לכון האמת איך להתנהג במדת הענוה, ותזכני למדת היראה בשלמות, ויקים בי מקרא שכתוב: עקב ענוה יראת יהוה. ונאמר: ראשית חכמה יראת יהוה. כי יש יראה למעלה מיראה, ותזכני לילך ממעלה למעלה במדת היראה, ואזכה בכל פעם שתמשיך עלי יראתך הקדושה מבחינה ומדרגה הגבוה ביותר, עד שאזכה לעלות ממעלה למעלה במדת היראה עד אין סוף, ויקים בי מקרא שכתוב: עקב ענוה יראת יהוה עשר וכבוד ותים. ונאמר: יראת יהוה מוסר חכמה ולפני כבוד ענוה. ונאמר: ביראת יהוה מבטח עז ולבניו יהיה מחסה. אמן כן יהי רצון:

תורה קמט – חצות לילה אקום להודות לך

- א. קימת חצות הוא המתקת הדינים והוא מסגל כמו פדיון;
- ב. זמן חצות הוא תמיד אחר שש שעות מתחלת הלילה, בין בקיץ בין
- בדרך, ואז מתחיל זמן חצות, ונמשיך עד גמר אשמורה שניה, דהינו שתי שעות, ובבקר טוב להסתפל על השמים, ועל ידי זה נמשיך הדעת (עין זכר הקדוש בשלח דף ט"ו).

תפלה לתורה קמט

(פח) חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקה. מלא רחמים, המעורר ישנים והמקיץ נרדמים, חוס וחמל עלי, וזבני ברחמיך הרבים שאזכה לקום בכל לילה ולילה בחצות ממש כל ימי חיי, ואזכה להתעורר משנתי בחצות לילה בזריזות גדול בלי שום עצלות וכבודות כלל. ולא תתגבר עלי השנה והתרדמה חס ושלום, ולא יוכל שום דבר למנוע אותי מזה. וברחמיך הרבים וחסדיך הגדולים, תעורר הרוח צפונתי המנשבת בכנור של דוד בחצות לילה, ומשם ימשך עלי התעוררות להתעורר תמיד משנתי בעת חצות לילה ממש. עורה כבודי עורה הנבל וכנור אעירה שחר:

רבנו של עולם, אתה הזהרתנו בכמה אזהרות לקום תמיד בחצות לילה ממש, כמו שכתוב בזהר הקדוש אזהרות נוראות על זה. אך אתה יודע, כי רבו המניעות שמתגברים עלינו על כל אחד ואחד להטרידנו מזה, עד אשר אבדנו רב הלילות אשר בטלנו מלקום בחצות. על כן באתי לפניך אדון כל רב להושיע, תן לי עצה איך לזכות לזה לקום תמיד בכל לילה בחצות ממש, שהוא תקף אחר ששה שעות מתחלת הלילה, בין בהרף בין בקיץ. ואזכה להתעורר אז בזריזות גדול, ולסדר תקון חצות, לאונן ולקונן על הרפך בית המקדש, ועל גלות התורה שנגמסרו ריזה לחיצונים, ועל הטאי ועונותי ופשעי העצומים והרבים שגרמו כל זה, והארכו את הגלות ביותר, כבאשר נגלה לפניך יוצר הכל, כמה וכמה הארכת את הגלות בעונותי הרבים, בכלל ובפרט:

אוי לי וי לי, מה אומר מה אדבר מה אצטדק, הנני לפניך באשמה רבה, ומה שעבר עבר. זבני מעתה לשוב לדרך הישר באמת, ולא אוכד שום לילה מלילותי מקימת חצות. ותהיה עמי תמיד, ותעזרני ותשמרני שלא יזיק לי כלל קימת חצות בשום דבר, ולא יאירע לי שום חלי ראש ושום נזק מזה. אבי שבשמים, הקימני ואחיה, זבני מעתה לקום בכל לילה ולילה תמיד בחצות ממש, בין בחל בין בשבת ויום טוב, בשבתי בביתי ובלבתי בדרך, ולסדר תקון חצות ולעסק אז בתורה הרבה. ותעזרני ותושיעני שאזכה על ידי סדר תקון חצות, להמתיק ולבטל כל הדינים מעלי ומעל כל בני ביתי ומעל כל בני ישראל עמך. ואזכה בכל בקר להסתכל על השמים, ותעזרני להמשיך עלי דעת דקדשה על ידי זה, דעת נה וצח, דעת אמת, שאזכה עלי דו לשוב אליך באמת, ולהיות ברצונך הטוב באמת מעתה ועד עולם. ויהיה נמשך עלי בכל בקר חוט של חסד מבקר דאברהם, ויקים מקרא שבתוב, יומם יצוה יהוה חסדו ובלילה שירה עמי תפלה לאל חיי. ונאמר, יהוה בהשמים חסדך אמונתך עד שחקים. ונאמר, חדשים לבקרים רבה אמונתך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן:

תורה קג

תקה

תורה קג

דמות דיוקנו של אביו ראה (סוף לוי, מנהומא פ'רשת ו'שב), הוא דבר נסתר מאד איך הדמות נתראה, כי בודאי יעקב לא ידע מזה, כי סבר שטרף טרף יוסף, ומעלת הנפיון אף שראה דמות דיוקנו הם דברים נסתרים ומכסים מבני אדם:

תורה קנא

סגלה לזרע של קימא שיאמרו שניהם איש ואשתו קדם הזוג פ'רשת וב'ראשי חדשיכם, וכן כשתתינוק חולה חס וש'לום יאמרו אז גם כן האי'ש והא'שה פ'רשת וב'ראשי חדשיכם:

תפלה לתורה קנא

לראש הודש

(כא) ראשי חדשים לעמך נתת זמן כפרה לכל תולדותם, רבונו של עולם, זכני בתוך כלל ישראל לגדל את כל בנינו לתורה ולחפיה ולמעשים טובים, והצילנו מעתה מכל מיני צער גדול בנים חס וש'לום, ותמשיך מעתה עלינו ועל כל יוצאי חלצינו חיים טובים וארבים, רבונו של עולם, אתה הודעת לנו כי מיתת הבנים, כשהם קטנים רחמנא לצ'לן, זה נמשך מסוד פגימת הל'בנה שמשם נמשך בחינת מארת חסר ואו, שהוא אסקרה לרביי חס וש'לום, ואתה הודעת לנו גם כן, שב'ראש הודש, שאזי מתחלת הל'בנה להתמלאות ולהתתקן, ואזי זמן כפרה לכל תולדותם, כי אז נמשך כפרה וסליחה והמתקה, על כל תולדותם של ישראל שיהיה נמשך עליהם חיים טובים וארבים, על-כן חוס וחמל נא עלינו וזכנו לקבל קדשת ראשי חדשים כראוי, ויהי רצון מלפניך, שתעלנו בשמחה לארצנו ותטענו בגבולנו, ושם נעשה לפניך קרבנות חובתינו תמידים כסדרם ומוספים כהלכתם, ואת מוספי ראשי חדשים נעשה ונקריב לפניך באהבה כמצות רצונך, כמו שכתבת עלינו בתורתך על-ידי משה עבדך מפי כבודך כאמור: וב'ראשי חדשיכם תקריבו עליה ליהוה פרים בני בקר שנים ואיל אחד כבשים בני שנה שבעה תמימים, ומנחתם וכו'. כי בעמך ישראל בחרת מכל האמות וחקי ראשי חדשים להם קבעת, רבונו של עולם, אתה הודעת לנו שכשעוסקים כפרשת הקרבנות נחשב לפניך כאלו הקרבנו כל הקרבנות בזמנם ובמקומם כהלכתם, על-כן יהי רצון מלפניך, שעל-ידי אמירת פ'רשת וב'ראשי חדשיכם באיזה זמן שנאמר אותה הפ'רשה אפלו שלא בראש הודש, יהיה נחשב לפניך כאלו הקרבנו קרבן ראש הודש בזמנו, ותמשיך על-ידי זה בחינת תקון ומלוי הל'בנה, ועל-ידי זה יהיה נמשך כפרה וסליחה והמתקה, על כל תולדותם של ישראל שיוכו לחיים טובים וארבים, ותזכנו לקיים מצות ברבת קדוש לבנה בכל הודש בזמנו, ויהי רצון מלפניך, למלאות פגימת הל'בנה ולא יהיה בה שום מעוט ויהיה אור הל'בנה

באור החמה באור שבעת ימי בראשית, כמו שהיתה קדם מעוטה כמו שנאמר: את שני המאורות הגדולים, ויקים בנו מקרא שכתוב: ובקשו את יהוה אלהיהם ואת דוד מלכם, אמן:

תורה קנב

מתיראין וחוששין שלא יסתם הפתח לגמרי חס ושלום על-ידי התנברות הקלפה המסבכת הנ"ל, ואז מעמידים בפתח הנ"ל ירא שמים שיצמד לשמר שלא יכנסו לשם, ואף-על-פי-כן הוא תועלת נגד הקלפה המסבכת הנ"ל, כי אי אפשר לה להתנבר ולהתפשט על הפתח מחמת הירא שמים שעומד שם, ועל-ידי מסירת נפש כשמוסר נפשו לנסע ולהתקרב אל הצדיק, על-ידי-זה אפשר לדבק עצמו אליו, אף שעומד שם הירא שמים ושומר שלא יכנסו לשם, אף אף-על-פי-כן אי אפשר שיאיר אליו החכמה דהינו המת בעצמו:

בשפא נשמה קדושה להעולם עם הענפים השיכים לה, אז הקלפה מסובכת אותה, רק נשאר פתח נגד אמונה, שכנגד האמונה הפתח פתוח, ולפעמים מחמת פגם הענפים משליכים אותם משם הינו מן האמונה, ואז מתפשטת הקלפה גם על הפתח ואינם יכולים לכנס ולהתקרב אל שרשם שהוא הנשמה הנ"ל, והנה סתימת הפתח דהינו האמונה כנ"ל הוא רק לפי שעה, בעת שצריכין להשליך לחוץ את מי שאינו ראוי להתקרב, אבל תכף אחר-כך חוזר הפתח ונפתח כבתחלה, וכשיש חס ושלום רבוי פגמים, אז

תפלה לתורה קנב

(פ) פתחו לי שערי צדק אבא כם אודה יה. פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים. שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד. רבנו של עולם, סלח ומחל לעונותינו, ותן לנו במתנת הנם ונדבת חסד אמונתך הקדושה. וזכנו לאמונת חכמים באמת, שנזכה להאמין באמת בכל הצדיקים האמתיים. והושיענו וזכנו שנזכה לכנס לתוך פתחי ושערי הקדושה, שנזכה להתקרב באמת לאמתו לנשמות הצדיקים האמתיים, אשר בהם בלנו תלויים ואחוזים, כי הם שרש נשמותינו חיינו וארץ ימינו. חוסה עלינו ברחמיך הרבים, ותן לנו אמונה שלמה באמת לאמתו, באפן שנזכה להתקרב אליהם באמת ולילך בדרךיהם הקדושים ולשוב אליך באמת על-ידם, כי אתה יודע כי אין לנו שום תקנה וזולתם ובלעדם לא נרים את ידינו ואת רגלינו. עשה למען שמך ואל תגמל לנו כחטאתינו וכעונותינו, ואל תשליכנו לעולם מן האמונה הקדושה, ואל תסתם הפתח ואל תנעול הדלת בפנינו חס ושלום. רחם על כלל ישראל, ובפרט עלי העני והאביון, החסר ממעשים טובים, המלכלך במעשים רעים. אשר מחמת זה גם מעט המעשים טובים הנעשים בגוף פגום כזה, הם גם כן

תפלה לתורה קנב

תקו

פגומים הרבה, ובמה יזכה נער המנער מכל טוב כמוני לכנס בפתח הקדשה שהיא האמונה הקדושה, להתקרב להצדיק האמת השיד לי כפי שרש נשמתו. אם עונות תשמר זה אדני מי יעמד. אדון מלא רחמים, רחם עלי, ופתח לי ברחמיך פתחי הקדשה. ותשפיע לי ברחמיך הרבים אמונתך הקדושה, שאזכה להיות אמיץ וחזק וקים באמונה הקדושה תמיד, להאמין בך ובצדיקיך האמתיים ולהתקרב אליהם באמת, ולינק ולשאב מחכמתם הקדושה. ותשבר ותעקר ותבטל את כל הקלפות והסטרין אותננין המסבין אותם, שמהם נמשכין כל החולקים והמתנגדים על הצדיקים האמתיים, וכל הקשיות והספקות והבלבולים שנופלים עליהם במחשבה להרהר אחריהם חס ושלום. אנא יהוה, ברחמיך הרבים חוס וחמל עלי ועל כל ישראל, ותן לנו עצות שלמות ונכונות ואמתיות, באפן שנוכח שיתגלה לנו האמת לאמתו. ותפתח לנו שערי האמונה, באפן שלא יהיה כח לשום קלפה וסטרא אחרא להעלים האמת ולסגר השער חס ושלום:

רבוננו של עולם, אתה יודע כל מה שגורם המחלקת בעולם. וכבר בשל בוח הסבל, כי גם מצד עצמי אני חלוש כח מאד כאשר אתה ידעת, ונוסף לזה התנברות המחלקת, ובפרט הקטגוריא שבין הצדיקים והתלמידי חכמים בעצמם, עד אשר אין יודעים מהצדיק האמת השיד לשרש נשמתנו שנוכל לקבל תועלת על-ידו לנצח.

רבוננו של עולם, יהוה אלהים אמת, בוחן לבות וכליות. אתה יודע את צפון לבי, אשר בפנימיות הנקדה שבלבי, מאד נכספה וגם בלתי נפשי להצרות יהוה, לזכות להתקרב להצדיק האמת שיוכל להושיעני מצרות נפשי, להוציאני מעונותי ולהשיבני אליך באמת. מי יתן ידעתי ואמצאהו הייתי מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות להתקרב אליו, מספר צעדי אנידנו. עלי כן רחם עלי בחסדיך העצומים, וזכני לבלות ימים ושנים על זה, לבקשו ולחפשו ככסף וכמטמונים, עד שאזכה למצא את שאהבה נפשי, שאזכה מהרה שיתגלה לי באמת הצדיק האמת השיד לשרש נשמתו, ואזכה להתקרב אליו באמת. ואל ימנעני שום מונע ואל יעכבני שום עכוב, רק אזכה לילך ולרוץ אחריו בכל כחי. ואזכה לאמונה שלמה וחזקה ונכונה, עד שאזכה לשאב עלי ידה מחכמתו הקדושה ולהטיב מטובו לאחרים להפיץ מעינותיו חוצה. מלא רחמים רחם עלינו, וצוה ברחמיך לבטל ולגרש כל הגטורי תרעא וכל השומרים העומדים על הפתח, ותסלק גם הפרוכתא קלישא מן הפתח, באפן שיוכל לכנס כל הרוצה לכנס. ותתן בלב כל הצדיקים והכשרים ויראי שמים, שלא יהיה ביניהם שום מחלקת כלל, ולא יהיה נמשך מהם חס ושלום, שום מניעה ועכוב ובלבול מלהתקרב לנקדת האמת, שהוא הצדיק האמת השיד לנו כפי שרש נשמותינו. ועזרני וזכני אותי ואת זרעי ואת כל זרע בית ישראל, שנוכח שיהיה לנו מסירת נפש באמת, למסר גופנו ונפשנו ומאדנו בשביל להתקרב להצדיק האמת, באפן שנוכח לינק ולשאב ולקבל חכמה מחכמתו הקדושה. ותמהר הגאולה בכלל ובפרט. ותביא אותנו מהרה לארץ

ישראל, ארץ הקדושה, ארץ החיים, מקום האמונה, כלליות הקדושה, כי כבר הגיע העת והעונה שתושבי לעמך ישראל, כי אם לא עכשיו אימתי, כי כבר ארץ עלינו הגלות מאד מאד בגוף ונפש בגשמי ורוחני בכלל ובפרט. רחם נא קהל עדת ישראל סלח ומחל עונם והושיענו למען שמך. רחם עלינו למען ברייתך. הביטה ועננו בעת צרה, כי לך יהוה הישועה. אל תשליכנו מאמונתך הקדושה לעולם, לא כחטאינו תעשה לנו ולא כעונותינו תגמל עלינו. אל תשליכנו מלפניך ורוח קדשך אל תקח ממנו. אל תשליכנו לעת זקנה וכלות כחנו אל תעזבנו. פתח לנו שער בעת נעילת שער. כי כבר עברו הרבה מימינו ושנותינו ועדין שערי הקדושה נעולים וסגורים בפנינו, בעונותינו הרבים ופשעינו העצומים. יעזרו רחמיך וחנינותיך על עולב כמוני, העומד אצל הפתח זה ימים ושנים הרבה, וצוה למלאכיך לפתח לי שערי הקדושה ולהכניסני בהם ברחמיך הרבים וחסדיך הגדולים, עד אשר לא תחשך השמש והאור והיורה וכו'. היום יפנה השמש יבא ויפנה נבואה שערך. אל תסתר פניך ממני ביום צר לי הטה אלי אָזְנְךָ ביום אקרא מהר ענני. יהוה שמע תפילתי האזינה אל תחנוני באמנתך ענני בצדקתך. כל מצותיך אמונה שקר רדפוני עזרני. הורני יהוה דרכך ונהני בארץ מישור למען שוררי. הדריכני באמתך ולמדני כי אתה אלהי ישעי אותך קויתי כל היום. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה קנג

התלמיד והרב הם בחינת תמה ולבנה, ואם התלמיד יש לו פנים הינו בחינת אנפין נהירין, אז יכול לקבל אור פני הרב עד שיתראה בפניו אור פני הרב ממש, וכמו שהלבנה מקבלת אור השמש. וזהו ענין קבלת פני תלמיד חכם, הינו קבלת פנים של הרב לתוך הפנים שלו ממש, אך אם התלמיד אין לו פנים, דהינו שהוא בבחינת אנפין חשוכין על-ידי שהוא משקע בתאות ממוז, אז אין מתראה בתוכו פני הרב. וכן מי שהוא עזות פנים, אין לו גם כן פנים דקדושה, ואינו יכול לקבל פני הרב בהפנים שלו כנ"ל:

תפילה לתורה קנג

(כב) רבונו של עולם, זבני להתקרב לצדיקים וחכמים אמתים. ואזכה לקבל פניהם הקדוש בכל פעם, ועל-ידי זה אזכה גם אני לקבל הארה גדולה בפנים שלי מאור פניהם הקדוש, בבחינת הלבנה שמקבלת אור מהשמש, וזבני להתקרב להם ולהתקשר עמם כל כך, עד שאזכה על-ידי קבלת פניהם לקבל אור פניהם ממש בתוך פני, עד שיתראה פני הרב והחכם עצמו בתוך פני, ותזכני לאנפין נהירין ותצילני מכל מיני אנפין חשוכין, ובפרט מתאות ממוז שהוא עקר האנפין חשוכין, שעל-ידי זה אין יכולין לקבל את הפנים דקדושה בתוך הפנים שלו, ותצילני מעזות

תורה קנר

תקט

פנים, כי מי שהוא עז פנים אין לו פנים דקדושה, ועל ידי זה אינו יכול לקבל פני הרב והחכם האמת בתוך הפנים שלו, ותוכני לדבר בכל פעם עם הצדיק האמת, ולשמע ממנו הדושי תורה אמתיים בכל פעם פנים בפנים, ואזכה שיהיה נכלל אור פניו הקדוש בתוך הפנים שלי כל כך, עד שבשעה שאזכה שידבר עמי פנים בפנים. אזכה להתאחד ולהתקשר ולהכליל עם דבוריו הקדושים באחדות אחד ממש ולהתבטל אל דבוריו הקדושים בבטול גמור, עד שלא ארגיש את עצמי כלל ולא יהיה שום פרוד ביני לבין דבוריו הקדושים רק כאלו הדבור בעצמו מדבר עמי ויוצא ממני ממש שזה בחינת פנים בפנים דבר יהיה עמכם הנאמר במתן תורה. וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה: שהדבור בעצמו היה מדבר עם כל אחד מישראל. ועל ידי זה אזכה שיהיו כל דברי הרב האמת חקוקים בתוך לבבי ומאירים בנפשי ורוחי ונשמתי לעולמי עד ולנצח נצחים. אמן בן יהי רצון:

תורה קנר

דבר, ועל ידי זה מעלה היראה לשרשה לדעת, שידע ממי יתרא וכו', כבר מבאר מזה באריכות לעיל בסימן ט"ו עין שם:

העצה היוצאת מהמאמר הזה מענין שעל ידי התבודדות שאדם דן ושופט את עצמו מלמטה, ועל ידי זה אין עליו דין מלמעלה, ואז אין צריך לירא משום

תורה קנה – עצבות היא מדה רעה מאד

מחסרון אמונה, כי בודאי אם היה לו אמונה שלמה, והיה מאמין שהשם יתברך עומד עליו ושומע כל דבור ודבור שיוצא מפיו ומאזין לקול תפלתו, בודאי היה מתפלל בראוי בהתלהבות וחשק גדול, אך עקר בלבול התפלה הוא מחמת חסרון אמונה. וכן כל ההתרחקות מצדיקים ויראים ומעבודת ה' באמת, הכל מחמת חסרון אמונה, שעל ידי זה בא עליו עצלות ועצבות וכבודות הנ"ל, אבל פשיש לו אמונה שלמה אינו יכול למנעו שום דבר, רק מאריך אפו לסבל הכל, וגודל וצומח בעבודת ה' איך שיהיה:

ב. לזכות לאמונה ואריכות אפים

א. אמונה היא בחינת כח הגודל וכח הצומח (עין פנים), והוא בחינת אריכות אפים, הינו פשיש לו אמונה בשלמות הוא גודל וצומח בעבודתו יתברך אפלו אם יעבר עליו מה. כי לא יוכל לבלבלו שום בלבול ומונע רק הוא מאריך אפו לסבל כל מה שיעבר עליו, כי כל המניעות והבלבולים מעבודת ה' מה שאינו מתקרב ליראי ה', הכל הוא מחמת עצלות ועצבות וכבודות שבה מחמת חסרון אמונה, כי אם היה לו אמונה שלמה בהאמת בראוי בודאי היה רץ ומודרו מאד להתקרב להם, וכן מה שאינו מתפלל בראוי הוא גם כן מחמת עצלות וכבודות שבה

תפלה לתורה קנה

כנ"ל הוא על-ידי ארץ ישראל, וצריך כל אחד לבקש מהשם יתברך שיהיו לו כסופים ונגעוועים לארץ ישראל, עד שיוכח לבוא לשם, וגם שיהיה נגעוועים לכל הצדיקים לארץ ישראל, והוא סגולה לבטל כעס ועצבות, כי אמונה ואריכות אפים שזוכין בארץ ישראל הם הפוך הכעס והעצבות:

תפלה לתורה קנה

(פה) יהוה יהוה אל רחום וחנון ארץ אפים ורחב חסד ואמת. זכני ברחמיך הרבים שיהיה לי ולכל ישראל כסופין ונגעוועים והשתוקקות וחשק אמתי לבא לארץ ישראל, עד שאזכה ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, להוציא מבתי אל הפעל חשקי ורצוני, לילך ולנסע ולבוא לשלום לארץ ישראל חיש קל מהרה. כי אתה יודע גדל ההכרח שלי, כמה אני צריך ומכרח להיות בארץ ישראל, בארץ הקדושה, לגדל עצם רחוקי ממוך, ולעצם עביות גשמיותי ועקמימותי שבלבי ובלבול דעתי, אשר על כל זה אני צריך להיות בארץ ישראל אשר שם עקר יסוד מקור האמונה הקדושה, שם שרש כלליות קדשת ישראל. היא הארץ אשר יהוה בחר בה בשביל עמו ישראל הנבחר, היא הארץ אשר יהוה דורש אותה תמיד, ארץ החיים האמתיים והנצחיים, ארץ המדה טובה ורחבה שרצית והנחלת לאבותינו, ארץ אשר בה עיר אלהינו הר קדשו, יפה נוף משוש כל הארץ:

אנא יהוה, רחמן מלא רחמים, חסדן מלא חסדים, טוב מלא טובות. צדיק מלא צדקות. מושיע מלא ישועות. הטיבה ברצונך עמי ותן לי ברחמים וחסד ובמתנת חנם, שאזכה מהרה לבא לארץ ישראל, לארץ הקדושה, הארץ אשר ירשו אבותינו, הארץ אשר כל הצדיקים אמתיים נכספה וגם כלתה נפשם להיות שם. ורבים באו לשם ותקנו שם מה שפעלו וזכו שם למה שזכו, הכל על-ידי קדשת ארץ ישראל, שהיא נקדה הקדושה של כל העולם, אשר מרח ויגע אברהם אבינו עליו השלום, ימים ושנים הרבה מאד, והביט וראה והבין וחקר וחקק ויחצב ומדד ושקל ומנה, עד שגלה לו השם יתברך את הארץ הקדושה הזאת שהיא יסוד נקדת הקדשה יסוד האמונה, והבטיחו להנחיל אותה לזרעו אחריו לדורותם. על-כן רחם עלי למען שמך, וזכני בזכותו וכחו ובזכות כל הצדיקים שזכו לבא לשם, שאזכה גם אנכי הנבזה והפחות בתכלית שאין פחיתות אחריו, לרלג ולקפץ מהרה על כל המגיעות והעובדים והסכסוכים המונעים מלנסע לארץ ישראל, לשגר הכל מהרה ולבא בזריות גדול לארץ ישראל הקדושה. נא אבי אב הרחמן, המרחם רחם עלי, רחם על עני ואביון כמני הפורש בפיו נגדך, מבקש ושואל צדקה ומתנת חנם לבד. וגם זה איני זוכה לומר באמת, מעצם בלבול ועכירת דעתי, באשר נגלה לפניך אדון מלא רחמים. ואף-על-פי-כן, אני מצפה לישועתך וטובתך וחסדיך הרבים וצדקותיך הנוראות והנפלאות. חוס ורחם עלי והביאני לשלום מהרה לארץ ישראל, וחזק ואמץ דעתי ולבבי, שאזכה לעבר על

תַּפְּלָה לַתּוֹרָה קְנָה

תְּקִיא

כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַעֲבוּבִים וְהַבְּלוּלִים וְעַל כָּל מְנִיעוֹת הַמָּחַ. וְתִשְׁפִיעַ לִי מִמּוֹן בְּשִׁפְעַ עַל הוֹצֵאוֹת וְכָל הַצְּטָרְכוֹת הַדֶּרֶךְ. וְאַזְכָּה לְנִסְעַ בְּשָׁלוֹם וְלָבֵא בְּשָׁלוֹם לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁלוֹם בְּגוֹפִי וּבְתוֹרָתִי וּבְמִמוֹנִי, שְׁלוֹם בְּלִי פָּנֵעַ. וְתַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי הַרְהוּרִים רָעִים וּמִכָּל מִינֵי פְּגָמִים. וְלֹא יִגִּיעַ לִי הַזֶּקֶם חָס וְשָׁלוֹם, עַל-יַדֵּי הַדֶּרֶךְ הַרְחוֹק הַזֶּה בְּשׁוֹם דְּבַר שֶׁבַע עוֹלָם, בְּגוֹף וּנְפֶשׁ וּמִמוֹן, לֹא בְּגִשְׁמִיּוֹת וְלֹא בְּרוּחַנִיּוֹת, וְאַצֵּא בְּשָׁלוֹם וְאָבִיא בְּשָׁלוֹם. וְאַזְכָּה לַפְּעַל שֵׁם בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל כָּל צָרָכֵי. לְזִכּוֹת לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת עַל-יַדֵּי קִדְשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְלִילָךְ וְלַעֲלוֹת מִדְּרָגָא לְדְרָגָא בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְדוּלָה פְּרָצוּנָה הַטּוֹב:

וְתַזְכֵּנִי עַל-יַדֵּי קִדְשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְשִׁבַר מִדַּת הַכַּעַס בְּתַכְלִית. וְאַזְכָּה לְאַרְיֶכֶת אַפִּים בְּכָל הַבְּחִינּוֹת, שְׂאֲזָכָה לְכַבֵּשׁ כַּעֲסֵי תְּמִיד, וְלֹא אֶכְעֹס וְלֹא אֶקְפִּיד שׁוֹם כַּעַס וְהַקְּפָדָה כָּלֵל עַל שׁוֹם דְּבַר שֶׁבַע עוֹלָם. וְאַזְכָּה לְעֵבֹד אוֹתְךָ בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה וּבְתַמִּימוֹת גְּדוּלָה. וְלַעֲסֵק בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה בְּכוּנָה גְּדוּלָה וְעִצּוּמָה, וְלַהֲכַנִּים כָּל בַּחֵי וְכָל מַחֲשָׁבוֹת לְבִי וְדַעְתִּי בְּתוֹךְ כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁל הַתְּפִלָּה הַקְּדוּשָׁה וְהַנּוֹרָאָה מְאֹד מְאֹד. וְאַדַּע וְאַאֲמִין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה כִּי מְלֹא כָּל הָאֶרֶץ כְּבוֹדְךָ, וְאַתָּה עוֹמֵד עָלֵינוּ בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, וְאַתָּה שׁוֹמֵעַ וּמְבִיט וּמְאַזֵּין וּמְקַשֵּׁב כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁל הַתְּפִלָּה. וְאַדַּע לְפָנַי מִי אֲנִי עוֹמֵד לְפָנַי מִלְּךָ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַל-יַדֵּי-זֶה יִמְשָׁךְ עָלַי יִרְאָה וְאִימָה גְּדוּלָה מִפְּנֵיךָ. וְאַזְכָּה לְכוּן הֵיטֵב הֵיטֵב בְּכָל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁל הַתְּפִלָּה, וְלֹא אֶסִּיחַ דַּעְתִּי כָּלֵל מִשׁוֹם דְּבוּר שֶׁל הַתְּפִלָּה, וְלֹא אֶתְהַיֵּל לְהַטּוֹת דַּעְתִּי כָּלֵל מִכוּנַת פְּרוּשׁ הַמְּלוֹת שֶׁל הַתְּפִלָּה. וְלֹא אֶחְשֵׁב חָס וְשָׁלוֹם שׁוֹם מַחֲשָׁבָה חִיצוֹנָה וְזָרָה כָּלֵל בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, רַק אֲזָכָה לְקַשֵּׁר מַחֲשַׁבְתִּי בְּדַבּוּרֵי הַתְּפִלָּה בְּקַשֵּׁר אֲמִיץ וְחֶזֶק אֲשֶׁר לֹא יִנָּתֵק וְלֹא יִהְרַס לְעוֹלָם. וְאַזְכָּה לְהַתְּנַבֵּר בַּעֲבוּדַת יְהוָה בְּתוֹרָה וּבְתְּפִלָּה וּבְמַעֲשֵׁים טוֹבִים בְּזִרְיוֹת גְּדוּלָה וּבְשִׁמְחָה רַבָּה וְעִצּוּמָה, וְלֹא אֶשְׁגִּיחַ בְּדַעְתִּי עַל שׁוֹם כְּטוֹל וּבְלָבוּל וּמוֹנֵעַ וּמַעֲכָב, וְלֹא אֶבְלָבֵל דַּעְתִּי עֲלֵיהֶם כָּלֵל, וְלֹא אֶחוּשׁ וְלֹא אֶסְתַּכַּל עֲלֵיהֶם כָּלֵל, וְלֹא תַפַּל עָלַי שׁוֹם עֲצָלוֹת וְעִצּוֹת וּכְבֻדוֹת וְחִלְשׁוֹת הַדַּעַת כָּלֵל. רַק אֲזָכָה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְהַתְּנַבֵּר עַל-יַדֵּי הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, לְשִׁבַר וּלְכַטַּל לְגַמְרֵי כָּל מִינֵי עֲצָלוֹת וּכְבֻדוֹת וּמְנִיעוֹת הַמָּחַ וּמְנִיעוֹת גִּשְׁמִיִּים וְעִצּוֹת וּמְרָה שְׁחוּרָה וּמַחֲשָׁבוֹת זָרוֹת וּבְלָבוּלִים וְעַקְמִימוֹת שֶׁבְּלָב, הַכֹּל אֲזָכָה לְשִׁבַר בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחֶסֶדְךָ הַגְּדוּלִים וְהַעֲצוּמִים. וְאַזְכָּה לְמַדַּת אֶרֶץ אַפִּים בְּאַמֶּת, שְׂאֲזָכָה לְהֶאֱרִיךְ אַפִּי עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַבְּלוּלִים לְבִלִּי לְהַסְתַּכַּל וְלְבִלִּי לְחוּשׁ עֲלֵיהֶם כָּלֵל, וְלֹא יִכַּפֵּת לִי שׁוֹם דְּבַר כָּלֵל. רַק אֲזָכָה לַעֲשׂוֹת אֶת שְׁלִי בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה וּמַעֲשֵׁים טוֹבִים בְּזִרְיוֹת וּבְשִׁמְחָה, וְלֹא תִקְצַר רוּחִי חָס וְשָׁלוֹם מִשׁוֹם דְּבַר שֶׁבַע עוֹלָם. וְתִשְׁפִיעַ עָלַי כַּח הַגְּדֵל וְכַח הַצּוּמָח דְּקִדְשָׁה, הַנִּמְשָׁךְ מִן הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, שְׂאֲזָכָה לְהִיּוֹת הוֹלֵךְ וְגָדוֹל וְצוּמָח בַּעֲבוּדְתְּךָ, וְלֹא יִזַּק לִי שׁוֹם דְּבַר שֶׁבַע עוֹלָם. וּבְכָל מַעֲשֵׂה אֲשֶׁר אַחַל בַּעֲבוּדַת יְהוָה וּבְתוֹרָה וּבְמִצְוֹת, בְּכָל לְבָבִי אֶעֱשֶׂה וְאַצְלִיחַ:

אֲנֵא מְלֹא רַחֲמִים, נוֹתֵן לִיעָף כַּח וְלֵאזֵן אוֹנִים עֲצֻמָּה יִרְבָּה. אֶתָּה לְבַד יְדַעְתָּ רַבּוּי חִלְשׁוֹתַי וּבְלָבוּל דַּעְתִּי וְעַקְמִימוֹת לְבָבִי שְׂוִישׁ לִי בְּכָל דְּבַר שֶׁבַע עוֹלָם, וּבְפֶרֶט בְּדַבְּרִים

שֶׁבִקְדָשָׁה, אֲשֶׁר כָּל דָּבָר שֶׁבִקְדָשָׁה שְׂאֵנִי רוּצָה לַעֲשׂוֹת יֵשׁ לִי מְנִיעוֹת וְעֹבֹבִים וּבִלְבוּלִים רַבִּים בְּלִי שְׁעוֹר קָדָם שְׂאֵנִי מִתְחִיל לַעֲשׂוֹתוֹ. וְאִפְלוּ בַּעַת שְׂאֵנִי זֹכָה לַעֲסֹק בּוֹ לַעֲשׂוֹתוֹ, מִבְּלִבָּלִים וּמַעֲקָמִים אֶת לִבִּי וְדַעַתִּי בְּכַמָּה וּכְכַמָּה עַקְמִימִיּוֹת עַל עַקְמִימִיּוֹת, וּבְכַמָּה וּכְכַמָּה מִיָּנִי עֲצָבוֹת וּמְרָה שְׁחֹרָה וְעֲצָלוֹת וּכְבִדּוֹת וּבִלְבוּל הַדַּעַת וּמַחְשָׁבוֹת זְרוֹת וּפְנִיּוֹת בְּלִי שְׁעוֹר וְעָרֹךְ וּמִסָּפֵר, עַד אֲשֶׁר כָּשָׁל בַּח הַסֶּבֶל, עַד אֲשֶׁר קִצְתִּי בַחֲיִי, כִּאֲשֶׁר אֶתָּה יְדַעַת יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי מְלֵא רַחֲמִים. וּמָה אֶעֱשֶׂה וְעוֹנוֹתַי עָשׂוּ כָּל זֹאת. רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׁמֶךָ, שְׂאֻזְכָּה לְאַרְיֶכֶת אִפְסִים בְּאַמֶּת, בְּאִפֶּן שְׂאֻעֵבֵר עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַבְּלִבוּלִים וְהַמַּעֲכָבִים מִן הַקְּדָשָׁה, הֵן מְנִיעוֹת שֵׁשׁ לִי מִמֶּנִּי בַּעֲצָמֵי מַחֲמַת תְּאוֹת וּבִלְבוּל הַדַּעַת וּמַחְשָׁבוֹת זְרוֹת וּכִיּוֹצֵא בְּזָה, הֵן מְנִיעוֹת מֵאֲנָשִׁי הָעוֹלָם הַקְּרוֹבִים וְהַרְחוֹקִים, כִּי רַבִּים קָמִים עָלֵינוּ בְּכָל־עַת כִּאֲשֶׁר אֶתָּה יְדַעַת, הַכֹּל אֻזְכָּה לְבַטֵּל, וְאַאֲרִיךְ אִפִּי וְרוּחִי וְלֹא אֲשַׁנֵּיחַ וְלֹא אֶסְתַּכַּל וְלֹא אֲחֹוֵשׁ עֲלֵיהֶם כָּלֵל, וְאֵל יְבַהֲלוּנִי רַעֲיוֹנֵי וְאֵל יִקְצְרוּ רוּחִי חַס וְשְׁלוֹם, אֵל יִרְךָ לִבִּי, וְלֹא אִירָא וְלֹא אֲחַפְּזוּ וְלֹא אֶעְרֹץ מִפְּנֵיהֶם, כִּי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הַהוֹלֵךְ עִמָּנוּ לְהַלְחֵם לָנוּ עִם אוֹיְבֵינוּ לְהוֹשִׁיעַ אוֹתָנוּ:

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲמִין יְדִים רַפּוֹת וּבְרַכְּפִים בּוֹשְׁלוֹת תֹּאמִין, אֵל תִּמְשָׁנִי וְאֵל תַּעֲזֹבֵנִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. וְזַנִּי לְבֹא לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קָל מְהֵרָה, וְלִזְבוֹת שָׁם לְכֹל מָה שְׂיִכּוֹלִין לִזְכוֹת בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל, מְקוֹם אֲשֶׁר מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מָסְרוּ נַפְשָׁם לְבֹא לְשָׁם. וְאַזְכָּה לְאַרְיֶכֶת אִפְסִים בְּכָל הַבְּחִינּוֹת, וְלֵאמֹנָה שְׁלָמָה בְּאַמֶּת, וּלְבַטֵּל הַכַּעַס וְהַקְּפָדוֹת בְּתַכְלִית. וְאַזְכָּה לְהִיּוֹת טוֹב לְכֹל, שְׁלֵא יִהְיֶה בְּלִבִּי שׁוֹם עַד קִנְיָה וְשִׁנְיָה וְהַקְּפָדָה וְכַעַס עַל שׁוֹם אָדָם שֶׁבַּעוֹלָם, אִפְלוּ עַל הַשׁוֹנְאִים וְהַרוֹדְפִים אוֹתִי, רַק אֻזְכָּה לְהִיּוֹת טוֹב לְכֹל בְּאַמֶּת כְּרַצוֹנְךָ הַטוֹב. וְאַזְכָּה לְהַזְדַּרוּ בַּעֲבוּדְתְּךָ מְאֹד בְּשִׂמְחָה וְחֵיּוֹת וְהַתְּלַחֲבוֹת גְּדוֹל דְּקִדְשָׁה, וְתַחֲזַקֵנִי וְתֵאמְצֵנִי תָמִיד עַד שְׂאֻזְכָּה לַעֲבֹר בְּשְׁלוֹם וּלְדַלֵּג וּלְקַפֵּץ עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת וְהַעֲבֹבִים מִן הַקְּדָשָׁה. וְאַזְכָּה מְהֵרָה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת כְּרַצוֹנְךָ הַטוֹב. וְאַהֲיֶה חֹזֵק וְאֲמִיץ וְתִקְיָה בַּעֲבוּדְתְּךָ תָּמִיד, וְאַזְכָּה לְהִיּוֹת גְּבוּר לְכַבֵּשׁ אֶת יִצְרֵי וְרוּחֵי לְסוּר מִרַע וּלְעֲשׂוֹת הַטוֹב בַּעֲיִנְיָךָ תָּמִיד. אֲדִיר אִיוֹם וְנוֹרָא, חֹזֵק וְאֲמִיץ, חֹזֵקֵנוּ וְאֲמִצְנוּ בְּאַמוּנָתְךָ וּבַעֲבוּדְתְּךָ הַקְּדוּשָׁה, וְתִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ עֵז וְתַעֲצוּמוֹת וּגְבוּרָה דְּקִדְשָׁה בְּלֵב, בְּאִפֶּן שְׁלֵא יוּכַל לְבַלְבֵּל דַּעַתָּנוּ שׁוֹם דְּבָר שֶׁבַּעוֹלָם. וְנֻזְכָּה לְקִים כְּמוֹ שֶׁהַזְדַּרְתָּנוּ בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב, חֹזֵקוּ וְאֲמִצְנוּ אֵל תִּירָאוּ וְאֵל תַּעֲרִצוּ מִפְּנֵיהֶם כִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא הַהוֹלֵךְ עִמָּךְ לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא יַעֲזֹבְךָ. וְנֵאמַר, קְנוּ אֵל יְהוָה חֹזֵק וְאֲמִץ לְבָבְךָ וְקְנוּ אֵל יְהוָה. וְקִים לָנוּ מִקְרָא שְׁכַתּוֹב, וְקוֹי יְהוָה יַחֲלִיפוּ כַח יַעֲלוּ אֲבָר כְּנִשְׂרִים יְרוּצוּ וְלֹא יִינָעוּ וְלֹא יִעָפוּ. חֹזֵקוּ וְאֲמִין לְבַבְכֶם כָּל הַמִּיחַלִּים לְיְהוָה:

תורה קנו

הַעֲצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת הַיּוֹצְאוֹת מִהַמְּאָמֵר הַזֶּה בְּקִצְרָה כְּבָר נִעְתְּקוּ לְעִיל בְּסִימָן כ"א עֵין שָׁם:

תפלה לתורה קנו

(קיה) לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי. רבנו של עולם, שומע ומאזין ומקשיב לקול תפלותינו ושיחותינו ותחנונינו. למדני איך אקח עתה דבורים חדשים ויפים לרצותך ולפיסך, שתעשה ברחמיך את אשר בחקיך אלך ואת מצותיך אשמר. כי זה כמה שאני צועק ומתחנן ומרבה בתפלות ושיחות, וכל פונתי בכלם, שאזכה לשוב אליך באמת מהרה. ועדין לא נושעתני. ואני יודע שהמניעה ממני, מחמת קשיות ערפי ותאוותי הרעות וכסילות דעתי המרבה. אבל איני יודע שום דרך איך לצאת מכל זה, ודבורים חדשים אפסו ממני, כי אין מלה בלשוני הן יהיה ידעת כלה. נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעבר. נאלמתי לא אפתח פי כי אתה עשית. ואתה יודע אבי שבשמים, שכל תקותי ותוחלתי, היא על תפלה ותחנונים וצעקה ושועה אליך. אבל איך לוקחים דבורים חדשים, כמו שאני צריך בכל יום ויום, באפן שאזכה לרצותך באמת שתשיבני אליך מהרה:

אבי שבשמים, איך שהוא ואיך שיהיה, אני על משמרתני אעמד בעזרתך הגדולה, לצעק אליך תמיד. אך באתי לחלות פניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתחום ותרחם ותחמל עלי, על נרדף כמוני, על נבוה ונמאס כמוני. ותשפיע עלי רוח קדשך מאתך, ותשלח בפי בכל-עת דבורים חדשים נאים ויפים, שאוכל לרצותך בהם, שתחזירני בתשובה שלמה באמת לפניך מהרה. ותרחם עלי ותושיעני ותעזרני ותחונני, שאזכה לדבק מחשבותי תמיד בתורתך הקדושה, ותזכירני ותאמצני ברחמיך תמיד, לאחז את מחשבותי לבל תצא הוצה כלל, רק לחשב תמיד מחשבות קדושות בתורתך ועבודתך, עד שאזכה לחדש בכל-עת חדושין דאורייתא אמתיים, ויתנענע שכלי בכל-עת בתורתך הקדושה, עד שאזכה על-ידי תנועות השכל להוליד חום בלב, שיתחמם לבי בחמימות והתלהבות דקדושה, להתדבק בך ולהיות פרצונך הטוב באמת. ובפרט בעת עסקי בתורה ומצוות ותפלה והתבודדות, אזכה להתלהב אליך בהתלהבות גדול דקדושה בהדרגה ובמדה פרצונך הטוב, עד שאזכה על-ידי החמימות וההתלהבות דקדושה, לתקן כל הפגמים שפגמתי נגדך על-ידי תבערת הלב וחמימות והתלהבות דסמרא אחרא. ואזכה ברחמיך וישועתך, לגרש כל הרוח שטות ממני, ואת רוח הטמאה תבער ממני ומקרבי. ותכף את יצרי להשתעבד לך, עד שאזכה לטהרת הלב באמת, ועל-ידי זה אזכה לדבר ולשוח לפניך דבורים חדשים בכל פעם:

מלא רחמים, חומל דלים, החושב בתקוני גם עתה, פתח פיה לאלם כמוני, הורני מה שאדבר הבינני מה שאשאל. אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך. רחם עלי והיה בעזרי, שאזכה להרבות בשיחה, זו תפלה, ביני לבין קוני בכל יום ויום כל ימי חיי. ותשפיע עלי דבורים חדשים קדושים ויפים בכל פעם, תן לי דבורים חדשים מלא רחמים, באפן שאזכה להציל נפשי על-ידם כמה שאני צריך להנצל בזה ובכא,

וְלָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם כְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב, וְלֹא אֲשׁוּב עוֹד לְכַסְלָהּ, אִם אֲנִי פִעֲלֵתִי לֹא אוֹסִיף. רַחֵם עָלַי בְּרַחֲמִים חֲדָשִׁים, בְּזִכּוֹת הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים הַשְּׁלֵמִים, אֲשֶׁר אֲנִי נֹשְׁעָנִים עֲלֵיהֶם תָּמִיד, שְׂזוֹכוֹ לְהִתְחַדֵּשׁ בְּכָל פֶּעַם בְּכָל יוֹם וּבְכָל־עֵת וּבְכָל שָׁעָה. כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ שֶׁכָּל סְמִיכוּתֵנוּ עֲלֵיהֶם, וּבְגִדְלֵם בָּחֵם יֵשׁ לָנוּ עַל מַה לְסַמְךָ עִתָּה גַם עִתָּה, אֲפִלּוּ בְעֵצֶם פְּחִיתוּתֵנוּ וּגְרִיעוּתֵנוּ חֵם וְשָׁלוֹם. הוֹשִׁיעֵנוּ בְּזִכּוֹתֶם וְטַהַר לִבֵּנוּ לְעִבּוֹדְתֶךָ בְּאֵמֶת. הַשִּׁיבֵנִי וְאֲשׁוּבָה כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי. כִּי גְלוֹי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ, אֲשֶׁר מָלֵאתִי מַלִּים, אֵךְ אֵינִי יְכוּל לְהוֹצִיאֶם בְּפֶה. תֵּן לִי דְבוּר שֶׁל תְּשׁוּבָה, כִּי אֲנִי לֹא אֶחְשֶׁךָ כִּי מְלַדְבֵּר לְפָנֶיךָ כָּל מַה שְׁיָבֵא לְתוֹךְ פִּי. אֵךְ רַחֲמֶיךָ יִקְדְּמוּנִי וַיַּעֲזְרוּנִי, שֶׁלֹּא אוֹמֵר דְּבַר שֶׁלֹּא כְּרָצוֹנְךָ חֲלִילָה, כִּי אַתָּה חֲפִיץ חֶסֶד וּמִרְבָּה לְחַטִּיב, וְאַתָּה חֲפִיץ בְּתַקּוּנִי וּבְטוֹבוֹתַי גַּם עִתָּה, עֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי לְמַעַן שִׁמְךָ כִּי מֵרַב בְּלַבּוֹל דַּעֲתִי, עַל־כֵּן דְּבָרֵי גַם עִתָּה לְעוֹ. אֲכַל אֲנִי מִכְרָח וּמִחֵיב לְדַבֵּר וּלְשׁוֹחַ וּלְהִתְחַנֵּן לְפָנֶיךָ כָּל עוֹד נִפְשִׁי בִּי, כָּל זְמַן שֶׁהִנְשָׁמָה בְּקִרְבִּי, וְאַתָּה הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ עֲשֵׂה עִמִּי:

רַחֵם עָלַי וְעֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׂיִטְהַר לִבִּי מִהֲרָה, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ כְּמַה אֲנִי רַחוּק מִטְהַרֶת הַלֵּב בְּאֵמֶת. כִּי הִרְבִּיתִי לְפִשְׁעַי נִגְדָךְ וְהִלַּכְתִּי אַחֲרֵי שְׂרִירוֹת לְבִי הָרַע, וְהִטְאֵתִי וּפְגַמְתִּי נִגְדָךְ הִרְבָּה עַל־יְדֵי חַמִּימוֹת וְהִתְלַהֲבוֹת הַלֵּב דְּסִמְרָא אַחֲרָא, וְלֹא הִתְנַבְּרְתִּי עַל יֵצֵר מַחְשָׁבוֹת לְבִי הָרָעִים לְגַרְשָׁם וּלְסַלְקָם מִמֶּנִּי, עַד אֲשֶׁר בְּעֹנֹתַי הִרְבִּים, לְבִי מָלֵא רוּחַ שְׂטוֹת וּמַחְשָׁבוֹת רָעוֹת וְרַעֲיוֹנִים זָרִים וּבְלַבּוֹלִים הִרְבָּה, אֲשֶׁר מִחַמַּת זֶה אֵינִי זוֹכֵה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ. רַחֲמֵן מָלֵא רַחֲמִים, קְדוּשׁ וְנוֹרָא, מְטַהֵר טְמֵאִים, טַהַר לְבִי מִהֲרָה, מַחֵל לִי עַל הָעֵבֶר, וְעֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי לְהִבָּא, שְׂאֻזְכָּה לְגַרְשׁ וּלְסַלֵּק מִלְּבָבִי כָּל הַהֲרָהוּרִים רָעִים וְכָל הָרַעֲיוֹנִים הַמְבַלְבְּלִים וְכָל מִינֵי מַחְשָׁבוֹת פְּגוּמוֹת שֶׁבְּלֵב, הַכֹּל אוֹזְכָה לְבַעַר וּלְגַרְשׁ וּלְסַלֵּק מִלְּבָבִי, וְאַתְנַבֵּר וְאַתְחַזֵּק וְאַתְאֲמִיץ בְּכָל־עֵת לְהַטּוֹת לְבָבִי אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת, רַחֲמֵן מָלֵא רַחֲמִים, זַכְּנִי לְחַמִּימוֹת וְהִתְלַהֲבוֹת הַלֵּב דְּקַדְשָׁה, וְעֲשֵׂה לְמַעַן אָבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ צְדִיקֶיךָ הָאֱמֵתִיִּים מְצַדִּיקֵי הִרְבִּים כְּכּוֹכְבִים לְעוֹלָם וָעֵד, שְׂאֻזְכָּה בְּכַחַם לְהִיּוֹת גַּם כֵּן בְּכֹל מְצַדִּיקֵי הִרְבִּים. וְאוֹזְכָה לְדוֹן אֶת כָּל הָאָדָם לְכַף זְכוּת, וּלְקַרֵּב אֲנָשִׁים הִרְבָּה לְעִבּוֹדְתֶךָ וּלְיִרְאָתֶךָ וּלְתוֹרַתֶךָ, לְבֹאֵר וּלְהֵאִיר וּלְהוֹדִיעַ אֱמֶתְךָ לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ. וַיְכַנְסוּ דְבָרֵי הָאֱמֵתִיִּים בְּלִבְכֶם, עַד אֲשֶׁר יִתְחַמֵּם לְבַבְכֶם בְּחַמִּימוֹת וְהִתְלַהֲבוֹת גְּדוֹל דְּקַדְשָׁה לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת, וְעַל־יְדֵי־זֶה יִמְשָׁךְ עָלַי בְּכָל פֶּעַם חַמִּימוֹת וְהִתְלַהֲבוֹת דְּקַדְשָׁה יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְאוֹזְכָה לְקַבֵּל וּלְהִמְשִׁיךְ בְּלִבִּי בְּכָל פֶּעַם חַמִּימוֹת וְהִתְלַהֲבוֹת דְּקַדְשָׁה מְרַבּוֹתֵינוּ הַצְּדִיקִים, אֲשֶׁר הֵם דְּבָקִים בְּךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אִשׁ אֲכָלָה, אֵל גְּדוֹל וְנוֹרָא. וְהֵם מְקַבְּלִים אִשׁ שְׁלִמְעָלָה רִשְׁפֵי אִשׁ שְׁלֵהֲבַת־יָהּ, לְהִלְהִיב וּלְחַמֵּם לְבַב יִשְׂרָאֵל בְּחַמִּימוֹת וְהִתְלַהֲבוֹת דְּקַדְשָׁה וְכָל דְּבָרֵיהֶם כְּנַחֲלֵי אִשׁ. חֲמַל עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, שֶׁתְּבַעֲרַת אִשׁ הַקֵּדֶשׁ שְׁלֵהֶם לֹא תִכְבֶּה לְעוֹלָם וָעֵד, וַיְקַיֵּם מִהֲרָה מִקְרָא שְׁבוּתוֹב, אִשׁ תָּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמְּזַבְּחַ לֹא תִכְבֶּה. וְנוֹזְכָה כְּלָנוּ לְקַבֵּל מֵאִשׁ הַקֵּדֶשׁ שְׁלֵהֶם בְּכָל פֶּעַם לְחַמֵּם וּלְהִלְהִיב לֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ בְּהִתְלַהֲבוֹת דְּקַדְשָׁה

תורה קנז

תקמו

אליך ולעבודתך באמת בהדרגה ובמדה כרצונך הטוב, וכל מה שתזכני להכניס חמימות והתלהבות דקדושה בלב אחרים, אזכה שיתוסף עלי וימשך עלי בכפלי כפלים מלמעלה חמימות הלב והתלהבות דקדושה על ידי אבותינו ורבותינו צדיקך עושי רצונך משרתיך אש לוחט. ועל ידי זה אזכה לבער ולגרש ולסלק מלבבי כל הרוח שטות וכל המחשבות ורעיונים רעים, עד שאזכה מהרה לטהרת הלב באמת. ועל ידי זה אזכה לדבר דבורים חדשים קדושים וטהורים בכל פעם לפניה באמת לרצונך שתקר בני אליך מהרה, ואהיה דבוק בך באמת תמיד, כמו שכתוב, ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם חיים כלכם היום, ויקים בי ובכל ישראל מהרה מקרא שכתוב, שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך פי עזה כמות אהבה קשה כשאל קנאה רשפיה רשפי אש שלהבת יה. מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוו יבוו לו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניה יהוה צורי וגואלי:

תורה קנז

מי שמדבק עצמו באמת לדברי תורה בודאי אי אפשר לו אחר כך לסבל היוצאים מפי הצדיק, ונהנה מהם באמת ולחפץ בלל חיי העולם הזה:

תפלה לתורה קנז

לוי אדר הילולא דמשה רבנו עליו השלום

(צא) יהי רצון מלפניה יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתזכני להתדבק בתורתך הקדושה, ותפתח את לבי ודעתי עד שאזכה לשמע ולהבין היטב בלבבי את כל דברי תורתך הקדושה והטהורה והתמימה, המשיבת נפש ומחכימת פתי ומשמחת לב ומאירת עינים ועומדת לעד וצדקו יחדו. ואזכה להרגיש היטב נפלאות נעימת ערכת מתיקת חדושי התורה הקדושים והנוראים מאד שגלו כל הצדיקים האמתיים, המחייז כל העולמות. ואזכה להנות ולהתענג על יהוה בדברי תורתך הקדושה, עד אשר אקוץ ואמאם בחיי עולם הזה ובתאוותיו והכליו, ויתבטלו כל חיי עולם הזה אצלי לגמרי על ידי עצם ההנאה והתענוג והשעשוע שאזכה להנות ולהתענג מדברי תורתך הקדושה והנוראה, אשר כל דבריה חיים וקיימים נאמנים ונחמדים לעד. ונחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים. כי באמת מרחוק נראה לי בדעתי נעימת עמקות דברי תורתך, אשר כל דבור ודבור עולה עד אין סוף ויורד עד אין תכלית ומקשר ומחבר וכולל כל העולמות יחד, ונותן עצות נפלאות לכל דרי מעלה ודרי מטה איך לזכות להכיר אותך תתברך, ולהתדבק בך באמת. מה גדלו מעשיך יהוה מאד עמקו מחשבותיך. ואם היינו זוכים לשמע ולהטות אזנינו ולבנו היטב לדבור אחד מתורתך הקדושה, אשר גלית לנו על ידי משה עבדך, ועל ידי כל הצדיקים האמתיים שהיו

בכל דור ודור עד היום הזה, היינו מתפטלים לגמרי. אך בעונותינו הרבים, אין אנו זוכים להכניס הדעת בלב ולבטל תאוות הלב על-ידי-זה, כי לבנו מלא מחשבות חוץ, תאוות ובלבולים והרהורים ועקמימיות שבלב, עד אשר לבנו רחוק מאד מדברי תורתך הקדושה, על-כן אין אנו מרגישים נעימות מתיקות אמרותיה הפהורים. אלא אדון יחיד, המלמד תורה לעמו ישראל, רחם עלינו למען שמך, ותפתח לבנו בתלמוד תורתך. ונכנו שנדבק לבנו באמת בדברי תורתך הקדושה, עד שנוכח להנות ולהתענג מאד מדברי תורתך הקדושה, עד שיהיה נמאס אצלנו על-ידי-זה כל חיי עולם ונתאוותיו והבליו. ונוכח לחיים טובים וארכים באמת להתדבק בדך ובתורתך ובמצותיך הקדושים לעולם ועד, ולא נסור מרצונך ימין ושמאל. הערב נא יהוה אלהינו את דברי תורתך בפנינו ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל כלנו יודעי שמך ולומדי תורתך לשמך, עד אשר נוכח לחזות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו מעתה ועד עולם, אמן סלה:

תורה קנה

לקדמותו, ולפעמים נמשך איזה ימים או איזה שבועות, אך לא לנצח ולא לזמן מרבה, וכל זה מחמת שההתעוררות בא לו רק מבחינת התרבות הנ"ל, אך יש בני אדם שאין התלהבות שלהם בא להם מאלו התרבות, רק ממקום אחר, כי לא כל אדם שוה בזה:

הרשעים מלאים חרטה, ואלו התרבות מתקבצים ובאים לאיזה אדם, ועל-ידי-זה נבער לבו פתאם להשם יתברך ומתחיל בעבודת ה', וכפי מספר התרבות הבאים לו, בן נמשך הזמן שבו ער לבו להשם יתברך, כי יש שנבער לבו פתאם ומתחיל בעבודת השם, ותכף לאחר שעה נתבטל וחזר

תורה קנט

ובתוך כך באים הנרדני נמוסין (המבארים בזהר הקדוש מקץ ר"ג) השולטין בלילה, ומכים עליה ונופלת למטה ונתפזרת בכל העולם, וכל בני העולם שואבים מהאוויר שהוא מלא התורות האלו שלא זכו לעלות למעלה ונתפזרו באויר העולם, אז אצל אדם גדול וצדיק או על כל פנים אצל אדם בשר וירא שמים נעשה מזה טל תורה, וקצת זוכים להשיג מזה השנות וחדושים דאורייתא, ולקטנים

בתורה הקדושה יש שני כחות אש ומים, וכן האדם בשעה שעוסק ומעין בתורה יוצאים הבלים ואדים ממנו, ויש בהם חמימות ולחות שהם גם בן בחינת אש ומים, ומי שזוכה שלמדו עולה להשכינה נעשה מבחינת שני הכחות הנ"ל שפע רוחניות ושפע נשמיות, אך לא כל אדם זוכה לזה שיהיה למודו עולה להשכינה. ואז בשעתורה יוצאת ואי אפשר לה לעלות אל מקום מכונה,

תפלה לתורה קנט

תקו

שלישים ותשע מלאכות, ומגיע להם על-
ידי זה חשק נמרץ והתעוררות חדש
ליגיעות וטרחות ועבודות העולם הזה,
שהוא ההפוך ממש מט"ל תורה הינו
שלישים ותשע מלאכות כנ"ל:

שאינם יכולים להשיג ולחדש מגיע
להם מזה התעוררות חדש וחשק נמרץ
להתורה, שזה גם כן בחינת חדושי
שנתחדש החשק והתעוררות אצלו,
אבל בשמקבילים מזה בני אדם שאינם
בשרים, אז נעשה אצלם מאלו התורות

תפלה לתורה קנט

(קט) נדבות פי רצה נא יהוה ומשפטיו למדני. דרך פקודי הביני ואשיחה
בנפלאותיך. דרך שקר הסר ממני ותורתך חנני. רבנו של עולם, מלא רחמים, נתן
התורה, עזרנו והושיענו וזכנו לעסק בתורתך הקדושה יומם ולילה. קדשנו במצותיך
ותן חלקנו בתורתך, ותטהר רעיוני ולבי לעבודתך, עד שאזכה ללמד תורה לשמה
באמת, שיהיה כל בונתי בלמודי באמת לשמך לבד, בלי שום פניות ומחשבות
אחרות כלל, בלתי ליהוה לבדו, ואתה ברחמיך תעזרני בכל-עת לקדש ולטהר עצמי
כראוי. עד שאזכה שיהיה כל למודי בשביל שכירת ערך, לאקמא שכירתא מעפרא, עד
שיעלה כל למודי להשכינה שהיא אמצעי ביני יתברך, ובין העולם. ותקבל השכינה
הקדושה כל למוד תורתך באהבה גדולה, ועל-ידי זה תמשיך עלינו כל ההשפעות,
ויהיה נעשה מלמוד תורתנו שפע רוחניות ושפע גשמיות, שתעלה השפע מעסק
תורתנו הקדושה להחיות כל העולמות העליונים, וכל המלאכים ושרפים ואופנים
וחיות הקדש, וכל דרי מעלה. וגם תרד השפע גשמיות על-ידי למוד תורתנו לכל בני
ישראל עמו, ותשפיע לנו על-ידי זה, בני חיי ומזוני בשפע גדול דקדושה, עשר וכבוד
וחיים, וצדקה וברכה ורחמים וחיים ושלום וכל טוב בזה ובכא:

ובכן תרחם עלינו ותעזרנו ותושיענו שכל האדים והאוויר שגשאו ממתורות של
בני ישראל עמו הקטנים במעלה, אשר אין זוכים שיהיה למודם עולה להשכינה,
אשר למודם נתפזר באויר בלילה על-ידי הרוח הקר של כל הגרדיני נמוסין היוצאין
בלילה ומכה עליהם וכל בני עולם שואבין מאדים אלו. אנא יהוה, עושה נפלאות
גדולות לברך, רחם עלינו למענה, וזכנו שגשאו ונקבל מאלו האדים של אלו התורות
לטובה, שגזכה שיהיה נעשה אצלנו מהם טל תורה, טל אורות, סם חיים, ועל-ידי
זה נזכה להתעורר בכל יום בהתעוררות חדש בחשק נמרץ והשתוקקות גדול לעסק
בתורתך ובעבודתך הקדושה באמת, ותהיה תורתך הקדושה חדשה בעינינו לגמרי
בכל יום ויום. ונזכה לעלות מעלה מעלה בקדשתך העליונה, עד שגזכה לחדש חדושי
דאורייתא אמתיים על-ידי זה, על-ידי שנקבל ונשאב מאלו האדים הנמשכין מכמה
וכמה תורות של כמה בני אדם, ויצטרפו אצלנו צרופים חדשים קדושים בתורתך
הקדושה, עד שגזכה על-ידי זה לחדש חדושי אמתיים בתורתך הקדושה בכל יום

יוזם כרצונך הטוב. ותשמרנו ותצילנו ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, שלא יזיק לנו חס ושלום בחינת הטל הזה, הנעשה מאלו התורות המתפורים באויר, שלא יגיע לנו חס ושלום על ידי זה, התעוררות לרדיפת המשא ומתן והשלישים ותשע מלאכות. ותצילנו מתאות ממוז ומרדיפת ומרדות העולם הזה והבליו, רק נזכה להשליך יתבנו על יהוה, ולבטח בך לבד שאתה תכלכלנו ותפרנסנו ברחמיך הרבים בעתו ובזמנו, ולא יגיע לריק ולא גלד לבהלה, רק כל תשוקתנו יהיה לתורתך ולעבודתך באמת תמיד יומם ולילה. ונתעורר בכל יום ובכל יום ובכל שעה בהתעוררות וחשק ורצון חדש לגמרי אליך ולתורתך ולעבודתך באמת ובלב שלם כרצונך הטוב, עד שנזכה לעסק בתורתך לשמה כל ימי חינו, ולשוב אליך באמת ולקיים מצותיך ולהתדבק בך תמיד מעתה ועד עולם, אמן סלה:

תורה קס

הדפך דופק ונוקש באדם, ולפעמים "קול דודי דופק" (שיר השירים ה, ט), ולפעמים הוא מזכיר אותו לעבודת השם בבחינת: הוא מזכיר אותו להפוך חס ושלום:

תפלה לתורה קס

(קס) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שאזכה תמיד לקבל על ידי נשימתי אורים קדושים וטהורים הבאים מדבורים קדושים, ועל ידי זה אזכה לדפך דקדושה. ותסבב ברחמיך ותעזר לי ותושיעני שהדפך שלי יהיה דופק ונוקש בי לטובה, ויזכירני על ידי דפיקתו לעבודת השם יתברך, כמו שכתוב, קול דודי דופק פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי שראשי נמלא טל קנצותי רסיסי לילה. ותשמרני ותצילני מרוח שטות, מרוח רעה, ולא אשאוב ולא אקבל בנשימתי שום אויר ורוח רעה הנמשך מהסטרא אחרא, הבא מדבורים פגומים. ותגן ותשמרני ותצילני מהדפך דסטרא אחרא, ולא יהיה כח להדפך לדפך בי להזכירני לתאות עולם הזה והבליו חס ושלום, ותשמרני ותצילני תמיד מכל חטא ועון מעתה ועד עולם. אגא רחום ברחמיך הרבים, עשה מה שתעשה, ברחמיך הרבים וחסדיך העצומים, באפן שאזכה לשוב אליך מהרה. אדון הנפלאות, מחיה חיים, מזכיר נשכחות, דפך בי לטובה, והזכירני בכל עת לשוב אליך, באפן שאזכה לתשובה שלמה באמת, חיש קל מהרה, ולא אשוב עוד לכסלה. רק אזכה לעבד אותך תמיד באמת ובלב שלם, ולהתדבק בך באמת אני ורעי ורעי ורעי, וכל יוצאי חלצי וכל זרע עמך בית ישראל מעתה ועד עולם, אמן סלה:

תורה קסא

המחלקת מגביה ומרים את האדם, במשל המים שוטפים שמנשאים ומרימים את העץ השוכב על הארץ:

תורה קסב

תקט

תורה קסב

על-ידי ענוה שהוא אין ממש, על-ידי זה יזכה לתורה ונגלה במקום אחד, אבל בלא זה קשה שיהיו שניהם יחד תורה ונגלה:

תורה קסג – ארבעה צריכין להודות

א. על-ידי תאות אכילה ושתיה אינו יכול להוציא שום דבור לפני השם יתברך (עני לעיל בסימן ס"ב);
ב. כל הארבעה צריכין להודות מרמוז על ענין צרות הנפש בעבודת השם, שהיא בבחינת: "תעו במדבר" (תהלים קו, ד), וחולה ורחוש בבית האסורים, "ויעלו שמים ויזרו תהומות" שבבחינת "יודי היים", שסובלת ענויים ויסורים וטלמולים גדולים וצרות משנות וכו', והשם יתברך מציל אותה בכל פעם מכל הצרות, ועל זה אנו היכים להודות תמיד:

תורה קסד

יש שבא אל הצדיק שהוא רופא חולי הנפשיות, ורוצה שיתן לו הצדיק רפואות הינו הנהגות ודרכים כפי מה שהוא יודע, אבל באמת הצדיק יש לו רפואות יקרים וחשובים ודרכים ישרים אחרים שצריך להנהיגו לרפואתו האמתית. ולפעמים אי אפשר לו להצדיק לנלות לו פנימיות התורה הצריך לרפואתו, בכדי שלא יהיה נעשה אצלו מזה סם מות חס ושלום, על-כן ההכרח להלביש לו פנימיות התורה בדברי תורה אחרים, ולפעמים גם זה אינו יכול לקבל, ומכרח הצדיק להלביש התורה בספורי דברים חיצונים, למען יוכל לקבל הרפואה ההגונה:

תפלה לתורה קסד

(כג) רבוננו של עולם, זכני להתקרב לצדיקי אמת ולעמד לפניהם לשרתם ולשמע ולקבל באהבה גדולה כל היוצא מפייהם, הן דברי תורה הן שיחת חלין, וכל מה שיצונו עלי, וכל מה שידברו עמי, אדע ואאמין באמונה שלמה כי הכל לטובת ורפואת נפשי, ואזכה לבטל דעתי נגד דעתם ולא אהרהר על שום דבר אחריהם כלל, ואדע ואאמין כי הם רופאי חלי הנפשיות באמת, ובודאי בקיאים הם ברפואת חלי נפשי יותר ממני. רבוננו של עולם, בודאי אני מאמין באמונה שלמה שהתורה היא רפואה כללית, לכל חלי הנפש, אבל כבר גלית אזנינו שבתורה הקדושה יש שני כחות זכה נעשית לו סם חיים לא זכה וכו'. ואני ידעתי בנפשי כי פגמתי הרבה מאד, כי עוונותי רבו למעלה ראש ואשמתי גדלה עד לשמים. ועל-ידי זה קשה לי לקבל רפואת נפשי בשלמות על-ידי למוד התורה בלבד, והלואי שלא יהיה נעשה

אצלי סם מות רחמנא לצלן, על-כן חוס וחמל נא עלי וזכני להתקרב לצדיקי אמת שהם רופאי הנפשות באמת והם יודעים איך להלביש את אור התורה הקדושה באפן שלא יהיה נעשה אצלנו סם מות חס ושלום, רק אדרבא נזכה לקבל ממנה סם חיים ורפואה שלמה לכל תחלואי ומכאובי נפשנו, ועל-כן לפעמים הם מלבישים לנו פנימיות התורה בדברי תורה אחרים ופשוטים, ולפעמים פשגברה החלי על נפשנו כל כך עד שגם זה אי אפשר לנו לקבל, על-כן מכרחים להלביש לנו אור התורה הקדושה בספורים חיצונים בשיחת חלין וספורי מעשיות וכיוצא בזה, וכל זה לרפואת נפשנו. על-כן זכנו לקבל כל היוצא מפיהם באהבה גדולה ובחשק גדול ובאמת ובאמונה שלמה, עד אשר על-ידי זה נזכה שכל למוד תורתנו הקדושה יהיה נעשה אצלנו סם חיים, ונזכה להגות בדברי תורתך יומם ולילה, ויקים בנו מקרא שכתוב: רפאות תהי לשרך ושרך לעצמותיך. ונאמר: כי חיים הם למוצאייהם ולכל בשרו מרפא. אמן בן יהי רצון:

תורה קסה

תסבל ותקבל באהבה כל הרעות מתנהג עמך ברחמים רבים, כי הנה והיסורים הבאים עליך חס ושלום, כי מגיע לך יותר ויותר חס ושלום לפי ראוי שתדע שלפי מעשיך עדין הוא מעשיך:

תפלה לתורה קסה

(קבא) אשרי הגבר אשר תיסרנו זה ומתורתך תלמדנו. להשקיט לו מימי רע עד יכרה לרשע שחת. כי לא ישש יהוה עמו ונחלתו לא יעזב. רבוננו של עולם, מלא רחמים, טוב ומטיב לכל, עזרני והושיעני שאזכה לקבל הכל באהבה, ואפלו כשאתה שולח עלי ברחמיך לפעמים איזה יסורין הנדמים לרעות חס ושלום, אזכה לקבל הכל באהבה גדולה באמת, ותפתח את לבי בקדשה גדולה, שאזכה לידע ולהבין באמת, אשר כמוני, כמו שאני הוא, כמו שעשיתי נגדך, כל מה שאתה עושה עמי, הכל רחמים רבים וחסדים גדולים בלי שעור וערך עד אין סוף ואין תכלית, כי אי אפשר לבאר ולספר לעולם עצם רבוי הרחמנות והחסדים והטובות, אשר עשית עמי ואשר אתה עושה עמי, ואשר אתה עתיד לעשות עמי בכל-עת ורגע. מה אומר מה אדבר, מה אשיב ליהוה כל תגמולוהי עלי. אך מה אעשה ועונותי מטממו את לבי ועקמו את דעתי ולבבי, עד שאיני זוכה להרגיש אהבתך בלבי, אף גם רוצים להפיל את לבבי בכל-עת להרהר אחרי מדותיך הטובות והישרות חס ושלום. על-כן באתי להפיל תחנותי לפניך, שתמלא רחמים עלי. ותשמרני ותצילני מכל מיני עקמונות שבלב, ותחזק את לבבי ודעתי באמונתך הקדושה לידע ולהאמין תמיד, כי צדיק אתה יהוה וישר משפטך. ולפי מעשי הרעים הפגומים אתה מתנהג עמי בחסד גדול וברחמים רבים

תורה קסו

תקבא

בלי שעור. ואתה ברחמיך וחסדיך הגדולים, תחוס ותחמל עלי ותשמרני ותצילני מכל מיני רעות וצרות ומכל היסורים שבעולם, כי אתה חנון המרבה לסלח. ולפי עצם ורבויו פשעי אשר כל היסורים שבעולם אינם מספיקים חס ושלום לתקן עון אחד הקל שבקלים בערך עונותי, אף-על-פי-כן רחמיך יקדמוני, כי אתה יכול למהל ולסלח לי בלי שום יסורים כלל, כמו שכתוב, כי עמך הסליחה למען תנרא. וכתוב, כי עם יהוה החסד והרבה עמו פדות. והוא יפדה את ישראל מכל עונותיו. על-כן פרשתי ידי אליך בעל הרחמים, רחם עלי ושמרה נפשי והצילני מכל מיני רעות וצרות ומכל היסורים שבעולם, לא כחטאינו תעשה לנו ולא כעונותינו תגמל עלינו, ומה שאנו מכרחים לקבל על פי דרכי רחמיך וחסדיך האמתיים, אנא יהוה, טוב ומטיב, עשה עמנו פלא לחיים, ועזרנו והושיענו שנוקה לקבלם באהבה גמורה באמת, ולא תשלח עלי שום יסורים כי אם בעת אשר תעזרני בקדשתך העליונה שאזכה לקבלם באהבה גמורה באמת ולא אתחיל להרהר אחריך כלל, ואזכה לשום אשם נפשי. ואל אל אומר נשאתי ולא אחבל. רחם עלי למענך, ולא אהיה מבעט ביסורים, רק תתן לי כח ודעת לקבלם באהבה באמת, בעת אשר תרצה ברחמיך האמתיים ליסרני באהבה, באשר ייסר איש את בנו. וברחמיך הרבים, תקל מעלי היסורים בכל הקלים (הקלות) שבעולם, כי כחי חלש ודל ודעתי פגומה, ואין לי שום כח ודעת לקבל יסורים כלל. בחסדיך עשה עמי, חנני אלהים בחסדיך כרב רחמיך מחה פשעי. בחסדיך חניני ואשמרה עדות פיך. יהוה אל באפך תוכיחני ואל בחמתך תיסרני. מלא רחמים, עשה רצוני ברצונך, שאזכה לבטל רצוני לגמרי מפני רצונך ולא יהיה לי שום רצון של עצמי כלל, רק כל רצוני יהיה, שיהיה הכל ברצונך באמת מעתה ועד עולם, אמן סלה:

תורה קסו

בשהעולם אצל הצדיק יש לו ממשלה:

(תפלה לתורה קסו עין אחרי תורה קסח).

תורה קסז

דע והאמן, כי השבתים ששבתים אצל התלמיד-חכם האמת, הם כמו תענית:

(תפלה לתורה קסז עין אחרי תורה קסח).

תורה קסח

בשיש לאדם גדלות, סימן שיבוא לו צרה רחמנא לצלן, וכן להפוך כשהוא ענו ושפל, יבוא לכבוד גדול:

תפלה לתורה קסו קסז קסח

(כד) רבונו של עולם, ובני להיות רגיל אצל הצדיק האמת, בפרט בזמן הקבוץ שהתלמידים מתקבצים אליו לשמע ממנו דברי אלהים חיים ולקבל פני הדרת קדשו, אזכה גם בן להיות תמיד נמנה עמם ולהכליל בתוכם. ונהיה רגילים להתקבץ אליו כמה פעמים בשנה, בפרט בזמנים הקבועים להתלמידים להתקבץ. וכן בכל עת שירצה הצדיק להמתיק דינים ולבטל כל הגזרות קשות מעל כל עמך ישראל, תעורר אז הרצון והחשק אצל כל התלמידים בני הקבוץ שיתקבצו אליו מאליהם גם אז אף שאינו זמן קבוע לקבוץ, כי כבר גלית אזנינו שבשעתלמידים מתקבצים אצל הצדיק אז יש לו ממשלה ביותר ונקרא אז איש האלהים, ויש לו בוח ביותר לבטל כל הגזרות ולהמתיק כל הדינים:

וזכנו להיות רגילים לשבות כמה שבתות בשנה אצל הצדיקים אמתיים, ולהיות מיסב עמם על שלחנם בשבת קדש, כי כבר הודעת לנו שהשבתים ששבותים אצל התלמיד חכם האמת הם כמו תענית. וזכנו להתקרב להצדיק האמת המפגג במעלה מאד, עד אשר השבתים ששבותים אצלם טובים ומועילים לעבודת יהוה יותר מתעניות הרבה מאד. ועורנו שלא נכשל לעולם בשום גאווה וגדלות וגסות הרוח חס ושלו, ולא יהיה לנו שום רצון וחשק להגדלה והכבוד המדמה, רק אדרבא נזכה לברח מן הכבוד בכדי שלא נבוא על-ידי זה לאיזה צרה חס ושלו כמאמר הכתוב: לפני שבר גאון. ותזכנו למדת השפלות והענוה באמת, ועל-ידי זה נזכה לכבוד דקדשה באמת, ונזכה לקבל את הכבוד והגדלה בקדשה גדולה ורק לשם שמים לבד, ויחם בנו מקרא שכתוב: ולפני כבוד ענוה, אמן בן יהי רצון:

תורה קסט

א. על-ידי התבודדות שדן ושופט את עצמו אם כן ראוי לו להתנהג, ומתקן מעשיו שיתנהג על-פי דיני ומשפטי התורה, נמתקין הדינים, ועל-ידי זה זוכין לשמחה עד שירקד מחמת שמחה:

ב. עקר פנים הברית הוא על-ידי עצבות ומרה שחורה, וכן להפוך על-ידי שמחה אז השם יתברך בעצמו שומר לו את הברית, הינו שהשם יתברך בעצמו עוזר לו לשמר את הברית קדש:

תפלה לתורה קסט

(כב) צרות לבבי הרחיבו ממצוקותי הוציאני. צר ומצוק מצאוני מצותיך שעשעתי. צר לי מאד, אבי שבשמים. צר לי מאד, אבי אב הרחמן. צר לי מאד, אבי אבי, גואלי ופודי. צר ומר, ואח ואבוי, ואוי ואללי מאד, צר ומצוק מכל צד. ענני יהוה ענני. ענני בעת צרה ענני, כי אתה יהוה עונה בעת צרה. ענני יהוה כי קראתיך,

בעל הרחמים, שדברי אלה שאני מדבר לפניך, יהיה במקום המשפט שאני צריך לשפוט את עצמי. ותעורר כח המשפט דקדושה של כל הצדיקים והיראים האמתיים שעסקו בזה כל ימיהם, ודנו ושפטו את עצמם יותר ויותר ממה שהיה מגיע להם כמה פעמים, וקבלו על עצמם וסבלו יסורים וצרות וענויים קשים ומרים עבור כלל ישראל, והרבה מהם מתו ונהרגו על קדוש השם ביסורים קשים ומרים מאד. בזכותם וכחם תגרש ותשבר ותמתיק ותבטל כל המשפטים והדינים ממני ומכל בני ביתי ומכל הגלגלים אלי ומכל ישראל, ותבטל כל הצרות בכלל ובפרט בגשמיות וברוחניות בגוף ונפש וממון, ולא תתן כח לשום שלוחי הדין הנקראים, רצים, בחינת רגליו, שילכו לעשות איזה דין בישראל חס ושלום, לא לכלל ישראל ולא לכל יחיד ויחיד מישראל. ואפלו הדינים והמשפטים והגזרות, שכתב נמסרו לרצים ולשלוחי הדין חס ושלום, ואפלו אם כבר יצאו הרצים מבהלים ודחופים בדבר המלך לעשות איזה דין ומשפט בישראל חס ושלום:

אנא רחום ברחמיך הרבים, חמל על עמך בית ישראל בזכות הצדיקים האמתיים ששפטו ודנו את עצמן פראוי, ובזכות כל הקדושים שנהרגו על קדשת שמך. ותחזר ותבטל ותטול ותקח מכל שלוחי הדין את כח המשפט והדין שמסרת להם, ותאמר למלאך הרף ידיך, וישוב חרבו אל נדנה. כי אתה אוהו ביד מדת משפט, כמו שכתוב, ותאחו במשפט ידי. ואפלו בשאתה זורק חץ, אתה יכל להחזירה ברחמיך. רחם עלי ועל כל התלויים בי ועל כל ישראל ובטל מעלינו כל מיני צרות ודינים שבעולם, בטל מעלינו כל גזרות קשות, ובפרט כל הגזרות קשות ומרות הנשמעין, שרוצים לגזר על ישראל חס ושלום, או לנו שראינו זאת, או ואבוי, עינינו דאבה מני עני הצרה הזאת. מרא העלמא כלא, מי יכל לסבל צרה בזאת, אוי, אוי, אוי, מי יכל לשער מרירות הצרה הקשה הזאת. אוי מי יעמד בזה. אי שמים, הקיצו לצערנו, אי שמים, הפגינו בעדנו. מלאכי רחמים משרתי עליזון חלו נא פני אל במיטב הגיון אולי יהוס עם עני ואביון אולי ירחם. אולי ירחם, אולי אולי ירחם, אולי ירחם, צדיקי יסודי עולם, קומו כל שוכני עפר להעתיר בעדנו בעת צרה הפרה הזאת. אבות העולם, שבעה רועים, אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, יוסף, דוד. וכל האמהות, שרה, רבקה, רחל ולאח. ושנים עשר שבטיה. וכל הזקנים והנביאים ראשונים ואחרונים, וכל התנאים ואמוראים, וכל הצדיקים האמתיים והקדושים והיראים והתמימים שהיו בכל הדורות עד היום הזה. עמדו נא, עזרו נא בלכם מקטן ועד גדול, אל תחרישו ואל תשקטו, התיצבו נא בעזרתנו, בעת צרה הזאת, השתדלו והרבו תחנה ובקשה לפני מלך אל רם ונשא, יזכר אהבתכם ויחיה זרעכם, ויבטל מאתנו כל גזרות קשות, ואין לנו על מי להשען כי אם על רחמי השם יתברך, ועל כחכם הגדול והקדוש. אל תביטו על מעשינו אשר לא טובים, ועל חטאינו ועונותינו ופשעינו המרבים והעצומים כל כך, כי כבר סבלתם יסורים וצרות הרבה בשבילנו בחייכם. הביטו אל מעט דמעט

תפלה לתורה קסט

תקכה

טוב, שנמצא בנו עדין, כי אפלו בפושעי ישראל הגרועים נמצאים כמה וכמה נקודות טובות, מכל שכן שגם עתה נמצאים קצת בשרים ויראים וצדיקים אמתיים, כי אין דור יתום, ותהלה לאל לא אלמן ישראל, הקיצותי ועודי עמך:

חוס וחמל ורחם ושמע קול צעקת ושועת עמך ישראל, אשר צעקו לפניך אנשים ונשים וטף מיום שנשמע הגזרה המרה הזאת, עד אשר כמה נפשות מתו ונחלשו על-ידי-זה. ואף כי עתה אנו מתרפים מלצעק ולשוב בראוי. הלא אתה ידעת חלישות כחננו, כי בשר ודם אנחנו ומהמר קרצנו ואתה יודע יצרנו כי מעשה ידך בלנו, בפרט בדורות החלופים האלה בגשמיות ורוחניות. רחם רחם, בעל הרחמים, הושיעה הושיעה, בעל הישועות. כי אין מי יעמד בעדנו שמך הגדול יעמד לנו בעת צרה. הבט משמים וראה כי היינו לעג וקלס בגוים נחשבנו כצאן לטבח יוכל, להרג ולאבד ולמכה ולחרפה, ובכל זאת שמך לא שכחנו נא אל תשכחנו. ראה את עמך מרודים מאד, ראה כי כל עקר צער ישראל הוא רק מחמת שרוצים להעביר אותם על דת ישראל חס ושלום, על-כן הם הולכים חשכים עיפים ונרדפים נאנחים ונדבאים מחכים למוות עליה ואיננו ועיניהם פלות כל היום לשמע איזה ישועה אמתית. ועיניהם תלויות אליה לבר פעיני עבדים אל יד אדוניהם פעיני שפחה אל יד גברתה בן עינינו אל יהוה אלהינו עד שיתננו. חננו יהוה חננו כי רב שבענו בו. יהמו מעיד ויכמרו רחמיך עלינו חוסה עלינו ברב המלתה, ואל תשפך חרונה עלינו בזכות אבותינו ורבנותינו הצדיקים האמתיים המעתירים אותך בעדנו תמיד. שוב מחרון אפך והנחם על הרעה לעמך:

גואל ומושיע פודה ומציל ומפרנס ועונה ומרחם בכל-עת צרה וצוקה, שמרנו והצילנו ופדנו מכל הצרות ומכל הדינים שבעולם (ובפרט מהצרות והגזרות אשר בעת הזאת, רחמנא לצלן, רחמנא לישונן). חוסה יהוה על שארית ישראל עמך והצילנו מכל רע ומכל הגזרות קשות שבעולם, ותסלק ותסיר ותבטל כל המשפטים והדינים מישראל, עד שנגזרה על-ידי בטול הדינים לשמחה גדולה, שתגדיל השמחה עד שתגיע לתוף הרגלין שנגזרה לרקוד הרבה מתוף שמחה. נגילה ונשמחה בישועתך, בשמחה וגלה, רנה דיצה וחדוה, (ובפרט בימי שמחה ויום טוב ימי חג פלוני) הקדושים הבאים לקראתנו לשלום. רחם עלינו וחזקנו לשמח בהם בכל עז, כי הם זמן שמחתנו. רב להושיע, רחם עלינו והשמיענו בשורות טובות אמתיות מהרה שנתבטלו כל הגזרות הקשות, למען נזכה, לשמח בשמחת החג הקדוש הבא עלינו לטובה, ולא יתערבב שמחתנו חס ושלום. רחם עלינו למען שמך ושמחנו בחג הקדוש הזה הבא עלינו לטובה בשמחה גדולה, בשמחה אמתית בשמך הגדול והקדוש שנקרא עלינו, ויגים מקרא שכתוב, בשמך יגילון כל היום ובצדקתך ירומו. עד שנגזרה להמשיך השמחה מהחג הקדוש והנורא הזה על כל השנה בלה:

ותחזקנו ותאמצנו להיות בשמחה תמיד, עד שנגזרה על-ידי השמחה לשמירת הברית קדש באמת, בראוי לאיש הישראלי הנבחר מכל העמים והלשונות. וברחמיך

הרבים תשמר אתה בעצמך את בריתנו הקדוש מכל מיני פנמים שבעולם, ותעשה כנפלאותיה ותזכנו ברחמיך מהרה לתקון הברית בתכלית התקון הנבחר באמת ברצונך הטוב, כי בעצם נפלאותיה וטובותיה וחסדיך הרבים, ובכח וזכות הצדיקים האמתיים ששמרו את הברית בתכלית השלמות שאין שלמות אחריו, אני בטוח ונשען, שתתקן אותי ואת כל ישראל, ותהפך הכל לטובה, עד שגם כל הפגומים מאד מאד בפנים הברית יהיו בכלל תקון הברית באמת, כי ממש לא יפלא כל דבר. חוס וחמל עלי, חוס וחמל עלי ועל כל חברתנו ועל כל ישראל. חוס ורחם עלינו, חוס ורחם על בשנתנו וכלמתנו, אשר אנו נבזים בעיני עצמנו ונמאסים מאד, עד אשר קשה לנו מאד לסבל את עצמנו. עזרנו והושיענו ופדנו וגאלנו עתה למען שמך. שמרה נפשי והצילני אל אבוש כי חסיתי בך. שמח נפש עבדך כי אליך יהוה נפשי אשא. תשמיעני ששון ושמחה תגלגלה עצמות דבית. הושע יהוה את עמך את שארית ישראל בכל פרשת העבור יהיו כל צרכיהם לפניך, אפלו בשעה שאתה מתמלא עליהם עברה כאשה עברה יהיו כל צרכיהם לפניך לרחם עליהם מהרה, ברוך אתה שומע תפלה. עשה רצונך בשמים ממעל ותן נחת רוח ליראיך מתחת והטוב בעיניך עשה, ברוך אתה שומע תפלה. שמע שועת עמך ישראל ועשה מהרה בקשתם, ברוך אתה שומע תפלה. שמע צעקת עמך ישראל ועשה מהרה בקשתם, ברוך אתה שומע תפלה. צרכי עמך ישראל מרבים ודעתם קצרה, יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו שתתן לכל אחד ואחד כדי פרנסתו ולכל גויה וגויה די מחסורה, ברוך אתה שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. ברוך יהוה לעולם אמן ואמן:

תורה קע

על-ידי היסורים והצרות שיש להאדם יכול לשאת ולהקים ולהרים רבים נכנע החמר והגוף, ועל-ידי זה נתגדל ומאיר הצורה והנפש, ועל-ידי זה הוא

תפלה לתורה קע

(*כה) צרות לבבי הרחיבו ממצוקותי הוציאני. יהוה אל באפך תוכיחני ואל בחרמתך תיפסרני. יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי שלא אחטא עוד, ומה שחטאתי לפניך מחק ברחמיך הרבים אבל לא על-ידי יסורים וחלאים רעים. רבונו של עולם. אתה ידעת כי כפי שפלות ערכנו וגדל חלישות כחנו אין לנו כח כלל לסבל יסורים, כי גם בלא זה דעתנו קצרה ומבלבלת מאד, ומכל שכן אם באים עלינו איזה יסורים חס ושלום, רחמנא לצלן, אזי הם מעבירים אותנו לגמרי על דעתנו ועל דעת המקום חס ושלום, וכל כך נאטם לבבנו בשעת היסורים רחמנא לצלן, עד אשר קשה לנו אפלו לצעק ולזעק אליך עד שתחננו, רק אנו שוככים נרדמים עיפים ויגיעים תחת כבד המשא של היסורים, ואין יכולים לזוז עצמנו כלל, ואתה הודעתנו כי אתה משתתף

תורה קעא

תקכו

בְּצַרְתֵּן שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: בְּכָל צָרְתֶם לוֹ צַר, וְאַתֶּה יְדַעְתָּ גְדֹל מַעֲלַת קִדְשָׁתְךָ הַצְּדִיקִי אֲמַת שֶׁהָיוּ מִימֹת עוֹלָם וְעַד עַתָּה, וְאִיךָ שִׁמְסְרוּ נַפְשָׁם מִמֶּשׁ בְּשִׁבִיל לְהַצִּיל אֶת יִשְׂרָאֵל מִצָּרוֹתֶם, וְאַתֶּה יְדַעְתָּ גְדֹל רַבּוּי הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים שֶׁעָבְרוּ עַל הַצְּדִיקִי אֲמַת, לְבַד מִהִיסוּרִים הַמְרִים וְהַצָּעֵר הַגְּדוֹל שֶׁהָיָה לָהֶם מִצָּרוֹתֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּכָל־וּבְפָרֵט, אֲךָ הֵם הָיוּ בְּמַדְרֵגָה גְּדוֹלָה וְהָיוּ יְכוּלִים לְסַבֵּל הִיסוּרִים, וְאֶדְרָבָה כֹּל מַה שֶׁעָבְרוּ עֲלֵיהֶם יְסוּרִים בְּיוֹתֵר, וְכֹל מַה שֶׁהָיָה צָר לָהֶם בְּיוֹתֵר מִיְסוּרִים וְצָרְתֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, עַל יַד כָּל זֶה נִכְנַע בְּיוֹתֵר אֲצִלָּם הַחֲמֻרִיּוֹת וְהַגּוֹפְנִיּוֹת שֶׁלָּהֶם, וְהָאִירָה אֲצִלָּם בְּיוֹתֵר הַשְּׁכָל וְהַצּוּרָה וְנִתְגַּדֵּל הַנֶּפֶשׁ שֶׁלָּהֶם, עַד שֶׁהָיוּ נוֹשָׂאִים עֲלֵיהֶם אֶת כָּל הָאֲנָשִׁים שֶׁהָיוּ לָהֶם יְסוּרִים מֵהֶם, וְכִמְעַט שֶׁהָיוּ נוֹשָׂאִים עַל עַצְמוֹן אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל וּמְכַל שִׁפְן הָאֲנָשִׁים שֶׁהָיוּ מְקַרְבִּים אֲלֵיהֶם כְּאִשֶּׁר יִשָּׂא הָאוֹמֵן אֶת הַיּוֹנֵק, שֶׁהָיוּ מְקִימִים וּמְרִימִים וּמְחַזְרִים רַבִּים מִיִּשְׂרָאֵל לְשֵׁרֶשֶׁם, אֲבָל אֲנִי מַה נִּעְנִי אֶבְתְּרִיחֶהוּ, כִּי הָאֲמַת אֲנִי יוֹדְעִין וּמֵאֲמִינִים בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה כִּי בְּוַדָּאִי כָּל הִיסוּרִים שֶׁאַתָּה שׁוֹלַח עֲלֵינוּ לְפַעְעִמִּים הֵם בְּוַדָּאִי לְטוֹבָתֵנוּ, לְכֹלֵי הַפֶּשַׁע וְלְהַתֵּם חֲטָאת וּלְכַפֵּר עִוּוֹן וּלְהַבִּיא צְדָק עוֹלָמִים וּלְהַכְנִיעַ הַגּוֹף וּלְכַתֵּת הַחֵמֶר, וּלְהַאִיר הַצּוּרָה וּלְגַדֵּל הַנֶּפֶשׁ, אֲבָל מַה נַּעֲשֶׂה כִּי יֵדל כַּחֲנוּ מְאֹד וְאִי אֶפְשֶׁר לָנוּ כָּל־לְסַבֵּל הִיסוּרִים, עַל־כֵּן חוּם וְחַמֵּל נָא עֲלֵינוּ בְּזִכּוֹת אֲבוֹתֵינוּ, וּבְזִכּוֹת כָּל הַצְּדִיקִי אֲמַת שֶׁסָּבְלוּ יְסוּרִים רַבִּים וּגְדוֹלִים בְּשִׁבִילֵנוּ, וְהַצִּילֵנוּ מֵעַתָּה מִכָּל מִינֵי צָעַר וְיְסוּרִים, וְהוֹשִׁיעֵנו מִהֲרָה לְמַעַן שְׂמֹךְ, וְיִקָּים בָּנוּ מִקְרָא שֶׁכְּתוּב: בְּכָל צָרְתֶם לוֹ צַר וּמִלֵּאדָּה פָּנָיו הוֹשִׁיעֵם בְּאֶהְבְּתוֹ וּבְחַמְלָתוֹ הוּא גֹאֲלָם וַיִּנְטָלֵם וַיִּנְשָׂאֵם כָּל יְמֵי עוֹלָם. אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן:

תורה קעא

בְּשִׁנְתֵּי עוֹרֵר וְנִתְגַּלָּה שְׁכָל חֲדָשׁ עוֹבְדִים בְּזֶה אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, רַק שֶׁעַל־
בְּעַבְדוֹת הַשֵּׁם, יֵשׁ בְּזֶה: צְדִיקִים יִלְכוּ יְדִי־זֶה מְבִיזִין וּמְחַרְפִּין אֶת הָעוֹלָם עַל
בָּם, שֶׁעוֹבְדִים עִם זֶה הַשְּׁכָל אֶת הַשֵּׁם שֶׁהֵם יוֹדְעִים מִזֶּה הַשְּׁכָל הַחֲדָשׁ, וְהָעוֹלָם
יִתְבָּרַךְ, וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָּם, שְׂאִינִם אֵינִם יוֹדְעִים מִזֶּה:

תפלה לתורה קעא

(כח) רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זְכַנוּ לְהִתְקַרֵּב לְצְדִיקִי אֲמַת וּלְשִׁמְעַת הַדּוֹשֵׁי תוֹרָה מִפִּיהֶם, וּלְקַבֵּל מֵהֶם בְּכָל פַּעַם שְׁכָל חֲדָשׁ בְּעַבְדוֹת יְהוָה מַה שֶׁלֹּא הָיָה נוֹדַע לָנוּ עַד עַתָּה, וְעַל־יְדֵי זֶה נִזְכָּה אֲשֶׁר רַבִּים מִיִּשְׂרָאֵל אֲדַמְת עֶפְרָר יִקְיִצוּ לְהַתְעוֹרֵר עַל־יְדֵי זֶה בְּאֲמַת לְעַבְדוֹת יְהוָה, וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּכָל־אֵלוּ אֲשֶׁר יִקְיִצוּ לְחַיֵּי עוֹלָם, וְנֶאֱמַר בָּהֶם: צְדִיקִים יִלְכוּ בָּם. הֵינּוּ שְׂנֵי־זֶכֶה מֵעַתָּה לִילָךְ בְּדֶרֶךְ הַיֵּשֶׁר וְהָאֲמַת וְהַהֲגוֹן וְהַרְצוּי לְפָנֶיךָ, וּלְעַבְדֵי אוֹתָךְ בְּאֲמַת, עַל־יְדֵי הַשְּׁכָל הַחֲדָשׁ שֶׁאַתָּה מְגַלֵּה לָנוּ בְּכָל פַּעַם עַל־יְדֵי צְדִיקִי אֲמַת שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר, וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלִילֵנוּ שְׁלֵא נִהְיֶה חֵם וְשָׁלוֹם בְּכָל־אֵלוּ אֲשֶׁר יִקְיִצוּ לְחַרְפוֹת לְדָרְאוֹן עוֹלָם,

וּנְאָמַר בָּהֶם: וּפּוֹשְׁעִים יִכְשְׁלוּ בָם. כִּי לֹא דֵי שְׂאִינָם עוֹבְדִים אֶת יְהוָה בְּזֶה הַשִּׁבְלִי הַחֲדָשׁ שְׂנוּדַע וְנִתְנַלָּה לָהֶם, כִּי אִם אֲדַרְבֵּא שְׂמִתְנַאִים בְּזֶה הַשִּׁבְלִי נִגְדָה שְׂאָר בְּנֵי אָדָם, וּמְבִיזִין וּמְחַרְפִּין אוֹתָם עַל שֶׁהֵם יוֹדְעִים מְזֵה הַשִּׁבְלִי הַחֲדָשׁ, וּשְׂאָר בְּנֵי אָדָם אֵינָם יוֹדְעִים מְזֵה. וְעַלֵּיהֶם נֹאמַר: הוּא חֲכָמִים בְּעֵינֵיהֶם וְנִגְדָה פְּנֵיהֶם נְבוֹנִים. וְנֹאמַר: הִנֵּה בְדַבַּר יְהוָה מֵאִסּוּ וְחֲכָמַת מְזֵה לָהֶם. וְנֹאמַר: לָמָּה זֶה מְחִיר בְּיַד כְּסִיל לְקִנּוּת חֲכָמָה וְלֵב אֵין. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הַצִּילֵנוּ מֵהֶם וּמִחֲמוּנָם, וְנִזְכֵּה לְקַבֵּל כָּל הַשִּׁבְלִים הַקְּדוּשִׁים וְלִהְיוֹת מְשֻׁבָּה בָּהֶם רַק לְעִבּוּדָתָהּ יְהוָה, וְיִקָּיָם בָּנוּ מִקְרָא שְׂכָתוֹב: רֵאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת יְהוָה שִׁבְלֵי מֵטֵב לְכָל עֲשִׂיהֶם. וְנֹאמַר: סוּף דְּבַר הַכֹּל נִשְׁמַע אֶת הָאֱלֹהִים יִרְאֵ וְאֶת מִצְוֹתָיו שְׂמֹר כִּי זֶה כָּל הָאָדָם:

תורה קעב – שלמות החסרונות

א. כָּל הַחֲסֵרוֹנוֹת שֵׁישׁ לְהָאָדָם, הֵן בְּנִים אוֹ פְּרִיָּסָה אוֹ בְּרִיאוֹת, הַכֹּל הוּא מִצַּד הָאָדָם עֲצָמוֹ, כִּי אֹר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹפֵעַ עָלָיו תָּמִיד, אִךְ הָאָדָם עַל־יְדֵי גִשְׁמִיּוֹתוֹ וְעַל־יְדֵי מַעֲשָׂיו הָרָעִים עוֹשֶׂה צַל לְעֲצָמוֹ, שְׂאִין מִגִּיעַ עָלָיו אֹר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּמְזֵה בָּאִים לוֹ כָּל הַחֲסֵרוֹנוֹת, וְעַל־כֵּן אִם הָאָדָם זֹכֵה לְתַקֵּן מַעֲשָׂיו וּמִדּוּתָיו וְכָל גִּשְׁמִיּוֹתוֹ, עַד שְׂזוּכָה לְבַטֵּל עֲצָמוֹ לְגִמְרֵי

עד שהוא בבחינת אין שאינו כלל מזה העולם, אז אינו עושה צל, וזוכה לקבל אור השם יתברך בשלמות ונשלמים אצלו כל החסרונות:

ב. החכמים שהם בחינת אין, זוכין לכבוד, שהוא עקר אור השם יתברך:

ג. בשם השם יתברך וכן הצדיק מראים פנים שוחקות, חיים ושובה לעולם, ולהפוך, להפוך חס ושלו:

תפלה לתורה קעב

(כ"ו) רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֶתְּהָ הוֹדַעְתָּ לָנוּ כִּי כָּל הַחֲסֵרוֹנוֹת שֵׁישׁ לוֹ לְהָאָדָם, הֵן חֲסֵרוֹן בְּנִים אוֹ בְּרִיאוֹת הַגּוֹף אוֹ פְּרִיָּסָה, הַכֹּל הוּא רַק מִצַּד הָאָדָם עֲצָמוֹ, כִּי אֹר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹפֵעַ עַל הָאָדָם תָּמִיד, אִךְ הָאָדָם עַל־יְדֵי מַעֲשָׂיו הָרָעִים עוֹשֶׂה צַל לְעֲצָמוֹ, עַד שֶׁעַל־יְדֵי זֶה מוֹנֵעַ מִמֶּנּוּ אֹר וְשׁוֹפֵעַ שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, עַל־כֵּן חוּס וְחַמֵּל נָא עָלֵינוּ וְזַכֵּנוּ לְשׁוּב בְּתִשְׁבּוּחַ שְׁלָמָה לְפָנֶיךָ וּלְהַטִּיב מַעֲתָה אֶת כָּל מַעֲשֵׂינוּ. וְנִזְכֵּה לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל אֶת כָּל גִּשְׁמִיּוֹת גּוֹפֵינוּ וְחֲמִרְיוֹתֵנוּ, עַד שֶׁלֹּא יִהְיֶה בָנוּ שׁוּם אַחִיזָה כָּלֵל מִתְּאוֹת עוֹלָם הַזֶּה וְהַבְּלִיָּה, וְעַל־יְדֵי זֶה נִזְכֵּה לְקַבֵּל אֹר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְיִתְעַלֶּה וְיִתְגַּדֵּל כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵינוּ, וְיִמְלֵא כְבוֹד יְהוָה אֶת כָּל הָאָרֶץ. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכֵּנוּ לְבַטֵּל עֲצָמָנוּ לְגִמְרֵי עַד שְׂזוּכָה לְהַכְלִיל בְּאַמֶּת בְּבַחֲיַנְתָּ אֵין, וְעַל־יְדֵי זֶה נִזְכֵּה בְּאַמֶּת וּבְשִׁלְמוֹת לְקַבֵּל אֹר הַחֲכָמָה וְהוֹדַעְתָּ דְּקַדְשָׁה בְּבַחֲיַנְתָּ וְהַחֲכָמָה מֵאֵין תִּמְצָא. וְעַל־יְדֵי זֶה נִזְכֵּה שְׂאִיר לָנוּ אֹר כְּבוֹדָךָ יִתְבָּרַךְ. וְיִקָּיָם בָּנוּ מִקְרָא שְׂכָתוֹב: כְּבוֹד חֲכָמִים יִנְחֵלוּ. וְתֵאִיר פְּנֵיךָ אֵלֵינוּ,

תורה קעג

תקכט

ברכנו אבינו בלנו באחד באור פניך, כי באור פניך נתת לנו יהוה אלהינו תורת חיים ואתבת חסד, וצדקה וברכה ורחמים וחסים ושלום וכל טוב. ותעזרנו שגם הצדיקי אמת יראו לנו בכל עת פנים מסבירות ושוחקות, ועל ידי זה נזכה שיהיה שפע טובה וברכה והצלחה חיים חן וחסד ורחמים לנו ולכל ישראל, אמן בן יהי רצון:

תורה קעג

הנפש והאמונה הם בחינה אחת. ויש עולם האמונה שמשם נלקח מדת האמונה, ועולם האמונה בעצמו יש לו גם פן אמונה בהשם יתברך, וזה בחינת שרש האמונה, שהוא בחינת פנימיות האמונה, והוא גם פן בחינת פנימיות הנפש, והנה הכותב נותן נפשו בתוך הכתב בבחינת: "אנא נפשי" כתיבת הנפש והאמונה הם בעצמו, ועל כן יכול לראות מהות הנפש בעצמו:

תפילה לתורה קעג

(כח) רבנו של עולם אתה הודעת לנו שעל ידי הכתב יכול הצדיק האמת להפיר הנפש ופנימיות הנפש של הכותב, והאמונה ושרש האמונה שלו שהוא בחינת פנימיות האמונה, בבחינת אנא נפשי כתבית יקבית, שהכותב נותן נפשו בתוך הכתב, וגם פנימיות נפשו, והדבור הוא במעלה גדולה מן הכתב, כי הכתב אינו רק פעלת הנפש, והדבור הוא מהות הנפש בעצמה. על כן חוס וחמל נא עלינו וזכנו למעט בכל האפשר מלדבר ולכתב דברי הרשות, בכדי שלא למעט על ידי זה קדשת נפשנו ופנימיות נפשנו. וזכנו להרבות לדבר ולכתב דברי תורה ודבורי אמונה הקדושה, בכדי להביא על ידי זה הארה יתירה בנפשנו ופנימיות נפשנו ובבחינת האמונה ושרש האמונה. ותזכנו למנע את עצמנו מלעסק בכתבי ולשונות העבום, כי ממילא מוכן כי על ידי זה פוגמים בודאי בקדשת הנפש והאמונה הקדושה, מאחר שנותן נפשו ופנימיות נפשו בתוך כתב ולשון העבום, שהם ההפך לגמרי מקדשת נפשות ישראל ומאמונתנו הקדושה, ובמל מעלינו כל גזרות קשות ובפרט הגזרה הרעה הזאת, ללמד נערי בני ישראל כתב ולשון העבום, ותעזרנו שאפלו אם יהיה ההכרח לפעמים לדבר ולכתב איזה דברי הרשות, ובפרט אם יהיה איזה הכרח לדבר ולכתב בכתב ולשון עבום, אזי נכריח עצמנו בכל יכלתנו שלא לעסק בזה רק מן השפה ולחוץ, ולא נעמיק את מחשבתנו בזה על כל פנים רק גם אז תהיה נפשנו ופנימיות נפשנו דבוקים בתורתך הקדושה, ובקדשת האמונה הקדושה שהיא בבחינה אחת עם קדשת נפשנו בשרשה, וזכנו לקיים מקרא שכתוב: נפשי אויתיך בלילה אף רוחי בקרבי אשתרך. ונאמר:

תורה קעד

להגיד בבקר חסדך ואמונתך בלילות. וזכנו לעסק הרבה בתורתך הקדושה בכל יום ויום ולדבק עצמנו אל פנימיות קדשתה, שהוא אור אלהותך הננו ומלכש בתוך אותיות התורה הקדושה בבחינת אנא נפשי כתבית יהבית, שנאמר העקר על מתן תורה, ומרמז בראשי תבות של אנכי שהיא תבה ראשונה של עשרת הדברות, וזכנו לדבר הרבה עם צדיקי אמת ולשמע חדושי תורה הרבה מפיהם ומפי כתבם, ועל ידי זה נזכה לקבל הארה גדולה מאור קדשת נפשם ואמונתם הקדושה להחיות בזה את נפשותינו, ויקים בנו מקרא שכתוב: כי הצלת נפשי ממות הלא רגלי מדחי להתהלך לפני אלהים באור החיים. אמן בן יהי רצון:

תורה קעד

בשהדינין חס ושלום גוברין על האדם, יתגברו הדינים חס ושלום: (עין ברכות דף ל"ד ועין ב"מגן אברהם" ארח חיים סימן ק"ט סעיף קטן א):

תורה קעה

עקר מעלת הבכיה היא כשהיא מחמת שמה וחדוה, ואפלו התרטה טוב מאד שתהיה מחמת שמחה, שמרב שמחתו בהשם יתברך, יתחרט ויתגעגע מאד על שמרד נגדו, ויתעורר לו בכיה מחמת השמחה:

תפלה לתורה קעה

(כט) בשמך יגילון כל היום ובצדקתך ירומו. רבנו של עולם, זכנו להיות בשמחה תמיד ולהזכיר עצמנו בכל עת את כל החסדים ונפלאות שאתה עושה עמנו בכל עת, ועל כולם אשר בחרת בנו מכל העמים ורוממתנו מכל הלשונות, וקדשתנו במצותיך וקרבנתנו מלפנו לעבודתך ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת. ונזכה לשמח בזה כל כך, עד שעל ידי זה עצמו נזכה להתחרט באמת על אשר מרדנו נגדך כל כך בעונותינו ופשענו המרבים, ואתה גמלתנו הטובות בכל עת ובכל שעה, ואנחנו גמלנוך הרעות. ונזכה להתחרט ולהתגעגע על זה כל כך עד שיתעורר אצלנו בכיה גדולה מחמת רוב השמחה ונדל החרטה והגעגועים אשר יהיו לאחדים בידנו, כי אתה הודעת לנו אשר זה עיקר שלמות הבכיה שתהיה מחמת רוב השמחה בשמך יתברך, ועל יד זה נזכה שיהיה נמתק הבכיה שלא יהיו להעצבות והדינים שום אחיזה בבכיה שלנו, רק אדרבא על ידי הבכיה מתוך השמחה יהיו נמתקין כל הדינים בשרשן העליון שבבינה ששם שרש הבכיה והשמחה, ויתעוררו עלינו מלמעלה ברחמים גדולים בבחינת והנה נער בכה ותחמל עליו, ויקים בנו מקרא שכתוב: בכי יבאו ובתחנונים אובילם אמן בן יהי רצון:

תורה קעו

תקלא

תורה קעו

צָרִיד לְמַהרַּם מְאֹד לְגַרֵּשׁ מִלְּבָבוֹ הַרוּחַ אֶת הַצַּדִּיק אֲהַבַת נֶפֶשׁ, עַל־יְדֵי־זֶה שְׁמוֹת שְׂנֵאֲבֵנִים בּוֹ וְדָבֹק בּוֹ, וְעַל־יְדֵי מְגַרֵּשׁ בְּמַהִירוֹת גְּדוּל אֶת הַרוּחַ שְׁמוֹת הַתְּקַשְׁרוֹת לְהַצַּדִּיק הָאֵמֶת, הֵינּוּ שְׂאוֹהֵב מִלְּבָבוֹ, וְעַל־יְדֵי־זֶה זֹכֵה לְלֵב נִשְׁפָּר:

תפלה לתורה קעו

(*) לֵב נִשְׁפָּר וְנִדְכָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה. רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, זַכְנוּ לְהַתְקַשֵּׁר בְּאֵמֶת לְצַדִּיקֵי אֵמֶת וְלְאֹהֵב אוֹתָם אֲהַבַת נֶפֶשׁ מִמֶּשׁ, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה עַל־יְדֵי זֶה שִׁיְהִיָּה לְבַבְנוּ נִכְלָל בְּלֵב הַצַּדִּיקֵי אֵמֶת, וְיִתְאַחַד לְבַנּוֹ עִם לֵבָם בְּאַחֲדוּת גְּמוּר, וְעַל־יְדֵי זֶה נִזְכָּה שִׁיִּצְא מִלְּבַבְנוּ הַרוּחַ שְׁמוֹת הַדְּבֹק בְּנוֹ, וְיִהְיֶה הַרוּחַ שְׁמוֹת בּוֹרַח מִלְּבַבְנוּ בְּמַהִירוֹת גְּדוּל וּבְבִהָלָה גְּדוּלָּה וְעַל־יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְלֵב נִשְׁפָּר בְּאֵמֶת. וְיִקְוֶה בְּנוֹ מִקְרָא שְׂפֹתוֹב: קְרוֹב יִהְיֶה לְנִשְׁפָּרֵי לֵב וְאֵת דְּבָאֵי רוּחַ יוֹשִׁיעַ. אָמֵן בֶּן יִהְיֶה רְצוֹן:

תורה קעו

א. יֵשׁ צַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים שֵׁיֵשׁ לָהֶם כַּח כְּזֶה, בְּשִׁשׁוֹתֵינִי יֵינִי לְפַעֲמִים זֹכִינִי לְקַבֵּל חֲכָמָה וּמוֹחִין קְדוּשִׁים כְּאֵלֶּה, עַד שִׁיִּכּוֹלִין עַל־יְדֵי־זֶה לְכַפֵּר וּלְמַחֵל עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל, בְּבַחֲיַנְתִּי: "וְאִישׁ חָכֵם יִכְפֹּרֶנָּה" (משלי טו, יד):

ב. צָרִיד הָאָדָם לְבַטֵּל רְצוֹנוֹ לְגַמְרֵי נֶגֶד רְצוֹן אַחֵר רַק כְּמוֹ שֶׁרוֹצֵה הַשֵּׁם יִתְפָּרֵד, הֵן שִׁיְהִיָּה לוֹ מְמוֹן וּבְנִיִּים, הֵן לֹא חֵם וְשְׁלוֹם, וּכְשֶׁהוּא מִסְתַּפְּק עֲצָמוֹ וּמִתְרַצֵּה רַק בְּרְצוֹן הַשֵּׁם יִתְפָּרֵד, אִזּוֹ מִמְלִידָה עָלָיו מְלַכּוֹתוֹ יִתְפָּרֵד:

תפלה לתורה קעו

(*) תַּעֲרֹךְ לְפָנַי שְׁלַחַן נֶגֶד צַרְרֵי דְשַׁנַּת בְּשִׁמְן רֵאשִׁי בּוֹסֵי רוּחָה. רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, זַכְנוּ לְהַתְקַרֵּב לְצַדִּיקֵי אֵמֶת וְתַלְמִידֵי חֲכָמִים אֲמִתִּיִּים, וְזַכְנוּ לְמַלְאֵת גְּרוֹנִים שֶׁל תַּלְמִידֵי חֲכָמִים יֵינִי, כִּי אַתָּה הוֹדַעְתָּ לָנוּ גְּדֹל כַּח הַצַּדִּיקֵי אֵמֶת וְגְדֹל מַעֲלַת קְדֻשַׁת אֲכִילְתָּם וְשִׁתִּיתָם, עַד אֲשֶׁר עַל־יְדֵי שִׁשׁוֹתֵינִי מַעֲטֵי יֵינִי לְפַעֲמִים זֹכִיִּים לְקַבֵּל חֲכָמָה וּמוֹחִין קְדוּשִׁים כָּל כַּף, עַד אֲשֶׁר עַל־יְדֵי זֶה יִכּוֹלִים לְכַפֵּר עוֹנוֹת וּלְהַמְשִׁיךְ סְלִיחָה וּמַחִילָה לְעוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אֲצֵל מוֹשֶׁה רַבְּנוֹ עָלָיו הַשְּׁלוֹם וַיֹּאמֶר יְהוָה סְלַחְתִּי כְּדָבָרְךָ. וְזַכְנוּ לְשִׁמִּירַת הַבְּרִית בְּתַכְלִית הַקְּדוּשָׁה, וְעַל־יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְקַבֵּל מוֹחִין קְדוּשִׁים וְשְׁלָמִים, וְזַכְנוּ לְקַבֵּל עָלֵינוּ עוֹל מְלַכּוֹת שָׁמַיִם שְׁלָמָה וּלְבַטֵּל כָּל הַרְצוֹנוֹת שְׁלָנוּ נֶגֶד רְצוֹנְךָ, שְׁלֹא נִרְצֶה שׁוֹם רְצוֹן אַחֵר חוּץ מִרְצוֹנְךָ, וְנִהְיֶה מִסְתַּפְּקִים וּמִתְרַצִּים בְּאֵמֶת רַק בְּמָה שְׂאֵתָה רוֹצֵה, וְנִדְעֵי וְנִאֲמִין בְּאִמוּנָה שְׁלָמָה שְׁכָל מַה דְּעַבִּיד רַחֲמֵנָא לְטַב עַבִּיד, כִּי טוֹב יְהוָה לְכָל וּרְחַמָּיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו. וְנִזְכָּה שִׁיְתַעֲלֶה וְיִתְגַּדֵּל כְּבוֹד מְלַכּוֹתְךָ עַל יְדֵינוּ תָּמִיד,

ומלכות הרשעה מהרה תעקר ותשבר ותשפילם ותכניעם במהרה בימינו. ותמלך אתה הוא יהוה אלהינו מהרה לבדך על כל מעשיך בהר ציון משכן כבודך ובירושלים עיר קדשך ככתוב בדברי קדשך ימלך יהוה לעולם אלהיך ציון לדר ודר הללויה:

תורה קעח

צריך לפרט את החטא, כי צריכין דוקא ודוי דברים, להתודות בדבורים בכל פעם כל מה שעשה בפרטיות, ויש עליו מניעות רבות, לפעמים נשכח מאתו החטא, ויש שזוכר את החטא וקשה לו להוציא הדבור להתודות. ועל-

ידי שמחה של מצוה, פגון חתנה של מצוה, או כשמתגבר לשמח בשמחה גדולה בעת שעושה מצוה, עד שמרקד הרבה מחמת שמחה, על ידי זה יוכל להתודות ודוי דברים, ועל ידי זה מתקן פנים חטאיו:

תפילה לתורה קעח

(פס) אודה יהוה מאד בפי ובתוך רבים אהללנו. כי יעמד לימין אביון להושיע משופטי נפשו. רבנו של עולם, חנון המרבה לסלת, הרוצה בתשובה, למדני איך להודות לך עתה, ואיך לשמח נפשי עתה, באפן שאזכה על ידי השמחה להתודות לפניך ולפרט את כל חטאי לפניך, שעשיתי מעודי עד היום הזה, באפן שאזכה לשוב אליך באמת. רבנו של עולם, אב הרחמים, אתה יודע כי הדוה תקועה בלבי מסטרא חדא ועציבו מסטרא חדא, וגדל השמחה וההדרה שיש לי לשמח על חלקי הוא בלי שעור וערך ומספר, אשר זכיתי ברחמיך הרבים להיות מורע ישראל, עם הנבחר מכל העמים ומרממים מכל הלשונות, אשר אתה מחבב אותנו בכל לשונות של חבה, ואתה אוהב עמך ישראל אהבה רבה ואהבת עולם לעולמי עד ולנצח נצחים. ומאהבתך ומחמלתך את עמך ישראל, הרבית לנו תורה ומצוות, אשר אין קץ להשמחה שיש לנו לשמח ולשיש ולגיל מאד בכל מצוה ומצוה, המשיבין את הנפש ומשמחין את הלב כמו שכתוב, פקודי יהוה ישרים משמחי לב. אבל מרבוי עונותי ופשעי העצומים נופלים עלי בכל עת עצבות ודאגות ומרה שחורה, כי עוני אני אדאג מחטאתי. ואתה יודע, כי זאת העצבות והמרה שחורה מזיק מאד לעבודתך, כי מחמת העצבות נטמטם לבי ונתבלבל דעתי, עד שאיני יכל להתעורר לשוב אליך באמת. ואפלו להתודות לפניך ולפרט חטאי ולפרש שיתתי לפניך, קשה מאד וכבד עלי, מחמת שנטמטם לבי על ידי העצבות והמרה שחורה:

על פי באתי לפניך מלא רחמים, אדון השמחה וההדרה, שתרחם עלי ותלמדני איך לשמח נפשי בכל עת, כי כבר למדתנו ברחמיך הרבים על ידי צדיקים הקדושים, שאפלו אם האדם הוא כמו שהוא, אפלו אם עשה מה שעשה, ונם עתה הוא כמו שהוא. אף על פי כן באשר הוא שם, הוא מחיב להכריח עצמו בכל הכחות להרחיק

תפילה לתורה קעח

תקלג

העצבות ולשמח את נפשו בכל-עת, על אשר זכה על כל פנים להיות מזרע ישראל. וגם צריך לחפש ולבקש ולמצא בעצמו נקודות טובות מכל המצות הרבות שזכה לעשות מעודו. כי כל אחד ואחד מישראל יש לו מצות רבות, כי אפלו פושעי ישראל מלאים מצות כרמון. וזכה ראוי לשמח ולשוש הרבה כל אחד מישראל, אפלו הפחות שבפחותים והגרוע שבגרועים:

מרא דעלמא כלא, אדון הנפלאות, אבי אב הרחמן, אשר עז וחדוה במקומך. היה בעזרי והושיעני, שאזכה לאסוף ולקבץ כל חלקי השמחה מכל המצות והנקודות טובות שזכיתי ברחמיך מעודי עד היום הזה, ויתקבצו אלי כל חלקי השמחות האלו יחד, ויתגברו בכל עז על העצבות והמרה שחורה של עונותי הרבים, עד שאזכה על-ידי זה לשמח בכל עז תמיד. ואזכה להתגבר ולהתחזק בשמחה וחדוה תמיד, בכל מיני דרכים ועצות, אשר למדתנו על-ידי צדיקיך הקדושים. ותעזרני להתגבר בשמחה גדולה כל כך, עד שאזכה לרקד מחמת שמחה. ותזכני לשמחה של מצוה תמיד, הן לשמח בשמחת חתנה של מצוה לשמח חתן וכלה הכשרים, הן לשמח בשאר שמחות של מצוה. ותהיה בעזרי ותושיעני תמיד להיות שמח בכל-עת בשמחה של מצוה, בחדוה גדולה ובשמחה רבה כל כך, עד שאזכה לרקד הרבה מחמת שמחה. ואזכה לשמח ולרקד כל כך, עד שאזכה לילך ולעבר בכל קומת השמחה והרקודין, שכלולה מרמ"ח אברים ושס"ה גידין, כי השמחה היא שרש נקדת כל התרי"ג מצות שבתורה כמו שכתוב, פקודי יהוה ישרים משמחי לב. וזכני ברחמיך הרבים, שיתלהב בי השמחה של כל הנקודות טובות האמתיות שבי, מכל המצות אשר זכיתני מעודי בחסדיך הגדולים עד אשר תאיר השמחה באור גדול ונפלא, עד אשר יתבטלו על-ידי זה החשך והמניעה והדאגה והעצבות של רבוי החטאים והעונות והפשעים העצומים שהטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך מנעורי עד היום הזה. ואם הם רבים ועצומים מאד מאד, עם כל זה מדה טובה מרבה, ובכחך הגדול אתה יכל להוסיף אור גדול בהשמחה של המצות והנקודות טובות שבי, עד אשר יתגברו על החשך והדאגות והעצבות של רבוי העונות שלי, עד שיתבטל הרע לגבי הטוב, שיתבטלו עצבות העונות כנגד שמחת המצות. ואזכה לשמח ולרקד הרבה בשמחה של מצוה תמיד, עד שאזכה לשמחה שלמה באמת, ולהשלים כל קומת השמחה והרקודין בשלמות באמת. ועל-ידי זה תזכני ברחמיך הרבים, להתודות לפניך בכל-עת ולפרט את כל חטאי בפרוש, בפה מלא. ואל ימנעני מזה שום מונע ועכוב, ואל יעבירני השכחה לשכח איזה חטא מלפרטו לפניך, ואל יבלבל אותי מזה שום בלבול, רק אזכה להתודות לפניך באמת ולפרט את החטא בפרוש. ואתה מלא רחמים, תהיה בעזרי שאזכה על-ידי ודוי דברים לבנות ולהשלים את הדבור בתכלית השלמות. ועל-ידי זה זה יתעורר הקול העליון ויתיחד עם הדבור ביחוד שלם, באופן שיתקנו על-ידי זה כל חטאי ועוני ופשעי שהטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך מיום היותי עד היום הזה, ותמלא כל השמות שפגמתי בשמך הגדול:

רבונו של עולם, רבונו של עולם, מי ישום לי פה לדבר עתה, לפרש עתה כל שיחתי לפניך, איך לוקחין כח עתה לשפך לבי כמים נוכח פניך יהוה. רבונו של עולם, מלא רחמים, מלכי ואלהי, אליך אתפלל. למדני איך לנצח אותך, שתחזירני בתשובה שלמה לפניך באמת. אבי צורי גואלי ופודי, הצופה להטיב אחריתי, עזרני ברחמיך העצומים ובישועתך הגדולה ובדרכי עצותיך הנפלאות, שאזכה להיות בשמחה תמיד. שמח נפש עבדך כי אליך יהוה נפשי אשא. חזקני ואמצני להתגבר בכל פעם על העצבות, להגביר השמחה על העצבות. ותחזק אותי בכל מיני שמחות, ותשמח את נפשי בכל דרכי השמחה אשר למדו אותנו רבותינו הקדושים, באופן שאזכה להיות בשמחה תמיד, ולא אניח את העצבות להתקרב אלי בשום אופן, ולא יהיה שום כח להעצבות והמרה שהורה לטמטם את לבי חס ושלום, ולא לבלבל את דעתי. רק אזכה להתגבר בכל-עת בשמחה גדולה וחדוה רבה, עד שאזכה מתוך השמחה להתנודות לפניך בפה מלא, ולשפך לבי כמים נוכח פניך יהוה, ולפרש כל שיחתי לפניך בכל יום בלב נשבר ונדכה פראוי לי, ואחר כך תכף אחזור אל השמחה ביתר שאת ויתר עז, ולהרבות בשמחה יתרה בכל פעם בכל עז ותעצומות, עד שאזכה לשוב אליך באמת ולעבד אותך תמיד בשמחה ובטוב לבב מרב כל, כי בשם קדשך הגדול והנורא בטחתי, שאתה יכל לעזר לי גם עתה להתגבר בשמחה תמיד, אנילה ואשמחה בישועתך. אשמחה ואעלצה בך אזמרה שמך עליון. ותמשיך עלינו השמחה ממקור השמחה, מהשמחה העתידה והמוכנת לבא עלינו בקרוב על-ידי משיח צדקנו כמו שכתוב, כי בשמחה תצאו ובשלום תובלון ההרים והגבעות יפצחו לפניכם רנה וכל עצי השדה ימחאו כף. ותמהר ותחיש לנאלנו, ותנחם ותשמח אותנו ואת כל עמך ישראל במהרה בימינו. ויקים מהרה מקרא שכתוב, כי נחם יהוה ציון נחם כל חרבותיה וישם מדברה כעדן וערבתה כגן יהוה ששון ושמחה ימצא בה תודה וקול זמרה. אמן ואמן:

תורה קעט - גדל מעלת התענית

- א. תענית מבטל מחלקת בנשמיות וברוחניות. כי בשאינו יכול להתפלל או לעשות מה שצריך בעבודת ה', זה גם כן בכלל מחלקת. והתענית מועיל לזה להכניע הלב לדבק בהקדוש-ברוך-הוא ולעשות שלום:
- ב. התענית מחיה מתים, הינו שמחה הימים שעברו בחשך ואין להם שום חיות, כי מי שפונים איזה יום שאינו עושה בו מצוות ומעשים טובים, ומכל שכן בשעושה בו רע חס ושלום, אז אין לאותו היום חיות, והוא ממת אותו היום (עין פנים), והתענית מחיה הימים המתים הללו, והכל לפי התענית, וכל מה שמתענה יותר, כן הוא מחיה יותר ימים מתים שעברו בחשך:
- ג. על-ידי התענית זוכין לשמחה, וכפי ימי התענית כן זוכין לשמחה:

תפלה לתורה קעט

תקלה

תפלה לתורה קעט

(ק) יהוה אלהים אמת, יחיד קדמון, חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח, טוב ומטיב לבל, צופה לרשע וחפץ בהצדקו, קורא הדורות מראש, הרוצה בתשובה, רחם עלי למען שמך ולמען אבותינו הקדושים, והחזירני בתשובה שלמה לפניך, ועשה את אשר בחקיך אלה ואת מצותיך אשר שמר מעתה ועד עולם:

רבונו של עולם, מלא רחמים, יודע תעלומות, מרום וקדוש פועל גבורות עושה חדשות בעל מלקמות זרע צדקות מצמיח ישועות נורא רפואות נורא תהלות אדון הנפלאות. המתקדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. אשר אתה עושה בכל יום תמיד נסים ונפלאות חדשות גדולות ונוראות מאד מאד, אשר נעלמו ושגבו מאתנו מאד, כי אין אנו יודעין עצם גדלתך ונפלאותיך אשר אתה עושה בעולם בכל-עת, וכל עסקיך ונפלאותיך וטובותיך בכל יום ובכל-עת ובכל שעה, כלם כאחד אינם כי אם בשביל התכלית הטוב האמתית, שהוא כדי לסבב סבות, שגובה להתקרב אליך ולשוב אליך בתשובה שלמה באמת, שזהו עקר תכלית הטובה האמתית שבכל הטובות, ורק אתה בעצמך יודע כל מה שאתה עושה חדשות בכל יום בשביל להחזירני אותי ואת כל ישראל בתשובה שלמה באמת, כדי לטהר ולתקן נפשנו וריחנו ונשמותינו, כדי שיטהרו נפשות עמך ישראל מזהמתם. ובכל יום ובכל-עת ובכל שעה, אתה עושה נפלאות חדשות לגמרי בשביל זה, כי אין יום דומה לחברו, ובכל יום ובכל-עת ובכל שעה ורגע, אתה מפליא לעשות לשנות הנהגת העולמות בשנויים רבים ונפלאים עד אין קץ וסוף, והכל לטובת העולם, לטובתם האמתית והנצחית, כדי לרמוז להם רמזים בכמה בחינות ואפנים שונים בלי שיעור, לקרא את כל אחד ואחד מכל מקום שהוא שם בעת וברגע הזאת, לקרבו אליך באמת, כי רק זהו טובה באמת, ואין שום טובה אחרת בעולם זולתה כלל. והנה אני מודה ומתודה לפניך, אבי אב הרחמן, המקיף הטוב והמטיב לבל, על כל החסדים והטובות והישועות והנפלאות, אשר עשית עמי מעודי עד היום הזה, אשר אחר כל מה שעבר עלי, ואחר כל מה שעברתי בשוגג ובמזיד, באנס ובצריון, ואחרי כל אלה עדין לא כלו רחמיך ממני, ואתה מעררני ומחזקני עדין לצפות לישועתך ולסדר דברי אלה לפניך, מלבד מה אשר אתה מזכני בכל יום בנקודות טובות ונוראות לקדשני בקדשת ישראל, בקדשת מצותיך הנוראות, אשר אתה מזכני בכל יום לחטף בזה העולם הפלה והנפסד, החולף ועובר כהרף עין. מה רב טובך אשר עשית עמי. מה אשיב ליהוה כל תגמולוהי עלי. על-כן מצא עבדך את לבו עדין להתחנן לפניך ולהשתטח מול רחמיך וחסדיך. ובכן באתי לפניך בעל הרחמים, בעל הישועות, גדול העצה ורב העלילה שתורני באמת דרכי התשובה, ותהיה עמי תמיד ותדריכני בכל-עת ושעה בדרך הישר באמת, באפן שאזכה מהרה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת חיש קל מהרה, ותורני ותלמדני הדרך האמת לאמתו איך להתנהג בענין התעניות, אשר גלית אוננו בכמה מקומות בדברי רבותינו

זכרונם לברכה, גדל עצם מעלת הצום והתענית שהוא עקר התשובה. אבל לעמת זה נמצא בכמה מקומות שאסור להתענות בלי רשות החכם האמת, ובפרט מי שהוא בן תורה, שהזהירו עליו רבותינו זכרונם לברכה, בכמה מקומות שלא ירבה בתענית, שלא יתבטל מדברי תורה. ואתה, יהוה אלהים אמת, לפניך נגלו כל תעלומות לב וכל הספקות שיש בלבי על זה, ומלבד רבוי המניעות שיש לי על ענין התענית מצד כבוד הענין בעצמו, נוסף לזה רבוי מניעות המח מצד הספקות הרבים שבלבי על ענין התענית באשר הזכרתי לפניך. על-כן באתי לפניך, מלא רחמים, שתזכני לידע בכל-עת איך להתנהג בענין זה ובכל הענינים הנזכרים לעבודתך, ולא אבלבל את דעתי הרבה באלו הספקות, כדי שלא לבטל עצמי ממעט עבודתך, רק אזכה מאתך לישוב הדעת אמת. ותדריכני באמתך ותלמדני בכל-עת איך להתנהג בכל הענינים ובפרט בענין זה של תענית. ואזכה על-ידי התענית להכניע ולבטל גשמיות גופי הרע, ואזכה לבטל המחלקת הגדולה ולהמשיך שלום גדול בכלליות ובפרטיות, הן עצם המחלקת מבני העולם, שהם קמים תמיד כנגד הרוצים לכנס בקדשת ישראל באמת, שעומדים כנגדם כמה מיני חולקים ומונעים ומלעיגים בכמה אפנים להטותם מנקדת האמת, הן עצם המחלקת שבלב, שכל מה שאנו רוצים לעשות בעבודתך, מונעים אותנו הרבה מאד בלי שעור, אשר כמעט בשל בוח הסבל כי כל מה שאני רוצה להתגבר לטהר מחשבותי ורעיוני, מתגברים כנגדי בלבולים רבים במחשבות זרות והרהורים רעים, אשר כל זה נקרא מחלקת. וכנגד כל אלו המחלוקות צריכין תעניות, באשר גלית לנו בהתורה הזאת. על-כן רחם עלינו למען שמך, והורני ולמדני לשוב אל לבי להבין ולהתענות הרבה ברצונך הטוב באמת, באפן שאזכה על-ידי התעניות להכניע ולבטל כל מיני מחלקת. ואזכה להכניע ולבטל כל הרצונות הפגומים שלי לבטל כלם כנגד רצונך ולדבק לבי באמת אליך ולעבודתך האמתית, ולא אסור מרצונך ימין ושמאל מעתה ועד עולם. ועל-ידי זה תזכני שיתבטלו כל רצונות אחרים של המונעים והחולקים כנגד רצוני, ולא יהיה כח לשום מונע וחולק לבטלני, חס ושלום, מעבודתך האמתית אפלו בחוט השערה, ויתבטלו כל מיני מחלקת שבעולם, הן מחלקת מבני העולם, הן מחלקת שבלבי, הכל יתבטל לגמרי. ואזכה לשלום גדול באמת בכל הבחינות, באפן שאזכה לשוב אליך באמת, ולהיות ברצונך הטוב תמיד באמת מעתה ועד עולם. ותזכני ברחמיך הרבים, לשמחה גדולה רבה ועצומה תמיד לשמך ולעבודתך. שמחנו בימות עניתנו שנות ראינו רעה:

ליום כפור

וזכני ברחמיך הרבים לקבל יום הכפורים הקדוש בקדשה גדולה ובשמחה רבה וחדוה עצומה. ואזכה לקיים כל החמשה ענוים ביום הכפורים בתכלית השלמות בראוי, ולהתפלל כל החמשה תפלות ביום הכפורים בכונה עצומה ונוראה, ולהתודות בכל מיני ודוים, ולהתהרט על העבר בהרטה גמורה ולעוב באמת דרכי הרע ומחשבותי

תפלה לתורה קעט

תקלו

הַרְעוֹת וְהַמְבַלְבְּלוֹת, וְלִקְבַל עָלַי בְּקַבְלָה חֲזָקָה וְנִכְוֹנָה לְבַל אָשׁוּב עוֹד לְכַסְלָה, וּלְבַל אֲעֲשֶׂה עוֹד הָרַע בְּעֵינֶיךָ כְּאֲשֶׁר עָשִׂיתִי, וְלָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמְתָּ בְּשִׂמְחָה בִּירְאָה וְאַהֲבָה, וְלִכְבוֹת הַרְבֵּה מִתּוֹךְ שִׂמְחָה:

מִלֵּא רַחֲמִים, זַכְּנִי לְקַדְשֵׁת יוֹם הַכַּפּוּרִים הָאֵיּוֹם וְהַנּוֹרָא וְהַנִּשְׁגָּב מְאֹד, כִּי הוּא יוֹם גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ וְנוֹרָא וְאֵיּוֹם וְאֵדִיר, יוֹם אֶחָד בַּשָּׁנָה אֲשֶׁר בְּחֵרְתָּ בּוֹ לְעַמֶּךָ, לְסַלֵּחַ עֲוֹנוֹתֵיהֶם וּלְכַפֵּר פְּשָׁעֵיהֶם בְּיוֹם הַנּוֹרָא הַזֶּה. רַחֵם עָלֵינוּ וְזַכְּנֵנוּ לְקַבֵּל יוֹם הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא הַזֶּה כְּרְאוּי, וְלָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאַמְתָּ, בְּאַפְּן שְׂתַסְלַח וְתִמְחַל וְתִכַּפֵּר לָנוּ עַל כָּל חַטָּאתֵינוּ וְעֲוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ הַעֲצוּמִים וְהַרְבִּים וְהַכְּבֵדִים יוֹתֵר מֵחַל הַיָּם. וְתַעֲזָרְנוּ בְּזִכּוֹת עֲצֵם קַדְשֵׁת הַיּוֹם הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה, וּבְזִכּוֹת הַתַּעֲנִית הַקָּדוֹשׁ שֶׁל יוֹם הַנּוֹרָא הַזֶּה, יוֹם צוּם הַכַּפּוּרִים, שֶׁנִּזְכָּר עַל־יְדֵי־זֶה לְהַכְנִיעַ אֶצְלָנוּ כָּל הַרְצוֹנוֹת אֱלֹהֵי תַתְּכַרְךָ, לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל כָּל מִינֵי רְצוֹנוֹת שֶׁלָּנוּ כִּנְגַד רְצוֹנְךָ, עַד שֶׁלֹּא יִהְיֶה לָנוּ שׁוּם רְצוֹן וְלֹא שׁוּם תַּאֲוָה כִּנְגַד רְצוֹנְךָ בְּלָל, בְּאַפְּן שֶׁנִּזְכָּר לְהִיּוֹת כְּרְצוֹנְךָ תְּמִיד, וּלְבַלִּי לְסוּר מִרְצוֹנְךָ יְמִין וּשְׂמָאל, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּר, שֶׁאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ תִּבְטַל רְצוֹן אַחֲרִים מִפְּנֵי רְצוֹנְנוּ, וְיִתְבַטֵּל מֵאַתָּנוּ כָּל מִינֵי מַחְלַקַת שְׂבָעוּלָם, הֵן מַחְלַקַת מִבְּנֵי הָעוֹלָם, הֵן מַחְלַקַת שְׂבָעֲצָמֵי אֲשֶׁר עֲתָה אֵין שְׁלוֹם בְּעֲצָמֵי חַטָּאתִי. וְכָל מַה שֶּׁאֵינִי רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת אֵיזֶה דָּבָר שֶׁבְּקַדְשֵׁה יֵשׁ לִי מְנִיעוֹת רְבוֹת וְעֲצוּמוֹת בְּלִי שְׁעוֹר, וְעַקֵּר הוּא מְנִיעוֹת הַמֶּחַ וְהַלֵּב. וְהַכֵּל אֲזַכָּר לְבַטֵּל עַל־יְדֵי הַתַּעֲנִית הַקָּדוֹשׁ שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים הַכֹּלּוֹל מִכָּל הַיָּמִים שֶׁל כָּל הַשָּׁנָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, גָּלְמֵי רְאוּ עֵינֶיךָ וְעַל סַפְרְךָ כָּלֵם יִכְתְּבוּ יָמִים יִצְרוּ וְלוֹ אֶחָד בָּהֶם. וְדַרְשׁוּ רְבוּתֵינוּ וְזַכְּוֹנָם לְבָרְכָה, זֶה יוֹם הַכַּפּוּרִים. רַחֵם עָלֵינוּ וְזַכְּנֵנוּ לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאַמְתָּ בְּכָל הַשָּׁנָה, וּבְפָרֵט בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים הַקָּדוֹשׁ, וְעֲזָרְנוּ לְהַתְעַנּוֹת הַתַּעֲנִית שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים בְּקַדְשֵׁה נּוֹרָאָה וְעֲצוּמָה וּבְשִׂמְחָה וְחֵדוּהָ רַבָּה בְּאַמְתָּ, בְּאַפְּן שֶׁאֲזַכָּר עַל־יְדֵי־זֶה לְקַדֵּשׁ עֲצָמֵי מַעֲתָה וְלִידַע אֵיךְ לְהַתְנַהֵג בְּעֲנִין הַתַּעֲנִית בְּכָל הַשָּׁנָה כְּלָה, וְלְהִיּוֹת כְּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמְתָּ, לְמַעַן לֹא אִבּוֹשׁ וְלֹא אֶכְלָם וְלֹא אֶכְשַׁל לְעוֹלָם וָעַד:

מִלֵּא רַחֲמִים, אַתָּה יוֹדֵעַ כַּמָּה יָמִים מֵתִים וּפְגָרִים מִכּוֹס הַמַּנְחִים בְּמִקּוֹם שִׁמְנֹנְחִים, עַל־יְדֵי רְבוּי וְעֲצֵם פְּשָׁעֵי הַעֲצוּמִים וְהַרְבִּים מְאֹד מְאֹד שֶׁעָשִׂיתִי מֵעוּדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, אַתָּה יוֹדֵעַ אֵיךְ הוֹצֵאתִי חַיִּים מִיָּמִים הַרְבֵּה בְּאֶבְרִיּוֹת גָּדוֹל מְאֹד, וְלֹא דִי שֶׁלֹּא הוֹסַפְתִּי עַל הַיָּמִים חַיִּים מִלְּמַעְלָה עַל־יְדֵי תוֹרָה וְעִבּוּדָה, אִף גַּם הוֹצֵאתִי מֵהֶם עֲצֵם חַיִּים לְגַמְרֵי עַל־יְדֵי רְבוּי עֲוֹנוֹתֵי שֶׁעָשִׂיתִי בָּהֶם, אֲשֶׁר תִּקּוֹן כָּל אֱלוֹ הַיָּמִים הַמֵּתִים הוּא עַל־יְדֵי תַעֲנִיּוֹת הַרְבֵּה, כְּאֲשֶׁר גָּלִיתָ לָנוּ עַל־יְדֵי חֲכִמֶיךָ הַקָּדוֹשִׁים. רַחֵם עָלַי וְעֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַעֲצוּמִים וּבְחַסְדֶיךָ הַנּוֹרָאִים וְהַנִּפְלְאִים, שֶׁאֲזַכָּר בְּכַח הַתַּעֲנִית הַקָּדוֹשׁ שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים, וּבְכַח כָּל הַתַּעֲנִיתִים שֶׁתִּזְכְּנֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְהַתְעַנּוֹת בְּחַיִּי, שֶׁאֲזַכָּר עַל־יָדֶם לְתַקֵּן כָּל אֱלוֹ הַיָּמִים הַמֵּתִים. וְאֲזַכָּר לְהַתְעַנּוֹת הַרְבֵּה כָּל כּוֹ, עַד שֶׁאֲצַטְרֹךְ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ עִם כַּח שֶׁל יָמֵי הַיְנִיקָה, בְּכַח הַחֵלֶב שֶׁיִּנְקָתִי מִמַּעֵי אִמִּי, בְּאַפְּן שֶׁאֲזַכָּר לְהַחִיּוֹת וּלְהַעֲלוֹת וּלְתַקֵּן כָּל הַיָּמִים אֲשֶׁר עָבְרוּ עָלַי מִיּוֹם הַיּוֹתֵי עַד הַנֵּה. וְאֲזַכָּר בְּיוֹם

צאתי מן העולם לבא ולכנס לפניך עם כל הימים של כל ימי חיי בקדשה גדולה, ויהיו כל הימים שלי שלמים וקדושים וטהורים ומתקנים בתכלית התקון ברכונך הטוב, ולא איעול בכסופא קמך. עזרני עזרני, הושיעני הושיעני, עשה עמי פלא לחיים לבל אהיה כמת חס ושלום, לא אמות כי אחיה ואספר מעשי יה. שמח נפשי האמללה מאד העלובה מאד, על ידי תעניות הרבה שתזכני ברחמיך להתענות מעתה, ואזכה להתחזק בזה הרבה. עזרני מלא רחמים, הושיעני מלא ישועות, רחם עלי מלא רחמים, גומל לחיבים טובות שגמלני כל טוב וזכני להיות מזרע ישראל והבדלני מן התועים ולא עשני גוי, גמלני כל טוב סלה, ועזרני מעתה לפרש את עצמי מזה העולם לגמרי, ואזכה לחאריך אפי בגבורה גדולה ולכבש את יצרי ולמשל ברוחי ולהתחזק בכל עת, עד שאזכה מעתה לסתם עיני מחיוו דהאי עלמא לגמרי, ולהתענות תעניות הרבה והפסקות שלמות. ואתה ברחמיך תקבלם באהבה וברצון, ותקרבני אליך ברחמים רבים, ותשמח את נפשי תמיד, באפן שאזכה בכח הצדיקים האמתיים לתקן כל מה שפגמתי מעודי בחיים חיותי. ואזכה להכיר אותך באמת ולעבד אותך תמיד באמת אני וזרעי וזרע זרעי מעתה ועד עולם. הדריכני באמתך ולמדני כי אתה אלהי ישעי אותך קויתי כל היום. הורני יהוה דרך חקיך ואצננה עקב. הורני יהוה דרכך אהלך באמתך יחד לבבי ליראה שמך. הורני יהוה דרכך ונחני בארח מישור למען שוררי. שלח אורך ואמתך הטה ונחוני ביאוני אל הר קדשך ואל משכנותיך כי לך לבד עיני תלויות עד ישקיף וירא יהוה משמים. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. עשה שלום במרומוי הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תורה קפ

ענין סגלת הפדיון עין פנים:

תפלה לתורה קפ

למי שמביאין לו פדיון, יאמר תפלה זאת

(קכג) יהי רצון מלפניך, שימתקו הדינין והגבורות הקשות מעל (פלוני בן פלוני) על ידי פלא עליון שהוא חסדים גדולים ורחמים גמורים ופשוטים שאין בו תערובת דין כלל. מלך גואל ומושיע פודה ומציל ומפרנס ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה, רחם על החולה (פלוני בן פלוני) ופדהו מהרה מכל הצרות ומכל מיני חלאים ויסורין ומכאובים ומחוששים, ותמתיק ותבטל כל הדינים מעליו בזכות המעות שנתן לידי על פדיון. רחם עלינו ויהיה נחשב המעות שנתן לידי באלו הגיע המעות לידי הצדיקים הקדושים שידעים לעשות פדיון ולהמתיק ולבטל הדינים על ידי שלוקחים בידם המעות שבו אחיות הדינים, כי אני מוסר ידי וכל פונת לבי ודעתי עליהם, ויהיה עשיתי כעשייתם וידי בידם ופי בפיהם. והם יכוננו בעדנו למוכה לעשות פדיון כראוי על ידי

שידך לתורה קב

תקלט

המעוות הזה שבא לידי, ומתקין ויבטלו כל הדינים מעל (פלוני בן פלונית) בשרשן העליון שבבינה עלאה, ויהיו נמתקין הדינים שבזה העולם העשירה, על ידי השלשה ידים שבבינה שעולים מ"ב שהם שם של מ"ב שפראשי-תבות של תפלת רבי נחוניא בן הקנה, שהוא, אגא בכח גדלת ימינה תתיר צרורה. קבל רנת עמך שגבנו מהרנו נורא. נא גבור דורשי יחודך כבבת שמרם, ברכם מהרם רחמי צדקתך תמיד גמלם. חסין קדוש ברב טובך נהל עדתך. יחיד גאה לעמך פנה זוכרי קדשתך. שועתינו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלומות, ברוד שם כבוד מלכותו לעולם ועד. ובעולם הבריאה יהיו נמתקין הדינים על ידי השלשה ידים שהם שני שמות (אקיק יקו) שעולים מ"ב, ובאצילות יהיו נמתקין על ידי שם הויה פשוט, ומלא, ומלא דמלא, שעולה מ"ב אותיות:

אגא רחם מלא רחמים, רחם על החולה הזה (או על האיש הזה אם הוא בשאר צרה, רחמנא לצלן), ותעורר כל השלשה ידים שבבינה עלאה שבכל השלש עולמות, אצילות, בריאה, יצירה. שהם יד הגדולה, יד החזקה, יד הרמה. ועל ידי זה תמתיק ותבטל כל הדינים שבזה העולם העשירה, מעל החולה הזה ומכל ישראל, ותפדה אותו מהרה מכל הצרות וכל הדינים שגזרו עליו אפלו אם הוא אחר גזר-דין, ותשלח לו מהרה רפואה שלמה מן השמים, רפואת הנפש ורפואת הגוף בתוך שאר חולי ישראל. ותורני ותלמדני בכל-עת שביאו לי מעות על פדיון, שאזכה לידע ולכונן האמת, במה ובמה מעות צריך האיש לתן בשביל פדיונו כפי הדינים הנאחזים בו. גם תרחם על המביא הפדיון שלא יהיה קמצן, ויתן כפי מה שצריך לתן באופן שיצאו ממנו כל הדינים ויגיעו ויעלו להשלשה ידים העליונים הקדושים. ויהיה נמתק בשרשן העליון שבבינה עלאה. כי גלוי וידוע לפניך שאין אתי יודע עד מה איד להתנהג בזה. רחם מלא רחמים, על הדור העני הזה, אשר אין מי יעמד בעדנו. רחם על כלל ישראל ועל החולה הזה, ותמתיק ותבטל כל הדינים מעליו ומעל כל ישראל, ותרפאהו מהרה רפואה שלמה ותחלימהו ותחיהו ותשיבהו לאיתנו בקרוב, ותעורר לבו שישוב אליך באמת מהרה, ותמלא עליו רחמים כי אתה הוא בעל הרחמים. פדה אלהים את ישראל מכל צרותיו. כי אין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים, כמו שכתוב, יחל ישראל אל יהוה כי עם יהוה החסד והרבה עמו פדות. והוא יפדה את ישראל מכל עונותיו. אמן בן יהי רצון:

שידך לתורה קב

(ראה זה מצאנו בכתב יד רבנו זכרנו לברכה והוא ראשי פרקים מענין פדיון (עין בלקושי מוהרן סימן קכ) עם תפלה קצרה בסופו וראוי להציגה כאן).

מעוות, ואת היקום אשר בהגליהם, צדק יקראהו לרגלו, צדק מלכותא קדישא, דינא דמלכותא דינא. שרש הדינים בינה, אני בינה לי גבורה, אין הדין נמתק אלא בשרשו. שלשה ידים בבינה: יד הגדולה, יד החזקה, יד הרמה. שלש פעמים יד גימטריא שם

של מב. מב שביצירה: שם של אָנא בְּכַח. מב שִׁבְרִיאָה: שְׁנֵי פְעָמִים אִיקָ. מב
שִׁבְרִיאָה: הַיּוֹד (פְּשׁוּט), בְּמִלּוּאוֹ, וּמִלּוֹ דְמִלּוֹ:

יהי רצון מלפניך שימתקו הדינים והגבורות הקשות מעל (פלוני בן פלונית) על ידי פלא
עליון שהוא חסדים גדולים ורחמים גמורים ופשוטים שאין בו תערובת דין כלל, אמן:
פדיון הוא המתקת הדינים והוא מושיע מכל הצרות, כי עקר הרפואה על ידי פדיון
דוקא, כי ירפא ירפא (עם שתי התבות) מספר פדיון נפש. (לקו"מ ח"ב, ג)

תורה קפא

א. פשמתקשרים יחד איזה אנשים
וחולקים על איש אחד, אף-על-פי שהוא
אדם חשוב יותר מהם, עם כל זה יכולין
להפילו, רק שלא יהיו רשעים, כי קשר
רשעים אינו מן המניין, אבל אם אינם
רשעים, אז יכולין להפיל מי שחולקין
עליו על ידי הקשר, אף-על-פי שכל
אחד לבדו נמוך ממנו, אם לא שזה

ב. כל הדברים שדוברים על הצדיק
אדרבא הם נתבטלים לפניו, וכשפילין
איזה אדם, עקר הנפילה שנופל לתאות
נאוף רחמנא לצלן:

ג. כל הדברים שדוברים על הצדיק
האמת ועל אנשיו, הם טובות גדולות
מאד בגשמיות ורוחניות, והן הן המציבין
אותם:

תורה קפב

כל מה שהעולם מדברים בכל ימי
הספירה, הם מדברים רק מהספירה
של אותו היום, ומי שהוא מבין יוכל

לשמע ולידע זאת, אם יטה אָנּוּ היטב
לספורי דבריהם, וישמע שהם מדברים
רק מהספירה של אותו היום:

תורה קפג

הצדיקים שבודור הם יושבים על סדר
העגול, והם בחינת בית-דין, והשם
יתברך הוא ראש בית-דין שלהם, ומהם
יוצא המשפט לכל אחד ואחד הן לזכות

והן לחובה, וכן הם מחלקים הפרנסה
לכל אחד ואחד כראוי לו, והעקר הוא
שיהיה אהבה ביניהם, עד שיהיו בבחינת
רואין זה את זה:

תורה קפד

כשמודברין עם חברו ביראת שמים, אף
שאין חברו מקבל ממנו, אף-על-פי-כן
הוא בעצמו מקבל על ידי זה התעוררות

מחברו, כי על ידי שיצאו הדברים מפיו
לחברו, חוזר האור אליו. ואם היה מדבר
אלו הדברים בינו לבין עצמו, יכול

תפלה לתורה קפד

תקמא

להיות שלא היה מתעורר מהם בלל, ועל-ידי שדברים לחברו אף שחברו לא נתעורר, עם כל זה הוא בעצמו נתעורר,

כי חזרו אליו על-ידי בחינת ההפאה, כמו מי שמכה ומשליך איהו דבר לכתל חוזר הדבר אליו:

תפלה לתורה קפד

(קכד) יחי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתהיה בעזרנו, שנזכה להתנער ולהתחבר בכל יום ויום לעבודתך וליראתך. ונזכה שכל אחד ואחד ידבר עם חברו ביראת שמים ויעורר כל אחד את חברו לעבודתך וליראתך, ויזכירו זה את זה, ויחזקו זה את זה, ויודיעו זה לזה, אמתתך ואמונתך וגדלתך וטובך המלא את כל העולם, באפן שיהיה נמשך על ידינו תמיד אור ישר ואור חוזר. ויהיה נבנה ונשלם בגין הקדשה בשלמות על ידינו תמיד בכל יום ובכל-עת ובכל שעה. ויאירו כל האורות הקדושים בלבבנו, למען נזכה להתעורר באמת אליך ונשוב אליך בלב שלם ולא נלך עוד אחר שרירות לבנו הרע, רק נזכה לעסק כל ימינו בתורה ותפלה ומעשים טובים. ונוסיף בכל יום ויום קדשה ודעת, וכל יום ויום יהיה ארך מחברו בתוספות קדשה וטהרה ויראה ואהבה באמת ובאמונה, למען לא נבוש ולא נכלם לעולם ועד. ויקים בנו מקרא שכתוב, אז נדברו יראי יהוה איש אל רעהו ויקשב יהוה וישמע ויכתב בספר זכרון לפניו ליראי יהוה ולחשבי שמו. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן:

תורה קפה

עקר השלמות הוא היראה, ויש שני מיני יראות, יש מי שהוא ירא מהשם יתברך מגדלתו ורוממותו בגין דאיהו רב ושלים, ועל-ידי יראה זאת אשתלים שמא קדישא דקדשא בריך הוא, ויש יראה למטה ממנו, הינו שבא ליראה על-ידי יראות תחתונות, על-ידי שיירא מחיה או משר או מאיזה פחד אחר, על-ידי יראה הוא נזכר וכא ליראת ה', ועל-ידי יראה זאת נמשך השפעות בעולם, וצריך לעשות כלי לקבל השפע, וזה נעשה על-ידי השתוקקות והרצון לנסע לצדיקי אמת, שעל-ידי-זה נעשה רשם הכלי, ואחר-כך בשבא אליו נעשה הכלי, וכל

מי שיש לו יגיעות ומגיעות יותר בתחלת ההתקרבות, והוא משברם על-ידי-זה יש לו כלי גדול ביותר, בגון כשיש לו מגיעות מאביו וחוטנו ואשתנו וכיוצא בהם שארי מגיעות, והוא צריך להתניע לטרח ולהתחזק מאד לשברם, על-ידי-זה הוא עושה כלי לקבל בתוכה קדשה וטהרה אחר-כך. וכל מה שהגיעות והמגיעות יותר, וכשממשברם, הכלי יותר גדולה לקבל בתוכה קדשה וטהרה להתקרב להשם יתברך, ועל-ידי-זה זוכה ליראה ולהמשיך כל ההשפעות טובות, וזוכה להשלים שמא קדישא, כי עקר השלמות על-ידי היראה:

תפלה לתורה קפה

(קכה) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב, האל הגדול הגבור והנורא. שתרחם עלי ותמשיך ותשפיע עלי פחדך ואימתך ויראתך הקדושה, ותשמרני ותצילני מכל מיני יראות הנפולות, יראות היצוניות, ולא אירא ולא אפחד משום דבר שבעולם, לא מחיה רעה ולסטים, ולא מפריצים ורשעים, ולא משום דבר שדרך בני אדם לפחד ממנו, מכלם תשמרני ותצילני שלא אירא ולא אפחד מהם כלל, רק אזכה להתבונן תכף במהירות גדול האמת לאמתו שאין בהם כח ליראנו ולהפחידנו, כי אם על ידי שנפלה ונתלבשה בהם היראה מלמעלה. ואזכה להעלות היראה לשרשה, להתירא ולפחד ממוך ומפניך, איום ונורא, באפן שאזכה ליראה קדושה באמת על ידי זה, ולהעלות כל היראות הנפולות לשרשן ולמקומן. ותעלני מדרגא לדרגא וממעלה למעלה, עד שאזכה לבא ליראה עלאה בשלמות, שלא אצטרך עוד להמשיך עלי יראה על ידי התעוררות מדברים תחתונים שנפלה בהם היראה העליונה. רק אזכה להתעורר מעצמי ליראה שלמה מפניך, שתגדיל חכמתי ובינתי ודעתי בקדשה גדולה, עד שאזכה לבא ליראה עלאה בשלמות על ידי התבוננות לבי בגדלתך ורוקמותך תתברך לנצח, אשר יראתך ואימתך על כל שנאני שחק. כל דרי מעלה ומטה בלם ירעדון ויפחדון מפניך. מי לא יראך מלך הגוים כי לך יאתה כי בכל חכמי הגוים. ובכל מלכותם מאין כמוך. מאין כמוך יהוה גדול אתה וגדול שמך בגבורה. אל נעריץ בסוד קדושים רבה ונורא על כל סביביו:

מלא רחמים, אל גדול ונורא, תן לי יראה שלמה באמת, יראת העניש ויראת הרוקמות בתכלית הקדשה בשלמות. עזרני והושיעני מהרה וזכני שתהיה יראתך על פני לבלתי אחטא עוד שום חטא ועון כלל, אם און פעלתי לא אוסיף ולא אשוב עוד לכסלה. וזכנו ברחמיך הרבים, אותי ואת זרעי ואת כל זרע עמך בית ישראל, להתקרב לצדיקים אמתיים שהם האוצר של יראת שמים אשר הם מלאים יראה ואימה ופחד מאתך. זכני להתקרב אליהם באמת, עד שאזכה לקבל על ידם יראה קדושה וטהורה, יראה תתאה ויראה עלאה לעלא ולעלא בתכלית השלמות באמת. ותהיה בעזרי ותושיעני בכל עת שנזכה לשבר כל המניעות הגדולות והעצומות וכל המסכים המפסיקים והמונעים מלהתקרב לצדיקים יראי יהוה באמת, הן מניעות מבני אדם קרובים ורחוקים גדולים וקטנים, הן מניעות המה, הן מניעות מחמת ממון וטרחות ויגיעות, וכל שאר מיני מניעות ועבובים ובלבולים, בלם אזכה ברחמיך לשברם ולבטלם, ולטרח ולהתיגע בכל הפרחות והיגיעות ולבא בזריוות לצדיקי אמת, ואל ימנעני שום מונע ומעכב בעולם כלל:

אנא רחום צדיק, איום ונורא, אתה יודע עצם היראה הקדושה שזכו הצדיקים האמתיים על ידי עבודתם ויגיעתם ומסירת נפשם באמת אליך, עד שזכו להכיר אותך ולהתירא מפניך ביראה נפלאה, יראה עלאה לעלא, אשר יש כח

תפלה לתורה קפה

תקמוג

בִּירְאָתָם הַקְּדוּשָׁה, שֶׁתִּגִּיעַ גַּם עָלֵינוּ. רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַנְם וּתְשַׁפִּיעַ עָלֵינוּ מִיְרְאָתָם הַקְּדוּשָׁה וְהַנְּפִלְאוֹת שֶׁנִּזְכָּרָה גַּם אֲנַחְנוּ לִירְאָה שְׁלֵמָה מִפְּנֵיךָ תָּמִיד, וְתִהְיֶה יְרְאָתְךָ עַל פְּנֵינוּ לְבִלְתִּי נַחֲטָא עוֹד, וְנָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת וּבִלְבַב שְׁלֵם. רַחֵם עָלַי לְמַעַן שִׁמְךָ, וְזַכְּנִי לְהִשְׁתַּוְּקֶךָ וּלְכַסֵּף תָּמִיד לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקִים וִירְאִים אֲמִתִּים, עַד שֶׁאֲזַכֶּה עַל־יְדֵי הַתְּנַבְרוֹת הַחֹשֶׁק וְהַרְצוֹן בְּאַמֶּת לְשִׁבֵר כָּל מִינֵי מְנִיעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, וְלִסְבֹּל כָּל מִינֵי טְרָחוֹת וִיגִיעוֹת וִיסוּרִים בְּשִׁבִיל לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקֵי אֱמֶת, עַד שֶׁאֲזַכֶּה לְהִתְקַרֵּב אֵלֵיהֶם וּלְהִתְדַבֵּק בָּהֶם בְּאַמֶּת וּלְהִמְשִׁיךְ וּלְקַבֵּל מֵהֶם יְרְאָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת, בְּאַפְּן שֶׁאֲזַכֶּה לְהִיּוֹת כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמֶּת תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. וְאֲזַכֶּה עַל־יְדֵי הַמְּנִיעוֹת וְהִיגִיעוֹת וְהַטְּרָחוֹת שֶׁאֲסַבֵּל בְּשִׁבִיל לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקֵי אֱמֶת, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה יִהְיֶה נַעֲשֶׂה כָּלִי קְדוּשָׁה וְטַהוֹרָה לְקַבֵּל עַל־יְדֵיךָ שֶׁפַּע טוֹבָה וּבִרְכָּה וְכָל טוֹב לָנוּ וּלְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, נוֹרָא וְנִשְׁגָב עֲנֵנִי, זַכְּנֵנוּ מִהֲרָה לִירְאָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת. קְדוּשַׁת אֱתָהּ וְנוֹרָא שִׁמְךָ, אֲשֶׁר כָּל צִבְא מַעְלָה וְזוֹחִלִים וְרוֹעֲדִים מֵאִמֶת שִׁמְךָ, שֶׁרְפִים וְחַיִּוֹת וְאוֹפְנֵי הַקֶּדֶשׁ וְכָל הַמַּלְאָכִים הַנוֹרְאִים רוֹעֲשִׁים וּמִתְפַּחְדִּים מִהֲדַר גְּאוּנְךָ, וְכֻלָּם עוֹשִׂים בְּאִימָה וּבִירְאָה רְצוֹנְךָ. יְהוָה שִׁמְעֵתִי שִׁמְעֵךְ יִרְאֵתִי יְהוָה פִּעֲלֶךָ בְּקִרְבִּי שְׁנַיִם חַיִּיהוּ בְּקִרְבִּי שְׁנַיִם תּוֹדִיעַ בְּרַגְזוֹ רַחֵם תִּזְכּוֹר. תֵּן לָנוּ יְרְאָה, מְלֵא רַחֲמִים. תֵּן לָנוּ יְרְאָה, אִיוִם וְנוֹרָא. תֵּן לָנוּ יְרְאָה, אֱלֹהֵי כָּל הַצַּדִּיקִים שֶׁהֵם שָׂרֵשׁ הִירְאָה. תֵּן פַּחַדְךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל מַעֲשִׂיךָ וְאִמֶּתְךָ עַל כָּל מַה שֶׁבְּרָאתָ, וִירְאוּךָ כָּל הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲוּוּ לְפָנֶיךָ כָּל הַבְּרוּאִים וְיַעֲשׂוּ כָּלֵם אֲנִידָה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלִבָּב שְׁלֵם. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֱתָהּ נוֹרָא אֱתָהּ, עֲשֵׂה עִמָּנוּ נוֹרְאוֹת וְנִפְלְאוֹת בְּאַפְּן שֶׁנִּזְכָּרָה לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת. נוֹרְאוֹת בְּצַדִּיק תַּעֲנֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִכַּטַּח כָּל קִצּוֹי אֶרֶץ וְיָם רַחוּקִים. הוֹרְנֵי יְהוָה דַּרְכְּךָ אֶהְיֶה בְּאַמֶּתְךָ יַחַד לְבָבִי לִירְאָה שִׁמְךָ. קְדוּשַׁת וְנוֹרָא הוֹשִׁיעֵנוּ וְזַכְּנֵנוּ לְבֹא לְכָל מַה שֶׁבְּקִשְׁנוּ מִלְּפָנֶיךָ, וְתֵן לָנוּ יְרְאָה שְׁלֵמָה מִפְּנֵיךָ בְּאַמֶּת, עַד שֶׁנִּזְכָּרָה עַל־יְדֵי הִירְאָה לְהַעֲלוֹת נַחַת וְשַׁעֲשׂוּעִים גְּדוּלִים לְפָנֶיךָ, וְעַל־יְדֵי־זֶה תְּשַׁפִּיעַ עָלֵינוּ שֶׁפַּע טוֹבָה וּבִרְכָּה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשְׁלוֹם, בְּנֵי חַיִּי וּמְזוֹנֵי רוּיְחִי, עֲשֵׂר וּכְבוֹד וְחַיִּים וְכָל טוֹב בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִיּוֹת בְּזֶה וּבְבֹא, לְמַעַן לֹא נָבוֹשׁ וְלֹא נִפְלֵם וְלֹא נִכְשָׁל לְעוֹלָם וָעֶד. וְתַעֲלֵנוּ מִהֲרָה מַעְלָה מַעְלָה עַד שֶׁנִּזְכָּרָה לִירְאָה עֲלֵאָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, וְעַל־יְדֵי־זֶה יְהִיוּ נִשְׁלָמִים מַעֲשֵׂינוּ לְפָנֶיךָ בְּשְׁלֵמוֹת גְּדוּל, עַד שֶׁנִּזְכָּרָה שִׁיְהִיָּה נִשְׁלָם שִׁמְךָ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוּשׁ עַל־יְדֵינוּ תָּמִיד בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב, וְיִגְדֵל שִׁמְךָ עַד עוֹלָם, וְיִשׁוּבוּ כָּל בְּאֵי הָעוֹלָם אֵלֶיךָ, וְיַעֲבֹדוּךָ כָּלֵם בְּאִימָה וּבִירְאָה וּבְפַחַד גְּדוּל. יוֹדוּ שִׁמְךָ גְּדוּל וְנוֹרָא קְדוּשַׁת הוּא. וְיִקְנִים מִהֲרָה מִקְרָא שְׁכַתוֹב, אֶרֶץ נִתְּנָה יְבוּלָה יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים וְיִבְרַכְנוּ אֱלֹהִים וְיִירְאוּ אוֹתוֹ כָּל אֶפְסֵי אֶרֶץ. וְנִאֲמַר, וְיִירְאוּ גוֹיִם אֶת שֵׁם יְהוָה וְכָל מַלְכֵי הָאֶרֶץ אֶת כְּבוֹדְךָ. וְנִאֲמַר, כִּי יְהוָה עֲלִיּוֹן נוֹרָא מִלֶּךְ גְּדוּל עַל כָּל הָאֶרֶץ. יְהִיוּ לְרִצּוֹן אִמְרֵי־פִי וְהִגִּיזוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה עוֹרִי וְגוֹאֲלִי. וְאֲנִי בְּרַב חֶסֶדְךָ אֲבֹא בֵיתְךָ אֲשֶׁתַּחֲוֶה אֵל הַיְכָל קִדְשְׁךָ בִּירְאָתְךָ. בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוּ. וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וָיְמָלֵא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאֶרֶץ אָמֵן וְאָמֵן:

תורה קפו

על־ידי אמונה שמאמין בדברי הצדיק, הוא רואה ממנו מופתים גדולים בכל עת, כי הצדיק בודאי מלא מופתים, וכשהוא מאמין בהצדיק האמת, הוא מבין למפרע בדברי הצדיק בכל מה

שיאָרע לו שזֶה היתה כּונַת הצדיק, כי בהדברים שדבר עמו רמוז לו שיהיה בן, שכל מה שנעשה אחר־כך רואה שהכל היה מרמוז בדבריו:

תפלה לתורה קפו

רבונו של עולם, זכנו לאמונת חכמים באמת בשלמות. עזרני שאזכה להאמין באמת בדברי הצדיקים האמתיים, שאזכה להאמין באמונה שלמה שכל דבריהם ומעשיהם אינו פשוט ויש בהם רזון וסודות גדולים, והם מלאים מופתים, כי נעלם בדבריהם חדושים ועתידות נפלאות ונוראות, עד אשר אזכה לראות גבורות יהוה ונפלאותיו על־ידי דבריהם הקדושים, לראות שכל מה שעובר עלינו כל ימינו, הכל היה מרמוז בדבריהם הקדושים הנאמרים באמת וצדק, בחכמה נפלאה נוראה ונשגבה שהיו מרמזים לנו כל זה בדבריהם ושיחתם ששמענו מפייהם או מפי אחרים בשם או מפי ספריהם הקדושים והנוראים. מלא רחמים, זכנו לאמונה שלמה הזאת ולדעת ושכל הזה, עד שאמצא בדבריהם למפרע כל מה שעובר עלינו ברחמיך. ואזכה להיות מקרב ודבוק תמיד בצדיקי אמת ואנשיהם הנאמנים, ולילך בדרכיהם הישרים והתמימים, ולהאמין בהם באמונה שלמה, עד שאזכה לשוב אליך באמת ולהיות פרצונך הטוב כל ימי חיי. ותמהר ותחיש לגאלינו ותביא לנו את משיח צדקנו, ויקים מהרה מקרא שכתוב, בימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. יהיו לרצון אמרי־פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עשה נפלאות לבדו. וברוך שם כבודו לעולם ועולם וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן:

תורה קפו

מה שהשם יתברך משלם לאדם מדה כנגד מדה, הוא חסד גדול מאת השם יתברך, כי על־ידי־זה הוא מבין החטא שפגם בו, ולשוב בתשובה, ועקר מה שמשלם השם יתברך מדה כנגד מדה, הוא בארץ ישראל, כי שם מדקדקים לשלם לאיש כמעשהו, וזהו: "ארץ אכלת יושביה" (במדבר יג, לב) אכלת ראשי־תבות איתה תשלם לאיש כמעשהו (תהלים סב, יג):

תורה קפח

תקמה

תורה קפח

קדם שיצא האדם לאויר העולם, מלמדו ומראים לו כל מה שצריך לעבד ולהשיג בזה העולם, וכיון שיצא לאויר העולם, מיד נשכח ונאבד ממנו הכל, ובשביל זה צריך לנסע להצדיק לבקש אחר אבדתו, כי כל האבדות האלה של כל בני העולם כלם הם אצל הצדיק:

תפלה לתורה קפח

(קבו) נשכחתי כמת מלב הייתי בכלי אבד. תעיתי כשה אבד בקש עבדך כי מצותיך לא שכחתי. רבונו של עולם, מי יתנני כירחי קדם כימי אלוה ישמרני. בהלו גרו עלי ראשי לאורו אלה השך. מלא רחמים, אתה יודע כל ההשגות והידועות שידעה והשיגה נשמתו קדם שיצאה לאויר העולם הזה, בעת שהייתי במעי אמי בתשעה ירחי לדה, שהיה גר דולק על ראשי והייתי מביט בה מסוף העולם ועד סופו, וכיון שיצאת לאויר העולם, מיד נשכח ונאבד ממני כל האור הגדול הזה. ואני צריך כל ימי חיי לבקש ולחפש אחר זה. לחפש ולבקש בכל כחי אחר אבדתי שאבדתי וששכחתי. ואני בעצם נשמותי וקשיות ערפי, לא די שלא השתדלתי לחפש ולבקש כראוי אחר אבדתי, אף גם עשיתי מהפך אל הפך, כי הלכתי אחר תאוות לפי והרביתי לחטא ולפשע נגדך. אשר עליך הוספתי לאבד בידים עוד הרבה, עד אשר נתרסקתי ממך כמו שנתרסקתי, ונשכח ונאבד ממני כל טוב נשמתו, כל טוב הנצחי, כל טוב האמת. ואני יודע שום דרך איך לבקש ולחפש אחר אבדתי, אבדותי הרבות מאד מאד, אשר במעט אבדתי את עצמי לגמרי, חס ושלום. לולי יהיה עזרתה לי במעט שכנה דומה נפשי. לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעניי. ועתה מה אעשה ומה אפעל. רבונו של עולם, יודע תעלומות עד אין חקר, צופה נסתרות, צופה ומביט עד סוף כל הדורות. אתה לבד יודע כל אבדותי הרבים היכן הם, ובחסדך הגדול חמלת עלינו חמלה גדולה ויתרה. וגלית לנו שכל אבדותינו של כל אחד ואחד הם אצל הצדיקים האמתיים. אבל בעונותינו הרבים מאד, אנו רחוקים מאד מהצדיקים האמתיים, אשר אצלם הם כל אבדותינו ואין אתנו יודע עד מה, מי הוא הצדיק האמת אשר אצלו כל אבדותינו, מכל שכן שאין אנו יודעים שום דרך איך לבקש ולחפש אצלו אחר כל אבדותינו הרבות והעצומות של כל אחד ואחד. מלא רחמים, פקח עיניך וראה שוממותינו שאנו הולכים בתועים ואין לבקש ביתומים ואין להם אב, בטמאים ואין לטהר, כדלים ואין לחננם. אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי. להיכן אנום לעזרה, אל מי מקדושים אפנה, ואמר אבד נצחי ותחלתי מיהנה. זאת אשיב אל לפי על-בן אוחיל. חסדי יהוה כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו. על-בן באתי לפניך בעל הרחמים האמת, שתרחם עלי למען שמך, ותחום ותחמל עלי בעצם חמלתך, יהמו ויכמרו מעיד ורחמיך עלי, ותפקח את עיני מהרה שאזכה לראות ולידע את הצדיק

האמת אשר כל אבודותי הם אצלו, ואזכה לשבר כל המניעות ולהתקרב אליו מהרה. וברחמיך תסייעני שאזכה להתנגע ולטרח ולהשתדל בכל כחי כל ימי לחפש ולבקש אצלו אחר כל אבודותי שאבודתי מעודי עד היום הזה, עד אשר אזכה למוצאם בחיי מהרה, באפן שאזכה לשוב אליך באמת להכיר אותך ולהתקרב אליך ולהתדבק בך באמת. ותשמרני ותצילני מעתה שלא אוכד עוד שום אבדה כלל מעתה ועד עולם. רחם עלי למען שמך, חמל על תפלת הערער כמוני היום, כמו שכתוב, פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם. וכתיב, כי לא בזה ולא שקץ ענות עני ולא הסתיר פניו ממנו ובשועו אליו שמע. תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעימות בימיך נצח. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה צורי וגואלי. אמן ואמן:

תורה קפט

עקר נשיבת הנחש הוא עצבות ועצלות, על-בן צריך לזהר מאד מעצבות ועצלות:

תפלה לתורה קפט

(קכח) רבונו של עולם, אלהים חיים ומלך עולם, שמחת ישראל, רחם עלי למען שמך והצילני מעצבות ומעצלות, אשר הם היו בעוכרי, ובטלו אותי הרבה מתורה ותפלה ומטוב הרבה, והביאוני למה שהביאוני. באשר הודעת לנו על ידי חכמיך הקדושים, שעקר נשיבת הנחש הוא עצבות ועצלות רחמנא לעלן. רחם עלי, מלא רחמים, והצילני מעתה מנשיכות האלה, תן לי חיים ואחיה, שמח נפש עבדך כי אליך יהוה נפשי אשא. תשמיעני ששון ושמחה תגלגלה עצמות דבית. ובני להודרו בתורתך ובעבודתך תמיד בזריוות גדול ובשמחה רבה ועצומה פראוי להודרו ולשמח בעבודתך ובתורתך הקדושה, אשר הם חיינו וארך ימינו בזה ובכא לעד ולנצח, והוין מזה הכל הכל נדר, הכל הכלים אין בו ממש, מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמול תחת השמש, חוץ מתורה ותפלה ועבודה. מחיה מתים ברחמים רבים סומך נפלים ורופא חולים ומתיר אסורים ומקים אמונתו לישגי עפר, החייני והקימני מעפר ארץ, אשר בעונותינו הרבים ירדנו עד עפר ממש ויותר מזה, כי שחה לעפר נפשנו דבקה לארץ בטננו. קומה עזרתה לנו ופדנו למען חסדך. דבקה לעפר נפשי חני בדברך. כי אתה מקים מעפר דל ומאשפות תרים אביון. הקימני ברחמיך ונפלאותיך, מכל הירידות והנפילות שנפלתני עד הנה, כי אין מי שיוכל להקימני, כי אם אתה והצדיקים האמתיים לבד. ובני לזריוות ושמחה המחין את המחין וכל קומת האדם, ידך תבון עמי אף זרועך תאמצני, ותחזקני בכל פעם בדרך עזותיך העמוקות הנפלאות, באפן שאזכה לגרש מאתי העצבות והעצלות לגמרי ולהפכם לזריוות ולשמחה גדולה. תחי נפשי ותהללך ומשפטיך יעזרני. כי מלך לא יפלא כל דבר ואין שום דבר נמנע ממך. כי כמוך בעל גבורות ומי דומה לך מלך ממית ומחיה ומצמיח ישועה. קים בי תחית

תורה קצ

תקמוז

המתים ממש, כי אתה ברחמיך, בכר הרבית נפלאותיך עמי בלי שעור בכל יום ובכל-עת ובכל שעה מעודי ועד היום הזה. החיני וקניני מעתה בחיים אמתיים בעולם הזה ובעולם הבא. הטעימני ברחמיך ונפלאותיך מחיים שזכו הצדיקים האמתיים וזכונם לברכה, אשר היו חיים, חיים אמתיים בכל-עת, וזכו לחיים חדשים ונוראים ונפלאים בכל פעם, אשר יש פת בחיים שלהם להשפיע עלי אור החיים גם עתה איך שאני עתה, באפן שאזכה גם אנכי לחיות על-כל-פנים מעתה חיים אמתיים, חיים ארוכים, חיים טובים, חיים הנקראים חיים באמת. תודיעני ארה חיים שבע שמהות את פניך נעימות בימיך נצח. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן:

תורה קצ

תלוי בחירת משה לקבל את התורה או שלא לקבל, כי לא היה אפשר לקבל את התורה רק אחר שלשה ימים, כמו שהיה באמת, והשם יתברך לא אמר לו רק שני ימים, ומשה בעצמו היה צריך להבין מדעתו ובחר לו לקבל את התורה והוסיף יום אחד:

הצדיק האמת שהוא בחינת משה, במה שיצא הדבור מפי ה' לעשות, אין לו שום בחירה על זה לעשות, רק עקר בחירתו הוא לבון רצון השם יתברך, ולהבין רצונו יתברך במה שאינו מגלה רצונו בפרוש, בבחינת: 'משה הוסיף יום אחד מדעתו' (שבת פ"ו), שבוה היה

תפלה לתורה קצ

(קכט) יהוה חקרתני ותדע. אתה ידעת שבתתי וקומי בנתה לרעי מרחוק. ארחי ורבעי זריתי וכל דרכי הסבנתה. כי אין מלה בלשוני הן יהוה ידעת בלה. רבוננו של עולם, נותן התורה, אוהב עמו ישראל, הבוחר בעמו ישראל באהבה. אתה ברחמיך נתת לנו בחירה, שיהיה לנו כח לבחר בחיים או להפוך חס ושלום, אשר זה הענין של כח הבחירה שנתת להאדם הוא פלאי פלאות. הפלא הגדול שבכל פלאות בריותיך, שבראת בכל העולמות (כמו בא בכמה ספרי קודש), כי אין דבר נפלא ונורא ונעלם ונסתר בכל הבריאה של כל העולמות, כמו זאת הפליאה הנשגבה והחדוש הנפלא והנעלם, שיהיה נמצא נברא בעולם בכחך שיהיה לו כח הבחירה לבחר בדרך שהוא רוצה, שיהיה לו כח לעשות רצונך או בנגד רצונך חס ושלום, ועל זה אמר דוד המלך עליו השלום, נוראות נפילתי נפלאים מעשיך ונפשי ידעת מאד. פליאה דעת ממני נשגבה לא אוכל לה. אנה אלך מרוחק ואנה מפניך אברה. ובכן באתי לפניך אדון הנפלאות, שתהיה בעזרי ותושיעני ותהיה עמי תמיד שאטה את כח בחירתי אליך ולרצונך, שאזכה תמיד בכל-עת לבחר בחיים בדרך הטוב והאמת ברצונך וברצון הצדיקים האמתיים, ולא אטה מרצונך ימין ושמאל כל ימי חיי עד עולם:׀

רבוננו של עולם, אדון כל, אתה הודעתנו ברחמיך שעקר כח הבחירה של ישראל,

שקבלו את התורה על ידי משה רבנו עליו השלום, הוא רק על ידי שלא דברת עם ישראל בעצמם אליהם לנכת, רק כל דבריה היה עם משה רבנו עליו השלום והם שמעו בדברך עמו, ומחמת זה יש לנו כח הבחירה על כל דברי התורה הזאת. כי כל אשר ידבר יהיה אל האדם בעצמו הוא מכרח לעשותו בלי בחירה. ומשה רבנו לא היה לו כח הבחירה על מצוות התורה, רק כל בחירתו היה בענין, משה הוסיף יום אחד מדעתו. דהיינו במה שלא בארת לו בפרוש, והיה מכרח להבין מדעתו איך להתנהג, ובזה היה כל כח בחירתו. והנה אנכי בעניי אשר התאוות והמדות מתגברים עלי כמו שמתגברים ורודפים אותי מאד בכל-עת, ויש לי בחירה גדולה על כל דברי התורה, ואני צריך התחזקות גדול וישועה ורחמים גדולים מאתך תתברך, שאזכה להטות כח בחירתי לחיים, לבחר בטוב ולמאס ברע. ועתה מה אעשה, אשר נוסף לכל זה, אני מספק הרבה בכמה דברים איך להתנהג בהם. ודעתי ועצתי חלוקה מאד בהרבה דברים אשר איני יודע כלל לכונן בהם רצונך באמת איך להתנהג בהם, ונדמה לי שאם הייתי יודע רצונך באמת הייתי מתנהג ברצונך בודאי. ועתה יהיה אליהנו, אבינו אתה, אנהנו החמר ואתה יוצרנו ומעשה ידך בלנו. הורני ולמדני מה אעשה ומה אפעל, כי משה רבנו ושאר צדיקים גדולים ונוראים, שהיה להם בחירה בענינים כאלה שהיו מספקים בהם איך הוא רצונך, היה להם כח וגבורה גדולה, כי היו גבורי כח עושי דברו ודמיון למלאכים ממש, וכבר שברו כל התאוות לגמרי ולא היה להם בחירה מצד התאוה בשום דבר שבעולם. ועל-כן היה ראוי שיהיה להם בחירה בבחינת, משה הוסיף יום אחד מדעתו, שהם הדברים שהיו מספקים בהם, אבל איש עב וגם כמוני אשר הרביתי לפשע נגדך ועדין התאוות רודפים אחרי כל כח, ואני חושב מחשבות בכל-עת למצא עצה ותחבולה ותרופה לרחותם מעלי, וכח בחירתי מגשמת מאד, מה אעשה, בשנוסף לזה מבלבלין אותי הרבה וכמה ספקות וחלוקת העצה בכמה דברים שאיני יודע איך להתנהג בהם. במה אזכה למצא הדרך הישר והנכון באמת, באפן שאזכה להתקרב אליך באמת לאמתו:

רבוננו של עולם, מרב בלבול דעתי מענותי נסתתמין ואיני יכל לפרש שיחתי היטב, אבל אתה יודע כל תעלומות לבבי. ועתה הורני ולמדני מה לעשות ואיך להתנהג מעתה כל ימי חיי, למדני עצה וגבורה למלחמה בכדה כזאת. קומה בעזרתי והושיעני שאזכה להטות לבבי אליך לבחר בטוב בכל הדברים שאני יודע אמתת רצונך בהם על-פי תורתך הקדושה. ולא אלף עוד אחרי שרירות לבי הרע ולא אתור אחר לבבי ואחרי עיני. רק אזכה בכל-עת להטות בחירתי לדרך החיים והטוב והאמת, ותאיר עיני בתורתך ותלמדני ברחמיך בכל-עת, שאזכה לידע האמת ולכונן רצונך בכל הדברים שאני מספק בהם. הורני יהיה דרכך אהלך באמתך יחד לבבי ליראה שמך. הדריכני באמתך ולמדני כי אתה אלהי ישעי אותך קויתי כל היום. הורני יהיה דרכך וגחני בארח מישור למען שוררי. רבוננו של עולם, מלא רחמים, זכני להכלל בצדיקי אמת

תורה קצא

תקמט

עד שיתבטלו ממני כל התאוות וכל הבלי עולם הזה, שלא יהיה לי שום תאוה והמדה להם כלל, רק אזכה להטות שכמי לסבל על תורה ותפלה ועבודה, ולהרבות בצדקה ונמילות חסדים ומעשים טובים. ותשמרני ותצילני מספקות ובלבולים ומחלוקת העצה, רק אזכה תמיד לידע אמתת רצונך בכל הדברים שבעולם, כי אני סומך עליך בכל תנועותי וכרצונך אעשה. הורני יהוה דרך חקיך ואצרנה עקב. הדריבני בנתיב מצותיך כי בו הפצתי. הט לבי אל עדותיך ואל אל בצע. רחם רחם מלא רחמים, עלי ועל כל התלויים בי. תהי ידך לעזרני כי פקודיך בחרתי. תחי נפשי ותהללך ומשפטך יעזרני. תעיתי כשה אובד בקש עבדך כי מצותיך לא שכחתי. תעינו לשמאל ימינך תקרבני. תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעימות בימינך נצח. יהיו לרצון אמריי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן:

תורה קצא

אצל חברו בגן עדן, ולזה יהיו לו כל התענוגים והשעשועים וכל הש"י (הש"ש מאות ועשרה) עולמות, וחברו אף-על-פי שיושב אצלו לא ירגיש כלום, כי לבו חסר מכל הטובות והשעשועים שיש לחברו הצדיק בתוך לבו, אשרי לו:

עקר הרגשת תענוג ושעשוע עולם הבא וכל הש"י (הש"ש מאות ועשרה) עולמות שעתיד הקדוש-ברוך-הוא להנחיל לכל צדיק וצדיק, הוא רק בלב, כי הלב יכול לתפס במקומו המעט עד אין חקר ואין מספר, ושם מקום הרגשת כל התענוגים והשעשועים, ועל-כן אפשר שיושב אחד

תפלה לתורה קצא

(קל) יהוה אלהי גדלת מאד ולגדלתך אין חקר, ובראת את האדם ברחמיך וטובך, כדי שיוזכה לדעת ולהכיר אותך, לחזות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו. שזה עקר התענוג הנפלא שבכל התענוגים שבזה העולם ושבכל העולמות, עד שאי אפשר לכנותו בשם תענוג וטוב כי אם בדרך שאלה, אשרי הזוכה לזה. ואתה ברחמיך הבטחת על-ידי חכמיך הקדושים להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות, כמו שכתוב, להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא. וגלית לנו ברחמיך, שכל הש"י עולמות מרגישים רק בלב, ועל-כן יוכל להיות שיושב אחד אצל חברו בגן עדן, ולזה יהיה כל הש"י עולמות בלבו, וחברו שיושב אצלו יהיה חסר ורק מהם, כי לבו חסר מכל זה. ועתה, אבי שבשמים, רחם עלי וזבני מעתה על כל פנים להיות בכלל יראיך ועושי רצונך באמת, עד שאזכה גם בן ברחמיך וטובך הנפלא והנורא לנחל אותם הש"י עולמות בלבי באמת, שאזכה לדעת ולהכיר אותך באמת בהשגות אמתיות כאלה שהם בחינת נחלת ש"י עולמות:

רבנו של עולם, מלא רחמים, אתה ידעת כמה אני רחוק מזה בלי שעור, כי עדין אני צריך להעתיר הרבה להנצל מהגהנם משאול תחתיות ומתחתיו, כי הרביתי לפשע

נגדך, עד אשר עונותי עברו ראשי כמשא כבד וכבדו ממני. טבעתי בין מצולה ואין מעמד באתי במעמקי מים ושבילת שטפתני. ולא די לנו בעונות הראשונים, כי אם הוספתי עליהם עוד חדשים, מה אומר מה אדבר מה אצטרק. אך כבר גלית לנו על ידי צדיקיך עצם רבוי רחמיך וחסדיך בלי שעור. על-כן אני מחיב בכל מקום שהוא, להתחזק ולהתנפל לפניך ולהעתיר עדין לזכות לכל הטובות שבכל העולמות באשר הזהרנו מצדיקיך האמתיים, והעירו אוננו ממה לקוות ולצפות לזה, מלא רחמים, מלא רחמים, רחם רחם, הצל הצל, הושיעה הושיעה. הצילני מחרפות ובושות בזה ובבא, הצילני מעונשיך הקשים, הצילני מזעמך, חוסה עלי כרב רחמיך. רחם עלי והיה בעזרי להתעורר מעתה על כל פנים לשוב אליך באמת. עזרני מעתה להיות איש כשר באמת ברצונך הטוב וכרצון צדיקיך האמתיים, באפן שגם אנכי אזכה לנחל שי עולמות באמת, ואל תבישני משברי ואל תחפירני מתקנותי. כי רחמיך רבים מאד, רחמיך רבים בלי שעור. רחמיך רבים יהיה כמשפטיך חניני. רחם עלי ועל כל התלויים בי למען שמך, בזכות וכח הצדיקים האמתיים שאנו נשענים עליהם תמיד, בכחם ובזכותם באתי לפניך בעל הרחמים, לבקש אותך על כל אלה. עשה גדולות עד אין חקר ונפלאות עד אין מספר עשה עמי פלאי פלאות, באפן שאזכה מעתה על כל פנים להיות ברצונך הטוב באמת תמיד, ולא אשוב עוד לכסלה. עזרני מעתה לגרש ממני כל המחשבות רעות וכל המחשבות המבלבלות. ותהיה עמי תמיד להמשיך כל רעיוני ומחשבותי לתוך תורה ותפלה, באפן שאהיה דבוק בך ובתורתך ובעבודתך מעתה ועד עולם. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן:

תורה קצב – מעלת הדבור של הצדיק

א. מי ששומע דבור מפי הצדיק האמת, ובפרט בשואה אותו און, הוא מקבל בחינת הפנים של הצדיק ובחינת שכלו ונשמתו, אך צריך לשמר עצמו משכחה, כי שכחה משכחת כל זה ממנו, וכשזוכה לזכרון לזכר דברי הצדיק כמו שאמרם, או על-ידי מה שחוזר מאה ואחת פעמים, שעל-ידי זה זוכרו, אז כשיאמר זה הדבר בשם הצדיק נצטטר לפניו דמות דיוקנו של החכם, והרי הוא באלו אמרו הצדיק בעצמו, אך שיהיה הזכרון באמת בכח הזכרון:

ב. כששומע החדוש מפי הרב בעצמו בעת שחדש אותו הרב, על-ידי זה יזכרו היטב, אבל כשאינו שומע מפי הרב בעצמו, או אפלו מפיו לאחר-כך שלא בעת שחדש אותו החדוש, אז יוכל לשכחו בקל: ויבן בזה מה דמשתמט מנה ר"ז מר"י כדכתיב לאסוקי לארץ ישראל (שבת מא), דשפא על-ידי הקבלת פניו, וקבל גם דעתו, וימנע על-ידי זה מלעלות לארץ ישראל.

ג. בכל ספר יש שם דמות דיוקנו של החכם שחדש אלו הדבורים שבהם הספר:

תפלה לתורה קצב

תקנא

לְבַד, וְכִינּוּן שֶׁהוּא רַק אֲמַת וְאִין בּוּ שׁוּם
תַּעֲרוּבוֹת, אִין יָקָר מִמֶּנּוּ:

ה. אֲמַת הוּא הַפְּנִים שֶׁל כָּל הַפְּנִים
דְּקַדְשָׁה:

ד. הַדְּבוּר הָאֲמַת שִׁיּוּצָא מִפִּי הַצַּדִּיק
הָאֲמַת אֶפְלוּ בְּמִלֵּי דְעֵלְמָא, הוּא יָקָר
מִדְּבָרֵי תוֹרָה שֶׁל צַדִּיק אַחֵר, כִּי שֵׁם יִכּוּל
לְהֵיטֵת תַּעֲרוּבוֹת הַרְבֵּה, אֲבָל זֶה הַדְּבוּר
הִיּוּצָא מִפִּי הַצַּדִּיק הָאֲמַת הוּא רַק אֲמַת

תפלה לתורה קצב

(קלא) זְכַרְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם הִגִּיתִי בְּכָל פְּעֻלָּךְ בְּמַעֲשֵׂה יְדִידָךְ אֲשׁוּחַח. פִּרְשֵׁתִי יְדֵי אֱלֹהֶיךָ
נִפְשִׁי כְּאֶרֶץ עֵיפָה לָךְ סְלַח. אֲזַכֵּר מֵעַלְלֵי יְהִי כִי אֲזַכְּרָה מִקֶּדֶם פְּלֹאֵךְ. זְכוּר תִּזְכֹּר
וְתִשׁוּחַ עָלַי נִפְשִׁי רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, זוֹכֵר כָּל הַנְּשַׁכְּחוֹת אֶתְּהָ הוּא מְעוֹלָם, וְאִין שְׂכַחְהָ
לְפָנַי כִּסּא כְבוֹדְךָ. עֲזֹרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי לְמַעַן שְׂמֶךָ, שְׂאֲזַכֶּה לְזַכֵּר אֶת כָּל הַדְּבוּרִים
שֶׁל הַצַּדִּיקִים אֲמַתִּיִּם, שְׂזַכִּיתִי לְשִׁמְעַ מִפִּיהֶם וְלִרְאוֹת בְּסַפְרֵיהֶם. זְכַנִּי שְׂאֲזַכֵּר הַיִּטֵּב
בְּכַח הַזְכָּרוֹן יִפָּה אֶת כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שִׁיּוּצָא מִפִּיהֶם וְשִׁמְעֵתִי מִפִּיהֶם אוּ מִפִּי כַתְּבִיהֶם.
כִּי אֶתְּהָ יוֹדַע עֵצִים רוּם מַעֲלוֹת נִשְׁגָּבוֹת שֶׁל כָּל דְּבוּר וְדְבוּר הַקְּדוּשׁ שִׁיּוּצָא מִפִּיהֶם
אֶפְלוּ בְּמִלֵּי דְעֵלְמָא, אֲשֶׁר אִין עֶרְךָ אֱלֹהִים, כִּי כָּל דְּבָרֵיהֶם אֲמַת וְצַדִּיק. וְמִי שְׂזוֹכֶה
לְקַבֵּל דְּבָרֵיהֶם בְּאֲמַת וְלַחֻקָּם בְּכַח זְכוּרוֹנוֹ יִפָּה, הוּא מְקַבֵּל פְּנִי וְשִׁכְלוֹ וְנִשְׁמַתוֹ
שֶׁל הַצַּדִּיק, וְנַחֲקֵק בְּדַעַת הַמְּקַבֵּל וְהַשׁוֹמֵעַ אוֹר פְּנֵי הַצַּדִּיק וְשִׁכְלוֹ וְנִשְׁמַתוֹ, מְכַל שְׂכַן
כְּשׁוֹמְעִים מֵהֶם דְּבָרֵי תוֹרָה הַקְּדוּשִׁים. וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, אֲזַנִּים כְּרִית לִי, וְכַמָּה
פְּעָמִים מִתְּנוּצִין בְּלִבִּי, מַעֲט עֵצִים נִפְלְאוֹת קְדֻשַׁת דְּבָרֵיהֶם הַנּוֹרְאִים הַמְּאִירִים לְאֶרֶץ
וְלְדָרִים עָלֶיהָ בְּאוֹר נִפְלֵא וְנּוֹרָא מְאֹד מְאֹד עַד אִין חֶקֶר, עַד אֲשֶׁר נִתְעוֹרֵר לְבִי קִצַּת
לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאֲמַת. אֲבָל בְּעוֹנוֹתֵי הַרְבִּים, הַתְּנַבְּרָה עָלַי הַשְׂכַּחְהָ וְנִשְׁכַּח מִמֶּנִּי אוֹר
דְּבָרֵיהֶם הַמְּאִירִים וְנִתְרַחֲקֵתִי מִמֶּךָ כְּמוֹ שֶׁנִּתְרַחֲקֵתִי, שְׂכַחְתִּי אֶת טוֹבְתִי וְנִשְׁתִּיתִי אֶת
קְדֻשָׁתְּךָ. נִשְׂכַּחְתִּי כְּמַת מִלֵּב הֵייתִי כְּכִלִּי אֲבָד. עַל־כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ בְּעַל הַרְחָמִים,
מְזַכֵּר נִשְׂכַּחוֹת, שְׂתַרְחַם עָלַי מַעֲתָה, וְתִזְכַּנִּי לְזַכֵּר מַעֲתָה אֶת כָּל דְּבָרֵי אֲמַת שִׁיּוּצָא מִפִּי
מִפִּי הַצַּדִּיקִים אֲמַתִּיִּם, אוּ מַה שִׁיּוּצָא מִמֶּנִּי בְּסַפְרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים. וְתִזְכַּרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ כָּל
מַה שִׁיּוּצָא מִפִּי בְּכָר וְשְׂכַחְתִּי, הַכֵּל תִּזְכַּרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ, וְלֹא אֲשַׁכַּח עוֹד דְּבָר מִמִּשְׁנַתִּי
כָּל יְמֵי חַיֵּי עַד עוֹלָם:

וְתַהֲיֶה בְּעֲזָרִי וְתוֹשִׁיעֵנִי מִהַרְהָ שְׂאֲזַכֶּה לְקַיֵּם מַה שֶׁהוֹדִירוּנוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזְכוּנוֹם לְבָרְכָה,
לְצִיר לְפָנַי בְּשַׁעַת הַלְמוּד דְּמוֹת דְּיוֹקְנוֹ שֶׁל הַתְּנַא וְהַצַּדִּיק שְׂאֲנִי לְוַמֵּד דְּבָרֵי הַקְּדוּשִׁים,
וְיַהֲיֶה דוּמָה בְּעֵינֵי כְּאֵלוֹ הַצַּדִּיק וְהַתְּנַא עוֹמֵד לְפָנַי. וְכֵן כְּשִׂאֲדָבֵר וְאֶסְפֵּר דְּבָרֵי תוֹרָתוֹ
לְאַחֲרִים הַשׁוֹמְעִים מִמֶּנִּי, יַהֲיֶה מְצִיר וְעוֹמֵד לְפָנַי דְּמוֹת דְּיוֹקְנוֹ הַקְּדוּשׁ, עַד שִׁיַּהֲיֶה
נֶחֱשֵׁב כְּאֵלוֹ הַתְּנַא וְהַצַּדִּיק בְּעֵצְמוֹ מְדַבֵּר עִמָּהֶם וְשׁוֹמְעִים דְּבָרֵי מִפִּי הַקְּדוּשׁ בְּעֵצְמוֹ,
בְּאֶפְסוֹ שִׁיּוּצָא דְּבָרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים פְּעֻלָּתָם בְּשִׁלְמוֹת. וְיִגְמְרוּ הַצַּדִּיקִים כָּל הַתְּקוּנִים
שֶׁהַתְּחִילוֹ לְהַמְשִׁיךְ בְּעוֹלָם, לְהַחֲזִיר כָּל הָעוֹלָם לְעַבְדוּתְךָ וְלַתּוֹרַתְךָ בְּאֲמַת. וְתִזְכַּנִּי

לחזור כל דבור וכל חדוש אמת של התורה הקדושה מאה פעמים ואחד לפחות, באפן שאזכר היטב כל דבור ודבור בדעתי ולא אשכח ממשנתי אפלו דבור אחד לעולם, עד שיהיה נחקק ונצטרך בדעתי ושכלי ונשמתי, פניו ושכלו ונשמתי של הצדיק האמת שאני לומד ועוסק בדברי הקדושים והנוראים, באפן שארגיש היטב טעם נעים מתיקות ערבנות דבריהם הנשגבים, ויאיר בדעתי ונשמתי אור התנוצצות דבריהם המאירים באור נשגב ונורא מאד מאד, למען אזכה לשוב אליך מהרה, להשליך אלילי כסף וזהב ולא אלך עוד אחרי שרירות לבי הרע. ואמשך ואשמט את עצמי מהבלי עולם הזה ותענוגותיו, ואשים כל מגמתי ותשוקתי וחפצי וחשקי ורצוני ותקותי לעולם הבא הנצחי הקיים לעד, לא אחליף עולם עומד בעולם עובר, בצל עובר:

רחם עלי למען שמך ונבני לזכרון אמת דקדושה. לזכר היטב את כל דברי התורה הקדושה. ותזכני להתמיד בלמודי היטב, להגות בתורתך הקדושה יומם ולילה, ולחזור כל דבר מאה פעמים ואחד, באפן שאזכר תמיד את כל דבור וכל חדוש וכל טעם ועצה, אשר גלית לנו בתורתך הקדושה, המלאה עצות ואורות קדושות ונוראות, ולזכרם היטב בכת הזכרון שלי יפה כל ימי חיי עד עולם, עד היום אשר תאספני אליך בשלום. ואזכה לבא לשם עם כל דברי התורה שיהיה קשור וחקוק וכלול ונאחד בשכלי ונשמתי כל דברי התורה שבכתב ושבעל-פה. ואזכה ברחמיך להיות בכלל יראיך עוסקי תורתך, שנאמר עליהם, אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו. רחם עלי למען שמך, כי אנכי בעניי ידעתי שפלוגתי ונרעויותי כמה אני רחוק מכל זה. אך ברחמיך הרבים בטחתי כי אתה טוב ומטיב לכל, ואתה חפץ שנתפלל ונעתיר לפניך על כל הטובות הגדולות האמתיות והנצחיות. ועל זה תמכתני ותדותי לבא לפניך בפנים שאינם יפות כאלה, לבקש ממך שתאיר עלי אור פני מלך חיים, שהם אור פני הצדיקים האמתיים. האירה פניך על עבדך הושיעני בחסדך. פניך האר בעבדך ולמדני את חקיך. ויקים בנו מקרא שכתוב, באור פני מלך חיים ורצונו בעב מלקוש. אלהים יחננו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה. ברוך יהוה אלהים אשראל עשה נפלאות לבדו. וברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן:

תורה קצנ

קדוש השם באיזה מיתה שתהיה, עד שירגיש צער המיתה ממש. אך יכולין על-ידי-זה למות ממש, על-כן בעת שירגיש שקרוב שתצא נפשו, צריך למנע ולהרחיק עצמו לבלי לשאר שם, שלא ימות בלא עתו חס ושלום:

המתשבה יש לה תקנה גדול, ואם יחזק ויגבר מחשבתו על איזה דבר שבעולם, יוכל לפעל שיהיה כה, רק שהמתשבה תהיה בבטול כל ההרגשות, והמתשבה תקיפה כל-כה עד שאפשר למסר נפשו במחשבתו ממש, הינו שיקבל במחשבתו שהוא מרצה למסר נפשו על

תפלה לתורה קצנ

תקננ

תפלה לתורה קצנ

(פז) אֱלֹהֵיךָ יְהוָה נִפְשֵׁי אֲשָׁא. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, וְכִנִּי בְּרַחֲמֶיךָ לְמַסַּר נַפְשִׁי עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם בְּאֲמַת כָּל־עַת תְּמִיד, וּבִפְרֹט בְּשַׁעַת קְרִיאַת שְׁמַע, בְּעַת קַבְּלַת עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם, שְׁאֲזוּכָה לִיחַד שְׁמֶךָ בְּכָל יוֹם תְּמִיד בְּעָרֵב וּבִבְקָר בְּמִסִּירַת נַפְשׁ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם בְּאֲמַת בְּכָל לַב, בְּשִׁמְחָה וְחֵדוּה גְדוֹלָה. וְאֲזוּכָה לְקַבֵּל עָלַי בְּאֲמַת כָּל הָאֲרָבַע מִיתוֹת בֵּית דִּין, סְקִילָה שְׁרָפָה הֶרֶג וְחֲנֹק, בְּעַת שְׁאֲנִי מִיחַד שְׁמֶךָ בְּכָל יוֹם, שְׁאֵהִיָּה מְרַצָּה בְּאֲמַת וּבְלָב שְׁלָם לְמוֹת בְּכָל הַמִּיתוֹת וְלִסְפֵּל כָּל הַיְסוּרִים וְהַעֲנוּיִים בְּשִׁבִיל קְדֻשַׁת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל. וְתַעֲזְרֵנִי בְּכַחַךְ הַגָּדוֹל וּרְחַמֶיךָ הַרְבִּים, שְׁאֲזוּכָה לְחַזֵּק אֶת מַחְשַׁבְתִּי בְּעִנְיַן הַמִּסִּירַת נַפְשׁ בְּאֲמַת, בְּמַחְשָׁבָה חֲזָקָה וְתַקִּיפָה בְּכָל הַכּוֹחוֹת שֵׁשׁ בְּמַחְשָׁבָה בְּפָנִימִיּוֹת וְהִיצוּנִיּוֹת, וְלַצִּיר בְּמַחְשַׁבְתִּי כָּל הַמִּיתוֹת וְהַעֲנוּיִים בְּצִיּוּר גְּמוּר בְּמַחְשָׁבָה חֲזָקָה וְתַקִּיפָה בְּבִטּוֹל כָּל הַהֲרַגְשׁוֹת עַד שְׁאֲרֻגִישׁ בְּמַחְשַׁבְתִּי וּמַחֲזִיעַר הַמִּיתָה וְהַעֲנוּיִים מִמָּשׁ כְּאִלּוּ מִמִּיתִים וּמִיְסוּרִים אוֹתִי בְּמִיתוֹת וְיְסוּרִים אִלּוּ מִמָּשׁ בְּשִׁבִיל קְדֻשַׁת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוּשׁ, עַד שְׁכַמְעַט תִּצָּא נַפְשִׁי חַס וְשָׁלוֹם. וְלֹא יִהְיֶה שׁוֹם חֲלוּק אֲצִלִּי בֵּין יְסוּרֵי הַמִּיתָה מִמָּשׁ, וּבֵין יְסוּרֵי הַצִּיּוּר בְּמַחְשָׁבָה וְהַקַּבְּלָה בְּלָב, עַד שְׁאֵהִיָּה מְכַרַח לְהַתְגַּבֵּר לְהַפְסִיק הַמַּחְשָׁבָה מְעַט, בְּעַת שְׁאֲרָאָה וְאִבְחִין שְׁקָרוּב שֶׁתִּצָּא נַפְשִׁי מִמָּשׁ חַס וְשָׁלוֹם, כְּדִי שְׁלֹא אָמוֹת בְּלֹא עֵתִי חַס וְשָׁלוֹם. וְאַתָּה תַּעֲזֹר וְתוֹשִׁיעַ לִי וְתוֹרְנִי וְתִלְמְדֵנִי לְהַתְנַהֵג בְּזָה בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאֲמַת, לְקַבֵּל הַמִּסִּירַת נַפְשׁ בְּאֵהֶבָה בְּאֲמַת בְּשִׁבִיל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם, וְלַצִּיר בְּמַחְשַׁבְתִּי הַמִּיתָה וְהַיְסוּרִים בְּמַחְשָׁבָה חֲזָקָה כָּל כּוֹף, עַד שְׁאֲרֻגִישׁ צַעַר הַמִּיתָה וְהַיְסוּרִים מִמָּשׁ, וְלַהֲנִיחַ בְּסוֹף הַמַּחְשָׁבָה לְהַפְסִיקָה מְעַט מִצִּיּוּר הַחֲזָק שֶׁל יְסוּרֵי הַמִּיתָה בְּעַת שִׁיְהִיָּה הַדָּבָר קְרוּב שֶׁתִּצָּא נַפְשִׁי לְגַמְרִי, כִּי אֵין זֶה רִצּוֹנְךָ לְסַלֵּק הַנֶּפֶשׁ קֹדֶם הַזְּמַן חַס וְשָׁלוֹם:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, אֲדוֹן כָּל, קְדוּשׁ עַל כָּל הַקְּדוּשׁוֹת. אַתָּה יוֹדַע אֲשֶׁר בְּעֵצִים תִּקְרָה גְלוּתֵנוּ עִתָּה בְּכָל־ל וּבִפְרֹט, אֵין לָנוּ שׁוֹם סְמִיכָה כִּי אִם עַל כַּח וְזִכּוֹת הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים הַמוֹסְרִים נַפְשָׁם עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם בְּאֲמַת, כְּאֲשֶׁר גְּלִיתָ לָנוּ עַל־יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְּדוּשִׁים. וּבְכֵן רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְזַכְּנוּ לְהַכְלִיל בְּצַדִּיקִים הַקְּדוּשִׁים הָאֵלֹהִים, כִּי לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל תַּעֲלוּמוֹת לַב, וְאַתָּה יוֹדַע שְׁאֲנַחֲנוּ בְּלָנוּ עִמָּךְ בֵּית־יִשְׂרָאֵל, כָּל אֶחָד וְאֶחָד מְרַצָּה בְּאֲמַת לְמַסַּר נַפְשׁוֹ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם, כְּאֲשֶׁר שְׁמַעְנוּ בְּאֲזִינוּ מִכְּפָה וּכְפָה אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים וְקָלִי עוֹלָם שְׁמַתוֹ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם וְסָבְלוּ עֲנוּיִים וְיְסוּרִים קָשִׁים בְּשִׁבִיל קְדֻשַׁת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל. וְגַם אֲנֹכִי הִדַּל בְּכַמְעָשִׁים, הִרַשׁ וְהַנְּבִיזָה בְּעֵצִים גְּשָׁמִיּוֹתִי וְתִקְרָה תְּאֻתִּי וְרַבּוּי עֲנוּתִי, אֶף־עַל־פִּי־כֹן, אֲנִי מְרַצָּה בְּאֲמַת לְמוֹת מִיד עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם, וְהִנְנִי מְקַבֵּל עָלַי בְּאֲמַת בְּכָל לַב וְנַפְשִׁי, סְקִילָה שְׁרָפָה הֶרֶג וְחֲנֹק, בְּשִׁבִיל קְדֻשַׁת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל. וְאִם אֵינִי זוֹכֵה עֲדִין לְמַחְשָׁבָה זָכָה וְחֲזָקָה כָּל כּוֹף, עַד שְׁאֲרֻגִישׁ צַעַר הַמִּיתָה מִמָּשׁ עַל־יְדֵי הַקַּבְּלָה וְהַצִּיּוּר בְּמַחְשָׁבָה, אֶף־עַל־פִּי־כֹן, אֲנִי מְרַצָּה בְּאֲמַת וּבְלָב שְׁלָם לְמוֹת מִיד עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם. עַל־כֵּן חוּס וְחַנּוּן וְרַחֵם עָלֵינוּ שִׁיְהִיָּה גַם מִסִּירַת נַפְשָׁנוּ

חשוב ומקבל ומרצה לפניך בתוך כלליות נפשות הצדיקים והקדושים שמסרו נפשם על קדשת השם באמת ועל ידי זה תעלה אותנו מנפלתנו וירידתנו ונלותנו בכלליות ובפרטיות, בגשמיות ורוחניות, ותקרבו אליך באהבה ותחזירונו בתשובה שלמה לפניך באמת חיש קל מהרה. ותעלה אותנו מעלה מעלה, עד שנופח להגיע לכל מה שבקשנו מלפניך, שנופח לחזק המחשבה כל כך בשעת המסירת נפש על קדוש השם, עד שנגיש צער המיתה ממש בעת הקבלה והציור במחשבה. ונופח לכוון תמיד בכל יום בשעת קריאת שמע ערב ובקר, שאנו מוסרים נפשנו על קדוש השם באמת, במחשבה חזקה ותקיפה, ככל אשר בקשנו מלפניך אדון מלא רחמים. עד שנופח בעת שיגיע קצנו להפטר מן העולם, שנופח אז למות ממש על קדוש השם באמת בכל לב, באהבה ובשמחה גדולה. ותהיה מיתתנו בפרה על כל עונותינו ותעלה נשמותינו אליך זכה ונקיה, ויהיו נפשותינו ורוחותינו ונשמותינו צרורים בצרור החיים את יהוה אלהינו ולא ניעול בכסופא קמך:

ואם בעונותינו הרבים ובפשענו העצומים, אין כח במסירת נפשנו על קדוש השם להעלות אותנו מנפלותינו וירידותינו ונלותנו, אשר ירדנו מטה מטה בגשמיות ורוחניות בכלליות ובפרטיות כמו שכתוב, ותירד פלאים, אין מנחם לה. באשר אתה יודע מעמד ומצב של ישראל עתה בסוף הגלות המר הזה, ומה שעובר בכל יום על כל אחד ואחד בפרט. אנא זכר נא ברחמיך הרבים, את כל הצדיקים והקדושים האמתיים שהיו מימות עולם מן אברהם אבינו עליו השלום עד עתה, שמסרו נפשם על קדוש השם, וסבלו כמה מיתות וענויים משנים וצרות ויסורים קשים ומרים בשביל קדוש שמך הגדול. ובפרט זכות הצדיק התנא הגדול והקדוש והנורא רבי עקיבא זכרנו לברכה, אשר סרקו את בשרו במסרקות של ברזל, עד שיצתה נשמתו באחד. וזכות חבריו כל העשרה הרוגי מלכות, אשר כלם סבלו ענויים קשים ומרים, עד שיצתה נשמתם על קדשת השם בקדשה ובטהרה גדולה, אשרי להם. ובצרוף זכות כל הקדושים שהיו בכל הדורות, שמתו כמה וכמה נפשות, אלפים ורבבות, רבבות רבבות, וכמה וכמה קהילות קדושות על קדוש השם, וסבלו כמה וכמה מיני יסורים וצרות קשות וענויים מענויים שונים, עד שיצאה נשמתם על קדוש השם. את אלה מזבחות תזכר, ואת אלה עקדות תראה. ותשבך חרון אפך מעלינו ותמתיק ותבטל כל דינים וכל הגזרות קשות מעלינו ומעל כל בית ישראל. ותסבב ברחמיך לטובה, באפן שנופח לשוב אליך באמת, ולא נשוב עוד לכסלה, רק נופח לעשות רצונך כל ימי חיינו לעולם. כי אתה יודע שעתה בתקף גלותנו בכלל ובפרט, אין לנו שום כח ותקנה וסמיכה, כי אם בזכות הקדושים האלו שמסרו נפשם על קדוש השם, כמו שאמר דוד המלך עליו השלום, אמרת ליהוה אדני אתה טובתי כל עליך. לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי בם. עזרנו בזכותם, ופנו בכח קדשתם של כל הקדושים שהיו מימות עולם עד הנה, אשר קדשו את שמך בלי מספר במסירת נפש

תורה קצד

תקנה

עצום מאד. בזכותם וכחם עזרנו שנזכה גם כן למסר נפשנו על קדוש השם באמת, באהבה וביראה, בשמחה ובטוב לבב, ככל אשר בקשנו מלפניך אדונינו מלכנו. ותחזירנו בתשובה שלמה לפניך באמת חיש קל מהרה, בכחם וזכותם של כל אלה הקדושים, זכותם יגן עלינו להוציאנו מהרה מכל העונות ומכל הפגמים והקלקולים שנפלנו בהם כל אחד ואחד לפי ענינו, כאשר אתה לבר יודע. רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, מה נאמר ומה נדבר ומה נצטדק. עליך השלכנו את יהבנו, אליך שטחנו כפינו, עזרנו וזכנו בזכות הקדושים לשוב אליך באמת מהרה. חנני יהוה כי אליך אקרא שמח נפש עבדך כי אליך נפשי אשא. ותרחם על כבודך הגדול והקדוש ותנקם בימינו לעינינו נקמת דם עבדיך השפוד כמו שכתוב, אל נקמות יהוה אל נקמות הופיע. הנשא שופט הארץ השב גמול על גאים. ותמהר ותחיש לנאלנו ותשיב נדחנו ותקבצנו יחד מהרה מארבע כנפות הארץ לארצנו. אבינו שבשמים, קדש את שמך בעולמך על עם מקדשי שמך, ובישועתך מלכנו תשוב ותרומם ותגביה קרננו למעלה למעלה, והושיענו בקרוב למען שמך, ברוך המקדש שמו ברבים:

תורה קצד

מי שרוצה כבוד הוא שוטה, עין פנים:

תפלה לתורה קצד

(קלב) מלך הכבוד, זכני שאהיה בורח מן הכבוד בתכלית באמת. ותהיה עמי תמיד, ותתן לי חכמה בינה ודעת אמת, ואזכה לדעת גדלתך ורוממותך וממשלתך אשר מלא כל הארץ כבודך, ובכל דבור ודבור מלפני כבוד מלכותך, כי הדבור הוא היכל המלך, עד שאתבטל בעיני עצמי נגד כבודך ולא אחפץ שום כבוד כלל, כי מי הוא פתי ירצה כבוד בהיכל המלך, כי כל הכבוד הוא רק בהדבור שהוא היכל המלך. ומי הוא השוטה שירצה לקבל כבוד בפני המלך, אשר כל הכבוד והגדלה והממשלה שילו לבר. רחם עלי ותן לי דעת אמת לידע כל זה באמת, ולא ארדף אחר הכבוד כלל, רק אדרבא אתרחק ואברה מן הכבוד בתכלית באמת, ואמסר כל הכבוד אליך וליראיך האמתיים לבר, אשר אתה חפץ בכבודם באמת, ויגים מקרא שכתוב, שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד, מי זה מלך הכבוד יהוה עוזו וגבור יהוה גבור מלחמה. שאו שערים ראשיכם ונשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד. מי הוא זה מלך הכבוד יהוה צבאות הוא מלך הכבוד סלה. ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עשה נפלאות לבדו, וברוך שם כבודו לעולם ומלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן:

תורה קצה – בצר הרחבת לי

ההרחבה שבתוך הצרה, ועל־ידי־זה
 תוכל לסבל ולקבל כל מה שעובר עליך,
 ולא תתבהל משום דבר, ועל־ידי־זה
 תוכל להתקרב אליו ותפרך תמיד בכל
 מה שעובר עליך, ועל־ידי־זה יושע לך
 השם ותפרך:

צריך שתדע שכל הצרות והיסורין
 שבעולם יש בהם איזה הרחבה, מלבד
 מה שצריך לצפות שבתסדו ותפרך
 יושע ויבטל הצרה לגמרי, אך גם
 בהצרה בעצמה בודאי יש בה איזה
 הרחבה, ותסתכל על זה היטב למצא

תפלה לתורה קצה

(קל) בקראי ענני אלהי צדקי בצר הרחבת לי חנני ושמע תפלתי. רבנו של עולם, מלא
 רחמים, טוב ומטיב לכל. זכני ועזרני ופתח עיני ולבי ודעתי שאזכה תמיד להסתכל על
 הטובות וההרחבות שאתה מטיב עמי ומרחיב לי גם בתוך הצרה והמצוקה בעצמה,
 אשר רק על־ידי־זה יש לי חיות וקיום בתוך מעור מצוקותי וצרותי, צרות הנפש
 והגוף, אשר סבוני גם סבבוני בתרונני והדריכוני, אשר כמעט אין דרך לנמות ימין
 ושמאל, אשר איני יודע להיכן לברח ממני בעצמי. כי אנכי בעצמי סבותי בנפשי כל
 מה שעובר עלי, בעונותי הרבים ובמעשי הרעים ומחשבותי המגנות, ואף על־פי־כן
 חסדך לא הסרת ממני. חסדי יהוה כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו. כי חסדך גדול עלי
 והצלת נפשי משאול תחתיה. חסדך גדול עלי מאד מאד בכל יום ובכל־עת ובכל
 שעה, כי לולי חסדך הנפלא והנורא והנשגב אשר אתה גומל עמי בכל־עת כבר
 אבדתי בענני, לולא יהוה עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי. ואחרי אשר חסדיך
 ורחמיו רבים ועצומים עלי כל כך, עזרני והושיעני שאזכה להרגיש ולראות ולהכיר
 בכל־עת חסדיך וטובותיך, שאתה מטיב עמי בכל־עת ובכל שעה ורגע. ואזכה לראות
 ולמצא כל ההרחבות והישועות שאתה מרחיב לי גם בתוך הצרה בעצמה רחמנא
 לצלן. ועל־ידי־זה אזכה לשמח בישועתך תמיד, ולהתחזק ולהתפלל לפניך תמיד,
 יהיה איד שיהיה. ואהיה תמיד מודה על העבר וצועק לעתיד לבא. ולא יהיה בלבי
 שום עקמימות כלל על הנהגותיך ודרכיך הטובים והישירים והנכוחים באמת. ובכל
 מה שעובר עלי ועל כל ישראל אזכה להאמין באמונה שלמה, כי צדיק וישר אתה, כי
 אתה מנהיג עולמך בחסד ובריותיך ברחמים כמו שכתוב טוב יהוה לכל ורחמיו על
 כל מעשיו. רחם עלינו, מלא רחמים, מלא חסד בכל־עת, וגרש ובטל מאתנו כל מיני
 עקמימות שבלבנו, ולא יעלה ולא יבא על לבנו שום מחשבה והרהור על דרכיך
 והנהגותיך. רק אזכה להביט ולהסתכל על הרחבותיך ונפלאות חסדיך וטובותיך
 בכל־עת, ואפלו בתוך הצרה בעצמה רחמנא לצלן, אתה מרחיב לנו הרחבה בדרכים
 נפלאים וישועות גדולות, מלבד מה שאנו מצפים ומקוים בכל־עת שתוציאנו ותגאלנו
 מהרה מתוך כל הצרות לגמרי, ותושיענו ישועה שלמה חיש קל מהרה. אבינו אב

תורה קצו

תקנו

הרחמן חומל דלים, מושיע בעת צרה, יהמו מעיד ויכמרו רחמיך עלינו עתה בעת צרה הזאת, עננו יהוה עננו כי בצרה גדולה אנחנו. צור ישראל קומה בעזרת ישראל, ועזרנו והושיענו ושמרנו והצילנו מפגם האמונה הקדושה, בכל מה שעובר עלינו בעתים הללו. כי אתה יודע מרירות הצרות הכפולות, שעוברים עתה על עמך בית ישראל, ולא די לנו בכל צרותינו, אשר הגיע עד הנפש, עוד הם מתגברים ומתפשטים חס ושלום, לעקם לבב בני ישראל להרהר אחר מדותיך חס ושלום, ולפגם באמונתך הקדושה חס ושלום, ואין מי יעמד בעדנו. רחם עלינו למען שמך, הביטה בענינו כי רבו מכאבינו וצרות לבבנו. שומר ישראל שמר שארית ישראל, וחוסה ברב רחמיך על כל נפש ונפש מישראל, שלא יפל שום אחד מהאמונה הקדושה עלידי כל מה שעובר עתה על ישראל. רק אדרבא עלידי זה נתחזק ונתעורר בלנו לשוב אליך באמת ובלב שלם, ונעתיר ונתפלל ונצעק אליך עד שתעננו, ונדע ונאמין בהאמת כי לא תעזב אותנו לעולם חס ושלום, כמו שכתוב, כי לא ישש יהוה עמו ונתלתו לא יעזב. ונאמר, כי לא ישש יהוה את עמו בעבור שמו הגדול כי הואיל יהוה לעשות אתכם לו לעם. עזרנו אלהי ישענו על דבר כבוד שמך והצילנו וכפר על חטאתנו למען שמך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה קצו

אסור להאדם להתעקש בתפלתו צריך להתפלל ברחמים ובתחנונים, אם שהשם יתברך יעשה לו דוקא בקשתו, יתן השם יתברך יתן, ואם לא, לא: כי זה כמו לוקח דבר בחזקה בגזלה, רק

תפלה לתורה קצו

(לב) רבונו של עולם, זכנו להתפלל תפלתנו לפניך רק בבחינת רחמים ותחנונים כמו שהזכירו רבותינו זכרונם לברכה על זה ואמרו: אל תעש תפלתך קבע אלא רחמים ותחנונים לפני המקום. וזכנו שלא להתעקש בתפלתנו לעולם שתעשה את בקשתנו בדוקא, כי כבר הודעתנו שתפלה כזאת הוא כמו שלוקח הדבר בחזקה ובגזלה, והוא בבחינת דוחק את השעה, ויכול לבוא עלידי זה לידי משול והזק גדול חס ושלום בבחינת כל הדוחק את השעה השעה דוחקת, רק נזכה להתפלל תפלתנו לעולם בבחינת רחמים ותחנונים, ונזכה להתחזק תמיד בעבודת התפלה, ולקיים מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: קנה אל יהוה, ואם לא נתקבלה תפלתך חזור וקנה. אבל כל תפלתנו תמיד תהיה רק ברחמים ותחנונים. ולא נתלה לעולם בזכות עצמנו כלל, רק כי על רחמיך הרבים אנו בטוחים ועל צדקותיך אנו נשענים ולישועתך אנו מצפים, כי אתה אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ומרבה להטיב ומנהיג את העולם כלו במדת הרחמים וכן כתוב: וחנתי את אשר אהן ורחמתי את אשר ארחם:

תורה קצו

יִנְתֵּן: כִּד חֲמֵי מִשָּׁה עֲנֻתְנוּתִיהָ קָרָא שְׁמוֹ יְהוֹשֻׁעַ וְדָרְשׁוּ חֲזו"ל יְהִי יוֹשִׁיעָךְ וְכוּ', הֵינּוּ שֶׁהִתְפַּלֵּל עָלָיו שְׁעַל-יָדַי לְשׁוֹן הָרַע שֶׁל הַמְּרַגְלִים לֹא יִפְגַּם הָעֲנֻהָ שְׁלוֹ. אִם לֹא מִי שֶׁהוּא גְדוֹל בְּמַעֲלָה מְאֹד בְּמִדַּת הָעֲנֻהָ, עַד שֶׁגַּם פְּגָם לְשׁוֹן הָרַע שֶׁל הָעוֹלָם אֵינוֹ מְזִיק לוֹ לְעֲנֻהָ שְׁלוֹ:

אֵין זֶה מַעֲלַת הָעֲנֻהָ לְהִרְאוֹת אֶת עֲצָמוֹ בְּכַפִּיפַת רֹאשׁ בְּדַרְךְ שְׁטוֹת כְּאֵלוֹ הוּא עָנוּ, כִּי זֶהוּ עֲנֻה פְּסוּלָה, וְעַקֵּר שְׁלֵמוֹת הָעֲנֻהָ כִּשְׁהִיא בְּחֻכְמָה, וְעַל-יָדַי לְשׁוֹן הָרַע שֶׁהָעוֹלָם מְדַבְּרִים, נַעֲשֶׂה פְּרוּד בֵּין עֲנֻה לְחֻכְמָה, וְאִז אֵי אֶפְשָׁר לְצַדִּיקִים לְהִיֹּת עֲנוּיִם. (אָמַר הַמַּעֲתִיק, בְּזֶה מִבְּנֵי הַתַּנְכּוּם

תפלה לתורה קצו

(**לג) שִׁיתָה יְהוָה שְׁמֵרָה לְפִי נִצְרָה עַל דַּל שִׁפְתָי. רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, שְׁמֵרְנֵי מַעֲוֹן לְשׁוֹן הָרַע וְאַפְלוֹ מֵאַבְקַּ לְשׁוֹן הָרַע, כִּי אַתָּה הַיְדוּעַתְנוּ גְדוֹל חֹמֶר הָעוֹן הַזֶּה שֶׁל לְשׁוֹן הָרַע שֶׁשְׁקוֹל בְּנֶגֶד עֲבוּדָה זָרָה וְגִלּוּי עֲרִיזוֹת וְשִׁפְיכוֹת דַּמִּים, וְגַם הוֹדְעַת לָנוּ שְׁעַל-יָדַי פְּגָם לְשׁוֹן הָרַע שֶׁיֵּשׁ בְּעוֹלָם הֵינּוּ שֶׁהָעוֹלָם מְדַבְּרִים לְשׁוֹן הָרַע, עַל-יָדַי זֶה נִפְגָּם הָעֲנֻהָ וְאֵי אֶפְשָׁר לְהַצְדִּיקִים לְהִיֹּת עֲנוּיִם בְּשְׁלֵמוֹת, הֵינּוּ שֶׁתִּהְיֶה הָעֲנֻהָ עִם שֶׁכֵּל וְחֻכְמָה אֱמֵתִית שְׁלֵא תִהְיֶה בְּבַחֲיִנַת עֲנֻה פְּסוּלָה וְכוּ' עַל-בֵּן חוּם וְחִמְלָנָא עֲלֵינוּ וְזָכְנוּ מַעֲתָה עַל כָּל פְּגָמִים שְׁלֵא נִכְשַׁל בְּאִיזָה פְּגָם שֶׁל עוֹן לְשׁוֹן הָרַע לְעוֹלָם, וְתַעֲזֹר לְצַדִּיקֵי אֱמֵת וְתִתֵּן לָהֶם כַּח גְּדוֹל וְחֻכְמָה גְּדוֹלָה, עַד שִׁיְהִיו כָּל כַּף גְּדוֹלִים וְחֻזְקִים וְשְׁלֵמוֹת בְּמִדַּת הָעֲנֻהָ. עַד שֶׁאַפְלוֹ הַפְּגָם שֶׁל לְשׁוֹן הָרַע שֶׁבְּעוֹלָם לֹא יִזִּיק לָהֶם לְמִדַּת עֲנֻתְנוּתָם, וְיִזְכּוּ לְמִדַּת הָעֲנֻהָ שֶׁל מִשָּׁה רַבּוֹנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם שֶׁאַף עַל פִּי שֶׁדַּבְּרוּ עָלָיו לְשׁוֹן הָרַע גְּדוֹלֵי הַדּוֹר וְהִיא פְּגָם לְשׁוֹן הָרַע בְּעוֹלָם, אַף עַל פִּי כֵּן וְהֵאִישׁ מִשָּׁה עָנוּ מְאֹד וְכוּ'. וְתַעֲזֹר לָנוּ גַּם בֵּן וְלְכָל יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּזְכָּה לְהִיֹּת עֲנוּיִם בְּאֱמֵת, וְתַצִּילֵנוּ מִכָּל מִינֵי עֲנֻה פְּסוּלָה, וְשְׁלֵא לְהִרְאוֹת עֲצָמָנוּ בְּכַפִּיפַת הָרֹאשׁ בְּדַרְךְ שְׁטוֹת כְּאֵלוֹ אֲנַחְנוּ עֲנוּיִם, רַק נִזְכָּה לְהִיֹּת עֲנוּיִם בְּאֱמֵת בְּחֻכְמָה וְשֶׁכֵּל וְדַעַת אֱמֵתִית, וְיִקְיָם בָּנוּ מִקְרָא שְׁכַתוּב: עֲקֹב עֲנֻהָ יִרְאֵת יְהוָה עֲשֵׂר וְכַבוֹד וְחַיִּים, וְנִאָּמַר יִרְאֵת יְהוָה מוֹסֵר חֻכְמָה וְלִפְנֵי כְבוֹד עֲנֻהָ:

תורה קצח

כִּשְׁאֶחָד צוּעַק לְהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ אוֹמְרִים לוֹ לִסַּע, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (שְׁמוֹת יד, טו): "מִה תִצְעַק אֶלַי דַּבֵּר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִסְעוּ":

תורה קצט

עַל-יָדַי שְׁמֵרְנֵי שִׁים טַעַם מְתִיקוֹת בְּהַתּוֹרָה, נִצּוֹלִין מִעַנְשׁ שֶׁל אֲלָמָן, שְׁלֵא תָמוֹת אִשְׁתּוֹ חֵם וְשְׁלוֹם:

תפלה לתורה קצט

תקנט

תפלה לתורה קצט

(*לד) רבונו של עולם, זבני לעסק בתורה הרבה בכל יום ויום, ונזכה להרגיש הנעימות והמתיקות הקדושה של התורה הקדושה, וכמו שכתוב: הנהמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים. ונאמר: צוף דבש אמרי נעם מתוק לנפש ומרפא לעצם, ונאמר: אכל בני דבש כי טוב ונפת מתוק על חפך. בן דעה חכמה לנפשך אם מצאת ויש אחרית ותקנותך לא תכרת. ונזכה לקיים מקרא שכתוב: מה נמלצו לחכי אמרתך מדבש לפי. ותעזרנו שלא נכשל חס ושלום ולא נלכד בהמתיקות המדמה של תאות עולם הזה ותכליו, ואפלו מההכרחיות של עניני עולם הזה וצרכי הגוף נזכה להסתפק בהם בתכלית המעוט וההסתפקות, וגם בזה יהיה כל פונתינו רק לשם שמים בלבד, ולא לשום הנאת גופנו כלל, ונזכה לקיים מקרא שכתוב: אכל דבש הרבות לא טוב. ונאמר: דבש מצאת אכל דרך פן תשבענו והקאתו. ותעזרנו שלא נלכד חס ושלום בהמתיקות המדמה של תאות משגל חס ושלום, ונזכה להרגיש מתיקות התורה כל כך, עד שעל ידי אהבת מתיקות התורה תתבטל אצלנו המתיקות המדמה של אהבת נשים. ועל ידי זה תמתיק ותבטל מעלינו כל הדינים והעונשים רחמנא לצלן, ובפרט הענש המר של מיתת אשת נעורים חס ושלום, אשר כמה הפלינו רבותינו וזכרונם לברכה, במרירות הענש הזה של מיתת אשתו של אדם חס ושלום, עד אשר הוא כאלו נחרב בית המקדש בימיו ועולם חשך בעדו ופסיעותיו מתקצרות ועצתו נופלת, ואמרו: לכל יש תמורה חוץ מאשת נעורים, ואין אדם מוצא קורת רוח אלא מאשתו ראשונה. ואתה ידעת גודל הנסיון של האדם והיסורים שעוברים עליו על פי רוב בזווג שני, בפרט כי זווג שני של אדם הוא לפי מעשיו, ומי יאמר זכיתי לבי טהרתי מחטאתי. בפרט כי אתה ידעת כמה קשה לו להאדם למצוא זווגו ההגון לו בזווג שני, כמו שאמרו רבותינו וזכרונם לברכה שקשה לזווג בקריעת ים סוף, לענן זווג שני דוקא. על-בן חוס וחמל עלינו ושמרנו שלא נבוא חס ושלום לענש אלמן, ותזכנו לבלות ימינו בשוב ושנותינו בנעימים עם אשת נעורנו, ויקים בנו מקרא שכתוב: יהי מקורך ברוך ושמח מאשת נעורך. ונאמר: ראה חיים עם אשה אשר אהבת כל ימי חייך הבלך וכו' כי הוא חלקך בחיים וכו'. ומי שנענש בכך בענש אלמן, תחוס ותחמל עליו ותזמין לו אשה ההוגנת לו מן השמים, ותזמין לכל הצריכים לזווג שימצאו במהירות ובנקל זווגם האמת ההגון להם מן השמים, ויקים בהם מקרא שכתוב: בית והון נחלת אבות ומיהודה אשה משפלת. ונאמר: מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מיהודה:

תורה ר

הצדיקים שבזמן הזה, הם הם הצדיקים ויבכר קימו התורה מעני, על-בן זוכים שהיו בזמנים הקודמים בסוד הגלגול, עתה לקימה מעשר:

תורה רא - צדקה תציל ממות

תורה רא - צדקה תציל ממות

- א. מרמוז בתרגום (איכה ב, ט) בפסוק: "קול נתנו בבית ה' כיום מועד" שבפסח צועקים בתפלה:
- ב. צדקה תציל ממות ראשיתבות מצ"ת. (נראה מזה שצדקה מסגל להנצל בפסח מאסור חמץ שהוא סמרא דמותא, ולזכות לקדשת
- אכילת מצה בשלמות, ומזה מוכן קצת מה שנתסד מקדמונים ומדברי רבותינו זכרונם לברכה לתת מעות חטים לעניים קדם פסח):
- ג. סגלה לחלי נופל רחמנא לצלן, לפור צדקה, פור נתן לאביונים (תהלים קיב, ט)
- ראשיתבות נפ"ל:

תפלה לתורה רא

לפסח

(*לה) רבוננו של עולם, זכני לקבל קדשת חג הפסח בזמנו כראוי בשלמות, ותעזרנו לקיים כל המצות הנוהגות בפסח בשלמות, ונזכה להתפלל בפסח בכונה גדולה ובקול גדול, ותשמרנו מאסור אכילת חמץ אפלו במשהו בכל ימי הפסח הקדושים, ותזכנו לקיים מצות אכילת מצה בפסח בקדשה גדולה, ותעזרנו לפור מעות הרבה לצדקה לעניים קודם פסח, ובפרט על מצות לעניים, ותקים בנו מקרא שכתוב: וצדקה תציל ממות. ותצילנו מאסור אכילת חמץ בפסח שאז אכילת חמץ הוא מסמרא דמותא, ותזכנו לאכילת מצה בפסח ועל ידי זה נזכה להמשיך קדשה גדולה על אכילתנו בכל ימות השנה, שנזכה לקבל חיות דקדשה על ידי אכילתנו, ותזכנו לפור לצדקה הרבה תמיד, ויקים בנו מקרא שכתוב: פור נתן לאביונים צדקתו עמדת לעד קרנו תרום בכבוד. ותצילנו מכל מיני חלאים רחמנא לצלן, ובפרט מחלי נופל רחמנא לצלן, ותשלח רפואה שלמה לכל חולי עמך בית ישראל, ובפרט למי שנלקה בחלי נופל חס ושלום רחמנא לצלן, ותקים מקרא שכתוב: סומך יהיה לכל הנפלים וזוקף לכל הכפופים. ונאמר: כי יפל לא יושל כי יהיה סומך ידו. ונאמר: דחה דחיתני לנפל ויהיה עזרני. ונאמר: ביום ההוא אקים את סבת דויד הנפלת. ונאמר: אל תשמחי איבתי לי כי נפלתי קמתי כי אשב בחשך יהיה אור לי. אמן בן יהי רצון:

תורה רב

כל מי ששכלו קמץ ביותר צריך לחלק לו פבור ביותר, על-כן צריך האדם להגדיל דעתו כדי שלא ירצה בכבוד, ויהיה בורח מן הכבוד:

תורה רג

מרדכי היה מתהלך לפני חצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר, שהיא השכינה כדוע, כי מרדכי היה משיג זאת לידע שלום השכינה על-ידי ספורי דבריהם:

תורה רד

המעוות שנותנין לתלמיד חכם הוא חכם, כי אין עברה מכבה תורה, וזה בחינת תורה ממש, ואין עברה יכולה מכבות זה המעוות שנותנין לתלמיד-
 מעות ראשי-תבות: "ואין עברה מכבה תורה" (סוטה כ"א):

תפלה לתורה רד

(*לו) רבונו של עולם, זכנו לפזר מעות הרבה לצדקה לתלמידי חכמים ואזכה להיות באמת בכלל תומכי אורייתא, ויקים בי מקרא שכתוב: עין חיים היא למחזיקים בה ותמכיה מאשר, ואזכה שהמעוות שאאתן לתלמידי חכמים יהיה לי זכות גדול בזה כל כך עד שיהיה נחשב בבחינת למוד התורה בעצמה, שאמרו רבותינו וזכרונם לברכה על זה: אין עברה מכבה תורה. שלא יהיה בח לשום עברה מעונותי הרבים לכבות אור המצוה של הצדקה שאאתן לתלמידי חכמים, רק אדרבא בזכות המצוה הזאת אזכה להנצל מכל מיני עברות, ואזכה לעשות תשובה שלימה, עד שתמחל ותסלח לכל עונותי ופשעי וחטאי שחטאתי עויתי ופשעתי לפניך מנעורי עד היום הזה, ותמלא כל השמות שפגמתי בשמך הגדול, ותעזרני לקבוע עצמי לתורה בכל יום, ואהיה חזק בלמוד תורתך הקדושה בכל יום בקביעות גדול, ואל יטרידני מזה שום טרדא ואל ימנעני מזה שום מונע בעולם, ותזמין לי פרנסתי וכל הצטרכותי ברוח ובכבוד ובשפע גדול בלי שום טרדא ויגיעה כלל, ואל יגרמו עונותי לעכב שפעי ופרנסתי חס ושלום, רק אדרבה כח וזכות הצדקה שאאתן לתלמידי חכמים אמתיים להחזיק אותם שיהיו יכולים להיות קבועים בלמוד התורה, וכח וזכות של קביעות ללמוד התורה שלי בעצמי בכל יום, ועלו לרצון לפניך כל כך עד שלא תהא עברה מכבה תורה חס ושלום. רק אדרבה זכות התורה יעמוד לי לכפר על כל עונותי וחטאי ופשעי, ואזכה על-ידי זה להצליח בכל דרכי ברוחניות וגשמיות, ויקונים בי מקרא שכתוב: כי אם בתורת יהוה חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה, והיה בעין שתול על פלגי מים אשר פריזו יתן בעתו ועלהו לא יבול וכל אשר יעשה יצליח. אמן בן יהי רצון:

תורה רה – תקון למקרה לילה

תקון למקרה לילה רחמנא לצלן, לומר עשרה קפיטל תהלים באותו היום שארע לו חס ושלום, כי יש בח באמירת תהלים להוציא הטפה מהקלפה שלקחה אותה, וצריך לבנו בשעת אמירת תהלים שתהלי"ם בגימטריא תפ"ה, שהוא מכון במספר השני שמות

אל אלהים במלואו בזה, אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד הי"ו מ"ם, שעל-ידי השני שמות אלו יוצאה הטפה מהקלפה לילית שגימטריא שלה ת"פ, ועם החמש אותיות תפ"ה (במנין תהלים) שהיא הממנה על זה, ומה שצריכין לומר עשרה קפיטל תהלים דוקא עין פנים,

קל"ז, הללויה הללו אל בקדשו ק"ג, והם תקון גדול מאד לזה, ומי שזוכה לאמרו באותו היום, אין צריך לפחד עוד כלל מפגם הנזרא הזה, כי בודאי נתתקן על-ידי זה:

ואלו הן, מכתם לדוד ט"ז, לדוד משביל ל"ב, אשרי משביל אל דל מ"א, באיל תערג מ"ב, למנצח אל תשחת נ"ט, למנצח על ידותון ע"ז, תפלה למשה צ', הודו לה' קראו ק"ה, על נהרות בכל

תורה רו – תעיתי בְּשֵׁה אֲבֹד

הרבה עדין, אז מכיר את קול הרועה, ובשֶׁהרועה קורא אותו הולך אחריו תכף, אבל בשֶׁתעה הרבה מהדרך, כבר שכח את קול הרועה ואינו מכיר בו, וגם הרועה מיאש מלבקשו מחמת שזה זמן רב שתעה מאתו. על-כן צריכין לבקש מהשם יתברך ולצעק בקול גדול מעמק הלב: "תעיתי בְּשֵׁה אֲבֹד בקש עבדך", הינו שתמהר לבקשני כל זמן שאני זוכר על כל פנים עדין קול התורה והמצוות, וזה: "כי מצותיך לא שכחתי" עדין, על-כן רחם עלי ומהר לבקשני מיד, למען לא אבד חס ושלום:

השם יתברך דרכו לקרות את האדם תכף בשְׁרוּאָה שהוא תועה מדרך השכל, יש שקוראו ברמיזה ויש בקריאה ממש, ויש שבועט בו ומכהו, וכשעדין לא נטה הרבה מדרך הישר, אז אפשר לו בקל לשוב מחמת שהוא מכיר עדין את הקול ורגיל בו, כי זה סמוך היה אצל השם יתברך, ועדין לא שכח את הקול, אבל בשֶׁכָּבַר נטה הרבה מהדרך, אז כבר שכח קול התורה והשם יתברך, ואינו מכיר בו, וקשה לו אז לשוב, כמשל הרועה שתעה אצלו שֶׁה מהדרך, וכאשר לא תעה

תפלה לתורה רו

(פג) תעיתי בְּשֵׁה אֲבֹד בקש עבדך כי מצותיך לא שכחתי. תעיתי בְּשֵׁה אֲבֹד בקש עבדך. רבוננו של עולם, מלא רחמים, אם אמרת אספרה כמו שתעיתי ונתעיתי זה ימים ושנים רבים מיום היותי עד היום הזה, יקצרו המון יריעות, ולא תוכל הארץ להכיל את כל דברי, ולא יספיקו כל עורות אילי נביות וכל הלשונות שבעולם לבאר ולספר את עצם רבוי התעות והנבוכה שתעיתי לדרכים נבוכים ומקלקלים ופגומים ומתועבים מאד מאד. לדרכים רעים ומבלבלים מאד. כי הרעותי את מעשי מאד, הטאתי עויתי ופשעתי, והמשכתי עלי את היצר הרע, עד שבאתי למה שבאתי, ומקלקלתי מה שמקלקלתי, ובכל פעם ופעם על-ידי כל עברה ועברה, ועל-ידי כל הרהור והרהור, ועל-ידי כל פגם ופגם, תעיתי ונתעיתי לדרכים נבוכים ומקלקלים הרבה מאד, ומכל אלו הדרכים הנבוכים יוצאין עוד דרכים נבוכים ותועים ומקלקלים הרבה. והייתי הולך ותועה, הולך ותועה, ימים ושנים הרבה, ולא היה די לי מה שכבר נתעיתי הרבה על-ידי העונות הראשונים שעשיתי, כי אם עוד הוספתי עליהם בכל

יום ויום חדשים, עונות על עונות, ופשעים על פשעים, וחטאים על חטאים, והרהורים על הרהורים, ומחשבות זרות על מחשבות זרות, בלבולים ורעיונים רעים על בלבולים ורעיונים רעים, עד אשר השתרנו עלו על צוארי הכשילו כחי. מה אומר מה אדבר מה אצטדק, שפחתי אליך כפי, עזרני הושיעני, וכל כף תעיתי זה ימים ושנים הרבה לדרכים מבלבלים ונבוכים מאד, עד אשר אפלו אם אתה מרחם עלי, ואתה קורא ומכריו ומרמוז אלי, איני שומע ומכיר היטב קול קריאתך, ועדין לא שבתתי מטעותי. אוי לי וי לי, רבונו של עולם, רבונו של עולם, כל הלשונות של תהנה ובקשה וצעקה וחרטה שבעולם, בלם הייתי צריך לצעק בכר לפני כמה שנים. ועתה אחר שהוספתי בכל יום ובכל שעה כמה וכמה חטאים ועונות ופשעים במחשבה דבור ומעשה, מה אוסיף לדבר עוד, ומי יוכל לחדש דבורים יותר, מי ישום לי פה לדבר עוד כפי מה שאני צריך לדבר עתה. ובפרט שבאמת איני זוכה לדבר בשלמות באמת אפלו הדבורים שהייתי צריך לדבר, אם לא הייתי עושה כי אם חלק מאלף ורובה ממה שעשיתי. אוי אוי אוי, מה אומר ומה אדבר ומה חילים אנבר. בכלב מת אני מנח לפניך, בטיט הנרוק אני נשפך לפניך. הרי אני לפניך מלא בושה וכלמה, מלא חטאים ועונות ופשעים מכף רגל ועד ראש, מיום עמדי על דעתי עד היום הזה. עזר לתועה ונתעה בדרכים נבוכים ומקלקלים, ומחשבות מבלבלות כמוני היום. הורני הדרך האמת והעצה הנכונה, באפן שאזכה להגיע מהרה להדרך הישר ברצונך הטוב באמת. ואזכה מעתה לשוב אליך באמת ולעבדך באמת ביראה ואהבה. חנני ופדני, כחסדך חניני ואשמרה עדות פיך. הדריכני באמתך ולמדני כי אתה אלהי ישעי אותך קויתי כל היום. הורני יהנה דרך חקיך ואצננה עקב. חסדך יהנה מלאה הארץ חקיך למדני:

תורה רז

כשאינו בעל כח גדול להמתיק אלו הנבורות הקשות, וההמתקה הוא על ידי שדן אותם לכף זכות בזה שמדברים עליו, או שמקבל היסורים בזה שמדברים עליו באהבה. אבל אם אין בו כח להמתיקם, אזי מכרח שיסתלק, והינו או שיסתלק [לנמרו] חס ושלום על ידי זה, ואז על ידי הסתלקותו, נשמתו ממקתת אלו הנבורות הנ"ל (ומוכן שבאם אף על פי כן מתחזק בעת הנפילה ועולה מירידתו, הם גם כן מתקנים על ידי זה, והירידה תכלית העליה כנודע), או שנופל ממדרגתו שנים זה הוא בחינת מיתה:

א. כל הדבורים הם בחינת גבורות, וצריך להמתיקם, וההמתקה הוא על ידי למוד התורה ודבורים טובים שמדברים, על כן צריך לשמר את הדבור מאד ולכלי לדבר דבורים רעים, ובפרט לשון הרע חס ושלום, מכל שכן וכל שכן שצריך לשמר מאד מלדבר חס ושלום על צדיק הדור, כדי שלא יתגברו הדינים חס ושלום. ועל ידי אלו הדבורים רעים יכולים לגרם שיפל הצדיק הדור ממדרגתו חס ושלום,

תפלה לתורה רו

ב. וכשמדברין על כלל תורה שבעל-פה או כשמדברים על צדיק הדור הוא דבר אחד ממש. כי עקר תורה שבעל-פה היא תלונה בצדיק הדור, וכן הצדיק הוא בעצמו התורה כמאמר רבותינו ו"ל (מכות כ"ב), כמה טפשי בני וכו'. אבל כשהצדיק ממתיק את הדבורים שלהם הוא חוזר ועושה מהדבורים תורה, ומלמדה לאחרים שהיא בחינת תורת חסד, וכו' ממתיקם בשלמות].

תפלה לתורה רו

(קלד) יודוך יהוה כל מעשיך וחסדיך יברכוכה. כבוד מלכותך יאמרו וגבורתך ידברו. להודיע לבני האדם גבורותיו וכבוד הדר מלכותו. רבונו של עולם, רב חסד ואמת, רחם עלי, ושמרני והצילני מדבורים רעים ובפרט מלשון הרע, שלא אדבר שום דבור רע על שום בר ישראל שבעולם אפלו על הקטן שבקטנים והפחות שבפחותים, מכל שכן וכל שכן על צדיקי וחסדי הדור העוסקים בעבודתך. רחם עלי ושמרני והצילני שלא יצא מפי שום דבור נגד כבודם חס ושלום, בין בפניהם בין שלא בפניהם. אלהי נצר לשוני מרע ושפתי מדבר מרמה ולמקללי נפשי תדם ונפשי כעפר לכל תהיה. מרא דעלמא בלא, רחם עלי, ואל תשחיתני, הצילני מריב ומחלקת. חוסה על נפשי ושמרני שלא אטעה את עצמי לומר שהוא מצוה לדבר על אלו האנשים, כי איני חפץ במצות באלו, לא הן ולא שכן. חוס וחמל על נפשנו ורוחנו ונשמותינו, והצל אותנו ואת כל ישראל מלשון הרע ומחלקת, ובפרט בענין המחלקת השכיח עכשיו בין גדולי הדור ואנשיהם, וקטגוריא בין התלמידי חכמים ואנשיהם. רחם עלינו בעל הרחמים, בעת צרה הזאת, ושמרנו והצילנו מכל מיני דבורים רעים ופגומים. שיתה יהוה שמרה לפי נצרה על דל שפתי. אל תט לבי לדבר רע. שלא אחפש ואבקש למצא חס ושלום, פגם וחסרון בעבודת הכשרים, ולא בשום בר ישראל. ותן לנו כח ברחמיך העצומים וחסדיך הנפלאים, להמתיק כל מיני גבורות הפאים לבני אדם, בפרט להגדולים וחשובים, רחם עלינו והיה עמנו תמיד, שנוצח תמיד להתגבר בכל עז לדבר דבורי תורה ותפלה ויראת שמים באמת, באפן שנוצח להמתיק כל מיני גבורות שבעולם שמהם נמשך הדבור. ותשמרנו ותצילנו מכל מיני גבורות קשות שלא יגיעו אלינו ותרחם על גדולי הדור, אשר עליהם מגיעים הגבורות קשות להמתיקם, ותהיה עמם תמיד, ותתן להם כח ברחמיך וחסדיך הרבים, להמתיק כל הגבורות קשות שבעולם הפאים אליהם. ותשמר אותנו ואת כל ישראל בפרט כל גדולי הדור, בעת שאין לנו כח חס ושלום להמתיק הגבורות הפאות אלינו, שעל-כל-פנים נשמר נפשותינו מאד מאד לבלי לדבר סרה על שום בר ישראל, מכל שכן שלא לדבר חס ושלום על צדיקי הדור והנלוים אליהם. ותתן לנו כח לצדיקי הדור האמתיים שימתיקו כל הגבורות הקשות שבעולם, ויעשו מהם תורת חסד ללמד בתורתם לאחרים, להודיע לבני האדם גבורותיך וכבוד הדר מלכותך:

רבונו של עולם, יודע תעלומות, אתה לבד יודע כל מה שנעשה בענין זה, וכמה

תורה רח – צופה רשע לצדיק

תקסח

נפשות שקעו בזה, שהגיע אליהם גבורות קשות רחמנא לצלן, ולא היה בהם כח להמתיקם. ועל-ידי-זה נכשלו ונפלו ודברו סרה על התורה ועל הצדיקים, ועל-ידי-זה גרמו שנסתלקו כמה צדיקים קדושים ונוראים, עד אשר נשארנו ביתומים ואין אב, פתרון בראש ההר וכנס על הגבעה. ואין מי יעמד בעדנו, על מי יש לנו להשען על אבינו שבשמים. רחם עלי ועל כל ישראל, ושמרנו והצילנו שלא נפגם כלל בהדבור הבא על-ידי הגבורות שלא יתגברו הגבורות חס ושלום, להחמיץ לבבנו לדבר סרה על שום אחד מישראל, וביותר תשמר את גדולי הדור וחשובים, אשר אליהם מגיעים הגבורות קשות היוצאים לעולם לפעמים. ושמרם והצילם ברחמיך וחסדיך הרבים, שלא יפגמו בהגבורות הקשות כלל, שלא יתגברו הגבורות עליהם להביא אותם חס ושלום, לדבר עתק על צדיקי הדור ואנשיהם רחמנא לצלן, רק תשפיע עליהם ועלינו כח מגדולי בחירי צדיקי הנוראים, ותעזר ותושיע ותגן עליהם ועלינו ועל כל ישראל, ותתן לנו כח להמתיק כל הגבורות שבעולם הבאים על כל אחד ואחד, ואפלו הגבורות הקשות הבאים לגדולי הדור, בלם נזכה להמתיק בהמתקות גמורות להפכם לחסדים גמורים, על-ידי דבורי תורה ותפלה ויראת שמים באמת, שתזכנו לדבר בהם תמיד יומם ולילה. ויקים בכל חכמי ישראל, פיה פתחה בהכמה ותורת חסד על לשונה, שזיכבו בלם ללמד תורה על מנת ללמדה, באפן שיורו לעם יהוה דרכי יהוה האמתיים באמת וצדק ברצונך הטוב, ומתיקו כל הגבורות שבעולם, ויתבטלו כל הגזרות וכל הדינים מישראל, ותמשיך עלינו חסדים טובים תמיד, באפן שזנכה אנחנו וכל ישראל לשוב אליך באמת מהרה ונעשה רצונך כל ימי חיינו, ובתורתך נהנה יומם ולילה מעתה ועד עולם, אמן סלה:

תורה רח – צופה רשע לצדיק

המתלקת שיש עליהם, כי המתלקת הוא כמו מכסה להם, שלא יתגלו ויתפרסמו יותר מכדי הצורך, אך החולקים רוצים לכסותם לגמרי להעבירם מן העולם חס ושלום, אבל השם יתברך לא יעזבם בידם:

א. מה שהרשעים עושים יסורים לצדיקים ורודפים את הצדיקים, זה סבה מאת השם יתברך כדי שיתבונן הצדיק ויפשפש במעשיו, והם כמו שומרים לשמר את הצדיק מלפל בגשמיות:

ב. גם הוא טובה להם לצדיקים מעט

תורה רט

להתפלל, אז התפלה הרעה מבבלת אותו, והתקון לזה הכנסת אורחים תלמידי חכמים:

יש לכל אדם תפלות רעות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: 'גנבא על מהתרתא רחמנא קריא' (ברכות ס"ג לפי גסחת הישן ועקבי), ואחר-כך בשעומד

תפלה לתורה רט

תפלה לתורה רט

(עד) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעזרני ברחמיך הרבים, ותזכני להכניס אורחים תלמידי חכמים בתוך ביתי, ואזכה לקבלם בכבוד גדול ולכבדם בכל עז ופאר, עד שיעלה לפניך מצוה זו של הכנסת אורחים תלמידי חכמים באלו הקרבותי תמידין בסדרן. ובזכות זה תעזרני שאזכה להתפלל תפילתי לפניך בכונה גדולה בכל לב ונפש ובמחשבה זכה ונכונה לשמך הגדול לבר באמת, ובלי שום בלבול וערבוב הדעת, ובלי שום מחשבות זרות כלל. ותשמרני ותצילני מתפלות רעות, ולא יבלבלו התפלות רעות את תפילתי הקדושה. ותתקן ותזכך את תפילתי, ותהיה תפילתי שלמה וסדורה בפי, ויהיו נא אמרי לרצון לפני אדון כל. ותעלה תפילתי לפניך לרצון למעלה למעלה, ותעלה ותנשא להיות כתר לראשך. ותמלא כל משאלותי לטובה ברחמים, האזינה יהוה תפילתי והקשיבה בקול תחנונותי. ואני תפילתי לך יהוה עת רצון אלהים ברב חסדך ענני באמת ישעך. יערב עליו שיחי אנכי אשמח ביהוה. יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את יהוה הללויה:

תורה רי

על-ידי משא ומתן באמונה מקימ מצות ידו כנ"ל סימן צ"ג, ועל-ידי-זה יהיה לו
עשה ואהבת, ששם שמים מתאהב על פרנסה בלי יגיעה וטרח:

תפלה לתורה רי

(עד) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתרחם עלי ותעזרני ותושיעני שאזכה לסור מרע ולעשות הטוב בעיניך תמיד, ותתנני לאהבה לחן ולהסדר ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואי ותגמלני חסדים טובים. ואזכה לקיים בשלמות מצות ואהבת את יהוה אלהיך שיהיה שם שמים מתאהב על-ידי, שיהיה משאי ומתני באמונה, ודבורי בנחת עם הבריות, ויהיה רוח המקום ורוח הבריות נוחה הימני, ואהיה אהוב למעלה ונחמד למטה, ואמצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם. ותרחם עלי ותזמין לי פרנסתי ברוח, ותתן לי כל צרכי וכל צרכי אנשי ביתי קדם שאצטרך להם, בלי יגיעה וטרח ועמל כלל:

רבוננו של עולם, אתה ידעת, כי קשין מזונותינו בקריעת ים-סוף, אבל גדול אתה ורב כח, ובכחך הגדול ובחסדיך הרבים, גם קריעת ים-סוף קל לפניך, כי מי יאמר לך מה תעשה, ואין דבר נמנע ממך, על-כן רחם עלינו בזכות אבינו הראשון אברהם איש החסד, ועשה למען אהבתך, ותן לנו פרנסותינו בהרחבה גדולה, בלי יגיעה וטרח ובלי שום טרדא כלל. ואל תצריכני לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלואתם, באפן שאזכה לשמור מצותיך ולעשות רצונך ולעסק בתורתך תמיד כל ימי חיי אני וזרעי

תורה ריא

תקסז

וְזָרַע זָרְעִי וְכָל זָרַע עִמָּךְ בֵּית־יִשְׂרָאֵל מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וַיִּקְּמוּ בֵּי מִקְרָא שְׂכֵתוֹב הַשְּׂלֵךְ עַל יְהוָה יְהִי הַבְּדָד וְהוּא יִכְלַף לָךְ לֹא יִתֵּן לְעוֹלָם מוֹט לְצַדִּיק. עֵינֵי כָל אֱלֹהִים יִשְׁבְּרוּ וְאַתָּה נֹתֵן לָהֶם אֶת אֲכָלָם בְּעַתּוֹ. פּוֹתַח אֶת יָדְךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן. אָבִי אֲב הַרְחֵמֵן פְּרַנְסֵנִי וְכִלְכְּלֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְבַד, לֹא כַמַּעֲשִׂי וְכַרַע מַעֲלָלִי, רַק בְּחַסְדְּךָ עֲשֵׂה עִמִּי, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב, נֹתֵן לָהֶם לְכָל בָּשָׂר כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ. וְאַל תַּעֲזֹבֵנִי וְאַל תִּטְשֵׁנִי. עֲזָרֵנִי כִּי עָלֶיךָ נִשְׁעַנְתִּי. אֵל תַּעֲזֹבֵנִי יְהוָה אֱלֹהֵי אֵל תִּרְחַק מִמֶּנִּי. חוֹשָׁה לְעֲזָרְתִּי אֲדֹנָי תִּשׁוּעָתִי:

תורה ריא

מה שהעולם נוסעים על ראש השנה לצדיקים, כי עקר המתקת הדינים אינו אלא על-ידי קדשת וטהרת המחשבות, ואי אפשר לטהר ולקדש המחשבה, אלא על-ידי התקשרות לצדיקים, וראש

השנה הוא מקור הדינים של כל השנה, וצריך לטהר המחשבות כדי להמתיקם, ובשביל זה נוסעין לצדיקים כדי לזכות לקדשת המחשבה ולהמתיק הדינים:

תפלה לתורה ריא

לראש השנה

(ע) יְהִי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂתוֹבֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לִילָךְ וְלִנְסֵעַ לְצַדִּיקִים אֲמִתִּים עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְלִהְיוֹת מְקַשֵּׁר תְּמִיד לְצַדִּיקִים אֲמִתִּים, וְעַל־יְדֵי־זֶה אֲזַכֶּה לְקַדֵּשׁ אֶת דַּעְתִּי וּמַחְשַׁבְתִּי בְּקַדְשָׁה גְדוֹלָה. וְתַחֲמַל עָלַי בְּחַמְלַתְךָ הַגְּדוֹלָה, וְתַהֲיֶה בְּעֲזָרִי וְתַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי מַחְשַׁבוֹת זְרוֹת וּמִכָּל מִינֵי פְּנֵם הַדַּעַת שְׁבָעוֹלָם, וְתַחַנְנֵנִי מֵאַתָּךְ חֲכֵמָה דַּעַה בִּינָה וְהַשְׁבֵּל, וְתוֹבֵנִי מֵהַרָּה לְקַדְשַׁת הַמַּחְשָׁבָה בְּשִׁלְמוֹת בְּאֲמִת. וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּמְתִּיק וְתַבְטֵל כָּל הַדִּינִים מֵעַלְיָנוּ וּמַעַל כָּל עִמָּךְ בֵּית־יִשְׂרָאֵל מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וְנִזְכֶּה לְקַבֵּל קַדְשַׁת רֹאשׁ הַשָּׁנָה עַל־יְדֵי הַצַּדִּיקִים אֲמִתִּים, וְלִתְקַן כָּל הַתְּקוּנִים שְׁצָרִיכִין לִתְקַן בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁהוּא מְקוֹר הַדִּינִים שֶׁל כָּל הַשָּׁנָה. וְתַהֲיֶה מַחְשַׁבְתֵּנוּ קְדוּשָׁה וְטַהוֹרָה תְּמִיד, וּבִפְרָט בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקְּדוּשָׁה. אָנָּה רַחוּם, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּרְחַם עָלֵינוּ וְתוֹבֵנֵנוּ וְתַחַנְנֵנוּ אֲזִי לְקַדְשַׁת הַמַּחְשָׁבָה בְּיוֹתֵר, וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתַצִּילֵנוּ שְׁלֹא יַעֲלֶה אֲזִי עַל מַחְשַׁבְתֵּנוּ שׁוֹם מַחְשָׁבָה זָרָה וְחִיצוֹנָה כָּלָל, רַק בְּשִׁמְךָ נִגִּיל כָּל הַיּוֹם בְּאִימָה וּבִירְאָה בְּקַדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְדוֹלָה, בְּמַחְשַׁבוֹת קְדוּשׁוֹת וְזִכוֹת וְצַחוֹת בְּתַכְלִית הַזִּכוֹת וְהַבְּהִירוֹת, עַד שְׁנִזְכֶּה בְּכַח הַתְּקַשְׁרוֹת הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּים לִתְקַן וּלְבַרֵּר כָּל הַבְּרוּרִים בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, לְבַרֵּר כָּל נִיצוּצוֹת הַקַּדְשָׁה מֵעַמְקֵי הַקְּלָפוֹת, וְלַהֲמַתִּיק וּלְבַטֵּל כָּל הַדִּינִים שְׁבָעוֹלָם מֵעַלְיָנוּ וּמַעַל כָּל עִמָּךְ בֵּית־יִשְׂרָאֵל, וַיִּמְשַׁךְ עָלֵינוּ אֵךְ טוֹב וְחֶסֶד וַיִּשׁוּעָה וְרַחֲמִים גְּדוֹלִים מֵרֹאשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה. וְתַתְּבַנְנוּ וְתַחַתְּמֵנוּ אֲזִי לַחֲיִים טוֹבִים אֲרַכִּים וּלְשָׁלוֹם, לַחֲיִים אֲמִתִּים, חַיִּים שְׂיֵשׁ בָּהֶם

יראת שמים, חיים שנוזפה בהם לשמר מצוותיך ולעשות רצונך באמת ובלב שלם, ולתקן כל מה שפגמנו מעודנו עד היום הזה, ותשפיע עלינו פרנסה טובה ורחמים וחיים ושלום וכל טוב:

רבוננו של עולם, אתה יודע גדל החיוב לנסע על ראש השנה לצדיקים אמתיים, וגם אתה יודע את עצם רבוי המניעות שמתגברים על זה מכל הצדדים. חומל דלים, חוס וחמל עלינו ועזרנו וזכנו לשבר כל המניעות, והורנו דרכיך והדריכנו באמתך ולמדנו, שנוזפה לילך ולנסע לצדיקים אמתיים על ראש השנה, באפן שנוזפה על-ידם לקדשת המחשבה באמת. כי אתה יודע שעכשיו בעוקבות משיחא, עקר סמיכתנו וישועתנו הוא רק על ימי ראש השנה הקדושים, אשר בהם אנו נשענים להתקרב אליך, ולהמשיך אלהותך ומלכותך עלינו מראש השנה על כל השנה כלה. ואנחנו לא נדע מה נעשה בימי ראש השנה הקדושים, ואיך לרצות אותך אז כראוי. שנוזפה להמליכך עלינו באימה וביראה, ואיך לעמד בנגד כל השונאים והמקטרגים לסתם פי מסטיגנו ומקטריגנו, כי אם בזכות וכח הצדיקים אמתיים, עליהם אנו נשענים ובהם אנו סמוכים, כי הם ילחמו לפנינו ויכניעו ויפילו כל שונאינו ורודפינו, וימשיכו עלינו קדשת ראש השנה בשלמות, על-בן רחם עלינו למען שמך, והיה בעזרנו שנוזפה לשבר כל המניעות ונוזפה לבא לצדיקים אמתיים על ראש השנה, ולהתקשר אליהם באמת ולזכות לקדשת המחשבה בשלמות על-ידם, ונוזפה להמתיק ולבטל כל הדינים ולהמשיך עלינו הסדים טובים, ותזכנו להכיר ולדעת רוממותך וממשלתך עלינו, ותמלך עלינו בכבודך מהרה, וידע כל פעול כי אתה פעלתו. ויבין כל יצור כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו, יהיה אלהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה, ותטהרנו ותקדשנו בקדשתך העליונה מעתה ועד עולם, אמן סלה:

תורה ריב

א. על-ידי המחאת כף אל כף בשעת התפלה, על-ידי-זה יכולים לדבר כראוי השבחים והתארים שאנו מכנים ומדמים אותו יתברך, שזה בחינת שמביטין בתמונת ה'. גם זה בחינת וידי אדם מתחת כנפיהם (תקאל י, כא), כי הכנפים הם הדבורים בחינת: "ובעל כנפים יגיד דבר" (תקלת י, ב). גם על-ידי-זה נכלל התפלה בתוך תורה שבכתב ותורה שבעל פה:

ב. כח הדבור בא על-ידי התקשרות לצדיקים:

תפלה לתורה ריב

(קלה) יחיד קדמון, אשר אתה סתום ונעלם מכל העולמות כי לית מחשבה תפיסה בך כלל, אך, ברחמיך הרבים, חמלת עלינו ונתת לנו רשות לדמות ולכנות אותך על-ידי

תורה ריג

תקסט

שמות וכנויים ותארים, אשר גלו לנו נביאיך הקדושים, אשר על-ידי-זה אנו זוכים להמשיך שכירת כבודך עלינו. על-כן רחם עלינו, ברחמיך הרבים, ועזרנו והושיענו שנוזה מעתה להתעורר ולהתחזק באמת להתפלל תפלתנו בכונה גדולה באמת שנשמה אזנינו היטב לכל הדבורים הקדושים והנוראים שאנו מוציאים מפינו בכל סדר התפלה, בכרפת השחר, ובסדר הקרבנות, ובפסוקי דזמרה, ובקריאת שמע וברכותיה, ובתפלת שמונה עשרה ובתחנונים שלאחריה, ובקדשה דסדרא, ושיר של יום, ובכל פרטי התפלה, אשר כל דבור ודבור של השבחים ותארים שאנו מדמין ומכנים אותך בהם, בלם הם תמונת יהוה. וזכנו להתפלל ולסדר שבחים לפניך בכונה גדולה בהתעוררות גדול מעומקא דלבא באמת, עד שנוזה למחיתא בפנים בשעת התפלה בהתלהבות גדול ובשמחה רבה ובחשק נמרץ באמת, עד שנוזה על-ידי-זה להביט בתמונת יהוה. וימים בנו בכל אחד ואחד, ותמונת יהוה יביט. גם נוזה על-ידי-זה על-ידי מחיתא בפנים, שתהיה תפלתנו בבחינת, וידי אדם מתחת כנפיהם. גם נוזה על-ידי-זה שתהיה נכללת תפלתנו בתוך תורה שבכתב ותורה שבעל-פה, שהם יד בותבת ויד חותמת. רחם עלינו למען שמך, וזכנו לתפלה בכונת הלב בהתלהבות גדול באמת, עד שיתעוררו ידינו להמחיתא כף אל כף בשעת התפלה, באופן שנוזה להביט בתמונת יהוה ולהכיר אותך באמת, אשר רק בשביל זה נוצרנו כדי לדעת ולהכיר אותך באמת. עזרנו למען שמך, לבל אובר עוד חס ושלום, טוב אמתי ונצחי כזה אשר בידי לזכות בו בכל-עת, פרשתי ידי אליך נפשי כארץ עיפה לך סלה. מהר ענני יהוה כלתה רוחי אל תסתר ממני ונמשלתי עם יורדי בור. האירה פניך על עבדך הושיעני בחסדך. יהוה אלהים צבאות השיבנו האר פניך ונושעה. וזכני להתקשר לצדיקים אמתים באמת, ועל-ידי-זה אוזה לכת הדבור בשלמות לדבר דבורים הרבה בתורה ותפלה ויראת שמים. ומלא פי תהלתך כל היום תפארתך. אברכה את יהוה בכל-עת תמיד תהלתו בפי. תהלת יהוה ידבר פי ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד. ברוך יהוה לעולם אמן ואמן:

תורה ריג

להבגס תחת המכסה והמסתר. אך תכף כשמביט עליו אין לו כח מחמת השם הנה:

ב. צריך להפסיק בין תבת "אתה סתר לי" לתבת "מצר" כדי שלא לעשות צרוף השם סמא"ל חס ושלום (עין פנים):

א. יש שם סא"ל היוצא מפסוק "אתה סתר לי" (תהלים לב, ט), ובשקדוש-ברוך הוא רוצה להציל את האדם ממנות שנגזר עליו ולהסתיר ולכסות אותו מן הבעל דבר, אז הוא מסתיר ומכסה אותו בזה השם, והבעל דבר מבקש מקום שיוכל

תפילה לתורה ריג

(קלו) אתה סתר לי, מצר תצרני רגי פלט תסובבני סלה. תסתירני מסוד מרעים מרגשת פעלי און. כי יצפנני בסבו ביום רעה יסתירני בסתר אהלו בצור ירוממני. יושב בסתר עליון בצל שדי יתלונן. מלא רחמים, רחם על עמך ישראל, ובפרט על כל עירות ישראל אשר הולכין ומסבבין בהם מיני חלאים ומכאובים רחמנא לצלן. רחם עליהם למען שמך, ואמר למלאך הרף ידיך, וישיב חרבו אל נדנה. חוס וחמל עליהם ועל כל שארית עמך בית ישראל, ולא תתן המשחית לבא אל בתיהם לנגף, או להזיק ולהחליש חס ושלום. רחם רחם, הצל הצל, בעל הרחמים, בעל הישועות, בורא רפואות, נורא תהלות, אדון הנפלאות, זכר לעבדיך אבותינו ורבותינו הצדיקים האמתיים שהיו בכל דור ודור מימי אברהם אבינו עד הנה. למענם ולמען רחמיך הרבים, רחם עלינו ושמרנו והצילנו, אותנו וכל עמך בית ישראל, מכל מיני חלאים ומכאובים ומחוישים, שלא יבואו על שום אחד מישראל. ותשלח מהרה רפואה שלמה מן השמים לכל אותם (מישראל) אשר כבר הפית אותם באיזה חלי או מכאוב, רחם עליהם ורפאם מהרה רפואה שלמה, רפואת הנפש ורפואת הגוף, אל נא רפא נא להם למען שמך (ובפרט לחולה כ"פ), כי אל מלך רופא נאמן ורחמן אתה. אל חי וקיים, מחיה חיים, תן לנו חיים ונחיה ולא נמות, גאלנו ממות פדנו ממשחת. רבונו של עולם, שומר ישראל, אתה לבד יודע מי ומי אורבים עלינו בכל-עת, ובפרט על מי שנגזר עליו איזה גזרה לא טובה חס ושלום, ורק אתה לבד יודע איך להסתיר ולהצפין את כל אחד ואחד מישראל, מהאורבים המסבבים עליו. רחם על כל עמך ישראל, ובפרט על כל מי שנגזר עליו איזה גזרה לא טובה רחמנא לצלן, ושמרם והצילם בשמותיך הקדושים. והצילם (והסתירם) ברחמיך הרבים, מכל צר ואויב ואורב ומסטין. רחם עלינו והגן בעדנו והסר מעלינו אויב דבר וחרב ורעב ויגון, והסר שטן מלפנינו ומאחרינו ובצל כנפיך תסתירנו, כי אל שומרנו ומצילנו אתה. חוסה יהוה על עמך והצילנו מועמך והסר ממנו מכת המגפה וגזרה קשה כי אתה שומר ישראל. מרא דעלמא כללא, שומר פתאים יהוה. אתה לבד יודע באיזה דרך, באיזה שם, להסתיר ולשמר את כל אחד מישראל, מכל פגעין ומרעין בישין, ומכל מיני גזרות רעות בין קדם גזרדין ובין לאחר גזרדין. רחם עליהם ושמרם והצילם בנפלאותיך הנוראות, באפן שלא יהיה שום כח להאורבים והמסטינים לכנס ולהתאחו חס ושלום, תחת המסתר והמכסה, אשר אתה מכסה ומסתיר ברחמיך וחסדיך בשמותיך הקדושים (הסוורים) והנוראים. וקום בנו ובכל עמך ישראל מקרא שכתוב, תסתירם בסתר פניך מרכסי איש תצפנם בסכה מריב לשונות. שמרני באישון בת עין בצל כנפיך תסתירני. אגורה באהלקך עולמים אחסה בסתר כנפיך סלה. סתרי ומגני אתה לדברך יחלתי. שמרה נפשי והצילני אל אבוש כי חסיתי בך. כי אין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים, ואנחנו לא נדע מה נעשה כי עליך עינינו. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן:

תורה ריד

תקעא

תורה ריד

הלמוד כראוי, בפרט למוד גמרא, אם אינו כראוי אז הוא מקבל יותר כח מהלמוד, כי תלמוד בגימטריא אותיות של שמה (לית), על-כן יש כח בלמוד התלמוד או להכניע אותה או להפוך חס ושלום:

מה שמצינו בני אדם שמתים באמצע למודם, שלא בדורות הראשונים כשהיה יודע יום מיתתו היה עוסק בתורה, ולא היה להפעל דבר שום שליטה עליו, דע, שאם תלמוד בהגן בודאי אין לו שום כח, אכל אם אין

תורה רטו

כי לאו בכל פעם בא להם מלמטה פדיון בזה שיוכל להמתיק כל העשרים וארבעה בתי דינים בבת אחת, ועל-כן כשבא להם ההמתקה הזאת משתמשין עמה לצורך דבר אחר הינו לעשות גרים, כי כל זמן שיש עבודה זרה בעולם חרון אף בעולם, וכשממתיקים הדין והחרון אף נמתק העבודה-זרה ונעשין גרים:

יש עשרים וארבעה מיני פדיונות להמתיק הדין מכל העשרים וארבעה בתי דינים, וכנגד כל בית-דין יש פדיון מיוחד, ויש פדיון אחד שכולל כל העשרים וארבעה בתי דינים, ולא נמצא כי אם חד בדרא שידע זה הפדיון, ופעמים אפלו בשנה הצדיק עושה פדיון אף-על-פי-כן אינו מועיל, זה מחמת

תפלה לתורה רטו

לוי אדר הילולא דמשה רבנו עליו השלום

(קד) פודה יהוה נפש עבדיו ולא יאשמו כל החוסים בו. פדה בשלום נפשי מקרב לי כי ברבים היו עמדי. אף אלהים יפדה נפשי מיד שאול כי יקחני סלה. תרגמה שפתי כי אזמרה לך ונפשי אשר פדית. רבנו של עולם, מלא רחמים, מלך גואל ומושיע, פודה ומציל ומפרנס ועונה ומרחם בכל-עת צרה וצוקה, אין לנו מלך אלא אתה. רחם עלינו למען שמך, ברחמיך הרבים והגדולים, ותאיר עלינו עת רצון תמיד בזכות אבותינו הקדושים, ותמתיק ותבטל כל הדינים מעלינו ומעל כל עמך בית-ישראל, ותפדה נפשנו מכל הגזרות והדינים שנגזרו בכל עשרים וארבע בתי דינים הקדושים שיש לך למעלה, בין שהוא קדם גזר דין בין שהוא לאחר גזר דין, מכלם תפדה נפשנו, ותמתיק ותבטל כל הדינים והיסורין והגזרות שנגזרו בהם מעלינו ומעל כל עמך בית-ישראל, בין בגוף בין בנפש בין בממוץ, בין בכלל בין בפרט. כי גלוי וידוע לפניך שאין אתנו יודע עד מה, איך לעשות פדיון ולבטל כל הדינים שנגזרו בכתב דינים הקדושים, ואפלו מי שידע לעשות איזה פדיון לבטל איזה דין שבאיזה בית דין, עדין אינו יודע לבטל כל הדינים שבכל העשרים וארבע בתי דינים. ועל-ידי-זה אין מועיל הפדיון שלו. על-כן רחם עלינו בזכות הצדיקים הגדולים היחידים בדורותם, שהם

בבחינת משה רבנו, שיש להם כח לעשות פדיון לבטל כל הדינים שבכל העשרים וארבע בתי דינים. וחוסה וחמל עלינו בכח וזכות הצדיקים האלו, ותאיר עלינו מצח הרצון תמיד כמו בשבת במנחה, שהוא הסתלקות משה שהוא עת רצון. ועל ידי זה תפדה נפשנו ותצילנו מכל הצרות, ותמתיק ותבטל כל הגזרות והדינים שנגזרו בכל העשרים וארבע בתי דיני הקדושים. ותצילני מכל מיני חלאים ומכאובים ומחושים (ובפרט לפלוגי בן פלוגית וכו'), ומחסרון הפרנסה ומכל מיני צער ויסוריין שבועולם, מכלם תצילנו ברחמיך הרבים והגדולים, בכח וזכות משה רבנו שנסתלק בשבת במנחה, ובכח כל הצדיקים שהם בבחינת משה, שיודעים לעשות פדיון להמתיק הדין שבכל העשרים וארבע בתי דינים:

ותעזר רחמיך הגדולים וחסדיך המרבים, ותשבר ותמגר ותכניע ותעקר ותבטל כל הכפירות מכל העולם כלו, ובפרט מכל עמך בית ישראל בכל מקום שהם. וברחמיך הרבים תעזר ותמשיך את רצון בעולם תמיד, ותהפך השמד לרצון, בכח וזכות משה שהוא עומד בין שמד לרצון, אשר מסר נפשו כל ימי חייו לעשות גרים להוציאם משמד וכפירות ולהעלותם ולקשרם לרצון העליון, וגם עתה אחר הסתלקותו, עדין הוא עומד ומתפלל על כל הגדחים והרחוקים מאמונתך, לגיגרים ולקרובים אליך ולבטל כל המינות והכפירות מן העולם ולהעלות משמד לרצון ולעשות גרים ובעלי תשובה הרבה בעולם:

אנא יהוה, רחמן מלא רחמים, חסדן מלא חסדים, חושב מחשבות לבל ידח ממך נדח, אשר מחשבות לבך לכל דור ודור. רחם עלינו בכחו וזכותו הגדול, ובכח כל הצדיקים האמתיים שהם בבחינת משה, שעוסקים גם כן בזה להמתיק הדין מכל העשרים וארבע בתי דינים, ולבטל כל הגזרות שבכל העולמות, ולבטל כל הכפירות, ולעשות גרים ולהמשיך אמונה גדולה בעולם. רחם עלינו למענם ולמענך, וחוסה עלינו בעת צרה הגדולה הזאת, אשר המינות והכפירות מתפשטים בעולם חס ושלוה מאד מאד, אשר אין דרך לנטות ימין ושמאל, וכמעט בכל יום נתפסין כמה נפשות ברשת הכופרים, המהנכים נערים בלמודם הרע שנתפשט עכשיו ללמד חכמות ולשונות וכו', אשר אין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים, ועל כח משה רבנו וכל הצדיקים האמתיים הגדולים, שיודעים להמשיך את רצון ולהמתיק כל הדינים שבועולם ולהפך משמד לרצון. רחם וחוסה וחמל עלינו למענך ולמענכם, ולמדנו והורנו איך לעזר את כל הצדיקים האלו שיעסקו בתקוננו ובתקון כל העולם, ואל יחישו ואל ישקוטו בעת צרה המרה והזרה אשר בדורותינו אלה, אשר לא היתה כזאת מימות עולם. אי שמים, הפגינו בעדנו, אי שמים, הקיצו לצרות ישראל. כי בעונותינו הרבים, בצוק העתים האלה, אין מי שירגיש מרירות מכאוב הצרה הגדולה הזאת בלבבו היטב. ואפלו מי שמרגיש מעט מרירות הצרה הזאת, אין יודע איך להתפלל ולהמתיק הדין ולבטלו. על מי לנו להשען על אבינו שבשמים, ועל כח וזכות אבותינו

תפלה לתורה רטו

תקעג

ורבותינו הצדיקים הקדושים העומדים עדין ומתפללים עלינו, אשר אלמלא תפלתם לא היינו יכולים להתקיים חס ושלום אפלו רגע אחד. רחם עלינו ולמדנו איך לעוררם ולהקיצם ולהוסיף בהם עז וחיל מלמטה, באפן שיוכלו לפעל בקשבתם מהרה, להמתיק כל הדינים והגזרות שבכל העשרים וארבע בתי דינים, ולהפך כל הכפירות משמד לרצון, ותתפשט האמונה הקדושה בעולם ויתרבו גרים ובעלי תשובה בעולם:

מלא רחמים, גדול העצה ורב העלייה אדון הנפלאות, עשה כנפלאותיה, ותתן כח לצדיקיך הגדולים והגוראים, שיפעלו שתי הפעלות יחד על ידי פדיוניהם ותפלותיהם הנוראות והנפלאות מאד מאד, שיזכו לבטל כל הדינים והגזרות של כל העשרים וארבע בתי דינים, בגשמיות ורוחניות, בגוף ונפש וממון, וגם יזכו להמתיק החרון אף ולבטל העבודה זרה והכפירות מן העולם, ולהפך משמד לרצון, ולעשות גרים ובעלי תשובה הרבה בעולם, כי אתה כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה, ואתה עושה נפלאות גדולות לבהדך, וברחמיך העצומים, אתה יכל להושיעני בכל הישועות יחד בדרךך הנפלאים:

רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, תן לנו אמונה שלמה, בטל מעלינו כל מיני כפירות ובלבולי אמונה, בטל מעלינו כל גזרות קשות. רחם עלינו ברחמים רבים ברחמים פשוטים, שאין בהם תערוכת דין כלל, באפן שנגזרה מהרה מהרה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת. רחם רחם, חמל חמל, בעת צרה הזאת כי רע ומר מאד, רע ומר, רע ומר, רע ומר, כי נגע עד הנפש, ולא די לנו במרירות נפשנו, באשר יודע כל אחד בנפשו את נגעי לבבו ומכאוביו, אשר כשל כח הסבל, אף גם אנו רואים מרחוק צרות ישראל בלי שעור, והעקר צרות נפשות ישראל, אשר הפילוסופים והכופרים הרשעים הארורים רוצים להתפשט חס ושלום, באשר נגלה לפניך, ונתוסף לזה עצם הצרה מרובי המחלוקת שבין עמך ישראל הכשרים, אשר גתרבה קטגוריא בין התלמידי חכמים ובין כל הנלוים אליהם, וליוצא ולבא אין שלום:

רבוננו של עולם, אתה לבד יודע שבכתחמתך והפדיון הנאמר בהתורה הזאת שממתיק הדין של כל העשרים וארבע בתי דינים, אשר הצדיקים הגדולים האמתיים יודעים סוד זה הפדיון הנפלא, על בוריו, ולמעלה למעלה. בכתחילה זה יש לנו תקנה עדין לצפות לישועה ולכל טוב, אף גם לקרב נפשות אליך תתברך, להכניסם באמונה הקדושה, עתה גם עתה. על כן עדין אני עומד ומתפלל לפניך ומתחנן ומתחבט מול רחמיך וחסדיך, ומצפה לישועתך בכל עת ורגע, בעין עבד אל אדוני וכעין הבן אל אביו, עד ישקוף וירא יהוה משמים ויחוס וירחם עלי ועל כל התלויים בי, ועל בני ויוצאי חלצי ועל כל ישראל, ויושיענו מהרה וימתיק ויבטל מעלינו כל הדינים שבעולם, ויפדנו ויצילנו מכל הצרות ומכל היסורין שבעולם, ויבטל כל הכפירות וכל בלבולי אמונה מעלינו ומכל ישראל ומכל העולם בלוי, ויחזקנו ויחינו ויקימנו באמונתו הקדושה תמיד. ויסבב סבות לטובה, באפן שנגזרה לשוב אליו יתברך,

באמת ובתם לבב, חיש קל מהרה, ולא נסור מרצונו עוד ימין ושמאל. ויקים בי מקרא שכתוב, פדה נפשו מעבר בשחת וחיתו באור תראה. פדני מעשק אדם ואשמרה פקודיך. בידך אפקיד רוחי פדיתה אותי יהוה אל אמת. ואני בתמי אלך פדני ויחנני. קרבה אל נפשי גאלה למען אויבי פדני. כי עם יהוה החסד והרבה עמו פדות. והוא יפדה את ישראל מכל עונותיו. קומה עזרתה לנו ופדנו למען חסדך. פדה אלהים את ישראל מכל צרותיו. ואני תפלתי לך יהוה עת רצון אלהים ברב חסדך ענני באמת ישעך:

תורה רטז

מה שיש ח"י (שמונה עשרה) ברכות התפלה חוץ ברכת המינים, כי על ידי התפלה אנו מבטלין הטבע שהפילוסופים קורין

אזתה אם כל חי, ומבניעין ומבטלין המינים והאפיקורסים:

תורה ריז

"זכרו" תורת "משה" (סוף פלאכי), ראשי תבות תמו חסר וא"ו. כי אז בתמו צריכין להמשיך הזכרון לתקן השבחה

שנתהוה על ידי הלוחות שגשתברו בו, ומאחר שגשתברו הלוחות נסתלק הוא, כי הלוחות ארפן וא"ו ורחפן וא"ו:

תורה ריח

לפעמים פתאם האדם נוסע לאיזה מקום רחוק, והו כדי להסתיר את עצמו מאיזה גזרה שנגזר עליו. ואף שהוא אינו יודע

מזה, עם כל זה הנפש יודעת מזה, על כן בא לו רצון לנסע, אך פשנתפרסם שם יוכל להזיק לו חס ושלום. ה' יצילנו:

תורה ריט

כשאדם מעלים ומסתיר ומקטין את עצמו בענוה ושפלות, אז השם יתברך בבכיכול גם בן מראה עצמו אליו בבחינת ענוה ושפלות, ומצמצם את גאותו וגאונו ומקטין את עצמו בבכיכול ושוכן עמו, בבחינת: אשפן ואת דבא. אבל כשאדם מתנאה ומתגדל חס ושלום, אז השם

יתברך גם בן מראה גאותו וגדלתו אשר מי יוכל לסבל ולקבל כבודו וגאותו יתברך, כי: "הנה השמים ושמי השמים לא יכללוך" וכו' (פלאכי-א ת כו), ומזה בא הרפן בית המקדש בעונותינו הרבים: וזהו שנאמר על הרפן הבית: "ובית הנה ונהה עליון".

תפלה לתורה ריט

תקעה

תפלה לתורה ריט

(*לו) יהוה מלך גאות לבש לבש יהוה עז התאזר. רבונו של עולם, אתה לבד ידעת גדלתך וגאותך, כי מי יוכל לשער קצת רוממות גדלתך ותפארתך, כמו שכתוב: גדול יהוה ומהלל מאד ולגדלתו אין חקר. אך מגדל רחמיך הרבים וחסדיך הגדולים רצית לגלות מלכותך לכל באי עולם, ואתה בחרת בנו מכל העמים ורוממתנו מכל הלשונות וקדשתנו במצותיך וקרבנתנו מלבנו לעבודתך ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת, וצמצמת והלבשת את גדלתך וגאותך כדי שנוכל לסבל ולקבל עול מלכותך עלינו, ותתן לנו מגן ישעך וימינך תסעדנו וענותך תרבנו, ולבשת מדת הענוה והקטנות בבכול, וירדת על הר סיני ללמד לעמך תורה ומצות, ותשמיעם את הוד קולך ודברות קדשך מלהבות אש, והבטחת להם קודם מתן תורה הבטחות גדולות מאד, כמו שכתוב: והייתם לי סגלה מכל העמים וכו'. ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש וכו'. שכל אלו ההבטחות וההתגלות היו בחינת הכנעה וקטנות בבכול, וכל זה בשביל שיקבלו ישראל עול מלכותך ויראתך עליהם בשלמות, כמו שכתוב: כי לבעבור נסות אתכם בא האלהים ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו. על-כן חוס וחמל נא עלינו וזכרנו לזכר כל זה היטב ולשום זאת על לבנו בכל פעם, ונזכה להתעורר על-ידי זה באמת לקבל עול מלכותך ויראתך עלינו אשר זה עיקר רצונך, ובבכול אתה מקטין את עצמך ושואל ומבקש דבר זה מאתנו, כמו שכתוב: ועתה ישראל מה יהוה אליהו שאל מעמך כי אם ליראה את יהוה אלהיך וכו'. על-כן זכנו למלאת שאלתך זאת בשלמות, ובכך תן פחדך יהוה אלהינו על כל מעשיך ואימתך על כל מה שבראת וייראוך כל המעשים וישתחוו לפניך כל הברואים ויעשו כלם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם, ועזרנו שנוזכה למדת הענוה והשפלות באמת ולהיות שפיל רוח בפני כל אדם, ונזכה להזכיר עצמנו בכל עת ברוממות גדלתך ותפארתך וגדל מעלת טובך וענותנותיך עד אשר מגדל אהבתך את ישראל רצית לגלות מלכותך עליהם, ומחמת זה הלבשת וצמצמת את גאותך וגדלתך בבחינת יהוה מלך גאות לבש שהלבשת וצמצמת גאותך כדי שיתגלה מלכותך עלינו, ועל-ידי זה שזכר זאת היטב על-ידי זה נבוא ממילא למדת הענוה והשפלות נגד גדלתך ורוממותך ונגד גודל מדת טובך וענותנותיך, עד שנוזכה לבטל עצמנו אליך בבטול גמור עד שנהיה בבחינת אין ממש. ועל-ידי זה נזכה ביותר להמשיך אור אלהותך ומלכותך ויראתך עלינו על-ידי שגם אתה בבכול תצמצם ותקטין את עצמך אלינו בכדי שנוכל לקבל ביותר אור השגת אלהותך ויראתך, ותשמרנו שלא נפשל לעולם במדת הגאווה והגסות רוח חס ושלום, כי אתה הודעת לנו שששהאדם בא לגאווה וגדלות אזי גם אתה בבכול מתגאה ומתגדל בנגדו, ומי יוכל לסבל כבוד גדלך ותפארתך ורוממות גאותך וגאונך, עד אשר על-ידי זה תרב הבית המקדש בעונותינו מחמת שגלית ביותר גדלתך וגאונך, ואז לא היה יכול הבית המקדש לסבל גאותך

וּנְאוּנָהּ כִּי הֵן הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְלָלוּךָ אַף כִּי הַבַּיִת הַזֶּה. עַד אֲשֶׁר עַל-יְדֵי זֶה נִחְרַב לְנִמְרֵי וְנִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ אֹר הַשְּׁכִינָה כְּבִיכּוֹל. נִמְצָא שָׂרֵב הַהֲתַנְּלוֹת הוּא תְּכֵלִית הַצְּמִצּוּם וְהַהֲסָתְרָה, וְדִיקָא עַל-יְדֵי הַצְּמִצּוּם וְהַהֲסָתְרָה שְׂאֵתָה מִסְתִּיר וּמְלַבֵּישׁ וּמְצַמֵּצֵם אֹר אֱלֹהוֹתָ יִתְבָּרַךְ עַל-יְדֵי זֶה דִּיקָא עֵיקַר הַתַּנְּלוֹת אֱלֹהוֹתָ וְהַתְּקַרְבוֹתָ אֵלֵינוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַגְּדוֹלִים, עַל-כֵּן זָכְנוּ נָא מַעֲתָה עַל כָּל פְּנִיִם לְשַׁבֵּר וּלְכַפֵּל מֵאֲתָנוּ מִדַּת הַגְּאוּת וְהַגְּדֻלוֹת לְנִמְרֵי, רַק אֲדַרְבָּא תּוֹכְנוּ לְהַסְתִּיר וּלְהַעֲלִים וּלְהַקְטִין עֲצָמֵנוּ בַּעֲנוּה וּשְׁפָלוֹת גְּדוֹל, עַד שֶׁעַל-יְדֵי זֶה יִתְנַלָּה אֹר אֱלֹהוֹתָ וּמְלָכוֹתָ וְיִרְאֲתָךְ עֲלֵינוּ בְּהַתַּנְּלוֹת גְּדוֹל, וְיִקְרֵם מִקָּרָא שְׂכָתוֹב: אִם יִסְתֵּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים וְאִנִּי לֹא אֶרְאֶנּוּ נְאֻם יְהוָה הֲלוֹא אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ אֲנִי מִלֵּא נְאֻם יְהוָה. וְנִזְכָּה שִׁיתְנַלָּה עַל יְדֵינוּ אֹר אֱלֹהוֹתָ וּמְלָכוֹתָ וְיִרְאֲתָךְ לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, וְיִקְבְּלוּ כָלֵם אֵת עוֹל מְלָכוֹתָ עֲלֵיהֶם וְתִמְלֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד כִּי הַמְּלָכוֹת שְׁלָךְ הֵיא וּלְעוֹלָמִי עַד תִּמְלֹךְ בְּכָבוֹד, בְּכָתוֹב בְּתוֹרָתָךְ: יְהוָה יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד. וְנִאָמַר: וְהָיָה יְהוָה לְמֹלֵךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְהוָה אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד:

תורה רב

אם יש איזה צער לאדם חס ושלום, עשיר, עד שיעורר רחמים אצלו, יכול והוא מספר צערו לפני חכם או גבור או להושע מצערו:

תורה רבא

א. על-ידי שנותנים מעשר, השם ב. גם זוכין על-ידי מעשר להסתפקות, יתברך מושיט ידו ומכסה עליו בצל ידו, שישתפק עצמו במה שיש לו: ומצילו משונאיו:

תפלה לתורה רבא

(ע) רבונו של עולם, זכני ברחמיך הרבים, ועזרני והושיעני ותן לי לב טוב שאזכה להרבות בצדקה. ותזכני לתן מעשר ממעותי ומכל מה שתחנני ברחמיך, ותזמין לי עניים הגונים לזכות בהם, ועל-ידי זה תצילני משונאי ומרודפי, כי דרדך לבקש את הנדרך, אפלו צדיק רודף את הרשע. חוס וחמל ורחם עלי למען שמך, והיה בעזרי והושיעני וחזק את לבבי, שאזכה לתן תמיד מעשר מכל מה שתחנני, ברחמיך הרבים, ותפשט ידך הגדולה עלי, ותזמין לי פרנסתי מאתך, ותספיק לי כל צרכי וכל צרכי ביתי בהרחבה גדולה, קדם שאצטרך להם, מתחת ידך הרחבה והמלאה, וקנים בנו מקרא שכתוב, והריקותי לכם ברכה עד בלי די. ואזכה להיות שמח בחלקי תמיד ולהסתפק במה שתחנני. ולא אהיה נבהל להון, חס ושלום, ובצל בנפיך תסתירני, ותגן עלי בצל ידך הגדולה, ותכסה עלי ותצילני מכל שונאי ורודפי בגשמיות ורוחניות. ויקנים בנו

תורה רכב

תקעו

מקרא שכתוב, ואשים דברי בפיך ובצל ידי בסיתיד לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ותשים שלום בעולם, ויקים מקרא שכתוב, אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף. הסד ואמת נפגשו צדק ושלום נשקו, ונאמר, בצדקה תכונני רחמי מעשק כי לא תיראי וממחיתה כי לא תקרב אליך. עזרני כי עליך נשענתי, קרבה אל נפשי גאלה למען אויבי פדני, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה רכב

צריך להיות תמיד בשמחה ולעבד קצת, ויאהז את עצמו עתה בהתעוררות את ה' בשמחה, ואם לפעמים נופל והזריחה שהיה לו מקדם, עד אשר יעזרו ממדרגתו צריך לחזק את עצמו בימים השם ויחזר ויזרח לו אורו ויתברך, אמן: הקודמים שהיה מזריח לו איזה הארה

תפלה לתורה רכב

(לה) עברו את יהוה בשמחה באו לפניו ברננה, רבוננו של עולם, זכנו לעבוד אותך תמיד בשמחה ולהיות תמיד בשמחה, ואפלו אם לפעמים אני נופל ממדרגתי, תעזרני לחזק את עצמי בהזריחה וההארה שהיית מזריח ומאיר לי בימים הקודמים, עד אשר על ידי זה היה מתעורר לבי להתחזק בעבודת יהוה, בן גם עכשיו אף על פי שנפלתני גם מזה ונסתמו עיני ולבי מאד, אף על פי בן אובה להתחזק ולילך אחר ההתעוררות והזריחה וההארה שהיה לי אז, כי באמת אף אם לא הייתי זוכה לשום זריחה והארה מעולם, היה ראוי לי גם בן לחזק את לבי להתעורר לעבודתך, בכת הזריחה וההארה שאתה מאיר ומזריח בכל פעם, לאנשים אחרים הזוכים לעבוד אותך באמת באהבה ויראה ושמחה והתלהבות גדול, בודאי ראוי לי גם בן לילך אחריהם, כנראה בחוש שפמה אנשים סומים ועורים מחזיקים עצמם באיש אחד שאינו סומא ומאמינים בו והולכים אחריו, מכל שבן שאנו זוכים שיש בכל דור ודור צדיקים וחסידים הרבה הזוכים לעבוד אותך באמת, מכל שבן אלו הצדיקים הגדולים במעלה מפלגת מאד שהיו בדורות שלפנינו. בודאי ראוי לנו גם בן לילך בעקבותם ולאחז בדרכיהם ולהתעורר גם בן לעבודת יהוה באמת, מכל שבן אשר ברב רחמים וחסידים הגדולים זכיתי אני בעצמי לקבל גם בן איזה זריחה והארה והתעוררות גדול לעבודתך באמת במה וכמה פעמים, הגם כי אחר כך נפלתני מזה ונסתמו עיני ולבי מאד, אף על פי בן איך אפשר לי לשבח ולאבד לגמרי חס ושלום מה שכבר היה בידי ממש, ואיך אפשר לבלי להאמין לעצמי ולהעלים עיני ולבי מפה שראו עיני ושמעו אזני, והרנשתי במחי ולבי הארות וזריחות קדושות מגדל תשוקת אמונתך ונעימות קדשת עבודתך. מה שאי אפשר לציר כלל אפלו לעצמי וכל שבן לחברי, כי נודע בשערים בעלה כל חד כפום מה דמשער בלביה, ולא די שלא זכיתי להוסיף קדשה ודעת והתעוררות

לעבודתך בכל פעם ביותר, אף גם נשיתי טובה. כי שכחתי את כל טובתי ואבדתי בידים מה שנתנו לי, ובאמת ידעתי כי גם הנפילה והסתלקות ההארה והזריחה היתה גם כן לטובתי, כי הירידה צרף העליה בכדי לחזק את עצמי ביותר בעבודתך, כי הזריחה וההארה שהיתה לי מקדם היתה רק בבחינת אתערוותא דלעילא. ועקר שלמות העבודה הוא שתהיה בבחינת אתערוותא דלתתא, ואם כן היתה ראוי לי להתחזק מאד, להתעורר לעבודתך על ידי הנפילה והסתלקות ההארה בעצמה. אבל מה אעשה, כי לא זכיתי לחזק את עצמי בשעת הנפילה והירידה, ועל ידי זה נאטם לבי ונחשכו עיני, עד אשר הנפילה והירידה שלי גדולה ועמקה מאד באשר ידעת. אך אף על פי כן כבר הודעת לנו כי אין שום יאוש בעולם, על כן חוס וחמל נא עלי ועזרני מעתה על כל פנים, להתגבר ולהתחזק בעבודתך בכת הזריחה וההארה שזכיתי אני בעצמי לקבל כבר איזה פעמים, בפרט בכת וזכות הזריחות וההארות הקדושות של הצדיקי אמת, שזכו לעבוד אותך באמת, ורצו להטיב משוכם גם לאחרים, עד אשר הופיעו מאור קדשת דעתם גם עלינו, בכחם וזכותם הגדול עזרנו לקום מנפילתנו וירידתנו, ולהתעורר מעתה על כל פנים לעבודת יהוה באמת, ויקים בנו מקרא שבתוב: סומך יהוה לכל הנפלים וזוקף לכל הכפופים. ונאמר: אל תשמחי איבתי לי כי נפלתי קמתי כי אשב בחשך יהוה אור לי. ונאמר: כי אתה תאיר גרי יהוה אלהי יגיה חשבי. אמן
כן יהי רצון:

תורה רכג

לפעמים יכול להיות שלא ימלאו בקשת דלא וכו', אבל יש צדיק שיכול לגזר הצדיק, כפי (סדר וברא קידה) 'ומנין דישמע ומנין

תורה רכד

אפלו הרחוקים מן הצדיק מקבלים חיות והארה ממנו:

תורה רכה

יש כמה מעלות ומדרגות בבטחון עד זוכה להרבות בצדקה, ועל ידי זה אין סוף, וכל מה שהשכל גדול ביותר זוכה להשלים ולתקן הדבור שהוא גדר יש לו בטחון יותר, וכפי הבטחון כן האדם:

תפלה לתורה רכה

(קלו) רבוננו של עולם, רחם עלי והושיעני ועזרני והצילני מכל מיני חלאים, ובפרט מחלי הראה שהיא עקר חיות האדם וקיום המוח והשכל. עזרני והושיעני שתהיה

תפלה לתורה רבה

תקעט

הראה תמיד בשלמות אצלי, וירחפו פנפי הראה על הלב תמיד להשקוט ולכבות המום ותבערת הלב שלא יבעיר ולא יוקיד את כל הגוף חס ושלום, ויתקיים בכנפי הראה, והיו הכרובים פורשי כנפים על הכפרת, כפרתא דלפא. אבי אב הרחמן, חמל עלי מעתה, ולמדני עצה ותחבולה בכל-עת איך להתנהג מעתה, באפן שאוכל לכבות ולהשקוט ולזכך תבערת הדמים הרעים והעכורים, שלא יבערו יותר מהמדה לא לימין ולא לשמאל, ולסגן ולזכך הדמים מהשמרים ומרבו העכירות שבהם, באפן שלא אוסיף לחשב שום מחשבה רעה, ולא יוסיף (ולא אניח) עוד האש הרע לבער בי כלל, ולא אשרף ולא אוקיד עוד את הלחלוחית שבי על-ידי רבוי התאוות, רק אתרחק באמת מכל התאוות רעות, ובפרט מתאוות המשגל. ולא אבלבל את דעתי עוד, רק אזכה להמשיך בכל פעם קדשת הכנפי ראה בגשמיות ורוחניות, שירחפו וינשבו על הלב, ויכבו וישקטו את תבערת המום הלב, באפן שיתקיים בשלמות כל הלחלוחית והשמנונית שבגופי, ויעלה כל הלחלוחית והשמנונית למחי בקדשה ובטהרה. ועל ידם יאיר המוח באור גדול, ויהיה מחי ושכלי נד וצח, ומאיר באור גדול תמיד, בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה במלאכת הקדש, הולך ואור בהארה יתרה בכל פעם למעלה למעלה, בקדשה ובטהרה גדולה באמת ובאמונה:

מלא רחמים, חונן לאדם דעת, חנני מאתך וזבני שיהיה שכלי ודעתי בשלמות, באפן שאזכה לבטחון שלם בתכלית השלמות, שאזכה לבטח בקד תמיד שאתה תפרנסני ותכלכלני ותתן לי כל מחסורי תמיד. ואתחזק בבטחון בכל-עת יותר ויותר, ואהיה בטוח בחסדך שתושיעני בכל מה שאני צריך להושע בגשמיות וברוחניות בגוף ונפש וקמון, ולא אפל מן הבטחון לעולם, ולא יוכלו רבוי עונותי העצומים לכלבלב הבטחון שלי חס ושלום. רק אזכה להתחזק בכל-עת ובכל שעה בכל מה שיעבר עלי לבטח בקד תמיד באמת, עד אין סוף ועד אין תכלית, כמו שקתוב, בטחו ביהוה עדי עד כי ביה יהוה צור עולמים. ואהיה בטוח בעצם חסדך ורחמיך אשר אינם כלים ואינם תמים לעולם. כי לא כחטאי תעשה לי חלילה, ולא כעונותי תגמל עלי, רק תעשה בגנפלאותיך המרבים והעצומים, בדרך חסדיך הישנים והחדשים שאתה מחדש בכל יום ובכל-עת ובכל שעה. ותתן לי כל פרנסתי וכל פרנסת אנשי ביתי וכל התלוים בי וכל הצטרכותנו בהרחבה גדולה קדם שנצטרך להם. ותעזרני ותושיעני בכל-עת בכל מה שאני צריך להושע. ותזכני על-ידי התחזקות הבטחון להרבות בצדקה בכל-עת, ולא אחשב מיום לחברו כלל, רק כל מה שתשפיע לי בכל יום אפזר לצדקה לעניים הגונים שתזמין לי ברחמיך. ואזכה להתחזק וראי יהוה באמת העוסקים בתורתך ובמצותיך באמת, להתחזקם ולתומכם ולהספיקם כל מחסורם אשר יחסר להם, ולא יבלבל אותי מזה שום מונע ומעכב, רק אתחזק תמיד להרבות בצדקה לעניים הגונים, ולפזר ממון הרבה על כל צרכי מצוה ותלמוד תורה, בפרט על כל דבר שהוא זכות הרבים לדורות. ואהיה חזק בבטחון בשמך הגדול הקדוש

והנורא, שאתה תגמר בעדי לטובה תמיד ולא תעזב אותי לעולם, ויקים בי מקרא שכתוב, ברוך הגבר אשר יבטח ביהוה והיה יהוה מבטחו:

מלא רחמים, עושה צדקות עם כל בשר ורוח, אמצני וחזקני בבטחון שלם בכל-
 עת, באפן שאזכה להרבות בצדקה לעניים הגונים, ולהתחזק בכל עז ותעצומות בכל
 עסקי מצוה וזכות הרבים ברוצונו וברצונו צדיקו האמתיים, ואזכה על ידי הצדקה
 להשלים הדבור דקדושה בשלמות, ואזכה לעשות מכל הקולות והצפצופים דבורים
 שלמים, ואעלה מהרה מגדר בהמה לגדר האדם בתכלית השלמות. רבוננו של עולם,
 השם פה לאדם, זכני להשלים שבלי בתכלית השלמות, ועל ידי זה אזכה לבטחון
 שלם, ולהרבות בצדקה לעניים הגונים, עד שאזכה לשלמות הדבור, ולעשות מכל
 הקולות והשירות והצפצופים דבורים שלמים קדושים וטהורים, ויעלו דברנו לנחת
 ולרצון לפני כסא כבודך. ותמלא כל משאלות לבנו לטובה ברחמים מהרה, ואזכה
 לקיים מקרא שכתוב בטח ביהוה ועשה טוב שכן ארץ ורעה אמונה, ונאמר, גול על
 יהוה דרפק ובטח עליו והוא יעשה והוציא כאור צדקו ומשפטיו כצהרים. אבטח
 ביהוה ואשען באלהי שלא יחסר לי על ידי הצדקה כלל, רק אדרבא בגלל הדבר הנה
 יברכנו יהוה אלהינו בכל מעשינו ובכל משלח ידיו. ואזכה לפזר לצדקה בשתי ידיים,
 כמו שכתוב, פזר נתן לאביונים צדקתו עומדת לעד קרנו תרום בכבוד. יהוה צבאות
 עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה. יהוה צבאות אשרי אדם בטח בך. יהוה הושיעה
 המלך יעגנו ביום קראנו. חננו ועגנו ושמע תפלתנו, כי אתה שומע תפלת כל פה עמך
 ישראל ברחמים. ברוך אתה שומע תפלה:

תורה רכו

יש נגונים של יללה ועצבות שהם הנגונים האלה בשבת, על ידי זה מעלין
 מבחינת הספרא אחרא, ודרך בני אדם למשך אחר נגונים האלה, וכשמזמרינ

תפלה לתורה רכו

לשבת קודש

קלה רבוננו של עולם, שומר עמו ישראל לעד, שמרנו והצילנו שלא נהיה נמשכים בכל
 אחרי נגונים של יללה ועצבות שמזמרינ הרשעים ברוב העתים, שדרך העולם להמשך
 אחריהן מאד. רחם עלינו ושמרנו והצילנו מהם, כי אתה יודע כמה וכמה קלקולים
 ופגמים הם גורמים על ידי אלו הנגונים שלהם, וכמה הם מזיקים לישראל הכשרים
 רחמנא לצלן, רחם עלינו בכח וזכות הצדיקים האמתיים, והיה בעזרנו ושמרנו בכל-
 עת שנוזכה להנצל מהם. זכנו לשמח נפשנו תמיד בקדושה ובטהרה בנגונים וזמירות
 של שמחה הממשיכים את הלב אליך ולעבודתך ולתורתך ולצדיקו באמת, ועזרנו

בכתב הצדיקים האמתיים, שנזכרה להעלות כל אלו הנגונים של הרשעים על ידי קדשת שבת שתתן לנו כח להעלותם ולהפכם לשמחה כשנזכר אותם בשבת קדש, וזכות השבת-קדש יגן עלינו, שלא יהיה להם שום כח להמשיך עצבות ויגון ואנחה חס ושלום, רק אדרבא נזכרה לבררם ולהעלותם ולהפכם מיגון ואנחה לששון ולשמחה. ונתקרב אליך ונהיה נמשכים אחריך, ונשיש בנבור לרוץ ארח לילך בדרךך ולעסוק בתורתך ולקיים מצותיך, ולהתדבק ולהתקשר אליך ולצדיקיך האמתיים באמת ובאמונה בקשר אמיץ וחזק לעולמי עד ולנצח נצחים:

מלא רחמים, שמחת ישראל, רחם עלינו ושמרנו והצילנו תמיד בכל-עת מכל מיני עצבות ומכל הדברים המביאים וממשיכים לידי עצבות ויגון ואנחה חס ושלום. וזכנו ברחמיך, וסבב סבות לטובה, באפן שיהיה נמשך עלינו ששון ושמחה עז וחדוה תמיד, כי בשם קדשך הגדול הגבור והנורא בטחנו נגילה ונשמחה בישועתך. ובפרט בשבתות וימים טובים תזכנו ברב המלתך וחנינותיך וחסדיך הגדולים לשמח בהם תמיד בשמחה גדולה ובחדוה רבה ביותר, כראוי לגיל ולשוש בימים קדושים כאלה. אגילה ואשמחה בחסדך אשר ראית את עניי ידעת בצרות נפשי. אשמחה ואעלצה בך אזמרה שמך עליון. ואזכרה להרבות בזמירות ושירות ותשבחות בשבתות וימים טובים, בשמחה וחדוה גדולה בקול ששון ושמחה בנגונים של חדוה וצהלה בלי שום אחיזת עצבות ודאגה ומרה שחורה כלל. שבענו מטובך ושמח נפשנו בישועתך וטהר לבנו לעבדך באמת. ויקים בנו בכל אחד מישראל מקרא שכתוב, ונפשי תגיל ביהוה תשיש בישועתו. אשירה ליהוה בחיי אזמרה לאלהי בעודי. יערב עליו שיחי אנכי אשמח ביהוה. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן סלה:

תורה רכו

בשעוברים על הקוצרים ואומרים להם ה' יעזר (שתי פעמים), על-ידי-זה יש עליהם להרשעים המגלגלים בעשבים האלה:

תורה רבח

בשהקדוש-ברוך-הוא מסתכל בנשמה שתוכל להתזיר בני אדם בתשובה ולעשות גרים, אז הוא יתברך בעצמו בכיכול מבקש ורואה שיהיה מחלקת עליה:

תפלה לתורה רבח

(קלט) סומך יהוה לכל הנופלים וזוקף לכל הכפופים. חוס וחמל ורחם עלינו ועל כל נפשות עמך בית ישראל המנחים במקום שמנחים, ונגלה להם ולנו את הצדיקי אמת שבדור הזה, שגיש להם כח לתקן נפשות ישראל ולהשיכם אליך ולתורתך באמת.

וזכנו בלנו בית ישראל, להתקרב אליהם באמת, כי אתה יודע גדל עצם המחלקת
 שבדורות האלו על הצדיקי אמת ועל ספריהם הקדושים ועל כל הנלוים עליהם
 והנקראים על שמם הקדוש. אתה יודע כל מה שעבר בענין זה, ומה שעובר עתה עדין
 בענין זה, כי נעשה קטיגוריא גדולה בין התלמידי חכמים ואנשיהם, ועדין המחלקת
 במקומה עומדת ומתעוררת ומתגברת בכל פעם יותר, ובודאי פונתך לטובה, כדי
 שיתקרבו הנפשות אל הצדיקי אמת מתוך יסורים ומניעות גדולות, כי אין ראוי
 לקרבם מתוך גדלה רק מתוך מחלקת ויסורים ומניעות רבות, כאשר הודעתנו על ידי
 חכמי הקדושים שבשביל זה אין מקבלים גרים לימות המשיח וכו'. אבל המחלקת
 והמניעות הוא יותר מדאי שקשה לסובלו, וקשה מאד לשום נפש מישראל להתקרב
 לצדיקי אמת ולדרכיהם הקדושים מגדל עצם המחלקת והמניעות בלי שעור. ועתה
 מה נעשה אבינו שבשמים, אדון כל, מלא רחמים, יודע תעלומות, צופה נסתרות,
 בוחן כליות ולב, רחם עלינו ועל כל ישראל, והקל המחלקת והשקט הריב, ותמשיך
 שלום בעולם. כי בצוק העתים הללו אפלו אם (יהיה שלום) בעת השלום גדול, עדין רבו
 המניעות על כל אחד ואחד בלי שעור, ובודאי כל ימי הגלות צריך כל אחד ואחד
 להתקרב אל האמת מתוך יסורים ומניעות אפלו אם יהיה שלום בעולם. רחם עלינו,
 מלא רחמים, ועשה את אשר בחקיך גלך ואת משפטיך (ומצויותיך) נשמר, ונגלה האמת
 בעולם מהרה. וכירו וידעו כל באי עולם את אור הנפלא והנורא, שאתה מאיר בעולם
 על ידי הצדיקי אמת שבכל דור ודור מיום מתן תורה עד (היום) הדור הזה, ובפרט
 אור האמת של הצדיקי אמת שבדורות הללו שאנו צריכים להתקרב אליהם ולילך
 בדרכיהם כדי לשוב אליה ולהכיר אותה באמת. שלח אורך ואמתך המה ונחונני
 וביאוני אל הר קדשך ואל משכנותיך. הורני יהוה דרכך אהלך באמתך יחד לבכי
 ליראה שמך. כי אתה אלהים אמת ודרכך אמת וקנים לעד. ובודאי תגמר הכל פרצונך.
 רחם על עמך ישראל, אשר בהם בחרת, ומהר לגלות האמת למען תציל ותשמר כמה
 וכמה נפשות ישראל ממה שאתה צריך להצילם ולשומרם, ובפרט לשומרם מפח
 יוקשים מהרשתות והמכמורות שפרשו עתה הכופרים והאפיקורסים על נערי בני
 ישראל על ידי בתי חנוכה הרעה. תן להם כפעלם וכרע מעלליהם כמעשה ידיהם תן
 להם השב גמולם להם. והצל ושמר נפשות עמך בית ישראל שלא ילכו ברשתם
 ובמצודתם. רחם עלינו בזכות אבותינו ורבותינו הקדושים, ונגלה האמת בעולם מהרה
 שיזכו כל באי עולם לידע אמתת הצדיקים הקדושים ורום מעלת תקפם ונגדלתם ונגדל
 עצם כהם להשיב כל באי עולם אליך. רחם עלינו למען שמך, למען רחמיך הרבים,
 למענך עשה ולא לנו ראה עמידתנו דלים ורקים. מתרצה ברחמים ומתפנים בתחנונים
 התרצה והתפנים לדור עני כי אין עוזר. ראה כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב. ואתה
 הבטחתנו, כי אין דור יתום, ובודאי גם עתה נמצאים צדיקים המאירים לארץ ולדורים
 עליה, אשר יש להם פח להשיב כל (ישראל) העולם אליך, אבל בעונותינו הרבים
 נעלמו מעינינו. זכנו ברחמיך, שנזכה להתגבר בכל עז לשבר כל המניעות ולהתקרב

לצדיקים וליראים אמתיים ולכל הנלוים אליהם. ונזכה לינק ולשאב ממעיני חכמתם ולקבל עמקות עצותיהם הקדושות והאמתיות, באפן שנוזכה להתקרב אליך באמת מעתה ועד עולם. יהיו לרצון אמרי־פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי ונואלי. עשה שלום במרומוי הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תורה רכט

יש עצים שקשעושים מהם מטה, מסגלים להולדת בנים ולגדלם, וכן להפוך, יש שאינם מסגלים וכו':

תורה רל

מי שיש לו עינים לראות יכול לראות ולהכיר בהפנים של התלמיד מי הוא רבו, ובלבד כשראה רבו פעם אחת:

תורה רלא

בשעה שאומרים: וצבא השמים לך משתחווים, ראוי להתפלל על כל דבר, כי אז באים כל צבא השמים להשתחוות ולתת שבח והודאה אליו יתברך, על־כן טוב לבקש אז מהשם יתברך שיצוה עליהם שימשיכו לו כל בשעה שאומרים: וצבא השמים לך משתחווים, ראוי להתפלל על כל דבר, כי אז באים כל צבא השמים להשתחוות ולתת שבח והודאה אליו יתברך, על־כן טוב לבקש אז מהשם יתברך שיצוה עליהם שימשיכו לו כל

כיוצא בזה (עין לקושי מוהר"ן תנינא סימן א')

תורה רלב

בשעה שאומר הללו את ה' מן השמים וכו', הללוהו כל מלאכיו וכו', ראוי להאדם להתעורר להתפלל בחיות והתלהבות גדול, מאחר שהאדם בתפלתו הוא קורא לכל המלאכים והשרפים והאופנים וחיות הקדש ולכל העולמות, ומצוה ופוקד עליהם להללו ולשבחו יתברך:

תורה רלג

א. מחשבות טהורות הם בחינת חיות טהורות, ומחשבות רעות הם בחינת חיות טמאות, והמלחמה שיש להאדם במחו בענין המחשבות הוא מלחמה ממש בין החיות טהורות והטמאות, ומניחים בכונה מלמעלה שינצחו זה עם זה, כי יש להקדוש־ברוך־הוא תענוג גדול כשהם מנצחים זה עם זה, והאדם מתגבר על החיות טמאות ומנצח אותם:

תפלה לתורה רלג

ב. הכלל, שאי אפשר בשום אופן שיהיו שני מחשבות ביחד בפעם אחת, על-כן בקל יכולין לגרש המחשבות רעות רק בשב ואל תעשה, דהינו שלא לחשב אותה המחשבה, רק לחשב איזה מחשבה אחרת בתורה ועבודה או אפלו משא ומתן וכיוצא בזה, שימשך מחשבתו לאיזה מחשבה אחרת, ועל-ידי-זה יפטר ממילא ההרהורים והמחשבה רעה שבאה עליו, כי אי אפשר שיהיה שני מחשבות ביחד בשום אופן, וכבר מבאר שאין צריכין לנענע ראשו הנה והנה כדי לגרש המחשבות רעות, כי אין זה מועיל כלל, רק יחשב מחשבה אחרת כג"ל, ואל יסתכל לאחוריו כלל וכנ"ל:

תפלה לתורה רלג

(*לט) יהוה אלהי אברהם יצחק וישראל אבותינו שמרה זאת לעולם ליצר מחשבות לבב עמוך והכן לבכם אליך. למה יהוה תעמד ברחוק תעלים לעתות בצרה. בגאות רשע ידלק עני ותפשו במזמות זו חשבו. רבת אדני ריבי נפשי גאלת חיי. ראיתה יהוה עותתי שפטה משפטי. ראיתה כל נקמתם כל מחשבתם לי. שמעת הרפתם יהוה כל מחשבתם עלי. יהוה הפיר עצת גוים הניא מחשבות עמים. רבונו של עולם, אתה ידעת גודל רבוי המחשבות רעות והרהורים רעים השוטפים על מוחנו בכל עת, כי עיקר האדם הוא המחשבה, ועל-כן מתגברין בכל פעם המחשבות רעות שהם מבחינת אדם דסטרא אחרא, אדם בליעל, ולולי יהוה שהיה לנו בקום עלינו אדם, אזי חיים בלעוננו. על-כן חוס וחמל נא עלינו, ותן בנו כח וגבורה ועצה ושכל דקדשה, איך להתגבר עליהם ולנצח אותם, כי אתה הודעת לנו גודל יקרת המחשבות קדושות, שהם מבחינת החיות טהורות וקדושות שבמרכבה העליונה הקדושה והנוראה, ולהפך גודל גנות ופגם המחשבות רעות שהם מבחינת החיות טמאות שבמרכבה דסטרא אחרא רחמנא לצלן, וכשהאדם מתגבר על המחשבות רעות שהם מבחינת החיות טמאות ומנצח אותם יש להשם יתברך תענוג גדול מזה. ואתה הודעתנו שאי אפשר בשום אופן בעולם שיהיו שני מחשבות ביחד, על-כן בנקל יכולין לגרש המחשבות רעות רק בשב ואל תעשה, דהינו שלא לחשב אותה המחשבה, רק להמשיך המחשבה תכף לתוך מחשבה אחרת של תורה ועבודת יהוה או אפלו של משא ומתן, וממילא תסתלק המחשבה רעה, ואין צריכין לעשות מלחמות עם המחשבות רעות, ולא לעשות תנועות משנות כגון לנענע בראשו וכיוצא בכדי לגרש המחשבות רעות, רק לבלי להשגיח עליהם כלל, ולעשות את שלו במה שהוא עוסק בתורה או תפלה או משא ומתן, ולבלי להסתכל לאחוריו כלל, ועל-ידי זה ממילא יסתלקו מפגנו כל המחשבות רעות, על-כן זכנו נא מעתה לגרש את המחשבות רעות, ולבטלם בבטול גמור שלא יעלו עוד על דעתנו כלל, ולחשב תמיד רק מחשבות קדושות וטהורות, ויקים בנו מקרא שכתוב גל אל יהוה מעשיך ויכנו מחשבתך.

ונאמר: רבות מחשבות בלב איש ועצת יהוה היא תקום. עצת יהוה לעולם תעמד ומחשבות לבו לדר ודר. ונאמר: כי אנכי ידעתי את המחשבת אשר אנכי חשב עליכם נאם יהוה מחשבות שלום ולא לרעה לתת לכם אחרית ותקוה. אמן כן יהי רצון:

תורה רלד – ספורי מעשיות מצדיקים

למעשיות של רשעים ושקרנים (עין פנים), ולזכות לזה הוא על ידי ארץ ישראל:

ג. ארץ ישראל הוא כלליות הקדשה שבכל הקדשות, ושם זוכין לצאת מטבעיות ולידע ולהאמין שהכל בהשגחה לבד שזה הוא כלליות הקדשה, ועל ידי זה יכולין להדמות אליו ותברך ולהבדיל בין האור והחשך, ואז יכולין לספר ספורי מעשיות של צדיקי אמת, כי יודעין להבחין ביניהם לההפוך, ואז זוכין על ידי זה לטהרת המחשבה ולהמתיק הדינים ולהנצל מכל הצרות כנ"ל:

ד. יש שם שבשרוצים לעשות מלך משתמשין בזה השם והשם הוא קמ"ה ראשי תבות "השקיפה ממעון קדשך" (דברים כו, טו) וזה בחינת: "מהעדה מלכין ומתקנים מלכין" (דניאל ב, כא). וזה שנאמר ביוסף: "והנה קמ"ה אלמתי" (בראשית לו, ט):

א. המחשבה גבה מאד, ומי שרוצה לחשב מחשבות קדושות לעלות לעולם המחשבה, אז הוא צריך לשתק לגמרי, כי אפלו אם ידבר אז דבור הגון הוא מפסיד את המחשבה, אך אפלו אם ישתק לגמרי, עדין יש בלבולים הרבה שמבלבלין המחשבה, ועל זה צריכין טהרת המחשבה: וזה ואם רץ לבקך וכו' בלום פ"ד (ספר יצירה פרק א).

ב. לזכות לטהרת המחשבה הוא על ידי ספורי מעשיות מצדיקים, הינו שישפר מה שנעשה עמם ואת כל הגדולות אשר עשו, כי זה הוא דבר גדול מאד, כי על ידי זה נטהר מחשבתו, ועל ידי זה מתקין הדינים ונצול מכל הצרות, אבל אי אפשר לספר מעשיות מצדיקים, כי אם מי שיודע להבדיל בין האור ובין החשך, והינו בין מעשיות של צדיקים

תפלה לתורה רלד

(קה) גדולים מעשי יהוה דרושים לכל חפציהם. מה רבו מעשיך יהוה כלם בחכמה עשית מלאה הארץ כנינה. מה גדלו מעשיך יהוה מאד עמקו מחשבותיך. רבונו של עולם, אתה האל עשה פלא ואתה עושה נפלאות בכל דור ודור על ידי הצדיקים האמתיים שבכל דור, כאשר אבותינו ספרו לנו את כל הגדולות והנפלאות והנסים הגדולים והמופתים הנוראים, אשר עשית בכל דור ודור על ידי צדיקיך האמתיים מימות עולם עד היום הזה, ונס בדור הזה בודאי נמצאים צדיקים בעלי מופתים אמתיים. וכך זכני ברחמיך הרבים, ועורני והושיעני וחזקני ואמצני שאזכה לספר ספורי מעשיות מצדיקים אמתיים, מכל מה שעבר עליהם בימיהם, הן מה שעבר עליהם בעצמם,

והן מה שעבר על בניהם ועל כל הנלוים אליהם, וכל האותות והמופתים הגדולים והנוראים שעשו בעולם באתגליא ובאתכסיא, וכל הדרכים הקדושים והתגלות אלהות שהמשיכו בעולם. הכל אזכה לשמע היטב באזני ובלבי ולשוח ולספר בהם תמיד, ימלא פי תהלתם כל היום תפארתם, כי תהלתם היא תהלתך ותפארתם היא תפארתך. זכני לעסק בזה בכל יום ויום לספר ספורי מעשיות מצדיקים אמתיים, באפן שאזכה שימשך עלי קדשתם העצומה. ועל-ידי-זה אזכה לטהר מחשבותי מכל הבלבולים וערבוב הדעת, ומכל מיני מחשבות זרות וחיצוניות, ומכל מיני הרהורים רעים, ומכל מיני בלבול הדעת שבעולם הנמשכין ממוחין דקטנות, ואזכה לצאת ממוחין דקטנות לגדלות, ועל-ידי-זה תצילני ותפדני מכל הצרות ומכל היסורים ומכל מיני דינים שבעולם, שכלם נמשכין מבלבול הדעת ממוחין דקטנות, ואתה ברחמיך הרבים, תפדני ותצילני מכלם על-ידי שתזכני ותסיעני תמיד לעסק בספורי מעשיות מצדיקים אמתיים שהם בחינות מוחין גדולות:

ועזרני והושיעני לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע תמיד לבא לארץ ישראל, ואזכה להמשיך עלי קדשת ארץ ישראל תמיד, ועל-ידי-זה אזכה לאמונה בשלמות, להאמין באמונה שלמה בהשגחתך תמיד. ותוציאני מטבעיות לגמרי, שאזכה לידע ולהאמין שאין שום דרך הטבע בעולם כלל, רק הכל בהשגחתך לבד, כי גם הטבע בעצמה מתנהגת בהשגחתך תמיד, ואתה משנה הטבע בכל-עת על-ידי הצדיקים אמתיים שכל דור ודור שעושים חדשות ונפלאות בכל דור כאשר שמענו מאבותינו:

ורחם עלי ועל כל ישראל למען שמך, ועזרנו וזכנו להתדמות אליך בתבונה, שזוכה להבדיל בין האור ובין החושך, עד שגדע באמת להבחין ולהבדיל בין ספורי מעשיות של צדיקים אמתיים ובין ספורי מעשיות של רשעים, וגם לידע ולהבחין ממי לספר ואיך לספר, באפן שאזכה לספר מצדיקים אמתיים הגדולים במעלה, אשר הספור והדבור מהם יהיה לו כח לטהר מחשבותי. כי אתה הודעתנו שכנגד כל מעשה של צדיקים יש כנגדו מעשיות של רשעים ושקרנים, ומעשיות מערפבים של העושים דברים הנראים כמופת על-ידי כמה תחבולות על-ידי כשוף או על-ידי דבר אחר, ואי אפשר להבחין ולהבדיל ביניהם, כי אם מי שיודע להבדיל בין האור ובין החושך, כאשר הודעתנו ברחמיך הרבים. ובעצם חלישותנו אשר נתרחקנו ממשך מאד, בנדאי אין בידינו להבדיל בין האור ובין החושך. על-כן רחם עלינו ועזרנו והושיענו שזוכה על כל פנים לאמונה שלמה, ותהיה אמונתנו חזקה כל כך כאלו אנו רואין בעינינו ממש מה שאנו מאמינים בו באמת. וזוכה להאמין כך יהוה אלהינו, שאתה משגיח בהשגחה פרטיית בכל-עת, ואתה עושה חדשות ונפלאות בכל-עת, בכל דור ודור, על-ידי צדיקיך האמתיים שכל דור. ואזכה להאמין שיש הבדל והפרש גדול בין המופתים והחדושים הנעשים על-ידי הצדיקים האמתיים ובין המעשיות הנדמים למופתים הנעשים על-ידי הרשעים, או על-ידי המערבים מטוב ורע, אשר עדין אינם

תפלה לתורה רלד

תקפו

ראויים לזה לעשות מופתים בעולם, ומתלבשים בטלית שאיננו שלהם, אשר יש הבדל והפרש בין מעשיהם של אלו, למעשיהם ומופתיהם של הצדיקים האמתיים, כמו בין האור ובין החשך, באפן שאזכה תמיד לספר ספורי מעשיות מצדיקים אמתיים שיש להם כח לטהר את מחשבותי:

רבוננו של עולם, מלא רחמים, אתה יודע כמה אני רחוק מטהרת המחשבה, כי פגמתי מאד מאד במחשבותי בלי שעור ומספר, והטאתי עויתי ופשעתי הרבה מאד והרע בעיניך עשיתי והרביתי לפשע נגדך מאד, ובפרט מה שפגמתי בברית קדש ובטפי המח הרבה מאד, והכל על-ידי פגם המחשבה, אשר לא נזהרתי במחשבותי כלל, לתפס את מחשבותי לבל תצא לחוץ חס ושלום, אדרבא הוספתי הטא על פשע, ונכנסתי במחשבותי לתוך מחשבות חוץ ורעיונים ובלבולים מערבבים ולהרהורים רעים, עד שבאתי למה שבאתי וקלקלתי מה שקלקלתי, הכל על-ידי פגם המחשבה. מה אומר ומה אדבר, ולפניך נגלה הכל, בוחן לבות וכליות. ועתה עתה, אחרי כל מה שעשיתי ומה שנעשה עמי מעודי עד היום הזה, עודנה תכלינה עיני לישועה שלמה באמת מאתך לבר, בכח וזכות תפלת הצדיקים האמתיים. רחם עלי בעל הרחמים, הושיעני נא בעל הישועות, חוס וחנוני וחמל עלי בעל החמלה והחנינה, הט אזנך ושמע קול צעקתי קול שועתי קול פגיעתי קול תפלתי. וזכני ברחמיך הרבים, שימשך עלי קדשת ארץ ישראל שהיא כלליות הקדשה, כלליות כל העשר קדשות, באפן שאזכה על-ידי קדשת ארץ ישראל לאמונה שלמה בהשגחתך הפרטיית, אשר אתה משגיח בפרטיות בכל-עת ורגע בכל העולם כלו, ואתה עושה עמי ועם כל העולם בכל-עת ורגע נפלאות גדולות ונוראות עד אין חקר ואין מספר, כאמור, לעושה נפלאות גדולות לבדו כי לעולם חסדו. והכל בכח וזכות הצדיקים הגדולים האמתיים, אשר כל האותות והמופתים האמתיים נעשים על-ידיהם תמיד. סיעני ואמצני וחזקני באמונתך הקדושה תמיד הנמשכת על-ידי קדשת ארץ-ישראל, באפן שאזכה לידע ממי לספר ואיך לספר ספורי מעשיות מצדיקים אמתיים, באפן שתטהר מחשבותי על-ידי-זה. ואזכה לצאת מעתה מכל מיני בלבול הדעת, ומכל מיני ערבוב הדעת, ומכל מיני הרהורים רעים ורעיונים פגומים ומחשבות חוץ, לטהר מחשבותי מכלם, ולזכות למחשבות קדושות זכות ונכונות. ותסיעני ותעזרני שאזכה בכל-עת לעלות לעולם המחשבה דקדשה, לחשב מחשבות קדושות בתורה ועבודה, ובגדלת הבורא ותברך שמו, ובגדלת הצדיקים האמתיים, ולחדש חדושין אמתיים בתורתך הקדושה, ואל יבהלוני רעיוני, ולא יהיה כח לשום מחשבה זרה וחיצונה שבעולם לבלבל את דעתי ומחשבותי כלל, ואזכה לשתק אז לגמרי בעת שאני צריך לעלות לעולם המחשבה, לחרש ולשתק לגמרי לבלי לדבר אז אפלו דבור דקדשה, כי הוא גם כן מבלבל את המחשבה. ותגעור בכל המסטינים והמקטרגים החפצים למנע אותי חס ושלום, מלעלות למחשבות קדושות, ותתן בי כח לגרש כל הבלבולים

ממני, באפן שאזכה להתדבק בך ובתורתך הקדושה תמיד, במחשבות קדושות וטהורות וזכות וצחות כרצונך הטוב. ותצילני ותפדני מכל הצרות ומכל מיני יסורין שבעולם, ותמתיק ותבטל כל הדינים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל (ובפרט מפלוני בן פלוני וכו'). רחם עלינו ומלא משאלותינו לטובה ברחמים, והוציאני מהרה ממחין דקטנות למחין דגדלות. וזכני לעסק הרבה בספורי מעשיות מצדיקים אמתיים, באפן שאזכה לטהר מחשבותי בתכלית הטהרה, ותהיה מחשבותי קדושה וטהורה תמיד. רחם עלי למען שמך, כי צרכי מרבים מאד מאד בלי שעור וערה, ודעתי קצרה מאד לבאר ולפרט חלק אלה ורכבה מהם, ובכל מה שאני מתחיל לדבר לא יספיקו כל הדבורים שבעולם לפרט במה אני רחוק מכל בחינה ובחינה מזה, וכמה אני צריך לפל על פני לבקש ולהתחנן על זה, על-כן יהיו נא בעיניך באלו היתיי פורט כל צרכי לפניך כראוי. ואתה תמלא רחמים עלי, ותושיעני מהרה בכל הישועות, באפן שאזכה על כל פנים מעתה לשוב אליך ולהיות כרצונך הטוב באמת מעתה ועד עולם, ותקים בנו מקרא שכתוב, והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע. כי אתה יהוה העונה בעת צרה פודה ומציל בכל-עת צרה וצוקה, ברוך העונה לעמו ישראל בעת צרה. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

ותרחם עלינו ברחמיך העצומים, בכל-עת שתקים עלינו מלך חדש, שיהיה מלך של חסד, שירחם על עמך בני ישראל, ויגל מעליהם על הנתינות, ויבטל כל הגזרות שאינם טובות מעמך ישראל, מכל שכן שלא יחדש חס ושלום, גזרות חדשות על עמך ישראל, רחם עלינו למען שמך, למען רחמיך, כי אין לנו על מי להשען כי אם עליך לבד, כי אין מי יעמד בעדנו שמך הגדול יעמד לנו בעת צרה, חמל על עניי הצאן והטה לב המלכים והשרים עלינו לטובה, כמו שכתוב, פלגי מים לב מלך ביד יהוה על כל אשר יחפץ יטנו. וכתוב לב מלך ושרים ביד יהוה אל כל אשר יחפץ יטנו. חמל על עמך רחם על נחלתך, מלא רחמים, מהעדה מלכין ומחקים מלכין. השקיפה ממעון קדשך מן השמים והטה לב כל המלכים והיועצים והשרים עלינו לטובה, ותביא לנו את משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן:

תורה רלה

מי שהולך ונחלק ונופל והעולם שוחקין ולפעמים הוא לו לכפרה, ולפעמים ממנו, והוא מתבייש על-ידי-זה, כל זה אין מתכפר לו בזה, רק כדי להזכירו בא לו על-ידי שפגם בשמחת יום-טוב, שישוב:

תפלה לתורה רלה

ליום-טוב

(קמ) תמוך אשורי במעגלותיך כל נמוטו פעמי. רבונו של עולם, שמרני והצילני, שלא אפגם לעולם בשמחת יום-טוב קדש. זכני לשמח בשמחה וחדוה גדולה בכל רגל ורגל

תורה רלו

תקפט

מועדי יהוה מקראי קדש. ואזכה לקיים מצות ושמחת בחגך בשלמות בכל פרטיה ודקדוקיה ותרתי"ג מצות התלוים בה. שמרה נפשי והצילני מבזוי המועדות. רחם עלי ועל כל ישראל ושמרני והצילני שלא אהיה חס ושלום, בכלל המבזה את המועדות שאין לו חלק לעולם הבא ונחשב כאלו עובד עבודה זרה. הצילני מבושות וחרפות הבאים על פנים בזוי המועדות חס ושלום, ותהיה עמי תמיד ותשמרני ותצילני לכל תמיד אשורי. ואל תתן למוט רגלי שלא אטעד ולא אחליק את עצמי ולא אפיל לעולם לא בגשמיות ולא ברוחניות ולא ישמחו בני אדם בתקלתי חס ושלום, ולא ישחקו ממני. הקם על סלע רגלי בוגן אשורי. חזקני ואמצני בדרכי הנפלאים, באפן שאזכה תמיד לשמחת הרגלים והמועדים בשלמות. האירה פניך על עבדך הושיעני בחסדך שאזכה בכל רגל ורגל לשמח ולגיל בכל כחי ולהרגיש שמחת יום טוב בלבי:

מלא רחמים, שמחת ישראל, תן שמחה בלבי, בפרט בימים טובים הקדושים והנוראים מאד נגילה ונשמחה בך. ורחם עלי ומחול לי וסלח לי וכפר לי על כל הפגמים שפגמתי בשמחת יום טוב מעודי עד היום הזה, ותהיה בעזרי ותושיעני לתקן הכל בשלמות, שאזכה לברר ולהעלות כל השמחות הנפולות למקומם ולשרשן אל מקום אשר היה שם אהלם בתהלה. ותרגילני ברחמיך בכל דרכי השמחה באפן שאזכה להיות בשמחה תמיד, בפרט בשבתות וימים טובים. נגילה ונשמחה בישועתך. אשמחה ואעלצה בך אזמרה שמך עליון. שמח נפש עבדך כי אליך יהוה נפשי אשא. תודיעני ארה חיים שבע שמחות את פניך נעימות בימיך נצח. תשמיעני ששון ושמחה תגלגה עצמות דבית. שבענו מטובך ושמח נפשנו בישועתך וטהר לבנו לעבדך באמת, והנחילנו יהוה אלהינו בשמחה ובששון מועדי קדשך וישמחו בך ישראל מקדשי שמך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן:

תורה רלו

מי שנוהג רבנות בכשרות ובתמימות, שיתקבל בסוף ימיו למפרסם גדול, אף על-ידי זה זוכה שכל מה שנחשב לגדלה באותו הדור הוא עולה לגדלה זו בסוף ימיו, ובדור הזה, שהכבוד הוא בשמחזיקין אותו לצדיק מפרסם, זוכה

שיתקבל בסוף ימיו למפרסם גדול, אף שבתאמת אינו כן, רק שהוא איש פשוט פשוט, ונותנין לו שכרו קדם שיוצא מן העולם, ואחר-כך וכו':

תורה רלו

התחברות שני דברים הוא על-ידי נגון וכלי שיר, וזה בחינת כלי זמר שמנגנים על התרנגוה:

תורה רלח

בְּשֵׁשֶׁת יָמִים מְחַלְקִים בְּאִיזוֹה עֲנִיָּן, מֵעַם חֲבֵרוֹ, זֶה מַחְמַת שְׁזוּה הָאֶחָד סְמוּךְ
וְכֹא הַשְּׁלִישִׁי וּמִסְכִּים עִם אֶחָד יוֹתֵר לְשֵׁרְשׁוֹ יוֹתֵר מִחֲבֵרוֹ:

תורה רלט – מעלת השלום

א. עַל-יְדֵי הַמַּחְלָקָת קָשָׁה לְהִתְפַּלֵּל וְלְדַבֵּר דְּבוּרִים דְּקִנְיָה, עַל-בֶּן קָדָם הַתְּפִלָּה צְרִיכִין לְקַבֵּל עֲלָיו מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְאֶהְיֶה לְרַעַף כְּמוֹד, כְּדֵי לְהַמְשִׁיד אֶהְיֶה וְשָׁלוֹם, כִּי עַקֵּר הַדְּבוּר הוּא מִשְׁלוֹם:

ב. כָּל הַדְּבוּרִים בָּאִים מִחֲמִימוֹת, וּמִי שֵׁשֶׁשׁ בּוֹ חֲמִימוֹת הֶרְבָּה בְּקִנְיָה, מְדַבֵּר הֶרְבָּה לְפָנַי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ (עַן פְּנִים):

תפלה לתורה רלט

(קמא) רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עָלַי וְהַצִּילֵנִי מֵרִיב וּמַחְלָקָת. כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ אֶת לִבִּי שֶׁבְּאֵמַת אֵינִי חַפֵּץ בְּשׁוּם מַחְלָקָת כְּלָל, כִּי מִי אֲנִי שִׁיחָה לִי מַחְלָקָת עִם שׁוּם אָדָם בְּעוֹלָם, כִּי כֻלָּם טוֹבִים מִמֶּנִּי בְּלִי שְׁעוֹר. אִךְ אַתָּה יוֹדֵעַ עֵצִים הַמַּחְלָקָת שֶׁנִּתְרַבָּה בְּעוֹלָם, עַד אֲשֶׁר אָפְלוּ מִי שֶׁחַפֵּץ בְּשָׁלוֹם בְּאֵמַת, הֵם חוֹלְקִים עָלָיו, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב, אֲנִי שָׁלוֹם וְכִי אֶדְבֵר הֵמָּה לְמַלְחָמָה. וְאַתָּה יוֹדֵעַ מַה שֶׁגוֹרֵם הַמַּחְלָקָת בְּעוֹנוֹתֵינוּ הֶרְבִּים, כִּי גַם בְּלֹא זֶה קָשָׁה מְאֹד לְהוֹצִיא הַדְּבוּר שֶׁל הַתְּפִלָּה, וְנוֹסֵף לָזֶה כְּמָה מְעַכֵּב הַמַּחְלָקָת אֶת הַדְּבוּרִים שֶׁל הַתְּפִלָּה. וְעַתָּה מַה נַּעֲשֶׂה אֲבִינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם, אִיךְ לֹוֹקְחִין הַדְּבוּר לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ, מֵאַחַר שֶׁנִּתְרַבָּה הַמַּחְלָקָת כָּל כּוֹד בְּעוֹלָם, כִּי כָּל הָעוֹלָם מְלֵא מַחְלָקָת, וְלִיּוֹצֵא וְלִבָּא אֵין שָׁלוֹם. רַחֵם עָלַי מְלֵא רַחֲמִים, הוֹרְנִי וְלַמְדֵּנִי בְּכֹל-עֵת לְהִתְנַהֵג עִם כָּל הָעוֹלָם, בְּאֵפֶן שֶׁלֹּא יִהְיֶה שׁוּם מַחְלָקָת רַק שָׁלוֹם וְאַמְתָּ (אֵמֶת). רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲדוֹן הַשָּׁלוֹם, מְלֵךְ שֶׁהַשָּׁלוֹם שָׁלוֹ, עֲשֵׂה אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בְּרַחֲמֶיךָ הֶרְבִּים וּבְנִפְלְאוֹתֶיךָ הַנּוֹרְאוֹת, בְּאֵפֶן שֶׁתְּבַטֵּל כָּל מִינֵי מַחְלָקָת מִן הָעוֹלָם, וְתַמְשִׁיד שָׁלוֹם גְּדוֹל וְנִפְלֵא בְּעוֹלָם בְּאֵפֶן שֵׁיִצֵּא הַדְּבוּר מֵהַגְּלוּת, וְתַפְתַּח אֶת פִּינוּ תְּמִיד וְנִזְכֶּה לְדַבֵּר דְּבוּרִים טוֹבִים קְדוּשִׁים הֶרְבָּה לְפָנֶיךָ בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה יוֹמָם וְלַיְלָה. אֲדַנִּי שְׂפָתַי תַּפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתֶךָ. יִמְלֵא פִי תְּהִלָּתֶךָ כָּל הַיּוֹם תַּפְאֲרֶתֶךָ. תְּהִלַּת יְהוָה יִדְבֵּר פִּי וַיִּבְרַךְ כָּל בְּשֵׁר שֶׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעַד. רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׂמֶךָ, וּזְכֵנִי מֵעַתָּה לְשִׁמּוֹר אֶת הַדְּבוּר וְהַשִּׁיחָה שֶׁלֹּא אֶדְבֵּר שׁוּם דְּבוּר וְשׁוּם שִׁיחָה שֶׁאֵינָה בְּרִצּוֹנֶךָ חֵם וְשָׁלוֹם. כִּי אַתָּה יוֹצֵר הָרִים וּבְרָא רוּחַ וּמַגִּיד לְאָדָם מַה שָׁחוּ, וְאָפְלוּ שִׁיחָה קָלָה שְׂבִין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, אַתָּה מַגִּיד לְאָדָם בְּשַׁעַת הַדִּין. אוֹי לָנוּ מִיּוֹם הַדִּין, אוֹי לָנוּ מִיּוֹם הַתּוֹכְחָה, רַחֵם עָלַי מֵעַתָּה לְמַעַן שְׂמֶךָ, וְשִׁמְרֵנִי וְהַצִּילֵנִי מִשִּׁיחָה וְדְבוּר שֶׁאֵינָה בְּרִצּוֹנֶךָ, וְסִלַּח וּמַחֵל וּכְפַר לִי עַל כָּל הַפְּגָמִים שֶׁפָּגַמְתִּי בְּהַדְּבוּר וְהַשִּׁיחָה מִיּוֹם הַיּוֹתֵי עַד הַנּוֹה, וְתַמְלֵא כָּל הַשְּׂמוֹת שֶׁפָּגַמְתִּי בְּשִׁמְךָ הַגְּדוֹל. שִׁיתָה יְהוָה שְׂמֶרָה לְפִי נִצְרָה עַל דַּל שְׂפָתַי. וְהִיָּה עִם פִּי בְּשַׁעַת הַטִּיפִי

תורה רמ

תקנא

ועם ידי בעת מעבדי. שמרה נפשי והצילני אל אבוש כי חסיתי בך. ועזרני והושיעני שאזכה לקיים מצות של ואהבת לרעה כמוך באמת בכל לבבי ונפשי ומאדי שאזכה לאהוב את כל אחד מישראל בנפשי ומאדי בכל לבבי באמת, ובפרט בכל יום ויום קדם התפלה תזכני לקבל עלי מצות-עשה זאת, באמת בשלמות כרצונך הטוב, באפן שאזכה על-ידי-זה לדבר דבורי התפלה לפניך בשלמות בכונה גדולה באמת, ותהיה תפילתי לנחת ולרצון לפני כסא כבודך, ותעלה ותנשא להיות כתר לראשך. ויקים מהרה מקרא שכתוב, שאלו שלום ירושלים ישליו אוהביה. יהי שלום בחילך שלוח בארמנותיך. למען אחי ורעי אדרבה נא שלום בך. למען בית יהוה אלהינו אבקשה טוב לך. שלום רב לאוהבי תורתך ואין למו מכשול. וכל בניך למודי יהוה ורב שלום בניך. וראה בנים לבניך שלום על ישראל. יהוה עז לעמו יתן יהוה יברך את עמו בשלום. עשה שלום במרומי הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תורה רמ

כל ההשפעות הם באים רק מהצדיק האמת, ועל-כן מי שהוא רחוק מהצדיק אז בא לו בקשי גדול השפע שלו, עד שיש אפלו בשממשיך איזה עשירות הוא מת על-ידי-זה, ולפעמים גם העשירות נאכד ואינו נשאר אפלו לבניו, וכל זה מחמת התרחקותו מהצדיק. ומה שאנו רואים לפעמים שאדם מתקרב להצדיק האמת ואכד

העשירות, זה מחמת שהוא רואה דבר יקר מאד, הינו אור הצדיק שהוא יקר מפז ומפנינים, ואף-על-גב דאיהו לא חזי מזלה חזי, ואז משליך המזל העשירות בלאחר יד, מכל-שכן כשזוכה להרגיש גם בעצמו שההתקרבות להצדיק הוא יקר מכל העשירות שבעולם, בודאי אינו משגיח כלל על ממונו ואינו רוצה בעשירות כלל:

תורה רמא

כשיש דינים על אדם אחד חס ושלום, ובא אדם אחד ועומד וחולק עליו, אז מדת הדין מסתלק ממנו, כי האדם יש לו יותר כח לנקם (עו פנים), ועל-כן מי שהוא צדיק גדול ומשגיח על תקון

תפלה לתורה רמ רמא

(מ*) רבונו של עולם, זכנו להיות מקרבים באמת, לכל הצדיקי אמת, ועל-ידי זה נזכה שיקבל המזל של כל אחד מישראל ההשפעה מהצדיקי אמת כל אחד כפי מה שצריך לו. הן פרנסה או בנים וכיוצא בהם. מה שצריך לכל אחד מעמך בית ישראל יקבל

המזל מהצדיקים את ההשפעה טובה בקל ובמהירות גדול בלי שום קשוי כלל, כי אתה הודעת לנו שכל ההשפעות טובות וכל הדברים טובים הם באים רק מהצדיק האמת, ומי שהוא רחוק מהצדיק אזי קשה לו להמזל שלו לקבל ההשפעה מהצדיק מחמת שהוא רחוק ממנו, ועל-כן מוכרח המזל לעשות לו כח גדול עד שיקבל ההשפעה מהצדיק מרחוק, ועל-ידי זה יוכל לבוא לידי נזק ומכשול גדול, כי לפעמים מת האדם על-ידי זה, ונשארת ההשפעה אצל בניו. ולפעמים אובד גם ההשפעה על-ידי זה עד שלא נשאר ממנה גם אצל בניו. על-כן זכנו להתקרב לצדיקי אמת, ולידע ולהאמין באמת כי כל ההשפעות טובות נשפעים מהם, ואפלו אם אנו רואים שלפעמים נתקרב אחד אצל הצדיק האמת ומאז דיקא נתדלדלו נכסיו ונאבד השפעתו ועשירותו חס ושלום, לא נהרהר אחר מדותיהם כלל, רק נדע ונאמין כי זה מחמת שהמזל רואה נזל יקרת מעלת קדשת התקרבות לצדיק, ונדל קדשת ההשפעה רוחנית שיוכל לקבל ממנו, ועל-ידי זה השליך המזל ההשפעה גשמית של העשירות כל-אחר יד, בפרט כי לאו כל אדם זוכה לשתי שלחנות. ותזכנו שנגניש גם בעצמנו שההתקרבות לצדיקים הוא יקר מכל העשירות שבעולם, עד שלא נשגיח על ממון כלל ולא יהיה לנו שום רצון כלל לעשירות. ואתה ברחמיך הרבים תזמין לנו כל הצטרכותינו ברוח ובשפי גדול בלי שום טרדא ודאגה ויגיעה כלל, ותזכנו שנסבל מהצדיק גם ההתרחקות שמרחיק אותנו לפעמים וכועס עלינו וחולק עלינו ומכזה אותנו, ונדע ונאמין כי כל זה הוא רק לטובתנו, בכדי להמתיק ולסלק מאתנו על-ידי זה כל הדינים הנמשכין ממדת הדין שלמעלה, ונזכה שתכף אחר כך יתעורר הצדיק ברחמנות גדול עלינו, ויקרב אותנו בהתקרבות גדול ביותר. ויקים בנו מקרא שכתוב: ברנע קמן עזבתך וברחמים גדלים אקבצך. בשצף קצף הסתרתני פני רנע ממך ובחסד עולם רחמתך אמר גאלך יהוה. אמן בן יהי רצון:

תורה רמב

א. הרהורי גאוף הם אבי אבות הטמאה, בחינת טמאת מת, וצדקה מצלת מהם. ואף-על-פי-כן אסור לסמך על זה ולהרבות שיחה עם הנשים חס ושלום, רק מה שמכרח לדבר עמהם אינו מזיק לו על-ידי זכות וכח הצדקה:

ב. יש הרהורים שנמשכין מקלפה בזאת שקשה מאד להנצל מהם, ואף אם יעצים עיניו, אף-על-פי-כן בכל צד שיפנה מודמנים לו, וצדקה מצלת מהם:

תפלה לתורה רמב

(עח) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אל ארץ אפים ורב חסד ואמת, שתחוס ותחמל עלי כנגדל חנינותך, ותעזרני ותושיעני ותזכני לתן צדקה הרבה לעניים

תפלה לתורה רמב

תקצוג

הגונים הרבה לשמך לבד באמת לאמתו, בלי שום פניות וכלי שום שקרים כלל. ותהיה ידי פתוחה לפזר ולתן לאביונים הגונים צדקה הרבה, כל מה שיחסר להם, בשמחה רבה ובחדוה גדולה ובלב טוב ובסבר פנים יפות, ואזכה להרבות בצדקה תמיד לשמך לבד ברצונך הטוב, עד שאזכה בכח הצדקה הקדושה להכניע ולשבר ולבטל כח הצדקה של הרשעים המתנגדים אל הקדשה, אשר אתה מכשילם בעניים שאינם הגונים, ולא תעשינה ידיהם תשיה ולא יהיה להם שום כח נגד עמך ישראל החפצים לעבדך באמת. ותמשיך עלינו קדשתך הגדולה, ותשפיע עלינו כח ואמץ מהצדיקים האמתיים וקנים שבקדשה. ובזכותם וכחם נזכה להכניע ולשבר ולבטל מלך זקן וכסיל, לגרש אותו ואת חילותיו מעלינו ומעל גבולנו, ואת רוח הטמאה תבער מן הארץ, ותבטל מעלינו כל מיני הרהורים רעים הרודפים אחרינו בכל-עת, וביותר אחרי החפצים באמת להתקרב אליך, באשר נגלה לפניך, אדון כל מלא רחמים. ונזכה להמשיך עלינו אור פני מלך חיים, אור הפנים דקדשה הנמשך מאריך אנפין דקדשה. ותעזרנו להכניע ולשבר ולגרש ולבטל מאתנו כל הרהורים רעים הנמשכין מאריך אנפין דקלפה. ותגן בעדנו שלא תפגע בנו שום אשה רעה אשר שרשה נמשכת משם, ולא שום הרהור רע הנמשך משם מאריך אנפין דקלפה, אשר אי אפשר להתחבא ולברח מהרהורים האלה הנמשכין משם, כי בכל צד שפונים, הם מזדמנים ובאים לשם:

אנא השם, מלא רחמים, ורב חסד ואמת, חמל עלינו והצילנו מספרא דמותא, מהרהורי נאוף, שהם נקראים ספרא דמותא והם מרים ממות, והם נקראים אבי אבות הטמאה. חומל דלים, חושב מחשבות לבל ידח ממך נדח. הצילנו מהם, שמרנו מהם, רחם על חלושי כח כמונו היום בדור הזה, בעקבות משיחא, אשר ירדנו מטה מטה באין עוזר וסומך, טבענו ביון מצולה ואין מעמד באנו במעמקי מים ושבלת שטפתנו. חוסה עלינו ברב רחמיה, ותן לנו חנינה ולא נאבד, ותן לנו כח להכניע ולשבר ולגרש ולבטל אריך אנפין דקלפה מעלינו ומעל גבולנו, ולא יבא עלינו שום הרהור רע הנמשך משם. בצדקתך תחיינו ותוציא מצרה נפשנו, כי אתה לבד יודע מי ומי עומדים עלינו בכל-עת ובכל יום ובכל שעה, על כל החפצים לשוב אליך ולהתקרב אליך, שמתגברים על כל אחד ואחד ביחוד בהתגברות גדול מאד, ורודפים אחרינו באשר ירדף הקרא בחרים. גדול העצה ורב העלילה רחם על פלטה הנשארת והצילנו ממות ופדנו משחת, הצילה מהרב נפשי מיד בלב יחידתי. ותשפיע עלינו עצות קדושות אמתיות בכל-עת, באפן שגזכה להנצל באמת מכל מיני הרהורים שבעולם, ולא יעלו ולא יבואו על לבנו כלל, ונזכה לקדשת המחשבה באמת. מחיה מתים ברחמים רבים, הקימנו ונחיה באור פניך, ונחיה ולא נמות מיתת עולם חס ושלום:

זכנו ברחמיה הרבים, להרבות בצדקה לשמך לבד באמת, ובזכות הצדקה דקדשה הצילנו ממות, שהם הרהורים רעים שנקראים טמאת מת, כמו שכתוב, וצדקה

תציל ממות. ותשמרני תמיד שלא אהיה מערב בין הנשים ולא ארבה שיחה עמהם, ואפלו עם אשתי אמעט בשיחה בכל מה דאפשר. ומה שמכרח לדבר עמהם לפעמים, תגן בעדי ותשמרני ברחמיך שלא אהיה נלכד על ידי זה חס ושלום, בשום הרהור רע חס ושלום. ותצילני מהסתכלות רעים ומהרהורים רעים, ולא אתור אחר לבבי ואחר עיני. עזרנו כי עליך נשעננו, כי אין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים. הצילני מטיט ואל אטבעה אנצלה משנאי וממעמקי מים. אל תשטפני שבלת מים ואל תבלעני מצולה ואל תאמר עלי באר פיה. פנה אלי וחנוני תנה עזך לעבדך והושיעה לבן אמתך. עשה עמי אות למזוכה ויראו שונאי ויבולשו כי אתה יהוה עזרתני ונחמתני. אני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך:

תורה רמג

יש צדיק גדול מאד עד שאין העולם מתעלם מאד ואין רואים ממנו שום יכול לסבל קדשותו, ומחמת זה הוא קדשה ופרישות יתרה:

תורה רמד

מי שהוא מערב בין העבדים, דהינו שיש לו עסקים ומשא ומתן עמהם, צריך לשמר עצמו מאד מאד שלא יפל ממדרגת יהדותו שיש לו, וצריך להיות

תורה רמה

יש חדרי תורה, ומי שזוכה להם, בשמתחיל לחדש בתורה הוא נכנס בהתדרים ומתדר לתדר וכו', ומלקט משם אוצרות וסגלות יקרות וחמודות מאד אשרי לו. אבל צריך לזהר מאד לבל יטעה עצמו שבכר השיג השנה שלמה, כי יש מי שנדמה לו שבכר נכנס לפני ולפנים בהשגות התורה, ובאמת עדין הוא עומד מבחוץ לגמרי, כי אפלו בהשגות התורה אמתיות דקדשה יש בזה כמה בחינות (עין פנים), כי יש כמה וכמה חדושים והשגות שנדמה להאדם להשגות גדולות, ובאמת הם באים רק מהיכלי התמורות, על-כן צריכין לזהר מאד לבלי לטעות בזה, והצדיק הגדול מאד אף בשזוכה להשיג השגות גדולות דקדשה באמת, אף על-פי-כן אינם נחשבים בעיניו לגדל עצם הפרתו את גדלת הבורא יתברך, ועל-כן הוא משתדל ומתחזק בכל פעם שיתחיל השם יתברך להראות לו אור התורה, באלו לא התחיל להשיג כלל מימיו:

תפלה לתורה רמה

תקצה

תפלה לתורה רמה

(קט) גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך. ברוך אתה יהוה למדני חקיה. דרכי ספרתי ותענני למדני חקיה. דרך שקר הסר ממני ותורתך הנני. טוב טעם ודעת למדני כי במצותיך האמנותי. טוב אתה ומטיב למדני חקיה. עשה עם עבדך כחסדך ורחמיך למדני. עבדך אני הבינני ואדעה עדותיך. פניך האר בעבדך ולמדני את חקיה. רבוננו של עולם, חונן לאדם דעת, המלמד תורה לעמו ישראל, אתה צויתנו על ידי צדיקיך האמתיים לעין בתורה ולחדש בה, ובחמלתך הגדולה חמלת עלי להבין מעט בתורתך הקדושה, עד אשר יש בכחי להתנגע, עד שאמצא חדושי תורה, כמו שאמרו רבותינו וזכרונם לברכה, יגעתי ולא מצאתי אל תאמין. וכאשר שמעתי וראיתי כבר כמה וכמה אנשים בערפי, שזכו על ידי יגיעתם, לחדושי תורה הרבה, כי הוא חובה על בן תורה להשתדל ולהתנגע בה, עד שימצא חדושי תורה ולא יהיה עין יבש הס ושלום, רק יעשה פרות בתורה שהוא תקון גדול לנפשו, ועתה אדוני, מלבי ואלהי, אבי שבשמים, מה אומר ומה אדבר, אחר שבעונותי העצומים נתרחקתי ממך כל כך, עד שאני רחוק בעיני אפלו מלבקש על זה, וגם אני מתרשל הרבה אפלו בעסק התורה בפשיטות לפעמים מחמת אנס מטרדת הפרנסה ומרבויה הבטולים המבטליו, ועל פירב אני חיב בעצמי, מה שאני מתבטל מדברי תורה בעתים הרבה שאני יכול לחטף בהם דברי תורה הרבה. וכל מה שאני מתבטל מהתורה נמצאים כנגדי בטולים הרבה, כמו שאמרו רבותינו וזכרונם לברכה, אם בטלת מן התורה יש לך בטלים הרבה כנגדך. עתה איך זוכין להתר חתירה לבקש אותך לתקן כל זה, עד שאזכה לעסק בתורה באמת ולהגות בה יומם ולילה, ולא אפטר את עצמי בתרוצים של שקר, ולא אטעה את עצמי, כי סוף כל סוף מה יהיה ממני, ומה אשיב ביום הדין, כשישאלו אותי, פלפלת בחכמה, צפית במרכבה, בהאיך אנפין איעול קדם מלכא. בפרט שאני יודע בנפשי, אשר קלקלתי הרבה הרבה על ידי מעשי הרעים ומחשבותי המגנות ומדותי הרעות, ועדין לא שבתתי מטעותי, והמצולות ים שוטפים עלי בכל עת, ואני מטבע ביון מצולה ואין מעמד, עד אשר איני יודע כלל היכן אני בעולם, ואני הולך נע ונד מבלבל ומטרף מאד. ואף על פי כן נפשי ולבי צועקים בקרבי בקול מר וחזק, עד מתי פתים תאהבו פתי. עד מתי עצל תשכב מתי תקום משנתך. עד מתי, עד מתי. על בן אמרתי כל עוד נשמת בי, אערג ואזעק ואתנפל ואתחנן מול רחמיך הרבים וחסדיך העצומים, אולי אזכה עתה לדבר דברי אמת לפניך, עד שאזכה לעורר רחמיך האמתיים עלי, עד שתעשה עמי כחסדיך, ותעזרני ותושיעני ותורני ותלמדני דרכים ועצות אמתיות בכל יום ובכל עת ובכל שעה, באפן שאשוב לתורתך באמת שאזכה להתמיד בתורתך הקדושה ולהגות בה יומם ולילה, ואל יטרידני שום טרדא ועסק, הן עסקי הפרנסה, הן שאר צרכי הגוף, רק אשתדל בכל עז לחטף עתים וזמנים מתוך כל הפרדות והעסקים ובפרט בלילה. ואתה תעזרני

ברחמיך, באפן שאזכה ללמוד הרבה בכל יום, ואזכה לשום כל לבי על התורה ועל העבודה, עד שאזכה ברחמיך, שתפתח לבי בתורתך ויפקחו עיני שכלי בקדושה ובטהרה, עד שאזכה לחדש בתורתך החדשים אמתיים בכל עת שיהיו לנחת ולרצון לפני כסא כבודך. ויהיו תקון גדול לנפשי ורוחי ונשמת, שאזכה לתקן על-ידם כל מה שפגמתי בעונותי הרבים מעודי ועד היום הזה, ובפרט פגם המחשבות והרהורים רעים שפגמתי בהם הרבה, אזכה לתקן על-ידי הרהורי תורה, שאזכה מעתה שיהיה כל היום דעתי ומחשבותי רבוקים בהרהורי תורה בכל-עת ביום ובלילה, בשבתי בביתי ובכלתי בדרך, בשכבי ובקומי, בשנתי ובקיצתי, בעסקי עם בני אדם ובישיבתי לבדי:

ועזרני ברחמיך, שתהא רבוקה מחשבותי בתורתך תמיד בקשר אמיץ וחזק, עד שאפלו בעת שאתחבר עם בני אדם תהיה מחשבותי בפנימיותה רבוקה בתורתך הקדושה, ולא אשכח אותה לעולם אפלו לפי שעה קלה. ותהיה מחשבותי רבוקה כל-כך בהתורה הקדושה, עד שאפלו בשעת שנה יהיו עוברים עלי בחלום, מחשבות של חדושי תורה אמתיים, עד שאזכה על-ידי-זה לגרש ולבטל ממני כל המחשבות רעות וכל הרעיונים והרהורים רעים וכל מיני שנעון ורוח שטות, שנדבקו בלבי ודעתי על-ידי מעשי הרעים מעודי ועד היום הזה, הכל אזכה לבטל על-ידי מחשבות של תורה שאזכה לקשר עצמי בה בקשר אמיץ וחזק תמיד בלי שום רפיון. ותכף שיבא על דעתי חס ושלום איזה מחשבה חיצונית, מכל שכן וכל שכן איזה הרהור רע חס ושלום, אברח מיד ממנו, ואנוס לתוך מחשבות של תורה. ומעמק חשבת מצולות-ים וטיט היזן אברח לאור החיים למחשבות והרהורי תורה הקדושה, אשר הם חיינו וארץ ימינו, עד שאזכה ברחמיך הרבים, שתפתח לי שבילי השכל, עד שאפגם בחדרי התורה הקדושה, ואזכה לכנס ולטיל בתורתך הקדושה מחדר לחדר ומפלטין לפלטין ומהיכל להיכל ומבית לעליה ומעליה לעליה, ולקשר ולחבר ולחד ולכלל כל החדרים והיכלות יחד בקשר אמיץ וחזק, ולהכיר ולהשיג ידיעת אמתת אלהותך על-ידי-זה, עד שאזכה שתתן לי בחסדיך במתנה גמורה, את כל דברי תורתך הקדושה עם כל חדריה והיכליה, שתהיה נקראת תורתך ממש. ויקים בי מקרא שכתוב, כי אם בתורת יהוה חפצו ובתורתו יהנה יומם ולילה:

מלא רחמים, רחם עלי וקבל תחנוני, כי לא בחסד ולא במעשים באתי לפניך, כי באמת אין לי עתה שום פתחון פה לבקש על דבר קל שבקלים מכל שכן וכל שכן על גדולות פאלה. אך גלוי וידוע לפניך יודע תעלומות, שאני מחיב ומכרח לדבר כל זה על פי כל מה ששמעתי מרבותינו הקדושים זכרונם לברכה, כי חסדיך לא תמנו ורחמיך לא כלים לעולם. ובכן תרחם עלי מלא רחמים, שאפלו בעת שאזכה ברחמיך לחדש חדושים אמתיים בתורתך הקדושה. שלא אטעה בנפשי לומר שכבר באתי עד תכונתה וכבר נכנסתי לפנימיותה, רק אזכה להבין ולידע תמיד כמה אני רחוק מאמתת פנימיותה, כי גבוה מעל גבוה שומר וכו'. ויש פנים לפני, וכמו שכתוב,

תורה רמו

תקצו

לכל תכלה ראיתי קץ רחבה מצותך מאד. וכאשר לגדלתך אין חקר, כף אין חקר לתבונות התורה שהוא אחדותך. ואפלו בשאזכה להשיג השגות של אמת, תחזקני להשתדל ולהתר ולהתיגע ולהפש ולבקש יותר ויותר לסלסל ולפלפל ולעין בעין אמתית בתורתך הקדושה בכל לב ונפש במסירות נפשי באמת, עד שתפתח לי בכל עת שעריה ופנימיות חדריה יותר ויותר להבין ולהשכיל ולהשיג אמתת פנימיות התורה שהוא בחינת אדם דקדושה באמת כמו שכתוב, זאת התורה אדם. עד שיהיה נמשך עלי הצלם אלהים בשלמות, ואהיה נכלל באדם העליון בתכלית השלמות באמת, עד שאזכה להכיר ולהשיג אותך באמת כרצונך הטוב וכרצון צדיקך האמתיים כי לך נוצרתי. רחם עלי מלא רחמים, והחזירני בתשובה שלמה לפניך מהרה ותן חלקי בתורתך, כי לא על צדקותי אני מפיל תחנתי לפניך כי על רחמך הרבים, בכח וזכות גדולי הצדיקים האמתיים רבותינו הקדושים, זכותם יגן עלינו. אשר כחם יספיק גם עלי כמו שאני, כמו שאני, להוציאני ולמהרני מכל שמאותי מהרה מהרה, ולזכותני בחיי לכל מה שבקשתי מלפניך מלא רחמים. ואני תמיד איחל והוספתי על כל תהלתך. תפענה שפתי תהלה כי תלמדני חקך. יהיו לרצון אמריי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן:

תורה רמו

לבו בדרכי ה' שהוא בחינת גאות, כדי לשבח חכמתו שמקדם. אך צריך לזה אמנות יתרה, כי בודאי גאות הוא אסור גדול, ואם יתגאה באמת בודאי תסתלק ממנו חכמתו לגמרי, ולא יבוא כלל להשגה. על-כן צריך לזה אמנות יתרה, שיגביה לכו רק כדי לשבח חכמתו שמקדם, שהוא צריך לזה, ואף על-פי-כן יהיה ענו באמת: ויש לומר דוהו טעם דמאן דאמר תלמיד-חכם צריך שיהא בו שמיני שבשמינית, ומאן דאמר לא מינה וכו' הוא מטעם שמא לא יבנו המדה וכאזרת רבנו ז"ל.

תורה רמו

היא נשפלת ונכפפת ונעשה צרוף קינות, וכשיגאלנו ה' יתהפכו הקינות לתקון ויתתקן התיקון:

לפעמים צריכין להתנהג כמו שמצינו אצל יהושפט, שכתוב אצלו: "ויגבה לכו בדרכי ה'" (דברי-הימים ב י"ו, ו) והוא מועיל כמו תענית, כי בשצריכין לעלות להשגה יותר גדולה צריך לשבח את חכמתו שמקדם, וכמו שמצינו שרבי זירא התענה בשבא לארץ-ישראל כדי לשבח תלמוד בבלי (בבא מציעא פ"ה), ועל-ידי גאות שוכחין את חכמתו כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: 'כל המתגאה חכמתו מסתלקת ממנו' (פסחים ס"ו, על-כן צריכין לפעמים להגביה

איתא בזהר הקדוש: תיקו הנאמר בש"ס הוא בחינת מחסר תקון (צו דף כ"ו), הינו שגחסר הנו"ן של תקון ונשאר תיקו, ודע שזאת הנו"ן פשוטה כשגחסרת מהתקון

תפלה לתורה רמו

לבין המצרים

(קמב) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתרחם עלינו ותזכנו ותשלח ותביא לנו מהרה את משיח צדקנו, ויתקן כל העולם הזה עם כל העולמות מראש ועד סוף שאלוים כלם בזה העולם המעשה. רחם עליו ועלינו ותביאהו מהרה לשלום, ויתקן הכל בתקון נפלא ונורא ויאיר לנו הדעת האמתית, ויפתח עינינו ולבנו בתורתך, ונזכה על-ידו להבין כל דברי התורה על בורין ואמתתן, ולא ישאר לנו שום ספק ואיבועיא בשום דין ובשום דרך מדיני ודרכי התורה, רק הכל יהיה ברור לנו כשמלה, ואפלו כל האיבועיות והספקות שנשארו בתיקון וספק אצל גדולי הצדיקים הראשונים, כלם יפשוט ויברר ויודיע לנו ויתקן את התיקון שכולל כל הספקות שבעולם, הן הספקות בכלל שיש לגדולי ישראל בכל דיני ודרכי התורה, הן הספקות וחלוקת העצה בפרטיות שיש לכל אחד ואחד מישראל מהגדול שבגדולים עד הקטן שבקטנים, כי יש רבים שחפצים ומשתוקקים ומתגעגעים מאד לשוב אליך, אך דרכי התשובה והתורה נסתרת מהם, ולבם חלוק בספקות וחלוקת העצה הרבה. בפרט כמוני היום, אשר אתה ידעת כל מה שעבר עלי על-ידי עצם רבוי הספקות וחלוקת העצה שיש לי ברב הדברים. וגם עתה רבו הספקות וחלוקות העצה בלבי בכמה דברים, בכמה וכמה אפנים, ודעתי מבלבל על-ידי זה מאד, עד אשר כשל בתי הסבל. רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, יהוה אלהים אמת, גדול העצה ורב העלילה. אתה יודע את כל זה, רחם על כלל ישראל ועלי ושלח לנו הארה נפלאה מעולם התקון שנמשך על-ידי משיח צדקנו, באפן שיתקן התקון בתקון נפלא ואמת, ויפשוטו כל האיבועיות ויתבררו על נכון כל הספקות וכל הספק ספקות שבעולם, ונזכה תמיד לעצה שלמה וטובה באמת בכל הדברים שבעולם:

ותרחם עלינו ותלמדנו דרך האמת איך לאונן ולקונן על חרבן בית המקדש בכל-עת. ובפרט בכל לילה ולילה בחצות ממש ובקמים של בין המצרים ובפרט בתשעה באב לומר איכה וקניות בלב נשבר ונדכה באמת לאמתו. ונשפך לבנו כמים נזכח פני יהוה. נתן בעפר פינו אולי יש תקוה. נבטש ראשינו בכותלי ביתינו על עצם רבוי צרותינו בכלל ובפרט, אשר זה כמה שנים, אשר חרבה עירנו ושמים בית-מקדשנו ונטל כבוד מבית חינו, ובכל יום צרתו מרבה מחברו, ובפרט עתה אשר יצאו גזרות קשות ומשנות על ישראל, אשר אי-אפשר לסובלם, וחינו תלויים מנגד מפתח לבנו משאר הגזרות הנשמעין שרוצים לגזר חס ושלום, רחמנא לצלן. אוי מה היה לנו. מלא רחמים, עזרנו שנרגיש צרות ישראל וצרות נפשונו בלבנו היטב, עד שנזכה לשבר לבנו לפניך באמת ולשפך לבנו כמים נזכח פניך יהוה צבאות באמת על גדל פשענו ורבו עונותינו ועצם קשיות ערפנו, אשר האריכו את גלותנו ונרמו לנו את כל צרותינו. נשא ללבנו אל כפים אל אל בשמים. נתפס אמונת אבותינו הקדושים לצעק

תורה רמה

תקצט

ולזעק צעקוה גדולה ומרה. נשויטט בשוקים וברהובות ונתפלל ונעתיר ונזעק ונתחנן אל יהוה אל עליון, עד ישקיף וירא יהוה משמים. עד שתעורר רחמיך עלינו ותנחמנו מהרה ותנאלנו ותפדנו מכל היסורים ומכל הצרות בכלל ובפרט. ותאיר עלינו גם עתה הארה נפלאה ממשיח צדקנו, באפן שימתיק גם עתה כל הדינים מעלינו בכלל ובפרט, ויבטל כל הצרות וכל היסורים וכל הגזרות שאינם טובות מעלינו ומעל כל ישראל, ויאיר עלינו אור האמת בכל עת, ויתקן אותנו תמיד בתקונים חדשים ונפלאים, ויודיע ויברר לנו כל הספקות וכל האיבעיות וכל חלוקת העצה. ונזכה תמיד לעצה שלמה באמת לאמתו, באפן שנזכה לשוב אליך מהרה באמת ובלב שלם, ולעסך בתורה ותפלה ובמצות ובמעשים טובים כל ימי חיננו. ותשמרנו ותצילנו תמיד מכל מיני חטאים ועונות ופשעים שבעולם, ולא נסור מרצונך ימין ושמאל, ויכמרו רחמיך על בניך ותביא לנו את משיח צדקנו מהרה וינאלנו גאלה שלמה, גאלת עולם, ואז יתקן לנו את בחינת התקון בתכלית התקון בתכלית השלמות, ויהיה נמשך האות נון מהקנות לתקון ויהיה נעשה מתקון תקון. ויתבטלו כל הקנות מן העולם ויתהפכו הקנות לתקון. מלא רחמים בעל הישועות, בעל הנחמות, נחמנו נא מכל צרותינו ועזרנו בכל עניינינו והפצינו, ופרוס עלינו סבת שלומך ותקננו בעצה טובה מלפניך והושיענו מהרה למען שמך. זכנו לאמת לאמתו. הצילני אותי ואת כל ישראל מספקות וחלוקת העצה המונעים ומבלבלים מעבודתך הרבה. זכנו לעצה שלמה אמתית בכל עת, באפן שאזכה לשוב אליך באמת ולהיות כרצונך הטוב מעתה ועד עולם, אמן סלה:

תורה רמה

על-ידי ספורי מעשיות מצדיקים
נתעורר ונתלהב הלב בהתעוררות גדול
להשם יתברך בחשק נמרץ מאד, וכמה
צדיקים גדולים ונוראים מאד ספרו
שעקר התעוררות שלהם להשם יתברך

היה על-ידי ספורי מעשיות מצדיקים,
שזה הכעיר לבם להשם יתברך עד
שיגעו בעבודתו וזכו למה שזכו, אשרי
להם:

תורה רמה

עקר הגבורה הוא בלב, כי מי שלבו
חזק אינו מתירא משום אדם ומשום
דבר, והוא יכול לעשות גבורות נוראות
ולכבש מלחמות חזקות על-ידי חזק

ואמין לבו, שאינו מתפחד ורין לקשרי
המלחמה החזקה, וכמו כן הוא ממש
בעבודת ה', והבן היטב:

תפלה לתורה רמח רמט

תפלה לתורה רמח רמט

(מא) רבנו של עולם, זכנו לעסק הרבה בספורי מעשיות מצדיקים ועל ידי זה יתעורר ויתלהב לבי בהתעוררות גדול להשם יתברך ובחשק נמרץ מאד, על ידי שיתעורר אור הרשימה הקדושה שעשה אותו הצדיק שמספרין ממנו, על ידי עבודתו שעבד את השם יתברך, ועל ידי הרשימה הקדושה הזאת יתעורר גם לבי להשם יתברך בהתעוררות גדול, ותשפיע לי כח וגבורה גדולה בלבי שיהיה לבי חזק מאד בעבודת יהוה, ולא אתירא ולא אפחד משום דבר שבעולם, ואל ימנעני שום מונע, רק אזכה לעשות גבורות נוראות ולכבש מלחמות חזקות על ידי חזק ותוקף לבי, עד שאגמר לעשות בעבודת יהוה כל מה שאני צריך לעשות בשלמות, ותתן לי כח להתגבר על יצרי בתכלית השלמות, ולקיים מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: איזהו גבור הכובש את יצרו, שנאמר: טוב ארץ אפים מגבור ומשל ברוחו מלכד עיר. ויקים בי מקרא שכתוב: וגברתים ביהוה ובשמו יתהלכו נאם יהוה. אמן בן יהי רצון:

תורה רנ

עקר הצער והיסורין הוא רק מחסרון בשעת הצער והיסורין, על ידי זה הדעת, שאינו מושב דעתו שהכל ממשיכין דעת והשגחה, ועל ידי זה בהשגחה מאתו יתברך לטובתו, ועל ידי שבוכין בדמעות לפני השם יתברך

תפלה לתורה רנ

(קמג) יחיד המשגיח ומנהיג העולם בחדס וברחמים גדולים, וכל אשר אתה עושה עמנו בכלל ובפרט, הכל לטובה, ואפלו כל הגליות והצרות וכל ההרפתקאות העוברים עלינו בכלליות ישראל ובפרטיות על כל אחד ואחד, הכל לטובה גדולה, כי בונתך הקדושה לטובה תמיד. אבל בעונותינו הרבים, מעצם השכחת הגלות, אשר אנו שרוים בין העכום, נתערבב ונתבלבל דעתנו, עד אשר אין בנו דעת להבין ולידע שכל מה שעובר עלינו, הכל בא בהשגחה פרטיית מאתך לטובתנו, ועל ידי זה אנו מרגישים מאד כאב ומכאוב עצם רבוי צרותינו וגלותנו, ומה געשה, מרא דעלמא כלא, כי אחד תלוי בחברו, כי הגלות גורם הסתלקות הדעת, והסתלקות הדעת גורם הגלות, כי עקר הגלות ועקר הצרות והצער שמרגישים מרירות הגלות, הכל הוא מחמת הסתלקות הדעת, מה שאין אנו מבינים ויודעים שהכל בהשגחתך לבד לטובתינו הנצחיות, ולכלא הרשע ולהתם הטאות ולהביא צדק עולמים, כי אם היינו שלמים בדעתנו לדעת תמיד בדעת שלם שהכל בהשגחתך מאתך, לא היינו מרגישים כלל צער הגלות, ואז היינו שבים אליך והיינו ממהרים לצאת לחרות מהגלות, אבל מחמת השכחת הגלות נלכדו כמה מבני ישראל עמו, שנדמה להם כאלו יש טבע חס ושלוש,

תַּפְּלָה לְתוֹרַה רַנ

תרא

ותולין בטבע, ומחמת זה מרגישיין מרירות הגלות, ועל-ידי-זה מתאריך הגלות כל כך. ועתה מה נעשה, אבינו שבשמים, כי ארץ עלינו הגלות ומשך עלינו השעבוד מאד מאד. יום יום נאמר מה יהיה בסופנו, ועד מתי ועד מתי קץ הפלאות. מתי תמלך בציון. מתי תשוב המלוכה לבית דוד. מתי תשיב ישראל אליך. מתי תשוב לארצנו ולבית מקדשנו. עד אנה בכיה בציון ומספר בירושלים. מתי תרחם על כל צרות נפשנו ומרירותנו, (ובפרט עתה בעת צרה הקשה והמרה הזאת אשר נגזרה עלינו, להיות יהודי ועלה למלחמה אוי מי יקום בזה. מי יכול לספר צרה המרה הזאת, כי רע וקר, כי נגע עד הנפש):

רבונו של עולם, רבונו של עולם, עזרת אבותינו אתה הוא מעולם מגן ומושיע להם ולבניהם אתריהם בכל דור ודור. תשועתם היית לנצח ותקוותם בכל דור ודור. חוס וחס ורחם עלינו גם עתה בעת צרה הגדולה הזאת, ותשבר ותבטל את כל הגזרה הקשה הזאת שנגזרה עלינו, וכל הגזרות קשות שרוצים לגזר חס ושלום, כי מי יוכל לסבל צרות כאלה רחמנא לצלן, כי כלם נוגעים בדת תורת ישראל הקדושה. אוי, מה נעשה, להיכן נברח, להיכן ננוס לעזרה, אוי, אוי, אוי ואבוי, מי יתן ראשנו מים ועינינו מקור דמעה ונבכה יומם ולילה על מרירות צרותינו, אשר הגיענו באחרית הימים האלה, אשר טוב מות מחיים. בבקר נאמר מי יתן ערב, ובערב נאמר מי יתן בקר מפחד לבנו. אוי, אוי ואבוי, אוי מה היה לנו. מה נאמר מה נדבר ומה נצטדיק האלהים מצא את עונינו. צדיק אתה יהוה וישר משפטך אבל איזה רחמנותך וחסדיך הגדולים, ואיזה זכות וזכר אבותינו ורבותינו קדושים אשר בארץ המה. למדנו והורנו, איך להמשיך הדעת עלינו גם עתה לידע ולהאמין שהכל בהשגחתך לטובה, (מאחר שלפי קט שכלנו נראה שרוצים להעביר כל כך נפשות על דת ישראל אשר הוא חיינו וכל תקנותנו ומבטחנו בכל הצרות והיסורים שעוברים עלינו רחמנא לצלן מעתה):

מלא רחמים, הביטה בענינו, כי רבו מכאובינו וצרות לבבינו. הביטה וראה למי עוללת בה. הביטה וראה כי אין בנו כח ודעת אפלו לסדר תפלותינו לפניך כראוי, כי דלים ורקים אנהנו, דלים מדעת וממעשים טובים ומלאים חטא ועון. (אבל אף-על-פי-כן אנו מרוצים למות ולהרג על קדוש שמך בכל יום ולא לבטל אהד מישראל מדת תורתנו הקדושה, אוי לעינינו שיראו שמגלחין לאהד מישראל בעל כרחו פאות ראשו וזקנו ומכרח אחר זה בעצמו לגלח אותם בכל עת, אוי לפה שיצטרף לאכול מאכלות אסורות, אוי לרגלי ישראל הקדושים שיצטרכו לילך בשבת יום טוב קודש חוץ לתחום, אוי לידי ישראל הקדושים שיצטרכו לעשות מלאכה בשבת לצחצח כלי וינם חס ושלום, ושאר מלאכות ושאר עברות שיהיו מכרחים לעשות חס ושלום, ומי יודע אם יוכלו לעמוד בנסיון להשאר בהאמונה הקדושה שהיא אמונת ישראל ולקום על-כל-פנים מה שיוכלו לקום, אוי מי יוכל לעמוד בזה, אוי על נפשותינו, אוי על מינו ושנותינו אלה, אוי לנו כי שדדנו, אוי, אוי, אוי, נבטוש רישא בביתא, ושק ואפר יצע לרבים, נתן בעפר פינו אולי יש תקנה אולי יש תקנה):

רבונו של עולם, רבונו של עולם, מלא רחמים זכר רחמיך יהוה וחסדיך כי מעולם המה. זכר את כל ההבטחות שהבטחתנו מימות אברהם אבינו עד הנה. זכר את כל

הצדיקים שהיו בכל הדורות מאז ועד עתה. זכר את כל הקדושים שנהרנו על קדשת שמך ביסורים קשים ומרים. זכר וראה את כל הדמעות שנשפכו על צרות ישראל מאז ועד עתה. זכר את בניה השרוים בגלות בין העכום, והמשך עלינו השגחתך השלמה והוצא אותנו מדרך הטבע לנמרי. ונזכה כלנו עמך בית ישראל לידע ולהבין ולהאמין באמונה שלמה שהכל בהשגחתך לבד. ותמלא עלינו רחמים, ותוציאנו ותפדנו ותגאלנו מכל הצרות ומכל הגליות, ותמשיך ההשגחה מסוף העולם ומקץ האחרון. ועל ידי זה תעשה סוף וקץ ונמר וכליון מכל העכום הרשעים המצירים לנו, ותשבר ותבטל כל הגזרות קשות מעלינו, הן אותן שכבר נגזרו, הן אותן שרוצים לגזר, (בפרט עוצם הצרה הזאת שכבר נגזרה ליקח בני ישראל לאנשי חיל למלחמתם חס ושלום):

רחם רחם על עמך ישראל ובטל אותם מעלינו מהרה, כי אתה רב להושיע ואין מעצור ליהוה להושיע אפלו אחר גזר דין למעלה ולמטה. וכשם שהמלת עלינו והושיעת אותנו בימי מרדכי ואסתר והפכת מיגון לשמחה ומאכל ליום טוב, בן תחמל עלינו גם בעת המרה הזאת, ותבטל הצרה והגזרה הזאת מעלינו. וכל הצרות והגזרות שרוצים לגזר חס ושלום, כלם תעקרם ותשברם ותבטלם בבטול גמור, ותהפך הכל לטובה ותטה (לב המלכות שריו ויועציו) לב הקיסר ירום הודו והשרים והיועצים עלינו לטובה, ותגזר עלינו גזרות טובות בגשמיות וברוחניות:

רבונו של עולם, מלך מנהיג מושל ומשגיח, ראה את עמך ישראל מרודים מאד. אתה לבד יודע מעמד ומצב של ישראל בעת הזאת הבט משמים וראה כי היינו לעג וקלם בגוים, כי נועצו לב יחדו עליך ברית יכרותו. כי כל פנימיות כוננתם בכל גזרותיהם הרעות רחמנא לצלן, הכל כדי להרחיק ישראל חס ושלום מדת תורתנו הקדושה, כְּאִשֶׁר אֵתָּה יוֹדֵעַ צִפּוֹן לָבָם. אתה לבד יודע עד היכן מגיע מחשבותם ועצותיהם הרעות. אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל. כי הנה אויביך יהמיון ומשנאיך נשאו ראש. על עמך יערימו סוד ויתעצו על צפוניך. אמרו לנו ונכחידם מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד. מלא רחמים, גדול העצה ורב העלילה, סכל נא עצת שונאינו ולא תעשינה ידיהם תשיה, כמו שכתוב, מפר מחשבות ערומים ולא תעשינה ידיהם תשיה. וכתוב, יהוה הפיר עצת גוים הניא מחשבות עמים. מלא פניהם קלון ויבקשו שמך יהוה. וכל הקמים עלינו לרעה מהרה הפר עצתם וקלקל מחשבתם. ותן בלבנו חכמה בינה ודעת, שנזכה להאמין תמיד בהשגחה הפרטית, שהכל מתנהג בהשגחתך הפרטית לבד. ונזכה להתפלל ולהתחנן לפניך תמיד, ונשתתף עצמנו בצרות ישראל ונתפלל ונעתייר הרבה תמיד בכל יום על צרות ישראל בלב נשבר ונדכה. ונשפך לבנו כמים נזכח פניך יהוה, עד אשר נוריד דמעות הרבה לפניך באמת. בככי ובתחנונים אבוא לפניך. ונזכה להמשיך עלינו השגחתך השגחה פרטית, ועל ידי זה תרחם עלינו מן השמים ותשיג עלינו ברחמים ותבטל מעלינו כל הצרות וכל הגזרות, הן אותם שכבר נגזרו עלינו, והן אותם שחפצים לגזר חס ושלום,

תּוֹרַה רְנָא – וְצַדִּיקָה תִּתְּהִיחַ לָנוּ

לא תהא כזאת בישראל. רחם עלינו למען שמך, כי אין לנו על מי להשען כי אם עליך אבינו שבשמים. אתה הטוב בעיניך עשה עמנו ואנחנו לא נדע מה נעשה כי עליך עינינו. ותן בלבנו שגשוב בלנו אליך באמת חיש קל מהרה. לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי. ותמהר ותחיש לגאלינו גאלה שלמה ותביא לנו את משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן סלה:

תּוֹרַה רְנָא – וְצַדִּיקָה תִּתְּהִיחַ לָנוּ

א. על-ידי מחלקת, על-ידי זה נופלין מחשבות של רשעים שהם מחשבות של כפירות על אנשים בשרים, והתקון לזה שישתק וימסר המלחמה לה:

ב. איש אמת שעושה כל המצוות בכל הדקדוקים בינו לבין קונו כמו בפני בני אדם, ואין חלוק אצלו כלל, כי אין בו שום צד שקר לעשות חס ושלום איזה תנועה בעבודתו בשביל בני אדם, הוא ממשיך לעצמו בח כל הצדקות, ועל-ידי זה הוא מבטל המחשבות של כפירות הנ"ל:

תּפִּילָה לְתוֹרַה רְנָא

(עט) חלצני יהוה מאדם רע מאיש חמסים תנצנני. אשר חשבו רעות בלב כל יום יגורו מלחמות. כל היום דברי יעצבו עלי כל מחשבותם לרע. רבנו של עולם, מריה דעלמא בלא, אתה יודע את עצם רבוי המחלקת שהתנברה בעולם עכשיו, ומחמת זה נופלים עלינו מחשבות רעות רבות מאד בלי שעור וערף. ובעונותינו הרבים, על-ידי עצם המחלקת באים מחשבות של כפירות על הכשרים שבדור, באשר גלית לנו על-ידי חכמיה הקדושים. ובגדל דלותנו וחלישותנו אין אנו יודעין שום עצה ותחבולה לעמד נגד המחשבות רעות והבלבולים הרבים השומפים עלינו בכל-עת, ואין לנו אל מי להשען כי אם על אבינו שבשמים. והננו משליכים עצמנו עליך לבר, בידך נפקיד רוחנו, ואנו מוסרים כל המלחמה עליך לבר, ואתה תלחום בעדנו, כי אתה הוא איש מלחמה, כמו שכתוב, יהוה איש מלחמה יהוה שמו. ומי יעמד נגדך. מלא רחמים, חומל דלים, קרוב לקוראיו באמת, חוס וחמל עלינו וראה נא בענינו וריבה ריבנו ריבה יהוה את יריבי לחם את לוחמי. החזק מגן וצנה וקומה בעזרתך. והלחם בעדנו נגד צוררנו, ויקים בנו מקרא שכתוב, יהוה ילחם לכם ואתם תחרישון. עזרנו כי עליך נשעננו, דלו עינינו למרום יהוה עשקה לנו ערבנו. ראה כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב. הננו אלהים כי שאפנו אנוש כל היום לחם ילחצנו. ואנחנו לא נדע מה נעשה כי עליך עינינו עשה למענך ולא למעננו:

וזכנו ברחמיה הרבים, לתן צדקה הרבה לעניים הגונים לשמך לבר בלי שום שקרים ובלי שום פניות. ותעזרנו תמיד לקיים מצות צדקה בראוי כרצונך הטוב בקדשה ומהרה גדולה בשמחה ובטוב ללב. ותציל את נפשותינו שלא נפשל לעולם בעניים

שאינם הגונים, ותשמרנו מצדקות הרעות שאינם כרצונך. ותחמל עלינו בחמלתך ותגן בעדנו ותצילנו שלא יזיקו לנו כלל הצדקות הרעות שאינם כרצונך באמת, הגורמים מה שגורמים. אנא רחום, ברחמיך הרבים הצילנו ושמרנו מהם, ותתן כח להצדיקים אמתים אנשי אמת שימשיכו לעצמם כל הצדקות שבעולם, העומדים מרחוק מעדורי אמת. ותעזרנו ברחמיך הרבים, שנוכה להכלל במדתו של יעקב אבינו עליו השלום, שהיה מדתו אמת, ונוכה למדת אמת בשלמות. ותזכנו לעשות כל המצות לפני יהוה אלהינו כאשר צונו עם כל פרטיהם ודקדוקיהם, לשמך לבד באמת בלי שום פניה וכלי שום מחשבה זרה בשביל בני אדם חס ושלום, ונוכה להיות הצנע לכת באמת, לדקדק בכל המצות בינינו לבין קוננו, לעשותם בתכלית השלמות לשמך לבד באמת לאמתו. ותעזרנו להתדבק ולהכלל בצדיקים אמתים ובאנשים כשרים אנשי אמת. ויקים בנו מקרא שכתוב, וצדקה תהיה לנו כי נשמר לעשות את כל המצוה הזאת לפני יהוה אלהינו כאשר צונו. ונאמר, וזרחת לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. ונאמר, תתן אמת ליעקב חסד לאברהם אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם. עזרנו עזרנו, חננו חננו, הצילנו מריב לשונות, הצילנו ושמרנו שלא יזיק לנו כלל לעבודתנו המחלקת הגדולה שיש עכשיו בעולם, ובפרט הקטגוריא שיש עתה בין התלמידי חכמים והכשרים שבדור. חוס וחמל עלינו שלא יזיקו לנו שום מחלקת לא בגשמיות ולא ברוחניות. ותגרש ותבטל כל המחשבות רעות מעלינו ומעל גבולנו, כי אין לנו שום עצה ותחבולה נגדם, כי אם עליך לבד אנו משליכים כל יחבינו ואתה תלחום בעדנו, כמו שכתוב, יום אירא אני אליך אבטח. כי רבו משערות ראשי שונאי חנם. יהוה מה רבו צרי רבים קמים עלי. רבת צררוני מנעורי גם לא יכלו לי. על גבי חרשו חורשים האריכו למעניתם. יהוה צדיק קצין עבות רשעים. יבשו ויבולמו מבקשי נפשי יסוגו אחור ויחפרו חושבי רעתי. ונפשי תגיל ביהוה תשיש בישועתו. כל עצמותי תאמרנה יהוה מי כמוך מציל עני מחזק ממנו ועני ואביון מגוזלו. ראה דמעתתי ואנחתתי ואנקתתי ומרירות לבבי וכליון עיני לישועתך האמתית. אל תעזבני יהוה אלהי אל תרחק ממני. חושה לעזרתתי אדני תשועתתי. יהיו לרצון אמרי־פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה רנב

<p>ולא יחסר כלל. וכן על־ידי־זה יכולים שיהיה להאדם מסירת נפש באמת, ואף־על־פי־כן לא יזיק לו כלל וישאר בחיים:</p>	<p>כשיש אחדות בין הצדיקים אין הצדקה מזקת, כי על־פי הטבע כשנותנים צדקה נחסר מאתו מה שנתן, ועל־ידי האחדות שבין הצדיקים יוכל לתת צדקה הרבה</p>
--	---

תורה רנג

תרה

תורה רנג

מעוט שנה הוא ממעט תאות נאוף (עין פנים):

תורה רנד

עינים הם דברים עליונים ונבחים מאד, וזכה לעינים בשרים, היה יודע דברים והם רואים תמיד דברים גדולים ונוראים, גדולים רק ממה שעניו רואות, כי הם הינו מראות וחזיונות, ואם היה האדם רואות תמיד, אף שאינו יודע מה רואה:

תפלה לתורה רנב רנג רנד

(ממ) רבנו של עולם, זכנו שיהיה שלום ואחדות גדול בין הצדיקים, ועל ידי זה נזכה שנוכל לפזר ממון הרבה לצדקה, ואף על פי כן לא יחסר לנו כלל על ידי שנחסר הרבה מהממון שלנו לצדקה, וכן נזכה שיהיה לנו מסירת נפש באמת בשביל עבודת יהוה וקיום תורתנו הקדושה, ואף על פי כן לא יזיק לנו כלל רק נהיה נשארים בחיים, וזכנו למעט בשנה בתכלית המעוט כפי האפשר לנו וכפי יכולתנו, ועל ידי זה נזכה לשבד האש הבורע בקרבנו לכל התאוות ובפרט לתאות משגל, ונזכה להשיג בענין זה הדרך הישר והנכון, בכדי שלא למעט בשנה יותר מדאי עד שיתבטל ויחלש אצלנו על ידי זה כח המשגל לגמרי גם מה שצריך לשם מצוה ולקיום המין. ועזרנו שלא יזיק לנו למח כלל מה שנמעט בשנה, רק נזכה למוחין זכים וצחים ושלמים בתכלית השלמות כראוי, וזכנו לשמור את עינינו מכל מיני הסתכלות רעים רחמנא לצלן, רק נזכה להסתכל בהם הסתכלות דקדשה לבד, כי כבר גלית לנו שהעינים של ישראל הם דברים עליונים נבחים ורמים מאד, והם רואים תמיד דברים גדולים ונוראים, ואם היה האדם זוכה לעינים בשרים היה יודע דברים גדולים רק ממה שעניו רואות, על כן זכנו נא לשמור את עינינו ולקדשם בתכלית הקדשה, ונזכה לראות בהם דברים נפלאים ונוראים. ותשפיע לנו חכמה בינה ודעת, שנזכה לידע ולהשיג היטב ובמהירות גדול כל הדברים הקדושים והנפלאים אשר אנו רואים בעינינו, אף על פי שכל אלו הדברים עוברים לפנינו רק בהעברה בעלמא ובמהירות גדול, ויקום בנו מקרא שכתוב: גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך. ונאמר: מלך בפיך תחזינה עיניך תראינה ארץ מרחקים. ונאמר: אז תפקחנה עיני עורים ואני חרשים תפתחנה. ונאמר: כי עין בעין יראו בשוב יהוה ציון. אמן בן יהי רצון:

תורה רנה

בשארם מאמין בהצדיק בלי שום דעת, לו גם דעת להבין בדעתו גדלת הצדיק, אפשר לו לפל מהאמונה, אבל אם יש

תורה רנו

שם 'אתה' מסגל על הים להכניע הגלים. והחמש חתיכות קלף הם היא, ונשלם שם אתה, ואמר המעתיק, עין בספר "תני מוהר"ן" קל"ו שהפירוש הוא לכתב על חמש חתיכות קלף על כל אחד תבת ורב חסד חמש פעמים, ורב חסד עולה אל"ף תי"ו,

והחמש חתיכות קלף הם היא, ונשלם שם אתה, ובתקף הרוח סערה והתנברות הגלים להשליך החמש חתיכות אל הים, ונעמד הים מזעפו):

תורה רנח

כשיש מחלקת על האדם יכולין להטות אותו מדרך השם ויתברך ולהפילו ממדרגתו חס ושלום, אם לא אדם גדול מאד שאינו מתירא מזה, כמו דוד המלך

עליו השלום שהתפאר "רבים רודפי וצרי", ואף-על-פי-כן "מעדותיך לא נטית" (תהלים קיט, קנ"ו).

תורה רנט

כשארם מתבודד ומפרש שיחתו ויצערו לפני השם ויתברך ומתנודה ומתחרט על גדל הפגמים שעשה, אז גם השכינה בנגדו מפרשת לפניו שיחתה ויצערה,

כי כל פגם ופגם שפגם בנשמתו פגם אצלה גם כן כביכול, והיא מנחמת אותו שתבקש תחבולות לתקן כל הפגמים:

תפלה לתורה רנה רנו רנז רנח רנט

רבוננו של עולם, זכנו להאמין בצדיקי אמת באמונה שלימה, וזכנו להבין גם בשכלנו ודעתנו שצריכים להאמין בהם, ועל-ידי זה נזכה להיות חוקים באמונתנו בהצדיקי אמת כיתד חזק כל ימוט לעולם, כי מאמונה לבר כשהיא בלא שום דעת אפשר לפול חס ושלום, וזכנו כשנצטרך לעבור על הים לפעמים, בפרט כשאזכה לגסע לארץ ישראל שאז צריכים לעבור את הים, תזכנו לעבור את הים בשלום, ואם יעמוד איזה רוח סערה ותרום גליו נזכה להכניע הגלים על-ידי שם אתה היינו חמשה פעמים ורב חסד עם החמשה כוללים גימטריא אלף תיו הא שהוא השם אתה, שעל-ידי זה נכנעים הגלים ונשקטים, בסוד בשוא גליו אתה תשבחם.

ותעזרנו למעט באכילתנו כל מה דאפשר, ולא נאכל רק מה שהוא ההכרח לקיום גופנו, כי אתה הודעת לנו שעל-ידי זה שהאדם אוכל יותר מצרכו אזי אין לזה המאכל ממי לקבל חיות, מאחר שאין האדם צריך לו לקיום חיותו, ואזי זה המאכל מבקש לו חיות להחיות עצמו, ואזי הוא מוציא לפעמים החיות של האדם ומזיק לו, ולפעמים נצטרפין עם זה המאכל גם שאר המאכלים ומזיקים לו.

ותשמרנו שלא יבוא עלינו שום מחלוקת בעולם חס ושלום, כי אתה ידעת גודל חלישות כחנו ומעוט ערכנו שאין לנו כח כלל לסבל עול המחלוקת והרדיפות, בפרט כי בשיש מחלוקת על האדם יכולין להטות אותו מדרך השם ויתברך ולהפיל את האדם ממדרגתו חס ושלום, על-כן חוס וחמל עלינו ושמרנו שלא יבוא עלינו שום מחלוקת בעולם חס ושלום, ואפלו אם חס ושלום עובר עלינו לפעמים איזה מחלוקת מבני אדם הקמים עלינו, תתן לנו כח להתגבר עליהם ולנצח אותם בכחך הגדול וזרועך הנטויה, ותעזרנו שלא נפול חס ושלום ממדרגתנו בעבודת יהוה על-ידי המחלוקת, ויקים בנו מקרא שכתוב: רבים רדפי וצרי מעדותיך לא נטיתי.

ותזכנו להתבודד ולפרש שיחתנו וצערנו לפניך בכל פעם, ולהתודות ולהתחרט באמת מעמק לבבנו על כל הפגמים שפגמנו נגדך, ונזכה שאז גם השכינה כביכול תפרש לפנינו שיחתה וצערה איך כל הפגמים שפגמנו בנשמותינו נוגע הפגם אצלה גם כן כביכול, והיא תנחם אותנו שתבקש תחבולות לתקן כל הפגמים שלנו, ויקים בנו מקרא שכתוב: את יהוה האמרת היום להיות לך לאלהים וללכת בדרךיו ולשמר חקיו ומצותיו ומשפטיו ולשמע בקלו, ויהוה האמירך היום להיות לו לעם סגלה באשר דבר לך ולשמר כל מצותיו, ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה לתהלה ולשם ולתפארת, ולהיתך עם קדש ליהוה אלהיך באשר דבר. אמן בן יהי רצון:

תורה רם

עליו ובזרים עליו בזבים ויש לו שפיכות דמים מזה, וזה בחינת מסירת נפש ממש, כי השם הוא הנפש כנ"ל, וגם יש לו שפיכות דמים מזה כנ"ל, ובזה מצילים את ישראל ממה שהיה ראוי לבוא עליהם חס ושלום, בשביל היחוד קדשא בריך הוא ושכינתה:

עקר יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה הוא על-ידי הקדושים שמסרו נפשם על קדוש השם, בידוע מענין עשרה הרוגי מלכות, והשם הוא הנפש כמו שכתוב: "נפש חייה הוא שמו" (בראשית ב, יט), ועל-כן יש צדיקים שמוסרים שמום ופרסומם על קדוש השם, הינו שעושים בכונה בכדי לאבד שמו ופרסומו, כי הכל דוברים

תורה רסא

שיתחיל מחדש להכנס בעבודת ה' כאלו לא התחיל עדין כלל מעולם, וזה כלל גדול בעבודת השם שאצריכין ממש בכל יום להתחיל מחדש:

בשנופל אדם ממדרגתו ידע שזמן השמים הוא, כי התרחקות הוא תכלית ההתקרבות, על-כן נפל כדי שיתעורר יותר להתקרב להשם ויתברך, ועצתו

תפלה לתורה רסא

קמח) אלהים בשמך הושיעני ובגבורתך תדינני. למען שמך יהוה תחניני בצדקתך תוציא מצרה נפשי. לא לנו יהוה לא לנו כי לשמך תן כבוד על חסדך ועל אמתך. ואתה אלהים אדני עשה אתי למען שמך כי טוב חסדך הצילני. רבונו של עולם, רבונו של עולם, רבונו דעלמא כלא, אלהי כל הצדיקים, אלהי (כל) ישראל, למדנו והורנו מה נעשה עתה, איך נצעק עתה, איך נתפלל ונתחנן עתה, (אחרי אשר כבר יצאה הגזרה ליקח בני ישראל לחיל למלחמה, וכבר נתקיימה הגזרה רעה ונתפסו כמה נפשות ישראל ונמסרו בידיהם כתוא מכמר, וכבר גלחו פאר ראשם וזקנם ומענים אותם בכמה מיני ענוים בגוף ונפש, וכמה דמעות ודמים נשפך מהם ומקורביהם ומשאר בני ישראל על זה, אוי לעינים שךך ראות, אוי לאזנים שךך שומעות). אוי לנו על שברנו נחלה מכותינו. אוי מי יעמד בעדנו, אוי לי וי לי, כי לבי קשה כאבן, אשר אני יכל עדין להתאוות לאכילה ושתיה ושאר תאוות. אוי, מה אומר מה אדבר מה אצטדק, שגם בעת צרה ומצוקה כזאת ופחדים כאלה רחמנא לעלן, עדין איני זוכה לשוב אליך כראוי ועדין נדמה לי כאלו איני בידי חס ושלום. אוי, אוי ואבוי, אוי לי על צרות נפשי, אוי לי על צרות ישראל, אוי לי וי לי, כשאני מרגיש מעט בלבי מרירות הצרה. אוי ומר לי כשאני מרגיש בלבי כלל צרות ישראל, כי אני רואה רחוקי ממך כל-כך וקשיות לבי ובלבול דעתי, עד שאיני מרגיש בלבי צרות ישראל מרות וקשיות וגדולות כאלה. צרות בכלל ובפרט על כל אחד ואחד מישראל בגוף ונפש וממונ, אשר היה ראוי שיהיו נמאסים כל התאוות וכל עסקי עולם הזה לגמרי, אם היינו מרגישים הצרות בלבנו היטב. אוי, אוי, היכן אני בעולם, אוי, אוי לנו מה שהגיע לנו בימינו, אוי, אוי, אוי, איך לוקחין קול ודבור כזה לשאג ולצעק ולהתחנן על צרות כאלה, אוי, אוי, מה נאמר ומה נדבר ומה נצטדק:

רבונו של עולם, רחמן מלא רחמים, רחם על דור העני הזה, התרצה והתפייס לדור עני כי אין עוזר. ראה ענינו ועמלנו, כי אין לנו על מי להשען, כי אם עליך אבינו שבשמים, ועל כח וזכות אבותינו ורבותינו הקדושים אשר בארץ המה, עשה למענם ולמען הרוגים על שם קדשך, ובפרט למען עשרה הרוגי מלכות שהם רבי עקיבא וחבריו, שנהרגו על קדשת שמך ביסורים קשים ומרים וענויים גדולים מאד ויצאה נשמתם בקדשה ובטהרה על קדוש שמך. זכר את כל ההרוגים הקדושים שנהרגו על קדשת שמך בענויים קשים ומרים מיום החרבן עד הנה. זכר את המסירת נפש בכל יום ובכל עת של הצדיקים האמתיים, אשר מסרו נפשם באמת בכל עת ובכל יום על קדוש שמך. ובפרט המסירת נפש באמת של גדולי הדור בחירי הצדיקים, אשר מסרו שםם שהוא נפשם על קדוש שמך, ובטלו כבודם ומסרו שםם ופרסומם וקבלו על עצמם כל הבזיונות שבעולם ובושות וחרפות ושפיכות דמים הרבה, והכל למען שמך ולמען ישראל עמך, כדי לכפר על בני ישראל ולהצילם מכל הגזרות ומכל הצרות. רבונו של עולם, ידעת כי אין בי כח ודעת לסדר תפילתי כראוי לפניה על צרות

תורה רסב

תרט

ישראל גדולות וקשות כאלה, ובפרט בענין הנורא הזה של מסירת שמם ופרסומם של הצדיקי-אמת שהוא מסירת נפש ממש אשר הם דברים גנוזים וצפונים ונסתרים מאד. אבל אתה יודע, מה נעשה עתה עמנו בדורות האלה, הן בכלל ישראל, הן בפרטיות מה שנעשה עם כל אחד ואחד מישראל בכל יום ויום. ואתה יודע את כל מעשי הצדיקי-אמת העוסקים עתה בתקונינו, את כל הגדולות והנוראות אשר הם עושים בשבילנו להמתיק כל הדינים וכל הגזרות מעלינו ולהצילנו מכף כל אויבינו להושיענו מכל צרותינו. חמל נא, חוס נא, ורחם והושיעה-נא לנו עתה בכחם וזכותם בעת צרה הגדולה והקשה הזאת. למדנו איך לסדר תפלות ותחנונות ובקשות וצעקות ושועות וזעקות לפניך על גזרה הרעה הזאת לבטלה מאתנו, ולבטל כל שארי הגזרות שרוצים לגזר חס ושלום, אוי מה היה לנו בדור העני הזה. אוי, אוי, מה נעשה, להיכן נברח, (גיוואלד רבנו של עולם, וואס טוהט מען, גיוואלד גיוואלד, אוי אוי ביטער, זיער ביטער, מען ווייסט נאר נישט וואס צו רעדן, דאס הארץ איז זייער פארשטיינערט):

רבנו של עולם, רבנו של עולם, למען שמך עשה ולא לנו, ראה עמידתנו דלים ורקים. חוסה על כבוד שמך. הבט משמים וראה כי היינו לעג וקלס בגוים, כי העכום מתלווצים מאתנו בכל יום ואומרים בכל-עת איה אלהיכם. ברצח בעצמותי חרפוני צוררי באמרם אלי כל היום איה אלהיך. יהנה מלא רחמים, רחם עלינו וקבל תחנונינו, עננו יהנה עננו כי בצרה גדולה אנחנו, צרה גדולה אשר כמהו לא נהייתה וכמהו לא תוסית, רחם עלינו למען שמך כי אין בנו כח לרצותך רק בשמך באנו אליך, אתאנו על שמך יהנה עשה למען שמך, הושיענו אלהי ישענו וקבצנו והצילנו מן הגוים להודות לשם קדשך להשתבח בתהלתך. עזרנו אלהי ישענו על דבר כבוד שמך והצילנו וכפר על חטאתינו למען שמך. חננו ועננו ושמע תפלתנו, כי אתה שומע תפלת כל-פה עמך ישראל ברחמים. ברוך אתה שומע תפלה:

תורה רסב

מי שזוכה לחדש חדושים דאורייתא שיש ועל-ידי-זה נצול שלא יינקו הסטרא בהם ממש, הוא צריך לבבות מקדם, אחרא והקלפות מאלו החדושים:

תפלה לתורה רסב

(*מד) רבנו של עולם, זכנו לעסק בתורה הרבה בכל יום, ועזרנו שנזכה לחדש בתורתך הקדושה חדושי תורה אמתיים, שיהיו לנחת ולרצון לפניך, חדושים המביאים את האדם לידי מעשים טובים ולקיום התורה באמת, ותחנונו מאתך חכמה בינה ודעת, ותעזרנו שיהיה שכלנו נובע בכל עת חדושי תורה אמתיים, ויהיה כמו מעין הנובע ממש, וזה המעין יתפשט ויתרחב בכל עת יותר ויותר, עד שיהיו נעשים מזה נהרות, ויפוצו מעינותינו חוצה והכל יבואו לשתות מימי החכמה והדעת הקדוש מאלו

הנהרות, ותעזרנו לבבות בכיות הרבה לפניך קודם שנחדש בתורה חדושי תורה אמתים שיש בהם ממש, ועל ידי הבכיה נזכה לתקן אלו הנהרות שנעשו על ידי החדושי תורה שלנו ולהמשיכם רק למקומות שצריך, שלא ישתו מהם זרים ולא יהיה שום אחיזה להקליפות וסמרין אחרנין לשנות מהם חס ושלום, ונזכה לקיים מקרא שכתוב: ושקוי בכי מסכתי, למסך המשקה של הנהרות שנעשו מהחדושי תורה על ידי בכיה ודמעות הרבה, ונזכה שיהיו נעשים מהחדושי תורה שלנו מסכתות שלמות וילמדו אותם ברכים, רבונו של עולם, אתה ידעת כמה אנו רחוקים לעת עתה מכל זה, כי מרב חטאתינו ופשעינו נאטם מוחנו ושכלנו עד שקשה לנו להבין גם כשאנו לומדים החדושי תורה שנתחדשו מכבר על ידי צדיקיך וחכמיך הקדושים, ומכל שכן איך נפתח פה לשאול ולבקש מלפניך על זאת שנזכה בעצמנו לחדש בתורה חדושים אמתים כאלו, אך אף על פי כן כבר הודעת לנו על ידי רבותינו וזרונם לברכה כי בדברי תורה כתיב: הרחב פיך ואמלאהו. ויכול האדם ויש לו רשות להרחיב פיו ולבקש ולשאל ממה, אפלו המדרגה הגדולה שבגדולות בתורה ועבודת יהוה, כי ממה לא יפלא כל דבר, על בן חוס וחמל נא עלינו וזכנו להגיע באמת ובשלמות לכל מה שאנו מבקשים ומתחננים לפניך, ויקיים בנו מקרא שכתוב: העניים והאביונים מבקשים מים ואין לשונם בצמא נשמה אני יהוה אענם אלהי ישראל לא אעזבם, אפתח על שפיים נהרות ובתוך בקעות מעינות אשים מדבר לאנש מים וארץ ציה למוצאי מים. ונאמר: הנני עשה חדשה עתה תצמח הלוא תדעוה אף אשים במדבר דרך בישמון נהרות, תכבדני חית השדה תנים ובנות יענה כי נתתי במדבר מים נהרות בישמון להשקות עמי בחירי. אמן כן יהי רצון:

תורה רסג

א. בשאדם אוכל אכילה יתרה הוא כמו בהמה, כי גדר האדם הוא לאכול רק כפי מה שצריך, וכשאוכל יותר הוא מעשה בהמה ממש, ועל ידי זה שאוכל אכילה יתרה בא חלי הקדחת רחמנא לצלן, וכן יתרה בא חלי הקדחת רחמנא לצלן, וכן

ב. יעה הוא רפואה לחלי הקדחת רחמנא לצלן:

תפלה לתורה רסג

(קנא) שומר ישראל שמר שארית ישראל, ואל יבא שום חולאת וכאב ומכאוב על עמך ישראל. מלא רחמים רחם עלינו ועל כל ישראל, ושמרנו והצילנו בכל עת שלא נאכל יותר מההכרח כלל, רק נזכה שתהיה אכילתנו ושתיתנו במדה ובמשקל ובמשורה, שלא נאכל שום אכילה יתרה שהוא בהינת מאכל בהמה. וכן תצילנו ותשמרנו שלא יבא לתוך פינו שום מאכל, שלא נתברר עדין ממאכל בהמה למאכל

תורה רסד

תריא

אדם. חוסה עלינו ברב רחמיך והיה בעזרנו ושמרנו בכל עת שתהיה אכילתנו רק מאכל אדם לבר ולא שום מאכל בהמה כלל. ועל ידי זה נזכה שתשמרנו ותצילנו מכל מיני חלאים, ובפרט מחלי הקדחת רחמנא לצלן, שבאה על ידי שאוכלין אכילה יתרה חס ושלוש, שהיא בחינת מאכל בהמה. או על ידי שאוכלין מאכל שלא נתברר עדין למאכל אדם שהוא גם כן בחינת מאכל בהמה. רחם מלא רחמים, כי אתה יודע כמה פנמים ומכשולות באים על ידי רבוי אכילה ושתיה, וכמה חלאים באים על ידי זה רחמנא לצלן, ובפרט חלי הקדחת שנתפשטה עתה מאד, יהיה שמרנו מעתה. רחם על כל ישראל ועלי, ושמרני תמיד שאזהר מעתה ואשמר את נפשי לכלי לאכל שום אכילה יתרה כלל, ואתה תגן בעדנו ותשמרנו ברחמיך, שלא יבא לתוך פיני שום מאכל שלא נתברר למאכל אדם, באפן שתציל אותי ואת כל עמך ישראל, מכל מיני חלאים ומכל מיני מכות ומכאובות ומחוישים, ובפרט מחלי הקדחת. ותרחם על כל ישראל, על כל מי שכבר הגיע עליו חלי הקדחת רחמנא לצלן. (ובפרט על פלוני בן פלונית), ותשלח להם מהרה רפואה שלמה מן השמים, רפואת הנפש ורפואת הגוף בתוך שאר חולי ישראל. ותסבב ברחמיך הרבים, ותשלח עליהם ויעה טובה מן השמים, ועל ידי זה תתישב דעתם, ויתמזגו החסדים והגבורות שהם כח האש ומים שבהם במזג השוה, ולא יתערבו ולא יתבלבלו עוד, ולא יתגבר זה על זה כלל, באפן שתציל אותם ואת כל ישראל מרבו קרירות וחמימות ורעידת האברים של חולי הקדחת רחמנא לישזבן, ויזכו כלם לרפואה שלמה ויתישב דעתם בשלמות באמת, ונזכה כלנו עמך בית ישראל לעסק בתורתך ועבודתך באמת תמיד, בדת שלם כל ימי חיינו, עד שנזכה להפיר אותך באמת ולעבדך בלב שלם ובישוב הדעת בקדושה ובטהרה מעתה ועד עולם. שומר עמו ישראל לעד, שמרנו תמיד מכל דבר רע בגשמיית וברוחניות, ויקים כי מקרא שכתוב, יהיה ישמר צאתך ובאך מעתה ועד עולם. אמן:

תורה רסד

צדקה הוא תקון לפגם הברית, אכל צדקה לזהר שלא לתן לעני שאינו הגון, מהגננים להשפיע להם, והוא תקון גדול כי על ידי זה נפגם יותר, על כן צריכין מאד לפגם הברית:

תפלה לתורה רסד

מרום וקדוש, פועל גבורות, עושה תדשות, בעל מלחמות, זורע צדקות, מצמיח ישועות, עושה צדקות עם כל בשר ורוח, עשה עמי צדקה וחסד, וזכני לתן צדקה הרבה לעניים הגונים, באפן שיהיה לי תקון גדול לפגם הברית שפגמתי נגדך כלי שעור. רבונו של עולם, אתה יודע כמה וכמה הרחקתי השפיע מהקדושה על ידי פגם

תפלה לתורה רסד

הברית והמשכתי למקום שהמשכתי רחמנא לצלן, למקומות אשר לא נתן להזכר, ופגמתי כמו שפגמתי אשר אי אפשר לשער, אשר התקון לזה הוא צדקה לעניים הגונים וקא שעל ידי זה הזורים וממשיכים השפע אל הקדשה, אבל איך זוכין לזה כי רבו המניעות מאד של מצות צדקה, הן מחמת רע לבבנו והסרון הבטחון והאמונה, וגם בשמתגברים ומשברים אכזריות שבלב ונותנים צדקה אין אתנו יודע עד מה, מי הוא העני ההגון באמת, אשר על ידו נזכה להמשיך השפע אל הקדשה ולתקן פגם הברית על ידי זה. על כן באתי לפניה בעל הרחמים בעל הצדקה והחסד, הושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח, אשר אתה עוסק בתקוני בכל עת, שתחום ותחמל עלי, ותזכני ברחמיך הרבים, לתן צדקה הרבה לעניים הגונים, עניים פשרים באמת העוסקים בתורה ובעבודת יהוה באמת. ותשמרני ותצילני מלתן צדקה לעניים שאינם הגונים, אתה לבד תשמרני ברחמיך, מלהכשל בהם חס ושלום, כי גלוי וידוע לפניה, שאין בנו דעת לשמר מהם רק אתה לבד יודע את לבב כל בני האדם ומכין אל כל מעשיהם. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. חוס וחמל עלי ועשה עמי בגדל נפלאות חסדיך העצומים, ותסבב סבות לטובה בכל עת, באפן שתזמין לי עניים הגונים באמת לזכות בהם ותעזר ותחזק את לבבי לתן להם צדקה הרבה בלב טוב בסבר פנים יפות. ואזכה להוסיף בכל פעם להרבות בצדקה וחסד ולילך לקבץ נדבות מעמך ישראל להחזיק עניים העוסקים בתורה ותפלה באמת. כי כבר הודעתנו, שאין שום אדם מישראל פטור ממצות צדקה, אפלו העני שבישראל. אבל אתה יודע קשיות לבבנו, ואיך מתגברים המונעים והבלבולים אפלו על גדולי העשירים מלתן צדקה, עד אשר הולכים מעולמם ומאומה לא ישאו בידם, מכל שכן קטני הערך אשר פרנסתם מצמצמת, אשר רבו המניעות והבלבולים מאד ממצות צדקה, בפרט לזכות בעניים הגונים. על כן אין לנו על מי להשען כי אם עליך אבינו שבשמים, בזכות וכת הצדיקים האמתיים שאנו נשענים עליהם בכל דבר. אליך שמחתני את כפי עיני תלויות אליך לבד. כי אתה לבד יודע כמה וכמה תקונים אני צריך בשביל תקון הברית אשר פגמתי בו הרבה ואני רחוק מכלם מאד. רק על רחמיך הרבים אני בוטח, ועל חסדיך אני נשען, שאתה תסבב סבות לטובה ברחמיך, ותזכני לתקן אותי בכל התקונים, ותושיעני לתן צדקה הרבה לעניים הגונים הרבה, ולעסק בצדקות, לעזור לב אחינו בני ישראל לקבל מהם צדקות הרבה בכל עת להחזיק יראי יהוה האמתיים, באפן שאזכה לתקון הברית בשלמות באמת ולא אעול בכסופא קמך. יהוה יגמר בעדי יהוה חסדיך לעולם מעשי ידיך אל תרף. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניה יהוה צורי וגואלי. אמן:

תורה רסה

כתוב: "והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק" (תקנאל א, יד) פרוש: 'כאור היוצא מן התרסין, הינו הניצוץ שיוצא בשעה ששוכרין התרס שהוא רק לפי שעה, ועל-כן בשעת ההתקשרות שאז נתגלה אור האחדות שלהם בבחינת רצוא ושוב, שוכרין אז כלי תרס, זה מרמז על סוד והחיות רצוא ושוב כמראה הבזק כנ"ל:

טעם על שבירת כלי תרס בשעת התקשרות השדוף, כי אלו הנשמות של הזוג הם למעלה אחד, ולמטה אין יודעים מהתאחדות שלהם עד השדוף, כי אז נתגלה ההתקשרות שלהם, אך זה ההתגלות שנתגלה בעת התנאים הוא בבחינת והחיות רצוא ושוב, כי נתגלה אז ההתקשרות ותקף ומיד נתעלם, כי עדין היא אסורה עליו עד החפה, והנה

תורה רסו - מעלת מצות סכה

לו, כי העוסקים בבנין מזיק להם הבנין, ועל-ידי מצות סכה נצולין מזה:
ג. על-ידי שנבכסין בסכה נעשים בעצמן בחינת התורה, כי מבחינת סכה יוצאת התורה:

א. כשפוגמין במצות סכה, על-ידי-זה נופלין משפע של אדם לשפע של בהמה, ועל-ידי-זה בא מיתת בהמות וחיות בלא זמנם רחמנא לצלן:
ב. על-ידי שמקמין מצות סכה כראוי, על-ידי-זה יוכל לעסק בבנין ולא יזיק

תפלה לתורה רסו

לסכות

(קמה) אחת שאלתי מאת יהוה אותה אבקש שבתי בבית יהוה כל ימי חיי לחזות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו. כי יצפנני בסכה ביום רעה יסתירני בסתר אהלו בצור ירוממני. רבוננו של עולם, רחם עלי ברחמיך העצומים ובחסדיך הרבים והגדולים, וזפני לקיים מצות סכה בזמנה כראוי בכל פרטיה ודקדוקיה וכגונותיה ותרי"ג מצות התלויים בה ובלב טוב ובשמחה גדולה. ואזכה שיהיו נמשכין אלי המחין הקדושים והחסדים הגדולים והנפלאים הנמשכין על עמך ישראל בימי חג הסכות הקדוש על-ידי מצות סכה הקדושה והנוראה מאד, שאז אמא מסככת על בניה, ואתה פורס סכת רחמים וחיים ושלום עלינו. מלא רחמים, מלא רחמים, רחם עלי למען שמך. אתה ידעת את לבבי, כמה אני רחוק מאד ממצות סכה. וכמה תחנונים ובקשות והפצרות בלי שעור אני צריך להתפלל ולהתחנן לפניך, שתזכני למחין קדשים כאלה לחסדים כאלה, באפן שאזכה לדעת אמתי, לדעת של אדם, באפן שאזכה מהרה לצאת מבהמה לאדם, שאחוס על עצמי מעתה ולא אעשה עוד מעשה בהמה, רק אזכה מהרה לדעת

תפלה לתורה רסו

אמתִי שהוּא גִדר הָאָדָם. וְאִזְכָּה לִינֵק מִהַשְּׁפַע שֶׁל אָדָם, וְלֹא אֵינֶק עוֹד מִשְּׁפַע שֶׁל בְּהֵמָה, וְאַצֵּא וְאַעֲלֶה מִהֵרָה מִגִּדְרֵי־בְהֵמָה לְגִדְרֵי־אָדָם:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, טוֹב וּמְטִיב לְכָל וְרַחֲמֵינוּ עַל כָּל מַעֲשָׂיו. הוּס וְחַמֵּל וְרַחֵם עַל הַבְּהֵמוֹת וְהַחַיּוֹת, וְזַכְּנֵי אוֹתֵי וְאֵת כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, שְׁלֹא נִפְגַּם בְּמִצְוֹת סִכָּה כָּלָל, בְּאַפְּךָ שִׁיחִיָּה יִנְיָקְתָנוּ תָּמִיד מִשְּׁפַע שֶׁל אָדָם שֶׁנִּמְשָׁךְ מִבְּחִינַת סִכָּה, וְלֹא נִצְטָרֵךְ לִינֵק חֵם וְשָׁלוֹם, מִהַשְּׁפַע שֶׁל הַבְּהֵמוֹת וְלֹא נוֹצִיא לְעַצְמָנוּ הַשְּׁפַע שֶׁלָּהֶם חֵם וְשָׁלוֹם, לְמַעַן לֹא נִגָּרֵם חֵם וְשָׁלוֹם, מִיִּתּוֹת בְּהֵמוֹת וְחַיּוֹת בְּלֹא זְמַנָּן. וַיִּקְרָם מִקְרָא שְׁכֵתוֹב, אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ יְהוָה. וְנֹאמַר, בְּרוּךְ פְּרִי בִטְנֶךָ וּפְרִי אֲדָמְתֶךָ וּפְרִי בְּהֵמְתֶךָ שֶׁנֶּר אֶלְפִיךָ וְעִשְׂתֵּרוֹת צֹאנֶךָ. וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ מְלֵא רַחֲמִים וְחֶסֶדִים, שֶׁתִּשְׁפִיעַ עָלֵינוּ דַּעַת שְׁלֹם וְאַמְתִּי עַל־יְדֵי מִצְוֹת סִכָּה הַקְּדוּשָׁה, בְּאַפְּךָ שֶׁנִּזְכָּה אֲנַחְנוּ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל הַצְּרִיכִים לְבָנוֹת בֵּית שְׁלֹא יִזִּיק לָנוּ הַבְּנִינָן כָּלָל, וְלֹא יִגִיעַ לָנוּ שׁוֹם סִכָּה בְּגוֹף וּנְפִשׁ וּמְמוֹן עַל־יְדֵי בְנֵינוּ בֵּיתֵינוּ, רַק אֲדַרְבָּא נִזְכָּה כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְבָנוֹת בֵּית בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְדוּלָּה, בְּחֻכְמָה בְּתַבּוּנָה וּבְדַעַת דְּקִדְשָׁה. וַיִּקְרָם מִקְרָא שְׁכֵתוֹב, בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בֵּית וּבְתַבּוּנָה יִתְבּוֹנֵן. וּבְדַעַת חֲדָרִים יִמְלֵאוּ כָּל הוֹן יִקָּר וְנִעִים. וְנִבְנֶה בֵּיתֵנוּ לְשֵׁם יְהוָה לְעַסֵּק בּוֹ בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה, וְלְהַכְנִים בּוֹ אוֹרְחִים הַגּוֹנִים, עַד שִׁיחִיָּה בֵּיתֵנוּ בֵּית־תּוֹרָה וּתְפִלָּה, בֵּית וְעַד לְחֻכְמִים, וְנִקְרָא שֵׁם בְּשֵׁם יְהוָה אֵל עוֹלָם:

לְשִׁמְחַת תּוֹרָה

וּבְכֵן תִּזְכְּנוּ עַל־יְדֵי מִצְוֹת סִכָּה הַקְּדוּשָׁה לְשִׁמְחַת בְּשִׂמְחָה גְדוּלָּה בְּשִׁמְחַת־תּוֹרָה, לְסִים הַתּוֹרָה וְלְהַתְּחִילָה בְּשִׂמְחָה וְחֲדוּה גְדוּלָּה. נִגִּיל וְנִשְׂיֵשׁ בְּזֹאת הַתּוֹרָה כִּי הִיא לָנוּ עֵז וְאוֹרָה. וְתַהֲיֶה בְּעִזְרָנוּ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה לְקִים מִצְוֹת סִכָּה בְּשִׁלְמוֹת גְּדוּל כָּל־כֶּךָ, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה לְקַבֵּל אֵת הַתּוֹרָה מִשָּׁם מְחֻדָּשׁ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה. כִּי מִסִּכָּה יוֹצֵאת הַתּוֹרָה עַד אֲשֶׁר עַל־יְדֵי כְּנִיסַתְנוּ לְסִכָּה נִזְכָּה שִׁיחִיָּה נַעֲשֶׂה מֵאַתָּנוּ בְּעַצְמָנוּ תּוֹרָה, שְׁכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יְהִיָּה נַעֲשֶׂה מִמֶּנּוּ תּוֹרָה, אוֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כָּלָא חַד. וַיִּמְשָׁךְ עָלֵינוּ עַל־יְדֵי מִצְוֹת סִכָּה הַקְּדוּשָׁה, קְדָשַׁת חַג הַשְּׁבוּעוֹת, קְדָשַׁת חֲדָשׁ סִיּוֹן, קְדָשַׁת קַבְּלַת הַתּוֹרָה:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, צְרִכֵינוּ מְרַבִּים מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר וְדַעַתְנוּ קֶצֶרָה לְבָאֵר וּלְפָרֵשׁ חֻלֵּק אֶלְפֵי וּרְבִבָה מֵהֶם. רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֵךְ, וּמְלֵא מִשְׁאֵלוֹתֵינוּ לְמוֹבָה בְּרַחֲמִים. וְזַכְּנֵנו לְקִים מִצְוֹת סִכָּה בְּזִמְנָה בְּשִׁלְמוֹת, בְּאַפְּךָ שֶׁנִּזְכָּה לְכָל מַה שֶׁבִּקְשָׁנוּ מִלְּפָנֶיךָ שְׁלֹא נִגָּרֵם חֵם וְשָׁלוֹם מִיִּתּוֹת בְּהֵמוֹת וְחַיּוֹת בְּלֹא זְמַנָּן, רַק נְהִיָּה גְּזוּנִים וְיִזְנָקִים תָּמִיד מִשְּׁפַע שֶׁל אָדָם שֶׁנִּמְשָׁךְ מִבְּחִינַת סִכָּה. וְתִפְרָם עָלֵינוּ סִכַּת שְׁלוֹמֶךָ תָּמִיד, וּבְצֵל כְּנִפְיָךְ תִּסְתַּיְרָנוּ. וְנִזְכָּה כָּל אֶחָד וְאֶחָד הַמְּכַרְחַח לְעַסֵּק בְּבִנְיָן, שְׁלֹא יִזִּיק לוֹ הַבְּנִינָן כָּלָל, רַק תִּשְׁמַרְנוּ וְתִגַּן עָלֵינוּ בְּכַח קְדָשַׁת סִכָּה שְׁעִמְךָ יִשְׂרָאֵל מְקִימִים, שֶׁנִּזְכָּה לְבָנוֹת הַבֵּית בְּחֻכְמָה אֲמִתִּית לְמַעַן שְׂמֵךְ לְבַד. וְהִיָּה בֵּיתֵנוּ בֵּית שְׂמִנְדְּלִין בּוֹ תּוֹרָה וּתְפִלָּה, שֶׁנִּזְכָּה לְדַבֵּר בְּבֵיתֵנוּ הֲרַבָּה דְּבִרֵי־תּוֹרָה וּתְפִלָּה כְּפִי מַה שֶׁקִּבְּלָנוּ מִרְבוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים. וְנִזְכָּה לְהִמְשִׁיךְ בְּתוֹךְ

תורה רסז

תרטו

ביתנו שפע טובה וברכה ורחמים וחסדים וכל טוב אמתי לנצח בנשמינות וברוחניות
בזה ובבא. וברחמיך הרבים, תשפיע לנו כל ההוצאות וההצטרכות שצריכים לבנין
ביתנו בשפע גדול ולא יגיע לנו שום עניות, ולא שום חסר על-ידי בנין ביתנו. ולא
ימריד אותנו הבנין חס ושלום, ולא יבלבל אותנו כלל מעבודתך באמת, ותזמין לנו
לכל אחד ואחד, עצים המסוגלים לביתו, ויהיו מסדרים בהבנין כפי הסדר הראוי להם
מששת ימי בראשית. ותסבב כל הסבות לטובה, באפן שיהיה הבנין רק לטובה בכל
האופנים לנו ולבנינו ולכל יוצאי חלצינו:

מלא רחמים, אתה לבד יודע, כל מה שנעשה בענין הבנינים, וכמה סכנות יש בהם,
אבל אתה יודע, כמה וכמה מפרחים לבנות ביתם, כי אי-אפשר לשבת בחוץ, ובפרט
איש ישראלי שצריך בית לעבודתו לקבל בו שבת ויום-טוב ולהכניס אורחים, ולגדל
בו בניו לתלמוד תורה, ומה יעשה בשר-ודם קרוין מחמר נבצר מדעת, ובפרט כמוני
היום, לבון רצונך באמת בענין זה ובכל הענינים. רחם עלינו למען שמך, וזכנו להתנהג
תמיד ברצונך באמת. יהיה יגמר בעדי יהיה חסדך לעולם מעשי ידך אל תרף. ויקים
בנו מקרא שכתוב, יהיה ישמך מכל רע ישמר את נפשך. יהיה ישמר צאתך ובואך
מעתה ועד עולם. ותמהר ותחיש לגאולנו ותבנה בית מקדשנו ותפארתנו. ויקים בנו
מקרא שכתוב, והביאותים אל הר קדשי ושמחתים בבית תפילתי עולותיהם וזבחייהם
לרצון על מזבחי כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים. יהיו לרצון אמרי פי והגיון
לבי לפניך יהיה צורי וגואלי:

תורה רסז

בשבועות מקבלין התורה, ואז יכולים לקבל חיות חדש, ולהמשיך רפואה להראה:

תורה רסח

א. בשאין האדם מסתפל על התכלית
למה לו חיים:
ב. הנפש מתגעגעת תמיד לעשות רצון
יוצרה, ובשרואה שאין האדם עושה
רצונו יתברך מתחלת להמשיך עצמה
להסתלק מגוף האדם, ומזה נחלה
האדם, ומה שהאדם חוזר להבריאותו
על-ידי רפואות, הוא מחמת שהנפש
רואה שהאדם יכול לכף תאותו ולקבל
רפואות מרים בשביל איזה תכלית, על-
כן היא חוזרת אליו כי היא מצפה שיכף
גם בן תאותו בשביל התכלית האמתי
לעשות רצון יוצרו יתברך:

תפלה לתורה רסח

(מה) רבוננו של עולם, זכנו להסתפל בכל עת על התכלית האמתי, שהוא רק לעשות
רצונך, אשר רק בשביל התכלית הזו נברא האדם ובשביל זה כל חיותו, ואם אין

האדם מסתכל על התכלית האמת למה לו חיים, ותצילנו מכל מיני חולאים רחמנא לצלן, הבאים על-ידי שאין האדם מסתכל על התכלית לעשות רצון השם יתברך, ואז הנפש מתחלת להמשיך עצמה לצאת מגוף האדם ולחזור לשרשה כי למה לה חיים, ותשלח מהרה רפואה שלמה לכל חולי עמך בית ישראל, שלא על-ידי רפואות גשמיות. רק על-ידי דבר יהוה עצמו כמו שכתוב: ישלח דברו וירפאם וימלט משחיתותם. ונאמר: שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר יהוה ורפאתיו. כי כבר הודעת לנו שמה שהאדם חוזר לבריאותו על-ידי רפואות גשמיות, הוא מחמת שהנפש רואה שהאדם הזה כופה תאוותו ורגילותו ומקבל רפואות וסמים מרים בשביל לחזור לבריאותו, על-כן הנפש חוזרת אליו כי היא מצפה שמעתה יכף תאוותו בשביל התכלית האמתית לעשות רצון קונו, על-כן חוס וחמל נא על כל חולי עמך ישראל, ותן בלבם שיקבלו על עצמם קבלה גמורה בלב שלם ונפש חפצה לבטל רצונם מפני רצונך, ולכופף את תאוות גופם ולהסתכל רק על התכלית שהוא לעשות רצונך בשלמות, ועל-ידי זה בעצמה תתרצה הנפש לחזור ולהתקיים בתוך הגוף, ועל-ידי זה יחזרו כל החולים לבריאות גופם בשלמות, ויקים בהם מקרא שכתוב: דרכיו ראיתי וארפאהו ואנחהו ואשלים נחמיו לו ולאבליו. ונאמר: יהוה אלהי שועתי אליך והתרפאני. אמן בן יהי רצון:

תורה רסט

מדינת הצדיק נכר מעשה הדור:

תורה ער

כמו כשאחד אומר בקשות וסליחות בהתעוררות בלב נשבר, אז חברו מתעורר ממנו גם כן, ומתחיל גם כן לומר בקשות בהתעוררות הלב, כמו כן יש אצל האדם עצמו התעוררות כנה ובה, כשאומר בקשות ותחנונות בהתעוררות וצועק וי לי, נתעורר גם כן לפעמים, שמתחיל להסתכל על עצמו מי צועק כך, הלא וי לי ממש, וצועק הפעם השנית וי לי בהתעוררות יותר:

תורה רעא

על-ידי שעושה ועובד הרבה את ה', זוכה לעזות דקדושה לדבר עם הרב והצדיק, ועל-ידי שהוא מדבר עמו, על-ידי זה נתעורר ביותר לעבד את ה', נמצא שזה תלוי בזה, וכן יש כמה דברים בענין עבודת השם שתלויים זה בזה ואין יודעין מהיכן להתחלה, כי כל אחד מתחיל מחברו:

תפלה לתורה ער רעא

תריז

תפלה לתורה ער רעא

(*) רבונו של עולם, זכנו לשוב בתשובה שלימה לפניך, ואזכה לקבל התעוררות דקדשה מכל אדם, הן מרבתי שאזכה לשמוע מהם בכל פעם דברי מוסר והתעוררות, ולקבלם בלב שלם ולהוקדם היטב על לבי, וכן אזכה לקבל התעוררות דקדשה מחברי, ובכל פעם שאראה שאחד מהחברים ומכל ישראל עוסק בדבר מצוה, או אומר תחנונות ובקשות בהתעוררות בלב נשבר, אזי על-ידי זה יתעורר לבי גם כן, ואתחיל להסתכל על עצמי גם כן היכן אני בעולם ומה אני ומה הינה הסוף והתכלית ממני, ומתי אעשה גם אנכי לביתי, עד שאתעורר גם כן על-ידי זה לתשובה שלימה, ולהיות מודה ועוזב, וארגיל עצמי גם כן לומר לפניך תחנונות ובקשות הרבה בהתעוררות הלב, וכן אזכה לקבל התעוררות דקדשה ממני בעצמי, כי הלא גם אני רגיל לומר ברב הפעמים תחנונות ובקשות ודוים ופיוסים ודברי כבושים והתעוררות לנפשי. אבל אינני זוכה להפנות אזני היטב לדברי עצמי והדברים רחוקים ממני בעצמי כי הם בבחינת מה שאמר הכתוב: קרוב אתה בפיהם ורחוק מפליותיהם. ונאמר: ויאמר אדני יען כי נגש העם הזה בפיו ובשפתיו כבדוני ולבו רחק ממני. על-כן זכני להפנות את אזני ולבי לדברי עצמי ולהתעורר על-ידי זה, כגון כשאני אומר בקשות ותחנונות ובתוף הדברים אני צועק ואומר: אוי לי וי לי, אזכה להתעורר על-ידי זה בעצמי ואתחיל להסתכל על עצמי באמת היכן אני, ומי צועק כך אוי לי וי לי, הלא אני בעצמי אומר וי לי, לי ממש, ואם כן למה באמת לא אשים את לבי היטב לדברי עצמי להרגיש באמת גודל הכאב שלי, וגדל מרירות לבבי ונפשי וגדל הרחמנות שעלי, עד שקבל הקולות שבעולם לא יספיקו לי לצעק וי לי, כמו שאני צריך לצעק באמת, כי וי לי באמת, לי ממש וי לי, מה שאין להעריך ולשער כלל, ואי אפשר לספר בפני רבותי וחברי ואפלו לעצמי אי אפשר לציר כלל גודל כאב נפשי ומרירות שלה וגדל הרחמנות שעלי, ועל-ידי שאשים כל זאת על לבי ואטה אזני לדברי עצמי, אזכה להתעורר באמת ולצעק עוד הפעם וי לי וכיוצא בקולות כאלו עוד מתוף עומק לבבי באמת, כמו שראוי לי לצעק עד שתשמע שועתי ותקבל תפילתי ותחזירני בתשובה שלמה לפניך באמת, ותעזרני ותזכני להתקרב באמת לצדיקי אמת, ולהיות לי עזות דקדשה נגדם, ולא אתביש מלדבר עמהם כל מה שאני צריך לדבר, ועל-ידי זה אזכה לעבוד את יהוה ביותר, וכל מה שאזכה לעבוד יהוה ביותר אזכה להתקרב אליהם ולהיות לי עזות דקדשה לדבר עמהם ביותר, ועל-ידי זה אזכה לעבודת יהוה בשלמות יותר, הנם כי איני יודע מאיזה דבר להתחיל, אם להשתדל תחלה להתקרב לצדיקים ולדבר עמהם ועל-ידי זה אזכה לעבודת יהוה, אם להודרו תחלה לעסק הרבה בעבודת יהוה, ועל-ידי זה אזכה להתקרב לצדיקים ולדבר עמהם, כי זה תלוי בזה ואיני יודע מהיכן להתחלה, וכן יש דברים הרבה בעבודת יהוה אשר האחד תלוי בתלוי ואין יודעין מהיכן להתחלה על-כן חוס וחמל עלינו והורנו הדרך הישר והאמת מהיכן

להתחיל לעסק בעבודת יהוה פראוי, ותעזרנו להתחזק ברצונות וכסופים ותשוקות ונענועים לכל הדברים שבקדשה ולהרבות לפניהם בתחנות ובקשות על כל דבר ודבר מהדברים שבקדשה, עד שגזכה להתחיל ולגמר כל הדברים שבקדשה ונזכה לעשות רצונה ולעבדה בלבב שלם, ויקים בנו מקרא שכתוב: יהוה יגמר בעדי יהוה חסדה לעולם מעשי ידיך אל תרף. אמן בן יהי רצון:

תורה ערב

שאין לו רק אותו היום לא יהיה לו משא כלל, גם שלא ידחה מיום ליום לאמר: מחר אתחיל, מחר אתפלל בכונה ובכח פראוי וכיוצא בזה, כי אין לו להאדם בעולמו כי אם אותו היום ואותה השעה שעומד בו, כי יום המחרת הוא עולם אחר לגמרי: "היום אם בקולו תשמעו" (תהלים צח, ז) היום דיקא:

כלל גדול בעבודת ה', שלא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום שעומד בו, הן בעסק פרנסה והצטרכותו צריך שלא יחשב מיום לחברו כמובא בספרים, וכן בעבודת ה' לא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום ואותה השעה לבד, כי בשרוצים לכנס בעבודת השם נדמה להאדם כאלו הוא משא כבד, ואי אפשר לו לשא משא כבד בזאת, אבל כשיחשב

תפלה לתורה ערב

(קו) בואו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני יהוה עושנו. כי הוא אלהינו ואנחנו עם מרעיתו וצאן ידו היום אם בקולו תשמעו. מלא רחמים, אדון הנפלאות, המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, אשר בתבונתך אתה משנה עתים ומחליף את הזמנים, עזרני והושיעני בישועתך הגדולה והנפלאה, שאזכה לחדש את עצמי בכל יום בתוספת קדשה וטהרה באמת, שאזכה בכל יום להתחיל מחדש בעבודתך הקדושה כאלו נולדתי היום ולא אחשב מיום לחברו כלל, ולא יוכלו לבלבל את דעתי כלל מיום לחברו, הן מהעבר, הן מהעתיד, ולא יכבידו עלי את העבודה עלי ידי הימים הבאים והשעה העתידה, ולא אסתכל ולא אחשב בדעתי כי אם אותו היום ואותה השעה והרגע שאני עומד בה אז, באפן שאוכל לעסק בעבודתך באמת בתמימות בלי שום בלבולים ופחדים וכבודות ועצלות, רק אזדרז בעבודתך בכל יום מחדש, ולא אשים לנגד עיני כי אם אותו היום והשעה והרגע לבד, למען אתחזק עלי ידי זה בעבודתך באמת ולא יהיה כבד עלי שום דבר עבודה שהוא רצונה באמת, כי על יום אחד יכולין לסבל כל העבודות שבעולם, וכן לא אבלכל את דעתי בפרנסתי והצטרכותי המרבים מיום לחברו כלל, רק אבטח ביהוה באמת אשר הוא משפיע לנו כל הצטרכותנו בכל יום ויום. ואהיה רגיל לומר בכל-עת, ברוך אדני יום יום ועמם לנו האל ישועתינו סלה. ותצילנו ממחסרי אמנה הדואגים וחושבים מה יאכלו

תורה רעג

תריט

למחר, ומהיכן יבוא הצטרבותם המרבה למחר, רק אבטח בשם יהוה ואשען באלהי. האלהים הרועה אותי מעודי הוא ישפיע לי כל טוב דבר יום ביומו, המלך הטוב והמטיב לכל בכל יום ויום, הוא המטיב הוא מטיב לנו ויפרנסנו ויכלכלנו תמיד בכל יום ובכל-עת ובכל שעה באין מחסר דבר, וגם עד זקנה ושיבה אלהים אל יעזבנו ואל ישלנו עד עולם:

מלא רחמים, חמל עלי וזכני לבא לכל זה, לכל תכלכל אותי המחשבה לכל מיום לחברו בשום דבר שבעולם, באפן שאזכה לכנס בקדשתך, ולהתקרב אליך באמת, ולהתחדש בכל יום למוצה, ולהוסיף בכל יום ובכל-עת ובכל שעה תוספות קדשה וטהרה ויראת יהוה ועבודתו באמת. ולא אטעה את עצמי ולא אדחה את העבודה מיום לחברו כלל, רק אחשב בכל יום כאלו אין לי בעולמי כי אם אותו היום ואותה השעה לבד, ואשתדל ואתאמץ בכל עז בכל יום לצאת חובת היום, ביומו דיקא, ככל אשר תמצא ידי לעשות בכחי באותו היום ואותה השעה דיקא, ולא אפטר את עצמי מיום לחברו כלל, למען לא אבוש ולא אפלים לעולם ועד. עזרני למען שמך, הושיעני בכל יום ישועה חדשה ונפלאה, באפן שאזכה להתקרב אליך בכל יום בהתקרבות גדול יותר באמת בתכלית השלמות כרצונך הטוב, ויקים מקרא שכתוב, שירו ליהוה כל הארץ בשרו מיום אל יום ישועתו. ונאמר, שירו ליהוה ברכו שמו בשרו מיום ליום ישועתו. זכני להחיות את ימי באמת מעתה על כל פנים, חמל על מעט ימי שיש לי להתמהמה עוד בזה העולם העובר, למנות ימינו בן הודע ונביא לבב חכמה. שובה יהוה עד מתי והנחם על עבדיך. שבענו בבקר חסדך ונרננה ונשמחה בכל ימינו, שמחנו בימות עזיתנו שנות ראינו רעה. השיבנו יהוה אליך ונשובה תדש ימינו בקדם. יהי חסדך יהוה עלינו כאשר יחלנו לך. יהי יהוה אלהינו עמנו כאשר היה עם אבותינו אל יעזבנו ואל ישלנו. להטות לבבנו אליו ללכת בכל דרכיו ולשמר מצותיו וחקיו ומשפטיו אשר צוה את אבותינו. ויהיו דברי אלה אשר התחננתי לפני יהוה קרובים אל יהוה אלהינו יזמם ולילה לעשות משפט עבדו ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו. למען דעת כל עמי הארץ כי יהוה הוא האלהים אין עוד:

תורה רעג

יש צדיקים גדולים מאד שהנשמות שממשיכים לבניהם הם בבחינת למעלה מששים רבוא נשמות ישראל:

תורה רעד

יש רשעים שעובדים ויגעים כל ימיהם כדי לעקר עצמם מהשם ותברך, כי אין להם תענוג מהעברות והתאוות שלהם מחמת הנקודה הקדושה של קדשת ישראל שיש עדין בתוכם, על-כן הם יגעים כדי שיגיעו לכפירה גמורה, אבל

היהדות שבהם אינה מנחת אותם, ודע בלי ספק אל האמת, אז תקף מתים, ואז שיש מהם כשמגיעין לכפירה גמורה רואים האמת:

תורה ערה

א. כל מצוה ומצוה שהאדם עושה בזה העולם נעשין מהם גרות, לחפש בגנזיא דמלכא אחר הסתלקותו, אשרי הזוכה לזה, כי זה תכלית כל תענוגי עולם הבא:

ב. הצדיק שממית עצמו בתיו הוא זוכה גם בחיים לחפש בגנזיא דמלכא, שזה כל תענוגי עולם הבא כנ"ל:

תפלה לתורה ערה

הביטח ענני יהוה אלהי האירה עיני פן אישן המות. לא אמות כי אחיה ואספר מעשי יה. יסר יסרני יה ולמות לא נתנני. רבונו של עולם, בעל הרחמים, בעל החמלה והחנינה, מחיה מתים ברחמים רבים. סומך נופלים ורופא חולים ומתיר אסורים ומקיים אמונתו לישגי עפר. רחם עלי למען שמך, ותן לי עצה שלמה שאזכה לקומה, באפן שאתחיל על כל פנים מעתה להכין את עצמי על הדרך הרחוק שאני צריך לילך בו בלי ספק, שהוא דרך כל הארץ, אשר אין איש נמלט ממנו, והדרך רחוק ומסכן מאד, ועדין לא התחלתי להכין את עצמי כלל. אורחא רחיקא, ואפלו יודא קלילא לית לי, אוי, מה אעשה, לא די שאין לי עדה לדרך רחוק ונורא ומאים בזה, אף-גם אני בעל חוב גדול באותו הדרך, חובות רבים ועצומים מאד מאד, והנוגשים אצים שם ועומדים מוכנים בכל עת לתבע ולנגש אותי חס ושלום. ועל כל המעשה, שם אצטרך לתן דין וחשבון על כל עת ורגע, על כל דבר גדול וקטן, על כל מחשבה דבור ומעשה. אוי, מה אעשה, מי יעמד בעדי, ומי יקום בפני, אוי, אוי, מה אומר ומה אדבר, ומה אעשה כי יקום אל וכי יפקד מה אשיבנו:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, מלא רחמים, שתהיה בעזרי ותושיעני שאזכה מעתה על כל פנים להטיב את מעשי, ולשוב בתשובה שלמה לפניך באמת, ולא אסור עוד מרצונך ימין ושמאל. ותזכני להרבות במצות כל ימי חיי בקדשה ובטהרה גדולה ובשמחה וחדוה רבה ועצומה, עד שאזכה שיהיו נעשין מהמצות שלי גרות קדושות הרבה, ומכל מצוה ומצוה יהיה נעשה ממנה גר קדוש ונורא, כמו שכתוב, כי גר מצוה ותורה אור. ותחמל עלי ותזכני להתקדש בקדשה גדולה ולעלות מעלה מעלה, ולהתקרב אליך בהתקרבות גדול באמת לאמתו כרצונך הטוב, עד שאזכה בעת שיגיע קצי וזמני להפטר מן העולם, להשיב נפשי ורוחי ונשמתו אליך בקדשה ובטהרה גדולה בלי שום סיג ופגם, ואתקן בחיי כל אשר פגמתי ושחתתי בעונותי הרבים ובפשעי העצומים, ותזכני ברחמיך הרבים להתודות בכל יום ויום, ובפרט סמוך למיתתי אזכה להתודות לפניך בפה מלא בכל מיני ודוים

תפלה לתורה ערה

תרכא

באמת ובלב שלם, בלב נשבר ונדכה ובבכיה רבה ועצומה, באפן שאזכה לעורר רחמיך הרבים והאמתיים עלי, שתמחול ותסלח ותכפר לי את כל חטאי ועונותי ופשעי שהטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך מתחלה ועד סוף, בגלגול זה ובגלגולים אחרים, ולא יהיה נשאר מהם שום רשם וזכר כלל, רק כל העונות יתהפכו לזכויות. ותהיה מיתתי בפרה על כל עונותי. ותהיה יציאתי מן העולם כביאתי לעולם בלי חטא ופגם כלל. ואזכה להיות קיים וחזק באמונתך הקדושה תמיד לעולם ועד. ואזכה לקבל עלי עול מלכות שמים שלמה קדם יציאת נשמתי לקרות אז קריאת שמע בפה מלא באימה וביראה גדולה באמת ובאמונה שלמה בשמחה וחדוה רבה ועצומה, ולדבר הרבה דבורי אמונה הקדושה לומר בפה מלא שאני מאמין בך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, ובכל הצדיקים האמתיים שהיו מימות עולם עד הנה, ובתורתך הקדושה אשר נתת לנו על-ידי משה עבדך בכתב ובעל-פה, ולהאריך בדבורי אמת ואמונה בלב שלם, עד שתצא נשמת מתוך דבורי אמונה הקדושה, ותכלל נפשי ורוחי ונשמת מיד בתוך האמונה הקדושה, ותעלה ותראה באור פניך, ותהיה נפשי צרורה בצרור החיים את יהוה אלהי בתוך כלל נפשות (הצדיקים) הקדושים של בני ישראל עמך, ואזכה לחיות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו:

רבונו של עולם, רבונו של עולם, רחם עלי למען שמך. מלא רחמים, יודע תעלומות, אתה יודע כל מה שעבר עלי וכל מה שעברתי ופגמתי נגדך עד הנה, אבל חסדך גדול עלי, ועדין אתה מחיה אותי, ואתה מחזקני ברחמיך עדין לחפש ולבקש פלטה, לפלט ולמלט נפשי ממה שאני צריך להנצל ולהפלט, אדון יחיד, מלא רחמים, פודה ומציל, גואל חזק, גואל ישראל, רחם עלי ומהר לגאלי גאלה שלמה מהרה למען שמך, מכל התאוות רעות והרהורים רעים ומכל החטאים והפגמים שהרגלתי בהם. אוי לי וי לי, אוי לי וי לי, אוי ואבוי, אוי, אוי, איני יודע כלל מה לדבר, ואיך לבקש עצה ותחבולה בין מצולה ואין מעמד כזה, בבלבול כזה, ברגילות לא טובים כאלה, ברפיון ידים כזה, בקשיות ערף כזה. אבל אף-על-פי-כן אני רואה עדין חסדיך הרבים ורחמיך העצומים עלי בלי שעור, חסדים אמתיים ונצחיים בכל יום ויום, כי חסדך גדול עלי והצלת נפשי משאול תחתיה. חסדך גדול עלי מאד מאד עד אין חקר ואין מספר. אם אמרתי מטה רגלי חסדך יהוה יסעדני. ברב שרעפי בקרבי תנחומיך ישעשעו נפשי. על-כן עדין על משמרתי אעמד לשטח אליך כפי, עד שתחנני ותרחם עלי ותושיעני ישועה שלמה באמת. ותשלח בלבי עצות שלמות אמתיות בכל יום ובכל עת ובכל שעה, באפן שאזכה מעתה על כל פנים לתשובה שלמה באמת לסור מרע ולעשות הטוב בעיניך תמיד, עד שאזכה ברחמיך להיות בכלל יראיך ותמימך הזוכים לרב טוב הצפון ונגונו, אשר אתה נותן להם רשות לחפש ולבקש בגנואי דמלכא, אשרי חלקם. ואזכה שיהיו נעשין נרות קדושות מכל המצות שאתה מזכני לעשות בחיי, ואצל אלו הנרות הקדושות של המצות אזכה בעת מיתתי לחפש ולבקש בגנואי דמלכא, ולא איעול בכסופא קמך:

מלא רחמים, הקשיתי לשאל, אבל ממך לא יקשה ולא יפלא כל דבר. ואני מאמין בנפלאותיה העצומים ובטובותיה הנוראים ובחסדיה הרבים ורחמיך הגדולים שעדיין יש גם לי תקווה לזכות לכל זה בכח וזכות הצדיקים הקדושים האמתיים הנוראים והנשגבים, אשר בהם אנו נשענים תמיד ובלעדם אין לנו שום פתחון פה לבקש אותך אפלו על דבר קטן שבקטנים, אבל בכחם הגדול אנו נשענים לחלות ולבקש פניך על כל הגדלות והטובות שבכל העולמות, כי כחם וזכותם מספיק גם עלי ועל כל ישראל לזכות אותנו לכל טוב אמתי ונצחי. עזרני למען שמך הושיעני למען חסדך, פרשתי ידי אליך נפשי בארץ עיפה לה סלה. חמל עלי מלא רחמים, ועזרני והושיעני לדלג ולקפץ על כל הכלי עולם הזה, ולהתקרב אליך באמת ובתמים לעולמי עד ולנצח נצחים. וימים בי מקרא שבתוב, כי הצלת נפשי ממות הלא רגלי מדחי להתהלך לפני אלהים באור החיים. ונאמר, שובי נפשי למנוחכי כי יהוה גמל עליכי. כי חלצת נפשי ממות את עיני מן דמעה את רגלי מדחי. אתהלך לפני יהוה בארצות החיים. תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעימות בימינך נצח. אמן ואמן:

תורה רעו

אכילת שבת אינה בשביל שביעה כלל, רק בגין דיתברכון מנה כל שתא יומין:

תורה רעו – צדיק בתמר יפרח

א. כשיש מחלקת על האדם, אין לאדם לעמוד עצמו בנגד השונאים לומר: כמו שעושה לי בן אעשה לו בנגדו, כי זה גורם שהשונא יבוא למבקשו לראות בו חס ושלום מה שהוא רוצה לראות בו, רק אדרבא ראוי לדון אותם לבף זכות ולעשות להם כל הטובות, ועל-ידי-זה מפיר מחשבות השונא, ואז אדרבא תשוב מחשבתו הרעה על ראשו:

ב. וכל זה כשהחולקים הם רשעים, אבל כשהחולקים עליו צדיקים בודאי פונתם הוא רק לטובה, שמרימין ומנשאים אותו על-ידי-זה, וממתיקין דינים מעליו על-ידי שחולקין עליו. וזה צריך האדם לדעת כשיש עליו מחלקת של צדיקים שהוא רק לטובה, וצריך לבקש מהשם יתברך

א. כשיש מחלקת על האדם, אין לאדם לעמוד עצמו בנגד השונאים לומר: כמו שעושה לי בן אעשה לו בנגדו, כי זה גורם שהשונא יבוא למבקשו לראות בו חס ושלום מה שהוא רוצה לראות בו, רק אדרבא ראוי לדון אותם לבף זכות ולעשות להם כל הטובות, ועל-ידי-זה מפיר מחשבות השונא, ואז אדרבא תשוב מחשבתו הרעה על ראשו:

ב. וכל זה כשהחולקים הם רשעים, אבל כשהחולקים עליו צדיקים בודאי פונתם הוא רק לטובה, שמרימין ומנשאים אותו על-ידי שחולקין עליו. וזה צריך האדם לדעת כשיש עליו מחלקת של צדיקים שהוא רק לטובה, וצריך לבקש מהשם יתברך

תפלה לתורה רעז

תרכנ

וְכַל זֶה נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי אֲכִילַת שֶׁבֶת שֶׁהוּא
עֵקֶר כְּבוֹד שֶׁבֶת כַּנ"ל:

ז. "אוֹיְזָה לִי כִּי גִרְתִּי מִשֶּׁךְ" (תהלים קכ, ה),
הִיָּה דְרָכּוֹ לְכוֹן בַּתְּפִלָּתוֹ, שְׁמַצְמַעַר עַל
שְׁהִיָּה מִתִּירָא מִירְאוֹת הַנְּפֹלוֹת שֶׁהֵם
בְּאִים מִשֶּׁךְ (שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים) דִּינִים,
וְזֵהוּ: "כִּי גִרְתִּי מִשֶּׁךְ":

ו. כָּל הַמְּצֻוֹת שֶׁעוֹשִׂין בִּימֵי הַחַל אֵין
לָהֶם כַּח לִילָף לְפָנֵי הַשֵּׁם וַתְּבָרַךְ כִּי אִם
בְּשֶׁבֶת, אִז עוֹלִים וְהוֹלְכִין לְפָנֵי הַשֵּׁם
וַתְּבָרַךְ, וְהוּא מִשְׁעֵשֶׁע בָּהֶם אַף אִם
נַעֲשִׂים עַל-יְדֵי קָמֹן שְׁבִקְמָנִים וּבְלֵי כּוֹנָה
וְשְׁלֵמוֹת הִרְאוּ לְהַמְצִיָּה. וְהֵם עוֹשִׂים דְּרָף
כְּבוֹשָׁה וְרַחֲבָה לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם וַתְּבָרַךְ,

תפלה לתורה רעז

(ק) אֱלֹהֵי נֹצֵר לְשׁוֹנֵי מֵרַע וּשְׁפָתֵי מְדַבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלֵי נַפְשֵׁי תְדוּם וְנַפְשֵׁי כַּעֲפָר
לְכַל תַּהֲיִה. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲדוֹן הַשְּׁלוֹם, זְכַנִּי לְהִיּוֹת אִישׁ שְׁלוֹם בְּאֵמֶת, שְׂאִזְכָּה
לְהִיּוֹת אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוֹדֵף שְׁלוֹם תָּמִיד בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם, וְלֹא אַחֲזִיק בְּמַחְלֶקֶת כָּלֵל
לְעוֹלָם, וְאֶפְלוּ נֶגֶד הַחוֹלְקִים עָלַי וְקָמִים כְּנִגְדֵי וְחוֹתְרִים חֲתִירוֹת תַּחְתֵּי חֵם וְשְׁלוֹם,
וְעוֹשִׂים לִי מַה שֶׁעוֹשִׂים, הִרְחַמֵּן יִשְׁמְרֵנִי, תִּזְכְּנֵנִי וְתַעֲזָרְנֵנִי שֶׁלֹּא אֶעֱמַד כְּנִגְדָם לַעֲשׂוֹת
לָהֶם כְּנִגְדָם כְּמוֹ שֶׁהֵם עוֹשִׂים לִי, רַק אֲדַרְבֵּא אִזְכָּה לְדוֹן אוֹתָם לְכַף זְכוּת וְלַעֲשׂוֹת לָהֶם
כָּל הַטּוֹבוֹת, וְלָקִים בְּאֵמֶת וְנַפְשֵׁי כַּעֲפָר לְכַל תַּהֲיִה, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב, אֵל תֹּאמֶר כֹּאֲשֶׁר
עָשָׂה לִי בֶן אֶעֱשֶׂה לוֹ אֲשִׁיב לְאִישׁ כְּכַעֲלוֹ. וְכַתִּיב. אֵל תֹּאמֶר אֲשַׁלְמָה רַע קְנוֹה לִיהוָה
וְיִוֹשַׁע לָךְ. וְאִזְכָּה לְהִיּוֹת כַּעֲפָר מִמֶּשׁ, שֶׁהַכֵּל דִּשְׁיִן עָלֶיָּה וְהִיא נוֹתֶנֶת לָהֶם כָּל הַטּוֹבוֹת,
וְעַל-יְדֵי-זֶה אִזְכָּה לְבַטֵּל וּלְהַפֵּר מַחְשְׁבוֹת אוֹיְבֵי וְשׁוֹנְאֵי, וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדִיהֶם תַּשְׁיָּה.
וְיָקִים בָּהֶם, כּוֹרֵה שַׁחַת בַּה יִפֹּל וְגוֹלֵל אֶבֶן אֱלֹוֵי תְּשׁוּב. וְכָל הַקָּמִים עָלַי לְרַעַה מְהֵרָה
הִפֵּר עֲצָתָם וְקַלְקַל מַחְשְׁבָתָם:

וַתַּפְתַּח עֵינַי לְבִי וְדַעְתִּי, שְׂאִזְכָּה לִידַע וּלְהַבְחִין בֵּין מַחְלֶקֶת שֶׁל רְשָׁעִים לְמַחְלֶקֶת
שֶׁל צַדִּיקִים. וְאִזְכָּה לְהֵאֱמִין בְּאֵמֶת שֶׁהַמַּחְלֶקֶת שֶׁל צַדִּיקִים הִיא טוֹבָה גְּדוּלָּה לְזֶה
שֶׁהֵם חוֹלְקִים עָלָיו, כִּי מְרִימִין וּמְנַשְׂאִין אוֹתוֹ עַל-יְדֵי-זֶה וּמְמַתִּיקִים דִּינִים מֵעָלָיו,
וְלֹא תַנִּיחֵנִי לְטַעוֹת חֵם וְשְׁלוֹם בְּהַמַּחְלֶקֶת שֶׁל צַדִּיקִים, כְּאֵלוֹ הִיא מַחְלֶקֶת גְּמוּרָה חֵם
וְשְׁלוֹם, כְּדֵי שֶׁלֹּא לְתַן אַחִיזָה לְהַמַּחְלֶקֶת דְּסִטְרָא אַחְרָא בְּזֹאת הַמַּחְלֶקֶת דְּקַדְשָׁה שֶׁל
צַדִּיקִים, וְיָקִים בִּי מִקְרָא שְׁכַתּוֹב, וְתַבֵּט עֵינַי בְּשׁוּרֵי בְּקָמִים עָלַי מְרַעִים תַּשְׁמַעְנָה אֲזַנִּי.
צַדִּיק בְּתִמְר יִפְרַח כְּאֲרוֹז בְּלִבְנוֹן יִשְׁגָּה:

אֲבִינוּ שְׁבַשְׂמִים, מְלָךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שָׁלוֹ, אַתָּה יוֹדַע אֵת כָּל רְבוּי הַמַּחְלֶקֶת, שְׁנִתְרַבָּה
בְּדוֹרוֹתֵינוּ בְּכַמְּה אֲפָנִים, בֵּין צַדִּיקִים בִּינּוֹנִים וְרְשָׁעִים, וְהַמַּחְלֶקֶת דְּסִטְרָא אַחְרָא
רוֹצָה לְהַתְגַּבֵּר וּלְהַתְפַּשֵּׁט בְּכָל יוֹם, בְּאַתְנַלְיָא וּבְאַתְכַּפְסִיָּא, עַד אֲשֶׁר רַבִּים נִכְשְׁלוּ
וְנִפְלוּ עַל-יְדֵי רְבוּי הַמַּחְלֶקוֹת וְחִלּוּקֵי הַדַּעוֹת וּפְרוּד לְבָבוֹת שְׁנִתְרַבָּה מְאֹד בְּדוֹרוֹתֵינוּ
בְּעוֹנֹתֵינוּ הַרְבִּים, כִּי נַעֲשֶׂה קַטְנוּרִיָּא בֵּין תְּלִמְדֵי חֲכָמִים וּבֵין הַגְּלוּים אֱלִיהֶם, עַד

תפלה לתורה רעז

אשר קשה להבחין ולהבדיל בין המחלקת דקדשה למחלקת דסמרא אחרא, ורבים נפלו מאמונת חכמים על ידי זה לנמרי, ועל ידי זה נפלו למה שנפלו רחמנא לצלן. כי אמונת חכמים יסוד כל התורה כלה, כי הם חיינו וארץ ימינו, ובלעדם לא נרים את ידינו ואת רגלינו בשום דבר שבקדשה. ובצוק העתים אשר ארץ עלינו הנלות ומשך עלינו השעבוד ודעתנו אינה צלולה כלל, אין אתי יודע עד מה, איך להתנהג בזה ואיך לבזבז דעתי בזה, אל מי מקדושים אפנה, שקדתי ואהיה כצפור בודד על גג. ואיני יודע מאין יבא עזרי. כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי, להבחין ולידע מי הם הצדיקים והחכמים האמתיים שיש להם כח ליעץ אותי עצות אמתיות, ולהדריכני בדרך הישר והאמת, ולקרבני אליך אבי שבשמים, ובעונותי הרבים דעתי קצרה כל כך, עד אשר איני יודע אפלו לפרש שיחתי לפניך בזה בשלמות כראוי, כי צרות לבבי הרחיבו מאד מאד בלא זה, ונוסף לזה רבוי המחלקת ופרוד לבבות שנתרבה בעולם, בכמה בחינות ואפנים וענינים שונים. ועתה איני יודע כלל מה לעשות, איך להתנהג ואיך לדבר ואיך לצפצף ואיך לרמוז ואיך להתפלל על זה, ואני מבלבב כשבור ואיני יודע כלל היכן אני בעולם, ומה יהיה הסוף והתכלית ממני. מלא רחמים, חומל דלים, מציל עני מחזק ממנו ועני ואביון מגוללו, למדני איך לפרש שיחתי לפניך עתה, איך לעורר רחמיך האמתיים עלי עתה. הצילני מריב ומחלקת בכל האפנים, עזרני והושיעני והצילני שלא יחלקו ולא יריבו עלי לא בגשמיות ולא ברוחניות, לא למעלה ולא למטה. ושמרני והצילני שאני לא אהיה חולק על שום איש כשר שבועולם, מפל שבן שלא יהיה בלבי שום צד מחלקת על צדיקים אמתיים, ובפרט על צדיקים שוכני עפר קדושים אשר בארץ הקה. ולא אצא לריב עם שום אדם, רק אזכה לאהב את כל ישראל ולהחזיק בשלום עם כלם, ולקיים באמת מקרא שכתוב, סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפהו:

להדש אייר

ותפני להמשיך עלי ועל כל ישראל קדשת ארץ ישראל, ותבטל אחיזת המחלקת מארץ ישראל ולא תהיה נקראת בשם ארץ כנען, רק בשם ארץ הקדושה, ארץ ישראל. ותמשיך שפע טובה וברכה גדולה מארץ ישראל לכל הארצות, ותברך את יבול הארץ ואת כל פרי האדמה, ויקים מקרא שכתוב, ארץ נתנה יבולה יברכנו אלהים אלהינו. וברחמיך הרבים, תתן כח בכל יבול הארץ לרפאות את כל תחלואי ומכאובי עמך בית ישראל. ובפרט בחדש איר הוא ירח זיו, שבו פורחים וחונטים כל יבול הארץ. רחם עלינו שלא נצטרך לעסק, חס ושלום. עם שום דאקטורים ורופאים שבועולם, רק תברך את כל יבול הארץ ותשפיע בהם כח לרפאות כל תחלואי ומכאובי עמך בית ישראל ותעלה מהרה רפואה שלמה לכל תחלואינו ולכל מכאובינו ולכל מכותינו (ובפרט וכי), כי אל מלך רופא נאמן ורחמן אתה. ואין לנו שום סמיכה על שום רפואה של הרופאים והדאקטורים, כי אם עליך לבד, בנרא רפואות. רפאינו יהיה ונרפא הושיענו ונושעה כי תהלתנו אתה. ותמשיך שלום גדול בעולם.

תפלה לתורה רעז

תרכה

וְכָל שׁוֹנְאֵינוּ יִפְלוּ תַחְתֵּינוּ וְיִבְלְמוּ וְיִבְשׂוּ. יִבְשׂוּ וְיַחְפְּרוּ יַחַד מִבְּקָשֵׁי נַפְשֵׁי לְסִפּוֹתֶיהָ יִסְגּוּ
אֲחֹר וְיִבְלְמוּ חֲפָצֵי רַעְתִּי. יִבְשׂוּ וְיִבְלְמוּ שׁוֹטְנֵי נַפְשֵׁי יַעֲטוּ הַרְפָּה וְכִלְמָה מִבְּקָשֵׁי רַעְתִּי.
יִבְשׂוּ וְיִבְהִלוּ מְאֹד כָּל אוֹיְבֵי יִשׁוּבוּ יִבְשׂוּ רַגְעַ. וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלַנִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
מַעֲנִיּוֹת וְדִלוֹת וְחֶסְרוֹן הַפְּרִנְסָה הַבָּא עַל־יְדֵי רִיב וּמַחְלַקַת חֵם וְשָׁלוֹם, כִּי גָלוּי וְיֹדוּעַ
לְפָנֶיךָ שְׂאֵנִי חֲפִץ בְּשָׁלוֹם וְאַמֶּת מְאֹד, וּמָה אַעֲשֶׂה אִם נִמְצָאִים שׁוֹנְאִים וְחוֹלְקִים עָלַי
בְּחֵנָם, אֲנִי שָׁלוֹם וְכִי אֲדַבֵּר הֵמָּה לְמַלְחָמָה. מְלֵא רַחֲמִים, רַחֵם וְחוּס וְחַמֵּל עָלַי וְעַל
כָּל הַחֲפָצִים לְהִתְקַרֵּב לְדַרְכֵי הַקְּדוּשָׁה בְּאַמֶּת, אֲשֶׁר מִתְעוֹרְרִים עֲלֵיהֶם שׁוֹנְאֵי חֵנָם,
וְרוֹדְפִים אוֹתָם בְּכֹמָה מִיְּנֵי רְדִיפוֹת, וְחוֹרְקִים שָׁנָם עֲלֵיהֶם חֵנָם עַל לֹא דַבֵּר. רַחֵם
עֲלֵיהֶם וְעָלֵינוּ לְמַעַנְךָ וְהַצִּילֵנִי מֵהֶם, הַצִּילֵנִי מֵאוֹיְבֵי אֱלֹהֵי מִמְתְּקוֹמִי תִשְׁגַּבְּנִי. שְׁמְרָה
נַפְשֵׁי וְהַצִּילֵנִי אֶל אֲבוֹשׁ כִּי חִסִּיתִי בְךָ:

לשבת-קודש

וְזַבְנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְקַבֵּל שַׁבָּתוֹת כְּרָאוּי מִתּוֹךְ רֵב שְׂמִיחָה וּמִתּוֹךְ עֶשֶׂר וְכִבוֹד
וּמִתּוֹךְ מַעוֹט עֲוֹנוֹת. וְאַזְכֶּה לְהַרְבוֹת בְּאֲכִילַת שַׁבָּת וְלֹא יִהְיֶה אֲצִלִּי שׁוֹם קִפְדָּא עַל
הוֹצָאוֹת שַׁבָּת וְיוֹם־טוֹב, רַק אֶתְחַזֵּק וְאֶתְאַמֵּץ בְּכָל עֵז לְהַרְבוֹת בְּכָל מִיְּנֵי מַעֲדָנִים
וּמֵאֲכָלִים וּמִשְׁקָאוֹת טוֹבִים לְכִבוֹד שַׁבָּת־קֹדֶשׁ, וְלֵאכֹל הַרְבֵּה בְּשַׁבָּת־קֹדֶשׁ, כְּמוֹ
שֶׁהִזְהַרְתָּ אוֹתָנוּ בַּתּוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה, כְּמוֹ שַׁבְּתוֹב, אֲכַלְוּהוּ הַיּוֹם. וְכֹאֲשֶׁר הִזְהִירוּ אוֹתָנוּ
חֲכָמֶיךָ הַקְּדוּשִׁים הַרְבֵּה לְעַנְּנֵנִי אֶת הַשַּׁבָּת בְּכָל עֵז, כִּי אֲכִילַת שַׁבָּת כִּלּוֹ אֱלֹהוֹת, כִּלּוֹ
קֹדֶשׁ, וְעוֹלָה לְמָקוֹם אַחֵר לְגַמְרֵי מֵאֲכִילַת חֵל. וְאַזְכֶּה עַל־יְדֵי אֲכִילַת שַׁבָּת־קֹדֶשׁ לְתַקֵּן
פָּנָם חֵלּוֹל שַׁבָּת, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ שְׁקִשָּׁה מְאֹד לְבָשֶׁר וְדָם לְהִיּוֹת נִזְהָר וְנִשְׁמָר בְּשַׁלְמוֹת
מִחֵלּוֹל שַׁבָּת, רַק אַתָּה לְבַד תִּשְׁמְרֵנִי וְתִצְלַנִּי מִכָּל מִיְּנֵי חֵלּוֹל שַׁבָּת שְׁבַע־עוֹלָם, וְתִזְכְּנֵנִי
לְהַרְבוֹת בְּאֲכִילַת שַׁבָּת עַד שְׁאֲזַכֶּה עַל־יְדֵי־זֶה לְתַקֵּן כָּל פָּנָם חֵלּוֹל שַׁבָּת שְׁפָנַמְתִּי
מַעוֹדִי:

וְרַחֵם עָלֵינוּ וְשְׁמְרֵנוּ וְאַתָּה כָּל יִשְׂרָאֵל, וְהַצִּילֵנוּ מֵעַנְּשׁ אֱלֵמֶן חֵם וְשָׁלוֹם, וְיַחֲיוּ וְלֹא
יָמוּתוּ נְשׁוֹתֵינוּ הַרְאֵשׁוֹנוֹת, רַק נִזְכֶּה אֲנַחְנוּ וְכָל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְהַאֲרִיךְ יָמִים וְשָׁנִים
עִם נְשׁוֹתֵינוּ הַרְאֵשׁוֹנוֹת בְּקֹדֶשׁ וּמְהֵרָה בְּאַמֶּת, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ מְרִירוֹת הַצָּרָה שֶׁל מִי
שְׂמַתָּה אִשְׁתּוֹ הַרְאֵשׁוֹנָה חֵם וְשָׁלוֹם, שְׁפָסִיעוֹתָיו מִתְקַצְרוֹת וְעוֹלָם חֲשֵׁךְ בְּעָדוֹ וְכֹאֲלוֹ
נִחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו וְכוּ', רַחֲמָנָא לְצַלְן, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן:

וְתִזְכְּנֵנִי עַל־יְדֵי קֹדֶשׁ אֲכִילַת שַׁבָּת־קֹדֶשׁ, וּבְפֶרֶט עַל־יְדֵי אֲכִילַת שַׁבָּת שֶׁל גְּדוּלֵי
הַצְּדִיקִים הָאֱמִתִּיִּים, שְׁנִזְכֶּה עַל־יְדֵי־זֶה לְהַרְחִיב וּלְהַגְדִּיל הַדְּרָכִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁגָּלוּ
הַצְּדִיקִים הָאֱמִתִּיִּים בְּעוֹלָם. רַבּוֹן כָּל הָעוֹלָמִים, אֱלֹהֵי כָּל הַצְּדִיקִים הָאֱמִתִּיִּים, אַתָּה
לְבַד יוֹדֵעַ אֶת כָּל מַה שְׁפָעְלוּ וְעִשׂוּ גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים בְּעוֹלָם, אֶת כָּל הַדְּרָכִים הַקְּדוּשִׁים
וְהַנּוֹרָאִים וְהַנְּפִלְאִים שֶׁחֲתָרוּ וְחִפְּרוּ וְהִמְשִׁיכוּ בְּעוֹלָם, וְכֹמָה יִגִּיעוֹת יִגְעוּ וְכֹמָה מְרַחֲוֹת
מְרַחוּ בְּלִי שְׁעוֹר וְעַרְךָ וּמִסְפָּר, וְכֹמָה עֲנוּיִים וְיִסוּרִים סָבְלוּ בְּמִסְרִית נֶפֶשׁ בְּכַל־עַת, עַד
אֲשֶׁר חָתְרוּ וּמְצָאוּ דְרָכִים יִשְׂרָיִם וּנְפִלְאִים בְּמִקְוֹמוֹת מְדַבֵּר שְׂמִיחָה שְׁלֵא הָיָה בָּהֶם

תפלה לתורה רעז

דרך מעולם, במקומות שלא עבר בהם איש. והלכו במסירת נפש ועברו הרבה אנה ואנה כמה פעמים כדי לעשות בהם דרך כבושה לרבים. אבל בעונותינו הרבים, מחמת עצם עבירת גשמיות העולם ותאוותיו הרעים, ומרבוי המחלקות והליצנות והקנאה והתאוה והכבוד, על ידי זה עדין הדרכים הקדושים נעלמים מרב העולם, ואפלו מעט מזער המבקשים את יהוה וצדיקיו, ורוצים לילך בדרכיהם הנוראים, נסתרה דרכם מהם בכמה הסתרות. אך אתה ידעת, כי כבר גלו עצות ודרכים הרבה בלי שעור, עד אשר כל אדם, יהיה מי שיהיה, יכל למצוא דרך ועצה בכל מקום שהוא, כי אין מקום ואין אדם ואין שעה שלא יוכלו למצוא דרך כבושה להתקרב אליך על פי דרכי עצותיהם ושיחותיהם ותורותיהם ומזיהם אשר גלו לנו בספריהם הקדושים והנוראים שנתפשטו בדורותינו אלה, מה גדלו מעשיך יהוה מאד עמקו מחשבותיך, אשר זכית אותנו בדורות אלה לאור הספרים הקדושים האלה שגלו לנו הצדיקים לפנינו. אבל כבר גלית לנו על ידם שלבעל בחירה קשה מאד לעזר, על כן כל הדרכים ועצותיהם הנוראים הם עדין בהעלם והסתר מאתנו, ודרכיהם הרחבים הנוראים והנפלאים הם עדין קצרים ודקים מאד בערך גשמיותנו ובלבול דעתנו וכסילות שכלנו מחמת מעשינו הרעים. על כן באתי לפניך בעל הרחמים, מורה דרך לשבים, שתעזרני ותזכני לקבל שבת בקדשה גדולה ובשמחה רבה ועצומה כראוי, ולהרבות בסעדת שבת, עד אשר אזכה על ידי אכילת שבת קדש להרחיב ולהגדיל את כל הדרכים הקדושים האמתיים שאנו צריכים לילך בהם להתקרב אליך באמת. ונזכה על ידי קדשת שבת להעלות את הרגלין אל הקדשה, כמו שכתוב, אם תשוב משבת רגלך. וכל המצות שאנו עושין בכל ששת ימי החל, יעלו רגליהם מן הקלפה והסמרא אחרא שינקה מהם בימי החל, באפן שתוכל כל מצוה ומצוה לילך ולעלות לפניך, ואתה ברחמיך הרבים ובאהבתך הגדולה שאתה אוהב את עמך ישראל, תקבל כל המצות ומעשים טובים שלנו אפלו המצות של קטני ערך כמוני היום הנעשים בקמנות גמור ובלי שום שלמות כלל. אתה ברחמיך ובאהבתך, תקבל כלם באהבה ובחמלה גדולה, ותחבב אותם ותתפאר ותשתעשע בהם בשעשועים גדולים מאד, וכאב את בן תרצנו, ותחבב ותגדיל ותרחיב את מעט מעשינו הטובים, הקטנים במהות וכמות ואיכות, עד אשר מרב האהבה והשעשועים תגדיל ותרחיב את הדרך הקדש הנעשה על ידי מצותינו, ויקים מקרא שכתוב, צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו. שתרחיב ותשים דרך רחבה וכבושה מפעמי הרגלין של המצות ומעשים טובים שלנו, ובפרט הדרכים הקדושים הנוראים והנפלאים שעשו גדולי הצדיקים האמתיים בעולם, תרחם עליהם בזכות קדשת אכילת שבת, ותרחיבם ותגדלם ותגלה אותם לנו ולכל עמך בית ישראל, באפן שנזכה לילך בדרכיהם הקדושים באמת, ולשוב אליך בתשובה שלמה מכל המקומות והדרכים רעים שנתענינו בהם. רחם עלינו ואל תשחיתנו, חוס וחמל עלינו והוליכנו והדריכנו בכל עת בדרכיך הקדושים שגלית על ידי צדיקיך הנוראים, אשר אתה לבד יודע נפלאות אמתת דרכיהם הנפלאים, הדריכני בנתיב

תורה רעה

תרכז

מצותיך כי בו הפצתי. הדריכני באמתך ולמדני כי אתה אלהי ישעי אותך קויתי כל היום. הורני יהוה דרך חקיך ואצננה עקב. הורני יהוה דרך אהלך באמתך יחד לבכי ליראה שמך. עזרני בעל הישועות, הושיעני בכל מה שאני צריך להושע, כי צרכי מרבים מאוד מאד ודעתי קצרה לבאר ולפרש אפס קצה מהם. הצילני מריב ומחלוקת, זכני לשלום באמת בכל הבחינות, זכני לאהבת חברים באמת לאמתו. זכני לילך בדרכי הצדיקים האמתיים עד שאזכה להיות פרצונה וכרצון יראיך באמת מעתה ועד עולם. ותשים חלקנו עמכם ולעולם לא אבוש כי כך בטחתי ועל חסדך הגדול באמת נשענתי. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. עשה שלום במרומוי, הוא ברחמי יעשה שלום עלינו, ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תורה רעה

א. על חליף טוב יכולים לראות כל הכלים של הבית המקדש איזה פנים יש להם (עמ"ה):
ב. יש צדיק שהוא גדול במעלה כל-כך עד שאינו מקנא שום צדיק לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, רק אותו לבדו יתברך בחינת (בפסוק ב"ה י"א): "בקנאו את קנאתי":

תורה רעה – ודבר פי בצר לי

א. יש אומרים תורה שהיא למטה רחבה מאד שמרחיבין הדבר ומגדילין אותה מאד, אבל למעלה היא קצרה מאד, כי למעלה בקדושה לא נשאר ממנה רק איזה ניצוץ בעלמא. אבל יש להפוך, כי הצדיקים אמתיים אומרים תורה שהיא למטה נראה קצרה, אבל למעלה היא רחבה וגדולה מאד מאד, אשרי להם:
ב. אף-על-פי שאין האדם יכול לדבר כלל לפני השם יתברך, ונדמה לו שאין יכול לפתח פיו בתפלה והתבודדות, מנגדל הנשמיות שלו ומכבד צרות הנפש והגוף שעוברים עליו, אף-על-פי-כן צריך להתחזק אז דיקא להכריח את עצמו לקרא להשם יתברך מן המצר והדחק, כי עקר ההתעוררות הוא שיתעורר האדם מן המצר והדחק ועל-ידי-זה יזכה אחר-כך על-פי רב להרחבה גדולה, עד שיוכל להתפלל ולפרש שיחתו בראוי, עד שיוכל לבוא לבחינת רוח הקדש על-ידי-זה דיקא, שנתעורר להשם יתברך מתוך המצר והמרירות בזה:

תפלה לתורה רעה

(קמ"ו) מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה. בצר לי אקרא יהוה ואל אלהי אשוע ישמע מהיכלו קולי וישועתי לפניו תבוא באזניו. קראתי מצרה לי אל יהוה ויענני מבטן שאול שועתי שמעתי קולי. קולי אל יהוה אקרא ויענני מהר קדשו סלה. קולי אל יהוה

אקרא, ואל יהוה אתחנן. עזרני מלא רחמים, לכל יוכלו לבלבל אותי הפחשבות והרעיונים המבלבלים ומעכבים מלהתפלל ולצעק ולסדר תפילתי ותחנותי ובקשתי לפניה בכל-עת, ואל יטרידני הצער והדחקות בגוף ונפש וממון חס ושלום מלקרוא אליך, רק אזכה לקרא ולצעק אליך תמיד יהיה איך שיהיה. כי אתה ידעת כמה וכמה קשה וכבד עלי בכל יום ובכל עת לפתח פי לפניה בתפלה, ובפרט בעת שאני רוצה לפרש שיחתי לפניה, עד אשר על פי רב איני יכול לפתח פי לדבר דבור לפניה מרב הדחקות והכבדות, כי יומם ולילה תכבד עלי ידיך נהפך לשדי בתרבני קיץ סלה. ואין לי מנוחה מרודפי נפשי בכל עת. ומגדל רבוי צרות הנפש והגוף, נסגר ונאלם פי וקשה וכבד עלי מאד לפתח פי לפניה. והעקר מחמת החלישות שמפיל ומחליש אותי בדיעתי בכל עת, מחמת שאני יודע, שאני בעצמי החיב בכל מה שעובר עלי. אבל אתה מלא רחמים, כבר הודעתנו, שאף-על-פי-כן אתה מתאוה לתפלתנו וחספן בתחנותינו ושומע ומאזין ומקשיב לקול שיחותינו ואנקותינו ואנחותינו, כאשר הזהרתנו פעמים רבות אין מספר, כמו שכתוב, כי לא בזה ולא שקץ ענות עני ולא הסתיר פניו ממנו ובשועו אליו שמע. על-כן הנני מפיל תחנותי לפניה, ופורש ושוטח בפני מול רחמיך ותנינותיך ותמלתך המרבים והנפלאים מאד מאד, שתהיה עמי בכל עת ובכל שעה, ותעזרני תמיד שלא אסתכל כלל על כל מיני בלבולים ורעיונים באלה וכאלה, רק אזכה להתחזק בכל עת להתחיל לפרש שיחתי לפניה מתוך המצור והדחק, ולקום, ודבר פי בצר לי. ואניגע ואחתר ואדחק את עצמי להטות תמיד מחשבתי ולבכי אל האמת, ולדבר לפניה כל מה שאוכל לדבר איזה דבור אמת כל שהוא, אפלו מתוך המצור והדחק הגדול. ואתה ברחמיך וחסדיך הרבים, בצר תרחיב לי בכל עת, ותרחיב פי ותמלאהו. ותעזרני ותושיעני ותזכני ותפתח פי בהרחבה גדולה לפרש ולבאר ולשיח כל שיחתי לפניה בדברי חן ורצוי ותחנונים, באפן שתשמע תפילתי ותחנותי, ויכמרו רחמיך עלי בכל עת ותקרבני אליך ולתורתך ולעבודתך באמת. ותזכני להתקרב לצדיקים אמתיים, אשר אור התגלות חדושי תורתם נמשך מלמעלה למטה, שלמעלה תורתם רחבה ונבונה מאד ולמטה מתקצרת הרבה, כדי להכניסה בתוך לבבנו ושכלנו לכל אחד בראוי לו. ותרחיקני מההופכים ארחות ישר, אשר תורתם ממטה למעלה, שלמטה מרחיבים אותה יותר מדי ולמעלה היא קצרה מאד. ותחמל עלי ותזכני לחדש חדושי תורה אמתיים בדרך הצדיקי אמת הממשיכים ואומרים תורה מלמעלה למטה. וכן בכל התפלות ותחנות ובקשות אזכה להתחיל מן המצור והדחק, ואתה ברחמיך תרחיב פי ותשפיע לי רוח קדושך מן השמים, שאזכה לפרש כל שיחתי לפניה באמת ברצונך הטוב, ויערב שיחתי לפניה באמת. ותעזרני ותושיעני בכל עת בכל מה שאני צריך להושע, באפן שאזכה מהרה להיות ברצונך הטוב באמת. כי אתה לבד יודע עמל האדם ודוחקו בזה העולם בכל יום, בפרט בעת שרוצה לגשת אל הקדש לפרש שיחתי לפניה בעל הרחמים, שרבים קמים כנגדו בגוף ונפש, בגשמיות וברוחניות, בפרט כמוני העני. אלהים

תורה רפ

תרכט

אתה ידעת לאולתי ואשמותי ממך לא נכחדו. אתה ידעת שבתי וקומי בנתה לרעי מרחוק. יהוה מה רבו צרי רבים קמים עלי בכל עת. רחם עלי וחזקני ואמצני בכל עת לבטח בתסדיך הרבים לקרא אליך תמיד, יהיה איך שיהיה. פנה אלי וחנני תנה עזך לעבדך והושיעה לבן אמתך. עשה עמי אות למוכה ויראו שונאי ויבשו כי אתה יהוה עזרתי ונחמתני. ברוך יהוה לעולם אמן ואמן:

תורה רפ

א. כל המשא ומתן הוא בלו תורה, ועל-כן בשעושיין משא-ומתן צריך לקשר מחשבתו רק בהתורה והדינים המלבשין שם. ואם אינו מקשר מחשבתו אל התורה בשעה שעושה המשא-ומתן, אז עגשו שאחר-כך הוא צריך לבוא לפני הדינים לדון לפניהם בדין תורה. והכל לפי הפנים, יש אחד שאין עגשו רק שצריך לדון אבל זוכה בדין. אבל יש אחד שעקר יותר המשא ומתן מן התורה, אז גם אינו זוכה בדין:

ב. בשעה שעושה המשא-ומתן הוא שעת מלחמה, כי צריך אז ללחם עם

תפלה לתורה רעט

(קמח) הט לפי אל עדותיך ואל אל בצע. רבוננו של עולם, עזרני והושיעני וזפני, שאהיה דבוק בתורתך ועבודתך תמיד לעולם ועד, ותשים חלקי מיושבי בית המדרש ולא מיושבי קרנות, ותהיה תורתך אמנותנו בעולם הזה ותהיה עמנו לעולם הבא, ואהנה בתורתך יומם ולילה. ואפלו בעת שיהיה ההכרח על-פי רצונך לעסק באיזה עסק בשביל פרנסה, לעשות איזה מלאכה או משא ומתן או לנסע איזה נסיעה וכיוצא בזה, תרחם עלי ותושיעני, שגם בשעת עשיית המשא ומתן והעסק, תהיה פנימיות מחשבותי קשורה ודבוקה בך ובתורתך הקדושה המלבש באותו העסק והמשא ומתן, ולא אכנים פנימיות דעתי בתוך המשא ומתן ועסקי חל, רק חיצוניות מחשבותי תעסק בהמשא ומתן, אבל בפנימיות המחשבה אהיה קשור ודבוק בך ובתורתך הקדושה. ואזכה לעשות המשא ומתן באמונה גדולה, ויהיה ההן שלי צדק, ולא אחליף ולא אשנה דבורי לעולם אפלו בשביל כל חלקי דעלמא. ותהיה כל בונתי בשעת עשיית המשא ומתן למען שמך ולמען תורתך, כדי שאוכל לעסק בתורה ועבודה ולהרבות

תפלה לתורה רעט

בצדקה, ולקיים מצוותיך הקדושות. ותזכני למעט בעסק ובמשא ומתן ולהרבות בעסק התורה לשמה, ותהיה תורתך קבע ומלאכתי עראי. ואפלו בשעת עשיית המלאכה והמשא ומתן תהיה עקר קביעת דעתי ופנימיות מחשבותי בתוך התורה והעבודה למען שמך לבד באמת לאמתו. ותהיה עמי תמיד בשבתי בביתי ובלכתי בדרך. ותחזקני בהאמונה והבטחון לידע ולהאמין באמת, כי לא בכח וגבר איש. כי לא ממוצא וממערב ולא ממדבר הרים. כי הכל מאתך לבד, רק רצונך שנעסק באיזה משא ומתן בשביל פרנסה, כדי לברר ולהעלות כל הקדשות והניצוצות הנפולין מעמקי הקלפות לנשאים ולהרימם ולחזר ולהשיבם ולהתנם אל מקומם:

רחם עלינו מלא רחמים חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח, ותן לנו כח וגבורה ועצה למלחמה, שפכל עת שנצטרך לצאת לעסק בעבודות היצוניות בעסקי משא ומתן וכיוצא בו, שיהיה כל עסקנו ועשייתנו באמונה גדולה בקדשה ובטהרה, באימה וביראה ובדבקות גדול בתורתך ובעבודתך בפנימיות מחשבותי, באפן שיהיה לנו כח לברר על ידי האמונה הקדושה את כל הניצוצות שנפלו בעמקי הקלפות בעונותינו הרבים ובעון אבותינו, בגלגול זה ובגלגולים אחרים, בשוגג ובמזיד, באנס וברצון. רחם עלינו למען שמך, כי אתה יודע, כי אין בנו כח ודעת ללחם מלחמה זאת לברר ולהוציא הניצוצות מתחת יד הקלפות שבוכשים ואוסרים אותם בהתנברות גדול, ובכל עת שמתעוררים לבררם ולהעלותם הם מתגרים ומתנגרים יותר ויותר חס ושלום, ומחמת זה ארף עלינו הגלות ומשך עלינו השעבוד בכלל ובפרט, ואין אתנו יודע שום דרך איך להתגבר נגדם, ואיך ללחם עמם, על מי לנו להשען כי אם על אבינו שבשמים. יהוה איש מלחמה יהוה שמו הוא ילחם לנו. ריבה יהוה את יריבי לחם את לוחמי. החזק מגן וצנה וקומה בעזרתך. והרק חנית וסגר לקראת רודפי אמר לנפשי ישועתך אני. הושיעני בעל הישועות, שתהיה מחשבותי תמיד דבוקה בך ובתורתך אפלו בעת עסקי בעבודות היצוניות במלאכה ומשא ומתן וכיוצא, ואתחזק באמונה שלמה תמיד בפרט בעת צאתי מאהל תורה לעסק בעסקי חל, שאתגבר ואתחזק אז באמונה גדולה וחזקה ביותר. ואתה ברחמיך ובכחך הגדול, תתן כח להאמונה הקדושה שתברר ותלקט ותעלה ותנשא ותרים כל הקדשות וכל הניצוצות הנפולות שנפלו בכל הדברים שבעולם מיום בריאת העולם עד היום הזה, ותעלה ותנשא אותם, ותחזר ותתנם ותשיבם למקומם, אל מקום אשר היה שם אהלם בתחלה ביתר שאת ויתר עז, ואל ידח ממך נדח. זכנו ברחמיך הרבים לעסק במשא ומתן באמונה, ותהיה פנימיות מחשבותנו דבוקה וקשורה בהתורה גם בשעת עשיית המשא ומתן. ועל ידי זה נזכה, שתצילנו ותשמרנו, שלא נצטרך לעולם לבא לזילותא דבי דינא, שלא נצטרך לבא (לפני) לידי דינים לדון לפניהם בדין תורה, רק יהיה כל משאינו ומתנינו באמונה, וכל מי שנעסק עמם במשא ומתן ישאו ויתנו עמנו באמונה באמת, ונדע ונבין ונאמין שפכל המשא ומתן מלבש תורה, ויהיה

המשא ומתן מקשר תמיד אל התורה, באפן שלא נצטרך לתקן המשא ומתן על-ידי הדין תורה לפני הדינים:

רבנו של עולם, מלא משאלותינו לטובה ברחמים, ועזרנו וזכנו לנצח המלחמה בזה העולם על-ידי התורה והאמונה הקדושה, שמע יהוה וחנוני יהוה היה עוזר לי. עזר והושיעה לחלושי כח, לחלושי דעת, לחלושי עצה כמונו היום, לנצח מלחמה כבדה בזאת בכל האפנים. כי לא היה עולה על דעתנו לבקש ולהתחנן על זה לעצם פגמינו המרבים, אך לפניך נגלו כל תעלומות לבנו, שאנו בטוחים ונשענים על כחם של הצדיקים האמתיים, עליהם השלכנו את ירבנו, הם ילחמו בעדנו, ואנחנו נלך אחר עצותיהם הקדושות ונדרוך בנתיבותיהם ולא נסור מדבריהם ימין ושמאל. יהוה יגמור בעדי יהוה חסדך לעולם מעשי ידיך אל תרף. אנא יהוה הושיעה נא אנא יהוה הצליחה נא. יהוה הושיעה המלך יעגנו ביום קראינו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי אמן ואמן:

תורה רפא

אפלו אדם פשוט אם ישב עצמו על יכול לראות חדשות ונפלאות, רק שלא הספר וסתכל על אותיות התורה היטב, יעמיד הדבר לנסיון (עין פנים):

תפלה לתורה רפא

(*) רבנו של עולם, זכנו לעסק הרבה בתורתך הקדושה בכל יום ויום, ואזכה ללמוד בספרים הרבה שנתחברו על-ידי חכמיך הקדושים, ותתן לי חכמה בינה ודעת, עד אשר שבכל ספר וספר שאהיה מעין ולומד בו, אזכה להבין היטב פונת המחבר באמת לאמתו ולא אשגה בכונתו ולא אפרש בו פרוש זר חס ושלום, ותזכנו שאחר שאזכה לעמוד על פונת דבר הספר לאמתו, אזכה לעין עוד ולהסתכל היטב על אותיות התורה שבו, עד שעל-ידי זה יתחילו האותיות להאיר ולהצטרף בבחינת: אותיות בולטות ומצטרפות. עד שאזכה לראות על-ידי זה בהספר חדשות ונפלאות וצדופים חדשים מה שבעל המחבר בעצמו לא כון לזה כלל, ויקים בי מקרא שכתוב: גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך. אמן בן יהי רצון:

תורה רפא – אומרה לאלהי בעודי

א. בשמתחיל האדם להסתכל על עצמו, ורואה שרחוק מטוב והוא מלא עוונות, אז יכול לפל על-ידי-זה, ולא יוכל להתפלל כלל, על-כן הוא מחיב לחפש ולבקש ולמצא בעצמו עוד איזה מעט טוב, כי איך אפשר שלא עשה מימיו איזה מצוה או דבר טוב. ואף בשמתחיל להסתכל באותו טוב שעשה,

מחמת שרואים בעצמם עצם קלקולם שרב מעשיהם מקלקלים, כפי מה שיודע כל אחד בנפשו את נגעי לבבו ומכאוביו, ומחמת זה נופלים בדעתם ומיאשים עצמם לנמרי רחמנא לצלן, ואינם מתפללים בכונה כלל, ואינם עושים בעבודת השם אפלו מה שהיו יכולים לעשות עדין, על-כן צריך האדם להשכיל מאד על דבר זה, כי הרבה נפשות שקעו על-ידי-זה, כי היאוש חס ושלום קשה מן הכל. על-כן צריכין להתחזק מאד לילך עם דרך זה הנל, לחפש בעצמו נקודות טובות בכל פעם, כדי להחיות עצמו ולחזק עצמו תמיד, ועל-ידי-זה יוכל להתפלל בחשק ובחיות ובשמחה תמיד, ולשוב אל ה' באמת כנ"ל:

ג. השליח צבור המתפלל לפני העמוד צריך שיהיה לו בחינה גבה כזו שיוכל לקבץ כל הנקודות טובות שיש בכל אחד מהמתפללין, וכל הנקודות טובות יהיו נכללין בו, והוא יעמד ויתפלל עם כל הטוב הזה, אשרי הצבור שזוכין לשליח-צבור כזה:

ד. בכל דור ודור יש רועה ישראל בחינת משה רעיא מהימנא, וזה הרועה עושה משכן, שמהמשכן הזה מקבלין התינוקות של בית רבן הגב פיהם שאין בו חטא, ומשם מתחילין לקרות ולהבנים בתוך התורה, ועל-כן הם מתחילים מן ויקרא, שמדבר מגמר הקמת המשכן. ודע שקל הצדיקים שבדור בכל אחד ואחד יש בו בחינת משה, וכל אחד ואחד הוא בחינת רועה וְעוֹשֶׂה בְּחִינַת

הוא רואה שהטוב בעצמו הוא מלא פצעים ואין בו מתם, כי הטוב מערב בפניות ובפסלת הרבה, אף-על-פי כן איך אפשר שלא יהיה בהמעט טוב איזה נקדה טובה, וכן צריך לחפש ולבקש עד שימצא בעצמו עוד איזה דבר טוב, ואף שגם זה הטוב מערב גם כן בפסלת הרבה, עם כל זה על כל פנים יש בו איזה נקדה טובה, וכן יחפש ויבקש עוד עד שימצא בעצמו עוד איזה נקודת טובות, ועל-ידי-זה שמוצא בעצמו איזה זכות וטוב, על-ידי-זה יוצא באמת מכף חובה לכף זכות, ויוכל לשוב בתשובה, ועל-ידי-זה יוכל להחיות את עצמו ולשמח את עצמו איך שהוא, ואז יוכל להתפלל ולזמר ולהודות לה', כי על-פי רב כשהאדם עומד להתפלל להשם יתברך, אז עולה על דעתו מעשיו אשר לא טובים, ועל-ידי-זה נופל בדעתו ואינו יכול להתפלל בחשק וחיות כראוי, על-כן צריך האדם להחיות את עצמו קדם התפלה על-ידי שיחפש ויבקש וימצא בעצמו נקודות טובות כנ"ל, ועל-ידי-זה יוכל להתפלל כראוי כנ"ל:

ה. וצריך האדם לזהר מאד לילך בדרך זה, כי הוא כלל ויסוד גדול למי שירצה להתקרב להשם יתברך, לבל יאבד עולמו לנמרי חס ושלום, כי העקר הוא להרחיק עצמו מעצבות ומרה שחורה בכל מה דאפשר. כי רב בני אדם שרחוקים מהשם יתברך, עקר רחוקם הוא מחמת מרה שחורה ועצבות, על-ידי שנופלים בדעתם

תַּפְלָה לְתוֹרַה רַבָּב

תרלג

כִּי נִתְעַלָּה בְּאַמַּת לְכַף זְכוּת. וְכֵן הָאָדָם
אֶצֶל עֲצָמוּ צָרִיד גַּם בֵּן לִילָךְ בְּדַרְךְ הַזֶּה,
שֶׁאִפְלוּ בְּשֵׁרוּאָה בְּעֲצָמוּ שֶׁהוּא רְחוּק
מְאֹד מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, צָרִיד לְמַעַא גַּם
בְּעֲצָמוּ עוֹד אֵיזָה מְעַט טוֹב שֶׁשָּׁם אֵינוֹ
רָשָׁע כִּנְ"ל, וְעַל־יְדֵי־זֶה יוֹצֵא בְּאַמַּת לְכַף
זְכוּת. (אָמַר הַמַּעֲטִיק עֵין בְּ"לְקוּטֵי הַלְכוּת" הַלְכוּת
עֲרוּבֵי תְחוּמֵי הַלְכָה ו', שֶׁמִּבְּאֵר שָׁם שֶׁעָקַר גְּאֻלַּת
מִצְרַיִם הָיָה עַל־יְדֵי זֶה, בְּבַחֲנֵנֵי: "רָאָה רְאִיתִי אֶת עֵינֵי
עַמִּי" (שְׁמוֹת ג', יז), וְדַרְשׁוּ חַו"ל (מִנְחוּמָא שְׁמוֹת ט): רֹאֵה אֲנִי
שְׁתֵּי רְאִיוֹת, רֹאֵה אֲנִי שְׁסוּפֵן לְחַטָּא, אַף־עַל־פִּי־כֵן
רְאִיתִי אֶת עֵינֵי עַמִּי, הֵינּוּ כִּנְ"ל, שֶׁאַף־עַל־פִּי־כֵן אֲנִי
מִסְתַּכֵּל רַק עַל הַטּוֹב שֶׁבָּהֶן. וְאֵינִי מִסְתַּכֵּל עַל הַרַע
שֶׁבָּהֶן, וְעַל־יְדֵי זֶה הֵם רְאוּיִים לְגְאֻלָּה. וְעַנְיָן זֶה לְחַפְשׁ
תְּמִיד הַטּוֹב שֶׁבִּישְׂרָאֵל וְלִלְמַד עֲלֵיהֶם זְכוּת, הוּא עַנְיָן
גְּבוּהָ וְעַמֵּק מְאֹד מְאֹד. וְעַל־כֵּן מוֹשֶׁה רַבְּנֵנוּ אַף־עַל־
פִּי שֶׁהָיָה כֵּלֹ טוֹב, לֹא הָיָה יוֹדֵעַ מִתְחִלָּה עַד הֵיכָן
מִגִּיעַ רַחֲמֵנָתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְלֹא הָיָה רוֹצֵה מִתְחִלָּה לִילָךְ
בְּשִׁלְיָחוּתוֹ, עַד שֶׁהִרְאָה לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אוֹת הַמַּטָּה
שֶׁרָמַז לוֹ בְּזֶה שֶׁלֹּא יִדְבַר עַל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
רַבּוֹתֵינוּ וְכַרוֹנָם לְבִרְכָה, כִּי הִרְאָה לוֹ שֶׁבִקֵּל הוֹזֵר
וְנִתְהַפֵּף הַנְּחֹשׁ לְמַטָּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: "שִׁלַּח יָדְךָ וְאַחֲזוּ
בְּזַנְבֵּי" וְכוּ' וְהָיָה לְמַטָּה כִּכְפּוֹ, שֶׁרָמַז לוֹ שֶׁגַם בְּתַקְרָה
זְהֵמַת הַנְּחֹשׁ וְכוּלֵין לְאַחֲזוּ בְּאֵיזָה נִקְדָּה מוֹבָה, וְעַל־
יְדֵי זֶה יִתְהַפֵּף מִנְּחֹשׁ לְמַטָּה וְכִנְ"ל עֵין שָׁם. וְכִ"לְקוּטֵי
הַלְכוּת" הַשְּׂבִמַת הַבִּקְרָה ה"ה מִבְּאֵר שֶׁעָקַר הַתַּקְוָן
וְהַגְּאֻלָּה בְּזֶה הֵאֱחָרוֹן עַל־יְדֵי מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, וְהָיָה גַם
כֵּן עַל־יְדֵי בְחִינָה זֹאת עֵין שָׁם. כִּי מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ יִמְצָא
זְכוּת בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עַד שִׁיתְעַלּוּ בְּאַמַּת לְכַף
זְכוּת, וְעַל־יְדֵי זֶה יִהְיֶה הַגְּאֻלָּה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן):

מִשְׁכּוֹן, וְכָל אֶחָד לְפִי בְחִינַת הַמִּשְׁכּוֹן
שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, כְּמוֹ כֵן יֵשׁ לוֹ תִּינּוּקוֹת
שֶׁמִּקְבְּלִין הַכֹּל פִּיהֶם מִשָּׁם. אַךְ לִידַע
כָּל זֹאת, הֵינּוּ לְדַעַת כָּל צָדִיק וְצָדִיק
אֵיזָה הֵם הַתִּינּוּקוֹת הַשְּׂיָכִים לוֹ, וְכַמָּה
הֵם מִקְבְּלִין מִמֶּנּוּ, וְלִידַע כָּל הַבְּחִינּוֹת
שֶׁיֵשׁ בָּזֶה, וְהַדּוֹר שֶׁיִּבּוֹא מֵהֶם עַד
הַסּוּף. דַּע שְׁמִי שֶׁיִּבּוֹל לְדוֹן אֶת כָּל אָדָם
לְכַף זְכוּת, וְלַחֲפֹשׁ וְלְמַעַא הַנְּקֻדּוֹת
טוֹבוֹת שֶׁיֵשׁ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, אִפְלוּ
בְּהַפּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה יֵשׁ לוֹ
בְּחִינָה גְּבוּהָ כְּזוֹ שֶׁיִּבּוֹל לְהֵיוֹת שְׁלִיחַ
צְבוֹר וְחַזָּן כִּנְ"ל, הוּא יוֹדֵעַ כָּל זֶה הַנְּ"ל
בְּשִׁלְמוֹת. וְזֶה סוּד מַה שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ
זְכוּרָנָם לְבִרְכָה: 'הַחַזָּן רֹאֵה הֵיכָן
הַתִּינּוּקוֹת קוֹרִין' (שְׁבֵת י"א):

ה. צָרִיד לְדוֹן אֶת כָּל אָדָם לְכַף זְכוּת,
וְאִפְלוּ מִי שֶׁהוּא רָשָׁע גְּמוֹר חָס וְשָׁלוֹם,
צָרִיד לְחַפְשׁ וְלְמַעַא בּוֹ אֵיזָה מְעַט טוֹב,
שֶׁבְּאוֹתוֹ הַמְּעַט אֵינוֹ רָשָׁע. וְעַל־יְדֵי־זֶה
שֶׁמוֹצֵא בּוֹ אֵיזָה מְעַט טוֹב שֶׁשָּׁם אֵינוֹ
רָשָׁע, וְדָן אוֹתוֹ לְכַף זְכוּת, עַל־יְדֵי־זֶה
מַעֲלָה אֶת הַרָשָׁע בְּאַמַּת לְכַף זְכוּת,
וְיִוְכַל לְהִשְׁיִבּוֹ בְּתִשׁוּבָה עַל־יְדֵי־זֶה.
וְזֶה בְחִינַת: "וְעוֹד מְעַט וְאֵין רָשָׁע" (תְּהִלִּים
לז, ט), הֵינּוּ עַל־יְדֵי שֶׁמוֹצֵא בּוֹ עוֹד אֵיזָה
מְעַט שֶׁשָּׁם אֵינוֹ רָשָׁע, עַל־יְדֵי־זֶה:
'וְהַתְּבוֹנְנָת עַל מְקוֹמוֹ וְאֵינְנוּ' (ש"ס). הֵינּוּ
שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה אֵינְנוּ עַל מְקוֹמוֹ הַרְאִישׁוֹן,

תַּפְלָה לְתוֹרַה רַבָּב

(ג) אַחֲלָלָה יְהוָה בְּחַיֵּי אֲזַמְרָה לְאֱלֹהֵי בְּעוֹדֵי. רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, עֲשֵׂה עִמִּי בְּדַרְכֶיךָ
הַנְּפִלְאִים וְחֲסִדֶיךָ הָעֲצוּמִים, וְהָיָה נָא בְּעֲזָרִי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׂאֻזְכָּה בְּכָל עַת לְשִׁמְחַת נַפְשִׁי

תפלה לתורה רפב

האמללה והעלובה מאד מאד בלי שעור, באפן שאזכה להיות בשמחה תמיד. כי אתה לבד יודע את כל המעשה אשר נעשה תחת השמש מיום בריאת אדם הראשון עד היום הזה, ואשר נעשה עתה בדור הזה. את כל אשר נעשה בכלליות העולם עם כלל נשמות ישראל. ואת כל אשר נעשה עמי העני והאביון, הדל והנשחית, החוטא והפגום, הפושע והחייב מאד, האכזר על עצמו בזה. את כל אשר נעשה עם נשמותי ורוחי ונפשי מיום שנאצלו ונבראו ונוצרו ונעשו, עד אשר נמשכו לתוך הגופים שנתגלגלו בהם בכל הגלגולים שעברו עליהם, עד אשר באו בתוך גופי הזה המגושם, החוטא והפגום מאד. את כל אשר עבר עלי מיום הזכרון של הזקן העליון שזוכר לאו כלום וכל אשר עבר עלי בימי הזכרון של שאר הזקנים הקדושים הזוכרים המראה והטעם והריח, והחכמים שהמציאו את הנרעין, ובעת שהוליכו הנרעין לטעם הפרי, ובעת שהתחילה הפרי להתהוות ולהתרקם, ובעת שהיה הנר דולק, ובעת שחתכו הפרי מן האילן, אשר אתה לבד יודע הפרוש של אלו הדברים. ואת כל אשר נעשה עמי בימים ההם, ואת כל אשר נעשה עמי אחר כך עד היום הזה, ואת כל אשר עשיתי טוב ורע, את כל אשר עברתי ופגמתי בשונג ובמיד באנס ובכזון בכל יום ויום. ואת כל מה שזכיתני ברחמיך, לחטף איזה נקודות טובות בימים הרעים האלה שעברו עלי מעודי עד היום הזה. ועתה אחרי כל הבא עלי, ואחרי כל מה שעשיתי אם טוב ואם רע, הורני ולמדני עתה הדרך והנתיב והשביל האמת, באפן שאזכה לשוב בתשובה שלמה באמת מעתה על כל פנים:

רבוננו של עולם, חפץ חסד, מלא רחמים, הצופה לרשע וחפץ בהצדקו, הדין את כל אדם לכף זכות תמיד רב חסד ומרבה להטיב, המנהיג עולמו בחסד ובריותיו ברחמים. עורני וזכני הדרך האמת, באפן שאזכה גם עתה לחפש ולבקש ולמצא בי זכות ונקודות טובות ולדון את עצמי לכף זכות תמיד, באפן שאזכה לשמח את עצמי בכל-עת ולכנס בכף זכות באמת, ולזכות על-ידי-זה לתשובה שלמה באמת ולהתפלל על-ידי-זה בכונה גדולה בחיות והתלהבות ובשמחה רבה וחדוה גדולה ועצומה, ואזכה לקיים באמת מקרא שכתוב, אזמרה לאלהי בעודי:

רבוננו של עולם, אתה יודע שאין לי שום חיות וכח ותקוה ופתחון פה לדבר לפניך, כי אם על-ידי הדרך הקדוש והנורא והנשגב והנפלא הזה שגלו רבותינו וזכרונם לברכה בפסוק, אזמרה לאלהי בעודי. כי אתה יודע את גדל עצם ורבו קלקולי, את מרירות דמרירות כאבים אנושים של עונותי העצומים והכבדים מאד במהות וכמות ואיכות, אשר כמעט כמעט לא היה תקוה חס ושלום, כי מכף רגל ועד ראש אין בי מתם, פצע וחבורה ומכה מרעה. אבל אתה הזהרתנו שצריך האדם לחפש ולבקש ולמצא בעצמו נקודות טובות ולשמח את נפשו ולכלי לפל בדעתו, מכל שכן שלא ליאש את עצמו חס ושלום בשום אפן בעולם, על-כן עורני וזכני הדרך לזכות לזה באמת, שאזכה בכל-עת אשר ירצו להתגבר עלי חס ושלום עצבות ומרה

תפלה לתורה רפב

תרלה

שחורה ויגון ואנחה, על ידי עונותי ופשעי הרבים והעצומים מאד, וירצו להחליש את דעתי ולרשל את ידי כאלו אפס תקוה חס ושלוה, שתעזרני ותושיעני בתסודי הרבים והגדולים, להתגבר עליהם בכל עז ותעצומות ולכלי לפל בדעתי בשום אפן בעולם, רק להתחזק ולהתגבר בכל הכחות לחפש ולעין ולבקש ולמצא בי זכות ונקודות טובות שזכיתי לעשות מעודי עד היום הזה. כי באמת גם בעצם פחיתותנו ושפלותנו ובעצם רבוי פגמנו, אף-על-פי-כן חסדך גבר עלינו, וזכיתנו ברחמיך בכל-עת לחטף בכל פעם איזה מצות ומעשים טובים. וכאשר אתה משבח ומפאר ומחבב את כנסת ישראל בגלותם ושפלותם, בפלח הרמון רקתך, אפלו פושעי ישראל מלאים מצות כרמון. ואם גם המצות בעצמן שאנו עושין הם מלאים פסלת, פניות ומחשבות זרות ובלבולים, ועדין לא עשינו מעולם שום מצוה בשלמות, אף-על-פי-כן, אי אפשר שלא יהיה בהם איזה נקודות טובות, פי בכל מצוה ומצוה שזכינו כל אחד ואחד לעשות לפעמים, הן ציצית או תפלין, או קבלת שבתות וימים טובים, או איזה צדקה ונמילות חסד, והרחקות מאכלות אסורות, וכו' וכו', בודאי יש בכל מצוה ומעשה טוב איזה נקודה טובה על כל פנים. ועל-ידי אלו הנקודות טובות ראוי לנו לשמח כל ימינו לעולם, אפלו בעצם גריעותנו, מה שזכינו לגרם נחת-רוח לפניה באיזה נקודות טובות שזכינו כל ימי חיינו. ועל-ידי-זה נזכה לכנס לכף זכות באמת, ולשמח את נפשנו תמיד, באפן שנוזכה לשוב בתשובה שלמה באמת על-ידי-זה. כי אני מאמין באמונה שלמה שעל-ידי הדרך וענור החסד הנפלא הזה, יש תקוה גם לי, ואפלו לכל פושעי ישראל הגרועים מאד, לזכות מעתה לתשובה שלמה באמת ולהיות בשמחה תמיד:

וזפני ברחמיך הרבים לדון את כל בני אדם לכף זכות תמיד, ואפלו בשאני רואה רשע גמור, אף-על-פי-כן אחפש ואבקש, עד שאמצא בו גם כן נקודות טובות, עד שאזכה לדונו לכף זכות ולהכניסו בכף זכות באמת, ולהשיבו בתשובה שלמה באמת על-ידי-זה. רבוננו של עולם, בזכות וכח הצדיקים האמתיים המליצים טוב על ישראל תמיד, העוסקים וטורחים בכל כחם לחפש ולהתיר ולמצא זכות וטוב בכל אחד מישראל, אפלו בהנרוע שבגרועים, בזכותם וכחם זכנו גם כן לבא לזה באמת:

ותזכנו להתקרב להצדיקים האמתיים האלו, העוסקים בזה תמיד, לחפש ולבקש ולמצא נקודות טובות בכל אחד ואחד מישראל, אפלו במושעי ישראל, בכלם מחפשים ומוציאים בתחמתם נקודות טובות, ומלקטים ומקבצים אותם אחת לאחת למצא חשבון ומכניסים גם אותם בכף זכות, ובונים מהם בגינים דקדושה נפלאים ונוראים, ומעלים לפניה שעשועים גדולים שלא עלו לפניה מימות עולם, וזוכין לעשות זמירות ונגונים קדושים על-ידי קבוצת הטוב הזה ממקומות האלה. רבוננו של עולם, מלא רחמים, זכנו להתקרב לצדיקים האלו, וזכנו להכלל בהם ולשמע תפלתם הקדושה של צדיקים נוראים האלו, אשר רק הם יודעים להתפלל בשביל כלל ישראל, ולירד

תפלה לתורה רפב

לפני התכה להוציא את הרבים ידי חובתן, לקבץ כל הטוב וכל הנקודות טובות מכל אחד ואחד מהמתפללים, ולהתפלל עם כל הטוב הזה לפניך מלא רחמים, ולהפוך מדת הדין למדת הרחמים. זכנו בחסדיך הגדולים ורחמיך העצומים, שנהיה נכללים בתפלות הצדיקים האלו, והם יתפללו בעדנו תמיד. ואל יתנו דמי לך, עד אשר תרחם גם עלינו על כל אחד ואחד, ותאספנו אליך הבייתה, ותכניסנו לכהן זכות באמת, ותשמח את נפשנו תמיד, ותחזירנו בתשובה שלמה לפניך באמת, מעתה ועד עולם:

ובכן תרחם עלינו ועל זרענו ועל כל זרע עמך בית ישראל, ותגן ותשמר ותציל את כל ילדי עמך בית ישראל מן כל הכתות הרעות של החכמים להרע, המתפשטים עתה בעולם בעונותינו הרבים, כאשר אתה ידעת. הן מכתות האפיקורסים העוסקים בהכמות היצרניות ולשון עלגים של העפוס, המתנבאים בכל-עת לחנך נערי בני ישראל בדרךיהם הרעים והמרים, להרחיקם מלמוד תורה שבעל פה, ולבלי ללמוד כי אם תנ"ך עם חכמת הדקדוק, וגם זה רק שעה מועטת ביום, ולבלות עקר הזמן על למוד חכמות היצרניות ולשונות העוקרים את האדם משני עולמות. או לעינים שפך ראות, או לאזנים שפך שומעות. והן משאר כתות של חכמים בעיניהם, המתלוצצים מהתמימים בדרךיהם, העוסקים בעבודת יהוה ובתורתו בפשיטות בתמימות בלי חכמות של הבל, כאשר הורו לנו אבותינו ורבתינו הקדושים, אשר רבים קמים נגדם ופורשים רשת לרגלם, להטות אותם מני דרך הישר והקבוש מכפר, לבדות מלבם חכמות של שטות וליצרנות, לבלבל ולהחליש חס ושלום, דעת התמימים והישרים בלבותם. יהוה אלהים, אתה ידעת את כל זה, כמה וכמה מזיקים לעבודתך חכמות כאלו. רחם עלינו ועל זרענו ועל כל זרע עמך בית ישראל, ושמר והצל כל ילדי עמך בית ישראל מכל הכתות הרעות האלה, שלא יתפסו ברשתם בימי נעוריהם. ותעזר ותגן ותושיע לנו בכל-עת, ותורנו ותלמדנו תמיד שנוכח לידע איך להתנהג עם בנינו וזרענו מקטנותם, איך לשמרם ולמלט נפשם מן הכתות הרעות האלה, ולהנכם לטובה בדרךיך הקדושים והאמתיים, שילכו בדרך הישר והאמת, בתמימות ופשיטות כרצונך הטוב באמת, כאשר קבלנו מאבותינו ורבתינו הקדושים. ונזכה להודיע לכל בנינו ודורותינו הבאים אחרינו, ולכל דורות זרע ישראל, את כל מעשי יהוה הגדול, אשר עשית עמנו מימי אבותינו עד הנה בכל דור ודור, למען ידעו דור אחרון בנים יולדו יקמו ויספרו לבניהם. ונזכה לקיים בשלמות מקרא שכתוב, והודעתם לבניך ולבני בניך. להודיע להם קדש את אמונתנו הקדושה והטהורה והתמימה. ותרחם על כל ילדי עמך בית ישראל מקטנותם, שיוכו לקבל הבל פיהם שאין בו חטא מהמשכנות הקדושים של הצדיקים האמתיים, אשר כל אחד ואחד בונה משכן קדוש, אשר משם מקבלים התינוקות של בית רבן הבל פיהם הקדוש שאין בו חטא. רבונו של עולם, אתה יודע את כל המעשה, אשר נעשה עכשיו בעולם בדורות הללו בענין התינוקות של בית רבן, אשר כל העולם אינו מתקיים אלא על הבל פיהם הקדוש שאין בו חטא,

תפלה לתורה רפב

תרלז

ורבים קמים עליהם לבלבל ולקלקל חס ושלום, הבל פיהם הקדוש מנעוריהם על-ידי חכמתם הרעות. רחם עליהם ועלינו למענך, והגן בעדיהם ושמרם והצילם מכל מיני הנוכחים הרעים של כל מיני דרכים שאינם ישרים בעיניך. אתה יהוה תשמרם תצננו מן הדור זו לעולם. חמל על פלטת ילדי עמך בית-ישראל, אשר אין לנו על מה להשען כי אם על זכות הבל פיהם הקדוש שאין בו חטא. רחם עליהם ועלינו, שיזכו כל ילדי עמך בית-ישראל, שכל אחד ואחד יקבל הבל פיו שאין בו חטא, מהמשכן הקדוש של הצדיק האמת השניך אליו כפי שרש נשמתו, באפן שיזכו על-ידו לילה ולהתחנך בעבודת השם יתברך, ולכנס בתורת יהוה באמת, שיזכו ללמד תורה לשמה ולהגות בה יומם ולילה. ותפתח את תלמוד תורתך, ותתן להם בינה בלבם להבין ולהשכיל לשמע ללמד וללמד ולעשות ולקיים את כל דברי תורתך באהבה, והאר עיניהם בתורתך ודבק לביהם במצותיך. ותאריך ימיהם ושנותיהם בטוב ובנעימים, ותהיה עמקם תמיד, ותעזרם ותושיעם שיזכו לעבדך באמת כל ימיהם לעולם:

רבונו של עולם, מלא רחמים, יודע תעלומות, זכנו לפעל בקשנתנו ברחמים אצילה, בזכות וכת הצדיקי-אמת הגדולים במעלה, העוסקים לדון את כל העולם לכף זכות תמיד, ולחפש ולבקש ולמצא נקודות טובות בכל אחד ואחד מישראל אפלו בהנרוע שבגרועים, ולקבץ כל הטוב הזה ולהתפלל עם כל הטוב הזה לפניך להמתיק ולבטל כל הדינים שבעולם, אשר אלו הצדיקים רואים ומבינים כל הבחינות בכלל ובפרט שיש בענין התינוקות של בית רבן. כי הם רואין היכן התינוקות קורין, ומאיזה צדיק מקבל כל תינוק ותינוק הבל פיו שאין בו חטא, וכמה וכמה מקבלים ממנו, וכל הבחינות שיש בזה, והדור שיצא מהם עד הסוף. בזכות וכת אלו הצדיקים עזר והושיע לנו ולכל ילדי עמך בית-ישראל, וזכנו לפעל כל מה שבקשנו מלפניך, ומלא משאלותינו לטובה ברחמים:

מרא דעלמא כלא, זכני לכנס באמת לכף זכות, באפן שאזכה מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת. זכני בזכות כל הצדיקים האמתיים שהיו בכל דור ודור, ובזכות כל הצדיקים האמתיים שבדור הזה, ועזרני והושיעני ולמדני והורני בכל-עת עצות אמתיות, באפן שאזכה לשמח את נפשי בכל-עת על-ידי דרכי התורה הזאת ולבלי להניח את העצבות והמרה שחורה לכנס בי ולא לגע בי כלל, רק אזכה להיות בשמחה תמיד באמת בכל לב ונפש, ותתן שמחה בלבי על-ידי דרכי התורה הזאת. ואזכה להיות אף שמח תמיד על-ידי כל נקדה ונקדה טובה שזכיתי מעודי עד היום הזה לגרם איזה נחת רוח לפניך. ותעזרני ותושיעני שאזכה גם לשמח אחרים. ותורני ותלמדני דעת ותבונה, באפן שאזכה לזה לשמח נפשות עמך ישראל בכל-עת ולדונם לכף זכות תמיד, עד שיזכו כלם לשוב אליך באמת ובשמחה, ויקים מהרה מקרא שכתוב, ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם והסירותי את לב האבן מפשרכם ונתתי לכם לב בשר. ועשיתי את אשר בחקי תלכו ומשפטי תשמרו ועשיתם. ונזכה

לעבד את יהוה בשמחה ולבא לפניו ברננה, ויקים מקרא שכתוב ישמח ישראל בעשיו בני ציון יגילו במלכם. ונאמר, אשירה ליהוה בחיי אומרה לאלהי בעודי. יערב עליו שיחי אנכי אשמח ביהוה. יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את יהוה הללויה:

תורה רפג

לפעמים יש מחלוקת בין שני צדיקים אף-על-פי ששניהם משרש אחד ושניהם גדולים במעלה מאד, רק מחמת שאחד מהם הוא בבחינת חסד ואתפשט לבר שמוגלה תורתו לאחרים, והשני הוא בבחינת טוב וטובה גנו בגוה (עין פנים). נמצא שמחלוקת של צדיקים נמשך מהתורה. אבל יש מחלוקת של רשעים שאיננו נמשך מהתורה כלל, ועל-כן באמת צריכין להתפלל להשם יתברך, שבאם רצון השם יתברך שיהיה עליו רדיפות ומחלוקת, שיהיה על כל פנים מבחינת מחלוקת הצדיקים הנ"ל, בבחינת: "אף טוב וחסד ירדפוני" (תהלים כג, ו).

תורה רפד

צריך האדם לחטף ולגזל איזה שעה ביום לעסק בתורה:

תורה רפה

בשטועמין טעם הטוב של הצדיק האמת, אז אפלו בעת ההתרחקות שהוא בבחינת לילה וחשך, הינו שנמנע אחר

תורה רפו

על-ידי למוד פוסקים ו"שלחן ערוך" זוכין להיות בעל הבית ומושל על הארץ, ועל-ידי-זה זוכה להקים שערי גן עדן, ולהשיג על-ידי-זה חכמה עלאה וחכמה תתאה שהוא עקר תענוג גן עדן. ועין ב"שיחות הר"ן" קפ"ה, שכתב שם: חייב גדול על כל אחד מישראל ללמוד בכל יום שעור פוסק חק ולא יעבר, ואפלו בשעת הדחק בשאין לו פנאי או שהוא בדרך, אף-על-פי-כן על כל פנים ללמד איזה סעיף "שלחן-ערוך" באיזה מקום שהוא, אפלו במקום שאינו עומד שם בסדר למוד ב"שלחן-ערוך", באפן שכל ימי חייו לא יצא יום בלי למוד "שלחן ערוך". ובשאר הימים בשאין שעת הדחק ילמד כל הארבעה "שלחן-ערוך" בסדר, עד שיגמר כלם, ואחר-כך יחזור ויתחיל בסדר. והוא תקון גדול מאד לברר ולתקן כל הפגמים שפגם על-ידי עוונותיו, כי על-ידי למוד פוסקים מבררין הטוב מהרע, שהוא כלל כל התקונים:

תפלה לתורה רפו

תפלה לתורה רפו

(*) אתה חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש בינה, חננו מאתך חכמה בינה ודעת, רבונו של עולם, אתה הודעתנו שעקר התענוג שבגן עדן הוא השגת חכמת אלהית, בכחינת חכמה עלאה וחכמה תתאה, שזה בעצמו בחינת גן ועדן, אבל יש שערי גן עדן שאי אפשר לכנוס להגן עדן שהוא בחינת השגת חכמה תתאה ועלאה כי אם דרך השערים, ואלו השערים גנוזים וטמונים בארץ, ועל ידי למוד פוסקים זוכים להיות מושל בארץ ולהעמיד ולהקים אלו השערים שטבעו בארץ, על כן חוס וחמל נא עלינו וזכנו לעסק הרבה בתורתך הקדושה לשמה תמיד ולאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא, ואזכה ללמוד ולעין הרבה בספרי פוסקים ראשונים ואחרונים, עד שאזכה לברר כל משפטי ודיני התורה לאמתתך, עד שעל ידי זה אזכה להיות בחינת מלך ומושל בארץ, מאחר שאזכה לידע על פי הלכות שבתורה הקדושה איך להתנהג בכל דבר אשר נעשה על הארץ, ואזכה להנהיג גם אחרים על פי משפטי ודיני התורה הקדושה ולהורות להם בכל דבר את הדרך אשר ילכו בה, ויקים בי מקרא שכתוב: מלך במשפט ועמיד ארץ. ואזכה להעמיד ולהקים ולגלות על ידי זה את כל השערים הקדושים שטבעו בארץ וגנוזים וטמונים בה, עד שעל ידי אלו השערים שהם בחינת שערי גן עדן אזכה לכנוס לתוך הגן עדן בעצמו, ואזכה להשגת חכמה תתאה וחכמה עלאה, ולהשיג השגת אלהותך באמת בראוי לאיש הישראלי אשר רק בשביל זה נבראנו בגין דישתמודעין לך, וזכני (ואזכה) להכניס השגת אלהותך גם באנשים אחרים ברבים מישראל, ויקים מקרא שכתוב: שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד, מי הוא זה מלך הכבוד יהוה צבאות הוא מלך הכבוד סלה. ונאמר: נודע בשערים בעלה בשבתו עם זקני ארץ. ונאמר: פתחו לי שערי צדק אבא כם אודה יהוה, זה השער ליהוה צדיקים יבאו בו.

תם ונשלם חלק ראשון

תהלה לאל עליון אשר שמים וארץ קנה

נ נח נחמ נחמן מאומן

חלק שני

לעלוי נשמת הרה"ח

ישראל בער אודסר זצ"ל

תלמיד הרב ישראל קרדונר זצ"ל

תלמידו של הרב משה ברסלבר זצ"ל

תלמיד מוהרנ"ת זיע"א

תלמידו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב

נְיָ נַחַם נַחְמָן מְאוּמָן זי"ע ועכ"א

ולעלוי נשמת

עמרם יוסף ב"ר משה נחום הלוי הורביץ זצ"ל

מאיר עקביא בן יעקב ימיני זצ"ל

אהרון בן יעקב פיץ זצ"ל

ת. נ. צ. ב. ה

הודעה ובקשה

במהדורה זו מושקעת יגיעה גדולה, שיהיה הספר נקי מכל טעות ושגיאה. אבל כבר ידוע מאמר החכם "כשם שאי אפשר לבר בלי תבן, אי אפשר לספר בלי שגיאות" לכן נבקש שאם ימצא טעות או שגיאה יואילו בטובם להודיע לנו למען יתוקן הדבר במהדורה הבא בעזרהי"ת לטל': 058-5581489

ניתן להשיג את כל ספרי רבי נחמן מברסלב במחיר עלות ו/או להורדה חינם

באתר: www.BreslovBooks.com

עמותת "מלא וגדיש"

להדפסת והפצת ספרי רבי נחמן מברסלב ופרסום שם הצדיק

טלפון: 052-8887039 | 054-6869986

התשע"ד

השמטה

שיחשב שאין בעולם כי אם הוא לבדו יחיד בעולם, ולא יסתכל על שום אדם המונעו, כגון אביו ואמו או חותנו ואשתו ובניו וכיוצא, או המניעות שיש משאר בני העולם, המלעיגים ומסיתים ומונעים מעבודתו יתברך. וצריך שלא יחוש ויסתכל עליהם כלל, רק יהיה בבחינת: "אחד היה אברהם", כאלו הוא יחיד בעולם כנ"ל:

"אחד היה אברהם" (יחזקאל ל"ג, כד), שאברהם עבד השם רק על-ידי שהיה אחד, שחשב בדעתו שהוא רק יחיד בעולם, ולא הסתכל כלל על בני העולם, שסרים מאחרי ה' ומונעים אותו, ולא על אביו ושאר המונעים, רק כאלו הוא אחד בעולם, וזהו: "אחד היה אברהם". וכן כל הרוצה לכנס בעבודת השם, אי אפשר לו לכנס כי אם על-ידי בחינה זו

תפלה להשמטה

(קמט) פנה אלי וחנני כי יחיד ועני אני. שקדתי ואהיה בצפור בודד על נג. רבונו של עולם, מה אומר מה אדבר, הבט ימין וראה ואין לי מכיר אבד מנוס ממני אין דורש לנפשי. ועקתי אליך יהוה אמרתי אתה מחסי חלקי בארץ החיים. הקשיבה אל רגתי כי דלותי מאד הצילני מרודפי כי אמצו ממני:

רבונו של עולם, יודע תעלומות, עצם האמת והפץ באמת, קרוב לקוראיו באמת, אתה לבד יודע את כל המעשה אשר נעשה עמי בכל יום ויום, מי ומי העומדים עלי בכל יום בגשמיות וברוחניות, למנע ולעכב אותי חס ושלוש מדרך החיים, יהוה מה רבו צרי רבים קמים עלי. אתה יודע בכמה מיני מניעות ועכובים והסתות ופתנויים ובלבולים שמתגברים עלי בכל עת למנע אותי חס ושלוש מדרך האמת מלהתקרב אליך וליראיך ולצדיקים האמתיים, ובעצם שפלותי ורבו עונותי ועצם פזור נפשי ובלבול דעתי שיש לי ממני בעצמי, עוד הם מתגברים ומתגרים בי בכל עת המניעות והעכובים מכל בני העולם, הן המניעות מבני הבית והקרובים, הן המניעות משאר בני העולם, מרובי השנוי דעות והמחלוקת שבעולם על נקדת האמת לאמתו. ועתה יהוה אלהים אמת, עורני והושיעני וחזקני ואמצני בעבודתך באמת, וזכני להתקרב ליראיך ותמימך ההולכים בדרךך באמת, ולא יהיה כח לשום אדם שבעולם למנע אותי מדרך האמת בשום אפן בעולם יהיה מי שיהיה הן קרוב הן רחוק, ותחזק את דעתי באמונתך תמיד, ואהיה דומה בעיני כאלו אני יחיד בעולם כמו שנאמר, אחד היה אברהם. ולא אשמע כלל ולא אסתכל על שום מונע ומעכב ומלעיג ומתלוצץ ומבלבל בעולם, ולא יוכל שום אדם לבלבל אותי מדרך האמת והישר אפלו גדולים ממני וצדיקים כנגדי, רק אזכה להתנהג בדרך האמת כפי מה שלמדתי מנעורי על-ידי רבותינו הקדושים האמתיים, ואהיה רגיל לומר בנפשי שאיני יודע כלל מה נעשה בעולם עם כל אחד ואחד, רק אני בתמי אלה בדרך האמת כפי מדרגתי כאשר

לְמַדְתַּנִּי עַל-יְדֵי בְחִירֵי צַדִּיקֵי הָאֲמִתִּיִּים שֶׁהֵם נִקְדַּת הָאֲמֶת שֶׁבְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְלֹא אֶסְתַּבַּע עַל שׁוֹם דְּעָה וְרָצוֹן שֶׁהוּא נִגְדַּר רָצוֹנָם שֶׁהוּא רָצוֹנָךְ בְּאֲמֶת, וְאִפְלוּ בְּשִׂיחֵיהֶּה הִתְבַּרְרָה לְהִתְוַעֵד עִם בְּנֵי הָאָדָם וּלְדַבֵּר עִמָּהֶם הֵן בְּמִלֵּי דְשִׁמְיָא וְהֵן בְּמִלֵּי דְעֵלְמָא, אַף-עַל-פִּי-כֵן לֹא יִבְלַבֵּל דַּעְתִּי מִן הָאֲמֶת לְאֲמִתּוֹ בְּלָל, וְאִזְכְּרָה לְקִיָּם בְּאֲמֶת מִקְרָא שְׁכַתּוֹב, מִי לִי בְּשָׁמַיִם וְעַמּוּדָא לֹא חִפְצַתִּי בְּאַרְצֵי, יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגְיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ שְׁכַתּוֹב, יִהְיֶה צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי. חֻזֵּק:

תּוֹרָה א - תַּקְעוּ מִמְשָׁלָה

שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (פְּנִינֵי) (ג): 'עֲזוּת מַלְכוּתָא בְּלֹא תַנָּא':

ה. וְהַעֲצָה עַל-זֶה הוּא לְזִכּוֹת לְבַנִּין יְרוּשָׁלַיִם בְּחִינַת יִרְאָה שְׁלָם, הֵינּוּ שְׁלָמוֹת הִירְאָה מִהֲשֵׁם יִתְבָּרַךְ הַתְּלוּיָה בְּלֵב, כְּמוֹ שְׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה: 'דְּבַר הַמְּסוֹר לְלֵב נֶאֱמַר בּוֹ וְיִרְאָתָּ מֵאֱלֹהֶיךָ' (קְדוּשׁוֹן לב), וּכְשִׁזְזוּכָה לְשְׁלָמוֹת הִירְאָה עֲזוּתָם נוֹפֵל לְפָנָיו. וְאִזּוֹ יוֹכֵל לְהִתְקַשֵּׁר עִם הַמְּנַהֲיָנִים אֲשֶׁר כָּל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל נִחְלָקִים תַּחְתָּם. וּמִמִּילָא יִהְיֶה מְקַשֵּׁר עִם כָּל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְקַיֵּם מִמְשָׁלָתוֹ עַל הַמְּלָאכִים:

ה. עַל-יְדֵי תַאֲוֹת מְמוֹן וְתַאֲוֹת מִשְׁגָּל וְתַאֲוֹת אֲכִילָה, שֶׁשְׂרָשָׁם בְּלֵב, נִפְסַד וְנִפְגָּם הִירְאָה שְׁבֵלֵב:

ו. תַאֲוֹת מִשְׁגָּל הוּא כְּפִי הַחֵלֶב שִׁינּוּק בְּקַטְנוּתוֹ. עַל-בֵּן צְרִיף לְשִׁמְרָתָא הַתִּינּוּק מֵאִד שִׁינּוּק מֵאִשָּׁה בְּשִׁרְיָה, כִּי בְּשִׁתְּהִינּוּק יוֹנֵק מֵאִשָּׁה חֲצוּפָה אִזּוֹ מִתְנַבֵּר בּוֹ חֵם וְשְׁלֹם תַאֲוֹת נְאוּף, שֶׁמִּפְסַדַת הִירְאָה מִהֲשֵׁם יִתְבָּרַךְ. וְכֵן לְהַפּוּף בְּשִׁינּוּק מֵאִשָּׁה בְּשִׁרְיָה אִזּוֹ לֹא חֲמִימוֹת לְתַאֲוָה זֹאת, רַק מְעַט הַמְּכַרְח לְמִצְוֹת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ:

א. אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי נִבְרָא שִׂיחֵיהֶּה לוֹ מִמְשָׁלָה עַל הַמְּלָאכִים, וְזֶה הַתְּכָלִית וְהַסּוּף שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְצְרִיף כָּל אֶחָד לְרֵאוֹת שְׂבִיבָא לְזֶה הַתְּכָלִית. אֲבָל הַמְּלָאכִים מִתְקַנְאִים מֵאִד בְּאָדָם כְּזֶה שִׂישׁ לוֹ מִמְשָׁלָה עֲלֵיהֶם, עַל-בֵּן צְרִיף לְשִׁמְרָתָא עֲצִמוֹ מֵאִד וְלְרֵאוֹת שִׂיחֵיהֶּה לוֹ כַּח לְעַמּוּד בְּמִמְשָׁלָה זֹאת, שֶׁלֹּא יִפִּילוּ אוֹתוֹ הַמְּלָאכִים חֵם וְשְׁלֹם עַל-יְדֵי קִנְיָתָם בּוֹ:

ב. הַעֲצָה עַל זֶה לְקַשֵּׁר עֲצִמוֹ עִם כָּל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְהִנֵּה כָּל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל נִחְלָקִים תַּחַת כָּל מְנַהֲיָנֵי הַדּוֹר, כִּי כָּל מְנַהֲיָנֵי הַדּוֹר יֵשׁ לוֹ כְּמַה נְשָׁמוֹת פְּרִטוּת הַשִּׁיכִים לְחֻלְקוֹ, וְעַל-בֵּן צְרִיף לְקַשֵּׁר עֲצִמוֹ עִם כָּל מְנַהֲיָנֵי הַדּוֹר, וְעַל-יְדֵי-זֶה הוּא מִמִּילָא מְקַשֵּׁר עִם כָּל פְּרִטֵי נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְעַל-יְדֵי-זֶה יִנְצֵל מִקִּנְיָתָת הַמְּלָאכִים וְתִתְקַיֵּם מִמְשָׁלָתוֹ עֲלֵיהֶם (אִמְרַי הַמַּעֲתִיק: מִזֶּה נִרְאָה, כִּי אִין לְהַמְּלָאכִים כַּח לְחַלְחֵם רַק עִם נְשָׁמָה אַחַת מִיִּשְׂרָאֵל, אֲבָל עִם כָּללִיּוֹת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר כָּל הָעוֹלָם נִבְרָא בְּשִׁבְלֵם בְּנוֹדַע, אִין לְהֵם כַּח כָּלל לְחַלְחֵם):

ג. אִד צְרִיף לִידַע וּלְהַכִּיר אֶת הַמְּנַהֲיָנִים. כִּי יֵשׁ כְּמַה מְנַהֲיָנִים אֲשֶׁר כָּל גְּדֻלָּתָם וּמִמְשָׁלָתָם הוּא רַק עַל-יְדֵי עֲזוּת, כְּמוֹ

תְּנִינָא - תּוֹרָה א - תַּקְעוּ מִמְּשָׁלָה

תרמה

להיות ראש ולמשל על עם ישראל (הפיוּד הממשלה דקדשה שצריכין לזכות להיות לו ממשלה על המלאכים) כי ההתמנות מפסיד השפעת הנבואה:

יא. על־ידי השפעת הנבואה זוכה האדם לתפלה בשלמות. כי התפלה הוא עכשו בגלות בעוונותינו הרבים. כי התפלה הוא גבה מאד ובני אדם מזולזלים בה, וכשעומדים להתפלל חפצים לפטר התפלה מעליהם. אך על־ידי יראה שלמה הבאה על־ידי תקון שלש מדות הנ"ל, עד שזוכין על ידה להמשיך השפעת הנבואה, אף־על־פי שאין עכשו מי שיתנבא, נגאלת על כל פנים על־ידי־זה התפלה מן הגלות, ואז התפלה הוא בתכלית השלמות בבחינת נבואה, בחינת דבר ה', שהשם יתברך בעצמו פותח את פיו ושולח לו דבורים קדושים להתפלל לפניו, בבחינת: "אדני שפתי תפתח" (תהלים נא, יז) שאומרין קדם התפלה. וזה סוד סמיכת גאלה לתפלה, הינו לגאל את התפלה מן הגלות (אמר המעתיק: בזה מתרין קשות הנקרא ברכות דף ד, היכי מצי למסמך גאלה לתפלה, והאמר רבי יוחנן בתפלה אומר ה' שפתי תפתח, ומתרי: 'כיון דתקינ רבנן, בתפלה אריכתא דמיא'. ועל פי דברי המאמר הזה מוכן, כי על־כן אין זה הפסק כלל, כי כל סוד סמיכת גאלה לתפלה הוא שתהיה התפלה בבחינת דבר ה', אדני שפתי תפתח):

יב. בשנגאלת ונפדית התפלה אין צריכים לשום רפואה על־ידי רופאים ודאקטורים, כי יכולים להתרפאות על־ידי כל מה שאוכל, אפלו על־ידי לחם ומים כמו על־ידי רפואות:

ז. בשאדם נופל חס ושלום בשלש תאוות הנ"ל, שעל־ידי־זה נפסדת היראה, אז הקדוש־ברוך־הוא יושב ושואג על זה בארי:

ח. על־ידי כבוד השלש רגלים בראוי במאכל ומשתה ובגדים נאים כפי יכלתו, ובקדשת וטהרת המחשבה ובשמחה וטוב לבב, ובתפלה בכונה וכיוצא בזה שאר עניני קדשת ושמחת יום־טוב, בפרט על־ידי המצוות הקדושות השייכים לכל רגל, על־ידי־ זה זוכה האדם לדעת את ה', ולהמשיך הדעת הזה אל הלב. ועל־ידי־זה יתקן ויטהר את הלב מהשלש תאוות רעות הנ"ל, ויזכה ליראה שלמה התלויה בלב, שזה הוא עקר הכל. כי יבוא על־ידי־זה להתכלית של איש הישראלי שיתקיים ממשלתו על המלאכים:

ט. בכל רגל ורגל נתתקן תאוה אחת משלש תאוות הנ"ל. הינו בפסח נתתקן תאוות מזון. בשבועות נתתקן תאוות משגל. בסבות נתתקן תאוות אכילה. (ועל־כן סוכה בגימטריא מאכל) ולכן צריך לזהר מאד מאד בהמצוות של כל רגל ורגל, ולכבד מאד את כל רגל בנ"ל, כדי לזכות לצאת משלש תאוות רעות הנ"ל, אשר כל עקר היהדות לירא את השם הנכבד ושינצל מקנאת המלאכים, שלא יפילו אותו לחטאים חס ושלום ויתקיים ממשלתו עליהם, תלוי רק בתקון שלש תאוות רעות אלו בנ"ל:

י. על־ידי תקון שלמות היראה שבלב זוכין להמשיך השפעת הנבואה. אך צריך לזהר מאד מתאוות ההתמנות

יג. לַפְעָמַיִם הַחֹלְאֵת עֲדִין נַעֲלַמַת בְּהֶאֱדָם וְאִינוּ נִתְגַּלִּית, וְאִזּוּ אִין שׁוּם רֹפֵא וְדֹאקְטוֹר יְכוּל לְרַפְּאוֹת אוֹתָהּ, כִּי אִין יוֹדַע כָּלֵל אֵת הַחֹלְאֵת. אֲבָל כְּשׁוֹכְחָ לְתַקּוּן שְׁלֵשׁ הַתְּאֻוֹת הַנִּזְלָ וְלִירְאָה בְּשִׁלְמוֹת וְלַתְּפִלָּה בְּשִׁלְמוֹת, יוֹכֵל לְהִתְרַפְּאוֹת אִפְלוּ בְּשַׁעֲדִין לֹא נִתְגַּלָּה הַחֹלְאֵת, וְיִתְרַפֵּא מִקֶּדֶם בַּעַת צְמִיחַת הַמַּחֲלָה, וְלֹא יָבוֹא לִידֵי מַחֲלָה כָּלֵל:

יד. אִךְ יֵשׁ שְׁלֵשׁ מִדּוֹת רְעוֹת שֶׁהֵם מִפְּסִידִים אֵת הַתְּפִלָּה (א) אֵל תְּהִי בִּזְ לְכָל אָדָם, שְׁלֹא לְבוֹזוֹת שׁוּם אָדָם (אִפְלוּ בַּמַּחֲשָׁבָה) וּכְשֶׁאִינוּ נִזְהָר בְּזֶה נִפְגַּמַת הַתְּפִלָּה. (ב) קִלְקוּל הָאֱמוּנָה שֶׁאִין הָאֱמוּנָה בְּשִׁלְמוֹת, שְׁזֶה בְּחִינַת עֲבוּדָה זָרָה. (ג) פְּגַם הַבְּרִית. וּכְשׁוֹכְחָ לְצֵאת מִשְׁלֵשׁ מִדּוֹת רְעוֹת אֵלוּ הַנִּזְלָ, זֹכְחָ לַתְּפִלָּה בְּשִׁלְמוֹת, וְאִזּוּ אִין צָרִיף לְשׁוּם רְפוּאָה, כִּי יוֹכֵל לְהִתְרַפְּאוֹת בְּכָל דְּבַר שְׁאוּכָל אִפְלוּ עַל־יְדֵי לֶחֶם וּמַיִם. וְזֶה סוּד חוֹקִיָּהוּ שֶׁסִּמְךָ גִּאֲלָה לַתְּפִלָּה, שֶׁגִּאֲלָ אֵת הַתְּפִלָּה מִן הַגְּלוּת בַּנִּזְלָ, גִּנְנָ גַם סִפְרָ הַרְפוּאוֹת:

טו. בְּשׁוֹכְבִין לְגִאֲלָ אֵת הַתְּפִלָּה מִן הַגְּלוּת בְּבְחִינַת סְמִיכוֹת גִּאֲלָה לַתְּפִלָּה, הִיא בְּבְחִינַת הַתְּנוּצָצוֹת מְשִׁיחַ: (אָמַר הַמַּעֲמִיק: בְּזֶה תִּבְיִן שֶׁרֶשׁ הַדְּבָרִים מִה שֶׁכָּתַב בְּלִקְוֹטֵי תַּנְיָנָא סִימָן ק"ב, שֶׁסוּד בְּעוֹ וְרוֹת הֵם סוּד סְמִיכוֹת גִּאֲלָה לַתְּפִלָּה עֵזֶן שָׁם. כִּי הֵם הִיוּ הַתְּנוּצָצוֹת מְשִׁיחַ בַּנּוֹדַע):

טז. בְּשׁוֹכְחָ הָאָדָם לַתְּפִלָּה בְּשִׁלְמוֹת עַל־יְדֵי כָּל הַתְּקוּנִים הַנִּזְלָ, הֵינּוּ עַל־יְדֵי קִדְשֵׁת הַשְּׁלֵשׁ רִגְלִים שֶׁעַל יָדָם מִתְקַנְיִם הַשְּׁלֵשׁ תְּאֻוֹת רְעוֹת; מְמוֹן וְאִכִּילָה וּמְשָׁגַל, וְאִזּוּ זֹכִינָ לִירְאָה וְלַהֲמַשִּׁיף הַשְּׁפַעַת הַנְּבוּאָה וְלַתְּפִלָּה בְּשִׁלְמוֹת

וְלִרְפוּאָה, וְיוֹצֵא גַם מִשְׁלֵשׁ מִדּוֹת רְעוֹת הַנִּזְלָ שֶׁהֵם מִפְּסִידִים אֵת הַתְּפִלָּה, עַל־יְדֵי כָּל זֶה, כָּל צָבָא הַשָּׁמַיִם וְכָל הַכּוֹכָבִים וְהַמַּזְלוֹת וְכָל הַשָּׁרִים הָעֲלִיוֹנִים, כָּלֵם הֵם נִכְנָעִים תַּחֲתָיו, וְהוּא נוֹשֵׂא חֵן בְּעֵינֵי כָּלֵם. וְכָל הַדְּבָרִים הֵם בְּחִינַת לוּוִין אֲצֵלוּ, כִּי כָּלֵם לוּוִים וּמְקַבְּלִים כַּהֵם מְמַנּוּ, וְהוּא בְּחִינַת מַלְוָה הַגְּדוֹל. וְעַל־כֵּן אִזּוּ יוֹכֵל לְהַפִּיר הַמַּנְהִיגִים שֶׁכָּל מִמְּשָׁלָתָם הוּא רַק עַל־יְדֵי עֻזוֹת, כִּי עֻזוֹתָם נוֹפֵל לְפָנָיו, בְּבְחִינַת 'אִין אָדָם מַעֲזִיז פָּנָיו בְּפָנָי בַּעַל חוּבוֹ', וְאִזּוּ יוֹדַע אֵת הַמַּנְהִיגִים אֲמִתִּיִּים שֶׁנִּשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל נִחְלָקִים תַּחֲתָם, וְעַל־יְדֵי זֶה יוֹכֵל לְקַשֵּׁר עֲצָמוּ בָהֶם, וּמִמִּילָא יְהִיָּה מְקַשֵּׁר עִם כָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְעַל־יְדֵי זֶה יִנְצַל מִקַּנְאַת הַמַּלְאָכִים וְיִתְקַיֵּם מִמְּשָׁלָתוֹ עֲלֵיהֶם:

יז. בְּשֶׁאָדָם יוֹשֵׁב לְדַבֵּר מִחֲבֵרוֹ, זֶה בְּחִינַת רֹאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁהוּא יוֹמָא דְדִינָא, כִּי הוּא יוֹשֵׁב וְדִן אֵת חֲבֵרוֹ. וְצָרִיף לְזַהַר מִזֶּה מְאֹד וּלְהַסְתַּכֵּל עַל עֲצָמוֹ הַיֵּטֵב אִם הוּא רְאוּי לְזֶה לְשַׁפֵּט אֵת חֲבֵרוֹ, כִּי הַמְּשַׁפֵּט לְאֱלֹהִים הוּא. וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבִּינָן (אֲבוֹת ב, ח): 'אֵל תְּדִין אֵת חֲבֵרְךָ עַד שֶׁתִּגִּיעַ לְמְקוֹמוֹ'. וּמִי הוּא שֶׁיְכוּל לִידַע וְלַהֲגִיעַ לְמְקוֹם חֲבֵרוֹ, רַק הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְבַדּוֹ שֶׁהוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם וְאִין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ, וְכָל אֶחָד יֵשׁ לוֹ מְקוֹם אֲצֵלוֹ יִתְבָּרַךְ, הוּא לְבַדּוֹ יוֹכֵל לְהִגִּיעַ לְמְקוֹם כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְלָדוֹן אֵת הַכָּל לְכַף זְכוּת: יח. מִי שְׁוֹכְחָ לְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ עִם כָּל הַנִּשְׁמוֹת עַל־יְדֵי כָּל הַתְּקוּנִים הַנִּזְלָ, הוּא גַם בֵּן בְּבְחִינַת מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְהוּא יוֹכֵל לַעֲשׂוֹת רֹאשׁ־הַשָּׁנָה וְלָדוֹן אֵת הַכָּל לְכַף זְכוּת:

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרָה א

תרמוז

וּלְבַקֵּשׁ כַּפָּרָה עַל כָּל מַעֲשֵׂינוּ, כִּי אִזּוּ גַם הַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ מִתְהַרְט וּמִבְקֵשׁ כַּפָּרָה:

כ. הַשׁוֹפָר הוּא בְּחִינַת יְרָאָה. גַּם הוּא בְּחִינַת הַשְּׁפָעַת הַנְּבוּאָה. גַּם הוּא בְּחִינַת תַּפְלָה שְׁנֵנְאָלַת מִן הַגְּלוּת, גַּם הוּא בְּחִינַת מַה שְּׁכָל שִׂיחַ הַשְּׂדֵה חוּזְרִים כֹּהֵם לְתוֹךְ הַתַּפְלָה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה יְכוּלִין לַעֲשׂוֹת רֹאשׁ הַשָּׁנָה:

יט. רֹאשׁ הַשָּׁנָה הוּא חֶסֶד גָּדוֹל מֵאֵת הַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ, כִּי אִיךְ הֵינּוּ מְרִימִין פְּנִינּוּ לְבַקֵּשׁ כַּפָּרָה מֵאֵתוֹ יִתְפָּרֵךְ, עַל-כֵּן עָשָׂה עִמָּנוּ חֶסֶד בְּיוֹם דִּין וְקָבַע יוֹם הַדִּין רֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּרֹאשׁ הַדָּשׁ, שְׂאִזּוּ בְּבִיבּוֹל הוּא יִתְפָּרֵךְ בְּעִצְמוֹ מִתְהַרְט וּמִבְקֵשׁ כַּפָּרָה, בְּבְחִינַת: הֵבִיאוּ עָלַי כַּפָּרָה עַל שְׁמַעְטָתִי אֶת הַיָּרֵחַ שְׁמִשָּׁם נְמוֹשִׁים כָּל הַחַטָּאִים. וְעַל-כֵּן אִינּוּ לָנוּ בּוֹשָׁה בְּיוֹם הַדִּין לְהִתְהַרְט

תַּפְלָה לְתוֹרָה א

(א) אֲדוּן כָּל, מוֹשֵׁל כָּבֵל, אַתָּה בְּרֹאֵת אֶת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, כְּדֵי שְׂיִזְכּוּ לְתַכְלִית הָאֲמִתִּי, לְתַכְלִית הַנְּצִחִי, עַד שְׂיִהְיֶה לָהֶם מְמִשְׁלָה עַל הַמַּלְאָכִים, כִּי זֶה הוּא הַתַּכְלִית וְהַסּוֹף שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, שְׁנִבְרָא בְּשִׁבִיל הַתַּכְלִית הַזֶּה כְּדֵי שְׂיִהְיֶה לוֹ מְמִשְׁלָה עַל הַמַּלְאָכִים. וְעַתָּה אָבִי רֵאָה גַּם רֵאָה, בְּמָה אֲנִי רְחוּק מֵהַתַּכְלִית הַזֶּה מִקְצָה אֶל קְצָה בְּתַכְלִית הַרְחוּק. וְלֹא דֵי שְׂלֹא זָכִיתִי לְהַתַּכְלִית הַזֶּה אֲף גַּם הִרְעוּתִי אֶת מַעֲשֵׂי וְקִפְחָתִי אֶת טוֹבָתִי וְקִדּוּשְׁתִּי. כִּי חַטָּאתִי עוֹתִי וּפְשָׁעִי לְפָנֶיךָ וְהוֹסַפְתִּי בְּכָל פַּעַם חַטָּא עַל פְּשָׁע, יָמִים עַל יָמִים, שָׁנִים עַל שָׁנִים, עַד אֲשֶׁר לֹא חָלַף עָלַי יוֹם אֶחָד מִכָּל יְמֵי חַיֵּי בְּלִי חַטָּאִים וּפְגָמִים רַבִּים וְעִצּוּמִים, גְּדוּלִים וְקִטְמִים, עַד אֲשֶׁר עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ מֵחֹל יָמִים וּמַעַפְר הָאָרֶץ וּמִטְפוֹת הַיָּם, וְעִצְמוֹ מִשְׁעֲרוֹת רֹאשֵׁי וּנְבִהוּ מִנְשַׁמַּת רוּחַ אֲפִי, עַד אֲשֶׁר אִינִי יוֹדֵעַ, אִיךְ אֲנִי יָכֵל לְחַיּוֹת אֶפְלוּ שְׁעָה אַחַת מֵעִצָּם מְרִירוֹת עֲוֹנוֹתַי הַרְבִּים מְאֹד. אוֹי לִי, מָה עָשִׂיתִי, וְאֵם זָכַרְתִּי וְנִבְהַלְתִּי, נַעֲוִיתִי מִשְׁמַע נִבְהַלְתִּי מֵרֹאוֹת תַּעֲדָה לְבָבִי פִלְצוֹת בַּעֲתָתִי אֶת נֶשֶׁף חַשְׁקִי שֵׁם לִי לְחַרְדָּה, עַד שֶׁהִמְלִיךְ בְּמַסְבוֹ נִרְדֵי נִתְּן רִיחוֹ. מָה אָמַר מָה אֲדַבֵּר מָה אֶצְטַדֵּק. כִּי כִּבְרַתְּ שִׁיחַ לְפָנַי בּוֹחֵן כְּלִיּוֹת כְּדַבְרִים הָאֵלֶּה בְּמָה וּכְמָה פְּעָמִים וְעַדִּין לֹא נִתְעוֹרַרְתִּי בְּאֲמַת לְשׁוֹב אֵלֶיךָ בְּרֹאוֹי בְּאֲמַת. וּבְאֲמַת יִדְעָתִי יְהוָה אֱלֹהֵי, כִּי לֹא עָלֶיךָ תְלוּנְתִי חֲלִילָה, כִּי אִם עָלַי וְעַל נַפְשִׁי, אֲנִכִּי סְבוּתִי בְּנַפְשִׁי כָּל אֵלֶּה. כִּי אֲנִי אֲדוּנִי הַעוֹן, וְהִמְלִיךְ וּכְסָאוֹ נָקִי. אֲךָ עִם כָּל זֶה אֲמַרְתִּי וַיְהִי מָה אֲרוּצָה דְבָרֵי אֵלֶּה לְפָנֶיךָ, אוֹלֵי אֲמַצָּא עֲתָה חֵן וְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ, שְׂתַעֲשֶׂה עִמִּי כַּגְּדֹל נְפִלְאוֹתֶיךָ הַנּוֹרְאוֹת, וְתַחַתֵּר חֲתִירָה מִתַּחַת כִּפְסָא כְבוֹדֶךָ, וְתַחזִירֵנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה לְפָנֶיךָ בְּאֲמַת וּבְלֵב שְׁלָם, בְּאֶפֶן שְׂאִזְכָּה מֵעַתָּה לְרַדֵּף בְּאֲמַת אַחַר הַתַּכְלִית הָאֲמִתִּי. אֲשֶׁר בְּשִׁבִילוֹ נִבְרַאתִי, עַד אֲשֶׁר אִזְכָּה לְהַשִּׁיגוֹ בְּאֲמַת:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ דְעֵלְמָא כְּלָא, יוֹדֵעַ כָּל הַתַּעֲלוּמוֹת, צוֹפֵה וּמְבִיט עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת. אַתָּה יוֹדֵעַ אֶת עֵצֶם הַקְּנָאָה שְׁנִתְקַנְאוּ בְּנוֹ הַמַּלְאָכִים, מִחַמַּת שֵׁישׁ בְּכַחֲנוּ לְהַשִּׁיג הַתַּכְלִית הַזֶּה לְמִשׁוֹל עֲלֵיהֶם, וּבְפָרְט בְּהַחְלוּשֵׁי כַח שְׂפִי־יִשְׂרָאֵל כְּמוֹנֵי הַעֲנִי

וְהָאֲבִיוֹן, הַפְּגוּם וְהַמְקוּלָּקֵל, אֲשֶׁר מִנְעוּרֵינוּ הִתְנַרְוּ בָּנוּ וְהִכְעִירוּ בָּנוּ אֵשׁ הַתְּאֻוֹת, כִּי יֵצֵר לֵב הָאָדָם רַע מִנְעוּרָיו, וּבְעֵצָם כְּסִילוֹת דַּעְתָּנוּ לֹא חֲסָנוּ עַל נַפְשָׁנוּ לְהִתְחַבֵּם וּלְהִתְגַּבֵּר עַל הַתְּאֻוֹת, עַד אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ הַרְגֵל אֲצִלָּנוּ כָּל הַתְּאֻוֹת רְעוּת, וְעַל-יַדֵּי-זֶה בָּאָנוּ לְכַמְּה חֲטָאִים וְעֹנֹת וּפְשָׁעִים בְּשׁוּגַג וּבְמִזִּיד בְּאִנְס וּבְרָצוֹן. כִּפִּי אֲשֶׁר יוֹדַע כָּל אֶחָד וְאֶחָד אֶת נִגְעֵי לִבּוֹ וּמַכְאוּבֵי נַפְשׁוֹ, עַד אֲשֶׁר עֹנֹתֵינוּ עָבְרוּ רֵאשִׁינוּ כְּמִשָּׂא כְּבֵד וּכְבָדוֹ מִמֶּנּוּ. וְעַתָּה מָה נַעֲשֶׂה וּמָה נַפְעֵל, כִּי אֵין אָנוּ יוֹדְעִים שׁוּם דְּרָךְ וְעֵצָה אֵיךְ לְהִתְגַּבֵּר עַל כָּל הַתְּאֻוֹת רְעוּת, אֲשֶׁר כָּבֵר הַרְגֵלָנוּ בְּהֵם מְאֹד. אֶהָהּ יְהוָה, אֵיכָה נַעֲשֶׂה, אֶהָהּ יְהוָה, לְהִיכֵן נִבְרַח, אֶהָהּ אֲדוּנִי, וְאֵנִי שָׂאוּל בְּעוֹלָם הַזֶּה לְזִמְן מוֹעֵט מְאֹד בְּצִל עוֹבֵר וּכְאֲבָק פּוֹרַח. וּמָה אֲשִׁיב שְׁלַחֵי דְבָר, וּמָה אַעֲשֶׂה לְיוֹם פְּקֻדָּה, וּמָה אַעֲשֶׂה כִּי יָקוּם אֵל וְכִי יִפְקֹד מָה אֲשִׁיבָנוּ:

רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, נִכּוֹן כְּסֵאָךְ מְאֹד מְעוֹלָם אֶתָּה. עֲדִתְךָ נֶאֱמַנּוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נְאוּהָ קִדְשׁ יְהוָה לְאַרְךָ יָמִים. כִּי אֶתָּה מְלֹא רַחֲמִים וְרַק אֶתָּה לְבַד יָכֵל לְדוֹן אֶת כָּל אָדָם לְכַף זְכוּת אֲפִלוּ אֶת הַגְּרוּעַ וְהַפְּחוּת שְׂבִי שְׂרָאֵל, כִּי אֶתָּה לְבַד יוֹדַע אֶת מְקוֹמוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִתְחַלֵּה וְעַד סוֹף, וְאֵיךְ נוֹלֵד וְאֵיךְ נִמְשָׁךְ לְזֶה הָעוֹלָם וּבְאֵיזָה מְקוֹם הִיָּה בְּנִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, וְגַם כְּמָה חֲמִימוֹת שֶׁל תְּאוֹת הַמִּשְׁגָּל נִכְנָס בְּכַמְּה אֲנָשִׁים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל-יַדֵּי הַיְּנִיקָה שֶׁיִּנְקוּ חֵלֶב מִנְּשִׁים שְׂאִינָן בְּשֵׁרוֹת כְּאֲשֶׁר אֶתָּה יְדַעְתָּ. הֵן בְּעוֹן חוֹלְלָנוּ וּבְחֲטָא יִחַמְתָּנוּ אֲמַנּוּ. עַד אֲשֶׁר נִבְרָו עֲלֵינוּ מְצוּלוֹת יָם, הַרְהוּרִים וּמַחֲשָׁבוֹת רְעוּת רַבּוֹת מְאֹד. וַיִּכְנַע בְּעַמְל לִבָּנוּ נִכְשְׁלָנוּ וְאֵין עוֹזֵר:

אָנָּה יְהוָה, טוֹב וּמְטִיב לְרָעִים וּלְטוֹבִים. זַכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְתֵן לָנוּ כַח וּגְבוּרָה מֵעַתָּה, בְּאִפְן שְׁנִזְכָּה לְתַכְלִית הָאֱמֶתִי, עַד שִׁיְהִיָּה לָנוּ מִמְשָׁלָה עַל הַמְּלָאכִים וְתִתֵּן לָנוּ כַח לְעַמֵּד בְּמִמְשָׁלָה זֹו שִׁיְהִיָּה קִיּוֹם לְמִמְשָׁלָתָנוּ זֹאת לְעַד וּלְנֶצַח. וְתִזְכְּנוּ וְתַעֲזֹרְנוּ וְתִתֵּן לָנוּ דַעַת, שְׁנִזְכָּה לְאַחֲזוּ עֲצָמָנוּ בְּכַסָּא כְּבוֹדְךָ, שֶׁהוּא שְׂרָשֵׁי נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל:

לְיוֹם-טוֹב

וּבְכֵן תִּזְכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שְׁנִזְכָּה לְשָׁמֵר אֶת הִירָאָה שְׁכִלְב, וְתִזְכְּנוּ לְקַבֵּל אֶת הַשְּׁלֵשׁ רִגְלִים שֶׁהֵם; פְּסַח שְׁבוּעוֹת סְכוּת, בְּשִׁמְחָה וְחִדּוּה גְּדוֹלָה רַבָּה וְעִצּוּמָה, וּבִירָאָה וּבְאֶהְבָּה וּבְקִדְשָׁה וּבְטְהָרָה גְּדוֹלָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת כְּרִצּוֹנָךְ הַטּוֹב. וְאִזְכָּה לְכַבְּדָם בְּכָל מִינֵי כְבוֹד וְעִנְיָ, בְּאֶכִילָה וּשְׂתִיָּה וּמַעֲדָנִים טוֹבִים וּבְמַלְבוּשֵׁי כְבוֹד, וּבְתַפְלָה בְּכוֹנָה וּשְׂמִחָה גְּדוֹלָה וּבְהַתְעוֹרְרוֹת גְּדוֹלָה. וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ דַעַת גְּדוֹל וְחִדְשׁ בְּכָל רִגְל וְרִגְל מִהַשְּׁלֵשׁ רִגְלִים, וְנִזְכָּה לְתַקֵּן וּלְחַדְשׁ כָּל הַשְּׁלֵשָׁה מוֹחִין שְׂבִשְׁלֵשָׁה חֲלָלֵי הַגְּלִגּוּלָת שֶׁהֵם; חֲכָמָה וּבִינָה וְדַעַת, עַל-יַדֵּי הַשְּׁלֵשׁ רִגְלִים, עַד שְׁנִזְכָּה עַל-יַדֵּי-זֶה לְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל כָּל הַשְּׁלֵשׁ תְּאֻוֹת רְעוּת שֶׁהֵם; תְּאוֹת מִמוֹן וְתְאוֹת מִשְׁגָּל וְתְאוֹת אֶכִילָה, אֲשֶׁר הֵם בְּעוֹכְרָנוּ, וְעַל-יָדָם אֲבַדְנוּ מָה שְׂאֲבַדְנוּ, וּבְאָנוּ לְמָה שְׂבָאָנוּ. אָנָּה יְהוָה, אָנָּה יְהוָה, חוּס וְחַמֵּל עֲלֵינוּ, חוּס וְחַמֵּל עַל נַפְשָׁנוּ, חַמֵּל עַל עוֹלְלָנוּ וּמְפִינּוּ, חַמֵּל עֲלֵינוּ וְעַל כָּל הַתְּלוּיִים בָּנוּ, חַמֵּל עַל כְּבוֹדְךָ. וְזַכְּנוּ מֵעַתָּה וְחִזְקָנוּ וְאֲמַצְנוּ וּשְׂמַחְנוּ בְּשִׂמְחָה

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרָה א

תרמט

דְּקַדְשָׁהּ, בְּאִפְּן שְׂיִמְשֵׁךְ עֲלֵינוּ כַּח וּגְבוּרָה גְּדוּלָה דְּקַדְשָׁהּ, עַד שְׁנִזְכָּה מִהֶרָה לְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל כָּל הַשְּׁלֵשׁ תַּאֲוֹת הָאֵלֶּה. וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ הַדַּעַת דְּקַדְשָׁהּ לְתוֹךְ לְבַבְנוּ עַל־יְדֵי קַדְשַׁת הַשְּׁלֵשׁ רְגָלִים. וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה לְתַקַּן אֶת לְבַבְנוּ, לְבַטֵּל מִלְּבַבְנוּ כָּל הַשְּׁלֵשׁ תַּאֲוֹת הָאֵלֶּה, וְלֹא יִשְׁאַר אֲצִלְנוּ מֵהֶם שׁוּם רוּשָׁם כָּלֵל:

וּתְנַבְנוּ לְקַבֵּל חַג הַפֶּסַח בְּקַדְשָׁהּ גְּדוּלָה זְמַן חַרוּתְנוּ, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ מִחַ וְדַעַת לְשַׁבֵּר תַּאֲוֹת מִמּוֹן. וּבִזְכוּת קַדְשַׁת חַג הַשְּׁבוּעוֹת תְּנַבְנוּ לְהַמְשִׁיךְ מִחַ וְדַעַת לְשַׁבֵּר תַּאֲוֹת הַמִּשְׁנָה. וּבִזְכוּת קַדְשַׁת חַג הַסֻּכּוֹת חַג הָאֶסְיָף תְּנַבְנוּ לְהַמְשִׁיךְ מִחַ וְדַעַת לְשַׁבֵּר תַּאֲוֹת אֲכִילָה:

אֲנָא יְהוָה, חוּם וְחַמֵּל עֲלֵינוּ וּמִלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים, כִּי אַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים גְּלִית לָנוּ אֱלוֹ הַעֲצוֹת טוֹבוֹת קְדוּשׁוֹת, אִיךְ לְהַנְצִיל מִכָּל רַע. וְהוֹדַעְתָּ לָנוּ עֲצָה טוֹבָה וַיִּשְׁרָה לְשַׁבֵּר כָּל הַשְּׁלֵשׁ תַּאֲוֹת הַעֲקָרִיּוֹת עַל־יְדֵי קַבְּלַת הַשְּׁלֵשׁ רְגָלִים בְּקַדְשָׁהּ כְּרֵאוּי. אֲבָל אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת רַע לְבַבְנוּ וְקִשְׁיוֹת עֲרַפְנוּ וּבִלְבוּל וְעִכְרִית הַדַּעַתְנוּ וְגָדַל חֲלִישׁוֹתְנוּ, עַד אֲשֶׁר גַּם הַעֲצָה בְּעֲצָמָה קִשָּׁה עֲלֵינוּ לְקַיֵּם, כִּי אֵין אַתְּנוּ יוֹדַע עַד מָה, שׁוּם דְּרָךְ וְתַחֲבוּלָה אִיךְ וּבִאִיזָה אִפְּן נִזְכָּה לְקַבֵּל הַשְּׁלֵשׁ רְגָלִים כְּרֵאוּי, בְּאֲשֶׁר נִגְלָה לְפָנֶיךָ אֲדוֹן כָּל, בְּמָה אָנוּ רַחוּקִים מִקַּדְשַׁת הַשְּׁלֵשׁ רְגָלִים. כִּי פְּגַמְנוּ בְּכָל תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, וּבִפְרָט בְּקַדְשַׁת וְשִׁמְחַת שַׁבָּת יוֹם־טוֹב, וְגַם בְּהַשְּׁלֵשׁ רְגָלִים בְּעֲצֻמָּן פְּגַמְנוּ פְּגַמִּים הַרְבֵּה מְאֹד:

אֲנָא יְהוָה, הוֹדִיעֵנוּ נָא אֶת דְּרָכֶיךָ וְגַדַע אִיךְ נִמְצָא חַן בְּעֵינֶיךָ וְאִיךְ נִזְכָּה לְפַעַל בְּקִשְׁתְּנוּ אֲצִיךְ, בְּאִפְּן שְׁנִזְכָּה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמְתָּה, וְנִזְכָּה לְקַיֵּם כָּל הַעֲצוֹת טוֹבוֹת הָאֲמִתִּיּוֹת, אֲשֶׁר גְּלִית לָנוּ עַל־יְדֵי צְדִיקוֹת הָאֲמִתִּיּים, עַד שְׁנִזְכָּה לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמְתָּה וּבְלֵב שְׁלֵם. חוּם וְחַמֵּל עֲלֵינוּ, יְהִמוּ וַיְכַמְרוּ נָא מַעֲיָה וְרַחֲמֶיךָ עֲלֵינוּ. מִלֵּךְ רַחֲמַן רַחֵם עֲלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדְּרָשׁ לָנוּ, שׁוּבָה אֲלֵינוּ בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְל אַבּוֹת שְׁעָשׂוּ רְצוּנָךְ. זַכְּנוּ וְחַנְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׁנִזְכָּה כְּלָנוּ לְקַבֵּל כָּל הַשְּׁלֵשׁ רְגָלִים בְּשִׁמְחָה וּבְחִדּוּה רַבָּה וְעֲצוּמָה עַד אֵין סוּף. וְתְנַבְנוּ לְשִׁמְחַת יוֹם־טוֹב בְּאַמְתָּה כְּרְצוּנָךְ הַטּוֹב. חוּם וְחַמֵּל עֲלֵינוּ, כִּי אֵין אָנוּ יוֹדְעִים שׁוּם דְּרָךְ אִיךְ לְזַכּוֹת לְשִׁמְחַת יוֹם־טוֹב כִּי אִם בְּכַחַךְ הַגְּדוֹל לְבָד. קַדְשָׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתַן חֲלֻקְנוּ בְּתוֹרַתְךָ, שְׁבַעֲנוּ מִטּוֹבְךָ וְשִׁמְחָנוּ בִּישׁוּעַתְךָ וּמַהֲרָה לְבַנּוּ לְעַבְדְּךָ בְּאַמְתָּה, וְהִנְחִילְנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּשִׁמְחָה וּבְשִׁשׁוֹן מוֹעֲדֵי קַדְשֶׁךָ, עַד שְׁנִזְכָּה בִּזְכוּת וּבְחַ קַדְשַׁת הַשְּׁלֵשׁ רְגָלִים לְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל כָּל הַשְּׁלֵשׁ תַּאֲוֹת רָעוֹת שְׁחָן; תַּאֲוֹת מִמּוֹן וְתַאֲוֹת נֶאֱוָף וְתַאֲוֹת אֲכִילָה. וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת קְדוּשִׁים וּמַהוֹרִים בְּאַמְתָּה. וְתוֹצִיאֵנִי מֵאֲפֵלָה לְאוֹרָה, מִחֹשֶׁךְ לְאוֹר גְּדוֹל. וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ הַדַּעַת הַקְּדוּשָׁה לְתוֹךְ הַלֵּב, לְתַקַּן וּלְזַבֵּךְ וּלְטַהֵר הַלֵּב מִכָּל הַשְּׁלֵשׁ תַּאֲוֹת הָאֵלֶּה. וַיְקַיֵּם בָּנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב, וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וְהַשְּׁבוּת אֶל לְבַבֶּיךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים בְּשָׂמִים מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד:

וְתוֹשִׁיעֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְתַקַּן וּלְזַבֵּךְ הַדְּמִים שְׁבַקְרַבְנוּ, וְנִזְכָּה לְהַכְנִיעַ הַדָּם שְׁבַחְחֵל

הַשְּׂמָאֵלִי שְׂבַלְב. וְתַעֲזָרְנוּ שְׁנֹזְכָה לְזַבְדָּ וְלִטְהַר אֶת לְבַנּוּ מִפְּנֵם אָרְס עֵכִירַת הַדְּמִים שִׁישׁ בְּנוּ מִיְּנִקוּתְנוּ. עַל־יַדֵּי עֵכִירַת הַחֶלֶב שְׂאִינוּ מוֹב שְׁהִיִּינוּ יוֹנְקִים אֹז, אֲשֶׁר עַל־יְדֵי־זֶה מִתְנַבֵּר חֶסֶם וְשְׁלוֹם חֲמִימוֹת תַּאֲוֹת הַמִּשְׁנָל. אֲנָא יְהוָה, זָכְנוּ לְתַקֵּן וְלִזְבְּדָ כָּל זֶה מִהֶרָה, עַד שְׁנֹזְכָה לְשַׁבֵּר תַּאֲוֹת הַמִּשְׁנָל לְגַמְרִי. וְתַזְכְּנוּ לְקַדְּשֵׁת הַבְּרִית בְּאַמְת, וְתַרְחַם עֲלֵינוּ וְעַל עוֹלָלֵינוּ וְטַפְּנוּ וְעַל כָּל יְלָדֵי עַמְךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל, וְתַזְמִין בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְכָל וְלָדוֹתֵינוּ, מִיְּנִיקוֹת בְּשָׂרוֹת וְהַגּוֹנוֹת שִׁיְהִיָּה חֶלֶב־מְהוֹר וְכֹשֶׁר, וְךָ וְצַח. וְתִשְׁמֹר וְתַצִּיל אֶת כָּל זָרְעֵנוּ, שְׂלֵא יִינְקוּ מִנְּשִׁים חַצּוֹפוֹת אֲשֶׁר חֶלְבֵם טָמֵא, שְׂלֵא יִמְשִׁיכוּ בָּהֶם חֶסֶם וְשְׁלוֹם אָרְס תַּאֲוֹת הַמִּשְׁנָל. כִּי בְּאַמְת אֵין בְּנוּ דַעַת לְשֹׁמֵר זָרְעֵנוּ מִזֶּה, רַק בְּרַחֲמֶיךָ לְבַד תִּשְׁמֹר אֶת זָרְעֵנוּ שְׂלֵא יִינְקוּ מִחֶלֶב שְׂאִינוּ מוֹב וְךָ. וְתַעֲזָר לָנוּ וְלִזְרַעֲנוּ תְּמִיד, בְּאַפֵּן שְׁנֹזְכָה כְּלָנוּ אֲנַחְנוּ וְזָרְעֵנוּ לְשֹׁמֵר אֶת הַבְּרִית קָדֵשׁ בְּאַמְת. וְלַתְּקֵן וְלִטְהַר עַצְמֵנוּ מִכָּל הַשְּׂלֵשׁ מַדּוֹת הָאֵלוּ שֶׁהַזְּכָרִים לְפָנֶיךָ. וְעַל־יְדֵי־זֶה נֹזְכָה לְשֹׁמֵר אֶת הַיְרָאָה שְׂלָמָה שְׂבַלְב, וְנֹזְכָה לְבַנְיָן יְרוּשָׁלַיִם חֵישׁ קַל מִהֶרָה, וְשֶׁם נַעֲבֹדָּךָ בִּירָאָה בִּימֵי עוֹלָם וְכַשְׁנֵים קַדְמוֹנוּיֹת וְלִירָאָה מִמְּךָ תְּמִיד, לִירָאָה אֶת הַשֵּׁם הַנְּכַבֵּד וְהַנּוֹרָא הַזֶּה אֶת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ. לְפָנֶינוּ נַעֲבֹד בִּירָאָה וּפְחַד וְנוֹדָה לְשֹׁמֵר תְּמִיד, עַד שְׁנֹזְכָה עַל־יְדֵי הַיְרָאָה שְׂלָמָה שְׂבַלְב לְבִרָא מְלֶאךָ שִׁישְׁפִיעַ נְבוּאָה לְכָלִי הַנְּבוּאָה, וְיִמְשֹׁךְ הַשְּׁפַעַת הַנְּבוּאָה בְּעוֹלָם. וְיִקָּים מִקְרָא שְׂכַתוֹב, וְנִבְּאוּ בְּנִיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם. וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתַצִּילֵנוּ מִהַתְּמַנּוֹת, שְׂלֵא יְהִיָּה לָנוּ שׁוֹם תַּאֲוָה וְחַמְדָּה לְשׁוֹם הַתְּמַנּוֹת כָּלָל, לֹא הַתְּמַנּוֹת גְּדוּלָה וְלֹא הַתְּמַנּוֹת קִטְנָה וְלֹא תַטִּיל עֲלֵינוּ צָרְכֵי צְבוּר כָּלָל. רַק נֹזְכָה לְעַבְדָּךָ בְּאַמְת בִּירָאָה וְאַחֲבָה, בְּתַמִּימוֹת גְּדוּלָה וּבַפְּשִׁיטוֹת לְמַעַנְךָ וְלִשְׁמֹךְ לְבַד בְּלֵי שׁוֹם פְּנִיּוֹת וּמַחֲשָׁבוֹת זְרוֹת כָּלָל. וְנִבְּרַח מִן הַכְּבוֹד וְהַתְּמַנּוֹת בְּתַכְלִית, וְנִתְרַחַק מִהַתְּמַנּוֹת עַד קִצְהָ הָאַחֲרוֹן בְּאַמְת לְאַמְתוֹ:

וּבְכֵן תַּרְחַם עֲלֵינוּ מְלֵא רַחֲמִים, וְתַחֲוֹס וְתַחַמַּל עַל יְמֵינוּ וּשְׁנוֹתֵינוּ וְתַטִּיב לָנוּ מִטּוֹבְךָ הָאַמְתִּי, וְתַזְכְּנוּ לְתַפְלָה בְּשְׁלָמוֹת. וְנֹזְכָה לְהַתְּפַלֵּל כָּל תַּפְלוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ בְּכָל לַב וּנְפֶשׁ, וְלֹא נִזְלוֹל חֶסֶם וְשְׁלוֹם בְּדַבְרִים הַעוֹמְדִים בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם שֶׁהִיא הַתַּפְלָה, וְלֹא נַעֲשֶׂה תַפְלָתְנוּ קִבַּע אֱלֹא רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים. וְלֹא תִדְמָה עֲלֵינוּ תַפְלָתְנוּ כְּמִשְׁאוּי חֶסֶם וְשְׁלוֹם, רַק נֹזְכָה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְהַתְּאַמֵּץ וְלְהַתְּחַזֵּק וְלְהַתְּנַבֵּר בְּכָל כַּח וְעוֹז וְתַעֲצוּמוֹת בְּכָל מִינֵי כַחוֹת לְהַתְּפַלֵּל תַּפְלָה שְׂלָמָה לְפָנֶיךָ בְּכּוֹנוֹת חֶלֶב בְּאַמְת כְּרָאוּי. כִּי אַתָּה יוֹדַע אֲבִינוּ שְׂבִישְׁמִים, כְּמָה וְכְמָה קִשָּׁה וְכְבֵד עֲלֵינוּ לְפַתַּח פִּינוּ בְּתַפְלָתְנוּ, וְתַפְלָתְנוּ פְּגוּמָה מְאֹד, חוֹסֶה עֲלֵינוּ כְּרַב רַחֲמֶיךָ וְזָכְנוּ לְגֵאוֹל וְלַפְּדוּת אֶת הַתַּפְלָה מִן הַגְּלוּת הַגְּדוּלָה וְהַמְּרָה, שְׁנַפְלָה אֲצִלְנוּ עִכְשָׁיו בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים. חוֹסֶם וְחַמַּל, חוֹסֶם וְרַחֵם, חוֹסֶם וְהוֹשִׁיעָה מִהֶרָה לְמַעַן שְׂמֹךְ לְבַד, לְמַעַנְךָ, לְמַעַנְךָ וְלֹא לְמַעַנְנוּ. פַּתַּח פִּיךָ לְאַלֵם כְּמוֹנִי. אֲדַנִּי שְׂפַתִּי תַפְתַּח וְפִי יִגִּיד תְּהַלְתֶּךָ. תִּכְיֵן לְבִי תִקְשִׁיב אֲזַנְךָ. עֲזָרְנוּ מְלֵא רַחֲמִים, יוֹשֵׁב תְּהַלוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁתְּהִיָּה תַפְלָתְנוּ שְׁנוּרָה בְּפִינוּ תְּמִיד. וְיִקָּים מִקְרָא שְׂכַתוֹב, בּוֹרָא נִיב שְׂפַתִּים שְׁלוֹם שְׁלוֹם לְרַחוּק וְלִקְרוֹב אָמַר יְהוָה וּרְפָאתָיו. וְנֹזְכָה בְּכַח תַּפְלוֹתֵינוּ לְהַכְנִיעַ וְלְהַשְׁפִּיל וְלִשְׁבֵר וְלִבְטַל כָּל הַרְפּוּאוֹת הַטְּבָעִים שֶׁל הַרוּפְאִים, וְיִתְגַּלֶּה הָאַמְת בְּעוֹלָם,

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרָה א

תרנא

שְׂאִין שׁוּם רֹפְאָא בְּעוֹלָם יוֹדַע כָּלֵל לְרַפְּאוֹת שׁוּם חוֹלָאֵת. רַק כָּל הַרְפּוּאוֹת בְּלִין הֵן רַק עַל-יְדֵי דְבַר יְהוָה לְבַד, עַל-יְדֵי תַפְלוֹת וּבִקְשׁוֹת וְתַחֲנוּנִים שֶׁל הַצַּדִּיקִים בְּעַלֵי הַתַּפְלָה הַמְתַפְלְלִים עַל יִשְׂרָאֵל וּמְרַצִין וּמְפִיסִין אוֹתָהּ, וּמְמַשִּׁיכִין רַפּוּאוֹת בְּעוֹלָם, כִּי כָּל הָעֲשֻׁבִים וְהַסְּמִים שֶׁל הַרְפּוּאוֹת, וְכָל הַבּוֹכִים וּמְזוֹלֹת הַמְּמַנִּים עֲלֵיהֶם, כֻּלָּם מְקַבְּלִים כַּחַם מִהַמְּלָאכִים אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם, וְאֵלּוּ הַמְּלָאכִים מְקַבְּלִים כַּחַם מִהַמְּלָאכִים הַגְּבוּהִים עֲלֵיהֶם, וְכֻלָּם מְקַבְּלִים וְלוּוִין זֶה מִזֶּה וְזֶה מִזֶּה עַד לְמַעְלָה לְמַעְלָה, עַד שֶׁכֻּלָּם מְקַבְּלִים כַּח מִהַמְּלוּהַ הַגְּדוֹל שֶׁהוּא הַבַּעַל תַּפְלָה שׁוֹזְכָה לְדַבֵּר יְהוָה שֶׁהוּא שׁוֹרֵשׁ כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה מֵרֵאשִׁי וְעַד סוּף, כְּמוֹ שִׁכְתוּב, בְּדַבֵּר יְהוָה שְׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיו כָּל צְבָאָם. עַל-כֵּן אֵי אֶפְשָׁר לְהַמְשִׁיךְ שׁוּם רַפּוּאָה בְּעוֹלָם כִּי אִם עַל-יְדֵי תַפְלָה וְתַחֲנוּנִים לְבַד, וְתַזְכְּנוּ לְדַעַת זֹאת בְּאַמְת גְּמוּרָה וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה. וּבְרַחֲמֵיךְ הַרְבִּים נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ וּלְקַבֵּל כָּל הַרְפּוּאוֹת לָנוּ וּלְכָל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל עַל-יְדֵי דְבַר יְהוָה שֶׁל הַתַּפְלָה לְבַד:

וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ, שְׁנֹכַח לְהַמְשִׁיךְ כָּל הַבְּחוֹת שֶׁל כָּל הַרְפּוּאוֹת לְתוֹךְ כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם, לְלַחֵם וּלְמַיִם וּלְכָל דְּבַר מֵאֲכָל וּמִשְׁקָה שֶׁתִּזְמִין לְתוֹךְ פִּינוּ לְאֲכָל וּלְשִׁתּוֹת, יְהִיָּה מַה שִׁיְהִיָּה, יִמְשָׁךְ לְתוֹכֶם כַּח וּסְגֵלַת הַרְפּוּאוֹת שֶׁל כָּל הָעֲשֻׁבִים וְהַסְּמִים, עַד שִׁיְהִיָּה לָנוּ רַפּוּאָה שְׁלֵמָה בְּכָל-עַת שֶׁנִּצְטַרַּךְ עַל-יְדֵי לַחֵם וּמַיִם לְבַד, וּיְקִים בָּנוּ מִקְרָא שִׁכְתוּב, וּבְרַךְ אֶת לַחֲמִיךְ וְאֶת מִימֵיךְ וְהַסִּירוּתִי מִחֲלָה מִקְרַבְךָ. וְתַרְפָּאֵנוּ בְּרַחֲמֵיךְ רַפּוּאָה שְׁלֵמָה בְּגוֹף וּנְפֶשׁ לְכָל רַמ"ח אַבְרִינּוּ וּשְׁס"ה גִּידֵינוּ, כִּי אַתָּה לְבַד יַדְעָתָ אֶת כָּל מַכְאוּבֵינוּ, וְאֶת מַחְלוּתֵינוּ הַגְּלוּיֹת לָנוּ וְהַנְּסֻתוֹת מֵאֲתָנוּ. אֲנִי יְהוָה, רַפָּאֵינוּ יְהוָה וְנִרְפָּא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִוְשַׁעָה כִּי תַהֲלֵתֵינוּ אַתָּה, וְהַעֲלֵה רַפּוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל תַּחֲלוּאֵינוּ וּלְכָל מַכְאוּבֵינוּ וּלְכָל מַבּוֹתֵינוּ, (לְהַתְּפַלֵּל עַל הַיְלָדִים שֶׁל בְּנֵי הַצַּדִּיקִים שֶׁהֵיָּה לָהֶם צַעַר גְּדוֹל בְּנִים רַחֲמָנָא לְצִלָּן), (וּבִפְרָט לְפָלוּגֵי בֶן פְּלוּגִית), אֵל נָא רַפָּא נָא לּוֹ רַפּוּאָה שְׁלֵמָה, וְתֵן לוֹ חַיִּים אַרְבִּים וְטוֹבִים וְיַחֲיָה וְיֵאָרֶיךְ יָמִים וְשָׁנִים כַּטּוֹב וּבִגְעִימִים, וְתַרְפָּאֵהוּ וְתַחֲלִימָהוּ וְתַחֲיָהוּ, וְיִזְכּוּ אָבִיו וְאִמּוֹ יוֹלְדָיו לְגַדְלוֹ בְּנַחַת וּבְשִׂמְחָה לְתוֹרָה וּלְחֶפֶז וּלְמַעֲשִׂים טוֹבִים לְאַרְיִכוֹת יָמִים וְשָׁנִים טוֹבִים, וְיִזְכּוּ לְרֵאוֹת מְמַנּוּ בְּנִים וּבְנֵי בְּנִים עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה וּבְמִצְוֹת. מְרָא דְעֵלְמָא כְּלָא, חוּם וְחַמֵּל עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ וְעַל כָּלֵינוּ עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ הַקְּדוֹשׁ אֲשֶׁר בָּחַם בְּחַרְתָּ, וְאָמַר לְצַרוּתָם דֵּי, כִּי כְּבָר סָבְלוּ צַעַר גְּדוֹל בְּנִים הַרְבֵּה יוֹתֵר מִדֵּי בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים:

אֲנִי יְהוָה, חוּם וְחַמֵּל וְרַחֵם עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ וְעַל פְּלִטָּתָנוּ. יְהִמוּ נָא וּיְכַמְרוּ נָא הַמוֹן מַעֲיָךְ וְרַחֲמֵיךְ עַל רְתִיחַת דְּמַעְתָּם וְצַעֲרָם וְאַנְקָתָם וְאַנְחָתָם וּכְלִיוֹן עֵינֵיהֶם שִׁישׁ לָהֶם בְּכָל יוֹם וּבְכָל עַת וּבְכָל שָׁעָה, אֲשֶׁר עֵינֵיהֶם תְּלוּיֹת אֵלֶיךָ לְבַד כְּעֵינֵי עֲבָדִים אֵל יָד אֲדוּנֵיהֶם כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֵל יָד גְּבַרְתָּהּ בֶּן עֵינֵיהֶם אֵל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם עַד שֶׁתִּתְּנֵם. וְתַרְפָּא וְתַבְרִיא וְתַחֲלִים וְתַחֲיָה אֶת בְּנֵם זֶה, בְּאִפְּן שְׁלֵא יִבֵּא לִידֵי מַחֲלָה וּכְאֵב וּמַחוּשׁ כְּלָל, כִּי אֵל הַנֶּעַר הַזֶּה הַתַּפְלְלָנוּ. וְתַזְכְּנוּ בְּרַחֲמֵיךְ הַרְבִּים וּבְחַסְדֵיךְ הָעֲצוּמִים לְגַדְלוֹ בְּנַחַת וְשְׁלוֹם וְשְׁלוּהַ לְאַרְךָ יָמִים וְשָׁנִים טוֹבִים. רַחֵם עֲלֵיהֶם לְמַעַן שְׂמֵךְ, כִּי לֹא אָמַר יְהוָה לְמַחֹת

שם ישראל חלילה, כי שמך משתף בשמנו, וכבר הכתחתנו לעמד בעזרתנו תמיד. רבוננו של עולם, אתה יודע כי אין בנו כח ושכל איד לבקש ולרצות אותך על זה, כי באמת היה ראוי לנו לפול על פנינו תמיד ולהשתטח לעפר ארץ, יומם לא ננוח לילה לא נשכב, לא נחריש ולא נשקוט ולא נתן דמי לך, ונזכיר אותך תמיד שתרחם על יוצאי חלציהם הקדושים על כל אחד ואחד ותרפאם רפואה שלמה, כי כבר סבלו בלם יסורים ומכאובים גדולים ונוראים, מי יבין עצם פלאך ודרכיך הנפלאות, ומי יהרהר אחר מדותיך, כי צדיק אתה יהוה וישר משפטיך, אך כבר קבלו צער ויסורין יותר מדי. האומר לעולמו די יאמר לצרותיהם די. חוס וחמל עליהם ועלינו והתפלל בעדם ויחיו בלם, כי אין לנו דעת ושכל איד להתפלל עליהם, כי אם אתה לבד ברחמיך הרבים תתפלל בעדם תמיד ותברכם ויחיו, ימים על ימיהם תוסיף שנות חיים, יראו זרע יאריכו ימים ושנים, יבלו ימיהם בטוב ושנותיהם בנעימים, ויצאו מהם בנים ובני בנים, דורות ודורי דורות עד סוף כל הדורות לעולמי עד ולנצח נצחים:

ובכן תרחם עלינו גואל חזק, ותגאלנו מהרה משלש עבודות רעות שהן: עבודה זרה, וגלוי עריות ושפיכות דמים. ותשמרנו ותצילנו תמיד מפגם עבודה זרה חס ושלום, שהוא פגם האמונה, ולא תעלה ולא תבא על לבנו שום מחשבה זרה ובלבול כלל בכל הדברים הנוגעים לאמונתך הקדושה, רק תרחם עלינו בחמלתך הגדולה ותשפיע עלינו אמונתך הקדושה ותטע ותקבע בלבנו אמונה שלמה וישרה, נכה וצחה ונקיה, קדושה וטהורה מכל סיג ופסלת, ולא אפגם באמונתך הקדושה כלל. מלא רחמים, מלא רחמים, מלא חסד, מלא רצון, מלא טוב, אדון האמת והאמונה, תן לנו במתנת חנם ונדבת חסד אמונה הקדושה, ולא יעלה על לבנו שום קשיה ובלבול ותקירה כלל בעניני האמונה הקדושה, רק נכה לאמונה שלמה וישרה באמת כראוי כרצונך הטוב. הוציאנו מאפלה לאורה מהשך לאור גדול, מעבדות לחרות, מפגם האמונה לאמונה שלמה באמת:

ותרחם עלינו, ותזכנו ותגאלנו מעצם מרירות העבדות הקשה והכבדה והמרה מאד שהיא תאות המשגל. אשר גלות ועבדות של תאוה רעה ומרה הזאת עומד ומתגבר עלינו בכל-עת, עד אשר מררו את חיינו בעבודה קשה ויעבדו בנו בפרך, כאשר אתה ידעת את נגעי לבבו של כל אחד ואחד. ובעונותינו הרבים כלו ביגון חיי ושנותי באנחה, כשל בעוני בחי ועצמי עששו, ויכנע בעמל לבי נכשלתי ואין עוזר. אבי אדוני, יוצרי ובוראי, מלכי וקדושי, גואלי ופודי, הצופה לרשע וחפץ בהצדקו ורוצה בטובתי באמת וחושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח. רחם עלי בחמלתך הגדולה והוציאני מעבדות לחרות. חננני יהוה ראה עניי משונאי מרוממי משערי מות. גאלני משחת פדני ממות, הוציאני מבית עבדים, פדני משלש עבודות הללו, הצילני מפגם אמונה ומפגם הברית ומבוזי אנשים. ותשמרני ותצילני שלא אבזה שום אדם שבעולם, ואזכה לקים דברי רבותינו זכרונם לברכה שהזהירו, אל תהי כז לכל אדם:

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרָה א

תרנ"ג

וּתְוִשִׁיעֵנִי וְתַעֲזָרְנִי תָמִיד בְּעִזְרַתְךָ וּבִישׁוּעַתְךָ הַגְּדוּלָה שְׁאַהֲיָה נִזְהָר מְאֹד מִשְׁפִּיכוֹת דְּמַיִם, וְלֹא אֲבִיזָה וְלֹא אֲבִישׁ שׁוּם בַּר יִשְׂרָאֵל שֶׁבְּעוֹלָם, וְלֹא אֲלִבֵּין פְּנֵי חֲבֵרֵי חַס וְשָׁלוֹם. אֲנִי יְהוָה, שְׁמֵרְנִי וְהַצִּילְנִי מִזֶּה, מִה שֶׁפְּנִמְתִּי בְּזֶה מַנְעוּרִי, וְהִלְבַּנְתִּי וּבִישַׁתִּי פְּנֵי חֲבֵרֵי וְרִבּוֹתַי, בְּשׁוֹנֵג אוֹ בְּמוֹזֵד, בְּאִנּוּס אוֹ בְּרִצּוֹן, אֲנִי יְהוָה, מְלֵא רַחֲמִים, עֲזָרְנִי וְזַכְּנִי לְתַקֵּן כָּל זֶה מְהֵרָה. וְתִסְבֵּב בְּרַחֲמֶיךָ סְבוּת לְטוֹבָה בְּאִפְּן שְׁאִזְכֶּה לְהַתְּעוֹד יַחַד עִם כָּל הָאֲנָשִׁים שֶׁבִישַׁתִּי אוֹתָם אוֹ פְּנִמְתִּי בְּכַבּוּדָם וְאִזְכֶּה לְרִצּוֹתָם וּלְפִיָּסָם, וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ תִּתֵּן בְּלִבָּם שִׁימְחִלוּ לִי בְּמַחִילָה וּמִוִּרְהָ בְּאַמְתָּ וְלֹא יִשְׂאָר בְּלִבָּם שׁוּם רוּשָׁם וּקְפָדָא כָּלָל. וְאִם יֵשׁ מֵהֶם שֶׁכָּבֵר נִפְטְרוּ לְעוֹלָמָם, אוֹ אִם לִפְעָמִים יֵצֵא עֵתֵק מִפִּי וּפְנִמְתִּי בְּכַבּוּד אֲנָשִׁים שְׁמֵתוּ כְּבָר, וּמִכָּל שֶׁפָּן אִם בְּעוֹנוֹתַי הִרְבִּים פְּנִמְתִּי בְּכַבּוּד חֲכָמִים וְצַדִּיקִים וְכֹשְׁרִים שֶׁכָּבֵר מֵתוֹ וְהִלְכוּ לְעוֹלָמָם. אֲנִי יְהוָה, רַחֲמָן אֲמִתִּי, הִנְנִי מְפִיִּס אוֹתָם וְהִנְנִי מִבְּקֵשׁ מְחִילָה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה מִכַּבּוּדָם הַגְּדוֹל, כִּי הִטָּאתִי עוֹיְתִי וּפְשַׁעֵתִי נִגְדָּדָה וְנִגְדָּם, וּפְנִמְתִּי בְּכַבּוּדְךָ. חֲטָאתִי לְאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וְלִכְמֵה אֲנָשִׁים צַדִּיקִים וְחֲכָמִים וְכֹשְׁרִים, שֶׁפְּנִמְתִּי בְּכַבּוּדָם בְּחַיֵּיהֶם וּבְמוֹתָם, נַעֲנִיתִי לָהֶם וּלְעַצְמוֹתֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים, יִמְחִלוּ לִי:

אֲנִי יְהוָה, מַחוּל לִי סְלַח לִי, כִּפֵּר לִי, וְתֵן בְּלִבְךָ כָּל הַצַּדִּיקִים וְהַחֲכָמִים וְהַכֹּשְׁרִים וְכָל הָאֲנָשִׁים שֶׁפְּנִמְתִּי בְּכַבּוּדָם, בְּחַיֵּיהֶם וּבְמוֹתָם, בְּגִדּוֹל כְּקָטָן, שֶׁכָּלֵם יִמְחִלוּ וְיִסְלְחוּ לְעוֹן עַבְדְּךָ, אֲשֶׁר הֵעִיָּה נִגְדָּם, וַיִּשׁוּבוּ אֵלַי וַיִּרְחַמוּנִי, וַיַּעֲתִירוּ בַּעֲדֵי לֵאלֹהֵי עֲלִיוֹן, וַיְמַלִּיצוּ טוֹב בַּעֲדֵי תָמִיד לְפָנַי כִּסֵּא כְבוֹדְךָ, וַיִּבְקְשׁוּ עָלַי רַחֲמִים וַיַּעֲמִדוּ בְּעִזְרַתִּי לְגַאֲלָנִי וְלְהַצִּילְנִי מִכָּל רָע, בְּאִפְּן שְׁאִזְכֶּה לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ וּלְעַמּוֹד בֵּין הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים לְעוֹלָם הַבָּא, וַיְהִיָּה חֲלָקִי עִמָּהֶם אַחַר פְּטִירַתִּי מִן הָעוֹלָם, רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים רַבִּים, אֵב הַרַחֲמָן, מְלֵא מִשְׁאֲלוֹתֵי בְּרַחֲמִים. הוֹרְנִי מַה שְׁאֵדְבָר, הַבִּינְנִי מַה שְׁאֵשְׂאֵל. זַכְּנִי וּגְאֲלָנִי וּפְדֵנִי מִכָּל שְׁלֵשׁ עֲבוֹדוֹת הַלָּלוּ, זַכְּנִי לְאַמוּנָה שְׁלֵמָה דְקַדְשָׁה, וְלְתַקּוֹן הַבְּרִית, וְלִכְבֵּד אֶת אֲנָשִׁים, וְלֹא אֲבִיזָה מֵעַתָּה שׁוּם אָדָם בְּעוֹלָם וְאִפְלוּ בְּמַחְשַׁבְתִּי לְבַד לֹא אֶהְיֶה בּוֹ לְכָל אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם. וְאִזְכֶּה לְהֵאֱמִין בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה בְּכָל אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם וְאִפְלוּ בְּהַפְּחוֹת וְהַגְּרוּעַ שֶׁבִישְׂרָאֵל, שֶׁכָּלֵם חִשׁוּבִים וְיִקְרִים מְאֹד בְּעֵינֵי הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ, וְכָלֵם מוֹכְנִים וְרֵאוּיִים לְקַבֵּל כָּל טוֹב וְכָל כְּבוֹד וּגְדֻלָּה שֶׁבְּעוֹלָם, וַיְכֹלִים לְזַכּוֹת לְכָל הַמַּעֲלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא:

וּנְזַכֶּה עַל-יְדֵי תַקּוֹן שְׁלֵשׁ מִדּוֹת אֱלֹהֵי, לְתַפְלָה בְּשִׁלְמוֹת. וְתַעֲזָרְנִי לְהַתְּפַלֵּל תַּפְלָתְנוּ לְפָנֶיךָ בְּרֵאוּי בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, עַד שֶׁנְּזַכֶּה עַל-יְדֵי הַתַּפְלָה לְהַמְשִׁיךְ רַפּוּאָה שְׁלֵמָה לָנוּ וּלְזַרְעֵנוּ וּלְכָל עַמְּךָ בֵּית-יִשְׂרָאֵל (וּבִפְרֵט לְפָלוּנֵי בֶן פְּלוּנֵיחַ), כִּי אֵל מְלֵךְ רוּפֵא נְאֻמָּן וְרַחֲמָן אַתָּה, וְנִזְכֶּה עַל-יְדֵי תַפְלוֹתֵינוּ שֶׁכָּל הַעֲשִׁיבִים וְכָל שִׁיחַ הַשְּׂדֵה כָּלֵם כְּאַחַד יִחְזְרוּ וַיִּשׁוּבוּ כָּל בְּחוֹתָם לְתוֹךְ דְּבוּרֵי הַתַּפְלָה שְׁלָנוּ, שֶׁהוּא דְבַר הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא שְׂרָשֵׁם הָעֲלִיוֹן. וַיְכַלְלוּ כָּל הַבְּחוֹת שֶׁל כָּל הַרַפּוּאוֹת שֶׁל כָּל הַעֲשִׁיבִים וְהַסְּמִים שֶׁבְּעוֹלָם בְּתוֹךְ תַּפְלוֹתֵינוּ, וְתַהֲיֶה תַפְלָתְנוּ בְּשִׁלְמוֹת גְּדוּלָה כְּלוּלָה מְכָל טוֹב, מְכָל הַבְּחוֹת שֶׁל

כל העשבים וכל שית השדה למיניהם, ותזבנו להעלותם בלם לפניך לריח ניחוח
 להחזירם ולהשיבם לשרשם העליון על-ידי תפלתנו שתהיה כלולה מבלם. ועל-
 ידיה נזכה להמשיך הכחות של כל הרפואות שבעולם לתוך להם ומים ולתוך
 כל הדברים אשר נאכל ונשתה, עד שיהיה לנו רפואה שלמה לכל תחלואינו ולכל
 מכאובינו, על-ידי כל הדברים שבעולם בלי שום רופאים ודאקטורים כלל, רק אתה
 בעצמך ובכבודך תרפאנו רפואה שלמה כמו שכתוב, כי אני יהוה רופאך. ונזכה
 לקבל מאתך רפואה שלמה בעת צמיחת המחלה, בעת שהחולאת סתום וטמון
 בקרבנו ואין יודעים ממנו כלל, כי אתה לבד יודע כל התעלומות שבקרבנו. רחם
 עלינו ברחמיך הרבים, ותקדים רפואה למכה, ותרפאנו קדם צמיחת המחלה, בעת
 שמתחיל איזה מחוש להתגדל ולצמח ממנו מה שיצמח חלילה, אתה ברחמיך לבד
 תרפאנו מכל זה, כי אין אנו יודעים שום עצה ותחבולה ושום רפואה לשום מחלה
 ומכה וכאב, הן בעת שנסתרה המחלה, הן בעת שכבר נתגלה חלילה, בכלם אין לנו
 שום תקוה על שום רפואה שבעולם בדרך הטבע. כי אנו יודעים ומאמינים באמונה
 שלמה שאין מועילים כלל שום רפואות של כל הדאקטורים, הן רופאי אליל בלם
 תהו המה מהבל יחד, לא יועילו ולא יצילו כי תהו המה. כי אם עליך לבד אנו נשענים
 ולרפואותיך אנו מקוים ומיחלים, כי אתה רופא נאמן, רופא אמת, רופא חנם, בחסד
 וברחמים. ותעזר ותושיע ותגן עלינו ותרחיקנו מרופאים ודאקטורים תמיד, ותכניע
 ותפיל ותשפיל כל הדאקטורים עם כל הרפואות שלהם כי אתה ידעת, אשר הם
 מזיקים העולם מאד מאד והורגים נפשות רבות בכל יום ובכל שעה בשונג ובמזיד.
 הצילנו מהם אבינו שבשמים, שמרנו מהם, אותנו ואת זרענו ואת זרענו ואת כל
 זרע עמך בית ישראל מעתה ועד עולם. וזכו לקבל כל הרפואות שבעולם על-ידי
 תפלה לבד, ותתגלה האמת בעולם, שאין שום רפואות בעולם כי אם על-ידי תפלה
 לבד, ונזכה לקים מקרא שכתוב ויאמר אם שמוע תשמע לקול יהוה אלהיך והישיר
 בעיניו תעשה והאזנת למצותיו ושמרת כל חקיו כל המחלה אשר שמתי במצרים לא
 אשים עליך כי אני יהוה רפאך:

וברחמיך הרבים תצמיח מהרה קרן דוד עבדך, ותמהר ותחיש לגאולנו מהרה, ויתנוצץ
 התנוצצות משיח בעולם, ותעזר את לב משיח בן דוד עבדך, שיקבל תפלותינו
 ויעלה אותם לריח ניחוח לפני כסא כבודך. וכל התפלות עם כל הריח הטוב של כל
 שית השדה הכלולים בתוכם, בלם יכללו ברוח אפנו משיח יהוה, ויעלה בלם לריח
 ניחוח לפניך. ותמהר ותחיש לגאולנו על-ידי משיח צדקנו בא יבא לא יאחר, ויגאולנו
 גאלת עולם חיש קל מהרה. ותרחם עלינו ותתן לנו חן בעיני כל רואינו, ונזכה למצא
 חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם, ובעיני כל המלאכים והשרים שלמעלה ושלמטה
 בלם ירחמו עלינו, ונמצא חן בעיני בלם:

ובבן תושיעני ותעזרני ברחמיך הרבים, שנזכה להכיר ולידע כל המפורסמים

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרָה א

תרנה

שְׂבָעוּלָם, וְלָדַעַת וְלִהְבַּחֵין בֵּין טוֹב לְרַע, שְׁנֹזְכָה לִידַע הָאֲמַת לְאֲמַתוֹ, מִי הֵם הַצַּדִּיקִים וְהַמְּפֹרְסָמִים הָאֲמַתִּיִּים, וּמִי הֵם הַמְּפֹרְסָמִים וְהַמְּנַהֲיָגִים שֶׁל שֶׁקֶר, אֲשֶׁר גָּדַלְתֶּם הֵיא רַק עַל־יְדֵי עֲזוּת שֶׁהִיא מַלְכוּתָא בְּלֹא תְנָא. וְנֹזְכָה לְתַפְלָה בְּשִׁלְמוֹת בְּכָל הַבְּחִינוֹת, וּבִזְכוּת וּכְחַ תַּפְלוֹת הַצַּדִּיקִים הָאֲמַתִּיִּים, שֶׁהֵם שָׂרֵשׁ הַכֵּל, אֲשֶׁר בָּלָם מְקַבְּלִים מֵהֵם, יִתְבַטֵּל וְיִפֹּל כָּל הָעֲזוּת שֶׁל כָּל הַמְּפֹרְסָמִים שֶׁל שֶׁקֶר. כָּלֵם יִכְרְעוּ וְיִפּוּלוּ לִפְנֵי תַּפְלַת הַצַּדִּיקִים הָאֲמַתִּיִּים, וְלֹא יוּכְלוּ לְהָרִים רֹאשׁ נְגֻדָם וּנְגֻד הַתְלוּיִים בָּהֶם וְנִתְמַכִּים עֲלֵיהֶם בְּאֲמַת. וְתִזְכְּנוּ תְמִיד לְדַעַת הָאֲמַת לְאֲמַתוֹ, וְלִקְשֶׁר עֲצָמְנוּ בְּאֲמַת עִם כָּל הַצַּדִּיקִים הָאֲמַתִּיִּים שֶׁהֵם שָׂרְשֵׁי נִשְׁמוֹת כָּל יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר כָּל הַנְּשִׁמוֹת נִחְלָקִים תַּחְתָּם, עַד שְׁנֹזְכָה לְהִתְקַשֵּׁר וְלִהְתְּאָחוּז בְּאֲמַת עִם כָּל שָׂרְשֵׁי נִשְׁמוֹת עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל הַחַצוֹנִבִּים מִתַּחַת כֶּסֶף הַכְּבוֹד. וְעַל־יְדֵי־זֶה נֹזְכָה שִׁיחִיָּה לָנוּ מִמְשָׁלָה עַל הַמְּלֹאכִים, וְתַתְקִים מִמְשָׁלְתֵנוּ עֲלֵיהֶם בְּתַקְפָּה וְעוֹז לְעוֹלָמִי עַד וּלְנִצְחָה נִצְחִים, וְלֹא יִפּוּלוּ אוֹתָנוּ לְעוֹלָם, כִּי אַתָּה מְרוֹם לְעוֹלָם יְהוָה. וְלְעוֹלָם יִדָּךְ עַל הָעֲלִיוֹנָה. וְאַתָּה עוֹזֵר, לֵלֵא כַח. וּבִיָּדְךָ כַח וּבְנוֹרָה וּבִיָּדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק לְכָל. אַתָּה הוּא יְהוָה לְבִדְךָ אַתָּה עֹשֵׂית אֵת הַשָּׁמַיִם שְׁמִי הַשָּׁמַיִם וְכָל צְבָאֵם הָאָרֶץ וְכָל אֲשֶׁר עֲלֶיהָ הַיָּמִים וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם, וְאַתָּה מַחִיָּה אֵת כָּלֵם וְצְבָא הַשָּׁמַיִם לְךָ מִשְׁתַּחֲוִיִּים. וּבְרִצוֹנְךָ תְרוֹם קִרְנֵנוּ. כִּי מִי יֹאמֵר לְךָ מַה תַּעֲשֶׂה. כִּי אַתָּה לְבִדְךָ בְּרֵאת אוֹתָנוּ בְּשִׁבִיל בּוֹנָה זֶה, שְׁנֹזְכָה לְהַגִּיעַ לְתַכְלִית הַזֶּה שִׁיחִיָּה לָנוּ מִמְשָׁלָה עַל הַמְּלֹאכִים. וְכֵנֵן בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְמִלְאֵת רִצוֹנְךָ הַטוֹב, לְהַשְׁלִים בְּנִתְּךָ הָעֲלִיוֹנָה, שְׁנֹזְכָה מִהֲרָה לְשׁוּב שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ, וְלִשְׁבֵר כָּל הַתְּאוּזוֹת רְעוּת, וְכָל הָעֲבוּדוֹת רְעוּת, וְכָל הַמְּדוּדוֹת רְעוּת, עַד שְׁנֹזְכָה לְתַפְלָה בְּשִׁלְמוֹת וְלַעֲבֹד אוֹתְךָ עֲבוּדָה תְּמָה בְּאֲמַת וּבְתַמִּים בְּרִצוֹנְךָ הַטוֹב, עַד שְׁנֹזְכָה לְהַגִּיעַ מִהֲרָה לְתַכְלִית הַזֶּה שִׁיחִיָּה לָנוּ מִמְשָׁלָה עַל הַמְּלֹאכִים וְתַתְקִים מִמְשָׁלְתֵנוּ לְנִצְחָה כִּי לְכָךְ נּוֹצְרֵנוּ:

לְרֵאשִׁי הַשָּׁנָה

וּבְכֵן תִּרְחַם עֲלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחַסְדֶּיךָ הָעֲצוּמִים. שְׁנֹזְכָה לְקַבֵּל רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקָּדוֹשׁ בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְדוֹלָה, בְּיִרְאָה וּבְאֵהָבָה וּבְשִׂמְחָה וּבְחֻדוּהָ רַבָּה. כִּי אַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ בְּחֻרְתָּ בְּנוּ מִכָּל הָעַמִּים וְקִדְשָׁתָנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, וְעֹשֵׂית עִמָּנוּ חֶסֶד גְּדוֹל הַזֶּה, וְנִתְתָּ לָנוּ מִתְנָה טוֹבָה הַזֹּאת, שֶׁהִיא רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקָּדוֹשׁ, יוֹם קָדוֹשׁ וְנוֹרָא וְאִיּוֹם מְאֹד, אֲשֶׁר בּוֹ תִנְשֵׂא מַלְכוּתְךָ וְיִבּוֹן בְּחֶסֶד כֶּסֶף וְתִשָּׁב עָלָיו בְּאֲמַת. וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחַסְדֶּיךָ הָעֲצוּמִים קִבַּעַתָּ לָנוּ אֵת יוֹם רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַגְּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ, יוֹם הַדִּין הַגְּדוֹל וְהַנוֹרָא, בְּרֹאשׁ הַדָּשׁ תִּשְׁרִי, שֶׁהוּא חֶסֶד גְּדוֹל וְנִפְלֵא מְאֹד בְּעַל הַחֶסֶד וְהַרְחָמִים, אֲשֶׁר אַתָּה חוֹשֵׁב מִרְחוֹק לְהַטִּיב אַחֲרֵיתֵנוּ, וְאַתָּה טוֹב וּמְטִיב לְרַעִים וְלַטּוֹבִים, וְהַקְּדַמְתָּ תְרוּפָה וְצָרִי לְמַפּוֹתֵינוּ. כִּי יְדַעְתָּ, כִּי בְּשָׂר וָדָם אֲנַחְנוּ וּמַחְמֵר קִרְצָנוּ. הֵן בְּעוֹן חוֹלְלָנוּ וּבְחַטָּא יַחְמַתָּנוּ אֲמֵנוּ. וְיִצֵר לָב הָאָדָם רַע מִנְעוּרָיו, וְאִין צַדִּיק בְּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא יַחְטָא. אַף כִּי קִטְנִי עַרְךָ, שְׁפִלִי קוֹמָה, חִלּוּשִׁי כַח, עֲצוּבִי רוּחַ, עוֹלָלִים לֹא רָאוּ אוֹר, הַמְּלוּכָלְכִים בְּחַטָּאת נְעוּרֵיהֶם, מְלֵאִים חַטָּא וְעוֹן וּפְשָׁע. אֲשֶׁר לוֹלֵא רַחֲמֶיךָ וּבְחַסְדֶּיךָ

הַעֲצוּמִים וְהַנּוֹרְאִים מְאֹד, לֹא הָיָה לָנוּ חֵם וְשָׁלוֹם שׁוּם תַּקְוָה כָּלֵל. כִּי אִיכָכָה נִפְצָה פֶּה וְאִיךָ נִשָּׂא עֵינַי. וְאִיךָ הֵינּוּ יְכוּלִים לָבֹא לְפָנֶיךָ בְּחַטָּאתֵינוּ וּלְהַעֲזִיב פְּנֵינוּ וּלְהַקְשׁוֹת עָרְפָנוּ, לָבֹא וּלְהַתְּוֹדוֹת לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, וּלְהַתְּחַרֵּט עַל מַעֲשֵׂינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ. אֲבָל חֲסִדֶיךָ רַבִּים מְאֹד, חֲסִדֶיךָ יְהוָה מְלֵאָה הָאָרֶץ, חֲסִדֵי יְהוָה כִּי לֹא תִמְנֹו, כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ לְעוֹלָם, כִּי הַהָרִים יְמוּשׁוּ וְהַגְּבָעוֹת תִּמְוֹסִינָה וְחֲסִדֶיךָ מֵאֲתָנוּ לֹא יְמוּשׁ לְעוֹלָם, אַף אִם עֲשִׂינוּ מַה שְּׁעֲשִׂינוּ. עַל־כֵּן גָּלִיתָ לָנוּ מִרְחוֹק עֵצִים פְּלֵאי חֲסִדֶיךָ הַעֲצוּמִים וְהַרְבִּים וְהַנּוֹרְאִים וְהַגְּדוּלִים מְאֹד מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר וְעָרָךְ וּמִסְפָּר, עַד אִין סוּף וְאִין תַּכְלִית. וְקִבְעַתָּ לָנוּ יוֹם רֵאשׁ הַשָּׁנָה הַקְּדוֹשׁ, יוֹם הַדִּין הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא, בְּרֵאשׁ חֹדֶשׁ. שָׂאזְ אַתָּה בְּעֲצֻמְךָ מִבְּקִשׁ בְּפָרָה, כְּכִיכּוֹל, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָרוּנָם לְבָרְכָה, הִבִּיאוּ עָלֶי בְּפָרָה עַל שְׁמַעְטִיתִי אֶת הַיָּרֵחַ. וְאַתָּה בְּעֲצֻמְךָ מִתְּחַרֵּט, כְּכִיכּוֹל, עַל מַעֲשִׂיךָ, עַל שְׁמַעְטֵת אֶת הַלְּבָנָה, אֲשֶׁר מִשָּׁם נִמְשָׁכִים כָּל חַטָּאֵינוּ. עַל־כֵּן נָתַתָּ לָנוּ פִּתְחוֹן פֶּה, לְבוֹא וּלְהַתְּוֹדוֹת לְפָנֶיךָ וּלְהַתְּחַרֵּט עַל מַעֲשֵׂינוּ בְּיוֹם הַדִּין הַגְּדוֹל שֶׁהוּא רֵאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי הִלֵּא גַם אַתָּה בְּעֲצֻמְךָ מִתְּחַרֵּט וּמִבְּקִשׁ בְּפָרָה אֲזִי:

עַל־כֵּן בָּאנוּ לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי הַחֶסֶד וְהַרְחָמִים, וְכֵן בְּרַחֲמֶיךָ וְחֲסִדֶיךָ הַעֲצוּמִים, שְׁנִזְכָּה לְקַבֵּל הַחֶסֶד הַגְּדוֹל הַזֶּה בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה הַקְּדוֹשׁ הַבֵּא עֲלֵינוּ לְטוֹבָה. רַחֵם עֲלֵינוּ לְמַעַן שָׂמֶךָ, וְזָכְנוּ לְקַבֵּל רֵאשׁ הַשָּׁנָה הַקְּדוֹשׁ בְּקִדְשָׁה גְּדוּלָה, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ, שְׁבִדּוֹרוֹת הַלָּלוּ, בְּעוֹקְבָא דְּמִשְׁיַחָא, אִין לָנוּ שׁוּם תַּקְוָה, כִּי אִם עַל קְבוּיָא רֵאשׁ הַשָּׁנָה הַקְּדוֹשׁ, שְׂאֲנוּ מִתְּקַבְּצִים יַחַד בְּכָל מְקוֹמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּמוֹשְׁבוֹתֵיהֶם. יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת, בּוֹחֵן לְבָבוֹת, אֲדוֹן הַחֶסֶד, מְלֵא רַחֲמִים, לְמַדְנֵנוּ וְהוֹרְנוּ אִיךָ לְהַמְשִׁיךְ חֲסִדֶיךָ הַגְּדוּלִים עֲלֵינוּ בְּאִפְסָן שְׁנִזְכָּה לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת וּבְלֵב שָׁלוֹם. וְאִם חַטָּאנוּ עוֹיְנוּ וּפְשָׁעֵנוּ לְפָנֶיךָ הַרְבֵּה מְאֹד, וּפְנַמְנוּ בְּכִבוּדֶךָ הַרְבֵּה, וְהַלְכְנוּ אַחַר תַּאֲוֹת לְבָנוּ וְהַמְשַׁכְנוּ עֲלֵינוּ אֶת הַיַּצָּר הָרַע, וּפְנַמְנוּ וּקְלַקְלָנוּ מַה שְׁקַלְקַלְנוּ, עַד אֲשֶׁר אִין לָנוּ מְלִיץ יוֹשֵׁר וְשׁוּם זְכוּת עַל פִּי דַת הַמִּשְׁפָּט הַקְּדוֹשׁ. הֵן עַל זֶה בָּאוּ לְפָנֶיךָ לְחַלּוֹת פְּנִיךָ וּלְהַשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֵי רַחֲמֵי כֶּסֶף כְּבוֹדֶךָ, וְאָנוּ תוֹלִים עֵינֵינוּ אֵלֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּעֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ וְחֲסִדֶיךָ הַפְּשׁוּטִים וְתִשָּׁב בְּעֲצֻמְךָ עַל מַשְׁפָּטֵינוּ, כִּי הַמִּשְׁפָּט לְאֱלֹהִים הוּא, וְלֹא תִתֵּן כַּח וְרִשׁוֹת חֵם וְשָׁלוֹם לְשׁוּם אָדָם שְׁבַעוֹלָם, וְלֹא לְשׁוּם בֵּית דִּין שְׁלֹמְעֵלָה וְשְׁלֹמֶטָה, וְלֹא לְשׁוּם מְלֵאךְ וְשָׂרָף, וְלֹא לְשׁוּם נִבְרָא שְׁבַעוֹלָם, לְשַׁפֵּט וְלָדוֹן אוֹתָנוּ חֲלִילָה. חֲלִילָה לָךְ מַעֲשׂוֹת פְּדָבָר הַזֶּה, כִּי אִם אַתָּה לְבַד תִּדִּין וְתִשְׁפֹּט אוֹתָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחֲסִדֶיךָ הַגְּדוּלִים. מִלְּפָנֶיךָ מַשְׁפָּטֵנוּ יֵצֵא עֵינֶיךָ תַּחֲזִינָה מִיִּשְׂרָאֵל. כִּי אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ אֶת מְקוֹמָנוּ, כִּי אַתָּה מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם וְאִין הָעוֹלָם מְקוֹמְךָ, וְרַק אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ לָדוֹן אוֹתָנוּ בְּלָנוּ לְכַף זְכוּת תְּמִיד, רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְהוָה כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חֲזִינֵי, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ אֶת מְקוֹמוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאֲתָנוּ עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל, אִיךָ נוֹלָד וְאִיךָ נִמְשָׁךְ נִשְׁמָתוֹ לְזֶה הָעוֹלָם, וּבְאִיזָה מְקוֹם הָיָה בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִּיּוֹת מְעוּדוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאַתָּה מְלֵא רַחֲמִים, וּמִטָּה כְּלִפֵּי חֶסֶד תְּמִיד. אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, רַחֲמָן אֲמִתִּי, חֲסִדָּן אֲמִתִּי, חֲמַל

תְּנִינָא – תְּפִלָּה לְתוֹרָה א

תרנו

עלינו בעת צרה הזאת, אשר באו בנים עד משבר וכח אין ללדה, עשה עמנו חסד הנם ממה שלא יחסר עמך, וזכנו מעתה להיות כרצונך באמת, לסור מרע ולעשות הטוב בעיניך תמיד:

וברחמיך הרבים תמשיך עלינו קדשת ראש השנה תמיד, ותמחל ותסלח לנו על כל פשעינו וחטאתינו ועונותינו. ותמלא פגימת הלבנה ולא יהיה בה שום מעוט ויהיה אור הלבנה באור החמה, באור שבעת ימי בראשית, כמו שהיתה קדם מעוטה. ותזכנו ותעזרנו שנוזכה לאחו עצמנו בכסא הכבוד בשרשי נשמות ישראל, עד שיהיה לנו כח לעשות ראש השנה, להמשיך ולהאיר עלינו ועל כל ישראל קדשת ראש השנה תמיד. ונזכה לדון את כל אדם לכף זכות תמיד, ולהכריע את כל העולם כלו לכף זכות, לזכות את כל אחד ואחד לפי מקומו. ונזכה לידע באמת מקומו של כל אחד ואחד, ולהמשיך זכות וחסד ורחמים על כל אחד ואחד מכלליות ישראל עמך הקדוש, אשר בהם בחרת, אפלו על הגרוע שבגרועים והפחות שבפחותים. ותפתח לנו אור הדעת שנוזכה למצא זכות לכלם. ותרחם עלינו ותשמרנו ותצילנו תמיד, שלא נדבר סרה חס ושלוש על שום בר ישראל שפעולם. ותצילנו ברחמיך מלשון הרע ואבק לשון הרע, ולא נתחיל לדון שום בר ישראל לחובה חס ושלוש, רק נזכה לדון את הכל לכף זכות תמיד, ולהכריח עצמנו בכל בחותינו, עד שנוזכה למצא זכות וחסד וטוב לכל אחד ואחד, אפלו בתכלית הדיוטא התחתונה, בתכלית הגריעות והפחיתות, ולהכריע הכל לכף זכות תמיד:

מלא רחמים, מלא משאלותינו לטובה ברחמים, ותתן לנו כל חפצנו ובקשותינו לטובה חיש קל מהרה. ותתפאר עם כל עמך ישראל לעולם, מגדול ועד קטן, כי כלם יקרים וחביבים בעיניך כבבת עין, וכבודך הכל. הן כל תנוכל ולא יבצר ממך מזמה, ובעצם שפלותנו וזריעותנו ופחיתותנו ודחקינו ועמלינו ועצם רחוקנו ממך על ידי עונותינו וחטאתינו הרבים והעצומים, עם כל זה אתה יכול להגביהנו ולהעלות ולהמשיך עלינו קדשה וטהרה, ולהחזירנו בתשובה שלמה לפניך, ולקרננו לעבודתך באמת, עד שנוזכה להגיע לכל מה שבקשנו מלפניך, כי אתה מקים מעפר דל מאשפות זרים אביון, להושיבי עם נדיבים עם נדיבי עמו. ואתה משפיל גאים ומגביה שפלים, ואתה מלא רחמים עלינו ועל כל ישראל תמיד בכל עת ובכל רגע, ואתה עושה נפלאות גדולות לבדך, כי לעולם חסדך, עושה גדולות עד אין חקר נסים ונפלאות עד אין מספר, באמור, אין קדוש ביהוה כי אין בלתיך ואין צור באלהינו. יהוה ממית ומחיה מוריד שאול ויעל. יהוה מוריש ומעשיר משפיל אף מרום. מקים מעפר דל מאשפות זרים אביון להושיב עם נדיבים וכסא כבוד ינחילם כי ליהוה מצקי ארץ וישת עליהם תבל רגלי חסידיו ישמר ורשעים בחשך ידמו כי לא בכח יגבר איש. יהוה יחתו מריביו עליו בשמים ירעם יהוה ידין אפסי ארץ ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו. ונאמר, מקולות מים רבים אדירים משברי ים אדיר במרום יהוה. עדותיך

נאמנו מאד לביתך נאנה קדש יהוה לארץ ימים. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי, אמן בן יהי רצון:

תורה ב - ימי הנכה

יתברך בכל עת על כל מה שעובר עליו, בפרט בשיוצא מאיזה צרה חס ושלום, ובן על-ידי למוד הלכות, על-ידי-זה זוכין לשלשה קני האמת, הינו להתפלל באמת שזה עקר שלמות התפלה. גם לקבל תורת אמת מרבי אמתי שיורה אותו בדרך ישר בתורתו האמתית. גם לעשות שדוכים אמתיים שיזמין השם יתברך לו ולבניו וזווגם האמתי. והאמת יאיר וישלים את ארבעה חלקי הדבור (המבארים באות ה), ועל-ידי-זה יזכה להמשיך הברכה והקדשה והשמחה של שבת לששת ימי החול. ועל-ידי-זה יתגלה אחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות, להאמין ולידע באמת שכל הפעולות משתנות נמשכין מאחד הפשוט יתברך, שזאת הבחינה יקרה מאד למעלה בכל העולמות, ואפלו אצלו יתברך הוא דבר יקר וחשוב ונפלא מאד:

ה. ארבעה חלקי הדבור הם: (א) דבור של צדקה, כי גדר האדם הוא הדבור, וזה הדבור נמשך מצדקה, כי צדקה וחסד הוא גם בן גדר האדם, כי גדר האדם מדבר הוא לגמל חסד עם הבריות. ומי שאינו עושה צדקה וחסד פוגם בהדבור מאד, והוא בבחינת בעל חי ואינו בכלל אדם כלל, כי אין האדם נקרא אדם רק על-ידי צדקה וגמילות חסדים. (ב) דבור של תשובה, לדבר דבורים הרבה של תשובה לפניו יתברך. (ג) דבור של

א. ימי הנכה הם ימי הודאה שזה בחינת שעשוע עולם הבא:

ב. עקר שעשוע עולם הבא הוא להודות ולהלל לשמו יתברך ולדעת ולהפיר אותו יתברך, שעל-ידי-זה סמוכין וקרובים אליו יתברך. כי כל מה שיודעין ומפירין אותו יתברך ביותר סמוכין אליו יתברך ביותר. כי שאר כל הדברים כלם יתבטלו לעתיד לבוא, ולא ישאר רק הבחינה הזאת להודות ולהלל ולדעת אותו יתברך, וזה יהיה כל שעשוע עולם הבא:

ג. למוד הלכות, בפרט בשזוכין לחדש בהם, זה גם בן בחינת שעשוע עולם הבא:

ה. על-ידי הודאה להשם יתברך, ובן על-ידי למוד הלכות על-ידי-זה באה הולדה בנקל. ובן נצולין על-ידי-זה מכל הצרות:

ה. בשאדם באיזה צרה חס ושלום, אז האמת הוא פגום. על-בן צריך לשמר מאד אז את עצמו ביותר שלא יהיה נלכד באיזה טעות ושקר על-ידי הצרה חס ושלום:

ו. על-ידי שמבטלין תלמידים חכמים, מלמודם על-ידי-זה נעשה חולה על רגליו:

ז. בשזוכין להלל והודאה להשם

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרָה ב

תרנ"ט

יא. על־יְדֵי הַתַּפְלָה שִׁישְׂרָאֵל מִתַּפְלִין בְּאֵמַת, נִקְרָאִים בְּשֵׁם אֵל. כִּי הַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ־הוּא נִקְרָא אֵל עַל שֵׁם הַכֹּחַ, כִּי הוּא תַקִּיף וּבַעַל הַיְכָלָת. וְעַל־יְדֵי הַתַּפְלָה אָנוּ לוֹקְחִין לְעִצְמוֹ הַכֹּחַ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, כִּי אָנוּ מִבְּטְלִין גְּזוּרֹתָיו. וְאִזּוּ יִשְׂרָאֵל נִקְרָאִים בְּשֵׁם אֵל:

יב. על־יְדֵי הַדְּלָקַת נֵר הַנֶּפֶחַ וְעַל־יְדֵי הַחֵלָל וְהַהוֹדָאָה שֶׁל הַנֶּפֶחַ, שׁוֹהַ עֵקֶר שֶׁעָשׂוּ עוֹלָם הֵבֵא בְנֵי־ל, עַל־יְדֵי־זוֹהַ זוֹכִין גַּם בֵּן שִׁיאִירוּ כֹּל שְׁלֹשֶׁת קְנֵי הָאֵמַת בְּאַרְבָּעָה חֻלְקֵי הַדְּבוּר הַנִּלְוֵי וַיִּשְׁלִימוּ אֶת הַדְּבוּר. וְעַל־יְדֵי־זוֹהַ יִזְכוּ לְהַמְשִׁיךְ הַקְדוּשָׁה וְהַשְׁמָחָה שֶׁל שְׁבֵת לְשֹׁשֶׁת יָמֵי הַחֵל, וְעַל־יְדֵי־זוֹהַ יִתְגַּלֶּה אַחֲדוּתוֹ הַפְּשוּט מִתּוֹךְ פְּעֻלוֹת מִשְׁתַּנּוֹת בְּנֵי־ל. אֲשֶׁרֵי הַזּוֹכֵה לַחֲנֻכָּה בְּזוֹהַ לְהַמְשִׁיךְ כָּל הַתְּקוּנִים הַנּוֹרָאִים הָאֵלֶּה:

יג. מִי שִׁזּוֹכָה לְשִׁלְמוֹת הַדְּבוּר עַל־יְדֵי הַתְּקוּנִים הַנּוֹרָאִים הָאֵלֶּה, יְכוּל לַעֲשׂוֹת עִם הַדְּבוּר בְּרִצּוֹנוֹ הֵינּוּ לְשִׁנּוֹת הַטֵּבַע בְּרִצּוֹנוֹ, עַל־יְדֵי שְׁלֹמוֹת דְּבוּרוֹ:

יד. סְגָלָה לְמַקְשָׁה לִילַד לֹמֵר אִזּוּ מִזְמוֹר לְתוֹדָה כְּפָה וְכַפָּה פְּעָמִים:

עֲשִׂירִים קְרוֹבִים לְמַלְכוּת, שִׁישְׂפִיעַ לָהֶם הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ דְּבָרֵי חַן בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם לְבַטֵּל כָּל הַגְּזוּרוֹת קָשׁוֹת וְלַפְעַל טוֹבוֹת וַיִּשְׁוּעוֹת עַל יִשְׂרָאֵל. (ה' דְּבוּר שֶׁל מַלְכוּת דְּקַדְשָׁה, שִׁיבִיא לָנוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֶת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, וְנִזְכָּה לְשִׁמְעַ דְּבִרְיֵי הַקְדוּשִׁים וְהַמְהוֹרִים וְהַנּוֹרָאִים מִפְּוֵי הַקְדוּשָׁה:

ט. עֵקֶר קְיוּם וְשִׁלְמוֹת הַדְּבוּר הוּא עַל־יְדֵי אֵמַת:

י. תְּמֻכֵי אִוְרֵיתָא שְׁנוֹתָנִים מְמוֹן לְתַלְמִידֵי חֲכָמִים זְכוּתָם גְּדוֹל מְאֹד. כִּי עַל־יְדֵי מְמוֹנָם שֶׁמְחֻזְקִין הַתַּלְמִידֵי־חֲכָמִים, עַל־יְדֵי־זוֹהַ יְכוּלִים הַתַּלְמִידֵי־חֲכָמִים לַעֲסֹק בְּתוֹרָה וּלְהוֹלִיד הַלְבוֹת וְחִדוּשֵׁי תוֹרָה. נִמְצָא שִׁישׁ לָהֶם חֻלְקַת בְּהַתוֹרָה שְׁנוּלְדָה וְנִתְגַּלֶּה עַל יָדָם. וְכֹל הַמְמוֹן שְׁנוֹתָנִים לְהַתַּלְמִידֵי־חֲכָמִים אֵף שֶׁנִּחְסַר לְפִי שְׁעָה אֶצְלָם, אֵף־עַל־פִּי בֵּן עַל־יְדֵי הַהֲלָכוֹת שְׁנוּלְדוּ וְנִתְחַדְּשׁוּ עַל יָדָם נִשְׁפָּע עַל־יְדֵי־זוֹהַ חֶסֶד, וְחֻזֵר וְנִתְמַלֵּא לָהֶם הַחֶסֶד. וְזוֹכִין לְשַׁעֲשׂוֹעַ עוֹלָם הֵבֵא שְׁהוּא בְּחֵינַת מְלוּי הַחֶסֶד (ע"ן פ"ט), וְלִכְּל שְׁלֹשֶׁת קְנֵי הָאֵמַת שִׁיאִירוּ בְּכָל אַרְבָּעָה חֻלְקֵי הַדְּבוּר הַנִּלְוֵי, וְלִכְּל הַתְּקוּנִים הַנִּלְוֵי:

תַּפְלָה לְתוֹרָה ב

(ב) טוֹב לְהוֹדוֹת לִיהוָה וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֲלֵינוּ. אֲבָרְכָה אֶת יְהוָה בְּכָל עֵת תְּמִיד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי. אוֹדָה יְהוָה בְּכָל לַבָּב בְּסוּד יִשְׂרָאֵל וְעַדָּה. יִמְלֵא פִי תְהִלָּתְךָ כָּל הַיּוֹם תִּפְאַרְתְּךָ. תְּהִלַּת יְהוָה יִדְבֵר פִּי וַיְבָרַךְ כָּל בֶּשֶׂר שֵׁם קְדוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד. וְאַנְחֵנוּ נִבְרָךְ יְהִי מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם הִלְלוּיָהּ:

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא טוֹב, זַכְנוּ לְהוֹדוֹת לָךְ סְלָה. עֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ וְזַכְנוּ לְטוֹב הָאֵמַתִּי

לְשַׁעֲשׂוּעַ עוֹלָם הַבָּא שֶׁהוּא הוֹדָאָה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ. וְאַזְכָּה בְּכֹל יוֹם וְיוֹם לִזְמַר בְּרִכּוֹת וְהוֹדָאוֹת שִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת הַרְבֵּה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְבָרְכֶךָ עַל כָּל הַחֲסָדִים וְהַטּוֹבוֹת וְהַנְּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת, אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמִּי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, עַל נִסֶּיךָ שֶׁבָּכַל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבָּכַל עֵת, עָרַב וּבִקֵּר וְצַהֲרִים בְּמַה אֶקְדֶּם יְהוָה אִפְךָ לְאֱלֹהֵי מְרוֹם, מִי יִפְאַר, מִי יְהַדֵּר, מִי יַחַלֵּל, מִי יִמְלֵל, מִי יִשְׁבַּח, מִי יִסְפֹּר אַחַת מִנֵּי אֱלֹהֶיךָ אֶלְפֵי אֶלְפִים וְרַבֵּי רַבּוֹת פְּעָמִים הַטּוֹבוֹת נְסִים וְנִפְלְאוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִמָּנוּ וְעִמָּנוּ. לֹא יִסְפִּיקוּ כָּל אֵילֵי נְבוֹיֹת לְבָאֵר נִקְדָּה אַחַת כְּמִטָּה מִן הַיָּם, מִכָּל רַבּוֹי הַטּוֹבוֹת וְהַנְּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת וְנוֹרָאוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִמָּנוּ עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּפִרְטוּיָהּ, אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ אוֹתָנוּ מִכָּל הַטּוֹמְאוֹת וּמִכָּל הַזִּזְהוּמוֹת, וְקִרְבַּתָּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ וְהַכְּנֻסְתָּנוּ בְּקִדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל. וְאַתָּה עוֹשֶׂה פְּעֻלוֹת גְּדוּלוֹת וְנוֹרָאוֹת בְּכֹל יוֹם וְיוֹם, וְחוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת בְּאִפְסוֹן שְׁנוֹזָה לְהִתְקַרֵּב לְעַבְדֶּךָ, כְּדִי לְחַיּוֹתָנוּ בַּיּוֹם הַזֶּה, לְמַעַן גְּזַכֵּה לְחַיִּים אֲמִתִּיִּים, לְחַיִּים נְצַחִיִּים, כִּי חֲסִדֶךָ גָּדוֹל עֲלֵינוּ וְהַצִּלָּתְךָ נִפְשָׁנוּ מִשְׁאוּל תַּחֲתֶיךָ. כִּי לֹא יְהוָה עֲזָרְתָה לָנוּ כְּמַעַט שֶׁכָּנָה דוּמָה נִפְשָׁנוּ, מַה נֹּאמֵר מַה נְדַבֵּר, מַה נֹּאמֵר מַה נְדַבֵּר, מַה נְשִׁיב לַיהוָה כָּל תַּגְּמוּלוֹהֵי עֲלֵינוּ, אֵלּוּ פִּינוּ מִלֹּא שִׁירָה כִּים, וְלִשְׁוֹנָנוּ רָנָה בְּהַמּוֹן גָּלְיוֹ, וְשִׁפְתוֹתֵינוּ שִׁבַּח בְּמִרְחָבֵי רִקְיעַ, וְעֵינֵינוּ מֵאִירוֹת בְּשֶׁמֶשׁ וּבִיָּרַח, וְיַדֵּינוּ פְּרוּשׁוֹת בְּנִשְׂרֵי שָׁמַיִם, וְרַגְלֵנוּ קָלוֹת בְּאֵילוֹת, אִין אָנוּ מִסְּפִיקִים לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְשִׁבְחֶךָ וּלְפָאֲרֶךָ וּלְבָרְךָ וּלְקַדְּשׁ אֶת שִׁמְךָ מִלְּכֹנֵנוּ, עַל אַחַת מֵאֱלֹהֶיךָ אֶלְפֵי אֶלְפִים וְרַבֵּי רַבּוֹת פְּעָמִים הַטּוֹבוֹת נְסִים וְנִפְלְאוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִמָּנוּ וְעִמָּנוּ. עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּפִרְטוּיָהּ. לֹא כְּדוֹנִי וְכְרוּעַ מֵעַלְלִי גְּמֻלְתָּנִי, כִּי אִם בְּחֲסִדֶךָ לְבַד, כְּחֲסִדֶךָ הַחַיִּיתָנִי, וְחֲשַׁבְתָּ מִרְחוֹק לְהַטִּיב אַחֲרֵיטִי, וְקִרְבַּתָּנִי מִלְּפִי לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ. וּמַה יוֹסִיף עוֹד עִבְדֶּךָ לְדַבֵּר לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, וְאַתָּה אֶת עִבְדֶּךָ יִדְעָתָּ:

וְהַנְּנִי מוֹדָה עַל הַעֲבֵר וְצוּעֶךָ עַל לְהַבָּא, מִלֹּא רַחֲמִים, הַגּוֹמֵל לְחַיִּים טוֹבוֹת שְׁנוּמְלָנִי כָּל טוֹב, וְהַכְּנֻסְתָּנִי בְּקִדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל וְלֹא עָשִׂיתָנִי גּוֹי. וְתַקְטֵן עוֹד זֹאת בְּעֵינֶיךָ וְהוֹסַפְתָּ עָלַי חֲסֵד וְטוֹב, טוֹבָה כְּפוּלָה וּמְכַפְּלָת, וְקִרְבַּתָּנִי מִלְּפִי לְהַצְדִּיקִים וּבָשָׂרִים וַיִּרְאִים הָאֲמִתִּיִּים, מִלֹּא רַחֲמִים, מִלֹּא טוֹב, בְּאֲשֶׁר הַחֲלוֹת לְהִרְאוֹת חֲסִדֶךָ עָלַי לְקִרְבָּנִי וְלְהוֹדִיעֵנִי וְלְהַטְעִימֵנִי מִזִּיו נַעַם עֲרֻבוֹת יְדִידוֹת נְעִימוֹת מִתִּיקוֹת קִדְשֵׁת הַצְדִּיקִים הַקְדוֹשִׁים הָאֲמִתִּיִּים, כֵּן יִהְיוּ נָא וַיִּכְמְרוּ נָא הַמּוֹן מֵעִיד וְרַחֲמֶיךָ עָלַי, וְתִרְחַם עָלַי וְתוֹשִׁיעֵנִי מֵעַתָּה, וְתוֹכְנֵנִי לְשִׁמְרֵךָ וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי תַלְמוּד תּוֹרַתְךָ הַקְדוֹשָׁה, אֲשֶׁר הוֹדִיעוּנוּ וְגָלוּ לָנוּ הַצְדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים, וְתַמְהַר וְתַחֲשִׁיב לְגָאֲלָנִי וְלְהוֹצִיאָנִי מִכָּל הַצָּרוֹת וְהַרְעוֹת אֲשֶׁר סָבְבוּנִי. יְהוָה מַה רַבּוּ צָרֵי רַבִּים קָמִים עָלַי, רַבִּים אוֹמְרִים לְנַפְשִׁי אִין יִשׁוּעָתָה לּוֹ בְּאֱלֹהִים סָלָה, וְאַתָּה יְהוָה מִגֵּן בְּעַדִּי כְּבוֹדִי וּמְרִים רַאשֵׁי צָרוֹת רַבּוֹת סָבְבוּנִי, קְרָאנוּךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ. בְּצַר לִי אֶקְרָא יְהוָה וְאֵל אֱלֹהֵי אֲשׁוּעַ. יִשְׁמַע מִהִיכָלוֹ קוֹלִי וְיִשְׁוּעָתִי לְפָנָיו תִּבְאָ בְּאִזְנוֹ. מִן הַמַּצָּר קְרָאתִי יְהוָה עָנְנִי בְּמִרְחָב יְהוָה. קְרָאתִי מִצָּרָה

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרָה ב

תרסא

לִי אֵל יְהוָה וַיַּעֲנֵנִי מִבְּטֶן שְׂאוֹל שְׁוַעֲתִי שָׁמַעְתָּ קוֹלִי. וּתְשַׁלִּיכֵנִי מִצּוֹלָה בְּלִבִּי יָמִים וְנִהַר יִסּוּבְבֵנִי כָּל מִשְׁבְּרֵיךָ וְנִלְיִד עָלַי עֲבָרוֹ. וְאֲנִי אָמַרְתִּי נִגְרַשְׁתִּי מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ אֵךְ אוֹסִיף לְהַבִּיט אֵל הַיִּכַּל קִדְשֶׁךָ. אֶפְפוֹנִי מִיּוֹם עַד נֶפֶשׁ תַּהוֹם יִסּוּבְבֵנִי סוֹף חֲבוּשׁ לְרֵאשִׁי. לְקַצְבֵי הָרִים יִרְדְּתִי הָאָרֶץ בְּרִיחֶיהָ בַּעֲדֵי לְעוֹלָם וּתְעַל מִשְׁחַת חַיִּי יְהוָה אֱלֹהֵי. בַּהֲתַעֲטַף עָלַי נֶפְשִׁי אֵת יְהוָה זְכַרְתִּי וּתְבֹא אֵלַיךָ תַּפְלָתִי אֵל הַיִּכַּל קִדְשֶׁךָ. מִשְׁמְרִים הַבְּלִי שׁוֹא חֲסֵדִם יַעֲזֹבוּ. וְאֲנִי בְּקוֹל תוֹדָה אֲזַבְּחָה לָּךְ אֲשֶׁר נִדְרַתִּי אֲשַׁלְמָה יִשְׁוַעֲתָה לִיהוָה:

וּבְבֶן תִּנּוּבֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחֲסֵדֶיךָ הַגְּדוֹלִים שְׁאֲזַכָּה לְלַמֵּד הַלְכוֹת בְּכָל יוֹם וַיּוֹם חֶק וְלֹא יַעֲבֹר כָּל יָמֵי חַיִּי, וְלֹא יַעֲבֹר אֶצְלִי יוֹם אֶחָד בְּלִי לַמוֹד הַלְכוֹת, עַד שְׁאֲזַכָּה עַל-יְדֵי הַהֲלָכוֹת לְשַׁעֲשׂוֹעַ עוֹלָם הַבָּא לְדַעַת וּלְהַכִּיר אוֹתְךָ תַּתְּבַרְךָ לְנִצָּחַת, וּתַעֲזֹרְנִי שְׁאֲזַכָּה לְבָרֵךְ פֶּסֶק הַהֲלָכָה בְּאַמְתִּי, וּתְהִיָּה עִמִּי תָמִיד, וּתְמַשִּׁיךְ עָלַי חֶסֶד חֲנּוּם חֲסֵדִי דוֹד הַנְּאֻמָּנִים. וְאֲזַכָּה לְאַסּוּקֵי שְׁמַעְתָּתָא אֵלֶיכָא דְהַלְכָתָא, עַד שְׁאֲזַכָּה מְהֵרָה לִידַע כָּל הַהֲלָכוֹת שֶׁל כָּל מִצְוֹת הַתּוֹרָה עַל בּוֹרֵיין וְאַמְתָּתָן, וּלְחַדֵּשׁ בְּהֵם חֲדוּשֵׁיין אֲמַתִּיִּים וּתְשַׁפִּיעַ עָלַי דַּעַת שְׁלָם דְּקִדְשָׁה, עַד שְׁאֲזַכָּה לְדַעַת וּלְהַכִּיר אוֹתְךָ בְּאַמְתִּי וּלְהִיּוֹת סְמוּךְ וְקָרוֹב אֵלַיךָ וּלְהוֹדוֹת לָּךְ וּלְבָרְכָךָ תָּמִיד, וּלְהַתְּבַק אֵלַיךָ בְּאַמְתִּי בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. וְתַצִּילֵנִי מִכָּל צָרָה וְצוּקָה, כִּי אַתָּה יוֹדַע צְרוֹת לְבָבִי הַרְבִּים וְהַכְּבִדִים מְאֹד, עַד אֲשֶׁר כְּשָׁל כַּח הַסֶּפֶל. כִּי צָר לִי מְאֹד אָבִי שְׁבַשְׁמִים, כִּי רַע וְמָר, כִּי נָגַע עַד הַנֶּפֶשׁ, וְאִין לִי שׁוּם אַח וְרַע לְפָרֵשׁ לְפָנָיו שִׁיחֲתִי הַכְּבִדָה וְהַמְרָה מְאֹד מְאֹד, וְאֲנִי נוֹשֵׂא אֲבָנִים קָשִׁים עַל לְבָבִי. עָלַי לְבִי דָוִי, כִּי רַק לְבִי יוֹדַע מֵרַת נֶפְשִׁי, הַמְרָה מְרֵאשׁ וְלַעֲנָה, אֲשֶׁר לֹא יֵאֱמָן כִּי יִסְפָּר. וְכָל הַדְּמִים שְׁבַאכְרִי כְּלָם מִתְכַּנְּסִים אֵל הַלֵּב וּמְכַבִּידִים עַל הַלֵּב מְאֹד, וְכָל אַכְרִי וְעוֹרְקִי וְנִיִּדִי עִם כָּל הַדְּמִים שְׁבַחָם, כְּלָם מִבְּקָשִׁים וּמִחַפְּשִׁים עֲצָה וְתַחְבּוּלָה, אֵיךְ לְהַמְלִט וְאֵיךְ לְהַנְצִיל מִנִּי שְׁחַת, מִדִּין הַקָּשָׁה שֶׁל גִּיהֲנֹם וּמִדִּין הַקָּשָׁה שֶׁל הַעֲתִיד, וְאֵיךְ לְהַנְצִיל מִכָּל הַחַטָּאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים וּמִכָּל הַפְּגָמִים וּמִכָּל הַהֲרַפְתָּקָאוֹת שְׁבַעֲוֹלָם חַס וְשְׁלוֹם. הֵן תּוֹחַלְתִּי נִכְבָּה, לֹא יְדַעְתִּי נֶפְשִׁי, מָה אַעֲשֶׂה וּמָה אֶפְעַל, וּמֵאִין אֲבַקֵּשׁ תְּרוּפָה לְמַכְתִּי הָאֲנוּשָׁה. יְהוָה אֱלֹהִים אַתָּה יוֹדַעְתָּ. חוּס וְחַמַּל עָלַי, חוּס וְרַחֵם עַל מַעַט דְּמַעַט פְּלִטְתִּי הַנִּשְׁאַרְתִּי, וְהוֹפִיעָה עָלַי מִמַּעוֹן קִדְשְׁתֶּךָ יִשְׁוַעֲתָה וְרַחֲמִים, וְהַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי צְרוֹת וְרַעוֹת, כִּי אִין לִי עַל מִי לְהַשְׁעֵן כִּי אִם עָלֶיךָ לְבַד אָבִי שְׁבַשְׁמִים. אַתָּה סִתַּר לִי, מִצָּר תַּצְרֵנִי רְנִי פִלְט תְּסוּבְבֵנִי סְלָה. הוֹשִׁיעֵנִי וְעֲזֹרְנִי וּזְבַנִּי, שִׁישׁוּבוּ הַדְּמִים הַשׁוֹמְפִין עַל לְבָבִי, וְיַחֲזֹרוּ לִילְךָ כְּסֹדֶר תְּנוּעָה מְסֻדָּרָת. וְתַעֲשֶׂה עִמִּי חֲסֵדִים רַבִּים תָּמִיד בְּכָל עֵת, וְתַעֲזֹרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי וְתַצִּילֵנִי תָּמִיד מִכָּל צָרָה וְצוּקָה, וְתַזְכֵּנִי לְהוֹדוֹת לָּךְ תָּמִיד עַל כָּל הַחֲסֵדִים אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמִּי וְאֲשֶׁר אַתָּה עֲתִיד לַעֲשׂוֹת עִמִּי:

וְתַרְחֵם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וְתַעֲזֹרְנוּ שְׁנִזְכָּה לְהִיּוֹת תּוֹמְכֵי אוֹרֵייתָא. שְׁנִזְכָּה לְהַחֲזִיק אֵת הַלּוּמְדֵי תוֹרָה הַעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה וּבַעֲבוּדַת יְהוָה בְּאַמְתִּי, לְתוֹמְכֵם וּלְסַעֲדֵם וּלְהַחֲזִיקֵם וּלְהַסְפִּיק לָהֶם כָּל מָה שִׁיחֲסֵר לָהֶם בְּכַבּוֹד גְּדוֹל, וְלַעֲשׂוֹת כָּל צְרִכְהֵם וְכָל

צרכי בניהם וביתם, באפן שיזכו לעסק בתורתך ובעבודתך בהרחבת הלב בלי בטול ובלבול כלל, למען יוכלו להוליד ולחדש הלכות וחדושין אמתיים בתורתך הקדושה. ותשפיע חסד גדול על ידידיה, וימשך עלינו ועל כל עמך ישראל שפע טובה וברכה ופרנסה טובה ועשירות גדול הקדשה ורחמים וחיים ושלום וכל טוב. ותמלא פנימת הלבנה, ויקים מקרא שבתוב, והיה אור הלבנה כאור החמה:

ותחום ותחמל ברחמיך הרבים על כל היושבות על המשבר מעמך בית ישראל ותצילם מכל צער ונזק, ותרחם על צערם הקשה והכבד באשר נגלה לפניך אדון כל. ותחום עליהם ותעזרם ותושיעם בחמלתך הנוראה ובחסדיך הרבים, שיזכו בלם להוליד בנקל בלי שום קשוי הולדה כלל. מלא רחמים, חמל עליהם, כי אתה יודע צערם ומכאובם הקשה, חמל עליהם למענך והצילם מכל צער ונזק, ומכל מיני עין רעה, ומכל מיני קלפות וסטרין אחרנין המעכבים את ההולדה, והפצים חס ושלום מה שחפצים. אנא יהוה, ברחמיך הרבים תצילם ותשמרם מכל רע, ויזכו בלם להוליד במהרה, בנקל, בלי שום קשוי הולדה כלל, ותוציא תולד לשלום בלי פגע. ויזכו כל עמך ישראל לגדל בניהם ובנותיהם לארך ימים ושנים לעבודתך וליראתך, ולא תפיל אשה פרי בטנה, ויתרבו עמך ישראל כחול הים אשר לא ימד ולא יספר מרוב:

ובכן תרחם עלינו ברחמיך הרבים ובחסדיך האמתיים, ותעזרנו ותושיענו שנוזכה להמשיך הארת האמת, ויאיר האמת בהדבור וישלים את הדבור הקדוש, ותשמרנו ותצילנו שלא יצא שום דבר שקר מפינו כלל אפלו בטעות, רק כל דבורינו יהיו דבורי אמת תמיד לעולם ועד, ותזכנו להמשיך הארת שלשה קווי האמת שהם, תפלה, ותורה, ושדוכים הגונים. ותעזרנו ברחמיך הרבים שנוזכה להתפלל לפניך בכל לב ונפש, ותהיה תפלתנו בתכלית השלמות פרצונך הטוב באמת. ותהיה עמנו תמיד, ותושיענו שנוזכה להוציא כל דברי התפלות ותחנונות ובקשות מפינו באמת לאמתו, בלי שום פניות ובלבולים ובלי שום מחשבות זרות כלל, רק כל דברי תפלתנו יהיו באמת לאמתו, באמת נד וצח, באמת שאתה חפץ בו, עד אשר תשמע תפלתנו תמיד, כי אתה חפץ באמת לבד כמו שבתוב, קרוב יהוה לכל קוראיו לכל אשר יקראהו באמת. ונוזכה על ידי תפלתנו לנהוג העולם פרצוננו ולבטל כל הגזרות קשות, שנגזרו עלינו חס ושלום, בין שהוא קדם גזרדין ובין שהוא לאחר גזרדין. ותמסר כחך ונבורתך בידינו, שיהיה לנו כל הכח והנבונה שלך לשנות הטבע ולנהוג כל העולם, ויקים בעמך ישראל מקרא שבתוב, ויקרא לו אל אלהי ישראל, שיהיו ישראל נקראים בשם אל, שיהיה להם כח אלהי לנהוג כל העולמות פרצונם הקדוש:

ותזכנו לעסק בתורתך הקדושה תמיד לשמה באמת, ותתן לנו רב הגון ואמת שנוזכה לקבל ממנו דרך ישרה, ונדע את הדרך אשר נלך בה ואת המעשה אשר נעשה כל ימי חיינו לעולם, ויוליכנו בדרך האמת תמיד פרצונך הטוב.

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרָה ב

תּרסג

וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וְתִזְמֶינָנוּ לְבְנֵינוּ וּלְבָנוֹתֵינוּ וְזוּגָם הַהֲגוֹן לָהֶם מִן הַשָּׁמַיִם, וְלֹא יִתְחַלְּפוּ הַזּוּגִים חֲלִילָה בְּעוֹנוֹתֵינוּ, רַק כָּל אֶחָד יִזְכֶּה לְמִצְאָה זּוּגוֹ הַהֲגוֹן לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם, (וּבִפְרָט לְפָלוּנֵי בֶן פְּלוּנֵית), וְתִנְחַנְנוּ בְּדֶרֶךְ הָאֱמֶת תָּמִיד, וְנִזְכֶּה לַעֲשׂוֹת שְׂדוּכִים טוֹבִים וְהַגּוֹנִים בְּאֱמֶת בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב, וּמִיְהוָה אִשָּׁה מְשַׁכֶּלֶת:

מִלֵּא רַחֲמִים, מִלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּרַחֲמִים עַד שֶׁנִּזְכֶּה שִׁיאִירוּ שְׁלֹשָׁה קְנוֵי הָאֱמֶת בְּהַדְּבֹר, וְיִשְׁלִימוּ אֶת הַדְּבֹר הַקָּדוֹשׁ, אֶת כָּל אַרְבָּעָה חֲלָקֵי הַדְּבֹר. וְתִנְחַנְנוּ לְהַרְבוֹת בְּצִדְקָה תָּמִיד, עַד שֶׁנִּזְכֶּה לְדְבֹר שֶׁל צִדְקָה, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב, אֲנִי (יְהוָה ה') מְדַבֵּר בְּצִדְקָה רַב לְהוֹשִׁיעַ, וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ רַחֲמִים וְתִבְטַל מֵאֵתָנוּ כָּל הָאֲכֻזְרוֹת שֶׁבִלְבָבֵנוּ, וְנִזְכֶּה לְצִאת מִגֵּדֶר בְּהִמָּה לְגֵדֶר אָדָם שֶׁיֵּשׁ לוֹ רַחֲמָנוּת, וְנִזְכֶּה לְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת תָּמִיד בְּרַחֲמָנוּת אֱמֶתִי, וְלַהֲרַבּוֹת בְּצִדְקָה תָּמִיד לְעַנְיִים הַגּוֹנִים בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, עַד שֶׁנִּזְכֶּה לְהַשְׁלִים הַדְּבֹר שֶׁל צִדְקָה כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב, טוֹב אִישׁ חוֹזֵן וּמְלִיָּה יִכְלָל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט:

וְתִנְחַנְנוּ לְדְבֹר שֶׁל תְּשׁוּבָה, וְתַעֲזְרוּנוּ לְדְבֹר דְּבוּרִים הַרְבֵּה שֶׁל תְּשׁוּבָה לְפָנֶיךָ, וְנִזְכֶּה לְקַיֵּם מִקְרָא שְׂכֵתוֹב, קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל יְהוָה. וְתִשְׁלַח לָנוּ דְבוּרִים הַגּוֹנִים וְרִצּוּיִים לְתוֹךְ פִּינוּ, עַד שֶׁנִּזְכֶּה לְעוֹרֵר לְבָבֵנוּ לְפָנֶיךָ בְּאֱמֶת וּלְשַׁפֵּךְ לִבֵּנוּ כַּמִּים נוֹכַח לְפָנֶיךָ יְהוָה, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב, שְׂפָכִי כַּמִּים לְבָךְ נוֹכַח פָּנָי יְהוָה:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכֵּנִי לְתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכֵּנִי לְדְבֹר בְּזָה שִׁיעוֹרֵר לְבִי בְּאֱמֶת, עַד שֶׁאִזְכֶּה לְשׁוּב אֵלֶיךָ מִהֲרָה בְּאֱמֶת וּבִלְבָב שְׁלֵם. זַכֵּנִי וְזַכֵּנִי רַחֲמָנִי, חֲנִנִי חֲנִנִי, הַחֲזִירֵנִי בְּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ, הַשִּׁיבֵנִי וְאִשׁוּבָה כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי, תֵּן לִי תְקוּהָ וְלֹא אוֹבֵד, תֵּן רוּחַ וְהַצְלָה אֱמֶתִייתִי, רוּחַ וְהַצְלָה נִצְחִיתִי, תֵּן לִי דְבוּר שֶׁל תְּשׁוּבָה אֱמֶתִייתִי, חוּס וְחַמֵּל עָלַי לְמַעַן שְׂמֵךְ, לְמַעַנְךָ עֲשֵׂה וְלֹא לְמַעַנִּי, רֵאֵה עֲמִידַתִּי דַל וְרַק וְחֶסֶד, פָּנוּם וּמְקַלְקַל וְנִשְׁחַת מְאֹד, מְבַלְבֵּל וּמְטַרֵּף מְאֹד. הַצֵּל סְפִינָה הַמְטַרֵּפֶת בָּיִם בְּאֵין עוֹזֵר וְסוּמָה, הַצֵּל גֵּרְדֵּף מִפָּנֵי רוּצְחִים וְאוֹרְכִים וְלֶסְטִים וְאוֹיְבִים וְשִׁנְאִים קָשִׁים וּמְרִים וְאֲכֻזְרִים שְׂאִין דּוֹגְמָתָם בְּעוֹלָם. הַצִּילֵנִי נָא בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, הוֹשִׁיעֵנִי נָא אֲבִי אָב הַרַחֲמֵן, הַצִּילֵחֲנִי נָא הַצְלָחָה הָאֱמֶתִייתִי הַצְלָחָה הַנִּצְחִיתִי, שְׂאִזְכֶּה מַעֲתָה לְהַצְלִיחַ בְּזָה הָעוֹלָם הַצְלָחָה הַנִּצְחִיתִי, שְׂאִזְכֶּה לְהַרְוִיחַ רוּחַ הָאֱמֶתִי, מַה שְׂאִפְשֵׁר לְהַרְוִיחַ בְּזָה הָעוֹלָם בְּלִי שְׁעוֹר וְעֵרֶךְ וּמְסָפֵר, עֲזְרֵנִי לְהִיּוֹת בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאֱמֶת מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם:

וְזַכֵּנִי לְהַשְׁלִים הַדְּבֹר שֶׁל עֲשִׂירִים קְרוֹבִים לְמַלְכוּת, וְתַעֲזֹר וְתוֹשִׁיעַ וְתִגֵּן עַל כָּל הַקְּרוֹבִים לְמַלְכִים וְשָׂרִים וְיוֹעֲצִים, הָעוֹמְדִים בְּשִׁבִיל יְשׁוּעַת וְהַצְלַת יִשְׂרָאֵל בְּאֱמֶת, וְתִשְׁפִיעַ עֲלֵיהֶם דְּבָרֵי חֵן בְּשִׁפְתוֹתֶיהֶם, וְיִמְצְאוּ חֵן בְּעֵינֵי הַקַּיְסָרִים וְהַמְּלָכִים וְהַשָּׂרִים וְהַיּוֹעֲצִים, וְיִבְטְלוּ מִחֲשָׁבוֹת שׁוֹנְאֵינוּ. וְתִתֵּן לָהֶם חֵן וְשִׁכָּל טוֹב, בְּאִפְּן שִׁיזְכּוּ לְבַטֵּל כָּל הַגְּזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרָעוֹת, וְלַפְעַל גְּזֵרוֹת טוֹבוֹת עַל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, וְיִהַפְּכוּ לֵב הַקַּיְסָרִים וְהַמְּלָכִים וְהַשָּׂרִים עָלֵינוּ לְטוֹבָה. כִּי אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ אִפְּן מַעֲמַד וּמַצֵּב עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל כְּעַתָּה,

אשר רבים קמים עלינו, רבים מאד, על עמך יערימו סוד ויתעצו על צפונך, ולא אחד בלבד עומד עלינו, כי אם רבים קמים עלינו וחושבים מחשבות בכל-עת, איך להרע לישראל חס ושלוה, ואין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים, כי אתה היית עמנו מעולם בכל דור ודור. חמל עלינו גם אתה בדור העני הזה בעוקבא דמשיחא, כי אין מי יעמד בעדנו, שמך הגדול יעמד לנו בעת צרה, ותהפך לב הקיסרים והמלכים והשרים עלינו למזכה כי הכל בידך לבר, (כמו שכתוב) לב מלכים ושרים ביד יהוה. ובתיב, פלגי מים לב מלך ביד יהוה על כל אשר יחפץ יטנו:

וזכנו להשלים הדבור של מלכות דקדשה, ותביא לנו את משיח צדקנו במהרה בימינו וימלוך עלינו לעולם ועד, ונזכה לשמע דבוריו הקדושים והטהורים והנוראים מפיו הקדוש. רחם עלינו למען שמך, וזכנו שיאיר האמת ברבוע הדבור, בארבעה חלקי הדבור, עד שנוזכה לדבור שלם דקדשה באמת. ונזכה לשלמות לשון הקדש המקשר לשבת, לדבור אמת שכלול בו ברכה וקדשה. ותבטל ותכניע ותשבר לשון עלגים שהוא לשונות העבויים, שלא יהיה להם שום שליטה ואחיזה בעמך ישראל, ולא ילמדו לשונם כלל. רק נזכה אנחנו וכל עמך ישראל לדבור השלם באמת שהוא שלמות לשון הקדש, עד שנוזכה להמשיך הקדשה והשמחה של שבת לששת ימי החול, ונזכה לשמח תמיד גם בימי החול לשמך ולעבודתך:

לשבת קודש

ותעזרנו ותושיענו ותזכנו לקבל שבת בקדשה גדולה ובחדוה רבה ועצומה ובשמחה גדולה ובלב טוב, ולא יעלה על לבנו בשבת קדש שום דאגה ועצבות, ולא שום צער, ותסיר ממנו יגון ואנחה. ברצונך הנח לנו יהוה אלהינו שלא תהא צרה ויגון ואנחה ביום מנוחתנו, ונזכה לשמח מאד בכל שבת ושבת בשמחה אמתית, בגילה ברנה בדיצה בחדוה רבה ברצונך הטוב. ותעזרנו ותזכנו להמשיך הקדשה של שבת לששת ימי החול, עד שנוזכה גם בימי החול להיות בשמחה תמיד, נגילה ונשמחה בך תמיד, ונזכה לעשות כל המצוות גם בימי החול בשמחה גדולה ובחדוה רבה ולהיות אף שמח תמיד, נגילה ונשמחה בישועתך סלה, ונזכה לקיים תמיד מקרא שבתוב, עבדו את יהוה בשמחה בואו לפניו ברננה. דעו כי יהוה הוא אלהים הוא עשנו ולו אנחנו עמו וצאן מרעיתו. ותעזרנו תמיד בכל עת להמשיך השמחה של שבת לששת ימי החול, עד שנוזכה שיתגלה אחדות הפשוט בעולם, וידעו ויאמינו הכל, שכל הפעולות משתנות נמשכין מאחד הפשוט יתברך ויתעלה לעד ולנצח נצחים, וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו, יהוה אלהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה. ויתגלה אחדות הפשוט לכל באי עולם על-ידי עמך ישראל, אשר בחרת גוי אחד בארץ מכל העמים אשר על פני האדמה, כי אתה אחד ושמך אחד ומי בעמך ישראל גוי אחד בארץ, עד שיתגלה אחדות הפשוט גם למעלה בכל העולמות, על-ידי התגלות אחדות הפשוט מתוך הפעולות משתנות

תְּנִינָא - תּוֹרָה ג - פְּדִיּוֹן נַפְשׁ

תּרסח

למַטָּה בְּעוֹלָם הַזֶּה עַל־יְדֵי עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשׁ, וּתְבַטֵּל כָּל מִינֵי מַחְלוּקוֹת מִן הָעוֹלָם וְתַמְשִׁיךְ שָׁלוֹם גָּדוֹל בְּעוֹלָם:

לְחִנּוּךְ

וְזַכְּנוּ לְקַיֵּם מִצְוֹת הַדְּלֻקָּת נֵר חֲנֻכָּה כְּרָאוּי, בְּכָל פְּרָטִיָּה וְדִקְדוּקָיָה וְכוּנּוּתִיָּה וְתַרְי"ג מִצְוֹת הַתְּלוּיִם בָּהּ, וְלְקַיֵּם כָּל הַמִּצְוֹת שֶׁל חֲנֻכָּה בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה, לְהוֹדוֹת לָךְ וּלְבָרְכֶךָ וְלֹאמַר הֲלֵל שְׁלֹם בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּהָ רַבָּה וּבְהַתְעוֹרְרוֹת גְּדוֹל בְּקִנְיָנָה וּבְמַהֲרָה גְּדוֹלָה. כִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים קִבְּעַתְּ לָנוּ שְׂמוֹנֶת יָמֵי חֲנֻכָּה, לְהוֹדוֹת וּלְהֵלֵל לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל שֶׁהֵם שַׁעֲשׂוּעַ עוֹלָם הַבָּא. וְזַכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְקַיֵּם מִצְוֹתֶיךָ בְּאַמְתָּ, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ בְּאַמְתָּ שַׁעֲשׂוּעַ עוֹלָם הַבָּא תָּמִיד, שֶׁהוּא הוֹדָאָה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ, וּבְפִרְט בִּימֵי חֲנֻכָּה הַקְּדוֹשִׁים שֶׁהֵם יָמֵי הוֹדָאָה, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמְתָּ, וְלִדְעַת וּלְהַכִּיר אוֹתְךָ וְלְהוֹדוֹת לָךְ וּלְבָרְכֶךָ סֵלָה בְּאַמְתָּ לְעוֹלָם כִּי טוֹב, כִּמוֹ שֶׁכָּתוּב, הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ, וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ הַקְּדוֹשָׁה שֶׁל שַׁבָּת לְשִׁשַׁת יָמֵי הַחֹל, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד כְּרִצוֹנְךָ הַטוֹב בְּאַמְתָּ. אָנָּה יְהוָה, מֵלֵא מְשַׁאֲלוֹתֵינוּ בְּרַחֲמִים, וְזַכְּנוּ מְהֵרָה לְכָל מֵה שֶׁבִּקְשָׁנוּ מִלְּפָנֶיךָ, בְּאַפְּן שֶׁנִּזְכָּה מְהֵרָה לְהִיּוֹת כְּרִצוֹנְךָ הַטוֹב בְּאַמְתָּ, לְמַעַן דַּעַת כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד:

מִזְמוֹר לְתוֹדָה הֲרִיעוּ לַיהוָה כָּל הָאָרֶץ: עֲבַדוּ אֶת יְהוָה בְּשִׂמְחָה בָּאוּ לְפָנָיו בְּרִנָּה: דַּעוּ כִּי יְהוָה הוּא אֱלֹהִים הוּא עָשָׂנוּ וְלוֹ אֲנַחְנוּ עִמּוֹ וְצֵאן מִרְעִיתוֹ: בָּאוּ שְׁעָרָיו בְּתוֹדָה הַצְּרוֹתָיו בְּתַהֲלָה: הוֹדוּ לוֹ בְּרִכּוֹ שְׂמוֹ כִּי טוֹב יְהוָה לְעוֹלָם חֲסִדוֹ וְעַד דוֹר וָדוֹר אֲמוֹנָתוֹ: כָּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

וּתְפִלָּה זֹאת טוֹב לֹמַר לְמַקְשָׁה לִילָד, וַיֵּאמְרוּ אֵין "מִזְמוֹר לְתוֹדָה" (תְּהִלִּים ק, א), כִּמְה וּכְמֵה פְּעָמִים, כִּי אֲמִירַת מִזְמוֹר לְתוֹדָה הוּא סְגוּלָה גְּדוֹלָה לְמַקְשָׁה לִילָד, שֶׁתִּזְכָּה הַחֹלִיד בְּגִלְגַּל, אָמֵן:

תּוֹרָה ג - פְּדִיּוֹן נַפְשׁ

אַחַר הַפְּדִיּוֹן שַׁעֲשׂוּשֵׁין בְּשִׁבִיל לְהַמְתִּיק תְּדִין אֵין יֵשׁ רְשׁוֹת לְרוֹפֵא לְרַפְּאוֹת, אֲבָל לֵא כָּדָם, כִּי עִקַּר הַרְפּוּאָה עַל־יְדֵי פְּדִיּוֹן:

תְּפִלָּה לְתוֹרָה ג

(א) רוֹפֵא חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, רוֹפֵא אָמֵת, רוֹפֵא נְאֻמָּן וְרַחֲמָן, רַחֵם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְשִׁמְרָנוּ מִרוֹפְּאִים וְדַאקְטוֹרִים. וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּקְדִּים תָּמִיד רְפוּאָה לְמַכָּה, וְתַשְׁמְרָנוּ וְתַצִּילֵנוּ שְׁלֵא נִבָּא לִיְדֵי שׁוּם מַחְלָה וּמַחוּשׁ וּכְאֵב כָּלֵל. וְאַפְלוּ בַּעַת אֲשֶׁר תִּשְׁלַח לָנוּ חֵם וְשָׁלוֹם, אֵיזָה חוֹלָאֵת אוֹ מַחוּשׁ עַל פִּי גִזְרַת דִּינִיךָ הַקְּדוֹשִׁים וְהָאֲמִתִּיִּים, אָנָּה רַחוּם בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שִׁמְרָנוּ וְהַצִּילֵנוּ שְׁלֵא נִטְעָה חֵם וְשָׁלוֹם, לְמַסַּר עַצְמָנוּ חֲלִילָה, לִיד הַרוֹפְּאִים וְהַדַּאקְטוֹרִים, כִּי הֵן רוֹפְּאֵי אֱלִיל בְּלָם, הַמָּה מַהֲבֵל יָחַד.

כי אתה יודע האמת שאין שום רופא יודע לרפאת החולאת והמחוש בראוי באמת לאמתו אפלו הרופאים הממחים הבקיאים ומפלגים בהכמתם מאד, כי אין שום רופא ממחה והכם, שיוכל לידע ולכוון הסם המיוחד לרפאת אותו החולה, כפי גזרת דיניך שגזרת שלא יתרפא החולה כי אם על-ידי איש פלוני וסם פלוני ביום פלוני. אשר על-כן אי אפשר בשום אופן שיתרפא החולה כי אם על-ידי סבות אלו דיקא שנגזרו על רפואתו, ומי הוא החכם שידע כל זה, מפל שבן שרב הרופאים והדאקטורים הם נבערים מדעת חכמת הרפואות ואינם בקיאים היטב בחכמת הרפואה, כי היא חכמה עמוקה ויש בה חלוקים ושנויים רבים לאין שעור ותכלית, אשר על-פירב אי אפשר לכוון האמת לאמתו, ובתנועה קלה הם מזיקים הרבה ומפסידים ומקלקלים יותר ממה שמתקנים לפעמים, והם הורגים ורוצחים נפשות בידים, וכמה וכמה נפשות שקעו על-ידם, כי רבים אשר מתו על-ידי הרופאים והדאקטורים, מאשר מתו מיתת עצמן, כאשר נגלה לפניך אדון כל, וכאשר הרופאים האמתיים מודים על זה בעצמן, שאי אפשר לידע חכמה זאת על בוריה, והודו ולא בושו, שטוב יותר למנוע מרפואות:

רבנו של עולם, מלא רחמים, בורא רפואות, אדון הנפלאות. אתה יודע, שכבר נשתקע העולם הרבה בטעות זה לעסק ברפואות, מימים ושנים הרבה, עד אשר קשה להוציאם ממבוכה זאת, ובפרט מחמת גדל הצער והמכאוב של כל סובלי חולאים רחמינא לצלן, הם מוסרים עצמן ליד הרופאים לבקש תעלה ותרופה למכותם, אבל רבם ככלם תוחלתם נכזבה, והרופא לא יגדה מהם מזור, כי אם ברחמיך וחסדיך העצומים, כאשר רחמיך גוברים עליהם להגהות מזורם ולחבש חלים:

על-כן באתי לפניך מלא רחמים, רופא אמת, רחם עלינו ותן בלבנו בינה להבין ולהשכיל בכל עת אשר נצטרך לאיזה רפואה לנו או לבני ביתינו חס ושלום, לבל נלך ונדרש אחר הרופאים, רק נדרש ונבקש את פני יהוה תמיד. ותחזק את לבבנו להאמין ולבטח בך ובצדיקיך ויראיך האמתיים. ותעזר לנו ותושיענו שגזבה לתן ממוז על פדיון נפשנו תמיד, ותזמין לנו בכל עת אנשים כשרים ויראים באמת, אשר יהיה לאל ידם לעשות פדיון נפש, מהכסף אשר נתן להם, באפן שימתיקו הדין מעלינו ומעל זרענו ובני ביתנו, על-ידי הפדיון נפש שיעשו עבורנו. ואתה תמלא רחמים עלינו, ותרפאנו רפואה שלמה, רפואת הנפש ורפואת הגוף. רפאנו יהוה ונרפא הושיענו ונושעה כי תהלתנו אתה. והעלה רפואה שלמה לכל מבותינו ולכל מכאובינו ולכל תחלואינו (ובפרט לחולה פלוני בן פלונית), כי אל רופא נאמן ורחמן אתה, כי אין לנו שום סמיכה על שום רפואה של שום רופא שבעולם, כי אם עליך לבד אנו נשענים. אל נא רפא נא לנו ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, כי אתה לבד יודע גדל הצער והמכאוב של כל הסובלי חולאים ומכאובות. מלא רחמים. רחם עליהם ואל תסתר פניך מהם, ותראה ותשגיח בעגים ומכאובם, ותמלא רחמים עליהם להחלימם ולרפאתם להחזיקם ולהחיותם חיש קל מהרה, ויקים מקרא שכתוב, והסיר יהוה ממך כל חלי וכל מדוי

מַצְרִים הָרַעִים אֲשֶׁר יִדְעַתְּ לֹא יִשְׁמְךָ וְנִתְנָם בְּכָל שְׁנָאִיךָ. וְנֹאמַר, וְעַבְדְּתֶם אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּבְרַךְ אֶת לַחֲמֶךָ וְאֵת מִימְךָ וְהִסִּירוּתִי מִחֲלָה מִקֶּרְבְּךָ. וְנֹאמַר, וַיֹּאמֶר אִם שָׁמוֹעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהִיָּשֵׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהִאֲזַנְתָּ לְמִצְוֹתָיו וְשִׁמְרַתְּ כָּל חֻקָּיו כָּל הַמְּחַלָּה אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בַּמַּצְרִים לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אֲנִי יְהוָה רַפְּאֵךְ. אָמֵן בֶּן יְהִי רַצוֹן:

תּוֹרַה ד – וְאֵת הָעוֹרְבִים צוֹיִתִי

א. עַקֵּר עֲבוֹדַת הַצְּדָקָה הִיא לְשַׁבֵּר הָאֲכֻזְרִיּוֹת שְׁלוֹ לְהַפְּכוֹ לְרַחֲמָנוּת לְהַתְּנַדֵּב לְצְדָקָה. כִּי מִי שֶׁהוּא רַחֲמָן בְּטַבְּעוֹ וְנוֹתֵן צְדָקָה מִחַמַּת רַחֲמָנוּת שְׁבֻטְבָּעוֹ, אֵין זֶה עֲבוֹדָה, עַל־כֵּן כָּל הַנְּדִיבֵי לֵב שְׂרוּצִים לְקַיֵּם מִצְוֹת צְדָקָה כְּרֹאוּי, צְרִיכִין לִילָךְ וּלְעֵבֵר בַּתְּחִלָּה דְרָךְ בְּחִינָה זֹאת, דְּהֵינּוּ שְׁבֻתְחֻלָּה צְרִיכִין לְשַׁבֵּר הָאֲכֻזְרִיּוֹת שְׁלָהֶם שְׁבֻטְבָּעֵם לְהַפְּכוֹ לְרַחֲמָנוּת לְתֵן צְדָקָה, כִּי זֶה עַקֵּר עֲבוֹדַת הַצְּדָקָה בְּנִ"ל. וְעַל־יְדִי־זֶה נִתְהַפֵּךְ גַּם רַגְזוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְרַצוֹן:

ב. כָּא בְּנִקְל עֲבוֹדַת הַשֵּׁם, וְצְרִיכִין כְּמָה יְגִיעוֹת וְכְמָה תְּנוּעוֹת בְּנִ"ל קָדָם שְׂזוּכִין לַעֲשׂוֹת אֵיזָה עֲבָדָא שְׂיִהִיָּה לָהּ הַדּוּר, אִךְ הַהִתְחַלָּה קָשָׁה מְאֹד בְּנִ"ל. עַל־כֵּן אַל יִבְהַלֹּךְ רַעֲיוֹנֶיךָ עַל כָּל מָה שֶׁעוֹבֵר עֲלֶיךָ, כִּי בְּהִכָּרַח לְסַבֵּל הַכֹּל בְּנִ"ל. וְלָפּוֹם צַעֲרָא אֲנָרָא:

ג. הַצְּדָקָה מְרַחֶבֶת כָּל הַפְּתָחִים שֶׁל הַקְּדוּשָׁה, שְׁכַשְׂאֲדָם נִכְנָם בְּאֵיזָה דְרָךְ וְעֲבוֹדָה מִעֲבוֹדַת ה', אִזּוּ הוּא צְרִיךְ לִפְתַּח שָׁם פְּתַח לְכַנֵּס בְּאוֹתוֹ הַדְרָךְ, וּבִשְׂבִיל זֶה כָּל הַהִתְחַלּוֹת קְשׁוֹת, וְעַל־יְדֵי הַצְּדָקָה מְרַחֵב הַפְּתַח. וְאִפְלוּ כְּשִׁישׁ כְּבֹר פְּתַח, הַצְּדָקָה מְרַחֶבֶת וּפּוֹתַחַת בְּיֹתֵר כָּל הַפְּתָחִים שֶׁל הַקְּדוּשָׁה, וְעַל־כֵּן קָדָם כָּל מִצְוָה וְעֲבוֹדָה טוֹב לְתֵן צְדָקָה, כְּדִי לְהַרְחִיב פְּתַח הַקְּדוּשָׁה שֶׁצְרִיךְ לַעֲשׂוֹת בְּעֲבוֹדָתוֹ, וְלֹא יִהְיֶה קָשָׁה וְכָבֵד עָלָיו כָּל־כָּךְ לְכַנֵּס בָּהֶם:

ד. הַתְּחִלַּת הַצְּדָקָה הִיא קָשָׁה וְכָבֵדָה מְאֹד. אֲבָל הַתּוֹעֵלַת שֶׁל הַצְּדָקָה גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד, כִּי צְרִיכֵי הַגּוֹפֵּה הֵם רַבִּים מְאֹד, וְאִפְלוּ הַהִכָּרַחִיּוֹת הֵם רַבִּים מְאֹד, אֲכִילָה וְשִׁתְיָה וּמְלַבּוּשִׁים וְדִירוֹת, וְהֵם מוֹנְעִים אֶת הָאָדָם מְאֹד מְאֹד מִעֲבוֹדַת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ. וְעַל־יְדֵי הַצְּדָקָה מֵתְבַטְּלִים כָּל אֵלוֹ הַמְּנִיעוֹת, כִּי עַל־יְדֵי צְדָקָה זוֹכָה

עֲבוֹדָה אוֹ תְּשׁוּבָה, בְּהִכָּרַח שְׂיִהִיָּה לוֹ כְּמָה יְגִיעוֹת. וְצְרִיךְ לְצַעֵק כְּמָה קָלִין שֶׁל אֵח וְאָבוֹי וְכְמָה גְּנִיחוֹת וְכְמָה כְּפִילוֹת וְכְמָה הַטְּוִיֹת וְכוּ', וּבְכַרְט בַּהִתְחַלָּה שְׂאֵז קָשָׁה מְאֹד, כִּי כָּל הַתְּחִלּוֹת קְשׁוֹת. וְאִזּוּ צְרִיכִין בְּיֹתֵר כְּמָה קָלִין וְכְמָה גְּנִיחוֹת וְכוּ', קָדָם שְׁמִתְחִילִין אֵיזָהוּ הַתְּחִלָּה. וְגַם אַחַר־כֵּךְ לְאַחַר הַהִתְחַלָּה גַּם בֶּן אֵינּוּ

הזאת, ועל-ידי-זה זוכה לשמחת יום-טוב, כי כל אחד כפי מה שזוכה לשמע בלבו קול הקריאה הנ"ל של יום-טוב, שהכל מתנהג ברצונו יתברך לבה, בן זוכה לשמחת יום-טוב:

ה. יש חיות רעות דורסים וטורפים, והם חכמי הטבע שרוצים להראות על-פי חכמתם המטעית, שהכל על-פי הטבע חס ושלום, והם דורסים וטורפים רבים מבני עמנו, כי כמה נפשות מישראל שקעו בזה רחמנא לצלן. ואלו הנפשות הם בצפרים האחוזות בפה. על-כן כל מי שחם על נפשו צריך לברח ולמלט נפשו מהם, שלא תהיה נפשו נטרפת ונדרסת חס ושלום על ידם. כי התגברותם גדול מאד, וקול שאנתם עולה ומתגבר על קול הקריאה של יום-טוב שקורא וצועק ומגלה את הרצון. על-כן חלילה להסתכל בלל באלו הספרים המדברים מחקירות, אפלו בספרים שחברו גדולי ישראל, כי אין רעה גדולה מזו:

ט. על-ידי הקנים מאריכי ימים שבדור שאין בהם שלמות, על-ידי-זה מתגבר חכמת הטבע חס ושלום, כי צריך האדם כל מה שנתוסף וכא לו יום מימי חייו, להוסיף בכל יום קדשה ודעת את השם, כי כל יום שבא אחר-כך צריך שיאיר ביותר בתוספות קדשה ודעת את ה'. ורק זה נקרא זקן דקדשה באמת, אבל כשפוגם את ימיו ואינו מוסיף קדשה ודעת בכל יום אף-על-פי שמזקין, אינו נקרא זקן כלל, רק אדרבא הוא נקרא קצר ימים. ועל-ידי נפילת הדעת

שישפיע חסדו יתברך עד שלא יצטרך לעשות שום עסק ומלאכה בשביל פרנסה, רק תהיה מלאכתו נעשית על-ידי אחרים, והוא יעסק בעבודתו יתברך:

ה. רב החסד אי אפשר לקבל, כי אין יכולין לקבל רב טובה, וצריך לעשות כלי וצנור לקבל על ידו את החסד, ועל-ידי יראה נעשה כלי וצנור לקבל על ידה את החסד:

ו. על-ידי שנתגלה שהכל מתנהג ברצונו יתברך, ואין שום חיוב הטבע כלל, על-ידי-זה נעשה יראה, כי אז יודעים שיש שכר וענש, ושיף להתירא מפניו יתברך. אבל כשנזפלין לכפירה באלו הכל מתנהג על-פי הטבע, אין שיף יראה חס ושלום. (אמר המעתיק: עני איוב ט"ו ה, שאמר אליפו לאיוב, שתלה הכל במערכת השמים: "אף אתה תפר יראה").

ז. התגלות הרצון הנ"ל הוא על-ידי הימים טובים. כי כל יום-טוב קדש קורא ומכריז ומגלה את הרצון, שהכל מתנהג רק ברצונו יתברך, ואין שום חיוב הטבע כלל. כי בכל יום-טוב ויום-טוב עשה השם יתברך עמנו אותות נוראות שהם הפך הטבע, בפסח יציאת מצרים שהוציאנו ממצרים באותות נוראות, בשבועות מתן תורה שנתן את התורה באותות נוראות, בסבות הקף ענני כבוד, שעל-ידי כל אלו האותות והמופתים הנוראים שעשה עמנו בכל השלש רגלים, נתגלה שהכל מתנהג רק ברצונו יתברך לבה, ואין שום חיוב הטבע כלל. אך צריכין להטות אָנו ולבו היטב לשמע קול הקריאה הקדושה

מְלֵאכְתוּ תְהִיָּה נַעֲשִׂית עַל-יְדֵי אַחֲרִים.
וַיּוּכַל לַעֲסֹק בַּעֲבוּדְתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּלֵי שׁוֹם
מְנִיעוֹת מַחֲמַת פְּרָנְסָה. נִמְצָא שְׁתוּעָלַת
הַצְדָּקָה גְּדוֹל מְאֹד, הֵן לַעֲצֻמוֹ שְׂיֻכַּל
לַעֲסֹק בַּעֲבוּדְתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּלֵי מְנִיעוֹת,
וְהֵן בְּכִלְלוֹת הָעוֹלָם שְׂתִיגְלָה אַמּוֹנַת
הַרְצוֹן בְּעוֹלָם, וְכָל הַנְּפִשׁוֹת שֶׁכָּבַר נִצְדוּ
בְּחֻמַּת הַטְּבַע כַּצְּפָרִים הָאֲחוּזוֹת בַּפֶּחַ,
יִפְרָחוּ מִמְצוּדָתָם וַיֵּצְאוּ מִשָּׁם לְשָׁלוֹם עַל-
יְדֵי הַצְדָּקָה:

א. לַפְּעַמִּים אִפְלוּ כְּשִׁמְכִינֵיעִין אֶת
חֻכְמֵי הַטְּבַע, עֲדִין חוֹזְרִים וּמְטִילִים אִיזוּה
סִפְּק בְּרִצּוֹן, וְאִז צְרִיכִין לְחוֹר וּלְהִרְבּוֹת
בַּצְדָּקָה, כִּי צְדָקָה מְכַנְעַת וּמְשַׁפְּלַת
חֻכְמַת הַטְּבַע תְּמִיד, וּמְנַלָּה שֶׁהֵבֵל
מִתְנַהֵג רַק בְּרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ לְבַד:
ב. צְדָקָה הוּא רְפוּאָה לְכָל הַמַּכּוֹת:

דְּקַדְשָׁה שֶׁל הַזְּקֵנִים הַזֵּ"ל, יוֹנֵק וּמִתְנַבֵּר
חַס וְשָׁלוֹם דַּעַת חֻכְמַת הַטְּבַע בְּעוֹלָם.
ה. הַתְּקוּן לְזוּה הוּא צְדָקָה, כִּי עַל-
יְדֵי צְדָקָה מְתַקְנִים הַפְּגָם שֶׁל הַזְּקֵנִים
מֵאֲרִיכֵי יָמִים שֶׁבְּדוֹר שְׂאִינָם כְּרֵאוּי,
וְעַל-יְדֵי-זוּה זֹכִים לְבַטֵּל שְׂרֵשׁ חֻכְמַת
הַטְּבַע, וְזוֹכִין לְשִׁמְעַ קוֹל הַקְּרִיאָה
שֶׁל יוֹסֵטוֹב קַדְשׁ שְׁקוּרָא וּמְנַלָּה אֶת
הַרְצוֹן, שֶׁהֵבֵל בְּרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-
יְדֵי-זוּה זֹכִין לְשִׁמְחַת יוֹסֵטוֹב. וְעַל-בֵּן
צְרִיכִין לְהִרְבּוֹת בַּצְדָּקָה קִדְשׁ כָּל רְגֵל,
כְּדֵי לְזַכּוֹת עַל-יְדֵי-זוּה לְשִׁמְחַת יוֹסֵט
טוֹב בְּשִׁלְמוֹת, וְעַל-יְדֵי-זוּה שְׂיִשְׁמַע קוֹל
הַקְּרִיאָה שֶׁל יוֹסֵטוֹב שְׁקוּרָא וּמְנַלָּה אֶת
הַרְצוֹן, יִזְכֶּה לִירְאָה. וְעַל יְדֵהּ יוּכַל לְקַבֵּל
הַשְּׁפַעַת חֲסֵדוֹ יִתְבָּרַךְ, עַד שֶׁלֹּא יִצְטָרֵךְ
לַעֲשׂוֹת שׁוֹם עִסָּק בְּשִׁבִיל פְּרָנְסָה. וְכָל

תְּפִלָּה לְתוֹרַה ד

ו. וְאֲנִי תְּפִלְתִּי לָךְ יְהוָה עַת רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֲסִדְךָ עֲנֵנִי בְּאַמַּת יִשְׁעֶךָ. יְהוָה שְׁמַע
תְּפִלְתִּי הַאֲזִינָה אֵל תְּחַנְּנֵנִי בְּאַמּוֹנַתְךָ עֲנֵנִי בַּצְדָּקַתְךָ. לְמַעַן שִׁמְךָ יְהוָה תְּחִינֵי בַּצְדָּקַתְךָ
תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשִׁי. אֲנִי בַּצְדָּק אֲחִיזָה פְּנִיךָ אֲשַׁבְּעָה בְּהַקִּיץ תְּמוֹנַתְךָ. רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם,
מְלֵא רַחֲמִים, זַכְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְתַן צְדָקָה הַרְבֵּה תְּמִיד, בְּכָל יוֹם וּבְכָל עַת וּבְכָל
שָׁעָה, וְתַתֵּן לִי כַח וּגְבוּרָה לְכוּף אֶת יְצָרֵי וְאֶת לְבִי תְקַשֶּׁה, לְשַׁבֵּר הָאֲכֻזָּרוֹת שֶׁבְּלִבִּי
לְהַפְּכוֹ לְרַחֲמֵנוֹת, לְהַתְּנַדֵּב לְתַן צְדָקָה הַרְבֵּה בְּפוּזֵר גְּדוֹל יוֹתֵר מִטְּבַעֵי וּרְצוֹנֵי, בְּלֵי
שׁוֹם הַקְּפָדָה כָּלֵל, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב, פְּזוּר נִתֵּן לְאַבְיוֹנִים צְדָקְתוֹ עֲמַדַת לְעַד קִרְנוֹ תְרוּם
בְּכַבּוּד. וְאַזְכֶּה לְתַן צְדָקָה בְּשִׁתֵּי יָדַי, בְּשִׁמְחָה גְּדוֹלָה וּבְלֵב טוֹב, וְלֹא יִרַע לְבָבִי
בְּתַתִּי לוֹ. וְתִהְיֶה יְדִי פְתוּחָה תְּמִיד לְתַן לְעֵנִי דֵי מַחְסוּרוֹ אֲשֶׁר יַחְסֵר לוֹ. וְאַזְכֶּה לְקַיֵּם
מְקַרָּא שְׁכַתּוֹב, פְּתַח תְּפַתַּח אֶת יָדְךָ לוֹ וְהִעֲבַט תַּעֲבִיטְנוּ דֵי מַחְסָרוֹ אֲשֶׁר יַחְסֵר לוֹ.
וְתִזְמִין לָנוּ עֲנִיִּים הַגּוֹנִים לְזַכּוֹת בְּהֵם, וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלִילְנוּ מֵעֲנִיִּים שְׂאִינָם מְהֵרָה:

אָנָּה יְהוָה, עֲזֵרנִי לְהַתְּחִיל לְתַן צְדָקָה הַרְבֵּה בְּאַמַּת בְּרִצּוֹנְךָ הַטוֹב, וּבְזֻכּוֹת מִצּוֹת
צְדָקָה תַעֲזֹרְנִי וְתַפְתַּח לִי וְתִרְחִיב לִי כָּל הַפְּתָחִים וְהַשְּׁעָרִים דְּקַדְשָׁה. כִּי אַתָּה יְדַעַת
אֶת לְבָבִי. רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כְּמָה קָשָׁה לִי לְהַתְּחִיל שׁוֹם הַתְּחִלָּה בַּעֲבוּדַת יְהוָה בְּאַמַּת,
וְכָל עֲנִין עֲבוּדָה וְעִבּוּדָה שְׂאִנִּי רוּצָה לְהַתְּחִיל, קָשָׁה וְכַבֵּד עָלַי מְאֹד מְאֹד, עַד אֲשֶׁר

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרַה ד

בְּשַׁל בַּח הַסְּבָל. וּכְמָה וּכְמָה חֲבִלֵי לְדָה, וּכְמָה וּכְמָה גְּנִיחוֹת וּצְעָקוֹת וְשׁוּעוֹת וְזַעֲקוֹת וְצַוְחוֹת בְּכִמְה מִינֵי קוֹלוֹת שֶׁל אֵח וְאָבוֹי, וּכְמָה וּכְמָה אֲנַחוֹת מַעֲמָקָא דְּלָבָא, וּכְמָה וּכְמָה כְּפִילוֹת וְהַטְּוִיֹת אָנוּ צְרִיכִין, קִדָּם שְׁאָנוּ זֹכִין לְהַתְּחִיל אֵיזָה הַתְּחִלָּה בְּאֵיזָה עֲבוּדָה, וּמַגְדֵּל הַכְּבוֹדוֹת הַעֲצוּם עֲדִין לֹא הַתְּחִלְתִּי לְעַבְדָּךָ בְּאַמְתִּי, כְּמוֹ הֵרָה תַּקְרִיב לְלֶדֶת תְּחִיל תִּזְעַק בַּחֲבִלְיָה בֵּן הַיֵּנוּ מִפְּנֵיךָ יְהוָה. הַרִינוּ חֲלָנוּ כְּמוֹ יִלְדָנוּ רוּחַ. וּכְבֵר עָבְרוּ עָלֵי יָמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה מִשְׁנוֹתֵי הַקְּצוּבוֹים בְּמִסְפַּר תַּחַת יָדְךָ, וְעֲדִין לֹא הַתְּחִלְתִּי הַתְּחִלָּה גְּמוּרָה בְּעַבְדְּתְךָ בְּאַמְתִּי, עָבֵר קְצִיר כְּלָה קִיּוֹן וְאֲנִי לֹא נוֹשָׁעְתִי. אֲבָל עֲדִין אָנִי מְקוּהָ וּמְצַפָּה וּמְחַכָּה וּמְיַחַל בְּכָל עֵת וּבְכָל שְׁעָה לִישׁוּעָתְךָ הָאֲמִתִּית, כִּי כָל עוֹד נִשְׁמָתִי בִּי, אָנִי מְקוּהָ לִישׁוּעָה שְׁלֵמָה בְּאַמְתִּי. עַל־כֵּן אֲזַעַק וְאֲשׁוּעַ, חִמַּל עַל עֵנִי כְּמוֹנִי, דֵּל וְחָלוּשׁ, כּוֹאֵב וְגוֹעַ. כִּי־לְדָה אֶפְעָה, הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶךְ, כִּי קָצֵר הַמִּצַּע מִהַשְׁתַּרְע. רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲמִין וְחֹזֵק רַפְּיוֹן יָדֵי, חֹזֵק יָדִים רַפּוֹת וּבְרָכִים כּוֹשְׁלוֹת תְּאֲמִין. וּכְבִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׂאֵתְחִיל מַעֲתָה בְּאַמְתִּי הַתְּחִלָּה גְּמוּרָה, שְׂאֵתְחִיל מַעֲתָה לְכֻנָּס בְּעַבְדְּתְךָ מִיּוֹם אֶל יוֹם, וְלִהְיוֹסִיף בְּכָל יוֹם וְיוֹם קִדְשָׁה וְטַהַרְרָה וְחִכְמָה וּבִינָה וְדַעַת אֲמִתִּי, וְכָל יוֹם וְיוֹם יֵאִיר בְּיוֹתֵר בְּתוֹסְפוֹת אֹרֶךְ קִדְשָׁה מְרַבָּה מִיּוֹם שֶׁלִּפְנָיו. וְתַעֲזָרְנִי לְהַתְּחִיל לַתֵּן צְדָקָה הַרְבֵּה בְּכָל עֵת לְעֲנִיִּים הַגּוֹנִים, כִּי הַתְּחִלַּת הַצְּדָקָה קִשָּׁה וּכְבֵדָה עָלֵי מְאֹד בְּיוֹתֵר, וְאִין אָנִי יוֹדֵעַ אֵיךְ לְזָכוֹת לְצְדָקָה כְּרָאוּי, לְגַדֵּל רַבּוּי הַמְּנִיעוֹת בְּלִי שַׁעוֹר שְׂיִישׁ לִי עַל זֶה, כִּי רַחֵק מִמֶּנִּי צְדָקָה:

אָנָּא יְהוָה, קָרֵב מְרַחֵק כְּמוֹנִי, חוּם עַל רַחוּק מְרַחֲמָנוֹת כְּמוֹנִי, הוֹשִׁיעָה נָא לְרַחוּק מִישׁוּעָה כְּמוֹנִי, רַפָּא נָא לְחוּלָה וְנִדְבָה כְּמוֹנִי בְּנִשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת, אֲשֶׁר אִין רוּפָא בְּעוֹלָם לְרַפָּאת חוּלָה כְּזֶה, כִּי אִם אַתָּה לְבַד, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים, בְּחַסְדֶּיךָ הַעֲצוּמִים, בְּחַסְדֶּיךָ הַנּוֹרָאִים, כִּי אַתָּה כָּל תּוֹכֵל וְלֹא יִבְצֵר מִמֶּךָ מְזֻמָּה. וּבְכָל דּוֹר וְדוֹר אַתָּה עוֹשֶׂה גְּדוּלוֹת עַד אִין חֶקֶר, גְּסִים וְנִפְלְאוֹת עַד אִין מִסְפָּר. וְלֶךְ נֶאֱחָה לְהִרְאוֹת גְּדֻלָּה וּגְבוּרוֹתֶיךָ הַגְּדוֹלָה וְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אֲשֶׁר אַתָּה עוֹזֵר לְלֹא כֹחַ, וּמְרַחֵם עַל מִי שְׂאִינוּ רְאוּי לְרַחֵם מִכָּל הַצְּדָדִים, וְחוֹנֵן אֶת מִי שְׂאִינוּ רְאוּי לְחַנּוּנָה בְּשׁוּם אִפֹּן, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב, וְחַנּוּתִי אֶת אֲשֶׁר אֶחָן וְרַחֲמִתִּי אֶת אֲשֶׁר אֶרַחֵם. מְלֹא רַחֲמִים, רַחֵם עָלַי וּפְתַח לִי כָּל הַפְּתָחִים וְהַשְׁעָרִים שֶׁל הַקְּדֻשָּׁה, וְעֲזָרְנִי לְכַנֵּס בְּהֵם בְּאַמְתִּי חֵישׁ קַל מְהֵרָה. וּכְבִּי לְקוֹם לְהַרְבּוֹת בְּצְדָקָה תְּמִיד, עוֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם כָּל בֶּשֶׂר וְרוּחַ עֲשֵׂה עִמִּי צְדָקָה. וּכְבִּי לְקוֹם מַצּוֹת צְדָקָה בְּשְׁלָמוֹת בְּפוֹזֵר גְּדוֹל כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמְתִּי, וְתַרְחִיב לִי כָּל הַפְּתָחִים שֶׁל הַקְּדֻשָּׁה. פְּתַחוּ לִי שְׁעָרֵי צְדָק אָבוּא כֵּם אוֹדָה יְהוָה. זֶה הַשַּׁעַר לִיהוָה צְדִיקִים יָבוּאוּ בוֹ. פְּתַחוּ שְׁעָרִים וְיָבֵא גּוֹי צְדִיק שׁוֹמֵר אֲמוּנִים, פְּתַח לָנוּ שַׁעַר בַּעַת נַעֲלִית שַׁעַר, בְּזָכוֹת הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּים אֲשֶׁר אִין שׁוּם שַׁעַר סָגוּר בְּפִנְיֵהם לְעוֹלָם. שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאוּשִׁיכֵם וְהַנְּשָׂאוּ פְתָחֵי עוֹלָם וְיָבֵא מְלֶךְ הַכְּבוֹד. מִי זֶה מְלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה עֲזוֹן וְגִבּוֹר יְהוָה גְּבוּר מְלַחֲמָה. שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאוּשִׁיכֵם וּשְׂאוּ פְתָחֵי עוֹלָם וְיָבֵא מְלֶךְ הַכְּבוֹד. מִי הוּא זֶה מְלֶךְ הַכְּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מְלֶךְ הַכְּבוֹד סְלָה:

וּבְכֵן תִּזְכְּנוּ בְזִכּוֹת הַצְדָקָה הַקְדוּשָׁה, וּבְזִכּוֹת הַצְדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּם הַזְקֵנִים שֶׁבְקִדְשָׁה, שֶׁנִּזְכָּה לְהִכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְעַקֵּר וּלְבַטֵּל שְׂרֵשׁ יְנִיקַת מִצַּח הַנְּחָשׁ שֶׁהוּא שְׂרֵשׁ חֲכַמַת הַטְּבַע, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְעַקֵּר וּלְכַלּוֹת וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל חֲכַמַת הַטְּבַע וְהַאֲפִיקוֹרְסוֹת מִן הָעוֹלָם. וְתַעֲזְרוּנוּ לְהוֹצִיא יְנִיקַתְּם וְחֵיתֵם מֵהֶם עַל־יְדֵי כַח הַצְדָקָה דְקִדְשָׁה שֶׁל כָּל־לַיּוֹת עַמּוּד יִשְׂרָאֵל הַבְּשָׂרִים. וְנִזְכָּה לְהַעֲלוֹת וּלְבַרֵּר כָּל הַדַּעַת וְכָל הַיָּמִים הַנְּפֹלִיזִין שֶׁל כָּל הַזְקֵנִים הַמְאָרִיכֵי יָמִים שֶׁבְדוֹר שְׂאִין בָּהֶם שְׁלָמוֹת, שְׂאִין מוֹסִיפִים קִדְשָׁה בְּכָל יוֹם מִיְמֵי חַיֵּיהֶם, אֲשֶׁר עַל־יָדָם יוֹגֵק חַס וְשְׁלוֹם מִצַּח הַנְּחָשׁ, שֶׁהוּא שְׂרֵשׁ חֲכַמַת הַטְּבַע:

אָנָּה יְהוָה, רַחֲמָן מְלֵא רַחֲמִים, זַכְּנוּ לְהִרְבּוֹת בְּצְדָקָה בְּאֵמֶת בְּקִדְשָׁה גְדוּלָּה, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְתַקֵּן זֹאת בְּשְׁלָמוֹת, לְהִכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל מְלֶכֶד יָקָן וּכְסִיל. כִּי אַתָּה יַדְעַת אֵת כָּל אֲשֶׁר עָבַר עָלֵינוּ עַל־יְדוֹ, אַתָּה יַדְעַת אֵת כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מְצִאֲתָנוּ. תֵּן לָנוּ תַקְוָה וְלֹא נֶאֱבַד, הוֹצִיאֵנִי מִבֵּין שָׁנָיו, הַצִּילֵנִי נָא מִיַּד אוֹיְבֵינוּ וְרוּדְפֵינוּ, וְרַחֵם עָלֵינוּ וְעֲזְרוּנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ, שֶׁנִּזְכָּה לְקַדֵּשׁ אֵת כָּל יָמֵינוּ בְּקִדְשָׁה גְדוּלָּה. וְתַעֲזֹר לִי אֲבִי שְׁבַשְׁמִים, אֲב הַרְחֵמֵן, שֶׁאֲזָכָה לְהַתְחִיל מַעֲשֵׂה לְכַנֵּס בְּעִבּוּדְתֶךָ בְּאֵמֶת, וְאֲזָכָה לְהוֹסִיף בְּכָל יוֹם וְיוֹם אוֹר קִדְשָׁה וְדַעַת. וְכָל יוֹם וְיוֹם מִיְמֵי חַיֵּי יְאִיר בְּאוֹר גְּדוּל, וְכָל יוֹם שֶׁיֵּבֵא אַחֲרָיו יְאִיר בְּיֹתֵר בְּתוֹסְפוֹת קִדְשָׁה וְדַעַת, עַד שֶׁאֲזָכָה לְמַלְאוֹת יָמֵי וּשְׁנוֹתַי בְּתַכְלִית הַשְּׁלָמוֹת בְּקִדְשָׁה גְדוּלָּה בְּאֵמֶת. וְאֲזָכָה בְּיוֹם פְּקֻדְתִּי לְבוֹא וּלְכַנֵּס לְפָנֶיךָ עִם כָּל הַיָּמִים שְׁלִי, אֲשֶׁר אָנִי חַי עַל פְּנֵי הָאָדָמָה, שִׁיְהִיו כְּלֵם שְׁלָמִים וְקִיָּמִים וּמְאִירִים בְּאוֹר גְּדוּל, עַד שִׁיְהִיו רְאוּיִם לְהִלְבִּישׁ אֵת נְשִׂמְתִּי בָּהֶם לְעֲלוֹת וּלְבוֹא לְפָנֶי כִּסֵּא כְבוֹדְךָ בְּלְבוּשֵׁינִי נְהִירִין וְלֹא אִיעוֹל בְּכִסּוּפָא קַמְךָ. מְלִכִי וְאֱלֹהֵי אֱלִיד אֲתַפְלֵל, כִּי אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ, זַכְּנוּ וּקְדֹשְׁנִי בְּקִדְשֶׁתְךָ הַעֲלִיזֵנָה בְּכָל עַת וְעַת, וּלְהוֹסִיף קִדְשָׁה וְטַהֲרָה בְּכָל יוֹם וְיוֹם, עַד שֶׁאֲזָכָה לְהִיּוֹת נִמְנָה בְּכָל הַזְקֵנִים דְקִדְשָׁה. מְלֵא רַחֲמִים עַל כָּל הַחֲפָצִים לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ, שְׁמֵרְנִי וְהַצִּילֵנִי מִפְּנֵם הַזְקֵנִים הַמְאָרִיכֵי יָמִים שְׂאִין בָּהֶם שְׁלָמוֹת, קְרַבְנֵי לְהַצְדִּיקִים אֲמִתִּיִּים הַזְקֵנִים דְקִדְשָׁה, כִּי בְּכֹר הַתְּחִלָּתַי לְקְרַבְנֵי אֱלִיד, וְאִין נֶאֱחָ לְךָ לְעֻזְבְּנִי. זַכְּנוּ מַעֲשֵׂה לְהִתְקַדֵּשׁ וּלְהַטְהַר בְּקִדְשֶׁתְךָ בְּאֵמֶת, עַד שֶׁאֲהִיָּה רְאוּי לְהִיּוֹת נִמְנָה בְּאֵמֶת בֵּין הַזְקֵנִים דְקִדְשָׁה, וְאֵל תְּבִישְׁנִי מִשְׁבְּרִי, וְאֵל תַּחֲפִירְנִי מִתַּקְוֹתַי:

רְבוּזוֹ שֶׁל עוֹלָם, בְּעַל הַרְצוֹן, בְּעַל הַרְחֵמִים, רַעוּא דְכָל רַעוּזִין, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, עֵתִיק דְעֵתִיקוּן. אֲשֶׁר הוֹדְעַת לְצַדִּיקוּךָ הָאֲמִתִּיִּים שְׁלֵשׁ עֶשְׂרֵה מְדוּתֶיךָ שֶׁל רַחֲמִים, הַכְּלוּלִים בְּתַלְמִסָּר תַּקּוּנֵי דִיקְנָא קְדִישָׁא. חוּס וְחַמֵּל עָלֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּדוּלִים, בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּנוּזִים, שְׂאִין בָּהֶם שׁוֹם אַחִיזֵת דִּין כָּלֵל, וְזַכְּנוּ לְשׁוֹב בְּתַשׁוּבָה שְׁלָמָה לְפָנֶיךָ וּלְהִתְקַרֵּב לְעִבּוּדְתֶךָ בְּאֵמֶת. כִּי אַתָּה יוֹדַע בְּאֵמֶת, כַּמָּה אָנִי רְחוּק מִקְדְּשֶׁתְךָ הָאֲמִתִּיית, וְכַמָּה אָנִי צָרִיךְ לְהִתְבַּיֵּשׁ בְּפָנֵי הַפְּשׁוּטִים שְׁבִי־יִשְׂרָאֵל, מְכַל שְׁכֵן בְּפָנֵי פְשָׁרֵי הַדּוֹר, מְכַל שְׁכֵן וְכָל שְׁכֵן בְּפָנֵי הַצְדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים שֶׁבְדוֹר. אֲכַל עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אָנִי בּוֹטָח, שְׁעֵדִין יֵשׁ לִי תַקְוָה לְתַקֵּן אֵת יָמֵי הַפְּגוּמִים מְאֹד מְאֹד, וּלְהַטִּיב אֵת מַעֲשֵׂי, לְחַדֵּשׁ בְּנֶשֶׁר יָמֵי שְׁעָבְרוּ בַחֲשָׁה. עַל־כֵּן אָנִי תוֹלָה עֵינֵי אֱלִיד

וּמְצַפֶּה לִישׁוּעָתְךָ, עַד שֶׁתַּחַנְנִי וְתַחַזְרֵנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת, חַיֵּשׁ קַל מְהֵרָה, עַד שְׂאֵזְכָּה לְהִיּוֹת בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמֶּת. חוּסָה עָלֵינוּ כְּרַב רַחֲמֶיךָ, וְעִזְרֵנוּ וְזַכְּנוּ בְּכַח וּזְכוּת הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים הַזְּקֵנִים שֶׁבְּקִדְשָׁה, שֶׁנִּזְכָּה לְעוֹרֵר וּלְגַלּוֹת וּלְהַאֲרִיר הָאֵרֶת מִצַּח הָרִצּוֹן שֶׁהוּא רִצּוֹן שֶׁבְּרִצּוֹנוֹת. וַיִּתְגַּבֵּר מִצַּח הָרִצּוֹן עַל מִצַּח הַנְּחָשׁ, לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְעַקֵּר וּלְבַטֵּל זוֹהֶמַת מִצַּח הַנְּחָשׁ מִן הָעוֹלָם שֶׁהוּא חֲכַמַת הַטֶּבַע, וַיִּתְבַּטֵּל חֲכַמַת הַטֶּבַע וְהַאֲפִיקוֹרְסוֹת מִן הָעוֹלָם, וַיִּתְגַּלֶּה וַיֵּאִיר מִצַּח הָרִצּוֹן בְּעוֹלָם, וַיִּתְגַּלֶּה בְּעוֹלָם שְׂאִין שׁוֹם דְּרָךְ הַטֶּבַע כָּלֵל, רַק הַכֵּל מִתְנַהֵג בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב לְבַד. וְתַתְּפִשֵׁט הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּעוֹלָם, וַיֵּאֱמִינוּ הַכֵּל כִּי אַתָּה בְּרִאתָ עוֹלָמְךָ בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב אַחֵר הָעֵדֵר הַנְּמוּר, וְהוֹצֵאתָ כָּל הָעוֹלָמוֹת מֵאִין הַמְּחַלֵּט לַיֵּשׁ, וּבְרִאתָ יֵשׁ מֵאִין, וְאַתָּה מְנַהֵג עוֹלָמְךָ בְּרִצּוֹנְךָ לְבַד, וְאִין שׁוֹם חַיִּיב הַטֶּבַע כָּלֵל. וְתַתֵּן לָנוּ חֲכָמִים אֲמִתִּיִּים דְּקִדְשָׁה, וְתַתֵּן לָהֶם כֹּחַ, שִׁיקְשְׁרוּ כָּל הָרִצּוֹנוֹת לְשֶׁרֶשׁ הָרִצּוֹן, לְמִצַּח הָרִצּוֹן, לְרִצּוֹן שֶׁבְּרִצּוֹנוֹת, עַד שִׁתְּגַלֶּה וַיֵּאִיר הָאֵרֶת הָרִצּוֹן בְּעוֹלָם, וְנִזְכָּה כָּלֵנוּ לְכַסֵּף וּלְהַשְׁתַּוְּקֵק תְּמִיד לְעַבְדוֹתְךָ בְּאַמֶּת, בְּרִצּוֹן חֲזָק וְתַקִּיף מְאֹד:

לְיוֹם־טוֹב

וְתִזְכְּנוּ לְשִׁמְעַע קוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל הַיָּמִים טוֹבִים הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר הֵם קוֹרְאִים וּמְגַלִּים אֶת הָרִצּוֹן. כִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים עֲשִׂיתָ עִמָּנוּ נְסִים וְנִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת וְנוֹרְאוֹת, פְּלֵאֵי פְּלֵאוֹת, בְּכָל הַשָּׁלֶשׁ רִגְלִים, מוֹעֲדֵי יְהוָה מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ. כִּי בַחַג הַפֶּסַח הַקְּדוּשׁ הוֹצֵאתָ אוֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם בְּאוֹתוֹת נוֹרְאוֹת, בְּמַסּוֹת בְּאוֹתוֹת וּבְמוֹפְתִים וּבְמַלְחָמָה וּבִיד חֲזָקָה וּבְזִרְעַ נְטוּיָה, כְּכֹל אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּמִצְרַיִם לְעֵינֵינוּ. וּבַחַג הַשְּׁבִעוֹת הַקְּדוּשׁ נָתַתָּ לָנוּ אֶת תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה בְּאוֹתוֹת גְּדוֹלוֹת וְנוֹרְאוֹת, בְּקוֹלוֹת וּבְרָקִים עָלֵינוּ נִגְלִיתָ וּבְקוֹל שׁוֹפָר עָלֵינוּ הוֹפְעָתָ, וּפָנִים בְּפָנִים דִּבֶּר יְהוָה עִמָּנוּ, וְדִבְרָךְ שִׁמְעָנוּ מִתּוֹךְ הָאֵשׁ, אֲשֶׁר לֹא נִשְׁמַע וְלֹא נִרְאָה כּוֹאֵת בְּכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָדָמָה. וַחַג הַסִּבּוֹת הַקְּדוּשׁ הוּא זָכָר לְהַקְּף עֲנֵנֵי כְבוֹד, אֲשֶׁר הִקְפַּת אוֹתָנוּ בְּמִדְבַר סִינַי אַרְבָּעִים שָׁנָה בְּשִׁבְעַת עֲנֵנֵי כְבוֹד, וּבְעַמּוּד עָנָן הַלְכַתָּ לְפָנֵינוּ יוֹמָם וּבְעַמּוּד אֵשׁ לַיְלָה. מִה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ יְהוָה, רַבּוֹת עֲשִׂיתָ אֶתְּךָ יְהוָה אֱלֹהֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ וּמַחֲשִׁבוֹתֶיךָ אֵלֵינוּ אִין עֲרִךְ אֵלֶיךָ אֲנִידָה וְאִדְבָּרָה עֲצָמוּ מִסְפָּר. וְזַכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְקַבֵּל אֶת כָּל הַשָּׁלֶשׁ רִגְלִים בְּשִׁמְחָה גְּדוֹלָה וּבְקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה. וְנִזְכָּה בְּכָל הַשָּׁלֶשׁ רִגְלִים הַקְּדוּשִׁים וְהַנוֹרְאִים, מוֹעֲדֵי יְהוָה מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ, לְשִׁמְעַע בְּכָל יוֹם־טוֹב וְיוֹם־טוֹב אֶת קוֹל הַקְּרִיאָה הַגְּדוֹלָה שֶׁל הַיּוֹם־טוֹב קֹדֶשׁ, שִׁמְכְרִיזוּ וּקוֹרְא וּמְגַלֶּה אֶת הָרִצּוֹן שְׂאִין שׁוֹם חַיִּיב הַטֶּבַעִי כָּלֵל, רַק הַכֵּל מִתְנַהֵג בְּרִצּוֹנְךָ הַקְּדוּשׁ לְבַד. וּבְרִצּוֹנְךָ גְּלִיתָ (הַגְּלִיתָ) אוֹתָנוּ בֵּין הָעַבּוּיִם לְטוֹבוֹתֵנוּ, כְּדֵי לְכַלֵּא הַפֶּשַׁע וּלְהַתֵּם חַטָּאת. וְאַתָּה עֲתִיד לְהוֹצִיאֵנוּ מִבִּינֵיהֶן מְהֵרָה, וְתַנְקֵם דָּם עֲבָדֶיךָ הַשְּׁפוּדִים. וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה לְשִׁמְחַת יוֹם־טוֹב בְּאַמֶּת כְּמוֹ שְׂכָתוֹב, וְשִׁמְחַת בַּחֲנִיָּה. וְנִזְכָּה לְשִׁמְחַת מְאֹד מְאֹד בְּכָל הַיָּמִים־טוֹבִים בְּשִׁמְחָה שְׂאִין לָהּ קֶזֶן וְסוּף, נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בִישׁוּעָתְךָ. וַיִּקְרָם מִקְרָא שְׂכָתוֹב, וַיִּשְׂמַח צְדִיק כִּי חָזָה נָקָם פְּעֻמּוֹ יִרְחֵץ בְּדָם

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרַה ד

תרעג

הָרָשָׁע. וַיֹּאמֶר אָדָם אֶךָ פְּרִי לְצַדִּיק אֶךָ יֵשׁ אֱלֹהִים שׁוֹפְטִים בְּאַרְצָן. וַתַּעֲקֹר וַתִּשְׁבֵּר וַתִּכְלָה וַתִּבְטַל קוֹל שְׁאֲנַת הַצּוֹרְרִים, שְׁהֵם הַחַיּוֹת רַעוֹת הַדּוֹרְסִים וְטוֹרְפִים רַבִּים מִבְּנֵי עַמְּנוּ, שְׁהֵם חֲכָמֵי הַטְּבַע, אֲשֶׁר נָתְעוּ וְנִבְּכוּ עַל־יְדֵי רִשְׁעוֹתֶם בְּחֻכְמוֹת זְרוֹת וְדַעוֹת נִבְּכוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת גְּדוֹל. וְהֵם אוֹרְבִּים גַּם עַל בְּנֵי עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וְצוֹדִים אֶת נַפְשָׁם לְקַחְתָּם חַס וְשָׁלוֹם, וְהֵם דּוֹרְסִים וְטוֹרְפִים רַבִּים מִבְּנֵי עַמְּנוּ, אֲשֶׁר נִלְכְּדוּ בְּשִׁטּוֹת חֻכְמָתָם הַמְטַעֵת וְנִפְּלוּ בְּחֻכְמָתָם כְּתֹא מִכְּמֹר, בְּצַפְרִים הָאֲחוּזוֹת בְּפֶה כְּהֵם יוֹקְשִׁים בְּנֵי הָאָדָם בְּעַת הָרַעָה הַזֹּאת עֲכָשְׂיוּ בְּדוֹרוֹת הַלְלוּ, בְּחֻכְמַת הַטְּבַע וְהָאַפִּיקוֹרְסוֹת, אֲשֶׁר הִתְפַּשְׁטָה עֲכָשְׂיוּ בְּעוֹלָם בְּיוֹתֵר, אֲשֶׁר לֹא הִיָּתָה כְּזֹאת מִימּוֹת עוֹלָם:

אַחֶה יְהוָה, אֵיכָה נַעֲשֶׂה הַגִּידָה לִי שְׁאֵהָבָה נַפְשִׁי אֵיכָה תִרְעָה אֵיכָה תִרְבִּיץ בְּצַהָרִים, בְּעַת צָרָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר נִתְקַיָּם עֲכָשְׂיוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, וְהִיָּתָה עַת צָרָה לִיעֲקֹב אֲשֶׁר כָּמָהוּ לֹא נִהְיָתָה וְכָמָהוּ לֹא תוֹסִיף. כִּי פִשְׁתָּה הַמְסַפַּחַת הַזֹּאת בְּיָמֵינוּ בֵּין יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, אֲשֶׁר הֵם מִתְבָּרִים חִבּוּרִים רַבִּים בְּדַרְכֵיהֶם הָרָעִים בְּדֶרֶךְ חֻכְמַת הַפִּילוֹסוֹפִיָּא, וּמְפִיעִים אוֹתָם בֵּין בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל, וּמְכַנִּיִּים חַס וְשָׁלוֹם אָרְס חֲצִיֵיהֶם הָרַעוֹת וְהַזְרוֹת וְהַמְרוֹת וְאִין מִי שִׁירְגִישׁ כְּאֵב מִכָּה הַזֹּאת. חֲמַל עַל יְלָדֵי עַמְּךָ־יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר הֵם מִמְּשִׁיכִים עֲלֵיהֶם הָעוֹן הַזֶּה בְּחֻבְלֵי הַשָּׁוֵא וְאַחֲר־כֵּךְ בְּעִבּוֹת הַעֲגָלָה חֲטָאָה. כִּי בַתְחִלָּה מִתְּלַבְּשִׁים עֲצָמָם בְּרַמְאוֹת וְאוֹמְרִים שְׂרוּצִים בְּתַקְנוֹת הַנְּעָרִים, וּמְטַעִים שְׂרוּצִים לְהַדְרִיכֶם בְּדֶרֶךְ הַיָּשָׁר לְלַמְדֶם חֻכְמַת־הַדְּקוּק וּלְבַלּוֹת יָמִים עַל חֻכְמָה זוֹ, שְׂאִינָה מְכַרְחַת כָּל־כֵּךְ, וּמְרַחֲקִין עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל מֵעַקֵר הַלְמוּד הַקְּדוֹשׁ הַמְּכַרְחָה, שֶׁהוּא נִמְרָא וּפּוֹסְקִים, שְׁהֵם עַקֵר יִינָה שֶׁל תּוֹרָה, שְׁשֵׁם כְּלוּלִים כָּל הַתּוֹרָה שֶׁבְּכֻתָב וְשֶׁבְּעַל־פֶּה. וְאַחֲר־כֵּךְ מוֹסִיפִים פֶּשַׁע עַל פֶּשַׁע וּמְפַתִּים לְלַמֵּד עִמָּהֶם לְשׁוֹנוֹת הַגּוֹיִם וּכְתָבָם, עַד שֶׁמְכַנִּיִּים אוֹתָם בְּחֻכְמַת הָאַפִּיקוֹרְסוֹת, וְשׁוֹחֲטִין אֶת הַיְלָדִים בְּיָדֵים מִמֶּשׁ, וְנוֹחֲרִים וְדוֹרְסִים וְטוֹרְפִים וְעוֹקְרִים אוֹתָם בְּיָדֵים מִשְׁנֵי הָעוֹלָמוֹת:

רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מַה נֹּאמֵר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מְרוֹם וּמַה נִּסְפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחֻקִים הִלֵּא כָּל הַנְּסַתְרוֹת וְהַנְּגַלוֹת אֶתָּה יוֹדֵעַ. אֶתָּה יוֹדֵעַ בּוֹנֵתָם וּמְחַשְׁבֵתָם הָרַעָה, לֹא עָלִינוּ תִלְנַתָּם, כִּי אִם עָלִיךָ לְבַד וְעַל תּוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה. כִּי לְפִי מְחַשְׁבֵתָם הָרַעָה הֵם חוֹשְׁבִים חַס וְשָׁלוֹם, לְהַשְׁכִּיחַ שְׁמֶךָ וְתוֹרַתְךָ הַקְּדוֹשָׁה מִן הָעוֹלָם חֲלִילָה. אָבִינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם, רַחֵם עָלֵינוּ וְעַל זְרַעֵנוּ וְעַל־כָּל זְרַע עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, חוּס וְרַחֵם וְהוֹשִׁיעֵנוּ בְּעַת צָרָה הַזֹּאת, כִּי כִבֵּר הַצְּלַתָּנוּ מִכָּמָה וּכְמָה אֲלָפִים צְרוֹת רַבּוֹת וְרַעוֹת. חֲמַל עָלֵינוּ גַם עֵתָה בְּעַת הַזֹּאת, בְּעוֹקְבָא דְּמִשְׁחָא, אֲשֶׁר נִשְׂאָרְנוּ כְּתָרֵן בְּרֹאשׁ הַהָר וּכְנֵס עַל הַגְּבֻעָה וְאִין מִי יַעֲמֵד בְּעַדְנוּ, כִּי אִין מִי שִׁירְגִישׁ כְּאֵב צָרָה וּמְכָה הַזֹּאת. חוּס וְחֲמַל עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְבַד, לְמַעַנְךָ עֲשֵׂה וְלֹא לָנוּ רֹאֵה עֲמִידַתְנוּ דְּלִים וְרַקִּים. וְקִיָּם לָנוּ מִקְרָא שְׁכַתּוֹב, לְמַעַנִי לְמַעַנִי אֲעֲשֶׂה כִּי אִיךָ יִחַל וּכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן. רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְהַצֵּל אוֹתָנוּ וְאֶת זְרַעֵנוּ וְאֶת כָּל זְרַע עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל מִכָּל חֻכְמַת הַטְּבַע, שֶׁלֹּא יִלְמְדוּ סְפָרֵיהֶם וְלֹא יִלְכוּ בְּדַרְכֵיהֶם וְלֹא יִכְנָס בְּלִבָּם שׁוֹם סְבָרָא מְסַבְּרוֹתֵיהֶם וְלֹא שׁוֹם דְּעָה מְדַעוֹתֵיהֶם.

ונזכה בלנו לילך תמיד בדרך אבותינו, אשר דרכו בה מעולם מיום מתן תורה עד היום הזה, ללמד דיני התורה הקדושה ולהגות בתורתך הקדושה לבד יומם ולילה, בתורה שבכתב ותורה שבעל-פה, ולשמור ולעשות ולקיים את כל דברי-תורתך באהבה באמת ובתמימות בלי שום חכמות כלל. ותתפטר חכמת הטבע מכל העולם ובפרט מעמד ישראל הקדוש אשר בהם בחרת. ויתפשט הארת הרצון בעולם, וידעו הכל כי אין שום חיוב הטבע כלל, רק הכל מתנהג ברצונך הקדוש לבד:

ונזכה בלנו לרצון דקדשה, שיהיה רצוננו חזק ותקיף ואמיץ בכל-עת ובכל שעה לעבודתך וליראתך ולתורתך, ובכל יום ויום ובכל שעה ושעה יתחזק הרצון דקדשה אצלנו יותר ויותר. כי אתה ידעת, כי בשר ודם אנחנו ומהמר קרצנו, ומי יעצר פה לעבדך באמת. הן השמים ושמי השמים וכל צבאם מלאכים ושרפים ואופנים וחיות הקדש וכל צבא מעלה, אין גם אחד שיוכל להתפאר ולומר שיוכל לעבדך, כי לגדלתך אין חקר, ושמוך מרמם על כל ברכה ותהלה. אף כי אנוש רמה ובן אדם תולעה, עיף ויגע, ובכל יום ויום יצרנו מתגבר עלינו ופורש רשתות ומכמורות לנפשנו, בארח זו אהלך טמנו פח לי. חוסה עלינו פרב רחמיה, ונכנו ועורנו והושיענו להגביר הרצון דקדשה, שנזכה להרגיל עצמנו ברצונות טובים תמיד, לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע אליך תמיד, ברצון חזק ובכסופין אמתיים, בתשוקה גדולה בכלות הנפש, כמו שכתוב, נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות יהוה לבי ובשרי ירננו אל אל חי. בלה שארי ולבבי צור לבבי וחקלי אלהים לעולם:

אבי אב הרחמן, משך עבדך אל רצונך, שיהיה כל מנמתי וחפצני ורצוני חזקים תמיד לזכות להתקרב אליך באמת. ולא אסתפל על הבלי עולם הזה כלל, ולא תרדף מחשבתי ורצוני אחר הממון כלל, כי לא במותי אקח הכל, כי אין מלוין לו לאדם בשעת פטירתו לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות אלא תורה ומעשים טובים בלבד. ובין שיהיה לי ממון ובין לאו, בין כך ובין כך אבילה ימי בשוה, ומה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל תחת השמש, הבל הבלים הכל הבל. ואם גם לעבד אותך איני זוכה בעונותי הרבים, על-כל-פנים זכני שיהיה רצוני חזק תמיד רק לזכות להתקרב אליך ולעבודתך, ולא אפסיק הרצון דקדשה כלל, אולי אזכה שתעשה עמי ככל נפלאותיך הנוראות, ותתחיל מעתה לקרבני אליך באמת:

ותרחם עלי ברחמיה הרבים, ותשמרני ותצילני תמיד שלא אפל לידי זקנה לעולם, שלא תהיה עבודתך זקנה וישנה אצלי לעולם. רק אזכה לחדש עצמי בכל יום ובכל עת ובכל שעה לחדש כנשר נעורי להתחיל בכל פעם מחדש, ותצילני מזקנה דסטרא אחרא תמיד, אל תשליכני לעת זקנה בכלות כחי אל תעזבני. ואזכה לקיים דברי רבותינו זכרונם לברכה שדרשו על פסוק, היום הזה נהיית לעם, שיהיה דומה בעיני בכל יום ויום פאלו היום נכנסתי עמו בברית, פאלו התחלתי היום לכנס בקדשת ישראל, וכמו שכתוב, אשר אנכי מצוה היום, בכל יום יהיו בעיניך בחדשים, ותעזרני

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרַה ד

תרעה

וּתְחִזְקֵנִי וְתִאֲמַצְנֵי תְּמִיד בְּכָל עֵת שְׁלֵא אֵיִאֵשׁ עֲצָמֵי לְעוֹלָם שׁוּם יֵאוּשׁ בְּלָל, וּבְעֵצָם מְדַרְגְּתֵי הַשְּׁפָלָה וְהַפְּחוּתָה מְאֹד מְאֹד, אֲזֻכָּה לְקוֹת וּלְצַפּוֹת לִישׁוּעָה אֲמִתִּיית, לִישׁוּעָה שְׁלֵמָה תְּמִיד, וְאֶקְוֶה וְאֵיחַל וְאֶחַכֶּה תְּמִיד לְזִכּוֹת לְתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת כְּרָאוֹי לְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, אֲשֶׁר לְכַף נּוֹצְרֵתִי, וְלֹא אֶרְפֶּה וְלֹא אֶעֱזֹב אֶת הַרְצוֹן דְּקַדְשָׁה, רַק אֶחֱזַק עֲצָמֵי בְּכָל־עֵת לְחַדֵּשׁ הַרְצוֹן דְּקַדְשָׁה יוֹתֵר, לְהִתְחַיֵּל בְּכָל פַּעַם מִחֻדָּשׁ לְהַשְׁתַּוְּקַק וּלְכַסֵּף וּלְהִתְנַעֲנַע אֵלַיִךְ וּלְעַבְדְּתֶךָ כְּרָצוֹן חֶזֶק חֻדָּשׁ לְגִמְרֵי:

וּתְזַכְּנֵנִי עַל־יְדֵי הַתְּגִלוֹת הַרְצוֹן דְּקַדְשָׁה, שְׁנִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ יְרָאָה גְּדוּלָה עָלֵינוּ, וְנִזְכֶּה לְהִתְיַרֵּא וּלְרַעַד וּלְפַחַד מִמְּךָ תְּמִיד וּלְעַבְדְּךָ בְּיְרָאָה גְּדוּלָה וּבִשְׂמִיחָה רַבָּה, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב, עֲבָדוּ אֶת יְהוָה בְּיְרָאָה וּנְיָלוּ בְּרַעְדָּה. בְּפַחַד וּבְרַעַד נְמַלִּיכְךָ עָלֵינוּ, אַחַד יְחִיד וּמְיַחַד, עַד שְׁנִזְכֶּה עַל־יְדֵי הִירָאָה הַקְּדוּשָׁה לְהַמְשִׁיךְ חֶסֶד גְּדוֹל מֵאַתְךָ עָלֵינוּ. וְנִזְכֶּה עַל־יְדֵי־זֶה לְהַמְשִׁיךְ שְׂפַע גְּדוּלָה וּפְרִנְסָה טוֹבָה בְּהִרְחֵבָה גְּדוּלָה, בְּלֵי שׁוּם יִגִּיעָה וּבְלֵי שׁוּם עֶסֶק וּמְלֹאכָה בְּלָל, רַק אֶתָּה לְבַד תַּכְלִיכְלָנוּ בְּלֵי שׁוּם עֲשִׂיתָנוּ בְּלָל. וְלֹא נִצְטְרַךְ לַעֲשׂוֹת שׁוּם עֶסֶק וְלֹא שׁוּם מְלֹאכָה וּמִשָּׂא וּמִתֵּן וְלֹא לְחַשֵּׁב שׁוּם מַחֲשָׁבָה בְּשִׁבִיל פְּרִנְסָה, רַק בְּחֶסֶדְךָ הַגְּדוֹל לְבַד תַּחֲיִינוּ וְתִתֵּן לָנוּ כָּל צְרִכֵינוּ מֵאַתְךָ לְבַד. וְנִזְכֶּה שְׂתַּהֲיֶה מְלֹאכְתָנוּ נַעֲשִׂית עַל־יְדֵי אַחֲרַיִם, וְיִקְיָם בָּנוּ מִקְרָא שְׂכֵתוֹב, וְעֲמָדוֹ זָרִים וְרַעוּ צֵאֲנֵכֶם וּבְנֵי נֹכַר אֶפְרַיִם וְכַרְמֵיכֶם, וְאַתֶּם כַּהֲנֵי יְהוָה תִּקְרְאוּ מִשְׁרֵתֵי אֱלֹהֵינוּ יֵאמֶר לָכֶם, כִּי אֶתָּה יוֹדַע, כִּי צְרִכֵינוּ הֵם רַבִּים מְאֹד, וְאַפְלוּ הִתְקַרְחוּת לְבַד הֵם רַבִּים מְאֹד, אֲכִילָה וּשְׂתִיָּה וּמְלַבּוּשִׁים וְדִירוֹת, וְצְרִכֵי מְצוּה לְתֵן צְדָקָה וּגְמִילוֹת חֶסֶדִים, וְשִׁכְר לְמוֹד, וְשִׂאָר הַצְּטֻרְכוֹת הַהִתְקַרְחִיִים, אֲשֶׁר יְכוּלִים חֵם וְשָׁלוֹם לְבַלּוֹת הַיָּמִים עַל הַהִתְקַרְחוּת לְבַד. אֲנָא יְהוָה, שְׁמַרְנוּ וְהַצִּילְנוּ מוֹה, וְזַכְּנוּ לְהִרְבוֹת בְּצְדָקָה תְּמִיד, עַד שְׁנִזְכֶּה בְּזִכּוֹת הַצְּדָקָה לְהַמְשִׁיךְ חֶסֶד גְּדוֹל עָלֵינוּ וְיִקְיָם מִקְרָא שְׂכֵתוֹב, עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה. וְתִקְיָם הָעוֹלָם בְּחֶסֶדְךָ לְבַד, בְּלֵי אֶתְעָרוּתָא דְלִתְתָא בְּלָל, וְלֹא נִצְטְרַךְ לַעֲשׂוֹת שׁוּם עֶסֶק וְלֹא שׁוּם מְלֹאכָה וּמִשָּׂא וּמִתֵּן בְּשִׁבִיל פְּרִנְסָה. וְכִשֵּׁם שְׂבִרְאֵת עוֹלָמְךָ בְּחֶסֶדְךָ הַטוֹב לְבַד, בְּלֵי אֶתְעָרוּתָא דְלִתְתָא בְּלָל, בֵּן תִּשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ חֶסֶדְךָ וְתִתֵּן לָנוּ כָּל פְּרִנְסוֹתֵינוּ וְכָל צְרִכֵינוּ מֵאַתְךָ לְבַד בְּלֵי עֲשִׂיתָנוּ בְּלָל, לְמַעַן נִזְכֶּה לְהִיֹּת פְּנוּיִים מְכָל עֶסֶק, וְלַעֲסֹק רַק בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה וּמִצְוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, וְלֹא גִינַע לְרִיק וְלֹא גִלְד לְבַהֲלָה. וְנִזְכֶּה לְהִיֹּת כְּרָצוֹנְךָ הַטוֹב בְּאַמֵּת, וְתִגְלַה הַרְצוֹן בְּעוֹלָם וְתַחֲזַק אֶת אֲמוּנַת הַרְצוֹן בְּחֶזֶק גְּדוֹל, וְתַבְטֵל כָּל הַסְּפָקוֹת, וְלֹא יִהְיֶה כַח לְמַצַּח הַנְּחָשׁ לְהַטִּיל שׁוּם סְפֵק בְּרָצוֹן חֵם וְשָׁלוֹם, רַק בְּלֵם יִדְעוּ אוֹתְךָ לְמַקְטָנָם וְעַד גְּדוּלָם, וְיִכִּירוּ בְּלֵם כַח מְלֻכוֹתְךָ, וְיִדְעוּ הַכֹּל בִּידְעָה חֲזָקָה וְנִבְוֹנָה, בְּלֵי שׁוּם סְפֵק בְּלָל, שֶׁהַכֹּל מִתְנַהֵג רַק בְּרָצוֹן הַבוֹרָא לְבַד יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ לְנִצַּחַת. וְכַמְצַבְיָה עֲבִיד בְּחִיל שְׂמִיָּא וְדִירֵי אֶרְעָה וְלֹא אִיתֵי דֵי יִמְחָא בִּידָה וְיֵאמֶר לָהּ מָה עַבְדְּתִי:

וְתַרְחַם בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים עַל כָּל הַנְּפִשׁוֹת מַעֲמָךְ בֵּית־יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר כְּבָר נָפְלוּ וְנִלְכְּדוּ בְּרֶשֶׁת חֲכֵמַת הַטְּבַע הַרְעָה וְהַמְרָה מְאֹד, וְתוֹצִיאֵם מִשָּׁם לְשָׁלוֹם. וְתֵאִיר עָלֵיהֶם

בְּרַחֲמֵי הַרְבִּים, הָאֵרַת הָרְצוֹן, וַיִּתְּנֵנָּה לְהֵם הָאֲמַת בְּמִקּוּם שְׁהֵם, שְׂאִין שׁוּם חַיִּיב הַטְּבָעִי כְּלָל, רַק הַכֹּל מִתְּנַהֵג בְּרְצוֹנָהּ הַקְּדוּשׁ לְבַד, וַיִּפְרָחוּ מִמְצוּדָתָם לְשָׁלוֹם. וּמִעַתָּה תִּרְחַם עָלֵינוּ וְעַל זְרַעֲנוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלִילֵנוּ כְּלָנוּ שְׁלֵא יִהְיֶה נִלְכַּד שׁוּם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּחֻקְמַת הַטְּבָע חֵם וְשָׁלוֹם, כִּי אִין לָנוּ עַל מִי לְהַשְׁעֵן כִּי אִם עַל אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, כְּמוֹ שְׁבַתוּב, לֹלִי יְהוָה שְׁהִיָּה לָנוּ יֵאמֵר־נָא יִשְׂרָאֵל. לֹלִי יְהוָה שְׁהִיָּה לָנוּ בְּקוּם עָלֵינוּ אָדָם. אִזִּי חַיִּים בְּלַעוֹנוּ בְּחֵרוֹת אָפְסֵם בְּנוּ. אִזִּי חַמִּים שְׁטַפּוֹנוּ נְחֻלָּה עֵבֶר עַל נַפְשָׁנוּ. אִזִּי עֵבֶר עַל נַפְשָׁנוּ חַמִּים הַזִּידִינִים. בְּרוּךְ יְהוָה שְׁלֵא נִתְּנָנוּ טָרַף לְשִׁנְיָהִם. נַפְשָׁנוּ כַּצְּפוּר נִמְלָטָה מִפַּח יוֹקָשִׁים הַפַּח נִשְׁבֵּר וְאִנְחָנוּ נִמְלָטָנוּ. עֲזָרְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה עֲשֵׂה שְׁמִים וְאַרְצִי. עֲזָרְנוּ כִּי עָלִיד נִשְׁעַנְנוּ, וְאִנְחָנוּ לֹא נִדַּע מַה נַּעֲשֵׂה כִּי עָלִיד עֵינֵינוּ:

וּבְרַחֲמֵי הַרְבִּים תִּמְשִׁיךְ רַפּוּאָה שְׁלָמָה לְכָל תַּחֲלוּאֵינוּ וּלְכָל מַכּוּאֵינוּ וּלְכָל מַכּוּתֵינוּ, וְתִרְפָּא כָּל מַכּוּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל תַּקּוּנֵי רַפּוּאוֹתֵיהֶם בְּנִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת. וּבְזִכּוֹת וּכְחַ הַצְּדָקָה תִּרְחַם עַל כָּל חוּלֵי עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּ עֲלֵיהֶם מַכּוּתֶיךָ בַּעֲזוֹנֹתֵינוּ הַרְבִּים, וְתִעֲזֹר לָהֶם שִׁיְהִיו נִפְתָּחִין פִּי כָּל הַמַּכּוּת, וְתִמְשִׁיךְ וְתוֹצִיא כָּל הַקְּלָקוּלִים וְכָל הַלְּחוֹת רָעוֹת וְכָל הַדְּמִים הָעֵבֻרִים וְהַמְּקַלְקָלִים מִתּוֹךְ כָּל מַכּוּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, בְּזִכּוֹת הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּם הַזְּקֵנִים שְׁבַקְדָּשָׁה אֲשֶׁר קָנוּ חֻקְמָה הָאֲמִתִּיָּה. וּבְזִכּוֹת קְדֻשַׁת הַשְּׁלֵשׁ רְגָלִים מוֹעֲדֵי יְהוָה מִקְרָאֵי קְדָשׁ, שְׁהֵם קוֹרְאִין וּמְגַלִּין אֶת הָרְצוֹן, עַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה לְטָהָר וּלְכַבֵּס וּלְהַדִּיחַ אֶת כָּל הַדְּמִים, עַד שִׁיְהִיו כָּל הַדְּמִים זָכִים וְצַחִים וְטָהוּרִים, לְמַעַן יוּכְלוּ כָּל הַדְּמִים שְׁבַכְל רַמ"ח אַבְרִינוּ וְשִׁס"ה גִּידֵינוּ לְסַבֵּב סַבּוּבָם וְהַלּוּכָם כְּסֻדֵּר בְּמַהִירוֹת גְּדוּל כְּרָאוּי לָהֶם בְּאֲמַת, וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ חֶסֶד גְּדוּל מֵאֲתָךְ, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה שִׁיִּסְגֵּר פִּי כָּל הַמַּכּוּת וְכָל נִגְעֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּאִפְן שְׁנִזְכָּה כְּלָנוּ אִנְחָנוּ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְרַפּוּאָה שְׁלָמָה מִן הַשְּׁמִים לְכָל מַכּוּתֵינוּ, כִּי אִין אָנוּ סוּמְכִים עַל שׁוּם רַפּוּאָה וְסָבָה בְּדָרְךָ הַטְּבָע כְּלָל, כִּי אִם עָלִיד לְבַד אָנוּ נִשְׁעֲנִים וְלְרַפּוּאוֹתֶיךָ אָנוּ מְקוּיִם וּמִיְחַלִּים, כִּי אֲתָה רּוֹפֵא לְשִׁבּוּרֵי לֵב וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְבוּתָם. רַפָּא נָא אֶת כָּל מַכּוּתֵינוּ בְּכָל הַבְּחִינּוֹת בְּנִשְׁמִיּוֹת וּרוּחָנִיּוֹת, כִּי אֵל מְלִךְ רּוֹפֵא נְאֻמָּן וּרְחֻמָּן אֲתָה:

מְלֵא רַחֲמִים, זֹרַע צְדָקוֹת, מְצַמִּיחַ יְשׁוּעוֹת, בּוֹרֵא רַפּוּאוֹת, עֲשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה לְמַעַן שְׁמֶךָ, וּמְלֵא כָּל מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים. עוֹשֵׂה צְדָקוֹת עִם כָּל בֶּשֶׂר וְרוּחַ לֹא כְרַעוּתֵינוּ תִּגְמָלֵנוּ. עֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ וּזְכַנּוּ בְּזִכּוֹת הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים, בְּזִכּוֹתָם וּכְחֵם תִּמְשִׁיךְ וְתֵאִיר עָלֵינוּ הָאֵרַת הָרְצוֹן הָעֲלִיּוֹן, הָאֵרַת רַעוּא דְרַעוּי, רְצוֹן שְׁבַרְצוֹנוֹת. וּנְזַכָּה לְקַשֵּׁר כָּל הָרְצוֹנוֹת שְׁבַעוּלָם לְשִׁרְשׁ הָרְצוֹן, עַד שְׁנִזְכָּה כְּלָנוּ לְהֵאֲמִין בְּאִמוּנָה שְׁלָמָה וְחֻזְקָה וּנְכֻנָּה שְׁהַכֵּל בְּרְצוֹנָהּ לְבַד, וּלְכַסֵּף וּלְהַשְׁתַּוְּקֵם וּלְהַתְנַעֲנַע תְּמִיד לְשִׁמְךָ הַגְּדוּל וּלְעִבּוּדְךָ בְּאֲמַת, בְּרְצוֹן תִּקְיָה וְחֻזְקָה וְאִמּוּן בְּאֲמַת לְאֲמַתוֹ בְּרְצוֹנָהּ הַטּוֹב כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ לְעוֹלָמֵי עַד וּלְנִצְחַת נְצַחִים, עַד שְׁנִזְכָּה לְבֵא לְשִׁמְחָה גְּדוּלָה וְחֻדּוּהָ רַבָּה וְעֲצוּמָה עַל־יְדֵי רְצוֹנָנוּ וְכוּסְפָנוּ חֻזְקָה לְשִׁמְךָ הַגְּדוּל בְּאֲמַת. וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ שְׁמַחַת יוֹם טוֹב קְדָשׁ תְּמִיד, וּנְזַכָּה לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תְּמִיד, וּלְעִבְדְּךָ בְּאֲמַת בִּירְאָה וּבְהַבְהָה וּבְשִׁמְחָה וְחֻדּוּהָ,

תַּנְיִנָא – תּוֹרָה ה – תִּקְעוּ אֲמוּנָה

תרעז

ויקיים בנו מהרה מקרא שכתוב, בשמך יגילון כל היום ובצדקתך ירמו. כי תפארת עזמו אתה ובכרצונך תרום קרננו. כי ליהוה מגננו ולקדוש ישראל מלכנו. חוס וחמל נא עלינו וזכנו ברחמיך הרבים לבא מהרה לכל מה שבקשנו מלפניך. בצדקתך תצילני ותפלטני הטה אלי אונך והושיעני. ואני תמיד איחל והוספתי על כל תהלתך. פי יספר צדקתך כל היום תשועתך כי לא ידעתי ספרות. אבוא בגברות יהוה אלהים אזכיר צדקתך לברך. אלהים למדתני מנעורי ועד הנה אניד נפלאותיך. וגם עד זקנה ושיבה אלהים אל תעזבני עד אניד זרועך לדור לכל יבוא גבורתך. וצדקתך אלהים עד מרום אשר עשית גדלות אלהים מי כמוך. אשר הראיתני צרות רבות ורעות תשוב תחייני ומתהמות הארץ תשוב תעלני. תרב גדלתי ותסב תנחמני. גם אני אודך בכלי נבל אמתך אלהי אומרה לך בכנור קדוש ישראל, תרננה שפתי כי אומרה לך ונפשי אשר פדית. גם לשוני כל היום תהנה צדקתך כי בשו כי חפרו מבקשי רעתי. יהיו לרצון אמריי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תּוֹרָה ה – תִּקְעוּ אֲמוּנָה

לרפאות. ועל ידי נפילת האמונה קוצרין אותם הזרעים עצמם לרפואות אבל שלא במקומם ובזמנם הראוי, ועל כן אין להם כח לרפאות. גם עקר התגלות זכות אבות לזכות לרפואה בזכותם, הוא גם כן רק על ידי אמונה. גם עקר מה שמועלת התפלה לפעל בקשתו, הוא גם כן רק על ידי אמונה. גם על ידי נפילת האמונה אין מועיל להחולה קול צעקה של אה וגניחות, שלפעמים מרחמין עליו מן השמים על ידי זה, ועל ידי נפילת האמונה גם זה אין מועיל:

ד. בשאדם נופל מאמונה, ואין מועיל אפלו קול צעקה בלא דבור, או צריף לזעק מעמק הלב בבחינת: "ממעמקים קראתיך ה'" (תהלים קל, א), מעמקא דלבא, ועל ידי זה נתגלים עצות עמקות שיודעים לתת עצה לנפשם כל אחד ואחד מה שצריף. ועל ידי זה גדלה האמונה ונתתקנת, ועל ידי זה חוזרים

א. העקר הוא האמונה, וצריף כל אחד לחפש את עצמו אם אמונתו שלמה, ולחזק את עצמו באמונה תמיד. כי על ידי פגם אמונה באים מכות מפלאות שאין מועיל להם לא רפואות ולא תפלה ולא זכות אבות. כי כל הרפואות הם על ידי עשבים, והם גדלים רק על ידי אמונה. גם עקר כח הרפואה שיש בכל עשב ועשב, הוא על פי הסדר שיש להעשבים והזרעים לפי המקום והזמן, הינו לקצור במקום הראוי, שישגדלן באותו המקום יש להם כח לרפאות, ולא כשגדלן במקום אחר, וכן לקצור בזמן הראוי להם, כי יש עשב שכל כחו לרפאות הוא כשקוצרים אותו עד שלא הביא שלישי ולא אחר כך. וכן יש עשב שכל כחו לרפאות רק כשנגמר עד שנופל מאליו ולא קדם. ועל ידי אמונה נעשה סדר הזרעים לקצור במקומם ובזמנם הראוי, כדי שיהיה להם כח

וּנְתַתְּקִינִים כָּל הַדְּבָרִים הַנִּלְ, שֶׁהֵם רְפוּאָה וְזִכּוּת אֲבוֹת וּתְפִלָּה וְכוּ':

ג. עַקֵּר גְּדוּל הָאֱמוּנָה הִיא בְּבַחֲיִנַת: "וְאֱמוּנַתְךָ בְּלִילוֹת" (תהלים צב, ג), הֵינּוּ כָּל מִה שֶׁנִּדְחָה וְהוֹלֵךְ חֵלֶק מִהַלְלֵיהָ וְנִתְקַרֵּב אֶל אֹר הַיּוֹם, נִתְגַּדֵּל הָאֱמוּנָה בְּיִתְרָה, עַד שֶׁבְּאֹר הַיּוֹם אִזּוּ נִתְגַּדֵּל הָאֱמוּנָה בְּשִׁלְמוֹת בְּבַחֲיִנַת: "תְּחִשִּׁים לְבַקְרִים רַבָּה אֱמוּנַתְךָ" (איכה ג, כט), וְאִזּוּ הִיא עַקֵּר אֲמִיתוּת הַרְפוּאָה בְּבַחֲיִנַת: "אִזּוּ יִבְקַע כֶּשֶׁחַר אֹרֶךְ וְאֶרְכַּתְךָ מִהֵרָה תִצְמַח" (ישעיהו נח, ח), וְכִמוּ כֵן עַל־יְדֵי הַתְּנַלּוֹת הַעֲצָה שֶׁהוּא גַם בֵּן בַּחֲיִינַת הַתְּנַלּוֹת הָאֹר מִן הַחֹשֶׁךְ, עַל־יְדֵי־זֶה נִתְגַּדֵּלֵת גַּם בֵּן הָאֱמוּנָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה עַקֵּר הַרְפוּאָה כִּנְ"ל:

ה. עַל־יְדֵי נְפִילַת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, עַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה וְנִתְחַזַּק אֱמוּנוֹת כְּזִבּוּיֹת. וְכֵן לְהַפּוֹךְ כְּשֶׁמַּעֲלִין וּמִתְקַיֵּין הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, עַל־יְדֵי־זֶה נִחְלָשִׁין וְנוֹפְלִין הָאֱמוּנוֹת כְּזִבּוּיֹת וְחוֹזְרִים וְשׁוֹבִים הַעֲבוּרִים מֵאֱמוּנוֹת כְּזִבּוּיֹת שֶׁלָּהֶם לְאֱמוּנַתְנוּ הַקְּדוּשָׁה, וְנַעֲשִׂין גְּרִים. וְלַפְעָמִים נַעֲשִׂין גְּרִים בְּכַח, דְּהֵינּוּ אַף־עַל־פִּי שְׂאִינָם בָּאִים לְהַתְּגַוֵּר מִמֶּשׁ בַּפֶּעַל, אַף־עַל־פִּי כֵן מְכִירִים שֶׁם בְּמִקּוֹם שֶׁהֵם אֵת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ, וְיִוָּדְעִים וּמֵאֲמִינִים שְׂיִשׁ יַחִיד קַדְמוֹן יִתְבַּרַךְ. וְלַפְעָמִים נַעֲשֶׂה גְרִים בַּפֶּעַל מִמֶּשׁ שְׂבָאִים וּמִתְגַּוֵּרִים מִמֶּשׁ:

ה. אֵלּוּ הַגְּרִים הֵם קָשִׁים וּמְזִיקִים לְיִשְׂרָאֵל, כִּי הֵם מְכַנְּסִין גְּאוּהָ בְּיִשְׂרָאֵל.

ו. עַל־יְדֵי הַגְּאוּהָ שֶׁנִּכְנַסְתָּ בְּיִשְׂרָאֵל עַל־יְדֵי הַגְּרִים כִּנְ"ל, עַל־יְדֵי־זֶה מְקַבְּלִין חֶרֶב הַגְּאוּהָ בַּחֲיִינַת: "וְאֲשֶׁר חֶרֶב גְּאוּתְךָ" (דברים

לג, כט) מְנַהֲיֵי הַדּוֹר שֶׁל שְׂקָר, שְׂמִתְנַגְּאִים עַל הַדּוֹר בְּחֻנָּם, (וּמִתְנַהֲגִים בְּרַבְּנוּת וּמוֹשְׁלִים עַל עַם דָּל), כִּי לֹא נִתֵּן לָהֶם גְּדֻלָּה מִן הַשָּׁמַיִם כְּלָל, וְיִשׁ כַּח לְאֵלּוּ הַמְּנַהֲיִגִים אֶפְלוּ לְהַעֲנִישׁ אֵת מִי שְׂאִינּוּ רוֹצֵה לְהַכְנִיעַ עֲצָמוֹ תַּחַת מְמִשְׁלָתָם, וּבְאַמַּת אִין זֶה נִקְרָא מַעֲנִישׁ אֶלָּא מְזִיק, כִּי הֵם מְזִיקֵי עַלְמָא, וְכָל הַכַּח הַזֶּה הֵם מְקַבְּלִים עַל־יְדֵי חֶרֶב הַגְּאוּהָ הַנִּלְ:

ז. עַל־יְדֵי הַגְּאוּהָ שֶׁל אֵלּוּ הַמְּנַהֲיֵי הַדּוֹר הַנִּלְ, עַל־יְדֵי־זֶה מִתְנַבֵּר חַס וְשָׁלוֹם תַּאֲוֹת נְאוּף בְּעוֹלָם, וְעַל־יְדֵי־זֶה בֹּא הַשְּׁחָתוֹת זְרַע חַס וְשָׁלוֹם, שֶׁהוּא בַּחֲיִינַת: "הַחֲתִים בְּשָׂרוֹ" (עיקרא טו, ג) וְהוּא מִתְנַבֵּר לְשַׁבְּרָם וּלְגַרְשָׁם וְהַמְּנִיגֵי אֶרֶץ הַנְּזֻכְרִים לְעֵיל הֵם וְכוּ', שֶׁהוּא חוֹתֵם דְּסַמְרָא אַחֲרָא עַל הָאָדָם, שֶׁלֹּא יוּכַל לְצַאֵת מִמֶּנָּה. וְאִי אֶפְשָׁר לְהַנְּצִל מִמֶּנָּה כִּי אִם עַל־יְדֵי כַּח הַמְּנִיגִים שְׂבִדוֹר, שֶׁהֵם הַצַּדִּיקִים וְהַכְּשָׁרִים שֶׁנִּקְרָאִים מְנִיגֵי אֶרֶץ, שְׂיִשׁ לָהֶם מִלְחָמָה גְּדוּלָּה בְּעִינֵי זֶה, וְהֵם מַעֲלִין מִבַּחֲיִינַת "הַחֲתִים בְּשָׂרוֹ" לְבַחֲיִינַת חוֹתֵם דְּקַדְשָׁה שֶׁהוּא בַּחֲיִינַת תְּפִלִּין בְּיָדוֹעַ, שֶׁהֵם הַתְּנוּצְצוֹת הַמַּחִין לְיַדַע וּלְהוֹדִיעַ אֱלֹהוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ בְּעוֹלָם. שְׂעַל־יְדֵי־זֶה נִמְשָׁךְ עָלָיו הָאֲרֵת הַשְּׂבָעָה רוֹעִים, שֶׁהֵם כְּנֶגֶד הַשְּׂבָעָה רְאשִׁים שֶׁל הַשָּׁנִי שִׁינִי"ן שְׂבַתְּפִלִין, שֶׁהֵם הַמַּחִין. כִּי עַקֵּר תְּקוּן הַמַּחֵ הוּא כְּפִי שְׂבִירַת תַּאֲוָה זֹאת, הֵינּוּ כְּשֶׁמִּתְנַבְּרִין עַל הָאָדָם הַהֲרֹהוּרִים מֵאֹד מֵאֹד, וְהֵינּוּ יוּכָלִין לְבוֹא עַל־יְדֵי־זֶה לְמַקְרָה לְלִלָּה חַס וְשָׁלוֹם, שֶׁהוּא בַּחֲיִינַת "הַחֲתִים בְּשָׂרוֹ", וְהֵם מִתְנַבְּרִים מֵאֹד לְשַׁבֵּר וּלְגַרֵּשׁ הַהֲרֹהוּרִים מֵהֵם, וּלְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמָם מִחֲשָׁבוֹת קְדוּשׁוֹת,

תְּנִינָא – תּוֹרָה ה – תִּקְעוּ אֱמוּנָה

תרעט

על־יְדִיָּוָה מְעַלִּין מִהַחֲתִים בְּשָׂרוֹ לְבַחֲנֵינָת תְּפִלִּין, שֶׁהֵם חוֹתֵם דְּקַדְשָׁה שֶׁהוּא הַתְּנוּצָצוֹת הַמַּחֲזִין. וּמֵאלוֹ הַמְּגִי אַרְצָן צְרִיף כֹּל אֶחָד לְקַבֵּל כַּח לְהַתְגַּבֵּר עַל הַהֲרָהוּרִים, וְלַהֲפֹךְ אוֹתָם לְמַחֲזִין דְּקַדְשָׁה בְּנִ"ל. וְזֶה צְרִיף כֹּל אָדָם לִידַע, שֶׁכֹּל מִה שֶׁמִּתְגַּבְּרִין עָלָיו הַהֲרָהוּרִים בְּיוֹתֵר, בְּשִׂמְתֵּגְבֵר בְּנִגְדָם וּבּוֹרַח מֵהֵם וּמְשַׁבְּרֵם, הוּא עוֹשֶׂה בְּזֶה תִקְוֵן גְּדוֹל מְאֹד. וּמַעֲלָה הַקְּדֻשָּׁה מִהַקְּלָפָה וּמִמְשִׁיף בְּחִינַת קְדוּשַׁת הַתְּפִלִּין שֶׁהֵם הַתְּנוּצָצוֹת הַמַּחֲזִין, לִידַע וְלַהוֹדִיעַ אֱלֹהוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּעוֹלָם. וְכֹל מִה שֶׁמִּתְגַּבְּרִין עָלָיו יוֹתֵר וְיוֹתֵר, בְּשִׂמְתֵּגְבֵר כְּנִגְדַל הַתְּפִשְׁטוֹתָם לְשַׁבְּרֵם, נַעֲשֶׂה בְּזֶה בְּחִינַת תִּקְוֵן הַתְּפִלִּין בְּיוֹתֵר, וְרַק בְּשִׁבִיל זֶה נִשְׁלַחוּ עָלָיו הַהֲרָהוּרִים וְרַעֲיוֹנִים רָעִים וְזָרִים כְּאֵלֶּה, כְּדִי שִׁיתְּהַפֵּךְ וְיִהְיֶה נַעֲשֶׂה מֵהֵם דִּיקָא בְּחִינַת תִּקְוֵן הַתְּפִלִּין בְּנִ"ל:

יא. על־יְדִי שִׁמְשַׁבְּרִין הַהֲרָהוּרִי נֶאֱוָף וְזוֹכִין לְתִקְוֵן הַמַּחֲזִין בְּנִ"ל, על־יְדִיָּוָה זוֹכִין לְחִלּוֹם על־יְדִי מְלֵאָד, וְאִז הוּא נִקְרָא אָדָם, וְכֵן לְהַפֵּךְ בְּשִׂאִין הַמַּחֲזִין זְכִים אִז הַחִלּוֹם על־יְדִי שֶׁד חֵם וְשָׁלוֹם, וְאִז הוּא נִדְמָה בְּכַהֲמָה:

יב. גַּם יֵשׁ לְהַמְאָכְלִים חֵלֶק בְּחִלּוֹם, עַל־כֵּן לְפַעֲמִים נִפְגַּם הַחִלּוֹם בְּבַחֲנֵינָת חִלּוֹם עַל־יְדִי שֶׁד חֵם וְשָׁלוֹם עַל־יְדִי הַמְאָכְלִים שְׂאוּכְלִים, וְיִכּוּלִים לְבוֹא עַל־יְדִיָּוָה לְטַמְּאֵת קָרִי חֵם וְשָׁלוֹם. וְהַתִּקְוֵן לְזֶה הוּא שְׂמִחָה, לְהַתְחַזֵּק לְהִיּוֹת בְּשְׂמִחָה תָּמִיד, כִּי עַל־יְדִי שְׂמִחָה נּוֹתֵנִין חוּזֵק לְהַמְלֵאָכִים הַמְקַבְּלִים אֶת שִׁפְעַת הַמְאָכְלִים, וּמְכַנְיַעִין אֶת הַשְּׂדִים שֶׁלֹּא יִיָּקוּ מִהַשִּׁפְעַת יוֹתֵר מִהֲרָאוֹי לָהֶם, וְעַל־יְדִיָּוָה נִצּוּלִין מִטַּמְּאֵת הַמְקַרְהָ חֵם וְשָׁלוֹם, שֶׁהִיא בְּאֵה לְפַעֲמִים עַל־יְדִי הַמְאָכְלִים, בְּשִׂאִין חוּזֵק בְּהַמְלֵאָכִים. כִּי עַקֵּר חוּזֵק הַמְלֵאָד הוּא עַל־יְדִי שְׂמִחָה:

יג. בְּנִיָּסֵן נִתְחַזֵּק כַּח הַמְלֵאָכִים (עֵין בְּנִיָּסֵן), נִמְצָא שְׂנִיָּסֵן הוּא תִקְוֵן הַבְּרִית, וְעַל־יְדִי שְׂמִחָה מְמַשִּׁיכִין קְדוּשַׁת וְשְׂמִחַת נִיָּסֵן בְּכֹל הַשָּׁנָה כְּלָה, וְזוֹכִין לְתִקְוֵן הַבְּרִית וְלַהֲנַצֵּל מִמְקַרְהָ לִילָה חֵם וְשָׁלוֹם:

יד. אֲבָל לְפַעֲמִים גַּם עַל־יְדִי רַבָּנִים וְדַיָּנִים שְׂאִינָם בְּשָׂרִים, שְׂמַעוֹתִין אֶת הַמְשַׁפְּטִי, עַל־יְדִיָּוָה כֹּא טַמְּאֵת הַמְקַרְהָ חֵם וְשָׁלוֹם, וְהַתִּקְוֵן לְזֶה הוּא קָשׁוּר הַמְרַבָּה (עֵין לְקוּטִי הַלְכוֹת הַלְכוֹת רֵאשׁ חוֹדֶשׁ

עַל־יְדִיָּוָה מְעַלִּין מִהַחֲתִים בְּשָׂרוֹ לְבַחֲנֵינָת תְּפִלִּין, שֶׁהֵם חוֹתֵם דְּקַדְשָׁה שֶׁהוּא הַתְּנוּצָצוֹת הַמַּחֲזִין. וּמֵאלוֹ הַמְּגִי אַרְצָן צְרִיף כֹּל אֶחָד לְקַבֵּל כַּח לְהַתְגַּבֵּר עַל הַהֲרָהוּרִים, וְלַהֲפֹךְ אוֹתָם לְמַחֲזִין דְּקַדְשָׁה בְּנִ"ל. וְזֶה צְרִיף כֹּל אָדָם לִידַע, שֶׁכֹּל מִה שֶׁמִּתְגַּבְּרִין עָלָיו הַהֲרָהוּרִים בְּיוֹתֵר, בְּשִׂמְתֵּגְבֵר בְּנִגְדָם וּבּוֹרַח מֵהֵם וּמְשַׁבְּרֵם, הוּא עוֹשֶׂה בְּזֶה תִקְוֵן גְּדוֹל מְאֹד. וּמַעֲלָה הַקְּדֻשָּׁה מִהַקְּלָפָה וּמִמְשִׁיף בְּחִינַת קְדוּשַׁת הַתְּפִלִּין שֶׁהֵם הַתְּנוּצָצוֹת הַמַּחֲזִין, לִידַע וְלַהוֹדִיעַ אֱלֹהוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּעוֹלָם. וְכֹל מִה שֶׁמִּתְגַּבְּרִין עָלָיו יוֹתֵר וְיוֹתֵר, בְּשִׂמְתֵּגְבֵר כְּנִגְדַל הַתְּפִשְׁטוֹתָם לְשַׁבְּרֵם, נַעֲשֶׂה בְּזֶה בְּחִינַת תִּקְוֵן הַתְּפִלִּין בְּיוֹתֵר, וְרַק בְּשִׁבִיל זֶה נִשְׁלַחוּ עָלָיו הַהֲרָהוּרִים וְרַעֲיוֹנִים רָעִים וְזָרִים כְּאֵלֶּה, כְּדִי שִׁיתְּהַפֵּךְ וְיִהְיֶה נַעֲשֶׂה מֵהֵם דִּיקָא בְּחִינַת תִּקְוֵן הַתְּפִלִּין בְּנִ"ל:

ה. בְּשִׁזּוּכִין לְתִקְוֵן הַמַּחֲזִין, צְרִיף כֹּל אֶחָד וְאֶחָד לְצַמְצֵם אֶת מוֹחוֹ שֶׁלֹּא לְהַנִּיחַ אֶת הַמּוֹחַ לְצֵאת חוּץ לְגִבּוֹל שִׁישׁ לוֹ, וְאִפְלוּ בְּקַדְשָׁה וּבְהַתְּנוּצָצוֹת אֱלֹהוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ לֹא יֵצֵא חוּץ מִהַגִּבּוֹל חֵם וְשָׁלוֹם, שֶׁלֹּא יְבוֹא לִידֵי הַרִיסָה:

ט. עַל־יְדִי מַצּוֹת תְּפִלִּין מְמַשִּׁיכִין עַל עַצְמָם הַתְּנוּצָצוֹת הַמַּחֲזִין בְּנִ"ל, וְגַם מְמַשִּׁיכִין עַל עַצְמָם עַל־יְדִי הַתְּפִלִּין תִּקְוֵן הַצַּמְצוּם שֶׁל הַמַּחֲזִין בְּנִ"ל:

י. עַל־יְדִי שְׂבִירַת תְּאוֹת נֶאֱוָף זוֹכִין לְדְבוּרִים בְּשָׂרִים לְהַחֲיוֹת וְלַהֲשִׁיב בָּהֶם אֶת הַנְּשִׁמוֹת שֶׁנִּפְלוּ, שְׂצָרִיכִין לְהַחֲיוֹתָם וְלַהֲשִׁיבָם בְּכֹל מִיָּנִי מִטַּעֲמִים הַמְשִׁיכִין אֶת הַנְּפֶשׁ. וְעַל־יְדִי תִקְוֵן הַבְּרִית שְׂזוּכִין

התפלגין שהם התנוצצות המחין, ועל ידי השברים נמשך תקון החלום ותקון המשפט להנצל ממקרה לילה בכל הבחינות כנ"ל:

טו. על ידי רבי אמתני עם תלמידים נתתקן גם כן כל התקונים הנ"ל, דהינו תקון האמונה, כי האמונה היא בחינת "ארץ נושבת", הפוך "ארץ לא זרועה" שהוא בחינת פנים האמונה שמקלקל סדר הזרעים כנ"ל, והרב האמת הוא משגיח על כל חלקי האמונה של כל אחד ואחד לקבצם ולהעלותם, ועל כן נקרא למוד הרב עם התלמידים ישיבה, על שם קבוץ חלקי האמונה שהיא בחינת "ארץ נושבת". גם נתתקן על ידם תקון הברית שהוא תקון המחין ותקון השנה, שתהיה בקדשה ובטהרה, שעל ידי נצולין מטמאת מקרה, הן על ידי הפאכלים והן על ידי רבנים שאינם בשרים כנ"ל. גם כל החמשה חושים של המחין נתתקנים על ידי שבאים לצדיק שהוא רבי אמתני, כי על ידי הראיה בעצמה שרואין את הרב נתתקן חוש הראיה, כי הראיה בעצמה שרואים את הרב הוא דבר גדול. ועל ידי ששומעין המוסר של הרב, על ידי ניהול מתקנים חוש השמיעה, ועל ידי הפרחות והיגיעות שיש לכל אחד כדי לנסע ולבוא אל הרב, כי אי אפשר לבוא אל הרב ולקבל ולינק מחכמתו הקדושה, כי אם על ידי מרחות ויגיעות, ועל ידי ניהול מתקנים חוש הריח. ועל ידי שזוכין לטעם ולהרגיש טעם אמרי נעם של הרב, על ידי ניהול נתתקן חוש הטעם, ועל ידי ההוצאות שיש לכל

הלכה זו, שמבאר שם שקשור המרכבה הוא לקשר ולהכיר מחשבתו יחד למקום אחד רק להשם ותברך ולתורתו הקדושה. וכמוכא בתקונים (תקון כ"א בסופו) שמחשבות רעות הם בחינת חיות טמאות, ומחשבות קדושות הם בחינת החיות של המרכבה עין שם, והוא מה שנתסדר מהקדמונים לומר קדם השנה בשם ה' וכו', מימיני מיכאל וכו', שהוא קשור המרכבה, והוא סגולה להנצל על ידי ניהול מטמאה הנ"ל, שבאה על ידי עוות המשפט של הדגים שאינם בשרים כנ"ל:

טז. ראש השנה הוא בחינת תקון האמונה, כי על ידי גדל הקבוצים שכל הקהלות הקדושות מתקבצין יחד בראש השנה, בפרט בשמתקבצין אל צדיקי אמת, על ידי ניהול נתלקטים ונתקבצים כל לקוטי האמונה הקדושה, ונתתקנה האמונה בשלמות, גם המחין מתנוצצים ונתתקנים בראש השנה. וכן בכל עשרת ימי תשובה, נמשך על ידי התשובה שעושין אז התנוצצות המחין, שהם בחינת תפלגין בחינת חותם הקדשה, כנ"ל. וביום הכפורים אז גמר תקון החותם הקדשה שהוא תקון התנוצצות המחין. ובסכות משיכין שמחה שהוא תקון הפאכלים שלא יקלקלו את החלום, שלא לבוא לידי טמאת קרי חס ושלום על ידי הפאכלים. ובשמיני עצרת נמשך בחינת תקון המשפט, ועל ידי ניהול נצולין מפנים המקרה חס ושלום, שבאה על ידי דגים שאינם בשרים כנ"ל. גם בפרטיות בראש השנה בעצמו נתתקן כל הנ"ל, על ידי תקיעה תרועה שברים, כי על ידי התקיעה זוכין לתקון האמונה, ועל ידי התרועה זוכין להמשיך קדשת

בְּנֹדָאֵי צְרִיכִין לְהַשְׁלִיכֶם לְגַמְרֵי. אֵלָא אֶפְלוּ חֲכָמוֹת גְּמֹרוֹת, אֶפְלוּ מִי שְׂיִישׁ לוֹ מִחַ גְּדוּל בְּאַמְתָּ, כְּשִׁמְנִיעַ לְאִיזָה עֲבוּדָה, הוּא צְרִיךְ לְהַשְׁלִיךְ כָּל הַחֲכָמוֹת וְלַעֲסֹק בְּעֲבוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּפִשְׁיטוֹת וּבְתַמִּימוֹת. וְצְרִיךְ אֶפְלוּ לְהַתְנַהֵג וְלַעֲשׂוֹת דְּבָרִים שְׁנֵרָאָה כְּמִשְׁנַע בְּשִׁבִיל עֲבוּדַת ה'. כִּי צְרִיכִין לַפְעָמִים לַעֲשׂוֹת דְּבָרִים הַנִּרְאִים כְּשִׁנְעוֹן כְּדִי לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ. כִּי צְרִיכִין לְהַתְנַלְגַּל בְּכָל מִינֵי רִפְשׁ וְטִיט בְּשִׁבִיל עֲבוּדַת ה' וּמְצוּוֹתָיו יִתְבָּרַךְ, וְלֹא דוֹקָא בְּשִׁבִיל מְצוּהַ מִמֶּשׁ, אֵלָא אֶפְלוּ כָּל דְּבָר שְׂיִישׁ בּוֹ רְצוֹן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, נִקְרָא גַם כֵּן מְצוּהַ. וְצְרִיךְ לְנַלְגַּל עַצְמוֹ בְּכָל מִינֵי רִפְשׁ וְטִיט כְּדִי לַעֲשׂוֹת אִיזָה רְצוֹן וְנִחַת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. וּכְשִׁאֲהַבְתּוּ חֲזָקָה כְּלִכְדָּ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אִזּוּ הוּא בְּחִינַת כֵּן יִקָּר וְחִבִּיב מְאֹד לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ חוֹמֵל עָלָיו וּמְנַיְחוֹ לְחַפְשׁ בְּגַנְזֵינָא דְּמַלְכָּא הַגְּנוּזִים וְצַפּוֹנִים בְּיוֹתֵר, עַד שְׂזוּכָה שְׂיִתְנַלְגַּה לוֹ הַהֲשֵׁנָה שֶׁל צְדִיק וְרַע לוֹ רְשָׁע וְטוֹב לוֹ. וְזוּכָה לְסַתְרֵי תוֹרָה וְלַהֲעֵלוֹת הַמִּשְׁפָּט שֶׁנֶּפֶל עַד הַתְּהוֹם, וְלַתְקַנּוּ:

אֶחָד שְׂמוּצִיא אֶת מְמוֹנוֹ וַיִּגִּיעַ כִּפּוֹ כְּדִי לְבוֹא לְהֵרֵב, עַל־יְדֵי־זֶה נִתְתַּקֵּן חוּשׁ הַמְּשׁוּשׁ. וְעַקֵּר זְמַן הַקְּבוּץ לְהֵרֵב הָאֶמֶת הוּא בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, שְׂאֵז הוּא תְקוּן שֶׁל כָּל הַחֲמֻשָּׁה חוּשִׁים הַנִּלְ, וְאֵז נִתְתַּקְּנִים כָּל הַתְּקוּנִים הַנִּלְ בְּתְקוּנִים נִפְלְאִים. כִּי תְקוּן הַחֲמֻשָּׁה חוּשִׁים שְׁעַל־יְדֵי הֵרֵב עִם הַתְּלִמִּידִים, וְתְקוּן הַחֲמֻשָּׁה חוּשִׁים שְׁעַל־יְדֵי רֵאשׁ הַשָּׁנָה, מְאִירִים וּמְחַזְקִים זֶה אֶת זֶה:

י. עַל־יְדֵי הַתְּעַנּוּת זוּכָה לְשִׁמְחָה. וּכְפִי יְמֵי הַתְּעַנּוּת כֵּן זוּכָה לְשִׁמְחָה. וְעַקֵּר תְּקוּן הַחֲלוּם הוּא עַל־יְדֵי שְׁמִחָה כֵּן־ל. עַל־כֵּן מִתְעַנֵּין עַל הַחֲלוּם כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ שְׁמִחָה, שְׂזוּהַ עַקֵּר תְּקוּן הַחֲלוּם. וְעַל־כֵּן מִי שְׂאִינוֹ רוּצָה לְהַתְּעַנּוֹת עַל הַחֲלוּם אוֹמְרִים לוֹ הַמֵּיטִיבִין, "לֵךְ אֲכַל בְּשִׁמְחָה לְחֻמְדָּ", כִּי עַקֵּר הַתְּקוּן עַל־יְדֵי הַשְׁמִחָה:

י. צְרִיךְ כָּל אֶחָד לְהַשְׁלִיךְ כָּל הַחֲכָמוֹת וְלַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּפִשְׁיטוֹת וּבְתַמִּימוֹת. כִּי צְרִיךְ שְׂיִהְיֶה מְעַשְׂיוֹ מִרְבִּין מְחַכְמָתוֹ, כִּי לֹא הַמְּדַרְשׁ הוּא הָעַקֵּר אֵלָא הַמְּעַשָּׂה. וְלֹא מְבַעֲיָא חֲכָמוֹת שֶׁל סֵתֵם בְּנֵי אָדָם שֶׁהֵם בְּאַמְתָּ שְׂטוֹת וּכְסִילוֹת,

תַּפְלָה לְתוֹרָה ה

(ה) מִפְּעֻמָּקִים קָרְאָתִיךְ יְהוָה, אֲדַנִּי שְׁמַעָה בְּקוֹלִי תַּהֲיִינָה אוֹנִיךְ קִשְׁבוֹת לְקוֹל תַּחֲנוּנָי. יְחִיד וּמְיַחֵד, אֲדוֹן כָּל, לְעֵלְא מִן כָּלְא וְלִית לְעֵלְא מְנַךְ, מְלָכִי וְאֵלֹהֵי אֵלִיךְ אֶתְפַּלֵּל, אֵלִיךְ אֲשׁוּעַ אֵלִיךְ אֲזַעֵק, אֵלִיךְ אֶתְחַנֵּן, לְפָנֶיךָ אֲשַׁתְּטַח, לְפָנֶיךָ אֲשַׁתְּחוּה וְאֶבְרָעָה אֶבְרָכָה לְפָנֶי יְהוָה עוֹשֵׂי, אֵלִיךְ שְׁטַחְתִּי אֶת כַּפֵּי, פְּרַשְׁתִּי יְדֵי כָּל הַיּוֹם נִפְשִׁי כְּאַרְץ עֵינֶפֶה לֵךְ סָלָה. לְבִי יִצְעַק אֶל יְהוָה, מַעוּמְקָא דְּלִבָּא אֲנִי קוֹרָא אֵלִיךְ מַעֲמָקֵי עֲמָקִים אֲנִי מַצְפָּצַף לְרַחֲמֶיךָ וְחַנּוּתֶיךָ הָאֱמֶתִיּוֹת. כְּאֵיל תַּעֲרַג עַל אֶפְיָקֵי מַיִם כֵּן נִפְשִׁי תַּעֲרוּג אֵלֶיךָ אֵלֹהִים. כְּיוֹנִים הוֹמוֹת מִתּוֹפְפוֹת עַל לְבָבָהֶן כֵּן יְהִמָּה לְבָבִי לְהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶּיךָ, כְּאֲשֶׁר יְהִינָה הָאֲרִיָּה וְהַכֶּפִּיר עַל טְרַפּוֹ אֲשֶׁר יִקְרָא עָלָיו מְלֵא רוּעִים מְקוֹלָם לֹא

יחת ומתמונם לא יענה בן אשאג ואזעוק ואצעק ואשוע ואנהם ואערג ואצפצף ואקנה ואיחל ואצפה ואחכה לרחמיך וישועתיך. לא אחריש ולא אשקט מלקרא תמיד אליך יהוה אלהי ואלהי אבותי, כי הציקתני ריחי, ועצר במלין, לא אוכל. קראתי שמך יהוה מבור תחתיות, קולי שמעת אל תעלם אזנך לרוחתי לשועתי. שמע יהוה קולי אקרא וחנוני וענני. ועזרנו והושיענו וזכנו לאמונה שלמה באמת, הצילנו נא אבינו שבשמים, מפנים אמונה, שמרנו ברחמיך הרבים והצילנו ממכות המפלאות הבאים חס ושלום על פנים האמונה, שאין מועיל להם שום דבר, לא רפואות ולא תפלה ולא זכות אבות, ואפלו כל הקולות של אח ואבוי וגניחות ואנחות גם בן אין מועיל להם, כי הכל נפגם ונתקלקל על ידי פגם האמונה הקדושה, אשר היא יסוד כל התורה בלה ויסוד כל העולמות בלם עם כל אשר בהם, שהכל תלויים ועומדים ומתקיימים רק על האמונה הקדושה:

אנא נורא, קדוש, מלא רחמים רבים, זכנו לצעק אליך באמת מעמק הלב מעמקי עמקים באשר אנחנו צריכים לקרא אליך עתה, באשר נגלה לפניך אדון כל את כל נגעי לבבינו של כל אחד ואחד בפרטיות. עזרנו לצעק אליך מן הלב בקול עמק באמת, בקול דממה דקה, באפן שנוכח לעורר עלינו פלאי רחמיך וחסדיך וחנוניו וישועותיך והצלותיך הנפלאות והנוראות מאד, עד שנוכח לעורר ולגלות עצות אמתיות עצות עמוקות מתוך עמק החושך אפלה הזאת, שגלפדנו בו מאד בעונותינו הרבים, כי אתה עושה נפלאות גדולות לבדך, עושה גדולות עד אין חקר, נסים ונפלאות עד אין מספר. ואתה גולה עמקות מני החושך, ומוציא לאור צלמות. הוציאני מאפלה לאורה, עשה עמנו פלאות, ותשפיע עלינו ותגלה לנו עצות מרחוק, באפן שנוכח לגדל האמונה הקדושה על ידי זה. ורחם עלינו ברחמיך הרבים, וחנוני מאתך חכמה בינה ודעת דקדושה, באפן שנוכח לחתר ולגלות המים שמהם גדלה האמונה הקדושה שהם מים עמקים עצה בלב איש. שנוכח כלנו אנחנו וכל עמך בית ישראל לגלות ולהאיר עצות עמוקות מתוך עמק החושך, ותתקננו בעצה טובה מלפניך, ותשפיע ברחמיך עצות טובות בעולם. ותציל אותי ואת כל עמך ישראל מספקות ובלבולים, שלא יפלו עלינו ספקות בשום דבר שבעולם, רק תמיד נזכה במהירות ובנקל לעצות שלמות, עצות אמתיות, ברצונך הטוב, בגשמיית ורוחניות, בגוף ונפש וקמון, באפן שנוכח להצליח הצלחה האמתית והנצחית בזה העולם העובר, לילך בדרךך הטובים ולהתקרב אליך באמת ובלב שלום. ונזכה לקיים עצותיך האמתיות והנכונות, בעצתך תנחני ואחר כבוד תקחני:

ותרחם עלינו אבינו אב הרחמן, ותשלח לנו איש תבונות, שיש לו נשמה קדושה, שיהיה לו בוח לדלות ולשאב לנו עצות קדושות, עצות עמוקות, כמו שכתוב, מים עמקים עצה בלב איש ואיש תבונה ידלנה. ותעזר לנו בזכות וכח הצדיקים האמתיים, שנוכח להמשיך המשכת רוחניות אלהות לתוך צמצומים. ותעזרנו ברחמיך, שנוכח

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרַה ה

תרפג

על־ידי מעשינו הטובים לצמצם ולברא צמצומים ונופים קדושים, שיהיו פלים מכשרים לקבל לתוכם המשכת רוחניות אלהות בקדשה גדולה ברצונך הטוב. ונזכה לברא בכל עת עולמות ובריות חדשות קדושות וטהורות. ולהמשיך תמיד רוחניות אלהות לתוך צמצומים קדושים. ואתה ברחמיך תשפיע מזון ופרנסה לכל הנבראים והנוצרים והנעשים, כי אתה זן ומפרנס ברחמיך וחסדיך הרבים מקרני ראמים ועד ביצי כנים, ולכל הנבראים שבעולם אתה נותן פרנסה תמיד בטובך הגדול, כמו שכתוב, נותן להם לכל בשר כי לעולם חסדו. עזרנו והושיענו ברחמיך הרבים. ותן לנו פרנסותינו מאתך קדם שנצטרך להם בהרחבה גדולה, בהתר ולא באסור, בכבוד ולא בזוי, בנחת ולא בצער, ואל תצריכנו לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלוואתם, ותצילנו מחובות והלוואות לעולם, ותזכנו מהרה לסלק ולשלם כל ההלוואות והחובות, שאנו חייבים מכבר. כי אתה יודע אבינו שבשמים, כי קשה וכבד עלינו מאד לשא עלינו עול החובות אשר השתרנו עלו על צוארינו הכשילו בחינו, והם מבלבלים אותנו הרבה ממעט העבודה, שאנו חפצים להתחיל לעבד אותך באמת:

אנא יהוה, פרנסנו וכלכלנו ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים. כי אין אנו יודעים שום דרך ועצה, איך להמשיך פרנסה, כי אם עליך לבד אנו נשענים, עליך השלכנו את יִהְבְנו, ואתה תכלכלנו אבינו שבשמים, האלהים הרועה אותנו מעודנו, תן לנו פרנסותינו בשפע גדול קדם שנצטרך להם בקדשה ובטהרה גדולה, ברצונך הטוב, בלי שום טרדות ובלבולים כלל, באפן שנוזכה לשוב בתשובה שלמה לפניך, ולהיות ברצונך הטוב תמיד. ותזכנו לאכל בקדשה ובטהרה גדולה, ונאכל לבד לקיום גופנו ונמעט תאות טבענו. ונזכה להסתפק במעט אכילה, ונהיה נכללים בכלל הצדיקים האוכלים לשבע נפשם הקדושה לבד, כמו שכתוב, צדיק אכל לשבע נפשו. ותעזרנו שתהיה אכילתנו בקדשה גדולה כל כף, עד שנוזכה להשביע בצחצחות נפשנו להתענג על יהוה, לשבע ולהתענג באורות הצחצחות העליונות, ונזכה לחיות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו. ויקים בנו מקרא שכתוב, ונחך יהוה תמיד והשביע בצחצחות נפשך. עד שנוזכה לצחצח נפשנו ורוחנו ונשמותנו תמיד בשבע הצחצחות העליונות, ועל־ידי־זה ימשיך עלינו תמיד תבונות והשגות חדשות, עד אשר יהיה לנו כח לחתר ולשאב ולדלות מים עמוקים שמהם גדלה האמונה הקדושה, שהם עצות טובות ושלמות. ונזכה לגלות ולהאיר עלינו ועל כל ישראל עצות טובות, עצות עמוקות, עצות נפלאות, פלאי פלאות, הנמשכין מעמקי עמקים, עצות שלמות ונכונות אמתיות ישרות וברורות, עצות קדושות שאי אפשר להפרן ולסותרן בשום אפן בעולם, באפן שנוזכה לעורר ולגדל על ידם האמונה הקדושה:

רבנו של עולם, מלא רחמים, גדל העצה ורב העלילה. פלא יועץ אל גבור אבי עד שר שלום. נורא תהלות עשה פלא, אשר אתה עושה נפלאות בכל־עת, וכבר עשית עם ישראל נסים ונפלאות גדולות ונראות בכל דור ודור. רחם עלינו עתה

בדור הזה, בצוק העתים הלו, אשר האמונה הקדושה נפגמה מאד בעונותינו הרבים, ורבים מבני עמך נכשלו, באשר אתה ידעת. עשה עמנו נפלאות, וזכנו לעצות טובות אמתיות, באפן שנוכח על-ידי-זה לאמונה שלמה באמת ולתקן כל פגמי האמונה. ונזכה לחפש את עצמנו תמיד בכל עת, איך אנו אוחזים באמונה הקדושה, ולהתחזק באמונה יתרה בכל עת, בתם לבב, באמת ברוצח הטוב. ותעשה עמנו פלא לחיים, ותוציאנו מאפלה לאורה, מחשך לאור גדול, כי אתה תאיר נרי יהוה אלהי וגיה השכי. כי השך לא יחשיך ממך ולילה כיום יאיר כחשיכה כאורה. ונזכה להודות לך תמיד על נפלאותיך וטובותיך שעשית עמנו מעולם, ואשר עתה עושה עמנו בכל עת נפלאות גדולות ונוראות, רבות עשית אתה יהוה אלהי נפלאותיך ומחשבותיך אלינו אין ערך אליך אנדה ואדברה עצמו מספר. ויקים מקרא שכתוב, יהוה אלהי אתה ארומך אודה שמך כי עשית פלא עצות מרחוק אמונה אמן. ונאמר, אודה יהוה בכל לבי אספרה כל נפלאותיך, אודה על כי נוראות נפילתי נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאד. ונזכה להעלות האמונה הנפולה ולתקן כל פגמי האמונה, ותתגדל ותתחזק האמונה הקדושה בכל עו ותעצומות, ונזכה כלנו להאמין בך ובצדיקיך האמתיים באמונה חזקה ונכונה, באמונה שלמה וקדושה, זכה ונכונה צחה וישרה וברורה, בלי שום בלבולים ובלי שום הרהורים ומחשבות זרות כלל:

וּנְזַכָּה לְהַמְשִׁיךְ רַפּוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל חוֹלֵי עַמְּךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל (ובפרט לפלוני בן פלונית), אֵל נָא רַפָּא נָא לּוֹ רַפּוּאָת הַנְּפֶשׁ וְרַפּוּאָת הַגּוּף. וְהַעֲלֵה אֲרוּכָה וּמְרַפָּא לְכָל תַּחֲלוּאֵינוּ וְלְכָל מַכּוּאֵינוּ וְלְכָל מַכּוּתֵינוּ, וְתַבְטַל וְתַסִּיר כָּל הַמַּכּוּת הַמַּפְלְאוֹת וְחַלָּאִים רַעִים וְנִאֲמָנִים מְעַלְיָנוּ וּמַעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם. וְתִשְׁלַח רַפּוּאָה שְׁלֵמָה מִן הַשָּׁמַיִם לְכָל אוֹתָן הַנְּפִשׁוֹת מֵעַמְּךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר כָּבַד הַפְּלֵאת אֶת מַכּוּתָם, וּבָאוּ עֲלֵיהֶם הַמַּכּוּת הַמַּפְלְאוֹת שְׂאִין מוֹעִיל לָהֶם שׁוּם רַפּוּאָה בְּעוֹלָם, וְלֹא תַפְלָה וְזִכּוּת אַבוֹת, וְלֹא שׁוּם קוֹל צַעֲקָה וְאַנְחָה, אֲשֶׁר כָּל זֶה נִמְשָׁךְ מִפְּנֵם הָאֲמוּנָה. אָנָּה יְהוָה, רַחֵם עֲלֵיהֶם וְעַלְיָנוּ לְמַעַנְךָ, לְמַעַנְךָ לְבַד עֲשֵׂה וְלֹא לָנוּ. כִּי אַתָּה לְבַד יוֹדַע גְּדֹל תַּרְחֻמְנוֹת אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם וְעַלְיָנוּ, וְעֲשֵׂה בְּגֹדֶל נַפְלְאוֹתֶיךָ הַנּוֹרְאוֹת, וְתִשְׁלַח לָהֶם רַפּוּאָה שְׁלֵמָה מִן הַשָּׁמַיִם, וְתַסִּיר מַחֲלָה מִקֶּרְבָּנוּ, כִּי אֵל מְלֶךְ רַפָּא נְאֻמָּן וְרַחֲמָן אַתָּה, כִּי אֵין כַּחֲנוּ אֵלָא בַּפֶּה לְבַד:

רַפָּא חוֹלִים, רַפָּא חַנָּם, רַפָּאנוּ יְהוָה וְנִרְפָּא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִשְׁעָה כִּי תַהֲלִתָּנוּ אַתָּה. וְתַתֵּן הַמַּטֵּר בְּעֵתוֹ, לַחִיִּים וְלַבְּרֵכָה וְלַשֶּׁבַע, וְתַגְדֵּל בְּרַחֲמֶיךָ צְמַחִים וְעֵשְׂבִים שִׂיחֵיהָ לָהֶם כַּח לְרַפְּאָת תַּחֲלוּאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְתִשְׁפִיעַ בְּרַחֲמֶיךָ, וְתַמְשִׁיךְ הַסֶּדֶר הַנְּכוֹן וְהָאֲמֵת שֶׁל כָּל הַזְּרַעִים וְהַצְּמַחִים שֶׁבְּעוֹלָם כְּפִי סֶדֶר הַזְּמַן וְהַמְּקוֹם הֶרְאוּי לָהֶם, וְלֹא נִתְלַשׁ שׁוּם פְּרִי וְעֵשֶׂב שְׂלֵא בְּזַמְנוֹ, וְתַסְבֵּב בְּרַחֲמֶיךָ סְבוּת לְטוֹבָה, בְּאִפְּן שִׁיזְכָּה כָּל אֶחָד לֵאכֹל וְלִשְׁתּוֹת מִה שֶׁהוּא צָרִיךְ לְרַפּוּאָתוֹ בְּאֲמֵת, וּיִקְבְּלוּ לְפִי תַמָּם כָּל מַה שֶּׁצָּרִיכִים לְרַפּוּאָתָם בְּאֲמֵת. וְתַתֵּן לָנוּ וְלְכָל יִשְׂרָאֵל אֶת אַכְלָם בְּעֵתוֹ בְּמוֹעֲדוֹ וּבְזַמְנוֹ,

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרַה ה

תרפה

בִּאֲפֹן שִׁיְהִי מְלַבֵּשׁ בָּהֶם כַּח כָּל הַרְפוּאוֹת שְׂאֵנו צְרִיכִין כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּנִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, בְּגוֹף וּנְפֶשׁ, כִּי אֵין רוּפָא בְּעוֹלָם שִׁידַע לְכוֹן כָּל זֹאת כִּי אִם אֵתָה לְבַד, כִּי אֵתָה עֵלַת כָּל הָעֲלוֹת וְסִבַּת כָּל הַסְּבוֹת וְיודַע כָּל הַתַּעְלוּמוֹת. וְיִקִּים מִקְרָא שְׁכַתוֹב, אִזּוּ יִבְקַע בְּשַׁחַר אוֹרֶךְ וְאֶרְכַּתֶּךָ מֵהֵרָה תִצְמַח. וְתִזְכֹּר בְּרִית אֲבוֹתֵינוּ אֲבִרָהּם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, וּבִזְכוּת אֲבוֹתֵינוּ, וּבִזְכוּת כָּל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים תַּעֲשֶׂה עִמָּנוּ פְּלָאֵי פְּלָאוֹת, הַפְּלָה הַסְּדִיף מוֹשִׁיעַ חוֹסִים מִמַּתְקוּמִים בִּימִינֶךָ. נִזְרָאוֹת בְּצַדֵּק תַּעֲנֶנּוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנו מִבְּטַח כָּל קִצּוֹי אֶרֶץ וְיָם רַחֲקִים. וְיִקִּים בְּנוּ מֵהֵרָה מִקְרָא שְׁכַתוֹב, וַיֹּאמֶר הָיָה אֲנִי בֹרֵת בְּרִית נֶגֶד כָּל עַמֶּךָ אַעֲשֶׂה נִפְלָאוֹת אֲשֶׁר לֹא נִבְרָאוּ בְּכָל הָאֶרֶץ וּבְכָל הַגּוֹיִם וְרָאָה כָּל הָעָם אֲשֶׁר אֵתָה בְּקִרְבוֹ אֵת מַעֲשֶׂה יְהוָה כִּי נִזְרָא הוּא אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה עִמָּךָ. וְנֹאמֶר, (וַיְהִי) כִּי יִפְלָא בְּעֵינֵי (שְׂאֵרִית) הָעָם הַזֶּה גַם בְּעֵינֵי יִפְלָא. וְנֹאמֶר, מֵאֵת יְהוָה הִיְתָה זֹאת הִיא נִפְלְאוֹת בְּעֵינֵינוּ. וְנֹאמֶר, כִּי גְדוֹל אֵתָה וְעֹשֶׂה נִפְלָאוֹת אֵתָה אֱלֹהִים לְבַדֶּךָ. וְנֹאמֶר, לַעֲשֶׂה נִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת לְבַדוֹ כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

וְתַעֲזְרֵנוּ וְתִזְכְּנוּ וְתִתֵּן לָנוּ כַּח לְחֹזֵק וּלְגִדּוֹל אֵת הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּכָל עֵז וְתַעֲצֹמוֹת, עַד אֲשֶׁר יִפְלוּ וְיִתְבַּטְּלוּ כָּל הָאֲמוּנוֹת כּוֹזְבִיּוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, כָּלֵם יִכְרְעוּ וְיִפְלוּ וְלִכְבוֹד שְׁמֶךָ יִקָּר יִתְנוּ, וְתַעֲבִיר גְּלוּלִים מִן הָאֶרֶץ וְהָאֱלִילִים כְּרוֹת יִכְרַתוּן לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שְׂדֵי וְכָל בְּנֵי בָשָׂר יִקְרָאוּ בְּשִׁמְךָ לְהַפְּנוֹת אֱלִיךָ כָּל רִשְׁעֵי אֶרֶץ. וְיִתּוּסְפוּ גֵרִים רַבִּים בְּכָל עֵת, גְּרֵי צֶדֶק עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּךָ, וְרַבִּים מֵעַמֵּי אֶרֶץ יְהוּי מִתִּיּוֹדִים וּמִתְנַזְּרִים לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל בְּאֵמֶת, וַיִּאֲתִיו כָּל לְעַבְדֶּךָ וַיִּבִירוּ כַח מַלְכוּתֶךָ, וַיְהִיו נַעֲשִׂין גֵּרִים בְּכַח וּבַפְּעֵל. וְגַם אוֹתָם שְׂלָא יִזְכוּ לְהַתְנַזֵּר, וַיִּבִירוּ וַיִּדְעוּ בְּכָל מְקוֹם שֶׁהֵם אֵת יִקָּר תַּפְּאֶרֶת גְּדוֹלְתֶךָ, וַיִּדְעוּ כָּל בָּאֵי עוֹלָם שִׁישׁ יְחִיד קְדֻמוֹן יִתְבָּרַךְ וַיִּתְעַלֶּה שְׁמוֹ לְעוֹלָמֵי עַד וְלִנְצַח נְצַחִים. וַיִּשְׁתַּקְּקוּ כָּלֵם לְאֲמוּנָתֶךָ הָאֲמִתִּית, וַיִּדַע כָּל פְּעוּל כִּי אֵתָה פְּעֻלָּתוֹ וַיִּבִין כָּל יְצוּר כִּי אֵתָה יִצְרָתוֹ, וַיֹּאמֶר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאֲפֹן, יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מְלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה:

וְתַעֲזְרֵנוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלִינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחַסְדֶּיךָ הַעֲצוּמִים מִפְּנֵם אַחֲזִיזֵת הַזְּהֻמָּה הַנִּזְאָחוֹ בְּהַגְרִים שְׂמַתְנַזְּרִין, וְלֹא יִזְיִקוּ הַגְּרִים לְיִשְׂרָאֵל עִמָּךָ כְּלָל, וְתַעֲזֹר לְכָל גְּרֵי הַצֶּדֶק שִׁיזְדַּכְּכוּ מֵהֵרָה מִשְׂמָאֲתָם וְזַהֲמָתָם וְתִצְלִי וְתִשְׁמֹר אוֹתֵנוּ וְאֵת כָּל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל, שְׂלָא יִתְאָחוּ וְלֹא יִתְדַבֵּק בְּנוּ שׁוּם שְׂמִין מִזַּהֲמָתָם וּמִשְׂמָאֲתָם שִׁישׁ לָהֶם מִכְּבָר מִזַּהֲמַת הָעַבּוּיִם שֶׁהָיוּ בִּינֵיהֶם מִקְדָּם. וְתִרְחַם עֲלֵינוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלִינוּ תְּמִיד מִגְּאוֹת וּנְבָחוֹת וּמִרְמוֹת רוּחָא, וְתִזְכְּנוּ לַעֲנוּה אֲמִתִּית בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ. חוּם וְחִמְל וְרַחֵם עָלַי, כִּי לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל תַּעְלוּמוֹת לֵב, וְאֵתָה יודַע שְׂאֵינִי יודַע שׁוּם דְּרָךְ מִדְּרָכֵי הָעֲנוּה הָאֲמִתִּית. הַצִּילֵנִי נָא בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מִכָּל מִינֵי גְאוֹת וּפְנִיּוֹת וּנְסוֹת הָרוּחַ, אֲשֶׁר הֵם תוֹעֵבַת לְבָד כְּמוֹ שְׁכַתוֹב, תוֹעֵבַת יְהוָה כָּל גְּבוּה לֵב. וְכִנִּי לְהַרְגִּישׁ שְׁפֻלוּתִי בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ, וְאֵתָה שְׂפַל בְּעֵינֵי לְמַטָּה יוֹתֵר מִמִּדְּרָגְתִּי הַפְּחוּתָה וְהַשְּׁפֵלָה מְאֹד, עַד שְׂאִזְכָּה לַעֲנוּה אֲמִתִּית בְּרִצּוֹנֶךָ הַטּוֹב בְּאֵמֶת:

וּבְכֵן תִּרְחַם עֲלֵינוּ, אָבִינוּ אָב הַרְחֵמֵן, גְּבוּר וְרַב לְהוֹשִׁיעַ, מִגּוֹן עֲזָרְנוּ וְאֲשֶׁר חָרַב
 גְּאוּתְנוּ. וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלֵנוּ מִחֶרֶב הַגְּאוּהַּ שֶׁל מְנַהֲיֵי הַדּוֹר שֶׁל שִׁקָּר שְׂנוֹטְלִין גְּדֻלָּה
 לְעֶצְמָן מֵאֲלֵיהֶם, כִּי לֹא נִתַּן לָהֶם הַגְּדֻלָּה מִן הַשָּׁמַיִם כָּלֵל, רַק מִתְנַאֲוִים עַל הַדּוֹר בְּחִנָּם
 וּמוֹשְׁלִים עַל עַם דָּל, וּמִתְנַהֲגִים בְּרַבְנוּת וְהַתְנַשְּׂאוֹת וּמִתְנַבְּרִין עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל מְאֹד,
 וְהֵן מִזִּיקֵי עֲלָמָא, כַּאֲשֶׁר נִגְלָה לְפָנֶיךָ יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת. רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יוֹדֵעַת
 אֵת לִבִּי כָּל בְּנֵי הָאָדָם, מַה נֹּאמַר וּמַה נִּסְפַּר לְפָנֶיךָ, הֲלֹא כָּל הַנְּסֻתוֹת וְהַנְּגָלוֹת
 אַתָּה יוֹדֵעַ, מִצִּיל עֲנִי מִחֶזֶק מִמֶּנּוּ וְעֲנִי וְאֶבְיוֹן מִגּוֹזְלוֹ. הִצִּילְנוּ מֵהֶם, שְׁמְרֵנוּ מֵהֶם, הֲגֵן
 בְּעַדְנוּ בְּזִכּוֹת וּכְחַ הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים, מְנַהֲיֵי אֱמֶת, אֲשֶׁר אָנוּ חוֹסִים בָּהֶם, וְשְׁמְרֵנוּ
 וְהִצִּילְנוּ מִכָּל מִזִּיקֵי עֲלָמָא שֶׁהֵם הַמְּנַהֲיִים שֶׁל שִׁקָּר, שֶׁלֹּא יִהְיֶה לָהֶם שׂוֹם כַּח לְהִזִּיק
 לָנוּ חֵס וְשָׁלוֹם, בְּשׂוֹם דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם, לֹא בְּנִשְׁמִיּוֹת וְלֹא בְּרוּחַנִיּוֹת, וְלֹא תַעֲשִׂינָה יָדֵיהֶם
 תּוֹשִׁיָה, כִּי אֵין לָנוּ עַל מִי לְהִשָּׁעַן כִּי אִם עַל אָבִינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם. וְתִכְנִיעַ וְתַעֲקֹר וְתִבְטַל אֵת
 כָּל מִשְׁלַתְּם וְהַתְנַשְּׂאוֹתֵם שֶׁל כָּל הַמְּנַהֲיִים שֶׁל שִׁקָּר, וְתַפֵּל חָרַב הַגְּאוּהַּ מִיָּדֶם וּזְרוּעַ
 רָמָה תִּשְׁבֵּר. וְתִבְטַל הַשִּׁקָּר מִן הָעוֹלָם, וְתִגְלֶה הָאֱמֶת בְּעוֹלָם, וְיִקָּים מִקְרָא שְׁכַתּוּב,
 מִשֹּׁד עֲנִיִּים מֵאֲנַקַּת אָבִיוֹנִים עֲתָה אָקוּם יֹאמַר יְהוָה אֲשִׁית בְּיַשְׁע יָפִית לּוֹ. וְתִבְטַל
 מִדַּת הַגְּאוּהַּ דְּסַטְרָא אַחְרָא מֵעֲלֵינוּ וּמֵעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, מְלֵא רַחֲמִים, קְדוֹשׁ וְנוֹרָא, קְדוֹשׁ
 עַל כָּל הַקְּדוּשׁוֹת, שְׁתִּשְׁפִיעַ עֲלֵינוּ קְדֻשַׁתְךָ הַעֲלִיזוֹנָה, וְתַעֲזָרְנוּ לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְכַבֵּר
 אֵת יִצְרָנוּ הַרַע לְהַשְׁתַּעֲבֵד לָךְ, וְנִזְכֶּה לְכַפּוֹת וּלְשַׁבֵּר אֵת תְּאוּוֹתֵינוּ הַרְעוֹת וּלְבַטַּל
 תְּאוּוֹת נְאוּף מֵאֵתְנוּ לְנִמְרֵי. וְתִתֵּן לָנוּ מְגִי אֶרֶץ, צְדִיקִים אֲמִתִּיִּים, שִׁיְהִיו מְגִינִים עֲלֵינוּ
 וַיִּבְטְלוּ מֵאֵתְנוּ תְּאוּהַּ הַרַע הַזֹּאת, עַד שֶׁנִּזְכֶּה לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטַּל הַחוּתֵם דְּקַלְפָּה,
 וּלְתַקֵּן הַחוּתֵם דְּקַדְשָׁה, וְתִצְלֵנוּ אוֹתְנוּ תְּמִיד מִמְּקַרְהַ לִּילָה. וְתַעֲזֹר וְתוֹשִׁיעַ וְתִגֵּן עֲלֵינוּ,
 שְׁנִזְכֶּה לְהַתְקַדֵּשׁ בְּזוּוּגֵינוּ בְּקַדְשָׁה גְּדוּלָה וְלֹא נִהְיֶה רְגִילִים חֲלִילָה בְּתְאוּהַּ זֹאת אֲפִלוּ
 בְּהַתֵּר, רַק לְהַתְרַחֵק מִתְּאוּהַּ זֹאת בְּכָל מִינֵי הַרְחָקוֹת. וְתִרְחַם עַל פְּלִטָתְנוּ שְׁנִזְכֶּה
 מֵעַתָּה לְשֹׁמֵר מְעַט לַחוּת וְשִׁמְנוּנִית שֶׁבְּגוֹפְנוּ לְבָלִי לְהוֹצִיא אוֹ לַחוּץ חֵס וְשָׁלוֹם עַל־יָדֵי
 תְּאוּהַּ זֹאת, רַק נִזְכֶּה לְשֹׁמֵר מְאֹד לַחוּתֵינוּ וְשִׁמְנוּנֵינוּ לְהַעֲלוֹתֵם אֶל הַמַּחַ בְּקַדְשָׁה
 וּבְטַהֲרָה גְּדוּלָה. וְנִזְכֶּה לְבָרֵר וּלְהַעֲלוֹת כָּל הַלַּחוּת וְהַשִּׁמְנוּנִית מִפְּנֵם הַחַתִּים בְּשָׂרוֹ
 לְתַקּוֹן הַחוּתֵם דְּקַדְשָׁה שֶׁהוּא תְּקוּן הַמַּחֲזִין. וְיִתְחַזַּק וְיִתְחַדֵּשׁ מַחֲזִי וְדַעֲתִי בְּקַדְשָׁה
 וּבְטַהֲרָה גְּדוּלָה, בְּחֻכְמָה בְּתִבּוּנָה וּבְדַעֲתִי, וְיִתְנוּצְצוּ הַמַּחֲזִין שְׁלִי בְּחֻכְמָה וְהַכְּנָה יִתְרָה
 בְּכָל פֶּעַם בְּקַדְשָׁה גְּדוּלָה. וְתִזְכְּנוּ לְקַדְשַׁת הַתְּפִלִּין בְּאֱמֶת שֶׁהֵם חוּתֵם הַקְּדוּשָׁה, כְּמוֹ
 שְׁכַתּוּב, שִׁמְנֵי כַחוּתֵם עַל לְבָבְךָ כַחוּתֵם עַל זְרוּעֶךָ. אָבִינוּ מְלַךְ אֵל חַי וְקַיִם, אֵל חַי
 חֲלָקְנוּ צוּרְנוּ, צוּהַ לְהִצִּיל יָדֵינוּ שְׂאֵרֵינוּ מִשַּׁחַת לְמַעַן בְּרִיתְךָ אֲשֶׁר שָׁמַתְּ בְּבִשְׂרָנוּ, כִּי
 אַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ, חֲתַמְתָּ אוֹתְנוּ כַחוּתֵם אוֹת בְּרִית־קְדוּשָׁה. רַחֵם עֲלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּדוּלִים
 וְהַנוֹרָאִים, וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ וְשְׁמְרֵנוּ מֵעַתָּה, שְׁנִזְכֶּה מֵעַתָּה לְשֹׁמֵר אֵת הַחוּתֵם הַקְּדוּשׁ
 הַזֶּה. הִצִּילְנוּ נָא מַחוּתֵם דְּסַטְרָא אַחְרָא, כִּי אַתָּה כָּל תּוֹכֵל וְלֹא יִבְצֹר מִמֶּךָ מִזְמָה, כִּי

תְּנִינָא – תְּפִלָּה לְתוֹרַה ה

תרפו

גְּדוֹל אַתָּה וְעוֹשֵׂה נִפְלְאוֹת אַתָּה אֱלֹהִים לְבָדָד, וְמִי יֹאמֶר לְךָ מַה תַּעֲשֶׂה. חוּם וְחַמֵּל וְרַחֵם נָא עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֹחַ, וְתֵן לָנוּ כַח הַמְּגִינֵי אֶרֶץ, שֶׁנִּזְכָּה לְבָרֵךְ וּלְהַעֲלוֹת מִחוּתֶם דְּקַלְפָּה לְחוּתֶם דְּקַדְשָׁה, בְּאִמּוֹר, גְּאוּהָ אֶפִּיקֵי מְגִנִּים סְגוּר חוּתֶם צַר:

וְזַכְּנוּ לְקִיָּם מִצְוֹת תְּפִלִּין בְּרָאוּי בְּכָל פְּרִטְיָה וְדְקְדוּקִיָּה וּבְנוֹתִיָּה וְתַרְנִיג מִצְוֹת הַתְּלוּיִים בָּהּ, וּבְלֵב טוֹב וּבְשִׂמְחָה גְּדוּלָּה, בְּרָאוּי לְשִׂמְחָה וּלְגִיל וּלְשׂוּשָׁן מְאֹד, בְּשִׂאָנוּ זוֹכִים לְהַתְּעַטֵּר בַּעֲטָרַת תְּפִלִּין הַתְּפִלִּין הַקְּדוּשִׁים וְהַנּוֹרָאִים מְאֹד שֶׁהֵם בְּתַרְי דְּמַלְכָּא. וּבְזִכּוֹת קְדֻשַׁת הַשְּׂבָעָה רְאשִׁים שֶׁל הַתְּרִיז שִׁינֵין הַקְּדוּשִׁים שֶׁבְּתְּפִלִּין, שֶׁהֵם שִׁין שֶׁל שְׁלֹשָׁה רְאשִׁים וְשִׁין שֶׁל אַרְבַּע רְאשִׁים, נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קְדֻשַׁת מֹשֶׁה מְשִׁיחַ, שֶׁהוּא רוּעָה יִשְׂרָאֵל הָאֲמִתִּי שֶׁכָּלוּל מִכָּל הַשְּׂבָעָה רוּעִים, וּבְזִכּוֹתֶם וְכַחֵם שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם וְשֶׁל כָּל הַשְּׂבָעָה רוּעִים, וּבְזִכּוֹת כָּל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים, נִזְכָּה לְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל תַּאֲוֹת נְאוּף מֵאֲתָנוּ, וּלְשַׁבֵּר הַחוּתֶם דְּקַלְפָּה, וּלְתַקֵּן בְּכָל מִינֵי תְּקוּנִים הַחוּתֶם דְּקַדְשָׁה. חֲתַמְנוּ לְחַיִּים אֲמִתִּיִּים, מְלַךְ חַפִּץ בַּחַיִּים, לְמַעַן אֱלֹהִים חַיִּים. גּוֹאֵל מִמּוֹת וּפְוֵדָה מִשַּׁחַת, הַצִּילֵנוּ מִבְּאֵר שַׁחַת. הַצִּילֵנוּ נָא בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מִן הַשְּׂאוּל תַּחְתִּיּוֹת. פְּדֵה אוֹתָנוּ מִעֲזוֹת הַתַּאֲוֹת רְעוֹת, וּבְפִרְט מִעֲזוֹת הָרַע שֶׁל תַּאֲוֹת נְאוּף. פְּדֵה עִמָּךְ מִעֲזוֹת, צִאֲנֵךְ מִיַּד גּוֹזְזִים, עֲשֵׂה עִמָּנוּ פְּלֵא לְחַיִּים. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ, מִי וְמִי עוֹמְדִים עָלֵינוּ בְּכָל עֵת, אֲשֶׁר רוּצִים לְהַתְּנַבֵּר חֵם וְשְׁלוֹם, לְסְגוּר וּלְחַתוּם אוֹתָנוּ חֵם וְשְׁלוֹם, בְּכַמָּה וּבְכַמָּה חוּתֵמוֹת דְּסִטְרָא אַחְרָא, חוּתֶם עַל חוּתֶם, גְּדַר בְּעָדֵי וְלֹא אֵצֶא הַכְּבִיד נְחִשְׁתִּי. אֲבָל אַתָּה יְהוָה אֱלֹהִים אֱמֶת, וְחוּתְמָךְ אֱמֶת, בָּךְ לְבַד בְּטַחְנוּ וְעַל חֶסֶדְךָ הַגְּדוֹל בְּאֱמֶת נִשְׁעַנְנוּ. בִּידְךָ נִפְקִיד רוּחֵנוּ, פְּדֵה אוֹתָנוּ יְהוָה אֵל אֱמֶת בְּאֱמֶתְךָ הַצְּמִיתֶם. שַׁבֵּר תִּשְׁבֵּר כָּל חוּתְמֵיהֶם אֲשֶׁר חֲתַמוּ עָלֵינוּ, הוֹצִיאֵנוּ נָא מִחוּתֶם דְּקַלְפָּה, הַעֲלֵנוּ מִהַרְדָּה וּקְדָשְׁנוּ וּמְהַרְנוּ מִכָּל הַטְּמָאוֹת וּמִכָּל הַזְּהֻמוֹת. זַכְּנוּ לְשַׁבֵּר תַּאֲוֹת נְאוּף לְגַמְרֵי בְּאֱמֶת. חֲתַמְנוּ נָא בְּחוּתֶם דְּקַדְשָׁה, חוּתֶם עַל חוּתֶם, לְבַל יִגְעוּ בְּנוּ זָרִים מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וְחַתֵּם לְחַיִּים טוֹבִים כָּל בְּנֵי בְּרִיתֶיךָ, בְּזִכּוֹת הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים אֲשֶׁר הֵם חוּתְמָךְ, אֲשֶׁר בָּהֶם בְּרָאֵת וְחַתַּמְתָּ עוֹלְמָךְ מֵרֵאשִׁי וְעַד סוּף. בְּזִכּוֹתֶם וְכַחֵם תַּמְשִׁיךְ עָלֵינוּ כַח הַמְּגִינֵי אֶרֶץ, עַד שֶׁנִּזְכָּה עַל־יָדֶם לְהַעֲלוֹת וּלְבָרֵךְ, מִהַחֲתִים בְּשָׂרוֹ לְחוּתֶם הַקְּדֻשָּׁה, וְיִתְנוּצְצוּ הַמַּחֲזִין שְׁלָנוּ בְּקַדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְּדוּלָּה בְּשִׁכְל זָךְ וְצַח. וְיִהְיֶה שֶׁכָּלֵנוּ וּמַחְנוּ הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד נִכּוֹן הַיּוֹם:

וְתַרְחֵם עָלֵינוּ וְתַעֲזָרֵנוּ לְצַמְצֵם אֶת מַחְנוּ וְשִׁכְלָנוּ בְּצַמְצוּם דְּקַדְשָׁה, וְנִשְׁמַר אֶת מַחְנוּ מְאֹד לְבַל יֵצֵא חוּץ מִן הַגְּבוּל חֵם וְשְׁלוֹם, וְאִפְלוּ בְּקַדְשָׁה לֹא יִהְרֵם מַחְנוּ לְצֵאת חוּץ מִהַגְּבוּל שְׂיֵשׁ לָנוּ, וּבְמִפְלֵא מֵאֲתָנוּ לֹא נִדְרֵשׁ וּבְמִכְסָּה מִמְּנוּ לֹא נַחְקֵר, רַק בְּמָה שֶׁהָרִשְׁנוּ נִתְבּוֹנֵן בְּשִׁכְל אֲמִתִּי, בְּשִׁכְל חֲרִיף וּמְהִיר, בְּשִׁכְל זָךְ וְצַח, בְּשִׁכְל נִכּוֹן וְאֱמֶת וְיֵצִיב וְקִיָּם וְיִשָּׂר וְנִיאָמֵן בְּרַצוֹנָךְ הַטּוֹב, וְתַעֲזוּר לָנוּ וּלְכָל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל, וְתַמְשִׁיךְ עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד קְדֻשַׁת הַצַּמְצוּם הַשִּׁיךְ לְשִׁכְלוֹ, לְבַל יִהְרֵם מִחוּץ לְצֵאת מִן הַגְּבוּל שְׂיֵשׁ לוֹ, כִּי אַתָּה אֵל שְׂדֵי שְׂיֵשׁ דִּי בְּאַלְהוּתְךָ לְכָל בְּרִיָּה, שֶׁכָּל בְּרִיָּה וּבְרִיָּה מֵרֵאשִׁי וְעַד סוּף יֵשׁ

לו די וגבול וצמצום באלהותך, שאסור לו לצאת בשכלו חוץ מהגבול שיש לו. אל שדי תן לנו רחמים, ותשפיע עלינו קדשת התפלין משרשם, שהם התנוצצות המחין הקדושים עם הצמצום הקדוש של כל המחין לכל אחד ואחד כפי ערכו ומדרגתו:

ובכן תרחם עלינו סומך נופלים מתיה מתים ברחמים רבים, ותשפיע עלינו דבורים קדושים וטהורים מצדיקים אמתים, המשיבין את הנפש מגדול ועד קטן, ותשיב ותתיה ותבריא ותחזק את נפשותינו החלושות מאד מאד, היגעות מאד, הנדבאות מאד, ובכללם תרחם ותחם ותחמל עלי, ותשיב ותחזק ותאמץ את נפשי המרה מאד, כי נפשי מרה לי, אל תתן את עבדך לפני בת בליעל. ואתה יהוה את עבדך ידעת. אנה יהוה כי אני עבדך אני עבדך בן אמתך פתחת למוסרי. עזרנו הושיענו, החינינו נא, השב את נפשותינו האמללות מאד, בכל מיני מטעמים המשיבים את הנפש, בשבעה משיבי טעם. סמכוני באשיות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני. ותשפיע עלינו אמרות יהוה אמרות טהורות שיוכלו להחיות את כל הנפשות הנפולות מעמד ישראל, שנפלו למקום שנפלו, בכמה מיני נפילות, נפילה אחר נפילה, סעוד וסמך אותם והקימם תקומה אחר תקומה. עזוב תעזוב, והקם תקים. חזק ידים רפות וברפים בושלות תאמץ. אמץ וחזק רפיון ידם, השיבם בכל מיני מטעמים המשיבין את הנפש. כושל יקימון מליך וברפים כורעות תאמץ. ויקים מקרא שפתוב, כי שבע יפל צדיק וקם. יהוה כמית ומתיה מוריד שאול ויעל. מקימי מעפר דל מאשפות ירים אביון. העלנו מהרה מכל המקומות המגנים שנפלנו לשם בדורות הללו, אני אמרתי יהוה חנני רפאה נפשי כי חטאתי לך. יהוה ישמרנו ויצלנו ואל תתננו בנפש אויבנו, יהוה יסעדנו על ערש דוי כל משכבנו נהפך בחלינו, כי אין חולה וכואב ומכה בעולם שנמשיל ונדמה בו מכות נפשנו וחלשותנו העצומות מאד בעתים הללו, מכר רגל ועד ראש אין בנו מתם, פצע וחבורה ומכה טריה, כי זורו וחכשו ורכבו בשמן, בכמה וכמה רפואות וסמנים יקרים מפז ופנינים אשר רפאו אותנו בהם הצדיקים האמתים, שהיו בדורות שלפנינו, אשר חברו ספרים קדושים הרבה, אשר כל דבריהם מחיין את הנפש, והם מלאים עצות נפלאות ונוראות והתעוררות גדול לעבודתך באמת, ועם כל זה רפואות תעלה אין לנו. הצרי אין בגלעד אם רפא אין שם כי מדוע לא עלתה ארכת בת עמי. המאוס מאסת את יהודה אם בציון געלה נפשך מדוע הכיתנו ואין לנו מרפא קנה לשלום ואין טוב ולעת מרפא והנה בעתה. החומל על דל חמל על דלותנו וראה שפלותנו וארץ גלותנו השיבני ואשובה כי אתה (יהוה) אלהי. החיני וקימני בקדשתך העליונה. השיבני נא החיני נא בתורתך ובמצותיך הקדושות, נפשי ישובב ונחני במעגלי צדק למען שמו. גם כי אלה בניא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי שבטך ומשענתך המה ינחמוני:

רבונו של עולם, רבונו דעלמא כללא, אתה ידעת את מרירות נפשנו, אשר הוא מר ממות ממש, אשר כשל כח הסבל, ומי יוכל לסבל מרירות כזה, אוי לנו על שברנו.

הורינו דרך עץ החיים להמתיק מרירות המים הזדונים, אשר נברו ועצמו מאד באחרית הימים האלה. זכנו עזרנו לגרשם ולסלקם מעלינו ומעל גבולנו מעתה ועד עולם. קדשנו במצותיך ותן חלקנו בתורתך. תורת יהוה תמימה משיבת נפש מדרך מיתה לדרך חיים. הלא אתה תשוב תחיינו ועמך ישמחו בך. ובדאי תגמר הכל כרצונך באשר גלית אזנינו, כי נאמן אתה יהוה אלהינו ונאמנים דבריך, ודבר אחד מדבריך אחור לא ישוב ריקם, האל תמים דרכו אמרת יהוה צרופה מגן הוא לכל החוסים בו. אמרות יהוה אמרות טהורות כסף צרוף בעליל לארץ מזקק שבעתים, אתה יהוה תשמרם תצרנו מן הדור זה לעולם עזרנו כי עליך נשעננו יהוה אלהים צבאות השיבנו האר פניך ונשעה:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתרחם עלינו ברחמיך הרבים, ותזכנו לחלומות קדושים, לחלום על-ידי מלאך הקדוש, לחלומות צודקים ואמתיים, ואל יבהלני רעיוני וחלומות רעים והרהורים רעים, ותצילני מחלומות של שוא והבל, מחלום על-ידי שד חס ושלום. ותעלני מבהמה לאדם, ותזכני לקדש ולטהר הכח המדמה שלי ויהיה נכלל הכח המדמה בכח השכל דקדשה, עד שגם בעת הסתלקות המחין בשעת השנה יהיה הכח המדמה והרשימות של המחין בקדשה גדולה בבחינות מלאך. ותמשיך עלי צלם אלהים עד שאזכה לחלום על-ידי מלאך, לחלומות מישבים, לחלומות טובים וישרים בקדשה ובטהרה גדולה כרצונך הטוב. ותצילני מחלומות של שטות וטפשות והבלים ושקרים, ותהפך כל חלומותי עלי ועל כל ישראל לטובה. ותזכני שתהיה מחשבותי ודעתי ורעיוני אחוזים ודבוקים וקשורים בך תמיד ובתורתך הקדושה ובצדיקיך האמתיים, עד שאזכה לראות בחלום אור פני הצדיקים האמתיים ולשמע מהם דברי אלהים חיים, דברים אמתיים וקדושים בלי שום תערובת פסלת כלל, בלי שום תערובת שקרים והבלים הנמשכין ממקום אחר חס ושלום, ואזכה לזכר תמיד היטב בהקיצתי את כל הדברים הקדושים האמתיים, שתזכני לראות ולשמע בחלום. ותחזקני ביראתך ובעבודתך הקדושה תמיד, ויהיו כל חלומותי מישבים עלי לטובה:

ובכן תזכנו ברחמיך הרבים, ותעזרנו ותושיענו שיהיו כל המאכלים ומשקאות שלנו מאכלים מבררים צחים וזכים בלי שום סיג ופסלת כלל, ולא יתערב באכילתנו שום תערובות מאחיות השדים כלל. ותתן לנו כח ועז ותעצומות לחזק את המלאך, ותעזר לנו שנוזה להיות בשמחה תמיד, ונתגבר ונתאמץ בכל עז וכח ונבורה להיות אף שמחה תמיד. ותהיה אכילתנו בשמחה גדולה ובקדשה ובטהרה גדולה, ויקים בנו מקרא שכתוב, לך אכל בשמחה את לחמך ושתה בלב טוב יינך כי כבר רצה האלהים את מעשיך. עד שנוזה על-ידי השמחה והחידה לחזק את המלאך, ויתחזקו המלאכים הקדושים בכח גדול על-ידי תקף שמחתנו, וימשיכו לנו שפע טובה ופרנסה טובה, מאכל ומשקה מבררים בלי שום אחיות סמרא אחרא כלל, ולא יתנו להסמרא אחרא

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרָה ה

וְהַשְׂדִּים לִיגַק מִהַשְׁפַּע הַנִּמְשָׁכֶת לָנוּ כְּלָל, וְלֹא תִתְעַכֵּב הַשְׁפַּע אֲצִלָּם כְּלָל רַק הַדָּרָךְ מֵעֵבֶר לְבַד, וְלֹא יִיגָקוּ מִהַשְׁפַּע רַק בְּדֵי חַיּוּתָם בְּצִמְצוּם גְּדוּל. וְתַמְשִׁיךְ בְּרַחֲמֶיךָ כָּל הַשְׁפַּע לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשׁ, וְלֹא יִשְׁלַטוּ בָּהּ יַדֵּי זָרִים. וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, וּבְשִׂמְחָתָנוּ לֹא יִתְעַרֵּב זָר. וְתַעֲזָרְנוּ בְּכָל עֵת לְהַתְחַזֵּק תָּמִיד בְּשִׂמְחָה וְחִדּוּהַ גְּדוּלָּה, עַד שְׁנִזְכָּה עַל־יַדֵּי הַשִּׂמְחָה לְהַנְצִיל מִטְּמָאת קָרִי חַס וְשְׁלוֹם, הַבָּאָה עַל־יַדֵּי עֲצָבוֹת וּמְרָה שְׁחוּרָה חַס וְשְׁלוֹם. אֲנִי יְהוָה, מְלֵא רַחֲמִים, חוֹשֵׁב מַחְשְׁבוֹת לְכָל יוֹדֵחַ מִמֶּנּוּ גֹדֵחַ, הַצִּילָנוּ גַּם מִטְּמָאָה הָרָעָה הַזֹּאת, שְׁמַרְנוּ גַּם וְהַצֵּל נַפְשֵׁנוּ מִמְקָרָה לִילָה, זְכַנּוּ לְקַדֵּשׁ אֶת מַחְשְׁבֹתֵינוּ וְתַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קִדְשֵׁת הַמַּחֲזִין עַל־יַדֵּי הַמְּגִינֵי אֶרֶץ, עַד שְׁנִזְכָּה לְשַׁבֵּר תַּאֲוֹת נְאוּף לְגַמְרֵי. וְנִזְכָּה לְהַכְּלִיל בְּקִדְשֵׁת מוֹשֶׁה רַבֵּנוּ, וּבְקִדְשֵׁת כָּל הַשְּׂכֵעָה רוֹעִים הַקְּדוֹשָׁה, וּבְקִדְשֵׁת כָּל הַצַּדִּיקִים הָאֱמֵתִיִּים, וְיִמְשְׁכוּ עָלֵינוּ קִדְשֵׁת הַמַּחֲזִין וְהַתְּפִלִּין הַקְּדוֹשִׁים מִשְׁרָשָׁם הָעֲלִיּוֹן. וְתִזְכְּנוּ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד וְלַחֲזֹק אֶת כַּח הַמְּלֹאכִים הַקְּדוֹשִׁים עַל־יַדֵּי עֹז שִׂמְחָתָנוּ, וְתַמְשִׁיךְ לָנוּ פְּרִנְסָה טוֹבָה מִן הַשָּׁמַיִם בְּהַרְחֵבָה גְּדוּלָּה, וַיְהִיו כָּל אֲכִילוֹתֵינוּ וּשְׂתִייתֵינוּ מִבְּרָרִים וּמְזֻכָּכִים כְּלֵי שׁוֹם אַחִיזוֹת תַּעֲרַבְתָּ כַּח הַשְׂדִּים וְהַסְּטֵרָא אַחֲרָא כְּלָל, וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם שׁוֹם כַּח לְחַמֵּם אֶת הָאָדָם חַס וְשְׁלוֹם, בְּחַמִּימוֹת אֵשׁ הַתַּאֲוָה הַזֹּאת, וְתַצִּיל אוֹתָנוּ וְאֶת כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל תָּמִיד מִמְקָרָה לִילָה:

אֲנִי יְהוָה, מֵה נֹאמֵר וּמֵה נִדְבַר וּמֵה תִּזְלִים נִגְבַּר, מֵה נֹאמֵר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפַּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים, הֲלֹא כָּל הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. מְלֹכֵי וְאַלְהֵי אֱלֹהֵי אֶתְפִּלָּל, אֱלֹהֵי אֲשֶׁת־טַח, אֱלֹהֵי נְשֵׂאֲתֵי אֶת עֵינֵי הַיּוֹשְׁבֵי בַשָּׁמַיִם. כִּי אֵין לִי שׁוֹם כְּלִים וְדַבּוּרִים וּמַחְשְׁבוֹת וּלְמַעַלָּה מִן הַמַּחְשְׁבָה לְהַלְבִּישׁ בּוֹ סְפוּר צְרוֹת נַפְשֵׁי הַמְּרַבִּים וְהַעֲצוּמִים מְאֹד מְאֹד, רַק כְּבִהְמוֹת שְׂדֵי אַעֲרַג אֱלֹהֵי כְּסוּם עֲגוּר בֶּן אֲצַפְצַף אַהֲנָה כִּינָה דִלוּ עֵינֵי לְמְרוֹם יְהוָה עֲשִׂקָה לִי עֲרַבְנִי. אֲדַדְּהָ כָּל שְׁנוֹתֵי עַל מֵר נַפְשִׁי. הָרִי אֲנִי לְפָנֶיךָ כְּמוֹ שְׂאֵנִי, וְאֵין לִי שׁוֹם תִּקְוָה כִּי אִם עַל תַּפְלָה וְתַחֲנוּנִים שְׂתַחֲנְנִי מֵאַתָּה לְהַתְּפַלֵּל וְלְהַתְּחַנֵּן לְפָנֶיךָ, עַד שְׂאֲזֻכָּה לִישׁוּעָה שְׁלֵמָה לְשׁוֹב אֱלֹהֵי בְּאַמֶּת וְלַצֵּאת מֵאֶפְלָה לְאוֹרָה, מְיַגוֹן לְשִׂמְחָה וּמַחְשֵׁךְ לְאוֹר גְּדוּל, וְלְהִיּוֹת כְּרַצוֹנְךָ בְּאַמֶּת:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ, מְלֵא רַחֲמִים, מְלֵא יְשׁוּעוֹת וְהַצִּלוֹת, מְלֵא חֶמְלָה וְחִנּוּנָה, מְלֵא טוֹב, טוֹב יְהוָה לְכָל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו. שְׂתַהֲיֶה בְּעֲזָרֵי מַעַתָּה וְתַשְׁמְרֵנִי שְׁלֵא אַחֲטָא עוֹד. הַצִּילֵנִי מַעַתָּה מִמְקָרָה לִילָה, וְלֹא אַהֲרַחֵר בַּיּוֹם וְלֹא אָבֵא לִידֵי טְמָאָה כְּלִילָה, גַּם מִזֵּדִים חֲשֵׁךְ עֲבָדְךָ אֵל יִמְשְׁלוּ בִי אִזְ אֵיתָם וְנִקְיֵתִי מִפְּשַׁע רַב. זְכַנּוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד:

לְהַדְּשׁ נִיסָן

וְתַעֲזָרְנוּ לְהַמְשִׁיךְ קִדְשֵׁת הַדָּשׁ נִיסָן, רֹאשׁ חֲדָשִׁים, עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל. וּכְשֵׁם שְׂהוּצָאת בּוֹ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל מִגְּלוֹת מִצְרַיִם, עֲרוֹת הָאֶרֶץ, שֶׁהוּא פְּגָם הַבְּרִית, כֶּן בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, תּוֹשִׁיעֵנוּ וְתַגְּאֲלָנוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, בְּכָל שָׁנָה וּשְׁנָה, לְכָל נַפֶּשׁ וְנַפֶּשׁ מֵעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, שְׂתַצִּילָנוּ כְּלָנוּ בְּכַח קִדְשֵׁת הַחֲדָשׁ הַזֶּה רֹאשׁ חֲדָשִׁים רֹאשׁוֹן

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרַה ה

תרעא

הוא לְחֻדְשֵׁי הַשָּׁנָה, שֶׁהוא חֹדֶשׁ נִסָּן הַקָּדוֹשׁ, גְּאֻלַּת וַיִּשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל, שֶׁנִּזְכָּר בְּלִנּוּ עַל־יְדֵי־זֶה לְגְאֻלַּת הַנֶּפֶשׁ בְּאַמְתָּ, שֶׁתְּגַאֲלֵנוּ וְתַפְדֵּנוּ נַפְשֵׁנוּ מִהַרְהָ מִבְּאֵר שַׁחַת מִטֵּיט הַיּוֹן, וְתוֹצִיאֵנִי מִמְצֻלוֹת יָם. וְתַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ הָאֲמֻלּוֹת מְאֹד מִפְּנֵם מִקְרָה לִילָה חֵם וְשָׁלוֹם וְלֹא נִכְשַׁל בְּעוֹן זֶה לְעוֹלָם, אֲנַחְנוּ וְצִאֲצֵאֵינוּ וְצִאֲצֵאֵי עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, לֹא בְשׁוֹנֵג וְלֹא בְמִזִּיד, לֹא בְאַנָּס וְלֹא בְרָצוֹן. אָבִינוּ מִלִּפְנֵי חֶמַל עֲלֵינוּ, אָבִינוּ מִלִּפְנֵי חוֹם וְרַחֵם עֲלֵינוּ, אָבִינוּ מִלִּפְנֵי חֶמַל עַל עוֹלָלָנוּ וְטַפְנוּ. וְתַעֲזָרְנוּ לְהַמְשִׁיךְ קִדְשָׁת וְשִׁמְחַת נִסָּן עַל כָּל הַשָּׁנָה בְּלָה, וְנִזְכָּר לְהִיּוֹת בְּשִׁמְחָה תָּמִיד, וְלִהְבִּיא תָּמִיד שְׂחוֹק וְשִׁמְחָה וְעוֹ וְחֻדּוֹה בְּכָל הַמַּלְאָכִים הַקָּדוֹשִׁים, וַיְהִי הַיּוֹד וְהַדָּר לִפְנֵיהֶם עוֹ וְחֻדּוֹה בְּמִקּוֹמָם בְּכָל הַשָּׁנָה בְּלָה, כְּמוֹ בְּחֹדֶשׁ נִסָּן. וְנִזְכָּר תָּמִיד לְתַן חֲזוֹק וְתַקָּף לְהַמַּלְאָכִים הַקָּדוֹשִׁים עַל־יְדֵי שִׁמְחָתָנוּ, וְיַתְחַזְּקוּ הַמַּלְאָכִים הַקָּדוֹשִׁים תָּמִיד בְּכָל עוֹ וְתַעֲצוּמוֹת. וַיִּכְטְלוּ כַח הַשָּׂדִים וְהַקְּלָפוֹת, וְלֹא יִתְנוּ לָהֶם שׁוֹם יִנְיָקָה מִהַשְּׁפַע הַקָּדוֹשָׁה הַיּוֹרְדַת לָנוּ, עַד שֶׁנִּזְכָּר לְמַאֲכָלִים וּמִשְׁקָאוֹת מִבְּרָרִים, וְלִהְנַצֵּל עַל־יְדֵי־זֶה מִטְּמֵאֹת מִקְרָה לִילָה חֵם וְשָׁלוֹם, וְלִהִיּוֹת קְדוֹשִׁים וְטָהוּרִים תָּמִיד:

וְתוֹרֵינוּ וְתִדְרֵינוּ בְּאַמְתָּךְ וְתִלְמִדְנוּ הָאֲמַת לְאַמְתּוֹ בְּרָצוֹנָךְ הַטּוֹב בְּאַמְתָּ, אֵיךְ לְהַתְנַהֵג בְּעַנְיַן הַתַּעֲנִיּוֹתִים. רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׁמֹךְ, רַחֵם עָלַי לְמַעַן חֶסֶדִיךָ הַרְבִּים וְהַעֲצוּמִים, רַחֵם עָלַי לְמַעַנְךָ לְבַד, כִּי יֵשׁ לְךָ רַחֲמִים רַבִּים מְאֹד מְאֹד שֶׁהֵם מִסְפִּיקִים לְרַחֵם גַּם עָלַי. עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים אַתָּה נוֹשֵׂא בְּרַחֲמֶיךָ, וְכִבֵּר הַשְּׁפַעַת רַחֲמִים רַבִּים בְּעוֹלָם, וְכִבֵּר עֲזָרְתָּ בְּעוֹלָם כְּמָה וְכְמָה צַדִּיקִים וְחַסִּידִים וִירָאִים וְתַמִּימִים וְכַשְׂרִים וּבַעֲלֵי תְשׁוּבָה הַרְבֵּה שֶׁהָיוּ בְּעוֹלָם עַד הַנְּתָה. אֶסְפְּרָם מִחוּל יְרֻבוֹן, אֲשֶׁר עֲזָרְתָם בְּרַחֲמֶיךָ, לְשִׁבֵר וּלְכַטֵּל הַבְּלִי הַעוֹלָם הַזֶּה, וְלַצֵּאת מֵאֲפֵלָה לְאוֹרָה, וְגִאֻלַּתְם וּפְדִיתְם בְּרַחֲמֶיךָ וּבְזוֹרֵעַ עֵדָה מַגְּלוֹת הַנֶּפֶשׁ, עַד שֶׁזָּכּוּ לְמָה שֶׁזָּכּוּ. כִּי לוֹלֵא רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶיךָ לֹא הָיָה לָהֶם כַּח לַעֲמֹד כְּנֶגֶד מְצוּלוֹת יָם שֶׁל הַבְּלִי עוֹלָם הַזֶּה, כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכְרוּנָם לְבִרְכָה, בְּכָל יוֹם יִצְרוּ שֶׁל אָדָם מִתְגַּבֵּר עָלָיו, וְאֲלֵמְלֵא הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוא עוֹזְרוֹ הִיָּה נוֹפֵל בְּיָדוֹ. זָכָה אוֹתִי גַם־כֵּן בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְשׁוֹב אֵלֶיךָ בְּאַמְתָּ, וְאִם בְּעוֹנוֹתֵי הַרְבִּים, אֲנִי מִתְרַפֵּה בְּמַלְאֲכַת שָׁמַיִם מְאֹד, וְאִינִי מִתְגַּבֵּר בְּעִבּוֹדַת יְהוָה בְּלָל, אֲשֶׁר מְעוֹלָם לֹא זָכָה אָדָם כְּמוֹנִי לְתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאַמְתָּ, הֲלֹא אַתָּה עוֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת בְּכָל־עַתָּה, וְאַתָּה מְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם וּבְכָל־עַתָּה וּבְכָל שְׁעָה נִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת עַד אֵינִן חֶקֶר, וְאַתָּה מְרַחֵם בְּכָל עַתָּה עַל יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים וְחַסְדִּים חֲדָשִׁים. רַחֵם עָלַי בְּרַחֲמִים נִפְלְאִים, בְּרַחֲמִים חֲדָשִׁים שֶׁלֹּא נִתְגַּלוּ עַדִּין מְעוֹלָם, בְּזָכוֹת הַצַּדִּיקִים הַקָּדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּהָ, בְּאֶפֶן שֶׁאֲזָכָר מֵעַתָּה לְשׁוֹב לְדָרְךָ הַחַיִּים בְּאַמְתָּ לְאַמְתּוֹ, וְאֵל תִּנְחַנְנִי לְתַעוֹת עוֹד בְּדַרְכִּים נְבוֹכִים וּמְבַלְבְּלִים שְׁאִינָם בְּרָצוֹנָךְ, וְלֹא אֵלֶיךָ עוֹד חֲשֻׁכִים. אֶכְבֹּט בְּשֵׁם יְהוָה וְאֶשְׁעֵן בְּאַלְהֵי. אֵל תַּתְּעֵנִי יְהוָה מִדַּרְכֶיךָ אֵל תִּקְשִׁיחַ לִפְנֵי מִירְאָתְךָ, כִּי מִמָּךְ הַכֹּל וְאַתָּה כֹּל תוֹכֵל וְלֹא יִבְצֵר מִמָּךְ מְזֻמָּה. קִדְשׁ וְטָהַר אֵת מַחְשַׁבְתִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, זַכְנִי לְדָרְךָ הָאֲמַת לְאַמְתּוֹ, תֵּן לִי תַקְוָה וְלֹא אוֹבֵד עוֹד בְּלָל, עֲזָרְנִי לְהִיּוֹת בְּרָצוֹנָךְ בְּאַמְתָּ, וְאֲזָכָר

לתקן את כל אשר שחתת. ותזכני שתהיה אכילתי תמיד בשמחה, בקדשה ובטהרה גדולה, ואזכה להיות בשמחה תמיד:

ובבן תרחם עלינו מלא רחמים, ותצילנו ותשמרנו אותנו ואת כל עמך ישראל מרבנים ודינים שאינם בשרים והגונים במעשיהם. כי אתה יודע את כל מה שהם גורמים לנו בעונותינו הרבים, ואין מי שיעמד בעדנו, כי אין בנו כח וגבורה להכניעם ולהשפילם. אַנָּא יהוה, ברחמיך הרבים, המלך המשפט, זכנו למשפט דקדשה, והצילנו מדינים ורבנים שאינם הגונים המקלקלים את המשפט ופוגמים במרפכה העליונה בכסאות למשפט, אשר שם האהבה הקדושה שורה, ועל ידי זה נופלים אהבות נפולין משם ומכניסים תאות נאוף בעולם, ומביאין חס ושלוש טמאת מקרה לילה על ידי עוות דינם:

אַנָּא רחום צדיק, יהוה אוהב משפט, אוהב עמו ישראל. אתה יודע מה שיש לנו מעצמנו, מה שתאוות גופנו רודפים אחרינו בכל עת, עד אשר נכשלנו ואין עוזר, אף גם זאת גורמים לנו מה שגורמים הפגמים הנמשכין מכלליות העולם, רבונו של עולם, עליך השלכנו את יחבינו, הצילנו שמרנו ברחמיך שלא יזיק לנו כלל עוות משפטם, ותצילנו מאהבות הנפולין, ונזכה להעלות ולברר את כל האהבות להעלותם ולהחזירם אל שרשם שבקדשה באמת ותעורנו ותזכנו לתקן את המשפט בקדשה ובטהרה גדולה, בתכלית התקון בשלמות, ותהיה עמנו תמיד, ותשמרנו ותעזרנו ותושיענו שלא נפגם את התפלין והמחין שלנו, ולא יעלה אל המוח לחות ושמונויות רעות שהם בחינת טפת עשו וישמעאל:

רבונו של עולם, אתה יודע שאין בי דעת איד להתפלל עליה, רק עליך לבד אני משליך ייחי, שפטני (אלהים) יהוה וריבה ריבי מגוי לא חסיד מאיש מרמה ועולה תפלטני. שפטני כצדק יהוה אלהי ואל ישמחו לי. צדק ומשפט מכון כסאך חסד ואמת יקדמו פניך. מלפניך משפטי יצא עיניך תחזינה מישרים. מלא רחמים, רחם עלינו למען שמך לבד, אף עלינו מה שעשינו, עד אשר אין לנו חס ושלוש שום מליץ ישר. אתה יהוה לבד תגן בעדינו ותשמרנו ותצילנו מכל מה שאנו צריכים להנצל בגשמיות וברוחניות, ותצילנו משגנות ומזידין ומרדים, באפן שנוזכה לתקון הברית באמת. באין מליץ ישר מול מגיד פשע, תגיד לי עקב דבר חק ומשפט, וצדקנו במשפט המלך המשפט, האוחז ביד מדת משפט:

עזרנו ברחמיך הרבים, שנוזכה לקשר את המרפכה הקדושה, ויתקשרו יחד כל מלאכי המרפכה הקדושה, שהם מיכאל מימין, ומשמאל גבריאל, ומלפנים אוריאל, ומאחור רפאל, שסימנם ארגמן, אשר שם האהבה הקדושה שורה, כמו שכתוב, אפריון עשה לו המלך שלמה מעצי הלבנון. עמודיו עשה כסף רפידתו זהב מרכבו ארגמן תוכו רצוף אהבה מבנות ירושלים. ותזכנו לומר תמיד קדם השנה בכונה

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרַה ה

תרצג

גְּדוּלָה קְשׁוּר הַמְרַבֵּבָה, שֶׁהוּא, בְּשֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִיְמֵינִי מִיְכָאֵל וּמִשְׁמֵאֵלִי גְּבֻרֵיָאֵל וּמִלְפָנֵי אוּרֵיָאֵל וּמֵאֲחוּרֵי רַפָּאֵל וְעַל רֵאשֵׁי שְׂכִינַת־אֵל. וְתַעֲזֹרְנוּ בְּכַחֲדָה הַגְּדוּלָה לְקַשֵּׁר אֶת הַמְרַבֵּבָה הַקְדוּשָׁה, עַד שְׁנוּכָה לְתַקּוֹן הַמִּשְׁפָּט, וְיִתְתַקְּנוּ כִסְאוֹת לְמִשְׁפָּט כִּסְאוֹת לְבֵית דָּוִד. וְנִזְכָּה לְתַקּוֹן בְּשִׁלְמוֹת פָּנִים הָאֲהָבוֹת הַנְּפוּלִין, וְלֹא יִהְיֶה לָנוּ שׁוֹם תְּאֻדָּה רָעָה הַנְּמִשְׁכֶּת מֵהָאֲהָבוֹת הַנְּפוּלִין. וְתִזְכְּנוּ לְאַהֲבָה דְקַדְשָׁה, לְקַבֵּל עָלֵינוּ תְּמִיד עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם בְּאַהֲבָה רַבָּה וְעֵזָה וּבְשִׂמְחָה וְחֵדוּדָה גְּדוּלָה. וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתַצִּילֵנוּ תְּמִיד מִמְקַרָּה לִילָה, וְתִזְכְּנוּ מֵהִרָּה לְתַקּוֹן הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת בְּאַמַּת פְּרָצוּנָה הַטּוֹב:

לְרֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה, יוֹם כַּפּוּר, סְבוֹת וְכוּ'

וְנִזְכְּנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, לְשִׁמְעַ קוֹל שׁוֹפֵר בְּרֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה מִתּוֹקַע הַגּוֹן וְכִשֵּׁר. וְנִזְכָּה לְקַיֵּם מִצְוֹת שְׁמִיעַת קוֹל שׁוֹפֵר בְּרֵאשֵׁי הַשָּׁנָה בְּשִׁלְמוֹת בְּקַדְשָׁה וּבְמִתְהַרָּה גְּדוּלָה, בְּחֵדוּדָה וּבְשִׂמְחָה רַבָּה וְעִצּוּמָה, בְּאַיְמָה בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה גְּדוּלָה, וְתַעֲזֹרְנוּ שְׁנוּכָה לְתַקּוֹן כָּל הַתְּקוּנִים הַקְדוּשִׁים, שְׁצַרִּיכִין לְתַקּוֹן עַל־יְדֵי קוֹל הַתְּקִיעָה וְהַשְּׂבָרִים וְהַתְּרוּעָה. וּבְזִכּוֹת הַתְּקִיעָה הַקְדוּשָׁה נִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קַדְשֵׁת הַחֲכָמָה וְהַתְּבוּנָה וְהַדַּעַת, וְנִזְכָּה לְצַחֲצַח נְשׁוּמוֹתֵינוּ בְּשִׁבְעַת הַצַּחֲצָחוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת הַקְדוּשׁוֹת. וּבְזִכּוֹת הַתְּרוּעָה הַקְדוּשָׁה תִּזְכְּנוּ לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קַדְשֵׁת מִשָּׁה הִיָּה רֹעֵה, שֶׁהוּא הַרֹעֵה יִשְׂרָאֵל הָאֲמִתִּי, וְנִזְכָּה בְּזִכּוֹתָ וּכְחוֹ וּקְדֻשָּׁתוֹ לְקַדְשֵׁת הַבְּרִית בְּאַמַּת. וּבְזִכּוֹת הַשְּׂבָרִים הַקְדוּשִׁים נִזְכָּה לְחַלּוּמוֹת צוּדִקִים וְאַמִּתִּיִּים לְחַלּוֹם עַל־יְדֵי מְלֶאֶךְ הַקְדוּשָׁה, וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתַצִּילֵנוּ עַל־יְדֵי־זֶה מִפָּנֵם הַבְּרִית וּמִמְקַרָּה לִילָה בְּכָל הַבְּחִינּוֹת, וְנִזְכָּה עַל־יְדֵי־זֶה לְתַקּוֹן הַמִּשְׁפָּט. וְתַעֲזֹרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ לְהַשְׁקוֹת אֶת הַלֵּב בְּקַדְשָׁה גְּדוּלָה, וּלְכַבּוֹת חֲמוּם הַלֵּב הַבוֹעֵר אֵל הַתְּאוֹת רְעוֹת וּבְפָרֵט לְתַאוֹת נְאוּף. וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ מִיְמֵי הַחֶסֶד וְהַרְחָמִים, מִיְמֵי הַדַּעַת וְהַתְּבוּנָה, וְתִשָּׂאֵב לָנוּ מִיָּם בְּשִׁשׁוֹן מִמְעֵינֵי הַיַּשׁוּעָה, וְתִשְׁבֵּר וְתִשְׁקֶה וְתַכְכֶּה צְמָאוֹן וְחַיִּימוֹת הַלֵּב דְסִטְרָא אַחְרָא, וְנִזְכָּה לְתַקּוֹן הַמִּשְׁפָּט, וְיִקְיָם מִקְרָא שְׂכָתוֹב, וְיִגַּל בְּמִים מִשְׁפָּט וְצַדִּיקָה בְּנַחַל אִיתָן:

וּבְכֵן תַּעֲזֹרְנוּ וְתִזְכְּנוּ לְקַדְשֵׁת רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה וְיוֹם הַכַּפּוּרִים וְסְבוֹת וְשְׁמֵינֵי עֲצֵרַת, שְׁנוּכָה לְקַבֵּל הַיָּמִים הַנּוֹרָאִים הַקְדוּשִׁים וְהַטְּהוּרִים הָאֵלֹהִים בְּקַדְשָׁה נּוֹרָאָה, בְּקַדְשָׁה גְּדוּלָה מְאֹד, בְּשִׂמְחָה וּבְחֵדוּדָה רַבָּה וְעִצּוּמָה מְאֹד מְאֹד. וְתַעֲזֹרְנוּ לְקַיֵּם כָּל הַמִּצְוֹת הַקְדוּשׁוֹת הַנוֹהֲגוֹת בְּיָמֵם הַנּוֹרָאִים הַקְדוּשִׁים הַלְלוּ, בְּשִׂמְחָה גְּדוּלָה וּבִירְאָה וּבְאַהֲבָה וּבְלֵב טוֹב וּבְכּוֹנָה עִצּוּמָה וּבְשִׁלְמוֹת גְּדוּלָה, עִם כָּל פְּרִמִּיָּהֶם וְדְקְדוּקִיָּהֶם וּכְוִנּוֹתֵיהֶם וְתַרְיָג מִצְוֹת הַתְּלוּיִם בָּהֶם, בְּאַפְּן שְׁנוּכָה לְתַקּוֹן כָּל הַתְּקוּנִים הַקְדוּשִׁים שְׁצַרִּיכִין לְתַקּוֹן בְּיָמֵם הַקְדוּשִׁים הַלְלוּ:

וְתַעֲזֹרְנוּ בְּרַחֲמֵיךָ וְחַסְדֵיךָ הַרְבִּים, שְׁנוּכָה לְקַבֵּל רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה הַקְדוּשָׁה וְהַנּוֹרָא מְאֹד בְּקַדְשָׁה וּבְמִתְהַרָּה גְּדוּלָה. וּבְזִכּוֹת קַדְשֵׁת רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה נִזְכָּה לְאַמּוֹנָה שְׁלֵמָה בְּאַמַּת. וְתַעֲזֹרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ שְׂיִתְקַבְּצוּ יַחַד כָּל חֲלָקֵי נְצוּצוֹת הָאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה עַל־יְדֵי קְבוּץ הַקְדוּשָׁה שֶׁל עַמּוּךְ יִשְׂרָאֵל הַמְתַקְבְּצִין בְּכָל הַקְּהָלוֹת הַקְדוּשׁוֹת יַחַד בְּיָמֵי רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה

הקדושים, ויָקִים מִקְרָא שְׁכֵתוֹב, ויִוְדוּ שְׁמִים פְּלֹאֵךְ יְהוָה אֵף אַמוֹנְתֵךְ בְּקֹהֶל קְדוּשִׁים. וּנְזֻכָה עַל־יְדֵי־זֶה לְתַקּוֹן הַמוֹחִין הַקְּדוּשִׁים, וְתַעֲזָרְנוּ וְתַזְכְּנוּ שִׁימְשֵׁךְ עָלֵינוּ קְדֻשָׁה גְדוֹלָה בְּכָל הַחֲמֻשָׁה חוּשִׁים הַנִּמְשָׁכִים מִמַּחֲנוּ שֶׁהֵם חוּשׁ הָרְאוּת, וְחוּשׁ הַשְּׁמַע, וְחוּשׁ הָרִיחַ, וְחוּשׁ הַטַּעַם, וְחוּשׁ הַמְּשׁוּשׁ, שִׁימְשֵׁךְ קְדֻשָׁה גְדוֹלָה עַל כָּל הַחֲמֻשָׁה חוּשִׁים שֶׁבְּמַחַ מְשָׁרְשָׁם הָעֵלְיוֹן שֶׁבְּקְדֻשָׁה. וְתַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ הַשְּׁנֵחֲתֵךְ הַשְּׁלֵמָה מֵרֵאשׁ הַשְּׁנָה עַל כָּל הַשְּׁנָה כְּלָה, וְתַשְׁגִּיחַ עָלֵינוּ בְּעֵין חֲמֻלְתֵךְ תְּמִיד, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב, תְּמִיד עֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּהַ מֵרֵאשִׁית הַשְּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה. וְתַשְׁמַע קוֹל תְּפִלוֹתֵנוּ וְתַחֲנוּתֵינוּ וְזַעֲקוֹתֵנוּ וְשׁוֹעוֹתֵנוּ וְאִנְחוּתֵנוּ וְקוֹל תְּרוּעַת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים, וְתַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ יְרֵאתֵךְ הַגְּדוֹלָה, וְתַרְיִחַ אוֹתֵנוּ בִּירְאֵת יְהוָה, ויָקִים בְּנוּ מִקְרָא שְׁכֵתוֹב, וְהַרְיִחוּ בִּירְאֵת יְהוָה. וְתַתֵּן פַּתְחֵךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל מַעֲשֵׂיךָ וְאִימְתֵךְ עַל כָּל מַה שֶׁבִּירְאֵת וְיִירְאוּךָ כָּל הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל הַבְּרוּאִים וְיַעֲשׂוּ כְּלֵם אֲנִיָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֵךְ בְּלִבְבָ שְׁלֵם. וּנְזֻכָה לְהַרְבּוֹת בְּמִצּוֹת וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּכָל הַשְּׁנָה, עַד שֶׁנְּזַכָּה שְׁתַּטַּעַם בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה טַעַם מִצּוֹתֵינוּ וּמַעֲשֵׂינוּ הַטוֹבִים. וְתַזְכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְתַקֵּן וְלַעֲשׂוֹת לָךְ מְטַעַמִּים טוֹבִים כְּאֲשֶׁר אַהֲבַת מִפְּקוּדֵיךְ דַּעֲשָׂה, וְתַהֲיֶה יָדְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׂבִים וְתַחֲזִירְנוּ וְתַקַּבְּלֵנוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ:

לְעִשְׂרַת יְמֵי תִשׁוּבָה

וְתַרְחֹם עָלֵינוּ וְתַעֲזָרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ שֶׁנְּזַכָּה לְשׁוּב בְּיֹתֵר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת בְּעִשְׂרַת יְמֵי תִשׁוּבָה, וּנְזֻכָה לְתַקֵּן בְּעִשְׂרַת יְמֵי תִשׁוּבָה כָּל הַפְּגָמִים שֶׁפָּגַמְנוּ בְּכָל הַשְּׁנָה כְּלָה, וּבְכַרְט פָּגַם הַבְּרִית. אֲנֵי רַחוּם בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, זַכְּנוּ לְהַתְקַדֵּשׁ בְּקְדֻשָׁה גְדוֹלָה וְנוֹרָאָה בְּיֹתֵר בְּעִשְׂרַת יְמֵי תִשׁוּבָה, אֲשֶׁר בְּהֵם אַתָּה נִמְצָא לְכָל הַדּוֹרְשֵׁיךָ בְּאַמֶּת, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב, דַּרְשׁוּ יְהוָה בְּהַמְצָאוֹ קְרֵאוּהוּ בְּהִיוֹתוֹ קְרוֹב. כִּי אַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ וּבְחֲמֻלְתֵךְ הַגְּדוֹלָה, נִתַּת לָנוּ מִתְּנָה טוֹבָה הַזֹּאת, אֱלוֹ עִשְׂרַת יְמֵי תִשׁוּבָה הַקְּדוּשִׁים. כִּי יִדְעַת כִּי בְּשֶׁר וְדָם אִנְחָנוּ וּמַחֲמֵר קְרַצְנוּ, וְאֵין צְדִיק בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא יַחֲטֵא, עַל־כֵּן הַקְּדַמְתָּ תְּרוּפָה וְצָרִי לְמַכּוֹתֵינוּ, וּמֵרֵאשִׁית כּוֹזֵאת הַדּוֹעַת וּמִלְפָּנִים אוֹתָהּ גְּלִיתָ. וְנִתַּת לָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחֲסִדֶיךָ הַעֲצוּמִים, בְּתַחֲלַת הַשְּׁנָה, עִשְׂרֵה יְמֵים הַקְּדוּשִׁים הִלְלוּ מֵרֵאשׁ הַשְּׁנָה עַד יוֹם הַכַּפּוּרִים שֶׁהֵם עִשְׂרַת יְמֵי תִשׁוּבָה, אֲשֶׁר בְּהֵם יְהִי לָנוּ כַּח בְּיֹתֵר לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ, וְלְתַקֵּן כָּל הַפְּגָמִים וְכָל הַחֲטָאִים וְהָעוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים שֶׁל כָּל הַשְּׁנָה כְּלָה. עַל־כֵּן זַכְּנוּ נָא, חַנּוּנוּ נָא, לְבַל נִאֲבֹד חַס וְשְׁלוֹם מִתְּנָה טוֹבָה הַזֹּאת, כִּי בַעֲוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, מִתְּנַבֵּר עָלֵינוּ הַבַּעַל דְּבָר גַּם בְּעִשְׂרַת יְמֵי תִשׁוּבָה, עַד אֲשֶׁר חָלְפוּ וְעָבְרוּ אֲצִלְנוּ כְּמָה שְׁנַיִם בְּלֵי תִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֶפְלוּ בְּעִשְׂרַת יְמֵי תִשׁוּבָה, אֵף גַּם בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, כְּמָה וְכְמָה פְּגָמִים פָּגַמְנוּ לְפָנֶיךָ בְּעִשְׂרַת יְמֵי תִשׁוּבָה בְּעִצְמוֹן, וּבְכָל הַיָּמִים הַקְּדוּשִׁים, בְּרֵאשׁ הַשְּׁנָה וּבְיוֹם הַכַּפּוּרִים, וּבְסַכּוֹת, וּבְשִׁמְיֵי עֲצֵרַת, וּבְשִׁמְחַת תּוֹרָה. כִּי גַם יָמִים הַקְּדוּשִׁים הִלְלוּ לֹא זָכְנוּ עֲדִין לְשִׁמְרֵם כְּרָאוּי בְּלֵי פָּנֵם, וּפָגַמְנוּ גַּם בְּהֵם הַרְבֵּה מְאֹד, בְּמַחֲשָׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשָׂה, בְּשׁוּגָג וּבְמִזִּיד, בְּאִנְס וּבְכַרְצוֹן. וְעַתָּה מַה יֵּשׁ

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרַה ה

תרצה

לי עוד צְדָקָה וְלִזְעַק עוֹד אֵל הַמֶּלֶךְ, גְּדוֹל עֲזָנִי מִנְשׂוּא, עֲצֵמו חֲטָאֵי מִסְפֵּר, לוֹלֵא רַחֲמֵיךָ
וְחִסְדֵיךָ אִזְ אֲבִדְתִּי בְעַנְי:

מִלֵּא רַחֲמִים רַבִּים, זַכְּנִי מֵעַתָּה לְחֹזֵר וּלְבָקֵשׁ וּלְמַצֵּא אֶת כָּל הָאֲבִדוֹת שֶׁאֲבִדְתִּי
מִיּוֹם הָיִיתִי עַל הָאֲדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה. זַכְּנִי עֲזָרְנִי מֵעַתָּה לְהִסְתַּר וּלְהִתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשָׁה
גְּדוּלָה בְּכָל הַשָּׁנָה בְּלֵה, וּבִיּוֹתֵר בְּיָמֵים הַנּוֹרָאִים הַקְּדוּשִׁים הָאֵלּוּ מֵרֵאשׁ הַשָּׁנָה עַד
שְׁמַחַת תּוֹרָה, וּתְזַכְּנֵנו לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאַמְתָּ בְּעִשְׂרֵת יָמֵי תִשׁוּבָה לְתַקֵּן אֶת כָּל אֲשֶׁר
שִׁחַתְתִּי. וְנִזְכָּה אִזְ לְתַקֵּן פְּנֵם הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת בְּאַמְתָּ, לְתַקֵּן תַּקּוּן הַחוּתֵם דְּקִדְשָׁה,
עַד שְׁנִזְכָּה בְּיּוֹם הַקְּדוּשָׁה, בְּיּוֹם צִוּם הַכַּפּוּרִים יוֹם גְּדוֹל וְנּוֹרָא, שֶׁבֶת שְׁבֵתוֹן, יוֹם מַחִילַת
חֲטָא וּסְלִיחַת עוֹן וּכְפָרַת פֶּשַׁע, לְגַמֵּר בּוֹ גַּמֵּר תַּקּוּן הַחוּתֵם דְּקִדְשָׁה בְּשִׁלְמוֹת. וְתַעֲזָרְנֵנו
וּתְזַכְּנֵנו לְקַבֵּל יוֹם צִוּם הַכַּפּוּרִים הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא מְאֹד בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְּדוּלָה וּבְשִׁלְמוֹת
גְּדוֹל, וְנִזְכָּה לְשׁוּב אִזְ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וּלְכַבּוֹת מִתּוֹךְ שְׁמַחָה וְחִדּוּה בְּשִׁמְךָ הַגְּדוֹל,
וּלְהִתְדוּדוֹת לְפָנֶיךָ בְּכָל מִינֵי וְדוּיִים וּלְפָרֵט כָּל חֲטָאתֵינוּ וְעֲוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ לְפָנֶיךָ,
וּלְהִתְחַרֵּט עֲלֵיהֶם בְּחִרְטָה גְּדוּלָה מֵעוֹמְקָא דְלִבָּא בְּאַמְתָּ גַּמּוּר, וְלַעֲזֹב אוֹתָם עֲזִיבָה
גַּמּוּרָה, וּלְקַבֵּל עֲלֵינוּ בְּאַמְתָּ וּבְלֵב שְׁלֵם שְׁלֵא לַעֲשׂוֹתָם עוֹד בְּשׁוּם אַפֵּן וְלֹא נָשׁוּב עוֹד
לְכַסְלָה, אִם אֲנִי פְעַלְנוּ לֹא נוֹסִיף. וְאַתָּה בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, תַּמְחַל וְתַסְלַח וְתַכַּפֵּר לָנוּ
עַל כָּל חֲטָאתֵינוּ וְעֲוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ שֶׁחֲטָאנוּ וְשָׁעֵינוּ וְשָׁפָשַׁעְנוּ לְפָנֶיךָ. וְתַתְּקֵן בְּרַחֲמֵיךָ
כָּל הַחוּתֵמוֹת דְּקִדְשָׁה, וְתִשָּׂא אוֹתָנוּ עִמָּךְ בֵּית־יִשְׂרָאֵל כְּחוּתֵם עַל לִבְךָ כְּחוּתֵם עַל
זְרוּעֶיךָ. וְתַחַתְּמֵנו לְחַיִּים טוֹבִים אֲרַבִּים וּלְשָׁלוֹם, לְחַיִּים אֲמִתִּיִּם, חַיִּים שְׁנִזְכָּה לַעֲשׂוֹת
בְּהֶם רְצוֹנָךְ בְּאַמְתָּ, וְתַחַתְּמֵנו בְּסַפְרֵן שֶׁל צְדִיקִים אֲמִתִּיִּם:

וּתְזַכְּנֵנו לְקַבֵּל חַג הַסְּכּוֹת הַקְּדוּשׁ בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְּדוּלָה, וּבְשְׁמַחָה וְחִדּוּה רַבָּה
וְעִצּוּמָה לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוּשׁ, נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בִּישׁוּעָתְךָ בְּכָל עֵז וְתַעֲצוּמוֹת. וְנִזְכָּה
לְהִיּוֹת אִיךְ שְׂמַח בִּימֵי הַסְּכּוֹת הַקְּדוּשִׁים זְמַן שְׁמַחְתָּנוּ לְגִיל וְלִשׁוּשׁ וְלִשְׂמַח בְּכָל עֵז,
בְּגִילָה רְנָה דִּיצֵה וְחִדּוּה. וּתְזַכְּנֵנו לְקַיֵּם מִצְוֹת סְכָה וְאַרְבַּע מִינִים שְׁבִלּוּלָב בְּשִׁלְמוֹת,
בְּשְׁמַחָה גְּדוּלָה, עִם כָּל פְּרִטֵיהֶם וְדְקִדּוּקֵיהֶם וּכְוֹנוֹתֵיהֶם וְתַרְיָג מִצְוֹת הַתְּלוּיִם בְּהֶם.
וּבְזִכּוֹת מִצְוֹת סְכָה הַקְּדוּשָׁה נִזְכָּה לְתַקֵּן וּלְחַזֵּק אֶת הַמְּלֶאכֶה הַקְּדוּשָׁה, וְנִזְכָּה לְחַלּוֹם עַל־
יְדֵי מְלֶאכֶה וּלְמַאֲכָלִים בְּרוּרִים וְזָכִים בְּלִי שׁוּם תַּעֲרֵבַת סִיג וּפְסֻלַת כָּלָל, וְלֹא יִזְקוּ לָנוּ
הַמַּאֲכָלִים כָּלָל, וְיִהְיוּ כָּל חִלּוּמוֹתֵינוּ מִיִּשְׁבִּים עֲלֵינוּ לְטוֹבָה:

וּבְזִכּוֹת קִדְשַׁת שְׁמִינֵי עֲצַרַת הַקְּדוּשָׁה, תְּזַכְּנֵנו לְתַקֵּן הַמִּשְׁפָּט דְּקִדְשָׁה, וְעַל־יְדֵי־זֶה
תַּצִּילְנוּ תְּמִיד מִפְּנֵם הַבְּרִית וּמִמְקַרָּה לִזְלָה חֵם וְשָׁלוֹם, וְתַהֲיֶה הַטְּפָה הַקְּדוּשָׁה נְקֻלָּת
וְנַעֲצַרַת בְּקִדְשָׁה גְּדוּלָה כְּרְצוֹנָךְ הַטּוֹב, וְלֹא תֵהָא נִשְׁחַתַּת חֵם וְשָׁלוֹם לְעוֹלָם. וְתַשְׁמְרֵנו
וְתַצִּילְנוּ מִרְבָּנִים וְדִינִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים וְתַכַּטֵּל כְּהֶם וּמְשַׁלְתֶּם מִן הָעוֹלָם. חוּסָה
עֲלֵינוּ כְּרַב רַחֲמֵיךָ, וְזַכְּנֵנו שְׂיִהְיֶה לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל רַבָּנִים וְדִינִים כְּשֵׁרִים שְׂיַעֲמִידוּ הַדָּת
עַל תְּלוּ וְדוּנוּ דִין אֲמִתָּ לְאֲמִתּוֹ, בְּאַפֵּן שְׁנִזְכָּה לְתַקֵּן הַמִּשְׁפָּט בְּאַמְתָּ, וְנִזְכָּה לְתַקֵּן
הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת בְּכָל הַבְּחִינּוֹת בְּאַמְתָּ כְּרְצוֹנָךְ הַטּוֹב. רַחֵם עֲלֵינוּ לְמַעַן שְׁמָךְ, וּמִלֵּא

כָּל מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה, אִם כְּבָנִים אִם כַּעֲבָדִים, אִם כְּבָנִים רַחֲמָנוּ כְּרַחֵם אָב עַל בָּנָיִם,
וְאִם כַּעֲבָדִים עֵינֵינוּ לְךָ תְּלוּיּוֹת, עַד שֶׁתְּחַנְּנֵנוּ וְתוֹצִיאַ כְּאוֹר מִשְׁפָּטָנוּ אִיוֹם קָדוֹשׁ:

וּבְכֵן תִּזְכְּנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, וְתִתֵּן לָנוּ רַבִּי וּמְנַהִיג אֲמִתִּי, וְתַעֲזָרְנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים,
שְׂאֻזְכָּה לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקִים אֲמִתִּים שְׂיִשׁ לָהֶם יְשִׁיבָה הַגּוֹנָה שֶׁל תַּלְמִידִים כְּשֵׁרִים
וְהַגּוֹנִים כְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב. וְאֻזְכָּה גַם אֲנֹכִי לְהַפְלִיל בְּהִישִׁיבוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל הַצַּדִּיקִים
הָאֲמִתִּים בֵּין הַתַּלְמִידִים הַהַגּוֹנִים שֶׁלָּהֶם. וְתִזְכְּנוּ עַל־יְדֵי קְבוּצַת הִישִׁיבוֹת הַקְּדוּשׁוֹת
שֶׁל הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּים לְקַבֵּץ וּלְתַקֵּן כָּל חֲלָקֵי הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְנֻזְכָּה לְאֲמוּנָה
שְׁלֵמָה בְּאֲמֵת, וַיִּקְרָם בָּנוּ מִקְרָא שְׂכֵתוֹב, כִּי אָמַר יְהוָה זְכַרְתִּי לְךָ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ אֲהַבֵּת
כְּלוּלוֹתֶיךָ לְכַתֵּךְ אַחֲרֵי בַמִּדְבָר בְּאַרְצְךָ לֹא זָרוּעָה. וְתִזְכְּנוּ שִׁיתַּתְקֵן מַחֲנוּ וְשִׁכְלָנוּ עַל־
יְדֵי הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּים, שְׂיֵאִירוּ בָנוּ קְדֻשַׁת מַחֵם הַקְּדוֹשׁ וַיִּלְמְדוּ אוֹתָנוּ דַּעַת וְתְבוּנָה,
וַיִּלְמְדוּנוּ בְּאוֹרַח מִשְׁפָּט, וְאַרְחוֹת חֶסֶדֶיךָ יִגְלוּ לָנוּ, וַיַּחֲזִקוּנוּ בַּעֲבוּדְתֶיךָ, וַיִּאֲמְצוּנוּ
וַיִּטְהָרוּ לְבַבְנוּ לְעַבְדְּךָ בְּאֲמֵת, וַיִּשְׁמַחוּ נַפְשׁוֹתֵינוּ הָאֲמֻלָּלוֹת מְאֹד, כִּי אֵין לָנוּ עַל מִי
לְסַמֵּךְ כִּי אִם עַל הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּים, וְאַל־יִהְיֶה אָנוּ מִקְשָׁרִים אֶת כָּל תּפִּלוֹתֵנוּ וְעַבּוּדְתֵנוּ:

אָנָּה יְהוָה, עֲשֵׂה לְמַעַן הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּים, וְזַכְּנֵי לְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאֲמֵת בְּתַמִּימוֹת
וּבַפְּשִׁיטוֹת בְּלִי שׁוּם עַקְמִימוּת כָּלֵל, וְלֹא תִדְחֶה אוֹתִי חֵם וְשָׁלוֹם מִהָאֲמוּנָה לְעוֹלָם
אֲפִלוּ כִּרְגַע קְלָה, רַק אֻזְכָּה לְהִיּוֹת חֹזֵק וְאֲמִיץ בְּאֲמוּנַתְךָ הַקְּדוּשָׁה בְּאֲמֵת תְּמִיד,
בֵּין בְּחַיִּי בֵּין בַּעַת יְצִיאַת נַשְׁמָתִי בֵּין לְאַחַר מִיתָה בְּכָל מְקוֹם שְׂאֵהִיָּה שֵׁם כְּרָצוֹנְךָ
וּכְמִשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְהַיְשָׁרִים שֵׁם תִּהְיֶה הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה עִמִּי תְּמִיד לְשִׁמְרָנִי נְצַח,
לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ וְלֹא אֲכַלֵּם וְלֹא אֲכַשֵּׁל לְעוֹלָם, גַּם כִּי אֵלֶיךָ בָּנִיָּא צְלָמוֹת לֹא אִירָא
רַע כִּי אַתָּה עִמָּדִי שְׂבִטְךָ וּמִשְׁעַנְתְּךָ הֵמָּה יִנְחַמוּנִי. עֲזָרְנִי עֲזָרְנִי, זַכְּנֵי בְּמִתְנַת חֲנָם
לְאֲמוּנַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, חֲמַל עָלַי בְּחַמְלַתְךָ הַגְּדוֹלָה, וְאַל תַּעֲשֵׂה עִמִּי כַחֲטָאִי, וְלֹא כַעֲוֹנוֹתִי
תִּגְמַל עָלַי. רַק תַּחֲמַל וְתִרְחַם עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ בְּזָכוֹת וּכְחַ הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּים,
וְתִשְׁמְרָנִי וְתִצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי כְּפִירוֹת שְׂבָלָב, וּמִכָּל מִינֵי עַקְמִימוּת שְׂבָלָב, וּמִכָּל מִינֵי
קִשְׁיוֹת וְחִקִּירוֹת שְׂלֵא יַעֲלוּ עַל לְבִי וְדַעֲתִי כָּלֵל, רַק נֻזְכָּה לְהִיּוֹת חֹזֵקִים בְּאֲמוּנַתְךָ
הַקְּדוּשָׁה תְּמִיד כִּיִּתַד חֹזֵק בַּל נְמוּט לְעוֹלָם. וְתִמְשִׁיךְ וְתִשְׁפִּיעַ אֲמוּנָה בְּעוֹלָם, וְתִתְרַבֶּה
וְתִתְגַּדֵּל וְתִתְחַזַּק וְתַעֲלֶה וְתִקּוּם הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה עַל עַמְּדָה וּמְכוּנָה, עַד אֲשֶׁר יִפְּלוּ
וְיִתְבַּטְּלוּ כָּל הָאֲמוּנוֹת כּוֹזְבוֹת וְכָל הַכְּפִירוֹת מִן הָעוֹלָם, כָּלָם יִכְרְעוּ וַיִּפְּלוּ, וְתַעֲקֶרֶם
וְתִשְׁבְּרֶם וְתַכְנִיעֶם וְתִשְׁפִּילֶם וְתִבְטְלֶם בְּכַטּוֹל גְּמוּר מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. וְתִגְלֶה
הָאֲמֵת בְּעוֹלָם, וְכָל בְּאֵי עוֹלָם יִשׁוּבוּ לְאֲמוּנַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, וְיִתּוֹסְפוּ גַּר־יְצַדֵּק רַבִּים עַל
עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. וְתִתֵּן לָנוּ כַח לְבָרֵךְ וּלְתַקֵּן פָּנִים הַגְּאוּהַ הַנְּמַשְׁכֵּת עַל־יְדֵי הַגְּרִים חֵם
וְשָׁלוֹם, לְשִׁבֵר וּלְבַטֵּל כָּל הַפְּגָמִים שֶׁהֵם מְכַנְּסִין בְּיִשְׂרָאֵל, וּלְבָרֵךְ וּלְהַעֲלוֹת הַכָּל אֶל
הַקְּדוּשָׁה. וְתַעֲזָרְנוּ לְנַעַר וּלְהַשְׁלִיךְ מֵאַתָּנוּ כָּל מִינֵי גְאוּת וּנְבָחוֹת שְׂבָעוֹלָם, מִכָּל מַה
שֶׁהַפָּה יִכּוֹל לְדַבֵּר וְהַלֵּב לְחַשֵּׁב. וְתִזְכְּנוּ לַעֲנוּהַ אֲמִתִּית וּלְהַעֲלוֹת כָּל הַגְּאוּהַ אֵלֶיךָ,
כִּי לְךָ לְבַד הַגְּאוּהַ וְהַגְּדֻלָּה וְהַמְּשָׁלָה, כְּאֲמוּר, יְהוָה מְלֶךְ גְּאוּת לְבַשׁ לְבַשׁ יְהוָה עַז

תְּנִינָא – תְּפִלָּה לְתוֹרָה ה

תרצו

הַתְּאֵזֵר אַף תַּבּוֹן תַּבֵּל בַּל תִּמּוּט. וְנִזְכָּה לְתַקַּן תַּקוּן הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת וּלְקַדֵּשׁ אֶת מַחֲנוֹ וּשְׁכָלְנוּ בְּתַכְלִית הַקְּדוּשָׁה בְּשִׁלְמוֹת:

וּתְזַכְּנוּ לְשִׁנָּה דְקַדְשָׁה, לְשִׁנָּה טוֹבָה וּמְתוּקָה, וְתֵאִיר עֵינֵינוּ פֶּן נִישָׁן הַמּוֹת, וְנִזְכָּה לִישָׁן מִתּוֹךְ דְּבָרֵי תוֹרָה תָּמִיד, שָׁנָה שֶׁל חַיִּים, שָׁנָה טוֹבָה עֲרֵבָה וּמְתוּקָה, וַיִּקְיָם בָּנוּ מִקְרָא שְׁכָתוּב, מִתּוּקָה שְׁנַת הַעוֹבֵד אִם מְעַט וְאִם הַרְבֵּה יֹאכֵל. בְּטוֹב אֱלֵין אִקְיִין בְּרַחֲמִים:

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלֵינוּ אֲבִינוּ אֵב הַרְחֲמֵן, שְׁנִזְכָּה לַעֲבֹד אוֹתָךְ תָּמִיד בְּאַמֶּת בְּתַמִּימוֹת וּבְכַשְׁיּוּת בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת כָּלָל, וְתַעֲזְרֵנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ שְׁנִזְכָּה לְסַלֵּק וּלְהַשְׁלִיךְ מֵאֲתָנוּ כָּל הַחֲכָמוֹת בְּשִׁבִיל עֲבוֹדָתְךָ הַקְּדוּשָׁה, הֵן חֲכָמוֹת הָעוֹלָם שֶׁהֵם בְּאַמֶּת שְׁמוֹת וְהַבֵּל, וְאִפְלוּ חֲכָמוֹת גְּמוּרוֹת, כָּלָם נִזְכָּה לְסַלֵּק מֵעָלֵינוּ בְּשִׁבִיל עֲבוֹדָתְךָ הַאֲמִתִּית. וְנִסְלַק וְנִשְׁלַח לְכָל שְׁכָלְנוּ וְכָל חֲכָמוֹתֵינוּ מֵאֲתָנוּ וְנַעֲבֹד אוֹתָךְ תָּמִיד בְּאַמֶּת, בְּתַמִּימוֹת וּבְכַשְׁיּוּת גְּמוּר בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת כָּלָל, עַד שְׁנַעֲשֶׂה אִפְלוּ דְבָרִים הַנְּרָאִין בְּעֵינֵי הָעוֹלָם כְּשֶׁנֶּעֱזֹן בְּשִׁבִיל אַהֲבָתְךָ, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְפָנֶיךָ, וְנִזְכָּה לְקַיֵּם מִקְרָא שְׁכָתוּב, בְּאַהֲבָתְךָ תִּשְׁגֶּה תָּמִיד. וְנִזְכָּה לְהַשְׁלִיךְ עֲצָמָנוּ בְּכָל מִינֵי רֶפֶשׁ וְטִיט בְּשִׁבִיל מִצְוֹתֶיךָ הַקְּדוּשׁוֹת, וְאִפְלוּ בְּשִׁבִיל דְּבַר קָל שֶׁהוּא רְצוֹנְךָ בְּאַמֶּת, נִזְכָּה לְהַשְׁלִיךְ עֲצָמָנוּ וּלְהַתְגַּלְגֵּל בְּכָל מִינֵי רֶפֶשׁ וְטִיט, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת. וְתַעֲזְרֵנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ שְׁנִזְכָּה לְקַיֵּם בְּחִינּוֹ כָּל הַתְּרִיג מִצְוֹת בְּאַמֶּת עִם כָּל פְּרִטְיָהֶם וְדְקְדוּקָיָהֶם וּכְוֹנֹתֵיהֶם וְעִם כָּל הַמִּצְוֹת דְּרַבְּנָן וְכָל עֲנֻפֵיהֶם הַיוֹצֵאִים מֵהֶם, וְכָל דְּבַר וְדְבַר שֶׁהוּא רְצוֹנְךָ נִזְכָּה לְקַיְמוֹ בְּאַמֶּת בְּכַח גְּדוּל וּבְמִסְרִוֹת נֶפֶשׁ בְּאַמֶּת, וּלְהַתְגַּלְגֵּל בְּכָל מִינֵי רֶפֶשׁ וְטִיט בְּשִׁבִיל כָּל דְּבַר שֶׁהוּא רְצוֹנְךָ בְּאַמֶּת, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְפָנֶיךָ:

וּתְזַכְּנוּ וְתַעֲזְרֵנוּ אוֹתָנוּ וְאֵת כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, שְׁנִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּמִדְרַגַּת בְּנִים אֲצִלָּה וְלֹא בְּמִדְרַגַּת עֲבָדִים, כְּמוֹ שְׁכָתוּב, בְּנִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם. עַד אֲשֶׁר תִּתֶן לָנוּ רְשׁוֹת לַחֲפֵשׁ בְּגִזְיָא דְּמִלְכָּא, כְּכֵן הַמְּחַפֵּשׁ בְּגִזְיֵי אֲבִיו, וְתַחֲמַל עָלֵינוּ, כְּאֲשֶׁר יַחֲמַל אִישׁ עַל בְּנוֹ הָעוֹבֵד אוֹתוֹ. וְנִזְכָּה לָשׁוּב וּלְרְאוֹת וּלְהַשִּׁיג בֵּין צְדִיק לְרָשָׁע בֵּין עוֹבֵד אֱלֹהִים לְאֲשֶׁר לֹא עֲבָדוּ, וַיִּקְיָם מִקְרָא שְׁכָתוּב, וְחַמְלַתִּי עָלֵיהֶם כְּאֲשֶׁר יַחֲמַל אִישׁ עַל בְּנוֹ הָעוֹבֵד אוֹתוֹ. וְשִׁבְתֶּם וְרֵאִיתֶם בֵּין צְדִיק לְרָשָׁע בֵּין עוֹבֵד אֱלֹהִים לְאֲשֶׁר לֹא עֲבָדוּ. וְתִבְיָא לָנוּ אֵת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וַיֵּאִיר בָּנוּ אוֹר חֲכָמָתוֹ הַקְּדוּשָׁה, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה לְדַעַת אֵת דְּרָכֶיךָ, לְהַשִּׁיג הַשְּׁנַת צְדִיק וְטוֹב לוֹ צְדִיק וְרַע לוֹ, רָשָׁע וְטוֹב לוֹ רָשָׁע וְרַע לוֹ. וְנִדַּע וְנִכְיֵן וְנַשִּׁיג אַרְחוֹת מְשַׁפְּטִיךָ הַקְּדוּשִׁים, כִּי צְדִיק אַתָּה יְהוָה וַיִּשָּׂר מְשַׁפְּטִיךָ. וְנִזְכָּה לְתַקוּן הַמְּשַׁפֵּט בְּשִׁלְמוֹת עַל יְדֵי מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ שְׂיָבֵא בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, כְּמוֹ שְׁכָתוּב, לְשִׁלְמוֹת אֱלֹהִים מְשַׁפְּטִיךָ לְמִלָּךְ תֵּן וְצְדָקָתְךָ לְכֵן מִלָּךְ. יְדִין עַמְּךָ בְּצִדָק וְעֲנִיִּיךָ בְּמִשְׁפָּט, יִשְׁפֹּט עֲנִי עִם יוֹשִׁיעַ לְבָנֵי אֲבִיוֹן וַיִּדְכֹּא עוֹשֵׁק; וְתִזְכְּנוּ לְהַשִּׁיג סִתְרֵי תוֹרָה, וּלְהַעֲלוֹת וּלְהוֹצִיא הַמְּשַׁפֵּט דְּקַדְשָׁה מֵעַמְּקֵי תְהוֹם תַּחֲתִיּוֹת, תְהוֹם אֵל תְהוֹם יִקְרָא אֲבַע מִימֶיךָ. וְתִשָּׁיב וְתַעֲלֶה הַמְּשַׁפֵּט מֵעַמְּקֵי תְהוֹמוֹתֶיךָ, וַיִּשׁוּב הַמְּשַׁפֵּט דְּקַדְשָׁה עַל מְכוּנוֹ. וַיִּקְיָם מִקְרָא שְׁכָתוּב, וַיִּגַּל כַּמִּים מְשַׁפֵּט:

ותזכנו שתהיה הראה אצלנו בשלמות תמיד בגשמיות ורוחניות, ותשמרנו ותצילנו תמיד שלא יהיה לנו שום פגם וחסרון וחשש וכאב בהראה לא בגשמיות ולא ברוחניות, רק תהיה הראה תמימה ושלמה בנו תמיד, עד שנוכח להמשיך עלינו קדשת הראה הקדושה משרשה העליון למעלה, שהיא כלולה מכל התקונים הקדושים האלה שהזכרנו לפניך. וברחמיך הרבים תמלא כל הפצינו לטובה, ותמשיך ותאיר עלינו כל התקונים האלה בתכלית השלמות, שהם תקון האמונה ותקון הברית והמחין, ובטול הגאווה ותקון החלום, ותקון המאכלים על-ידי שמחה, ותקון המשפט, ושאר כל התקונים הכלולים בהם, בין מה שהזכרנו לפניך, בין מה שלא הזכרנו לפניך. בכלם תזכנו מהרה ברחמיך הרבים, עד שנוכח לעבודך באמת ובאמונה שלמה ובשמחה גדולה ובעונה אמתית באמת לאמתו כרצונך הטוב, מעתה ועד עולם, אמן סלה:

תורה ו - על-ידי זעה טובה

על-ידי שמויעין בשביל דבר שבקדשה, על-ידי זה זוכין לשמחה, גם זוכה לרפואה:

תפלה לתורה ו

(ו) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתזכני להיות בשמחה תמיד. ותעורני ותושיעני שאזכה לעשות כל המצוות וכל הדברים שבקדשה בכת גדול, עד שאזכה להזיע בשעת עשיית המצוה או הדבר שבקדשה. ועל-ידי זה אזכה שיצאו ממני כל הדמים העכורים וכל הארסיים רעים שיש בהם, הבל יצא לחוץ על-ידי הזעה טובה בשעת עשיית דברים שבקדשה. ועל-ידי זה אזכה להכניע הטחול שהוא עכירת הדמים שמשם נמשך העצבות חס ושלום, ואזכה להיות בשמחה תמיד ולגרש ולבטל העצבות והמרה שחורה ממני, שלא יהיה להם שום שליטה ואחיזה בי כלל, רק אזכה להיות אף שמח תמיד:

ותרחם עלינו ועל כל עמך ישראל, ותשמרנו ותצילנו מכל מיני חלאים ומכאובים ומכל מיני חלשות, ותחמל על כל חולי עמך ישראל אשר כבר נפלו למשכב, שתשלח להם מהרה זעה טובה, ועל-ידי זה יצאו מהם כל הארסיים רעים של הדמים העכורים, ועל-ידי זה תרפאם רפואה שלמה ברחמיך, ותשלח עליהם ועלינו שמחה גדולה באמת. ונזכה שיהיה נמשך עלינו תמיד השמחה של יום טוב על-ידי זעה טובה דקדשה, שנוכח להכניס כל כחותנו בשעת עשיית כל מצוה ומצוה וכל דבר שהוא רצונך, עד שנוכח להזיע זעה טובה. ועל-ידי זה נזכה תמיד לשמחה של יום-טוב, לגיל ולשמח בך תמיד בכל יום ויום, על אשר זכיתנו ברחמיך הרבים, ובחרת בנו מכל העמים ורוממתנו מכל הלשונות וקדשתנו במצותיך וקרבתנו מלכנו לעבודתך, ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת:

רבונו של עולם, אתה יודע כמה וכמה מזיק לנו העצבות חס ושלום, אבל מה נעשה והעצבות והמרה שחורה מתגברים עלינו בכל פעם בהתגברות גדול בלי שעור, עד אשר פשל כח הסבל. ומה נעשה ועונותינו עשו. אך כבר הזהרתנו שאף-על-פי-כן צריכין להתחזק להיות בשמחה תמיד, וכל אדם כמו שהוא צריך להתגבר להרחיק העצבות והמרה שחורה, ולהקריח עצמו בכל הפחות להיות בשמחה תמיד. על-כן באתי לפניך מלא רחמים, שתחוס ותחמל ותרחם עלינו בכל-עת, ותעזרנו לשמח את נפשנו בכל מיני עצות ודרכים, באפן שנוזק להרחיק העצבות מאתנו בכל-עת, ולהיות בשמחה תמיד, עד שנוזק שיהיה נמשך עלינו בכל יום ויום השמחה של יום-טוב קדש. ונוזק להתבונן ולהאמין במעשי יהוה ונפלאותיו, אשר הוא עושה עמנו בכל יום נפלאות ונסים גדולים ונוראים לחזקנו ולאחזנו (ולאמצנו) לבל נמוט לעולם חס ושלום, כאשר כבר גלית דעתנו לראות מעט מרחוק חסדיך ונפלאותיך וטובותיך שאתה עושה עמנו בכל יום ובכל-עת ובכל שעה, כמו שכתוב, מאת יהוה היתה זאת היא נפלאת בעינינו. זה היום עשה יהוה נגילה ונשמחה בו. שמח נפש עבדך פי אלף יהוה נפשי אשא. חזקני ואמצני ועזרני והושיעני בדרכי חסדיך ונפלאותיך הנוראות, שאזכה להיות בשמחה תמיד באמת, אמן בן יהי רצון:

תורה ז - פי מרחמם ינהגם

ועל-כן כל רחמנות המנהיג האמת על ישראל הוא להכניס בהם דעת ויראת שמים, כדי להוציאם מעוונות רחמנא לצלן. והוא הוא העוסק ביישובו של עולם, שיהיה העולם מישב מבני אדם הינו בני דעה. כי עקר האדם הוא הדעת, ומי שאין לו דעת אינו מן הישוב, ואינו מכנה בשם אדם כלל, רק הוא בחינת חיה בדמות אדם:

ב. ואפלו כשמגיע זמנו להסתלק ונשמתו עולה למקום שעולה, אין זה תכלית ושלמות שתהיה הנשמה דבוקה רק למעלה, רק עקר השלמות של הנשמה הוא אשר בעת שהיא למעלה תהיה למטה גם כן. ועל-כן צריך שישאר אחריו ברכה בן או תלמיד, כדי שישאר דעתו למטה גם כן בעת שנסתלק

א. מי שהוא רחמן, הוא יכול להיות מנהיג ישראל. ועקר הרחמנות הוא כשישראל עם קדוש נופלין חס ושלום בעוונות רחמנא לצלן, כי זהו הרחמנות הגדול מכל מיני רחמנות, כי כל היסורים הקשים שבעולם אינם נחשבים כלל בנגד המשאוי הכבד של עוונות חס ושלום. כי ישראל עם קדוש, לפי גדל קדשתם משרשם וגדל רוחניותם ודקותם, אינם יכולים לשא עליהם כלל המשאוי הכבד של עוונות אפלו יום אחד. והמנהיג האמת הוא רחמן מאד ומרחם על ישראל עם קדוש להוציאם מעוונות, ובאמת מהיכן באים לעוונות, הוא רק על-ידי שאין להאדם דעת שיש אלהים שליט בארץ. כי 'אין אדם עובר עברה אלא-אם בן נכנס בו רוח שטות' (סוטה ג.)

בשביל קיום המין, בן הוא מצוה להכניס דעת ויראת שמים בבני אדם, כי זולת זה אינו בכלל אדם כלל כנ"ל:

ה. בפרוזה לדבר עם חברו ביראת שמים, צריך לרחם גם על עצמו לצאת מעוונות, ושיהיה לו יראת שמים כדי שיהיו דבריו נשמעים, וגם כדי שיתקומו דבריו אצל חברו, שלא יעבר הדבור מלב חברו תקף:

ה. על-ידי שעוסקים לדבר עם חברו ביראת שמים, על-ידי-זה זוכין להשיג אורות המקיפין, הינו שזוכה להשיג ולהבין מה שלא היה משיג ומבין בתחלה. וכן זוכה להשיג בכל פעם לפי מדרגתו מקיפים גבהים יותר:

ו. ולמעלה מן הכל הם המקיפים העליונים של חכם הדור. וכשזהו החכם שבדור מכניס דעתו בתלמידיו, ועוסק לדבר עמהם ביראת שמים, על-ידי-זה משיג אורות המקיפין שלו שהם בחינת עולם הבא, כי עולם הבא הוא למעלה מהזמן, כי כל הזמן של כל העולם הזה כלו מה שהיה ומה שיהיה, הוא כלו אין ואפס נגד יום אחד ואפלו נגד רגע אחת של עולם הבא, שהוא יום שכלו ארך, ושם הוא למעלה מהזמן ואין שם שום זמן כלל. רק סדר הזמנים שיש שם הם בחינת השנות של מקיפים, שיש מקיפים שהם בחינת ימים, ויש מקיפים שהם בחינת שנים. והשנות מקיפים הללו זה עקר התענוג והשעשועים של עולם הבא, והם בחינת: "מה רב טובך אשר צפנת ליראוך" (תהלים לא, ט). אשרי מי שזוכה להשיגם:

למעלה, שעל-ידי הדעת הקדוש שנשארו אחריו בבניו ובתלמידיו, יציל את ישראל מעוונות לדורי דורות. כי מי שידע קצת מידיעתו ותברך, הוא יודע אף שהשם ותברך יש לו שרפים וחיות ואופנים וכו', שהם עובדים אותו ותברך, אף-על-פי-כן עקר תענוגיו ושעשועיו ותברך, הוא רק שאנחנו מעולם הזה השפל נגדל ונקדש שמו ותברך. ועל-כן הוא משתדל להשאיר דעתו הקדושה בבנים ותלמידים, שיאירו את דעתו בעולם לדורי דורות, כדי להציל את ישראל מעוונות לעולם ועד. ועל-ידי- זה נחשב כאלו הוא בעצמו ממש נשארו בעולם:

ג. וכל אדם צריך לקים זאת, לרחם על ישראל להוציאם מעוונות, לידע ולהודיע שיש אלהים שליט בארץ ושאינו שום תכלית בזה העולם כי אם לעשות רצונו ותברך. כי אין נשאר מהאדם אחר הסתלקותו כי אם הדעת הזה שהאיר בחבריו. וכשאחד מדבר עם חברו ביראת שמים, ומאיר בו דעתו הקדושה שקבל מרבו באיזה דבור שמדבר על לבו להשיבו מעוונותיו, אז חברו נחשב אצלו תלמיד, וכן להפך בשחברו מאיר בו, אז נחשב הוא תלמיד לגבי חברו, ואז בשמגיע זמנו להסתלק מן העולם, אז יתלבש בזה הדבור שהאיר בחברו, ויהיה נחשב כאלו הוא בעצמו ממש קים בעולם, וזה עקר שלמות הנשמה. וכל אדם מחיב להשתדל בזה, כי "לא תהו בראיה לשבת יצרה" (ישעיהו מה, יח). וכמו שהאדם מצוה להעמיד בנים בעולם

י. מי שרוצה להמשיך פרנסה להתלויים בו, צריך שיהיה איש חיל ולא תהפוך (שקורין שלמולניק), כי צריך שיהיה לו קצת ממשלה. ועל-ידי-זה יוכל להמשיך פרנסה:

יא. המלכות מקבלת הפרנסה מהידיים והרמזים הנ"ל שיש בים החכמה שהחכם עוסק לרמו לתלמידיו, ומחמת שבאלו הרמזים מאירים המקיפים, כי בהם מרמזים השכל העליון של החכם, שאינו רשאי לגלות בפרוש לתלמידיו, בכדי שלא ימשיך מקיפים עליונים שאין להמשיכם, והמקיפים הנ"ל הם בחינת תכלית הידיעה אשר לא נדע, על-כן כל מי שהוא גם כן איש חיל מקבל ממנו הפרנסה הזאת. ועל-ידי-זה יוכל לזכות בשעת אכילתו את פרנסתו להארת הרצון, הינו שדוקא בעת האכילה יאיר לו רצון מפלג שירצה ויכסף וישתוקק להשם יתברך ברצון חזק ומפלג בלי שעור ובלי שום ידיעה, עד שלא ידע כלל מה הוא רוצה, רק רצון פשוט בכלות הנפש אליו יתברך, כי כל אכילתו נמשכת מהמקיפים, שהם גם כן בחינת תכלית הידיעה אשר לא נדע. וכל זה זוכין על-ידי הצדיק האמת ותלמידיו שינקו מדעתו הקדושה. על-כן צריך כל אחד לרחם על עצמו ולהתחנן לפני השם יתברך בדמעות שלישי, שיזכה למצא רחמן אמתי בזה שיוכל להוציא אותו מעוונות ולזכות אותו לכל הנ"ל:

יב. ישראל עם קדוש, לפי גדל רוחניותם ודקותם אין יכולין לשא עליהם המשא של עוונות אפלו יום אחד, בשביל זה

ז. החכם והצדיק שזוכה לאלו המקיפים הנ"ל, צריך שיוכל ללמד עם דרי מעלה ועם דרי מטה, הינו להראות להגבהים במעלה שאינם יודעים כלל בידעתו יתברך, בחינת מה חמית מה פשפשת וכו', ולהפוך לדררי מטה שהם המנחים בעוונותיהם בתוך הארץ ממש בתכלית הירידה, צריך להראות להם שעדין ה' עמם ואצלם וקרוב להם, ולחזקם ולאמצם שלא יתיאשו חס ושלום בשום אפן בעולם כלל. והצדיק האמת אינו נקרא בשם צדיק, כי אם כשיש לו הכח הזה ללמד עם דרי מעלה ודרי מטה כנ"ל. גם לכוללם יחד להראות להדרי מטה גם מהלמוד של דרי מעלה, וכן להראות להדרי מעלה גם מהלמוד של דרי מטה, ולקיים בלם בגדל בחו כדי שיהיה להם יראה (עין פנים):

ה. גם זה החכם הדור הנ"ל צריך לדעת אף לדבר עם כל אחד ואחד, ולעשות סגן לדבריו לשתק במקום שצריך, לשתק כדי שלא יכנסו השומעים בקשיות ותרוצים שאסורין לכנס בהם (עין פנים):

ט. על-ידי הרמזים שהרב האמת מרמו לתלמידיו בידיו, כי בשהרב לומד עם תלמידיו ומכנים בהם דעת ויראת שמים, יש דברים שאי אפשר להסביר להם בפרוש, ועושה סגן לדבריו כנ"ל, ומרמו להם הדברים על-ידי רמזים שהם בחינת ידיים, שמרמו להם ונטה להם בידיו, על-ידי אלו הרמזים נמשך פרנסה:

צריך להם הבית המקדש, כי התמיד של שחר היה מכפר על עוונות של לילה, והתמיד של בין הערבים היה מכפר על עוונות של יום, ובשביל זה היה משה רבנו עליו השלום מוסר נפשו בשביל ישראל, לבקש מהשם יתברך שיסלח להם עוונותיהם, כי ידע שאי אפשר לישראל לשא כלל המשאוי של עוונות אפלו יום אחד. ועל-כן מי שנכשל חס ושלום באיזה עוון, צריך לעשות תשובה ובאותו היום ולבקש סליחה וכפרה מהשם יתברך. כי העוון הוא משאוי כבד לנפש ישראל, אשר אי אפשר לשא משא בזאת אפלו יום אחד:

הדעת הנה בבנים ותלמידים לדורות לנצח. ולזכות על-ידי-זה להשגת המקיפין הקדוש, שהם עקר שעשוע עולם הבא, שהם נמשכין על-ידי הדלקת השמן הקדוש של נר חנכה. ולזכות על-ידי הדלקת השמן הקדוש הנה לפרנסה הנמשכת ממקור הרצון, שיכולין לזכות על ידה בשעת האכילה להארת הרצון המפלג, שיכסף וישתוקק להשם יתברך ברצון מפלג בלי שעור, ומאליו יבין האדם אשר לחנכה כזה אי אפשר לזכות כי אם על-ידי התקרבות להרב והמנהיג שהוא הרחמן באמת כנ"ל, אשרי הזוכה למצא אותו:

י. כל אחד כפי מה שזוכה לפעל ביום-הכפורים בקשת סלח נא וכו', כמו כן הוא זוכה לקדשת חנכה שהוא בחינת הבית-המקדש, ועקר קדשת הבית-המקדש שממשיכין בחנכה הוא לזכות להדעת הקדוש, לידע ולהודיע כי ה' הוא האלהים. כי מי שיש בו דעה באלו נבנה בית-המקדש ב'מיו'. ולזכות על-ידי-זה הדעת לצאת מעוונות כנ"ל, ולהמשיך

י. בשמעינים ומדברים מאיזה חדוש שתדש החכם שפדור, נתעורר ונתנלה ים החכמה, שמשם מקבל המלכות את הפרנסה. ומלכות הוא מקור היראה, ועל-ידי-זה נתעורר היראה של החכם שתדש זה החדוש, שעל-ידי-זה היו דבריו נשמעים ונתקיימו לדורות עולם, ועל-ידי כל זה נופל יראה ופחד גדול מהשם יתברך על זה שמעין בהחדוש:

תפלה לתורה ז

(ו) רחמיך רבים יהנה כמשפטיך חניני. רחום וחנון יהוה ארך אפים ורב חסד. חנון ורחום יהוה ארך אפים וגדל חסד. טוב יהנה לכל ורחמיך על כל מעשיו. ברחם אב על בנים כן תרחם עלינו. אל תזכר לנו עונות ראשונים מהר יקדמונו רחמיך כי דלוננו מאד. יהוה יהוה אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת. אבינו אב הרחמן המרחם רחם נא עלינו ברחמיך הרבים ברחמיך הגדולים ברחמיך האמתיים. חוסה עלינו כרב רחמיך בגדל חסדיך, המון מעיד ורחמיך אל יתאפקו עלינו, יעוררו רחמיך וחנוניתיך על בניך, וראה ענינו ועמלנו וחמל עלינו למענך מלא רחמים רבים תמיד. ותן לנו מנהיג אמתי שיהיה רחמן באמת, וקיים לנו מקרא שכתוב, כי מרחמם ינהגם:

לוי אדר הילולא דמשה רבנו ע"ה

רבנו של עולם, רעה ישראל האזינה נהג כצאן יוסף יושב הכרובים הופיעה. אתה עשית עמנו חסדים רבים ועצומים בכל דור ודור, ונתת לישראל בכל דור ודור מנהיגים אמתיים, אשר הורו את ישראל את הדרך אשר ילכו בה, ואת המעשה אשר יעשו. חוסה עלינו גם עתה בדור הזה ושלה לנו רועה נאמן, מנהיג אמת, רחמן אמת, אשר יוכל לנהג אותנו ברחמים ובחמלה כמו משה רבנו עליו השלום, שירחם עלינו ברחמנות האמת, להוציא אותנו מעונות, אשר זהו עקר הרחמנות על עמך ישראל, כי זהו עקר הרחמנות הגדול מכל מיני רחמנות להוציא ישראל מעונות. כי אתה יודע גדל קדשת נפשנו בשרשנו, אשר כל נפשותינו הצובות ונמשכות ממקום גבה ועליון ודק וקדוש מאד מאד, ואנו רחוקים לגמרי מעון, ואין שום עון ופגם שיש לנו בכלל, לגדל דקותנו ורוחניותנו בשרשנו, עד אשר אי אפשר לנו לשא עלינו על עון אחד, מכל שכן על עונות וחטאים ופשעים רבים ועצומים ופגמים גדולים ונוראים אשר נלכדנו בהם:

רבנו של עולם, מלא רחמים, אתה לבד יודע גדל הרחמנות אשר עלינו בעת הזאת בכללות ובפרטיות על כל אחד ואחד מישראל, כי רע וזר בי נגע עד הנפש, כי עונותי עברו ראשי כמשא כבד וכבדו ממני. הבט משמים וראה הויש מכאוב כמכאובי העון לנפש ישראל הקדושה והטהורה והנוראה דקה ורוחנית מאד מאד. ואתה יודע שכל היסורים שבעולם אינם נחשבים ליסורים כלל, כנגד יסורי הנפש מישראל, כשנזופלת באיזה עון ופגם חס ושלום, מכל שכן וכל שכן בעונות רבים חס ושלום. אוי לנו מאד, אוי נא לנו כי חטאנו. כי מי יוכל לסבל כבד משאות כאלה, ואיכבה תעצר כח נפש דק ורוחני כזה, זכה וצחה קדושה וטהורה, מגדלת בהיכל המלך לפני ולפנים, בת מלך פנימה, שתשא עליה גשמיות כזה, עכירות כזה, לכלוך וטנוף וזהמה של עון אחד. איכה יועם זהב ישנא הכתם הטוב תשתפכנה אבני קדש בראש כל חוצות. לא ידעתי נפשי, איך אני יכול לחיות אפלו יום אחד, כי נלאתי נשא על מדהבה של עונות ופשעים ופגמים רבים ועצומים כאלה. מה נתאוונן ומה נאמר מה נדבר ומה נצטדק האלהים מצא את עון עבדיך. הננו בידך בחמר ביד היוצר. חוסה עלינו רחם עלינו, חמל עלינו כרב רחמך, בעצם חמלתך, כגדל חסדך. ושלה לנו מהרה מנהיג אמת, שיהיה רחמן גדול באמת, וידע איך להתנהג עם הרחמנות, איך לרחם על כל אחד ואחד, ויכניס בנו הדעת הקדוש, ויורה אותנו דרך ועצה שלמה, ויוציאנו בכחו הגדול מכל החטאים ועונות ופשעים, ויגרש ויבטל מאתנו את כל הרוח שטות שנגדבק ונאחז בנו, ולא נשוב עוד לכסלה, ולא נחטא עוד, ולא נעשה עוד הרע בעיניך, אם און פעלנו לא נוסף, שמרה נפשי והצילני אל אבוש כי חסיתי בך. כי אתה לבד יודע גדל הרחמנות שיש על האדם בעולם הזה, אשר אנו הולכים בעולם הזה נע ונד מבלבל ומטורף, כי כל ימינו פנו בעברתך פלינו שנינו כמו הנה. וכבר חלפו עברו עלינו ימים ושנים הרבה ועדין לא שכנו מטעותנו:

רבוננו של עולם, אדון הרחמים והסליחות, עזרה נא ברחמיך וחסדיך, את המנהיג הראשון האמתי שהוא משה רבנו עליו השלום, עם כל הצדיקים האמתיים הכלולים בו, שיעמדו בעזרתנו ויגמרו מהרה מה שהתחילו לקרבנו אליך אבינו שבשמים, ולהחזירנו בתשובה שלמה לפניך:

ועתה ארים קולי ואקרא אליהם בקול מר, ואעז ואמר, צדיקי יסודי עולם אפירי הרועים, מנהיגי ישראל האמתיים, אשר היו בכל דור ודור. קומו נא, עמדו נא, עזרו נא, התיצבו נא, חלו נא, פני אל במיטב הגיון, עמדו נא בעזרתנו בעת צרה הזאת בעוקבא דמשיחא, אולי יחוס עם עני ואביון אולי ירחם, כי הלא אתם בעצמיכם הודעתם לנו שאין שלמות להנשמה בשמסתלקת למעלה שתהיה רק למעלה ולא למטה, אפלו אם נסתלקה למקום שנסתלקה. רק עקר שלמות הנשמה הוא, כשהיא למעלה למעלה שתהיה למטה למטה גם-כן, ותאיר בבני עולם הזה השפל, לרחם עליהם להוציאם מעונות, ולהאיר בהם הדעת הקדוש, להודיעם כי יהנה הוא האלהים, לדעת כי יש אלהים שליט בארץ. כי אתם ידעתם, כי עקר תענוגיו ושעשועיו של השם יתברך, הוא רק בשעולה למעלה העבודה של עולם השפל הזה, כי יש להשם יתברך, מלאכים ושרפים ואופנים וחיות הקדש ועולמות הרבה שעובדים אותו תמיד, ועושים באימה וביראה רצון קונם, ואף-על-פי-כן עקר תענוגיו ושעשועיו יתברך, בשעולה למעלה העבודה של עולם השפל הזה, באמור, ואבית תהלה מגושי עפר מקרוצי חמר מגלומי גוש מחסרי דעה מריקי שכל והיא תהלתך. ועתה עתה, אדונינו מורינו ורבתינו, אבותינו הודינו זוינו ותפארתינו, עטרת ראשנו, אן פניתם, אן פניתם, על מי עזבתם אותנו, על מי נמשתם מעט הצאן הזה, בין דבים ואריות וחיות רעות רבים מאד, והיכן היא ההשארה שהשאריתם אחריכם להנהיג את ישראל במקומכם כמו שאתם רוצים באמת, כי נשארנו בתרן בראש ההר וכנס על הגבעה. ולמה תהיה עדת יהוה בצאן אשר אין להם רועה. המזבירים את יהוה אל דמי לכם, אל תחרישו ואל תשקטו, עד אשר ישלח לנו מושיע ורב ומנהיג אמתי, להצילנו מעונות ומחטאים ומכל מיני פגמים שבעולם, ויקרבנו אליו יתברך ולעבודתו, חיש קל מהרה. וכאשר החלתם חסדכם עמנו, בן תגמרו בעדנו. ומה שהיה הוא שיהיה, שגזבה גם בדור הזה למנהיג אמתי שיהיה בבחינת משה, כי אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא, וכבר הבטחתנו שלא תעזבו אותנו לעולם:

רבוננו של עולם, בעל הרחמים, בעל הרצון, בעל הטוב והחסד, בעל ההמלה והתנינה, רחם עלינו ברחמיך הרבים, וזכנו נא בכח וזכות חסדיך וצדיקיך עושי רצונך יראיך ותמימיך, אשר הם האוצר של יראת שמים שלך, ותמשיך עלינו מאוצרם הטוב יראה ופחד ואימה משמך הגדול והקדוש, שגזבה שיהיה לנו יראת שמים באמת, ותהיה יראתך על פנינו לבלתי נחטא עוד לעולם. ותמשיך עלינו יראתך הקדושה תמיד, יראה תתאה ויראה עלאה, יראת הענש ויראת הרוממות. ונזכה מעתה לעבדך

תננינא – תפלה לתורה ז

תשה

באמת, באימה וביראה ובאהבה, ולא נסור מרצונך ימין ושמאל, עד שנוכח על ידי היראה שלמה להעמיד בנים ותלמידים הגונים בעולם, שיוכח כל אחד ואחד, אני וכל עמך בית ישראל, להכניס הדעת דקדשה בכנינו ויוצאי חלצינו ובתלמידים הגונים, כמו שכתוב, והודעתם לבניך ולבני בניך. וכל דבורנו ועסקנו בזה העולם יהיה רק בתורתך ועבודתך, שנוכח תמיד שכל אחד ואחד יעסק וידבר עם חברו ביראת שמים בכל יום ויום, ויקבלו דין מן דין תורה ודעת אלהים ויראת שמים, ויעורר ויגרו ויחזק כל אחד ואחד את חברו בעבודת השם יתברך. כי כבר גלית לנו על ידי חכמיך האמתים, שזה עקר ההשארה והחליפות שגשאר מן האדם אחר מיתתו בעולם הזה, כי אין גשאר מן האדם בלום בעולם הזה אחר פטירתו, כי אם דעתו ודבוריו הקדושים שזכה להאיר בחבריו ובניו. והזהרת אותנו שכל אדם צריך לעסוק בזה, אפלו הפחות שבפחותים, כי כל אחד ואחד מישראל יש לו דעת ודבורים קדושים מה שאין בחברו. וצריך להאיר דעתו בחברו ובבניו ובכל הענפים השייכים לנשמתו, כי זה עקר ישוב העולם כשהעולם יודעין מהשם יתברך ותורתו הקדושה:

על-כן באנו לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אלהי הראשונים והאחרונים, מגן ומושיע לנו בכל דור ודור. שתרחם עלינו ברחמיך הרבים, ותעזר לנו ותזכנו שיהיה גשאר זכרנו לדורי דורות, ולא יפסק חבל הקדשה של ישראל לעולם. שתשפיע עלינו יראת שמים באמת, באפן שנוכח שיהיו דברינו נשמעים תמיד לעבודתך וליראתך. ונוכח בכל יום תמיד לדבר עם חברינו ובנינו ביראת שמים, ויתקומו דברינו ודעתנו אצלם, ולא יעברו דברינו מלבם חס ושלום, רק יכנסו דברינו האמתים בלבם, וישמעו ויתקומו אצלם לעד ביתד חזק בל ימוט. וישובו אליך באמת, באפן שנוכח כלנו להאיר בהענפים היוצאים מאתנו להשאיר בנים ותלמידים הגונים הרבה בעולם, עד שבנינו ותלמידינו יזכו להוליד עוד בנים ותלמידים רבים, להאיר בהם הדעת הקדוש ששמענו וקבלנו מפי רבותינו וחכמינו וזכרונם לברכה, וכן מדור לדור לעולם. דור לדור ישבח מעשיך ונבורותיך יגידו. ויקים בנו מהרה מקרא שכתוב, ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיך לא ימוש מפיה ורעך ומפי ורע ורעך אמר יהוה מעתה ועד עולם:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שנוכח להשיג אורות המקיפין, שנוכח להבין ולהשכיל ולהכניס בתוך פנימיות שכלנו כל הדעת והשכל שלא היינו יכולין להבין עד הנה. ונוכח לעלות בכל-ענת מדרגא לדרגא ומפעלה למעלה בקדשה ובטהרה גדולה, ולהאיר בכל פעם השכל והדעת דקדשה בכניס ותלמידים הגונים, ולהשיג בכל-ענת מקיפין חדשים ולהכניס אורות המקיפים לתוך פנימיות השכל. אבינו אב הרחמן המרחם רחם נא עלינו ותן בלבנו בינה להבין ולהשכיל לשמע ללמד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תורתך באהבה. עד שנוכח להשיג אורות המקיפין העליונים, שהם עקר שעשוע ותענוג עולם הבא, שהם אריכת הימים

והשנים, חיים טובים וארבים באמת, שהם המקיפים שלמעלה מהזמן, שהם רב טוב הצפון ונגוז ליראיך. אשר כל הזמן של כל העולם הזה מה שהיה ומה שיהיה אינו עולה כלל כנגד יום אחד, ואפלו כנגד שעה אחת של העולם הבא, שהוא למעלה מהזמן, שהוא יום שכלו ארך וטוב, אשרי מי שיוזכה לזה:

ותורני ותלמדני תמיד לצמצם את שכלי, שלא אתחיל להכנס בחקירות וקשיות כלל. ואזכה לדעת מה לדבר עם חברי ולשום סג לדברי לשחק במקום שאני צריך לשחק. ולא אהרס את הנבול חס ושלום, באפן שלא אכנוס חס ושלום, בקשיות וחקירות שאסור לי לחקר ולהקשות. ותגן עלי ותשמרני ותצילני תמיד שלא יבואו על לבי ודעתי החקירות והקשיות והתרוצים שהם למעלה מהזמן, אשר אין הזמן מספיק לבאר הקשיות והתרוצים שיש שם:

רבוננו של עולם, מלא רחמים, שמרה נפשי והצילני מכל מיני קשיות וחקירות. זכני להאמין בך באמונה שלמה לבד בלי שום חקירות וקשיות כלל, רחק מדעתי וממחשבותי ומלבי כל מיני חקירות ובלבולים וכל מיני קשיות ותרוצים בדרךך הקדושים, ולא אתחיל לחקר שום חקירה כלל בחקירות האלהות, רק אתחזק ואתאמץ באמונה שלמה לבד באמת ובתם לבב. מריה דעלמא כללא, התמים במעשיו, התם ומתם עם תמימים, זכני לתמימות באמת, ואזכה לקים באמת מקרא שכתוב, תמים תהיה עם יהוה אלהיך. אשפילה בדרך תמים מתי תבוא אלי אתהלך בתם לבכי בקרב ביתי. לבב עקש יסור ממני רע לא אדע. עיני בנאמני ארץ לשבת עמדי הולך בדרך תמים הוא ישרתני, ואני בתמי אלה פדני וחנני. תם וישר יצרוני כי קויתך. ונאמר, אשרי תמימי דרך ההולכים בתורת יהוה. חוס וחמל עלי, וזכני לעבד אותך בתמימות גדול באמת ובאמונה שלמה ובפשיטות גמור, עד שאזכה לעבר ולעלות על כל החכמות שבעולם, שיאיר עלי הארת הרצון העליון. ואזכה לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע אליך באמת, ברצון מפלג מאד מאד בלי שעור, ואזכה לחיי עולם הבא ליום שכלו ארך וטוב. ונזכה ונחיה ונראה ונירש טובה וברכה לשני ימות המשיח ולחיי העולם הבא. ואזכה ברחמיך להשיג ולהרגיש חיי עולם הבא בעולם הזה, ולראות עולמי בחיי, שאזכה להשיג תקופות הימים ותקופות השנים, להשיג בעולם הזה המקיפים של עולם הבא הנקראים ימים, והמקיפים הנקראים שנים. ותשפיע עלינו שפע הכתר עליון דקדשה, ושם תמחרנו מכל הטאתינו ועונותינו ופשענו ויתהפכו שם כל עונותינו לזכיות:

ובכן תרחם עלינו אבינו אב הרחמן, יהוה אלהי השמים ואלהי הארץ, הפל יכול וכוללם יחד. ותאיר עלינו אור קדשת הצדיקים האמתיים המאירים בכל העולמות כלם, בעולמות עליונים ובתחתונים, בדרי מעלה ובדרי מטה, ואירו ויודיעו לדרי מעלה שעדין אינם יודעים בידיעתו יתברך כלל, ויעוררו וקיצו את כל הדרי מטה,

תְּנִינָא – תְּפִלָּה לְתוֹרַה ז

תשז

את כל השוכני עפר המנחים בדיוטא התחתונה, בשפל המדרגה, ויאירו בהם ויגלו להם, כי מלא כל הארץ כבודו. ויעוררו ויחזקו את כל הנפשות הנפולות שגפלו למקום שגפלו, כל אחד ואחד כפי ירידתו, ויחיו ויעוררו ויקיצו אותם, אפלו הנפשות הירודות מאד שגפלו בעונות ובעברות גדולות. על כלם יגיעו רחמיהם, ויחיו וישבו נפשותם החלושות הפגומות מאד, נפש החוטאת, נפש המרה מאד, יחוסו על דל ואביון ונפשות אביונים יושיעו. ויעוררו ויחזקו ויאמצו אותם, שאף-על-פי-כן אל יתיאשו עצמן בשום אופן בעולם, כי מלא כל הארץ כבודך ובכל מקום אתה נמצא, וגם בהשאול תחתיות יכולין להתקרב אליך, כי לית אתר פנוי מנך ואין שום יאוש בעולם כלל:

רבנו של עולם, מלא רחמים בכל-עת ובכל רגע תמיד, רם ונשא, מרום וקדוש תשכון ואת דבא ושפל רוח להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדבאים. אם על המלך טוב תנתן לנו נפשנו בשאלתנו ועמנו בבקשתנו. רחמן מלא רחמים, יצא דבר מלכות מלפניך ותען ותאמר נבלתי יקומו הקיצו ורגנו שוכני עפר. ותגלה על-ידי צדיקיך האמתיים טובך וחסדיך הרבים כי לא תמנו, כי לא כלו רחמיך לעולם, ועדין אתה עמנו תמיד, כי יהוה אתנו ואצלנו ועמנו וקרוב לנו גם עתה, כי לא ישש יהוה את עמו בעבור שמו הגדול:

טוב ומטיב, מלא רחמים, החיינו נא, השיבנו נא, סמכנו באישיות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני. עוררני נא, הקיצני נא, אתה יהוה חנני והקימני, הקם על סלע רגלי פונן אשורי. אמצני ויחזקני נא ביראתך ובעבודתך, אל תמשני ואל תעזבני אלהי ישעי. אמן ויחזק רפיון ידי, באפן שאזכה לשוב אליך באמת חיש קל מהרה, ואבטח ביהוה ולא אמצער לעולם ולא אפל בדעתי משום דבר שבעולם, הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד כי עזי וזמרת יה יהוה ויהי לי לישועה. אבטח בשם יהוה ואשען באלהי כי לא תעזב אותי לעולם. ונזכה להשיג בשלמות השנת דרי מטה שהוא השנת מלא כל הארץ כבודו. ונזכה להרגיש בכל-עת ורגע אלהותך עלינו, ונדע ונאמין באמת, כי מלא כל הארץ כבודך, ואתה ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, ולית אתר פנוי מנך, כמו שכתוב, אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם יהוה הלא את השמים ואת הארץ אני מלא. ונזכה לקיים באמת מקרא שכתוב, שויתי יהוה לנגדי תמיד. ונדע ונכיר ונרגיש בכל-עת וראתך ואימתך עלינו, שנזכה לדעת באמת ובאמונה שלמה אשר אתה עומד עלינו בכל-עת ורגע, ומפניך לא אסתר. ותהיה יראתך על פני תמיד לבלתי אחטא, ואזכה להתירא ולפחד תמיד מפני פחד יהוה ומחדר גאווה, ולהתקרב אליך ולהתדבק בך באמת בדבקות גדול כרצונך הטוב. ותפנו ותעזרנו שיהיה נכלל אצלנו שני ההשגות יחד, השגת דרי מטה עם השגת דרי מעלה, אשר הם שואלים איה מקום כבודו. ונזכה לדעת באמת כי לית מחשבה תפיסה בך כלל, ותכלית הידיעה אשר לא נדע כי לגדלתך אין חקר:

רבונו של עולם, סתים ונליא, המגביהי לשבת המשפילי לראות בשמים ובארץ. מקימי מעפר דל מאשפות ירים אביון. הקם והרם דל ואביון כמוני מעפר ומאשפות, כי אתה כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה. זכנו שיכללו ויאירו בנו יחד השנת הבן והתלמיד, שהוא השנת דרי מעלה ודרי מטה. ויהיו נכללין כל העולמות יחד עליון בתחתון ותחתון בעליון באפן שנוזכה ליראה שלמה באמת, ולא נתבטל במציאות חס ושלום, רק נזכה להרגיש מלוי אלהותך בכל הארץ בהדרגה ובמדה, כלול יחד מהשנת מלא כל הארץ כבודו ואיה מקום כבודו. באפן שנוזכה ליראה שלמה מפניך תמיד כרצונך הטוב באמת. ובכן תזכנו ברחמיך הרבים, ותעזרנו ותושיענו שנוזכה שיאיר עלינו בשעת אכילתנו הארת הרצון הקדוש, ותתן לנו כח ועוז ונבורה מאתך, ונזכה להיות אנשי חיל יראי אלהים אנשי אמת שונאי בצע, כי אתה הנותן כח לעשות חיל. עזרנו וחזקנו ואמצנו ביראתך הקדושה, וזכנו ברחמיך שנהיה גבורים אנשי חיל באמת כרצונך הטוב. ותתן לנו ממשלה דקדשה, כי העשר והכבוד מלפניך ואתה מושל בכל ובניך כח ונבורה ובניך לגדל ולחזק לכל. זכנו שיהיה לנו חלק טוב בהמלכות והממשלה דקדשה, באפן שנוזכה להמשיך פרנסה טובה בהרחבה גדולה לנו ולכל אנשי ביתינו ולכל התלויים בנו מעמך בית-ישראל:

רבונו של עולם, אתה יודע עצם דחקנו ועמלנו ומעוט וצמצום הפרנסה שנתמעטה מאד פרנסת עמך בית-ישראל. בפרט פרנסת הכשרים החפצים לכנס בדרך הקדש ולעבדך באמת, אשר פרנסתם דחוקה מאד, ורבים נמנעים הרבה מעבודת השם יתברך, מחמת עול וטרדת הפרנסה. רחם עלינו למען שמך, ותשפיע עלינו שפע טובה ופרנסה טובה לנו ולכל עמך בית ישראל, ובפרט להחפצים ליראה את שמך. עזרנו והושיענו שלא תמנע ותעכב אותנו הפרנסה מעבודתך באמת, כי לך לבד עינינו תלויות, כלם אליך ישברון לתת אכלם בעתו. כי אין אתנו יודע עד מה שום סבה ועסק בדרך הטבע איך להמשיך פרנסה, כי אם עליך לבד אנו נשענים, ועינינו לך מיחלות, עד שתחננו ברחמיך ובחסדיך הרבים, ותתן לנו פרנסותינו בעתו כמועדו ובזמנו. ותזמין לנו כל פרנסותינו קדם שנוצטרך להם באפן שלא תבלבל אותנו טרדת הפרנסה מעבודתך לכל. ותעורר כח מלכותך, ותעלה ותקבל המלכות דקדשה שפע הפרנסה טובה לכלליות עמך בית ישראל מהימים שיש בים החקמה. ותמשיך פרנסה טובה עלינו מרצון העליון, כמו שכתוב, עיני כל אליך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו. פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון. ותתן ותחלק ותשחק הפרנסה לכל אחד ואחד כפי מה שצריך באמת לעבודת השם יתברך, באפן שנוזכה כלנו לעבדך באמת. ותספיק לנו כל צרכינו בכבוד ולא בבזוי, בהתר ולא באסור, בנחת ולא בצער, מתחת ידך הרחבה והמלאה, ואל תצריכנו לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלוואתם. ונזכה לקבל הפרנסה בקדשה גדולה, ויאיר בתוכה הארת הרצון העליון דקדשה. ותעזרנו לשבר תאות אכילה לגמרי, ולקדש את אכילתנו

תְּנִינָא – תְּפִלָּה לְתוֹרָה ז

תשמ

בְּקִדְשָׁה גְדוּלָה, וְנֹאכַל לְשִׁמְךָ לְבַד. וְנִזְכָּה לְקַבֵּל וּלְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ הַיְרָאָה הַקְּדוּשָׁה
הַנִּגְשָׁת וּבָאָה עַל הָאָדָם בְּעַת הָאֲכִילָה:

אֲבִינוּ מִלְּכֵנוּ אֲדִירָנוּ בּוֹרְאָנוּ גּוֹאֲלֵנוּ יּוֹצְרֵנוּ קְדוּשָׁנוּ קְדוּשׁ יַעֲקֹב, רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל,
הַמְלִיךְ הַטּוֹב וְהַמְטִיב לְכָל. שִׁבְעֵנוּ מִטּוֹבָךְ הָאֱמֶתִי, שְׁמֵרָנוּ וְהַצִּילָנוּ לְכָל נְטָה דַעֲתָנוּ
וּלְכַבְּדָנוּ אַחֲרֵי הַטּוֹב הַמְדָמָה, רַק נִזְכָּה לְשַׁבֵּר כָּל תַּאֲוֹת הַמְדָמִיּוֹת, תַּאֲוֹת הַבְּהִמִיּוֹת.
וְנִזְכָּה לְדַבֵּק מִחֲשַׁבְתָּנוּ, בְּטוֹב הָאֱמֶתִי, בְּטוֹב הַנִּצְחִי, לְהִתְעַנֵּג עַל יְהוָה וּלְהַשְׁבִּיעַ
בְּצַחְצָחוֹת נִפְשָׁנוּ. וְתִהְיֶה אֲכִילָתָנוּ בְּקִדְשָׁה גְדוּלָה וּבְיָרָאָה גְדוּלָה, וְתַעֲזְרֵנוּ
וְתִזְכְּנוּ שִׁימְשִׁךְ עָלֵינוּ בְּשַׁעַת אֲכִילָתָנוּ הָאֶרֶת הָרְצוֹן הָעֲלִיּוֹן, שְׁנִזְכָּה לְכַסֵּף וּלְחַמֵּד
וּלְהִשְׁתַּוְּקֵק וּלְהִשׁוֹק וּלְהִתְנַעֵנֵעַ אֲלֶיךָ בְּאֶמֶת בְּרִצּוֹן מִפְּלֵג מֵאֵד מֵאֵד, בְּלִי שַׁעוֹר וְעָרֵף
בְּתַכְלִית הַבְּטוּל עַד אֵין סוּף, עַד שֶׁלֹּא נִדְעַ כְּלָל מָה אָנוּ רוֹצִים. וַיֵּאִיר עָלֵינוּ הָאֶרֶת
הָרְצוֹן שִׁיחֶיהָ לְעִתִּיד בַּעוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב, כְּעַת יֹאמֵר לְיַעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל מָה פָּעַל
אֵל. וְנֹאמֵר, מָה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צִפְנָתָ לִירְאִיךָ פְּעֻלָּת לַחֹסִים כִּי נִגַּד בְּנֵי אָדָם. וְנֹאמֵר,
עֵין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לּוֹ:

לְחִנּוּכָה יוֹם כְּפוּר

וְזַכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְקִדְשַׁת חֲנֻכָּה. וְתַעֲזְרֵנוּ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה שְׁנִזְכָּה לְפַעַל בְּקִשְׁתָּנוּ
וּמִשְׁאֲלוֹתָנוּ לְטוֹבָה בְּיוֹם הַכְּפוּרִים הַקְּדוּשׁ, שֶׁתִּמְחַל וְתִסְלַח לְעוֹנוֹתֵינוּ וּלְעוֹנוֹת עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל וְתַעֲבִיר אֲשֶׁמּוֹתֵינוּ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, סְלַח נָא לְעוֹן הָעָם הַזֶּה בְּגִדְל חֶסֶדְךָ
וּכְאֲשֶׁר נִשְׁאַתָּ לְעָם הַזֶּה מִמְצָרִים וְעַד הַנְּהָ. וְשֵׁם נֹאמֵר, וַיֹּאמֶר יְהוָה סְלַחְתִּי כִּדְבָרְךָ. סְלַח
נָא, מַחֵל נָא, כִּפּוּר נָא עַל כָּל חַטָּאתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ שֶׁחַטָּאנוּ וְשִׁעֵינוּ וְשִׁפְשָׁעֵנוּ
לְפָנֶיךָ מִנְּעוּרָנוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה. חֲנִנִי אֱלֹהִים בְּחֶסֶדְךָ כְּרַב רַחֲמֶיךָ מַחַח פְּשָׁעֵי הַרַב
כְּבִסְנֵי מַעוֹנֵי וּמַחַטָּאתֵי מַהְרָנִי. הִסְתַּר פְּנֶיךָ מִחַטָּאֵי וְכָל עוֹנוֹתֵי מַחַח. וְנִזְכָּה עַל־יָדֵי
הַמְּחִילָה וְהַסְּלִיחָה שֶׁל יוֹם הַכְּפוּרִים, לְקַבֵּל עַל־יָדֵי זֶה קִדְשַׁת יְמֵי חֲנֻכָּה הַקְּדוּשִׁים,
שֶׁהֵם חֲנֻכַּת הַבַּיִת, וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ בְּיָמֵי חֲנֻכָּה קִדְשַׁת הַבַּיִת הַמְּקֻדָּשׁ. וְתִרְחַם
עָלֵינוּ וְתִכְנֶנָּה לָנוּ אֶת בֵּית קִדְשָׁנוּ וְתַפְאֲרָתָנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וְשֵׁם נִקְרִיב לְפָנֶיךָ אֶת
קִרְבָּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ לְטַהֲרָנוּ מִעוֹנוֹתֵינוּ וּלְסַלַּח חַטָּאתֵינוּ. וְנִזְכָּה לְהַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּכָל יוֹם
וְיוֹם קִרְבָּנוֹת הַתְּמִיד בְּבִקְרָה וּבְעֶרְב, וּבְזִכּוֹת הַתְּמִיד שֶׁל שַׁחַר תִּמְחַל לָנוּ עַל כָּל הָעוֹנוֹת
שֶׁל לַיְלָה, וּבְזִכּוֹת הַתְּמִיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים תִּמְחַל לָנוּ עַל כָּל הָעוֹנוֹת שֶׁל הַיּוֹם. כִּי אַתָּה
יּוֹדַע גְּדוֹל הַרַחֲמָנוֹת שֶׁעַל יִשְׂרָאֵל בְּשֶׁהֵם נּוֹפְלִים בְּעוֹנוֹת חַס וְשְׁלוֹם, אֲשֶׁר אֵין רַחֲמָנוֹת
בַּעוֹלָם גְּדוֹל מִזֶּה. כִּי אַתָּה יּוֹדַע עֵצֶם קִדְשָׁתָנוּ בְּשִׁרְשָׁנוּ וְעֵצֶם דְּקוֹתָנוּ וְרוּחַנִּיּוֹתָנוּ שֶׁאָנוּ
רַחוּקִים לְגַמְרֵי מַעוֹן, וְאֵין עוֹן שִׁנְךָ לָנוּ כְּלָל, וְאֵין אָנוּ יְכוּלִין לְשֹׂא עָלֵינוּ עַל מִשְׁאֹוֵי
הָעוֹנוֹת אֲפִלוּ יוֹם אֶחָד. וְעַקֵּר הַרַחֲמָנוֹת הַגְּדוֹל מִכָּל מִינֵי רַחֲמָנוֹת הוּא לְהוֹצִיא אוֹתָנוּ
מִעוֹנוֹת וּחַטָּאִים וּפְגָמִים, אֲשֶׁר רַק זֶה הוּא עַקֵּר הַרַחֲמָנוֹת הָאֱמֶתִי, וְאֵין שׁוּם רַחֲמָנוֹת
בַּעוֹלָם נְחָשֵׁב כְּלָל כִּנְגַד זֶה הַרַחֲמָנוֹת:

עַל־כֵּן בְּרַחֲמֶיךָ נְתַתָּ לָנוּ אֶת בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ לְכַפּוּר עַל כָּל עוֹנוֹתֵינוּ, וּמַעַת אֲשֶׁר חָרַב

בית מקדשנו השכו עינינו, ואין אנו יכולים לנקות עצמנו מעונות, כי אין מי שיכפר בעדנו, אשר צרה הזאת גדולה מכל הצרות שבעולם, באשר נגלה לפניך אדון כל. וכבר חלפו ועברו קרוב לאלפים שנה מיום החרבן, אשר אנו הולכים תועים וחשכים כיתומים ואין אב. אדון הקל עלנו ושלה ישע לגאלנו, חוס והמל ורחם עלינו ואמר לצרותינו די. ותמהר ותחיש לגאלנו גאלה שלמה בגשמיות ורוחניות בגוף ונפש ומזון, ותגאול ותפדה נפשנו מכל החטאים והעונות והפשעים, ומכל מיני פגמים שבעולם, ומכל התאוות והמדות רעות. ותבנה לנו את בית מקדשנו בנין עולם עדי עד, וישבו כהנים לעבודתם ולויים לדוכנם וישראל למעמדם. ותמשיך ותאיר עלינו על ידי הצדיקים האמתיים קדשת הדעת הקדוש הכולל מהשנת בן ותלמיד דקדשה, שהוא אספקלריא המאירה ואספקלריא שאינה מאירה. ונזכה לדעת כי יהוה הוא האלהים ותציל אותנו מרוח שטות ושגוון ומכל מיני טרופ הדעת. ותשמרנו ותצילנו מכל מיני חטאים ופגמים שבעולם, ונזכה ליראה שלמה מפניך תמיד ולפרנסה טובה מאתך, ויאיר עלינו הארת הרצון בשעת אכילתינו בקדשה גדולה:

ותרפאנו רפואה שלמה בכל רמ"ח אברינו ושס"ה גידינו, ותשמרנו ותצילנו מכל מיני חולאת, ובפרט מחלוי הראה חס ושלום. ונזכה שתהיה הראה בשלמות אצלנו תמיד, בגשמיות ורוחניות, ותתנהג הראה במזג השוה תמיד. ותמשיך לנו בכל עת ורגע רוח חיים דקדשה לתוך כנפי הראה ויהיו כנפי הראה סוככים בכנפיהם על הלב, וירחפו בכנפיהם וימשיכו רוח חיים דקדשה בגשמיות ורוחניות לתוך כל אברי הגוף וגידיו ועורקיו. ותחיינו באור פניך, ותמשיך ותאיר עלינו ברחמיך הרבים, ששע נהרין של הפנים העליונים שהם אורות המקיפים הקדושים, שנזכה להשיגם חיש קל מהרה:

ותשפיע עלינו ברצונך הטוב, שפע טובה ופרנסה טובה, כי כך לבד בטחנו. כי אתה מצמיח חציר לבהמה ועשב לעבודת האדם להוציא לחם מן הארץ. ויין ישמח לבב אנוש להצהיל פנים משמן ולחם לבב אנוש יסעד. ונאמר, מה רבו מעשיך יהוה כלם בחכמה עשית מלאה הארץ קנייך. זה הים גדול ורחב ידים שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות. שם אניות יהלכון לויתן זה יצרת לשחק בו. כלם אליך ישברון לתת את אכלם בעתו. תתן להם ילקוטון תפתח ידך וישבעון טוב:

מלא רחמים, רחם עלינו ברחמיך הרבים, ברחמיך האמתיים. ומלא משאלותינו לטובה ברחמים, ותן לנו מנהיג רחמן אמתי שידע איך להתנהג עם הרחמנות שירחם עלינו ברחמנות האמתית, שימהר ויחיש להוציאנו מכל העונות ומכל הפגמים שנלבדנו בהם. אף על פי שאנו יודעים בעצמנו שאנו חייבים מאד, אשר הקשינו ערפנו ולא התגברנו לקיים דברי תורתך ומצותיך באמת, עד שפגמנו מה שפגמנו וקלקלנו מה שקלקלנו. אף על פי כן חסדו ותגבר עלינו ויעורר רחמים רבים באלה, שיוציאו אותנו את כל אחד ואחד מכל החטאים והעונות והפשעים, שנהיה מבטחים

מעתה להנצל מכל רע ולא נשוב עוד לכסלה, ולא נעשה מעתה שום חטא ועון כלל, ולא נפגם עוד שום פגם כלל, ולא נסור מרצונך באמת ימין ושמאל. ואתה ברחמיך הרבים, תמחל ותסלח ותכפר לנו על כל מה שחטאנו עד הנה, ויגים בנו מקרא שכתוב, יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישב אל יהוה וירחמנו ואל אלהינו כי ירבה לסלח:

אבינו אב הרחמן, רחם עלינו ואל תשחיתנו כמו שכתוב, כי אל רחום יהוה אלהיך לא ירפך ולא ישחיתך ולא ישבח את ברית אבותיך אשר נשבע להם. ונאמר וישב יהוה אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך יהוה אלהיך שמה. אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך יהוה אלהיך ומשם יקחך. והביאך יהוה אלהיך אל הארץ אשר ירשו אבותיך וירשתה והטיבך והרבך מאבותיך. ונאמר, יהוה חננו לך קוינו היה זרועם לבקרים אף ישועתנו בעת צרה. ונאמר, ועת צרה היא לייעקב וממנה ישע. ונאמר, בכל צרתם לו צר ומלאך פניו הושיעם באהבתו ובחמלתו הוא גאלם וינטלם וינשואם כל ימי עולם. ונאמר, מי אל כמוך נושא עון ועובר על פשע לשארית נחלתו לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא. ישוב ורחמנו יכבש עונותינו ותשליך במצולות ים כל חטאתם, תתן אמת לייעקב חסד לאברהם אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

רבונו של עולם, מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו שובה אלינו בהמון רחמיך בגלל אבות שעשו רצונך, בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשך על מכונו והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו והשב בהנים לעבודתם ולזים בדוכנם לשירם ולזמרם והשב ישראל לגויהם ושם נקריב לפניך את קרבנות חובותינו תמידין כסדרן ומוספין כהלכתן. רחם עלינו למען שמך, כי לא על צדקותינו אנחנו מפילים תחנונינו לפניך כי על רחמיך הרבים, כי על רחמיך הרבים אנו בטוחים ועל חסדיך אנו נשענים ולסליחותיך אנו מקוים ולישועתך אנו מצפים, וקיים לנו מקרא שכתוב, ויאמר אני אעביר כל טובי על פניך וקראתי בשם יהוה לפניך וחסיתי את אשר אחז ורחמתי את אשר ארחם. ותמלא עלינו רחמים כי אתה הוא בעל הרחמים, כי אל רחום שמך, אל חנון שמך, בנו נקרא שמך, יהוה עשה למען שמך, ותשפיע עלינו רחמים רבים, רחמים גדולים, ויגים בנו מהרה מקרא שכתוב, כי מרחם ינהגם ועל מבועי מים ינהלם. ונאמר, ברנע קטן עזבתך וברחמים גדולים אקבצך. בשצף קצף הסתרתני פני רנע ממך ובחסד עולם רחמתך אמר גואלך יהוה. ונאמר, כי הקרים ימושו והגבעות תמוטינה וחסדי מאתך לא ימוש וברית שלומי לא תמוט אמר מרחמך יהוה. ונאמר, הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים כי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד על-בן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם יהוה:

מרחם על הארץ, מרחם על הבריות, האל אב הרחמן, רחם עלינו ברחמיך האמתיים, ברחמיך הננוזים, ברחמים שיש בהם כח לרחם גם עלי, להחזירנו בתשובה שלמה

לפניך באמת לאמתו. כחסדך תיניני ואשמרה עדות פיה. חסדך יהיה מלאה הארץ חקיה למדני. ותשפיע עלי דעת דקדשה, ותגרש ממני הרוח שטות ושגעון וכל מיני בלבול הדעת שבעולם. ואזכה אני וזרעי וכל התלויים בי וכל עמך בית ישראל, לדעת בידיעה שלמה, אלהותך וממשלתך וגדלך ותקפתך ותפארתך ומלכותך אשר בכל משלה. באמור, אתה הראת לדעת כי יהוה הוא האלהים אין עוד מלבדו. רחום וחנון רחם עלי, כי אתה לבד יודע עצם הרחמנות אשר עלי ועלינו בעת הזאת. ואני יודע מה לעשות, רק אני שואל בעני בפתח רחמים וחמלה וחנונה, והטוב בעיניך עשה עמי, כי כפי פרושות ושמוחות לרחמיך לבד, לרחמיך האמתיים, לרחמיך הנצחיים, חסדי יהוה כי לא תמנו כי לא כלו רחמי. טוב יהוה לכל ורחמי על כל מעשיו. כי שחה לעפר נפשנו דבקה לארץ בטננו. קומה עזרתה לנו ופדנו למען חסדך. וקם לנו מקרא שכתוב, וארשתיך לי לעולם וארשתיך לי בצדק ובמשפט ובחסד וברחמים. וארשתיך לי באמונה וידעת את יהוה. יהיו לרצון אמרי פי וחנון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עשה נפלאות לבדו. וברוך שם כבודו לעולם ומלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן:

תורה ח - תקעו תוכחה

ב. על-ידי מוונא דגופא דהינו תאנת אכילה ושתייה, נחלש מוונא דנשמתא, ונפגם היראה שהוא בחינת ריה טוב שהיא עקר מוונא דנשמתא:

ג. הפות ודעת של האדם הוא מגן בפני תאנת גאופ, כי יש שלשה מחזין באדם, וכל אחד ואחד הוא מחצה פרוסה בפני זאת התאנה, כי עקר התגברות התאנה הזאת הוא על-ידי רוח שטות, על-כן צריך כל אדם לידע ולזכר זאת, שפכל פעם שרוצים להתגבר עליו ההרהורים

א. אף-על-פי שתוכחה הוא דבר גדול, ומטל על כל אחד מישראל להוכיח את חברו בפרוואה בו שאינו מתנהג בשורה, אף-על-פי-כן לאו כל אדם ראוי להוכיח, כי על-ידי תוכחה של מי שאינו ראוי להוכיח, לא די שאינו מועיל בתוכחתו, אף גם הוא מבאיש ריח של אלו הנשמות השומעים תוכחתו, ועל-ידי-זה הוא מחליש את נשמתם, ומפסיק השפע מכל העולמות התלויים בהם, כי אי אפשר להוכיח את ישראל על עוונותיהם, כי אם מי שיכול להוסיף ולתן ריח טוב בהנשמות על-ידי שהוא מוכיחם, שזה אי אפשר כי אם כשזוכה לבחינת הקול המשקה את הגן עדן, שמשם גדלים כל הריחות וכל היראות, שהוא קול השיר שיתער לעתיד וכו' (עו

פס:י) [מובן בזה ענין קטרוג השטן, שהשם יתברך

וזוכין לאמונה בשלמות, ועל-ידי-זה זוכין להשיר שיתער לעתיד, שזה הוא בחינת קולו של המוכיח הראוי, ואז הוא מוסיף ונותן ריח טוב בהנשמות על-ידי תוכחתו:

ה. על-ידי השכן שנתוסף להקבוצין של ישראל, כגון פשיש קבוץ של ישראל שעוסקין בתפלה, בשנתוסף עליהם עוד נפש אחת, אז נתרבה ונתגדל מאד בתי התפלה, כי נתרבין הצרופין קדושים מאד מאד ונבנים בתים הרבה מאד בקדשה העליונה, מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב, ונעשה מזה שעשועים גדולים ונפלאים למעלה, ועל-ידי-זה נמחלין ונסלחין העוונות, ונמשך רפואה ונתבטל כל מיני חולאת:

ו. כל מנהיג אמתו שבכל דור יש לו בחינת רוח נבואה, וגם עכשו שבטל הנבואה ואין לו נבואה ממשי, אף-על-פי-כן בהכרח שיהיה לו רוח אחרת דקדשה מה שאין לשאר אנשים, שהוא בחינת רוח הקדש רוח נבואה. ועל-ידי בחינת רוח נבואה של הצדיק המנהיג האמת, על-ידי-זה עקר ברור המדמה, שעל-ידי-זה עקר שלמות האמונה הקדושה, כי עקר שלמות האמונה הוא כפי ברור המדמה, על-כן צריך כל אחד לחפש מאד אחרי מנהיג אמתו להתקרב אליו, כדי לזכות לאמונה שלמה, דהינו להאמין בחדוש העולם, שהשם יתברך ברא את עולמו יש מאין המחלט, כי חדוש העולם אי אפשר להבין בשום שכל, רק באמונה, שזוכין על-ידי צדיק האמת כנ"ל. ואל תדמה בנפשך שבנקל

אלו חס ושלום, יברח מיד מהרוח שטות אל הדעת, ויפרש מחצות המחין בפני התאוה הזאת, כי הדעת האמתית מגן בפני זאת התאוה כמו מחצה ממש. והבן זאת כי אי אפשר לבאר זאת, רק כל אחד יבין מעצמו איך לברח ולהסיח דעתו מהרוח שטות הנ"ל, ולהמשיך עצמו אל הדעת שהוא בחינת מחצה פרוסה בפניהם כנ"ל:

ה. עקר התפלה הוא רחמים ותחנונים, ועקר הרחמים תלוי בדעת, וכשהסטרא אחרת יונקת מהרחמנות חס ושלום (שהיא מרחמת על האדם ברחמנות שלה לפרק על התורה ולעסוק רק בלמודי לשונות העמים, כי על-ידי-זה יהיה לו פרנסה ברוח, או שעל-ידי רחמנות שלה מסיחה את האדם לעשות תורתו עראי ומלאכתו קבע) אז נפגם הרחמנות ונעשה כעס ואכזריות, ועל-ידי-זה נקטן הדעת, ואז מתגבר תאוות נאוף חס ושלום, ואז התפלה בבחינת דין (הינו שהוא מברח להתפלל מצד הדין, ואינה רחמים ותחנונים, וכשעומד להתפלל הפין לפטר התפלה מעליו.) ואז הסטרא אחרת יונקת מהתפלה ובולעת אותה, ואז צריכים בעל כח גדול שיוכל להתפלל תפלה בבחינת דין לעשות פלילות עם קונו, והסטרא-אחרת רוצה לבלע גם התפלה הזאת, אך התפלה הזאת של הפעל-כח הנ"ל, עומדת בבית הפליעה שלה, ומברחת על-ידי-זה להקיא כל מה שבלעה, וגם מוציא על-ידי-זה גם עצמות חיותה ממש, ומתקן הכל. ועל-ידי-זה נעשין גרים ונתרבה ונתגדל כבודו יתברך, ועל-ידי-זה זוכין להתפשטות הנבואה, ועל-ידי-זה נתברר המדמה,

מקדשת ישראל. כי על-ידי התפלה של הפעל כח הנ"ל, מכרחת הסטרא אחרא להקיא ולהוציא מקרבה כל התפלות והרחמנות והדעת דקדושה שבלעה, ועל-ידי-זה זוכין שיתרבה כבודו ותברך על-ידי גרים שמתגורין. ועל-ידי-זה זוכין להתפשטות הנבואה, ולהאמונה הקדושה, ושיתבטלו אמונות כזביות. וזוכין על-ידי-זה להדוש העולם שלעתיד, שהוא בחינת בטול הטבע, שיתנהג העולם בבחינת קדשת ארץ ישראל על-ידי השגחה ונפלאות לבר, ועל-ידי-זה זוכין לקול השיר והנגון שיתער לעתיד, שהוא עקר תענוג עולם הבא:

י. על-ידי הקולות של השופר: תקיעה 'שברים' תרועה, נתתקנין גם כן תקונים הנ"ל, על-ידי תקיעה זוכין להתגלות כבודו ותברך, ועל-ידי תרועה זוכין להתפשטות הנבואה שבא על-ידי התגלות הכבוד, ועל-ידי שברים זוכין לבטל אמונות כזביות ולתקן האמונה דקדושה, גם זוכין על-ידי שברים לבטחון דקדושה בבחינת: "עיני כל אליך ישברו" (תהלים קמה, טו), ושאר כל התקונים הנ"ל שזוכין על-ידי-זה כנ"ל, כלם מרמזים בענין ראש-השנה ותשרי (עין פנים):

יא. יש הכלי עולם של שטות שהם בחינת: "הכל המה מעשה תעתיים" (ירמיהו י, טו), בחינת עבודה זרה. וצריכין לצאת מאלו ההבלים ולזכות להבלים דקדושה של תורה ותפלה, וזה הוא בחינת גרים הנ"ל, שעל-ידי-זה זוכין שיתגלה כבוד השם ותברך, ולכל התקונים הנ"ל:

יכול אתה לזכות לזה להתקרב למנהיג אמת, כי באמת צריכין לחפש ולבקש מאד אחריו, ולבקש מאד מהשם ותברך שיוכה למצא מנהיג אמת שיוכה לאמונה שלמה על ידו. כי יש מנהיגים של שקר, וכשמתקרבים אליהם אז אדרבא באים לאמונות כזביות, על-כן צריכין לחפש מאד אחר מנהיג אמת כנ"ל, כדי שיוכה לאמונה שלמה על ידו, שהוא עקר הכל וכל העולם תלוי בזה. ועל-ידי-זה יוכה להדוש העולם שלעתיד, עד שיוכה להנגון והשיר שיתער לעתיד כשיתחדש השם ותברך את עולמו, שהוא הנגון שיתנגן על ע"ב (שבעים ושנים) נימין, שמשם גדלים כל הריחות טובות וכל היראות, שזה הנגון הוא עקר קבול שבר של הצדיקים לעתיד לבוא, אשרי הזוכה לזה:

יב. על-ידי התקרבות לצדיק האמת נפסק זהמת הנחש, ולהפוך על-ידי מנהיג של שקר מתגבר הזהמא חס ושלום:

יג. על-ידי אמונה זוכין לחסדים, ועל-ידי-זה יהיה הדוש העולם לעתיד, ויתבטל הטבע, ויתנהג העולם על-ידי השגחה ונפלאות שלא כדרך הטבע, ואז יתער שיר חדש הנ"ל:

יד. בראש השנה צריכין להכריח את עצמו להתפלל בכח גדול ביותר, ולקשר תפלתו להצדיק האמת שהוא פעל כח גדול, שיכול להתפלל תפלה בבחינת דין כמו שצריכין להתפלל בראש-השנה, ועל-ידי-זה זוכין להוציא מהסטרא אחרא כל החיות שבלעה

יב. כַּל הַתְּאָרִים וְהַשְּׂבָחִים שְׁאֵנוּ מְדַמֵּין אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, הֵם בְּכַחַיִּינַת הַמְדַמָּה. כִּי בְּפָנִימִיּוֹת הַשֶּׁכֶל הוּא יִתְבָּרֵךְ מִפְּשֵׁט לְגַמְרֵי מְכַל הַשְּׂבָחִים וְהַתְּאָרִים, וְעַל-כֵּן בְּשֵׁהַמְדַמָּה מְבָרֵךְ וּמְתַקֵּן, אִזּוּ יִכּוֹלִים לְסַדֵּר שְׂבָחִים וְתְאָרִים לוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּכְשֵׁאִין הַמְדַמָּה מְתַקֵּן, אִזּוּ אֵין יוֹדְעִים כֵּלָל לְתֵאָר אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ כְּבִיכּוֹל:

תַּפְלָה לְתוֹרַה ח

לוי אָדָר הִילולָא דְמִשְׁחָה רַבְנֵנוּ ע"ה

(ח) בְּשׁוֹפָר אָרִים קוֹלֵי וְאַקְרָא, רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲדוּן יְחִיד, מוֹשֵׁל בְּכָל, חוּם וְחַנּוּן בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, וְשִׁלַּח לָנוּ מוֹכִיחַ טוֹב וְרָאוּי וְהַגּוֹן, מוֹכִיחַ אֲמִתִּי שִׂיחִיָּה רָאוּי לְהוֹכִיחַ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּאֲמִתּוֹ. וְשִׁמְרָנוּ וְהַצִּילָנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, מִמּוֹכִיחִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים וְרָאוּיִים לְהוֹכִיחַ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. כִּי אַתָּה יְדַעְתָּ כִּי לֹא כָל אָדָם רָאוּי לְהוֹכִיחַ, כִּי הַמּוֹכִיחִים שְׂאִינָם רָאוּיִים וְהַגּוֹנִים, יִכּוֹלִים חֵם וְשִׁלּוּם לְהַחֲלִישׁ אֶת נַשְׂמוֹתֵינוּ עַל-יְדֵי תוֹכְחָתֶם שְׂאִינָהּ בְּהַגֵּן. עַל-כֵּן בָּאֵנוּ לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֶךָ, וְשִׁלַּח לָנוּ מוֹשִׁיעַ וְרַב וּמוֹכִיחַ הַגּוֹן שִׂיחִיָּה רָאוּי לְהוֹכִיחַנוּ בְּתוֹכְחַת מַגְלָה מֵאַהֲבָה מְסַתְּרַת. יְהַלְמֵנִי צְדִיק חֶסֶד וְיוֹכִיחֵנִי בְּתוֹכְחַתוֹ הַטּוֹבָה בְּתוֹכְחָה שֶׁל מִשְׁחָה רַבְנֵנוּ עָלֵינוּ הַשִּׁלּוּם, אֲשֶׁר עַל-יְדֵי תוֹכְחַתוֹ הַטּוֹבָה יוֹסִיף וְיִתֵּן רֵיחַ טוֹב בְּנַשְׂמוֹתֵינוּ, וְיַחֲזֹק וְיִאֲמִץ אֶת נַשְׂמוֹתֵינוּ עַל-יְדֵי תוֹכְחַתוֹ הַטּוֹבָה. וְיִתְחַזְּקוּ וְיִתְאַמְצוּ וְיִתְגַּבְּרוּ נַשְׂמוֹתֵינוּ עַל-יְדוֹ בְּכַח גְּדוֹל דְּקַדְשָׁהּ, עַד שִׂימְשֶׁךָ וְיִשְׁפַּע שְׁפַע טוֹבָה וּבְרָכָה לְכָל הָעוֹלָמוֹת הַתְּלוּיִם בְּנַשְׂמוֹתֵינוּ, בְּאַפֵּן שְׁנִזְכָּה עַל-יְדֵי הַמּוֹכִיחַ הַרָאוּי לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאֲמִתּוֹ מֵאַהֲבָה, עַד שִׂיִּתְהַפְּכוּ כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ לְזִכּוּת. וְתִשְׁפִּיעַ עַל הַמּוֹכִיחַ הָאֲמִתִּי קוֹלוֹ שֶׁל מוֹשֵׁה שֶׁהוּא קוֹל הַשִּׁיר שִׂיִּתְעַר לְעֵתִיד, שֶׁהוּא שִׁיר פְּשׁוּט, כְּפוֹל, מְשֻׁלָּשׁ, מְרַבֵּעַ, הַכְּלוּל בְּשִׂמְךָ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ שֶׁהוּא שִׁיר שֶׁל חֶסֶד שִׂיִּתְנַגֵּן לְעֵתִיד עַל שְׂבָעִים וּשְׁנַיִם נִימִין בְּעֵת שִׁינְיַע קְבוּל שְׂכָרְךָ שֶׁל הַצְּדִיקִים לְעֵתִיד. אֲשֶׁרֵי אֲזַן שִׁינְיָכָה לְשִׁמְעַת קוֹל הַשִּׁיר הַזֶּה. רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, וְתֵן לָנוּ מוֹכִיחַ כְּזֶה שִׁיִּכּוֹל לְהוֹכִיחַנוּ בְּקוֹל הַשִּׁיר הַזֶּה. וְיִקְיָם בְּהַמּוֹכִיחַ הָאֲמִתִּי מְקַרָּא שְׂבָתוֹב, קְרָא בְּגִרוֹן אֵל תַּחֲשֶׁךָ בְּשׁוֹפָר הָרֵם קוֹלְךָ. וְנִזְכָּה שִׁיעוֹרֵר וְיִגְלָה וְיִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ הַקּוֹל הַמְּשַׁקֵּה אֶת הַגּוֹן עַדן שֶׁהוּא הַנִּהְרָה הַיּוֹצֵא מֵעַדן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגּוֹן, שֶׁהוּא קוֹל הַשִּׁיר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה שִׂיִּתְעַר לְעֵתִיד בְּעֵת שִׁתְּחַדֵּשׁ אֶת עוֹלָמְךָ בְּחֶסֶדְךָ הַטּוֹב, כְּמוֹ שְׂבָתוֹב, עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה. אֲשֶׁר עַל-יְדֵי הַקּוֹל הַזֶּה גְּדֻלִים כָּל הַרְיָחוֹת טוֹבוֹת וְכָל הַיְרָאוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת. וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ יְרָאָה שְׁלֵמָה, יְרָאָה עֲלֵאָה, יְרָאָה הַרוּמָמוֹת, וְאִירָא וְאַפְחָד וְאַזְחִיל (אֲזַחִיל) וְאַרְעֵד מִמֶּךָ תְּמִיד. וְאַזְכָּה לְהַרְגִּישׁ יְרָאָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה עָלֵי תְּמִיד, בְּכָל רַמ"ח אֲבָרֵי וְשִׁס"ה גִּידֵי, וְתִהְיֶה יְרָאָתְךָ עַל פְּנֵי לְבַבְתִּי אַחְסָא, וְתִזְכְּנִי לְעֲנוּהָ אֲמִתִּיּוֹת, עַד שֶׁאֲזָכָה לְהַכְּלִיל בְּךָ בְּאֲמִתּוֹ:

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלֵי בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים וּבְחֶסֶדְךָ הַגְּדוֹלִים, וְתִזְכְּנֵנוּ לְבַטֵּל וּלְשַׁבֵּר תְּנָאוֹת

אכילה לגמרי באמת, ואזכה להכניע מזונא דגופא, ולגבר ולחזק ולאמץ בכל עז ותעצמות מזונא דנשמתא. רבונו של עולם, אתה יודע גדל חלישות נשמותינו, אשר נחלשו מאד מאד בעונותינו הרבים והעצומים מאד, עד אשר כל משכבנו נהפך בחלינו, אשר אי אפשר להעריך ולספר כלל, עד אשר כשל כח הסבל. מלא רחמים בכל-עת, חוסה על נפשנו ורוחנו ונשמותינו, וחזקם ואמצם ביראתך הקדושה, ותשפיע עליהם ותשקם משקנא דגנתא דעדן. ותמשיך עליהם ריח טוב, ריח גן עדן, עד אשר כל מעשינו הרעים כלם יתהפכו לזכויות בחסדך הגדול ויעלו ריח טוב לפניך, כמו שכתוב, נרדי נתן ריחו. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה, עזב לא נאמר אלא נתן. ויקים בנו מקרא שכתוב, ירוץ מדשן ביתך ונחל עדניך תשקם. ותעזרנו להכניע ולשבר ולבטל עקב דסטרא אחרא, עקב של עשו הרשע, שהוא תאות אכילה ושתייה מזונא דגופא, ולהגביר עליו עקב דקדושה, שהוא קדשת יעקב אבינו עליו השלום, שהוא עקב ענוה יראת יהוה. שהוא מזונא דנשמתא, ויתגבר ויתעלה ויתחזק ויתאמץ הקול קול יעקב על הידים ידי עשו. רבונו של עולם, טוב לכל, עזרנו לשבר ולבטל באמת תאות אכילה ושתייה. רחם עלי למען שמך, שמרה נפשי והצילני אל אבוש כי חסיתי בך. וכני מהרה להכניע מזונא דגופא ולהגביר מזונא דנשמתא, ותהיה כל אכילתי ושתייתי בשביל קיום הנפש לבר, כמו שכתוב, צדיק אוכל לשבע נפשו:

ותעזר רחמיך הרבים וחסדיך העצומים עלינו, ותשפיע עלינו רחמים וחסדך ותנינה. ותנכנו להתפלל תפלתנו לפניך בכל לב ונפש, בחן ובחסד וברחמים, כבן המתחטא לפני אביו, ויערב לפניך שיחותינו ותפלותינו ותחנונינו. ונזכה לעזר רחמיך האמתיים עלינו, ונחשב לפניך כבן יחיד, כבן יקיר, כבן חביב, כבן המתחטא לפני אביו ועושה לו רצונו באהבה, בחסד וברחמים בחמלה ורחימה, ונשפך לבנו כמים נכח פניך יהוה. כי אתה ידעת את לבבי הפך והנמקה, לפי סחרחר, נפשי מרה לי מאד מאד. רחם עלי אבי אבי, חמל עלי אדוני יוצרי ובוראי, מלכי ואלהי, אל תעזבני ואל תפשוני, אל ימעטו לפניך אנהותי ואנקותי כי באמת אי אפשר לי להתאנח ולצעק בשום אופן כמו שאני צריך לצעק. אבל מה אעשה אבי שבשמים, כי נלפדתי מאד בהבלי העולם הזה בעונותי הרבים, ואיני יודע איך להציל את נפשי, כי אם עליך לבר אני נשען ונתלה ונסמך, בחסדך חני, בחסדך עשה עמי. כי באמת אני בעצמי החיב מכל הצדדים, וגם זה איני זוכה לומר באמת לאמתו, כי אם בפה לבר, אבל אתה טוב לכל ומלא רחמים בכל-עת, וכבר עשית עמי טובות רבות וחסדים גדולים ונפלאות עד אין חקר. הושיעני מעתה אבי שבשמים, וזכני מהרה לתפלה בשלמות, בכונת הלב באמת, שאזכה להתפלל תמיד לפניך ברחמים ותחנונים, ולאפוש ברחמי טובי, בכל-עת. עד שאזכה לעזר רחמיך האמתיים עלי, באפן שאזכה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת. ותצילני ברחמיך הרבים, שלא יהיה כח להסטרא אחרא לינק מן הרחמנות דקדושה ולא יהיה נפגם הרחמנות דקדושה על-ידם חס ושלום:

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרַה ח

תשיז

וּתְשַׁמְרֵנִי וּתְצִילֵנִי מִן הָאֲכֻזָּרוֹת וּמִן הַכַּעַס וּמִן הַקְּפָדוֹת, וְאִזְכֶּה לְהִיּוֹת טוֹב וּמְטִיב לְכָל בְּאֻמַּת כְּרִצּוֹנָךְ הַטוֹב, וְלֹא יִהְיֶה בְּלִבִּי שׁוֹם כַּעַס וּקְפָדוֹת, וְלֹא שׁוֹם אֲכֻזָּרוֹת כָּלֵל, וְתִשְׁפִיעַ עָלַי רַחֲמִים, שְׂאִיזְכֶּה לְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת תְּמִיד כְּרִצּוֹנָךְ הַטוֹב וְאַתָּה תִּרְחַם עָלַי מִן הַשָּׁמַיִם וְתִשְׁמַר אֶת דַּעְתִּי וּמַחִי וְשִׁכְלִי בַקְּדוּשָׁה גְדוֹלָה, וְתְצִילֵנִי מִבְּלִבּוֹל הַדַּעַת וּמִכְסִילוֹת וּמִמַּחְשְׁבוֹת רָעוֹת. וְאִזְכֶּה לְקַדֵּשׁ אֶת דַּעְתִּי וּמַחְשְׁבֹתַי בְּכָל־עֵת בַּקְּדוּשָׁה גְדוֹלָה, וְלֹא אֶנִּיחַ לְכֹנֶס בְּדַעְתִּי וּמַחְשְׁבֹתַי שׁוֹם מַחְשְׁבֵה חִיצוֹנָה וְזָרָה כָּלֵל. וְתִשְׁמְרֵנִי וְתְצִילֵנִי תְּמִיד מִמַּחֲזִין דְּקַטְנוֹת, וְתִשְׁפִיעַ וְתַמְשִׁיךְ עָלַי תְּמִיד מוֹחִין דְּגְדֻלוֹת, וְיִהְיֶה שִׁכְלִי הוֹלֵךְ וְגָדוֹל בְּכָל־עֵת בַּקְּדוּשָׁה וּבְטַהֲרָה גְדוֹלָה. וְאִזְכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְזַכֵּךְ וּלְטַהֵר וּלְקַדֵּשׁ אֶת כָּל הַשְּׁלֵשָׁה מַחֲזִין שְׁלֵי שְׁבַשְׁלֵשָׁה חֲלָלֵי הַגְּלִגְלֹת שֶׁהֵם, חֲכֻמָּה בִּינָה וְדַעַת, עַד אֲשֶׁר הַשְּׁלֵשָׁה מַחֲזִין שְׁלֵי יִהְיוּ לִי מַחְצוֹת פְּרוּסוֹת בְּפָנַי הַתְּאֻוָּה הַרְעָה הַכְּלִלִית שֶׁהִיא תְּאֻוָּת נְאוּף:

וּתִרְחַם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתִשְׁלַח לָנוּ צַדִּיק אֲמִתִּי גְבוּר וּבַעַל כֹּחַ גְּדוֹל, אֲשֶׁר יִקְנֵא קִנְיַת יְהוָה צְבָאוֹת, וְיִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ תַּפְלָה בְּבַחֲיִנַת דִּין, בְּכַח וּגְבוּרָה גְדוֹלָה דַּקְדוּשָׁה, וְיַעֲשֶׂה פְּלִילוֹת עִמָּךְ כְּמוֹ פְּנִיחָס בְּעֵת שִׁקְנָא עַל מַעֲשֵׂה זְמָרִי, כְּמוֹ שְׁכַתוּב, וַיַּעֲמֵד פְּנִיחָס וַיִּפְלַל וַתַּעֲצֵר הַמַּגִּפָּה. וְתַעֲזְרֵנוּ בְּזִכּוֹת וּבְכַח תַּפְלַת הַצַּדִּיק הַבַּעַל כֹּחַ לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְכַטֵּל תְּאֻוֹת נְאוּף מַעֲלֵינוּ וּמַעַל כָּל עַמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. וְתַחַמַּל עַל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל בְּחַמְלַתְךָ הַחֲזָקָה וּבְאַהֲבַתְךָ הַגְּדוֹלָה, וְתַתֵּן כֹּחַ וּגְבוּרָה לְתַפְלַת הַצַּדִּיק הַבַּעַל כֹּחַ הַזֶּה, שֶׁתַּפְלַתוֹ בְּבַחֲיִנַת דִּין תַּעֲמֵד לְהַסְטֵרָא אַחֲרָא וְהַקְּלִפָּה בְּבֵית הַבְּלִיעָה שְׁלָה, עַד שֶׁתִּהְיֶה מְכַרְחַת הַסְטֵרָא אַחֲרָא וְהַקְּלִפָּה לְהַקִּיא וּלְהוֹצִיא מִקְרָבָהּ וּבְכַטְנָהּ כָּל הַקְּדוּשׁוֹת שְׁבַלְעָה, וְכָל הַדַּעַת וְהַרְחֻמְנוֹת וְהַתַּפְלוֹת וְכָל מִינֵי נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה שְׁבַלְעָה עַל־יְדֵי חֲטָאֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ הַרְבִּים, וּבְפָרֵט עַל־יְדֵי פְגָם הַבְּרִית, הַכָּל תִּהְיֶה מְכַרְחַת לְהַקִּיא וּלְהוֹצִיא מִקְרָבָהּ וּבְכַטְנָהּ חֵישׁ קַל מְהֵרָה, וַיִּקְיָם מְהֵרָה מִקְרָא שְׁכַתוּב, חֵישׁ בְּלַע וַיִּקְאֵנוּ מִבְּטָנוּ יִרְשָׁנוּ אֵל. וְתִהְיֶה מְכַרְחַת הַסְטֵרָא אַחֲרָא וְהַקְּלִפָּה לְתַן הַקְּאוֹת הַרְבֵּה בְּכָל־עֵת וּבְכָל שָׁעָה, עַד אֲשֶׁר תִּקְיָא וְתוֹצִיא גַם עֲצָמוֹת חַיּוֹתָהּ מִמֶּשׁ מִקְרָבָהּ וּבְכַטְנָהּ, כְּמוֹ שְׁכַתוּב, מִטָּה עֲזָךְ יִשְׁלַח יְהוָה מִצִּיּוֹן רִדָּה בְּקֶרֶב אֵיבִיךָ. וְיִתְנַזְּרוּ גְרִים רַבִּים אֲמִתִּיִּים וְיִתּוֹסְפוּ עַל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל, וַיִּבְרִירוּ כָּל אַמּוֹת הָעוֹלָם כֹּחַ מְלֻכּוֹתְךָ, וַיַּדְעוּ כָּלֵם כִּי אַתָּה הוּא יְהוָה לְבַדְךָ עֲלִיּוֹן עַל כָּל הָאָרֶץ. וְיִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְעַלֶּה כְּבוֹדְךָ עַל כָּל בְּאֵי עוֹלָם, וְכָל בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בְּשִׁמְךָ, וְכָל אֲשֶׁר נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּאִפּוֹ, כָּלֵם כְּאַחַד יִתְּנוּ כְבוֹד וְהַדָּר לְשִׁמְךָ, וּכְבוֹד יְהוָה יִמְלֵא כָּל הָאָרֶץ. וְיִתְפָּרֶסֶם וְיִתְנַגְּלוּ אֱלֹהוֹתְךָ וְאִדְנוֹתְךָ לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, וְיִהְיֶה רַעַשׁ גְּדוֹל וּפְרָסוֹם שֵׁם כְּבוֹדְךָ בֵּין כָּל בְּנֵי אָדָם, וַיִּשְׁמְעוּ רַחוּקִים וַיִּבְאוּ וַיִּבְרִירוּ כֹחַ מְלֻכּוֹתְךָ:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, תְּמִים דַּעִים, עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת עִמָּנוּ בְּעוֹלָמְךָ אֲשֶׁר בְּרָאתָ לְכְבוֹדְךָ, וְנִגְלָה כְבוֹד מְלֻכּוֹתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפֵעַ וְהַנִּשְׂא עָלֵינוּ לְעֵינַי כָּל חַי, וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפּוּצוֹתֵינוּ בְּכֹס מִירְכַתֵּי אָרֶץ. וְקוֹל פְּרָסוֹם אֱלֹהוֹתְךָ יִשְׁמַע מְהֵרָה בְּכָל הָעוֹלָם בְּקוֹל

רעש גדול, כמו קול רעמים. ירעם אל בקולו נפלאות, עשה גדולות עד אין חקר, כי מי יתבונן רעם גבורותיך, ויקים מהרה מקרא שבתוב, הבו ליהוה משפחות עמים הבו ליהוה כבוד ועז. ונאמר, קול יהוה על המים אל הכבוד הרעים יהוה על מים רבים. ותמלא הארץ דעה את יהוה כמים לים מכסים:

רבונו של עולם, אתה פוררת בעזך ים שפרת ראשי תנינים על המים. אל תתן לחית נפש תורף חית ענייה אל תשכח לנצח. עזרנו ורחם עלינו ועל כל עמך ישראל, ותעזר רחמי הצדיק האמת ציר נאמן לשולחיו, שילחום בעדנו מלחמות יהוה, ויוציא אותנו מבין שניהם של הסטרא אחרא והקלפות. ובכחו וגבורתו הגדולה יוציא מהסטרא אחרא כל הקדשות וכל התפלות וכל הרחמנות והדעת וכל הניצוצות הקדושים שבלעו מן הקדשה, בעונותינו הרבים, ובפרט על ידי פגם הברית. אנא יהוה, רחם עלינו, חוס וחמל על מעט מינו החרוצים בזה העולם העובר, בצל עובר, וכענן כלה, וכרוח נושבת. ועזרנו והושיענו ברחמיך הרבים, בזכות וכח הצדיקים האמתיים בעלי כח וגבורה גדולה, שנוכח על ידים לצאת מטמאה לטהרה, מאפלה לאורה, משעבוד לגאולה, מיגון לשמחה, מאבל ליוסטוב. חוס וחמל על נפשנו ורוחנו ונשמותינו, חוס וחמל עלינו ועל עוללנו וטפנו, כי אין צרה בעולם בצרת הנפש הנזופה, הרחוקה מאביה שבשמים, אשר עצם הצרה הזאת אי אפשר להעריך ולכאר ולספר לא בפה ולא בכתב ולא במחשבה ולא ברמיזה, כי צרת הנפש עולה על כל הצרות והיסורים שבעולם, כי יכולין להפסיד ולאבד חס ושלום, חיים אמתיים, חיי עולם ונצחיים, בחנם, על ידי הכל מעשה תעתועים של עולם הזה הכלה והנפסד, הפורח ושט מאד בצל עוף הפורח, וכבר הפסדנו ואבדנו מה שאבדנו. הצילנו נא מעתה, אבינו שבשמים, גאלנו נא גואל חזק פדנו נא, הצילנו נא, פודה ומציל, כי אין לנו שום סמיכה ותקנה כי אם עליך ועל בניך הצדיקים האמתיים הנבגלים בך. ומבלעדיך אין לנו מלך גואל ומושיע, פודה ומציל ומפרנס ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה, אין לנו מלך עוזר וסומך אלא אתה. דלו עיני למרום יהוה עשקה לי ערבני. ערב עבדך לטוב אל ועשקוני ידים. עיני כלו לישועתך ולאמרת צדקך. עשה עם עבדך כחסדך ורחמיך למדני. כחסדך עשה עמי, כחסדך חניני ואשמרה עדות פיך. כיונה אלמת אני מצפה לרחמיך ולישועתך האמתית, בשושנה בין החוחים, כיונה בחנוי הסלע בסתר המדרגה, פן לחצוני אויבי וצרי ורודפי מפל הצדדים ומצדי צדדים. ומכל השונאים והרוצחים העומדים עלי בכל-עת, אין לי שום שונא ורוצח כמוני בעצמי, כי אני אני הוא האכזר הגדול שבכל האכזרים, אשר לא חסתי על ימי ושנותי, ולא חסתי על גופי ונפשי ורוחי ונשמתי, ולא חסתי על עוללי וטפי ועל כל הדורות העתידים לצאת ממני עד סוף כל הדורות, והטאתי עויתי ופשעתי לפניך והרעותי את מעשי מאד מעודי עד היום הזה. אוי לי, אוי לנפשי, כי גמלתי לי מה שגמלתי, לולא רחמיך וחסדך אז אבדתי בעניי חס ושלום. מה אומר מה אדבר מה אצטדק, האלהים מצא את

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרַה ח

תשיט

עוֹנִי, הִנְנִי לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמָה רַבָּה, לֵךְ יְהוָה הַצְדָּקָה וְלִי בִשְׁתַּת הַפָּנִים כִּי־וְהָיָה לֵךְ יְהוָה הַצְדָּקָה עַל־כָּל הַטּוֹבוֹת וְהַחֲסָדִים וְהַנְּסִים וְהַנְּפִלְאוֹת פְּלֵאֵי פְּלֵאוֹת אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּי בְּכָל יוֹם וְיוֹם מְעוֹדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְלִי בִשְׁתַּת הַפָּנִים עַל כָּל הַחַטָּאִים וְהָעוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים וְהַפְּגָמִים וּמַחֲשָׁבוֹת רָעוֹת וְהַרְהוּרִים רָעִים וּמַעֲשִׂים עֲכוּרִים שְׁעָשִׂיתִי וּפְגַמְתִּי בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִיּוֹם הַיּוֹתֵי עַל הָאֲדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה. אֲבָל עַל זֶה בָּאתִי לְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, גְּדוֹל הַעֲצָה וְרַב הָעֲלִילָה, עוֹשֶׂה גְדוֹלוֹת עַד אֵין חֶקֶר, נְסִים וְנִפְלְאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר. עוֹשֶׂה נִפְלְאוֹת חֲדָשׁוֹת בְּכָל־עַת וּבְכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה וּבְכָל רִנֵּעַ וּרְנֵעַ, שְׂתַצִּילֵנִי מִמְּנֵי בַעֲצָמִי, וְתִזְכְּנִי שְׂאֵת־חֵיל מַעֲתָה לְרַחֵם עָלַי עֲצָמֵי בְּרַחֲמֹנֹת אֲמָתִי, לְרַחֵם עָלַי מַעֲט יְמֵי הַמְּנוּיִים וְהַסְּפוּרִים וְהַקְּצוּבִים בְּמִסְפָּר תַּחַת יָדֶיךָ, לְכָל אֲעֲשֶׂה עוֹד שׁוּם דְּבָר נְגִד רְצוֹנְךָ כָּלֵל, וְלֹא אֶפְגַּם עוֹד שׁוּם פְּגָם נְגִדְךָ כָּלֵל, אִם אֲוֹן פָּעַלְתִּי לֹא אוֹסִיף וְלֹא אֲשׁוּב עוֹד לְכַסְּלָהּ. וְתַצְוֶה לְהָשִׁיב לִי כָּל הַמּוֹחִין וְהַדַּעַת דְּקִדְשָׁה שֶׁנִּסְתַּלְקוּ מִמֶּנִּי בְּעוֹנוֹתֵי הַרְבִּים, וְתִקְדַּשׁ אֶת מַחִי וְדַעַתִּי בְּקִדְשָׁה גְדוֹלָה בְּכָל הַקְּדָשׁוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, עַד שְׂאִזְכֶּה שִׁיחִיו הַמּוֹחִין שְׁלִי פְּרוּסוֹת בְּפָנֵי תַּאֲוֹת נְאוּף, וְלֹא יְהִיָּה שׁוּם שְׁלִיטָה וְאֲחִיזָה לְתַאֲוֹה הַזֹּאת לְעֹלוֹת עַל דַּעַתִּי וּמַחֲשַׁבְתִּי כָּלֵל, רַק אִזְכֶּה לְפָרֵם מַחֲיִצוֹת הַמּוֹחִין וְהַשְּׁכַל לְהַגִּן בְּפָנֵי הַתַּאֲוָה הַזֹּאת וְאֵל יִשְׁלַטוּ בִּי זָרִים כָּלֵל. וְאִזְכֶּה לְהִיּוֹת קְדוֹשׁ וְטָהוֹר בְּאֲמַת בְּתַכְלִית הַקְּדָשָׁה וְהַפְּרִישׁוֹת בְּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאֲמַת:

וּבְכֵן תֵּן כְּבוֹד יְהוָה לְעַמֶּךָ, תְּהַלֵּל לִירְאִיֶּךָ וְתִקְוֶה טוֹבָה לְדוֹרְשֶׁיךָ, וּפְתַחוּן פֶּה לְמַיְחֲלִים לֵךְ. וְתִזְכְּנֵנו שִׁיִּתְגַּדֵּל כְּבוֹדְךָ הַגְּדוֹל עַל יַדֵּינוּ תְּמִיד, וְיִמְשֶׁךְ וְיִתְגַּדֵּל וְיִתְרוֹמַם וְיִתְעַלֶּה כְּבוֹד דְּקִדְשָׁה בְּעוֹלָם, עַד שֶׁנִּזְכֶּה עַל־יַדֵּי הַתְּנַלּוֹת הַכְּבוֹד דְּקִדְשָׁה שִׁיִּשְׁפַע שְׁפַע הַנְּבוּאָה בְּעוֹלָם, וְתִחְזוֹר לָנוּ הַשְּׁפַעַת הַנְּבוּאָה שֶׁנִּסְתַּלְקָה מֵאֲתָנוּ בְּעוֹנוֹתֵנוּ, וְיִקְיַם מְהֵרָה מִקְרָא שְׁכֵתוֹב וְנִבְאוּ בְּנִיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם. וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חֲכֵמָה וְנִבְרָה וְעִשְׂרִירוֹת דְּקִדְשָׁה, עַד שֶׁנִּזְכֶּה כָּלֵנוּ לְהִיּוֹת רְאוּיִם לְקַבֵּל הַשְּׁפַעַת הַנְּבוּאָה וְהַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה:

וְתִרְחַם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתִרְפָּאֵנוּ רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל מַכּוֹתֵינוּ וּלְכָל תַּחֲלוּאָנוּ וּלְכָל מַכּוֹבֵינוּ, וְתִשְׁלַח מְהֵרָה רְפוּאָה שְׁלֵמָה מִן הַשָּׁמַיִם לְכָל חוֹלֵי עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל (וּבִפְרָט לְפָלוּנֵי בֵּן פְּלוּנִית) אֵל נָא רְפָא נָא לוֹ בְּתוֹךְ שְׂאֵר חוֹלֵי עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל. רְפוּאָת הַנְּפֶשׁ וְרְפוּאָת הַגּוּף, כִּי אֵין לָנוּ שׁוּם תִּקְוָה וְסִמְכָה עַל שׁוּם רְפוּאָה בְּדַרְךְ הַטָּבַע כָּלֵל כִּי אִם עָלֶיךָ לְבַד, כִּי אַתָּה רוֹפֵא הַנֶּם, רוֹפֵא אֲמַת, רוֹפֵא נְאֻמָּן וְרַחֲמָן אֲתָה. רְפָאֵנוּ יְהוָה וְנִרְפָא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִשְׁעָה כִּי תַהֲלִתֵנוּ אֲתָה:

וְרַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפּוּצוֹתֵינוּ בְּגַם מִיִּרְכַּתֵי אֲרָץ, וּקְבָצֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע בְּנִפּוֹת הָאָרֶץ. וְיִתְגַּדֵּל וְיִתְרַבֶּה וְיִתּוֹסֵף קְבוּץ עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל, בְּתוֹסְפוֹת מְרָבָה בְּכָל עַת וְעַת, וְיִתּוֹסְפוּ שְׂכָנֵים רַבִּים עַל קְבוּץ הַקְּדוֹשׁ שְׁל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עַת. וְנִזְכֶּה תְּמִיד לְהַתְּפַלֵּל תְּפִלוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ בְּכוֹנָה גְדוֹלָה, בְּקְבוּץ גְדוֹל וְרַב, כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב, בְּרַב עִם הַדְּרַת מְלֶכֶךְ. וְיִתְרַבֶּה וְיִתְגַּדֵּל בֵּית הַתְּפִלָּה בְּרַבּוּי גְדוֹל

ועצום ורב, והצדיקים האמתיים יבנו בתים רבים ועצומים בלי שעור וערך ומספר עד אין קץ ותכלית מצרופי תפלות עמך בית ישראל, אשר יתרבו ויתגדלו בקבוץ גדול מאד. ותקבץ כל האבנים והנפשות יחד ותצרף מהם צרופים קדושים לאין קץ, מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב, ויהיו נבנים מהם בנינים נאים גדולים ורבים עד אין קץ ותתפאר ותשתעשע בהם בשעשועים גדולים חדשים אשר לא עלו לפניך מימות עולם, עד אשר מרבו הבתים והבנינים דקדשה שיתרבו לאין קץ, תכנים ותקבץ ותאסוף לתוך הבתים דקדשה את כל הנפשות העשוקות והנשמות דאזלין ערטלאין המפזרים בין הגוים, את כל האבנים הקדושות הנשפכים בראש כל חוצות, כמו שכתוב, תשתפכנה אבני קדש בראש כל חוצות, ומעתה תרחם עליהם, על כל הנפשות האלה העשוקים בעונותיהם ובעונות אבותיהם אתם. ותמלא רחמים עליהם, כי אתה לבד יודע עצם הרחמנות שעליהם עד אין שעור וערך, רחם עליהם ועלינו למענך ותחזור ותקבצם בקדשה שנית, ותכניסם ותאספם אתך הביתה, ותאספם מחוץ לפניך, לתוך בתי הקדשה ותתפלה שיתרבו ויתגדלו ויתוספו עד אין קץ ותכלית, על ידי קבוץ עמך ישראל יחד בתוספות שכנים הרבה בכל-עת:

ועל-ידי זה, תמלא רחמים עלינו, ותמהל ותסלח ותכפר לכל חטאתינו ועונותינו ופשעינו שחטאנו ושעונו ושפשענו לפניך מנעורנו עד היום הזה, ויעלו ויראו וירצו לפניך תפלותינו ותחנונותינו בעולות וכזבחים לכפר על כל עונותינו, ותהפך כל עונותינו לזכיות. ויקים מקרא שכתוב, והביאותים אל הר קדשי ושמחתים בבית תפלת עולותיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי כי ביתי בית-תפלה יקרא לכל העמים. ותמשיך רפואה שלמה מן השמים לנו ולכל עמך ישראל. ותמחה פשעינו כעב וכענן, כמו שכתוב, מחיתי כעב פשעיך וכענן חטאתיך שובה אלי כי גאלתיך. ותעביר ותסלק כל העננים המחשיכים את אור השמש הקדושה, ותוציאנו מאפלה לאורה, מחשך לאור גדול, וכאור בקר יזרח שמש צדקה ומרפא עלינו, כמו שכתוב, וזרח לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. ויקים מהרה מקרא שכתוב, ובל-יאמר שכן חליתי העם היושב בה נשא עון:

ותזכנו ברחמיך הרבים, להתקרב לצדיקים אמתיים שיש להם בחינת רוח נבואה, רוח הקדש באמת, באפן שגזכה על-ידם לברר ולתקן הכח המדמה ולא יבלבל אותנו המדמה חס ושלום, בדמיונות כוזבים ובלבולים רעים חס ושלום, רק נזכה שיהיה הכח המדמה ברור וזך וצח אצלנו בתכלית התקון, באפן שגזכה על-ידי-זה לאמונה שלמה וישירה וברורה זכה וצחה ונכונה באמת כרצונך הטוב בלי שום בלבולים כלל. ונזכה להאמין בך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, כי אתה בראת עולמך ברצונך הטוב יש מאין המחלט בעשרה מאמרות. ותצילנו ברחמיך הרבים, ממנהיגים של שקר שהם נקראים נביאי השקר, ולא יבלבלו את דעתנו כלל בדמיונות כוזבים חלילה. ותנבך ותטהר אותנו מטמאת וזקמת הנחש, ותשמרנו ותצילנו שלא יעלה על דעתנו

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרַה ח

תשכא

שום נחוש וקסם כָּלֵל, וְנִתְרַחַק מִדְּרָכֵי הַמְּנַחֲשִׁים וְהַקּוֹסְמִים בְּכֹל מִינֵי הַרְחָקוֹת, וְלֹא יִהְיֶה לָנוּ שׁוּם אַמוּנוֹת כּוֹזְבִיּוֹת כָּלֵל. רַק נִזְכָּה תָּמִיד לְהִיּוֹת תָּמִים עִם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, וְלִהְתַּנְהֵג רַק בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת בְּאַמֶּת וּבְאִמוּנָה שְׁלֵמָה הָאֱמֵתִית בְּרִצּוֹנָךְ הַטּוֹב. וְתַעֲבִיר וְתַעֲקֹר וְתִשְׁבֵּר וְתִכְלֶה כָּל דְּעוֹת הַמִּינִים וְהַפּוֹפְרִים וְהָאִפִּיקוֹרְסִים מִן הָעוֹלָם, וְתִרְחַם עַל עוֹלָמְךָ שֶׁתִּתְפַּשֵּׁט הָאִמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּעוֹלָם, וְיֵאֱמִינוּ כֹּל בְּאֵי עוֹלָם בְּחֵדוּשׁ הָעוֹלָם, וְלֹא יֵלְכוּ אַחַר חֲקִירַת הַתְּהוֹ כָּלֵל, רַק יֵאֱמִינוּ כָּלָם בְּהָאֱמֶת, שֶׁהָעוֹלָם הוּא מְחַדֵּשׁ בְּרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ אֲשֶׁר בְּרָאוּ בְּשֵׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית יֵשׁ מֵאִין הַמַּחְלָט, אֲשֶׁר עַל יְסוּד אַמוּנָה זֶה קָיָם וְעוֹמֵד כֹּל הָעוֹלָם וּמְלוֹאוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, וְכֹל מַעֲשָׂהוּ בְּאִמוּנָה. וְנִזְכָּה כְּלָנוּ לְעַבְדְּךָ בְּאַמֶּת וּבְאִמוּנָה שְׁלֵמָה כֹּל יָמֵי עוֹלָם, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה לְרֹאוֹת בְּטוֹב אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה לָנוּ בְּעַת שֶׁתַּחֲדֵשׁ אֶת עוֹלָמְךָ לְעֵתִיד בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב. וְתַעֲשֶׂה עִמָּנוּ חֲסָדִים רַבִּים. וַיְקִים בָּנוּ מִקְרָא שְׁכָתוּב, לְהַגִּיד בַּבִּקְרָה חֲסָדְךָ וְאִמוּנָתְךָ בְּלִילוֹת. וְנֵאמָר, חֲדָשִׁים לְבָקְרִים רַבָּה אִמוּנָתְךָ:

וְתִבְיָאֵנוּ מִהֲרָה חוֹשָׁה לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל, אֶרֶץ הַטּוֹבָה וְהַקְּדוּשָׁה. וְתִמְשִׁיךְ הַשְּׁנֵחָתְךָ הַשְּׁלֵמָה עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְתַחֲדֵשׁ אֶת עוֹלָמְךָ בְּקִדְשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁמֵתְנַהֲגַת עַל־יְדֵי הַשְּׁנָחָה לְבַד, כְּמוֹ שְׁכָתוּב, אֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ דוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תָּמִיד עֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בָּהּ מֵרֵאשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה. וְתִמְשִׁיךְ הַשְּׁנֵחָתְךָ הַשְּׁלֵמָה עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְיִתְחַדֵּשׁ הָעוֹלָם וּמְלוֹאוֹ וְיִתְנַהֵג כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ עַל־יְדֵי הַשְּׁנָחָה לְבַד בְּלֵי שׁוּם הַנְּהַגָה עַל־פִּי דְרָךְ הַטָּבֵעַ כָּלֵל, וְתַעֲשֶׂה נּוֹרָאוֹת וּנְפִלְאוֹת מְחַדֵּשׁ בְּעוֹלָמְךָ אֲשֶׁר לֹא נִבְרָאוּ בְּכֹל הָאֶרֶץ וּבְכֹל הַגּוֹיִם. וְיִתְעוֹרֵר שִׁיר חֲדָשׁ בְּעוֹלָם, שִׁיר שֶׁל נְפִלְאוֹת, כְּמוֹ שְׁכָתוּב, מִזְמוֹר שִׁירוֹ לִיהוָה שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נְפִלְאוֹת עָשָׂה הוֹשִׁיעָה לוֹ יְמִינוּ וְזָרוּעַ קָדְשׁוֹ. וְנוֹדָה לְךָ שִׁיר חֲדָשׁ עַל גְּאֻלְתָּנוּ וְעַל פְּדוּת נַפְשָׁנוּ. וְנִזְכָּה לְשִׁיר וּלְזִמְרָה וּלְרִנָּה וּלְגִיטָה לְפָנֶיךָ נְגוּנִים וְשִׁירוֹת וְתִשְׁבַּחוֹת חֲדָשׁוֹת, שִׁירִים שֶׁל נְפִלְאוֹת שְׁלֵא כְּדָרְךָ הַטָּבֵעַ, עַד שְׁנִזְכָּה לְהִתְעַנֵּג עַל יְהוָה וּלְשִׁמְעַ קוֹל הַשִּׁיר וְהַנְּגוּן שִׁיתַּעַר לְעֵתִיד, שֶׁהוּא, שִׁיר פְּשׁוּט, כְּפּוֹל מְשֻׁלָּשׁ, מְרַבֵּעַ, הַכְּלוּל בְּשִׁמְךָ הַמִּיחָד שִׁיתְנַגֵּן עַל שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם נִימִין כְּמִנְיֵן חֲסֵד, וַיְקִים מִקְרָא שְׁכָתוּב, עוֹלָם חֲסֵד יִבְנֶה:

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, תֵּן לִי חַיִּים וְאַחִיָּה וְלֹא אָמוֹת, תֵּן לִי חֵלֶק טוֹב לְעוֹלָם הַבָּא. זַכְּנֵי זַכְּנֵי, חַנּוּנֵי חַנּוּנֵי, עֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׂאִזְכָּה לְשִׁמְעַ קוֹל הַשִּׁיר וְהַנְּגוּן הַזֶּה שִׁיתַּעַר לְעֵתִיד בְּעַת שֶׁתַּחֲדֵשׁ אֶת עוֹלָמְךָ. מְלֵא רַחֲמִים, טוֹב וּמְטִיב, עֲזָרְנִי מֵעַתָּה שְׂאִזְכָּה לְהִתְנַבֵּר וְלִסְתֵּם עֵינֵי וְאָזְנֵי מִחִיוּוֹ דְּהָאֵי עֲלֵמָא, לְבָלִי לְהִסְתַּכֵּל עַל הַבְּלִי עוֹלָם הַזֶּה כָּלֵל, וְלְבָלִי לְשִׁמְעַ קוֹל זֶה הָעוֹלָם כָּלֵל, וְלְבָלִי לְדַבֵּר שׁוּם דְּבַר שִׁאֵינוּ נוֹגַע לְשִׁמְךָ וְלְעַבּוֹדְתְךָ, שִׁיגִיעַ מֵהֶם שִׁיר וְשִׁבְחָה וְתַהֲלָה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוּשׁ. וְאִזְכָּה לְעַקֵּם (אֵת) צוּאֲרֵי מִזְּהָ הָעוֹלָם לְבָלִי לְהִנִּיחַ שׁוּם הַבֵּל וְרוּחַ הַפֶּה כָּלֵל בְּזֶה הָעוֹלָם, וְלֹא יִתְאַחַז בִּי שׁוּם הַבֵּל מִהַבְּלִי הָעוֹלָם הַזֶּה כָּלֵל, וְאִזְכָּה לְשַׁעֲבֵד כָּל קוֹמַת גּוֹפֵי וְיְדֵי וְרַגְלֵי אֱלֹהֶיךָ, לְבָלִי לְעַשׂוֹת בְּהֶם שׁוּם דְּבַר שִׁאֵינוּ נוֹגַע לְעַבּוֹדְתְךָ, רַק עֵינֵי וְאָזְנֵי וּפִי וְלִבִּי וְדַעְתִּי וּמַחְשַׁבְתִּי וְיְדֵי

ורגלי ורמ"ח אברי ושס"ה גידי וכל חושי ופחי, בלם יהיו מדבקים ומקשרים אליך באמת בקשר אמיץ וחזק, ומשעבדים לעבודתך באמת לעולמי עד ולנצח נצחים, עד שאזכה לשמע לעתיד קול השיר הזה הקדוש והנורא שיתער לעתיד אשר יתנגן על שבעים ושנים נימין. אשרי אזנים שישמעו זאת, אשרי המחכים והמצפים והמקווים לזה, אשרי תבחר ותקרב שיזכה להציץ מן התרפים לראות ולשמע מחול הצדיקים בעת שיתנגן לפניהם השיר הגדול והקדוש לעולמי עד. אדון כל, מגביה שפלים, מקים מעפר ומאשפה דל ואביון, טוב ומטיב לרעים ולטובים, עשה עמי פלאות בחיי, באפן שאזכה לטוב הזה באמת, כי אתה לבד ידעת את ערבות, נעימות מתיקות, ידידות, תשוקת התקנה הזאת, אשר אי אפשר להשיג ולתפס במח כלל נעימות השיר הזה, כי אם אתה לבד ידעת, כמו שכתוב, עין לא ראתה אלהים וזלתך יעשה למחכה לו. רחם על פגום ורחוק כמני, ועשה עמי פלא לחיים, ועורני וזכני מהרה לסור מרע ולעשות הטוב בעניך תמיד, עד שאזכה להיות כרצונך הטוב באמת ולראות בטוב יהוה בארץ החיים, לחזות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו, תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעימות בימיך נצח:

ותזכנו להתקרב לצדיק אמת, אשר כבר זכה לקול השיר הזה, באפן שיהיה ראוי להוכיח אותנו ואת כל עמך ישראל לעורר ריח הטוב של גן עדן על-ידי תוכחתו הטובה, שיהיה לו כח להפך כל עונותינו לזכויות ולהעלותנו מטמאה למטה מחל לקדש, וימשיך עלינו ריח גן עדן ויחזק את נפשנו ורוחנו ונשמותינו בקדשה חזקה ונכונה, ויכניע לפנינו את כל צרינו ורודפנו, וישבר ויכלה ויכניע ויעקר ויבטל את עקב דסטר אחרא, שהוא עקב של עשו הרשע, שהוא מזונא דגופא, עד שניזכה כלנו לשבר לגמרי תאות אכילה ושתייה שהוא מזונא דגופא, ולהגביר ולחזק מזונא דנשמתא שהוא ריח טוב של יראת יהוה האמתית. ויקים בנו מקרא שכתוב, יהוה רועי לא אחסר. ותהיה כל אכילתנו ושתייתנו בקדשה ובטהרה גדולה בבחינת מזונא דנשמתא, כמו שכתוב, צדיק אוכל לשבע נפשו. וילחום בעדנו מלחמת עוג מלך הבשן, להכניע ולשבר ולעקר ולכלות ולבטל קלפת עוג מלך הבשן מן העולם, עם כל הקלפות והסטרין אחרנין שבעולם, שהם זוחמת הנחש, הרודפים אחר חלושי כח שבעמך ישראל, אנא יהוה, אתה ידעת כי אין בנו כח לעמוד בפניהם, חוסה על עם עני ואביון, על חלושי כח כמונו היום. ותעורר את לב הצדיקים האמתיים שילחמו בעדנו עם כל צרינו ורודפינו בגשמיות וברוחניות. ותטהרנו מכל הטמאות ובפרט מפגם הברית, באפן שלא אתרחק ולא אשתלח חס ושלום, חוץ למחנה ישראל הקדושה, אשר כל הטמאים ובפרט הפוגמים בברית משתלחים משם. אנא יהוה, מלא רחמים, רחם עלי ותעלני מהרה מטמאה לטהרה. וזכני שאגן בעדי על-ידי המחין והשכל בפני כל הרהורים ותאות נאוף, שיהיו המחין שלשה מחיצות פרוסות בפני הרהורים ותאוה הזאת, עד שאזכה לקדשת הברית באמת, ותאסף אותי לתוך מחנה ישראל

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרַה ח

תשכג

מִתְחַנֵּה הַקְּדוּשָׁה. וְנִזְכָּה לְקַיֵּם מִקְרָא שְׁכָתוּב, וְהָיָה מִחֲנִיף קְדוּשׁ. עַד שֶׁנִּזְכָּה לְמוֹנָא דְנִשְׁמָתָא וְלִהְכִינֵע מוֹנָא דְגוּפָא לְכַטֵּל הַגּוֹף לְגַבֵּי הַנְּפֶשׁ, וְלַעֲבֹדָה בְּאַמְתָּ בְּאִמְהָ בְּפֶחַד בִּירְאָה וְאַהֲבָה אֲמִתִּית כְּרִצוֹנָה הַטּוֹב מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

וּתְחִיזֵק וְתִבְרִיא אֶת הַרְאָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁתְּהִיָּה הַרְאָה בְּשִׁלְמוֹת תְּמִיד אֲצִילֵנוּ וְאֲצֵל כָּל עַמְךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל, בְּנִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחֵינִיּוֹת, וְתִתְנַהֵג תְּמִיד בְּמוֹג הַשְּׁוֹה כְּרִאוּי, וְתִצְלִינֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ מִכָּל מִינֵי חֲלָיֵי הַרְאָה וּמִכָּל הַחֲלָאִים שֶׁבְּעוֹלָם. וְנִזְכָּה שִׁיתְתַּקֵּן וַיִּמְשֵׁךְ עָלֵינוּ קְדֻשַׁת כָּל הַדְּבָרִים שֶׁהִזְכַּרְתִּי לְפָנֶיךָ עַל־יְדֵי הַרְאָה הַקְּדוּשָׁה. וְתִצְלִינֵנוּ מִהַבְּלֵי עוֹלָם הַזֶּה, מִהַבֵּל מַעֲשֵׂה תַעֲתוּעִים, וְנִזְכָּה לְתַקֵּן כָּל הַהַבְּלִים שֶׁבְּעוֹלָם, לְבַרְרֵם וְלִהְעֹלֹתֵם וְלִהְפָּכֵם לְהַבְּלִים שֶׁבְּקְדֻשָׁה, לְדַבֵּר דְּבוּרֵי תוֹרָה וְתַפְלָה בְּאַמְתָּ בְּקְדֻשָׁה וּבְטַהֲרָה גְּדוּלָה כְּרִצוֹנָה הַטּוֹב:

לְרֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה

וּתְזַכְּנוּ לְקַבֵּל רֵאשֵׁי־הַשָּׁנָה בְּקְדֻשָׁה וּבְטַהֲרָה גְּדוּלָה וּבְשִׁלְמוֹת גְּדוּל. וְנִזְכָּה בִּימֵי רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה הַקְּדוּשִׁים לְהִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קְדֻשַׁת הַתַּפְלָה בְּכַחֲנִיַת דִּין שֶׁל הַבַּעַל כַּח הָאֲמִתִּי עִם כָּל הַקְּדוּשׁוֹת וְהַתְּקוּנִים הַנַּעֲשִׂינׁ עַל־יְדֵי־יָדָה, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְתַקֵּן הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת וּלְתַקֵּן הַדַּעַת, לְתַקֵּן כָּל הַשְּׁלֵשָׁה מִחִין שֶׁבְּרֵאשֵׁנוּ שִׁיְהִיּוּ שְׁלֵשָׁה מְחִיצוֹת פְּרוּסוֹת בְּפָנֵי תַאֲוֹת נְאוּף, לְהִגָּן בְּפָנֵינוּ עַל־יְדֵי הַדַּעַת וְהַשֶּׁכֶל הָאֲמִתִּי שֶׁלֹּא תְהִיָּה לְתַאֲוֹה הַזֹּאת שׁוּם שְׁלִיטָה וְאַחִיזָה בְּנוּ כָּל מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, רַק נִזְכָּה כְּלָנוּ אֲנִי וְכָל עַמְךָ יִשְׂרָאֵל לְהִיּוֹת קְדוּשִׁים וּטְהוּרִים בְּאַמְתָּ וּלְפָרֵשׁ מִתַּאֲוֹה הַזֹּאת לְגַמְרֵי. וְנִזְכָּה לְתַפְלָה בְּשִׁלְמוֹת, וְתְהִיָּה תַפְלָתֵנוּ תְּמִיד רַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים לְפָנֵי הַמְּקוֹם כְּרוּךְ הוּא, וְתִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ רַחֲמִים, שִׁיְהִיָּה לָנוּ רַחֲמָנוּת אֲמִתִּי, עַל עֲנִיִּים הַגּוֹנִים וְעַל כָּל מִי שֶׁצָּרִיכִין לְרַחֵם עָלָיו, כְּרִצוֹנָה הַטּוֹב. וְתַעֲזָרֵנוּ שֶׁנִּזְכָּה לַעֲשׂוֹת בְּעָלֵי תְשׁוּבָה וְגֵרִים הַרְבֵּה בְּעוֹלָם, כְּרִצוֹנָה הַטּוֹב, וּלְגַדֵּל כְּבוֹדְךָ וּלְפָרְסֵם אֱלֹהוּתְךָ בְּעוֹלָם, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְרוּחַ גְּבוּאָה אֲמִתִּית בְּקְדֻשָׁה גְּדוּלָה, לְבַרֵּר הַכַּח הַמְּדַמָּה שִׁיְהִיָּה הַכַּח הַמְּדַמָּה בְּרוּר וְזָךְ וְצַח אֲצִילֵנוּ בְּזִכּוֹת וּבְכַהֲרוֹת גְּדוּל, בְּאַפֵּן שֶׁנִּזְכָּה לְסַדֵּר תַּאֲרִים וּשְׁבָחִים לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוּשׁ כְּרִאוּי בְּקְדֻשָׁה גְּדוּלָה, וּנְבָרְךָ שֵׁם כְּבוֹדְךָ הַמְּרַמֵּם עַל כָּל בְּרָכָה וְתַהֲלָה. וְתִתְנַבֵּר וְתִתְחַזֵּק אֲמוּנַת חֲדוּשׁ הָעוֹלָם, עַד שֶׁנִּזְכָּה לְחֲדוּשׁ הָעוֹלָם שֶׁלְעַתִּיד, וְיִתְנַהֵג כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ עַל־יְדֵי הַשְּׁנָחָה וּנְפִלְאוֹת לְבַד שֶׁלֹּא כְּדָרְךָ הַטָּבַע כָּלָל. וְיִתְעַר שִׁיר חֲדָשׁ בְּעוֹלָם, שִׁיר שֶׁל נְפִלְאוֹת, וַיַּפְצְחוּ הָרִים רִנָּה. וְתַכְנִיעַ אֶת עַקֵּב דְּסַטְרָא אַחֲרָא שֶׁהוּא עַקְבוֹ שֶׁל עֲשׂוֹ הַרְשָׁע, וְיִתְנַבֵּר וְיִתְחַזֵּק הַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב עַל הַיְדִים יְדֵי עֲשׂוֹ, וַיִּקְיֵם מִקְרָא שְׁכָתוּב, וַיְדוּ אוֹחֲזוֹת בְּעַקֵּב עֲשׂוֹ. וַיִּמְשֵׁךְ עָלֵינוּ הַנְּהַר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה לְהַעֲלוֹת רִיחַ טוֹב לְפָנֶיךָ:

וּתְזַכְּנוּ לִירְאָה שְׁלֵמָה בְּאַמְתָּ תְּמִיד. וּבְכַפְרֵט בִּימֵי רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה הַקְּדוּשִׁים שֶׁהֵם יְמֵי יְרָאָה, תְּרַחֵם עָלֵינוּ וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ יְרָאָה וּפְחַד וְאִמְהָ דְּקְדֻשָׁה גְּדוּלָה וְעֲצוּמָה, וּבְכַפְרֵט בְּעַת שְׁמִיעַת קוֹל שׁוֹפָר תְּזַכְּנוּ שִׁיבָא בְּלַבְנוּ יְרָאָה גְּדוּלָה, וְתִשְׁפִיעַ פְּחַדְךָ וְאִמְתָּךְ

ויראתך עלינו ועל כל ישראל ועל כל באי עולם, ויראוך כל המעשים וישתחוו לפניך כל הברואים ויעשו כלם אגדה אחת לעשות רצונך בלבב שלם. אבינו מלכנו, זכנו ברחמיך לקבל ולהמשיך עלינו קדשת ראש השנה בתכלית השלמות בשמחה ובחדוה ובבכיה גדולה מתוך שמחה ובקדשת המחשבה ביותר ביראה גדולה. ונזכה לקים מצות שמיעת קול שופר בקדשה גדולה בשלמות פראוי עם כל פרטיה ודקדיקה וכוונתיה ותרונה מצות התלויים בה, ובאימה וביראה גדולה, כמו שכתוב, אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו. ונאמר, אשרי העם יודעי תרועה יהיה באור פניך יהלכו. בשמך יגילון כל היום ובצדקתך ירומו. כי תפארת עזמו אתה וברצונך תרום קרננו. כי ליהוה מנגנו ולקדוש ישראל מלכנו. ונאמר, בחצוצרות וקול שופר הריעו לפני המלך יהוה. ונאמר, תקעו בחדש שופר בכסא ליום חגנו. כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב. ונזכה לסדר לפניך מלכיות וזכרונות ושופרות בכונה גדולה ובשלמות גדול, עד שנזכה לרצות אותך שתביא לנו את משיח צדקנו חיש קל מהרה, ויקים מקרא שכתוב, והריחו ביראת יהוה. ותמהר ותחיש לנאללנו ותבנה לנו את בית קדשנו ותפארתנו, ונשוב בגילה ורנה לארצנו, ושם נעבדך ביראה כימי עולם וכשנים קדמוניות. השיבנו יהוה אליך ונשובה חדש ימינו כקדם. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן:

תורה ט - אל אשר יהיה שמה הרוח

טוב, כי זה מבחינת רוח סערה ונקרא הריסה, והצדיקים האמתיים משגיחים גם על זה להכניע הרוח סערה, שלא יבערו יותר מהמדה, רק לב כל אחד מישראל יתלהב להשם יתברך פראוי במזוג השווה:

גם יש רשעים שהם בחינת ערב רב, וכשהם נופלים על הלב דהינו על ישראל, זה גם בן בחינת עפרוריות, כי כמו בשנופל על הנר עפרוריות ונפרדין חלקי איש שיש בו מיסוד האש, ואינם יכולים לבער, על-ידי זה הוא כבוי הנר, ועל-בן כשמןפחין בו, אזי הרוח מנפח העפרוריות מן הנר וחוזרים ונתחברים חלקי האש ומתחילין לדלק. ולפעמים מדליקין הנר שנכבה על-ידי שמנשבין

א. הצדיקים מנהיגי הדור האמתיים הם בחינת רוח, כמו שכתוב (בפסוק כו, יח): "איש אשר רוח בו", שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד. וישראל הם בחינת לב, כי הם לבא דכל עלמא (והר הקדוש פתחם רכ"א), וצריכין מנהיגי הדור לנשב בבחינת רוחם (וענין "לקוטי מוה"ר" חלק ראשון סימן ח) על כל אחד מישראל לנפח מהם העפרוריות, דהינו מרה שחורה ועצבות שנופל עליהם חס ושלום. שעל-ידי-זה אינו יכול האיש הישראלי שהוא בחינת לב לדלק ולבער להשם יתברך, ועל-ידי-זה הצדיקים האמתיים מלהיבים לבבות ישראל להשם יתברך:

גם לפעמים בוער האדם ביותר להשם יתברך חוץ מהמדה, וגם זה אינו

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרָה ט

תשכה

שְׁבֹכַל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל. וְנִתְקַשְׂרִין
יִשְׂרָאֵל בְּיַחַד וְנַעֲשִׂין בְּחִינַת לֵב. וְכָל
אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל נַעֲשֶׂה בְּחִינַת לֵב,
לְמָקוֹם שְׁצַרִּיף שִׁיְהִיָּה שָׁם בְּחִינַת לֵב,
וְחוֹזֵר וּבוֹעֵר לְהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרָאוּי.

בו הַרוּחַ כְּנִ"ל. וְכֵן מְכַבֵּין הַנֵּר עַל־יְדֵי
הַרוּחַ שְׁמַנְפָּח וּמִפְרִיד הָאֵשׁ מִהַנֵּר, כְּמוֹ
כֵּן צַרִּיכִין מְנַהֲיֵי הַדּוֹר לְנַפֵּחַ כָּל בְּחִינַת
הַעֲפֻרָרוּיּוֹת הַנִּ"ל מִן הַלֵּב, דְּהֵינּוּ מְכַל אֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל, וְחוֹזֵרִין וְנִתְחַבְּרִים חֲלָקֵי הָאֵשׁ

תַּפְלָה לְתוֹרָה ט

(ט) חֵם לְבִי בְּקֶרְבִי בְּהִיגֵי תַבְעֵר־אֵשׁ דְּבִרְתִּי בְלִשׁוֹנִי. כְּאֵשׁ עֲצוֹר בְּלִבִּי, וְנִלְאָתִי
בְּלִבְכִי וְלֹא אוֹכֵל. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲתָה יוֹדַעַת אוֹתָךְ, כִּי אֵין מִי שִׁידַע
מִמֶּךָ תִּתְבָּרַךְ לְנֶצַח, כִּי אִם אֲתָה לְבַד, כִּי לִית מַחֲשָׁבָה תִּפְסָא בְּךָ כָּלָל. אֵךְ עִם כָּל
זֶה, בְּגִדְל חֲנִינוּתְךָ וְעֵצִים עֲנוּתְנוּתִיךָ, בְּרֵאת עוֹלְמְךָ בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, שְׁהֵם לְבָא
דְּכָל עֲלֵמָא, וְנִתְתָּ לְהֵם לֵב לְדַעַת וְלִהְבִּין וְלִהְשַׁתּוּקָא וְלִכְסָף וְלִהְתַּנְעֲנַע אֱלִיךָ תְּמִיד,
כִּי חֲנִנְתָּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְנִטְעַת וְקִבַּעַת יוֹדַעַת תְּשׁוּקַת אֲמוּנְתְךָ בְּלִבְנוּ, עַד אֲשֶׁר
כָּלְלִיּוֹת עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשׁ לְבָם בּוֹעֵר כְּאֵשׁ לְהִבָּה אֱלִיךָ תְּמִיד, כִּי עֲזָה כְּמוֹת אֶהְבָּה
קָשָׁה כְּשֹׂאֵל קְנָאָה רְשָׁפִיהָ רְשָׁפִי אֵשׁ שְׁלֵהֲבַת־יָהּ. מִיָּם רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת
הָאֶהְבָּה וְנִהְרוֹת לֹא יִשְׁטַפּוּהָ מִרְחוּק יְהוָה נִרְאָה לָנוּ וְאֶהְבַּת עוֹלָם אֶהְבְּנוּךָ. אֵךְ מִרְב
עֲזוּתֵי הַרְבִּים וְהַעֲצוּמִים מְאֹד כְּאֲשֶׁר אֲתָה יוֹדַעַת, גְּבִרָה עָלֵי הַמָּרָה שְׁחוֹרָה וְהַעֲצָבוֹת
מְאֹד, אֲשֶׁר מַחְמַת זֶה נּוֹפְלִים עֲפֻרָרוּיּוֹת וְכַבְדּוֹת עַל הַלֵּב, עַד אֲשֶׁר אֵינִי יוֹכֵל לְבַעַר
וְלִהְתַּלְהֵב אֱלִיךָ בְּרָאוּי. וְאִם לְפַעְמִים מִתְנַוְּצִין עָלֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַתְּנוּצָצוֹת אֱלֹהוֹתְךָ, אֵין
לִי כִלִּים לְקַבֵּל אוֹר הַהִתְנוּצָצוֹת הַזֶּה, וְאֵין בּוֹעֵר הַלֵּב חוּץ מִהַמְּדָה חֵם וְשָׁלוֹם, עַד אֲשֶׁר
אֵינִי יוֹכֵל וְאֵינִי רְשָׁאִי לְפַעְמִים לְקַבֵּל עָלֵי וְלִהְמַשִּׁיךְ עֲצָמִי וְדַעַתִּי לְזֶה הַהִתְנוּצָצוֹת,
שְׁלֹא אֶהְרַם לְעֹלוֹת אֵל יְהוָה חוּץ מִהַמְּדָה וְהַגְּבוּל שִׁישׁ לִי, אֲשֶׁר גְּזַרְתָּ עָלֵינוּ וְאֶסְרַתָּ
לָנוּ לְבַלִּי לְהִרְסֵם אֱלִיךָ חֵם וְשָׁלוֹם, כְּמוֹ שְׁכָתוּב פֶּן יִהְרַסוּ לְעֹלוֹת אֵל יְהוָה. וְלְפַעְמִים
הַלֵּב אֲטוֹם לְגַמְרֵי עַל־יְדֵי הַעֲצָבוֹת:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ דְעֵלְמָא כְּלָא, יוֹדַעַת הַתְּעֵלוּמוֹת, אֲתָה יוֹדַעַת רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת
סִתְרֵי כָל חַי. מַה אוֹמֵר וּמַה אֲדַבֵּר וּמַה אֶסְפֵּר לְפָנֶיךָ הֲלֹא כָל הַנְּסֻתָרוֹת וְהַנְּגַלּוֹת
אֲתָה יוֹדַעַת. אֵין דְּבַר נַעֲלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּנְדַע עֵינֶיךָ. אֱלֹהֵי עוֹלָם, אֲדוֹן כָּל הַבַּל
יְכוֹל, חַי לְעַד וְקַיָּם לְנֶצַח, יַחִיד קַדְמוֹן, אֲתָה הוּא רֵאשׁוֹן וְאֲתָה הוּא אַחֲרוֹן וּמִבְּלַעְדֶּיךָ
אֵין אֱלֹהִים. רָם וְנִשְׂא שׁוֹכֵן עַד וְקְדוּשׁ שְׁמוֹ מְרוֹם וְקְדוּשׁ, תִּשְׁכּוֹן, וְאֵת דְּכָא וּשְׁפַל
רוּחַ לְהַחִיּוֹת רוּחַ שְׁפָלִים וְלִהְחַיּוֹת לֵב נִדְכָּאִים. חַי וְקַיָּם נוֹרָא מְרוֹם וְקְדוּשׁ, אֲשֶׁר
כָּל הָעוֹלָם וּמְלוֹאוֹ עִם כָּל הָעוֹלָמוֹת כָּלָם בְּלֹא נַחֲשָׁב קִמָּךְ, כְּלֹא מִמֶּשׁ, וְכָל הַזְּמַן שֶׁל
הָעוֹלָם כְּלוֹ אֵינּוּ עוֹלָה אֲצִלְךָ בְּהֶרֶף עֵין, אֲתָה לְבַד יוֹדַעַת רַחֲמֵנוּתְךָ בְּעֲצָמְךָ, אֵיךְ אֲתָה
חָפִין בְּטוֹבוֹתֵינוּ לְהוֹדִיעֵנוּ אֲמִתְתְךָ, וְלִהְטַעֲמֵנוּ מִזֵּיו נַעַם נְצִחִיּוֹת אֱלֹהוֹתְךָ, וְנִפְלְאוֹת
נוֹרָאוֹת עֲרַבְתָּ נַעֲמִת יְדִידוֹת תְּשׁוּקַת דְּבִקוּתְךָ. וּבְכַמּוֹה גְּלוּגִילִים אֲתָה מִתְגַּלְגֵּל

עֲמָנוּ, וּבְכַמָּה סְבוּבִים וְסִבּוֹת שׁוֹנוֹת אֶתְּהָ מְסַבֵּב עִמָּנוּ, לַפְעָמִים בְּנַחַת וְלַפְעָמִים בְּיִסּוּרֵי רַחֲמָנָא לְצִלָּן. וְהַכֵּל לְטוֹבוֹתֵינוּ, כְּדִי לְהַתְּעוֹרֵר לְעִבּוֹדְתֶךָ בְּאַמְתָּ, כְּדִי לְשׁוּב מִמַּעֲשֵׂינוּ וּמִדְרָכֵינוּ הָרָעִים לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמְתָּ, וְלְהַתְּדַבֵּק בְּךָ, כְּדִי שְׁנֹכַח לְשַׁבַּע מִטּוֹבְךָ לְהַשְׁבִּיעַ בְּצַחְצַחוֹת נַפְשָׁנוּ לְחֻזּוֹת בְּנַעַם יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ, כְּדִי לְהַכִּיר אֶת מִי שְׂאָמַר וְהָיָה הָעוֹלָם, אֲשֶׁר זֹאת הִיא הַהֲצִלָּחָה שְׂבָבָל הַהֲצִלָּחוֹת, הִישׁוּעָה שְׂבָבָל הִישׁוּעוֹת, הַטּוֹבָה שְׂבָבָל הַטּוֹבוֹת, הַתְּכַלִּית מִכָּל הַתְּכַלִּיּוֹת. וְעַתָּה הִיא אֲמֵן כִּי יִסְפָּר, שְׂאִישׁ אֲשֶׁר אֱלֹה לֹ, שְׁנִבְרָא בְּשָׂבִיל טוֹב כֹּזֵה, בְּשָׂבִיל תְּכַלִּית אֲמַתִּי וְנִצַּחִי כֹזֵה, לְהַתְּעַנֵּג עַל יְהוָה וְלְהַסְתוֹפֵף בְּצֵל קִדְשָׁתוֹ, הַהוּא פָּעַל וְעָשָׂה מַעֲשִׂים כְּאֵלֶּה וּמַחְשָׁבוֹת כְּאֵלֶּה, כְּאֲשֶׁר עָשִׂינוּ. אוֹי מַה הָיָה לָנוּ, מַה נֶאֱמַר מַה נִּדְבַר, אוֹי אוֹי וְאָבוֹי, כִּי בְּאַמְתָּ אֵין לָנוּ שׁוֹם דְּבוּרִים לְדַבֵּר בְּעִנְיָן זֶה, כִּי אִם לְצַעֵק בְּקוֹל מִר וּנְמַהֵר עַד כְּלוֹת הַנְּפֶשׁ, עַד יִשְׁקִיף וְיֵרָא יְהוָה מִשָּׁמַיִם, כִּי עֲדִין אֵין מַעְצוֹר לִיהוָה לְהוֹשִׁיעַ כְּהָרַף עֵין יִשׁוּעָה שְׂלָמָה וְאַמְתִּייתָ, יִשׁוּעָה נִצַּחִית לְעוֹלָמֵי עַד וּלְנִצַּח נִצַּחִים:

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂיֵאִירוּ עֲלֵינוּ זְכוֹת וְכַח הַצַּדִּיקֵי אֲמַתָּ, וְנִזְכָּה עַל-יָדֶם לְשִׁמְחָה שְׂלָמָה. וּבְכַחֵם הַגְּדוֹל יִנְשָׁבוּ עֲלֵינוּ בְּרוּחָם הַקְּדוֹשׁ, וַיַּעֲרוּ וַיִּסִּירוּ מִלְּבַבְנוּ כָּל מִינֵי מָרָה שְׁחוֹרָה וְעַצְבוֹת, וְכָל מִינֵי עַפְרוּרִיּוֹת וּכְבֻדוֹת הַגּוֹפְלִים עַל לַבְנוּ, עַד שְׁנֹכַח לְהַתְּלַחֵב וּלְכַעַר אֵלֶיךָ בְּאַמְתָּ. וְתַצִּילֵנוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְּבִים, מְרוּחַ סַעְרָה שְׂלֵא יִבְעוֹר וְלֹא יִתְּלַחֵב לַבְנוּ חוּץ מִהַמְּדָה חַס וְשְׁלוֹם הַנִּקְרָא הַרִּיסָה, וְלֹא נִהַרֵם לְעֵלוֹת אֵל יְהוָה. וּבְכַח וְזְכוֹת צַדִּיקֵי אֲמַתָּ תִּמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ קִדְשָׁת אֱלֹהֵינוּ הַנִּבְיָא שְׁהִיָּה רוֹכֵב עַל סוּסֵי אִשׁ בְּסַעְרָה, אֲשֶׁר כָּחוּ מִסְפִּיק גַּם עֲלֵינוּ לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל מֵאַתָּנוּ הָאִשׁ הַבוֹעֵר בְּסַעְרָה חוּץ מִהַמְּדָה, כִּי אֵין אֶתְּנוּ יוֹדַע עַד מַה אֵיךְ לְהַתְּנַהֵג בְּעִנְיָן זֶה שֶׁל הַהַתְּנוּצָצוֹת וְהַהַתְּלַחְבוֹת, כִּי אֵין אָנוּ יוֹדְעִים לְכוּן הַמְּדָה כָּלֵל, לַפְעָמִים הַלֵּב אֲטוּם וּמְטַמְטֵם לְגַמְרִי, וְלַפְעָמִים בּוֹעֵר חוּץ מִהַמְּדָה. וְאֵין לָנוּ עַל מִי לְהַשְׁעֵן כִּי אִם עַל אֲבִינוּ שְׂבִשְׂמִים וְעַל זְכוֹת וְכַח הַצַּדִּיקִים אֲמַתִּים שְׂבָבָל אֶחָד נִקְרָא אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּו שְׂיִוְדַע לְהִלָּךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד. עֲזָרְנוּ וְזָכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְּבִים, שְׂיִנְשָׁבוּ בְּרוּחָם הַקְּדוֹשׁ עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתָּנוּ עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל רוּחַ קִדְשָׁה וְטָהֳרָה, בְּאִפְּן שְׁנֹכַח לְשִׁמְחָה שְׂלָמָה בְּאַמְתָּ בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, עַד שְׂיִבְעַר וַיִּתְּלַחֵב לֵב שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד אֵלֶיךָ תַּתְּבַרֵךְ לְנִצַּחַת, בְּתִשׁוּקָה גְּדוּלָּה וּבְהַתְּלַחְבוֹת נִמְרָץ בְּהַדְרָגָה וּבְמַדָּה כְּרָאוֹי לְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי בְּחִינָתוֹ בְּאַמְתָּ, כְּאֲשֶׁר אֶתְּהָ לְבַד יוֹדַעַת כָּל זֶה, כִּי אֵין מִי שְׂיִוְדַע לְכוּן זֹאת כִּי אִם אֶתְּהָ לְבַד, עַד שְׁנֹכַח כְּלָנוּ עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְבָא דְכָל עַלְמָא, שְׂבָבָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עִם סַגְלָה, עִם הַנְּבָחַר מִכָּל הָעַמִּים, יְהִיָּה נַעֲשָׂה לֵב לְמָקוֹם שְׂצָרִיךְ לְהִיּוֹת שָׁם בְּבַחֲינַת לֵב, וּכְלָנוּ כְּאֶחָד נִתְּדַבֵּק אֵלֶיךָ וְנִתְּלַחֵב אֵלֶיךָ בְּאַמְתָּ, עַד שְׁנֹכַח לְהַכְּלִל בְּךָ בְּאַמְתָּ לְעוֹלָמֵי עַד וּלְנִצַּח נִצַּחִים. וַיִּקְרַם בָּנוּ מִקְרָא שְׂכַתּוּב, וְאַתָּם הַדְּבָקִים בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים בְּלָכֶם הַיּוֹם. מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, אֲמֵן נִצַּח סְלָה וְעַד:

תּוֹרָה י – כִּי בְשִׁמְחָה תֵּצְאוּ

תַּכְּף הִיא עֲבֵרָה גְדוֹלָה כְּשֵׁי שׁ לֹא עֲצָבוֹת חֹס וְשָׁלוֹם, כִּי עֲצָבוֹת הֵי אֵם סְטְרָא אַחְרָא, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹנֵא מֵאֵד הַמְּרָה שְׁחוֹרָה וְעֲצָבוֹת רַחֲמָנָא לְצַלֵּן וְעַיִן בְּתַקּוּנֵי זְהַר הַקְּדוּשׁ רִישׁ דְּף נ"ט מֵאֵן דְּאֵזִיל לְמַחְמֵי לָהּ (פְּרוּשׁ בְּעֵלוֹת הַרְגֵל), צְרִיךְ לְנִטְרָה גְּרַמְיָה מֵעֲצִיבוּ דְאֵי הִי לִילִית חֲשׁוּכָא עֲצָבוֹן וְכוּי דְאֵי הִי מוּם, וְעֵלִיָּה אֲתַמַּר כָּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוּ מוּם לֹא יִקְרָב (נִקְרָא כִּי א יח), וְכִי שְׁהוּא עֲצָב נִקְרָא בְּעַל מוּם רַחֲמָנָא לְצַלֵּן:

ה. וְצְרִיךְ לְחַזֵּק עֲצָמוּ שְׁיָבוּא לְשִׁמְחָה בְּכָל מָה דְאֲפָשְׁר, וְלַהֲשַׁתְּדֵל לְבַקֵּשׁ לְמַצָּא בְּעֲצָמוּ אֵיזָה נִקְדָּה טוֹבָה, כְּדִי לְבוּא לְשִׁמְחָה בְּמִבְאָר עַל פְּסוּק אֲזַמְרָה לְאַלְקֵי בְּעוֹדֵי (בְּסִימָן רפ"ב חֲלָק רֵאשׁוֹן), וְעַל כָּל פְּנִים יֵשׁ לֹא לְשִׁמְחָה בְּמָה שְׁזָכָה לְהִיּוֹת מְזַרְעֵ יִשְׂרָאֵל שְׁלֹא עֲשָׂהוּ גוֹי, וְזֹאת הַשִּׁמְחָה הִיא בְּוֹדֵי שִׁמְחָה נִפְלְאָה בְּלֵי שְׁעוֹר, וְאֵינן בְּהָ שׁוּם בְּלְבוּל, מֵאַחַר שְׁהוּא מַעֲשֵׂה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֲצָמוּ. כִּי בְּכָל הַדְּבָרִים יָכוֹל הַבְּעַל דְּבַר לְעָרֵב בְּהֵם עֲצָבוֹת וּמְרָה שְׁחוֹרָה, אֲבָל בְּשִׁמְחָה הַזֹּאת שְׁלֹא עֲשָׂהוּ גוֹי, בְּזָה אֵינן שׁוּם בְּלְבוּל, מֵאַחַר שְׁהוּא מַעֲשֵׂה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֲצָמוּ, כִּי עַל כָּל פְּנִים אֵיךְ שְׁהוּא זֶה בְּעֲצָמוּ שְׁזָכָה לְהִיּוֹת מְזַרְעֵ יִשְׂרָאֵל וְלֹא נִבְרָא גוֹי, הוּא שִׁמְחָה גְדוֹלָה עַד אֵינן סוּף, וְרֵאוי לְאָדָם לְשִׁמְחָה בְּזָה כָּל יָמָיו תָּמִיד בְּכָל מָה שְׁיַעֲבֵר עָלָיו, וְיִהְיֶה רְגִיל לֹמַר בְּפִיו וּבְלִבּוֹ בְּשִׁמְחָה: "בְּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאֵנוּ לְכַבּוֹדוֹ וְהַבְדִּילָנוּ מִן הַתּוֹעִים וְנָתַן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת" וְכוּי וְקַדְשָׁנוּ

א. מָה שְׁהָעוֹלָם רַחוּקִים מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְאֵינָם מִתְקַרְבִּים אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, הוּא רַק מִחֲמַת שְׁאֵינן לָהֶם יָשׁוּב הַדַּעַת וְאֵינָם מֵיִשְׁבִּים עֲצָמָם, וְהַעֲקָר הוּא לְהַשְׁתַּדֵּל לְיִשְׁבֵי דַעְתוֹ הַיָּטֵב מָה הַתְּכַלִּית מְכַל הַתְּאֵוּת וּמְכַל עֲגִינֵי עוֹלָם הַזֶּה, הֵן תְּאֵוּת הַנִּכְנָסוֹת לְגוּף, הֵן תְּאֵוּת שְׁחוּץ לְגוּף, כְּגוֹן כְּבוֹד וְכִיּוּצָא, וְאֵז בְּוֹדֵי יָשׁוּב אֵל הַשֵּׁם:

ב. וְעַקָר יָשׁוּב הַדַּעַת הוּא עַל-יְדֵי שִׁמְחָה, כִּי עַל-יְדֵי הַשִּׁמְחָה יוֹכֵל לְהִנְהִיג אֶת הַמֶּחֱ בְּרִצּוֹנוֹ, וְלֵיִשְׁבֵי דַעְתוֹ לְחֵשֵׁב עַל תְּכַלִּיתוֹ הַנְּצַחִי, כִּי שִׁמְחָה הִיא עוֹלָם הַחֲרוּת. וְעַל-כֵּן בְּשִׁמְקָשֶׁר שִׁמְחָה לְדַעְתוֹ, אֵזִי דַעְתוֹ בְּחֲרוּת וְאֵינָם בְּגֵלוּת, וְיוֹכֵל לְיִשְׁבֵי דַעְתוֹ בְּנ"ל:

ג. אֵיךְ עַל-יְדֵי מְרָה שְׁחוֹרָה וְעֲצָבוֹת הַמֶּחֱ וְהַדַּעַת בְּגֵלוּת וְקִשְׁשָׁה לֹא לְיִשְׁבֵי דַעְתוֹ לְיִשְׁבֵי אֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, נִמְצָא שְׁעֲצָבוֹת הִיא מְנִיעָה גְדוֹלָה מֵאֵד לְעַבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְעַל-יְדֵי שִׁמְחָה נַעֲשֵׂה כֵּן חוֹרִין, וְיוּצָא מִן הַגְּלוּת בְּבַחֲיִנַת: "כִּי בְשִׁמְחָה תֵּצְאוּ" (שְׁעִיָּה נה, יב), וְלַהֲפֹךְ עַל-יְדֵי גְלוּת אֵינן הַדַּעַת מֵיִשְׁבֵי, כְּמֵאֲמַר חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה (פְּנִיָּה י"ב) עַל בְּנֵי עַמּוֹן וּמוֹאָב: דְּמִיתְבָּא דַעְתֵּיהוּ מִחֲמַת שְׁלֹא הָלְכוּ בְּגֵלוּת שְׁנַאֲמַר (נִרְמְיָה פת, יא): "שְׁאֵנָן מוֹאָב וְגוֹי וּבְגוֹלָה לֹא הָלַךְ עַל-כֵּן עַמְדָּא מַעֲמוּ בּוֹ" וְכוּי:

ד. וּמִבְאָר בְּסִימָן מ"ח זֶה לְשׁוֹנוֹ וְדַע שְׁתַּכְּף בְּשִׁאָדָם רוּצָה לְכַנֵּס בְּעַבּוֹדַתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְרוּצָה לְהִיּוֹת אִישׁ כְּשֶׁר, אֵזִי

במצוותיו וקרבנו לעבודתו" ונקרא שמו הגדול והקדוש עלינו וכו':

ו. גם כמה פעמים צריכין לשמח את עצמו על ידי מלי דשמותא, מלי דבדיחותא, ומרבו צרות האדם שסובל כל אחד בגוף ונפש וממון, על-בן על-פי רב אין יכולין לשמח את עצמו כי אם על-ידי מלי דשמותא, לעשות עצמו כשופטה בדי לבוא לשמחה. (אמר המעתיק: עין בזה בנמרא כתבות דר' י"א): אהנייה ליה שמותי לסבא. ופרש רש"י שהיה מתנהג כשופטה לשמח חתן וכלה: ובנמרא ערובין נ"ד ע"ב ברש"י דבור המתחיל באהבתה תשנה תמיד בשביל אהבתה תעשה עצמה שופטה ופתי וכו'. וישמחו כל חוסי בך לעולם ורגנו וכו' ויעלצו בך אהבי שמך. נמצא שמחה בה' היא מעגן

אהבתו ותברך כמוכא בספרים הקדושים). שכל החיות בגוף ונפש תלוי בזה, וגם למעלה נעשה מזה יחוד גדול על ידי שמקשר האדם השמחה למחו ודעתו, ואז המוח משחרר ויש לו ישוב הדעת. וזהו בחינת בדיחא דעתה (שבת ע"ו) שהוא דבר גדול. ויבנו השם ותברך לזה תמיד אמן בן יהי רצון: (ועין בנמרא מענית כ"ב) שהגיד אליהו ו'ל לרב ברוקא על שני אחים שהם בני עולם הבא, ושאל אותם מה מעשיהם ואמרו לו שהם שמחים ומשמחים בני אדם מעצבותם. וגם שעושים שלום בין שנים שמתקוטטים זה עם זה על ידי שמטריחים את עצמם במלי דבדיחותא לעשות שלום ביניהם. ופרש רש"י דהבאת שלום בין אדם לחברו הוא אחד מהדברים שאדם אוכל פרותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא).

תפלה לתורה י

(ו) רבונו של עולם, זבני לישוב דעתי היטב בזה העולם בזה הגוף חיש קל מהרה, שאזכה לישוב דעתי היטב מה התכלית והסוף מכל התאוות ומכל עניני עולם הזה, הן התאוות הנכנסות לגוף, הן התאוות שחוץ לגוף כמו הכבוד וההתנשאות והישנאה והקנאה והקנטור וכיוצא בהן. ואזכה להסתכל על תכליתי האמתית היטב בישוב הדעת חזק באמת, ולא אטעה את עצמי כלל בזה העולם. כי אתה ידעת כי כל התרחקותנו ממך היא מחמת שאין אנו מושבין עצמנו כלל, כי אם נזכה לישוב דעתנו היטב בעגן מרירות חיי העולם הזה, אשר הוא מלא כעס ומכאובות, וכל התאוות והתענוגים של העולם הזה הם לפי שעה קלה בצל עובר, וכלם מערבים ביגונות הרבה ובצער ויסורין ויגון ואנחה בפלי בפלים יותר מהענג, והפסדו מרבה משכרו גם בעת תאוותיו, ומכל שכן באחריתו מיד שהיא מרה כלענה. ראשיתו יגון ואנחה, ואחריתו חישך וחלקלקות ואפלה נדחה. גם כל ימיו כעס ומכאובות הרבה וחליו וקצף, ומאומה לא ישא בעמלו. וכאשר מבאר ומבדר למי שיש לו מח כל שהוא בקדקדו, שכל העולם הזה הבל וריק, כמו שכתוב, ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בנבורות שמונים שנה ורהבם עמל ואון כי גז חיש ונעופה, וכמו שאמר שלמה המלך עליו השלום, הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הבל הבל. וכאשר האריך בזה עוד בכל ספר קהלת ובשאר ספרי קדש מגדל גנות ושמות ושנעון הבלי עולם הזה ותאוותיו, כי הבל הבל ורעות רוח. ויותר מזה מבאר מאד למי שזוכה לישוב דעתו

תְּנִינָא – תְּפִלָּה לְתוֹרָה י

תשכט

היטב, כמו שכתוב, ויותר מהמה בני הזהר עשות ספרים הרבה אין קץ וכו'. ועל־כן אם היינו זוכים לישב עצמנו היטב, בודאי היינו שבים אליך באמת לאמתו, כי גם בזה העולם רואים שהכל הכל ורעות רוח, מכל שכן וכל שכן בעולם הפא, פי סוף כל סוף, אנו מוכנים להשיב הפקדון לבעל הפקדון, ואל עפר נשוב למקום רמה ותולעה, ואנו מכרחים לתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ועל כל המעשה שם, כי הכל יהיה נזכר לנו אז, ולא יותר לנו דבר, ומה נעשה ליום פקודה. מה נחשב על יהוה, לפני זעמו מי יעמד, ומי יקום בחרון אפו, אנה נוליד את חרפתנו, אנה מפניו נברח, מי יגור לנו אש אוכלה מי יגור לנו מוקדי עולם. אהה, אחי איכה נעשה, אבל באמת כל רחוקנו ממך הוא מחמת שאין אנו מישבין עצמנו היטב באמת לאמתו, עד הנקדה שבלב בלי הטעאה את עצמו כלל:

אבל אתה גלית לנו בתורתך הקדושה שעקר ישוב הדעת הוא על־ידי שמחה, וגם אתה ידעת גדל רחוקי משמחה. על־כן באתי לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, אדון השמחה והחדוה, אשר השמחה במעונך, כמו שכתוב, הוד והדר לפניו עז וחדוה במקומו. שתרחם עלי ועל כל עמך בית ישראל, ברחמיך הרבים, ברחמיך הגדולים, ברחמיך הננוזים, ברחמיך האמתיים, ברחמיך הנצחיים, ותמשיך עלי שמחה אמתית מן השמים, באפן שאזכה להיות אך שמח תמיד. אגילה ואשמחה בישועתיך בכל עת. שוש אשיש ביהוה תגל נפשי באלהי. עד שאזכה לקשר השמחה אל המוח, עד שאזכה להוציא לחרות, מחי ודעתי ומחשבותי האסורים בכבלי עני וברזל, בגלות גדול ומר, זה ימים ושנים, מיום עמדי על דעתי, באשר אתה לבד ידעת גדל עצם מרירות השעבוד והגלות של דעתי שסובל גלות מר ושעבוד קשה בכל עת על־ידי רבוי המחשבות רעות וטרדות ובלבולים של הכל ושמות ועקמיניות שבלב, הבאים על המוח והלב בכל־עת, ומעקמים ומבלבלים את מחי ולבי מאד, אשר כשל פה הסבל. וכל עקר גלות הדעת הוא מחמת המרה שחורה והעצבות הקשה והכבד והמר מאד, אשר התנברה עלינו מעודנו, ועל־ידי־זה אין אנו יכולים לישב עצמנו כלל, היכן אנחנו בעולם, ולחשב היטב בדעה מישבת על התכלית האחרון האמתית. כי אין אנו יכולין להנהיג את מחנו כרצוננו, מחמת עצם תקף הגלות של דעתנו, מחמת המרה שחורה והעצבות המתנברת בכל עת. ומחמת שאין אנו מישבין עצמנו, על־ידי־זה עקר התרחקותנו מהשם יתברך בורא כל עולמים. עד שבאנו למה שבאנו, ועשינו מה שעשינו, והטאנו מה שחטאנו, ופגמנו מה שפגמנו, וקלקלנו מה שקלקלנו, ונתרחקנו כמו שנתרחקנו, באשר יודע כל אחד בנפשו גדל רחוקו מהשם יתברך ומתורתו ועבודתו באמת. והא בהא תלוי, כי כל מה שאנו מתרחקים יותר חס ושלום, מתנברת המרה שחורה והעצבות יותר, וכל מה שמתנביר העצבות והמרה שחורה יותר חס ושלום, מתנביר בלבול הדעת ונלותו יותר, עד שאין (א) יכולין לישב עצמנו כלל, ועל־ידי־זה נתרחקים יותר חס ושלום. ועתה מאין יבא עזרנו אבינו

שבשמים, מאין ומאין נבקש עזר ותרופה והצלה לחולים נגועים ומענים כמונו היום בדור הזה. הביטו וראו אם יש מכאוב כמכאובינו, כי אין מכאוב כמכאובי הנפש הרחוקה מהשם יתברך, מחי החיים, הטוב והמטיב, החי לעד וקיים לנצח. שמו שמים על זאת ושערו כי נחרבנו מאד, או לנו שהחרבנו את בית החכמה ושרפנו את היכלי השכל, והגלינו את דעתנו למקום שהגלינו. או לנו מאד, אוי מה היה לנו:

רבונו של עולם, צרות לבבינו הרחיבו מאד, עד שאין אנו יודעים מה לדבר ואיך לדבר, מה נאמר מה נדבר מה נצטדק, האלהים מצא את עונינו כי הטאנו עוינו ופשענו לפניך מיום היותינו עד היום הזה, מדי יום יום השכם וחסוא, עד אשר אין לנו שום דעת איך לדבר ואיך לישוב עצמנו היטב בזה העולם, העובר כצל עובר, לחשוב על תכליתנו הנצחי האמתית:

אבל ברחמיך הרבים והעצומים, אשר חשבת מרחוק להטיב אחריתנו, הקדמת תרופה למפתנו האנושה, ושלחת לנו בכל דור צדיקים קדושים אמתיים, אשר בכחם הגדול תקנו מה שתקנו ועשו עמנו מה שעשו, עד שהכינו לנו צרי ומזור ותרופה בכמה וכמה מיני סמים של חיים יקרים ואמתיים ונצחיים, והורו לנו כמה וכמה דרכי עצות נפלאות ואמתיות באפן שנוכח גם אנחנו לשמח נפשנו בכל-עת. וברחמיך הרבים זכיתנו, שזרזו אותנו מאד מאד בכמה אזהרות להתחזק בכל כחנו להיות בשמחה תמיד, יהיה איך שיהיה, גם אנחנו נשמח ביהוה נגילה ונשמחה בישועתו, אשר זכנו להיות מזרע ישראל, ולא עשנו גוי, שלא שם חלקנו כהם וגורלנו ככל המונם. והצילנו ברחמי העצומים, בנסים נפלאים ונוראים, מלהיות מתנגד וחולק על הצדיקים האמתיים ועל אנשים פשרים פאמת. רבות עשית אתה יהוה אלהי נפלאותיך ומחשבותיך אלינו אין ערוך אליך אנידה ואדברה עצמו מספר. ומלא פי תהלתך כל היום תפארתך. ברוך אלהינו שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים בכל הבחינות:

מה נשיב ליהוה כל תגמולוהי עלינו. כמה נקדם יהוה נכף לאלהי מרום, אלו פינו מלא שירה כים ולשוננו רנה כהמון גליו וכו'. ואלו כל הימים דיו וכל אנשים קולמוסים ובני אדם לבלרים ולשונות מקלסים, אין מספיקים להודות ולהלל ולספר על אחת מאלף אלפי אלפים ורבי רבבות, רבבות רבבות, נפלאות נוראות ונסים וחסדים שלא נשמעו מעולם, אשר היו גנוזים ומכסים, אשר הפרו וחתרו והמשיכו בכחם הגדול, משה רבנו הרועה נאמן, ואבותינו הקדושים, וכל הצדיקים הגדולים האמתיים הבאים אחריהם, מבעל הרצון העליון, רבון כל הנשמות, אדון כל המעשים, לרחם על אשר אינם ראויים לרחם, ולחון את שאינם הגונים לחון, כמונו היום שפלים ונבזים ונמאסים, כאמור, ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלותם. עד הגה עזרונו רחמיך ולא עזבונו חסדיך יהוה אלהינו, ונתת לנו תקופה והתחזקת ועקשנות גדול שיהיה לנו כח להתחזק עד הנה, לברח אצלך תמיד לבטח

תְּנִינָא – תּוֹרָה יֵא

תשלא

בישועתך ובצלך אנו חוסים, בן יוסיף יהוה אלהינו, אב הרחמים, לרחם עם עמוסים, להמשיך עלינו עוד יותר ויותר חסדים רבים ורחמים גדולים החתומים באוצרותיו, עמדו כעמוסים, עד גזכה לרב טובך אשר צפנת ליראיך, פעלת לבך חוסים. על-כן עודני עומד ומצפה, עדין תקנתי ותחלתי חזק ביהוה, שאזכה עוד מעתה לישוב הדעת באמת:

על-כן באתי לפניך לשטח כפי לרחמיך, שתחנני ברחמיך ובחסדיך העצומים, שאזכה להיות בשמחה תמיד, ואזכה למצא בי במהירות נקודות טובות תמיד, אשר ברחמיך הרבים חמלת עלינו, וזכיתנו לעשות מצות רבות בכל יום, ולהוציא מפינו ברכות רבות ותפלות ותחנות ובקשות ושירות ותשבחות בכל יום ערב ובקר וצהרים, ולעסוק בתורתך הקדושה ובפקודיך הישרים המשמחים את הלב. ואם אין אנו זוכים לקיים שום מצוה בשלמות הראוי ולא לדבר שום דבור דקדשה בכונה הראויה, כי כל מעשינו ותפלתינו ועסק תורתנו מערב ומבלבל בפסלת הרבה, עם-כל-זה, על-כל-פנים, יש בהם כמה וכמה נקודות טובות. כי אתה יודע תעלומות שאפלו הגורע והפחות שב'ישראל, אף-על-פי-כן פנימיות בנתנו בכל מעשיו הטובים הוא לשמך לבד באמת, ואפלו פושעי ישראל מלאים מצות פרמון, ואתה מתפאר ומשתעשע מאד עם כל תנועה טובה של הפחות שב'ישראל. וכני אב הרחמן, שאזכה לילך בדרך הזה לחפש בעצמי תמיד ולמצא בעצמי נקודות טובות הרבה, באפן שאזכה לבא לידי שמחה באמת, עד שאזכה מהרה לישוב דעתי היטב באמת, מה התכלית מכל התאוות ומכל עניני עולם הזה, באפן שאזכה לשוב אליך באמת מעתה ועד עולם, ולא אשוב עוד לבסלה. אם און פעלתי לא אוסיף. ואזכה לסור מרע לגמרי ולעשות הטוב בעיניך תמיד. שבענו מטובך ושמחנו בישועתך וטהר לבנו לעבדך באמת. לא כחטאינו תעשה לנו ולא כעונותינו תגמל עלינו, לא מהם ולא מקצתם ולא חלק מאלף אלפי אלפים ורבי רבבות מהם. כחסדך ברחמיך כנפלאותיך תעשה עמנו ואל תפשונו לנצח. האומר לעולמו די יאמר לצרותינו די. ואם אמנם אנו בעצמנו החיבים בצרותינו, עם-כל-זה רחמיך רבים יהוה, רחמיך רבים מאד. הוסה עלינו למען שמך, רחם עלינו כרב רחמיך, שמח נפש עבדך כי אליך אדני נפשי אשא. השיבה לי ששון ישעך ורוח נדיבה תסמכני. אל תעזבני אדני אלהי אל תרחק ממני. חושה לעזרתי אדני תשועתי:

תּוֹרָה יֵא

ובח עשבי השדה, ועל-כן בקלה נאמר ו'האדמה לא תתן את יבולה', הינו שיבול האדמה לא יתנו כח בתפלתו. יבול ראשי-תבות ויצא יצחק לישוח ב'שדה':

ב'שדה' אדם מתפלל בשדה אז כל העשבים וכל שיח השדה באים בתוך התפלה ומסיעין ונותנין לו כח בתפלתו, וזה בחינת: "ויצא יצחק לישוח בשדה" (בראשית כד, טז), שתפלתו היתה עם סיוע

תפלה לתורה יא

(יא) לְבָה דוּדֵי נִצָּא הַשְּׂדֵה נְלִינָה בְּכַפְרִים. נְשַׁכְיָמָה לְכַרְמִים נְרָאָה אִם פְּרָחָה הַגֶּפֶן פִּתַח הַסְּמֶדֶר הַנִּצְו הַרְמוּנִים שְׁם אַתָּן אֶת דוּדֵי לָךְ. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זְכַנִּי לְהִרְבּוֹת בְּהַתְּבוּדָה תְּמִיד. וְאִזְכָּה לְהִיּוֹת רְגִיל לְצִאת בְּכָל יוֹם לַשְּׂדֵה בֵּין אֵילָנוֹת וְעֵשְׂבִים וְכָל שֵׁיחַ הַשְּׂדֵה, וְשֵׁם אִזְכָּה לְהַתְּבוּדָה וְלְהִרְבּוֹת בְּשִׂיחָה זֹאת תְּפִלָּה, בִּינִי לְבֵין קוּנִי, לְשׁוֹחַ שְׁם כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבִי. וְכָל שֵׁיחַ הַשְּׂדֵה וְכָל הַעֲשָׂבִים וְהָאֵילָנוֹת וְכָל הַצְּמָחִים, כְּלָם יִתְעוֹרְרוּ לְקַרְאֵתִי, וְיַעֲלוּ וְיִתְּנוּ כַּחֵם וְחִיּוּתָם לְתוֹךְ דְּבָרֵי שִׂיחָתִי וְתַפְלָתִי, עַד שֶׁתְּהִיָּה תַפְלָתִי וְשִׂיחָתִי נְשַׁלְמַת בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת עַל-יְדֵי כָּל שֵׁיחַ הַשְּׂדֵה, שֶׁיִּכְלְלוּ כְּלָם עִם כָּל כַּחוֹתָם וְחִיּוּתָם וְרוּחְנֵיּוֹתָם עַד שֶׁרְשָׁם הָעֲלִיּוֹן, כְּלָם יִכְלְלוּ בְּתוֹךְ תַפְלָתִי. וְעַל-יְדֵי-זֶה אִזְכָּה לְפִתַח אֶת לְבִי לְהִרְבּוֹת בְּתַפְלָה וְתַחֲנוּנִים וּבְשִׂיחָה קְדוּשָׁה לְפָנֶיךָ מְלֵא רַחֲמִים רַבִּים, וְלְפָנֶיךָ אֲשַׁפֵּךְ כָּל שִׂיחִי, עַד שֶׁאִזְכָּה לְשַׁפֵּךְ לְבִי כַּמִּים נוֹכַח פָּנֶיךָ יְהוָה. וְאִשָּׂא אֶלֶיךָ כַּפִּי, עַל נַפְשִׁי וְנַפְשׁ עוֹלָלִי וְטַפִּי:

אֲהֵה יְהוָה, עוֹר עוֹר, אֲהֵה יְהוָה, כַּמַּעַט אָפֶס תִּקְוָה חֲלִילָה, רָאָה בִּי אֲזַלְתְּ יְדֵי וְאָפֶס כַּחֲחִי, רַק מִרְחוֹק וּמַעְפָּר אָנִי מְצַפְצֵף אִמְרַתִּי אֵלֶיךָ. חֲמַל עַל חַיֵּב אֲלֵפִים וּרְבֻבוֹת פְּעָמִים עַד הַיּוֹם כְּמוֹנִי, חֲמַל עַל רְחוֹק כְּמוֹנִי, חֲמַל עַל מִי שְׂאִינוּ רְאוּי לְחֲמֵלָה כְּמוֹנִי, חֲמַל עָלַי, חֲמַל עָלַי, חֲמַל עָלַי, רַחֵם עָלַי, רַחֵם עָלַי, חֲנֻנִי יְהוָה בְּמַתַּנְתְּ חֲנֻם לְנַמְרִי, חֲנֻנִי חֲנֻנִי, פְּדֵנִי פְּדֵנִי, הַצִּילֵנִי מִחַטָּאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים, הַצִּילֵנִי מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם, הַצִּילֵנִי מֵעוֹנְשֵׁים הַקְּשִׁים וְהַמְרִים שֶׁהֵיוּ מַגִּיעִים לִי חֵם וְשֵׁלוֹם עַל-פִּי מִשְׁפָּטֶיךָ הָאֲמַתִּיִּים, הַצִּילֵנִי מִחֲרָבֹת שֶׁל מְלֶאךְ הַמָּוֶת וּמִחֲבוּטֵי הַקֶּבֶר וּמִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם, הַצִּילֵנִי מִחֲרָפוֹת וּבּוֹשׁוֹת וּבּוֹזוֹנוֹת, שֶׁלֹּא אֲבוֹשׁ וְלֹא אֲכַלֵּם וְלֹא אֲכַשֵּׁל לְעוֹלָם וָעֶד, לֹא בְעֵלְמָא הַדִּין וְלֹא בְעֵלְמָא דְאַתִּי. הַחֲזִירֵנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ, עֲשֵׂה אֶת אֲשֶׁר בְּחַקֶּיךָ אֵלֶיךָ וְאֶת מִשְׁפָּטֶיךָ אֲשֶׁמֹר. שְׁמְרָה נַפְשִׁי וְהַצִּילֵנִי אֵל אֲבוֹשׁ כִּי חֲסִיתִי בְּךָ. הַפְּלֵא חֲסִדֶיךָ, גַּלְהַ חֲסִדִים חֲדָשִׁים הַגְּנוּזִים אֶצְלֶךָ לְקָרֵב וּלְרַחֵם אֶת שְׂאִינוּ רְאוּי לְרַחֵם כְּמוֹנִי, לְמַעַנְךָ וּלְמַעַן אֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ הַצַּדִּיקִים הָאֲמַתִּיִּים, אֲשֶׁר קִדְּשְׁתָּם כְּדָאֵי לְהַגִּן גַּם עָלַי. הוֹשִׁיעָה, אָבִי שְׁבַשְׁמִים, הוֹשִׁיעָה, אֲדוּנִי הַמְלֶךְ, שְׁטַחְתִּי אֵלֶיךָ כַּפִּי. אֵלֶיךָ נִשְׂאֵתִי אֶת עֵינֵי הַיּוֹשֵׁבִי בְּשָׁמַיִם. פְּרַשְׁתִּי יְדֵי כָּל הַיּוֹם. נַפְשִׁי בְּאֶרֶץ עֵינֶפֶה לָךְ סְלָה. זְכַנִּי שְׂאֵהִיָּה כְּרַצוֹנְךָ תְּמִיד, דָּלוּ עֵינֵי לְמָרוֹם אֲדֵנִי עֲשֵׂקָה לִי עָרְבִנִי. עָרַב עֲבָדְךָ לְטוֹב אֵל יַעֲשִׂקוּנִי יְדִים. עֵינֵי כְּלוּ לִישׁוּעָתֶיךָ וּלְאִמְרַת צִדְקֶיךָ. עַד יִשְׁקִיף וְיִרָא יְהוָה מִשְׁמַיִם. אוּלַי יְחֹס אוּלַי יְרַחֵם. וְאָנִי תְּמִיד אֵיחָל וְהוֹסַפְתִּי עַל כָּל תְּהִלָּתֶךָ. כִּי לֹא יִזְנַח לְעוֹלָם אֲדֵנִי. טוֹב וְיִחִיל וְדוּמָם לְתִשׁוּעַת יְהוָה. כִּי שָׁחָה לְעַפְרָה נַפְשֵׁנוּ דְבִקְהָ לְאֶרֶץ בְּטַנְנוּ. קוּמָה עֲזַרְתָּה לָנוּ וּפְדָנוּ לְמַעַן חֲסִדֶךָ. אָמֵן וְאָמֵן:

תורה יב - איה מקום כבודו

דרייט דאס הארץ, ואף-על-פי שבמקומות אלו אי אפשר למצא שם את השם יתברך, אף-על-פי-כן גם שם יש תקנה גדולה על-ידי שיחפש ויבקש משם את השם יתברך, ויהיה שואל ומבקש: איה מקום כבודו איה קדשתו איה מהרתו. וכל מה שהוא רואה את עצמו רחוק ביותר מכבודו יתברך, יצטער וישאל ויבקש יותר איה מקום כבודו. ועל-ידי זה בעצמו שהוא מצטער ומבקש ומחפש ומגעגע אחר כבודו יתברך, וצועק ושואל ומבקש איה מקום כבודו, על-ידי-זה בעצמו הוא עולה בתכלית העליה, כי זוכה על-ידי-זה לעלות להקדשה העליונה מאד מאד, שהוא בחינת איה (עין פנים). וזה עקר התשובה שיחפש ויבקש תמיד איה מקום כבודו בני"ל, שעל-ידי זה הירידה נתהפך לעליה גדולה, וזהו בחינת ירידה תכלית העליה המובא בכל ספרי קדש. ועין בפנים והבן שם היטב כי עמק הוא:

א. בשאדם הולך אחר שכלו וחקמתו, יוכל לפל במעותים ומכשולות רעים ולבוא לידי רעות גדולות חס ושלום, כאשר רבים נכשלו ונפלו מאד על-ידי חקמתם וחסאון והחטיאו את הרבים רחמנא לצלן. והכל היה על-ידי חקמתם הרעה. כי עקר היהדות הוא לילך בתמימות ופשיטות בלי שום חקמות, ולהסתפל בכל דבר שעושה שיהיה שם השם יתברך, ולבלי להשגיח כלל על כבוד עצמו, רק אם יש בזה כבוד השם יתברך יעשה, ואם לאו, לאו. ואז בודאי לא יבשל לעולם:

ב. בשאדם נופל ממדרגתו, ולפעמים נפילתו וירידתו גדולה מאד מאד רחמנא לצלן, כי יש שנופל למקומות מגנים מאד שנקראים בחינת מקומות המטנפין, ונופל לספקות והרהורים רעים מגנים וזרים מאד ובלבולים רבים, ולבו סחרחר, שהקלפה מעקמת ומסבבת לבו בעקמימות ובלבולים עצומים (עם איז פאר

תפלה לתורה יב

(יב) אשומטה בשוקים וברחובות אבקשה את שאהבה נפשי בקשתיו ולא מצאתיו. אקומה נא ואסובבה בעיר. אלקה לי אל ההרים, אשא עיני למרחוק, אחפש ואבקש, איה, אפוא הוא, איה מקום כבודו, איה העצה והתחבולה, שאזכה למוצאו ולהכירו, אשומט לבקש את יהוה ולא מצאתי, חלץ ממני בעונותי הרבים. שומטתי בארבע פנות תרופה לא מצאתי. שבתתי אליך בבשת פנים לשחרך אל בעת צרתי. כי צר ומר לי מאד, צר ומר לי מאד. לא ידעתי נפשי, אן פניתי, אן פניתי, כי הסתרת פניך ממני, ותמוגני ביד עונותי הרבים והעצומים מאד מאד יותר מחול ימים. אוי ואבוי, כי הלא על פי אין אלהי בקרבי מצאוני הרעות האלה. כי בעונותי הרבים נתעקם לבי ודעתי ומחי, ונשלכתי למקומות הרחוקים מן הקדשה מאד, הנקראים מקומות המטנפים, עד אשר נתעקם ונתבלבל ונשחת לבי, ונתעקם ונתפתל בכמה

מיני עקמימיות על עקמימיות, בלי שעור וערך ומספר, אשר כשל כח הסבל אוי ומר וצר ואח ואבוי ואללי, אוי לי מאד, על כל עונותי הרבים שעשיתי מעודי ועד היום הזה, עד אשר לבי סחרחר עזבני כחי ואור עיני גם הם אין אתי. אוהבי ורעי מנגד נגעי ועמדו וקרובי מרחוק עמדו. מה אומר מה אדבר מה אצטדק, מה אומר מה אדבר מה אצטדק, האלהים מצא את עוני אלפי אלפים ורבי רבבות פעמים בלי שעור ומספר. ועתה מה יש לי עוד צדקה ולזעק עוד אל המלך:

רבונו של עולם, כבר הבטחתנו בכמה הבטחות והזהרתנו בכמה אזהרות, שאין שום יאוש בעולם כלל. על-כן כל עוד נפשי בי, אפרש כפי רחמיך ולחנינותיך, ואולי יעשה יהוה ככל נפלאותיו ויחדש נפלאות חדשות, אשר לא נבראו ככל הארץ, ויחזירני בתשובה שלמה לפניו באמת ובלב שלם. זבני שאזכה לחפש ולדרש ולבקש אותך באמת, עד אשר אזכה למצא אותך מהרה, באפן שאזכה להתקרב אליך באמת. עזרני כי עליך נשענתי:

מרא העלמא כללא, צרות לבבי הרחיבו ממצוקותי הוציאני צרות לבבי הרחיבו ונגדלו ושגבו ורבו מאד מאד, אשר לא יאמן כי יספר. אהה יהוה, אהה אדוני, רבונו של עולם, רבונו של עולם, עיני תלויות לך, עיני צופיות אליך. כי אתה יודע האמת עצם הרחמנות שעלי עד אין סוף ואין תכלית. הביטה בעניי כי רבו מכאובי וצרות לבבי. ראה יהוה כי צר לי מעי חמרמרו נהפך לבי בקרבי כי מרו מריתי. זבני, עזרני, שאזכה לבקש ולחפש את כבודך באמת עד שאמצאך באמת. חנני חנני, כשם שגברו רחמיך עלינו והודעתנו מרחוק תורה הגבוהה הזאת שיכולין למצא אותך אפלו בתכלית תכלית הירידה על-ידי החפוש והבקשה, איה, איה איפוא הוא, איה קדשתי, איה טהרתי, איה נפשי ורוחי ונשמת, איה יהוה אלהי אבותינו המעלה אותנו מארץ מצרים מערות הארץ, איה המעלה אותנו מים, איה מקום כבודו, שעל-ידי זה זוכין שתהיה הירידה תכלית העליה. בן ברחמיך הרבים, תעזרנו ותזכנו, שזוכה לקים את כל דברי התורה הזאת ברצונך וכרצון צדיקיך האמתיים שגלו זאת התורה הגנוזה בעולם, באפן שזוכה למצא אותך באמת תמיד, ותהיה הירידה תכלית העליה. ואזכה לצאת ולעלות מהרה מכל המקומות המטנפים שנפלתי בהם בעונותי הרבים, ולעלות בתכלית העליה, ולשוב בתשובה שלמה לפניך באמת ובלב שלם ברצונך הטוב, ואזכה להתקרב לכבודך הגדול והקדוש. ותעזרני שיהיו כל מעשי לשם כבודך באמת, ואזכה לפלס דרכי תמיד, ולהסתכל בכל דבר אם יש בו רצון השם יתברך וכבודו, אז אעשה אותו בוריוות. ואם אין בו כבוד השם יתברך, אמנע לעשותו. ולא אסתכל על עצמי וכבודי כלל, ולא על שום דבר שבעולם, רק אכונן בכל דבר לשמך ולכבודך באמת, עד שאזכה ברחמיך הרבים ובישועתך הגדולה, לגדל ולנשא ולרומם ולפאר כבודך הגדול בעולם. ונזכה כלנו עמך בית-ישראל לעבדך באמת בתמימות גדול כל ימי חיינו לעולם, בלי שום חכמות כלל. ולא נלך עוד אחרי

תְּנִינָא – תְּפִלָּה לְתוֹרַה יב

תשלח

שְׂרִירוֹת לְבַנו הָרַע, וְלֹא נָטָה אַחַר שְׂכַלְנוּ וְחֻכְמָתֵנוּ הַמוֹטְעֵת, רַק נָטָה כָּל דַּעְתָּנוּ וּמַחְשַׁבְתָּנוּ וְלִבֵּינוּ לְשִׁמְךָ וְלִכְבוֹדְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ, לְשׁוֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי תוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה בְּאַמֶּת וּבְתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת, בְּדַרְךְךָ אֲשֶׁר דָּרְכוּ בוֹ אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְעוֹלָם. וְנִזְכֶּה מְהֵרָה לְמַלְאֵת רְצוֹנְךָ הַקְּדוֹשׁ אֲשֶׁר רְצִיתָ בְּבְרִיאַת עוֹלָמְךָ, אֲשֶׁר בְּרִאתָ הַכֹּל לְכְבוֹדְךָ, כְּמוֹ שִׁכְתוּב, כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי בְּרִאתִיו יִצְרַתִּיו אַף עֲשִׂיתִיו. וְיִתְגַּלוּ עַל יְדֵינוּ כָּל חֻלְקֵי כְבוֹדְךָ הַקְּדוֹשׁ מִכָּל דָּבָר וְדָבָר שֶׁבְּעוֹלָם שֶׁנִּבְרָא בְּעֵשְׂרֵה מְאֻמְרוֹת, אֲשֶׁר כָּל הָעֵשְׂרֵה מְאֻמְרוֹת שֶׁבָּהֶם בְּרִאתָ הָעוֹלָם, כֻּלָּם הָיוּ בְּשִׁבְלֵי כְבוֹדְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ שִׁיתְגַּלְהָ וְיִתְגַּדֵּל עַל-יְדֵי כָּל חֻלְקֵי הַבְּרִיאָה:

אֲנִי יְהוָה, זְכַנִּי לְהִיּוֹת מִכָּל הַצַּדִּיקִים הַמְּקַיְמִין אֶת הָעוֹלָם שֶׁנִּבְרָא בְּעֵשְׂרֵה מְאֻמְרוֹת, עֲזַרְנִי עֲזַרְנִי, זְכַנִּי וְזְכַנִּי, תֵּן לִי חֲנִינָה וְלֹא אוֹכֵד. תַּעֲיִתִי בְּשֵׁה אוֹכֵד בְּקֶשׁ עֲבָדְךָ. וְאִם אֵינִי זוֹכֵה לְחַפְשׁ וְלִבְקֶשׁ אוֹתְךָ בְּרֵאוּי, נָא אָבִי אֲדוֹנֵי מַלְכֵי וְאַלְהֵי, בְּקֶשׁ אֶתָּה אוֹתִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחֻסְדֶּיךָ הַנּוֹרָאִים, עֲשֵׂה עִמִּי פֶלֶא לְחַיִּים, בְּקֶשׁ צֵאן אוֹבְדוֹת, צֵאן נִדְחֵי וְאִין מִקְבִּין. בְּקֶשׁ וְחַפְשׁ נִדְחֵי וְנִשְׁלָךְ וְשִׁנּוּא כְּמוֹנֵי, חֲמַל עַל פְּגוּם כְּמוֹנֵי, חוּס וְרַחֵם עַל נִבְזֵה וְנִמְאָס כְּמוֹנֵי. הוֹצִיאֵנִי מִכָּל הַתְּאוּוֹת, וּבְכַפְרֵת מִתְּאוּת הַמִּשְׁגָּל, חֲלַצְנִי מִמָּה, הַצִּילְנִי מִמָּה. חֲמַל עָלַי, רַחֵם עָלַי, חוּסָה עָלַי וְעַל עוֹלָלֵי וְטַפֵּי. אֵל תִּתְּנֵנִי בְּנֶפֶשׁ צָרִי, אֵל תִּתֵּן אֶת עֲבָדְךָ לְפָנַי בַּת בְּלִיעַל. הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד כָּלֵב יַחֲדָתִי. הַצִּילְנִי מִטֵּיט וְאֵל אֶטְבְּעָה אֲנִצְלָה מִשׁוֹנָאֵי וּמִמְעַמְקֵי מוֹיִם. אֵל תִּשְׁטַפְּנִי שִׁבְלַת מוֹיִם וְאֵל תִּבְלַעְנִי מְצוּלָה וְאֵל תִּאֶטֶר עָלַי בְּאֵר פִּיָּה. עֲנֵנִי יְהוָה כִּי טוֹב חֻסְדְּךָ כְּרֹב רַחֲמֶיךָ פְּנֵה אֵלַי. וְאֵל תִּסְתַּר פְּנֵיךָ מֵעֲבָדְךָ כִּי צָר לִי מִהָרַע עֲנֵנִי. רֵאֵה כִּי אֲזַלְתָּ יְדֵי, רֵאֵה אֲנִיחָתִי וְאֲנִקְתִּי. עֲזַרְנִי עֲזַרְנִי, הוֹשִׁיעֵנִי גְּאֻלְנִי פְּדֵנִי, בְּחֻסְדְּךָ עֲשֵׂה עִמִּי, בְּחֻסְדְּךָ חֲיִנֵּי וְהַחֲזִירְנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ, וְתִמְלֵא רַחֲמִים עָלַי וְתִכַּפֵּר וְתִסְלַח וְתִמְחַל לִי עַל כָּל הַחַטָּאִים וְהָעֲוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים, שְׁחַטְּאֵתִי וְשַׁעֲוִיתִי וְשַׁפְּשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מְנַעֲרִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וּבְכַפְרֵת מַה שֶּׁפָּגַמְתִּי בְּפָנֶיךָ הַבְּרִית:

אֲנִי יְהוָה, סִלַּח לִי, מַחַל לִי, כַּפֵּר לִי, וְסַלַּח לִי עַל כָּל הַהֲרָהוּרִים רְעִים הַרְבִּים מְאֹד, אֲשֶׁר הֲרָהַרְתִּי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, בֵּין בְּשׁוּגָג בֵּין בְּמִזִּיד, בֵּין בְּאִנְס בֵּין בְּרֵצוֹן. וְאִזְכֶּה לְבַקֵּשׁ וְלִחַפֵּשׁ אוֹתְךָ בְּאַמֶּת, עַד שִׁיתַּתְקֵנוּ וְיִתְכַפְּרוּ עַל-יְדֵי-זֶה כָּל הַהֲרָהוּרִים רְעִים וְכָל הָעֲקָמִימוֹת שֶׁבִלְבָב, וְכָל הַהֲרָהוּרִים שֶׁהֲרָהַרְתִּי אַחֲרֶיךָ וְאַחֲרֵי צַדִּיקוֹךָ הָאֱמֵתִיִּים וְאַחֲרֵי מִדּוֹתֶיךָ וְדַרְכֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים וְהַטְּהוֹרִים וְהַנְּכֹונִים, כֻּלָּם יִתְכַפְּרוּ וְיִתְתַּקְּנוּ כָּאֵלֶּוּ הַקְּרִבְתִּי עוֹלוֹת לְפָנֶיךָ, שֶׁהֵם בָּאִים לְכַפֵּר עַל הַהֲרָהוּרֵי הַלֵּב. אֲנִי יְהוָה, חֲזַקְנִי וְאַמְצָנִי בְּקִדְשֶׁתְךָ הָעֲלִיוֹנָה, אֵל תַּעֲזֹבֵנִי יְהוָה אֱלֹהֵי אֵל תִּרְחַק מִמְּנִי. הוֹשִׁעַ לְעֲזָרְתִּי אֲדֹנָי תְּשׁוּעָתִי. זְכַנִּי מַעֲתָה לְקַדֵּשׁ וּלְטַהַר עַצְמִי בְּאַמֶּת, וְאִזְכֶּה לְהִרְגִישׁ אֶלְהוּתְךָ עָלַי כְּכַל-עַתָּה, וְתִחַנְּנִי שֶׁאִזְכֶּה לְדַעַת בְּאַמֶּת וּבְלֵב שְׁלֵם כְּכַל עַתָּה וּבְכָל שְׁעָה כִּי מֵלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדְךָ וּמְלֻכוֹתְךָ בְּכָל מְשָׁלָה. וּלְקַיֵּם מִקְרָא שִׁכְתוּב, שׁוֹיִתִּי יְהוָה לְנִגְדֵי תְּמִיד. וְלֹא אֶשְׁכַּח אוֹתְךָ לְעוֹלָם, בֵּין בְּיוֹם בֵּין בְּלִילָה, בֵּין בְּהַקְיִין בֵּין בְּשָׁנָה, בְּשִׁבְתִּי בְּבֵיתִי

ובלכתני בדרך, בשכבי ובקומי, באכילתי ובשתיתי, בעמידתי ובישיבתי, במחשבה דבור ומעשה ובכל תנועותי. בכל עת ובכל שעה אזכה למצא ולהרגיש אלהותך וממשלתך עלי אשר מלא כל העולם, כמו שכתוב, אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם יהוה הלווא את השמים ואת הארץ אני מלא. מושל בכל, מלא רחמים, מלא חסד וטוב בכל עת ובכל רגע, זפני להתקרב אליך באמת, טהרני וקדשני מכל הטנופים והלכלוכים שלכלכתי וטנפתי את נפשי על ידי עונותי הרבים שעשיתי מעודי עד היום הזה. העליני מהרה מטמאה לטהרה, מהל לקדש, הוציאני מאפלה לאורה. וקיים בנו מהרה מקרא שכתוב, וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טמאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם:

וזפני ברחמיך הרבים, לחדש בתורה תמיד חדושין דאורייתא אמתיים. ואזכה לרלג ולעבר מהרה בכל עת על כל הבלבולים והעקמימות ועל כל הפגיעות המבלבלים את המח והדעת מלחפש ולחשב ולחדש בתורתך הקדושה. רק אזכה שיהיה דעתי ומחי ומחשבותי דבוק ומקשר בכל עת בתורתך הקדושה, בקשר אמין וחזק מאד כל ימות לעולם, עד שאזכה למצא ולחדש בכל פעם חדושין דאורייתא אמתיים כרצונך הטוב, וכח התורה הקדושה תלך לפני ותנחה אותי בכל עת בדרך האמת והישר בנקדת האמת לאמתו כרצונך הטוב בכל יום ובכל עת ושעה. ויקיים בי מקרא שכתוב, בהתהלכה תנחה אותך בשכבה תשמור עליך והקיצות היא תשיחה:

אבינו מלכנו גלה כבוד מלכותך עלינו מהרה והופע והנשא עלינו לעיני כל חי. חוסה על כבודך הגדול המחלל בין הגוים בעונותינו הרבים, והחזירנו בתשובה שלמה לפניך, באפן שנזכה להעלות ולנשא כבודך הגדול והקדוש, וכבודך ימלא כל הארץ. וכל אשר נשמת רוח חיים באפיו, יתנו כבוד והדר לשמך, ויספרו שמך בכל הארץ, כבוד מלכותך יאמרו ונבורתך ידברו:

רבונו של עולם, מלך על כל העולם בלוי בכבודך, והנשא על כל הארץ ביקרך, והופע בהדר גאון עך על כל יושבי תבל ארצה, וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו, יהוה אלהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה. ויברכו שם כבודך ומרומם על כל ברכה ותהלה. ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עשה נפלאות לבדו. וברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן:

תורה יג

בשחולקים על האדם ורודפים אותו, ובכל פעם להשם יתברך, כי השם יתברך יוכל להתקרב על ידי זה יותר להשם יתברך, כי הם רודפים אותו והוא בורח מקרבין אותו ביותר להשם יתברך:

תּוֹרַה יֵד

בְּשֵׁם שׁוֹשֵׁי לְהָאָדָם שׁוֹנָאִים לְמַטָּה, כִּד יֵשׁ לוֹ שׁוֹנָאִים לְמַעְלָה:

תּוֹרַה לְתוֹרַה יֵד

(טו) חֲנִינֵי אֱלֹהִים בִּי שְׂאֲפְנֵי אֲנוּשׁ כָּל הַיּוֹם לַחֵם וְלַחֲצִנֵי. שְׂאֲפוּ שׁוֹרְרֵי כָּל הַיּוֹם בִּי רַבִּים לְחַמִּים לִי מְרוֹם. יוֹם אִירָא אֲנִי אֵלֶיךָ אֲבַטָּה. רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת כָּל אֲשֶׁר עָבַר עָלַי, וְאֵת כָּל אֲשֶׁר עָבַרְתִּי מִיּוֹם הַיּוֹתֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. אִם אֲמַרְתִּי אֲסַפְּרָה כְּמוֹ אָפֶס קָצָה מְזֶה, אֲסַפְּרָם מִחוּל יִרְבִּיוֹן, וְלֹא יִסְפִּיק הַזְּמַן לְפִוּרְטָם. אַךְ אַתָּה יָדַעְתָּ, שֶׁבְצַרוּף גִּדְל עֲצָם קִשְׁיוֹת עֲרָפֵי וְחִיּוּבֵי הַעֲצוּם עוֹד גַּם זֶה הִיָּה בְּעוֹכְרֵי, גִּדְל עֲצָם הַמַּחְלֶקֶת שְׂמַתְגַּבֵּר עָלַי בְּכָל עֵת בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִיּוֹת. יְהוָה מַה רַבּוּ צָרֵי רַבִּים קָמִים עָלַי. רַבִּים מְאֹד, צַדִּיקִים בִּינּוֹנִים וְרָשָׁעִים. רַבִּים בְּתוֹרָה וּבַעֲשָׂר וּבַחֲכָמָה, כְּאֲשֶׁר נִגְלָה לְפָנֶיךָ אֲדוֹן כָּל. וּכְבֹר גְּלִיתָ אֲזִינּוּ שְׁעַל-יָדֵי הַמַּחְלֶקֶת יְכוּלִין לְהַפִּיל אֶת הָאָדָם חֵם וְשָׁלוֹם מֵעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יְתַבְרַךְ. וְעַתָּה מַה יַעֲשֶׂה יְתוּשׁ נִמְאָם כְּמוֹנֵי הַיּוֹם, אֲשֶׁר רוֹדְפִים אוֹתִי מְאֹד וְחוֹרְקִים שָׁנָם עָלַי לְבַלְעֵנִי חֲנָם חֲלִילָה, רַבִּים רוֹדְפֵי וְצָרֵי, וּמִי יוֹדַע אִם מַעֲדוֹתֶיךָ לֹא נְטִייתִי. רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, הֲלֹא אַתָּה יָדַעְתָּ שְׂאֲחַר גִּדְל הַחִיּוּבִים וְהַפְּשִׁיעוֹת שְׂאֲנִי חָיֵב וּפּוֹשֵׁעַ בְּמַעֲשֵׂי הָרָעִים מְאֹד, עִם כָּל זֶה כָּל מַחְשַׁבְתִּי וּכְבוֹנְתִי בְּמַה שְׂאֲנִי דוֹפֵק עֲדִין עַל דְּלִתִּי רַחֲמִים לְפָתַח לִי שְׁעָרֵי הַקִּנְיָנָה וְלִקְרַבְנֵי אֵלֶיךָ מִמְּקוֹם שְׂאֲנִי שָׁם, כָּל כְּבוֹנְתִי בְּעַסֵּק זֶה הִיא לְטוֹבָה, בִּי כִּד צִוּנוּ צַדִּיקֶיךָ הָאֱמִתִּיִּים שְׁלַעוֹלָם אֵל יִמְנַע אָדָם עֲצָמוּ מִן הַרְחָמִים, וְאִפְלוּ חָרַב חֲדָה מִנְחַת עַל צוּאָרוֹ שֶׁל אָדָם אֵל יִמְנַע עֲצָמוּ מִן הַרְחָמִים. וְאַתָּה יוֹדַע בְּכַמָּה הַתְּחִינּוֹת חֲזָקוֹ אוֹתָנוּ רַבּוֹתֵינוּ הַצַּדִּיקִים אֱמִתִּיִּים לְהַתְּחַזֵּק בְּתַפְלָה וְתַחֲנִנּוּנִים בְּכָל עֵת יְהִיָּה אִיךָ שִׁיְהִיָּה, וְגַם בְּאֱמַת יָדַעְתִּי בְּמַה אֲנִי צָרִיךְ לְהַתְּחַזֵּק בְּזֶה, כּוּלֵי הָאֵי וְאוֹלֵי, כּוּלֵי הָאֵי וְאוֹלֵי, אֲזַכֶּה מִיָּד אוֹ בְּהַרְחַבְת הַזְּמַן לְחַתֵּר וְלִמְצָא אֵיזָה פְּתַח וְחַתִּירָה שְׂאוּכַל לְשׁוּב מִמַּעֲשֵׂי הָרָעִים וּמִמַּחְשַׁבוֹתֵי הַמְּגַנּוֹת. וְעַתָּה אֲבִי שְׁבַשְׂמִים, מַה אַעֲשֶׂה וּמַה אֲפַעַל נֶגֶד הַמַּלְעִיגִים וְהַלִּיצָנִים וְהַמְּקַטְרָגִים וְהַחוֹלְקִים וְהַרוֹדְפִים אוֹתִי מְאֹד מְאֹד, בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִיּוֹת, לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, בִּי אַתָּה יָדַעְתָּ שְׁבַשְׂמִים שׁוֹשֵׁי לִי צָרִים לְמַטָּה, כִּד יֵשׁ לִי צָרִים לְמַעְלָה, בִּי רַבִּים לוֹחֲמִים לִי מְרוֹם הַמְּקַטְרָגִים עָלַי בְּכָל עֵת, וְאִינָם מְנִיחִים אוֹתִי לְהַתְּקַרֵּב לְשׁוּב אֵלֶיךָ. וְאִם בְּאֱמַת מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ מְלֹא רַחֲמִים, בְּבוֹשָׁה וּבְכַלְמָה, שְׁקַטְרוּנָם אֵינּוּ בְּחַנָּם, בִּי בּוֹדָאֵי אֵינִי כְּדָאֵי וְהַגּוֹן לְהַתְּקַרֵּב אֵלֶיךָ לְגִדְל עֲצָם פְּשָׁעֵי וְעוֹנוֹתֵי וְחַטָּאֵי, שְׁחַטָּאתִי וְעוֹתִי וּפְשָׁעֵתִי לְפָנֶיךָ כָּל-כִּד. עִם כָּל זֶה, רַחֲמֶיךָ רַבִּים יְהוָה רַחֲמֶיךָ רַבִּים מְאֹד, וְאֲנִי עֲנִי וְאֲבִיוֹן דַּל וְנִשְׁחָת, אֵינִי לִי לְהִיכֵן לְבָרַח וְאֵל מִי לְבָרַח וְלָנוּם בִּי אִם אֵלֶיךָ לְבַד, בִּי אַתָּה מְשַׁנֵּב לִי וּמְנוּס בְּיוֹם צָר לִי, כְּמוֹ שְׂכַתוּב, יְהוָה עֲזִי וּמְעֻזִי וּמְנוּסִי בְּיוֹם צָרָה. וְעַל זֶה בְּאֵתִי לְפָנֶיךָ אֲבִי שְׁבַשְׂמִים, חוֹמֵל דְּלִים, אֲשֶׁר דִּרְכָךְ לְבַקֵּשׁ אֶת הַנְּרַדְפִים, אִפְלוּ צַדִּיק רוֹדֵף אֶת הָרָשָׁע, שְׂתַעֲשֶׂה לְמַעַן שְׂמֶךָ, וְתַעֲזָרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי תְּמִיד לְבָרַח וְלָנוּם אֵלֶיךָ בְּכָל-עֵת. וּמְכַל מִינֵי רְדִיפוֹת וּמַחְלֶקֶת

וקטרוניגים חס ושלום, ומכל מיני אויבים ושנאים, מכלם אברה ואנוס אליך לבר, ואזכה להתקרב אליך על ידי זה יותר ויותר. ותעזרני להשפיל ולהכניע אויבי תחת, ותפקח עיניהם ויראו האמת שכל מחלוקתם ורדיפתם בהנם, כי אין לי עסק עמהם, ואני חפץ שלום באמת, אני שלום וכי אדבר המה למלחמה. עזרני והושיעני מלא רחמים, חפץ באמת, שמרה נפשי והצילני אל אבוש כי חסיתי בך. הצילני מאויבי אלהי ממתקוממי תשובתי. הצילני מיד אויבי ומרודפי בגשמיית וברוחניות, כי אין לי על מי להשען כי אם עליך אבינו שבשמים, ועל כהם של הצדיקים אמתיים, אשר אני משתקק לילך בדרכיהם הקדושים האמתיים, למענה ולמענם עשה ולא לנו. וחזקנו ואמצנו וזכנו להתקרב אליך באמת, ולא יהיה כח לשום חולק ומונע ומעכב בגשמיית ורוחניות לרחקנו מעבודתך האמתית בשום אופן. חזק ידים רפות וברכים פושלות תאמן. ועשה את אשר בחקיך אלה ואת מצותיך אשר אני ורעי וכל הגלויים אלי וכל בית ישראל מעתה ועד עולם. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. עשה שלום במרומי הוא ברחמי עשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו:

אמן:

תורה טו

בפני אדם, והם נקראים נביאי השקר. אבל באמת הם עושים טובה להצדיקי אמת. כי יש שנאתנים צדקה והם רשעים ונואפים, והצדקה שלהם היא מזקת להצדיק האמת, ועל כן הוא טובה מה שנמצאים השקרנים הנ"ל, שעל ידי זה הרשעים הנ"ל פונים אליהם בצדקתם, כי השם יתברך מכשיל את הרשעים שיתנו הצדקה שלהם להשקרנים הנ"ל, ועל ידי זה נצול הצדיק האמת מהצדקה שלהם:

ב. הצדיק האמת מקבל דבור פיו הקדוש מבעלי צדקה:

א. מחמת שנמצאים צדיקים אמתיים הגדולים במעלה מאד, והם דרכם לדבר גדולות נפלאות, כי הם באמת יכולים לעשות גדולות ולעבד ה' בכל דבר שבעולם, אפלו באכילה ושתיה וכיוצא, ויש צדיקים שיכולין לעשות פדיון על ידי אכילתם, ומחמת שיש צדיקים כאלו, על כן נמצאים גם כן שקרנים שמתפארים גם כן בגדולות ונפלאות כאלו, ויש שהם מנהיגי הדור ומטעים את העולם כאלו אין שום דבר נמנע מהם והכל בידם, וכל זה הוא מחמת שיש צדיקים אמתיים שיש להם באמת זה הכח, על כן הם מתדמים אליהם פקוף

תפלה לתורה טו

(טו) אדון יחיד, מלא רחמים, יהוה אלהים אמת. שמרני והצילני ברחמיך הרבים, מן פת השקרנים והצבועים. רחם עלי ושמרני והצילני, שלא ידבק בי שום דבר שקר

תנינא – תפלה לתורה טו

תשלט

ולא שום תנועה של שקר, ולא יצא מפי דבר שקר וצביעות חס ושלום, ולא יעלה על דעתי חס ושלום, להתפאר בגדולות ונפלאות ממני, ולא אטעה את עצמי ולא אטעה את אחרים:

רבנו של עולם, אתה ידעת את גדל עצם רוממות קדשת מעלתם של הצדיקים אמתיים בני עליה, ואת יקר תפארת גדלתם אשר זכו למה שזכו. אשר דרכם לפעמים לדבר גדולות ונפלאות נוראות באמת ובתמים וכל דבריהם אמת וצדק, אשר על ידי גדולות ונפלאות הנשמע מפיהם הקדוש והנורא מאד, יכולים לידע ולהבחין גדלת הבורא יתברך שמו, אשר חלק מחכמתו ליראיו, ונתן כח לצדיקיו האמתיים להשיג השגות כאלה, ולדבר באמת גדולות ונוראות כאלה. אבל בנפלאותיה העצומים, את זה לעמת זה עשית בחכמתך הגדולה ונתת מקום לטעות, כי נמצאים בנגדם שקרנים וצבועים המתדמים בקוף בפני אדם ומתפארים גם כן בגדולות ונפלאות, כאלו אין שום דבר נמנע מהם, וכל הגדולות והנוראות היוצאים מפי הצדיקים באמת, הם מדברים בלשונות כאלה בשקר וטעות. על כן באתי לפניך מלא רחמים, שתרחם עלינו ועל כל עמך בית ישראל, ותשמרנו ותצילנו מן השקרנים והצבועים המתלבשים בטלית שאינו שלהם, ומתפארים עצמן בגדולות ונפלאות בשקר. שמרנו והצילנו שומר ישראל, שלא נטעה בהם ולא נאבה להם ולא נשמע אליהם, ולא יהיה להם שום כח ושלטיטה להזיק לנו כלל לא בגשמיית ולא ברוחניית. ותשפיע עלינו דעת אמתית שנוכח להבחין ולבחור בהאמת להתקרב לצדיקים אמתיים ולהנלוים אליהם באמת, ותשים חלקנו עמם לעולם:

ותעזר לנו שנוכח לתן צדקה הרבה בסבר פנים יפות לעניים הגונים וכשרים באמת, ותזכנו לשבר לבנו האכזר ולהפכו לרחמנות, ולא יהיה לבנו קשה כאכזר, רק תעזרנו להפוך לב האכזר ללב רך כמים, לרחם באמת על עניים הגונים כשרים אמתיים ברחמנות גדול כראוי, לתת להם כל צרכם די מחסורם אשר יחסר להם. ונוכח ליחד יחודים גדולים בקדשה גדולה למעלה למעלה על ידי צדקותינו. ותהיה בעזרנו ותתן לנו כח שיהיה נעשה על ידי הצדקה שלנו בחינת יחוד ברכה קדשה בכל העולמות הקדושים עד למעלה מעלה:

אנא יהוה, אוהב צדקה ומשפט, זכנו ברחמיך הרבים לקיים מצות צדקה בשלמות ברוצונך הטוב עם כל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצות התלויים בה. ותעזרנו שנוכח על ידי הצדקה לבטל ולשבר תאות נאוף מאתנו, ותבדילנו מן הצבועים והשקרנים, ולא תכשיל אותנו בעניים שאינם הגונים. ותשמרנו ברחמיך הרבים, שלא יהיה נפגם אצלנו חס ושלום, היחוד ברכה קדשה, הנעשה על ידי הצדקה, שלא יתגבר על ידי זה תאות נאוף חס ושלום. מלא רחמים, חפץ חסד, אל תדינני כמפעלי, ואל תעשה לי בחטאי, רק תרחם עלי כרב רחמיה, כרב חסדיך, ותשמר אתה בעצמך את הצדקה שלי שלא יינקו ממנה החיצונים חס ושלום, ולא יהיה להם

כח לפגם היחוד בִּרְכָה קִדְשָׁה, הַנְעֵשֶׂה עַל־יְדֵי הַצְדָּקָה שְׁלִי, וְלֹא תִתֵּן לָהֶם כַּח
 לְהַגְבִּיר עַל־יְדֵי־זֶה תַאֲוֹת נְאוּף חֵס וְשְׁלוֹם. כִּי כָל כּוֹנֵנִי בְּהַצְדָּקָה שְׁאֵתָה מְזַכֵּנִי לְתֵן
 בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, הוּא רַק בְּשִׁבִיל מְצוֹת צְדָקָה לְבַד, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְפָנֶיךָ,
 אֲשֶׁר צוִיתָנוּ בְּתוֹרַתְךָ הַקְדוּשָׁה לְתֵן צְדָקָה, וְהוֹדַרְתָּ אוֹתָנוּ עַל זֶה מְאֹד בְּכַמְהָ וּכְמָה
 אֲזַהְרוֹת, וְכָל כּוֹנֵנִי בְּנִתְיִנַת הַצְדָּקָה לְתַקֵּן וְלֹא לְקַלְקֵל חֵס וְשְׁלוֹם, עַל־כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ
 לְשִׁטַּח כְּפִי לְרַחֲמֶיךָ, שֶׁתִּשְׁמְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ מְעַנִּים שְׂאֵינָם הַגּוֹנִים. וְתִהְיֶה עִמִּי תְמִיד,
 וְתִצְלִילֵנִי וְתִשְׁמְרֵנִי בְּאִפְּן שְׁלֵם יְהִיָּה שׁוֹם כַּח וְשְׁלִיטָה לְהַחִיצוֹנִים לִינִק מִהַצְדָּקָה
 שְׁלִי, וְלֹא יוֹכְלוּ לְקַלְקֵלָה בְּשׁוֹם אִפְּן. כִּי אֲנִי נוֹתֵן כָּל הַצְדָּקוֹת שְׁלִי עַל דַּעַת הַצְדִּיקִים
 הָאֲמִתִּים הַגְּדוֹלִים בְּמַעֲלָה וְהֵם יַעֲלוּ אֶת מְצוֹת הַצְדָּקָה שְׁלִי, וַיַּעֲשׂוּ וַיִּתְקַנוּ עַל־יְדֵי
 יְהוּדִים גְּדוֹלִים לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה בְּתַכְלִית הַקְדְּשָׁה הָעֲלִיוֹנָה בְּאֲמֶת. וְיִהְיֶה לָךְ נַחַת רוּחַ
 וְשַׁעֲשׂוּעִים גְּדוֹלִים עַל־יְדֵי הַצְדָּקָה שְׁלִי. וְתִזְכְּנִי לְשִׁבְרֵי תַאֲוֹת נְאוּף לְגַמְרֵי וְלִזְכוֹת לְתַקוּן
 הַבְּרִית בְּאֲמֶת עַל־יְדֵי כַח וְזְכוֹת הַצְדָּקָה שְׁלִי. טוֹב וּמְטִיב לְכָל, זְכַנִּי לְהַרְבּוֹת בַּצְדָּקָה
 לְעַנְיִים הַגּוֹנִים בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, בְּאִפְּן שֶׁתִּהְיֶה הַצְדָּקָה תְּקוּן גְּדוֹל לְנַפְשִׁי
 וְרוּחִי וְנִשְׁמַתִּי, וְלֹא אֵיעוֹל בְּכִסּוּפָא קַמְךָ. וְתִשְׁמַר אֶת כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל הַצְדִּיקִים
 וְהַכְּשָׁרִים אֲשֶׁר פָּרְנָסְתָם עַל־יְדֵי צְדָקָה, שְׁלֵם יִגִּיעַ לְיָדָם שׁוֹם צְדָקָה פְּגוּמָה מֵאֲנָשִׁי
 נְאוּף וְרָשָׁע, אֲשֶׁר הַצְדָּקָה שְׁלָהֶם מְזַקֵּת לְהַמְקַבְּלִים. רַק תִּסְבֵּב סְבוֹת לְמוֹבָה בְּרַחֲמֶיךָ
 הַרְבִּים, שְׁכָל הַרְשָׁעִים וְהַנּוֹאֲפִים הַנּוֹתְנִים צְדָקָה, שְׁכָל צְדָקְתָם תִּגִּיעַ לְהַשְׁקֵרְנִים
 וְהַצְבוּעִים. וְהַצְדִּיקִים וְהַכְּשָׁרִים הָאֲמִתִּים יִנְצְלוּ מֵהֵם מְלַקְבֵּל צְדָקָה פְּגוּמָה שְׁלָהֶם,
 שְׁלֵם תְּקַלְקֵל הַצְדָּקָה פְּגוּמָה שְׁלָהֶם אֶת דְּבוּר פִּיהֶם הַקְדוּשׁ שְׁמֻקְבָּלִים הַצְדִּיקִים
 מִבַּעֲלֵי הַצְדָּקָה. וְתִזְמִין לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל פְּרִנְסָה בְּכַבּוֹד וּבְכִשְׁרוֹת וְלֹא יְהִיָּה אַחִיזָה
 לְהַסְטָרָא אַחֲרָא בְּפְרִנְסוֹתֵינוּ כָּלֵל, רַק נִזְכֶּה לְפְרִנְסָה טוֹבָה בְּכַבּוֹד וּבְרוּחַ בְּקִדְשָׁה
 וּבְטַהֲרָה גְּדוֹלָה, בְּאִפְּן שֶׁנִּזְכֶּה לְהִיּוֹת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאֲמֶת:

זוֹכְנִי לַעֲסַק בְּתוֹרַתְךָ הַקְדוּשָׁה וּבַעֲבוּדְתְךָ הָאֲמִתִּית בְּתַמִּימוֹת בְּאֲמֶת, וְלֹא אֶלֶף
 בְּגְדוֹלוֹת וּבְנִפְלְאוֹת מִמֶּנִּי, רַק אֲשׁוּה וְאֲדַמָּה נַפְשִׁי כְּגִמּוֹל עֲלֵי אִמּוֹ כְּגִמּוֹל עֲלֵי נַפְשִׁי.
 וְאִזְכֶּה לַעֲסַק בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה בְּפֶה מְלֵא, בְּאִפְּן שְׁאִזְכֶּה בְּתוֹךְ כָּלֵל יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים,
 לְהַכְרִית וּלְכַלּוֹת וּלְבַעַר אֶת כָּל הַקּוֹצִים וְהַחוֹחִים הַסּוֹכְבִים אֶת הַשׁוֹשְׁנָה הָעֲלִיוֹנָה.
 וְלֹא יְהִיָּה שׁוֹם כַּח לְהַשְׁקֵרְנִים וְהַצְבוּעִים הַמַּתְפָּאֲרִים בְּשִׁקְרִים לִינִק מִדְּבוּרֵנוּ כָּלֵל,
 וְתַבְעַר הַשִּׁקְר מִן הָעוֹלָם, וְתִגְלֶה הָאֲמֶת בְּעוֹלָם, וַיִּקְיָם מִהֲרָה מִקְרָא שְׁכַתוֹב, שְׁפַת
 אֲמֶת תִּכּוֹן לְעַד וְעַד אַרְגִּיעָה לְשׁוֹן שִׁקְר. וְנִאֲמַר, חֲסֵד וְאֲמֶת נִפְגְּשׁוּ צְדָק וְשְׁלוֹם נִשְׁקוּ.
 אֲמֶת מֵאֲרִץ תִּצְמַח וְצְדָק מִשְׁמַיִם נִשְׁקָה. הַדְרִיכֵנִי בְּאֲמֶתְךָ וּלְמַדֵּנִי כִּי אֵתָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
 אוֹתְךָ קוִיִּתִּי כָּל הַיּוֹם. וְאֵל תִּצַּל מִפִּי דְבַר־אֲמֶת עַד מְאֹד כִּי לְמִשְׁפָּטֶיךָ יִחַלְתִּי. וְאֲנִי
 תְּפִלְתִּי לָךְ יְהוָה עַת רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֲסֵדְךָ עֲנֵנִי בְּאֲמֶת יִשְׁעֶךָ:

תורה טז

א. עיני פנים תרוין על הקשיא שהקשו במקום שהקשו, למה כשהאדם מבקש פרנסה אין נותנים לו תכף פרנסתו מזמן, רק על-ידי סבות לכל אחד לפי סבתו:
 ב. לעקר כבוד וגדולת המלכות או מנהיג ומושל הוא על-ידי ענוה, וכל מה שיש להמליך והמושל ענוה ביותר, מתפישט מלכותו וממשלתו ביותר (קל"ט הנישן, יא)

תפלה לתורה טז

(י"י) עיני כל אליך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו. פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון. רבוננו של עולם, תן לי פרנסה בכבוד קדם שאצטרך לה, באפן שאזכה לסור מרע ולעשות הטוב בעיניך תמיד ולהיות כרצונך הטוב באמת. כי אתה יודע כמה הפרנסה מבלבלת אותי ומונעת אותי ומחלשת דעתי מלהתחזק בעבודתך. רבוננו של עולם, ידעתי כי אני רחוק מפרנסה בכבוד מאד מאד, כי פנמתי נגדך מאד, הרעותי את מעשי וקפחתי את פרנסתי. אבל באתי לפניך מלא רחמים, בעני בפתח כדל ואביון המחזיר על הפתחים, פורש כפיו, שואל ומבקש מתנת הנם וגדבת חסד, שתחנני ברחמיך הרבים לבד, בחסדיך העצומים לבד, ותזמין לי פרנסתי מן השמים ותתן לי כל צרכי וכל צרכי אנשי ביתי וכל התלויים בי וכל הנלוים אלינו קדם שנצטרך להם, כי עינינו לך לבד תלויות, עינינו לך לבד מצפות ומחכות:

רבוננו של עולם, אנתה הוא לעלא מן כל העלות והסבות, ואתה יכל לסבב סבות לטובה ברחמיך הרבים, באפן שיגיע לנו הפרנסה בנקל בלי שום בלבולים ובלי שום טרדות ויגיעות ובלי שום סבות על פי דרך הטבע, רק שתזמין לנו ברחמיך הרבים הפרנסה בנקל ובמהירות גדול, ותהיה נמשכת הפרנסה אלינו לטובה בהרחבה גדולה. ונזכה לברר הפרנסה בקדשה גדולה, שנזכה לאכל ולשתות בקדשה ובטהרה גדולה, באפן שנזכה שתתברר אכילתנו ושתיתנו ויהיו נעשים מהם ברורים קדושים בבחינת קטרת, עד שיהיו נעשים מהם אמרי שפר, שהם ברכות והודאות לשמך הגדול והקדוש. ואלו האמרי שפר יעלו ויתחברו עם המליך, ויהיה נעשה מהם עטרה להמליך, ונזכה לראות העטרה הזאת, כמו שכתוב, צאינה וראינה בנות ציון במליך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו. ונזכה לראות את המליך ביפיו, כמו שכתוב, מליך ביפיו תחזינה עיניך. ואל תעכב פרנסותינו בשביל זה, כי אתה כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה. כי אתה יכל לסבב סבות לטובה באפן שתבא לנו הפרנסה במהירות גדול בלי שום עכוב כלל, ובלי שום עסק וסבה ובלי שום טרדא כלל, ועם כל זה נזכה לראות המליך ביפיו בעטרה שעטרה לו אמו הנעשית מן האמרי שפר המתבררים על-ידי הפרנסה והאכילה דקדשה. וקיים לנו מקרא שכתוב, הגואל משחת חייכי המעטרכי חסד ורחמים המשביע בטוב עדיך תתחדש בנשך נעורייכי:

אבינו שבשמים, עשה למענך ורחם עלינו ותסבב סבות לטובה, באפן שתגיע לנו הפרנסה קדם שנצטרך לה, ותזמין כל צרכינו בכבוד ובנחת ובקדוה ובקדושה גדולה ובקדוה ונחת גדול. ותצילנו מחובות והלוואות, ותעזרנו לסלק מהרה כל החובות והלוואות שאנו מחייבים מכבד, ותשמרנו מעתה מלבא לידי חוב עוד לעולם, כי אתה יודע שהחובות וההלוואות מבלבלים אותנו מאד ממעט עבודתך שאנו מכינים עצמינו בכל עת להתחיל בעבודתך באמת. רחם עלי ועלינו אבינו אב הרחמן, הן את העולם כולו בטובו בהן ובחסד וברחמים, והן לי ולכל חברתנו ולכל ישראל פרנסה בכבוד קדם שנצטרך לה. באפן שלא נצטרך להטריד דעתנו בהפרנסה כלל, ואל תצריכנו לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלוואתם, כי אם לידך המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה שלא נבוש ולא נכלם לעולם ועד. ונזכה לברר הפרנסה בקדושה ובטהרה גדולה בבחינת קטרת המשמח את הלב. ותביא לנו את משיח צדקנו במהרה בימינו, וימלך עלינו ועל כל ישראל ועל כל העולם כולו, ויקים בנו מהרה מקרא שכתוב, מלך בפינו תחזינה עיניך תראינה ארץ מרחקים. במהרה בימינו, אמן בן יהי רצון:

תורה יז

מאד בשבת קדש, ולבלי להראות חס ושלוש שום עצבות ודאגה כלל בשבת, ולהרבות בתענוגי שבת בכל מיני תענוג הן אכילה ושתייה, הן מלבושים כפי מה שיוכל, כי אכילת שבת הוא כולו קדש כולו רוחניות כולו אלהות, ועולה למקום אחר לגמרי מאכילת חל. אשרי המשתדל לשמח בשבת. כי עקר כבוד שבת הוא השמחה כנ"ל:

ד. דרך השם יתברך להביט על הטובות שעושין, ואף שנמצא בהם גם כן מה שאינו טוב, אינו מסתכל עליו. מפל שכן האדם אסור לו להביט על חברו לרעה, למצא בו דוקא מה שאינו טוב ולחפש ולמצא פגמים בעבודת חברו, רק אדרבה מחיב להביט רק על הטוב:

א. על-ידי השמחה של שבת זוכה לחרות, ואז הדעת בשלמות ואינו מבלבל. ועל-ידי-זה זוכה ליראה עם דעת בלי כסילות. ומעלה כל היראות הנפולות שלא יהא מתירא משום דבר, לא מאיזה שר ואדון וכיוצא, רק מהשם יתברך לבדו:

ב. וצריך לזהר מאד להיות אף שמח וטוב לב בשבת. כי מעלת וקדושת שבת גדולה ויקרה מאד כמבאר בכל הספרים, ובפרט בספר "ראשית חכמה" שער הקדושה בתחלתו. וראוי ללמד שם ולשום לבו היטב על כל הדברים הנאמרים שם בעצם מעלות קדושת שבת, כדי שיתלהב לבו לקבל שבת בשמחה גדולה ועצומה, כי עקר מצות כבוד שבת קדש הוא השמחה, להיות שמח

תַּפְלָה לְתוֹרַה יו

(ג) יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתַּעֲזֹרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתִזְכְּנִי לְקַבֵּל שַׁבַּת־קֹדֶשׁ בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּה גְדוֹלָה, בְּגִילָה רַגְוָה דִּיצָה וְחֵדוּה. וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלִינִי שֶׁלֹּא יַעֲלֶה עָלַי לְבִי שׁוֹם עֲצָבוֹת וּמְרָה שְׁחוֹרָה וְלֹא שׁוֹם יָגוֹן וְאִנְחָה וְלֹא שׁוֹם דְּאָנָּה בְּיוֹם שַׁבַּת־קֹדֶשׁ. רַק אֲזַכֶּה לְשִׂמְחָה בְּכָל עוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת־קֹדֶשׁ, בְּכָל לְבָבִי וּבְכָל נַפְשִׁי וּבְכָל מְאֹדִי, בְּשִׂמְחָה שְׂאִין לָהּ קֶץ וְתִכְלִית, בְּרָאוּי בְּאַמֶּת לְשִׂמְחָה בְּיוֹם שַׁבַּת־קֹדֶשׁ, בְּיוֹם קָדוֹשׁ וְנוֹרָא בְּזֶה, שְׁנַת־עוֹרֵר עוֹ וְחֵדוּה וְשִׂמְחָה רַבָּה וְעִצּוּמָה בְּלִי שְׁעוֹר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כְּלָם, וְכִמוֹ שְׂמוּבָא בְּזֶהר הַקָּדוֹשׁ וּבִשְׂאֵר סְפָרִים, מִרְבוּי עֲצָם הַשִּׂמְחָה וְהַחֵדוּה שֶׁל שַׁבַּת־קֹדֶשׁ:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מָה אֹמֵר וּמָה אֲדַבֵּר, בְּכָל מָה שְׂאִנִּי מִתְחִיל לְהִתְפַּלֵּל וּלְהִתְחַנֵּן עָלָי, יְדַעְתִּי גַם יְדַעְתִּי, כִּמָּה אֲנִי רַחוּק מְזֶה, וְכַפִּי גָדֵל מֵעֲלֵת הַמִּצְוָה וְהַמְדָּה הַקְּדוּשָׁה, וְכַפִּי גָדֵל תּוֹעֲלָתָהּ לְכָל הַדְּבָרִים שֶׁבְּקִדְשָׁהּ, בֶּן עֲצָם רַחוּקִי מְזֶה בְּתִכְלִית הַרְחוּק, וּבִפְרָט מִשִּׂמְחָה בְּשַׁבַּת־קֹדֶשׁ, אֲשֶׁר כִּמְעַט בְּזֶה תּוֹלָה הַכֹּל וְהוּא עֶקֶר הַהִתְקַרְבוֹת אֵלֶיךָ. אֲבָל אַתָּה יוֹדֵעַ רַבּוּי הַמְּנִיעוֹת עַל זֶה וְגָדֵל הַהִתְנַבְּרוֹת שֶׁמִּתְנַבְּרִין וּמִתְנַרִּין בְּכָל פַּעַם לְמַנַּע אוֹתִי חֵם וְשִׁלּוֹם, מִשִּׂמְחָה שֶׁל שַׁבַּת. חֲמַל עָלַי אֲבִי שֶׁבִּשְׂמִים, אֲבִי אֲב הַרְחַמְנִי, וְשִׂמְחֵנִי בִּישׁוּעָתְךָ תָּמִיד, וְעֲזֹרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי וְזַכְּנִי לְשִׂמְחָה מְאֹד בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה בְּכָל שַׁבַּת וְשַׁבַּת, חֵק וְלֹא יַעֲבוֹר, שְׂאֲזַכֶּה לְהִיוֹת כָּל הַיּוֹם כְּלוֹ בְּשִׂמְחָה מְבֹאוֹ וְעַד צֵאתוֹ, עַד שְׂאֲזַכֶּה לְהַמְשִׁיךְ הַשִּׂמְחָה שֶׁל שַׁבַּת עַל שְׁשַׁת יְמֵי הַחֹל, עַד שְׂאֲזַכֶּה לְהִיוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד גַּם בְּיְמֵי הַחֹל בְּשִׂמְחָה אֱמֵתִית. יִרְאוּ עֵינַי וְיִשְׂמַח לְבִי וְתִגַּל נַפְשִׁי בִּישׁוּעָתְךָ בְּאַמֶּת. וְתִזְכְּנִי עַל־יְדֵי הַשִּׂמְחָה שֶׁל שַׁבַּת לְהַרְיֵם הִירְאָה אֶל הַדַּעַת הַקְּדוּשׁ, וְאֲזַכֶּה לִירְאָה שְׁלֵמָה מִפְּנֵיךָ בְּדַעַת שְׁלָם בְּלִי כְּסִילוֹת כְּלָל:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אִיוֹם וְנוֹרָא, עֲזֹרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי וְזַכְּנִי מִהֲרָה לִירְאָת הַרוּמָמוֹת, לִירְאָה קְדוּשָׁה עִם דַּעַת הַנְּמֻשֶׁךְ מִשִּׂמְחָה שֶׁל שַׁבַּת־קֹדֶשׁ. מְלֵא רַחֲמִים, גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ, פּוֹדֶה וּמִצְיֵל, פְּדִנִי וְהִצְלִינִי וְהוֹצִיאֵנִי מֵעֲבָדוֹת לְחַרוֹת מִשְׁעֶבֶד לְגֵאֲלָה. זַכְּנִי לְשִׂמְחָה שֶׁל שַׁבַּת־קֹדֶשׁ, שְׂאֲזַכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחֲסִדֶיךָ הַגְּדוֹלִים, לְקַבֵּל שַׁבַּתוֹת מִתּוֹךְ רַב שִׂמְחָה וּמִתּוֹךְ עֶשֶׂר וּכְבוֹד וּמִתּוֹךְ מַעוֹט עֲוֹנוֹת. עֲזֹרְנִי שְׂאֲזַכֶּה לְכַבֵּד אֶת הַשַּׁבַּת בְּכָל עוֹ וְתַעֲצוּמוֹת, בְּכָל מִינֵי שִׂמְחָה וְחֵדוּה. וְאֲזַכֶּה לְהַרְבוֹת בְּתַעֲנוּגֵי שַׁבַּת בְּכָל מִינֵי תַעֲנוּגִים, הֵן לְהַרְבוֹת בְּמִינֵי מֵאֲכָלִים וּמַעֲדָנִים וּמִשְׁקָאוֹת טוֹבִים, הֵן בְּבִגְדֵי כְבוֹד, לְהִשְׁתַּדֵּל לְזִכּוֹת לְבִגְדִים נְאִים לְכְבוֹד שַׁבַּת־קֹדֶשׁ. וְהַעֲקֵר שְׁתַּרְחַם עָלַי וְתַעֲזֹרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי לְזִכּוֹת לְשִׂמְחָה בְּכָל לֵב בְּשַׁבַּת־קֹדֶשׁ. בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּה גְדוֹלָה בְּאַמֶּת, עַד שְׂאֲזַכֶּה עַל־יְדֵי הַשִּׂמְחָה לְצֵאת מֵעֲבָדוֹת לְחַרוֹת, מִשְׁעֶבֶד לְגֵאֲלָה. עַד שְׂאֲזַכֶּה עַל־יְדֵי הַשִּׂמְחָה וְהַחַרוֹת שֶׁל שַׁבַּת, לְהִשְׁלִים וּלְהַגְדִּיל דַּעַתִּי בְּתִכְלִית הַגְּדֻלוֹת וְהַשְּׁלָמוֹת כְּרִצּוֹנְךָ הַטוֹב בְּאַמֶּת. וְעַל־יְדֵי זֶה אֲזַכֶּה לִירְאָה שְׁלֵמָה שֶׁתְּהִיָּה הִירְאָה עִם דַּעַת בְּלִי שׁוֹם סְכָלוֹת כְּלָל. וְתַעֲזֹרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי לְהַרְיֵם וּלְהַגְבִּיחַ עַל־יְדֵי הַדַּעַת הַקְּדוּשׁ אֶת כָּל

היראות הנפולות אליך לבר תתברך. שלא יהיה לי שום יראה נפולה, שלא אפחד ולא אתירא משום בריאה שבעולם, לא משום שר ואדון, ולא משום אדם, ולא משום חיה רעה ולסטים, ולא משום דבר שבעולם, רק ממך לבר אירא ואפחד באמת, ותהיה יראתך על פני לבלתי אחטא. רבונו של עולם, זכני ליראה שלמה ואמתית, ליראה את השם הנכבד והנורא הזה, את יהוה אלהינו, אותו לבר אירא ובו אבטח ואשען, ולא אפחד משום דבר שבעולם, ויקים בי מקרא שכתוב, יהוה אורי וישעי ממי אירא יהוה מעוז חיי ממי אפחד. ונאמר, יהוה לי לא אירא מה יעשה לי אדם. ונאמר, באלהים בטחתי לא אירא מה יעשה בשר לי. ונאמר, הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד כי עזי וזמרת יה יהוה ויהי לי לישועה. ושאתם מים בששון מפעני הישועה:

רבונו של עולם, מלא רחמים, טוב ומטיב לכל. זכני לטעם טעם ענג שבת באמת, זכני לשמחה וחרות של שבת-קדש ולבטל כל השעבוד של ימי החל, ולישב דעתי בשלמות בלי שום בלבול הדעת כלל, ולא יעלה על דעתי ומחשבותי בשבת-קדש, שום מחשבה באיזה עסק ומלאכה ומשא ומתן, ולא שום דאגה וטרדא כלל, רק יהיה בעיני כאלו כל מלאכתי עשויה. ואזכה באמת למנוחה וענג ושמחה של שבת-קדש, מנוחת אהבה ונדבה, מנוחת אמת ואמונה, מנוחת שלום ושלוח והשקט ובטח, מנוחה שלמה שאתה רוצה בה. שמח נפש עבדך כי אליך יהוה נפשי אשא. שמחני ברחמיך הרבים תמיד, ובפרט בשבתות וימים טובים. תשמיעני ששון ושמחה תגלגלה עצמות דבית. כי אין מי שיוכל לשמח את נפשי, כי אם אתה לבר, בחסדך העצום לבר, ברחמיך הגנונים לבר, בזכות וכח הצדיקים האמתיים שהם שבת דכולהו יומי. קדשנו במצותיך ותן חלקנו בתורתך, שבענו מטובך ושמח נפשנו בישועתך וטהר לבנו לעבדך באמת, והנחילנו יהוה אלהינו באהבה וברצון שבת קדשך, וינוחו בו כל ישראל מקדשי שמך. תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעימות בימיך נצח. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה יח

ספנה גדולה להיות מפרסם ולהנהיג העולם, לא מבעיא בשאינו ראוי כלל ולובש טלית שאינו שלו, רק אפלו עובדי ה' באמת גדולי הדור, יש עליהם סכנות נוראות בהנהגת העולם, כי בהנהגת העולם ובחדושי דאורייתא שמתדשים, יכולים לעבר ממש גנוב ונאוף ורצוח בכל פעם ובכל רגע, רחמנא לצלן:

תורה יט

עקר העבודה הוא רק תמימות ופשיטות גמור בלי שום חכמות וחקירות, וזהו עקר התכלית האמתית. ובאמת הוא אסור גדול להיות מחקר חס ושלום וללמד ספרי החכמות. רק הצדיק הגדול מאד הוא יכול להכניס עצמו בזה ללמד השבע

תְּנִינָא – תְּפִלָּה לְתוֹרַה יִט

תשמח

אָמוּנָה. אֲבָל אֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים אֲסוּר גְּדוּל
לָהֶם לִכְנֹס בְּסִפְרֵי חֲקִירוֹתֵיהֶם. וְאִפְלוּ
סִפְרֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁמְדַבְּרִים מִחֲקִירוֹת אֲסוּר
לְהֵבִיט בָּהֶם כָּלֵל, כִּי מִזִּיקִים הֵרְבָּה
לְאָמוּנָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהִיא יְסוּד הַכֵּל.
וְתִהְיֶה לְאֵל יֵשׁ עֲכָשׁוּ סִפְרֵים קְדוּשִׁים
הֵרְבָּה מְאֹד הַמְּלָאִים מוֹסֵר וְיִרְאֵת הַשֵּׁם
בְּלֵי שׁוּם חֲקִירוֹת, שְׂאִינָם מְסַדִּים עַל
דַּעַת חֲכָמֵי יוֹן יִמַח שְׁמֵם. רַק יְסוּדָתָם
בְּהִרְרֵי קֹדֶשׁ עַל דְּבָרֵי חֲכָמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם
לְבָרְכָה בְּגִמְרָא וּמְדַרְשִׁים, וּבִפְרָט
הַמְּסַדִּים עַל דְּבָרֵי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בְּרִי־יִחְיָא
וְחֲבָרָיו, הַפֶּךָ בָּהֶם וְהַפֶּךָ בָּהֶם, בָּהֶם דִּינָא
וְלֹא בְּהַסְפְּרִים שֶׁמַּעֲרַב בָּהֶם דַּעַת הַגּוֹיִים
הַכּוֹפְרִים בַּעֲקָר שֶׁהֵם בְּחִינַת עֲמָלֵק. מֵהָר
הַמְּלֵט עַל נִפְשָׁךְ מֵהֶם וּמִהֲמוֹנָם, וְתִהְיֶה
לְךָ נִפְשָׁךְ לְשָׁלָל לְחַיֵּי עוֹלָם וְלַעוֹלָמֵי עַד
וְלִנְצַח נְצָחִים:

חֲכָמוֹת (עֵין "לְקוּטֵי מוֹתְרִין" חֵלֶק א סִימָן ס"ד). כִּי
יֵשׁ אֲבָן נִגְף בְּכָל חֲכָמָה וְחֲכָמָה שֶׁהוּא
בְּחִינַת עֲמָלֵק. כִּי עֲמָלֵק הָיָה פִּילוֹסוֹף
וּמַחֲקֵר וְכַפֵּר בַּעֲקָר. וְעַל־יְדֵי הָאֲבָן
נִגְף הַזֹּאת יְכוּלִין לִפְלֹחַ חֵם וְשָׁלוֹם, אֲבָל
הַצַּדִּיק הַגְּדוֹל מְאֹד שֶׁהוּא בְּחִינַת מֹשֶׁה
רַבֵּנוּ, כְּשֶׁנִּכְנַס בְּאֵלוֹ הַשֵּׁבַע חֲכָמוֹת הוּא
מִחֲזִיק עֲצָמוֹ וְנִשְׁאָר קַיָּם עַל עַמְדוֹ עַל־יְדֵי
אָמוּנָה בְּבִחִינַת: "וְצַדִּיק בְּאָמוּנָתוֹ יִתִּיחַ"
(מְבַקֵּשׁ ב, ד). כִּי: "שֵׁבַע יְפוֹל צַדִּיק וְקָם" (מִשְׁלֵי
כד, טו), הֵינּוּ הַצַּדִּיק הַגְּדוֹל הוֹלֵךְ דֶּרֶךְ אֱלוֹ
הַשֵּׁבַע חֲכָמוֹת, וְאִף־עַל־פִּי שֵׁיכּוּלִים
לְהַחֲלִיק וְלִפְלֹחַ שֵׁם עַל־יְדֵי הָאֲבָן נִגְף
בְּחִינַת עֲמָלֵק, אֲבָל וְקָם עַל־יְדֵי אָמוּנָה
כַּנִּ"ל. וְזֶה: שֵׁבַע יְפוֹל צַדִּיק וְקָם סוֹפֵי־
תְּבוֹת עֲמָלֵק, שֶׁהוּא הָאֲבָן נִגְף שֶׁל הַשֵּׁבַע
חֲכָמוֹת, שֶׁעַל יְדוֹ נּוֹפְלִין חֵם וְשָׁלוֹם,
וְהַצַּדִּיק עוֹמֵד וְקָם וּמַחֲזִיק עֲצָמוֹ עַל־יְדֵי

תְּפִלָּה לְתוֹרַה יִט

(י"ד) תוֹמְךָ תְּמִימִים הוֹשִׁיעָה נָא, תִּקְוֶיךָ לְעַד הַצְּלִיחָה נָא, תְּמִים בְּמַעֲשָׂיו עֲגִנוּ בְּיוֹם
קִרְאָנוּ. תָּם וּמִתְמָם עִם תְּמִימִים, וְכִנֵּי לְעַבֵּד אוֹתְךָ בְּאֵמֶת, בְּתִמְיֹמוֹת וּבִפְשִׁיטוֹת גְּמוּר
בְּלֵי שׁוּם חֲכָמוֹת כָּלֵל. שְׁמַרְנֵי וְהַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מִחֲקִירוֹת וְחֲכָמוֹת הַיְצוּנִיּוֹת
וְזוֹרוֹת. רַחֵם עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְזַכְּנוּ בַּחֲסִדֶיךָ הָעֲצוּמִים לְתִמְיֹמוֹת בְּאֵמֶת, כַּאֲשֶׁר
אַתָּה יְדַעְתָּ דְרָכֵי הַתְּמִימוֹת בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ, כַּרְצוֹנְךָ הַטּוֹב וְכַרְצוֹן צַדִּיקֶיךָ הַיְרָאִים
וְהַתְּמִימִים בְּאֵמֶת:

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַבּוֹנוּ דְּעֵלְמָא כָּלְא, אֲנִי יוֹדַע וּמֵאֲמִין בְּאָמוּנָה שְׁלֵמָה, שְׁגָם בְּמִקוֹם
שְׂאֵנִי שֵׁם עֲתָה, יֵשׁ דֶּרֶךְ וְעֵצָה יִשְׂרָאֵל בְּדְרָכֵי הַתְּמִימוֹת וְהַפְּשִׁיטוֹת, בְּאִפְּן שְׂאֵזְכָּה לְצֵאת
מִמָּה שְׂאֵנִי צְרִיךְ לְצֵאת, וְלָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם, וְלֹא אָשׁוּב עוֹד לְכַסְלָה, וְלֹא
אוֹסִיף עוֹד לְרַדֵּף אַחֲרֵי הַבְּהֻמוֹת שֶׁהֵם הָעוֹנוֹת שֶׁכִּבֵּר רַדְפְּתִי אַחֲרֵיהֶם הֵרְבָּה. אֲבָל
בְּעוֹנוֹתֵי הַרְבִּים, נִתְּבַלְבַּל דַּעְתִּי וְנִטְמַטְמַט לְבִי, עַד אֲשֶׁר קָשָׁה לִּי מְאֹד לְמַצֵּא דְרָכֵי
הַתְּמִימוֹת, וְאֲנִי יוֹדַע עֲתָה שׁוּם דֶּרֶךְ וְעֵצָה שֶׁל תְּמִימוֹת, כִּי אִם לְצַעֵק אֵלֶיךָ תִּמְיֵד מֵה
שְׂיָבֵא לְתוֹךְ פִּי, כִּי מֵאֵן דְּהוּא בְּדוּחֲקָא לֹא אִסְתַּכַּל מִיְדֵי. אוֹלֵי אֲזָכָה לְפִי־סֶךָ וְלַעוֹרֵר
רַחֲמִים כְּאֵלֶּה אֲצַלְךָ שְׂאֵזְכָּה גַם אֲנִכִּי לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאֵמֶת וּבְתִמְיֹמוֹת

גמור ברצונך הטוב. ואזכה מעתה לנוח ולהשקיט, לתפס מחשבותי לבלי להניחה עוד לחשוב שום מחשבות חוץ, הן מחשבות של חקירות ועקמימות שבלב, הן כל מיני מחשבות זרות והרהורים ותאות רעות. רק אזכה לקדש את מחשבותי תמיד בקדשה גדולה, ולהטותה תמיד אל נקדת האמת והתמימות, בלי שום חכמות של העולם כולל. מלא רחמים, עיני תלויות אליך תמיד לזכות לזה, עיני תמיד אל יהוה כי הוא יוציא מרשת רגלי. לך יהוה קויתי, לך יהוה חפיתי, לך יהוה איחל. אולי יחוס, אולי ירחם, והטוב בעיניך עשה עמי, כי הגה כהמר ביד היוצר, בן אני בידך בעל הרחמים בעל הישועות, הטוב והמטיב לכול. כי אין קצבה לטובותיך ואין קץ לחנינותיך, ואין לשער דרכי חסדיך ונפלאותיך אשר אתה עושה בכל דור ודור עם כלל ישראל, ועם כל אחד ואחד בפרטי פרטיות. עשה עמי חסד חנם ממה שלא יחסר עמך, באפן שאזכה לשוב אליך באמת ולהתקרב אליך בתמימות ובפשיטות גמור בלי שום חכמות כולל:

ורחם עלינו ועל זרענו ועל כל זרע עמך בית ישראל, ותשמר ותציל אותנו מכל מיני חקירות וחכמות היצוניות, ולא נשים עין ולא נביט ולא נסתכל כלל בשום ספר המיסוד על פי דרכי המחקרים, אפלו בספרים שחברו קצת מבני ישראל על פי ההקדמות והסברות של חכמות החיצוניות שנמשכין ובאין מהעכו"ם, אשר לא נכנסו בדת ישראל הקדוש, כי לא באלה חלק יעקב. שמר רגלנו מלנגף חס ושלום באבני נגף שלכם, המנחים בכל חכמותיהם הכלולים בשבע חכמות, אשר בכלם מנח קלפת ונהמת עמלק שהוא האבן נגף שבכל החכמות, אשר על ידו נכשלים ונופלים כל הנכנסין בהם, ויוצאין מעולמם, ובאין לידי כפירות ואפיקורסות גמור רחמנא לצלן, רחמנא לישזבן מהם ומהמונם. הצילנו נא אבינו שבשמים, עזרנו והושיענו וזכנו בזכות משה רבנו ובזכות כל הצדיקים אמתיים שלחמו מלחמת עמלק, שזוכה לקבל כח מהם, להנציל גם עתה מקלפת עמלק, שהוא פילוסופיא וחכמות היצוניות. ותעורר לב צדיקי אמת שבדור הזה, וכל הצדיקים שזכני עפר, שילחמו גם עתה בעדנו ויכניעו וישפילו וישברו ויעקרו את קלפת עמלק ותילותיו, לבל יהיה להם שום כח להכניס חס ושלום, דרכיהם ודעותיהם הרעות והמרות בלב עמך בית ישראל. גואל חזק, הצל ומלט ופלט את שארית עמך בית ישראל מהצר המר והצורר הזה, מהאויב האכזר הזה, הוא איש צר ואויב המן עמלק הרע הזה, ימח שמו ונמח זכרו, שהוא הקלפה והזהמה שמכנסת בעולם חכמות היצוניות ואפיקורסות וחקירות כנגד השם יתברך, שרוצה להתגבר עתה חס ושלום בעקבות משיחא, להכניס גם בישראל כפירות ואפיקורסות חס ושלום, על ידי שממשיכין אותם ללמד ספריהם וחכמותיהם ולשונותיהם. רבונו של עולם, אתה לבד ידעת את עצם הצרה הזאת, אתה לבד ידעת כי אין מי שיעמד בעדינו. על כן יהמו מעיד ורחמיה עלינו ועל כל עמך בית ישראל, שמך הגדול יעמד לנו בעת צרה. חוס וחננו ורחם עלינו והושיענו כי אליך עינינו. וזכנו ברחמיה הרבים, לאמונה שלמה באמת בתמימות ובפשיטות בלי

תְּנִינָא – תּוֹרָה ב

תשמוז

שום חקירות וחקמות זרות כלל, רק נזכה לעבוד אותך באמת לקיים מצותיך ולעסוק בתורתך בעובדא ובמלולא, בתמימות ובפשיטות כל ימינו לעולם. ונזכה לקיים באמת מקרא שכתוב, סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם. ונשליך כל החכמות חיצוניות אחרי גוננו, ונזכה להיות תמימים עם יהוה אלהינו, עד אשר נזכה על ידי התמימות והפשיטות להשיג את התכלית האמתית, תכלית הנצחית, ותשים חלקנו עם הצדיקים האמתיים, אשר להם צפנת רב טובה, כמו שכתוב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים כד נגד בני אדם. ונאמר, כי עין לא ראתה אלהים וזלתך יעשה למחבה לו:

ותעזרנו ותושיענו ברחמיך הרבים, שנזכה להתפלל תפלתנו לפניך תמיד בכונה גדולה ועצומה בכל לב ונפש, עד אשר נזכה שתכלל תפלתנו באחדותך לעולם כאמור, הוא תהלתך והוא אלהיך, רבונו של עולם, אני רחוק מזה כל-כך, עד אשר איני יודע איך להתפלל על זה. אך אני מאמין באמונה שלמה שעל ידי אמונה ותמימות ופשיטות באמת יכולין לזכות גם לזה בחיים חיותנו. מלא רחמים, אמרי האזינה יהוה בינה הגיגי. הקשיבה לקול שועי מלבי ואלהי כי אליך אתפלל. הושיעה, אדוני המלך, אגא יהוה הושיעה גא. אגא יהוה הצליחה גא. אגא יהוה עננו ביום קראנו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תּוֹרָה ב

השם שהיה זה רוצה לגלות בעולם, ואז גורמין מיתה לבעלי המחלקת, ולפעמים שאין הפגם גדול כל-כך, אזי גורמין עניות, וזה הסוד מבאר בהתורה בפסוק: "וכי ינצו אנשים יחדו" (דברים כה, יא) וכו' עין פנים:

בשאתך נכנס בעבודת ה, הוא צריך לשהות ולהתמקמה עד שיתפרסם בעולם. ועל ידי המחלקת שיש בעולם נתפרסם קדם זמנו, ועל ידי זה הם גורמים הזק והפסד להאיש הזה שנעשה מפרסם קדם זמנו, או גם להדרך לעבודת

תּפִּלָּה לְתוֹרָה ב

(יט) שים שלום טובה וברכה חיים חן וחסד ורחמים עלינו ועל כל ישראל עמך. אדון השלום מלך שהשלום שלו, ברכנו בשלום, ותפקדני אותי ואת כל בני ביתי, לחיים טובים ולשלום, ותצילנו מן העניות ומן החסר. רבונו של עולם, רחם עלינו ועל כל ישראל, ושמרנו והצילנו מן הריב ומחלקת, כי אתה יודע כמה שנוא המחלקת וגדול השלום. למדני והורני איך להתנהג עם כל באי עולם, באפן שאזכה להיות בשלום יחדו עם כל בני תבל. ואפלו עם החולקים עלי, תתן בלבי דרך ועצה אמתית כרצונך הטוב, שאזכה לידע איך להתנהג עמהם עם כל אחד ואחד, באפן שלא אחזיק במחלקת, רק אזכה להיות תמיד אוהב שלום ורודף שלום באמת, כמו שכתוב, סור

מַרְעָה וְעִשָּׂה טוֹב בְּקֶשׁ שְׁלוֹם וְרַדְפָּהּ. וְתַרְחַם עָלֵינוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ שְׁלֵא יִגְרַם הַמַּחֲלָקֶת שְׁבָעוּלָם לְפָרְסָם חֵס וְשְׁלוֹם מִפְּרָסְמִים קָדָם זְמַנָּם, כִּי אַתָּה הוֹדַעְתָּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ, גְּדֹלַת הַפָּנִים וְהַהֶפְסֵד הַמְּגִיעַ מִזֶּה חֵס וְשְׁלוֹם:

רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׁמֹךְ, וְזַכְּנוּ אוֹתָנוּ וְאֵת כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְעִזְרָנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ בְּכָל־
 עֵת, שְׁכַל אֶחָד וְאֶחָד יִלְךְ בְּדֶרֶךְ הַיִּשָּׁר, בְּדֶרֶךְ הָאֱמֶת, בְּדֶרֶךְ הַקִּדְּשׁ, כְּפִי אֲשֶׁר הוֹרוּנוּ
 וְלִמְדוּנוּ אֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, עַד אֲשֶׁר כָּל אֶחָד וְאֶחָד יִזְכֶּה לְגִלּוֹת וּלְהֵאִיר
 בְּעוֹלָם אֵת הַדֶּרֶךְ הַקִּדְּשׁ הָאֱמֶת שֶׁהוּא הוֹלֵךְ בּוֹ, לְגִלּוֹת בְּכָל פַּעַם עֲצוֹת וּדְרָכִים
 חֲדָשִׁים, קְדוֹשִׁים וְטַהוֹרִים אֱמֶתִיִּים, אִיךְ לִזְכוֹת לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּאֱמֶת.
 וְתַגֵּן עָלֵינוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ תָמִיד שְׁלֵא יִתְפָּרְסָם שׁוּם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל קָדָם זְמַנוּ, רַק כָּל אֶחָד
 וְאֶחָד יִזְכֶּה לִילֵךְ וּלְכַנֵּס בְּדֶרֶךְ הַקִּדְּשׁ בְּאֱמֶת. וְלִילֵךְ וּלְדַרְךְ בּוֹ יָמִים וְשָׁנִים בְּאֱמֶת
 וּבְלֵב שְׁלֵם, בְּתוֹסֶפֶת קִדְּשָׁה וְטַהֲרָה וְחִיּוּת הַדָּשׁ וְהַתְּעוֹרְרוּת הַדָּשׁ וּנְפִלָּא בְּכָל־עֵת.
 וְנִזְכֶּה לְהִתְמַהֵמֵה וּלְשִׁהוֹת שֵׁם בְּדֶרֶךְ הַקִּדְּשׁ הָאֱמֶתִי, זְמַן הָרְאוּי בְּאֱמֶת, וּלְהִתְחַמֵּם
 שֵׁם בְּהִתְלַהֲבוֹת דְּקִדְּשָׁה בְּרְאוּי, עַד שְׁיִגִיעַ הַזְּמַן וְהַעֵת הָרְאוּי בְּאֱמֶת לְגִלּוֹת וּלְהוֹדִיעַ
 וּלְפָרְסָם הַדֶּרֶךְ הַקִּדְּשׁ בְּעוֹלָם, וְלֹא יִתְפָּרְסָם שׁוּם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל קָדָם זְמַנוּ. וְתִשְׁמְרֵנוּ
 וְתַצִּילֵנוּ מִכָּל מִינֵי הַזִּיקוֹת וְצַעַר וְיִסּוּרֵינָם הַבָּאִים עַל־יְדֵי־זֶה חֵס וְשְׁלוֹם, וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ
 חַיִּים טוֹבִים וְאַרוֹכִים, וְלֹא יָמוּת שׁוּם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל קוֹדָם זְמַנוּ. רַק כָּל אֶחָד וְאֶחָד
 יִזְכֶּה לְהֵאֲרִיךְ יָמִים וְשָׁנִים טוֹבִים בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, עַד שְׁיִזְכֶּה לְגִלּוֹת
 הַדֶּרֶךְ הַקְּדוֹשׁ בְּעוֹלָם כְּפִי חֲלֻקוֹ שֵׁישׁ לוֹ בְּהִתְוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה כְּפִי שְׂרָשׁ נִשְׁמָתוֹ, בְּאֶפֶן
 שְׁיִתְגַּלּוּ דְרָכֵי הַקִּדְּשָׁה בְּעוֹלָם, וְיִתְגַּלּוּ וְיֵאִירוּ בְּעוֹלָם כָּל הָעֲצוֹת הַעֲמוּקוֹת וְכָל הַדְּרָכִים
 הַחֲדָשִׁים וְהַנְּפִלָּאִים שֶׁהִמְשִׁיכוּ הַצַּדִּיקִים בְּעוֹלָם מִיּוֹם מִתְּוֹרָתְךָ עַד הַיּוֹם הַזֶּה, בְּלֵם
 יֵאִירוּ עַל פְּנֵי תֵבֵל, לְדַעַת בְּאַרְצֵי דְרָכֶיךָ בְּכָל גּוֹיִם יִשׁוּעַתְךָ. בְּאֶפֶן שְׁנִזְכֶּה כְּלָנוּ אֲנַחְנוּ
 וְצִאֲצֵאֵנוּ עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת, לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ תָמִיד בְּאֱמֶת לְאֱמֶתוֹ, וְלִילֵךְ בְּדֶרֶךְ־ךָ
 הַקְּדוֹשִׁים, בְּדֶרֶכֵי הַצַּדִּיקִים הָאֱמֶתִיִּים הַגְּדוֹלִים וְהַגּוֹרָאִים, זְכוֹתָם יִגֵּן עָלֵינוּ, לְקַרְבָּנוּ
 אֵלֶיךָ בְּאֱמֶת מְתַרָה. וְתַתֵּן לָנוּ פְּרִנְסוֹתֵינוּ בְּהִרְחֻבָה גְּדוֹלָה מֵאֲתָךְ, וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתַצִּילֵנוּ
 מִן הָעֲנִיּוֹת וְהַדַּחְקוֹת, וְלֹא יִצְטָרְכוּ עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל זֶה לְזֶה וְלֵעָם אַחֵר. רַק בְּרַחֲמֶיךָ
 הַרְבִּים, תִּשְׁפִיעַ לָנוּ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד פְּרִנְסָתוֹ וְכָל הַצְּטָרְכוֹתוֹ בְּהִרְחֻבָה גְּדוֹלָה קָדָם
 שְׁיִצְטָרֵךְ לָהֶם בְּנַחַת וְלֹא בְּצַעַר, בְּהִתַּר וְלֹא בְּאִסּוּר, בְּכַבּוֹד וְלֹא בְּבוֹזוֹן. וְתַגֵּן עָלֵינוּ
 תָמִיד שְׁלֵא יִגְרַם הַמַּחֲלָקֶת חֵס וְשְׁלוֹם, לְהַפִּיל נְפִלִים חֲלִילָה. וְלֹא יִגִיעַ שׁוּם הַזֶּק וּפְגָם
 לֹא לְדֶרֶךְ הַקִּדְּשׁ בְּעִצְמוֹ שְׁצָרִיכִין הַצַּדִּיקִים וְהַכְּשָׁרִים לְגִלּוֹת בְּעוֹלָם בְּכָל עֵת, וְלֹא
 לְהֵאֲנָשִׁים הַנְּכַנְסִים בּוֹ לְגִלּוֹתוֹ. וְלֹא תִפִּיל אִשָּׁה פְּרִי בְטֻנָּהּ (וּבִכְרַם פְּלוֹנִית בַּת פְּלוֹנִית) וְלֹא
 יַעֲדִי עֶבֶד שׁוֹלְטָן מַדְבַּיִת יְהוּדָה:

רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מִלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים, כִּי צָרִכִי מְרַבִּים מְאֹד, וְדַעַתִּי
 קְצָרָה לְבָאֵר וּלְפָרֵשׁ. כִּי בְּכָל דְבָר וְדָבָר שְׂאֵנִי מִתְחִיל לְסַדֵּר תְּפִלָּה עָלָיו, יֵשׁ בְּלִבִּי
 הַרְבֵּה דְבָרִים מְאֹד לְרַצוֹת אוֹתָךְ וּלְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עֲלֵיהֶם. אִךְ דַּעַתִּי עֲכוּרָה וְטַעַנּוֹתִי

תְּנִינָא – תּוֹרָה כֹּא

תשמט

נסתתמין, ואיני יכל לפרט בפי כל צרכי בקשותי וכל משאלותי שיש בכל דבר קדשה שאני עוסק להתפלל עליו, אך אתה מבין כל תעלומות לב ואתה יודע סתרינו. חנון ורחום, עשה למענך והושיענו למען שמך, והורנו דרכיך והט לבנו ליראה את שמך באמת. והצילנו ושמרנו מכל מיני ריב ומחלוקת ושנאה וקנטור שנתרבה בעולם מאד בעונותינו הרבים. רחם עלינו למען שמך למען תורתך, למען אמתת קדשת הצדיקים האמתיים, והשקט המחלוקת מהרה, ותשים שלום גדול בין כל הברואים שבועולם, ותגלה האמת בעולם. ותשלח לנו בכל דור ודור צדיקים אמתיים שיורו אותנו בכל עת, הדרך אשר נלך בה ואת המעשה אשר נעשה, באפן שנוכח כל אחד ואחד לשוב אליך באמת מכל המקומות והענינים אשר נפל ונתעה בהם, ואל ידח מןך נדח. ותזכר אהבתך ורחמנותך שיש לך על כל אחד מישראל, אפלו על הקל שבקלים והגרוע שבגרועים, זכר רחמיך יהוה וחסדיך כי מעולם המה. ואל תעזבנו ואל תטשנו בדור העני הזה, ושלח לנו מנהיגים אמתיים שיהיו ראויים להנהיג אותנו באמת כרצונך הטוב, ולא תהיה עדת יהוה כצאן אשר אין להם רעה. חוס וחמל עלינו, רחם רחם בעל הרחמים, הורני יהוה דרכך אהלך באמתך יחד לבבי ליראה שמך. הורני יהוה דרכך ונחני בארח מישור למען שוררי. דרכיך יהוה הודיעני אורחותיך למדני. הדריכני באמתך ולמדני כי אתה אלהי ישעי אותך קויתי כל היום. הורני יהוה דרך חקיך ואצטרנה עקב. הדריכני בנתיב מצותיך כי בו תפצתי. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי ונואלי. עשה שלום במרומי הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תּוֹרָה כֹּא

בשמהדשין חדושי תורה, צריך ללמד פוסקים קדם החדוש שמהדש, וכן אחר כך:

תּוֹרָה כֹּב

בענין ההכנעה טועים העולם הרבה, וצריכין דעת גדול לידע איך להיות ענו. ולאו כל אדם יכול להיות ענו כראוי, רק משה רבנו עליו השלום הוא היה יכול

(סוף מ"א: עין שם):

תּפִּלָּה לְתוֹרָה כֹּב

לוי אדר הילולא דמשה רבנו ע"ה

(ב) רם ונשא שוכן עד וקדוש שמו מרום וקדוש תשכין, ואת דבא ושפל רוח להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדבאים. זבני ברחמיך הרבים להפיק דרכי הענוה האמתית באמת לאמתו כרצונך הטוב, כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי, ואין אתי יודע

עד מה שום דרך מדרכי הענוה האמתית. כי כבר גלית לנו רצונך הקדוש שאין רצונך שיהיה האדם במחין דקטנות, וצריכין להכריח את עצמו בכל הכחות, בכל העבודות, ובפרט בשעת התפלה, לצאת ממחין דקטנות למחין דגדלות. וגם כבר גלית לנו גדל בזוי הגדלות שהוא שנוא בעיניך מאד, כי הגדלות והנבחות הוא תועבת יהוה אשר שנוא, כמו שכתוב, תועבת יהוה כל גבה לב. ונחשב בעובד עבודה זרה וכאשרה. ועתה למדני והורני איך יזכה בער ונער וחסר דעה כמוני, לידע דרך האמת בזה, איך להתנהג בזה, באפן שאזכה להתפלל בכונת הלב בשמחה במחין דגדלות שיגבה לבי בדרכי יהוה, ואף-על-פי-כן לא יהיה בלבי שום צד גאות וגדלות ופנייות, רק אזכה לענוה אמתית כרצונך הטוב, לענוה של משה רבנו עליו השלום, שהיה ענו מאד מכל האדם אשר על-פני האדמה:

רבנו של עולם, אתה יודע כמה בלבולים בלי שעור יש לי בענין זה, ובפרט בשעת התפלה. כי איני יודע שום דרך בענין זה של ההכנעה והענוה איך להנצל מענוה פסולה הנקראת חנופה, ולבלי לפל בדעתי כלל לעולם, ולהתחזק בכל עז בעזות דקדושה בכל מה שאני צריך להתחזק, הן ביני לבין עצמי לכל אפל בדעתי כלל, רק להתחזק בשמחה בעז והדרוה תמיד, וחדות יהוה יהיה מעזי. והן בענין ההנהגה עם בני העולם שצריכין להיות עז וחזק כנמר נגד כל המונעים והמבלבלים והמחלישים דעת הרוצים לכנס בדרכי הצדיקים האמתיים. בפרט בעתים הללו בדורות אלו, בעוקבא דמשיחא, אשר נתרבה המחלקת והקטגוריא והפסקסוכים בין התלמידים החכמים והגדולים אליהם ובין כל העולם, עד אשר נמצאים אפלו צדיקים וכשרים שיכולים להחליש דעת המתחיל לכנס בעבודת יהוה, מכל שכן ההתגרות והמניעות של שאר בני העולם, אשר בענין זה אסור להאדם להיות עניו ונכנע ושפל כנגדם, אדרבא צריך להיות עז כנמר כנגדם לכל ימנעוהו שום מונע, ואל יוכל להחליש דעתו של שום אדם שבעולם. ואף-על-פי שהוא יודע בעצמו שפלותו ופחיתותו שהוא גרוע הרבה מהקמים כנגדו וחולקים עליו ומתלוצצים מפניו ומחלישים דעתו, אף-על-פי-כן אסור לו להתבטל כנגדם, אדרבא צריך להתחזק כנגדם בכל עז, ויאמר, אף-על-פי-כן גם אני רוצה להתקרב להשם יתברך. כי הצדיקים הענוים באמת בבחינת ענוה של משה רבנו עליו השלום, הגדולים במעלה מכל גדולי עולם, הם אוהבים ביד כל השפלים והרחוקים, ומחזקים גם אותי להתקרב להשם יתברך. ועתה אבי שבשמים, למדני והורני וחזקני ואמצני איך לזכות לזה, שאדע תמיד פחיתותי ושפלותי באמת, ואף-על-פי-כן אזכה להתחזק נגד כל המונעים והמחלישים את הדעת יהיה מי שיהיה, ולא אתבטל כנגדם כלל. ואזכה להחיות את עצמי תמיד בכל הנקודות טובות הנמצאים בי עדין, ובכח הצדיקים הגדולים האמתיים האוהבים בידינו תמיד, ומזרזים ומחזקים אותנו להתקרב ולהשתוקק אליך תמיד בכל עת יהיה איך שיהיה, ולבלי להסתפל על שום מונע ומעכב ומבלבל:

ותעזרני ותחזקני ותאמצני תמיד, עד שאזכה לקרב להשם יתברך, גם אנשים אחרים, ולחזקם בעבודתך ובתורתך באמת. באשר הזהרנו על זה, על ידי צדיקיך האמתיים שכל אדם מחויב לעסק בזה. אבי שבשמים, יודע מחשבות, יודע כל התעלומות, אתה לבד יודע כמה ישועה ורחמים אני צריך לזכות לכל זה, כי אני רחוק מענוה אמתית בתכלית הרחוק, כי ענוה גדולה מכלם. ובעצם רחוקי ממך, גם לפרש שיחתי לפניך היטב בענין זה נמנע ממני מאד. אף, אף-על-פי-כן, ממך לא יפלא כל דבר, כמו שכתוב, היפלא מיהוה דבר. הן כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה. ואתה יכל לזכות גם אותי לענוה אמתית. ותורני ותדריכני באמתך ותלמדני איך להתנהג עם כל באי עולם, באופן שאזכה להיות קטן בעיני מכלם ולידע שפלותי באמת, ואף-על-פי-כן אחיה עז וחזק לבלי להתבטל נגד שום מונע ומבלבל ומחליש דעת. וכני להמשיך עלי קדשת הענוה האמתית של משה רבנו עליו השלום, שהיה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה. ושמרני והצילני מענוה והכנעה שאינה ברצונך. חנני מאתך דעה בינה והשכל, לבל אטעה את עצמי כלל בענין ההכנעה שטועים בזה העולם הרבה. למדני דרך האמת לאמתו, שאזכה לבון בזה ובכל דבר רצונך הטוב באמת. וכני להתפלל ולעבד אותך תמיד באמת במחין דגדלות בכל-עת, במחין גדולים אמתיים דקדשה, שהם עקר תכלית הענוה האמתית, כי במקום גדלתו שם אתה מוצא ענותנותו. עזרני עזרני, הושיעני הושיעני, הטה יהוה אונך ענני כי עני ואביון אני. כי אתה עם עני תושיע ועינים רמות תשפיל. כי יציל אביון משוע ועני ואין עוזר לו. יחוס על דל ואביון ונפשות אביונים יושיע. עזרני כי עליך נשענתי, ענני אבי שבשמים, כי לך לבד הוחלתי, לך לבד אני קורא, לך לבד אני מצפה, לישועתך לבד אני מחכה, לרחמיך הגדולים וחסדיך הגנוזים לבד תלויות עיני וכלות אליהם כל היום. אולי יחוס אולי ירחם, אולי יחוס עם עני ואביון אולי ירחם. כי לא בזה ולא שקץ ענות עני ולא הסתיר פניו ממנו ובשועו אליו שמע. כל עצמותי תאמרנה יהוה מי כמוך מציל עני מחזק ממנו ועני ואביון מגוזלו. שועת עניים אתה תשמע צעקת הדל תקשיב ותושיע. תן לי מגן ישעך וימינך תסעדני וענותך תרבני. רחמנא דעני לענני ענינא, רחמנא דעני לתבירי לבא ענינא, רחמנא דעני למכיכי רוחא ענינא. ואני עני ואביון אלהים הושה לי עזרי ומפלטי אתה יהוה אל תאחר. אמן ואמן;

תורה כג

והמרה שחורה שלו לשמחה. ודעת לנבון נקל למצא בכל הצרות והיסורין והדאגות איזה הרחבה, שעל-ידיה יוכל להפך כל המרה שחורה לשמחה, וזה עקר שלמות השמחה:

בשאדם שמח, אז המרה שחורה והיסורים נסתלקין מן הצד. אבל מעלה יתרה להתאמץ לרדף אחר המרה שחורה דוקא, להפכה לשמחה. בדרך הבא לתוך השמחה, שאז מגדל השמחה והחדוה מהפך כל הדאגות והעצבות

תפלה לתורה כג

(כא) שמת נפש עבדך כי אליך יהוה נפשי אשא. אגילה ואשמחה בתסדך אשר ראית את עניי ידעת בצרות נפשי. תשמיעני ששון ושמחה תגלגל עצמות דבית. השיבה לי ששון ישעך ורוח נדיבה תסמכני. וישמחו כל חוסי בך לעולם ירגנו ותסד עלימו ויעלצו בך אוהבי שמך. אשמחה ואעלצה בך אומרה שמך עליון. תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעימות בימיך נצח. ביהוה תתהלל נפשי ישמעו ענוים וישמחו. ירגו וישמחו חפצי צדקי ויאמרו תמיד יגדל יהוה החפץ שלום עבדו. וישמו וישמחו בך כל מבקשיך יאמרו תמיד יגדל יהוה אוהבי תשועתך. וצדיקים ישמחו ועלצו לפני אלהים ויששו בשמחה. הלא אתה תשוב תחיינו ועמך ישמחו בך. שבענו בבקר חסדך ונרגנה ונשמחה בכל ימינו. שמחנו בימות עזיתנו שנות ראינו רעה. ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים יהוה מלך. עבדו את יהוה בשמחה בואו לפניך ברגנה. יערב עליו שיחי אנכי אשמח ביהוה. התהללו בשם קדשו ישמח לב מבקשי יהוה. זכרני יהוה ברצון עמך פקדני בישועתך. לראות בטובת בחיריך לשמח בשמחת גויך להתהלל עם נחלתך. יראו ישרים וישמחו וכל עולה קפצה פיה. יקללו המה ואתה תברך קמו ויבשו ועבדך ישמח. יראיך יראוני וישמחו כי לדברך יחלתי. ישמח ישראל בעשיו בני ציון יגילו במלכם:

רבנו של עולם, מלא רחמים, אדון השמחה והחידוה אשר השמחה במעונך, ואין לפניך שום עצבות כלל, כמו שכתוב, הוד והדר לפני עז וחידוה במקומו. זכני ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, שאזכה להיות בשמחה תמיד, כאשר גלית לנו על ידי צדיקיך האמתיים ששמחה היא סטרא דקדושה, ועצבות ומרה שחורה היא הסטרא אחרא, והקדוש ברוך הוא שונא אותה, וכל קדשת איש הישראלי הוא על ידי שמחה דיקא, וכל ההתרחקות שלנו ממך והתנברות התאוות הכל היא על ידי עצבות ומרה שחורה. אבל אתה ידעת כמה אני רחוק משמחה, כי קלקלתי ופגמתי הרבה מאד. על כן באתי לפניך מלא רחמים, שתהיה בעזרי ותשמחני בישועתך, ותאיר בי ותגלה לי דרכי עצותיך האמתיות. ותורני ותלמדני שאזכה להפך כל מיני יגון ואנחה לשמחה, שלא יהיה שום כח להסטרא אחרא שהוא היגון ואנחה להכניס בי עצבות חס ושלום. רק אדרבא אזכה בכל עת להתחזק ולהתגבר בשמחה גדולה כל כך, עד שאזכה להפך היגון ואנחה לשמחה, ולא אניח להעצבות והיגון ואנחה להתאחז בי כלל. רק בכל מה שרוצים להכניס בי עצבות חס ושלום, על ידי רבוי החטאים והעונות העצומים שעשיתי ופגמתי הרבה מאד בלי שעור, אזכה להפך כל זה לשמחה, על אשר אף על פי כן חמל השם יתברך עלי, ושם נפשי בחיים ולא נתן למוט רגלי, וזכני להיות בכלל ישראל ולא עשני גוי, ואני זוכה לקים במה מצות גדולות בכל יום ויום, להתעטף בציצית, ולהניח תפלין, ולקרוא קריאת שמע, ולקבל שבת ויום טוב, ולשמע קול שופר בראש השנה, ולהתענות ביום הכפורים, ולישב

תְּנִינָא – תְּפִלָּה לְתוֹרָה כּוּג

תּשננ

בַּסֶּכֶה, וְלִטַל אַרְבַּעַה מִיָּנִים, וְלֵאכֹל מִצָּה בַּפֶּסַח, וְכֵן שְׂאֵרֵי כָּל הַמִּצְוֹת הַקְּדוּשׁוֹת
אֲשֶׁר אֲנִינֵנו עִם קְדֻשָּׁה מְקִיָּמִים בְּכָל עֵת אֶפְלוּ הַפְּחוֹת שֶׁבַּפְּחוֹתִים וְחָקֵל שֶׁבַּקְּלִים.
מָה רַב טוֹבָה אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ, מָה יָקָר חֶסֶדְךָ אֱלֹהִים. מָה גָּדֹל, מָה רַבּוֹ, מָה עָצְמוֹ
רַחֲמֶיךָ וְחֶסֶדְךָ עָלֵינוּ, אֲשֶׁר הִכְתַּרְתָּ אוֹתָנוּ בְּכַתְּרִים קְדוּשִׁים בְּאֵלֶּהָ, וּבְתַקְוָה גְּלוּתֵינוּ
וְעֵצֶם הִתְרַקְחוּתָנוּ מִמֶּךָ עַל־יְדֵי רַבּוֹי פִּשְׁעֵינוּ נִגְדָּדְךָ, עַד־כֵּן אֶהְבַּתְךָ קְשׁוּרָה בָּנוּ. וְאַתָּה
מִזְכָּה גַם אוֹתִי לַעֲשׂוֹת כַּמָּה מִצְוֹת בְּכָל יוֹם. וּבְיָדֶיךָ רָאוּי לִי לְהַגְדִּיל הַשְּׂמֵחָה בְּכָל
עֵת, וְלִהְפֹּךְ כָּל הַיְּגוֹן וְאֲנָחָה לְשִׂמְחָה, כִּי אֲדַרְבָּא, זֶהוּ שְׂמֵחָתִי, שְׂמֵחָתְךָ וּפְגוּם וְחוּטָא
כְּמוֹנֵי יוֹפֵה לָּנֶע בְּדַבְרֵים קְדוּשִׁים וְהַנּוֹרָאִים בְּכָל יוֹם, וְלִהְתַּעַפֵּר וְלִהְתַּעַפֵּר
בְּעִמְרַת תְּפִאֶרֶת הַתְּפִלִּין הַקְּדוּשִׁים וְהַנּוֹרָאִים בְּכָל יוֹם, וְלִהְתַּעַפֵּר בְּצִיּוּת לְהַתְּלַבֵּשׁ
בְּלְבוּשֵׁי דְמַלְכָא בְּעִסּוּפָא דְמִצְוָה, וְשֵׁאֵר הַמִּצְוֹת. וְכָל מָה שְׂרוּצִים לְהַתְּנַבֵּר לְהַכְנִים
בְּדַעְתִּי וְלִבִּי עֲצֻבוֹת, חֵס וְשְׁלוֹם, מִרַבּוֹי פִּשְׁעֵי וְעוֹנוֹתִי, עַל־יְדֵי כָּל זֶה דִּיקָא אֲנִי
הַשְּׂמֵחָה, וְאוֹמֵר לְלִבִּי, אֲדַרְבָּא, זֶהוּ שְׂמֵחָתִי, זֶהוּ חֲדוּתִי הַגְּדוּלָּה, שְׂאֲנִכִי הַמְּרַחֵק כָּל־
כְּדָ זֹכֶה לָּנֶע בְּקְדוּשׁוֹת בְּאֵלֶּה הַקְּיֻצוֹתֵי וְעוֹדֵי עִמָּךְ. כִּי דְכִיִּתְנוּ בְּמִקּוּם תְּנִים וְתַכֵּס עָלֵינוּ
בְּצִלְמוֹת. אִם שְׂכַחְנוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ וְנִפְרַשׁ כְּפִינוּ לְאֵל זָר. אֲנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי לִי. אֲחֻזְנוּךָ
וְלֹא נִרְפָּךְ:

מְרָא דְעִלְמָא בְּלָא, שְׂמֵחַת יִשְׂרָאֵל, שְׂמֵחַ נֶפֶשׁ עַבְדְּךָ כִּי אֵלֶיךָ יְהוּה נִפְשִׁי אֲשָׂא.
זְכִנִי לְהַשִּׁיג בְּאַמְתַּת דְּרַכֵּי הַשְּׂמֵחָה הַאֲמֵתִית, בְּאִפְּן שְׂאֲזֻכָּה לְחַטֵּף הַיְּגוֹן וְאֲנָחָה לְתוֹךְ
הַשְּׂמֵחָה, לְהַפֵּךְ כָּל מִינֵי עֲצֻבוֹת וְיָגוֹן וְאֲנָחָה לְשִׂמְחָה. זְכִנִי לְהַתְּחַזֵּק וְלִהְתַּנַּבֵּר בְּשִׂמְחָה
גְּדוּלָּה תְּמִיד. וְאֲזַכָּה לְהַמְשִׁיךְ עָלַי קְדוּשַׁת כָּל הַעֲשָׂרָה מִינֵי נְגִינָה שְׁהֵם כְּלָלוּת הַשְּׂמֵחָה
הַקְּדוּשָׁה. וְתַרְגִּילֵנִי לְשִׂמְחָת אֵת נֶפֶשִׁי בְּכָל־עֵת עַל־יְדֵי נְגוֹן שֶׁל שְׂמֵחָה, וְאֲנִיל וְאֲשִׂמַח
בִּיהוּה בְּשִׁיר וְהַלֵּל וְרַנֵּן וְזִמְרָה וְנְגוֹן, וְאֲזַכָּה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד. וְעַל־יְדֵי־זֶה יְהִי
נִמְשָׁךְ עָלַי רִיחַ חַיִּים דְּקְדוּשָׁה לְתוֹךְ כָּל הַעֲשָׂרָה מִינֵי דְפִקִּין שְׁבַקְרַבִּי. וְעַל־יְדֵי־זֶה
תְּשַׁמְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי חֲלָאִים וּמַכְאוּבִים וּמַחֻשִׁים בְּנִשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת, אֲשֶׁר
כָּלֵם בָּאִים עַל־יְדֵי מְרָה שְׁחוּרָה וְעֲצֻבוֹת חֵס וְשְׁלוֹם, וְתַרְפָּאֵנִי אוֹתִי וְאֵת כָּל עִמָּךְ
יִשְׂרָאֵל, וְתַחְלִימֵנִי וְתַחֲיִינִי עַל־יְדֵי שְׂמֵחָה וְחֲדוּהָ שְׂתַמְשִׁיךְ עָלַי תְּמִיד, אֲשֶׁר מִשֵּׁם כָּל
הַרְפוּאוֹת שֶׁל כָּל מִינֵי חֲלָאִים שְׂבַעוּלָם, כִּי שְׂמֵחָה הִיא עֶקֶר חַיּוֹת הָאָדָם:

רְפָאֵנוּ יְהוּה וְנִרְפָּא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִשְׁעָה כִּי תַהֲלִתְנוּ אִתָּה, וְהַעֲלֵה אֲרוּכָה וּמְרַפָּא לְכָל
תַּחְלוּאֵינוּ וְלְכָל מַכְאוּבֵינוּ וְלְכָל מַכּוֹתֵינוּ, רְפוּאוֹת הַנֶּפֶשׁ וְרְפוּאוֹת הַגּוּף. וְאַתְחַזֵּק
בְּשִׂמְחָה גְּדוּלָּה בְּכָל עֵת בְּכָל מִינֵי דְרַכִּים וְנִתִּיבוֹת וְעֲצוֹת וְתַחְבּוּלוֹת שְׂאֲפִשֵׁר לְשִׂמְחָה
אֵת הַלֵּב עַל־יְדֵיךָ, הֵן עַל־יְדֵי הַנְּקוּדוֹת טוֹבוֹת שְׂאֲנִי מוּצֵא בְּעִצְמִי עַד־כֵּן, הֵן עַל־יְדֵי מְלִי
דְשְׂמוּתָא, לְשִׁנּוֹת אֵת טַעְמִי וְלַעֲשׂוֹת עִצְמִי כְּשׂוֹשָׁה, וְלַהֲרַגִּיל עִצְמִי בְּמִלֵּי דְבְדִיחוּתָא
כְּדִי לְבֹא לְשִׂמְחָה שְׁהִיא עֶקֶר הַקְּדוּשָׁה וְעֶקֶר חַיּוֹת הָאָדָם. מְלֵא רַחֲמִים, בּוֹרָא רְפוּאוֹת,
אֲדוֹן הַנְּפִלְאוֹת חֲדוּת יִשׁוּעוֹת יַעֲקֹב. תֵּן שְׂמֵחָה בְּלִבִּי, כִּי אִתָּה יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת לֵב,
וְאַתָּה יוֹדַע בְּכַמָּה דְרַכִּים וּבְכַמָּה תַּחְבּוּלוֹת מְתַנַּבֵּר הַבַּעַל־דְּבַר וְחִילוּתֵיו עָלֵינוּ בְּכָל

עת, להמשיך עצבות חס ושלום עלינו, והוא בתחבולותיו ערם יערים הוא ומרמה אותנו, ומתלבש עצמו במצות, עד שנדמה לנו שיש לנו עצבות מעונותינו, ובאמת בכל זה הוא פורש רשת לרגלינו. כי כבר למדתנו שעל־זה צריכין ליחד שעה אחת ביום, לשבר לבנו ולפרש שיחתנו לפניך על כל מה שעבר עלינו, אבל כל היום כלו צריכין להתחזק בשמחה, ולהכריח עצמנו בכל כחותינו לבא לשמחה גדולה שהוא עקר קדשת ישראל. על־כן רחם עלינו למען שמך, והודיענו אורחות חיים שנוכח להבין ולהשיג הדרכים והנתיבות והשבילים והעצות האמתיות איך לבא לשמחה תמיד, ותעשה את אשר בחקיך אלה ואת מצותיך אשמר בשמחה ובטוב לבב מרב כל, עד שאזכה לשמחה של עתיד. ואזכה לראות בשמחת המחול שתעשה לצדיקים לעתיד לבא, וכל אחד יהיה מראה באצבעו ויאמר, זה יהוה, כמו שכתוב, ואמר ביום ההוא הנה אלהינו זה קוינו לו ויושיענו זה יהוה קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו. וקום לנו מהרה מקרא שכתוב, ופדוני יהוה ישובו ובאו ציון ברנה ושמחת עולם על ראשם שישון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה. ונאמר, כי בשמחה תצאו ובשלום תובלון הקרים והגבעות יפצחו לפניכם רנה וכל עצי השדה ימחאו כף. ונאמר, ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה. ונאמר, כי נחם יהוה ציון נחם כל חרבותיה וישם מדברה כעדן וערבתה בגן יהוה שישון ושמחה ימצא בה תודה וקול זמרה, שמחו ביהוה וגילו צדיקים והרנינו כל ישרי לב

תורה כד

מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד, ולהתגבר להרחיק העצבות והמרה שחורה בכל כחו ולהיות אף שמח תמיד, והוא רפואה לכל מיני חולאת. כי כל מיני חלאים רחמנא לצלן, כלם באים מעצבות ומרה שחורה. וצריכין לשמח עצמו בכל מיני עצות. ועל־פי רב על־ידי מלי דשטותא דיקא כמבאר במקום אחר. ואף שגם לב נשבר הוא

טוב מאד, זה רק ליחד לו איזה שעה ביום לשבר לבו, ולפרש שיחתו לפניו יתברך כמובא אצלנו, אבל כל היום כלו צריך להיות בשמחה, כי מלב נשבר בקל יכולים לבוא למרה שחורה, יותר מאשר יכולים לפשל על־ידי שמחה לבוא לאיזה חוללות חס ושלום. על־כן צריך שיהיה בשמחה תמיד, רק בשעה מיחדת יהיה לו לב נשבר:

תורה כה

א. ההתבודדות הוא מעלה גדולה ודרך נכון וישר מאד להתקרב להשם יתברך, וצריך כל אחד לקבע לו על זה איזה שעות ביום שיפרש שיחתו לפני

השם יתברך בלשון שמדברים בו, הינו במדינתנו בלשון אשכנז. כי בלשון שמדברים בו בנגל יותר לפרש כל שיחתו היטב, ואת כל אשר עם לבבו

תַּנְיָנָא – תַּפְלָה לְתוֹרַה כַּה

תשנה

אין לְבָאָר וּלְשַׁעַר, כִּי זֹאת הַהִנְהָגָה עוֹלָה
עַל הַכֹּל, וְהִיא כּוֹלֶלֶת כָּל עֲבוֹדַת הַשֵּׁם,
כִּי עַל-יְדֵי-זֶה יִכּוֹלִין לְבוֹא לְכָל טוֹב בְּזֶה
וּבְבֹא, כִּי הַכֹּל יִכּוֹל לִפְעַל עַל-יְדֵי תַּפְלָה
וְתַחֲנוּנִים, וְכָל גְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים לֹא בָּאוּ
לְמִדְרַגְתָּם כִּי אִם עַל-יְדֵי הַהִנְהָגָה זֹאת.
וּמִשְׁכִּיל עַל דְּבַר זֶה בֵּין מַעְצָמוֹ גְּדֹל מַעֲלַת
הַהִנְהָגָה זֹאת. אֲשֶׁר־י הַזּוֹכֶה לְקַבֵּעַ עַצְמוֹ
עַל זֶה שְׁעָה מִיַּחַדְתָּ בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וְשֹׁאֵר
הַיּוֹם יִהְיֶה בְּשִׂמְחָה:

ד. גַּם טוֹב לַעֲשׂוֹת מִהַתּוֹרוֹת תַּפְלוֹת.
וְעֵין בְּפָנִים וְהַבֵּן:

יְשׁוּחַ לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, הֵן תַּרְטֵה
וְתִשׁוּבָה עַל הַעֲבָר, הֵן בְּקִשּׁוֹת וְתַחֲנוּנִים
שְׂיִזְכָּה לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ מֵהַיּוֹם
וְהַלָּאָה בְּאַמְתָּ. וְאִם אֵינּוּ יִכּוֹל לְדַבֵּר כָּלֵל
לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יִצְעַק וְיִתְחַנֵּן לְפָנֵי
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֲזַי עַל זֶה בְּעַצְמוֹ שְׁנִתְרַחַק
כָּל-כֶּף, עַד שְׂאִינּוּ יִכּוֹל אֶפְלוּ לְדַבֵּר לְפָנָיו
יִתְבָּרַךְ, וַיִּבְקַשׁ מֵאֲתוֹ יִתְבָּרַךְ רַחֲמִים
וְתַחֲנוּנִים שְׂיִחַמֵּל עָלָיו, וַיִּפְתַּח פִּיו עַד
שְׂיִזְכָּל לְפָרֵשׁ שְׂיִחַתּוֹ לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ. וְכָל
אֶחָד כְּפִי מַה שְׂיִוָּדַע נִגְעֵי לְכַבּוֹ אִיךָ הוּא
מִרְחַק מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יִשְׁחַח וַיִּסְפַּר הַכֹּל
לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ. וְעַצֵּם מַעֲלַת הַהִנְהָגָה זֹאת

תַּפְלָה לְתוֹרַה כַּה

(כב) תַּפְלָה לְעֵנִי כִּי יַעֲטֹף וּלְפָנֵי יְהוָה יִשְׁפֹּךְ שִׁיחוֹ. רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, עֲזֹרְנִי לְפָרֵשׁ כָּל
שִׂיחָתִי לְפָנֶיךָ בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת תְּמִיד. זַכְּוִי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׂאִזְכָּה לְהִרְבוֹת בְּשִׂיחָה בֵּינִי
לְבֵין קוֹנֵי, עַד שְׂאִזְכָּה לְכַלּוֹת רַב הַיּוֹם וְהַלֵּילָה עַל עֲגֻנִי זֶה כָּל יְמֵי חַיֵּי. וְתַרְחֵם עָלַי
וְתַפְתַּח אֶת פִּי בְּכָל עֵת, וְתִשְׁלַח לִי דְבוּרִים אֲמִתִּיִּם וְקְדוּשִׁים מִמְּעוֹן קִדְשֶׁךָ מִן הַשָּׁמַיִם,
לְהַעֲתִיר וּלְהַתְפַּלֵּל וּלְבַקֵּשׁ מִלְּפָנֶיךָ עַל נַפְשִׁי בְּכָל-עֵת בְּדְבוּרִים חֲדָשִׁים. וְתַעֲזֹרְנִי תְּמִיד
לְהִרְבוֹת בְּעֵתְךָ, בְּדְבָרֵי רְצוֹי וּפְיוֹם וּמַעֲנוֹת וְאַמְתָּ לְאוֹת נְכוֹנוֹת בְּדְבָרֵי-חַן וְתַחֲנוּנִים,
בְּאִפֶּן שְׂאִזְכָּה תְּמִיד לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים עָלַי שְׂתוֹשִׁיעֵנִי בְּכָל עֵת לְהִתְקַרֵּב אֵלָיךָ.
וְאִזְכָּה בְּכָל פֶּעַם לַעֲלוֹת מִדְרַגָּא לְדְרַגָּא, לְהִתְקַרֵּב אֵלָיךָ בְּכָל עֵת בְּהִתְקַרְבוֹת גְּדוּל
יוֹתֵר. עֲזֹרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי מִלֵּא רַחֲמִים, יְהִמוּ מַעֲיָד וְרַחֲמֶיךָ עָלַי. כִּי יִדְעַתָּ, כִּי זֶה כְּמַה נִּכְסֵף
נִכְסַפְתִּי לְהִתְקַרֵּב אֵלָיךָ וּלְשׁוּב מִמַּצּוּלוֹת יָם שְׂנִלְכַדְתִּי בָהֶם בְּעוֹנוֹתֵי הַרְבִּים. וְאֵנִי
רוֹצֵה לְחַתֵּר בְּכָל עֵת לְהִתְבוּדֵד וּלְפָרֵשׁ שִׂיחָתִי לְפָנֶיךָ, וְעַדִּין לֹא זָכִיתִי לְפָרֵשׁ שִׂיחָתִי
לְפָנֶיךָ כְּרָאוּי, וְעַל-כֵּן עַדִּין לֹא נוֹשַׁעְתִּי מִצָּרוֹת נַפְשִׁי הַמְרַבִּים מְאֹד מְאֹד, וְכִבֵּר עֲבָרוֹ
מִשְׁנוֹתֵי מַה שְׂעָבְרוּ. וְאַתָּה יְהוָה עַד מְתִי, מְתִי תִתְחַיֵּל לְהוֹשִׁיעֵנִי יִשׁוּעָה שְׁלֵמָה בְּאַמְתָּ.
כִּי אִם אֲמַנֵּם רַבּוֹת עֲשִׂיתָ אֶתְּךָ יְהוָה אֱלֹהֵי עַמִּי, נִפְלְאוֹת וְנוֹרָאוֹת, חֲסָדִים גְּדוּלִים
וְעִצּוּמִים בְּלִי שְׁעוֹר, אֲשֶׁר נִתְּתָ לִי כַּח עַד הִנֵּה לְצַפּוֹת לִישׁוּעָתְךָ, וּלְהַסְתּוֹפֵף בְּצַל
קִדְשַׁת צְדִיקֶיךָ הַנְּאֻמָּנִים בְּאַמְתָּ. אֲכַל אַף-עַל-פִּי-כֵן עַדִּין אֲנִי רַחוּק מִמֶּךָ מְאֹד מְאֹד,
וְגִדֵּל רַחוּקִי וְעִנְיִנִי וּמַהוֹתִי אִי אֶפְשֶׁר לְבָאָר וּלְשַׁעַר, יְהוָה אֱלֹהֵי אֶתְּךָ יִדְעַתָּ. וְלְהִרְבוֹת
בְּשִׂיחָה וְתַפְלָה לְפָנֶיךָ אֵין בְּלִשׁוֹנִי מְלָה לְפָרֵשׁ שִׂיחָתִי לְפָנֶיךָ הַיֵּטֵב כְּכָל אֲשֶׁר צָפוֹן
וְנִגְוּוּ בְּלִבִּבִי, כִּי אִם בְּרַחֲמֶיךָ וּבִישׁוּעָתְךָ הַגְּדוּלָה, אִם אִזְכָּה לְמַצֵּא חַן בְּעֵינֶיךָ מֵעַתָּה,

שתפתח לי מעתה מחדש שערי תפלה, שערי תחנה ובקשה, שערי מליצה אמתית, שערי התבודדות, שערי שיחה ודבורים קדושים, שערי חן ותחנונים, באפן שאזכה מעתה לפרש כל שיחתי לפניך בדברי תחנונים ורצויים ופיוסים חדשים בכל פעם, באפן שאזכה לשפך לבי כמים נוכח פניך יהוה בכל עת. כי אתה ידעת את לבבי, כמה אני צריך להתחיל לצעק ולזעק ולהתפלל ולהתחנן לפניך, ולבכות במר נפש ולשפך לבי כמים לפניך, ולהשתטח לפניך בכלות הנפש ממש, במסירת נפש באמת, לבקש מלפניך על נפשי, על כל החטאים והעונות והפשעים שהרביתי מאד לפשע נגדך, מעודי עד היום הזה. מה אדבר, אדדה כל שנותי על מר נפשי. מי יתן ראשי מים ועיני מקור דמעה ואבכה יומם ולילה. על מר נפשי אשר גמלתי לנפשי בחנם, בשביל תאוה קלה העוברת כצל עובר, מרדתי נגדך באשר מרדתי, ובאתי למה שבאתי ואבדתי מה שאבדתי. אוה עלי ועל נפשי, אוי מה עשיתי, לבי לבי על חלליהם, מעי מעי על חלליהם. אוי ואבוי, מה אומר מה אדבר מה אצטדק, לולא רחמיך וחסדיך הרבים כבר היה מה שהיה רחמנא לצלן, לולי תורתך שעשועי או אבדתי בעניי:

על-כן באתי לפניך מלא רחמים, שתשפיע עלי דבורים חדשים אמתיים ממקור הדבור הקדוש, באפן שאזכה מעתה לשפך כל שיחי לפניך בכל עת בדברי חן ותחנונים אמתיים, באפן שאזכה לרצות ולפייס אותך, שתעשה מעתה ברחמיך הרבים, את אשר בחקיך אלך ואת מצותיך אשמר. שאזכה מעתה לחדש ימי שעברו בחשך ואפלה מנדת, ולא אשוב עוד לכסלה. עזרני מלא רחמים, הושיעני מלא ישועות:

ותפתח את עיני שכלי ודעתי בדרך האמת והתמימות האמתית, שאזכה לידע היטב הדרך האמת והנכון, איך לעשות מהתורות, תפלות נאות ואמתיות, כרצונך וכרצון יראיך הצדיקים האמתיים, אשר גלו אלו החדושי תורה בעולם. באפן שיעלו שעשועים גדולים לפניך, עד שתעזר רחמיך באמת בשלמות, ותשיבני אליך באמת. עזרני שאזכה לבזון כוננתם הקדושה של הצדיקים האמתיים בכל מקום שאלמוד בספריהם הקדושים, ולסדר תפלות נאות וקדושות על כל הדברים הנאמרים והמקומים בדבריהם הקדושים באמת, שאזכה להגיע להם מהרה. ואזכה לשפך שיחי לפניך על-ידי כל תורה ותורה שגלו הצדיקים אמתיים בעולם. ואזכה לילך בעבודתך באמת עם כל דברי תורתם, שאזכה לילך בדרך הקדש איזה זמן על פי חדושי תורה אחת, ולהפציר ולהעתיר ולהתפלל ולשוח לפניך בכל אותו הזמן, עד שאזכה להגיע ולהשיג העבודה הנאמרה באותה התורה לקיים באמת את כל הנאמר שם, ותהיה כל עבודתי בכל אותה העת והזמן על פי אותה התורה. ואחר כך אזכה לילך זמן מסים עם חדושי תורה אחרת, עד שאזכה לילך עם כל חדושי תורתם שגלו בעולם, ולבזון כוננתם באמת, ולזכות לקימם בשלמות. ואם אני רחוק מזה מאד מאד עתה, בעיניך

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרָה כַּה

תשנז

אין שום דבר רחוק, כי מִמָּדָּ לֹא יִפְלֹא כָּל דְּבַר, הֵן בַּל תּוּכַל וְלֹא יִבְצֹר מִמָּדָּ מִזְמָה וְאַתָּה עֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת בְּכָל עֵת אֲשֶׁר לֹא נַעֲשׂוּ מֵעוֹלָם:

עֲזַרְנִי עֲזַרְנִי, הוֹשִׁיעֵנִי הוֹשִׁיעֵנִי, כִּי עֵתָה אֵין לִי שׁוּם כֹּחַ כִּי אִם לְשִׁטַּח כְּפִי לְרַחֲמֶיךָ, וְגַם זֶה אֵינִי זֹכֵר בְּאַמֶּת כְּרֵאוֹי, רַק מְרַחֵק אֶקְוֶה וְאַצְפֶּה בְּכָל עֵת לִישׁוּעָתְךָ הַשְּׁלֵמָה בְּאַמֶּת. וְאַתָּה הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ עֹשֶׂה עִמִּי, כִּי אֵין אֶתִּי יוֹדֵעַ עַד מָה, אֵיךְ לְדַבֵּר וּמָה לְדַבֵּר, וּבְאִיזָה דְרָךְ אֲזַכֶּה לְהִגִּיעַ לְכָל מָה שֶׁבְּקִשְׁתִּי מִלְּפָנֶיךָ. וּבְאִיזָה עֲנִין אֲזַכֶּה לְמִצַּא הַנְּקֻדָּה הָאֲמִתִּית בְּכָל עֵת הַשִּׁיךְ לְלִבִּי בְּאוֹתָהּ הָעֵת וְהַשְּׁעָה, בְּאִפְּן שֶׁאֲזַכֶּה לְהִתְנַהֵג בְּכָל עֵת וּבְכָל שְׁעָה כְּרֵצוֹנְךָ הַטּוֹב, וְלִסְדֵּר תַּפְלָה אֲמִתִּית וְשִׂיחָה נְאֻחָה לְפָנֶיךָ, וְלִקְשֹׁר עִצְמִי בְּאַמֶּת לְהַנְקֻדָּה הָאֲמִתִּית הַשִּׁיךְ לְלִבִּי בְּעֵת הַזֹּאת, בְּאִפְּן שֶׁאֲזַכֶּה לְשׁוּב אֵלֶיךָ וְלִהְיוֹת כְּרֵצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמֶּת תָּמִיד:

יְחִיד קְדָמוֹן, חֲזַק וְאַמִּיץ, חֲזַקְנִי וְאַמְצָנִי בְּתַפְלָה וְשִׂיחָה לְפָנֶיךָ תָּמִיד. אֲדַנִּי שְׁפִתֵי תַּפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ. נְדָבוֹת פִּי רָצָה נָא יְהוָה וּמִשְׁפָּטֶיךָ לְמַדְנִי. אוֹחִילָה לְאֵל אֲחִלָּה פְּנִי אֲשֶׁאֲלֶה מִמֶּנּוּ מַעֲנֶה לְשׁוֹן. אֲשֶׁר בְּקַהֵל עִם אֲשִׁירָה עִזּוֹ אֲבִיעָה רִנּוֹת בְּעַדִּי וּבְעַד מִפְּעֻלָּיו. לְאָדָם מַעֲרֵכֵי־לֵב וּמִיְהוָה מַעֲנֶה לְשׁוֹן. הוֹרְנִי מָה שֶׁאֲדַבֵּר, הַבִּינִי מָה שֶׁאֲשַׁאֵל, הוֹדִיעֵנִי אֵיךְ לְרֵצוֹתְךָ, לְמַדְנִי בְּאַמֶּת דְּרֵכֵי הַהִתְבּוֹדְדוֹת וְהַשִּׂיחָה עִמָּךְ בְּעַל הַרְחָמִים, בְּלִשׁוֹן שְׁמִדְבָרִים בּוֹ, שֶׁתְּהִיָּה שִׂיחָתִי לְפָנֶיךָ תָּמִיד כְּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֵל רֵעֵהוּ. הוֹרְנִי בְּאִיזָה דְרָךְ אֲזַכֶּה לְנִצַּח אוֹתְךָ שֶׁתְּשִׁיב פְּנֶיךָ אֵלֵינוּ וְתַחְזִירֵנוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת. כִּי כִּבֵּר גְּלִית לָנוּ שׁוֹהַ רֵצוֹנְךָ שֶׁנִּזְכָּה לְנִצַּח אוֹתְךָ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכְרָנָם לְבִרְכָה, וְזָמְרוּ לָמִי שֶׁמִּנְצַחֵינִי אוֹתוֹ וְשִׁמְתָהּ. יַעֲזְרוּ רַחֲמֶיךָ עַל בְּנֵיךָ וְתִשְׁפִיעַ עָלַי וְעַל כָּל הַחַפְצִים וּמִתְנַעֲנְעִים וְחוֹתְרִים לְפָרֵשׁ שִׂיחָתָם לְפָנֶיךָ, דְּבוּרִים קְדוּשִׁים הַנִּמְשָׁכִים מֵעֲשֶׂרָה מִיְּנֵי זְמֵרָה, אֲשֶׁר עַל־יָדָם חֵבֵר דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, סֵפֶר 'תְּהִלִּים' מְדַבְּרֵי שִׂיחָתוֹ הַקְּדוּשִׁים שֶׁשָּׁפַךְ לְפָנֶיךָ בְּכָל עֵת. כִּי אַתָּה יוֹדַעְתָּ כִּי אֵין אֲנַחְנוּ יוֹדְעִים שׁוּם דְרָךְ שֶׁל הַעֲשֶׂרָה מִיְּנֵי זְמֵרָה, רַק אֲנוּ כְּטוֹחִים בְּכַח וּזְכוֹת דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, וּבְכַח כָּל הַצְּדִיקִים שֶׁסִּדְּרוּ שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת וְתַפְלוֹת וְשִׂיחוֹת לְפָנֶיךָ, עַד שֶׁזָּכּוּ לְהִשָּׁיֵג כָּל הַעֲשֶׂרָה מִיְּנֵי זְמֵרָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, בְּכַחֵם לְבַד נִשְׁעַנְתִּי גַם אֲנִכִּי וְכָל הַחַפְצִים לְפָרֵשׁ שִׂיחָתָם לְפָנֶיךָ, שֶׁנִּזְכָּה גַם אֲנַחְנוּ לְדַבֵּר דְּבוּרִים קְדוּשִׁים אֲמִתִּים כְּרֵצוֹנְךָ הַנִּמְשָׁכִים מֵעֲשֶׂרָה מִיְּנֵי זְמֵרָה, וְלִהְתַּפְּלֵל הַרְבֵּה וּלְפָרֵשׁ כָּל שִׂיחָתֵנוּ לְפָנֶיךָ תָּמִיד בְּכָל עֵת בְּאַמֶּת וּבְלֵב שָׁלֵם. בְּאִפְּן שֶׁנִּזְכָּה עַל־יָדָם לְנִצַּח אוֹתְךָ בְּכָל עֵת, שֶׁתְּתַחֵל וְתִגְמַר מֵהֵרָה לְגַאֲלָנוּ גְּאוּלָּה שְׁלֵמָה שֶׁאֵין אַחֲרֶיהָ גְּלוּת, גְּאֻלַּת הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוּף וְהַמָּמוֹן, בְּכָלֵל וּבְפָרֵט, שֶׁנִּזְכָּה לְסוּר מֵרַע לְגַמְרֵי וְלַעֲשׂוֹת הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ תָּמִיד, וְלִהְיוֹת קְבוּעִים בְּקִדְשְׁתְּךָ בְּאַמֶּת, וְלַעֲלוֹת בְּכָל פֶּעַם מִדְּרָגָא לְדְרָגָא בְּקִדְשָׁה גְּדוּלָּה כְּרֵצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמֶּת. יְהִי לְרֵצוֹן אֲמִרֵי־פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

תורה כו

צריך להרחיק את עצמו משכרות ולדקדק שלא לשתות יותר מיכלתו. כי השותה יותר מדי ומשתכר, אז מתגברין גבורות דסטרא אחרא, ונעשה פעם ורגז, ויוכל לבוא לידי רעות וכו' חס ושלום. ודע כי משה רבנו עליו השלום הוא

מלבש בכל אחד ואחד מישראל בכל איבר ואיבר, ומזכיר כל איבר ואיבר שיעשה המצוה השייכה לאותו איבר, כי רמ"ח מצוות בנגד רמ"ח איברים, ועל ידי השכרות שוכח אותם:

תפילה לתורה כו

לוי אדר הילולא דמשה רבנו ע"ה

(כו) משכני אחריו נרוצה הביאני המלך חדריו נגילה ונשמחה בך נזכירה דדיך מיין מישרים אהבוך. רבוננו של עולם, רב חסד ומרבה להיטיב, רחם עלי ברחמיך הרבים, וזכני להתקרב אליך באמת בכל עת ולעבד אותך תמיד בשמחה ובטוב לבב מרוב כל. ותשמר אותי ברחמיך הרבים, ותצילני בכל עת מרבוי שתית היין ושאר משקים המשכרים, שלא אשתה לעולם יותר מהמדה ולא אבא לידי שכרות לעולם. כי אתה גלית לנו עצם רעת השכרות המטריד ומעביר את האדם משני עולמות חס ושלום, כי על ידי שכרות שוכחין את כל האזהרות של משה רבנו עליו השלום, שהוא מלבש אצלינו בכל אבר ואבר אצל כל אחד ואחד מישראל, ומזכיר ומזהיר את כל אבר ואבר לשמר ולעשות ולקיים את כל המצוה השייכה לכל אבר ואבר, שהם רמ"ח איברים בנגד רמ"ח מצוות עשה. ועל ידי השכרות חס ושלום, שוכחין כל אלו האזהרות, וכל הדרכים נעשים לפניו במישור רחמנא לצלן, כמו שכתוב, כי יתן בכוס עינו יתהלך במישרים. ונאמר, למי אוי למי אבוי, למי חקלילות עינים. למאחרים על היין לבאים לחקור ממסך. אחריתו בנחש יסף וכצפעני יפריש. ענין דראו זרות ולבך ידבר תהפכות. והיית בשכב בלבנים וכשכב בראש חבל:

מלא רחמים, אתה ידעת כמה נפשות נשקעו בין מצולה על ידי השכרות רחמנא לצלן, ונטרדו משני עולמות על ידי זה. הצילני מלא רחמים, שמרני ברחמיך הרבים, שלא אבא לעולם לידי שכרות כלל, ואפלו בשבתות וימים טובים ובשאר זמנים קדושים, אשר רצונך שגשמח את נפשנו על ידי שתית יין מעט. זכנו ברחמיך הרבים, שנוזה לבון את המדה שלא נשתה כי אם מעט המכרח כפי רצונך, כדי לרומם דעתנו ולהרחיב שכלנו ולבנו, כמו שכתוב, ויין ישמח לבב אנוש. באפן שנוזה על ידי מעט השתיה להרחיב ולהגדיל החסדים שדעתנו מלבש בהם, שנוזה על ידי מעט השתיה להיות בשמחה ובטוב לבב באמת, באפן שנוזה להתדבק בך באמת על ידי זה, ולזכר על ידי זה יותר ויותר את כל האזהרות בכל אבר ואבר שמזהיר אותנו משה רבנו עליו השלום, ונתעורר ביותר לקיים את כל המצוות השייכים לכל אבר ואבר.

וּתְפַתַּח לְבַי בְּתוֹרַתְךָ וְאַחֲרֵי מִצְוֹתֶיךָ תִּרְדֹּף נַפְשִׁי. וְאַזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ יוֹתֵר וְיוֹתֵר
עַל־יְדֵי הַשְׁתִּיחָה בְּדַבְּרוֹת נִפְלָא וְאַמְתִּי בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, וְאַהֲיָה מִתְּפַתַּח בְּיַיִן בְּקַדְשָׁה
גְּדוּלָּה לְהִיּוֹת בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמְתִּי, וְיִהְיֶה נִמְשָׁךְ עָלַי הַרְחֵבֶת הַדַּעַת וְהַחֲסָדִים מִדַּעַת
קוֹנִי, וְאַזְכֶּה לְכַבֵּד אֶת יְהוָה בְּאַמְתִּי מֵהוֹנִי וּמִגְרוֹנִי:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יְדַעְתָּ, כִּי אִף לְפִי גִדְל הַגְּנוּת שֶׁל הַשְּׂכָרוֹת בְּלִי שְׁעוֹר, אֶף־עַל־
פִּי־כֵן הִתְקַרַּח לְפַעֲמִים לְשִׁתּוֹת מַעַט בְּשִׁבִיל הַרְחֵבֶת הַדַּעַת. כְּאֲשֶׁר הוֹדִיעוּנו חֲכָמֶיךָ
הָאֱמִתִּיִּים גִּדְל גְּנוּת הַשְּׂכָרוֹת דְּסִטְרָא אַחֲרָא, וְגִדְל מַעֲלַת הַשְׁתִּיחָה בְּקַדְשָׁה לְשִׁמְךָ,
כְּמוֹ שְׂאֲמְרוּ רְבוּתֵינוּ זְכוֹרָנִים לְבָרְכָהּ, זְכָה מִשְׁמַחוֹ, לֹא זְכָה מִשְׁמָמוֹ. זְכָה נַעֲשֶׂה רֹאשׁ,
לֹא זְכָה נַעֲשֶׂה רֵשׁ. וְגַם אֲנוּ מְהֻיָּבִים לְקַדְּשׁ וּלְהַבְדִּיל עַל הַיַּיִן בְּשִׁבְתוֹת וַיְמִים טוֹבִים
וּלְבָרְךָ בְּרַבַּת הַמְּזוּן עַל הַכּוֹס שֶׁל יַיִן, כִּי אֵין אוֹמְרִים שִׁיר אֱלֹא עַל הַיַּיִן, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב,
הַמְּשַׁמַּח אֱלֹהִים וְאֲנָשִׁים. עַל־כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֶךָ, וְזַכְּנֵי אוֹתִי וְאֶת כָּל הַכְּרַתִּינוּ
וְאֶת כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, שְׁנִזְכֶּה כָּל אֶחָד לְפִי בַחֲיִנְתּוֹ לִידַע בְּכָל עַת לְכוּן הַמְּדָה, בְּאַפֵּן
שְׁנִתְרַחַק מֵהַשְּׂכָרוֹת לְגַמְרֵי. וּבַעַת שְׁיִהְיֶה רִצּוֹנְךָ לְשִׁמְחָנוּ מִיַּיִנְךָ הַטּוֹב, תִּזְכְּנוּ וְתִשְׁמְרוּ
אוֹתָנוּ שְׂלֵא נִשְׁתֶּה יוֹתֵר מִדָּאֵי רַק מַעַט הַמְּכַרְחָה, בְּאַפֵּן שְׁנִזְכֶּה לְשִׁמְחָה נַפְשָׁנוּ וּלְהַרְחִיב
דַּעַתֵּנוּ וּלְהַגְדִּיל הַחֲסָדִים, וְלֹא נִבְא עַל־יְדִי־זָה לִידֵי רִגְוֹ וְדִינִים וּגְבוּרוֹת חַס וְשְׁלוֹם
כָּלָל. רַק אֲדַרְבָּא נִזְכֶּה עַל־יְדֵי מַעַט הַשְׁתִּיחָה לְהִתְפַּתַּח בְּחֲסָדִים דְּקַדְשָׁה יוֹתֵר וְיוֹתֵר
בְּשִׁמְחָה וּבְטוֹב לְכַב בְּאַמְתִּי בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, בְּאַפֵּן שְׁנִזְכֶּה לְהִתְדַבֵּק בְּךָ בְּאַמְתִּי וּלְגִיל
וּלְשִׁיר וּלְשִׁמְחָה בְּשִׁמְךָ בְּגִילָה וְרִגְוֹ, וּלְדַבֵּר דְּבִרְיֵי־תּוֹרָה בְּהַרְחֵבֶת הַלֵּב וּבְשִׁמְחָה מֵהַ
שְׂצָרִיכִין לְדַבֵּר וּלְגַלוֹת. וְתַשִּׁים מַחֲסוּם לְפִינוּ לְבַלִּי לְהִיּוֹת 'הוֹלֵךְ רַכִּיל מִנְגְּלָה סוּד'.
לְבַלִּי לְגַלוֹת אִז חַס וְשְׁלוֹם, מֵהַ שְׂאִין צָרִיכִין לְגַלוֹת. וְתַפְתַּח אֶת פִּינוּ בְּשִׁירוֹת
וְתַשְׁבַּחוֹת לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, וַיִּקְּם בְּנוּ מִקְרָא שְׂכַתוֹב, וְחַכְּךָ בְּיַיִן
הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁרִים דּוֹבֵב שְׁפַתֵי יִשְׁנִים. עֲזָרְנִי לְהִיּוֹת בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּכָל
הַתְּנוּעוֹת, בְּאִכְלָה וּשְׁתִּיחָה וּשְׂאֵר הַכְּרַחֲיוֹת, הַכָּל אִזְכֶּה לַעֲשׂוֹת עַל צַד הַיּוֹתֵר טוֹב
בְּאַמְתִּי כְּפִי רִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמְתִּי בְּאוֹתוֹ הַעַת וְהַזְּמֵן, וְלֹא אֶסוּר מִרִצּוֹנְךָ יָמִין וּשְׂמָאל
מַעַתָּה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן סְלָה:

תּוֹרַה בּוּ

מִי שֶׁהוּא פָּרְנָם אוֹ מְנַהֵג, וְהוּא מְנַהֵג וְלִהְקֵל עַל־זָה כְּרָאוּי, עַל־יְדִי־זָה מְבַטֵּל
בְּכַשְׁרוֹת וּבִישָׁר, וְרוּאָה וּמְסַתְּבֵל לְהַטִּיל
הַמְּשָׂאוֹי שֶׁל מַסִּים וְאַרְנוֹנוֹיֹת עַל כָּל
אֶחָד כְּרָאוּי לוֹ בִישָׁר, לְהַכְּבִיד עַל זָה

תַּפְלָה לְתוֹרַה בּוּ

(כ"ד) מְלַכּוֹתְךָ מְלַכּוֹת כָּל הָעוֹלָמִים וּמִמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל דוֹר וְדוֹר. מְלַךְ מְלָכִים, הַמְּמַלִּיךְ
מְלָכִים וְלוֹ הַמְּלוֹכָה, מְהַעֲדָה מְלָכִין וּמְהַקִּים מְלָכִין. וּבְמַצְבִּיחָה עֶבֶד בַּחִיל שְׂמִי'א (דְּרִינִי)

אֲרַעָא אֲשֶׁר כָּל הַהִתְנַשְּׂאוֹת וְהַמְנַהֲיגוֹת וְהָרַאשׁוֹת שֶׁל כָּל הָעוֹלָם מְגֹדוֹל שֶׁבְגֹדוֹלִים
 עַד קִמְזָן שֶׁבְקִטְנִים, הַכֹּל מֵאֲתָדָּ לְבַד, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוֹנִם לְבִרְכָה, אֶפְלוּ רִישׁ
 גְּרוּתָא מִן שְׂמַיָא מוֹקְמִי לִיה, כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, לֵךְ יְהוָה הַמַּמְלָכָה וְהַמְתַּנְשֵׂא לְכֹל לְרֵאשׁ:
 וּבְכֵן רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֵךְ, וְתֵן לָנוּ פְּרָנְסִים וּמְנַהֲיָגִים וְרֵאשִׁים כְּשֵׁרִים וְנֶאֱמָנִים
 וְהַגּוֹנִים בְּכָל עִיר וְעִיר. וְתַמְשִׁיךְ עֲלֵיהֶם דַּעַת וְרַחֲמָנוֹת אֲמַתִּי שִׁיזְכוּ לְרַחֵם עַל עַנְיֵי
 הַצֹּאן, לְבַל יִכְבִּידוּ עַל הַנְּתִינּוֹת וְהַמְסִים עַל הָעַנְיִים וְהָאֲבִיוֹנִים. רַק תִּשְׁפִּיעַ עֲלֵיהֶם דַּעַת
 וְרַחֲמָנוֹת אֲמַתִּי שִׁיִּתְנַהֲגוּ בְּהִתְנַשְּׂאוֹת שְׁלָהֶם בְּכִשְׁרוֹת כְּרִצּוֹנָדָּ הַטּוֹב לְסֹדֵר הַגְּבִיּוֹת
 וְהַמְסִים עַל כָּל אֶחָד כְּרֵאווִי לוֹ לְפִי כַחוֹ בְּאֲמַת. לְהַכְבִּיד עַל מִי שֶׁרֵאווִי לְהַכְבִּיד, וְלַהֲקַל
 עַל מִי שֶׁרֵאווִי לְהַקֵּל, וְלַפְטֹר לְגַמְרִי אֶת מִי שֶׁרֵאווִי לְפוֹטְרוֹ. וּבִפְרָט יִרְאֵי יְהוָה אֲשֶׁר
 הִטּוֹ שְׂכָמָם לְסַבֵּל עַל תּוֹרָה וְעַבּוּדָה. רַחֵם עֲלֵיהֶם לְמַעַן שְׂמֵךְ וּכְבוֹדָדָּ, וְתֵן בְּלֵב פְּרָנְסִי
 וּמְנַהֲיָגִי כָּל עִיר וְעִיר שִׁיִּקְלוּ הָעַל מֵעֲלֵיהֶם לְגַמְרִי, וְתַעֲבִיר מֵהֶם עַל מַלְכוּת וְעַל דְּרָדָּ
 אֲרִיזָּ. וְתַצִּילֵנוּ וְתַשְׁמְרֵנוּ בְּרַחֲמֵיךְ הַרְבִּים, מִמְנַהֲיָגִים וּפְרָנְסִים הַמְתַּנְשֵׂאִים עַל הַצְּבוּר
 שְׂלָא לְשֵׁם שְׂמִים. רַחֵם עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הַמְפּוֹרִים בֵּין הַגּוֹיִים, וְהֵם מוֹשְׁלִים עָלֵינוּ
 וּמְכַבִּידִים בְּכָל עַת הַנְּתִינּוֹת וְהַמְסִים עָלֵינוּ, וְאוֹמְרִים בְּכָל עַת, מִדָּד וְהִבֵּא. וְאַתָּה יוֹדֵעַ
 דַּחֲקֵנוּ וְעַמְלָנוּ וְעַצֵּם צְמִצּוּם וּמִיעוּט הַפְּרָנְסָה שֶׁנִּתְמַעֲטָה בְּעוֹנוֹתֵינוּ, וּבִפְרָט פְּרָנְסַת
 הַיִּרְאִים וְהַכְּשֵׁרִים הַחַפְצִים לְהַרְגִיל עֲצָמָן לְלַבֵּת בְּדַרְכֵיךָ וּלְהַתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאֲמַת,
 אֲשֶׁר רַבִּים כְּכֹלֶם פְּרָנְסַתֶּם דַּחוּקָה מְאֹד וּבְבִיתֶם אֵין לָהֶם וְשִׁמְלָה, וְכֹלָה פְּרוּטָה מִן
 הַפִּים. וְאֵם חֵס וְשְׁלוֹם מְטִילִים עֲלֵיהֶם גַּם עַל הַנְּתִינּוֹת, 'כְּשֵׁל בַּח הַסְּפֵל' חֵס וְשְׁלוֹם,
 אוֹי, מִי יָקוּם יַעֲקֹב כִּי קִמְזָן הוּא. כִּי אֵין מִי יַעֲמֹד בְּעַדְנוּ שְׂמֵךְ הַגְּדוֹל יַעֲמֹד לָנוּ בְּעַת
 צָרָה. רַחֵם עָלֵינוּ בְּכָל עִיר וְעִיר מַעְרֵי עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּמוֹשְׁבוֹתֶם (כְּשֶׁרוּצָה לְהַתְפַּלֵּל עַל אֵיחָה עִיר
 בְּפִרְסוּיֹת יֵאמֵר, וּבִפְרָט זְכוֹ) וְתֵן לָנוּ מְנַהֲיָגִים וְרֵאשִׁים וּפְרָנְסִים חֲדָשִׁים כְּשֵׁרִים וְהַגּוֹנִים בְּאֲמַת,
 שִׁיִּסְדְּרוּ וְיַעֲרִיכוּ נְתִינּוֹת הַמְסִים עַל-כָּל-אֶחָד כְּרֵאווִי לְפִי עֲרַבּוּ בְּאֲמַת לְאֲמַתוֹ כְּרִצּוֹנָדָּ
 הַטּוֹב:

כִּי אַתָּה גְּלִיתָ לָנוּ עַצֵּם הַמַּעֲלוֹת שִׁיזְכוּיֵן עַל-יְדֵי מְנַהֲיָג כְּשֵׁר, כִּי זוֹכִינַן עַל-יְדֵי לְבַטֵּל
 אַרְבַּע מִדּוֹת רְעוּת שְׁהֶם, פְּגָם אֲמוּנָה וּכְפִירוֹת, וְגִלּוּי עֲרִיזוֹת, וּשְׂפִיכוֹת דָּמִים, וְלִשְׁוֹן-
 הָרַע הַשְּׂקוֹל כְּנֶגֶד כְּלָן, שְׁהֶם רֵאשִׁי כָּל הָעֵבְרוֹת שֶׁבְּתוֹרָה. וְאַתָּה יוֹדֵעַ כְּמָה אָנוּ צְרִיכִין
 לְהַעֲתִיר וּלְהַפְצִיר אוֹתָדָּ לְזִכּוֹת לְהַנְצִיל מִפְּגָם אַרְבַּעַה מִדּוֹת רְעוּת הָאֱלֹהִים, אֲשֶׁר כָּל
 אֶחָד גִּלְכַּד בָּהֶם כְּפִי מָה שֶׁנֶּלְכַּד, בְּהַרְהוּר אוֹ בְּדַבּוּר אוֹ בְּמַעֲשֵׂה, בְּשׁוֹנֵג אוֹ בְּמִזִּיד.
 וְאַתָּה יוֹדֵעַ עַד הֵיכָן מַגִּיעִים הַפְּגָמִים הַגְּדוֹלִים הָאֱלֹהִים הַנּוֹגְעִים בְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָה. עַל-
 כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֵיךְ הַרְבִּים, וּזְכֵנוּ שִׁיִּהְיֶה לָנוּ מְנַהֲיָגִים וְרֵאשִׁים הַגּוֹנִים בְּאֱלֹהִים,
 שִׁיִּסְדְּרוּ וְיַעֲרִיכוּ הַגְּבִיּוֹת וְהַמְסִים עַל כָּל אֶחָד כְּרֵאווִי לוֹ, עַד שֶׁנִּזְכָּה כְּלָנוּ לְהַנְצִיל עַל-
 יָדֶם מִפְּגָם כָּל הָאַרְבַּע מִדּוֹת הָאֱלֹהִים, שְׂלָא יִדְבַק בָּנוּ וּבְנוֹרַעְנוּ שׁוּם שְׂמִינַן מֵהֶם, לֹא מֵהֶם
 וְלֹא מִקְצַתֶּם, לֹא בְּמַחְשָׁבָה וְלֹא בְּדַבּוּר וְלֹא בְּמַעֲשֵׂה, לֹא בְּשׁוֹנֵג וְלֹא בְּמִזִּיד. רַק נִזְכָּה

להיות קדושים וטהורים בתכלית השלמות, ונקיים לגמרי מפגם כל הארבע מדות האלה:

ותרחם עלינו ותשמרנו ותצילנו מפגם נדרים ושבעות, ותשמרנו שלא נהיה רגילים בנדרים ושבעות. וכל הנדרים ושבעות שאנו מכרחים להם או לשבע בשביל קדשה ופרישות פרצונך הטוב, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, נדרים סיג לפרישות. תשמרנו ברחמיך הרבים, ותעזר ותושיע לנו בכל עת לקימם מיד, ולכלי לעבר חס ושלום, ולכלי לאחר שום נדר ושבעה, רק נזכה לקימם בשלמות מיד. וככל היוצא מפינו נעשה, ומוצא שפתינו נשמר ונעשה, כאשר נדור תכף ומיד, ולא נאחר לשלמו. ותורני ותלמדני בכל עת איך להתנהג בענין נדרים ושבעות בשביל קדשה ופרישות, באפן שאזכה לקימם באמת ולזכות על-ידם לקדשה ופרישות באמת פרצונך הטוב. הדריכני באמתך ולמדני כי אתה אלהי ישעי אותך קויתי כל היום. חוס ורחם עלי ועל כל ישראל ומלא משאלותינו לטובה ברחמים, ותמהר ותחיש לגאלנו ותביא לנו את משיח צדקנו, ותשוב המלוכה והרשות וההתנשאות לישראל עמך הכשרים והיראים באמת, ויקים מקרא שכתוב, כי ליהוה המלוכה ומושל בגוים. ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר עשו והיתה ליהוה המלוכה. והיה יהוה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד:

תורה כח

יש חלוקים בין התורות. יש שנתנה לכתב, ואיזהו לא נתנה לכתב, הוא יכול לכתב, ויש שלא נתנה לכתב. ומי שיודע להכיר את איש הישראל אלי אפלו אם להבחין ולהכיר בין התורות איזהו נתנה עומד בין כמה אמות:

תורה כט

בשארע שאלה בבית האדם על-ידי תערובות אסור בהתר, ואין בהתר כדי לבטל את האסור, בזה מראין לו שפגם באיזה יחוד של מעלה:

תפלה לתורה כט

(1) אלהים מושיב יחידים ביתה מוציא אסירים בפושרות אף סוררים שכנו צחיקה. אלהים אלי אתה אשתרך צמאה לך נפשי כמה לך בשרי בארץ ציה ועיף בלי מים. כן בקדש חזיתיך לראות עזך וכבודך. רבוננו של עולם, מלא רחמים, קרבני לעבודתך, והחזירני בתשובה שלמה לפניך, ויחד לבבי לאהבה וליראה את שמך. ועזרני וזכני ליחד יחודים קדושים בכל עת, שאזכה להיטיב מעשי ולקדש מחשבתי בקדשתך העליונה עד שיהיה נתיחד (ויהיו נעשים) על-ידי יחודים עליונים קדושים וטהורים בכל

העולמות בלם, כי לכך נוצרתי ליחד ולחבר כל העולמות וכל השמות הקדושים ביחודא שלים, באפן שיתגלה ויתפשט ויאיר יחודך ואחדותך לכל באי עולם, וידעו בלם אותך למקטנם ועד גדולם. ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, עושה נפלאות בכל-עת, שתהיה עמי תמיד ותשמור אותי שלא אכשל לעולם בשום מאכלות אסורות חס ושלום, ולא יזדמן שום תערוכות אסור בהתר בביתי לעולם. ואפלו אם לפעמים באיזה אונם יתערב מעט אסור בהתר, יהיה בטל במעוטו בהתר שיהיה ההתר מרבה ממנו בשעור שיוכל לבטלו כפי דיני תורתך הקדושה. ותשמרני תמיד שלא אפגום בשום יחוד שלמעלה, וכל מה שפגמתי עד הנה ביחודי שמותיך הקדושים על-ידי מעשי הרעים, הכל תתקן ברחמיך, ויתהפכו העונות לזכיות ויתבטלו עונותי ברבוי טובך וחסדיך הנפלאים, שאתה משפיע ומאיר עלינו בכל עת בכח וזכות צדיקיך האמתיים אשר הם מיחדים כל היחודים העליונים בתכלית השלמות, ומגלין ומפרסמין יחודך ואחדותך לכל באי עולם, בכחם וזכותם אנו נשענים שגם פשענו וחטאתינו ועונותינו המרבים והעצומים מאד מאד, בלם יתבטלו בבטול גמור בתוך עצם רבוי קדשתם וצדקתם עד שיתהפכו העונות לזכיות. רבוננו של עולם, אחר יחיד ומיוחד, רחם עלינו למען שמך, וזכנו להכיר אותך באמת, ולהודיע שמך לכל באי עולם, למען דעת כל עמי הארץ כי יהוה הוא האלהים אין עוד, ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עושה נפלאות לבדו. וברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן:

תורה ל

בשבא ספר חדש לעולם, ויש חדושים בלקוטי א' סימן רס"ב, אז אלו הדמעות שנעשין על-ידי דמעות, כי צריכין לבבות מקדם שמתדשין בתורה כמבאר גזרות האמות ומבטלים אותם:

תורה לא

על-ידי הנגינה אדם נכר אם קבל עליו על תורה:

תורה לב

א. כל אחד מישראל כפי טהרתו וקדשותו, בן יש לו בחינת משיח. וצריך לשמר עצמו מאד שלא יתקלקל בחינת משיח שלו. ועקר הוא שישמר את עצמו מנאוף, וצריך לשמר את עצמו מאד אפלו מריח נאוף, כי הוא פוגם בחינת משיח שלו:
 ב. רוחו של משיח נעשה רוח קנאה, והולך ומקנא בכל מקום שיש שם פגם נאוף. ואפלו במקום שאין שם נאוף גמור

תְּנִינָא – תְּפִלָּה לְתוֹרָה לֵב

תשס"ג

סְפָרִיָּהֶם, וְלִפְעָמִים שׁוֹרְפִים אוֹתָם כְּדִי שְׁעַל־יְדֵי־זֶה מִמִּילָא יְהִיָּה נִסְתַּלַּק הַרוּחַ קִנְיָאָה שֶׁל מְשִׁיחַ הַשׁוֹרָה עַל סְפָרִיָּהֶם. וְעַל־יְדֵי־זֶה לֹא יִתְקַלְקַל חַס וְשְׁלוֹם שְׁלוֹם הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה הַכְּשָׁרִים. וְהִנֵּה הַסֵּפֶר

הוא בְּחִינַת שֵׁם ה' (כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּזֵהָר בְּרֵאשִׁית דָּף ל"ז) בְּחִינַת שְׁמִי שֶׁנִּכְתַּב בַּקְּדוּשָׁה, וְאִזּוֹ נוֹשָׂאִין קַל־וְחֹמֶר לְמַעַלָּה (הַמּוֹבָא בְּמִסְכַּת שֶׁבַת דָּף קפ"ו), וְכֵּן שְׁמִי שֶׁנִּכְתַּב בַּקְּדוּשָׁה (שֶׁהוּא הַסֵּפָרִים הַקְּדוּשִׁים) אִמְרָה תוֹרָה יִמְחָה בְּשִׁבִיל לְהַטִּיל שְׁלוֹם בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, סְפָרֵי הַמִּינִים שֶׁמְטִילִים שִׁנְאָה וְתַחֲרוֹת בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶם שְׁבַשְׁמִים, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שְׁיִמְחוּ וְיִאֲבְדוּ וְיַעֲקְרוּ מִן הָעוֹלָם. נִמְצָא שְׁעַל־יְדֵי שִׁנְאָתָם סְפָרִים קְדוּשִׁים שֶׁל צְדִיקִים אֲמַתִּיִּים בָּא מוֹבָּה לְעוֹלָם, שִׁנְאָתָם וְנַעֲקְרוּ עַל־יְדֵי־זֶה גַם סְפָרֵי מִינִים הַרְבֵּה, וְיִכּוּלִים לְהַתְקַרֵּב לְהֵשֵׁם יִתְבַּרֵּךְ עַל־יְדֵי־זֶה:

רַק פָּנִים בְּעֵלְמָא, הוּא גַם בֵּין מְקַנָּא עַל זֶה. כִּי לְגַדֵּל הַקְּדוּשָׁה וְהַטְהָרָה שֶׁל בְּחִינַת מְשִׁיחַ, אֵינּוּ יִכּוּל לְסַבֵּל אִפְלוּ פָּנִים בְּעֵלְמָא שֶׁל נְאוּף, וְהוּא מְקַנָּא מְאֹד עַל זֶה רַחֲמָנָא לְצַלָּן:

ג. בְּשִׁחְזוּג דְּהִינוּ הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה בְּשָׂרִים בְּלֵי שְׁמִיץ פְּסוּל, וְזוּוּגָם בְּכַשְׁרוֹת וּבַקְּדוּשָׁה גְדוּלָּה, אִזּוֹ נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי זְוּוּגָם יְחוּדָא עֲלָאָה, וְזוּוּג שְׁלָהֶם יִקָּר מְאֹד:

ד. הַרוּחַ קִנְיָאָה שֶׁל מְשִׁיחַ שׁוֹרָה עַל אֲנָפֵי אוֹרֵייתָא, עַל הַסֵּפָרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁמְנַלִּין הַפָּנִים שֶׁל הַתוֹרָה, בְּבְחִינַת: "רוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם" (בְּרֵאשִׁית א, ב) הוּא הַתוֹרָה. וְהִנֵּה עַל־יְדֵי הַרוּחַ קִנְיָאָה יִכּוּל לְהַתְקַלְקַל גַם הַשְׁלוֹם שֶׁבֵּין הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה הַכְּשָׁרִים, כִּי הֲלֹא אִף עַל־פִּי־בֶן זְוּוּגָם הוּא בְּזֶה הָעוֹלָם, וְעַל־בֶּן בְּשִׁבִיל זֶה הַצְּדִיקִים הַגְּדוּלִים מְעַלְמִים

תְּפִלָּה לְתוֹרָה לֵב

(כז) אַתָּה בְּחִרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים אֲהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ וְרוּמְמַתָּנוּ מִכָּל הַלְשׁוֹנוֹת וְקִדְשָׁתָנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְקִרְבָּתָנוּ מִלְּבָנוּ לְעַבְדוֹתֶיךָ וְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוּשׁ עָלֵינוּ קְרֵאתָ, וְתַתֵּן לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה עַל־יְדֵי מוֹשֶׁה נְבִיאְךָ נְאֻמָּן בֵּיתְךָ, וְצוֹיֹת אוֹתָנוּ לְבִלִּי לְסוּר מִן הַדְּבָר אֲשֶׁר יִגִּידוּ לָנוּ הַצְּדִיקִים אֲמַתִּיִּים שֶׁבְּכָל דוֹר וְדוֹר. וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים חוֹנֵנֶת אוֹתָנוּ בְּכָל דוֹר וְדוֹר כַּמָּה צְדִיקִים וְחַכְמִים אֲמַתִּיִּים, אֲשֶׁר הוֹרוּ אֶת יִשְׂרָאֵל דְּרָךְ הַיִּשָּׁר וְהָאֲמֵת, וְהַשְׁאִירוּ אַחֲרֵיהֶם בְּרָכָה סְפָרִים קְדוּשִׁים וְנוֹרָאִים לְהַאִיר פְּנֵי תַבֵּל, לְגַלּוֹת לָנוּ דְרָכֵי תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה כְּדִי שֶׁנִּזְכֶּה לְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי תּוֹרַתְךָ בְּאַהֲבָה. לְמַעַן נִזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, קְדֻשַׁת רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ, אֲשֶׁר רוּחוֹ מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם, עַל אֲנָפֵי אוֹרֵייתָא, עַל הַסֵּפָרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. אֲשֶׁר רוּחוֹ הַקְּדוּשׁ הַזֶּה שֶׁל מְשִׁיחַ מְלַבֵּשׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל כַּפִּי קְדֻשָׁתוֹ וְטְהָרָתוֹ, וְעַקֵּר קְדֻשָׁתוֹ הוּא קְדֻשַׁת הַבְּרִית. כִּי רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ הוֹלֵךְ וּמְקַנָּא עַל שְׁמִירַת הַבְּרִית, וְאִפְלוּ עַל רֵיחַ נְאוּף הוּא הוֹלֵךְ וּמְקַנָּא לְגַדֵּל קְדֻשָׁתוֹ וְטְהָרָתוֹ שְׁאֵינּוּ יִכּוּל לְסַבֵּל שׁוּם פָּנִים מִפְּנֵם הַבְּרִית אִפְלוּ דַּק מִן הַדַּק. כִּי רוּחַ

אפנו משיח יהוה מתקנא ביותר על פגם הברית, כי כל ישעו וכל חפצו להטות לב ישראל אליו ותברך, שיזכו להיות שומרי הברית באמת, ברצונך ותברך:

ועתה אבי שבשמים, אב הרחמן, המלא רחמים בכל עת ובכל רגע, הורני ולמדני דרך עצה נכונה ואמתית שאזכה לקומה, באפן שאזכה מעתה לשמירת הברית באמת ולכלי לפגם שום פגם חס ושלוש אפלו בהתר. ותעזרני ותושיעני ברחמיך הרבים, שאזכה לתקן בחיי מהרה כל הפגמים שפגמתי בפגם הברית מעודי עד היום הזה, בשונג ובמזיד, באנס וברצון. ותרחם עלי ותשמרני מעתה מכל מיני פגם הברית, במחשבה דבור ומעשה. לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי. השיבה לי ישועה ורוח נדיבה תסמכני. אל תשליכני מלפניך ורוח קדשך אל תקח ממני. עזרני וזכני שיאיר עלי קדשת רוחו של משיח השורה ומרחף על הספרים הקדושים של התורה הקדושה, ובזכותו וזכו אזכה לצאת מתאות נאוף לגמרי, ולא אבוא לידי שום הרפור כלל, ולא לשום הסתכלות הנוגע לתאוה זאת. ותעצם עיני מראות ברע, העבר עיני מראות שוא בדרךך חניני. ותצילני מכל מיני פגם הברית, ותשמרני ברחמיך הרבים אפלו מריח של נאוף. מלא רחמים, שומר עמו ישראל לעד, שמרני והצילני ברחמיך הרבים, שמרני אל כי חסיתי בך:

ותרחם עלינו ברחמיך הרבים, ותעזרנו ותושיענו שיתפשטו בעולם כל הספרים הקדושים של כל הצדיקים אמתים. כי אתה יודע רבוננו דעלמא בלא, כמה וכמה ספרים קדושים ויקרים של גדולי הצדיקים, אבות העולם, ונביאים ראשונים ואחרונים, ותנאים ואמוראים, ושאר צדיקי יסודי עולם שהיו בכל דור ודור, שרבים בכלם חברו ויסדו ספרים רבים יקרים וקדושים, ובעזרתנו הרבים נאבדו ונתעלמו מן העולם. חמל ברחמיך הרבים על מעט הספרים הקדושים של הצדיקים שגשארנו מעט מהרבה, וזכנו ברחמיך הרבים שיתפשטו בעולם ויאירו פני תבל, למען ישובו כל ישראל אליך לעבדך באמת כל ימיהם לעולם:

ותמלא רחמים על כל עמך ישראל, ותעמד בעזרתנו, ותעקר ותשבר ותמגר ותכלה ותכניע ותשפיל ותבטל מן העולם כל ספרי המינים והאפיקורסים, וכל ספרי המחקרים הנוטים לצד מינות וכפירות, הפוגמים בהתורה ובהאמונה הקדושה. כלם תעקר ותשבר ותבטל מן העולם, בזכות וזכר ספרי הצדיקים האמתים שגשארנו ונאבדו מן העולם. ותעזר ברחמיך כל הישיבה של מעלה ושלא מטה, שילמדו קל ודמר הנאמר בדברי רבותינו וזכרונם לברכה, ומה ספרים קדושים ונוראים פאלה, שהם שם יהוה, שמו שנכתב בקדשה, אמרה תורה ימחה, שיתעלמו מן העולם, בשביל להטיל שלום בין איש לאשתו הבשרים ספרי המינים והאפיקורסים שמטילין שנאה ואיבה ותחרות בין ישראל לאביהם שבשמים ועוקרים את העוסק בהם משני עולמות, על אחת כמה וכמה שיאבדו וישרפו ויעקרו וימחו ויתבטלו מן העולם, וימחו מן הארץ, ויהיה נמה שמם וזכרם מן העולם ולא יזכרו עוד בשמם:

תְּנִינָא – תּוֹרָה לֵג

תשס"ה

וּבְרַחֲמֵיךָ תְּשִׁים שְׁלוֹם בֵּינֵךְ וּבֵין יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ, וְאֶהְבֶּתְךָ אֶל תְּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים, וְתִמְשִׁיךְ שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. וַיְהִי שְׁלוֹם גָּדוֹל וְנִפְלָא בֵּין אָדָם לְחִבְרוּ וּבֵין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, וְלֹא יְהִי שׁוֹם שְׂנְאָה וְקִנְיָה וּמְרִיבָה וּקְנִטוֹר בֵּין אָדָם וּחִבְרוּ וּבֵין אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ, וּבִפְרֹט בֵּין אִישׁ וְאִשָּׁה הַכְּשָׁרִים, אֲשֶׁר יְחוּדִם יָקָר מְאֹד, אֲשֶׁר בָּהֶם תּוֹלָה יְחוּדָא עֲלָאָה, וְשְׂכִינָה שְׂרוּיָה בִּינֵיהֶם. עֲזַר וְרַחֵם שְׁלֵא תִהְיֶה בִּינֵיהֶם שׁוֹם שְׂנְאָה וְקִנְיָה, בְּזִכּוֹת וּכְחַ הַסְּפָרִים הַנּוֹרְאִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁנִּשְׁרְפוּ וְנִתְעַלְמוּ מִן הָעוֹלָם בְּשִׁבְלֵי זֶה, כְּאֲשֶׁר גְּלִיתְ לָנוּ עַל-יְדֵי חֲכָמֵיךָ הַקְּדוּשִׁים. וְעֲזַרְנוּ וּזְכַנּוּ שְׁסָפְרִים אֱלוֹ שֶׁנִּשְׁאַרוּ מִהַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּים מְעַט מִהֶרְבֵּה, וְתִפְשְׁטוּ וַיֵּצְאוּ בְּעוֹלָם, וַיְפּוּצוּ מְעִינֹתֵיהֶם חוּצָה, וַיַּעֲשׂוּ פְעֻלָּתָם בְּשִׁלְמוֹת, וַיִּמְשְׁךְ רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ בְּעוֹלָם, וַיְהִי נַעֲשֶׂה רוּחַ קִנְיָה לְמַהֲרָה אֶת יִשְׂרָאֵל מִזְּהֵמַת תְּאוֹת נְאוּף. שְׁנִזְכָּה אֲנַחְנוּ וְכָל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְשִׁבְרָה וּלְכַבֻּל תְּאוֹה זֹאת מֵאֲתָנּוּ לְגַמְרִי, וְלֹא יָבֵא עָלֵינוּ שׁוֹם הֶרְהוּר וּמַחֲשָׁבֵה רָעָה, חֵס וְשְׁלוֹם, רַק נִזְכָּה לְהִיּוֹת קְדוּשִׁים וּפְרוּשִׁים בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה גְּדוּלָּה כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמֶּת, וְלֹא נִזְדַּקַק לָזֶה כִּי אִם בְּעַת הַהֶכְרַח בְּשִׁבְלֵי קִיּוֹם הָעוֹלָם, וְתַתֵּן לָנוּ כַּח לְקַיִם מִצְוֶה זֹאת בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה גְּדוּלָּה בְּאַמֶּת, כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים, כִּי דַעֲתִי קִצְרָה לְבָאֵר הַכּל אֶת כָּל צָרָכֵי בְּקִשׁוֹתֵי הַמְּרַבִּים מְאֹד בְּגוֹף וּנְפֶשׁ, וּבִפְרֹט בְּעִנְיַן זֶה שֶׁל תִּקּוֹן הַבְּרִית שֶׁהוּא יְסוּד הַכּל. אֲשֶׁר לֹא הִתְחַלֵּתִי עֲדוּן לְבָאֵר וּלְפָרֵשׁ אֶפְסֵס קִצְחָה, מַה שְּׂאֵנִי צָרִיךְ לְהִתְנַפֵּל וּלְהִתְחַנֵּן לְפָנֶיךָ הֶרְבֵּה, עַל הָעֵבֶר וְעַל הַהוֹנָה וְעַל הָעֵתִיד. אַךְ לְפָנֶיךָ נִגְלָה הַכּל, עַל-כֵּן יְהִי נָא בְּעִינֶיךָ כְּאֱלוֹ הַיִּיטִי פּוֹרְטִים. עֲזַרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו לְמַעַן שְׂמֶךָ, שְׁנִזְכָּה מְעַתָּה לְהִתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשָׁה גְּדוּלָּה, וּבִפְרֹט בְּקִדְשַׁת הַבְּרִית. קִדְשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֵלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ, שִׁבְעֵנוּ מִטּוֹבֶךָ וְשִׁמַּח נַפְשֵׁנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְטַהַר לִבֵּנוּ לְעִבְדֶּךָ בְּאַמֶּת, הַפְּלָה חֲסִדֶּךָ מוֹשִׁיעַ חוֹסִים מִמִּתְקוּמָמִים בִּימִינֶךָ. נִזְרָאוֹת בְּצַדֵּק תַּעֲנֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ מִבְּטַח כָּל קִצְוֵי אֶרֶץ וַיִּם רַחֲקִים. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂמֶךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן קִדְשֶׁתֶךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ, וְתַמְהַר וְתַחִישׁ לְנַאֲלָנוּ וְתַבִּיא לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדָקֵנוּ, וַיְקַיֵּם מְהֵרָה מִקְרָא שְׂכָתוֹב, מְגִדִּיל יִשׁוּעוֹת מְלָכוֹ וְעוֹשֶׂה חֶסֶד לְמַשִּׁיחוֹ לְדוֹד וּלְזָרְעוֹ עַד עוֹלָם. אָמֵן וְאָמֵן:

תּוֹרָה לֵג

כָּל הַשְּׂמֵחוֹת, בְּגוֹן חֲתָנָה אוֹ בְּרִית, הֵם רַק בְּשַׁעֲתָךְ, וְאִם יִסְתַּכַּל עַל הַסּוּף אִין שׁוֹם שְׂמִיחָה בְּעוֹלָם, כִּי סוּף אָדָם וְכוּ'.
אָבֵל אִם יִסְתַּכַּל עַל הַסּוּף שֶׁל הַסּוּף, אִין יִשׁ לֹא לְשִׂמְחָה מְאֹד, כִּי סוּף כָּל סוּף דְּהִינוּ הַתְּכַלִּית הוּא טוֹב מְאֹד וְכוּ' עֵינֵי פָּנִים:

תורה לד

צריך לבנו מחשבתו להסתכל תמיד על שרש הכל, ששם הוא שרש כל הטובות והשמחות יחד. ואז יוכל לשמח בשמחה גדולה מאד. כי בשמסתכל על שרש הכל שהוא בלו טוב אז נכללין כל הטובות וכל השמחות יחד, ומאירין באור גדול מאד:

תפלה לתורה לד

(כו) תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך געמות בימינך נצח. תשמיעני ששון ושמחה תגלגלה עצמות דכית. השיבה לי ששון ישעך ורוח נדיבה תסמכני. רבונו של עולם, אתה יודע כמה אני רחוק משמחה אמתיית בגוף ונפש, כי קלקלתי הרבה מאד בלי שעור וערך ומספר, עד אשר ספו תמו הצרופי אותיות לכנות בהם עניני וקלקולי ופגמי וחיובי העצום. אבי שבשמים, אל חי וקיים, מה אומר מה אדבר מה אצטדק, הן על כל אלה קשה עלי מאד להמשיך השמחה עלי. ואם ברחמיך, גמלת עמי טובות רבות לנצח בלי שעור, וזכיתי להיות מזרע ישראל, ועזרתי ברחמיך לעשות כמה וכמה מצות ולעסוק בתורתך הקדושה, אשר על-ידי-זה יש לנו לכל אחד מישראל תקנה לאחרית טוב, וסוף כל סוף תתקננו בנדאי, ותטיב עמנו בטובך הנצחי ותטעימנו מנעם ויוך, אשר בזה יש לנו לשמח כל ימינו לעולם, אפלו הפחות שבפחותים. אך עם כל זה, קשה לי לשמח בזה עם גופי שתהיה השמחה בשלמות בגוף ונפש, מחמת שידעתי בעצמי כל הפגמים והקלקולים שקלקלתי ופגמתי בל-כך. על-כן באתי לפניך בעל הרחמים, אדון השמחה והחידוה, שתעזרני בדרך-ך הנפלאים ותושיעני שאף-על-פי-כן אזכה לשמחה שלמה באמת בגוף ונפש, כי אתה כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה. ובגדל רחוקי עתה ממך ובכל מה שעברתי ופגמתי עד הנה, עם כל זה רחמיך רבים יהנה ואתה רב להושיע. ואתה יכל לסבב בנפלאותיך הנוראות, שאזכה גם אנכי להיות אך שמח תמיד באמת בגוף ונפש. כי אתה יודע אבי שבשמים, כמה אני צריך להתרחק מעצבות ומרה שחורה עד קצה האחרון, כי הם היו בעוכרי, ועל-ידם באתי למה שבאתי. רחם עלי אבי אב הרחמן, טוב ומטיב לכל, חומל דלים, מלא חמלות וחנינות, מלא הצלות וישועות אמתייות ונצחיות, תן לי תקנה ולא אובד. זכני מעתה להיות בשמחה תמיד בגוף ונפש באמת. עזרני והושיעני להסתכל תמיד על הסוף האחרון, באפן שתתן שמחה בלבי, למען אזכה על-ידי-זה להנצל מכל רע, לגרש כל המחשבות רעות וכל ההרהורים רעים וכל הבלבולים וכל הרעיונים רעים וכל התאוות ומדות רעות, הכל אגרש ואסלק ואכטל מעלי על-ידי השמחה והחידוה שהם עקר ההתחזקות נגד כל הבלבולים והמניעות והכבודות, עד אשר אזכה להתקרב אליך באמת, ובטוב לבב מרב כל:

ותעזרני ברחמיך, שאזכה תמיד להסתכל על השרש העליון של כל השמחות והטובות, ששם נתקבצין ומאירין כל השמחות יחד, באפן שאזכה לשמח באמת בכל הטובות והשמחות יחד. ותתרגה השמחה בלבבי עד אין סוף ואין תכלית. ותאיר אור השמחה הקדושה באור גדול ונורא מאד על-ידי רבוי ההארות וההתנוצצות מכל השמחות והטובות יחד, שתאיר כל שמחה ושמחה לחברתה, ויאירו זה לזה ויתנוצצו זה לזה, עד שתאיר ותגדל אור השמחה הקדושה באור גדול ונערב ונפלא מאד מאד עד אין סוף ואין תכלית, באפן שזוכה לשוב אליך על-ידי-זה באמת, באהבה ובשמחה גדולה בגוף ונפש באמת:

כי אתה יודע יהוה אלהינו מלא רחמים, כמה וכמה יש לנו ישראל עם קדשך לשמח תמיד. ובפרט אנכי הדל והאביון, כמה יש לי לשמח על כל הטובה אשר עשית עם עבדך אשר זכיתני להיות בכלל ישראל עם קדשך, אשר בחרת בנו מכל העמים ורוממתנו מכל הלשונות וקדשתנו במצותיך וקרבתנו מלבנו לעבודתך ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת. והרבית לנו תורה ומצוות לחיותנו ביום הזה, לזכותינו לנצח. כי מרובי התורה והמצוות זוכה כל אחד מישראל, אפלו הקל שבקלים, לחטף בכל יום כמה וכמה נקודות טובות מכמה וכמה מצוות קדושות. כמה וכמה מעלות טובות למקום עלינו, אלו לא נתת לנו אלא נקדה אחת ממצוה אחת דינו, על אחת כמה וכמה טובה כפולה ומכפלת למקום עלינו, שהכתרת אותנו בתורה ומצוות רבות ונעימות כאלה, רבות עשית אתה יהוה אלהי נפלאותיך ומחשבתך אלינו, אין ערך אליך אנידה ואדרבה עצמו מספר. מה אשיב ליהוה כל תגמולוהי עלי. עזרני מלא רחמים, שמחת ישראל, שאזכה להתגיש השמחה הזאת בלבי תמיד, אנילה ואשמחה בך, ובצדיקיך האמתיים, ובתורתך הקדושה. באפן שאזכה על-ידי-זה לצאת לחרות מאפלה לאורה, לשוב ממצולות ים שגלפדתי בהם, לצאת מהם בשלום, ולשוב אליך באמת ובלב שלם מעתה ועד עולם. שאזכה להיות מעתה כרצונך הטוב באמת תמיד, ולא אעשה עוד הרע בעיניך ולא אשוב עוד לכסלה, ואעזב מעתה דרכי הרע ומחשבותי הרעות. ואתחזק בכל עת, בעז וחדוה וששון ושמחה, וחדות יהוה יהיה מעזי להתגבר על-ידי-זה, על כל המחשבות רעות ועל כל התאוות רעות, ולחשב בכל עת רק מחשבות קדושות וטהורות תמיד, בלי שום בלבול הדעת כלל. מלא רחמים, שבעני מטובך ושמחני בישועתך תמיד, כי בשם קדשך הגדול והנורא לבד בטחתי. אנילה ואשמחה בישועתך. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן:

תורה לה

לומדי תורה ראוי להם לידע עתידות:

תורה לו

תבא שנגעשה ספר, יש עליו חפויים והסתרות שנגחפה ונסתם אורו הצח והנפלא.
והדפים של הכריכה הם מחפים וכו':

תורה לו

רק לעבד אותו ותבא כדי לזכות להכיר
אותו ותבא, שזהו רצונו ותבא:

ב. פשאיז האדם מקדש עצמו, ורודף
אחר תאוות ומותרות לאסף ממון,
ומבלה ימיו להשאיר ירשה לבניו, זה
הממון שמשאיר לבניו הוא כמו מי
שמלכך עצמו בטנוף, ולזכות טנוף
ומכסה על הטנוף, כמבאר בפנים עין
שם. ואפלו מי שרוצה להשאיר זכותו
לבניו, גם זה אינו תכלית השלמות.
והצדיקים השלמים אין בוחרים בכל זה
כלל, רק למלאות רצונו ותבא:

א. עקר התכלית הוא רק לעבד השם
ותבא ולילך בדרךיו לשמו ותבא, כדי
לזכות להכיר אותו ותבא, שזהו רצונו
ותבא. כי מי שעובד בשביל עולם הבא
זהו נקרא מלוי בטן, שרוצה למלא בטנו
בעולם הבא. אף-על-פי שבאמת בודאי
טוב יותר ויותר לעבד השם אפלו בשביל
עולם הבא מלרדף אחר העולם הזה חס
ושלום, וגם זה שעובד השם אפלו בשביל
עולם הבא, בודאי הוא חכם יותר מזה
שמתנגע כל ימיו בשביל עולם הזה, כי
זה בוחר לעצמו עולם הקיים לעד, אף
על-פי-כן עקר התכלית בשלמות הוא

תפלה לתורה לו

(א) רבונו של עולם, זכנו לעבוד אותך ולילך בדרךך הקדושים רק בשביל כבודך
וקדשת שמך ותבא, ובכדי שנוכח לדעת ולהכיר אותך ותבא, שזהו עיקר התכלית,
ולא יהיה לנו שום פונה אחרת בעבודתך רק למלאות רצונך ותבא, ולא מבעיני שלא
תהיה פנתנו בעבודתנו אותך בשביל שתצליח אותנו בעסקי עולם הזה, אף גם שלא
זכנו גם בן לעבוד אותך בשביל לזכות על-ידי זה לעולם הבא, רק עיקר כל עבודתנו
אותך ותבא יהיה רק בשביל לעשות רצונך ולהכיר ולדעת אותך ולחזות בנעם
יהוה ולבקר בהיכלו, ותשמרנו מכל התאוות רעות, ובפרט מתאוות ממון, ולא יהיה
לנו שום רצון ותשוקה ותאוה לממון כלל אף בשביל להוריש הממון לבנינו, ונזכה
לידע ולהבין היטב כי אף שבאמת הממון הקדשה הוא גבוה מאד ומלוכשים בו כמה
קדשות גבוהות ועליונות מאד, אכל הממון של תאוות עולם הזה הוא מותרות גמור,
ולא די להאדם שרודף אחר המותרות של תאוות ממון כל ימי חייו, כי אם שחושב
מחשבות איה להניח זה המותרות גמור ירשה לבניו. וזכנו שיהיה זונגנו בקדשה
ובטהרה, ונזכה להוליד בנים ולגדלם לתורה ולחפה ולמעשים טובים, ונזכה לראות
בנים לבנינו, ונזכה שיהיו כל בנינו ודורותינו קדושים וטהורים צדיקים ותלמידי

תניינא – תורה לח

תשס"ט

חכמים אמתיים, וכל פונתינו בהולדת הפנים יהיה גם כן שלא בשביל הנאת עצמנו רק בשביל להשלים על ידי זה כפיכול צלם דמות תבניתך, ונזכה שכל אחד מבנינו יהיה לו דמות צלם אלהים באמת, כמו שפתוב ויברא אלהים את האדם בצלם בצלם אלהים ברא אתו. ותאריך ימינו ושנותינו בטוב ובנעימים, ונזכה לעבוד אותך באמת כל ימי חיינו ושיהיה נשאר זכיותינו לבנינו אחרינו גם כן, ותזכנו שתהיה כל עבודתנו אותך באמת לא בשביל תקנת העלחת עולם הזה ולא בשביל תקנת שחר עולם הבא ולא בשביל שיהיה נשאר זכותנו לבנינו. רק עיקר פונתנו יהיה שנעבד אותך בשביל למלאות רצונך יתברך, ולדעת ולהכיר אותך ולהזות בנעם זיוך כפיכול, ויקים בנו מקרא שפתוב אני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך:

תורה לח

א. להם על ידי יסורין, שצריך ליסרם ולבזותם כדי לבטל אותם, בכדי שיוכלו לקבל אורו, בבחינת: אעא דלא דלק מבטשין לה:

ב. מה שהצדיק מכרח לפעמים להוריד ולבטל עצמו קצת מגדלותו, כדי שיוכל הקטן לקבל כנ"ל, כל זה הוא רק לפי שעה, ואחר-כך חוזר למעלתו, אבל על ידי זה הוא מתקן ומגדיל את הקטן לגמרי. ויש חלוקים רבים בענין קטנות והכנעת הגדול אצל הקטן כדי לקבל אורו. כי לפעמים הוא רק בתנועה בעלמא, ולפעמים צריך ללכת ולנסע אליו, והכל לפי הענין:

א. לפעמים אורו של הצדיק גדול מאד, מאד עד שאי אפשר להקטן לקבל אורו הגדול של הצדיק במקומו מחמת רבוי אור. על כן מכרח הגדול להוריד ולהכניע עצמו אצל הקטן וללכת אליו, כדי שעל ידי זה יתמעט האור קצת, כדי שיוכל הקטן לקבלו. וזה בחינת: במקום גדלתו שם אנו מוצאין ענותנותו:

ב. עקר הדבר שצריך הצדיק להאיר בתלמידיו, הוא להגדיל דעתם ולהוציאם ממחין דקטנות למחין דגדלות, ולפעמים הוא מאיר בהם על ידי הארת פנים ונחמות שמנחם אותם ומאיר להם פניו בפנים שוחקות, ולפעמים אינם יכולים לקבל אורו על ידי זה, ואז צריך להאיר

תפלה לתורה לח

(*) רבוננו של עולם, זכנו להתקרב לצדיקים אמתיים, ונזכה להיות רגילים אצלם בכל פעם, ונזכה לקבל מהם הארה גדולה בכל עת אל מוחנו ושכלנו ודעתנו, באופן שנזכה על ידי זה לצאת מבחינת מוחין דקטנות ולעלות ולבוא לבחינת מוחין דגדלות, ועל ידי זה יהיו נמתקין כל הדינים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל, ותעורר רחמים בלב הצדיקי אמת שיקרבו אותנו ברחמים ויאירו פניהם אלינו וינחמו אותנו וידברו על לבנו דברי נחומים ואהבה והתקרבות בפנים שוחקות ומאירות ומסבירות, ותעזרנו

שנזכה לקבל כל דבריהם באהבה ורצון גדול, אף אם לפעמים ידברו אתנו קשות ויהיו מיסורים ומכזיבם אותנו, ולא נהרהר אחריהם כלל, רק נדע ונאמין באמת כי כל זה לטובתנו, כי מחמת שרואים בנו איך שגבר עלינו עזות הגוף ותאוותיו ונשמיותו, עד שאין אנחנו יכולים לקבל הארתם הקדושה על-ידי הארת פנים, ועל-כן מכרחים ליסר אותנו ביסורים ובזיונות כדי לבטל ולהכניע נשמיות ועזות גופנו, ואז יהיו יכולים להאיר בנו, וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: אעא דלא סליק ביה נהורא מבטשין ליה, אוף הכי גופא דלא סליק ביה נהורא דנשמתא וכו'. רבונו של עולם, אתה ידעת מעלת קדשת הצדיקי אמת וגדל נפלאות השגתם וקדשת עבודתם אותך יתברך בכל עת ובכל שעה, וכן אתה ידעת גודל פחיתות דעתנו ומעוט ערפנו השפל וגדל התגברות עזות גופנו ונשמיותנו, עד אשר אנו רחוקים מאד ממעלת קדשת הצדיקי אמת, וכמעט שאנחנו עמהם בבחינת מהפך אל הפך ממש, עד אשר על-ידי זה גם כשאנו זוכים לפעמים לילך ולנסע אליהם ולהיות אצלם ועמהם וסמוך להם ממש, אף על פי כן אי אפשר לנו לקבל הארתם הקדושה מחמת רבוי האור הגדול מאד, על-כן חוס וחמל ורחם נא עלינו ותעורר עלינו רחמים גדולים בלב הצדיקי אמת, עד אשר על-ידי זה במקום גדלתם שם אתה מוצא ענותנותם, ויתלבשו במדת הענוה והקטנות כל כך עד שזורידו עצמם אלינו אל עומק שפלות ופחיתות מדרגותינו, ויצמצמו אורם הגדול בצמצומים ולבושים קדושים באלו, עד שגם אנחנו הקטנים השפלים מאד נהיה יכולים לקבל הארת דעתם הקדושה, ותתן בלבם רחמנות גדול כל כך, עד אשר לא די שישתדלו בטובותינו ותקון נפשותינו בבואנו לביתם נאווה קודש, רק אף גם יהיו מטריחים עצמם בשביל זה לילך ולנסע למקומות מושבותנו, בכדי שעל-ידי כל זה יתמעט ויתצמצם ויתלבש אורם הגדול ביותר בכדי שנוכל לקבלו.

רבונו של עולם, בודאי אנו יודעים ומאמינים בגדל מעלת קדשת עבודת הצדיקים הקדושים, וממילא מובן מזה גודל ההפסד והגרעון שבא על-ידי שצריכים לבטל עצמם קצת מעבודתם והשגתם ולהוריד עצמם אלינו, ובפרט כשצריכין לנסע ולמלטל עצמם מביתם עבור זה, אבל אף על פי כן כבר הודעת לנו ברחמיך הגדולים, שאין נחשב לפניך כל הגרעון וההפסד של הגדול שהוא רק לפי שעה, כנגד התקון שנעשה על-ידי זה בקטן, כי הוא מתקנו ומגדילו על-ידי זה לגמרי. על-כן חוס וחמל עלינו בזכות אבותינו הקדושים, שלא תהיה יגיעת הצדיקים עמנו לריק חס ושלום, כי בודאי כאשר הם מבטלים עצמם מעבודתם הקדושה, והגבוה במעלה עליונה מאד ומזרידים עצמם אלינו לעסק עמנו ולהאיר קדשת דעתם גם בנו, כי וקאה מאן דאחיד בידא דתיבא, ובעי למרדף בתריהון ולמקני יתהון באגר שלים (אשרי מי שאוחז ביד התיב, וצריך לרדף אחריהם ולקנות אותם בכסף מלא). ואחר כל זה אם מחמת עכירת דעתנו ונשמיות גופנו אין אנו זוכים לקבל מהם בראוי, בודאי אין הפסד גדול מזה חס ושלום. על-כן חוס וחמל עלינו בזכות כל הצדיקי אמת המשתדלים בתקון נפשות ישראל, שנזכה

תניינא – תורה לט

תשעא

על כל פנים להכניע ערפנו ולהטות שכמנו ולבטל דעתנו באמת נגד דעתם הקדושה של הצדיקי אמת, עד שנוזכה להתקרב אליהם באמת ולקבל מהם הארתם הקדושה בשלמות, ותתן בלבם רחמנות גדול עלינו עד שיורידו עצמם אלינו בבחינת הכנעה וקטנות גדול ובאהבה והתקרבות גדול כל כך עד שיהיו סמוכים אלינו ממש, ואז אולי יש תקווה לקבל מהם הארתם הקדושה, כי כבר ידעת כי נשמטם לפנינו ונכפה ונסתלק אור שכלנו ודעתנו ומחננו כל כך עד שאין בו שום אור עצמו כלל, ומחמת זה אין יכולים להדליקו ולהאיר בו, כי אם פשמקרים אותו ממש להאור בקרוב גמור וסמוך לו ממש, כמשל הנר שנכבה עד שאין בו שום אור, אז אין יכולים להדליקו מרחוק כי אם פשמקרים אותו סמוך ממש להאור או האור אליו. על-כן חוס וחמל עלינו ותן בלב הצדיקים שיתקרבו אלינו בסמוך לנו ממש, עד שנוזכה עלי ידי זה לקבל הארתם הקדושה בנפשנו ורוחנו ונשמותנו במחננו ושכלנו ודעתנו ולבבנו, עד שנוזכה שיתלהב לבבנו אליך בהתלהבות גדולה לעבדך באמת וביראה ואהבה גדולה, ויקים בנו מקרא שכתוב: רשפיה רשפי אש שלחבת יה, מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה. אמן בן יהי רצון:

תורה לט

ל. בחינת התכלית של אותו הדבר שהוא בחינת שבת כנ"ל. וקטני ערך כמונו היום שכלנו במדרגה פחותה מאד, שאי אפשר לנו לבוא לידיעה זאת, יש לנו לכסף ולהשתוקק מאד, מי ותן והיה לנו מנהיג הדור רועה נאמן שיוכל להאיר גם בנו הידיעה והשגה הנ"ל, כדי שנוזכה לבוא אל התכלית:

ד. מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: נוהלו לאדם שלא נברא יותר משנברא, אין הדברים נאמרים רק בעולם הזה, שכפי הצרות והיסורים שסובל כל אחד בעולם הזה, בודאי היה טוב יותר אם לא היה נברא כלל. אבל בעולם הבא בודאי טוב יותר מה שנברא, כי על-ידי זה דיקא באים אל התכלית כנ"ל:

א. הכל באשר לכל נברא רק בשביל ישראל. וישראל בעצמן עקר בריאתם בשביל בחינת שבת שהוא התכלית. כי שבת הוא תכלית מעשה שמים וארץ, שהוא עולם הנשמות, עולם שכלו שבת. ששם ישנו את השם יתברך כראוי בלי שום מסך המבדיל. וכל אחד יהיה מראה באצבעו: "זה ה' קנינו לו" (ישעיהו כח, ט), כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (תענית לא). וזה התכלית אי אפשר להשיג בשלמות, רק על-ידי שעובדת הנשמה בעולם הזה השפל שנברא בששת ימי המעשה, וזה באמת מנפלאות הבורא יתברך (עין פנים). וצריך האדם להעמיק עיונו לדעת ולהכיר גדלת הבורא יתברך, על-ידי כל דבר ודבר מהבריאה שראתה בתבניתו ודמותו בפרטיות איבריו ובנינו וכיוצא בזה, ולעבדו יתברך בזה, עד אשר יבוא

תורה מ

קלני מראשי קלני מזרועי, הינו שנפגם בכיכול התפלין שנעשין מן ההתפארות. וכשאחד מישראל וכל-שבן רבים נתקרבים להשם יתברך, אזי נתוסף ביותר אור ההתפארות שהוא אור התפלין של השם יתברך, ומזה נעשה השנחת השם יתברך בכיכול, שמשנית תמיד על ישראל למוכה, ומזה נמשך קדשת ארץ-ישראל ובהינת: אוירא דארץ-ישראל מחכים, (ועל-כן צריכים הבתים לראות את האויר כמו שכתוב בשלחן-ערוך כי הד' בתים הם בחינת ארבע רוחות ארץ ישראל ועל-ידי שרואין את האויר נתקדש בקדשת ארץ ישראל), ועל-כן מי שמסתכל בו, ועקר הדבר בשעת הקבוץ מהבאים אליו לשמע דבר ה', וביותר בראש-השנה שאז הוא זמן הקבוץ הגדול ביותר, ואזי ההתפארות גדול ביותר, מחמת שמתקבצים הרבה בני אדם החפצים להתקרב אליו יתברך. ואזי נתגדל ונתוסף פאר ויפי הצדיק, כי הוא בעצמו עקר ההתפארות כנ"ל. ואזי מי שמסתכל בזה הצדיק האמתי, זה בחינת שמסתכל ורואה באור התפלין של השם יתברך, ואזי הוא מקבל על-ידי זה גם כן בחינת תפלין מחין, ואזי נעשין עיניו בבחינת עיני ה', ואזי בכל מקום שהוא מסתכל נמשך בחינת קדשת ארץ-ישראל בחינת אוירא דארץ-ישראל מחכים:

א. מי שיודע מארץ-ישראל, שמעם באמת טעם ארץ ישראל, הוא יכול להפיר באחר אם היה אצל צדיק על ראש השנה, אם לאו. כי מי שזוכה להיות אצל צדיק אמתי על ראש השנה, אזי בכל מקום שהאיש הזה מסתכל, נעשה אותו האויר בבחינת אוירא דארץ-ישראל, ועל-כן מי שיודע מטעם ארץ-ישראל כל אחד לפי ערכו, הוא מחיב להרגיש טעם ארץ-ישראל, כשפוגע ומתועד יחד עם זה האיש שהיה אצל צדיק אמתי על ראש-השנה, כי על ידו נעשה האויר בבחינת ארץ-ישראל כנ"ל:

ב. עקר מעלת קדשת ארץ-ישראל הוא רק על-ידי השנחת השם יתברך, מחמת שהשם יתברך מסתכל בה תמיד, כמו שנאמר: "תמיד עיני ה' אלהיך בה מראשית השנה" וכו', ועינים על שם החכמה נאמר (בראשית רבה יב, ה), ועל-ידי זה ארץ ישראל מקדשת ואוירה מחכים:

ג. הצדיק האמת שעוסק לקרב בני אדם להשם יתברך, הוא עקר ההתפארות שהשם יתברך מתפאר ב'ישראל, (שה בחינת תפלין שלו יתברך), כי על ידו כל ההתקרבות וההתפארות. ועל-כן כשנתרחק אחד מישראל מהשם יתברך, אזי השכינה צועקת:

תפלה לתורה מ

(כט) עיני תמיד אל יהוה כי הוא יוציא מרשת רגלי. אליך נשאתי את עיני היושבי בשמים. הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם כעיני שפחה אל יד גברתה כן עינינו אל יהוה אלהינו עד שיחננו. חננו יהוה חננו כי רב שבענו בוז. אבי שבשמים, מלא רחמים, רב חסד ומרבה להיטיב, טוב לכל ורחמיו על כל מעשיו, המרחם על הארץ

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרָה מ

תשעג

וּמְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת. רַבּוֹנוּ דְעֵלְמָא בְּלָא, אַתְהָ בְּרֵאתָ עוֹלָמָךְ בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, בְּדִי לְהִתְפָּאֵר עִמָּהֶם בְּכָל דּוֹר וָדוֹר. וּבְטוֹבָךְ הַגָּדוֹל בְּחֵרְתָ אֶת יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ מִכָּל הָעַמִּים, וְאֶת אֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה מִכָּל הָאֲרָצוֹת, לְהִיּוֹת לְעִמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְנַחֲלָה. כִּי יָדַעְתָּ שֶׁשָׁם אֲוִיר הַקְּדוּשׁ הַמְּחַכִּים, וְשָׁם מְקוֹם מוֹכֵן לְקַדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל, לְהַשִּׁיג שָׁם חֻכְמָה הָאֱמֵתִיית, לְהַכִּיר אוֹתְךָ בְּדַעַת נִפְלְאָה וּבְאֱמוּנָה שְׁלֵמָה:

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲדוֹן כָּל הָאֶרֶץ, אֱלֹהֵי כָּל הַבְּרִיּוֹת, מָה אֹמֵר וּמָה אֲדַבֵּר. אַתְהָ יוֹדֵעַ מַעֲלַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּקְדוּשָׁתָהּ הָעוֹלָה עַד אֵין סוֹף וְאֵין תַּכְלִית. וְאַנְכִי הַבּוֹזֵי וְהַנְּמָאִם, אֲשֶׁר הִרְבִּיתִי לְפִשְׁעֵי נִגְדָךְ, וּפְנִמְתִּי וְקַלְקַלְתִּי הִרְבֵּה מְאֹד, עַד אֲשֶׁר עַל־יָדֶי רַבּוּי עֲוֹנוֹתַי וּפְשָׁעַי הִעֲצוּמִים, וּבִפְרֹט עַל־יָדֶי כָּל מָה שֶׁפְּנִמְתִּי בְּפִנְסֵי הַבְּרִית מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, עַל־יָדֶי כָּל זֶה מְרַפְתִּי אֶת דַּעְתִּי וּפְנִמְתִּי אֶת מַחְיִי, וְאֶפְלוּ מֵעַט הִרְשִׁימוּ שֶׁנִּשְׁאַרְהָ מִדַּעְתִּי הַיָּא גַם־כֵּן מִבְּלִבְלַת וְעִבּוּרָה מְאֹד. אַךְ עִם כָּל זֶה, גַּם זֹאת הִרְשִׁימוּ הַמְּעוּטָה שֶׁל אֱמֵת דַּעְתִּי, רוֹאֶה מְרַחֵק וּמְצִיץ מִן הַתְּרַפִּים מִבֵּין זְכוֹרֹן דְּבָרֵי תוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר חוֹנְנֵתְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים. עַד אֲשֶׁר אֲנִי מִבֵּין מְרַחֵק גְּדֹל עֲצָם מַעֲלַת קְדוּשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּלִי שְׁעוֹר וְעַרְף, וְכֹאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ מִפִּי הַצַּדִּיקִים הָאֱמֵתִיִּים וְרֵאִינוּ בְּסַפְרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים שֶׁכָּל קְדוּשַׁת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי תְלוּיָהּ בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל:

וְהִנֵּה עַתָּה, אַחֲרֵי כָּל מָה שֶׁעֲבַר עָלַי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְכִמָּה סִבּוֹת סִבְבַת עִמִּי וּבְכִמָּה גְּלוּלִים גְּלוּלַת עִמִּי בְּדִי לְקַרְבְּנִי אֱלִיךְ וְלְחַזוֹרְנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ, וְעַד כֵּן לֹא עָלְתָה בְּיָדִי לְזָכוֹת לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּרֵאוּי, וְלֹא דִי שְׁלֵא זְכִיתִי לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, אַךְ גַּם פְּנִמְתִּי הִרְבֵּה מְאֹד בְּכָל עֵת. וְעַתָּה, אַחֲרֵי כָּל אֱלֹהֵי, אֵינִי יוֹדֵעַ עַתָּה שׁוֹם דְּרָךְ בֵּית מְנוּס מִמְּנִי, וְלֹא שׁוֹם עֲצָה וְתַחְבּוּלָה, כִּי אִם עוֹד רוּחִי מְקַשְׁקֵשׁ בְּקַרְבִּי, עוֹד קוֹל דוּדֵי דוּפֵק בִּי, וּמַעוֹרְרֵנִי וּמְזוֹרְנֵי בְּתוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה לְנִסֵּעַ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, אוּלֵי אֲזַכָּה לְשׁוּב מִכְּסִילְתִּי וּמִמַּעֲשֵׂי הַפְּנוּמִים, אוּלֵי אֲזַכָּה לְהַתְּחִיל לְחַיּוֹת חַיִּים אֱמֵתִיִּים, אוּלֵי יַחוּס, אוּלֵי יִרְחַם, וְאַתְהָ יוֹדֵעַ עֲצָם רַבּוּי הַסְּפָקוֹת שֵׁישׁ לִי בְּזֶה בְּלִי שְׁעוֹר, וְזֶה עֵקֶר הַמְּנִיעָה שְׁלִי, בְּצַרוּף שְׂאֵרֵי מְנִיעוֹת מַחְמַת מְמוֹן וְרַחוּק הַדְּרָךְ וְשְׂאֵרֵי מְנִיעוֹת רַבּוֹת. אֲבָל בְּאֱמֵת אֲנִי מוֹדֶה לְפָנֶיךָ בּוֹחֵן לְבוֹת וּבְלִיּוֹת, שֶׁעֵקֶר הַמְּנִיעָה הִיא מְנִיעַת הַמַּחַ מַחְמַת כְּמָה סְפָקוֹת וּבְלִבּוּלִים, שֶׁמִּבְּלִבְלִין אֶת דַּעְתִּי וּמוֹנְעִים אוֹתִי מִלְּהַתְּנַבֵּר וּלְהַתְּחַזֵּק לְעַסֵּק בְּזֶה לְהַכִּין לִי הַדְּרָךְ לְנִסֵּעַ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וְאַף־עַל־פִּי־כֵן בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אַתְהָ מְרַמֵּז לִי בְּכָל עֵת לְהַשְׁתַּוְּקֵן לְזֶה לְבָא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, עַד אֲשֶׁר לֹא אוּכַל לְנוּחַ וּלְשַׁקֵּט מִלְּכַסֵּף לְזֶה לִילְךָ וּלְבָא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. כִּי יָדַעְתִּי, כִּי רַחֲמֶיךָ לֹא כְלִים, כְּלֵי הָאֵי וְאוּלֵי, תִּזְכְּנִי לְבָא לְשָׁם בְּשָׁלוֹם, וּלְהַמְשִׁיךְ עָלַי שָׁם קְדוּשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל בְּאֱמֵת. בְּאִפְן שֶׁאֲזַכָּה לְהַתְּחַבֵּם מֵעַתָּה וּלְהַשְׁכִּיל עַל דְּרָכֶי וּלְבַעַר הָרַע מִקְרַבִּי וּלְבַטֵּל הָרוּחַ שְׁטוּת מִמְּנִי, וּלְזָכוֹת לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאֱמֵת, אֲשֶׁר לְזֶה לְבַד כְּלַתָּה נִפְשִׁי, כִּי זֶה כְּמָה נִכְסוּף נִכְסַפְתִּי לְשׁוּב אֱלִיךְ. וּבְכָר גְּלִית לְנוּ גְּדֹל רַחֲמֶיךָ וְעֲצָם הַנִּינּוּתֶיךָ בְּכָל־עֵת, וְרַב טוֹבָךְ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, אֲשֶׁר אַתְהָ צוֹפֶה לְרַשָּׁע וְחַפֵּץ בְּהַצְדִּיקוֹ, כִּי לֹא תַחַפֵּץ

במות המת כי אם בשובו מדרךיו וחייה. ועד יום מותו תחכה לו, תשב אנוש עד דבא
עד דכדוכה של נפש:

רבנו של עולם, רחם על יונה אלקת כמוני, רחם על חלוש דעה, על נבזה ונמאס
כמוני, אשר אני מאוס (נבזה ונמאס) בעיני עצמי בתכלית המאוס ולא על חנם מדרך
הענוה האמתית, כי אם מחמת עכירת מאוס מעשי הרעים ועונותי העצומים ופגמי
המרבם, אנא אדון יחיד, מלא משאלותי ברחמים, וזכני לבא לארץ ישראל מהרה.
ואזכה לעבר ולדלג על כל מיני מניעות, ולנסע ולבא לשם מהרה חוישה בשלום
בלי פגע, ולפעל שם קדשה וטהרה, באפן שאזכה לשוב אליה ולהתקרב אליה באמת,
ולא אשוב עוד לכסלה מעתה ועד עולם, רבנו של עולם, זכני בזכות כל הצדיקים
שגלו קדשת ארץ ישראל בעולם, ובזכות כל הצדיקים והכשרים שזכו לבא לארץ
ישראל אחרי מניעות רבות ועצומות בלי שעור כאשר אתה ידעת, ופעלו שם מה
שפעלו. זכני בזכותם ובזכות תורתם הקדושה ובזכות מעשיהם הטובים, שאזכה גם
אנכי השפל והבזוי לילך ולבוא לארץ ישראל חיש קל מהרה:

אבי שבשמים, הגומל עמי חסדים וטובות רבות בכל עת, אשר זכיתני ברחמיך
והסדיך להתפלל על זה לבא לארץ ישראל. גמול על עבדך עוד חסדים וטובות
יותר ויותר, ותגדיל נפלאותיך עמי ותעשה עמי חסד חנם בכל עת, ותלמדני בדרך
עצותיך האמתיות ותורני בדרך הישר והאמת, באפן שאזכה מעתה לעזב דרכי הרע
ומחשבותי הפגומות. ואזכה להתקשר בך מעתה ולילך ולבא מהרה לארץ ישראל
בשנה הזאת, ואזכה להתחדש לגמרי להתחיל מחדש בעבודת יהוה באלו נולדתי
היום:

רבנו של עולם, זכר נא ההתפארות והשעשועים שקבלת מכל הצדיקים שהיו בכל
דור ודור, ומכלל ישראל עמך הקדוש, וכל ההתפארות והשעשועים אשר אתה מקבל
עדין מכלל ישראל עמך, ומהצדיקים והכשרים אמתיים הנלוים אליהם שבדור הזה,
אשר משם נמשך כל קדשת ארץ ישראל. וזכני גם כן שיהיה לי חלק בהתפארות
הזאת, שאזכה לשוב אליה ולעשות רצונך באמת, עד אשר תתפאר עמי השכינה
תמיד בכל עת. כי ברחמיך הרבים בחרת בנו מכל העמים, ואתה מתפאר בנו בכל
דור ודור, וזאת ההתפארות עולה לבתר ועטרה על ראשך בבחינת תפלין, ומשם
נמשך קדשת ארץ ישראל. כי ההתפארות בוקע בעינים, ועל ידי זה נמשכין עיני
השגתך על ארץ ישראל, אשר משם מקבלת ארץ ישראל קדשתה הגדולה, כי
על ידי זה אוריה מחכים, על ידי שנמשכין שם תמיד עיניך הקדושים שהם עיני
החכמה והמדע, כמו שכתוב, ארץ אשר יהוה אלהיך דורש אותה תמיד עיני יהוה
אלהיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה. על כן רחם עלי ועל כל ישראל, וזכני
שיתגלה לנו קדשת ארץ ישראל, עד אשר נזכה לכסף ולהשתוקק ולהתנענע תמיד

בְּאֶמֶת לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְלֹהֲתַפְלֵל הַרְבֵּה עַל זֶה לְפָנֶיךָ מְלֵא רַחֲמִים, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה לְבֹא לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל חַיֵּשׁ קַל מִהֲרָה:

לְרֵאשִׁי־הַשָּׁנָה

וְזָכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּחֲסִדֶיךָ הַעֲצוּמִים, שְׁנִזְכָּה בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה לְנַסֵּעַ עַל רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים, וְאִזְכָּה לִהְיוֹת נִמְנָה גַם־כֵּן, בֵּין עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים וְהַתְּמִימִים הַמֵּתְאַסְּפִים וּמִתְקַבְּצִים לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים עַל רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה. כִּי אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ מַעֲלַת הַקְּבוּיָן שֶׁל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרֵאשִׁי־הַשָּׁנָה לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים. אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ כַּמָּה וְכַמָּה הַתְּפָאֲרוֹת וְשַׁעֲשׂוּעִים גְּדוֹלִים וְנוֹרָאִים אֲשֶׁר אַתָּה מְקַבֵּל בְּכָל רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה וְרֵאשִׁי־הַשָּׁנָה מִהַקְּבוּיָן הַקְּדוֹשׁ שֶׁל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל אֲצֵל הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים. וְזָכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּחֲסִדֶיךָ הַעֲצוּמִים, שְׁנִהְיֶה אֲנַחְנוּ נִכְלָלִים גַּם־כֵּן בְּהַתְּפָאֲרוֹת וְהַשַּׁעֲשׂוּעִים הָאֵלֶּה, וְאֵל יִמְנַעֵנוּ מִזֶּה שׁוּם מוֹנֵעַ, וְאֵל יַעֲכֹבֵנוּ שׁוּם עֹכֹב, וְאֵל יִטְרִידֵנוּ שׁוּם טְרִידָא בְּעוֹלָם. רַק נִזְכָּה תְּמִיד בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, לִילָךְ וּלְבֹא וְלִהְתְּאַסֵּף אֵל הַקְּבוּיָן הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא שֶׁל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים, הַמֵּתְאַסְּפִים וּמִתְקַבְּצִים אֲצֵל הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים בְּכָל רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה שֶׁתִּתְפָּאֵר בְּנוּ תְּמִיד, וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל תְּמִיד. וְתִזְכְּנוּ וְתַעֲזְרוּנוּ שְׁנִזְכָּה לְהִסְתַּכֵּל עַל פָּאֵר יְפִי הַדְּרַת פְּנֵי הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים, אֲשֶׁר הֵם כְּלִילַת יְפִי. כִּי הֵם כְּלוּלִים מִכָּל הַהַתְּפָאֲרוֹת וְהַשַּׁעֲשׂוּעִים שֶׁל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר אַתָּה מְקַבֵּל עַל־יָדְךָ, עַל־יְדֵי שֶׁהֵם עוֹסְקִים תְּמִיד לְקַרְבֶּם אֵלֶיךָ. וְזָכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְהִסְתַּכֵּל עַל פְּנֵיהֶם תְּמִיד בְּאֶמֶת, וּבַפֶּרֶט בִּימֵי רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה הַקְּדוּשִׁים שֶׁאֵזוּ הוּא עֶקֶר הַהַתְּפָאֲרוֹת, וְאֵז פְּנֵיהֶם מְאִירוֹת מְאֹד בְּאוֹר כָּלֵל הַהַתְּפָאֲרוֹת וְהַשַּׁעֲשׂוּעִים שֶׁל כָּל הַקְּבוּיָן הַקְּדוֹשׁ הַמֵּתְקַבְּצִים אֵלֵיהֶם:

אֲנִי יְהוָה, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְזָכְנוּ לְהִסְתַּכֵּל עַל פָּאֵר הַדְּרַת פְּנֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים וְהַנּוֹרָאִים בְּאֶמֶת, בְּאִפְּן שְׁנִזְכָּה עַל־יְדֵי־זֶה לְקַבֵּל וְלִהְיֶינִי עָלֵינוּ גַם כֵּן הַתְּפִלָּה מִהַהַתְּפָאֲרוֹת הַזֹּאת, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה שֶׁיִּמְשִׁךְ עָלֵינוּ תְּמִיד קִדְשַׁת הַתְּפִלִּין הַנּוֹרָאִים. וּפָאֵר קִדְשַׁת הַתְּפִלִּין יְהִיוּ בּוֹקְעִים בְּעֵינֵינוּ, עַד שְׁנִזְכָּה גַם בְּכָל מְקוֹם שֶׁאֲנַחְנוּ נִסְתַּכֵּל וְנִבְיֵט שָׁם, שֶׁיִּתְקַדֵּשׁ הַמְּקוֹם הַהוּא בְּקִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. עַד אֲשֶׁר כָּל מִי שֶׁיּוֹדֵעַ מִטַּעַם אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשׁ, יִרְגִּישׁ קִדְשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקוֹם שֶׁיִּתְנוּעַד עִמּוֹ יַחַד, עַד אֲשֶׁר יִבִּיר אוֹתָנוּ וְיִדַּע וְיִבְחִין שֶׁאֲנַחְנוּ וְזָכִינוּ לִהְיוֹת אֲצֵל צַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים עַל רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה. רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, רַחֵם עַל צַעֲקַת הַשְּׂכִינָה אֲשֶׁר צוֹעֲקַת בְּקוֹל מַר עַל מַעֲשֵׂינוּ הַרְעִים, 'קָלְנִי מֵרֵאשִׁי, קָלְנִי מִזְרוּעֵי'. מִי יָכֹל לְסַבֵּל קוֹל צַעֲקַתָּהּ הַמְּרָה, אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ גְּדֹל מְרִירַת צַעֲקָה גְּדוֹלָה וּמְרָה הַזֹּאת. רַחֵם רַחֵם, וְשִׁמְרֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מֵעַתָּה מִמַּעֲשֵׂים רָעִים וּמִמַּחֲשָׁבוֹת רָעוֹת, וְזָכְנוּ לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֶמֶת, בְּזִכּוֹת וּכְחַת הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים, בְּאִפְּן שֶׁתִּתְפָּאֵר הַשְּׂכִינָה בְּנוּ מֵעַתָּה, וְתִקַּבֵּל שַׁעֲשׂוּעִים גְּדוֹלִים וְהַתְּפָאֲרוֹת הַרְבֵּה מֵאֲתָנוּ בְּכָל עֵת מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּפִרְטוּיּוֹת:

וְעֲזְרוּנוּ וְזָכְנוּ לָשׁוּב בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְלִתְקַן מִהֲרָה כָּל מַה שֶׁפָּגַמְנוּ לְפָנֶיךָ בְּעֵינֵינוּ,

מנעורינו עד היום הזה, אשר הרבינו לפשע בזה שהסתכלנו בעינינו חוץ מגבול הקדשה, ובאנו על-ידי-זה לחטאים ועונות ופגמים גדולים הרבה מאד, והרע בעיניך עשינו. אוי לנו כי הטאנו, שפגמנו בעינים קדושים כאלו הנמשכין מעיני יהוה, שיכולים לזכות להסתכל בהם על ההתפארות של השם יתברך, והצדיקים, ולהמשיך על-ידי-זה קדשת ארץ-ישראל בכל מקום שמביטים שם. וברב אולתנו לקחנו עינים קדושים ונוראים כאלו, והסתכלנו בהם במה שהסתכלנו, עד אשר באנו למה שבאנו בעונותינו הרבים. מלא רחמים, למדנו הדרך לתקן כל זה, ועזרנו והושיענו שנופה לבקש ולחפש ולמצא צדיקים אמתיים השיכים לשרש נשמותינו, ולילך ולנסע אליהם תמיד, ובפרט על ראש-השנה הקדוש שהוא עקר זמן הקבוץ הקדוש, זכנו שנהיה נמנין גם-כן בכלל עמך ישראל הכשרים המתאספים אליהם, ונופה על-ידי-זה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת. ונופה להסתכל על פניהם הקדושים, ולתקן על-ידי-זה כל הפגמים שפגמנו בעינינו, מנעורינו עד היום הזה, ותמשיך עלינו אור קדשת ההתפארות הכלול בפניהם הקדושים, ועל-ידי-זה נופה להמשיך קדשת ארץ-ישראל בכל מקום שנסתכל שם, עד אשר יתקדשו כל מקומות ישראל בקדשת ארץ-ישראל:

מלא רחמים, רחם עלינו למען שמך, חוסה עלינו כרב רחמיה. זכנו שיתעורר לבנו אליך באמת, ונופה להתגיש ולידע היטב נוראות מתיקות הטעם הקדוש והנפלא של ארץ-ישראל, ונופה מעתה לכסף ולהשתוקק ולבער ולהתלהב לארץ-ישראל, ולאפוישי ברחמי טובא, להרבות ברחמים ותחנונים לפניך, עד שנופה לפעל בקשתנו ברחמים אצלך, שנופה לבא מהרה לארץ-ישראל בשלום בלי פגע. עזרנו אלהי ישענו למען שמך כי לך לבד עינינו תלויות, מלא משאלותינו למוכה ברחמים וזכנו לבא מהרה לכל מה שבקשנו מלפניך, חננו ועננו ושמע תפלתנו, כי אתה שומע תפלת כל-פה עמך ישראל ברחמים. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה מא

לפעמים השם יתברך עושה מופתים על-ידי בעלי הפוסקים, כי מחמת שמקבלין דעתו באסור והתר, כמו כן למעלה מקבלין דעתו בשפוסק איזה ענין. וזה בחינת "מופתיו ומשפטי פיהו":

תורה מב

כ"י אג"י י"י רופאך ראשי תבות אמ"ן כ"ן יה"י רצו"ן:

תורה מג

על-ידי חלישות הלב נופלין פחדים עליו, כי עקר הגבורה הוא בלב. ורפי הלבבות הם מתפחדים. וזה שכתוב:

"איש הירא ורף הלבב" (דברים כ, ח) ופרש רש"י, הירא וכו', כי על-ידי רף לבב הוא מתירא:

תורה מד

א. בשאדם נופל מאמונה חס ושלום, עצה לזה שידבר האמונה בפיו, שיאמר בפה מלא שהוא מאמין וכו', כי זה בעצמו שמדבר בפיו דבורי אמונה הוא בחינת אמונה. גם על-ידי-זה זוכה לבוא לאמונה שלמה. כי האמונה תולה בפה של אדם, שצריכין לדבר האמונה בפה כג"ל כמו שנאמר: "אודיע אמונתך בפני":

ג. גם החכמות שיש בעבודת השם בעצמו, צריכין גם כן להרחיק מאד, הינו מה שחושב ומדקדק ביותר וחוקר אם הוא יוצא כראוי בפה שעושה, ומחפש אחר חמרות יתרות, ואלו החכמות מפילים מאד את האדם מעבודת ה'. וכל זה הם בלבולים ודמיונות מהפעל-דבר לבטלו מעבודתו. ואין הקדוש-ברוך-הוא בא בטרוניא וכו', ועל אלו האנשים נאמר וחי בהם ולא שימות בהם, כי אין להם שום חיות מהעבודה והמצוות שעושים. מחמת החמרות והפירה שחורה שלהם. והחכמה הגדולה שבכל החכמות, הוא לבלי להיות חכם כלל, רק לעבד אותו יתברך בתמימות ובפשיטות. והעקר הוא כי רחמנא לבא בעי:

ב. וכן להפוך, צריך לזהר מאד שלא להוציא מפיו איזה דבר של כפירה ואפיקורסות חס ושלום אפלו בדרך ליצנות, דהינו שבלבו הוא מאמין, רק שאומר דבור זה של כפירה בשם אחר ומתלוצץ מפניו, גם זה הוא אסור גדול, כי מזיק לאמונה. כי על השם יתברך אסור לומר דברי הלצות ואפלו בדרך שחוק. וצריכין לזהר מאד שלא להביט כלל בספרים המדברים מחקירות, כי הם מזיקים ופוגמים מאד את האמונה

תפלה לתורה מד

(נא) תחלת יהוה ידבר פי ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד. ומלא פי תהלתך כל היום תפארתך. חסדי יהוה עולם אשירה לדור ודור אודיע אמונתך בפני רבנו של עולם, רחם עלי ועל כל ישראל, ונבני להאמין בך באמונה שלמה תמיד, ולא יעלה על לבי שום כפירה וספק ובלבול באמונתך הקדושה. ואהיה רגיל תמיד לומר האמונה בפי בפירוש, לדבר בכל עת בפה מלא שאני מאמין בך יהוה אלהינו שאתה הוא יחיד קדמון בלי ראשית בלי תכלית, וברצונך בראת עולמך יש מאין המחלט

אחר העדר הגמור, ואתה מושל בכל ומנהיג ומשגיח בעולמך ברוצונך, ואתה עתיד לחדש את עולמך, ואתה נתת לנו תורתך הקדושה בכתב ובעל־פה על־ידי משה נביאך נאמן ביתך, ועל־ידו בחרת בנו מכל האמות וקדשתנו במצותיך, ונתת לנו נביאים וצדיקים אמתיים ותנאים ואמוראים וכל חכמי ישראל הקדושים האמתיים שהיו בכל הדורות עד היום הזה. רחם עלינו למען שמך, וחזקנו ואמצנו באמונתך הקדושה תמיד, כי אתה ידעת שכל חיותנו ומצבתנו הוא רק האמונה הקדושה שהיא יסוד כל התורה בלה כמו שכתוב, כל מצותיך אמונה. וכמו שכתוב, וצדיק באמונתו יחיה. והוא יסוד כל העולמות כמו שנאמר, וכל מעשהו באמונה. ובפרט אנכי הפגום אשר בעונותי הרבים קלקלתי כמו שקלקלתי, וכל חיותי ותקנותי הוא רק האמונה הקדושה:

רחם רחם מלא רחמים, רחם רחם הושב מחשבות לבל ירח ממך נדח. חוס וחמל עלי וזבני לאמונה חזקה כזאת בכל עת ורגע, עד שאזכה על־ידי האמונה לשוב אליך באמת ובלב שלם. כי אתה יודע גדל כח אמתת אמונה הקדושה שיש לה כח להוציא גם אותי מכל המקומות והענינים שירדתי לשם על־ידי מעשי הרעים. רבוננו של עולם, הלא אתה תשוב תחיינו ועמך ישמחו בך, תן לי עצה שלמה עתה במקומי באפן שאזכה להתחיל לשוב אליך באמת, ולא אשוב עוד לכסלה. זבני להחיות את עצמי על־ידי האמונה הקדושה באמת, באפן שאזכה להתדבק בך בכל עת ולהיות סמוך וקרוב אליך תמיד בכל המקומות והדרגות שבעולם, כי מלא כל הארץ כבודך ובכל מקומות ממשלתך ואתה מחיה את בלבם, ואתה ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ולית אתר פנוי ממך, אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא:

איום ונורא, תן לי אמונה שלמה, תן לי אמונה חזקה ונכונה באמת, תן לי אמונה כזאת שיהיה לה כח להחיות אותי בכל עת בכל מה שעובר עלי, באפן שאזכה תמיד להתקרב אליך ולהתדבק בך תמיד בכל (מכל) המקומות שבעולם, עד שאזכה חיש קל מהרה לתשובה שלמה באמת, ולתקן כל מה שקלקלתי, ולא איעול בכסופא קמך ככל אשר שאלתי מאתך בעל הרחמים זה כמה וכמה. רבוננו של עולם, אדוני מלכי ואלהי, אבי גואלי ופודי, צור לבבי וחלקי. הלא אתה יודע בעצמך עצם רחמיך ואהבתך אלי, וכמה נפלאות ונסים וטובות בלי שעור עשית עמדי, ואיך תוכל להתאפק כל־כך מלעזור ומלהושיע לי ישועה שלמה לגאלי גאלה שלמה שאין אחריה גלות, שאזכה לשוב אליך באמת בבחינת תשובה של שבת, הלא אין דבר נמנע ממך, כמו שכתוב, היפלא מיהוה דבר. רחם עלי מלא רחמים, ואל תשליכני מן האמונה לעולם, ואל תעשה עמי בחטאי ואל תגמלני כמפעלי, רק תחננו ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים ותחזקני ותאמצני באמונתך הקדושה תמיד, ואזכה בכל עת לדבר ולהודיע האמונה בפי עד שאזכה לתכלית שלמות האמונה באמת באפן שאזכה לשוב על־ידי־זה אליך באמת בתשובה שלמה ברוצונך וכרצון צדיקיך

תְּנִינָא – תּוֹרַה מַה

תשעט

הַאֲמַתִּים. וְזַבְנֵי לֵילֶיךָ וְלַהֲתַנְהַג בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁימוֹת בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם בְּלָל, וְלֹא אֲדַקְדֵּק יוֹתֵר מִדְּאֵי בַחוּמְרוֹת יִתְרוֹת (שְׁקוּרִין; אֵיבֵעַר טְרַאכְטִין). שְׂאִינָם בְּרַצוֹנֶךָ, וְלֹא אַחֲשׂוֹב מִחֲשָׁבוֹת יִתְרוֹת. רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, שְׂפַחְתִּי אֵלֶיךָ כְּפִי, עֶזְרָה עֶזְרָה, הוֹשִׁיעָה הוֹשִׁיעָה, הוֹשִׁיעֵנִי עַל-כָּל-פָּנִים מֵעַתָּה אַחֲרֵי שֶׁלֹּא זָכִיתִי לְהוֹשִׁיעַ בְּאֲמַת (בַּשְּׁלֵמוֹת) עַד הַנְּהָ, רַחֵם עָלַי מֵעַתָּה בְּעַל הַרְחָמִים בְּעַל הַיְשׁוּעוֹת. אֵל תִּשְׁלִיכֵנִי מִלְּפָנֶיךָ וְרוּחַ קִדְשְׁךָ אֵל תִּקַּח מִמֶּנִּי, אֵל תִּשְׁלִיכֵנִי לְעַת וּזְקֵנָה בְּכָלוֹת בַּחַי אֵל תַּעֲזֹבֵנִי. עֶזְרָנִי לְמַעַן שְׂמֹךְ, הוֹשִׁיעֵנִי לְמַעַן רַחֲמֶיךָ לְמַעַן חֲסִדֶיךָ הַעֲצוּמִים שְׂאִינָם תַּמִּים וְאִינָם כְּלִים לְעוֹלָם, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב, חֲסִדֵי יְהוָה כִּי לֹא תִמְנֹו כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמָיו. כִּי שָׁחָה לְעַפְרֹ נַפְשֵׁנוּ דְבַקָּה לְאֶרֶץ בְּמַנְנוּ. קוֹמָה עֶזְרָתָה לָנוּ וּפְדָנוּ לְמַעַן חֲסִדֶּךָ. יִהְיוּ לְרַצוֹן אִמְרֵי-פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגוֹאֲלִי:

תּוֹרַה מַה

הַנְּקִדָּה הַפְּנִימִית, שֶׁהוּא הַצַּדִּיק שֶׁמִּמֶּנּוּ יוֹנְקִים הַכֹּל. אֵךְ כָּל זְמַן שֶׁהוּא בַתּוֹךְ כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, שׁוֹהַ בַּחֲנִינָת שֶׁהוּא עַדִּין בַתּוֹךְ הָעֲגוּלִים, וְלֹא יֵצֵא מִן הָעֲגוּלִים לְגַמְרֵי, אִזְ עַדִּין יֵשׁ לוֹ תִקְוָה לְהִתְקַרֵּב אֶל נְקִדָּה הַפְּנִימִית הַנִּיל:

הַצַּדִּיק הוּא בַּחֲנִינָת שְׁבֵת, בַּחֲנִינָת נְקִדָּה הַפְּנִימִית שְׁבֵתוֹךְ הָעֲגוּלִים, שֶׁהֵם בַּחֲנִינָת שִׁשִּׁת יְמֵי הַמַּעֲשֵׂה, שֶׁהֵם בַּחֲנִינָת הָעֲגוּלִים סְבִיב הַנְּקִדָּה (עֵין יִסֵּר וְנִקְחָל רִיד), וְהַבְּעַל דְּבָר מִתְגַּבֵּר עַל הָאָדָם וּמִזְמִין לוֹ מְנִיעוֹת, וְאִינוּ מְנִיחַ אוֹתוֹ לְהִתְקַרֵּב אֶל

תּוֹרַה לְתוֹרַה מַה מוֹ

לְשֵׁבֶת

(*) רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה הוֹדַעְתָּנוּ עַל-יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים כִּי שְׁבֵת הִיא נְקִדָּה הַפְּנִימִית, וּמִמֶּנָּה יוֹנְקִים כָּל הַשְּׂשֵׁה יָמִים שֶׁהֵם בַּחֲנִינָת הָעֲגוּלִים סְבִיב הַנְּקִדָּה, עַל-כֵּן זָכַרְנוּ נָא לְקִיּוֹם בְּכָל עַת מַצּוֹת זְכוֹר אֶת יוֹם הַשְּׁבֵת לְקַדְשׁוֹ, וְדַרְשׁוּ רְבוֹתֵינוּ וְזָכְרוּנָם לְבִרְכָה: וְזָכְרוּ מֵאֲחָד בְּשַׁבָּת, וְאִזְכְּרָה לְזָכֹר אֶת קִדְשַׁת שְׁבֵת בְּכָל עַת גַּם בְּשִׁשִּׁת יְמֵי הַמַּעֲשֵׂה, וְלַהֲשִׁתּוֹקֵק וְלַהֲתַנְעֵנַע וְלַחֲכִין עֲצָמֵי בְּכָל מוֹ דְאֶפְשָׁר לְקַבֵּל קִדְשַׁת שְׁבֵת הַבָּא עָלֵינוּ לְטוֹבָה, וְעַל-יְדֵי זֶה אִזְכְּרָה לְקַבֵּל חַיּוֹת דְּקִדְשָׁה מִקִּדְשַׁת שְׁבֵת גַּם בְּכָל שִׁשִּׁת יְמֵי הַמַּעֲשֵׂה שֶׁהֵם הָעֲגוּלִים סְבִיב לְנְקִדָּה הַפְּנִימִית שֶׁהִיא קִדְשַׁת שְׁבֵת, וְלֹא אֲסִיחַ דַּעְתִּי וְלֹא אֲשַׁכַּח לְעוֹלָם אֶת אוֹר קִדְשַׁת שְׁבֵת, בְּכַדִּי שֶׁעַל-יְדֵי זֶה אִזְכְּרָה לְהַיּוֹת מְדַבֵּק וּמְקַשֵּׁר וּנְכַלֵּל בַתּוֹךְ הַקִּדְשָׁה לְעוֹלָם וְלֹא אֵצֵא חַס וְשָׁלוֹם מִכָּלֵל הָעֲגוּלִים אֲשֶׁר סְבִיב לְהַנְּקִדָּה. וְתוֹכְנוּ לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקֵי אֲמַת אֲשֶׁר הֵם גַּם בֵּין בַּחֲנִינָת קִדְשַׁת שְׁבֵת, וְהֵם גַּם בֵּין בַּחֲנִינָת נְקִדָּה הַפְּנִימִית, כִּי מֵהֵם יוֹנְקִים הַכֹּל חַיּוֹת דְּקִדְשָׁה:

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יַדְעֵת כִּמָּה הַבְּעַל דְּבָר מִתְגַּבֵּר עָלֵינוּ לְמַנּוּע אוֹתָנוּ מִלְּהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקֵי אֲמַת, עַד אֲשֶׁר עַל-יְדֵי זֶה נִזְדַּמְּן כִּמָּה פְּעָמִים שְׂאֵנוּ רוֹצִים וּמְכִינִים עֲצָמֵנוּ לְנִסְעַ

לצדיקי אמת, ואחר כך מתגברים עלינו המניעות ונמנעים אנחנו מלנסע אליהם. על-כן חוס וחמל עלינו וזכנו לשבר כל המניעות ולילך ולנסע ולהתקרב לצדיקי אמת, ואפילו בעת שמתגברין עלינו המניעות ואין אנו יכולים לשברם, תזכנו על כל פנים לבלי להסיח דעתנו לגמרי חס ושלום, אפילו שעה קלה מלהשתוקק ולהתגעגע לזכות להתקרבות הצדיקים ולידע בידיעה שלימה כי הם חיינו ותקות ישועתנו ופדות נפשנו, ונזכה לחזק את לבנו בהתחזקות גדול הקדשה, ולהאמין באמונה שלימה, כי אף על פי שהמניעות משתטחין ומתגברין בכל פעם כמו שמתגברין ואין מניחים אותנו להתקרב לנקדה הפנימית, אף על פי כן כל זמן שאין אנו מייאשין עצמנו לגמרי חס ושלום, רק אדרבא אנו משתוקקים ומתגעגעים ומצפים לישועה בכל עת שנוזכה להתקרב אל הקדשה, אזי אנחנו עדין בודאי בתוך העגולים שסביב לנקדה, ועדיין יש לנו תקוה שנוזכה להתקרב לנקדה הפנימית בהתקרבות גמורה, ולשבר ולבטל כל המניעות ולילך ולנסע ולהתקרב לצדיקי אמת בהתקרבות אמתית כראוי והגון באמת. ותזכנו לשמוע חדושי תורה בכל פעם מפי הצדיקי אמת, ונזכה שכל אחד מאותם הפאים לשמוע לא ישמע רק מה שצריך לו ולא יותר, ותתן בך לצדיקי אמת שיהיו יכולים לשקול בפלס דבריהם, באפן שלא ישמע כל אחד מהשומעים כי אם מה שצריך לו ולא יותר, באפן שלא יהיה שום ניקה להקליפות חס ושלום מהחדושי תורה ותעזרנו שלא יהיה בך להקליפות הנבראים על-ידי עברות חס ושלום לבלב בשעת אמירת התורה של הצדיקי אמת על-ידי הדחק הגדול שעושים אז, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: האי דוחקא דכלא מינייהו. ותעזרנו שלא לדחק עצמנו ביותר בשעת אמירת התורה בכדי שלא לגרם חס ושלום על-ידי זה איזה בלבול הדעת לצדיקי אמת, רק כל אחד יעמוד על מקומו ולא ישמע מהחדושי תורה של הצדיק רק מה שצריך לו ולא יותר, ותתן בלב הצדיקי אמת שבשעת אמירת תורתם ידברו מישועת ישראל, בכדי שעל-ידי זה תברח גם הקלפה הדקה שיש לה בך לינק אפילו מגוף החדושי תורה בעצמם אפילו אם אין בהם פחינת מותרות, ותזכנו לעמוד באימה ויראה גדולה בשעה שנוזכה לשמוע חדושי תורה מפי הצדיקי אמת, כי כבר הודעת לנו שגם הצדיק בעצמו יש לו אימה גדולה בשעה שאומר תורה, ויגים בנו מקרא שכתוב: הקם לעבדך אמרתך אשר ליראתך. ונאמר: סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם. אמן כן יהי רצון:

תורה מו

- א. מסירות נפש יש לכל אחד מישראל
- בכל יום, כגון שנותן ממונו לצדקה,
- והממון הוא הנפש, כי אליו הוא נושא
- את נפשו, ונותנו בשביל השם יתברך,
- נמצא מוסר נפשו. וכן בתפלה איתא
- במדרש הנעלם (תני שרה קב"ד ע"ט), שהיא

לא ימנעוהו שום מונע, וכל המניעות לא יהיו נחשבים בעיניו לכלום כנגד זה. רק עקר המניעה היא מניעת המוח, מה שאין מוח חזק כל-כך לידע שרק זה כל השארתו לנצח, וכן אפלו בשזוכה לבוא להצדיק האמת, ועבר על כל המניעות שהיה לו מלבוא, אלא שקשה לו איזה קשיא עליו ולבו חלק ממנו, זאת המניעה היא גדולה מהכל. וכן בתפלה, שבתחלה יש לו כמה מניעות על התפלה, ואחר-כך בשעובר עליהם ובא להתפלל, בשלבו עקם ונזפלים לו קשיות על השם יתברך חס ושלום, זאת המניעה היא גדולה מכלם. והתקון לזה בשקשה לו קשיות על השם יתברך או על צדיקי אמת, לצעק אל ה' בקול חזק מעמק הלב:

ה. העקר הוא לב חזק ואמיץ, ואז אין לו שום מניעה, בפרט המניעות בגשמיות, כגון מחמת זמון, או מאשתו ובניו וחותנו, או אביו ואמו ומכל שבן משאך אנשים, כשמונעים אותו על-ידי דבריהם וליצנותם מלהתקרב אל האמת, בודאי הכל בטל ומבטל למי שמחזק ומאמץ את לבבו בהשם יתברך:

תפלה לתורה מו

(ל) נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות יהוה לבי ובשרי ירננו אל אל-חי. כלה שארי ולבבי צור לבבי וחלקי אלהים לעולם. צמאה נפשי לאלהים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלהים. השבעתי אתכם בנות ירושלים. אם תמצאו את דודי מה תגידו לו שחולת אהבה אני. השבעתי אתכם בנות ירושלים מה תעירו ומה תעוררו את האהבה עד שתחפץ:

רבונו של עולם, מלא רחמים, אוהב עמו ישראל. גדל העצה ורב העלילה, אתה יודע את עצם רבוי המניעות המונעין אותנו מדרך החיים, אשר עמדו כנגדנו, כנגד

בחינת: "כי עליך הרננו כל היום" (תהלים מ, כג) וכו', כי צריך מלחמה גדולה עם המחשבות והבלבולים ותחבולות לברח מהם, נמצא שהוא מסירת נפש:

ג. כל המניעות שיש לאדם מעבודת ה', אף-על-פי שנדמה להאדם שהמניעה שלו גדולה מאד, ואי אפשר לשברה, אבל באמת אינו כן, כי אין אדם שהיה לו מניעה שלא יוכל לשברה אם ירצה באמת, ואין השם יתברך שולח על שום אדם מניעות, רק כפי כחו ויכולתו, שיוכל לעמד בהם אם ירצה להתגבר עליהם כראוי. ואם יסתכל היטב, יוכל להבין שגם בהמניעה בעצמה מלבש שם השם יתברך, וכמבאר במקום אחר. ועל-כן באמת אין שום מניעה בעולם כלל, כי כל המניעות הם רק באחיזת עינים:

ג. המניעה הגדולה שבכל המניעות היא מניעת המוח, הינו בשלבו חלוק, ואינו משים לבו ומחו היטב להבין עד היכן מגיע הדבר שבקדשה שרוצה לעשות, כגון בשרוזה לנסע להצדיק האמת ויש לו מניעות רבות, אם מוחו ולבו חזקים בהאמת, שקל חיותו והשארתו לאחר מותו תלוי רק בזה לו ולדורותיו, בודאי

כל אחד ואחד בפרטיות, בחומות ברזל וכנחלים שוטפים ונהרי איש סבוננו גם סבוננו מכל צד. סבוני כמים כל היום הקיפו עלי יחד. ומרבו המניעות נתרחקנו ממך כמו שנתרחקנו. אבל אתה הודעתנו ברחמיך הרבים, שגם בהמניעות בעצמן אתה בעצמך נסתר בהם מרב אהבתך את כל זרע ישראל עמך. ומי שהוא בר דעת יכול לגשת לתוך חשבת הענין והערפל, דהיינו לתוך תקף התגברות המניעות ולמצא שם את השם יתברך, כי שם בהמניעה בעצמה נסתר ונעלם השם יתברך. אבל מה אעשה אנכי החסר דעה אשר מעצם חסרון דעתי אני עומד מרחוק זה כמה זמנים, שאיני מתגבר להתקרב אליך מחמת רבוי המניעות המפסיקים לפני בחומות ממש. ובאמת אני יודע קצת, ואני מאמין באמונה שלמה שיש בידי לשפרם ולבטלם, כי באמת אינם מניעות כלל. אבל, אף-על-פי-כן הם מתגברים בנגדי ומשתטחים לפני כל כך שאיני יודע איך לשפרם ולבטלם. על-כן באתי לפניך מלא רחמים, החונן לאדם דעת, שתורני ותלמדני ותודיעני דעת ותבונה וחקמה ושכל אמתי ועצות אמתיות בכל עת, באפן שאזכה להתקרב אליך באמת ממקום שאני שם עתה, ולעבור ולדלג על כל המניעות המשתטחים לפני. ואזכה לידע ולהאמין באמת שכל המניעות הם רק באחיות עינים ובדמיון בעלמא, ומי שמחזק לבו ומתגבר בנגדם בתשוקה גדולה ורצון חזק להשם יתברך, הם מתבטלים בנגדם לנמרי. עד שאזכה לבטל ולשפר כל המניעות שבעולם, הן המניעות מאחרים, הן המניעות מתאוות נופי המגשם, הן כל מיני מניעות שבעולם, המונעים מדרך הקדש, מדרך האמת, כלם אזכה לשפר ולבטל ולסלק לנמרי על-ידי שתתן בלבי כח וגיבורה לכבש את יצרי, ולהתחזק בלבי בגבורה גדולה ובהתחזקות גדול לעמד בנגדם. ולכלי לירא ולפחוד מהם כלל, ואזכה לנצח המלחמה בשלום:

ותרחם עלי ותושיעני ותצילני ממניעות המח, שהם כל הקשיות והספקות והבלבולים הבאים על המח להרהר אחרי הצדיקים והבשרים שבדור, או להרהר חס ושלום אחרי מדותיך. שאלו המניעות של המח הם גדולים מכל המניעות שבעולם, כי מי שמחו ולבו חזק באמונה שלמה בהשם יתברך, ובצדיקים אמתיים, אין שום מניעה שתמנעהו. אבל פשחם ושלום מחו ולבו חלוקים מהשם יתברך, ומהצדיקים, ונופלים בלב קשיות עליהם, אלו המניעות קשים מכלם. ועל-זה באתי לצעק ולזעק ולקרא אליך, כי אין לי שום תקוה להנצל מהם כי אם לצעק אליך. אליך יהוה אקרא ואל יהוה אתהנן. שמע יהוה קולי אקרא וחנוני וענני:

ועזרני והושיעני והצילני ומלטני ופרני מכל מיני קשיות וספיקות ובלבולים ומניעות המח, לבל אסתכל עליהם כלל, ולא יעלו ולא יבואו עוד על לבי ודעתי ומחי כלל, רק אזכה תמיד לידע ולהאמין בהאמת, באמונה שלמה וחזקה ונכונה בלי שום ספק ובלבול ונטיה אל הצד כלל. עד שאזכה להתחזק ולהתגבר גם על המניעות והמסכים הגשמיים מבני אדם אחרים, או מתאוות נופי, להתחזק ולהתגבר לעמד בנגד כלם,

תנינא – תפלה לתורה מו

תשפג

ולכנס בדרכי יהוה באמת, להתקרב אליך ולהצדיקים וכשרים האמתיים, ולעבדך באמת ביראה ובאהבה, לסור מרע ולעשות טוב, ולהתחיל ולגמר כל הדברים שבקדשה שהם רצונך באמת, חיש קל מהרה. ותרחם עלי בכל עת שיבואו על לבי חס ושלוש, קשיות וספקות להרהר אחר האמת חס ושלוש, שתכף אזעק ואצעק ואקרא אליך בקול חזק מעמקי הלב, ואתה תענני מיד ברחמיך הרבים. אשוע ותאמר הנני. כי אין לי על מי להשען לעמד כנגד כל המניעות, בפרט כנגד מניעות המת, כי אם עליך אבינו שבשמים, עליך לבד אני נשען ועל חסדך הגדול אני בוחט, שתורני ותלמדני איך להתגבר לכנס לתוך תקף התגברות המניעות ולהתקרב אליך על ידי המניעות דיקא, כי גם בהם עצמן נסתר השם יתברך בעצמו, כי לגדלתו אין חקר, ומאד עמקו מחשבותיך, ואתה מרום לעולם יהוה. וכל מה שאתה מסבב עם האדם, אפלו מה שנדמה למניעות ועבובים מדרך הקדש, הכל לטובה וישועה נפלאה. רחם עלינו ולמדנו והורנו וחזקנו ואמצנו, ותן לי ולכל ישראל כח וגבורה בלב, מן השמים, שפעתה לא אירא ולא אפחד עוד משום דבר שבעולם, רק אהיה בכל עת, כגבור ערוך מלחמה, בלי שום פחד משום תאוה ומשום מחשבה ובלבול, ומשום אדם, ומשום דבר שבעולם כלל, באפן שאזכה להנצל ולהמלט מכל מה שאני צריך להנצל ולהמלט ולא אשוב עוד לכסלה ולא אפגם שום פגם כלל, לא במחשבה דבור ומעשה, ולא בראית עינים ובשאר חושים. ותחזקני ותאמצני לדלג על כל המניעות ולשבר ולבטל כלם ולכנס לתוך הקדשה באמת, ולהתחיל מעתה להתקרב אליך באמת לאמתו ברצונך הטוב:

אבי שבשמים, רחם עלי, מלא משאלותי ברחמים, כי אין לי שום תקוה כי אם על תפלה ותחנונים, ועל כחם הגדול של הצדיקים אמתיים, ואתה הטוב בעיניך עשה עמי. רחם עלי למען שמך ואל תפשיני ואל תעזבני, עזרני הושיעני מלא רחמים, פעל ישועות בקרב הארץ. ועשה את אשר בחקיך אלך ואת מצותיך אשמר מעתה ועד עולם. עננו כי בצרה גדולה אנחנו בתקף הגלות המר הנה, ועקר הוא גלות הנפש, מה שתאות הגוף ובלבולי המת ורבוי המונעים מבני אדם, כלם השתרנו עלו על צוארנו למנענו חס ושלוש מדרך החיים. חננו מאתך חכמה בינה ודעת אמת, באפן שנוזכה לעמד כנגד כלם ולבלי להסתכל עליהם כלל, ולהתקרב אל הקדשה באמת, ולמצא אותך תמיד בתוך כל תקף התגברות המניעות, כי בהן אתה נסתר ונעלם ברחמיך הרבים ובאהבתך הגדולה אותנו עמך בית ישראל. עזרנו למצא אותך תמיד בתוך תקף ההסתרה והמניעה, אל תסתר פניך מפני ביום צר לי הטה אלי אונך ביום אקרא מהר ענני. קרבה אל נפשי גאלה למען אויבי פדני. ועתה ירום ראשי על אויבי סביבותי ואזבחה באהלו זבחי תרועה אשירה ואזמרה ליהוה. שמע יהוה קולי אקרא וחנני וענני. פנה אלי וחנני תנה עזך לעבדך והושיעה לבן אמתך. עשה עמי אות לטובה ויראו שונאי ויבושו כי אתה יהוה עזרתני ונתחמתני, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן:

תורה מז

והבנתו, יונקים הקלפות (עין פנים) והצדיק האמת יש לו אימה גדולה כשאומר תורה, יותר מאימת ראש השנה ויום הכפורים:

ספנה גדולה לומר תורה. וצריך לזה יגיעה גדולה ואמנות יתרה שיוכל לשקל בפלס דבריו, באפן שלא ישמע כל אחד ואחד מהשומעים רק מה שצריך לו, לא יותר. כי מזה שאחד שומע יותר ממחו

(תפלה לתורה מז, עין אחר תורה מה)

תורה מח

אליו יתברך, הוא רץ בזה כמה אלפים פרסאות בעולמות עליונים, ועל זה ישמח מאד, וירחיק ממנו העצבות מאד כי עצבות מזיק מאד מאד:

א. צריך התחזקות גדול מאד מאד לבלי לפל בדעתו חס ושלום, כשרואה שעוברים כמה ימים ושנים, והוא מתיגע ביגיעות גדולות, והוא צועק בכל פעם ומתחנן ומתפלל לפניו יתברך שיעזרהו בעבודתו, ואף על פי כן עדין הוא רחוק מאד, ועל כן נדמה לו כאלו השם יתברך אין רוצה בו כלל. ועל כל אלה צריך התחזקות גדול לחזק עצמו, מאד ולבלי להסתכל על כל זה כלל. כי כל זה עבר גם על כל הצדיקים אמתיים, ואלו לא היו מחזקים עצמם מאד לבלי להסתכל על כל הנ"ל, היו נשארים במקומם הראשון, ולא היו זוכים למה שזכו. על כן אהובי אחי, חזק ואמץ מאד, ואחז עצמך בכל הפחות לשאר קים בעבודתך, ואל תחוש ואל תסתכל כלל על כל הנ"ל:

ב. תכף כשאדם רוצה לכנס בעבודתו יתברך, אז תכף הוא עברה גדולה כשיש לו עצבות חס ושלום, כי עצבות היא סטרא אחרא והקדוש ברוך הוא שונא אותה (עין לעיל סימן כ"ד מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד, כי כשם שעצבות היא עברה גדולה, כן להפך שמחה היא מצוה גדולה. אשרי הוזכה להיות בשמחה תמיד, כי הוא רפואה להאדם בגשמיות ורוחניות):

ג. אם אתה רחוק מאד מאד מהשם יתברך, ונדמה לך שאתה פוגם בכל שעה ממש נגדו יתברך, נגד זה תדע שאיש כזה שהוא מנשם כל-כף, כל תנועה ותנועה שהוא מנתק עצמו מעט מעט מגשמיותו ופונה להשם יתברך, היא גדולה ויקרה מאד מאד, ואפלו נקרה קמנה מאד שהוא נעתק מגשמיותו

ד. צריך להיות עקשן גדול בעבודת ה', לבלי להגים מקצת מעבודתו שהתחיל, אף אם יעבר עליו מה. וזכר דבר זה היטב, כי כשתתחיל קצת בעבודת ה', תצטרך לזה מאד, כי בהכרח שיעבר על האדם עליות וירידות בלי מספר. ולפעמים יש שמפילין אחד בכונה מעבודת השם, ועל כל זה צריך התחזקות גדול לאחז עצמו בעבודת השם רק בדרך עקשנות. וצריכין עקשנות גדול מאד מאד בזה:

ובאים לעזרתך בעת הצורך, דהינו כשיש חס ושלום איזה דחק ועת צרה בגשמיות, וכן ברוחניות בתקף התנברות הפעל דבר רחמנא לצלן:

ו. ודע שיש אילן שגדלים עליו עלים, שכל עלה צריך להיות גדל מאה שנים. ומסתמא באלו המאה שנים בודאי עובר עליו מה שעובר, ואף-על-פי-כן אחר כך בסוף המאה שנים הוא יורה בקול גדול כמו קנה שרפה (שקורין אורמאמטע) והנמשל מובן ממילא:

ז. ודע שאדם צריך לעבר בזה העולם על גשר צר מאד, והעקר שלא יתפחד כלל. וצריך האדם לחזק ולשמח עצמו מאד הן על-ידי שימצא בעצמו איזה זכות ונקדה טובה, כי אין אפשר שלא עשה איזה טוב מימיו, וכן על-ידי שלא עשני גוי. ולעשות רקודים וקפיצות כדי לבוא לשמחה, עד אשר יזכה על-ידי-זה לתשובה, וכל הזדונות יהיו נעשין זכיות

(עין יוקא פ"ו):

ה. לפעמים יש אדם שכבר הוא אצל הפתח של הקדשה, והוא חוזר לאחוריו מחמת שמתגבר עליו אז הסטרא אחרא והפעל דבר בהתנברות גדול ונורא מאד רחמנא לצלן, ואין מניחין אותו לכנס לתוך הפתח, על-ידי-זה נופל בדעתו וחוזר לאחור לנמרי חס ושלום, כי בן דרוך הפעל דבר והסטרא אחרא, כשרואין שהאדם סמוך ממש לשערי הקדשה וכמעט שיכנס, אז דיקא הם מתפשטין עליו בהתנברות גדול רחמנא לצלן. על-כן צריכין אז התחזקות גדול נגדם לעמד על עמדו, ולכלי להשגיח על הנפילות והירידות שעוברין עליו, רק לעשות מה שיוכל בעבודת השם, וברבות הימים והשנים יכנס לבטח בעזרתו יתברך לתוך שערי הקדשה, כי השם יתברך מלא רחמים ורוצה בעבודתנו מאד. ודע שכל התנועות וההעתיקות שאתה נתק ונעתק בכל פעם איזה מעט מגשמיותך לעבודתו יתברך, כלם מתקבצים ומתחברים ומתקשרים

תּוֹרַה מַט

ויסמך על רחמיו יתברך המרבים מאד בלי שעור, כי בודאי לא יעזב אותו אף אם עבר מה שעבר. העבר אין, והעקר מכאן ולהבא לא יעשה עוד, ויהיה שב ואל תעשה על כל פנים, הן במעשה הן במחשבה. ומה שנעשה עמו ממילא אל יחוש ואל יסתכל על זה כלל. ודע שעקר התשובה השלמה הוא כשאדם עובר באלו המקומות והענינים שהיה בהם מקדם, ועכשו הוא פונה ערף ואינו

לפי גדלת השם יתברך ועצם רוממותו יתברך, בתנועה קלה בעלמא ובהסתכלות בעלמא שאינו כראוי לפי כבודו יתברך, היה ראוי לבוא על האדם מה שראוי חס ושלום. אך השם יתברך מלא רחמים, ועל כל העולם הוא מלא רחמנות (בבחינת: המנהג עולמו בהסד ובריותיו ברחמים), והוא רוצה מאד בהעולם. על-כן צריך האדם לחזק עצמו בעבודתו יתברך בכל מה שיוכל, אף אם הוא כמו שהוא,

והתלהבות הלב. (וענין ב"לקוטי עצות" (התחזקות
 אות ל"ו) כתב שם, אם אין יצר הרע לאדם אין עבודתו
 נחשבת כלל, ובשביל זה מניח השם יתברך את היצר
 הרע שיתפשט כל-כף על האדם, אף-על-פי שעל-
 ידי זה מביא את האדם למה שמביאו, אף-על-פי-כן
 הכל כדאי אצלו יתברך, בשביל התנועה טובה, מה
 שבתקף התגברותו של היצר הרע יתגבר עליו האדם
 לבחור ממנו שזה יקר אצלו יתברך יותר מאלו עבד
 אותו אלה שנים בלי יצר הרע וכו' עין שם):

עושה עוד מה שעשה, הן במעשה והן
 במחשבה. וזהו עקר התשובה השלמה.
 והוא מעלה גדולה כשיש עדיין יצר הרע
 להאדם, כי אז יכול לעבד אותו יתברך
 עם היצר הרע דיקא, להתגבר מתוך
 המימות היצר ולהמשך ממנו לתוך איזה
 עבודה מעבודת השם, דהיינו לעצור ולעכב
 החמימות בעת התאוות ולהניחו בעת
 התפלה והעבודה, להתפלל בחמימות

תפלה לתורה מח מט

(*) רבונו של עולם, אתה הודעתנו על-ידי חכמיך הקדושים וכוונם לברכה: שמאד
 מאד צריך האדם להתחזק בעבודת יי, ולהיות בשמחה תמיד, ולבלי להתפחד כלל,
 ולבלי לפול בדעתו בשום אופן, כי תכף כשהאדם רוצה לכנוס בעבודת יהוה אזי
 תכף הוא עברה גדולה כשיש לו עצבות חס ושלום, כי עצבות היא סמרא אחרא
 והקדוש ברוך הוא שונא אותה, וצריך האדם לידע שהוא צריך לעבור על גשר צר
 מאד מאד, והכלל והעקר שלא יתפחד כלל, וכן עוד בכמה וכמה לשונות שחזקו
 אותנו הצדיקים אמתיים לבלי ליאש עצמנו בשום אופן, רק להתחיל בכל פעם
 מחדש בעבודת יי. על-כן חוס וחמל עלינו וזכנו נא לקיים ככל דברייהם באמת, ולידע
 ולהאמין באמונה שלימה שאתה חפץ לקרב אותנו ולא לרחק חס ושלום, ואפילו
 כל ההתרחקות שעובר עלינו נדע ונאמין שהוא רק בלו התקרבות, ונזכה להתחזק
 מאד ולהתחיל בעבודת יהוה בכל פעם מחדש, ולבלי לפול בדעתנו כלל ממה
 שעובר עלינו. כי ממה נפשך, מי שלא התחיל עדיין כלל להתנגע בעבודת יי בודאי
 צריך להתחזק עצמו להתחיל מעתה על כל פנים, כי אם לא עכשיו אימתי. וצריך
 להאמין שבודאי יסיעו לו מן השמים לעסק מעתה על כל פנים בעבודת יי כי הבא
 לטהר מסייעין לו, ומי שיודע בעצמו שכבר התנגע הרבה בעבודת יהוה ועדיין הוא
 רחוק מאד, ולא התחיל עדיין לכנוס לשערי הקדשה, בודאי אסור לו להרהר כלל
 שמרחקים אותו מלמעלה חס ושלום, וכאלו אין הקדוש ברוך הוא חפץ בעבודתו,
 כי אין הקדוש ברוך הוא עושה תורתו פלסתר חס ושלום, וכבר גילה לנו על-ידי
 נביאיו וצדיקיו וחסידיו שאדרבא הוא צופה לרשע וחפץ בהצדקו, ואיך אפשר
 שירחיק חס ושלום את מי שמתינגע כל כך בשביל להתקרב אליו. על-כן נדע ונאמין
 שהכל הוא רק בשביל התקרבות בכדי להתחזק ביותר להתחיל בכל פעם בעבודת
 יהוה, בפרט אחר שכבר גילו לנו הצדיקים כי גם עליהם עברו כמה מיני התרחקות
 כאלה וכאלה, ולא היה להם אפילו מי שינחם אותם וידבר על לבם דברי נחומים

והתחזקות, ואף על פי כן לא הניחו את מקומם וחזקו לבם בעבודת יהוה עד שזכו למה שזכו, ומכל שכן איך צריכים אנחנו להאמין בדברי הצדיקים האלה ולבטח בזכותם וכחם הגדול ולחזק לבנו בעבודת יהוה. על-כן חוס וחמל עלינו וזכנו להתחיל מעתה בעבודת יהוה, וזכנו להיות ענוים ושפלים באמת ולהכיר את מקומנו השפל והנבזה, ודוקא על-ידי זה נזכה להיות בשמחה תמיד ולהחיות עצמנו עם כל תנועה ותנועה שאנו רוצים לנתק עצמנו מגשמיותנו ולהתקרב אליך תתברך, ונדע ונאמין כי אפילו נקודה קטנה מאד שאנו מנתקים עצמנו מגשמיותנו, הוא עושה רושם גדול מאד בעולמות עליונים, והכל חשוב ויקר וגדול בעיניך מאד בלי ערך. ועל-ידי זה נזכה להתחזק תמיד בעבודת יהוה, ולא נשגית ונביט על שום נפילה בעולם רחמנא לצלן, רק אדרבא נדע ונאמין כי בעת שהפעל דבר מתגרה בנו ורוצה להפיל אותנו מאד חס ושלום, אז אפשר שאנו סמוכים וקרובים ביותר לכנוס לשערי קדושה תכף, ועל-כן מתגרה הפעל דבר כל כך אז, ועל-ידי זה נזכה להתחזק אז דייקא לבלי לפול בדתנו כלל, רק אדרבה להתגבר כנגד הפעל דבר והסטרא אחרא בכל מיני התגברות עד שנזכה לכנוס לשערי הקדושה באמת, ונזכה שכל התנועות והעתקות שאנו מעתיקין עצמנו בכל פעם איזה מעט מן גשמיותנו בשביל להתקרב לעבודתך יתברך, כולם יתקבצו ויתחברו ויתקשרו ויבאו לעזרתנו בעת הצורך דהיינו בתקף התגברות הפעל דבר והסטרא אחרא חס ושלום, ונזכה לידע ולהאמין כי בודאי לית רעותא טבא דאתאביד, ואף על פי שעובר עלינו מה שעובר, אף על פי כן בודאי השם יתברך יגמור עמנו לטוב כי חפץ חסד הוא ורבים רחמיו וחסדיו יתברך, ונזכה לבקש ולחפש ולמצא בעצמנו בכל פעם איזה זכות ואיזה נקודה טובה, ועל-ידי זה נזכה לחזק ולשמח עצמנו ולבלי להגית את מקומנו בשום אופן עד אשר נזכה לשוב על-ידי זה להשם יתברך באמת עד שכל הזדונות יהיו נעשין זכיות.

רבוננו של עולם, ידענו גם ידענו כי לפי גדלתך ורוממותך העצום, בודאי בתנועה קלה בעלמא ובהסתכלות שאינו כראוי לפי כבודך, היה ראוי לבוא על האדם מה שיבא חס ושלום, אך אתה מלא רחמים ואין אתה חפץ בהשחתת העולם רק בקיומו, ואתה מרחם על הארץ מרחם על הבריות, על-כן זכנו נא להתחזק מאד בעבודתך ולסמוך ולהשען מאד על רחמיה הרבים בלי שיעור, ולידע ולהאמין כי אף שעבר עלינו מה שעבר, אף על פי כן לא תעזב אותנו לעולם, ובלבד שנקבל עלינו לשוב בתשובה שלימה לפניך, והעקר שמכאן ולהבא על כל פנים לא נעשה עוד מה שעשינו, ואם און פעלנו לא נוסוף, וזכנו להיות מעתה שב ואל תעשה על כל פנים, הן במעשה הן במחשבה, וזכנו לשוב בתשובה שלימה לפניך, וכאשר יזדמן לנו לעבור עוד באלו המקומות ממש שהיינו בהם קודם התשובה ונכשלנו בהם חס ושלום, נזכה מעתה על כל פנים לפנות ערפנו לגמרי מהם רק לכפות את יצרנו להשתעבד לך, ולבלי לפגם עוד מה שפגמנו לנגדך, ולבטל רצוננו לגמרי מפני רצונך, וזכנו לעבוד

אותך בשני יצרינו, דהיינו שנוזפה לקח גם כל החמימות והתלהבות של אש היצר הרע הבורע בלבנו, ולכלי להשתמש בו לשום תאוה והנאת הגוף חס ושלום, רק להכניס כל החמימות והתלהבות הזאת לתוך תורה ותפלה ועבודת יהוה, דהיינו ללמוד ולהתפלל ולהתחנן ולעבד את יהוה בחמימות והתלהבות גדולה כראוי לאיש הישראלי. ונוזפה לקים מצות: ואהבת את יהוה אלהיך בכל לבבך, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה: בשני יצריך. ונאמר: אך יראו את יהוה ועבדתם אתו באמת בכל לבבכם כי ראו את אשר הגדל עמכם. אמן בן יהי רצון:

תורה נ

המחשבה ביד האדם להטותה כרצונו למקום שהוא רוצה, ואי אפשר שיהיו שני מחשבות ביחד כלל, ואפלו אם לפעמים מחשבתו פורחת ומשוטטת בדברים אחרים וזרים, היא ביד האדם להטותה בעל כרחו אל הדרך הישר

לחשב מה שראוי, והוא ממש כמו סוס שפונה מן הדרך וסר לדרך אחר, שתופסין אותו ברסנו ומחזירין אותו בעל-כרחו אל הדרך הישר, כמו בן יכולים לתפס את המחשבה בעל-כרחו להשיבה אל הדרך הראוי:

תפלה לתורה נ

(לא) חושב מחשבות לכל ידח ממך נדח, רחם עלי למען שמך, והיה בעזרי מעתה שאזכה לקדש ולטהר את מחשבתי, שלא אחשב עוד מעתה שום מחשבה היצונה וזרה כלל, מכל שכן שלא אהרהר חס ושלום שום הרהור רע כלל. כי אתה גלית לנו בתורתך הקדושה, שהמחשבה ביד האדם להטותה כרצונו, ואי אפשר שיהיו שני מחשבות ביחד בשום אופן כלל. וזה כמה שאני חותר לעצור מחשבתי לתפשה ולאחזה שלא תטה מן הדרך הישר לחוץ חס ושלום, ועדין לא עלתה בידי. ולא די שלא זכיתי לזה לקדש את מחשבתי כראוי אף גם פגמתי במחשבתי הרבה מאד מהפך אל הפך. כי חשבתי מחשבות רעות והרהורים רעים הרבה מאד בכל יום, וכליתי שעות ועתים הרבה וימים ושנים במחשבות ורעיונות זרים הרבה מאד, וכלכלתי ועברתי את דעתי מאד. אשר על-ידי זה באו כל הקלקולים והמכשולות שלי, וכל החטאים והעונות והפשעים שלי, שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה. אשר בכלם לא נכשלתי כי אם על-ידי פגם המחשבה שלא נזהרתי לתפסה ולשמרה כראוי, אשר רק על-ידי זה באתי למה שבאתי, ונכשלתי כמה שנכשלתי, בשוגג ובמזיד, באנס וברצון. על-כן באתי לפניך מלא רחמים, שתעזרני בעזרתך וישועתך הגדולה שאזכה מעתה לשמר את מחשבתי היטב היטב בכל מיני שמירות מעלות, ואזהר מעתה לבלי להניח את מחשבתי כלל לצאת חוץ לשטה חס ושלום אפלו כחוט השערה, ואפלו בקדשה אזכה לשמרה מבלבולים. ובכל עת וענין שאראה איזה בלבול הדעת אברה ואמלט משם מהרה, מכל שכן שלא תצא מחשבתי חוץ

לגבול הקדשה חס ושלום אפלו רגע קלה. ואפלו אם חס ושלום, לפעמים על-ידי איזה הסחה הדעת תפרח ותצא פתאם מחשבותי לחוץ מחמת גדל ההרגל מכבד, תהיה בעזרי תמיד ותזכירני תכף ומיד בלי שהיה וחמוץ המוח כלל, שאתפס את מחשבותי מיד להשיבה לדרך הישר, מחוץ לפנים, ולהטותה מיד מרע לטוב, מהל לקדש:

רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, זכר ורחם והושיעה מהרה, כי זה כמה נכסוף נכספתי לכל זה ועדין לא עלתה בידי, אבל באמת אני יודע ומאמין, שעדין הבחירה בידי, ועדין אני יכול לתפס מחשבותי ולהטותה בכל פעם לדרך הישר, אף-על-פי שכבד הרגלתי במחשבותי כמו שהרגלתי, עד שההרגל נעשה כמו טבע אצלי, עד שנדמה לי שאי אפשר להמלט מהם חס ושלום. אבל האמת אינו כן, כי הבחירה הפשיית לעולם, ועדין עדין אני יכל לתפס את מחשבותי בכל עת, ולהזהר לשמרה היטב ממחשבות חוץ, ולהטותה אל הקדשה תמיד. על-כן באתי לשטח כפי אליך שתחזק ותאמץ אותי, ותזכירני ברחמיך לקדש ולטהר את מחשבותי מעתה באמת. עזרני בעל הישועות, בזכות וכח הצדיקים הגדולים האמתיים, אשר קדשת מחשבותם נודעת לך לבד, כי אתה לבד יודע המקום שעלו לשם במחשבותם הקדושה והנוראה מאד. בכח עלית מחשבות קדושות כאלו באתי לפניך, כי בהם וזכותם כדאי להגן גם עלי להוציא מחשבותי ודעתי מכל המקומות שנפלו ונתפזרו ונפוצו לשם, ולהעלותי מכל מיני רגילות רעים שהרגלתי בהם, ולטהרני מכל מיני טמאות וזהמות שנאחזו בי חס ושלום, על-ידי פגם המחשבות רעות ומבלבלות שחשבותי בהם הרבה, ולקדשני ולטהרני בכל מיני קדשות, שכלם תלויים בקדשת המחשבה. כי קדשת המחשבה של הצדיקים עולה על הכל, ויש לה בוח לירד לתוך כל המקומות שיירדתי בהם על-ידי פזור דעתי ומחשבותי חוץ לגבול הקדשה, ולהעלות אותי מרע לטוב, וללמדני בכל עת איך למלט מחשבותי מעתה מלצאת חוץ חס ושלום, ולטהרה ולקדשה בכל מיני קדשות. ועל זה לבד תמכותי יתדותי עדין להתפלל לפניך ולצפות לישועה, שאזכה מעתה להתחיל לחזק עצמי לקדש את מחשבותי, ואתה תסיעני מן השמים להתחיל ולגמר, עד שאזכה לקדשת המחשבה באמת כרצונך הטוב. ותהיה מחשבותי רבוקה בך ובתורתך הקדושה ובצדיקיך האמתיים מעתה ועד עולם, אמן סלה:

תורה נא

היצר הרע נוקש באדם בכל פעם ומעוררו למה שמעוררו, ואף אם אין האדם שומע לו, אף-על-פי-כן הוא נוקש בו עוד פעם שני ושלישי ורביעי ויותר, אבל אם האדם הוא חזק בדעתו ואינו פונה אליו כלל, אז היצר הרע מסתלק והולך לו. וכן בתפלה באים המחשבות לבלבל את תפלתו כמה פעמים, ואם הוא חזק לבלי להסתבל עליה כלל, אזי היא נסתלקת, כמבאר במקום אחר:

תורה נב

יתברך, דע, כי מעצם רוממותו יתברך אי אפשר להשיג השגתו, ואם היה הנהגתו חס ושלום כפי חיוב דעתנו, אם כן היה חס ושלום דעתו כדעתנו, ואם כן כד יפה ונאה להבזרא יתברך, שיהיה מרומם ונשא מדעתנו:

אל יבהלוך רעיוניך כשקשה לך איזה קשיות על הצדיקים האמתיים, כי הצדיקים מתדמים ליוצרים, וכמו שקשה קשיות על הנהגות השם יתברך, כן בהכרח שיהיה קשה קשיות על הצדיקים, ובענין הקשיות שקשה על הנהגות השם

תורה נג

והיא יקרה מאד. ועקר הדבר שיהיה באמת. ואפלו פשט שמחדשין הוא גם כן דבר גדול מאד, וצריך גם כן שיהיה באמת, וגם להפך כשהיא בלא אמת נעשה ממנה גם כן דברים להפך:

גדל יקרת המחשבה אין לשער. כי נעשה ממנה דברים שלמים ממש, שיש להם קיום כל הימים שיתקיימו העולמות לעולמי עד. וחקמה יקר יותר, כי מחשבה היא שעולה על מחשבתו לבר, וחקמה היא שבונה בחכמתו בנינים בשכלו,

תורה נד

איש ישראלי כל דבר שהוא עושה, כגון אפלו לנסע לאיזה מקום וכיוצא, יש בו עבודה, ועל-כן יש לו בחירה על הכל:

הבחירה ביד איש הישראלי לעשות כל דבר ברצונו בבחירתו. כי אצל אחרים יש דברים שהם מכרחים בהם, אבל

תורה נה

לא רק ממה שהכין לפניו הבורא יתברך יכול להרחיב ידו הרבה מאד, עין לא ראתה וכו':

רוח העולם הזה אין לשער, הינו מה שאדם יכול להרויח בזה העולם, ואין צריך על-זה הוצאות משלו (שקורין אויש

תורה נו

לו לעסק בעבודת השם, כי כשיש לו לב ישראלי, כל המקומות של כל העולם הם שלו:

כשיש להאדם לב, אין שום מקום שימנעוהו מעבודתו יתברך, ואין לו שום התנצלות לומר שבמקום פלוני אי אפשר

תפלה לתורה נו

(נב) מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ. בלה שארי ולבבי צור לבבי וחלקי אלהים לעולם. רבונו של עולם, אדון כל, אשר בכל מקומות ממשלתך, כי אתה

תְּנִינָא – תּוֹרָה נז

תשצא

מקומו של עולם ואין העולם מקומך. רחם עלי למען שמך, ותן לי באמת לב פשר וטהור לעבודתך וליראתך, לב ישראלי באמת, עד שאזכה שיהיה לבי משכן כבודך, שיהיה נמשך לתוך לבי שכינת כבודך הגדול והקדוש השוכן בתוך לבבות של כל אחד ואחד מישראל עמך הקדוש, כמו שנאמר, ושכנתי בתוכם, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה, מלמד שהקדוש ברוך הוא משרה שכינתו בתוך כל אחד ואחד מישראל. ועקר האלהות הוא בלב כמו שנאמר, צור לבי וחלקי אלהים לעולם. רחם עלי ועזרני וזכני שיהיה לבי מלא מאלהותך עד שלא יוכל שום מקום בעולם לבלבל ולמנוע אותי מעבודתך ומיראתך, רק אזכה להכיר אותך ולמצוא אותך בכל המקומות שבעולם ובכל דרגא ודרגא שבעולם, כי לית אתר פנוי מנך. זכני להיות נכלל בך בכל לבבי באמת עד שאהיה גם-כן בבחינת מקומו של עולם ואין העולם מקומו, עד שכל המקומות שבעולם יהיו בטליון ומבטליון נגדי בתכלית הבטול, ולא יהיה להם שום כח לבלבל אותי חס ושלום משום דבר שבקדשה, רק אוכל להשיג אותך ולמצוא אותך ולהתדבק בך באמת בכל המקומות שבעולם. ותורני ותלמדני בכל עת ועת איך להתנהג בענין כל הטלטולים ונסיעות לדרכים שיהיה הכל על-פי רצונך באמת, על-פי יהוה אחנה בביתי, ועל-פי יהוה אסע כל נסיעה ונסיעה. וכל סדר הנהגת הנסיעה והחנייה בכלליות ובפרטיות ובפרטי פרטיות יהיה הכל כרצונך באמת, ובכל מקום ומקום שאבוא לשם בחנייה ובנסיעה כפי רצונך, אזכה למצוא שם אלהותך באמת ולהתקרב אליך ולהתדבק בך באמת, ואל יבלבל אותי שום מקום שבעולם מעבודתך ומיראתך, רק אהיה סמוך וקרוב ודבוק אליך באמת בכל המקומות שבעולם בכל דרגא ודרגא שבעולם. רחם עלי למען שמך ומלא משאלות לבי לטובה ברחמים, כי צרכי מרבים מאד ודעתי קצרה מאד לבאר חלק אלה ורבבה מהם. רחמן מלא רחמים, טהר לבי לעבודך באמת, יחד לבי ליראה שמך, לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי, יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן:

תּוֹרָה נז

על-ידי החדושים הנפלאים והנוראים שמגלה הצדיק הגדול האמתי, על-ידי זה נתגדל הקטן במעלה, שהכל רצים ובאים אליו לשמע ממנו, מחמת הרעש

הגדול שנעשה על-ידי החדושים שמגלה הצדיק הגדול האמתי. וגם בהסתרא אחרא נתגדל אחד על-ידי זה:

תּוֹרָה נח

כל מה שהצדיק גדול במעלה יותר, והוא בתכלית הענוה בחינת אין באמת, הוא יכול להשיג ולהסתכל יותר על העולם, ולא כמו שטועין קצת בני אדם שאומרים שמחמת גדלת הצדיק הוא רחוק מהעולם (עין פנים):

תורה נט

של הקדשה הנ"ל (עין פנים), אבל מי שהוא צריך לעשות תשובה, הוא צריך דוקא להיות זריז גדול מאד מאד, למהר ולרוץ מאד להמלט על נפשו, ואסור לו לשהות כלל לעמד ולהתישב, כי הוא צריך לרוץ ולדלג על מה שצריך לדלג, ולקפץ אל הקדשה בזריזות גדול, ואיש בזה הוא זריז ונשפר:

יש זריז ונשפר, ויש זריז ונפסד, הינו מי שהוא צדיק מנעוריו והולך בדרך הישר מימיו, בשהוא זריז ביותר הוא מפסיד על ידי זה, כי בשהוא הולך במתינות ממצוה למצוה, יכול להשיג גם את הקדשה מה שהיא בין מצוה למצוה. אבל בשהוא רץ בזריזות אל המצוה, הוא עובר ומדלג על ההשגה

תורה ס

ג. על ידי כבוד התורה בא גשמים:
 ד. בשדורש ברבים ושומעים תלמידים שאינם הגונים, עגשו שנתפס בתפיסה:

א. בשיש מלחמות ושפיכות דמים בעולם, על ידי זה בא עצירות גשמים חס ושלום, ונעשה יקרות חס ושלום:
 ב. מי שאומר תורה ברבים ושומעים תלמידים שאינם מהגנים, על ידי זה בא גם בן עצירות גשמים:

תפלה לתורה ס

(ג) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתבטל מלחמות ושפיכות דמים מן העולם, ותמשיך שלום גדול ונפלא בעולם, ולא ישאו עוד גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה, רק יכירו וידעו כל יושבי תבל האמת לאמתו, אשר לא באנו לזה העולם בשביל ריב ומחלוקת חס ושלום, ולא בשביל שנאה וקנאה וקנטור ושפיכות דמים חס ושלום, רק באנו לעולם כדי להכיר ולדעת אותך תתברך לנצח, ובכן תרחם עלינו, ותתן הנשם והמטר בעתו ובזמנו, ולא תעצור השמים מן המטר בכל עת שהעולם צריכין לו, ויקים מקרא שכתוב, ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יכולה ועץ השדה יתן פריו. ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד והשבתי תיה רעה מן הארץ וחרב לא תעבור בארצכם. ותשגית ברחמיך הרבים שיעלו כל האדים מן הארץ לטובה, שיהיו נעשים מן האדים תמיד גשמי ברכה ונדבה בעתם ובזמנם, ולא יתהפכו האדים לשפיכת דמים חס ושלום. ותוציא את האדמה מקללותיה שנתקללה בעון אבותינו ובעונינו, ותהפך כל הקללות לברכות, כי אתה כל תוכל ולא יפצר ממך מאומה:

רבנו של עולם, רחם עלינו וברכנו בכל מעשי ידנו, ותן לנו פרנסתנו מאתך

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרָה ס

תשצג

בְּהִרְחֵבָה גְּדוּלָה בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה. וְתַתֵּן לָנוּ כָּל מַחְסוּרֵינוּ וְכָל הַצְּטָרְכוֹתֵינוּ קוֹדֵם שְׁנִצְטָרֵךְ לָהֶם וְתַצִּילֵנוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ תְּמִיד מַחֲבֹבֹת וְהַלְוֹאוֹת כִּי הֵם מְטַרְדִים וּמְבַלְבְּלִים אֶת דַּעְתָּנוּ מְאֹד. רַחֵם עָלַי וְעַלֵינוּ מַעֲתָה וְעֲזָרָנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ בִישׁוּעַתְךָ הַנּוֹרָאָה לְסַלֵּךְ כָּל הַחֹבֹבוֹת שְׁאֵנוּ חַיִּבִים מִכֶּכֶר, וְהַצִּילֵנוּ מַעֲתָה מַחֲבֹבֹת וְהַלְוֹאוֹת וְלֹא נִצְטָרֵךְ לְלוֹת שׁוֹם הַלְוָאָה מֵאַחֵרִים. רַחֵם עַלֵינוּ מְלֵא רַחֲמִים זָן וּמְפָרֵגִם לְכָל, וְאֵל תַּצְרִיכֵנוּ לִיְדֵי מִתְנַת בְּשֵׁר וְדָם וְלֹא לִיְדֵי הַלְוֹאוֹתֵיכֶם. וּבְכֵן תִּרְחַם עָלַי וְתוֹשִׁיעֵנִי שְׁאֲזַכֶּה לְהִיּוֹת בְּכָל־לֵת הַתְּלִמִּידִים הַהַגּוֹנִים אֲצֶל הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים, כִּי בְּרַחֲמֶיךָ וּבְחַמְלַתְךָ עֲזַרְתָּנִי הִרְבָּה לְשִׁמּוֹעַ וּלְקַבֵּל כָּל־כֶּף תּוֹרָה קְדוּשָׁה וְנּוֹרָאָה וְנִשְׁגָּבָה מִפִּי הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים מִיּוֹמֹת אֲבוֹתֵינוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה. רַחֵם עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְעֲזָרָנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ שְׁנִצְזַכֶּה עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה לְהַמְשִׁיךְ עַלֵינוּ אֱלֹהוּתְךָ לְכָל הַמְקוֹמוֹת אֲשֶׁר אָנֹכְנוּ בָהֶם. כִּי בְּאֵהֱבַתְךָ הַגְּדוּלָה שְׁאַתָּה אוֹהֵב אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, אַתָּה נוֹתֵן רִשׁוּת לְהַצַּדִּיקִים אֲמִתִּיִּים לְהַמְשִׁיךְ אֱלֹהוּתְךָ לְתוֹךְ מוֹחֲנוּ וּשְׁכָלֵנוּ, וְלִתְפוּס וְלֵאסוֹר אוֹתְךָ אֲצִלֵנוּ כְּבִיכּוֹל, בְּבַחֲיִנַת, מְלִיךְ אָסוּר בְּרַחֲמִים, בְּבַחֲיִנַת, עֲלִית לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי. רַחֵם עַלֵנוּ לְמַעַן שְׁמֹךְ וְעֲזָרָנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ שְׁיִגְמְרוּ הַצַּדִּיקִים עִמָּנוּ מַה שְׁהִתְחִילוּ לַעֲסֹק בְּתַקּוּנָנוּ לְגִלוֹת לָנוּ אֱלֹהוּתְךָ, וְכֵן לְדַבֵּק מִחֲשַׁבּוֹתֵינוּ תְּמִיד בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה יוֹמָם וְלַיְלָה, בְּקִשְׁר אֲמִיץ וְחֹק וּבְדַבְּקוֹת נִפְלָא, בְּאִפֵּן שְׁיִהְיֶה נִמְשָׁךְ וְנִתְפָּס אֱלֹהוּתְךָ לְתוֹךְ מוֹחֲנוּ וּשְׁכָלֵנוּ בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְּדוּלָה בְּאֲמֵת בְּאִמּוּנָה בְּאִימָה וְיִרְאָה וְרַתֵּת וְזִיעַ, וְיִקָּם בָּנוּ מִקְרָא שְׁכָתוּב, אַחֲזַתִּי וְלֹא אֲרַפְנוּ:

וְחַמּוּל עָלַי בְּחַמְלַתְךָ הַגְּדוּלָה וְעֲזָרָנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְהִתְמַיֵּד בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה לְשִׁמּוֹה וְלְהַגִּית בַּהּ יוֹמָם וְלַיְלָה, עַד שְׁנִצְזַכֶּה בְּעַצְמָנוּ לְחַדֵּשׁ חֲדוּשִׁים רַבִּים אֲמִתִּיִּים בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה עַל־פִּי הַדְּרָכִים שְׁקַבְלָנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ וּרְבוֹתֵינוּ הַצַּדִּיקִים הַקְּדוּשִׁים הָאֲמִתִּיִּים וְכוּתָם יִגַּן עַלֵנוּ. רַחֵם עַלֵנוּ לְמַעַן שְׁמֹךְ שְׁנִצְזַכֶּה לְקִשֵּׁר מִחֲשַׁבּוֹתֵינוּ תְּמִיד בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, וְלַחֲשׁוֹב וּלְעִיֵן בַּהּ בְּעִיּוֹן גְּדוֹל לְשִׁמּוֹה, וְלְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ הִרְבָּה שְׁתֵּאִיר עֵינֵינוּ בְּתוֹרַתְךָ, וְתַפְקַח עֵינֵי שְׁכָלֵנוּ וְדַעְתָּנוּ לְטוֹבָה עַד שְׁנִצְזַכֶּה לְחַדֵּשׁ חֲדוּשִׁים אֲמִתִּיִּים בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה וְהַנּוֹרָאָה וְהַנִּשְׁגָּבָה מְאֹד מְאֹד. וְנִצְזַכֶּה עַל־יְדֵי כָּל הַחֲדוּשִׁים שְׁנִחַדֵּשׁ בְּתוֹרַתְךָ, לְהַמְשִׁיךְ אֵלֵינוּ תְּמִיד אֱלֹהוּתְךָ לְתוֹךְ מוֹחֲנוּ וּשְׁכָלֵנוּ, וְיִמְלֵא כְבוֹדְךָ אֶת כָּל מוֹחֲנוּ וּשְׁכָלֵנוּ וְדַעְתָּנוּ וּלְבָבֵנוּ וּרְמִ"ח אֲבָרָנוּ וּשְׁס"ה גִּידֵנוּ וְכָל קוֹמְתֵינוּ, וְאֵהִיָּה מְרַכְבָּה לְשִׁכִּינַת אֱלֹהוּתְךָ, וְלֹא אֲצַא עוֹד מִן הַקְּדוּשָׁה חֵם וְשָׁלוֹם אֲפִלוּ כְחוֹט הַשְּׁעָרָה, וְלֹא אֲחֻשׁוֹב שׁוֹם מִחֲשַׁבַּת חוּץ חֵם וְשָׁלוֹם, רַק אֵהִיָּה תְּמִיד דְּבוּק בְּךָ וּבְתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה עַד שְׁאֲזַכֶּה לְהַכְנִים גַּם בְּאַחֵרִים יְדִיעַת אֲמִתַּת אֱלֹהוּתְךָ לְהוֹדִיעַ לְבָנֵי אָדָם גְּבוּרוֹתֶיךָ וּכְבוֹד הַדָּר מְלְכוּתְךָ, שְׁאֲזַכֶּה לְהַמְשִׁיךְ אֱלֹהוּתְךָ לְתוֹךְ מוֹחֵם וּשְׁכָלֵם וּלְבָבֵם עַל־יְדֵי דְבָרֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה שְׁתִּזְכְּנוּ לְהַשְׁמִיעַ בְּאֲזִנְיָהֶם וּבְלִבְבֵיהֶם, וְתַפְתַּח עֵינָם וּשְׁכָלֵם וּלְבָבֵם שְׁיִרְגִישׁוּ נְעִימוֹת הַתּוֹרָה, וְתַמְעִימָם נֹעַם זִיוָךְ עַד שְׁנִצְזַכֶּה כְּלָנוּ עִמָּךְ בֵּית־יִשְׂרָאֵל לְהַבִּיר אוֹתְךָ בְּאֲמֵת מְהֵרָה, לְחַזוֹת בְּנוֹעַם יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוֹ. תוֹדִיעֵנִי אוֹרַח חַיִּים שׁוֹבַע שְׁמַחוֹת אֶת פְּנִיךָ נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נְצַח:

ושמרנו והצילנו תמיד מתלמידים שאינם הגונים, כי אתה ידעת כי בשר ודם אנהנו ואין אתנו יודע עד מה איד להזהר ולהשמר מהם, חוסה על כבוד התורה הקדושה שלא תגיע לתלמידים שאינם הגונים שאינם ראויים לקבלה. (ותחום) ותרחם עליהם ותשיבם מהרה בתשובה שלמה לפניך, באפן שיוכלו ברחמיך לקבל אמת נעימות התורה הקדושה, ותגלה האמת בעולם ולא יהיה בוח להשקר להסתיר ולהעלים האמת חס ושלום. ושמרנו והצילנו ברחמיך כל ימינו לעולם מעונש תפיסה ובית האסורים חס ושלום שלא נבא לעולם לתפיסה ובית האסורים. ותרחם על כל עמך בית ישראל שפבר נתפסו בבית האסורים שתמהר להוציאם משם בשלום ונחת, כי אתה יודע צערם ומכאובם ועצם הרחמנות אשר עליהם, הוציאם מחשך וצלמות ומסרותיהם תנתק, יהיה מתיר אסורים, אמור לאסורים צאו ולאשר בחשך הגלו. ותן לנו פרנסתנו בהרחבה גדולה מאתך לחיים טובים ולשלום, באפן שנגובה להיות כרצונך הטוב באמת כל ימי חיינו לעולם. ויהי נועם יהוה אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו. יהיו רצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. ואני תפילתי לך יהוה עת רצון אלהים ברב חסדך ענני באמת ישעך. יהוה עז לעמו יתן יהוה יברך את עמו בשלום. ברוך יהוה לעולם אמן ואמן:

תורה סא

הוא גם כן רבע שעה או פחות, רק שאין אנו מבינים זאת, כמו בחלום, אם היה בא אצלו אז אחד והיה אומר לו שהשנים האלה הם רק רבע שעה, לא היה מאמין לו. וכן יש שכל גבה כל כך עד אשר כל הזמן בלו נתבטל לגמרי. ועל-כן משיח שעבר עליו מה שעבר מיום בריאת העולם, וסבל מה שסבל, אחר כל זה בסוף יאמר לו השם יתברך: "אני היום ילדתיך", וכל זה יהיה מחמת הפלגת עצם מעלת שכלו של משיח שיגדל מאד. על-כן כל הזמן מימות בריאת העולם יהיה אצלו אין ואפס ממש, ויהיה ממש כאלו נולד היום:

עקר הזמן הוא מחמת קטנות הדעת. וכל מה שהשכל גדול ביותר, הזמן נקטן ביותר. כמו בחלום, שאז השכל נסתלק ונשארו רק כח המדמה, אז ברבע שעה יכולים לעבר כל השבעים שנה, כאשר נדמה בחלום שעובר והולך כמה וכמה זמנים בשעה מעטת מאד, ואחר-כך בשנתעורר מהשנה וחזור השכל אליו, אז רואה עם השכל שכל הזמנים והשנים שעברו בחלום, היו רק שעה מעטת מאד, רק שבעים שנה ממש הם שבעים שנה כפי השכל שלו, וכן באמת בשכל הגבה למעלה משכלנו, גם מה שנתחשב אצלנו לשבעים שנה ממש,

תניינא – תפלה לתורה סא

תשעה

תפלה לתורה סא

לג) אַספֿרָה אַל חַק יְהוָה אָמַר אֵלַי בְּנֵי אֶתְּהָ אֲנִי הַיּוֹם יִלְדֶתִיךָ. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, חַי לְעַד וְקַיָּים לְנֶצַח, אֶתְּהָ הוּא קִדְּם שִׁבְרָאֵת הָעוֹלָם, וְאַתְּהָ הוּא לְאַחַר שִׁבְרָאֵת הָעוֹלָם, כִּי אֶתְּהָ לְמַעַלָּה מִהַזְּמַן, וְכֹל הַזְּמַן כִּלּוּ מַה שֶׁהָיָה וּמַה שֶׁיְּהִיָּה אֵינּוּ עוֹלָה אֶעֱלֶךָ אֶפְלוּ כְּהַרְףֵּ עֵינַי. רַחֵם עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיּים, וְתַן לִי דַעַת וְשִׁבְלֵי אֱמִתִּי וְשָׁלֵם, בְּאַפְּן שִׁאֲזִכְּהָ לְצִאֵת מִתַּחַת הַזְּמַן, שִׁאֲזִכְּהָ לִידַע וְלִהְבִּיֵן וְלִהְשִׁיג שִׁבְלֵי הַזְּמַן אֵינּוּ כְּלוּם, כִּי הִכַּל הַבַּיִת, וַיְמִינּוּ כְּצֵל עוֹבֵר. וּבִאֲמַת אֵינּוּ שׁוּם זְמַן כְּלָל לְמִי שִׁישׁ לוֹ שִׁבְלֵי וְדַעַת אֱמִתִּי, רַק כֹּל הַזְּמַן הוּא מִהַעֲדָר הַדַּעַת, אֲשֶׁר בְּנִפְלְאוֹתֶיךָ הַנּוֹרְאוֹת, אֶתְּהָ מַעֲלִים הַדַּעַת מִבְּנֵי אָדָם, כְּדִי שִׁיתְקִים הַזְּמַן, וְהִכַּל בְּשִׁבִיל הַבְּחִירָה, אֲבָל בְּאֲמַת בְּדַעַת הָאֱמִתִּי אֵינּוּ שׁוּם זְמַן כְּלָל. זְכַנוּ לְקִשֵׁר עֲצֻמְנוּ וְלִהְכַלֵּל בְּאֲמַת בְּהַצְדִּיקִים הָאֱמִתִּיִּים, שֶׁזְכּוּ לְזֶה בְּשִׁלְמוֹת לְהַכְלִיל בְּדַעַתְם הַשָּׁלֵם בְּבַחֲנֵינֵת לְמַעַלָּה מִהַזְּמַן, וַיֵּצְאוּ מִהַזְּמַן לְגַמְרִי, וְנִצְלוּ בְּשִׁלְמוֹת מִכָּל הַמַּעֲשֵׂה הַרַע הַנַּעֲשֵׂה תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ וְהַזְּמַן. זְכַנוּ לִילֶךְ בְּעַקְבוֹתֵיהֶם וְלִדְרֹךְ בְּנִתְיבוֹתֵיהֶם וְלִקְיָם עֲצוֹתֵיהֶם, לְבַל נִסְתַּכַּל כְּלָל עַל כָּל הַדְּבָרִים שֶׁהֵם תַּחַת הַזְּמַן שֶׁבָּהֶם כְּלוּלִים כֹּל הַתְּאוֹוֹת וּמַדּוֹת רַעוֹת, וְאֵל יִבְהַלּוּנוּ בְּגַעֵי הַזְּמַן כְּלָל, רַק נִזְכֶּה בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה, לְהַזְכִּיר עֲצֻמְנוּ בְּבִטּוֹל הַזְּמַן, שֶׁבִּאֲמַת הַזְּמַן בְּטַל וּמְבַטֵּל, וְלִקְשֵׁר עֲצֻמְנוּ בְּכָל עֵת בְּבַחֲנֵינֵת לְמַעַלָּה מִהַזְּמַן, שֶׁשָּׂם גַּתְּבִטֵּלִים כֹּל הַתְּאוֹוֹת וְהַמַּדּוֹת וְכֹל הַבְּלִבּוּלִים הַבָּאִים כָּלֵם מִפְּגַעֵי הַזְּמַן:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, קְדָמוֹן לְכֹל הַקְּדָמוֹנִים רֵאשׁוֹן לְרֵאשׁוֹנִים וְאַחֲרוֹן לְאַחֲרוֹנִים, אֶתְּהָ הוֹדַעְתָּנוּ מִרְחוֹק דְּבָרִים גְּבוּהִים כְּאַלֶּה, רְמָזִים נּוֹרְאִים כְּאַלֶּה, וְרֵמּוֹת לָנוּ מִרְחוֹק דְּרָכֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ הַנּוֹרְאוֹת לְחִיּוֹתָנוּ כִּהְיוּם הַזֶּה, לְהַשִּׁיב נַפְשֵׁנוּ בְּעַמֵּק מְרִירוֹת הַגְּלוּת הָאֲרָץ הַזֶּה, לְהַזְכִּירָנוּ גְּדֻלַּת נּוֹרְאוֹתֶיךָ לְחַזְקָנוּ וְלִאֲמַצְנוּ וּלְנַחֲמָנוּ בְּכָל צָרוֹתֵינוּ, אֲשֶׁר כָּבֵד סָבְלָנוּ צָרוֹת רַבּוֹת וְרַעוֹת כְּלִי מִסְפָּר מִיּוֹם הַחֲרָבָן עַד הַנְּהָ, אֲשֶׁר כְּמַעַט כְּשֵׁל כַּח הַסִּפְּרָל, כִּי אֲרָץ עָלִינוּ הַגְּלוּת מְאֹד מְאֹד, וּכְבָר כָּלוּ כָּל הַקְּצִיץ וְאֵינּוּ אֶתְּנוּ יוֹדַע עַד מַה, עַד מָתִי קִץ הַפְּלְאוֹת, וְרַבִּים מִבְּנֵי עַמֶּךָ נִכְשְׁלוּ וְנִפְלוּ עַל-יְדֵי-זֶה, עַל-יְדֵי אֲרִיכַת הַגְּלוּת הַמֵּר הַזֶּה כְּלִי-כֶּף. אֲבָל בְּאֲמַת אֶתְּהָ חוֹשֵׁב מִרְחוֹק לְהַטִּיב אַחֲרֵיתָנוּ בְּטוֹבוֹת נּוֹרְאוֹת וְנִפְלְאוֹת, אֲשֶׁר לֹא נִשְׁמַעוּ מֵעוֹלָם, וַיֵּשׁ תַּקְוָה לְאַחֲרֵיתָנוּ. עַל-כֵּן רֵמּוֹת לָנוּ מִרְחוֹק וְהוֹדַעְתָּנוּ גַּם עִתָּה הַתְּנוּצָצוֹת נִפְלְאוֹ מִבְּחֵינֵת לְמַעַלָּה מִהַזְּמַן, לְמַעַן גַּדַע וְנִאֲמִין שֶׁכָּל אֲרִיכַת הַזְּמַן שֶׁל כָּל הַגְּלוּיּוֹת וְהַצָּרוֹת, מַה שֶׁעוֹבְרִים עַל יִשְׂרָאֵל מִיּוֹם הַגְּלוּיּוֹת בְּכָלִיּוֹת, וּבְפִרְטִיּוֹת כָּל מַה שֶׁעוֹבֵר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, הִכַּל אֵינּוּ נִחְשָׁב לְכָלוּם. וְהִכַּל יִשְׁתַּכַּח וְיִתְבַטֵּל לְגַמְרִי בְּעֵת שִׁיתְגַּלְּהָ הַדַּעַת הַשָּׁלֵם, עַל-יְדֵי מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ שִׁיבֵא בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, שֶׁנִּזְכֶּה לְהַשִּׁיג הַדַּעַת שֶׁל בְּחֵינֵת לְמַעַלָּה מִהַזְּמַן. עַל-כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ גַּם עִתָּה וְהָאָר עָלֵינוּ הָאֲרֵת הַדַּעַת הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה שֶׁהוּא אוֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, בְּאַפְּן שֶׁנִּזְכֶּה לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל כָּל הַתְּאוֹוֹת וְהַמַּדּוֹת רַעוֹת עַל-יְדֵי שֶׁנִּזְכֶּר תְּמִיד בְּבִטּוֹל הַזְּמַן, כִּי הַזְּמַן רִץ וְשָׁט וּפּוֹרַח מְאֹד, וְאֵינּוּ מִתְמַהֲמָה וּמִתְעַכֵּב אֶפְלוּ רַנַּע אַחַת, וְאֵינּוּ בּוֹ

שום תפיסה כלל, כי באמת אין שום זמן כלל, חמל עלינו בחמלתך הגדולה והצילנו מפגעי הזמן, ואל נחליף עולם עומד לנצח בעולם עובר חס ושלום. הננו מאתך דעת ושכל אמתי באפן שגובה להבין ולראות בשול הזמן, ואל יטעה אותנו הזמן כלל. ונזכה להתחיל בעבודתך בכל יום ובכל עת מחדש, ואל יבלבל אותנו כלל כל מה שעבר עלינו עד אותה השעה. ונזכה בכל עת לקדש עצמנו באמת, ולקשר ולכלל כל הזמן בבחינת למעלה מהזמן, עד שגובה לצאת מתחת הזמן והמקום, לבחינת למעלה מהזמן, למעלה מהמקום, ברצונך וברצון צדיקיך האמתיים אשר זכו לזה בשלמות באמת. השיבנו יהוה אליך ונשובה חדש ימינו בקדש. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה סב

א. על-ידי הנסיעות שבני ישראל נוסעים ממקום למקום, על-ידי-זה הם מכפרים על פנים אמונה:
 ב. קלקול האמונה חס ושלום הוא בחינת עבודה זרה, ואז חרון אף בעולם, ועל-ידי הנסיעות של בני ישראל שעל-

ידי-זה נתכפר הפגם הזה כנ"ל, נמתק החרון אף, ונמשך רחמנות בעולם. ועקר הרחמנות הוא בחינת: "ואל שדי יתן לכם רחמים" (בראשית מג, יד), לכם דיקא, שימסר הרחמנות בידינו כאשר אנו מבינים (עין פנים):

תורה סג

דע כי יעקב אבינו כששלח את בניו ליוסף, שלח עמם נגון של ארץ ישראל, (עין פנים דברים נפלאים):

תורה סד

המזון הוא מגפילת העשירות של הנביאים, כי כל הנביאים היו עשירים (נדרים ל"ח), והנבואה כשבאה על הנביא היה כמו משתגע, כמו שפרש רש"י:

"ויתנבא" ואשתטי' (שמואל-א י"ח, ט). ועל-כן כל הנגידים הגדולים הם כמעט משגעים ממש בהנהגותיהם, כי אצלם נעשה על-ידי המזון שגוען גמור:

תורה סה

כשמקנאין קנאת ה' צבאות נחשב כמו צדקה, כמו שכתבו התוספות (בבא-בתרא ט"ו) ונבוזראדן עשה אז צדקה שקנא להקדוש-ברוך-הוא:

תורה סו

שממנו נמשכין כל הארבעה יסודות, ראוי לו שישתכל וירגיש על ידיה איך הוא אוהו בכל המדות שבאין מן הארבעה יסודות שנמשכין מהצדיק, שהוא בחינת יסוד הפשוט, וראוי לו לשוב בתשובה שלמה עליהם:

ג. מה שקורין את מתרת יום הכפורים שם ה', כי כל הענשים על החטאים נוגעים לשמו יתברך, ואחר יום הכפורים שהשם יתברך סולח לישראל עוונותיהם, ועל ידיה ממילא הם נצולים מכל הענשים ומכל הגזרות, על ידיה עקר הגדלת שמו יתברך, ועל כן קורין היום שאחר יום הכפורים שם ה', כי על ידי המחילה והפליחה שנעשה ביום הכפורים נגדל שם השם:

א. הצדיק הוא מקרה לעשות תשובה בעד כל ישראל, כי כל הענשים שהשם יתברך מעניש את האדם, כמו שהם נוגעים להשם יתברך, כי בכל צרתם לו צר, כמו כן נוגעים להצדיק גם כן, כי כל הארבע יסודות שנתהוה מהם האדם, נמשכין מיסוד הפשוט שהוא בחינת הצדיק, בחינת: "וצדיק יסוד עולם" (משלי כה). ועל כן: "גם ענוש לצדיק לא טוב", כי כשהוא מעניש את אחד נוגע להצדיק בעצמו, ועל כן כל המקרבים להצדיק ביותר תשובתם בנקל יותר, כי הצדיק עושה תשובה בעדם:

ב. כל המדות נמשכין מהארבעה יסודות, ועל כן בשרואה האדם את הצדיק שהוא בחינת יסוד הפשוט,

תפלה לתורה סו

(נד) אל רחום שמו, אל חנון שמו, בנו נקרא שמו, יהוה עשה למען שמו, אם עזנינו ענו בנו יהוה עשה למען שמו. למען שמו יהוה, וסלחת לעונינו כי רב הוא. יעננו יהוה ביום צרה ישננו שם אלהי יעקב, אל ישוב דך נכלם עני ואביון יהללו שמו, לא לנו יהוה לא לנו כי לשמו תן כבוד על חסדך על אמתך. למען שמו יהוה תחיני בצדקתך תוציא מצרה נפשי, יהוה שמו לעולם יהוה וברך לדור ודור. הביטה וראה למי עוללת כה, ראה נא בענינו וריבה ריבנו, כי צרות סבבנו בכלל ובפרט, כי אנו רחוקים ממוך כמו שאנו רחוקים, כאשר יודע כל אחד בנפשו, ובתוך כך יצאו עלינו גזרות קשות ומרות באלו, אשר אי אפשר לסובלן, וזכות ומעשים טובים אין בנו לרצותך בהם. ובעונותינו הרבים כשל בחנו אפלו לצעוק ולזעוק אליך בראוי, ובמה נתרצה אל אדוננו מלבנו. על כן עתה אין לנו שום פתחון פה ולא שום דרך לבא לפניך ולא שום משען ומבטח, כי אם בשמו לבד. בשמו באנו לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אשר ברחמיך הרבים קראת שמו עלינו מימות אבותינו, שתעשה למען שמו הגדול המשתף בשמנו, ולמען שם כל הצדיקים האמתיים אשר הם שמו, ותחום ותחמול ותרחם עלינו ותמתיק ותקל ותבטל כל הדינים וכל הגזרות מעלינו ומעל עמך בית ישראל, ובפרט הגזרה הקשה והמרה שיצאה בסמוך. רחם עלינו למען שמו ותסירה

ותבטלה מעלינו מהרה, כי אין מי יעמוד בעדנו שמך הגדול יעמוד לנו בעת צרה, כי כבר גלית לנו כי אין טוב בעיניך להמיתנו או להענישנו חס ושלום, כי בכל צרתם לו צר וכתיב, גם ענוש לצדיק לא טוב. כי שמך משתף בנו, וכל העושים חס ושלום נוגעים בך בבכיבול, ובהצדיקי אמת, בפרט גזרה קשה ומרה כזאת אשר עקרה על דתך הקדוש, כי לא עלינו תלנתם ושנאתם כי אם עליך ועל דת תורתך הקדושה והטהורה והתמימה:

רחם רחם, מלא רחמים, כי שמך נקרא עלינו אל תניחנו. יהמו מעיך ורחמיך עלינו בעת צרה כזאת, הצילנו מיד אויבנו ונעבדך. רחם עלינו בזכות הצדיקים הגדולים האמתיים שסבלו יסורים קשים הרבה ועשו תשובה שלמה עבור כל ישראל, אשר רבוי יסוריהם ותשובתם הגדולה שעשו עבור כל ישראל הוא כדאי והגון לכפר ולסלוח עונות ופשעים של כל ישראל מראש ועד סוף. כי רק אתה לבד יודע גדל הכח הנורא והנשגב של תשובתם הנפלאה שעשו עבור כל ישראל. ובעונותינו הרבים עתה, ובחלישותינו העצום, אין לנו שום סמיכה כי אם עליהם ועל כח תשובתם הגדולה שעשו עבורנו, כי שמם הקדוש נקרא עלינו. ובזכות שמותם הקדושים אשר הם שמך אשר נקרא עלינו, על זה לבד תמכנו יתדותינו עתה לבא לפניך שתחום ותחמל ותרחם על דור עני כזה, דור חלוש כזה, ותמהר ותחיש לעקור ולשבר ולבטל (הגזרה הקשה שיצאה עלינו ליכת בני ישראל לחיל עם שאר) כל הגזרות שיצאו כבר ושרוצים להוציא חס ושלום. חמל על שארית עמך ישראל למען שמך ושם הצדיקים שנקראים עלינו, כי אתה הוא מלכנו מלך אבותינו גואלנו גואל אבותינו צורנו צור ישועתנו פודנו ומצילנו מעולם הוא שמך ואין לנו עוד אלהים זולתך סלה:

ליום כפור

עשה למען שמך וקדש את שמך, והיה עמנו ועזרנו שנוכה מהרה לשוב אליך באמת ובלב שלם, ובפרט בימים הנוראים הקדושים והמאוימים מאד מאד שהם ימי אלול וראשי השנה ועשרת ימי תשובה ויום הכפורים שהם ארבעים ימי רצון, שבהם נתרצת למשה רבנו עליו השלום ונתת לו את הלוחות (שניות) האחרונים, עד שביום האחרון נתרצת לו בשלמות ואמרת לו בשמחה סלחתי בך בך, ונקבע ליום מחילה וסליחה לדורות, הוא יום הכפורים הקדוש והנורא והנשגב יום אחד בשנה. והכל עשית למען שמך הגדול והקדוש שנקרא עלינו. רחם עלינו ועזרנו והושיענו שנוכה לקבל הימים הקדושים הנוראים הללו בקדשה ובטהרה גדולה, ונזכה לשוב בהם בתשובה שלמה באמת, ולקבל עלינו באמת ובלב שלם לילך בדרךך ולקיים מצותיך ולעסוק בתורתך באמת כל ימי חינוך, ולהתפלל בכונה שלמה ונשפוף לבנו כמים נכח פני יהוה, פלגי מים תרד עינינו על חטאתינו ועונותינו ופשעינו ועל רבוי צרותינו, עד אשר נזכה לרצות ולפיס אותך שתמחל ותסלח ותכפר לנו על כל חטאתינו ועונותינו ופשענו שחטאנו ופשענו לפניך, ותעקר ותשבר ותבטל כל הגזרות שאינם

תַּנְיָנָא – תּוֹרָה סו – בְּרֵאשִׁית לְעֵינֵי כָּל יִשְׂרָאֵל תִּשְׁמַע

טובות מעלינו, הן אותם שבכר נגזרו הן אותם שרוצים לגזור חס ושלום, עד שנגזרה שיתגדל ויתקדש שמך הגדול על ידינו תמיד. וכשם שענית למשה רבנו ואמרת לו ביום הכפורים בשמחה, 'סלחתי' בן התרצה ותתפנים לעמך ישראל ביום הכפורים ותענה ותאמר להם 'סלחתי', בשמחה וחרדה רבה ויגדל שמך עד עולם, עד שנגזרה במחרת יום הכפורים שיהיה ראוי לקרותו שם יהוה באמת לאמתו, על ידי שיתגדל בו שם יהוה לנצח על ידי המהילה והסליחה של יום הכפורים, ועל ידי בטול כל הגזרות וכל הצרות מעלינו, שאז דיקא שמך הגדול בשלמות באשר הודעת לנו על ידי חכמיך הקדושים (וכרונם לברכה) זכותם יגן עלינו:

ונזכה על ידי זה לקבל ימי חג הסוכות ושמני עצרת ושמחת תורה בשמחה וחרדה גדולה בקדשה ובטהרה ביראה ואהבה, ולקיים כל המצות הנוראות הנוהגות בלמים האלו בשלמות גדול ובשמחה עצומה בשמך הגדול והקדוש, אשמחה ואעלצה בך אומרה שמך עליון. יודו שמך גדול ונורא קדוש הוא. רחם עלינו אבינו מלכנו למען שמך לבד, בטל מעלינו כל גזרות קשות והחזירנו בתשובה שלמה לפניך, והצילנו מכל מיני עונשים בגוף ונפש וממון בעולם הזה ובעולם הבא, ותן לנו חיים טובים וארבים, בני חיי ומזוני ועושר וכבוד וכל טוב לנצח בזה ובבא. והכל למען שמך, כי בשם קדשך לבד בטחנו נגילה ונשמחה בישועתך. אלהים בשמך הושיעני ובגבורתך תדינני. עזרנו אלהי ישענו על דבר כבוד שמך והצילנו וכפר על חטאתינו למען שמך. הושיענו יהוה אלהינו וקבצנו מן הגוים להודות לשם קדשך להשתבח בתהלתך. ויקים בנו מקרא שפתוב, ויושיעם למען שמו להודיע את גבורתו. ונאמר, ואתה אלהים אדני עשה אתי למען שמך כי טוב חסדך הצילני, ונאמר, כל גוים סבבוני בשם יהוה כי אמילם. סבבוני בשם יהוה כי אמילם. סבבוני כדבורים דעכו כאש קוצים בשם יהוה כי אמילם. ונאמר, ולא נסוג מן תחינו ובשמך נקרא, ונאמר, עזרנו בשם יהוה עושה שמים וארץ, ונאמר, וידעו כי אתה שמך יהוה לבדך עליון על כל הארץ, ונאמר, יהי שם יהוה מבורך מעתה ועד עולם, הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך כי יכתירו צדיקים כי תגמול עלי. ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עושה נפלאות לבדו. וברוך שם כבודו לעולם ומלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן:

תּוֹרָה סו – בְּרֵאשִׁית לְעֵינֵי כָּל יִשְׂרָאֵל

הצדיק נתפרסם ונתגדל שמו בעולם, על ידי זה נתגדל שמו יתברך, וכל מה שמתגדל ומתפאר שמו יותר, מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר, וכל מי שנכלל בזה השם האמת, שהוא הפאר והחן האמת של כל העולם כגל, דהינו

א הצדיק האמת הוא הפאר והיפי והחן של כל העולם כלו, והוא הבעל הבית של כל העולם כלו, והוא בחינת הבעל הבית של בית המקדש, כי הוא מאיר לבית המקדש ולכל העולם כלו, כי הוא האור והפאר והיפי והחן של כל העולם, וכשזה

לְשׁוֹב אֵלֵינוּ וְלַחֲזוֹר וְלִבְנוֹת בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ,
 רְאוּי לָנוּ שְׁלֵא לְעֵבֵב חֵם וְשְׁלוֹם בְּנֵין בֵּית
 הַמִּקְדָּשׁ, רַק לְהִשְׁתַּדֵּל בְּבִנְיָנוּ, עַל־כֵּן
 מְאֹד מְאֹד צְרִיכִין לְזַהֵר לְקוֹם בְּחֻצוֹת
 בְּכָל לַיְלָה וְלַהֲיֹת מִתְאַבֵּל מְאֹד עַל
 חֲרַבֵּן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, כִּי אוֹלֵי בְּגִלְגּוֹל
 הָרֵאשׁוֹן הָיָה הוּא הַגּוֹרֵם שֶׁיִּחְרַב הַבַּיִת־
 הַמִּקְדָּשׁ, וְאַפְלוּ אִם לֹא, אוֹלֵי הוּא מְעַבֵּב
 עִתָּהּ בְּחֻטְאֵינוּ בְּנֵין בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, וְנִחְשָׁב
 גַּם כֵּן כְּאֵלוֹ נָרֵם לְהַחְרִיבוֹ, וְעַל זֶה יִבְכֶּה
 וַיִּתְאַבֵּל מְאֹד בְּכָל לַיְלָה בְּחֻצוֹת, וְעַל־
 יְדֵי־זֶה יִהְיֶה נִחְשָׁב כְּאֵלוֹ הוּא מִשְׁתַּדֵּל
 בְּבִנְיָן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, וְעַל־יְדֵי־זֶה יִזְכֶּה
 לְהִתְקַרֵּב אֶל הָאֱמֶת, הֵינּוּ לְהִתְקַרֵּב
 לְצַדִּיקִים וִירָאִים וְכַשְׂרִים אֲמִתִּיִּים, שֶׁהֵם
 עֶקֶר הַפֶּאֶר וְהַחַן וְהַיִּפִּי הָאֱמֶת שֶׁל הָעוֹלָם.
 (אָמַר הַמַּעֲשִׂיק: נִרְאָה שְׁזָה כּוֹנֵת סְמִיכַת הַפְּסוּקִים:
 "חֻצוֹת לַיְלָה אָקוֹם לְחֹדוֹת לֵד" (תְּהִלִּים קי"ט, ס"ב) וְכוּ',
 "חֵבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּד" (תְּהִלִּים קי"ט, ס"ג) הֵינּוּ כִּנְ"ל).
 וְעַל־יְדֵי־זֶה יִהְיוּ נִפְתָּחִין עֵינָיו וַיִּסְתַּבֵּל
 עַל עֲצֻמוֹ בְּכָל הַמְדוּת, וַיִּשׁוּב בְּתִשׁוּבָה
 עַל כָּל הַמְדוּת רְעוֹת וַיִּזְכֶּה לְדַעַת וְלַחֲבִיר
 אֶת שְׁמוֹ הַגָּדוֹל יִתְבַּרַךְ:

ד. עַל־יְדֵי שְׂקִמִּים בְּחֻצוֹת לַיְלָה
 וּמִתְאַבְּלִין עַל חֲרַבֵּן בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, עַל־
 יְדֵי־זֶה נִצּוֹלִין מִשְׂרָפוֹת:

שְׂמֵת־קָרֵב אֵלָיו וְנִכְלָל בְּשְׁמוֹ, עַל־יְדֵי־זֶה
 נִפְתָּחִין עֵינָיו וּמִתְחִיל לְהִסְתַּבֵּל עַל עֲצֻמוֹ
 עַל כָּל הַמְדוּת אִיךָ הוּא אוֹחִזוּ בָּהֶם, וְלִשׁוּב
 בְּתִשׁוּבָה עַל כָּל הַמְדוּת רְעוֹת שְׂפָנִים
 בָּהֶם, וַיִּזְכֶּה לְהִסְתַּבֵּל בְּגִדְלַת הַבוּרָא
 יִתְבַּרַךְ וְלְהִסְתַּבֵּל בְּתַקוֹן הָעוֹלָם, וַיִּזְכֶּה
 שֶׁיִּמְשִׁיךְ עָלָיו מַחִין קְדוּשִׁים וּמְהוֹרִים
 מִהֶשֶׁם הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֱמֶת:

ב. וְלַחֲפֹךְ חֵם וְשְׁלוֹם כְּשֶׁנִּתְעַלֵּם שֵׁם
 הַצַּדִּיק הָאֱמֶת וְנִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם,
 וְנִתְגַּדְּלִים וְנִתְפָּרְסָמִים מִפְּרָסָמִים שֶׁל
 שְׂקָר שְׂאִין בָּהֶם שֵׁם ה' כְּלָל, עַל־יְדֵי־
 זֶה כִּי־כּוֹל נִתְמַעַט וְנִתְעַלֵּם שֵׁם ה', וְאִז
 נִתְגַּדְּלִים בְּעֵלֵי שְׂמוֹת וְקַדְרִיִּים, וְכֹאִים
 לְעוֹלָם חֵם וְשְׁלוֹם דְּבָרִים שְׂאִין מוֹעִיל
 לָהֶם כִּי אִם שְׂמוֹת הַטְּמָאָה חֵם וְשְׁלוֹם,
 וְעַל־יְדֵי־זֶה בָּאִים שְׂרָפוֹת בְּעוֹלָם רַחֲמֵנָא
 לְצַלֵּן, וְנִסְתַּלַּק מְאוֹר הָעֵינָיִם הַנִּ"ל, וְזֶה
 בְּחִינַת שְׂרַפַת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁנַּעֲשֶׂה גַם
 כֵּן עַל־יְדֵי הַסְּתַלְקוֹת מְאוֹרֵי אוֹר, וְעַל־
 יְדֵי־זֶה נִתְגַּבְּרוּ מְאוֹרֵי אֵשׁ (עֵין פִּינִים), נִמְצָא
 כְּשֶׁהַצַּדִּיק הָאֱמֶת נִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם הוּא
 בְּחִינַת שְׂרַפַת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְאִז בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל נִחְשָׁבִים כְּאֵלוֹ הֵם מִתְגַּלְגְּלִים
 בְּחֻצוֹת חֵם וְשְׁלוֹם.

ג. בְּעֵתִים הִלְלוּ שְׂכָבֵר אֶרֶךְ עֲלֵינוּ
 הַגְּלוּת, וְהֶשֶׁם יִתְבַּרַךְ מְצַפֶּה בְּכָל עֵת

תַּפְלָה לְתוֹרָה סז

לְבִין הַמְּצָרִים

(ל"ג) קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע נְהִי בְּכִי תְמַרוּרִים רַחֵל מִבְּכָה עַל בְּנֵיהָ מֵאַנְהָ לְהִנָּחֵם עַל בְּנֵיהָ
 כִּי אֵינְנוּ. עַל אֱלֹהֵי אֲנִי בּוֹכִיָה עֵינֵי עֵינֵי יִרְדָּה מֵיָם כִּי רַחֵם מִמֶּנִּי מִנָּחֵם מְשִׁיב נְפָשֵׁי הָיוּ
 בְּנֵי שׁוֹמְמִים כִּי גִבֵּר אוֹיֵב. רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, לְמַדְּנוּ אִיךָ לְסַדֵּר הַסְּפָדוֹת
 מְרִים עַל גְּדֵל שְׂבָרְנוּ, אֲשֶׁר נִשְׁבָּרְנוּ עַל־יְדֵי לְבָנוּ הַזּוֹנָה, כִּי נִלְקַחוּ מֵאֲתָנוּ כָּל מִחְמַדֵּי

תְּנִינָא – תְּפִלָּה לְתוֹרַה סו

תתא

עינינו גֵּאוּנִי עֲנֹנוּ, עֲמֻרוֹת רֵאשֵׁנוּ, הוֹדְנוּ זִנְנוּ פִּאֲרָנוּ, חֵינֵנוּ וְאַרְךָ יְמֵינוּ, שְׂרָשֵׁי נִפְשֵׁנוּ וְרוּחֵנוּ וְנִשְׁמוֹתֵינוּ. הֲלֹא הֵמָּה אֲדוֹנֵנוּ מוֹרֵינוּ וְרִבּוֹתֵינוּ, אֹרוֹתֵינוּ גְדֻלָּתֵנוּ קִדְשֵׁנוּ תִּקְוַתֵנוּ תְּכִלִּיתֵנוּ, נְהַמּוֹתֵנוּ וְשִׁמְחַתֵנוּ, תּוֹרוֹתֵנוּ תְּפִלוֹתֵנוּ. סָעוּ הֵמָּה לְמִנוּחוֹת עֲזֹבוּ אוֹתֵנוּ לְאַנְחוֹת. אוֹי מָה הִיָּה לָנוּ. מָה נֹאמֵר מָה נְדַבֵּר, מִי יוּכַל לְהַעֲרִיף לָנוּ הַסְּפֻדוֹת מְרִים וּמְרוֹרִים כְּרָאוּי לָנוּ לְהַסְפִּיד וּלְכַבּוֹת עַל שְׂבָרִים מְרִים כְּאֵלֶּה הַנוֹגְעִים לְכָל יִשְׂרָאֵל וּלְכָל הָעוֹלָמוֹת בְּלִם מְרֹאשׁ וְעַד סוֹף, אוֹי אוֹי וְאָבוּי. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, גְּלוּי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ שְׂאִין כַּח בְּיַד אֲנוּשֵׁי לְסִדֵּר הַסְּפֻדוֹת כְּרָאוּי עַל הַסְּתַלְקוֹת צַדִּיקִים כְּאֵלֶּה, אֲשֶׁר נִסְתַּלְּקוּ בְּדוֹרוֹתֵינוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ. אֲבָל עַל דָּא וְדָא קָא כְּבִינָא, עַל הַנוֹגַע לִי וּלְכָל יִשְׂרָאֵל. כִּי לְהַצַּדִּיקִים הַקְּדוּשִׁים בְּעֶצְמָם שֶׁנִּסְתַּלְּקוּ לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה אֵין הַפְּסֵד כְּלָל, כִּי הֵם גְּדוֹלִים וּמְפָאָרִים שֵׁם בְּעוֹלָמוֹת עֲלִיּוֹנִים, וְעוֹמְדִים וּמְשַׁמְשִׁים בְּמִרוֹם, אֲשֶׁרִי לָהֶם אֲשֶׁרִי חֲלָקָם. אֲבָל עֲלֵינוּ עֲלֵינוּ, הַדּוֹר הַזֶּה הַדּוֹר הַעֲנִי הַזֶּה, עֲלֵינוּ הַרְחַמְנוֹת גְּדוֹל וְעֲצוּם מְאֹד, עֲלֵינוּ עֲלֵינוּ יְדוּוּ כָּל הַדּוֹוִים. 'אוֹי לָנוּ כִּי שִׁדְדָנוּ אֶתְּהָ יְהוָה, הַכְרַע הַכְרַעַתֵנוּ, וְרַפּוּ הַיָּדִים וְכִשְׁלוּ כָּל בְּרָכִים וְנָמַס כָּל לֵב וַיְהִי לְמִים, בְּיוֹם בֵּא הַשֶּׁמֶשׁ בְּצַהָרִים, תַּעֲהָ לְבַבְנוּ פְּלִצוֹת בְּעַתָּתֵנוּ, צִירִים אֲחֻזּוֹנוּ כִּיּוֹלְדָה נִפְעָה. אָבִינוּ שְׂבַשְׂמִים, אָבִינוּ אֵב הַרְחָמֶן, יְהוָה אֱלֹהִים אֲמֵת, לְהִיכֵן גִּלְדָּה, לְהִיכֵן נִפְנָה לְעוֹרָה, מִי יַעֲזֹר לָנוּ, מִי יַעֲמֵד בְּעַדְנוּ, אָנָּה פָּנָה דוֹדְנוּ אָנָּה פָּנָה דוֹדְנוּ וּנְבַקְשֵׁנוּ עִמָּךְ. עַל־כֵּן גַּם הַיּוֹם מְרִי שִׁיחֵנוּ, יְדִינוּ כְּבָדָה עַל אֲנַחוֹתֵינוּ, מִי יִתֵּן רֵאשֵׁנוּ מִים וְעֵינֵינוּ מְקוֹר דְּמָעָה וְנִבְכָּה יוֹמָם וְלַיְלָה עַל גְּדֻל שְׂבָרֵנוּ, עַל זֶה הִיָּה דוּהָ לְבָנוּ עַל אֵלֶּה חֲשַׁבוּ עֵינֵינוּ:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֵב הַרְחָמֶן הָאֲמֵת, אֶתְּהָ יוֹדַע שְׂכָל חַיּוֹתֵנוּ תְּלוּי בְּהַצַּדִּיקִים רִבּוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים זְכוּרָנָם לְבָרְכָה, וְאַנְחָנוּ צִרִיכִים לְדַבֵּר עִמָּהֶם בְּכָל פַּעַם וּלְקַבֵּל מֵהֶם דְּבוּרִים קְדוּשִׁים חֲדָשִׁים בְּכָל פַּעַם, וְלִרְאוֹת אוֹתָם בְּכָל פַּעַם. וְעַתָּה מָה נַעֲשֶׂה, מָה יַעֲשׂוּ קַטְנֵי עַרְךָ אֲזוּבֵי קִיר כְּמוֹנוּ, מָה נַעֲשֶׂה וּמָה נַפְעַל. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֶתְּהָ לְבַד יוֹדַע מְרִירוֹת נִפְשֵׁי בְּפָנִימִיּוֹת, אִיךָ נִפְשֵׁי מְרָה לִי עַל כָּל זֶה, אִיךָ בְּעוֹנוֹתֵי הַרְבִּים, אֵינִי יוֹכֵל לְפָרֵשׁ שִׁיחֲתִי הֵיטֵב לְפָנֶיךָ מְלֵא רַחֲמִים. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מָה שַׁעֲבַר עִבְרִי עַתָּה עַתָּה, לְמַדְנִי וְהוֹרְנִי אִיךָ לְצַעֵק וְלִזְעַק וְלִהְתַּחַנֵּן בְּאִפְן שְׂאוּבָה גַם עַתָּה לְהַמְשִׁיךְ קִדְשָׁתְּךָ הַעֲצוּמָה עָלַי, עַל־יְדֵי קִדְשָׁתְּךָ הַרְשִׁימוּ שְׁלָחֶם שֶׁהִשְׁאִירוּ בְּעוֹלָם עַל־יְדֵי סַפְרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים וְתַלְמִידֵיהֶם הַיְקָרִים, וְגַם עַתָּה הֵמָּה שְׂכִיחֵי יְתִיר בְּעֵלְמָא, כְּמוֹ שְׂכִיחֵי בְּזִהַר הַקְּדוּשׁ וּבְשִׂאֵר סַפְרֵים קְדוּשִׁים, שַׁעֲקֵר שְׁלֵמוֹת הַנְּשֻׁמָּה הִיא שְׂכִיחֵי נִסְתַּלְּקָת לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה לְמַקּוֹם שֶׁנִּסְתַּלְּקָת תְּהִיָּה גַם לְמַטָּה לְמַטָּה, לְעוֹרֵר וּלְהַקְיִין וּלְהַחֲיוֹת כָּל הַנְּפֻשׁוֹת אֲפֵלוּ הַמְּנַחִים בְּשִׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת וּמִתַּחֲתֵינוּ, לְעוֹרְרָם וּלְהַחֲיוֹתָם שְׁלֵא יִתְיָאֲשׁוּ בְּשׁוּם אִפְן בְּעוֹלָם:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, חֲמַל וְרַחֵם עַל הַדְּמָעוֹת וְהַבְּכִיּוֹת שֶׁל רַחֵל אֲמֵנוּ שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה וְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר הִיא בּוֹכָה בְּדְמָעוֹת שְׁלִישׁ עַל גְּדֻל צַעֲרֵנוּ וְצָרוֹת נִפְשֵׁנוּ, רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ שֶׁגָּלוּ מֵעַל שְׁלַחַן אֲבִיהֶם וּמֵאַרְצָם יִצְאוּ. כְּבוֹ תְּבַכֶּה בְּלֵילָה וְדְמָעָתָה

על לחיה אין לה מנחם מכל אזהכיה. כי כל רעיה, שהם הצדיקים שבכל דור ודור, נסתלקו בעונותינו הרבים, עד אשר נשארנו בתרין בראש החר וכןם על הגבעה, יתמים היינו ואין אב אמותינו פאלמנות ואין לנו מנחם. רבוננו של עולם, מי יחמל עלינו, ומי יחוס עלינו, ומי יגוד לנו, ומי יסור לשאל לשלום לנו, מי יגדר גדר ומי יעמד בפנינו, מי יתקן דרכים ומי יישר מסלות, מי יתקן נפשנו, מי יחזירנו בתשובה שלמה לפניך, מי יעורר אותנו משנתנו לשוב אליך באמת. אוי מה היה לנו בדורות האלה, אשר זכינו בדורות האלה לאורות נפלאים ונוראים כאלה, אורות צהים ומצחצחים כאלה, אשר אפסו הדבורים והצופי אותיות לספר בשבחם וגדלתם ותקפם וגבהם ומעלתם ותפארתם. וכמה גלגולים סבבת בעולמך, וכמה עלמין אתהפיכו בגינינו, וכמה נסים ונפלאות בלי שעור וערך עשית עד אשר הבאת לעולם אורות כאלה, צדיקים קדושים כאלה, מורי דרך כאלה, מלמדי דעת מביני מדע כאלה, בעלי עצות כאלה. והיית עמהם כל ימי חייהם הקדושים, והרבית נפלאותיך עמהם בלי שעור, כי רבים קמו עליהם בכל יום, ואתה הצלת אותם מיד כל אויביהם ורודפיהם. ועשית מה שעשית בדרך נפלאותיך הנעלמים מאד מאד. וקנימת אותם ברחמך, עד אשר פעלו ועשו והתחילו ונקמו והפליאו לעשות תקונים חדשים נפלאים ונוראים בכל העולמות מראש ועד סוף, ותקנו נפשות רבות בלי שעור, נפשות החיים והמתים. כאשר אתה ידעת את כל התקונים והשעשועים שקבלת מהצדיקים שהיו בדורות האלה, מיום שנתגלה אור הגנוז, אור ישראל וקדושו, רב רבנו, איש אלהים נורא מאד, מורנו ורבנו הרב רבי ישראל בעל שם טוב זכרוננו לברכה, אשר האיר פני תבל והעמיד תלמידים הרבה צדיקים וחסידים קדושים ונוראים, והשאיר אחריו ברכה נטע שעשועיו זרע קדש מצבתו, ויצאי חלציו הקדושים היקרים מפז ופנינים וכל חפצים לא ישוו בהם, אשר הוא ותלמידיו ויוצאי חלציו גלו אלהותך בדורות האלה והרביצו תורה בישראל. המה האירו עינינו ופתחו לבנו, למדו ולמדו דרכים ישרים ועצות נפלאות להתקרב אליך באמת. אשרי עין ראתה כל אלה, הלא למשמע און דאבה נפשנו. כי כל תקנתנו היה שיאריכו ימים ושנים בזה העולם, ונזכה לעמד עוד לפני הדרת קדשתם ולשמע מפיהם הנורא עוד דברי אלהים חיים בכל פעם חדשים ונפלאים, כאשר זכינו כל ימי חייהם הקדושים. ובעונותינו הרבים ובפשענו העצומים, נחשך מאתנו מאורי עינינו מחמדי נפשנו. אוי, כי גברו הארואלים על המצוקים, ותפסו מאתנו לפני הזמן את הארונות הקדושים והנוראים האלה. אוי, מה היה לנו, נפלה עטרת ראשנו אוי נא לנו כי חטאנו. ואם אמנם ידענו גם ידענו, כי גם עתה הם עוסקים בתקון נפשותינו, אך מר לנו מר, כי אין אנו זוכים לראות פניהם הקדושים, ולשמע דבוריהם הנוראים, ולשאב הכל פיהם הקדוש, ולהסתכל על פארים ויפים וזיום והדרת פניהם הקדוש והנורא, ולהכלל בחן האמת שלהם. כי הן המה היו הפאר והיפי והחן של כל העולם כלו, אשר כל מי שהיה נכלל בחן שלהם הקדוש, בהפאר שלהם, בשמם הקדוש, הסתכל על עצמו ונתעורר בתשובה באמת.

תְּנִינָא – תְּפִלָּה לְתוֹרָה סו

תתג

וְעַתָּה עִתָּה, בְּעוֹנוֹתֵינוּ, אֲבִדְנוּ מֵה שְׂאֵבְדְנוּ, אוֹי לָנוּ מֵה שְׂגָרְמָנוּ לָנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ, אוֹי, בְּמֵה הָעוֹן גּוֹרָם. אוֹי, מֵה נַעֲשֶׂה עִתָּה, מֵה יַעֲשׂוּ נִרְדְּפִים כְּאֵלוֹ, עֲנִיִּים וְאֲבִיוֹנִים כְּאֵלוֹ, עִם מְמִשֶׁךְ וּמְמַרְט כּוֹה, עִם עֲנִי וְאֲבִיוֹן כְּמוֹנוֹ. עַל-כֵּן אֲמַרְתִּי שֶׁעוּ מִנִּי אֲמַרְר בְּבִכִּי. מֵר רוּחִי אֲקַרְר, קוֹלִי בְּיָם יְהִמָּה, אֲשִׁיחָה וַיְרוּחַ לִי, אֲדַבְּרָה אֵל יְהוָה אֵל עֲלִיוֹן וַיַּעֲבֵר עָלַי מָה:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, קְדוּשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמָךְ, וְשְׁמָךְ מְשַׁתַּף בְּשֵׁם הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים, עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמָךְ, וּקְדַשׁ אֶת שְׁמָךְ, וְגַלְהֵה הָאֲמִתּוֹת בְּעוֹלָם, וְזַכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַעֲצוּמִים, שֶׁנִּזְכָּה לִידַע בְּאֲמִתּוֹת מִי הוּא הָרֵאשִׁית בֵּית שֶׁל הָעוֹלָם עִתָּה, אֲשֶׁר מְקַבֵּל בַּח מֵהַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים הָאֵלֶּה שֶׁהִזְכַּרְתִּי לְפָנֶיךָ. וְזַכְנוּ בְּחִמְלַתְךָ הַגְּדוּלָּה לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו בְּאֲמִתּוֹת, וְלִהְיוֹת נִכְלָל תְּמִיד בְּאֲמִתּוֹת בְּהַשֵּׁם וְהַפֶּאֶר וְהַחַן הָאֲמִתִּי שֶׁל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים, וְלִהְתְּקַשֵּׁר וְלִהְתְּדַבֵּק בָּהֶם בְּאֲמִתּוֹת בְּקִשָּׁר אֲמִיץ וְחֹזֵק בַּל יִמוּט לְעוֹלָם. בְּאִפְסָן שֶׁנִּזְכָּה עַל-יְדֵי-זֶה לְהִסְתַּבֵּל עַל עֲצָמָנוּ מֵעִתָּה בְּכָל הַמְדוּת וְהַתְּאוּוֹת שֶׁל כָּל הָאֲרָבַע יְסוּדוֹת, לְזַכֵּךְ וּלְטַהַר אוֹתָם מִכָּל רָע, וְלִשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאֲמִתּוֹת עַל הָעֵבֶר, וְלִהְתְּחַזֵּק מֵעִתָּה בְּאֲמִתּוֹת בְּכָל עוֹתְעוּמוֹת לְשִׁבְר וּלְבִטּוֹל כָּל הַמְדוּת רְעוּת וְכָל הַתְּאוּוֹת רְעוּת שֶׁל כָּל הָאֲרָבַע יְסוּדוֹת, וְלְזַכֵּךְ לְכָל הַמְדוּת טוֹבוֹת, וְלַעֲסֹק תְּמִיד בְּעִבּוּדְתְךָ בְּאֲמִתּוֹת בְּכָל כַּחַנוּ בְּכָל לְבַבְנוּ וּבְכָל נַפְשָׁנוּ וּבְכָל מַאֲדָנוּ. עַד שֶׁנִּזְכָּה שֶׁכָּל הָאֲרָבַע יְסוּדוֹת שֶׁבְּגוּפָנוּ יִזְדַּכְּכוּ בְּאֲמִתּוֹת, וְיִהְיוּ כְּלָם טוֹב בְּלִי שׁוּם אַחִיוֹת הָרַע כְּלָל, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה שֶׁיִּכְלְלוּ כָּל הָאֲרָבַע יְסוּדוֹת בְּשִׁרְשָׁם הָעֲלִיוֹן שֶׁהֵם אֲרָבַע אוֹתִיוֹת שֶׁל שְׁמָךְ הַקְּדוּשׁ יְתִבְרָךְ. וְנִזְכָּה לְהִסְתַּבֵּל עַל עֲצָמָנוּ הַיָּטִב הַיָּטִב בְּכָל-עֵת, עַל מֵה אֲתִינָא לְהֵאֵי עֲלֵמָא שְׁפִלָּה, וְלִהְסַתַּבֵּל בְּכָל הַמְדוּת לְזַכֵּכְם וּלְטַהַרְם וּלְקַדְּשֵׁם בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, וְלִהְסַתַּבֵּל בְּגִדְלַת הַבוֹרָא יְתִבְרָךְ, וּבְנִפְלְאוֹתָיו הַנוֹרָאִים, אֲשֶׁר הוּא עוֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת וְנִפְלְאוֹת בְּכָל עֵת וְעַתָּה, וְלִהְסַתַּבֵּל בְּתַקוּן הָעוֹלָם. וְנִזְכָּה שֶׁיִּמְשָׁכוּ עָלֵינוּ מִחוּץ קְדוּשִׁים וּמְהוֹרִים מֵהַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ הַזֶּה שֶׁל הַצְּדִיקִי אֲמִתּוֹת. וְנִזְכָּה מֵעִתָּה לְקַדְּשׁ אֶת מַחְנוּ וְדַעַתָנוּ וְלֹא נַחֲשָׁב עוֹד שׁוּם מַחֲשָׁבָה חִיצוֹנָה כְּלָל, מִכָּל שֶׁבֶן שְׁלֹא נִהְרַהַר חֵם וְשְׁלוֹם שׁוּם הִרְהוֹר בְּעוֹלָם כְּלָל. וְנִזְכָּה לְחַשֵּׁב בְּתוֹרָה הַרְבֵּה, וּלְחַדֵּשׁ בְּכָל פַּעַם חֲדוּשִׁין דְּאוֹרֵייתָא אֲמִתִּיִּים הַרְבֵּה כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, וְתִזְכְּנִי לְקַדְּשׁ אֶת עֵינֵי מֵעִתָּה שְׁלֹא אֶסְתַּבֵּל עוֹד בְּמֵה שְׂאֵסוֹר לְהִסְתַּבֵּל, מִכָּל שֶׁבֶן שְׁלֹא אֶסְתַּבֵּל שׁוּם הִסְתַּבְּלוֹת הַמְּבִיא לִידֵי הִרְהוֹר חֵם וְשְׁלוֹם. וְאִזְכָּה לִידַע בְּכָל-עֵת אֵיךְ לְהִתְנַהֵג בְּזֶה, לְבַל יִתְגַּבְּרוּ הַהִרְהוֹרִים חֵם וְשְׁלוֹם יוֹתֵר עַל-יְדֵי הַפֶּחַד בְּיוֹתֵר, וְעַל-יְדֵי נַעֲנוּעַ הָרֵאשִׁית וְעֲצִימַת הָעֵינַיִם יוֹתֵר מֵהַמְדָּה, כְּאֲשֶׁר נִגְלָה לְפָנֶיךָ כָּל זֶה. רַק אִזְכָּה לְשַׁכַּל אֲמִתִּי לִידַע אֵיךְ לְהִתְנַהֵג בְּעֵינֵי בְּקַדְּשָׁה וּבְטַהַרָה בְּאֲמִתּוֹת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, בְּאִפְסָן שֶׁאִזְכָּה לְהִנְצֵל וְלִהְשָׁמֵר מִכָּל דְּבַר רָע. וְתִקְדַּשׁ אֶת עֵינֵי מֵעִתָּה בְּאֲמִתּוֹת בְּחִסְדֶיךָ הַעֲצוּמִים, וְתִזְכְּנִי לְקַדְּשׁ וּלְטַהַר אֶת כָּל הָאֲרָבַע יְסוּדוֹת בְּקַדְּשָׁה גְּדוּלָּה. וְאִזְכָּה לְהוֹסִיף בְּכָל פַּעַם קַדְּשָׁה עַל קַדְּשָׁה, עַד שֶׁאִזְכָּה לְהִיוֹת כְּלוּ טוֹב, עַד אֲשֶׁר לֹא יִזְיַק עוֹד לְעֵינֵי שׁוּם הִסְתַּבְּלוֹת בְּעוֹלָם כְּלָל.

ואפלו אם אראה בעיני מה שאראה, לא יגיע לדעתי ומחי שום צד הרחור ומחשבה חיצונית כלל, ולא יבלבל שום ראיה והסתכלות את דעתי כלל, רק אזהר להיות דבוק בקדשתך תמיד. מריה דעלמא כללא, זכני לבא לכל זה מהרה, אף על פי שאני רחוק עתה מכל זה כמו שאני רחוק, עד אשר קשה עלי לבקש אותך על כל אלה. אף על רחמיך הרבים אני בוסח ועל פח הצדיקים האמתיים אני נשען, שתזכני מהרה לבא לכל זה, כי הן כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה. ואתה עושה נפלאות בכל דור ודור וממך לא יפלא כל דבר:

ובכן תרחם עלי מלא רחמים, רב חסד ואמת, מרבה להיטיב, מרבה להיטיב, מרבה מהילה לחטאים וסליחה לפושעים, עושה צדקות עם כל בשר ורוח. ותזכני בחסדיך העצומים, ותעזרני ותושיעני ותחזקני ותאמצני בדרךך הנפלאים, שאזכה מעתה לקום בכל לילה ולילה בחצות ממש ולסדר תקוני חצות, לאונן ולקונן ולבכות הרבה על חרבן בית המקדש על בית קדשינו ותפארתנו, בית היינו וארץ ימינו, בית המדרשנו, צבי עדינו, גאון עזנו, הודנו זיונו הדרתנו וקדשתנו, אוי מה היה לנו שגרמנו בעונותינו להחריב בית מקדשנו מקום שכינת עזך, מקום התורה והתפלה, מקום התגלות אלהותך, אשר שם היינו יכולים להמשיך עלינו השגת אלהותך, לדעת ולהכיר אותך גם בזה העולם הנשמי ולהתדבק בך לעולם ועד:

רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, מה שעבר עבר, כי כבר נחרב בית מקדשנו וכבר נסתלקו הצדיקים בעונותינו, ומה דהיה הוה, אף על דא ודאי קא בכינא, על אלה אני בוכיה עיני עיני יורדה מים. כי בעונותי הרבים והעצומים והכבדים מאד מאד במהות וכמות ואיכות, גרמתי לעכב בגן בית המקדש, ומי יודע אולי גם בגלגול הראשון הייתי גורם להחריב את בית המקדש. אוי לי על חטאי, אוי לי על עונותי, אוי לי על פשעי, אשר עשיתי בגלגול זה ובגלגולים אחרים, אוי, מה עשיתי, אשר סחי ומאוס כמוני גרם להחריב ולעכב בגן בית המקדש וגאלת ישראל להשיבם לארצם. אוי לי, שהחרכתי את בית המקדש בעונותי, ושרפתי את ההיכל הקדש, והגלית את בני ישראל לבין העמים, והארכתי את הגלות כל בך על ידי תאותי הרעות והמרות:

רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, מלא רחמים, למדני איך לצעק לפניך עתה, איך לזעק על שברי הפך והמרור עתה, איך לתלות עיני אליך עתה, איך לבלות היום בפוב האמתי עתה. היכן אברה, היכן אנוס לעזרה, מה אעשה ומה אפעל, במה אזהר לבלות היום בחיים אמתיים בקדשה אמתיית, במה אזהר להציל את נפשי מני שחת, להציל נפשי לשלל מיד דינך וזעמך, מיד ענשיך הקשים והמרים רחמנא לצלן, ואיך להציל עצמי מחרפות ובושות ובזיונות בזה ובכא:

רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, עשה למען שמך, וקדש את שמך בעבור כבוד שמך, וזכנו שיתגדל ויתקדש שמך הגדול בעולם על ידינו. מלא רחמים, אדון כל, יודע תעלומות, אתה יודע את כל המעשה אשר נעשה תחת השמש עתה בדורותינו

תְּנִינָא – תְּפִלָּה לְתוֹרַה סו

תתה

אֱלֹהִים, וְאִיךָ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, נִתְעַרְבֵב וְנִתְפַלְּבֵל הָעוֹלָם עִתָּה מְאֹד מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרְף. כִּי כָל הַצְדִּיקִים הָאֱמֵתִים פְּאָרֵי הַדּוֹרוֹת נִסְתַּלְקוּ בְיָמֵינוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים, אֲשֶׁר אֶתְּה לְבַד יָדַעְתָּ גְדֹל עֲצָם מַעֲלָתָם וְתִקְפָּם וְקִדְשָׁתָם, אֲשֶׁר שָׁמַךְ מִשְׁתַּף בְּשִׁמְם, וְכָל מָה שֶׁנִּגְדַּל שִׁמְם בְּיוֹתֵר נִגְדַּל שָׁמַךְ בְּיוֹתֵר, וּבְעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים נִסְתַּלְקוּ קָדָם הַזְּמַן, אוֹי מָה הָיָה לָנוּ בְּדוֹרוֹת הָאֱלֹהִים. וּמִגְדֹּל עֲבִירַת דַּעְתָּנוּ אֵין מִי שְׂיַדַע כְּאֵב צָרָה וְצוּקָה הוֹאֵת, עַד הֵיכֵן הַדְּבָר מִגִּיעַ, עַד הֵיכֵן שְׁלִטָּה הַמַּכָּה הַגְּדוֹלָה הוֹאֵת, מִכּוֹת מַפְלָאוֹת כְּאֵלוֹ, הַפְּלֵא וְפְלֵא, מַכָּה אֲשֶׁר לֹא כְּתוּבָה בְּתוֹרָה, זֹו מִיתַת הַצְדִּיקִים הָאֱמֵתִים אֲשֶׁר נִסְתַּלְקוּ בְּדוֹרוֹתֵינוּ, בְּעוֹנוֹתֵינוּ וּבְחַטָּאֵינוּ וּבְפִשְׁעֵינוּ. אוֹי, אוֹי וְאֵבֹוֹי, אוֹי לָנוּ מָה שְׂאֵבְדָנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ, חֶבֶל עַל דְּאֵבְדִּין וְלֹא מִשְׁתַּכְּחִין. הַצְדִּיק אֵבְדַּ וְאֵין אִישׁ שֵׁם עַל לֵב וְאִנְשֵׁי חֶסֶד נְאֻסְפִים בְּאֵין מִבֵּין כִּי מִפְּנֵי הַרְעָה נְאֻסַּף הַצְדִּיק:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲדוֹן כָּל, אַחֲרֵי אֲשֶׁר כָּבַד גְּרַמְנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ, מָה שֶׁגְּרַמְנוּ וְהַחֲרַבְנוּ בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ, וְנִסְתַּלְקוּ הַצְדִּיקִים הָאֱמֵתִים בְּעוֹנוֹתֵינוּ, עֲזָרְנוּ מַעֲתָה שְׁנוּכָה עַל כָּל פְּנִים לְקוֹם בְּכָל לִילָה בַּחֲצוֹת מַמָּשׁ, וְלִשְׁבֵר לָבְנוּ לְכּוֹת הַרְבֵּה בְּדַמְעוֹת שְׁלִישׁ עַל עוֹנוֹתֵינוּ הַעֲצוּמִים שֶׁגְּרַמְנוּ כָּל זֶה, עַד אֲשֶׁר נִשְׁאַרְנוּ כִּיתוּמִים וְאֵין אֵב, כְּתוּעִים וְאֵין לְבַקֵּשׁ, כְּרַחוּמִים וְאֵין לְקַרֵב, וְאֵין מִי שְׂיַעֲמַד בְּעַדְנוּ. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שָׁמַךְ, וְרֵאֵה שְׁפִלוּתֵינוּ וּבְזוּזוֹנָנוּ, הַבֵּט מִשְׁמַיִם וְרֵאֵה כִּי הֵינּוּ לַעַג וְקָלָם. וְלֹא דִי לָנוּ מָה שְׂאָנוּ נְבִזִים וּשְׁפֵלִים בֵּין הָעַמִּים, אֲשֶׁר בְּכָל יוֹם עוֹמְדִים עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ, וְאֶתְה מְצִילָנוּ מִיָּדָם. אַף־גַּם בֵּין עַמְךָ יִשְׂרָאֵל בְּעֲצָמָם נִתְרַבֵּה הַמַּחֲלָקֶת מְאֹד, וְנַעֲשֵׂה קַטִּיגוֹרִיא גְדוֹלָה בֵּין הַתְּלִמִּידֵי חֲכָמִים, עַד אֲשֶׁר חָלַק לָבָם זֶה מִזֶּה, וְכָל אֶחָד נְבִזָה וְנִמְאָם בְּעֵינֵי חֵבְרוֹ, עַד אֲשֶׁר כְּשֶׁל כַּח הַסְּבֵל:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, יַעֲזְרוּ רַחֲמֶיךָ עַל בְּנֶיךָ, יִהְמוּ מַעֲיָד עָלֵינוּ, חוּם וְחֶמֶל וְרַחֵם עַל שְׂאֵרֵיט פְּלִיטַת עַמְךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. מְלֵא רַחֲמִים, אִיךָ תוּכַל לְהַתְּאַפֵּק מִלְּרַחֵם עַל נַפְשׁוֹת הַעֲשׂוֹקוֹת, עַל נַפְשׁוֹת עַמְךָ יִשְׂרָאֵל הַמִּתְגַּלְּלִים בַּחוּצוֹת וּבְשׂוּקִים וּבְרַחוּבוֹת, שְׁהֵם נַפְשׁוֹת יְקָרִים מְאֹד מְאֹד וְהֵם נִשְׁפָּכִים בְּרֵאשׁ כָּל חוּצוֹת, אֲשֶׁר עָלֵיהֶם קוֹנֵן יְרֻמְיָה הַנְּבִיא קִינוֹת הַרְבֵּה עַל כָּל נַפֶּשׁ וְנַפֶּשׁ, כְּמוֹ שְׁכַתוּב, אֵיכָה יוּעַם זָהֵב יִשְׂרָאֵל הַכֶּתֶם הַטוֹב תִּשְׁתַּפְּכֶנָה אֵבְנֵי קֹדֶשׁ בְּרֵאשׁ כָּל חוּצוֹת. בְּנֵי צִיּוֹן הַיְקָרִים הַמְּסֻלָּאִים בְּפוֹ אֵיכָה נִחְשְׁבוּ לְנִבְלֵי חֶרֶשׁ מַעֲשֵׂה יָדֵי יוֹצֵר:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ דַּעֲלֵמָא כְּלֵא. אֶתְה לְבַד יָדַעְתָּ עֲצָם יְקָרַת תְּפִאָרַת קֹדֶשׁ הַנְּפִשׁוֹת הַיְקָרִים הָאֱלֹהִים, הָאֵבְנֵי קֹדֶשׁ הָאֱלֹהִים, הַנְּשֻׁפָּכִים עִתָּה בְּרֵאשׁ כָּל חוּצוֹת, וְאֵין אִישׁ מְאֻסַּף אוֹתָם הַבִּיתָה. כִּי נִסְתַּלְקוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַצְדִּיקִים הָאֱמֵתִים הַנְּקָרָאִים רֵאשׁ בֵּית שְׁהֵם הַבְּעִלִי־בֵית שֶׁל הָעוֹלָם, אֲשֶׁר אֵין בְּהִיוֹתָם בְּעוֹלָם וּשְׁמָם נִתְגַּדֵּל בְּעוֹלָם, אֵין הָיָה לְהָעוֹלָם בַּעַל הַבֵּית, וְאֵין הֵינּוּ אֲנַחְנוּ בְּלָנוּ נְקָרָאִים בְּנֵי־בֵית. וּמִיּוֹם שֶׁנִּסְתַּלְקוּ בְּחַטָּאֵינוּ, וְנִתְעַלַּם פְּאָרָם וְהַדְּרָם וְחָנָם הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא, אֲנַחְנוּ נְעִים וְנִדְרִים וּמְטַלְטְלִים, וְנַפְשׁוֹת יְקָרוֹת מַעֲמָךְ בֵּית־יִשְׂרָאֵל מִתְגַּלְּלִים בְּרֵאשׁ כָּל חוּצוֹת. כִּי נִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם

הבעלי בית של העולם, שהם הצדיקים הגדולים הנקראים ראשי-בית. ואפלו מעט הרשימו שנשאר משמם על ידי ספריהם הקדושים ותלמידיהם היקרים, מעלימים גם-כן מאד מאד בכמה מיני העלמות והסתרות בלי שעור. כי בכל פעם נתגדלים בעולם בעלי שם ופרסום שאין שמם נמשך בכל משם-יהוה, אדרבא על-ידם נתעלם שם-יהוה ומתגברים שמות החיצונים חס ושלום. ובעונותינו הרבים נתערבב העולם מאד, עד אשר אין אתנו יודע עד מה, מי ומי ההולכים בתורת יהוה באמת, אשר שמם נמשך משם-יהוה, ומי להפך, ומי מערב משניהם, מטוב ורע, ממאורי-אור ומאורי-אש, ואנחנו לא נדע מה נעשה כי עליך עינינו. זכנו ברחמיך לקום בכל לילה בהצות רחמיך שתנחם ותשמה אותנו מהרה, ותשים לאבלי ציון פאר' תחת אפר'. ונזכה להכניע המאורי-אש כנגד המאורי-אור. ויתגבר שם הקדש, שם-יהוה, שם הצדיקים האמתיים, על שם הטמאה, שמות החיצונים, ויתבטל השקר לגבי האמת. ויתגלה ויתגדל ויתפרסם בכל העולם שם הצדיקים האמתיים ופאדם והדרם וחנם הקדוש והנורא. ונזכה להכלל בשמם ובפאר הדרת קדשתם, עד אשר יפתחו עינינו באמת, ונסתכל על עצמנו היטב באמת, בכל הארבע יסודות, לזככם ולטהרם ולקדשם מכל התאוות רעות ומדות רעות הנמשכים מהם, ולבררם מרע לטוב, ולזכות לכל המדות טובות ומעשים טובים. ונזכה שימשך עלינו על-ידי הצדיקים אמתיים מחין קדושים וטהורים, עד שיכללו כל הארבע מחין שלנו, וכל הארבע יסודות, בתוך היסוד הפשוט הקדוש והנורא, שהוא הצדיק יסוד עולם, שהוא הנזהר היוצא מעדן להשקות את הגן. ויהיה הכל נכלל בשמך המיוחד הגדול והקדוש והנורא, ותמהר ותחיש לגאלנו ותבנה בית קדשנו ותפארתנו. ויתגדל ויתקדש ויתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא שמך מלבנו בפי כל חי תמיד לעולם ועד:

וזכנו לקים מצות תפלין בשלמות, בקדשה ובטהרה גדולה, בראה ובאהבה, בשמחה ובטוב לבב. עד שימשך עלינו על-ידי פאר התפלין הקדושים והנוראים, קדשת המחין משרשם מהראש בית, שהוא ממלא את בתי התפלין הקדושים במחין קדושים, בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה:

לשבת-קודש

וזכנו לקבל שבתות מתוך רב שמחה, ונזכה לענג את השבת בכל עז, ולשמה בכל שבת ושבת בשמחה גדולה באמת. ותעורנו ברחמיך שנזכה להמשיך עלינו על-ידי קדשת שבת קדש, את קדשת המחין של הראש בית שהוא שבת דכולהו יומי. ועל-ידי זה נזכה לשוב אליך באמת, ולהכלל בשמך הגדול המשתף בשמנו, ולתקן כל הפגמים שפגמנו בשמך הגדול:

וברחמיך הרבים תשמרנו ותצילנו מכל מיני חלאים ומחוששים ומכאובים הנמשכים משמות הטמאה והחיצונים חס ושלום, שהם נקראים מאורי-אש. אבינו שבשמים,

מושל בכל, שומר עמו ישראל לעד. שמרנו והצילנו מהם, שמך הגדול יעמד בנגדם, ותכניע ותשבר ותמגר ותבטל המאורי-אש בנגד מאורי אור, ויתבטל שם הטמאה, שמות החיצונים מן העולם, ויתגדל שם הקדש בעולם. ותפרס עלינו ספת שלומך בזכות קדשת שבת. ותשמר אותנו ואת ממונינו ואת בתינו, מכל מיני הזיקות והפסדות בנשמיות ורוחניות הנמשכים ממאורי-אש, ותציל את כל בתי עמך בית ישראל משרפת אש, אתה יהוה תשמרם תמיד משרפות ומכל מיני הזיקות שבעולם. כי אין בידינו לשמרם, כי אם עליך לבד אנו נשענים, שאתה תרחם עלינו ועל כל עמך ישראל מעתה, ותשמר את בתינו וכל חפצנו משרפות אש. ותעזרנו ברחמיך שלא יהיה להמאורי-אש שום אחיזה ושלטיה בנו חס ושלום, לא בגופנו ולא בנפשנו ולא במאודנו, רק נזכה לכלל תמיד במאורי-אור הנכללים בשמך הקדוש:

לאתרוג ומיניו

ותזבנו לקים מצות אתרוג ומיניו בשלמות בזמנו פראוי. ונזכה שיהיה לנו תמיד אתרוג נאה וכשר ומהדר בכל מיני הדור, בתכלית השלמות וההדור, ותגלה פאר הדרת קדשת עמך ישראל בעולם, ובפרט פאר הדרת יפי קדשת הצדיקים והבשרים האמתיים, עד אשר ישתוקו ויכספו כל באי עולם לכלל בהם, להכלל בשמם ותפארתם, וישובו כל באי עולם לילך בדרכיהם לעשות רצונך באמת כל ימיהם לעולם:

רבנו של עולם, מלכנו ואלהינו, מלא משאלותינו ברחמים, וזכנו לבא לכל מה שבקשנו מלפניך, באפן שנזכה להכלל באמת בתוך שמך הגדול והקדוש לעולמי עד ולנצח נצחים. ויתגדל ויתקדש שמך הגדול על ידינו תמיד, ויקים מקרא שבתוב, ויראו גוים את שם יהוה וכל מלכי הארץ את כבודך. יהי שם יהוה מברך מעתה ועד עולם. עזרנו אלהי ישענו על דבר כבוד שמך והצילנו וכפר על חטאתינו למען שמך. ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עשה נפלאות לבדו וברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן:

תורה סח

ס"ח ז', וכבר דברנו מזה בשאדם רואה שהוא רחוק מאד מהשם יתברך, ראוי לו להחיות עצמו בזה בעצמו שידע על כל פנים רחוקו, כי מקדם היה מרחק כל-כך עד שלא היה יודע כלל שהוא רחוק, ומאחר שעל כל פנים יודע רחוקו, זהו בעצמו הוא התקרבות, ובה בעצמו ראוי לו להחיות עצמו ולשוב אל השם:

עקר שלמות הצדיק הוא, שיוכל להראות למי שהוא למעלה ונדמה לו שהוא במדרגה עליונה, יהיה מראה לו שהוא ההפוך, ובן למי שהוא למטה במדרגה התחתונה, יהיה מראה לו שעדיין לא אבדה תקותו, וגם משם יוכל לדבק עצמו אליו יתברך לשוב אליו, כי אין שום יאוש בעולם כלל (עין לעיל)

תורה סט

עין פנים מה שנוהגין לתן ברכה להאיש שמביא המשקה לאורחים או על חתנה וכיוצא:

תורה ע

כל מי שגדול יותר, צריך לבקש מבקשו ברחוק מקום יותר, ועל-בן משה רבנו שהיה גדול במעלה מאד, היה צריך לבקש לו אשה ממדין, כי מבקשו היה רחוק מחמת גדלתו:

תורה עא – תבליים נפלו לי בנעימים

של חוץ לארץ הם בחינת חובלים, בחינת מחלקת. ועל-ידי צדקה, בפרט צדקה של ארץ-ישראל, נעשה כלי לקבל השפעת הנעם הזה, ומנעם העליון נמשכת ההולדה, שזוכה האדם לבנים, שעל ידם נתגלה כבודו ותברך ביותר, כי עקר התגלות כבוד השם ותברך הוא על-ידי האדם פנ"ל, ועל-בן על-ידי זה נתתקנין המחין של חוץ לארץ, כי כל קלקולם היה על-ידי פגם הכבוד, ועל-בן בודאי על-ידי התגלות הכבוד יכולין להתתקן, אבל פשחם ושלוש המחין של חוץ לארץ פגומים הרבה על-ידי שפגמו הרבה בכבודו ותברך, אז אין יכולים להתתקן, אדרבא אלו המחין של חוץ לארץ פוגמין גם המחין של ארץ-ישראל שהם בחינת שלום, ואז נעשה מחלקת בארץ-ישראל גם כן, וזהו ענין המחלקת שיש עכשו בחוץ לארץ ובארץ-ישראל:

ה. פשאין פוגמין בכבודו ותברך, ואז זוכין למחין של ארץ-ישראל שהם בחינת נעם, אז זוכין להרגיש נעימות התורה, כי יש נעימות בתורה, וזהו העקר לזכות להרגיש הנעימות שיש בהתורה, אשרי הזוכה לזה:

א. עקר המוח והחכמה הוא רק בארץ ישראל, ואפלו ישראל בחוץ לארץ הם מקבלים ויונקים כל מהם והחכמתם מארץ-ישראל, וכל אחד מישראל יש לו חלק בארץ-ישראל, וכפי חלקו בארץ-ישראל בן יונק ומקבל חכמתו מארץ-ישראל, אבל כשפוגמין בכבוד השם ותברך חס ושלום, על-ידי זה נופלין ממחין של ארץ-ישראל ונשארים המחין בבחינת מחין של חוץ לארץ, ועל-ידי זה נעשה מחלקת ומריבות, כי מחין של חוץ לארץ הם בחינת מחלקת:

ב. כל הבריאה לא היתה רק בשביל כבודו ותברך, על-בן הכל נברא רק בשביל האדם, כי כל הגדלת כבודו ותברך תלוי בהאדם דיקא, על-בן כשבא איזה כבוד להאדם, צריך לזהר מאד שלא יקח לעצמו מן הכבוד כלום, רק שיראה להתחזיר ולהעלות כל הכבוד להשם ותברך, ובזה הוא מתקן ומקיים כל העולם, כי כל העולם ומלואו לא נברא רק בשביל כבודו ותברך:

ג. מחין של ארץ-ישראל הם בחינת נעימות התורה, בחינת שלום, ומחין

תְּפִלָּה לְתוֹרַה עֵא

וְהָאֵלֹהִים נִפְלוּ לִי בְּנַעֲמִים אַף נִחַלְתָּ שְׂפָרָה עָלַי. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, עַל כָּל הַחֶסֶד אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּדִי, וְאֲשֶׁר אֲתָה עֲתִיד לַעֲשׂוֹת עִמִּי וְעִם כָּל בְּנֵי בֵּיתִי וְעִם כָּל בְּרִיּוֹתֶיךָ בְּנֵי בְרִיתִי. בְּמָה אֶקְדֶּם יְהוָה אֲבָרָה לְאֱלֹהֵי מְרוֹם. מָה אֲדַבֵּר וְאֶמֶר לִי וְהוּא עָשָׂה אֲדַבֵּרָה כָּל שְׁנוֹתַי עַל מַר נַפְשִׁי. וְצִדְקָתְךָ אֱלֹהִים עַד מְרוֹם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ גְדוּלוֹת אֱלֹהִים מִי כְמוֹךָ. אֲשֶׁר הִרְאִיתָנִי צְרוּת רַבּוֹת וְרַעוּת תָּשׁוּב תַחֲיִינִי וּמִתְהוֹמוֹת הָאָרֶץ תָּשׁוּב תַעֲלֵנִי:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הַגּוֹמֵל לַחַיִּבִּים טוֹבוֹת אֲשֶׁר גָּמְלָנִי כָּל טוֹב. אֲתָה לְבַד יִדְעָתָ אֵת כָּל הַחֲסָדִים וְהַטּוֹבוֹת נִפְלְאוֹת וְנוֹרָאוֹת, אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמִּי מֵעוּדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, אֵלּוּ כָּל הַיָּמִים דְּיוֹ וְכָל אֲנָמִים קוֹלְמוֹסִין וְכוּ', אִי אֶפְשֶׁר לְבָאֵר וּלְסַפֵּר אַחַת מִנֵּי אֵלֶיךָ וּרְבִבָה מְרֻבּוּי הַטּוֹבוֹת הָאֲמִתִּיּוֹת וְהַנִּצְחָיוֹת לְדוֹרֵי-דוֹרוֹת, אֲשֶׁר הִפְלֵאתָ לַעֲשׂוֹת עִם שְׂפָל אֲנָשִׁים כְּמוֹנִי. וְאֲשֶׁר אֲתָה עוֹשֶׂה עֲדִין עִמִּי בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל שְׁעָה, אֲשֶׁר זְכִיתָנִי לְהִיּוֹת מְזַרַע יִשְׂרָאֵל עִבְדֶּיךָ, הַמְבַחֲרִים מִכָּל הָעַמִּים וּמְרַמְמִים מִכָּל הַלְשׁוֹנוֹת, וְנוֹסֵף לְזוֹה, הַצִּלְתָּנִי בְּרַחֲמֶיךָ מִלִּילֶךָ בַּעֲצַת רְשָׁעִים וּמִלִּישָׁב בְּמוֹשָׁב לִיְצִים וּמִלְעַמּוּד בְּדַרְךָ חֲטָאִים, וְהַגְדַּלְתָּ רַחֲמֶיךָ וְחַנּוּנוֹתֶיךָ עָלַי לְהַרְגִּילָנִי בַתּוֹרָתְךָ, וּלְהַתְקַרֵּב לְצִדִּיקֶיךָ וּלְיִרְאֵיךָ הַגְּלוּיִם אֲלֵיהֶם, הַתְּמִימִים וְהַיִּשְׂרָיִם בְּלְבוֹתָם. רַבּוֹת עָשִׂיתָ אֲתָה יְהוָה אֱלֹהֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ וּמִחֲשָׁבוֹתֶיךָ אֵלֵינוּ אֵין עֲרֵךְ אֵלֶיךָ אֲנִידָה וְאֲדַבֵּרָה עֲצָמוּ מִסִּפְרָה. אֲתָה גָּמְלָתָנִי הַטּוֹבוֹת בְּכָל עֵת וּבְכָל שְׁעָה, וְאֲנִי גָּמְלָתֶיךָ הָרַעָה. וּבְכָל זֹאת לֹא עֲזַבְתָּ חֲסָדֶיךָ מֵעַמִּי, וְאֲתָה חוֹשֵׁב מְרַחוֹק בְּכָל עֵת לְהַטִּיב אַחֲרֵיתִי וּלְהַשִּׁיב אֵת שְׁבוֹתִי. וְאֶפְלוּ בְּעֵת נִפְלִיתִי וִירִידַתִי חֶסֶם וְשָׁלוֹם, עַל-יְדֵי מַעֲשֵׂי שְׂאִינָם הַגּוֹנִים חֲלִילָה, אַף-עַל-פִּי-כֵן אֲתָה מִפְּלִיא עִמִּי פְלְאוֹת גְּדוּלוֹת וְנוֹרָאוֹת לְחֻזְקִי וּלְאֲמֻצָּנִי וּלְחַיּוֹתָנִי בְּכָל עֵת לְבָלִי לִפְלֵל לְגַמְרֵי חֶסֶם וְשָׁלוֹם, כֹּאֲשֶׁר אֲתָה לְבַד יוֹדֵעַ כָּל מָה שֶׁעֵבֵר עָלַי מִנְעוּרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, יְהוָה אֱלֹהִים אֲתָה יִדְעָתָ:

וְעַתָּה אֲשֶׁר בָּאתִי לְפָנֶיךָ, לְשֹׂאת רֵאשִׁי וּפְנִימִיּוֹת דַּעֲתִי וְצַפּוֹן לְבִי לְצַפּוֹת לְרַחֲמֶיךָ מְלֵא רַחֲמִים, מְצַמִּיחַ קַרְן יְשׁוּעָה, מְצַמִּיחַ קַרְן יְשׁוּעָה, מִי כְמוֹךָ בְּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמָה לְךָ, מְלַךְ מַמְיֵת וּמְחַיֶּה וּמְצַמִּיחַ יְשׁוּעָה. אָבִי שְׁבַשְׁמִים, מְרוֹם וְקָדוֹשׁ, פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת, עוֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת, בְּעַל מִלְחָמוֹת, זוֹרַע צְדָקוֹת, מְצַמִּיחַ יְשׁוּעוֹת. עוֹרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וּזְבַנִּי לְמַחִין דְּקַדְשָׁה, לְמַחִין זָפִים וּמְהוֹרִים, לְמַחִין יִשְׂרָאֵלִיִּים, לְמַחִין שֶׁל אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, הַצִּילָנִי מִמַּחִין פְּנוּמִים, מִמַּחִין שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ. חַנּוּנִי מֵאֲתָךְ חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת דְּקַדְשָׁה, וּזְבַנִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְעוֹרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׂאֲזֻכָּה לִילֶךָ וּלְנִסְעָ וּלְבֵא מְהֵרָה לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, לְאֶרֶץ-הַקְּדוּשָׁה, לְאֶרֶץ-הַחַיִּים, אֲשֶׁר שָׁם עָקַר הַדַּעַת וְהַשִּׁכָּל וְהַמַּחַ וְהַחֲכָמָה דְּקַדְשָׁה. הַעֲלֵנִי מְהֵרָה מִחוּץ לְאֶרֶץ לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל. עֲשֵׂה עִמִּי פְלְאוֹת, כְּנִפְלְאוֹתֶיךָ וְלֹא-אֲבוֹתֵינוּ וְלֹא-בְּנוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים, לֹא כְּמַעֲשֵׂי הָרַעִים, כִּי אֲתָה עוֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם כָּל בְּשֶׁר וְרוּחַ, לֹא כְּרַעוּתִי תִגְמְלָנִי:

זבני ועורני שאזכה בחיי לתקן פנים הכבוד, אשר פגמתי בכבודך הרבה מאד על ידי תאותי הרעות, אשר באתי על ידם לכל החטאים והעונות והפשעים שהטאתי ושעויתי ופשעתי לפניך מנעורי עד היום הזה, והרע בעיניך עשיתי. אשר על ידי כל חטא ועון ופגם פגמתי הרבה בכבודך הגדול והקדוש, אשר על ידי זה נפגם מחי בבחינת מחין של חוץ לארץ, ונתרחקתי מקדשת המחין של ארץ ישראל כמו שנתרחקתי בעונותי הרבים:

רבוננו של עולם, מלך הכבוד סלה, אשר בראת כל העולם בעשרה מאמרות בשביל כבודך, כדי שיתגלה ויתגדל ויתפאר ויתרומם ויתנשא כבודך הגדול והקדוש בעולם, אשר זה תכלית ושרש כל הבריאה בלה, כמו שכתוב, כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו ויצרתיו אף עשיתיו. זבני ברחמיך לתקן פנים הכבוד חיש קל מהרה, ועורני והושיעני ברחמיך הרבים, שאהיה בורה מן הכבוד תמיד באמת בלי שום ערמה ומרמה. ובכל עת שאתה ברחמיך תשלח לי איזה כבוד כרצונך הטוב, תעורני ותושיעני ותתן לי כח וגבורה להתגבר בכל עז שלא אקבל הכבוד בשביל עצמי בלל, ולא אהנה מן הכבוד בלל, ולא אשתמש חס ושלום עם הכבוד לצרפי ולהנאתי בלל, רק אזכה להעלות כל הכבוד להשם יתברך, למלך שהכבוד שלו, להעלות הכבוד לשרשו. ובכל פעם שיגיע לי איזה כבוד, אזכה לידע ולהשיג מאיזה מאמר נהנה זה הכבוד, אשר בשביל זה הכבוד היה אותו המאמר, ולא אשתמש עם הכבוד לצרפי ולהנאתי בלל, רק אקבל הכבוד בקדשה ובטהרה כדי לגדל כבוד השם יתברך לבד, כדי לקים העולם שנקרא בעשרה מאמרות בשביל הכבוד, כדי שיבא הארה גדולה ונפלאה באותו המאמר שנתהנה בשביל זה הכבוד אשר אתה משפיע עלי, ויהיה הכבוד שלי בלוי מאמר, כמו שכתוב, ובהיכלו בלוי אומר כבוד. רבוננו של עולם, תן לי כח להתגבר לזכות לכל זה, תן לי כח לעמד בהיכל המלך:

רבוננו של עולם, אתה ידעת שבכל דבר שבקדשה, שאני מתחיל לדבר, אני רחוק מזה כל-כך, עד שאין לי שום דרך ונתיב במחי איד לפתח פי לדבר מזה, ולרצות ולפנים אותך על זה. כי פגמתי וקלקלתי הרבה מאד, ואני רחוק ממך ומתורתך הקדושה ומכל הדברים שבקדשה בתכלית הרחוק, כי ירדתי פלאים ואין עוזר לי, ויבנע בעמל לבי נכשלתיו ואין עוזר. ואפלו מעט הכח שיש בי עדין איני זוכה להרגישו, ומחלישים דעתי בכל עת ורגע, לא יתנוני השב רוחי. אבי צורי גואלי ופודי, צופה ומביט עד סוף כל הדורות, וכבודך ימלא כל הארץ, ואתה גומר תמיד הכל כרצונך. ומיום בריאת אדם הראשון עד עכשיו, בכל הפגמים והחטאים והעונות והפשעים שעשו האדם ותולדותיו, ובכל הפגמים שהכעסוך עד היום הזה, בכלם אתה גמרת תמיד הכל כרצונך, בכל יום ובכל עת ובכל שעה. ומכל שכן בענין הפגמים והקלקולים שלי, אף-על-פי שהרביתי לפשע נגדך מעודי עד היום הזה, עם כל-זה אני מאמין באמונה שלמה שגם עתה, אתה גומר תמיד כרצונך. על-כן עדין

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרַה עֵא

תתיא

גַּם עֵתָה אֲנִי מְקוּנָה מִמְקוֹם שֶׁאֲנִי שָׁם עֵתָה, וְאֲנִי מְצַפֶּה לִישׁוּעָה שְׁלֵמָה מֵעֵתָה, שְׂאֻזְכָּה לְהַשְׁלִיךְ מִמְּנֵי הַכֹּל, וְלִילֶךְ וְלִנְסֵעַ לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל, לְאַרְצֵי הַקְּדוּשָׁה, וְלָבֵא לְשָׁם מְהֵרָה, לְהַפִּיר שָׁם גְּדֻלַּת הַבּוֹרָא וְתַבְרָךְ, וְגְדֻלַּת הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים, אֲשֶׁר עַל־יָדָם יוֹדְעִים גְּדֻלַּתְךָ תַּתְּבָרֵךְ לְנֶצַח, עַל־כֵּן בְּאֵתִי לְבַקֵּשׁ וְלִקְרֹא אֵל יְהוָה אֵל עוֹלָם, אֶקְרֹא לְאֱלֹהִים עֲלִיּוֹן לְאֵל גָּמֵר עָלַי. יִשְׁלַח מְשֻׁמִּים וְיוֹשִׁיעֵנִי חֲרָף שׂוֹאֲפֵי סֶלָה יִשְׁלַח אֱלֹהִים חֲסִדּוֹ וְאֲמִתּוֹ. וְיַעֲזֹרֵנִי וְיוֹשִׁיעֵנִי וְיַחֲזֹק אֶת לִבִּי שְׂאֻזְכָּה לְהַשְׁתַּוְּקֵךְ וְלְהַתְנַעֲנַע וְלִכְסֹף בְּאֲמֵת לְזֶה, לָבֵא לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל מְהֵרָה, וְאֻזְכָּה לְעֶסֶק בְּכָל הַעֲסָקִים הַצְּרִיכִים לְעִנְיֹן נְסִיעָה זֹאת, עַד שְׂאֻזְכָּה לָבֵא מְהֵרָה לְאַרְצֵי הַקְּדוּשָׁה, אֶרְצֵי־יִשְׂרָאֵל, אֶרְצֵי הַחַיִּים, אֶרְצֵי צְבִי לְכָל הָאֲרָצוֹת, אֶרְצֵי הַמֶּדֶה מִזְכָּה וּרְחֵבָה שְׂרָצִית וְהַנְחִלָּתָ לְאֲבוֹתֵינוּ, אֶרְצֵי אֲשֶׁר אָתָּה דוֹרֵשׁ אוֹתָהּ תְּמִיד, אֶרְצֵי אֲשֶׁר מֹשֶׁה רִבְּנוּ עֲלָיו הַשְּׁלוֹם, הַתַּפְּלָל תַּקְטִי"ו (חֲמֵשׁ מֵאוֹת וְחֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה) תַּפְּלוֹת לָבֵא לְשָׁם. וְתַעֲזֹרֵנִי וְתַזְכְּנֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי לְהַמְשִׁיךְ עָלַי שָׁם הַמַּחֲיִן הַקְּדוּשִׁים, מַחֲיִן שֶׁל אֶרְצֵי־יִשְׂרָאֵל בְּאֲמֵת. וְתַחֲזִירֵנִי בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאֲמֵת, וְתַהֲיֶה בְּעֲזָרִי וְתוֹשִׁיעֵנִי שְׂאֻזְכָּה לְתַקֵּן בְּחַיֵי מְהֵרָה פָּנֵם הַכְּבוֹד, וְיִתְקַנּוּ כָּל הַפְּנֻמִּים שְׂפָנִמְתִּי בְּכַבּוּדְךָ הַגָּדוֹל מֵעוֹדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. וְאֻזְכָּה מֵעֵתָה לְגַדֵּל כְּבוֹדְךָ בְּעוֹלָם, לְהוֹדִיעַ לְבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרוֹתֶיךָ וְכַבּוֹד הַדֵּר מְלִכּוֹתֶיךָ, וְלֹא אֲחֻזֵּק מִזְכָּה לְעַצְמִי כִּי לְכַף נּוֹצְרֵתִי:

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלַי וְתוֹשִׁיעֵנִי וְתַזְכְּנֵנִי לְתֵן צְדָקָה רַבָּה, וּבְפָרֵט לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל. וְאֻזְכָּה לְעֶסֶק תְּמִיד בְּצְדָקָה וּגְמִילוֹת חֲסִדִּים, וּבְפָרֵט בְּצְדָקָה שֶׁל אֶרְצֵי־יִשְׂרָאֵל, הֵן לְפִנּוּ מִשְׁלֵי יוֹתֵר מִכַּחֲסֵי לְשִׁלַּח לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל, וְהֵן לְעֶסֶק הַרְּבֵה בְּאֲמֵת לְקַבֵּץ עַל־יָד, גְּדֻבוֹת הַרְּבֵה לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל, לְהַחֲזִיק יָדַי עֲנִיִּים הַגְּנוּנִים הַדְּרִים בְּאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל בְּעָרוֹם וּבְחֶסֶר כָּל וּבְבִיתָם אֵין לָחֵם וְשִׁמְלָה. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אָתָּה יוֹדֵעַ גְּדֹל דַּחְקָם וְצָרָתָם, אֲשֶׁר הִמָּה מִמֶּשׁ נְפוּחֵי רָעַב, צָפֵד עוֹרָם עַל עַצְמָם יְבֹשׁ הִיָּה כְּעֵץ. מִלֵּא רַחֲמִים, הוֹמֵל דְּלִים, רַחֵם עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ וּזְכְּנוּ לְעֶסֶק הַרְּבֵה בְּצְדָקוֹת אֶרְצֵי־יִשְׂרָאֵל בְּאֲמֵת לְאֲמִתּוֹ, בְּלֵי שׁוֹם פְּנִיָּה וּמַחְשָׁבָה זְרָה שֶׁל כְּבוֹד עַצְמָנוּ כָּלֵל. וְתַעֲזֹר לָנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ בְּאִפְסֵי שְׂנֹזְכָה לְהַחֲזִיק יָדַי הָאֲכִיזוּנִים הָאֲמִלְלִים הָעֲנִיִּים הַגְּנוּנִים הַדְּרִים עַל אֲדַמַּת הַקֶּדֶשׁ בְּאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל. וְעַל־יָדֶיךָ נִזְכָּה שִׁיְהִיָּה נִפְתָּח שְׁבִילֵינוּ דְּלִבְנוּ לְקַבֵּל שְׁלֵחוֹבֵין דְּרַחֲמֵימוֹתָא דְקִדְשָׁה, לְבַעַר וְלְהַתְּלַחֵב וְלְהַשְׁתַּוְּקֵךְ אֵלֶיךָ בְּאַהֲבָה גְּדוֹלָה וּבְחֶשֶׁק גְּמָרִץ. וְאֻזְכָּה עַל־יָדֵי הַצְּדָקָה לְעִשׂוֹת כְּלֵי לְקַבֵּל הַשְּׁפָעַת הַנְּעֵם הָעֲלִיּוֹן בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְּדוֹלָה, עַד שְׂאֻזְכָּה לְהַרְגִּישׁ הַנְּעִימוֹת וְהַמְּתִיקוֹת הַנִּפְלָא שֶׁיֵּשׁ בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, עַד שִׁיתְּבַטְלוּ אֲצֵלֵי כָּל הַתְּאוּוֹת, בְּפָרֵט תְּאוֹת הַמְּשַׁגֵּל וְאַהֲבַת נָשִׁים, הַכֹּל יִתְּבַטֵּל מִמְּנֵי עַל־יָדֵי הָאֲהֲבָה דְקִדְשָׁה, שְׂתַזְכְּנֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְּבִים, הַנְּמַשְׁכָּת מְנַעֵם הָעֲלִיּוֹן. וְיִהִי נֵעֵם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ. אַחַת שְׂאֵלְתִי מֵאֵת יְהוָה אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שְׁבִתִּי בְּבֵית יְהוָה כָּל יְמֵי חַיֵי לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוֹ:

וְתַזְכְּנֵנִי אוֹתִי וְאֵת זְרַעִי וְכָל עַמְּךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל, שִׁיֵּצְאוּ מֵאֲתָנוּ דוֹרוֹת רַבִּים, וְיִתְרַבּוּ עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל כְּחוֹל הַיָּם אֲשֶׁר לֹא יִמַּד וְלֹא יִסָּפֵר מְרַב. וְתִרְחַם עֲלֵינוּ וְתִגְּן בְּעַדְנוּ

ותשמרנו ותזכנו שיהיה זונגנו בקדשה ובטהרה גדולה. ותהיה בעזרנו ותצילנו, שלא יהיה התעוררות זונגנו מאהבות רעות מאהבות הנפולין חס ושלום, רק כל התעוררות זונגנו יהיה נמשך מהשפעת הנעם העליון, מהאהבה הקדושה הנמשכת משם על ידי הכלי של צדקה. ויהיה זונגנו בקדשה גדולה ובצניעות גדול, בענוה, באימה, ביראה, ברתת וזיע. ולא נכון בשביל הנאת גופנו כלל, רק כל פונתנו יהיה לשמך ולכבודך כדי לקיים מצותיך, כדי להוליד בנים חיים וקיימים לעבודתך וליראתך, למען יגדלו כבודך בעולם, ונזכה שכל בנינו וכל דורותינו יעסקו בתורתך ובמצותיך, ויעשו רצונך תמיד, ויגדלו ויפרסמו כבודך בעולם, וישלימו פונת הבריאה אשר היתה רק בשביל זה כדי לגלות כבודך הגדול והקדוש. ועל ידי כל זה נזכה למחין של ארץ ישראל שנקראים נעם, ולתקן כל המחין של הויז לארץ שנקראים חובלים. ויכללו המחין של הויז לארץ בתוך המחין של ארץ ישראל באפן שיתתקנו על ידי זה, עד שיהיו כל המחין בבחינות מחין של ארץ ישראל. ועל ידי זה יהיה נמשך שלום גדול בעולם. וברחמיך הרבים תשים שלום על עמך ישראל לעולם, ותבטל כל מיני מחלקת מן העולם. ותעלה את הכבוד מגלותו, ולא ירדפו עוד אחר הכבוד, רק כל אחד יברח מן הכבוד, ויכבד כל אחד את חברו באמת באהבה ואהוה ושלום גדול. ונזכה כלנו אנחנו וכל חברתנו וכל עמך בית ישראל להשוות דעתנו יחד. ותתן לנו לב אחד ודרך אחד ליראה אותך ולעשות רצונך ולשוב אליך באמת לאמתו. ותעזר ותגן ותושיע לנו ולכל ישראל, שלא יהיה שום כח להמחין הפגומים של הויז לארץ, לקלקל חס ושלום את המחין של ארץ ישראל, להכניס מחלקת גם בארץ ישראל חס ושלום, רק אדרבא תזכנו ותעזרנו ותושיענו, שנזכה שהמחין של ארץ ישראל יתגברו ויתחזקו ויתקנו בשלמות את המחין של הויז לארץ, באפן שיתתפכו כל המחין של הויז לארץ למחין של ארץ ישראל, ויתבטל כל מיני מחלקת מן העולם, ויתרבה שלום גדול בעולם, ויהיה שלום גדול בין כל אדם לחברו, ובין איש לאשתו, ובפרט בין החברים החפצים ליראה את שמך:

רבנו של עולם, אדון השלום, מלך שהשלום שלו. אתה יודע גדל ההתגברות וההתגרות שמתגברין ומתגרין בכל עת לקלקל השלום בין החברים והתלמידים חכמים, ובפרט בדורות הללו, בעקבתא דמשיחא. וגם אתה ידעת כמה וכמה מזיק לנו המחלקת והסכסוכים שנתעוררו בין עמך ישראל בחנם, ובפרט המחלקת שבין הצדיקים והכשרים. ולפניך נגלו כל תעלומות לב, שאין אנו יודעים שום דרך איך לתקן זאת, כי אם עליך לבד אנו נשענים, שתמשיך שלום ממקור השלום מארץ ישראל, ממחין של ארץ ישראל:

רבנו של עולם, רחמן אמת, רחם נא על עניי ארץ ישראל ההגונים והכשרים. ועזרנו והושיענו שנזכה לשלח להם די ספוקם בכבוד, ולא יהיה שום כח להמחלקת שבעולם למנע ולבלבל הצדקה של ארץ ישראל חס ושלום. רחם עליהם ועלינו

למען שְׁמָךְ, וְעִזְרָנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ שְׁנוֹכַח לַעֲסַק בְּצַדְקָה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל תָּמִיד, לְהַחְזִיק יְדֵי הָאֲבִיוֹנִים וְהַדְּלִים וְהָעֲנִיִּים הַהֲנוּגִים הַדְּרִים שֶׁם בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, לְשַׁלַּח לָהֶם דֵּי מַחְסוֹר אֲשֶׁר יַחֲסֵר לָהֶם. וְכָל כּוֹנְנֵינוּ וְעַסְקָנוּ בְּזֶה יִהְיֶה לְשֵׁם שָׁמַיִם לְבָד, בְּלִי שׁוּם כּוֹנֵן שֶׁל כְּבוֹד עֲצֻמּוֹ כָּלֵל, עַד שְׁנוֹכַח עַל־יְדֵי הַצַּדְקָה לַעֲשׂוֹת כְּלִי לְקַבֵּל הַשְּׁפָעַת הַנֶּעֱמָה הַעֲלִיּוֹן בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה, כְּדֵי שִׁיתַּרְבֶּה וְיִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ כְּבוֹדָךְ בְּעוֹלָם. וְעַל־יְדֵי־זֶה יִתְתַּקְּנוּ כָּל הַמַּחֲזִין שֶׁל חוּץ לְאֶרֶץ וְיִתְהַפְּכוּ לְמַחֲזִין שֶׁל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְיִהְיֶה שְׁלוֹם גָּדוֹל בְּעוֹלָם בֵּין בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל בֵּין בְּחוּץ־לְאֶרֶץ. וְיֻכְלוּ כָּל הַמַּחֲזִין וְהַדְּעוֹת לְהַשׁוֹת עֲצֻמָּן יַחַד לְעַבְדְּךָ בְּאֵמֶת בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה. וְתִפְרַס עֲלֵינוּ סֶכֶת שְׁלוֹמְךָ. וְתַעֲלֵנוּ מֵהֶרָה בְּשִׂמְחָה לְאֶרְצֵנוּ וְשֵׁם נְשִׁיר וְנִרְנֵן וְנִגְנֵן לְפָנֶיךָ כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, וְנִגְדֵּלְךָ וְנִשְׁבַּחְךָ וְנִפְאָרְךָ תָּמִיד בְּשִׁבְחוֹת וּבְזִמְרוֹת, וּבְשִׁירֵי דוֹד עַבְדְּךָ נְעִים וְזִמְרוֹת יִשְׂרָאֵל, וְנִגְדֵּל וְנִקְדֵּשׁ שְׁמָךְ וּכְבוֹדְךָ תָּמִיד. וְיִקְרָם מִקְרָא שְׂפָתוֹב, יְהִי כְבוֹד יְהוָה לְעוֹלָם יִשְׂמַח יְהוָה בְּמַעֲשָׂיו. וְנִזְכֶּה תָּמִיד לְהַרְגִּישׁ הַנְּעִימוֹת וְהַמְּתִיקוֹת אֲשֶׁר בְּדַבְּרֵי תוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, הַנְּחַמְדִּים מְזֻהָב וּמְפֹזָר רַב וּמְתוֹקִים מְדַבֵּשׁ וְנֹפֶת צוֹפִים וְנִיאֵמֵר, צוּף דְּבִשׁ אֲמַרִי נְעַם מְתוֹק לְנַפֵּשׁ וּמְרַפָּא לְעַצְם. וְנִיאֵמֵר, דְּרַכִּיָּה דְרַכִּי נְעַם וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם. תוֹדִיעֵנִי אֶרֶח חַיִּים שֶׁבַע שְׂמַחוֹת אֶת פָּנֶיךָ נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נְצַח. בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עוֹשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ. וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וְיִמְלֵא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאֶרֶץ אָמֵן וְאָמֵן:

תּוֹרָה עַב – חַיִּים נְצַחִים

ב. על־יְדֵי שְׂרוּאֵין אֶת עֲצֻמוֹ עִם הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, על־יְדֵי־זֶה מִתְנוּצֵץ מַחוּ וְדַעְתּוֹ, וְעַל־יְדֵי־זֶה מְקַבֵּל גְּדֻלָּה וְשִׁרְרָה לְפִי הַתְּנוּצָצוֹת מַחוּ, וְעַל־יְדֵי־זֶה זוֹכֵה לְחַדֵּשׁ חַדוּשֵׁין דְּאוֹרִיתָא כְּרָאוּי לוֹ לְפִי מַחוּ:

ג. על־יְדֵי הַחַדוּשֵׁין דְּאוֹרִיתָא נִמְשָׁךְ בּוֹשָׁה עַל כָּל אֶחָד. כִּי צְרִיךְ הָאָדָם לְהִתְבַּיֵּשׁ בְּעֲצֻמוֹ מְאֹד מְאֹד, כִּי עֲבָרָה הוּא בּוֹדָאי בּוֹשָׁה רַחֲמֵנָא לְצַלָּן, כִּי עֲבָרָה אֵינָה שִׂיכָה וְרָאוּיָה לְיִשְׂרָאֵל כָּלֵל. וּבּוֹדָאי אֵינוּ נָאָה כָּלֵל לְיִשְׂרָאֵל לְפִי קִדְשָׁתוֹ מְשָׁרְשׁוֹ שִׂיחָה לוֹ עֲבָרָה, אֲבָל גַּם מְצוּהָ בְּשִׁרְוֹצָה לַעֲשׂוֹת רָאוּי שִׂיחָה לוֹ גַּם בֵּין בּוֹשָׁה גְּדוּלָּה, כִּי אֵינָה זְכוּת יֵשׁ לוֹ שִׂיכָה לַעֲשׂוֹת הַמְּצוּהָ, וְאֵיךְ יַעֲזוּ פָּנָיו לְכַנֵּס בְּהִיכַל הַמְּלָךְ לַעֲשׂוֹת מְצוּהָ, וְיִשְׁעֵר

א. על־יְדֵי שְׁזוּכִין לְרָאוֹת אֶת עֲצֻמוֹ עִם הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, על־יְדֵי־זֶה מְקַבֵּלִין גְּדֻלָּה וְשִׁרְרָה, וְעַקֵּר הַגְּדֻלָּה הוּא שְׁפָלוּת, כְּמוֹ שְׂמַצִּינוּ אֶעֱלֵ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ: כָּל מְקוֹם שְׂאֵתָה מוֹצֵא גְדֻלָּתוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא שֵׁם אָנוּ מוֹצֵאִין עֲנוּתוֹתָיו, וְעַקֵּר הַתְּחִיָּה לְעֵתִיד, שִׁיקוּמוֹ בְּתְחִיָּה וְיַחֲזִי חַיִּים נְצַחִים, יְהִי־רַק לְהַשְׁפִּלוֹת שֶׁל כָּל אֶחָד, הֵינּוּ שָׂרַק הַשְׁפָּלוֹת שֶׁל כָּל אֶחָד יְהִי־נְחִיָּה וְיִקוּם בְּתְחִיָּה לְעֵתִיד. כִּי עַקֵּר הַתְּעוּגָה הַנְּפִלָּא שֶׁהוּא חַיִּים נְצַחִים שֶׁל עוֹלָם הֵבֵא יְהִי־רַק לְהַשְׁפִּלוֹת וְהָעֲנוּהָ הָאֵמֶתִית שֶׁל כָּל אֶחָד, וּכְפִי שְׂמִבְטָל וּמִשְׁפִּיל עֲצֻמוֹ בְּאֵמֶת, יִזְכֶּה לְחַיּוֹת וּלְקַבֵּל הַתְּעוּגָה שֶׁל עוֹלָם הֵבֵא:

על-ידי שמקרב עצמו לצדיק האמת ורואה אותו, מכל-שכן כשזוכה לשמע מפיו תורה, זוכה על-ידי-זה גם בעצמו לחדושין דאורייתא, ועל-ידי-זה זוכה לבושה ותשובה, וזוכה שיהיה נחיה אצלו השפלות והענוה הזאת, ועל-ידי- זה רואה ומרגיש כל אחד שפלותו:

ה. צריכין להתפלל ולבקש מאד מהשם יתברך לזכות לשפלות וענוה באמת, כי אין אנו יודעים כלל מהו שפלות וענוה אמתיות, כי בודאי אין זה התכלית שיהיה נבזה ועצל (שקורין שלים מולניק), כי הענוה עקר החיים של כל איבר ואיבר, והוא כל תענוג עולם הבא, ובודאי אין התכלית של עולם הבא להיות נבזה ועצל וכו' חס ושלום, על-כן צריכין רק לבקש מהשם יתברך שיעזר לו לזכות לענוה ושפלות אמתית, שהוא עקר החיים והתענוג של עולם הבא כנ"ל:

ו. המנהיג האמת של הדור שזוכין על ידו לכל התקונים הנ"ל, הוא צריך שיהיה פרוש וקדוש מאד בקדושה ופרישות גדולה מתאות משגל, ואז הוא ראוי להיות מנהיג ישראל, שעל-ידי הסתפלותו לבד שישתכל ב'ישראל יתנוצץ מהם, ויחלק להם גדלה פראוי להם, ויזכו לחדושין דאורייתא ולבושה ולתשובה ולשפלות הנ"ל, שהוא בחינת חיים הנצחיים של עולם הבא, וגם נמשך על ידו על כל אחד ואחד גם בן קדושה ופרישות מתאוה זאת, אבל כשאין לישראל חס ושלום מנהיג בזה, אז כל העולם מבקבל וכל הרוצה לטל את השם נוטל:

בדעתו לפני מי הוא עושה המצוה, וגם גדל מעלת המצוה, כי עצם יקר כל מצוה אין לה שעור, ובודאי ראוי שיפיל עליו בושה גדולה בשבא לעשות איזה מצוה, ואיך הוא בא לחטף התפלין שהם בתרי דמלכא ולהניחם פתאם על הראש, בודאי ראוי שיפיל עליו בושה גדולה, ואם היה להאדם בושה היה מתבייש מלפניו יתברך אפלו לקח המאכל לתוך פיו, כי איזה זכות יש לו שיהיה לו אכל, ועקר הבושה זוכין על-ידי שרואין את עצמו עם הצדיק האמת, שעל-ידי-זה מתנוצץ מהו ומקבל גדלה וזוכה לחדושין דאורייתא כנ"ל, כמו שבשעת מתן תורה שהמשיך משה התורה לישראל נאמר שם (שמות ב, טו): "ובעבור תהיה יראתו על פניכם" וכו', ודרשו חכמינו זכרונם לברכה 'זה הבושה' (קדרים ג):

ה. על-ידי הבושה זוכין לתשובה, כי עקר התשובה לכל נחטא עוד הוא על-ידי הבושה, כמו שכתוב: "ולבעבור תהיה יראתו על פניכם" (שמות ב, טו) – זו הבושה (קדרים ג) – "לבלתי תחטאו" (שם). ותשובה היא בחינת חיים נצחיים של עולם הבא, כמו שכתוב: "והשיבו וחיו" (יחזקאל יח, לב). ועקר החיים יהיה רק להשפלות של כל אחד כנ"ל ועל-כן על-ידי התשובה חוזר ונחיה וקם בתחיה השפלות של כל אחד, כי בכל אחד מישראל משרש בכל רמ"ח איבריו השפלות של משה רבנו, אבל הענוה והשפלות הזאת נעלם אצל כל אחד בבחינת מיתה, ועל-כן אינו מרגיש בעצמו השפלות הזאת, ועל-כן הוא רחוק משפלות הזאת, אבל

תנינא – תפלה לתורה עב

תתמו

ו. פלל הדבר, בשבא להצדיק ושמע
מפיו דבר תורה ונמשך עליו בושח,
ומתחיל להרגיש שפלותו, זה סימן
שהיה אצל צדיק אמת, אבל מי שהוא
בא לאיזה מפרסם ושומע מפיו תורה
ובא עליו גדלות, על-ידי-זה וכו' (החפד
מיכן ממילא):

תפלה לתורה עב

(לה) אתה גבור לעולם אדני, מחיה מתים אתה ורב להושיע, מכלכל חיים בחסד
מחיה מתים ברחמים רבים, סומך נופלים. רבוננו של עולם, רחמן אמת, מחיה
מתים ברחמים רבים, מחיה מתים ברחמים רבים. אתה יודע שעקר הרהמנות מכל
הרהמנות הוא מה שאתה חושב מחשבות בכל עת ורגע לכל ידח ממך נדח לעת
התחיה, שאז יהיה עקר יום הדין הגדול והנורא, אשר אפלו כל הצדיקים הגדולים
האמתיים חרדים וזוחלים ממנו. ועקר הרהמנות והישועה וההצלחה והתקנה הוא מי
שזוכה לקבל ישועה ורחמים להצליח על-ידי-זה לעת ההוא, שהוא עת התחיה, בעת
שאתה עתיד להחיות מתים ברחמים רבים. אשרי הזוכה לרהמנות אמת, הזאת,
אשרי המחכה בעולם הזה כל ימי חייו וכל שעוהו ורגעיו לזכות לזאת הרהמנות,
שהוא עקר התכלית מכל ימות עולם, וחויץ מזה הכל הכל ורעות רוח:

רבוננו של עולם, מה אומר ומה אדבר ומה אצטדק, בהאיך אנפין איעול קדמך לבקש
ממך עתה על זה, ומהיכן אקח דבורים ומליצות לאפוי רחמי, לעורר רחמיך הרבים
עלי, רבוננו דעלמא כלא, אדון הרחמים והסליחות, רחמיך רבים יהוה, רחמיך רבים
יהוה, אתה יודע האמת לאמתו שאף-על-פי שאני כמו שאני, אשר פנמתי נגדך
הרבה, הטאתי עויתי ופשעתי והרע בעיניך עשיתי וקלקלתי הרבה מאד. אבל באמת
אף-על-פי-כן עתה גם עתה, אתה חושב מחשבות בכל עת ורגע עלי איך לקרבני
אלך באמת, ואיך להחיות אותי עתה ברחוקי העצום. ואתה מחיה אותי ברחמיך
הרבים בכל עת ורגע. ואתה ממשיך עלי חיות מחיים נצחיים. באשר אתה יודע את
כל החסדים והרחמים רבים אמתיים ונצחיים, שאתה מרחם עלי בכל עת, וסוף כל
סוף, תתקננו בלנו בודאי, ונזכה להיות ברצונך הטוב באמת:

רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, פתח פיך לאלם כמוני, פתח פי ויאירו דברי. אוחילה
לאל אחלה פניו ואשאלה ממנו מענה לשון. לאדם מערכי לב ומיהוה מענה לשון. אדני
שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך. אדני שפתי תפתח שאוכל לפרש שיתתי לפניך ואת
כל אשר עם לבבי אשיחה וירוח לי. אדברה ויעבר עלי מה, אני על משמרת אעמד
לדבר דברי תחנונים ותפלות ובקשות לפניך מלא רחמים, שומע תפלת כל פה, אולי
יעתר לי האלהים ולא אובר עוד מעתה שום אבדה חס ושלום:

לוי אדר הילולא דמשה רבנו ע"ה

אבינו שבשמים, אלהים חיים ומלך עולם, מתיה מתים ברחמים רבים, זכני ברחמיך הרבים לתחית המתים ועזרני מעתה שאזכה שיהיה נחיה שפלותי האמתי המשרש בי בכל אבר ואבר, שהוא שפלות וענוה אמתית של משה רבנו עליו השלום, המשרש בכל אחד ואחד מישראל בכל אבר ואבר, שזאת השפלות והענוה הוא עקר החיים האמתיים, חיים הנצחיים של עולם הבא. אבל עתה בעונותי הרבים, השפלות הזאת היא בבחינת מיתה אצלי, ואיני זוכה להרגיש זאת השפלות האמתי, ומחמת זה אני רחוק מן מן שאני רחוק. רבנו של עולם, זכני לכל העצות והתחבולות והדרכים האמתיים, באפן שאזכה לעורר ולהקיץ ולהחיות השפלות והענוה האמתית הזאת המשרש בי. כי אתה יודע כמה אני רחוק משפלות וענוה אמתית שהוא עקר הכל. ובעונותי הרבים איני יודע כלל מהו שפלות וענוה שהוא עקר החיים האמתיים של כל אבר ואבר, כי כבר גלית לנו שאין זה רצונך להיות חס ושלום נבזה ועצל (שקורים: שליומוליק) שהיא ענוה פסולה, כי אדרבא הזרתנו בכמה אזהרות להיות עז כנמר וכו'. אבל באמת לא ידעתי כלל שום דרך לזה כי אם על רחמיך לבד אני בוטח, שאתה תעזרני ותושיעני ותורני ותלמדני דרכי הענוה באמת, ותחיה אותי בחיך הנצחיים תמיד, ותזכני לענוה אמתית באמת:

ובכן יהי רצון מלפניך מלא רחמים אדון יחיד. שתעזרני ותזכני לראות את עצמי עם הצדיקים האמתיים שבדור הזה, ולשמע מפיהם הקדוש תורה. ואפלו בעת שלא אזכה לשמע מהם תורה, אזכה על-כל-פנים לראותם ולקבל פניהם הקדושים, עד שאזכה על-ידי הראיה לבד שיחוו ויסתכלו בי הצדיקים האמתיים בעיניהם הקדושים והנוראים, שעל-ידי זה יתנוצץ מחי בהתנוצצות גדול ובהארה נפלאה. ועל-ידי זה אזכה לקבל גדלה אמתית ברצונך הטוב, כפי הראוי לי באמת, כפי מחי, ועקר הגדלה יהיה שפלות וענוה אמתית. ואזכה להיות מהיר במלאכתי במלאכת שמים, להגדיל מחי וחכמתי תמיד לחשב מחשבות קדושות תמיד בתורה ועבודה ויראת שמים באמת ובתמים ברצונך הטוב. ותמלא אותי רוח אלהים בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה במלאכת הקדש באמת. ואזכה לקבל הרוח אלהים שהם המחין הקדושים מהצדיק האמתי, מנהיג הכולל, חכם הכולל באמת, שהוא איש אשר רוח בו, שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד, שהוא כלול מכל המחין, ומכל הרוח אלהים, הכלול מארבע רוחות המלבשין בכל אחד ואחד מישראל. ותעזרני שאזכה על-ידי הרוח אלהים הזה, לחדש חדושיני דאורייתא אמתיים בתורתך הקדושה ברצונך הטוב. ואזכה לעשות נחת רוח לפניך על-ידי החדושיני דאורייתא, שתזכני לחדש בתורתך הקדושה תמיד. ואזכה לידע באמת איך להתנהג בהחדושיני שלי, אם לאמרם אם לאו, ומתי לאמרם ובפני מי, בפני כמה אנשים. ויהיה הכל ברצונך הטוב, כפי התנוצצות המחין באמת, שתזכני על-ידי הסתכלות המנהיג האמתי:

תניינא – תפלה לתורה עב

תתיז

ותזבני ברחמיך הרבים, שיתנהג העולם תמיד על-ידי המנהיג האמת, הראוי להיות מנהיג לכל ישראל, שיהיה קדוש בקדשת הברית, בתכלית הקדשה והפרישות, בבחינת קדשת ופרישות משה רבנו עליו השלום, עד שיהיה נמשך עלינו ועל כל ישראל, על כל אחד ואחד מהמתקרבם אליו, קדשתו ופרישותו העצומה, שנוכח גם אנחנו לקדשת הברית באמת, ולפרש מתאוה הזאת בקדשה ובטהרה גדולה, ברצונך הטוב באמת:

רבוננו של עולם, רבוננו דעלמא כלא, מלא רחמים, מרחם על הבריות, זכר רחמיך יהוה וחסדיך כי מעולם המה. עשה ברחמיך, עשה כחסדיך, עשה כנפלאותיך, עשה למען שמך אשר נקרא עלינו, והצילנו מעתה מתאות המשגל, הצילנו נא מזהמא הזאת, מטנוף הזה, ממרירות מאוס השגעון של תאוה הזאת. שמרנו נא מהרהורים רעים, מהסתכלות רעים, ממחשבות רעות. רחם עלינו ברחמיך העצומים, בחסדיך הנוראים. כי גלוי וידוע לפניך שרצוננו לעשות רצונך, אך השאור שבבעסה מעכב אותנו שהם תאוות עולם הזה והבליו. ועקר היא התאוה הזאת, אשר על-ידיה אבדנו מה שאבדנו, כמו שכתוב בזהר הקדוש, שזאת התאוה היא עקרא דיצרא בישא והיא עקרא דמסאבותא. רחם עלינו ברחמיך הרבים, ועשה למען הצדיקים האמתיים שומרי הברית באמת בתכלית הקדשה והפרישות, וחדש עלינו חסדים חדשים אשר לא היו מעולם וטהר לבנו מכל מיני הרהורים ותאוות רעות, ובפרט מתאוה רעה הזאת, כי מה בצע בדמי ברדתי אל שחת היודך עפר היגיד אמתך. מלא רחמים, קדוש ונורא, עושה גדולות עד אין חקר, נסים ונפלאות עד אין מספר. עשה עמנו פלא לחיים, והחזירנו בתשובה שלמה לפניך, וזכנו להתקרב לצדיקים אמתיים הקדושים בקדשת הברית בתכלית הקדשה, באפן שנוכח על-ידם שימשך עלינו תמיד קדשת ופרישות משה רבנו עליו השלום, שהמשיך על כל ישראל בשעת קבלת התורה. ועל-ידיה נזכה לקבל את התורה בכל פעם מחדש, שנוכח לקבל עלינו מעתה באמת לאמתו לשמר ולעשות ולקיים את כל דברי תורתך באהבה. ונזכה להגות בתורתך הקדושה יומם ולילה, ותאיר עינינו בתורתך, עד שנוכח לחדש חדושינן אמתיים בתורתך הקדושה בכל יום ויום, ובפרט בשבתות וימים טובים, באפן שיהיו לי תקון גדול לנפשי ורוחי ונשמתי. ואזכה על-ידי חדושי ובאורי התורה שימשך עלי יראה גדולה ובושה נוראה מפניך, ותהיה יראתך על פני זו הבושה, לבלתי אחטא עוד מעתה ועד עולם:

רבוננו של עולם, זכני לבושה דקדשה, שאזכה להתירא ולהתביש מפניך תמיד לבלי לעשות שום דבר שהוא כנגד רצונך, ואפלו כשארצה לעשות איזה מצוה, אזכה להתביש מן הרבה, מפני המצוה הקדושה והנוראה בעצמה. כי במה יזכה נער כמוני לעשות מצוה לגדל הדרת יקרת נוראות קדשת כל מצוה ומצוה, אשר נוראות קדשת כל מצוה ומצוה שנוכח ונדלה מאד מאד, ומי יעצר כח להתפאר שראוי (שהוא

ראוי לעשות מצוה לפניך תתברך, ובפרט לפי גדל רחוקנו ממך על-ידי עונותינו ופשעינו הרבים, כאשר יודע כל אחד בנפשו, בודאי ראוי שתפל יראה ובושה גדולה על פנינו כשאנו רוצים לעשות איזה מצוה, כי מי אנכי שאזכה לחטף התפלין הקדושים והנוראים שהם כתרי דמלכא ולהניחם על ראשי וזרועי הפגומים מאד, ולהתעטף בעטופא דמצוה בלבושין דמלכא, בקדשת הציצית הקדושים והנוראים, וכן בשארי המצות, כי המצות בעצמן קדושים ונוראים מאד מאד כל מצוה ומצוה. ולפני מי אני עושה המצוה, לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, אים ונורא ואדיר וכו', אשר לגדלתו אין חקר. ואם הייתי זוכה לדעת אמתו כל שהוא, בודאי היה נופל על פני בוש גדולה, אפלו לעשות מצוה. ואפלו להושיט המאכל לפי היה ראוי שיהיה לי בוש גדולה, כי מאן דאכיל דלאו דיליה בהית לאסתכולי באפיה. מכל-שכן וכל-שכן שראוי שיהיה לי בוש ויראה גדולה לבלתי לעשות שום עברה וחטא ופגם חס ושלום, כי עברה אינה שיכה לאיש ישראלי כלל, כי נפשות כל ישראל בשרשם רחוקים מעברות לגמרי, ואין עברה שיכה לנפש ישראל כלל. רבונו של עולם, מלא רחמים, וכני להתקרב לצדיקים אמתיים ולשמע מפיהן הקדוש חדושי ובאורי התורה, באפן שעל-ידי זה יהיה נמשך עלי יראה ובושה גדולה מפניך. ותהיה יראתך על פני לבלתי אחטא עוד כלל מעתה ועד עולם. ויהיה נמשך עלי תמיד היראה והבושה דקדשה שזכו כלל ישראל במעמד הקדוש בחר סיני בשעת קבלת התורה, כמו שכתוב, ולבעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו:

רבונו של עולם, מלא רחמים, הרוצה בתשובה, הצופה לרשע וחפץ בהצדקו. וכני ברחמיך שאזכה לראות בשתי וכלמתי באמת, עד שאזכה על-ידי הבושה לשוב מעתה בתשובה שלמה לפניך באמת. השבני ואשובה כי אתה (יהוה) אלהי. השיבנו אבינו לתורתך וקרבתנו מלבנו לעבודתך והחזירנו בתשובה שלמה לפניך. וזכני על-ידי התשובה לחיים אמתיים חיים נצחיים, כמו שכתוב, החפץ אחפץ מות רשע נאם יהוה אלהים הלוא בשובו מדרךיו ותיה. ונאמר, כי לא אחפץ במות המת נאם יהוה אלהים והשיבו וחיו. זכנו ברחמיך הרבים, בזכות הצדיקים האמתיים שזנכה לחיים נצחיים, שיהיה נחיה אצלנו השפלות של משה רבנו עליו השלום, המלבש אצל כל אחד ואחד מישראל בכל אבר ואבר. כי בעונותינו הרבים, עתה השפלות והענוה הזאת נעלם ונסתר אצלנו בבחינת מיתה, ועל-כן אין אנו זוכים לענוה אמתית להרגיש שפלותנו באמת לאמתו כראוי. זכנו ברחמיך הרבים, לחיים אמתיים, חיים נצחיים, שיהיה נמשך עלינו גם עתה בחינת תחית המתים, שיהיה נחיה ויקום בתחיה, הענוה והשפלות של משה רבנו, המלבש אצל כל אחד ואחד בכל אבר ואבר:

אדון יחיד העניו באמת, זכנו לענוה אמתית ברצונך הטוב, שזנכה לענוה בתכלית השלמות, שענוה כזאת היא בחינת חיי עולם הבא, בחינת תחית המתים, בחינת חיים אמתיים ונצחיים של כל אבר ואבר, בחינת בטול באמת אל האין סוף, ברוך-

תְּנִינָא – תְּפִלָּה לְתוֹרַה עֵב

תתיש

הוא. עד שזנזכה למעם גם בעולם הזה בחינת חיי עולם הבא בחינת ענג שבת באמת, לא אמות כי אחיה ואספר מעשי יה:

רבנו של עולם, לעצם גשמיותי ורב עונותי ופשעי העצומים, אין מלה בלשוני לסדר תפלה לפניך על-זה לזכות לענוה אמתית, כי ענוה גדולה מכלם. ובעונותי הרבים איני יודע שום דרך מדרכי הענוה האמתית. כי כבר גלית לנו שאין רצונך בענוה פסולה, ואין רצונך שיהיה האדם נבזה וחלש בדעתו, בדרכי עבודתו. מכל שכן שאסור להיות בעצבות ומרה שחורה חס ושלום. רק אדרבא כל אחד צריך להחיות את עצמו ולשמח את עצמו ולחזק את עצמו בכל פעם בכל מיני התחזקות לבלי לפל בדעתו כלל, כדי שלא ליאש את עצמו חס ושלום. ועל פי רב צריכין להתחזק את עצמו כנגד כל העולם כלו, לבל יוכל למנע אותו שום מונע ומעכב. ועתה איך יזכה נבער מדעת כמוני, להפיק דרכי הענוה באמת, כי שניהם היו בעוכרי, הן מדת הנאווה ונסות הרוח, הן ענוה פסולה, כי שניהם מזיקים הרבה, ואיך זוכין להנצל משני דרכים הרעים הפגומים האלה, ולזכות לענוה אמתית, לענוה של משה רבנו ושל כל הצדיקים הגדולים האמתיים, שענוה הזאת היא חיים נצחיים של עולם הבא, בחינת תחית המתים:

רבנו של עולם, מלפנו ואלהינו, האל הגדול הגבור והנורא, אשר לגדלתך אין חקר, ובכל מקום שאנו מוצאים גדלתך אנו מוצאים ענותנותך. למדנו והורנו איך לסדר תפלות ובקשות על זה, באפן שזנזכה לרצות ולפייס אותך שתזכנו כלנו לענוה אמתית כרצונך הטוב באמת לאמתו:

רבנו של עולם, צופה ומביט עד סוף כל הדורות, מגיד מראשית אחרית. אתה יודע גדל הרחמנות שיהיה עלי ליום הדין הגדול והנורא, בעת שאתה עתיד להחיות מתים, שאין יהיה נפקד האדם על כל מעשיו שעשה בזה העולם, דבר גדול ודבר קטן, הפל יהיה נזכר לו אז, כי את כל מעשה האלהים זביא במשפט על כל נעלם אם טוב ואם רע ואפלו אם אזכה מעתה לתשובה שלמה באמת, גם בן אני צריך רחמים רבים וישועות גדולות ליום הדין, לפי עצם רבוי פגמי ופשעי שפשעתי נגדך עד הנה, אבל עדין אני רחוק מתשובה שלמה. ועתה מה אעשה אבי שבשמים, הושיעני נא אבי מלבי וקדושי, יוצרי ובוראי ועושי, ותקנני בעצה טובה מלפניך, באשר אני שם עתה, באפן שאזכה מעתה להתעורר באמת בכת וגבורה וזריות גדול לשוב אליך באמת, עד שאזכה לקום בתחית המתים לחיי עולם. כי אתה יודע, אשר כל בונתך בכריאתנו היה, רק כדי שזנזכה לתכלית הזה, לחיים נצחיים של עולם הבא:

על-בן חמל עלי ועל כל ישראל בחמלתך הגדולה, ועשה מה שתעשה בחסדיך הרבים, באפן שזנזכה לבא לכל מה שבקשנו מלפניך, שזנזכה להתקרב לצדיקים אמתיים, ולראות עצמנו עמהם פנים אל פנים, ולהכלל בקדשתם הנוראה. ויהיה

נמשך עלינו קדשתם ופרישתם, עד שנוזכה להיות קדושים ומהורים בקדשת הברית במוותם. ונזכה לקבל מהם התנוצצות המחין בקדשה גדולה, ויהיה מוחנו ושכלנו הולך וגדול בתורתך ובעבודתך ובהשגת אלהותך באמת, ונזכה לקבל מהם חדושי ובאורי התורה. ותעזרנו ותושיענו שנוזכה גם אנחנו לחדש חדושים ובאורים אמתיים בתורתך הקדושה, ועל-ידי-זה נזכה לבושה וראיה גדולה מפניך ולשוב בתשובה שלמה לפניך באמת, עד שיהיה נחיה אצלנו השפלות והענוה של משה רבנו המלביש בכל אחד ואחד בכל אבר ואבר. ונזכה גם בעולם הזה למעם טעם שבת-קדש, שהוא בחינת חיי עולם הבא, חיים אמתיים חיים נצחיים, כמו שכתוב, טועמיה חיים זכו. אשר חיים באלה אי-אפשר לקבל בשום גוף ובשום ישות, כי אם בשזוכין לבא לתכלית הענוה באמת להיות באין ובאפס. רבנו של עולם, אל חי וקיים, החיינו וקיימנו, ומלא משאלותינו לטובה ברחמים, וזכנו לחיות מעתה חיים אמתיים חיים טובים וארפים, שהם בחינת חיים נצחיים של עולם הבא, כחסדך חייני ואשמרה עדות פיה, תחי נפשי ותהללך ומשפטיך יעזרני. תודיעני ארח חיים שובע שמחות את פניך נעימות בימיך נצח. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי, אמן נצח סלה ועד:

תורה עג

השער, עד שיוזכה לתשובה שלמה. על-כן בימי אלול ועשרת ימי תשובה עוסקין כל ישראל באמירת תהלים, כדי לזכות על-ידי-זה לתשובה, אבל צריכין לעסק גם בכל השנה בלה באמירת תהלים, כדי לזכות לתשובה כנ"ל:

ב. ארבעים ותשעה ימי הספירה הם כנגד ארבעים ותשעה שערי תשובה, שהם כנגד ארבעים ותשע אותיות שבשמות שבטי יה, שעל-ידי אלו האותיות והשערים אנו צריכין לשוב אליו יתברך, ושבועות הוא בחינת שער החמשים, שהוא בחינת התשובה מה שהשם יתברך צריך לשוב אלינו ברחמים, בחינת "שובו אלי ואשובה אליכם", וכל אלו השערים זוכין להגיע אליהם ולפתחם על-ידי אמירת תהלים

א. מי שרוצה לזכות לתשובה יהיה רגיל באמירת תהלים, כי תהלים מסגל לתשובה, כי יש מניעות רבות מאד מלעשות תשובה, יש אחד שאין לו התעוררות כלל לתשובה, ואפלו מי שמתעורר לעשות תשובה יש כמה מניעות לזה, כי יש כמה אנשים ששער התשובה סגור בפניהם, ויש שאינו יודע להגיע אל השער השנה, לו שדרך שם דיקא צריך לשוב להשם יתברך, וכיוצא בזה שאר מניעות המונעים את האדם מן התשובה, עד שיכול לבלות ימיו ולמות בלא תשובה חס ושלום, ועל כל זה מסגל אמירת תהלים, שאפלו מי שאין לו שום התעוררות לתשובה, יזכה על-ידי אמירת תהלים להתעורר לתשובה, וגם להגיע אל השער השנה לנשמתו ולפתח

הספירה, שבהם אנו צריכין להטהר מזהמתנו ולשוב אליו ותברך, כדי שהוא יתברך ישוב אלינו בשבועות בבחינת "וירד ה' על הר סיני":

כנ"ל, על-בן צריכין לזהר ביותר בארבעים ותשעה ימי הספירה לומר תהלים בכונה, כדי לזכות על-ידיה לבל ארבעים ותשעה שערי תשובה הנ"ל, שהם כנגד ארבעים ותשעה ימי

תפלה לתורה עג

לימי הספירה

(לו) אתה יצרת עולמך מקדם בשביל ישראל עמך אשר בהם בחרת, וברחמיך הרבים זכית אותנו ונתת לנו את תורתך הקדושה על-ידי משה נביאך נאמן ביתך לחיותנו כהיום הזה, למען נזכה על-ידיה ליום שכלו טוב וכלו ארוך. ובחסדיך העצומים הוספת לנו חסדים וטובות נפלאות ונוראות על-ידי כל הצדיקים שבכל דור ודור, אשר בלם עשו אונים לתורה משמרת למשמרת. כמה מעלות טובות למקום עלינו, עד אשר זכינו גם זכינו לחסדים רבים ורחמים גדולים, חסדי דוד הנאמנים, אשר הוספת לנו חסד וטוב, ותגדל חסדך אשר עשית עמנו, להחיות את נפשנו, ושלחת לנו מושיע ורב משיח אלהי יעקב ונעים ומירות ישראל, הוא דוד מלך ישראל החי וקיים, אשר כתב לנו ספר תהלים הקדוש והנורא, חמשה ספרים כנגד חמשה חומשי תורה. מה רב טובך אשר עשית עמנו, מה נשיב ליהוה כל תגמולוהי עלינו. וברחמיך הרבים גלית לנו, אשר על-ידי אמירת תהלים זוכין לתשובה, כי חפץ חסד אתה ורוצה אתה בתשובתם של רשעים ואין אתה חפץ במיתתם. על-בן הקדמת תרופה למכותנו, והוננת אותנו בספר תהלים הקדוש הזה, הפותח לנו כל שערי רחמים, כל שערי התשובה, שהם חמשים שערי תשובה כנגד חמשים שערי בינה. רבוננו של עולם, אב הרחמן, זכנו ברחמיך הרבים שגזפה לעסק באמירת תהלים כל ימינו. ותעזרנו אותי ואת כל בני ביתי בכלל ישראל עמך, שאזכה בכל יום ויום לומר תהלים הרבה בהתעוררות גדול בלב שלם באמת. ואזכה להטות לבבי היטב להשמיע לאזני מה שאני מוציא בפי, באפן שאזכה למצוא עצמי בכל דרנא ודרנא בתוך פסוקי תהלים הקדושים הכוללים מכל נשמות ישראל, ומכל המדריגות שבעולם, מן תכלית מדריגה העליונה עד תכלית דיוטא התחתונה, אשר כל הנפלים והרחוקים בתכלית הרחוק, בלם יכולים למצוא את עצמם בתוך ספר תהלים. וכל אחד יכול לעורר לבבו לשוב בתשובה שלמה להשם יתברך על-ידי אמירת תהלים, ולבא להשער של תשובה השני לו שהוא מכון כנגד האות שלו שיש לו במט אותיות של שמות שבטיה, שהם מ"ט אותיות כנגד מ"ט שערי תשובה שאנו צריכים לשוב על-ידם להשם יתברך, עד שגזפה על-ידי זה שהשם יתברך ישוב אלינו בתשובה שלמה, לרחם עלינו בחסדים

רבים ורחמים גדולים, לסייענו ולעזרנו בכל־עת להתקרב אליו יתברך תמיד, מכל המקומות שנפלנו בהם, ולשוב אליו בתשובה שלמה, תשובה על תשובה תמיד:

אנא אבי אב הרחמן. כל דרכי עצותיך אשר גלית לנו על־ידי צדיקיך האמתים, בכלם פנמתי בהם הרבה כאשר אתה ידעת. אבל אני יודע ומאמין באמונה שלמה, שבאמת אי־אפשר לקלקל עצותיך בשום אופן בעולם. על־כן עדין אני עומד ומצפה לישועה שלמה בכל־עת, שתקרבני אליך ותחזירני בתשובה שלמה לפניך, על־ידי כל הדרכים והעצות הנפלאות והנוראות התמימות והפשטות, אשר גלית לנו על־ידי צדיקיך האמתים, באופן שאזכה מעתה להיות ברצונך הטוב תמיד:

רבונו של עולם, זכני להיות רגיל מאד באמירת תהלים הרבה בכל יום בכונה גדולה, בהתעוררות נפלא, בכונת הלב באמת, עד שאזכה על־ידי־יהוה להרגיש כאב עונותי, ולשוב עליהם בתשובה שלמה. ואזכה לשמחה גדולה על־ידי אמירת תהלים, ולעורר עלי כל העשרה מיני נגינה שנאמר בהם ספר תהלים, שהם רפואת הבת מלך, שהיא כנסת ישראל, ונגינותי אנגן כל ימי חיי על בית יהוה בקול רנה ותודה, כי טוב יהוה בי לעולם חסדו:

מלא רחמים, זכנו לצאת מגלות מצרים, ומכל הגלות של הנפש והגוף אשר בלם מכונים בשם גלות מצרים. זכני שאזכה לטהר ולזכך ולגלות כל המט שערי תשובה על־ידי אמירת תהלים הכולל את כל שמות בני־ישראל הבאים מצרימה, שיש בהם מט אותיות כנגד מט שערי תשובה. ועל־ידי־יהוה תוציאני ממצרי טמאה ותכניסני בתוך מט שערי קדשה, ותוציאני ממצר הגרון, שלא יהיה נחר גרוני, כי כבר קראתיך ממצר הגרון הרבה. הוציאני למרחב זכני והעלני מבחינת ארץ מצרים ממצר הגרון, עד שאזכה להרחיב פי ואתה תמלאהו בכל טוב אמתי ונצחי, באופן שאזכה להתקרב ולשוב אליך בתשובה שלמה באמת בכל לב בגוף ונפש וממון, השיבני ואשובה כי אתה יהוה אלהי. השיבנו אבינו לתורתך וקרבתנו מלבנו לעבודתך ותחזירנו בתשובה שלמה לפניך. כי אתה צופה לרשע וחפץ בהצדקו, ורוצה אתה בתשובה, כי לא תחפוץ במות המת כי אם בשובו מדרךיו וחיה, ועד יום מותו תחכה לו, אם ישוב מיד תקבלו, תשב אנוש עד דבא עד דכדוכה של נפש, ותאמר שובו בני אדם. שובנו אלהי ישענו והפך בעסק עמנו, השיבנו יהוה אליך ונשובה חדש זמינו בקדם:

רבונו של עולם, זכור רחמיך יהוה וחסדיך בי מעולם המה. זכור נא החסד הנפלא והנורא אשר עשית עמנו, אשר הוצאתנו ממצרים בכת גדול וביד חזקה, וגלית לנו אמתת אמונת אלהותך באור גדול ונפלא ונערב, ועשית אותות ומופתים גדולים ונוראים, כדי לגלות אלהותך ואחדותך וממשלתך אשר בכל משלה. ומאז קרבת אותנו לך לעם קדוש, והוצאת אותנו ממצרי טמאה, והכנסת אותנו במט שערי קדשה, שהם מט שערי תשובה הכוללים במט אותיות שיש בשמות שבטי־יהוה.

תְּנִינָא – תְּפִלָּה לְתוֹרָה עַג

תתכנ

וּבְרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים צוּיַת אֹתָנוּ לְסַפֵּר בְּנֶגֶד זֶה מִטּוֹ יְמֵי הַסְּפִירָה, כְּדֵי לְטַהֵר נַפְשׁוֹת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל מִזְהֻמָּתָם, לְמַעַן נִזְכֶּה עַל־יְדֵי מִצְוֹת סְפִירַת הָעוֹמֵר לְצִאת מִטְּמֵאָה לְטַהֲרָה, לְצִאת מִמִּטּוֹ שְׁעָרֵי טְמֵאָה וְלִכְנוּס בְּמִטּוֹ שְׁעָרֵי קִדְשָׁה. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, זְכֵנוּ בַחֲסִדֶיךָ הַעֲצוּמִים לְקַיֵּם מִצְוֹת סְפִירַת הָעוֹמֵר בְּזִמְנֵנוּ בַקִּדְשָׁה גְדוֹלָה וּבַהֲתַעֲוֹרוֹת נִפְלָא וְנוֹרָא, שְׁנִזְכֶּה לְהִתְעוֹרֵר עַל־יְדֵי קִדְשַׁת מִצְוֵה נוֹרָאָה הַזֹּאת לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, וְלְצִאת מִכָּל טְמֵאוֹתֵינוּ, לְבַעַר מִקְרַבְנוּ כָּל מִינֵי טְמֵאוֹת וְזֻהֻמוֹת שֶׁנִּדְבַק בָּנוּ עַל־יְדֵי מַעֲשֵׂינֵנוּ הָרָעִים. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הוֹשִׁיעֵנוּ בְּכָל מִינֵי יִשׁוּעוֹת. כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ הַבַּח שֶׁל כָּל מִצְוֵה וּמִצְוָה, כַּמָּה גְדוֹל בְּחָה לְהוֹצִיא אֹתָנוּ מִמְּקוֹמוֹת שֶׁנִּפְלְנוּ לָשֵׁם בְּעֻנּוֹתֵינוּ הַרְבִּים וְלִקְרַבְנוּ אֵלֶיךָ, וּבִפְרֵט מִצְוֵה הַזֹּאת שֶׁל סְפִירַת הָעוֹמֵר, שֶׁהִיא הַכְּנָה לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא תַחֲלַת הַתְּקַרְבוֹת יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהִם שֶׁבְּשָׁמַיִם, אֲשֶׁר נִתְּנָה לָנוּ מִצְוֵה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת כְּדֵי לְצִאת מִמִּטּוֹ שְׁעָרֵי טְמֵאָה וְלִכְנוּס לְמִטּוֹ שְׁעָרֵי הַקִּדְשָׁה. זְכֵנִי בְּמִקּוֹם שְׁאֵנִי שָׁם עִבְשִׁי, שְׁאִזְכֶּה לְקַיֵּם מִצְוֵה הַזֹּאת בְּתַכְלִית הַשְּׁלָמוֹת הָאֲפָשָׁרִי לְאִישׁ כְּעֶרְכִּי לְקַיֵּם מִצְוֵה הַזֹּאת. וְאַתָּה תִּפְלֵא רַחֲמִים עָלַי, וְתַעֲזָרְנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי עַל־יְדֵי־זֶה, וְתוֹצִיאֵנִי מִהֲרָה מִטְּמֵאָה לְטַהֲרָה, מַחֲלֵל לְקִדְשׁ, מִיָּגוֹן לְשִׁמְחָה, מִשְׁעִבּוֹד לְגִאֲלָה, וּמֵאֲפֵלָה לְאוֹר גְּדוֹל. עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת הַקְּדוֹשׁ, בְּיוֹם הַחֲמִשִּׁים, שֶׁאַתָּה תִּשׁוּב אֵלֵינוּ וְתַפְתַּח לָנוּ שַׁעַר הַחֲמִשִּׁים הַקְּדוֹשׁ, וְתַשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ רַחֲמִים גְּדוֹלִים וְחֶסֶד עֲלִיּוֹן מִשָּׁם, בְּאִפְן שְׁנִזְכֶּה לְתַקֵּן הַכָּל וְלְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת תָּמִיד:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, צוּפָה וּמַבִּיט עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת, חוֹשֵׁב מִחֲשֻׁבוֹת לְכָל יוֹדַח מִמְּךָ נִדְחָה. אַתָּה יוֹדֵעַ תִּקְוָה מְרִירוֹת הַגְּלוּת הָאַחֲרוֹן הַזֶּה לְהִיכֵן נִפְלְנוּ וְנִרְדְּנוּ בְּעֻנּוֹתֵינוּ הַרְבִּים, אֲשֶׁר יְרִידַתֵנוּ עִמְקָה יוֹתֵר מִמִּטּוֹ שְׁעָרֵי טְמֵאָה. וּבְעֻנּוֹתֵינוּ הַרְבִּים נֹאמַר עָלֵינוּ עַל עַת צָרָה הַזֹּאת וְתַרְדַּ פְּלָאִים אֵין מִנַּחֵם לָהּ. כִּי טַבְעֵנוּ בֵּינּוּ מִצְוֵלָה וְאֵין מַעֲמֵד בְּאֵנוּ בְּמַעֲמְקֵי מַיִם וְשִׁבְלַת שְׁמֵפֵתָנוּ. הַבֵּט יָמִין וְרָאָה וְאֵין לִי מַכִּיר אֶבֶד מְנוּס מִמֶּנִּי אֵין דּוֹרֵשׁ לְנַפְשִׁי. תּוֹרַתִּי עַל כָּל הַצְּדָדִים וְיִשׁוּעָה רַחֲמָה מִמֶּנִּי, וּמָה אֹמֵר וְעוֹנֹתִי עָשׂוּ לִי מָה שֶׁעָשׂוּ, לוֹלִי תוֹרַתְךָ שֶׁעָשָׂעִי אִז אֶבְדַּתִּי בְּעֵנִי. כִּי חֲסִדְךָ גְּדוֹל עָלֵינוּ וְהַצִּלָּת נִפְשָׁנוּ מִשְׁאוּל תַּחֲתִיָּה. כִּי הָאֵף אִמְנָם זֶה הַגְּלוּת הָאַחֲרוֹן הַכְּבִיד, כִּי נִפְלְנוּ וְנִרְדְּנוּ לְמִקּוֹם שֶׁנִּרְדְּנוּ יוֹתֵר וְיוֹתֵר מְגָלוֹת מִצְרִים, אֲכָל זֹאת נַחֲמָתָנוּ בְּעֵנֵינוּ כִּי אִמְרַתְךָ חִתְּנוּ. כִּי כִּבֵּר הַקְּדָמָת תְּרוּפָה לְמַכּוֹתֵנוּ, כִּי כִּבֵּר נִתְּנָה לָנוּ תוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה נְבִיאְךָ, אֲשֶׁר בְּגָלוֹת מִצְרַיִם לֹא זָכִינוּ לָזֶה עֲדִין, וְיִצְאָנוּ מִשָּׁם קִדְשׁ קַבְּלַת הַתּוֹרָה כְּעַבְדָּא דְּבִרַח מַרְבוּנִיָּה, שְׁזֶה גָרַם לָנוּ מָה שֶׁגָרַם לָנוּ. אֲכָל עַתָּה כִּבֵּר הַפְּלָאָה חֲסִדְךָ עִמָּנוּ, וְנִתְּנָה לָנוּ כִּבֵּר תוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה נְבִיאְךָ נֹאמֵן בֵּיתְךָ, וּכְבֵּר זְכִינוּ שֶׁהָיָה לָנוּ כַּמָּה וְכַמָּה צְדִיקִים גְּדוֹלִים וְנוֹרָאִים בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, וְגַם זְכִינוּ לְסַפֵּר תַּהֲלִים הַקְּדוֹשׁ עַל־יְדֵי דוֹד מְלֶכֶךְ יִשְׂרָאֵל. אֲכָל הָאִמֶּת אֲנִי מוֹדָה וּמְתוּדָה לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאַלְהֵי אֲבוֹתַי, כִּי אֶף־עַל־פִּי־כֵן עֲדִין אֲנִי מִבְּחוּץ לְגִמְרִי, וְעֲדִין לֹא יִצְאֵתִי מִן הַחֲלָל הַקְּדוֹשׁ כָּלָל, יוֹם יוֹם אֹמֵר מָה יְהֵא בְּסוֹפִי, קוֹה לְשָׁלוֹם וְאֵין טוֹב לְעַת מִרְפָּא וְהִנֵּה

בעתה, בלו כל הקיצים שהייתי מצפה להושע בהם ועדין לא נושעת. ולא די לי בזה, כי אם עוד הוספתי הטא על פשע, פשעים על פשעים גדולים ונוראים, אוי ואבוי, לא ידעתי נפשי איך אני חי בעולם במרירות דמרירות בזה, בפזור הנפש מר ממות בזה, בנפילות והשלכות וזריקות פאלה, אשר בכל עת אני עולה שמים ויורד תהומות עמקות, והשלכתי עצמי משמים לארץ מתחת, אלפים ורבבות פעמים בלי מספר, ומקלעים את נפשי כמו בתוף בר הקלע, עד אשר אפסו הדבורים והצופי אותיות לספר מצוקותי ומרירותי, אוי ואבוי, כי נכספתי על-כל-פנים, לקרר מר רוחי ולפרש שיחתי, וגם זה קשה וכבד עלי, ידי כבדה על אנחתי, כי לא יספיקו כל עזרות אילי נביות לבאר בהם עד היכן מגיעים הפגמים שלנו של יום אחד, ואפלו של שעה אחת:

רבנו של עולם, זאת נחמתי בעניי מה שחזקו אותנו הצדיקים אמתיים, בשבעה משיבי טעם, וגלו לנו שאין שום יאוש בעולם כלל, על זה לבד תמכתי יתדותי, ועל כהם הגדול נשענתי לצפות לישועה עדין ממקום שאני שם. על-כן בכל עת אבקש אותך מלא רחמים, שתושיעני בכל דרכי עצותיך הקדושים אשר גלית לנו על-ידי צדיקיך האמתיים, אשר כל עצה ועצה יש לה כח לעזור ולהושיע גם אותי. ואם בעונותי הרבים קלקלתי כלם, אני יודע ומאמין שיש לך עוד רחמים רבים והצלות וישועות ועצות נפלאות אשר גלית להם לבד, אשר לא גלו אותם עדין בעולם, אשר על-ידם יש לי תקוה עדין, שאזכה לשוב אליך ולהתחיל מחדש לקיים עצותיך הקדושות בלם באהבה וביראה, באפן שאזכה לתקן הכל בחיי מהרה ולהיות ברצונך הטוב תמיד:

רבנו של עולם, בלעדי אחזה אתה הורני כי אני בער ולא אדע בהמות הייתי עמך. ואם אמנם בעונותי הרבים פגמתי וקלקלתי הרבה במה שידעתי שהוא נגד רצונך, כי הטאתי עויתי ופשעתי הרבה בכל יום ובכל-עת ובכל שעה מנעורי עד היום הזה, ופגמתי וקלקלתי הרבה מאד. עם כל זה ברחמיך הרבים גלית לנו על-ידי צדיקיך האמתיים, כי אתה יהוה אלהי גדלת מאד אשר אין אנו יודעים כלל, כי לגדלתך אין חקר, אשר אפלו נפילתנו איך שנפלנו כל אחד ואחד להיכן שנפל, אף-על-פי-כן גדלתך שגבה מאד, אשר יש ענין ששם נתנה הכל לגמרי לטובה, כי אין אתנו יודעים עד מה, ועל זה לבד אני נשען ונתלה ונסמך עדין, כי חסדי יהוה לא תמנו ולא כלו רחמיו לעולם:

מלא רחמים, זכני להרבבות באמירת תהלים בכונה גדולה ובהתעוררות נפלא בלב שלם, עד שאזכה שתשפיע עלי בכל עת הארה וקדשה גדולה משער החמשים של הקדשה שהוא כולל כל שערי קדשה. באפן שתוציאני מהרה מכל החמשים שערי טמאה ותכניסני לכל החמשים שערי קדשה, כי אין לנו על מי להשען כי אם עליך אבינו שבשמים, כי לית אתר פנוי מנה. עזרנו נא מעתה, והושיענו ישועה שלמה בנאה לך, באפן שאזכה להתחדש לגמרי, שאעזוב דרכי הרע ומחשבותי הרעות לגמרי ולא אשוב עוד לכסלה, לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי.

ואזכה מהרה על ידי אמירת תהלים לבא ולהגיע להאות והשער של תשובה השניך לנפשי כפי שרש נשמתו במט אותיות שבטייה, באפן שאזכה לשוב אליך באמת ובלב שלם, ולעבדך באמת ביראה ובאהבה בשמחה ובטוב לבב מרב כל. השיבני ואשובה כי אתה יהוה אלהי. השיבנו יהוה אליך ונשובה חדש ימינו בקדם. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן:

תורה עד

פורים הוא הכנה לפסח. על ידי מצוות של פורים שמקימים, זוכים להיות נשמרים מחמץ בפסח:

תפלה לתורה עד

לפורים

ל) יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, עושה נסים ונפלאות בכל דור ודור, הרב את ריבנו והדן את דיננו והנוקם את נקמתנו והמשלם גמול לכל אויבי נפשנו והנפרע לנו מצרינו. שתרחם עלינו ברחמיך הרבים ותעזר לנו בישועתך ונפלאותיך הנוראות, שנזכה לקבל ולקיים את ימי הפורים הקדושים בזמניהם כראוי, שנזכה לקיים כל המצוות הקדושות הנוהגות בפורים, בקדשה ובטהרה גדולה בשמחה ובטוב לבב, בגילה ברנה בדיצה וחרוה רבה ועצומה מאד, עם כל פריטיהם ודקדוקיהם וכונותיהם ותרי"ג מצות התלויות בהם:

רבנו של עולם, כבר גלית אזנינו שכל הנסים והנפלאות שעשית לאבותינו אשר עליהם נקבעו הימים טובים הקדושים כלם געשים ונתגלים ומאירים בכל דור ודור בכל אדם ובכל זמן, ואנו צריכין להמשיך קדשת פורים וקדשת כל הימים טובים, והארת הנסים ונפלאות שנעשו אז, בכל שנה ושנה בכל דור ודור ובכל אדם ואדם בפריטיות. ובכן באתי לפניך עושה נסים ונפלאות בכל דור ודור, ובכל יום ובכל עת ובכל שעה. למדני והורני והנני וזבני שאזכה לשמחת פורים בשלמות באמת, שאזכה לשמח מאד מאד בכל לב ונפש בימי הפורים הקדושים בכל שנה ושנה בשמחה שאין לה קץ. עד שאזכה על ידי השמחה והקדשה של פורים להמשיך עלי ועל כל ישראל הקדשה והטהרה הנמשכת מהפריה אדמה שמטהרת מטמאת-מת, אשר צוית עלינו לעסך בקריאת הפרשה הזאת של פרה אדמה אחר פורים, וגלית לנו שעל ידי פורים זוכין לטהרת הפרה אדמה, למען נזכה להיות טהורים לקבל קדשת הקרבן פסח בזמנו:

רבנו של עולם, אתה יודע שבעצם ירדתנו ונפילתנו בעמק הגלות המור הזה, ועצם ורבויו צרות הנפש שעוברים על כל אחד מישראל ועלי בפריטיות, ועצם ורבויו

הַמְצוּלוֹת יִם הַשּׁוֹטְפִים עָלַי, וְרוֹדְפִים אוֹתִי מְאֹד מְאֹד מִכָּל הַצְּדִידִים, וּבְצָרָה גְדוֹלָה אֲנִי מְאֹד מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרְךָ, וְאִינִי יוֹדֵעַ שׁוּם פֶּתַח תַּקְוָה לְתַקֵּן וּלְהַנְצִיל מִכָּל זֶה, הֵן עַל כָּל אֱלֹהִים אֲנִי צָרִיךְ עִתָּה נְסִים נִפְלְאִים וְיִשׁוּעוֹת גְּדוֹלוֹת וְנוֹרָאוֹת, כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִם כָּלל יִשְׂרָאֵל לְדוֹרוֹת עוֹלָם נְסִים נִפְלְאִים וְנוֹרָאִים אֲשֶׁר לֹא הָיוּ כְּמוֹתֶם, בִּימֵי מְרַדְכִי וְאַסְתֵּר כְּשֶׁעָמַד עָלֵיהֶם הַמֶּן הַרְשָׁע יַמַּח שְׁמוֹ וְזָכְרוּ וְכוּ', אֲשֶׁר גַּם זֶה שֶׁל פּוֹרִים גְּדוֹל מִכָּל הַנְּסִים שֶׁעָשִׂיתָ עִמָּנוּ מֵעוֹלָם, כַּאֲשֶׁר הוֹדַעְתָּ לָנוּ עַל־יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים וְזָכְרוֹנָם לְבִרְכָּהּ, וְכָל הַמוֹעֲדִים יֵהְיוּ בְטָלִים וַיְמִי הַפּוֹרִים לֹא נִבְטְלִים. וּבַתְּחִלָּה הָיוּ כָּל הַהִתְחַלּוֹת מִפֶּסַח, כִּי כָּל הַמוֹעֲדִים הֵם זָכָר לִיצִיאַת מִצְרַיִם, וְעַכְשָׁיו וְכוּ':

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְרִיבָה דְעֵלְמָא כְּלָא, אַדּוֹן הַנִּפְלְאוֹת מְצַמִּית יִשׁוּעוֹת, אַתָּה יוֹדֵעַ הַאֲמַת, שֶׁכָּל הַנְּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִמָּנוּ בִּיצִיאַת מִצְרַיִם וּבַמִּלְחָמָה עִמְלֶךְ בִּימֵי מֹשֶׁה וּבִימֵי מְרַדְכִי וְאַסְתֵּר, וְכָל הַנְּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִמָּנוּ בִּימֵי חֲנֻכָּה, וּבְכָל דוֹר וְדוֹר, עָקַר הַנֶּסֶם וְהַיִּשׁוּעָה הוּא יִשׁוּעַת הַנֶּפֶשׁ. כִּי עָקַר הַקְּנֵאָה וְהַשְּׁנֵאָה שֶׁל כָּל צָרֵינוּ וְרוֹדְפֵינוּ בְּנִשְׁמִיּוֹת וְרוּחַנִיּוֹת, הוּא רַק עַל אֲשֶׁר אֲנוּ מְאִמִּינִים בְּךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, וּמִשְׁתַּקְּקִים לִילָךְ בְּדַרְכֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים וְלִקְיָם מִצְוֹתֶיךָ הַנוֹרָאוֹת, וּלְגַלוֹת וּלְפָרְסָם אֲמַתֵּת אֲמוּנַת אֱלֹהוּתְךָ וְהַשְּׁנֵחֶתְךָ וּמִמְשַׁלְתְּךָ בְּעוֹלָם, אֲשֶׁר רַק בְּשִׁבִיל זֶה לֹא אֶחָד בְּלִבְד עָמַד עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ אֶלָּא שֶׁבְכָל דוֹר וְדוֹר עוֹמְדִים עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ־הוּא מְצִילָנוּ מִיָּדָם. וְעַל־כֵּן עָקַר הַנֶּסֶם וְהַיִּשׁוּעָה מִכָּל הַצָּרוֹת הוּא מַה שְׁאַתָּה מְקַנֵּא קְנֵאָתְךָ וְאַתָּה עוֹשֶׂה נְסִים וְנִפְלְאוֹת, כְּדֵי לְקַיֵּם הַתּוֹרָה וְהַמְצוֹת לְבַל יִתְבַטְּלוּ מִן הָעוֹלָם חֵם וְשִׁלּוּם, כְּרָצוֹן הַשּׁוֹנְאִים וְהַכּוֹפְרִים יַמַּח שְׁמֵם, שֶׁכֵּלֶם הֵם מִסְטֵרָא דְהֶמֶן וְעַמְלֶךְ יַמַּח שְׁמוֹ:

וְעַתָּה מַה אוֹמֵר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מְרוֹם וּמַה אֲסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹבֵן שְׁחָקִים, אִם אַחֲרַי כָּל הַנְּסִים וְהַנִּפְלְאוֹת הָאֵלֶּה, אֲנִי בְּעֵצְמִי רוֹדֵף אֶת עֵצְמִי יוֹתֵר מִכָּל הַשּׁוֹנְאִים, כִּי לֹא הִתְנַבְּרַתִּי נֶגֶד תְּאוּוֹתַי, אַף גַּם הִמְשַׁכְתִּי עָלַי אֶת הַיֶּצֶר הָרָע, וְעָשִׂיתִי מַה שֶׁעָשִׂיתִי, עַד אֲשֶׁר הִבְאֵתִי עִצְמִי בְּיָדִים בְּצָרוֹת הָאֵלֶּה צָרוֹת נִפְשִׁי, אֲשֶׁר הֵם קָשִׁים וּמְרִים מִכָּל הַצָּרוֹת כִּי אֵין צָרָה בְּצָרוֹת הַנֶּפֶשׁ, כִּי זֶהוּ הַרְחַמְנוֹת הַגְּדוֹל מִכָּל הַרְחַמְנוֹת לְהוֹצִיא נֶפֶשׁ יִשְׂרָאֵל מֵעֲוֹנוֹת וּפְגָמִים:

רְבוּנוּ דְעֵלְמָא כְּלָא, יַחִיד קְדָמוֹן, יְהוָה אֱלֹהִים אֲמַת, אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ לְהִיכֵן נוֹגְעִים דְּבָרֵי אֵלֶּה, כִּי בְּאֲמַת בְּעַר אֲנִי וְלֹא אֲדַע תַּקְּףָה הַנֶּסֶם שֶׁל פּוֹרִים בְּנִשְׁמִיּוֹת וְרוּחַנִיּוֹת, וּבְפֶרֶט אֵיךְ לְזַכּוֹת לְהַמְשִׁיךְ עָלַי תוֹקְףָה הַנֶּסֶם וְהַיִּשׁוּעָה הַזֹּאת, אֲבָל אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ הַכָּל, וְאַתָּה מְרַמֵּז לִי מְרַחוּק לְהִתְקַרֵּב אֵלַיךְ בְּכָל־עַתָּה, בְּכַמָּה מִיָּנִי הַתְּנוּצָצוֹת וּרְמִזִּים רַבִּים בְּלִי שְׁעוֹר, וְאֲנִי בְּעֵצֶם קִשְׁיוֹת עֶרְפִי עֲדִין לֹא שִׁבְתִּי מִטְּעוֹתַי, אֲבָל זֹאת נִחְמָתִי בְּעֵנְיִי הֵמֵר מַה שֶׁעֲדִין אֲנִי מִתְעַקֵּשׁ עוֹד לְדַבֵּר דְּבוּרִים כַּאֲלֶּה לְפָנֶיךָ, וּלְצַפְצֵף אִמְרַתִּי מֵעַפְּרֵי אֵלַיךְ, וּלְצַפּוֹת עֲדִין לְרַחֲמֶיךָ וְיִשׁוּעָתְךָ:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ תַּקְּףָה הַנֶּסֶם שֶׁהִיָּה אִזּוּ בִּימֵי מְרַדְכִי וְאַסְתֵּר שֶׁזָּכוּ לְנִצָּחַת

תְּנִינָא – תְּפִלָּה לְתוֹרַה עַד

תתכו

מִלְחָמַת הַמֶּן עִמָּלְק, לְמַחֹת שְׁמֵם וְזִכְרָם מִן הָעוֹלָם. וְאִיךְ זָכוּ לְהַמְשִׁיךְ עַל-יְדֵי-זֶה הָאָרֶה נִפְלְאָה וַיְשׁוּעָה נִרְאָה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר. וְאִיךְ עֵתָה כָּל חַיּוֹתֵנוּ וְתַקְוֹתֵנוּ לְצֵאת מִגְלוֹתֵנוּ בְּגוֹף וְנַפֶּשׁ, הוּא רַק עַל-יְדֵי תַקְרָף הַגֵּם הַזֶּה. כִּי אָנוּ עוֹמְדִים וּמְצַפִּים לַיְשׁוּעָתִיךָ כַּאֲשֶׁר עֲזַרְתָּם אִזְּ לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר קְלַפְתָּ הַמֶּן עִמָּלְק לְעַקוֹר וּלְבַטֵּל וּלְהַכְנִיעַ זְהַמְתוֹ הַגְּדוֹלָה, וּלְגַלוֹת אֱמוּנַת הַשְּׁנֵחֶתֶךָ בְּעוֹלָם, וּלְחַזוֹר וּלְקַיֵּם וּלְקַבֵּל מִחֲדָשׁ קְדֻשַׁת תּוֹרַתֶךָ הַקְּדוּשָׁה. בֵּן תַעֲמוֹד בְּעֲזַרְתֵּינוּ סְלָה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, עַד אֲשֶׁר תִּנְצַח הַמְּלַחְמָה, בְּשִׁלְמוֹת לְמַחֹת זָכַר עִמָּלְק לְגַמְרִי, וּלְהַעֲבִיר רוּחַ הַטְּמֵאָה מִן הָאָרֶץ, וּלְהַשִּׁיבֵנוּ אֵלֶיךָ בְּאַמַּת וּלְהוֹצִיאֵנוּ מִגְלוֹתֵנוּ הַמֵּר מְהֵרָה. עַל-כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת שֶׁתְּשִׁים לְבָדָּ לְגִדְל צְרוֹת נַפְשֵׁנוּ, וְתַבִּיט בְּעֵינֵינוּ וְעִמָּלְנוּ וְאֵל תַּבִּיט בְּמַעַלְלֵנוּ, וְתַעֲשֶׂה עִמָּנוּ נְסִים נִפְלְאִים וְנִרְאִים, נְסִים שֶׁל פּוֹרִים, בְּאִפְנֵי שֶׁתִּסְבֵּב סְבוֹת לְמוֹכָה, שֶׁנִּזְכָּה לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּחַיֵּינוּ חֵישׁ קַל מְהֵרָה, וְלֹא נָשׁוּב עוֹד לְכַסְלָה:

לפסח

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְחַיֶּה חַיִּים, אֱלֹהִים חַיִּים וּמְלַךְ עוֹלָם. רַחֵם עָלֵינוּ וְחַיֵּינוּ וְקַיְמֵנוּ, וְקַדְשֵׁנוּ וְטַהַרְנוּ מִטְּמֵאֹת מֵת שֶׁהָיָא אָבִי אֲבוֹת הַטְּמֵאָה, שֶׁהֵם הִרְהוּרֵי נְאוּף שֶׁהִתְנַבְּרוּ וְהִתְפַּשְׁטוּ בְּעוֹלָם מְאֹד, עַד אֲשֶׁר טָבַעְנוּ בְּיוֹן מְצוּלָה וְאִין מְעַמֵּד בְּאֵנוּ בְּמַעֲמֵקֵי מַיִם וְשִׁבּוֹלֵת שֶׁטְפַתְנוּ. זָכְנוּ בְּכַח קְדֻשַׁת מְצוֹת פּוֹרִים שֶׁנִּזְכָּה לְקַבֵּל וּלְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קְדֻשַׁת וְטַהַרְתָּ הַפָּרָה אֲדָמָה תְּמוּמָה, לְטַהַרְנוּ בְּאַמַּת מִטְּמֵאֹת מֵת בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. וְאִזְכָּה עַל-יְדֵי-זֶה לְקַבֵּל חַג הַפֶּסַח הַקְּדוּשׁ זְמַן חַרּוּתֵנוּ בְּקַדְשָׁה גְּדוֹלָה וּבְשִׁמְחָה רַבָּה וְעִצּוּמָה. וְנִזְכָּה בְּרַחֲמֶיךָ לְקַיֵּם כָּל הַמְצוֹת שֶׁל פֶּסַח בְּקַדְשָׁה גְּדוֹלָה וּבְשִׁמְחָה וְחִדּוּהַ רַבָּה. וְתַעֲזְרֵנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ וְתַשְׁמְרֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מִמַּשְׁהוּ חֲמִץ וּשְׂאֵר שֶׁלֹּא יִמְצָא בְּגִבּוֹלֵנוּ וּבְרִשׁוֹתֵנוּ מַשְׁהוּ דְּמַשְׁהוּ שְׂאֵר וְחֲמִץ כָּל יְמֵי הַפֶּסַח. כִּי גְלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ רְבוּנוּ דְעִלְמָא כְּלָא, שְׂאֵי-אֲפָשֶׁר לְבָשֶׁר וְדָם בְּעֵצְמוֹ לְהִיּוֹת נִזְהָר מִמַּשְׁהוּ חֲמִץ, אִם לֹא עַל-יְדֵי יְשׁוּעָתֶךָ וְרַחֲמֶיךָ. רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, גּוֹאֵל חֲזֵק, רַחֲמָן אֱמֵתִי, וְשִׁמְרֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִמַּשְׁהוּ חֲמִץ כָּל יְמֵי הַפֶּסַח הַקְּדוּשִׁים, וְתַעֲזְרֵנוּ וְתִזְכְּנוּ לְצֵאת מֵעַבְדוֹת לְחַרוֹת, מִיָּגוֹן לְשִׁמְחָה, מֵאֲבֵל לְיוֹם טוֹב, מֵאֲפֵלָה לְאוֹר גְּדוֹל. וְנִזְכָּה לְסַדֵּר הַסִּדְרָה שֶׁל-פֶּסַח בְּהִתְעוֹרְרוֹת גְּדוֹל וּבְהִתְלַחְבוֹת נִפְלְאָה וּבְשִׁמְחָה רַבָּה וְעִצּוּמָה. וְנִזְכָּה שֶׁיְבוֹאוּ עָלֵינוּ וְיֵאִירוּ בָנוּ בְּהָאָרֶה נִפְלְאָה כָּל הַמוֹחִין דְּגִדְלוֹת וְקִטְנוֹת הַמַּאִירִין בְּפֶסַח בְּאוֹר גְּדוֹל וְנִפְלְאָה וְנִרְאָה. מְלֹא רַחֲמִים, עֲזְרֵנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְקַיֵּם הַמְצוֹת שֶׁל פּוֹרִים בְּקַדְשָׁה וּבְשִׁמְחָה גְּדוֹלָה כָּל-כֶּד, עַד שֶׁנִּזְכָּה עַל-יְדֵי-זֶה לְהִיּוֹת נִזְהָרִים בְּאַמַּת מִמַּשְׁהוּ-חֲמִץ בְּפֶסַח, וּלְקַיֵּם כָּל הַמְצוֹת הַנּוֹרְאוֹת שֶׁל-פֶּסַח בְּקַדְשָׁה גְּדוֹלָה וּבְשִׁמְחָה נִרְאָה וְעִצּוּמָה. רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֵךְ, וְזָכְנוּ עֵתָה לְפַעוֹל בְּקִשְׁתֵּינוּ בְּרַחֲמִים אֲצִלְךָ, עֲזְרֵנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ עַל-פִּי הַתּוֹרָה הַזֹּאת לְשׁוּב וּלְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ מְהֵרָה בְּאַמַּת, הוֹשִׁיעֵנוּ מִכַּחַת קְדֻשַׁת הַגֵּם וְהַיְשׁוּעָה הַנִּפְלְאָה שֶׁל פּוֹרִים, שֶׁנִּזְכָּה לְהִתְהַפֵּךְ מֵעֵתָה מְרַע לְטוֹב, וְנִזְכָּה לְצֵאת מִיָּגוֹן לְשִׁמְחָה וּמֵאֲפֵלָה לְאוֹר גְּדוֹל:

לתענית אסתר

ועזרנו והושיענו להתענות תענית אסתר קודם פורים בקדשה גדולה, ולומר סליחות בכונה גדולה, ולצעוק ולזעוק אליך מאד מאד. ותפתח את לבבי שאזכה להרגיש כאב עונותי באמת בלבי, ועצם צרת נפשי אשר אין לשער, עד שאזכה לזעוק ועקה גדולה ומרה כראוי לי לזעוק לפי רבוי עונותי ופשעי העצומים, ופגמי הגדולים והרבים מאד, עד אשר יתעוררו רחמיך עלי באמת, ותמהר להושיעני ולגאלני ממני בעצמי, ותעשה את אשר בחקיך אלך ואת מצותיך אשמור באמת ובלב שלם. אבי מלכי יוצרי ובוראי ועושי, הורגי הדרך איך להתחיל מבהינת קדשת פורים, באשר רמזת לנו על ידי חכמיך הקדושים, עזרני בדרך גם וישועה נפלאה ונוראה, בדרך חדוש נפלא ונורא, באפן שאזכה מעתה לשוב אליך בתשובה שלמה באמת. ואזכה להתחיל מתחדש התחלה שלמה ואמתית בכל לב ונפש בעבודתך באמת, ותורני ותלמדני באמת ממה להתחיל ובאיזה דרך ועצה אזכה לשוב אליך באמת:

רבוננו של עולם, גדל העצה ורב העליליה, תקנני בעצה טובה מלפניך והושיעני מהרה למען שמך, באפן שאזכה מעתה לתשובה שלמה באמת כל ימי חיי, ולא אסור מעתה מרצונך ימין ושמאל. ואזכה ללמד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תורתך באהבה, ולקיים כל המצוות וכל הדברים שבקדשה, ולעשות כל דבר ודבר במועדו ובזמנו, והכל אעשה יפה בעתו בקדשה ובטהרה גדולה. ותחזקני בשמחה וחדוה תמיד. ואזכה בכח הצדיקים האמתיים לגרש ולבטל ממני ומכל ישראל קלפת המן עמלק ימח שמו, ולהמשיך עלי קדשת הנס והישועה של פורים. ותרחם עלינו בכל דור ודור ובכל שנה ושנה, שנוזכה לשמח מאד מאד בימי הפורים בשמחה גדולה וחדוה רבה ועצומה. ונוזכה לקיים מצוות קריאת המגלה בקדשה ובטהרה גדולה ובשמחה רבה ועצומה, ונוזכה להתבונן גדל עצם הנס הנפלא והישועה הנוראה והעצומה הזאת, ולפרסומי נסא בפני כל עם ועדה. ונוזכה לקיים מצוות משלוח מנות איש לרעהו, ומתנות לאביונים, ומצוות סעודת פורים, בשלמות גדול ובשמחה רבה ועצומה. ונוזכה לקיים מצוות השכרות של פורים כאשר צונו חכמינו וזכרונם לברכה, ותעזרנו ותשמרנו שלא יזיק לנו השתייה והשכרות של פורים כלל לא בגוף ולא בנפש, ולא יזיק שום אדם ולא שום דבר על ידי השכרות, רק נוזכה על ידי השכרות של פורים לבא לתוך שמחה גדולה וחדוה רבה ועצומה מאד, לתוך שמחה של פורים, אשר אז מאיר הארה נפלאה ועצומה שהוא הארת מרדכי אשר אין דגמטה בכל ימות השנה. ואזכה להיות שמח בכל לב, ולשמח גם אחרים, לשמח כל ישראל עמו בשמחת פורים בחדוה רבה ועצומה מאד מאד, נגילה ונשמחה בישועתיך בשמחה אמתית, באפן שיהיה לך לנחת ולרצון, ותקבל שעשועים גדולים משתיתינו ושמחותינו בפורים הקדוש. ונוזכה גם עתה בכל שנה ושנה להנס הגדול והישועה הנפלאה של פורים, להכניע ולגרש ולעקור ולבטל מאתנו קלפת המן עמלק וזמנתו הגדולה ולמחות שמו וזכרו מן העולם, ולטהר עצמנו מזהמנתו בקדשה ובטהרה גדולה, ולהמשיך עלינו קדשת

תניינא – תורה עה

תתכט

מרדכי ואסתר, ונזכה להמשיך שמחת פורים על כל השנה בלה לשמוח תמיד בך בשמחה וחדוה רבה באמת, ועל ידי זה נזכה לקדשת וטהרת הפרה אדמה, ולקדשת פסח באמת, ונזכה להיות בשמחה תמיד, ויקים בנו מקרא שכתוב, כי בו ישמח לבנו כי בשם קדשו בטהנו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה עה

הסתכלות פני הצדיקים לבד הוא דבר גדול מאד, בודאי בשזוכים לדבר עמו טוב יותר אך גם ההסתכלות לבד הוא טוב מאד ומועיל לקדשה מאד:

תורה עו

אפלו מי שהוא נע ונד ובא לפעמים למקומות שרחוקים מאד מעבודת השם יתברך, כגון בבתי רשעים ואפלו בבתי עכו"ם, אף על פי כן יש כח לישראל להעלות ולהרים כל אלו המקומות להשם יתברך, על כן עליו לעשות את ש'לו להמשיך עצמו להשם יתברך בכל מה שיוכל בכל מקום שהוא:

תפלה לתורה עו

(נה) ביהוה חסיתי איך תאמרו לנפשי נודי הרכם צפור. רבנו של עולם, אלהי ישראל, אתה יודע גדל עצם מרירות הגלות בכלל ובפרט ובפרטי פרטיות, כי מפני חטאינו גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו, ומגולה אל גולה הלכנו ומכלי אל כלי הורקנו, הן כלל ישראל בכלל והן כל אחד ואחד בפרטיות, כי גליות וטלטולים עוברים על כל אחד ואחד מישראל בגשמיות וברוחניות בצפור נודדת מן קנה כן איש נודד ממקומו. ובעצם צרותינו בגוף ונפש וממון, גם כשאנו יושבים בבתינו אנו נעים ונדים כי אין לנו שום מנוחה מרודפינו ושונאינו בגשמיות ורוחניות, בפרט עתה בעת צרה המרה הזאת אשר כל אחד חושב מחשבות איך לברוח ולהטמן ולהסתר מפני הצרות הקשות האלה, אשר כשל כח הסבל. רחם עלי ועל כל ישראל הכבושים בגולה, שבכל מקום שנבוא שם בגלות וטלטול בגשמיות ורוחניות, שתהיה עמנו, ותעזרנו להרים ולנשא ולהגביה כל המקומות האלה אליך ולתורתך ולעבודתך, עד שגם כל המקומות הרחוקים מהקדשה מאד שאנו כבושים בגולה שם, ישובו כלם אליך תתברך לנצח, עד שבכל המקומות הרחוקים ממך מאד יעסקו בהם בתורה ובעבודה באמת וילמדו בהם תורה ברבים, ויקים מהרה מקרא שכתוב, ונשאך גם הוא לאלהינו. מלא רחמים, ראה נא בענינו וריבה ריבנו ומהר לגאלנו גאלה שלמה מהרה למען שמך, ראה כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב, ראה את עמך מרודים מאד בכלל ובפרט, הבט ימין וראה ואין עוזר לשמאל ואין סומך, כי שחה לעפר נפשנו דבקה לארץ בטננו. קומה עזרתה לנו ופדנו למען חסדך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון

לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי. בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עוֹשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ.
וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וַיִּמְלֵא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן:

תורה עז

ז. מִמַּתִּיקִין זֶה הַצֶּעֶר שֶׁלֹּא יִתְנַבֵּר חֵם וְשָׁלוֹם:

ב. עַל-יְדֵי אֲכִילָה בְּקִדְשָׁה וּבִירָאָה שָׁמַיִם, עַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה הַפֶּה בְּכַהֲנֵת קוֹמַת אָדָם. וַיּוּכַל לְזַכּוֹת בְּשֹׁכֵר זֶה לְעֲלִיָּה יוֹתֵר גְּדוּלָּה, לְבַחֲנֵת שְׂכִינָה מִדְּבַר־תּוֹךְ מִתּוֹךְ גְּרוֹנוֹ, אֲבָל מִי שֶׁאִין אֲכִילָתוֹ בְּקִדְשָׁה, אִזּוֹ פִּי שֶׁאוֹכֵל הוּא בְּגֵדֵר בַּעַל חַי, וְהָרִי הוּא כְּמוֹ בְּהֵמָה מִמַּשׁ חֵם וְשָׁלוֹם:

ג. עֵקֶר הִירָאָה הִיא בָּאָה וְנִגְשֶׁת אֶל הָאָדָם בְּשַׁעַת אֲכִילָה, עַל-כֵּן צָרִיךְ לְזַהֵר מְאֹד לְאֹכֵל בְּקִדְשָׁה, וּלְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ הִירָאָה הַבָּאָה אֵלָיו אִזּוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה זוֹכֵה לְכָל הַנִּיֵּל בְּאוֹת א' וּב':

א. כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אֶפְלוּ צָדִיק גְּדוּל כְּצָרִיךְ שִׁיחִיָּה לוֹ אֵיזָה צֶעֶר בְּכָל יוֹם. וְכָל מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ דַּעַת יוֹתֵר גְּדוּל צֶעֶרוֹ גְּדוּל בְּיוֹתֵר וְכִי תַפְלִין חֵם בְּחֵינַת מַחִין, וְהַרְצוּעָה הִיא בְּחֵינַת יְרָאָה. וְהוּוּ שְׁעוֹבֵרֵת הַרְצוּעָה תוֹךְ הַמַּעֲבָרֵמָא, כִּי הִירָאָה עוֹבֵרֵת תוֹךְ הַמַּחִין וְהַתַּפְלִין, כִּי "רֵאשִׁית חֲכָמָה יְרָאָה ה'" (תהלים קיא, י). וְאִם אִין יְרָאָה אִין חֲכָמָה. וּמִבְּחִינָה זֹאת הַרְצוּעָה, כָּא לְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אֵיזָה צֶעֶר בְּכָל יוֹם, וְכָל מִי שֶׁדַּעַתוֹ יוֹתֵר גְּדוּלָּה, צֶעֶרוֹ יוֹתֵר גְּדוּל. כִּי הַצֶּעֶר נִשְׁתַּלְשֵׁל מִהִירָאָה, וְהִירָאָה הִיא כְּפִי הַדַּעַת וְהַמַּחֵ שֶׁחֵם בְּחֵינַת תַּפְלִין, וְהַתַּקּוּן וְהַהֲמַתְקָה לְזֶה הַצֶּעֶר הֵבֵא מִהַרְצוּעָה הַנִּיֵּל הוּא עַל-יְדֵי אֲכִילָה בְּקִדְשָׁה וּבִירָאָה שָׁמַיִם עֵין פְּנִיִם. וְעַל-יְדֵי אֲכִילָה בְּקִדְשָׁה וּבִירָאָה שָׁמַיִם, עַל-יְדֵי-

תפילה לתורה עז

(לח) יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שֶׁתְּהִיָּה בְּעֶזְרִי וְתוֹשִׁיעֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחַסְדֶּיךָ הַעֲצוּמִים, וְתִזְכְּנִי לְשֹׁכֵר תַּאֲוֹת אֲכִילָה לְגַמְרִי, שֶׁאֲזַכֶּה שֶׁתְּהִיָּה אֲכִילָתִי וְשִׁתִּיתִי בְּקִדְשָׁה וּבְטְהָרָה גְּדוּלָּה בְּעַתּוֹ וּבְזַמְנוֹ, בְּמִדָּה וּבְמִשְׁקָל וּבְמִשׁוֹרָה, בְּרִצּוֹנֶךָ הַטּוֹב בְּאַמְתִּי. וְאֲזַכֶּה לְהַמְשִׁיךְ עָלַי תְּמִיד הִירָאָה הַקְּדוּשָׁה הַנִּגְשֶׁת וּבָאָה אֶל הָאָדָם לְעַת הָאוֹכֵל דִּיקָא, וְאֲשַׁב עַל הַשְּׁלֵחֵן בְּשַׁעַת סְעוּדָה בְּאִימָה וּבִירָאָה גְּדוּלָּה מִפְּנֵיךָ תְּמִיד. וְעַל-יְדֵי-זֶה תִּזְכְּנִי בְּחַסְדֶּיךָ הַעֲצוּמִים לְהַמְתִּיק וּלְבַטֵּל כָּל מִינֵי צֶעֶר וְיִסּוּרִים וְכָל הַדֵּינִים שֶׁבְּעוֹלָם, מִעָלִי וּמִעַל כָּל בְּנֵי בֵּיתִי וּמִעַל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ. כִּי אַתָּה יְדַעְתָּ אֶת כָּל עֲמַלְנוֹ וְלַחְצָנוֹ, אֶת כָּל מִינֵי צֶעֶר וְיִסּוּרִין הָעוֹבְרִים עָלֵינוּ עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וּבְעֵצָם שֶׁפְּלוֹת דַּעַתָּנוּ, קִשָּׁה לָנוּ לְסַבּוֹל הַצֶּעֶר וְהַיִּסּוּרִין שֶׁל כָּל יוֹם וְיוֹם. רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שָׁמֶךְ וְזַכְּנוּ לְהַתְּעוֹרֵר מֵעַתָּה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קִדְשָׁתְךָ הָעֲלִיזָנָה, וְנִזְכֶּה כְּלָנוּ לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ יְרָאָה שָׁמַיִם בְּאַמְתִּי, וְתְהִיָּה יְרָאָתְךָ עַל פְּנֵינוּ לְבַלְתִּי נַחֲמָא. וּבְפִרְט בְּשַׁעַת אֲכִילָה תִּזְכְּנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ לְאֹכֵל בְּקִדְשָׁה וּבְטְהָרָה גְּדוּלָּה עַד שֶׁנִּזְכֶּה לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ תְּמִיד בְּשַׁעַת הָאֲכִילָה אֶת הִירָאָה הַקְּדוּשָׁה הַנִּגְשֶׁת וּבָאָה

אל האדם אז, ועל-ידי-זה נזכה לבטל ולהמתיק כל מיני צער ויסורין וכל הדינים שבעולם, מעלינו ומעל כל עמך בית-ישראל. ועל-ידי-זה תזכנו לעלות מבחינת מדרגת חי למדרגת אדם דקדשה באמת, שהוא גדר מדרב, ונזכה לדבור דקדשה תמיד. ותזכנו לעלות בכל פעם מדרגא לדרגא עד שזוכה לעלות ולהכלל בבחינת אדם העליון, שזוכה לבחינת שכינה מדרגת מתוך גרוננו:

רבונו של עולם, הקשיתי לשאול, אבל לפי גדל רחמיך וחנינותיך, אין שום דבר רחוק כי באמת ידעתי אשר לפי שפלות פחיתות מדרגתי, אין לי פה לדבר ולבקש אפלו על דבר קטן שבקטנים, ואין שום דבר קדשה שבעולם שלא יהיה עצום ונשגב ומרומם ומרחק ממני בתכלית ההתרחקות וההתרוקמות אשר אי-אפשר לבאר. אבל כבר שמענו מרחוק גדלתך וענותנותך ורחמיך וחסדיך הרבים בלי שעור, ומעט ראיתי בעיני. על-כן יש לי גם-כן תקוה ופתחון פה לשאול ולבקש ממך אפלו על המדרגה הגדולה שבגדולות, כי אין דבר נמנע ממך, וממך לא יפלא כל דבר הן כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה. ורק בשביל זה בראת עולמך כדי להראות טובך ורחמיך וחסדיך לכל החפצים ומשתוקקים לקבלם, וכל מה שאני רחוק וחיב ביותר, יתגלה ביותר על-ידי דיקא, רב טובך וחסדיך וחנינותיך אשר זהו עקר גדלתך, ובשביל זה בראת כל העולמות בלם. כי לא יתגלו נוראות נפלאות טובך וחסדיך על-ידי שאתה גומל חסד וטוב לצדיקים אמתיים העובדים אותך באמת כל ימי חייהם במסירות נפש באמת, כי הם זוכים למה שזוכים על-ידי מעשיהם הטובים. אבל באיש כמוני יתגלו דרכי טובך וחסדיך ורחמינותיך וחנינותיך הנוראים ונפלאים ונשגבים מכל השכליות בלי שעור וערך ומספר, כשתקרב מרחק ופגום וחיב כמוני אליך תתברך, כי יכתירו צדיקים כי תגמול עלי. עזרני עוזר דלים, הושיעני בעל הישועות, אל תטשני ואל תעזבני אלהי ישעי, יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה עח

נעלמת ונסתרת בתוך ישוב העולם שנברא בעשרה מאמרות. והצדיק בשעה שפורש מן התורה והוא מבחינת איש פשוט, הוא מקבל חיות מבחינה זו של קדם מתן תורה, הינו מהתורה הנעלמת, ועל-ידי-זה הוא מחיה כל האנשים הפשוטים שבעולם (שקורים פראסטאקיס), כי כל הפשוטים ואפלו הרשעים ואפלו אמות העולם להבדיל, בלם מקבלין חיות רק מהתורה שהוא

א. הצדיק הגדול גם הוא מכרה להיות לפעמים איש פשוט ולבטל עצמו מהתורה ומהשגותיו, כי צריכין לעסק בצרכי הגוף גם כן, ואם כן במה מחיה עצמו באותו העת, הלא עקר החיים הוא התורה. אך דע כי הוא מחיה עצמו אז מבחינת קיום העולם קדם מתן תורה, שבודאי גם אז היתה התורה במציאות, כי התורה היא נצחית, אך אז היתה התורה שכלולה בעשרת הדברות

נאבדת לעולם, ויצעק לפני השם יתברך
תמיד יהיה אידך שיהיה, עד ישקיף וירא
ה' משמים:

ג. החכמות מוזיקים מאד להאדם.
והחכמים נלכדים בחכמתם של עצמם,
וצריך להתרחק מאד מכל מיני חכמות
שיש לקצת אנשים, שנדמה להם
שהם יודעים חכמות בעבודת ה', כי
חכמות אין צריכים כלל, והעקר הוא
רק תמימות ופשיטות ואמונה שלמה
בהשם יתברך ובהצדיקי אמת. אף-על-
פי שגם בתמימות צריכין לזהר לבלי
להיות שוטה, אף-על-פי-כן חכמות אין
צריכין כלל, ויוכל לבוא לשמחה גדולה
על-ידי תמימותו ואמונתו. אשרי ההולך
בתמימות:

ד. וצריכין לבקש מאד מהשם יתברך
לזכות להתקרב להצדיק האמת, כי
אשרי למי שזוכה להתקרב אליו בעודו
בחיים חיותו, אשרי לו אשרי חלקו.
והבעל דבר שם לבו על-זה מאד לבלי
את העולם, כי ישראל הם עבשו קרובים
אל הקץ מאד, ויש להם עבשו פסופין
ונעגנעים גדולים להשם יתברך אשר לא
היה בזאת בימי קדם, ולכן הערים הבעל
דבר והקים בעולם מפרסמים הרבה של
שקר, וגם בין הצדיקים האמתיים הכנים
מחלקת עד שאין אחד יודע היכן האמת,
על-כן צריכין לבקש מאד מהשם יתברך
לזכות להתקרב להצדיק האמת:

עקר החיים. ובאמת הלא הם רחוקים
מהתורה, ועל-כן צריכין שיהיה עליהם
איש פשוט הגדול, כדי שכלם יקבלו על
ידו חיות. ולכן מברח הצדיק הגדול לירד
ולפל לתוך פשיטות ולהיות איש פשוט
איזה עת, ואז הוא מתיה עצמו מהתורה
הנעלמת, ועל-ידי-זה הוא מתיה את כל
הפשוטים שבעולם. וכל אחד כפי קרובו
יותר אל הקדשה ואל הצדיק הנז"ל,
כן הוא מקבל על ידו חיות גבה יותר,
מהתורה הנעלמת. ועל-כן אפלו מי
שהוא איש פשוט כגון שאינו יכול ללמד
או שהוא במקום שאי אפשר לו ללמד,
אף-על-פי-כן גם אז צריך להחזיק עצמו
ביראת שמים בכל מה שיוכל, כי כלם
מקבלים חיות מן התורה הנעלמת, על-
ידי הצדיק הגדול שמתנהג בפשיטות
לפעמים. (עין פנים):

ז. ואפלו מי שנפל חס ושלום מאד ומנח
בשאל תחתיות חס ושלום, אף-על-פי-
כן יש לו תקנה גדולה על-ידי הצדיק
הגדול האמתית, כי על ידו יכולין הכל
לקבל חיות מהקדשה בכל מקום שהם,
על-כן באמת אין שום יאוש בעולם (קין
יאוש אין נאר ניט פאר האנדרן), ואידך שהוא אפלו
אם נפל למקום שנפל רחמנא לצלן,
מאתר שמחזק עצמו במה שהוא, עדין
יש לו תקנה לחזר ולשוב אליו יתברך,
והעקר הוא: "מבטן שאל שועתי" (יורה
ד. ט.). כי גם צעקה משאל תחתית אינה

תפלה לתורה עח

(לט) וְאַתְּ חַנּוּן אֵל יְהוָה בְּעַת הַהֵיאָלָה לֵאמֹר, אֲדֹנָי אֱלֹהִים אַתָּה הַחֲלוּתָ לְהִרְאוֹת אֶת
 עַבְדְּךָ אֶת גְּדֻלָּתְךָ וְאֶת יָדְךָ הַחֲזָקָה אֲשֶׁר מִי אֵל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה כְּמַעֲשֵׂיךָ
 וּכְגִבּוֹרוֹתֶיךָ. אֶעֱבְרָה נָא וְאֶרְאֶה אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן הַהַר הַטּוֹב הַזֶּה
 וְהַלְבֵנוּן. רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, חוֹנֵן אֶת מִי שְׂאִינּוּ רְאוּי לְחוּן, מְרַחֵם אֶת מִי
 שְׂאִינּוּ רְאוּי לְרַחֵם, עוֹשֶׂה חֶסֶד חֲנֻם בְּכָל דּוֹר וָדוֹר. וּכְבֹר עֲשִׂיתָ חֲסָדִים רַבִּים בְּכָל־לַיּוֹת
 וּבַפְּרָטִיּוֹת בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, עַד הִנֵּה עֲזָרוּנוּ רַחֲמֶיךָ וְלֹא עֲזָבוּנוּ חֲסָדֶיךָ, וְגַם עִמִּי הַשְּׁפֵל
 וְהַנְּבֻזָה גִּמְלַת חֲסָדִים וְטוֹבוֹת רַבּוֹת בְּלִי שִׁיעוֹר וְעָרֶךְ וּמִסְפָּר. וְאֵלּוּ פִי מְלֵא שִׁירָה
 כִּיִּם וְלִשׁוֹנִי רִנָּה בְּהַמּוֹן גְּלוּי וְכוּ', לֹא אֶסְפִּיק כָּל יְמֵי הַיְּהוּדוּת לָךְ וְלִשְׁבַּחְךָ וְלִפְאֹרְךָ
 וְלִבְרַךְ וְלִקְדֹשׁ אֶת שְׁמֶךָ, לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְסַפֵּר אַחַת מִנֵּי אֱלֹהִים וְלִפְנֵי אֱלֹהִים וְרַבִּי
 רַבּוֹת פְּעָמִים הַטּוֹבוֹת נְסִים וְנִפְלְאוֹת וְחֲסָדִים רַבִּים וְעֲצוּמִים חֲסָדֵי חֲנֻם אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ
 עִמִּי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, מָה אֹמֵר וּמָה אֲדַבֵּר, בְּמָה אֶקְדֵּם יְהוָה אֲכַפֵּר לְאַלְהֵי מְרוֹם.
 וּמֵאַיִן אֹצֵר מִתְּנַת חֲנֻם אֲשֶׁר גִּמְלַת עִמִּי אַתְּחִיל לְדַבֵּר תַּחֲלָה, כִּי כָּל חֶסֶד וְחֶסֶד אֲשֶׁר
 עֲשִׂיתָ עִמִּי הַחוּטָא וְהַפְּגוּם, הוּא אֹצֵר מְלֵא מִתְּנוּת חֲנֻם אֲשֶׁר בְּחֲסָדֶיךָ הִרְבִּים הַזְּקִינִי
 בְּתִשׁוּבַת אֱמוּנָתְךָ, וְזִכְרִי לְהִיּוֹת בְּכָל־יִשְׂרָאֵל עַבְדֶּיךָ אֲשֶׁר בָּהֶם בְּחַרְתָּ, וְעֲזַרְתָּנִי
 בְּכָל עַת לְחַטּוֹף מִזֶּה הָעוֹלָם הָעוֹבֵר כְּמָה וּכְמָה נִקְדוֹת טוֹבוֹת, אֲשֶׁר זָכִיתִי בְּרַחֲמֶיךָ
 בְּכָל יוֹם וּבְכָל עַת לְעַסֵּק מְעַט בַּתּוֹרָה וּתְפִלָּה, וּלְקַיֵּם כְּמָה מִצְוֹת, וּלְפָרוֹשׁ וּלְבַדֵּל
 מִכְּמָה עֲבִירוֹת. וְהִיִּיתָ בְּעֲזָרִי לְבָלִי לִילְךָ בְּעֲצַת רְשָׁעִים, וּלְבָלִי לְעַמּוֹד בְּדַרְךָ חֲטָאִים,
 וּלְבָלִי לִישֵׁב בְּמוֹשָׁב לְצִיִּים. וְהִכְנַסְתָּ בִּי בְּכָל עַת לְהִשְׁתַּקֵּק וּלְכַסּוֹף וּלְהִתְנַעֵנֵעַ אֵלֶיךָ,
 וּלְהִתְחַבֵּר לִירְאֵיךָ וּתְמִימֶיךָ, מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ עִמִּי בַּתּוֹךְ כְּלָלִיּוֹת יִשְׂרָאֵל
 עִמָּךְ, אֲשֶׁר נִתְּתָ לָנוּ מִתְּנוּת טוֹבוֹת כְּאַלְהָה, מִתְּנוּת יְקָרוֹת כְּאַלְהָה, שְׁהִיּוּ גְנוּזִים בְּבֵית
 גְּנוּזֶיךָ מְעוֹלָם, עַד שֶׁבָא מוֹשִׁיעַ וְרַב, נֶאֱמַן בֵּיתְךָ, מוֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, וְהִבִּיא לָנוּ
 חֲמֻדָה גְּנוּזָה שֶׁעֲשׂוּעִים יוֹם יוֹם, אֲשֶׁר אֵין עָרֶךְ אֵלֶיךָ, וְכָל חַפְצִים לֹא יִשׁוּוּ בָּהּ, רַבּוֹת
 עֲשִׂיתָ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵי עַם כְּלָלִיּוֹת יִשְׂרָאֵל, וְעַם כָּל אֶחָד וְאֶחָד בַּפְּרָטִיּוֹת בְּכָל יוֹם
 וַיּוֹם, נִפְלְאוֹתֶיךָ וּמַחְשָׁבוֹתֶיךָ אֵלֵינוּ אֵין עָרֶךְ אֵלֶיךָ אֲגִידָה וְאֲדַבֵּרָה עֲצוּמוֹ מִסְפָּר. וְעַל
 כָּלֵם יִתְבָּרַךְ וַיִּתְרוּמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא שְׁמֶךָ מִלְּכַנּוֹ תְּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד, נוֹדָה לָךְ וְנִסְפָּר תְּהִלָּתְךָ
 עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בִּינְדִיךָ וְעַל גִּשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ, וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל
 נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עַת, עָרַב וּבִקֵּר וּצְהַרִים, הַטּוֹב כִּי לֹא כָּלוּ רַחֲמֶיךָ וְהִמְרַחֵם
 כִּי לֹא תָמוּ חֲסָדֶיךָ כִּי מְעוֹלָם קוִינּוּ לָךְ. וְעַתָּה אֲשֶׁר בָּאתִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי
 אֲבוֹתֵינוּ מְלֵא חֲסָדֵי חֲנֻם תְּמִיד. חֲנִנִי מֵאֹצֵר מִתְּנַת חֲנֻם, וְזַכְּנִי לְעֵלוֹת לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל
 חַיִּשׁ קַל מְהֵרָה בְּשָׁנָה הַזֹּאת, אוֹלֵי אֲזַכֵּה לְקַבֵּל שֵׁם קְדֻשָּׁה וְסִתְרָה מֵעֵשֶׂר קְדֻשּׁוֹת
 הַכְּלוּלוֹת שֵׁם, בְּאִפְן שְׂאֻזְכָּה מֵעַתָּה לְשׁוֹב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, וּלְקַדֵּשׁ וּלְטַהֵר עֲצָמֵי מֵעַתָּה
 וְעַד עוֹלָם, וּלְזַכּוֹת לִירְאֵת שָׁמַיִם בְּאַמֶּת:

רבונו של עולם, אין לי פה לדבר ולא מצח להרים ראש, רק באתי כעני בפתח, החיב והחוטא והפושע, שואל ומבקש בךעת מבלבל ובלשון עלנים, מתנת הנם לבד, בכח וזכות הצדיקים הגדולים שזכו לארץ-ישראל אחרי מניעות רבות, וזכו לחתור ולהמשיך האוצר מתנת הנם על כל באי עולם. בזכותם וכחם לבד תמכתי יתדותי, לבא לפניך עתה גם עתה, לשאול ולבקש ממך מתנת הנם, שתחנני מהאוצר מתנת הנם, הפתוח ועומד לפני הצדיקים הקדושים. משם תחנני ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, ותעשה את אשר ברחמיך אלה ואת מצותיך אשמור מעתה ועד עולם, ותזכני ותורני ותלמדני הדרך והנתיב והעצה, באפן שאזכה חיש קל מהרה לעבר ולדלג על כל המניעות והעפובים והסכסוכים והבלבולים המונעים אותי מלבא לארץ-ישראל, הן מניעות מחמת ממון, הן שאר כל מיני מניעות שבעולם, ובפרט כל מיני מניעות המוח, הכל באשר לכל אזכה לשבר ולבטל מהרה מהרה, באפן שאזכה מהרה בסמוך לילך ולבא לארץ-ישראל, ואזכה לבא לשם בשלום, ולהמשיך שם עלי קדשה וטהרה ויראה שלמה מכל העשר קדשות הכלולים בארץ-ישראל, שהם בחינות עשרה מאמרות שבהם בראת עולמך, אשר בהם כלולים ונעלמים העשרת הדברות שהם כלליות התורה הקדושה, אשר כל העשרה מאמרות עשר קדשות האלה, כלולים מכל היראות הקדושות. רבונו של עולם, אדיר איום ונורא, זכני לכל הקדשות והיראות האלה, באפן שאזכה לשוב אליך בתשובה שלמה באמת, ולעבדך באמת ביראה ובאהבה ללמד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תורתך באהבה:

רבונו של עולם, מה אדבר ואתה ידעת אותי, אך בכר הודעתנו שצריכין להתפלל בפה מלא, ואתה שומע תפלת כל פה, ועל זה תמכתי יתדותי לבא גם עתה בתפלה ותחנני לפניך בעל הרחמים, בעל החסד, בעל החמלה והחנינה, ואני מקנה ממקום שאני שם, לעלות מהרה לארץ-ישראל, אולי אזכה שם מה שאזכה, באפן שאמצא דרך ונתיב וכח ועצה אמתית שאזכה לקימה, באפן שאזכה להתקרב אליך באמת באהבה וביראה, ולשוב אליך באמת מעתה ועד עולם. אבי שבשמים, חושב מחשבות לבל ידח ממך נדה, אל תבישני משברי, ואל תחפירני מתקנותי, ואל תאטום אונך מזעקתי, לא תאמץ את לבבך מאחיק האביון, ואל תסתיר פניך מתשוקתי וכסופי, אשר זה בפה אני נכסף ומשתוקק לשוב אליך באמת. יהמו ויכמרו מעיך עלי, ותקרביני מעתה אליך ולעבודתך באמת, ואל תעשה עמי בחטאי, ואל תגמלני במפעלי. כי אתה ידעת את יצרי, ואתה יודע מקומי מתחלה ועד סוף, ובדרך הכל, ובדרך להסיר רוע לבבי וקשיות ערפי, ותקף תאותי, ועזות גופי, כמו שכתוב, ואשר הרעותי. כי בדרך הכל, ובדרך כח וגבורה ובדרך לגדל ולחזק לבל. ועליך לבד השלכתי את יהבי, עליך לבד אני נשען ונתלה ונסמך, כי אתה גבור ורב להושיע, הן כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה, ומי יאמר לך מה תעשה. השיבנו ואשובה כי אתה (יהוה) אלהי, רפאני

תְּנִינָא – תְּפִלָּה לְתוֹרַה עַח

תתלה

יְהוָה וְאַרְפָּא. רְפוּאת הַנֶּפֶשׁ וְרְפוּאת הַגּוּף, הוֹשִׁיעֵנִי וְאוֹשֵׁעָה כִּי תִהְלֹתִי אִתָּה. חַנּוּנִי מְאוּצֵר מִתַּנְתּוֹת הַנֶּחֱם בְּכַח וּזְכוּת הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים הַעֲנֹוִים בְּאַמֶּת, הַהוֹלְכִים בְּתַמִּימוֹת בְּאַמֶּת, וְעוֹשִׂים עֲצָמָם כְּאֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים לְגַמְרֵי בְּאַמֶּת, אֲשֶׁר אִתָּה לְבַד יוֹדֵעַ גְּדֹל קִדְשָׁתָם וּמַעֲלָתָם וְעֵצָם בְּחָם, עַד אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם כַּח לְהַרִים וּלְהַגְבִּיחַ גַּם אוֹתִי מִמְקוֹם שְׂאֵנִי שֶׁם לְקָרְבְּנִי אֱלֹהִי, וְלִהְבִּיאֵנִי מִהַרָּה לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל, וּלְזַכּוֹת אוֹתִי וּלְתַקֵּן כָּל מַה שֶׁשָּׁקַלְקַלְתִּי, וְלֹא אֵצֵא מִן הָעוֹלָם הַזֶּה עַד שֶׁאֶתְקַן בְּכַחְסֵךְ אֵת כָּל אֲשֶׁר שַׁחַתְתִּי, לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי אֱלֹהִים וְרוּחַ נְכוֹן חֲדָשׁ בְּקִרְבִּי, הַשִּׁיבָה לִי שִׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי, עֲזָרְנִי עֲזָרְנִי, הוֹשִׁיעֵנִי הוֹשִׁיעֵנִי, כִּי אֱלֹהִי לְבַד שִׁטְחֵתִי כִּפִּי. פִּרְשֵׁתִי יָדִי כָּל הַיּוֹם, נִפְשִׁי כְּאַרְץ עֵינֶפֶה לָךְ סִלְּה. מִקְצֵה הָאָרֶץ אֱלֹהִי אֶקְרָא בְּעֶטּוֹף לְבִי בְּצוּר יְרוּם מִמֶּנִּי תִּנְחַנֵּי. נִכְסְפָה וְגַם כָּלְתָה נִפְשִׁי לְחַצְרוֹת יְהוָה לְבִי וּבִשְׂרֵי יִרְגְּנוּ אֵל אֱלֹהֵי. אֱלֹהִים אֵלֵי אִתָּה אֲשַׁחֲרֶךָ צְמָאָה לָךְ נִפְשִׁי כְּמַה לָךְ בִּשְׂרֵי בְּאַרְץ צִיָּה וְעִיף בְּלֵי מַיִם. בֵּן בַּקֶּדֶשׁ חַזִּיתִיךָ לְרֵאוֹת עֶזְךָ וּכְבוֹדְךָ:

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, רַב חֶסֶד וּמְרֻבָּה לְהַטִּיב, שֶׁתִּרְחַם עָלַי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתוֹרְנִי וְתִלְמַדְנִי וְתִדְרִיכֵנִי בְּדַרְכֵי הַתַּמִּימוֹת וְהַפְּשִׁיטוֹת בְּאַמֶּת, שְׂאֻזְכָּה לְהִיּוֹת תָּמִים עִם יְהוָה אֱלֹהֵי, וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה וַיִּשְׁרַח בְּלֵי שׁוּם חֲכָמוֹת שֶׁל הַבַּל בְּלָל. כִּי אִתָּה יוֹדֵעַ שְׂאֵינִי לָנוּ שׁוּם דֶּרֶךְ לְהִתְקַרֵּב אֱלֹהִי כִּי אִם עַל־יְדֵי פְּשִׁיטוֹת וְתַמִּימוֹת גְּמוּר בְּאַמֶּת וְאַמוּנָה שְׁלֵמָה. וְאֵנִי מֵאַמִּין וּמְבִין מִרְחוֹק שֶׁאַפְלוּ בְּעַמְּךָ נִפְלִיתֵינוּ עֵתָה בְּתַקְּףָה הַגְּלוּת הַמֵּר הַזֶּה בְּגוּף וּנְפֶשׁ, יֵשׁ דַּרְכִּים שֶׁל תַּמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת וְאַמוּנָה, שֶׁכָּל אָדָם בְּאֲשֶׁר הוּא שֶׁם יוֹכֵל לְהַחִיּוֹת אֵת עֲצָמוֹ עַל־יְדֵי־זֶה, וְלִמְצֹא לוֹ דֶּרֶךְ יִשָּׁר וְעֲצוֹת נְכוֹנוֹת עַל־יְדֵי דַרְכֵי הַתַּמִּימוֹת וְהַפְּשִׁיטוֹת אֵיךְ לִמְצֹא אוֹתָךְ בְּכָל מְקוֹם, אֶפְלוּ מִי שֶׁנִּפְל לְמְקוֹם שֶׁנִּפְל, בְּלֵם יוֹכֵלִים לְעֲלוֹת מִנְּפִילְתָם וּרִידְתָם, וְלִהְתְּקַרֵּב וְלִהְתְּדַבֵּק אֱלֹהִי, וּלְרַצּוֹת וּלְפִיִּס אוֹתָךְ בְּתַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת בְּתַפְלָה וְתַחֲנוּנִים בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה, כִּי בְּאֵלֶּה חֲפֻצָּת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב, עֵינֵי בְּנֵאֲמָנִי אָרֶץ לְשִׁבְת עַמְּדֵי הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ תָּמִים הוּא יִשְׁרָתֵנִי, וְנֹאמֵר, אֲשֶׁרֵי תַמִּימֵי דֶרֶךְ הַהוֹלְכִים בְּתוֹרַת יְהוָה:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, עוֹשֵׂה חֶסֶד חָנּוּם בְּכָל דּוֹר, אִתָּה בְּרַחֲמֶיךָ וּחֲסִדֶיךָ חָנּוּם, בְּרֵאת וּקְיַמְתָּ עוֹלָמְךָ כּוֹ דוֹרוֹת קוֹדֶם מִתַּן תּוֹרָה, שְׂאֵז הָיָה הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם בְּלֹא תוֹרָה, כִּי אִם בְּחֶסֶד חָנּוּם לְבַד. רַחֵם עָלֵינוּ גַּם עֵתָה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וּפְתַח לָנוּ אוֹצְרֶךָ הַטּוֹב, אוֹצֵר מִתַּנְתּוֹת חָנּוּם, וְעֲשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה וּחֶסֶד חָנּוּם בְּכָל עֵת, וְאַפְלוּ בְּעֵת שְׂאֵנוּ מִתְבַּטְּלִים מִדְּבָרֵי תוֹרָה, רַחֵם עָלֵנוּ בְּזְכוּת הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים הָאֲמִתִּיִּים, וְתִשְׁפִיעַ עָלֵנוּ כָּל טוֹב, וְתִתְקַיֵּם אוֹתָנוּ בְּחֶסֶד חָנּוּם, כְּמוֹ שֶׁקְיַמְתָּ עוֹלָמְךָ בְּחֶסֶד חָנּוּם, כִּי דוֹרוֹת קוֹדֶם מִתַּן תּוֹרָה, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עָלֵנוּ לְמַעַן שִׁמּוּךָ וְעֲזָרְנוּ וּזְכֵנוּ שֶׁנִּזְכָּה לְהַגִּיחַ בְּדַבְרֵי תוֹרָתְךָ יוֹמָם וּלְלֵילָה, וְאַזְכָּה לְהַרְבוֹת בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה בְּהַתְמַדָּה גְּדוֹלָה בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה לְשִׁמּוּךָ הַגְּדוֹל בְּאַמֶּת:

ותפתח את לבי בתלמוד תורתך, שאזכה להבין ולהשכיל העמקות והנעימות והמתיקות שבתורתך הקדושה והטהורה והתמימה. ותורני ותלמדני בכל עת שאזכה לידע תמיד באמת איך להתנהג בענין בטולה של תורה זהו קיומה, שאזכה לתלמוד יום ולילה בהתמדה גדולה, ולידע ולכונן הזמן המוכרח להתבטל, שיהיה הכל יפה בעתו במועדו ובזמנו. כי גלוי וידוע לפניך אדון כל, נותן התורה, כי בשר ודם אנחנו ומחומר קורצנו, ובהכרח להתבטל קצת לפעמים מלמוד התורה, כי צריכין זמן לאכול ולשתות ולישון בשביל קיום הגוף, ולעסוק בצרכי פרנסה ושאר הכרחיות הגוף, או להתבטל לפעמים לפקח את הדעת שלא יתבלבל מרבוי הלמוד יותר מהמדה. ובאמת לפי עצם קדש מתיקות ונעימות תורתך הקדושה, בודאי היה ראוי לנו לבלי להתבטל לעולם מדברי תורה אפלו שעה קלה, כי היא חיינו וארץ ימינו, ואיך אפשר לפרוש מחיים אמתיים אפלו רגע אחת. אך כבר גלית לנו שזה אי אפשר בשום אופן בעולם לבלי להתבטל כלל, כי בהכרח צריכין להתבטל לפעמים בשביל צרכי הגוף המכרחים. על-כן רחם עלינו ברחמיך הרבים, וזכנו להתקרב לצדיקים אמתיים המקימים את כל העולם בתורתם וקדשם ובדרכי פשיטותם הנפלאים, שזוכה בכחם וזכותם להמשיך עלינו קדשה וחיות וכל טוב בכל עת, מהאוצר מתנת חנם הפתוח ועומד לפניהם. אשר על-ידי זה הם מחיין את עצמם בעת שבטלים מן התורה, ובהם הם מחיין את כל האנשים הפשוטים שבעולם (שקורים פראסטאקיס), הן בעלי תורה בעת שבטלים מן התורה, והן אנשי הקמון ועמי הארץ, ואפלו המנזחים בשאול תחתיות ומתחתיו רחמנא לצלן, ואפלו אומין דעלמא, כלם הם מחיין על-ידי דרכיהם הנפלאים, שעושים עצמם לפעמים כאנשים פשוטים לגמרי, וממשיכים חיות ושפע טוב מקיום העולם קודם מתן תורה שהיה מתקיים העולם בהסד חנם על-ידי התורה הנעלמת, שהוא הדרך לכבוש ארץ ישראל:

אנא יהוה, מלא רחמים, זכנו ועזרנו להתקרב ולהכלל תמיד בצדיקים הנוראים האלו שיש להם כח להחיות כל בני העולם אפלו בעת רחוקם מהתורה, כל אחד ואחד כפי רחוקו. כי אתה יודע מלא רחמים, כי עתה אין לנו שום כח וחיות וקיום כי אם בכח וזכות הצדיקים הקדושים הנוראים האלו, ועזרנו וזכנו להתקרב אליהם, ולקיים דבריהם ולילך בדרכיהם באמת, להתנהג בדרכי התמימות והפשיטות באמת ובאמונה שלמה, בלי שום חכמות של העולם כלל. ואזכה להחיות את עצמי ולשמח את נפשי תמיד על-ידי האמונה לך, שהיא יסוד ועקר הכל. ואזכה לידע ולהאמין תמיד, כי אתה בראת עולמך בעשרה מאמרות ובהם נעלמין עשרת הדברות שהם כלל תורתנו הקדושה, ובכל הדברים והחפצים שבעולם, ובכל המלאכות והעסקים והמשאומתן, בכל המחשבות ודבורים ועשיות שבעולם, בכלם יש בהם העשרה מאמרות שבהם נבראו כלם, אשר באלו העשרה מאמרות נעלמין העשרת הדברות שהם כלל התורה. ועל-ידי זה אזכה לקשר ולדבק את עצמי אל השם יתברך והתורה

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרַה עַח

תתלו

תמיד בכל עת ורגע בדרך תמימות ופשיטות באמת, אפלו בעת שאני מוכרח להתבטל מן התורה. ותחזק ותאמץ את לבבי לבלי לפול משום דבר שבעולם, ולא יוכל הבעל דבר והספרא אחרא להחליש את דעתי בשום אפן בעולם. ואדע ואאמין באמונה שלמה וחזקה תמיד, שאין שום יאוש בעולם כלל, איך שהוא, איך שהוא, כי רחמיך לא כלים לעולם. ואתה מנסה את כל אדם בכל עת, ואתה מגלגל ומסבב עם כל אדם גלגולים וסבות נפלאות, ואתה חפץ שהאדם יחזק ידו בהשם ויתברך בכל עת, אף אם הוא כמו שהוא, כי לית רעותא טבא דאתאביד, ויקר וחביב בעיניך מאד מאד, כל תנועה ותנועה שהאדם מנשא עצמו להתקרב אליך ממקום שהוא שם, ומחזק את עצמו ברחמיך וחסדיך לקוות ולצפות בכל עת להתקרב אליך בכל פעם מתדוש. באשר גלית לנו התנוצצות נפלא מעצם פלאי חסדיך ורחמיך הרבים והעצומים מאד, על ידי צדיקיך הקדושים האמתיים, שאחזו בנו וחזקו ידינו בכל עת, וקראו בקול גדול והשמיעו אותנו שאין שום יאוש בעולם כלל:

רבנו של עולם, מלא רחמים, אתה יודע מעמד ומצב של ישראל בעת בסוף הגלות המר הזה, אשר קרוב לבא עת קצנו, ואתה מצפה בכל יום ובכל עת ורגע שיבא גואל צדקנו, ונפשות עמך בית ישראל מתגעגעים ומשתוקקים ונכספים אליך ולעבודתך בכלות הנפש אשר לא היתה כזאת מעולם. אבל הבעל דבר הניח עצמו לארפו ולרחבו, ובלבל את העולם מאד מאד, והכניס מחלקת גדול בעולם, ונעשה קטגוריא גדולה בין התלמידי חכמים, ורבים מבני פריצי עמך מתנשאים להעמיד חזון ונכשלו. ואפלו בין התלמידי חכמים האמתיים נעשה מחלקת ובלבול גדול, עד אשר אין אחד יודע היכן האמת. רחם עלינו למען שמך, וזכנו שלא יהיה לנו שום חלק במחלקת על הצדיקים והבשרים האמתיים, ותאיר עלינו בחסדיך הנם ותגלה לנו האמת לאמתו, שנוזקה לידע מהצדיקים והבשרים האמתיים שבדור הזה, ולהתקרב אליהם ולהכלל בהם, ולילך בדרכיהם באמת ובפשיטות ובאמונה שלמה, בתמימות גמור בלי שום חכמות של הבל הנהוגים בעולם עתה. ואזכה לבא לתוך שמחה גדולה בכל עת, על ידי הפשיטות והתמימות והאמונה שלמה בך ובתורתך הקדושה ובצדיקיך ויראיך האמתיים הטובים והתמימים הישרים בלבותם ההולכים בדרךך באמת. ותרחם עלי ותחזק את לבבי לכסוף ולהשתוקק ולהתגעגע באמת לארץ ישראל ולהרבות בתפלה ותחנונים עלי זה בכל יום, עד שאזכה שתפתח לי האוצר מתנת הנם, ותחנני בחסד חנם ותושיעני מהרה לבא לשם בשלום בלי פגע, ולהמשיך עלי כל העשר קדשות שבארץ ישראל:

אבי שבשמים, עזרני והושיעני בדרכי נפלאותיך הנוראות, בדרכי עצותיך הידועות לך, על פי דרכי הפשיטות והתמימות של הצדיקים הגדולים האמתיים, באפן שאזכה לעבור ולדלג על כל מיני קטנות דקטנות שכתב נפילתי ועברתי בהם די והותר, האומר לעולמו די יאמר לצרותי די, ותורני ותלמדני בכל עת עצות נפלאות אמתיות, באפן

שאזכה לשמח את עצמי תמיד ואפלו במלי דשמותא במלי דבדיחותא, וחדות יהיה
 יהיה מעזי תמיד, עד אשר ברחמיך הרבים וחסדיך חנם, תשא אותי על כנפי נשרים
 ותביאני מהרה חושה לארץ ישראל לארץ הקדושה, אולי אזכה שם להתקרב אליך
 ולהתחיל מחדש באמת לעבדך ביראה ואהבה בתמימות ובפשיטות באמת ובאמונה
 שלמה פרצונך הטוב:

אדון יחיד, מלא רחמים, מלכי ואלהי אליך אתפלל. שמע תפילתי, וקבל קול פניעתי,
 והרצה לי בתחנתי אם מצאתי חן בעיניך המלך וכשר הדבר לפניך, הכל בזכות וכח
 הצדיקים האמתיים, עשה למענם ומלא את שאלתי ועשה את בקשתי, והיה עמי
 ועזרני מעתה, שאזכה מעתה לסור מרע לגמרי באמת ולעשות הטוב בעיניך תמיד.
 ושמח את נפשי בכל עת, ואזכה להתחזק בעז וחדות תמיד, ולשמח את עצמי בכל
 מיני שמחה שבעולם ואפלו במלי דשמותא, באפן שאזכה להיות בשמחה תמיד,
 ואזכה לאמונה שלמה וישרה, ולילך בתמימות ופשיטות באמת פרצונך הטוב, עד
 שאזכה לעוף מהרה לארץ ישראל, ולבא לשם בשלום, ולזכות שם לכל טוב אמתתי
 ונצחי. ולא יהיה שום מניעה מנשמיות גופי על כל זה, רק אזכה שהצדיקים האמתיים
 יעשו עמי נפשי ורוחי ונשמתי ועם כל גופי כמו שהם רוצים, לא כמו שתאוות גופי
 המגשם רוצים חס ושלום, רק אזכה לבטל רצוני מפני רצונך ורצון הצדיקים הקדושים
 האמתיים וכותם יגן עלינו:

רבנו של עולם, רבונו דעלמא כלא, רחם עלי ומלא משאלותי לטובה ברחמים
 שתחנני מאוצר מתנת חנם, ותקרבני אליך ממקום שאני שם עתה ברחמים גמורים
 ובחמלה גדולה, ותביאני מהרה לארץ ישראל בחסד חנם לבד. כי בשביל מי בראת
 האוצר מתנת חנם, הלא הצדיקים אינם צריכים מתנת חנם, כי הם זוכים על ידי
 מעשיהם הטובים למה שזוכים, כי הם אינם אוכלים נהמא דכסופא כלל. ואפלו
 בשעה שהם מתפטלים מדברי תורה ועושים עצמן כפשוטים לגמרי, ומחייז את עצמן
 מהאוצר מתנת חנם, הוא גם כן עבודה נפלאה ונוראה בדרך נפלא ונשגב מאד,
 אשר אתה משתעשע בזה מאד מאד, אשר בשביל זה מגיע להם עוד שכר נפלא יותר
 ויותר בכפלי כפלים, על כן הצדיקים בודאי אינם צריכים מתנת חנם. ואם בשביל
 רשעים בראת האוצר מתנת חנם, הלא גלית לנו על ידי צדיקיך האמתיים שהרשעים
 בודאי אינם זוכים לקבל משם, על כן בודאי עקר האוצר מתנת חנם הוא לעשות נחת
 רוח להצדיקים החפצים לקרב אליך את בניך שנתרחקו ממך שהם יקבלו משם בעת
 פשיטותם, שהם מחייז עצמן משם, כדי להמשיך על ידי זה חיות דקדושה ושפע טוב
 לכל אשר נפלו ונתרחקו מאתך, לתומכם ולסעדם ולהחיותם ולהחזיקם בנפילתם
 ורחוקם העצום, לקרוב אליך על ידי האוצר מתנת חנם, שמשם יכולים לקבל חסד
 חנם לקרב הפל אליך, באשר גלית לנו כל זאת בתורתך הקדושה. הן על כל אלה
 לבד אני נשען ונתלה ונסמך עדין, וצופה מרחוק לאחרית טוב ותקוה טובה, ואני מעזי

תְּנִינָא – תּוֹרָה עַט

תתלט

פְּנֵי נְגִידָה בְּעוֹת מִצַּח בְּזָה בְּנִחוּשֵׁת וּבְרָזַל בְּעַקְשָׁנוֹת דְּעַקְשָׁנוֹת לְבַקֵּשׁ עֵתָה מִלְּפָנֶיךָ שְׂתַעֲלֵנִי מִהֲרָה לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל אֶרֶץ הַחַיִּים אֶרֶץ הַקְּדוֹשָׁה, וּתְקַרְבֵנִי אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת עַל פִּי דְרָכֵי הַפְּשִׁיטוֹת וְהַתְּמִימוֹת וְהָאֲמוּנָה שְׁלָמָה בְּאַמֶּת וּבְשִׂמְחָה גְדוֹלָה, כְּכֹל אֲשֶׁר שְׂאַלְתִּי מֵאַתָּה מִלֹּא רַחֲמִים עַד הַנָּה. יְהוָה יִגְמֹר בְּעַדִּי יְהוָה חֲסִדָּךָ לְעוֹלָם מַעֲשֵׂה יְדִידָךְ אֵל תִּרְפֵּה. יְהִיו לְרִצּוֹן אֲמֵרֵי־פִי וְהִגִּיזוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגוֹאֲלִי. אָמֵן וְאָמֵן:

תּוֹרָה עַט

ה' אֱלֹהֶיךָ וְשִׁמְעֵת בְּקוֹלוֹ, הִינוּ שְׂנוּכָה לְשׁוּב אֵלָיו וְתַבְרָךְ, וְעַל־יְדִי־זָה נִזְכָּה לְבַטֵּל הַזְּמַן וְכָל הַצְּרוֹת, וְלִשְׁמַע הַקּוֹל דְּקַדְשָׁה. וְזָה גַם בֵּן בְּחִינַת מִצְוֹת זְמַנִּיּוֹת כְּדֵי לְזַכּוֹת עַל יָדָם לְהַעֲלוֹת הַזְּמַן לְבְּחִינַת לְמַעְלָה מִהַזְּמַן:

עַל־יְדֵי תְּשׁוּבָה זֹכָה לְבַטֵּל אֶת הַזְּמַן, וְכָל הַצְּרוֹת וְהַדִּינִים וְאַחִיוֹת הַסְּטָרָא אַחְרָא, שְׁהֵם רַק בְּבְחִינַת הַזְּמַן. וְעַל־יְדֵי זֶה זֹכֵין לְשִׁמְעַת הַקּוֹל דְּקַדְשָׁה, וְלַהֲבַנִּיעַ הַקּוֹל דְּסְטָרָא אַחְרָא, שְׁזָהוּ בְּחִינַת: "בַּצֵּר לֵךְ" (דְּבָרִים ה, ט) וְכוּ', בְּאַחֲרִית הַיָּמִים דִּיקָא, שְׁזָהוּ בְּחִינַת זְמַן. וְאוֹ: "וְשִׁבְתָּ עַד

תּוֹרָה פ

בְּשִׁבִיל כְּבוֹד עֲצֻמוֹ, הַתְּקִינוּ חֻקִּים שֶׁלֹּא יִרְדֹּף שׁוֹם אָדָם אַחֵר הַהֲתַנְשְׂאוֹת, אֲלֵא יִבְרַח מִן הַהֲתַנְשְׂאוֹת:

דוֹרוֹת הֵרֵאשׁוּנִים שְׁהִיו צְדִיקִים הָיו רוֹצִים בְּהֲתַנְשְׂאוֹת לְשֵׁם שָׁמַיִם, וְכָל מִי שֶׁרָצָה לְזַכּוֹת בְּהֲתַנְשְׂאוֹת הָיָה מְנַהֵג הַדּוֹר, אֲבָל עֲכָשׁוֹ שֶׁהֲתַנְשְׂאוֹת הוּא

תּוֹרָה פֹּא

גַּם זֹכָה עַל־יְדִי־זָה לְבָנִים, שְׁהֵם גַּם בֵּן בְּחִינַת רִגְלֵי, כִּי בְּרָא בְּרֵעָא דְאַבּוּהָ. גַּם זֹכָה עַל־יְדִי־זָה לְאַמוּנָה הַנְּקָרָאת גַּם בֵּן רִגְלֵי, כְּמוֹ שְׁאַמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוּנָם לְבְּרָכָה: 'בָּא חֲבִקוּק וְהַעֲמִידֵן עַל אַחַת' (מִכּוֹת כד.). וְכֵן כָּל הַדְּבָרִים הַנְּקָרָאִים רִגְלֵי נִתְעַלִּים:

כְּשֶׁאָדָם לוֹמֵד תּוֹרָה אוֹ שְׁעוֹשֵׂה מִצְוָה בְּשִׂמְחָה עַד שֶׁמְרַקֵּד בְּרִגְלָיו מִחֲמַת שִׂמְחָה, עַל־יְדִי־זָה נִתְעַלִּים כָּל תְּמֻכֵי אוּרִיתָא, גַּם נִתְתַּקֵּן עַל־יְדִי־זָה הַדְּבָרִים הָרְעִים שְׁנִקְרָאִים רִגְלֵי, בְּחִינַת: "לֹא רִגְלֵי עַל לְשׁוֹנוֹ" (תְּהִלִּים טו, ג), גַּם הָאָדָם נִתְעַלֵּה עַל־יְדִי־זָה בְּמִמּוֹן הַנְּקָרָא רִגְלֵי, כְּמוֹ שְׁכָתוּב: "וְאֵת הַיָּקוּם אֲשֶׁר בְּרִגְלֵיהֶם".

תְּפִלָּה לְתוֹרָה פֹּא

(מ) אֲדוֹן הַשִּׂמְחָה וְהַחֲדוּהָ, אֲשֶׁר עִזּוּ וְחֲדוּהָ בְּמִקּוּמָהּ, וְאִין עֲצֻבוֹת לְפָנֶיךָ כְּלָל. עֲזֹרֵנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שְׂאַזְכָּה לְשִׁמְחַת אֶת עֲצֻמִי בְּכָל עֵת תְּמִיד, וְתִלְמַדְנִי דְעַת,

וּדְרָךְ עֲצָה תוֹדִיעֵנִי, בְּאִפְּן שְׂאֻזְכָּה לְהִתְנַבֵּר וּלְהִתְחַזֵּק תְּמִיד עַל הַיְגוֹן וְהָאֲנָחָה וְהַעֲצָבוֹת, לְהִרְחִיקֵם מֵעָלַי וּמֵעַל גְּבוּלַי, לְבָלִי לְהַנִּיחֵם לְכַנוּם לְאַחֲזוֹ וּלְנַע בִּי כָּלֵל חַס וְשָׁלוֹם, רַק לְהִתְנַבֵּר בְּכָל עֵז לְהַמְשִׁיךְ עָלַי שְׂמֵחָה וְחֵדוּה תְּמִיד. אֲנִילָה וְאֲשַׁמְחָה בָּךְ וּבִישׁוּעָתְךָ הַגְּדוּלָה וּבִנְפִלְאוֹתֶיךָ וּבְחֶסְדֶיךָ הַרְבִּים וְהַעֲצוּמִים אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמִּי וְאֲשֶׁר אַתָּה עֲתִיד לַעֲשׂוֹת עִמִּי, אֲשֶׁר בְּחֶסְדֶיךָ הַנְּפִלְאִים תִּמְכַּת גּוֹרְלִי לְהִיּוֹת מְזוּרַע יִשְׂרָאֵל עִם קְדוֹשְׁךָ, אֲשֶׁר נָתַתָּ לָנוּ תוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נִטְעַת בְּתוֹכֵנוּ. הַבָּלִים נִפְלוּ לִי בְּנִעְמִים אַף נִחַלְתָּ שְׂפָרָה עָלַי. זַכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְהִתְנַבֵּר וּלְהִתְחַזֵּק בְּכָל עֵת לְהַמְשִׁיךְ עָלַי הַשְׂמֵחָה הַגְּדוּלָה וְהַנְּפִלְאָה הַזֹּאת תְּמִיד, וְאֻזְכָּה לְחַזֵּק אֶת עֲצָמִי בְּשִׂמְחָה גְּדוּלָה כָּל־כָּךְ עַד שְׂתַנְיַע הַשְׂמֵחָה לְרַגְלִי, שְׂאֻזְכָּה לְרַקֵּד מִחֲמַת שְׂמֵחָה. וּבִפְרָט בְּשִׁבְתוֹת יְהוָה וּבְמוֹעֲדֵי יְהוָה מִקְרָאֵי קְדוֹשׁ וּבַחֲנֻכָּה וּפּוּרִים וּבִשְׂאֵרֵי שְׂמֵחוֹת שֶׁל מְצוּחַ, תִּהְיֶה בְּעֶזְרֵי תְּמִיד לְשִׂמְחָתִי בְּכָל עֵז עַד שְׂאֻזְכָּה לְרַקֵּד הַרְבֵּה מִחֲמַת שְׂמֵחָה. וְאֻזְכָּה לַעֲסֹק בְּתוֹרָה וּלְעֲשׂוֹת כָּל הַמְצוּת בְּשִׂמְחָה גְּדוּלָה כָּל־כָּךְ עַד שֶׁהַשְׂמֵחָה תִּגִּיעַ עַד רַגְלִי, וְאֻזְכָּה לְהַעֲלוֹת אֶת הַרְגְּלוֹן לְמַעְלָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה תִּרְחַם וְתַעֲלֶה וְתִקַּם אֶת כָּל תּוֹמְכֵי אוֹרֵיתָא שֶׁהֵם סְמְכֵי קְשׁוּט הַמַּחְזִיקִים בְּלוֹמְדֵי תוֹרָה וְנוֹתְנִים לָהֶם מִתַּת־יָדָם הַטּוֹבָה:

אָנָּה יְהוָה, עֲזוּר לָהֶם וְתִשְׁפִּיעַ לָהֶם כָּל טוֹב, עוֹשֵׁר וְכוֹבֵד וְחַיִּים, בְּנִים וּבְנֵי בְנִים, וַיִּתְרַבוּ צְאֲצְאֵיהֶם כַּחוֹל הַיָּם, וְתִבְרַךְ אֶת כָּל מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם וּבְכָל אֲשֶׁר יַפְּנוּ יִצְלִיחוּ (ובִּפְרָט וכו'). וְתַעֲזוּר לָהֶם וְתַעֲלֶה אוֹתָם בְּכָל פַּעַם מַעְלָה מַעְלָה, וְתִתְחַזֵּק אֶת לְבָבָם שִׂיזְכוּ בְּכָל פַּעַם לְהִתְחַזֵּק בְּיֹתֵר אֶת הַלּוֹמְדֵי תוֹרָה בְּאֱמֶת, וְתִמְלֵא יָדָם בְּרַבְּתַּי יְהוָה שִׂיזְכְּלוּ לְהִתְחַזֵּק אוֹתָם בְּשִׁלְמוֹת, לְמִלְאֵת לָהֶם כָּל צְרִיכָהֶם לְתַת לָהֶם כָּל מַחְסוּרָם אֲשֶׁר יַחְסֹר לָהֶם, בְּאִפְּן שִׂיזְכוּ הַעוֹסְקִים בְּתוֹרָה לַעֲסֹק בְּתוֹרָה וְעַבּוּדָה לְשִׂמְחָה תְּמִיד, בְּהִרְחַבְתָּ הַלֵּב בְּלִי שׁוּם בְּלִבּוֹל וְטִרְדַּת הַפְּרָנְסָה כָּלֵל. עוֹרְנֵי הוֹשִׁיעֵנִי מִלֵּא רַחֲמִים לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד, לְמַדְנֵי דְרָכֵי עֲצוּתֶיךָ הָאֱמֶתִּיּוֹת בְּכָל עֵת, וְתִזְכְּרֵנִי וְתִתְחַזְּקֵנִי וְתִאֲמַצְנֵנִי בְּכָל עֵת לְהִתְעוֹרֵר לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד, לְזַכּוֹר בְּכָל עֵת טוֹבוֹתֶיךָ הַנּוֹרָאוֹת וְהַנְּשַׁנְבוֹת אֲשֶׁר אַתָּה עוֹשֶׂה עִם כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל וְעִמִּי בְּפְרָטִיּוֹת בְּכָל עֵת עֲרַב וּבְקָר וְצַהֲרִים, מַעוֹדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. אֶת נְפִלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ בְּלִי שְׁעוֹר הִידוּעוֹת לִי מִקְרֹב וּמְרַחוֹק, וְאֶת נְפִלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ הַנְּעֻלְמוֹת וְנִסְתָּרוֹת מִמֶּנִּי, אֲשֶׁר אַתָּה לְבַד עוֹשֶׂה עִמִּי נְפִלְאוֹת וְנִסִּים נּוֹרָאִים וְטוֹבוֹת נְצַחִיּוֹת בְּכָל עֵת כְּדֵי לְחַיֵּתֵנִי וּלְקַיְמֵנִי בְּקִדְשֵׁי יִשְׂרָאֵל לְנֶעֱחַ, אֲשֶׁר אֵין טוֹבָה וְשִׂמְחָה גְּדוּלָה מִזֹּאת, שְׁכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אִפְלוּ הִפְחוֹת שְׂבַפְחוֹתִים כְּמוֹנֵי, זוֹכָה לְכַמָּה נְקֻדוֹת טוֹבוֹת בְּכָל יוֹם, לְקַיֵּם מְצוּת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר הֵם חַיִּינוּ וְאֶרְךָ יְמֵינוּ לְעוֹלָמֵי עַד וּלְנֶעֱחַ נְצַחִים. אֲשֶׁרֵנוּ מַה טוֹב חֵלְקֵנוּ וּמַה נְעִים גּוֹרְלֵנוּ וּמַה יָפָה יִרְשָׁתֵנוּ:

זַכְּנֵנוּ לְזַכּוֹר וּלְהִאֲמִין בְּחֶסְדֶיךָ וּנְפִלְאוֹתֶיךָ וּטוֹבוֹךָ הַגְּדוֹל שְׂאִינוּ נִפְסֵק לְעוֹלָם וּלְשִׂמְחָה אֶת עֲצָמֵי עַל־יְדֵי־זֶה תְּמִיד. פִּתַּח לְבִי וְדַעְתִּי, וְהָאֵר עֵינַי שְׁכָלִי, וְהוֹרְנֵנִי וְלְמַדְנֵנִי בְּכָל עֵת כָּל הַדְּרָכִים וְהַעֲצוֹת שְׂאִפְשֵׁר לְשַׂמַּח עֲצָמֵי בָהֶם בְּאוֹתָהּ הָעֵת וְהַשְּׁעָה, בְּאִפְּן שְׂאֻזְכָּה

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרָה פֶּא

תתמא

להיות בשמחה תמיד, עד שאזכה בכל פעם לרקד הרבה מחמת שמחה, ולהעלות כל הבחינות הנקראין רגלין לבחינת לבב חכמה, בבחינת ונבא לבב חכמה. ועל ידי זה יהיו נמתקין כל הדינים שבעולם מעלינו ומעל כל ישראל. ואזכה על ידי השמחה והרקודין לתקן פנים הדבור הרע מה שפגמתי לפני מעודי עד היום הזה בדבורים רעים הרבה, בפרט פנים דבורים רעים של לשון הרע ורכילות, הכל אזכה להעלות ולתקן בשלמות על ידי שמחה ורקודין דקדשה. ותשמרני ותצילני מעתה מלדבר שום דבור רע, ובפרט מלשון הרע ורכילות, ואזכה לקדש את דבורי בקדשה גדולה בתכלית השלמות. ותשמרני ותצילני מפנים אמונה, ותזכני להעלות ולתקן כל פגמי האמונה על ידי השמחה והרקודין דקדשה, ואזכה מעתה לאמונה שלמה באמת כראוי בתכלית השלמות פרצונה הטוב. ותעלה אותי גם בממון ועושר, שתשפיע לי ממון ועשירות הרבה דקדשה, באפן שאוכל לעסק בתורתך ועבודתך בלי טרדא ובטול כלל, ואזכה להרבות בצדקה ולהחזיק ידי העוסקים בתורה ועבודה באמת:

רבנו של עולם, אתה ידעת דוחק פרנסתנו כעת אשר בשל כח הסבל, רחם עלינו למען שמך, ומלא משאלותינו לטובה ברחמים, ונבנו להיות בשמחה תמיד, עד שנוזכה לרקודין דקדשה ולהעלות כל בחינות הרגלין למעלה לקדשה עליונה, באפן שנוזכה להמשיך שפע טובה ופרנסה טובה ועשירות גדול בקדשה ובטהרה, לנו ולזרענו ולכל עמך בית ישראל, ובפרט לכל תומכי אורתא. ותעזר לכל חשוכי בנים בזרע של קיימא לעבודתך וליראתך (ובפרט וכו'), ותמשיך ברכה וחיים טובים לכל בנינו וצאצאינו, ותציל אותנו ואת כל דורותינו ואת כל ישראל מצער גדול בנים לעולם, ונוזכה כלנו לגדל כל יוצאי חלצינו בלי שום צער ונזק. רק תהיה בעזרנו לגדלם בנחת בשלום ושלום והשקט לתורה ולחפה ולמעשים טובים, לארץ ימים ושנים טובים לעבודתך ולתורתך וליראתך, וילכו יונקותם ויהי כזית הודם. ולא יהיה עקר ועקרה בנו ובזרענו לעולם, ויתרבו צאצאינו וצאצאי עמך בית ישראל ככוכבי השמים וכחול הים לדור ודור עד עולם, ויהיו כלם עוסקים בתורה לשמה יומם ולילה ועושי רצונך באמת, ולא יסורו מכל דברי התורה ימין ושמאל אפלו בחוט השערה כל ימיהם לעולם, ויכירו כלם אותך באמת, וידעו אותך כלם למקטנם ועד גדולם:

רבנו של עולם, מלא משאלותינו לטובה ברחמים, וזכנו לבא לכל מה שבקשנו מלפניך שנוזכה להיות בשמחה תמיד, אנילה ואשמחה בתסודך אשר ראית את עניי ידעת בצרות נפשי, אשמחה ואעלצה כד אומרה שמך עליון. שמח נפש עבדך כי אליך יהוה נפשי אשא. שבענו מטובך ושמחנו בישועתך וטהר לבנו לעבדך באמת, תשמיעני ששון ושמחה תגלנה עצמות דבית. השיבה לי ששון ישעך ורוח נדיבה תסמכני. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן:

תורה פב - כי תצא למלחמה

השם מצינו שאלישע-אחר עלה למעלה
 וכפר בעקר רחמנא לצלן, אף שבאמת
 בנדאי ראוי להיות להפוך. אבל דע, שזה
 בחינת: "ותכהינה עיניו מראות" (בראשית
 כז, א). כי מחמת שנתקרב ביותר אל אור
 האלהות, כי כל הטוב אפלו בגשמיות
 הוא אלהות, כמו שכתוב: "טוב ה' לכל"
 (תהלים קמח, ט), על-ידי-זה האור מכהה עיניו
 ומזיק לו. כמו שאדם מסתכל בעצם אור
 השמש מזיק אור השמש לעיניו, ועל-כן
 צריך לבקש מהשם יתברך שיקרבהו
 בהתקרבות שלא יזיק לו:

ג. בשתהיה בבחינת מה ותמשיך לך
 אלהות, שתקשר תמיד במחשבתך
 אלהותו יתברך, על-ידי-זה יתבטלו כל
 המלחמות וכל הרצונות שהם נגד רצונך:

א. בשרואה אדם בעצמו שהולך לו
 שלא בסדר, ידע שיש לו גדלות, ויעשה
 תשובה. וישפיל עצמו, ויהיה בבחינת
 מה, ואז יחזר לילך לו בסדר:

ב. עקר התשובה הוא בחדש אלול, כי
 הם ימי רצון שעלה משה לקבל לוחות
 האחרונות ופתח דרך כבושה לילך בה,
 ודרך התשובה שעשה משה הוא כך,
 שצריך לקשר עצמו אפלו עם הפחות
 שבפחותים שב ישראל, כי אפלו בפחות
 שבישראל יש בו בנדאי איזה אלהות,
 ועל-ידי-זה יכולים ליחד ולקשר את
 עצמו עמו, גם צריך שבכל עליה ועליה
 שעולה למעלה יותר עליונה, ימצא שם
 אלהים, כי לפעמים על-ידי שהאדם עולה
 למעלה, כגון שנתעשר, אז הוא שוכח
 בהקדוש-ברוך-הוא. גם אפלו בעבודת

תפלה לתורה פב

לחדש אלול

(מא) יהוה איש מלחמה יהוה שמו, יהוה עוזו ונבור יהוה גבור מלחמה. רבונו של עולם,
 מרום וקדוש פועל גבורות עושה חדשות בעל מלחמות, רחם עלי למען שמך, והלחם
 בעדי מלחמות יהוה, ריבה יהוה את יריבי לחם את לוחמי. כי בעונותי הרבים כבדה
 עלי המלחמה, וראה כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב. ובעונותי העצומים והרבים מאד
 מאד עד גבהי שמי השמים ועמקו מתהום רבה וכו', החלישו דעתי כל-כך, עד אשר
 מסעין אותי בדעתי השפלה, שכמעט אין בידי חס ושלום ללחום מלחמתי שאני
 מכרח להלחם בעולם המעשה הזה, ואין בידי לעמד נגד שונאי ואויבי בגשמיות
 ורוחניות, בפרט נגד תאוותי הרעות. אוי לי וי לי, מה אומר מה אדבר מה אצטדק,
 וגם זה מעצם נפלאותיך ונוראותיך אשר אני זוכה על-כל-פנים עדין לדבר דברי אלה
 לפניך, לחלות לפניך שתלחום בעדי מלחמתי נגד אויבי בגשמיות ורוחניות, כי באמת
 נפלאות היא בעיני, נפלאות תמים דעים, אודך על כי נוראות נפילתי נפלאים מעשיך
 ונפשי יודעת מאד. מה גדלו מעשיך יהוה מאד עמקו מחשבותיך, אשר אתה חושב
 מחשבות עדין לקרבני אליך, ואתה מחזקני עדין עדין לפרש שיהתי זאת לפניך, לבוא

תניינא – תפלה לתורה פב

תתמוג

לפניך להתפלל שתרחם עלי ותלחום בעדי מלחמותיך, ועל חסדיך ונסידך ונפלאותיך כאלה וכאלה אשר אני רואה מרחוק שאתה עושה עמי תמיד בכל יום ובכל עת ובכל שעה, מלבד מה שאני מאמין בנפלאותיך וחסדיך ונדלתך עד אין חקר הנעלם ממני לנמרי, כמו שכתוב, לעשה נפלאות גדולות לבדו כי לעולם חסדו. הן על כל אלה אני מחזק עצמי עדין לצפות לישועתיך, ולצפצף אמרתי מעפר, לרחמיך וחסדיך אשר לא תמו ולא כלו לעולם:

על-כן באתי לפניך מלא רחמים, מלך הכבוד, פועל ישועות בקרב הארץ, למדני איך לנצח אותך, שאזכה לפעול בקשתי ברחמים אצלך, שתלחום בעדי מלחמות יהוה, ותכניע ותשבר ותבטל כל אויבי תחתי בגשמיות ורוחניות, ותבטל ממני כל תאוותי הרעות וכל מדותי הרעות, ותורני ותלמדני בכל עת איך למלט נפשי מהם שלא אמשיכם עלי חס ושלום. כי אתה יודע כי רבים רודפי וצרי, רבו משערות ראשי שונאי הנם עצמו מצמיתי אויבי שקר אשר לא גזלתי אז אשיב, יהוה מה רבו צרי רבים קמים עלי (בפרט וכו'), אם יש לו יסורים משונאים המונעין אותו מעבודת ה' יפרש כאן שיתו ותפלתו עליהם, ואנחנו לא נדע מה נעשה כי עליך עינינו, עזרנו אלהי ישענו על דבר כבוד שמך והצילנו וכפר על חטאתינו למען שמך. כי לא על צדקותינו אנחנו מפילים תחנונו לפניך כי על רחמיך הרבים, מה אנו מה חיינו מה חסדנו מה צדקותנו מה ישועתנו מה כחנו מה גבורתנו, מה נאמר לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, הלא כל הגבורים כאין לפניך, ואנשי השם כלא היו, וחקמים כבלי מדע, ונבונים כבלי השכל. מפל שבן וכל שבן אלפי אלפים ורבי רבבות קל וחומר עד אין קץ, פגום ונשחת, דל ואביון כמוני, חלוש דעה, חלוש בח כמוני, אוי, מי יקום בעדי ללחום מלחמה גדולה ונוראה כזאת, אשר מתעוררת כנגדי בכל עת בגשמיות ורוחניות על מי לי להשען על אבי שבשמים:

רבונו של עולם, מה אומר מה אדבר מה אצטדק, כי אין מלה בלשוני הן יהוה ידעת בלה, אחור וקדם צרתני ותשת עלי כפכה, פליאה דעת ממני נשגבה לא אוכל לה, איך יזכה (נער) כמוני לבטל בחינת שלא כסדר לבחינת כסדר, במה יזכה נער כמוני לקשר עצמי בכל עת להשם יתברך באמת, לקשר השם יתברך במחשבותי תמיד, שאזכה בכל עת לחשוב בו יתברך ולדבקה בו באמת, ולבטל עצמי וכל ישותי וכל תאוותי ומדותי נגדו יתברך בבטול גמור באמת, ולהיות כאין וכאפס ממש, ולידע שפלותי באמת, עד שאזכה להיות בבחינת 'מה' באמת, ולהתקשר ולהכלל בו יתברך באמת עד שישוב הכל כסדר, ויתבטלו כל הרצונות של כל המתנגדים והחולקים כנגד רצוני שיהיה כרצונך באמת:

רבונו של עולם, למדני דרכי הענוה האמתית, למדני איך לשבר ולבטל הנאותה שבלבי ודעתי. כי באמת ידעתי מעט שפלותי, שאין ראוי להעלות על דעתי מחשבות של גאווה ונסות ופניות לעצם רבוי קלקולי ופגמי בלי שעור, אשר חטאתי עויתי

ופשעתי נגדך הרבה מאד מעודי עד היום הזה. אך אף-על-פי-כן איני נקי מגאונה ונגהות, ואני רחוק מענוה אמתית בתכלית הרחוק, ומחמת זה אני רחוק מבחינת כסדר, ובכל פעם מתנגרת כנגדי חס ושלום ההנהגה של בחינת שלא כסדר, ואין שום דבר שילך לי כסדר, רק הכל בעקמימיות ובלבולים, כי מעקמין ומבלבלין את דעתי בכמה מיני בלבולים ויסורים מכמה צדדים, וגם הפרנסה דחוקה ומצומצמת, ונמשכת בכליון עינים, ונוגשים וחובות רבים סבבוני, ושאר מיני יסורים שיש לי ולכל הסמוכים אלי, בכמה אופנים, שכל זה נמשך מבחינת ההנהגה שלא כסדר, על-ידי שפגמתי בענוה ונכשלתי בגאות וגדלות, רחמנא לצלן מעתה:

לוי אדר הילולא דמשה רבנו ע"ה

ובכן באתי לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעורני ותושיעני בזכות ובה דרך התשובה שהמשיכו משה רבנו עליו השלום וכל הצדיקים האמתיים בעולם, שאזכה גם אנכי מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת ובלב שלם. כי אתה יודע נפלאות הדרכים של תשובה שהמשיכו בעולם, שהורידו את עצמן וקשרו את עצמן עם הפחות שבפחותים, אפלו עם פחות כמוני בכל מקום שאני שם, ועדין הם מקשרים עצמם עמי במקומי שאני שם עתה, ומצדם לא יבצר להוציאני מגלותי, ולהעלותי ולהכניסני לתוך הקדשה באמת, ולהעלות אותי מעלה מעלה. רחם עלי וזכני להתקשר לצדיקים קדושים כאלו תמיד, ויתגלה לי דרך הקדש דרכי התשובה שהם ממשיכים בעולם, באפן שאזכה מעתה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת, ולקשר ולדבק עצמי אליך תמיד באמת, בתכלית הענוה והבטול באמת. ותשמרני ותצילני ברחמיך שלא יהיה פח לשום בחינת ירידה ולא לשום בחינת עליה לרחקני חס ושלום ממך. כי לפעמים נתרחק האדם חס ושלום על-ידי העליה שאתה מעלה אותו, דהינו על-ידי רבוי העושר והטוב שאתה משפיע לו, או על-ידי רבוי הדעת בידיעת רוממותך, כי רבוי האור מכהה עיניו ומזיק לו חס ושלום, על-כן באתי לבקש ממך שתגן עלי בכבוד, ותשמרני ותצילני ותגן בעדי שלא יזיק לי שום דבר, ולא אתרחק ממך לעולם, הן בבחינת ירידה חס ושלום אפלו בדויטא התחתונה, אפלו בעשרה בתרין דמסאבותא חס ושלום, גם שם אזכה למצוא אותך תמיד, כמו שכתוב, ומלכותו בכל משלה. והן בבחינת עליה, באשר תרחם עלי ותעלני מעלה מעלה. בכל עליה ועליה אזכה למצוא אותך תמיד, ואתקרב אליך תמיד בכל הבחינות בין בטיבו בין בעקו חס ושלום, בין בירידה בין בעליה, כמו שכתוב, אם אסק שמים שם אתה ואציעה שאול הנגף. באפן שאזכה לתשובה שלמה באמת מעתה ועד עולם, ובפרט בחודש אלול הקדוש שהם ימי רצון שעלה משה לקבל לוחות אחרונות ופתח דרך כבושה לילך בה. רחם עלי מעתה שאזכה להכין את עצמי מהיום להמשיך עלי קדשת חודש אלול הקדוש, קדשת הדרך תשובה שהמשיך משה רבנו וכל הצדיקים אמתיים בעולם בדרכי נפלאותיהם הנוראות, כי אין לי שום תקנה כי אם על-פי דרך

תְּנִינָא – תּוֹרָה פּוּג

תתמה

זֶה שֶׁהוּא יְדוּעַ לָךְ וּלְצַדִּיקֶיךָ הַגְּדוֹלִים הָאֲמִתִּיִּים לְבַד, וְהַטּוֹב בְּעֵינֵיכֶם עֲשׂו עִמִּי, וְאֲנִי תָמִיד אֵיחָל, עַד יִשְׁקִיף וַיֵּרָא יְהוָה מִשָּׁמַיִם:

חֹמֶל דְּלִים, חוֹס וְחַמֵּל נָא עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְהוֹשִׁיעֵנו מִהֲרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְעֲזֹרְנוּ מַעַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ וּבְחַסְדֶיךָ הַרְבִּים וְהַגְּדוֹלִים וְהַנִּפְלְאִים מְאֹד מְאֹד, לְבַטֵּל כָּל הַדִּינִים וְהַיִּסּוּרִים וְהַמְּנִיעוֹת וְהַתְּאוּזוֹת וְהַבְּלוּלִים הַנִּמְשָׁכִין מִבְּחִינַת שְׂלֵא כְּסֹדֵר, וְיִתְבַטֵּל וְיִוְכַלֵּל וְיִתְהַפֵּךְ בְּחִינַת שְׂלֵא כְּסֹדֵר לְבְּחִינַת כְּסֹדֵר, עַד שִׁמְעַתָּה יִתְנַהֵג הַכֹּל כְּסֹדֵר בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת, בְּגוֹף וּנְפֶשׁ וּמְמוֹן. וְתִשְׁמְרֵנוּ מַעַתָּה וְתִצְלִילְנוּ מִכָּל מִינֵי מַחֲשָׁבוֹת זְרוֹת שֶׁל גְּאוֹת וּגְבָהוֹת וּגְסוֹת וּפְנִיּוֹת, וּנְזֻכָּה לְעֲנוּהַ בְּאֲמִתָּה, וּלְקִשְׁרֵי אוֹתָךְ בְּמַחֲשָׁבֹתֵינוּ תָמִיד, שֶׁתִּהְיֶה מַחֲשָׁבֹתֵינוּ קִשּׁוּרָה בְּךָ וּבְעִבּוֹדְתְךָ תָּמִיד, עַד אֲשֶׁר יִתְבַטְּלוּ כָּל הַרְצוֹנוֹת וְכָל הַמַּלְחָמוֹת נֶגֶד רְצוֹנֵנוּ. וּנְזֻכָּה לְגִמּוּר תָּמִיד חֲפְצֵי שָׁמַיִם כְּרִצּוֹנְךָ וְכְרִצּוֹן צַדִּיקֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים בְּאֲמִתָּה, וְלֹא יִהְיֶה כַח לְשׁוֹם מוֹנֵעַ וּמַעֲכָב לְמוֹנֵעַ אוֹתֵנוּ חֵס וְשְׁלוֹם מִשׁוֹם דְּבַר שֶׁבִקְדָּשָׁה, כִּי אַתָּה עוֹזֵר לְלֹא כַח כְּמוֹנִי, וְנוֹתֵן לִיעָף כַּח. עֲזֹרְנִי לְגִמּוּר רְצוֹנְךָ בְּאֲמִתָּה, הֵן מַה שֶׁנוֹנֵעַ לִי בְּפֶרֶט, הֵן מַה שֶׁנוֹנֵעַ אֵל הַכֹּלֵל, עֲזֹרְנִי לְמַעַן שְׁמֶךָ שְׁיִוְגְמַר הַכֹּל כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, יְהוָה יִגְמֹר בְּעַדִּי יְהוָה חֲסִדְךָ לְעוֹלָם מַעֲשֵׂי יְדִיךָ אֵל תִּרְף. יְהוּ רְצוֹן אֲמִרֵי־פִי וְהַגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגוֹאֲלִי. עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאֲמָרוּ אָמֵן:

תּוֹרָה פּוּג

א. עַל־יְדֵי תִקּוּן הַבְּרִית יְכוּל לְהוֹצִיא דְבוּרֵי הַתְּפִלָּה כְּחֻצִים מִן הַקְּשֵׁת, וְאִז הַתְּחִלַּת צְמִיחַת קֶרֶן מְשִׁיחַ, וְאִז בָּא לְקַדְשֵׁת שֶׁבֶת וְנַעֲשֶׂה בֶן חוּרִין, וְזוֹכָה לְתַכְלִית הַיְדִיעָה. וְאִז פּוֹשֵׁט גּוֹפּוֹ הַמְצַרֵּעַ שֶׁהוּא מִמִּשְׁכַּא דְחוּיָא, וְלוֹבֵשׁ בְּגָדֵי שֶׁבֶת, הֵינּוּ גּוֹף קָדוֹשׁ מִגֵּן עֵדוֹ, וְאִז נִתְרוֹמַם מְזֵלוֹ. וְזוֹכָה לְעֶשֶׂר וְנִתְחַזַּק יְצוּר הַטּוֹב, וְנִתְבַטֵּל הָעֲצָבוֹת וְהַלִּיצָנוֹת. וְעַל־יְדֵי־זֶה הוּא מְקִים אֶת הַנּוֹפְלִים לְאַהֲבוֹת וַיִּרְאוֹת רְעוֹת הוּא מְקִים אוֹתָם לְאַהֲבוֹת וַיִּרְאוֹת קְדוּשׁוֹת, וּמַעֲבִיר הַחֹשֶׁף מְעִינֵיהֶם, וְאִז עֵינֵיהֶם רוֹאוֹת נִפְלְאוֹת וְנִחְשָׁב כְּאִלוֹ בְּרָא אֶת הָעוֹלָם, וְעַל־יְדֵי־זֶה מַעֲלָה כָּל הַתְּחִנוֹת וְהַבְּקָשׁוֹת שֶׁאֲנוּ מִתְּפִלָּלִים, וּמְעוֹרְרִים הַגְּאֻלָּה הַתְּלוּיָה

ב. שְׂאֹר וְחִמְץ שֶׁבִּלְבַב הָאָדָם, הוּא הַמְּסִית אֶת הָאָדָם שִׁיְהַרְהֵר אַחַר תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים שֶׁבְּדוֹר, וְלוֹמֵר זֶה נֶאֱמַר וְזֶה לֹא נֶאֱמַר, וְעַל־יְדֵי תִקּוּן הַבְּרִית מְבַטְּלִין הַשְּׂאֹר וְהַחִמְץ הַזֶּה:

תפלה לתורה פג

(מב) רבונו של עולם, עזרני והושיעני מעתה, ועשה את אשר תעשה ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים ונפלאותיך הנעלמות ודרךך הנוראים, וזכני מעתה לשמר את הברית-קדש באמת, ואזכה לשוב בתשובה שלמה באמת על העבר, ולזכות מעתה לתקון הברית באמת, בכח וזכות הצדיקים אמתיים אשר זכו לתקון הברית בתכלית השלמות:

רבונו של עולם, מלא רחמים, אתה הודעתנו שכל התקונים וכל התורה בלה וכל תקון העולמות, הכל תלוי בתקון הברית-קדש שהוא יסוד הכל במבואר בכל ספרי קדש. אבל מגדל ההתנברות שהתגבר עלינו היצר הרע מנעורנו פגמנו הרבה בפנים הברית, כל אחד ואחד כפי פגמיו כאשר יודע כל אחד ואחד בנפשו (ובפרט וכו'). על-כן אין לי עתה שום דבור איך לדבר בזה, נאלמתי דומיה החשייתי מטוב וכאבי נעפר. אך כבר הזרתנו וחוקתנו לנצח, לזעק ולצעק אליך תמיד, יהיה איך שיהיה. על-כן באתי לשטוח כפי לרחמיך וישועתך, שתעזרני ותושיעני שאזכה מעתה לתקון הברית באמת בשלמות כרצונך הטוב. חוס וחנני ורחם עלי והושיעני, ולמדני והורני דרכי עצותיך הקדושות והנפלאות והנסתרות בספרי צדיקיך האמתיים, ותאיר עיני דעתי ושכלי בכל-עת, באפן שאזכה להתרחק מתאוה הזאת ומהרהורים האלה ולמלט נפשי מהם באמת, עד שאזכה לגרשם ולבטלם ממני לגמרי, באפן שאזכה מעתה לתקון הברית באמת כרצונך הטוב:

ובכן תעזרני בכח וזכות כל הצדיקים האמתיים שזכו לתקון הברית בשלמות, שזוכה להוציא החצים שהיא התפלה בתכלית השלמות, שזוכה תמיד להתפלל בכונה גדולה ועצומה באמת ובאמונה שלמה, בחיות והתלהבות גדול דקדשה, ותהיה תפלתנו שגורה בפנינו תמיד, עד שזוכה להוציא דבורים הקדושים של התפלה בחיות גדול כחצים ביד גבור, שיפרח הדבור הקדוש מפנינו בחיות נפלא כמו חיז מהקשית, ויעלה למעלה למעלה, ויפעול ויעשה בשלמות כל התקונים שצריכים לתקן על-ידי תפלותינו בכל העולמות בלם, עד אשר נזכה על-ידי התפלה שתצמיח לנו מהרה קרן משיח בן דוד, ויקים מהרה מקרא שכתוב, שם אצמיח קרן לדוד ערבותי נר למשיחי, ועל-ידי-זה נזכה לצאת מעבדות לחרות:

לשבת-קודש

ותזכנו לקדשת שבת-קדש, ותבטל מאתנו כל עובדין דחול, שלא נצטרך לעסק בשום מלאכה ועסק, רק נעסוק תמיד בתורה ותפלה ועבודת יהוה באמת, ונהיה בלנו בני-חורין באמת. מלא רחמים, אתה נתת לנו מתנה טובה הזאת שהייתה בבית גנוזיך ושבת שמה, אתה יודע גדל מעלת יקרת קדשת שבת-קדש, הכמיה ומקנים כל העולמות, ואתה יודע כמה אני רחוק מהקדשה והשמחה של שבת. אנא אדון

תנינא – תפלה לתורה פג

תתמו

יחיד, טוב ומטיב לכל, גדול העצה ורב העלילה. עזרני והושיעני ולמדני והורני באפן שאזכה תמיד לשמחה של-שבת באמת, שאזכה לשמח מאד בכל שבת ושבת בשמחת שבת באמת, הטעימני נא טעם שבת-קדש, כי אתה טוב ומטיב לכל. רצה והחליצנו יהוה אלהינו במצותיך ובמצות יום השביעי השבת הגדול והקדוש הזה, כי יום זה גדול וקדוש הוא לפניך לשבות בו ולנוח בו באהבה במצות רצונך. קדשנו במצותיך ותן חלקנו בתורתך, שבענו מטובך ושמחנו בישועתך, וטהר לבנו לעבדך באמת והנחילנו יהוה אלהינו באהבה וברצון שבת קדשך, זכני לשמח בכל שבת ושבת בשמחה גדולה ועצומה עד שאזכה להמשיך השמחה של שבת לששת ימי החול, ואזכה לזכר את השבת-קדש תמיד, כמו שכתוב, זכור את יום השבת לקדשו. ולהמשיך עלי קדשת שבת תמיד בכל ששת ימי החול, שיהיו כל ימי החול קדושים וטהורים בקדשת שבת-קדש, ועל-ידי קדשת שבת נזכה לקבל כל הברכות ממקור הברכות:

ותזכנו בזכות קדשת שבת שנזכה להגיע מהרה אל התכלית האמתית, להשיג באמת תכלית הידיעה שלא נדע, שנבין ונשכיל באמת שרחוק ממנו החכמה, כמו שכתוב, אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני. ונזכה להכלל בבחינת מקומו של עולם שהוא התכלית הזה הפקיר את כל העולם שנברא בחכמה. רבונו של עולם, באמת ידעתי מרחוק כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי. ואם לשונות כאלו אמרו דוד ושלמה וגדולי צדיקים הקדמונים בני עליה, חכמי אמת, בעלי השגה ורוח הקדש, אשר איני כדאי וראוי לשא שמונתם על שפתי. אנכי מה אומר ומה אדבר, אשר אני מלא עונות, אשר על-ידי זה דעתי עכורה מאד, כי עדין לא נטהרתי מהרוח שטות הבא על-ידי העונות רחמנא לצלן, ומכל שכן שאין לי שום דעת ושכל להבין שום דבר והנהגה שבעולם. ואף-על-פי-כן מבלבלין אותי החכמות הרבה מאד, ואני צריך להתחזק הרבה להזכיר את עצמי בכל פעם שאיני יודע כלל, וכמה פעמים שאני שוכח בזה, ואפלו בשאני מזכיר את עצמי, איני זוכה לזה בשלמות. ומזה באים כמה מכשולות ובלבולים ונפילות בדעתם לכל אחד ואחד כפי ערך מעותו בזה, כי אם היה יודע כל אחד האמת לאמתו שאינו יודע כלל, לא היה שום דבר יכול להפיל אותו ולבלבל אותו כלל, והיה כל אחד מתחזק הרבה תמיד לעולם:

אנא יהוה, חכם לב ואמין פת, אשר החכמה והתבונה עמו לבד, ולתבונתך אין מספר, וכל החכמים בבלי מדע, מכל שכן וכל שכן נבער מדעת כמוני. זכני והורני ולמדני שאזכה לידע באמת שאיני יודע כלל, באפן שאזכה להתחזק על-ידי זה בעבודת יהוה בכל פעם, ולהתחיל בכל עת מתדש, בין בבחינת עליה ובין בבחינת ירידה חס ושלום, יהיה איך שיהיה, אזכה להתחזק להתחיל בכל פעם מתדש. וכל הדברים שהם רצונך באמת, אזכה לעשותם ולעסוק בהם בשלמות גדול בהתחזקות גדול בלב שלם באמת, ולא יוכל לבלבל אותי שום דבר שבעולם, ולא יוכלו עונותי

העצומים והמרבים מאד להחליש את דעתי חס ושלום כלל בשום דבר שבְּעוֹלָם. רק אדע ואבחיז ואבין ואשכיל שאיני יודע כלל מה נעשה בעולם, ומה נעשה עמדי, רק כל אשר תמצא ידי לעשות בכחי דברים שבקדשה בזה העולם העובר, אִזְכָּה לעשותם בשלמות, ולהתפלל ולהתחזק ולזעק ולצעק אליך תמיד, יהיה אִיךָ שיהיה. ולא יהיה כח להדעת והחכמה של הכל לכלל אותי מהאמת חס ושלום, רק אִזְכָּה לדעת וחכמה ובינה אמתית להבין ולהשכיל האמת שרחוק ממני החכמה ואיני יודע כלל. ואסמך עליך לבד תמיד באמת, ולא אחשוב מחשבות יתרות כלל (שקורין: איבער טראכטיגן), ואתה תעשה עמי כרצונך תמיד, ותגמור עמי חפצי שמים כרצונך הטוב באמת:

ובכן תעורני ברחמיך הרבים, שאזכה להפשיט גופי המצורע שהוא ממשכא דחויא, וללבוש בגדי שבת דהיינו גוף קדוש מגן עדן. רבוננו של עולם, יודע תעלומות, אתה לבד יודע מהיכן נמשך גופי המגשם, הן בעון חוללתי ובחטא יחמתני אמי. כי אבי ואמי עזבוני ויהוה יאספני, ומלבד מה שגופי עכור ומגשם מתחלת ההולדה, נוסף לזה הוספתי זוהמא ועבירות על עבירות על-ידי מעשי הרעים והפגומים מאד, ומעוץ גשמיות ועבירת הגוף המצורע הזה, איני יכול לנקות עצמי מכסילות דעתי ועבירת מעשי הרעים, עד אשר אני הולך בעולם הזה נע ונד מבלבל ומטורף, ואני מחפש ומבקש אנה ואנה למצוא פתח הצלה לברח מזוהמת טנוף גופי ומתאוותיו הרעים ועדין לא נושעתי, ואיני יודע אִיךָ להציל את עצמי ממני בעצמי, עד אשר קשה וכבד עלי אפלו להתפלל ולהתחנן על זה. אבי שבשמים, רחם עלי, למדני אִיךָ לסדר תחנתי המרה לפניך עתה, אִיךָ לעורר רחמיך האמתיים עלי עתה באפן שאזכה על-כל-פנים מעתה לעזוב דרכי הרע ומחשבותי המגנות והמבלבלות, ואפשיט את עצמי מעתה מגופי המצורע המגשם והעכור כל-כף, ואתחיל לטהר ולקדש את עצמי בכל מיני קדשות וטהרות, עד שאזכה להתלבש בגוף קדוש מגן עדן. מריה דעלמא כללא, רופא הנם, רפאני נא ברחמיך הרבים רפואת הנפש ורפואת הגוף, רפאני יהוה וארפא הושיעני ואושעה כי תהילתי אתה, רפאני ואספני מצרעתי ומהר להפשיט מעלי גופי המצורע, והלבש אותי בחסדיך גוף קדוש מגן עדן, ועל-ידי-זה יתרום מזלי ואזכה לעושר, ובברכותיך תברכני ותשפיע לי עשירות גדול בקדשה ובטהרה, ויתחזק יצרי הטוב, ותסיר לב אבן מבשרי ותתן לי לב בשר, ויתבטל העצבות והליצנות הבאים ממרה שחורה, ויתבטל מאתנו העניות והדחקות, כי כשל כח הסבל של העניות והדחקות של עמך בית ישראל, בפרט גדל העניות והדחקות של הכשרים החפצים לכנוס בדרך הקדש באמת. רחם עלינו בחסדיך הנפלאים, ותאיר עלינו מזל של עשירות, ויהיה כל העשירות אצל בית ישראל עמך הכשרים החפצים לעבדך באמת, למען יתגדל ויתקדש שמך על-ידי-זה. ויתבטל מאתנו כל מיני עצבות וליצנות הבאים ממרה שחורה, ויתבטל הליצנות של כל החולקים על הכשרים והיראים. ותתן כח

תנינא – תפלה לתורה פג

תתמט

שיתגבר לב חכם לימין על לב הכסיל שהוא משמאל, אשר משם כל הליצנות שלהם, שהוא שחוק הכסיל, ויתבטל השמאל לגבי הימין:

לפסח

ועל ידי הימין הנה תקים את הנופלים לאהבות ויראות רעות, להקים אותם לאהבות ויראות קדושות, והימין יעביר החשך מעיניהם עד אשר עיניהם יראו נפלאות, ויקים מהרה מקרא שכתוב, כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, ותמשיך עלי קדשת פסח תמיד, ותעזר לנו תמיד לספר ולשוח בנפלאותיך ותורתך האמתית, ונזכה לדבר ולגלות תמיד תורת אמת, ויקים בנו מקרא שכתוב, תורת אמת היתה בפינו. ותרחם עלינו ותושיענו ותעזרנו מהרה להעביר החשך שכסה פני תהום, ולהאיר אור האמת בעולם, עד שיהיה נחשב פאלו בראנו את העולם. רבוננו של עולם, השם פה לאלם, תן לנו פה לשוח בתורתך ונפלאותיך האמתיות תמיד, למען ידעו דור אחרון בנים יולדו יקומו ויספרו לבניהם. ונזכה להודיע לבנינו ולבני בנינו ולכל בני ישראל לדורותם את כל מעשה יהוה ונפלאותיו אשר עשה עמנו מיום יציאת מצרים עד היום הזה, כמו שכתוב, והודעתם לבניך ולבני בניך. מלא רחמים, זכנו אותנו ואת כל ישראל לאור העינים האמתיים, להסתכל ולראות האמת תמיד, ונביט ונראה נפלאות יהוה תמיד באמת. גל עיני ועיני כל ישראל ונביט נפלאות מתורתך אשר גלית עלי ידי צדיקיך האמתיים, אשר אתה לבד יודע נפלאות תורתם שגלו בעולם. ועל ידי אור העינים יעלו כל הפקשות והתהנות אשר אנו מתפללים אל הבית המקדש. ועל ידי זה תעזר הנאלה התלויה בלב, כמו שכתוב, כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה. ועל ידי זה תבטל מאתנו שאר והמין של יצר לב האדם רע שגשאר לנו מנעורנו, אשר זה השאר והמין שבלב, הוא המסית את האדם להרהר אחר תלמידי חכמים שברור ולומר זה נאה וזה לא נאה, על ידי זה חלק לבנו ונעלמו מאתנו השבעים ושנים צדיקים שברורנו ואין אנו יודעים בברור אחד מהם. רחם עלינו למענה ותסיר ותבער ותבטל מאתנו השאר והמין שבלב, עד שנזכה להאמין בכל הצדיקים ולבלי להרהר אחריהם כלל, ולא לעשות שום חלוק ביניהם כלל, רק בלם יהיו נאים ואהובים ויקרים בעינינו מאד מאד, ועל ידי זה נזכה שיתלהב לבנו בלמוד התורה בשלהובין דרחימותא, ומים רבים שהם אהבות ויראות חיצוניות לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוה, ועל ידי אהבה הזאת תכסה השכינה בכנפיה על דמהון של ישראל שלא ישלטו עליהם זרע מרעים שהם מי המבול. ותעזר לי שאתביש בעצמי על רבוי פשעי ועונותי הגדולים, שפגמתי נגדך הרבה עד שארגיש שגשפכין דמי בקרבי מגדל הצער והבושה, עד אשר השכינה תכסה בכנפיה את דמי הנשפכין באהבה הקדושה, ועל ידי זה יתפסו פשעי ממילא כי על כל פשעים תכסה אהבה, ותמהל ותסלח לי על כל חטאי ועונותי ופשעי במחילה גמורה באמת עלי ידי אהבה הקדושה הזאת:

וּבְרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים תִּזְכֹּר אֶת כָּל הַדְּמִים שֶׁנִּשְׁפְּכוּ בְיִשְׂרָאֵל בְּכֻלָּל וּבִפְרָט, הֵן שְׂפִיכוֹת דְּמִים מִמֶּשׁ שֶׁכָּבַר נִשְׁפָּךְ דָּם יִשְׂרָאֵל הַרְבֵּה הַרְבֵּה מְאֹד מִיּוֹם הַחֶרֶבֶן עַד הַנְּהָ, שֶׁכָּבוּ דָמָם כַּמִּים סְבִיבוֹת יְרוּשָׁלַיִם וְאִין קוּבְר. הֵן שְׂפִיכוֹת דְּמִים עַל־יְדֵי בּוֹשׁוֹת וְחֶרְפוֹת שֶׁסָּבְלוּ יִשְׂרָאֵל בְּכָל דּוֹר, וּבִפְרָט שְׂפִיכוֹת דְּמִים הַרְבֵּה שֶׁל כָּל הַקְּדוּשִׁים וְהַצְּדִיקִים שֶׁנִּשְׁפָּךְ מֵהֶם דָּמָם כַּמִּים. וְכָל אֵלֹהֵי הַדְּמִים יִהְיוּ בְּמִקוֹם תְּקוּן הַשְּׂחִיטָה לְהַמְטֵעֵמִים שֶׁל הַמִּצְוֹת שֶׁלֹּא יִהְיוּ בְּבַחֲיִנַת אֲבָר מִן הַחַי, רַק יִהְיוּ נִתְרִין בְּאֲכִילָה עַל־יְדֵי שְׂפִיכוֹת דְּמִים הָאֵלֹה. וְעַל־יְדֵי־זֶה תִּמְעַם אֶת הַמְטֵעֵמִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁל כָּל הַמִּצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁתִּקְנֶנּוּ לְפָנֶיךָ כָּל הַצְּדִיקִים שֶׁבְּכָל דּוֹר וְכָל יִשְׂרָאֵל בְּכֻלָּל, וְעַל־יְדֵי־זֶה יִתְעוֹרֵר אַהֲבַתְךָ עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וְאַהֲבַתְךָ אֵל תִּסִּיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים, וְתִכְסֶּה עַל כָּל הַדְּמִים בְּאַהֲבָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת, וְעַל־יְדֵי־זֶה יִתְכַסּוּ כָּל פְּשָׁעֵינוּ מִמִּילָא. וּבְרַחֲמֵיךָ תַעֲלֶה אֶת כָּל הַנְּשָׁמוֹת הַנְּפֹלוֹת שֶׁאֵין לָהֶם עֲלִיָּה בִּי אִם עַל־יְדֵי שְׂפִיכוֹת דְּמִים שֶׁל אָדָם גָּדוֹל. רַחֵם עֲלֵיהֶם בְּזִכּוֹת וְכַח הַשְּׂפִיכוֹת דְּמִים הַרְבֵּה שֶׁנִּשְׁפָּךְ מִגְּדוּלֵי הַצְּדִיקִים הַנּוֹרְאִים כְּבִלֵי שְׁעוֹר בְּחֶנֶם, בְּזִכּוֹתֶם רַחֵם עַל כָּל אֵלֹהֵי הַנְּשָׁמוֹת הַנְּפֹלוֹת, בִּי אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ הַרְחַמְנוֹת שֶׁעֲלֵיהֶם, וְתַעֲלֶה אוֹתָם מִנְּפֻלָתָם וְתִכְסֶּה עַל פְּשָׁעֵיהֶם בְּאַהֲבָה, וְיִתְהַפְּכוּ כָּל הַעֲוֹנוֹת לְזִכְיוֹת:

מִלֵּא רַחֲמִים, אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה, עוֹרְרָה אַהֲבַתְךָ עֲלֵינוּ, וְקוּמָה וְהוֹשִׁיעֵנו וּמִלֵּא מִשְׁאָלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים, וְרַחֵם עַל כָּל הַנְּשָׁמוֹת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הַחַיִּים וְהַמֵּתִים, וְתֵן בְּלֵב הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִיִּים שֶׁיַּעֲסֻקוּ בְּתַקּוּנָנוּ תְּמִיד, וַיִּמְהָרוּ לְפַעַל הַפְּעָם וְרַצּוֹנָם לְתַקְּנֵנוּ כְּלָנוּ מֵהֶרֶה, וְנָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת מֵהֶרֶה, וְנִזְכֶּה לְהִיּוֹת כְּרַצּוֹנְךָ הַטּוֹב תְּמִיד מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם אָמֵן סְלָה:

תורה פד

א. עֵקֶר הַתְּחַבְּרוֹת וְדַבְּקוֹת לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ הוּא עַל־יְדֵי הַתְּפִלָּה, כִּי הַתְּפִלָּה הוּא שַׁעַר שֶׁדָּרָךְ שָׁם נִכְנָסִין לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, וּמִשָּׁם מִכִּירִין אוֹתוֹ:

ב. עַל־פִּי רַב כְּשֶׁאָדָם מִתְּפַלֵּל נוֹפְלִים לוֹ מִחֻשְׁבוֹת שֶׁל גְּדֻלוֹת, וְזֶה בְּחִינַת גְּלוּת הַשְּׂכִינָה. וְעַל־יְדֵי שְׂמֵתִפְלֵל בְּכַח, עַל־

תפלה לתורה פד

(מג) אֲדֹנָי שִׁפְתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ. רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה, הַבּוֹחֵר בְּתַפְלַת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים, וְכִנֵּי בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים לְהַרְבּוֹת בְּתַפְלָה תְּמִיד, וְאַזְכֶּה

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרַה פֶּד

תתנא

לְהַתְּפַלֵּל בְּכוֹנָה גְּדוּלָה וּבְמִסִּירוֹת נַפְשׁ וּבְכַח גְּדוּל. וְתַעֲזְרֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי שְׂאֵזְכָּה לְהַכְנִים כָּל הַכּוֹחוֹת שְׂבִקְרָבִי בְּתוֹךְ דְּבוּרֵי הַתְּפִלָּה, בְּאִפְּן שְׂאֵזְכָּה לְהַגְבִּיר אֶת הַתְּפִלָּה שֶׁהִיא מַלְכוּת דְּקַדְשָׁה עַל מַלְכוּת הָרָשָׁעָה. וְעַל־יְדֵי־זֶה אֵזְכָּה לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל כָּל הַמַּחְשְׁבוֹת שֶׁל גְּדֻלוֹת וּפְנִיּוֹת וְכָל הַמַּחְשְׁבוֹת זְרוֹת הַבָּאִים לְבַלְבֵּל אֶת תְּפִלְתִּי חֵם וְשָׁלוֹם. כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ שְׂאִין בִּי כַח לְבַטְלֵם כִּי אִם בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחַסְדֶיךָ הַגְּדוּלִים. רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׂמֵךְ, וְהוֹשִׁיעֵנִי וְעֲזְרֵנִי וְחַזְקֵנִי וְאַמְצָנִי בְּכַחֲךָ הַגְּדוּל שְׂאֵזְכָּה לְהַכְנִים כָּל הַכּוֹחוֹת שְׂבִי בְּתוֹךְ הַתְּפִלָּה. וְאַתְּפַלֵּל לְפָנֶיךָ תְּפִלְתִּי תְּמִיד בְּכַח גְּדוּל, עַד שְׂאֵזְכָּה עַל־יְדֵי־זֶה לְבַטֵּל לְגַמְרֵי כָּל הַמַּחְשְׁבוֹת שֶׁל גְּדֻלוֹת וּפְנִיּוֹת וְכָל הַמַּחְשְׁבוֹת זְרוֹת שְׂבַעְעוֹלָם, שְׂלֵא יִהְיֶה לָהֶם שׁוֹם כַּח לְבַלְבֵּל אֶת תְּפִלְתִּי חֵם וְשָׁלוֹם, רַק אֵזְכָּה לְגַרְשָׁם וּלְסַלְקָם וּלְבַטְלֵם לְגַמְרֵי מַעְלֵי וּמַעַל גְּבוּלֵי שְׂלֵא יוּכְלוּ לַעֲלוֹת עַל דַּעְתִּי כָּלֵל, בְּאִפְּן שֶׁתִּהְיֶה תְּפִלְתִּי זְכָה וּנְכוֹנָה וּרְצוּיָה וּמְקַבֶּלֶת לְפָנֶיךָ. וְאַזְכָּה לְהוֹצִיא אֶת הַתְּפִלָּה מִכְּפוּיִן דִּילָה מְלֻבוּשִׁין דְּקַלְפָּה, לְבָרְרָה וּלְזַכָּה מֵאַחֲזוֹת הַקְּלָפוֹת מֵאַחֲזוֹת מַלְכוּת הָרָשָׁעָה, וּלְהַעֲלוֹתָהּ וּלְהַלְבִּישָׁה בְּלֻבוּשֵׁי דְנִהְיָרִין שְׂהֵם, חוֹר, סַמֵּךְ, יְרוֹק, שְׂהֵם אֹר הָאֲבוֹת. עַד שֶׁתִּהְיֶה מְתַקְנֶת בְּתַכְלִית הַתְּקוּן, וְיִהְיֶה לָהּ כַּח לְעוֹרֵר אֶתְהַבְתָּךְ הַעֲלִיּוּנָה, שֶׁתַּחֲבֵר אֹתָהּ עִמָּךְ בְּאַהֲבָה וְאַחֲוָה וְרַעוּת, וְיִהְיֶה נַעֲשֶׂה תְּמִיד יְחוּד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהָ עַל־יְדֵי תְּפִלוֹתֵינוּ, יְחוּדָא שְׂלִים בְּתַכְלִית הַשְּׁלָמוֹת. וְתִזְכֹּר וְתַקְּים אֶת בְּרִיתְךָ אֲשֶׁר נִשְׂבַּעְתָּ לְאַבוֹתֵינוּ כִּיּוֹם הַזֶּה, וְתַחֲדַשׁ הַשְּׂבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׂבַּעְתָּ לָהֶם כְּאִלוֹ הַיּוֹם נִשְׂבַּעְתָּ לָהֶם. וְתַרְחֵם עָלֵינוּ וְתַמְהַר לְהוֹצִיאֵנוּ מֵהַגְּלוּת הָאֲרוּךְ הַמֵּר הַזֶּה, וְתַגְּאֵלְנוּ גְּאֵלֵת עוֹלָם לְחַבֵּר אֶת הָאֲהֵל לְהִיּוֹת אֶחָד:

מְלֵא רַחֲמִים, גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל, רַחֵם עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִיא שְׂכִינַת עֲזָךְ, אֲשֶׁר כָּל הַתְּנָלוֹת אֶלְהוּתְךָ וְיַדִּיעַת רוּמְמוֹתְךָ וְתִשׁוּקַת אַמּוֹנְתְךָ, הַכֵּל עַל־יְדֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ אֲשֶׁר בָּהֶם בְּחֶרֶת. וְגִלִּיתָ לָנוּ שְׂעֵקֶר הַהֶתְחַבְּרוֹת וְהַדְּבָקוֹת אֱלִיךָ הוּא עַל־יְדֵי הַתְּפִלָּה, כִּי הַתְּפִלָּה הִיא שַׁעַר שְׂדֵרְךָ שֶׁם נִכְנָסִין לְהֵשֵׁם וְתַבְּרָךְ, וּמִשָּׁם מְכִירִין אֹתוֹ. רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֵךְ, וְזַכְּנוּ לְתְּפִלָּה בְּשְׁלָמוֹת בְּכָל הַכּוֹחוֹת בְּאַמְת, וְנִזְכָּה לְהַרְבּוֹת בְּתְּפִלָּה תְּמִיד, כְּמוֹ שְׂגִלִּיתָ לָנוּ עַל־יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְּדוּשִׁים שְׂאַמְרוּ, הַלּוֹאֵי שִׁיתְּפַלֵּל אָדָם כָּל הַיּוֹם כָּלוּ. קוּמָה בְּעֲזָרְתֵנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ תְּמִיד בְּפֶרֶט בְּעַת הַתְּפִלָּה, שְׂאִז מִתְּנַבְּרִים עָלֵינוּ הַמַּחְשְׁבוֹת זְרוֹת וְהַבְּלֻבוֹלִים וְהַמְּנִיעוֹת הַרְבֵּה מְאֹד, אֲשֶׁר אֵין לְשַׁעַר. רַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ וּמֵלֵא מִשְׂאֵלוֹתֵינוּ בְּרַחֲמִים, שְׂנִזְכָּה לְהַתְּפַלֵּל בְּכַח גְּדוּל עַד שְׂנִזְכָּה לְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל כָּל הַמַּחְשְׁבוֹת זְרוֹת לְגַמְרֵי, וְנִזְכָּה לְתְּפִלָּה בְּשְׁלָמוֹת תְּמִיד, עַד שְׂנִזְכָּה עַל־יְדֵי הַתְּפִלָּה לְכַנֵּס וּלְהַתְּקַרֵּב אֱלִיךָ וּלְהַכִּיר אֹתְךָ בְּאַמְת, וּלְהַתְּחַבֵּר וּלְהַתְּדַבֵּק בְּךָ בְּתַכְלִית הַדְּבָקוֹת בְּשְׁלָמוֹת בְּאַמְת כְּרַצוֹנְךָ הַטּוֹב, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי, לְעוֹלָמֵי עַד וּלְנִצְחָה נְצָחִים. וְיִקְּים בְּנוּ מִהֵרָה מִקְרָא שְׂכְּתוּב, וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם. יְהִי לְרַצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהַגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי. אָמֵן נְצַח סְלָה וְעַד:

תורה פה

העצם לזו שיש בערף האדם שישאר אחר בליון הגוף, וממנו יתחדש בגין הגוף בשעת תחית המתים, זהו עקר נחמתנו (עין פנים):

תורה פו

בשיש קטנות ופגם בהאמונה צריכין יכולים לעבד את השם יתברך בכל לעשות עבודות קשות, כגון תענית דבר, כי אין הקדוש-ברוך-הוא בא וכיזא, אבל בשאמונה בשלמות במרוניא עם בריותיו:

תפלה לתורה פו

(*) לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי אל תשליכני מלפניך ורוח קדשך אל תקח ממני, השיבה לי ששון ישעך ורוח נדיבה תסמכני. אזכרה אלהים ואהמיה אשיחה ותתעטף רוחי סלה. אזכרה נגינתי בלילה עם לבבי אשיחה ויתפש רוחי. מהר ענני יהוה בלתה רוחי אל תסתר פניך ממני ונמשלתי עם ירדי בור. רבנו של עולם, זבני להאמין בך ובצדיקיך האמתיים באמונה שלימה וזכנו לבחינת ארך רוח שיהיה לנו בחינת אריכות הרוח להאריך אפינו ורוחנו על כל דבר, ולא יבלבל אותנו שום דבר ושום מניעה מעבודתך הקדושה, ויקים בנו מקרא שכתוב: טוב ארך רוח מגבה רוח. ונאמר: טוב ארך אפים מגבור ומשל ברוחו מלכד עיר. ותצילני מכל מיני כפירות רחמנא לצלן שהם בבחינת: אף אין יש רוח (בהם) בפיהם. ותצילני מכל מיני פגם אמונה וקטנות האמונה שזה בחינת קצר רוח רחמנא לצלן: רבנו של עולם, אתה ידעת מה שנעשה עמנו בדור השפל הזה ואיך שרבים קמים עלינו ברוחניות ובגשמיות ורוצים להעבירו על דת ממש רחמנא לצלן, ולהכניס כפירות רחמנא לצלן בישראל עד שאפילו אצל האנשים בשרים נפגמה האמונה מאד והיא בבחינת קטנות ושללות מאד, על-כן חוס וחמל עלינו וזכנו להתחזק באמונתך הקדושה ולהאמין בך ובצדיקיך האמתיים באמונה שלימה באמת ובלב שלם ונכון, וזכנו לעבוד אותך בעבודה גדולה ולמסר נפשנו ממש על התורה ועל העבודה, ועל כל דבר ודבר הנוגע לקדשת האמונה הקדושה. ולקבל עלינו כל העבודות קשות בשביל לעשות רצונך בבחינת שאמרו רבותינו וזכרונם לברכה: בשעת השמד אפילו אערקתא דמסאני יהרג ואל יעבור. ותצילנו מכל מיני קטנות האמונה כי כבר הודעת לנו שיש אפילו צדיקים שהם בבחינת קטני אמונה, ואפילו אותם שזוכים לאמונה שלימה הם גם כן לפעמים בבחינת קטני אמונה על-ידי שאין להם אמונה בעצמם ובחדושי תורתם, ואינם מאמינים בשלמות שיש להשם יתברך שעשועים גדולים מעבודתם ומחדושי תורה שלהם, עד שלפעמים מתרשלים על-ידי זה מתורה ועבודה מחמת קטנות אמונה שיש בהם שאינם מאמינים בעצמם בראוי להאמין בשלמות,

על-בן חוס וחמל עלינו וזכנו ל'אמונה שלימה וישרה בכל הבחינות, עד שגזכה על- ידי זה שלא נצטרך לסגופים ותעניות ושאך עבודות קשות הרבה, רק נזכה שנוכל לעבוד אותך בכל דבר שבעולם ולקיים מקרא שכתוב: בכל דרכיך דעהו והוא יישר ארחתיד. אמן בן יהי רצון:

תורה פו

על-ידי פנים הברית קשה להאדם למצא זיוגו, ואפלו אם ימצא את זיוגו תהיה לו מנגדת, ולא תהיה נוטה אחר רצונו, ועל-ידי כונת אלול מתקנים פנים הברית, ועל-ידי זה יזכה למצא את זיוגו, ותהיה נוטה אחר רצונו. (וענין סוד כונת אלול ב"לקוטי מוהר"ן חלק ראשון סימן 1):

תפלה לתורה פו

להדש אלול

(מה) אני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים, אבי שבשמים, מלכי ואלהי כי אליך אתפלל. יהיה חקרתני ותדע, אתה ידעת שבתתי וקומי בנתה לרעי מרחוק, ארחי ורבעי זרית וכל דרכי הסבנתה, כי אין מלה בלשוני הן יהיה ידעת כלה, אחור וקדם צרתני ותשת עלי כפכה, פליאה דעת ממני נשגבה לא אוכל לה, אנה אלך מרוחק ואנה מפניך אברה, אם אסק שמים שם אתה ואציעה שאול הנד:

רבנו של עולם, מלא רחמים, חושב מחשבות לכל ידח ממך נדח, רחם עלינו למען שמך, וקבץ נדחנו מארבע כנפות הארץ, בקש ברחמיך צאן אוכלות, צאן נדח ואין מקבץ. רבנו של עולם, תעיתי כשה אוכל בקש עבדך. רבנו של עולם, מרב עניי ועמלי ומרב עצם עונותי ופשעי הרבים והעצומים בלי שעור וערך ומספר, ומעצם בלבול דעתי מרבו הפגמים שפגמתי בעונותי מעודי עד היום הזה, על-בן אני יכול לפתח פי לדבר בלל, וקשה וכבד עלי מאד מאד לפרש שיחתי לפניך, וגם אי-אפשר לפרש כל שיחתי לפניך בכל אשר עם לבבי, כי צרות לבבי הרחיבו מאד, אשר לא יספיק הזמן לפורטם, כי רבות אנחותי ולבי דני. אבל אף-על-פי-כן הציקתני רוחי ועצור במלין לא אוכל, אמרתי אשיחה וירוח לי, אדברה ויעבר עלי מה, אולי אזכה עתה למצא הנקדה טובה השיך ללבי עתה באמת, שאזכה על-ידה לשוב אליך מעתה באמת. ואיך שהוא איך שהוא, איך שנפלנו וירדנו בגלות המר הזה למקומות שירדנו כל אחד לפי ירידתו, עם כל זה עדין חובה עלינו על כל אחד ואחד, לחתור ולבקש ולחפש אחר אבדותנו הרבות והעצומות מאד בלי שעור וערך, אשר אפדנו בגלגול זה ובגלגולים אחרים, על-ידי תאותינו הרעות. אולי נזכה לעורר רחמים גדולים אצל בעל הרחמים המרחם על כל האובדים והנדחים, הגוזר בתורתו להשיב אבדות, אולי יש תקוה למצא איזה אבדה מאבדות נפשנו הרבים, אולי נזכה למצא מקצתם או

בלם. ואף-על-פי שאני בעצמי החיב מכל הצדדים, כי אפדתי לדעת מה שאפדתי, ובעונותי הרבים מחמת תאוותי הרעות, הייתי כמו שומה המאבד מה שנותנין לו. אף-על-פי-כן אולי אזכה ברחמיך למצא עוד איזה נקדה מוכה אמתית שתוכל להתגבר על כל מה שאני צריך להתגבר, באפן שאזכה מעתה לשוב אליך באמת, ולחפש ולבקש ולמצא כל אבדותי ואבדת אחרים להשיבם בלם למקומם הראוי למקור שגחצבו משם, באפן שיתקנו בלם בתכלית התקון באמת כרצונך הטוב:

רבוננו של עולם, מלא רחמים, אתה גלית לנו על-ידי חכמיך הקדושים, שהעקר הוא תקון הברית, כי זה עקר הנסיון והמתקלא של כל אדם בעולם הזה, ורק בשביל זה בא האדם לעולם הזה כדי שיתנסה בנסיון זה, ועל-ידי זה יזכה למה שיזכה אם יעמוד בנסיון ובצרוף הזה, אשר כל התורה כלה תלויה בזה, כי שמירת הברית הוא יסוד הכל. ועתה מה אומר ומה אדבר, אחרי שפגמתי הרבה בפנים הברית כאשר פגמתי (ובפרט וכו'), על-בן דברי לעו, ואיני יודע מהיכן להתחיל לדבר. אבל כבר גזרת עלינו על-ידי צדיקיך האמתיים לצעק אליך תמיד, ולהתפלל ולהתחנן לפניך תמיד בין בעליה בין בירידה לפי בחינתנו, יהיה איך שיהיה, לא נחריש ולא נשקוט מלועק ולצעק ולהתחנן אליך תמיד, כי חסדיך לא תמים ורחמיך לא כלים. כי אתה יהוה אלהינו גדלת מאד, וכגדלתך בן חסדיך ורחמיך, וכאשר לגדלתך אין חקר, אין חקר לרחמיך וחסדיך:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתאיר עיני בתורתך ותורני ותלמדני שאזכה לידע ולהשיג ולהבין דברי תורתך הקדושה, אשר צוית עלינו לכון פונות אלול בשביל תקון הברית, כי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי ואיני יודע הדרך כלל לכון פונות. רחם עלי למען שמך, וקדשני בקדשתך העליונה, ופתח לבי בתלמוד תורתך, ועזרני וזכני ללמד ולהבין כל פונות אלול וכל התורות השכיבים לזה, ואזכה למצא בהם דרך נכון וישר להתקרב אליך תמיד בכל עת. ואזכה להיות בקי בהלכה, בקי ברצוא, בקי בשוב, בקי בעיל, בקי בנפיק, ולקיים באמת ובשלמות מקרא שכתוב, אם אסק שמים שם אתה ואציעה שאול הנג. עד שאזכה לילך בדרך התשובה באמת תמיד. ואתה ברחמיך תפתח ידך, ותהיה ימינך פשוטה לקבל שבים, עד אשר נזכה להמשיך ולתקן כל התקונין הנמשכין על-ידי היחודים והפונות של אלול, באפן שגזכה מהרה לתקון הברית בשלמות. וברחמיך הרבים תצוה למלאכיך הקדושים האוחזים בידם שופרות, הממנים לבקש ולחפש ולחפר ולחתר אחר אבדות, שישתדלו בתקון נפשנו, ויבקשו ויחפרו אחר כל האבדות שאבדנו בענינו מעודנו עד היום הזה, על-ידי תאוותינו הרעות ובפרט על-ידי פגם הברית, את כל מה שאבדנו בגלגול זה ובגלגולים אחרים, הכל יחפרו ויחפשו וימצאו בלם מהרה, ויחזירו אותם לנו, באפן שיתקנו נפשותינו על-ידי זה בתכלית התקון באמת כרצונך הטוב:

תַּנְיָנָא – תַּפְלָה לְתוֹרָה פּוּ

תַּתְנָה

מְלֵא רַחֲמִים, מְרַב קַלְקוּלֵי אִינִי יָכוֹל לְהַאַרְיָךְ בְּתַפְלָה זֹאת הַרְבֵּה, אַף־עַל־פִּי שְׁלֵא יִסְפִּיקוּ כָּל יְרִיעוֹת שְׁבָעוֹלָם לְבָאֵר אָפֶס קֶצֶה מֵהַתְּחִנּוֹת וּבִקְשׁוֹת וּוְדוּיִם וְהַפְּצָרוֹת וּפְיוּסִים וּתְפִלוֹת שְׁאִנִּי צָרִיךְ לְהַתְּפַלֵּל בְּעֵינַי זֶה עַל הָעֵבֶר וְעַל הַהוֹהָ וְעַל הָעֵתִיד, אִךְ מָה אֶעֱשֶׂה כִּי דַבְרֵי נִסְתֵּמִין. אֲבָל עַל זֶה בְּאִתִּי לְפָנֶיךָ אֲדוֹן כָּל, חוֹמֵל דְּלִים, מִזֵּב וּמִטֵּיב לְרָעִים וְלַטּוֹבִים, שְׁתַּרְחֵם עַל כָּל עַמְךָ יִשְׂרָאֵל שֶׁקָּשָׁה לָהֶם לְמַצֵּא זְוֹנָם, וְאַפְלוּ בְּשִׁמוּצָאִים הִיא מְנַגֶּדֶת אֱלֹהֵי, וְאִין לְהַרְצוֹן אֱלֹהֵי, וְאִין שְׁלוֹם בְּבֵיתֶם רַחֲמֵנָא לְצִלָּן וּבִפְרָט עַל פְּלוּנֵי בֵּן פְּלוּנֵי שֵׁשׁ לֹו יְסוּרִים אֱלוֹ, רַחֵם עָלָיו וְעַל כָּל זֶרַע עַמְךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּכַח וּזְכוֹת הַצְּדִיקִים הָאֱמִתִּיִּים הָעוֹסְקִים בְּתַקוּנָנוּ תָּמִיד, אֲשֶׁר שָׁמְרוּ אֶת הַבְּרִית קְדָשׁ בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת שְׁאִין שְׁלֵמוֹת אַחֲרָיו, רַחֵם עֲלֵיהֶם לְמַעַנָם, וְתָשִׁים שְׁלוֹם בְּבֵיתֶם, וְתַעֲזֹר לָהֶם וְתוֹשִׁיעַם שִׁיזְכוּ כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמַצֵּא זְוֹנוֹ מֵהַרָּה, זְוֹנָם הַהֲגוֹן לָהֶם מִן הַשָּׁמַיִם בְּאֱמֶת, וְלֹא תִהְיֶה מְנַגֶּדֶת בְּגִידוֹ כָּלָל, רַק תִּהְפֹּךְ רְצוֹנָה לְרְצוֹן בְּעֵלְהָ, וְלֹא יִהְיֶה בִּינֵיהֶם שׁוֹם שְׁנָאָה וְשׁוֹם שְׁנוּי רְצוֹן כָּלָל, וְיִדְוֵרוּ בְּאַהֲבָה וְאַחֻוּהָ וְרַעוּת בְּשְׁלוֹם וְשִׁלְוָה בְּאֱמֶת בְּרְצוֹנָךְ הַטּוֹב. מְלֵא רַחֲמִים, חוּס וְחַמֵּל וְרַחֵם עֲלֵיהֶם לְמַעַנָךְ וְלְמַעַן צְדִיקֶיךָ הָאֱמִתִּיִּים, וְאַל תַּעֲשֶׂה לָהֶם כְּחֻטְאֵיהֶם וְלֹא תִגְמַל עֲלֵיהֶם כְּעֹנֹוֹתֵיהֶם, רַק תַּתְּנֶהָ עִמָּהֶם בְּרַחֲמֶיךָ לְפָנִים מְשׁוֹרֶת הַדִּין, בְּאֲשֶׁר אַתָּה מִתְּנַהֵג עִם כָּל בְּרִיּוֹתֶיךָ בְּרַחֲמִים וּחֶסֶדִים גְּדוּלִים תָּמִיד. וּבְזְכוֹת אַבְרָהָם אֲבִינוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שְׁרַמְזוּ הַסּוּד הַזֶּה שֶׁל בְּנֵי אֱלוֹל בְּעַת שְׁשִׁלָּה אֶת אֱלִיעֶזֶר עַבְדּוֹ לְבַקֵּשׁ הַזְּוֹנָה שֶׁל יִצְחָק בְּנוֹ, וּבְזְכוֹת הַצְּדִיקִים שֶׁגָּלוּ הַסּוּד הַנּוֹרָא הַזֶּה, תִּגַּן עֲלֵיהֶם וְעָלֵינוּ וְעַל זֶרַעֵנוּ, וְתַרְחֵם עַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמְךָ, וְתָשִׁים שְׁלוֹם בֵּין כָּל יִשְׂרָאֵל וּבִפְרָט בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ (וּבִפְרָט וְכוּ), וְתַעֲזֹר לְכָל יִשְׂרָאֵל הַצְּרִיכִים לְמַצֵּא זְוֹנָם שִׁיזְכֶּה כָּל אֶחָד לְמַצֵּא זְוֹנוֹ בְּאֱמֶת מֵהַרָּה, וְתִהְיֶה בְּרְצוֹנוֹ וְלֹא תִהְיֶה מְנַגֶּדֶת בְּגִידוֹ כָּלָל, רַק תִּהְפֹּךְ רְצוֹנָה אֱלֹהֵי בְּשְׁלוֹם וְאַהֲבָה בְּאֱמֶת, בְּלִי עֲרֻמָּה וּמְרָמָה, וּבְלִי שׁוֹם שְׁנָאָה וְשְׁנוּי רְצוֹן בְּלִב כָּלָל, וְיִתְנַהֵג בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה, וְיִצְאוּ מֵהֶם דּוֹרוֹת רַבִּים, בְּנִים וּבְנוֹת חַיִּים וְקַיָּמִים, עוֹשֵׂי רְצוֹנָךְ בְּאֱמֶת, וְיַעֲסִקוּ בְּתוֹרָתְךָ וְעִבְדוּתְךָ בְּאֱמֶת כָּל יְמֵיהֶם לְעוֹלָם, וְיִגְלוּ וְיִפְרָסְמוּ וְיִזְדַּעְזְעוּ אֱלֹהוֹתְךָ וּמַמְשִׁלְתְּךָ בְּעוֹלָם כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב, דּוֹר לְדוֹר יִשְׁבַח מַעֲשֵׂיךָ וּגְבוּרוֹתֶיךָ וְיִגִּידוּ:

וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ שְׁנִזְכֶּה לְשִׁמּוֹר עֲצֻמְנוּ תָּמִיד שְׁלֵא לְאֲכוּל שׁוֹם פְּרֵי קוֹדֶם שְׁנִתְבַּשְׁלָה, וְגַם שְׁלֵא נִתְלוֹשׁ שׁוֹם פְּרֵי קוֹדֶם זְמַנָּה. כִּי אַתָּה גְּלִית לָנוּ עֲצֵם הַהַפְּסָד וְהַהֲזָק שִׁיזְכֶּה לְהַגִּיעַ לְהַאֲדָם עַל־יְדֵי־זֶה, כִּי יוֹכֵל לְאֲבֹד אֶת נַפְשׁוֹ חַס וְשְׁלוֹם עַל־יְדֵי־זֶה. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עָלֵינוּ וְשִׁמְרָנוּ וְהַצִּילָנוּ מִזֶּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחַסְדֶּיךָ הָעֲצוּמִים. וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ וְזַכְנוּ תָּמִיד לְבָרְךָ בְּרֶכֶת הַנְּהַנִּין וּבִפְרָט בְּרֶכֶת הַפְּרוֹת בְּכּוֹנֵה גְדוּלָה וְעֲצוּמָה, וְלֹא נִזְרֹק בְּרֶכֶה מִתּוֹךְ פִּינוּ חַס וְשְׁלוֹם, רַק נִזְכֶּה תָּמִיד לְהַתְּגַבֵּר וְלְהַתְּחַזֵּק בְּכָל עַז, בְּכָל עַת שְׁנִרְצֶה לְאֲכוּל אִיזָה פְּרֵי אוֹ לִיהֲנוֹת מֵהָעוֹלָם הַזֶּה אִיזָה הַנָּאָה, לְבָרְךָ הַבְּרֶכָה בְּכּוֹנֵה גְדוּלָה פְּרָאוּי, בְּאִפְּן שְׁלֵא יִזִּיק לְנַפְשָׁנוּ כָּלָל כָּל מָה שְׁנִנְאֵכֵל וְנִשְׁתָּה וְנִהְיֶה מִמֶּנּוּ, רַק אֲדַרְבָּא נִזְכֶּה לְהַשְׁלִים אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ וְלְהוֹסִיף בְּנַפְשָׁנוּ חֵיוֹת דְּקִדְשָׁה

והארה גדולה, על-ידי כל דבר שנאכל ונשתה ממנו. ותעזרנו ותושיענו שיהיו כל אכילותינו ושתייתנו וכל הנאותנו בקדשה ובטהרה גדולה לשמך לבר בלי שום הנאת הגוף כלל, ונהיה בכלל הצדיקים האוכלים לשובע נפשם דקדשה:

לראש השנה

אנא יהוה, מלא רחמים, עזרנו ושמרנו מעתה שלא נאבד עוד כלל על-ידי תאות רעות חס ושלום, רק נזכה מעתה לשבר ולבטל מאתנו כל התאוות רעות. ותצוה ברחמיך להחזיר ולהשיב לנו כל האבדות שאבדנו מכבר, הן בגלגול זה הן בגלגולים שעברו. וזכנו ברחמיך הרבים לקים מצות תקיעת שופר בראש השנה בשלמות כראוי בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותר"ג מצות התלוים בה, באימה וביראה ובאהבה ובשמחה וחדוה גדולה, ותזמין לנו תמיד תוקעים הגונים בראש השנה צדיקים וכשרים, שיהיה להם פח לעורר על-ידי קול השופר את קול השופר העליון אשר אתה עתיד לתקוע בו לחרותנו, ועל-ידי זה תקבץ נדחינו. ותשיב לנו את כל אבדותינו שאבדנו מעולם עד היום הזה. אלהינו ואלהי אבותינו תקע בשופר גדול לחרותנו ושא גם לקבץ גליותנו, וקרב פזורנו מבין הגוים ונפוצותינו בנס מירפתי ארץ, וקבצנו יחד מהרה מארבע בנפות הארץ לארצנו, ויקים מהרה מקרא שכתוב, והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאז האובדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים והשתחוו ליהוה ביהר הקדש בירושלים. ונאמר, ואדני אלהים בשופר יתקע והלך בסערות תימן יהוה צבאות יגן עליהם, כן תגן על עמך ישראל בשלומך. עשה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תורה פח

ג. יש שאובדים אבדות על-ידי התאוות, בחינת: "תאות רשעים תאבד" (תהלים ק"ב)
 ח. ואפלו מי שהוא צדיק אובד גם כן לפעמים בחינת: "יש צדיק אבד בצדקו" (קהלת ד' ט"ז). ואפלו הצדיקים החופרים ומבקשים אחר אבדות, אובדים גם כן לפעמים, בחינת: "יחפרו ויאבדו" (תהלים פ"ג)
 יח. ודע שיש מלאך ותחתיו כמה ממנים, וכלם אוהזים בידם שופרות וחופרים תמיד ומבקשים אחר אבדות, ותוקעים תקיעה תרועה תקיעה, וכשמוצאים איה אבדה נעשה רעש ושמחה גדולה:

א. צריך לזהר מאד שלא לאכל פרי קדם שנתבשל כל צרכו על האילן, כי יכול לאבד נפשו על-ידי זה, גם אסור לתלש פרי קדם בשולו בשם שאסור לקיץ אילן קדם זמנו:

ב. בשמכרך הברכה על הפרי בכונה גדולה וביראת שמים כראוי, על-ידי זה זוכה להנצל שלא לאבד נפשו על-ידי הפרי שלא נתבשל, ומאד צריכין לזהר בברכת הנהנין, בפרט בברכת הפרות, כי יש בהם אבדות הרבה שצריכין לבררם ולהעלותם:

תורה פט

מי שאינו יכול למצוא את זווגו, התקון לזה שישתדל לשמע חדושי תורה מבר דעת:

תפלה לתורה פט

(מה) אל ברוך גדול דעה, זכנו ברחמיך הרבים ונלה לנו בחסדיך העצומים את הצדיק האמת שהוא בעל דעת גדול. זכנו למצוא אותו ולהתקרב אליו באמת, ולשמוע תורה מפיו הקדוש, ורחם על כל ישראל אשר קשה להם למצוא זווגם (ובפרט על פלוני בן פלונית), ועזור להם והושיעה להם מהרה שיזכו כל אחד ואחד למצוא זווגו האמתי ההגון לו מן השמים, חיש קל מהרה, בלי שום עכוב ובלי שום צער ויסורים כלל. כי אין אתנו יודע עד מה, שום עצה ותחבולה איך לבקש הזווג לכל אחד. כי אתה יודע כמה קשה לאדם למצוא זווגו האמתי, כי כל הזווגים הם שני הפכים, ובפרט כי לפעמים הם בהפך גדול מאד, אשר קשה לזוגן בקריעת יסוסו, ואי אפשר לחברם ולזוגם כי אם על ידי הדעת האמתי המשדך כל השדוכים. על-כן צריכים לשמוע תורה מפי הבר-דעת האמתי שהוא מחדש חדושים נפלאים בתורה, ומחבר ומיחד אתון רב-רבין ואתון זעירין, ומקשר ומשדך דברי תורה ממקום למקום, אשר על-ידו נגמרים כל השדוכים שבעולם, בסוד, כי שפתי כ'הן ישמרו דעת ותורה ובקשו מפיהו ראשי תיבות 'שידוך', אבל בעונותינו הרבים נעלם מאתנו ולא נדע איך למצוא את הבעל דעת הקדוש הזה ולשמוע תורה מפיו, ועתה מאין יבא עזרנו, על-כן עינינו תלויות אליך לבד מלא רחמים יושב ומזוג וזוגים, שתחמל על כל עמך ישראל הצריכים למצוא זווגם (ובפרט וכו'), ותשלח לכל אחד מהרה זווגו ההגון לו מן השמים באמת, ותהיה ברצונו ותהיה לו לעזר ולהועיל, ויקים בו ובכל הצריכים למצוא זווגם מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מיהוה:

אדון יחיד, מלא רחמים, צופה ומביט עד סוף כל הדורות, המנהג עולמו בחסד וביריותיו ברחמים, חוס ורחם וחמל על ימי הנעורים של נערי עמך בית ישראל, והודיענו נא את דרכיך, איך נזכה לדעת למצוא זווגם האמתי של כל התלויים בנו. זכנו ועזרנו שבכח וזכות הצדיקים הגדולים האמתיים שהם הדעת הקדוש של כל העולמות, אשר המשיכו ונלו דעת גדול ונפלא באמת גם בעולם הזה, בכחם וזכותם נזכה מהרה למצוא בת זוגם של כל אחד ואחד מעמך בית ישראל, ונזכה להשיאם מהרה למזל טוב לחיים טובים ארבים ושלום, ותהיה ברצונו, ולא תהיה מנגדת אליו כלל חס ושלום, רק ידורו באהבה ושלום בקדשה ובטהרה ברצונך באמת. ויזכו כל עמך בית ישראל לשמור את הברית קדש בקדשה גדולה באמת, אשר כל התורה בלה תלויה בה, והוא עקר הנסיון והבחירה של כל אדם בזה העולם, באשר גלית לנו על ידי חכמיך הקדושים. ויזכה כל אחד ואחד להוליד מאשתו בנים ובנות דורות ודורי דורות עד עולם, וכלם יהיו חיים וקיימים לעבודתך וליראתך לארך ימים ושנים

טובים, ויכירו וידעו אותך ואת גדלת צדיקיך האמתיים אשר בהם בחרת, ויתגלה להם הודעת הקדוש שהשאירו כל הצדיקים בזה העולם:

רבוננו של עולם, לא כחטאינו עשית לנו ולא כעונותינו גמלת עלינו. גם עתה חוס וחמל עלינו ושמע תפלתנו, והסתר פניך מחטאינו וכל עונותינו מחה, ואל תביט על מעשינו, רק תביט על זכות הצדיקים האמתיים שאנו סומכים עליהם בכל עת, אשר מימי דעתיהם הקדוש אנו שותין ומפיהם אנו חייז עד היום הזה, ועל ידי זה יזכה כל אחד מישראל למצוא זיווגו האמתי מהרה. ותמלא כל משאלותינו ברחמים, ככל אשר שאלתי מאתך בעל הרחמים בעל החמלה בעל החנינה, כי רחמך לא כלים, ואתה חפץ שגם גרוע ופחות כמוני כמוני, יבקש אותך על כל הטוב והחסד כי אתה טוב ומטיב לכל, וזה עקר גדלתך בשאתה עושה חסד נפלא עם הרחוקים ממך ובפרט עם רחוק כמוני, כי אתה חונן את מי שאינו ראוי לחון, ומרחם על מי שאינו ראוי לרחם. ובפרט שאני רואה בכל עת את כל החסדים והטובות והנפלאות אשר אתה מפליא חסדך עלי בכל יום ובכל עת ובכל שעה, כי חסדך גדול עלי והצלת נפשי משאול תחתיה, חסדך גדול עלי בלי שעור וערך ומספר, כי גבר עלינו חסדו ואמת יהוה לעולם הללויה. על-כן מצא עבדך את לבו להתחנן לפניך על כל אלה, כי לא על צדקותי אני מפיל תחנותי לפניך כי על רחמך הרבים, ועל כח וזכות הצדיקים האמתיים הזוכים ומזכים את הרבים, אשר כחם וזכותם מספיק גם עלי, להושיע גם אותי ואת זרעי וזרע זרעי וכל עמך בית ישראל עד עולם בכל הישועות שבעולם, כי בשם קדשך הגדול והנורא בטחנו, נגילה ונשמחה בישועתך. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן:

תורה צ

בזה שמשבירין כלי חרס בשעת השדוד, אל יבגד בה ולא יגרשנה, כי על ידה אינו מרמזין להאדם ומזכירין אותו שיש גיהנם, למען יזכר בזה ולא יהיה כרוד אחר תאוותו, ויקדש עצמו בזיוגו כראוי, גם מרמזים לו שבאם תהיה אשה רעה,

תפלה לתורה צ

(טו) אליך יהוה אקרא ואל אדני אתחנן, מה בצע בדמי בדרתי אל שחת היודך עפר הניגד אמתך, שמע יהוה וחנני יהוה היה עוזר לי. ורחם עלי ועל זרעי ועל כל עמך בית ישראל והצילנו מדינה של גיהנם, רחם עלינו מעתה על כל פנים, והצילנו מתאוות המשגל. שמרנו והצילנו ברחמך וחסדיך ונפלאותיך הנוראות, והיה בעזרנו שלא נרבה תאוותנו אפלו בהתר, רק נזכה לזכור אז בעונש הקשה והמר של הגיהנם, ולא

תְּנִינָא – תְּפִלָּה לְתוֹרָה צ

תתנמ

נְמַלֵּא תַאֲוֹתֵנוּ חֵס וְשְׁלוֹם, רַק נִזְכֶּה לְמַעַט תַּאֲוֹתֵנוּ בְּתַכְלִית הַמַּעוֹט, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה לְשַׁבְּרָה לְנַמְרִי, וְלֹא נִהְיֶה רִגְלִים בְּזֶה כָּלֵל חֵס וְשְׁלוֹם כִּי אִם בְּשִׁבִיל קִיּוֹם הַמִּיּוֹן, בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְדוּלָּה, בְּאִימָה וּבִרְאָה בְּרַתְת וְזִיעַ, בַּעֲנֻה בְּבִשְׁת פְּנִים, בְּלִי שׁוּם חֲצִיפוֹת וְעִזּוֹת דְּסַטְרָא אַחְרָא כָּלֵל. מִכָּל שְׂכָן וְכָל שְׂכָן שְׁנֵהִיָּה נִשְׁמָרִים בְּתַכְלִית הַשְּׁמִירָה מִתַּאֲוָה זֹאת בְּאִיזָה צַד אִיסוּר חֵס וְשְׁלוֹם, שְׁנִזְכֶּה לְהִזְהַר וּלְהִשְׁמַר מִכָּל מִינֵי צַד הַרְהוּרִים וּמַחְשָׁבוֹת רַעוֹת וּמִכָּל מִינֵי הַסְּתַפְלוֹת רָעִים, וּמִכָּל מִינֵי פְּגָם הַבְּרִית בְּמַחְשָׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה בְּכָל הַחוּשִׁים וּבְכָל הַפְּחוֹת, בְּכָלֵם נִהְיֶה נִזְהָרִים וְנִשְׁמָרִים בְּתַכְלִית הַשְּׁמִירָה מִכָּל מִינֵי פְּגָם הַבְּרִית, בְּאִיסוּר וּבְהִתַּר בְּשׁוּגָג וּבְמִזִּיד בְּאוּנָס וּבְרִצּוֹן, בְּאִפְּן שְׁנִזְכֶּה לְהַנְצִל מִדִּינָה שְׁל גִּיהֶנָם. רַחֵם עָלֵינוּ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים בְּרַחֲמֵיךָ הַגְּדוּלִים בְּחַמְלַתְךָ וּבְחִינּוֹתֶיךָ, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ גְּדֹל הַצַּעַר הַמֵּר וְהַקְּשָׁה מְאֹד שְׁל גִּיהֶנָם אִפְלוּ שְׁעָה אַחַת. רַחֵם עָלֵינוּ בְּחִינּוֹ, וְעִזְרֵנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ וּזְכֵנוּ שְׁנִתְגַּבֵּר וּנְכַבּוֹשׁ אֶת יִצְרָנוּ, בְּאִפְּן שְׁנִצְלֵל עֲצָמָנוּ מִדִּינָה שְׁל גִּיהֶנָם. וְכָל מָה שְׁפָנְמָנוּ נִגְדָּךְ עַד הַנְּהָ, בְּפָרַט בְּפָנָם הַבְּרִית, עַד אֲשֶׁר עֲוֹנוֹתֵינוּ רַבּוּ לְמַעֲלָה רֹאשׁ וְעֲצָמוּ עַד גְּבַהֵי שָׁמַיִם, וּכְבָּדוֹ מַחוּל יָמִים, וְרַבּוּ מַעֲפַר הָאָרֶץ, עַל הַכֹּל תִּמְחֹל וְתִסְלַח לָנוּ אֱלוֹהֵי סְלִיחוֹת חֲנוּן הַמְּרַבֵּה לְסְלוֹת. כִּי אִין בְּיָדֵינוּ לְתַקֵּן אֶחָד מֵהֶם אֶף כִּי כָלֵם, כִּי אִם בְּתַפְלָה וּתְחִנּוּנִים שְׁתַּחֲמַל וּתְחַוֵּם עָלֵינוּ, וְתִמְחֹל לָנוּ עַל הָעֵבֶר בְּמַחִילָה גְּמוּרָה בְּאַמְתָּ, וְתַעֲזְרֵנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ עַל הָעֵתִיד, שְׁתַּהֲיֶה בְּעִזְרָנוּ בְּכָל עֵת וְתִשְׁמָרְנוּ שְׁלֹא נִחְטָא עוֹד, וְלֹא נִפְגּוֹם עוֹד שׁוּם פְּגָם כָּלֵל בְּפָרַט בְּבְרִית־קִדְשׁ. חַמַּל עָלֵינוּ כִּי אִין רַחֲמָנוּת בְּעוֹלָם כְּאֲשֶׁר עַל הַפְּגָם בְּבְרִית־קִדְשׁ, חַמַּל עָלֵינוּ אָבִינוּ שְׁבַשְׁמַיִם, וַעֲשֵׂה אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֵׂה בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים בְּאִפְּן שְׁלֹא נִחְטָא וְלֹא נִפְגּוֹם עוֹד כָּלֵל. וְנִזְכֶּה לְשִׁמּוֹר חֻקֶּיךָ וּמִצְוֹתֶיךָ בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב כֹּל יְמֵי חַיֵּינוּ לְעוֹלָם, בְּאִפְּן שְׁנִזְכֶּה לְהַנְצִל מִדִּינָה שְׁל גִּיהֶנָם, וְלֹא נִרְאָה פְּנֵי גִּיהֶנָם כָּלֵל. כִּי רַחֲמֵיךָ רַבִּים מְאֹד מְאֹד, וְאַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה, וּבְפָרַט כִּי אֲנַחְנוּ בְּטוֹחִים וּסְמוּכִים עַל כַּחֵם שְׁל הַצְּדִיקִים הָאֱמִתִּים שׁוֹמְרֵי הַבְּרִית בְּאַמְתָּ, אֲשֶׁר הֵם חֻקוֹנוּ וּרְזוּנוּ לְהַרְבּוֹת בְּתַפְלָה וּבְבִקְשׁוֹת וּתְחִנּוּנִים וְצַעֲקָה וְשׁוֹעָה אֱלֹהִי יְהִיָּה אִיךְ שִׁיחִיָּה, עַל־כֵּן עֵינֵינוּ תְּלוּיּוֹת אֶל רַחֲמֵיךָ וְחַסְדֶּיךָ לְבַד כְּעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם, עַד אֲשֶׁר תִּרְחַם עָלֵינוּ מִן הַשָּׁמַיִם וְתִזְכְּנוּ מַעֲתָה עַל־כָּל־פְּנִים לְתַקּוֹן הַבְּרִית בְּאַמְתָּ, בְּרִצּוֹנְךָ וּבְרִצּוֹן צְדִיקֶיךָ הָאֱמִתִּים, זְכוֹתֵם יִגַּן עָלֵינוּ:

וּבְכֵן תִּרְחַם עַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל הַצְּרִיכִים לְמַצוֹא זְוֹנָם, שְׁיִזְכּוּ לְמַצוֹא זְוֹנָם מִהַרְהָ, זְוֹנָם הָאֱמִתִּי, זְוֹנָם הַהִגּוֹן לָהֶם מִן הַשָּׁמַיִם, וְנִזְכֶּה כָּל אֶחָד לְהַתְעוֹרֵר אֱלֹהִיךָ בְּשַׁעַת הַהִתְקַשְּׁרוֹת, לְזָכֹר בְּהַתְכַּלִּית וְהַסּוֹף בְּשַׁעַת שְׁבִירַת כְּלִי־הַרְס בְּעַת הַתְּנָאִים, שְׁיִזְכּוּ עַל־יְדֵי־זֶה בְּשַׁעַר הַחֲרָסִית שְׁהִיָּה בִירוּשָׁלַיִם שְׁהוּא פְּתַחָה שְׁל גִּיהֶנָם, לְמַעַן לֹא יִבְגַּד בְּאַשְׁתּוֹ הַבְּשָׂרָה, וְיִזְהַר מִלְּגַרְשָׁה אִפְלוּ אִם יֵשׁ לוֹ יִסוּרִים מִמֶּנָּה חֵס וְשְׁלוֹם, כִּי יִזְכּוּ בְּעוֹנֵשׁ הַמֵּר שְׁל גִּיהֶנָם שְׁיִנְצֵל מִמֶּנּוּ עַל־יְדֵי־זֶה, כְּמוֹ שְׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וּזְכוּנָם לְבְרָכָה שְׁמִי שִׁישׁ לוֹ אִשָּׁה רַעָה אִינוּ רֹאֶה פְּנֵי גִּיהֶנָם, וְצָרִיךְ לְקַבֵּל בְּאַהֲבָה, וְכֵן יִזְכִּיר

את עצמו שאם תהיה אשה טובה פרצונו, שיהיה זהיר וזהיר מלהרבות תאוותו חס ושלום, ויזכר ויזכר שיש גיהנם, ויחמל על עצמו ויקדש את עצמו בזווגו בתכלית הקדשה כראוי לאיש הישראלי, ויזכר ולא ישכח עונש המר של גיהנם שבא על פנים הברית חס ושלום רחמנא לצלן, רחם עלי ועל זרעי ועל כל ישראל, ותסבב ברחמיך סבות לטובה, באפן שנוכה למלט ולהציל נפשנו מן הגיהנם ומכל מיני עונשים ודינים בזה ובבא, כי מה בצע בדמי בירדתי אל שחת היורד עפר הניגיד אמתך. חוסה עלינו כרוב רחמיך והצילנו מזעמך שמרה נפשי והצילני אל אבוש כי חסיתי בך, הצילה מתרב נפשי מיד כלב יחידתי. חוס ורחם וחמל עלינו בזכות וכת הצדיקים אשר קרבונו אליך ברחמיך. הצילני מטיט ואל אטבעה אנצלה משונאי וממעמקי מים. אל תשטפני שבולת מים ואל תבלעני מצולה ואל תאטר עלי באר פיה. ענני יהוה כי טוב חסדך כרוב רחמיך פנה אלי. ואל תסתר פניך מעבדך כי צר לי מהר ענני. קרבה אל נפשי גאלה למען אויבי פדני. השיבני ואשובה כי אתה (יהוה) אלהי. השיבנו יהוה אליך ונשובה חדש ימינו בך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

תורה צא - וידבר אלהים

א. כל הדברים שבעולם וכל החכמות, הכל באשר לכל צריכין לקשר להשם יתברך. ומי שאינו מקשרם להשם יתברך, הוא בחינת: "גרנן מפריד אלוף" (משלי טו, כח), שמפריד אלופו של עולם, וגורם חס ושלום פגימת הלבנה, גלות השכינה, כי כל אדם באשר הוא שם צריך לקשר שכלו ממקום שהוא להתורה ולהשם יתברך, וכל זה נתתן על ידי התקרבות לצדיקים אמתים, כי הצדיקים אמתים הם מעלים ומקשרים הכל להשם יתברך על ידי שיחתן

ב. על ידי התקשרות לצדיקים אמתים, על ידי זה זוכין לתשובה שלמה, ולכפרת עוון, ולהמתיק ולבטל כל הדינים, ונעשה על ידי זה חוד קדש אמת בריך הוא ושכינתה:

תפלה לתורה צא

(נו) מי יקום לי עם מרעים מי יתצב לי עם פועלי און, לולי יהוה עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי, אם אמרתי מטה רגלי חסדך יהוה יסעדני. כרוב שרעפי בקרבי תנחומיך ישעשעו נפשי. רבונו של עולם, מלא רחמים, חפץ חסד ומרבה להטיב, טוב ומטיב לרעים ולטובים, החושב מחשבות לבל ידח ממך נדח. פקח עיניך וראה שוממותינו,

תְּנִינָא – תַּפְלָה לְתוֹרָה צֵא

תתסא

רָאָה כִּי אֲזַלְתָּ יָד וְאָפֶס עֲצוּר וְעִזּוּב, כִּי אִין מִי יַעֲמוּד בְּעַדְנֵנוּ. מַה נַּעֲשֶׂה וּמַה נַּפְעֵל אַחֲרֵי אֲשֶׁר (לְקַחְתָּ) לְקַח מֵאֲתָנוּ עֲמַרְתָּ רֵאשֵׁנוּ גְאוּנֵי עֲזוּנוּ מִחֲמַדֵּי עֵינֵינוּ, הֵן הִמָּה צַדִּיקֵי אֲמַת אֲשֶׁר נִסְתַּלְקוּ בְּדוֹרוֹתֵינוּ. אֲשֶׁר כָּל יְמֵי חַיֵּיהֶם הִקְדוּשִׁים הָיִינוּ עוֹמְדִים וּמְצַפִּים לִישׁוּעָה, שְׂבַד בְּרִיָּהֶם (שְׂבַדְרִכֵּיהֶם) הַנּוֹרָאִים וּבַתְּחַבּוּלוֹתֵיהֶם הַנִּפְלְאוֹת יִקְרְבוּ אוֹתָנוּ כְּלָנוּ לְהֵשֵׁם יִתְבַּרְךָ. וּבְעֲזוֹנוֹתֵינוּ הַעֲצוּמִים וְהַרְבִּים וְהַכְּבִדִים מְאֹד, חֲשַׁךְ הַשָּׁמַשׁ בְּצַהְרִים וּנְשָׂאֲרָנוּ כִּיתוּמִים וְאִין אָב, וּמַה נַּעֲשֶׂה עִתָּה אֵל מִי מְקַדוּשִׁים נִפְנָה. מְלֵא רַחֲמִים, לְמַדְנוּ אֵיךְ לְזַעֵק וּלְבַכּוֹת וּלְקוֹנֵן וּלְסַפּוֹד עַל הַסְּתַלְקוֹת הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים, בְּאִפֶּן שְׁנֹזְכָה לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ עַל עַנְיִים כְּמוֹנוּ הַיּוֹם, שְׁתוֹרְנוּ וּתְלַמְדְנוּ אֵיךְ לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׁ וּלְמַצּוֹא אֶת הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים שְׂבַדוֹר הַזֶּה, שֵׁישׁ לָהֶם בַּח לְהַנְהִיג אוֹתָנוּ בְּדַרְךְ הָאֲמַת, וּלְקַרְבְּנוּ לְתוֹרַתְךָ וּלְהַשִּׁיבֵנוּ אֵלֶיךָ בְּאֲמַת. וְנִזְכָּה לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם בְּאֲמַת וּבְשִׁלְמוֹת לְהֵאֱמִין בְּדְבַרֵּיהֶם (הַנְּאֻמִּים) הַנְּעִימִים בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאֲמַת שְׁכַל דְּבַרֵּיהֶם וְשִׂיחוֹתֵיהֶם צְרִיכִים לְמוֹד, כִּי גַם בְּשִׂיחְתָּם שִׂיחַת חוֹלִין נַעֲלָם בְּהֶם תוֹרָה נִפְלְאָה וְסוּדוֹת עַלְאִין וְרוֹזִין הַרְבֵּה. וְאִמָּה אֲזַנִּי וְאֶקְשֶׁר דְּעַתִּי הַיֵּטֵב לְשִׂיחְתָּם הַקְּדוּשָׁה, עַד שְׁאֲזַכָּה שִׁיקְשְׂרוּ אוֹתִי עַל-יְדֵי שִׂיחְתָּם אֵלֶיךָ בְּאֲמַת. רַחֵם עָלַי מְלֵא רַחֲמִים, וַעֲשֵׂה אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בְּרַחֲמֶיךָ וּבְנִפְלְאוֹתֶיךָ הַנּוֹרָאוֹת, בְּאִפֶּן שְׁאֲזַכָּה עַל-כָּל-פָּנִים מֵעִתָּה לְשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאֲמַת, וּלְנוּחַ וּלְשִׁקוּט מִמַּחְשְׁבוֹתֵי הַרְעוֹת וּמִמַּעֲשֵׂי הַרְעִים וְהַפְּגוּמִים וְלֹא אִפְגוּם עוֹד כְּלָל:

רַחֵם רַחֵם, הַצֵּל הַצֵּל, עוֹרְנֵי וְהוֹשִׁיעֵנִי שְׁאֲזַכָּה לְקַשֵּׁר כָּל מַחְשְׁבוֹתֵי וּדְבוּרֵי וַעֲשִׂיתִי וְכָל חֲכָמַתִּי וְדַעַתִּי וְשִׁכְלִי אֵלֶיךָ בְּאֲמַת. וּמְכַל הַמְּקוֹמוֹת אֲשֶׁר אֲנִי שָׂם בְּכָל עַת וְעַת, אֲזַכָּה לְקַשֵּׁר מַחְשְׁבוֹתֵי וְשִׁכְלִי וְדַעַתִּי אֵלֶיךָ וּלְתוֹרַתְךָ וּלְעַבּוֹדְתְךָ בְּאֲמַת, בְּאִפֶּן שְׁאֲזַכָּה לְקַשֵּׁר חֲכָמָה תַּתְּאָה בְּחֲכָמָה עַלְאָה. רַחֲמֵן מְלֵא רַחֲמִים, הִיָּה בְּעוֹרְנוּ בַעַת צָרָה הַזֹּאת בְּעַקְבוֹת מְשִׁיחָא, אֲשֶׁר אֶתָּה לְבַד יוֹדַע מְרִירוֹת נַפְשֵׁנוּ בְּצוּק הַעֲתִים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר נִתְרַחֲקוּ מִמֶּךָ כְּמוֹ שְׁנִיתְרַחֲקוּנוּ, כְּאֲשֶׁר אֶתָּה יוֹדַע כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּלִבְכּוֹ אֶת נַגְעֵי לְבָבוֹ וּמְכַאוּבָיו. רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׁמֹךְ, חוֹסֶה עָלֵינוּ כְּרוֹב רַחֲמֶיךָ, וְהַדְרִיכְנוּ בְּאֲמַתְךָ וּלְמַדְנוּ אֵיךְ לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׁ אֶת הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים שְׂבַדוֹר הַזֶּה, וְאֵיךְ לְהַתְפַּלֵּל וּלְהַתְחַנֵּן לְפָנֶיךָ עַל-זֶה בְּאֲמַת בְּאִפֶּן שְׁנֹזְכָה לְמוֹצֵאֵם וּלְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם בְּאֲמַת, וְהֵם יִרְחַמוּ עָלֵינוּ בְּרַחֲמֵיהֶם הַגְּדוֹלִים וּיִקְרְבוּ אוֹתָנוּ כְּלָנוּ, כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִמְּקוֹמוֹ בְּאֲשֶׁר הוּא שָׂם, אֵלֶיךָ לְתוֹרַתְךָ וּלְעַבּוֹדְתְךָ בְּאֲמַת, עַד אֲשֶׁר יוֹצִיאוּ אוֹתָנוּ לְגַמְרֵי מְכַל הַמְּקוֹמוֹת הַרְעִים שְׁנַפְלָנוּ לְשָׂם, כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי מְקוֹמוֹ שְׂיָרֵד לְשָׂם וְנִתְרַחַק מִמֶּךָ כְּמוֹ שְׁנִיתְרַחַק, מְכַלֵּם יוֹצִיאוּ אוֹתָנוּ וּיִקְרְבוּנוּ אֵלֶיךָ וְיִשִּׁיבוּ אוֹתָנוּ בְּתוֹשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאֲמַת וּבְלֵב שְׁלֵם, בְּאִפֶּן שְׁתַּתְקַשֵּׁר וּתְתַחַבֵּר חֲכָמָה תַּתְּאָה בְּחֲכָמָה עַלְאָה, וְיִהְיוּ נַעֲשִׂים יְחוּדִים גְּדוֹלִים וְנּוֹרָאִים עַל יְדֵינוּ תְּמִיד. וְתִמְלֵא פְּנִימַת הַלְּבָנָה וְתוֹצִיא וְתִקַּים הַשְּׂכִינָה מְגֻלוֹתָהּ, וְיִהְיֶה נַעֲשֶׂה יְחוּד קֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהָ תְּמִיד בִּיחּוּדָא שְׁלִים, וְתִמְתִּיק וְתִבְטַל כָּל הַדֵּינִים שְׂבַעוֹלָם, וְתִמְחַל וְתִסְלַח וְתִכַּפֵּר כָּל חַטָּאוֹתֵינוּ וְעֲזוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְיִהְיוּ כָּל הָאֲנָפִין נְהִירִין, וְכָל חִידוֹ וְכָל חִירוֹ וְשִׁתְכַח בְּכָל עָלְמִין, וְיִתְקַים, וְיִתְרַב חֲכָמַת שְׁלֵמָה.

ויאירו כל האורות באור גדול ונפלא ויתתקנו כל העולמות בשלמות, ויתגדל ויתגלה הדעת והשכל האמת בעולם. וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו ויאמר כל אשר נשמה באפו יהוה אלהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה. ונהיה מקשרים בך בקשר אמיץ וחזק תמיד לעולם ועד, ונזכה לקים מקרא שכתוב, אחזתיו ולא ארפנו עד שהבאתיו אל בית אמי ואל חדר הדרתי. חומל דלים חמל עלינו ברחמיך וקרננו מהרה לצדיקים אמתיים שבדור הזה אשר כל תקותינו בעולם הזה ובעולם הבא עלידכם, כי הם חיינו וארץ ימינו לעולם ועד. רחם עלינו למען שמך ומלא משאלותינו לטובה ברחמים, חננו ועננו ושמע תפלתנו, כי אתה שומע תפלת כל פה, ברוך אתה שומע תפלה:

תורה צב

תקון גדול למקרה לילה חס ושלום, לומר עשרה קפיטל תהלים באותו היום, ואלו הן:

ט"ז	מכתם לךוד.	ע"ז	למנצח על ידותון.
ל"ב	לךוד משפיל.	צ'	תפלה למושה.
מ"א	אשרי משפיל אל דל.	ק"ה	הודו לה' קראו בשמו.
מ"ב	כאיל תערג.	קל"ז	על נהרות בבבל.
נ"ט	למנצח אל תשחת.	ק"ג	הללו אל בקדשו.

ומי שזוכה לאמרו באותו היום אין צריך לפחד עוד מפגם הנורא של המקרה חס ושלום, כי בודאי יתתקן על ידי זה. ובזכות תקון חטא זה יבוא משיח צדקנו לקבץ נפוצותינו במהרה בימינו אמן:

תורה קו

ראוי להרהר בדברי תורה בשעת זיווג. ואף על פי כן יוכל להוליד בנים, אף על פי שמחשבתו תהיה דבוקה אז בהרהורי תורה. ומזב מאד להרגיל עצמו בכך:

תורה קז

פעם אחד דבר מענין מאוס והרחקת התאוה הכלית שהיא תאוות נאוף. ענה ואמר: הנה אכילה על כל פנים נתוסף להאדם בתי וחיות על ידי זה. אבל זאת התאוה, הלא אדרבא, היא מפסדת ומזקת החיות מאד, ומתשת פחו של אדם מאד, בודאי אין צריכין אותה כלל, כי אם בשביל קיום המין לבד:

תּוֹרַה קְבֵה

זכות ונקודה טובה אשר בְּחִינַת הַנְּקֻדָּה טובה הזאת הוא בְּחִינַת הַסִּיד וְכִיּוּצָא. ואמר לו רבנו ז"ל: הלא אצל יהושפט כתיב: "וַיִּגְבַּה לְבוּ פְּדֻרְכֵי ה'" (דְּבָרֵי הַיָּמִים ב, יז) שְׂבָדְרָכֵי ה' וְעִבְדוּתוֹ יִתְבָּרַךְ הַגְּבִיָּה לְבוּ קָצֵת. עוד אמר לו רבנו זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה: הלא בבקר אנו אומרים בתחלה מה אנו מה חיינו וכו', ואנו מקטינים עצמנו מאד, ואחר־כך אנו אומרים אָבֵל אֲנַחְנוּ עִמָּךְ בְּנֵי בְרִיתְךָ וכו', שְׂאֲחֵר־כֶּךָ אָנוּ מְחֻזְקִים עֲצֵמְנוּ וּמְרִימִים אֶת עֲצֵמְנוּ וְאָנוּ מְסֻפְּרִים אֶת גְּדֻלַּתְנוּ וּמְתַפְּאֲרִים שְׂאֲנַחְנוּ עִמּוֹ בְּנֵי בְרִיתוֹ, זָרַע אֲבָרָהֶם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב וכו'. כִּי כֶּךָ צְרִיכִין לְהִתְנַהֵג בְּעִבּוּדַת ה' כַּנ"ל. ועין מִזָּה בְּסוּף סֵפֶר הַרְאִשׁוֹן בְּסִימָן רפ"ב על פסוק: "אֲזַמְרָה לְאַלְמֵי בְּעוֹדֵי":

מֵעֵינִין אֲמִירַת תְּהִלִּים דְּבַר עִם אֶחָד, ואמר לו, שְׂעַקְר אֲמִירַת תְּהִלִּים לומר כל מְזֻמְרֵי תְּהִלִּים עַל עֲצֵמוֹ, לְמַצָּא אֶת עֲצֵמוֹ בְּתוֹךְ כָּל מְזֻמּוֹר וּמְזֻמּוֹר. וְשָׂאֵל אוֹתוֹ זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה: אֵיךְ. וּפְרַשׁ לוֹ רַבְּנוּ זְכָרוֹנוֹ לְבָרְכָה קָצֵת, כִּי כָּל הַמְּלַחְמוֹת שֶׁבִקֵּשׁ דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם, שִׁיִּצִּילֵהוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מֵהֶם, הַכֹּל צְרִיכִין לְפָרֵשׁ עַל מְלַחְמַת הַיַּעַר הָרַע וְחִילוּתָיו. וְכִיּוּצָא בָּזֶה בְּשָׂאֵר הַמְּזֻמּוֹרִים (וְכַמְבָּאֵר מִזָּה לְעֵיל בְּסִימָן ק"א) וְשָׂאֵל אוֹתוֹ, אֵיךְ יִפְרֹשׁ לְעֲצֵמוֹ בְּהַפְּסוּקִים שֶׁדָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם מְשַׁבֵּחַ אֶת עֲצֵמוֹ כְּגוֹן: "שְׁמֵרָה נַפְשִׁי כִּי חָסִיד אָנִי" וְכִיּוּצָא בָּזֶה. הַשֵּׁיב לוֹ: גַּם זֶה צְרִיכִין לְפָרֵשׁ עַל עֲצֵמוֹ, כִּי צְרִיכִין לְדוֹן אֶת עֲצֵמוֹ לְכַף זְכוּתוֹ. וְלְמַצָּא בְּעֲצֵמוֹ אֵיזָה

תָּם סֵפֶר לְקוּטֵי מוֹתֵר"ן תְּנִינָא

תְּהִלָּה לְאֵל עֲלִיּוֹן אֲשֶׁר שָׁמַיִם וָאָרֶץ קָנָה

נ נח נחמ נחמן מאומן

שיחות קָרִי"ן

שיחות הר"ן יב

נפשו להתפלל כראוי, זה בעצמו הוא בחינת קרִבְנוּת, בחינת: "כי עליך הרִנְנו" (תהלים מד, כג) וכו', וכמו כן בכל העבודות והקדשות שאדם רוצה לקדש עצמו, אף-על-פי שאינו זוכה חס ושלום לקדש עצמו כראוי, אף-על-פי-כן היגיעה בעצמה והיסורין והבלבולים שיש לו מזה מחמת שרוצה וחפץ לקדש עצמו, רק שאין מניחין אותו, זה בעצמו הוא בחינת קרִבְנוּת, בחינת: "כי עליך הרִנְנו כל היום נחשבנו כצאן טבחה".

על-כן על האדם לעשות את שלו תמיד, ליגע עצמו בעבודת ה' בכל מה שיוכל. ואת כל אשר תמצא ידך לעשות - עשה, אף-על-פי שקשה עליו מאד ונדמה לו שאין מניחין אותו כלל ומרחיקין אותו מאד מאד, ואינו זוכה לעשות כראוי שום דבר שבקדשה וכו', אף-על-פי-כן עליו לעשות מה שיוכל וה', הטוב בעיניו יעשה:

אלו הרוצים להיות אנשים בשרים ולכנס בעבודת ה', ואזי יש להם בלבולים גדולים ומניעות גדולות, ואינם יכולים לתת עצה לנפשם איך לעשות מחמת גדל הבלבולים והמניעות שיש להם, וכל מה שרוצים לעשות בעבודת ה' קשה להם לעשות כראוי, דע שזה בעצמו שהם מתנגעים ולהוטים לעשות איזה עבודה או לקדש עצמו באיזה קדשה, אף-על-פי שאינם יכולים לגמר כראוי, זה בעצמו שהם מתנגעים ולהוטים אחר זה הוא בחינת קרִבְנוּת בבחינת: (תהלים מ"ד-כג): "כי עליך הרִנְנו כל היום נחשבנו כצאן טבחה", ואיתא בתקונים (פדרש נגלים ת"י ש"ה קכ"ד) שזה בחינת תפלה שהיא בחינת קרִבְנוּת, הינו בשרוצים להתפלל ואין מניחין אותו ומבלבלין אותו בכמה מיני בלבולים, והוא צריך לכמה יגיעות בשעת התפלה, ואזי אפלו אם אינו זוכה להתפלל כראוי, אף-על-פי-כן היגיעה בעצמה שמיגע עצמו בכל כחו ומוסר

תפלה לשיחות הר"ן יב

(חב"נח) סומך נופלים עננו ביום קראנו, סומך נופלים הושיענו, סומך נופלים הושיענו מכל צרותינו, ראה נא בענינו וריבה ריבנו כי עליך הרִנְנו כל היום נחשבנו כצאן טבחה. עזר עזר עזרת ישראל, הושיעה הושיעה גואל ישראל, עננו עננו עונה לעמו ישראל. רבנו של עולם, מלך עוזר ומושיע ומגן, אתה ידעת כמה וכמה הכביד עלינו הבעל דבר עבודתך התמימה, אשר באמת דרכיה דרכי נעם, אך בעוונותי הרבים בבלתי את דעתי כל כך כל כך, עד אשר קשה וכבד עלי כל דבר שבקדשה שאני רוצה לעשות, עד אשר כשל כח הסבל. ורק אתה יודע בכמה וכמה מיני כבדות וקשיות ומניעות ועכובים הוא מכביד ומנוע ומעכב אותי מכל דבר שבקדשה שאני רוצה לעשות, דבר גדול ודבר קטן. ובפרט להתפלל, שזה קשה וכבד עלי מן הכל. כי בעוונותי הרבים איני יכול לפתח פי בתפילתי, ואיני מתגבר לתפס את מחשבותי,

ומחשבותי משוטטת במה שמשוטטת בדברי הבל ורעיונות רעות וזרות ותאוות והרהורים, וכמה וכמה מיני מחשבות חוץ שאינם שייכים לדבורי התפלה כלל, עד אשר מחשבותי חלוקה מדבורי מאד מאד, עד שעל פי רב איני יודע כלל מה שאני מדבר בתפלה. אוי לי וי אוי לי וי לי מאד מאד, מה אומר, מה אדבר, מה אצטדק. ואם אמנם אני בעצמי החיב בכל זה, אך עם כל זה לך יהוה הצדקה, לדינני גם עתה לכף זכות, כי נתפס נתפסתי כל כך במחשבות חוץ, עד שקשה עלי לעמוד בנגדם אפלו בכל היום, ובפרט בעת התפלה, שאז הם משתטחים ומתפשטים בנגדי לארץ ולרחב. וכל מיני בלבולים ושמותים וערבוב הדעת שיש לי בכל פעם, כלם באים ונשמעים ללבי ודעתי בעת התפלה דיקא. ומה יעשה אזוב קיר כמוני, חלוש כמוני מבבל ל יותר משכור כמוני, אוי אוי אוי, אוי אוי ואבוי, מה אומר, מה אדבר, מה אצטדק, האלהים מצא את עוני.

רחם עלי ברחמיך העצומים בכח זכות הצדיקים האמתיים שאנו נשענים רק עליהם ובזכותם אנו קיימים (במרידות הגלות) בגלות המר הזה בגוף ונפש, ועזרני מעתה על כל פנים שאזכה להתגבר בכל היום ובפרט בשעת התפלה על כל המחשבות זרות הבאים לבלבל, שלא אטה לבבי אליהם כלל. רק אכניס כל מחשבות לבי ודעתי בתוך דבורי התפלה, ואקשר מחשבותי אל דבורי התפלה בקשר אמיץ וחזק. ותעזרני מלא רחמים שאכניס כל כוחותי בדבורי התפלה ואמסר נפשי וגופי בשעת התפלה ולא תהא התפלה עלי כמשא חס ושלוש, ואתיגע בכל כוחותי ובכל מיני עצות אמתיות להתפלל לפניך באמת. ואתה ברחמיך וחסדיך העצומים תקבל תשוקותי וטרחותי ויגיעותי על התפלה כאלו הקרבתי לפניך קרבנות וקטרת לרצון. ותעזרני ותושיעני ותחזקני ותאמצני בכל עת להתפלל בכונת לבי באמת לפניך בשמחה ובטוב לבב בלי שום עקמימות שבלב כלל.

רחם עלי מלא רחמים ואל ימעטו לפניך תלאותי, ראה עניי ועמלי ושא לכל חטאתי, כי דפיתנו במקום תנים ותכס עלינו בצלמות, אם שכחנו שם אלהינו ונפרש בפנינו לאל זר, הלא אלהים יחקר זאת כי הוא יודע תעלומות לב, כי עליך הרגנו כל היום נחשבנו כצאן טבחה. חוסה עלי כרוב רחמיך וקבל מעט יגיעותי וטרחותי ותלאותי מה שאני חותר בדי להיות ברצונך, כאלו הייתי מתיגע וטורח כראוי, מהר יקדמוני רחמיך כי דלותי מאד, פנה נא אל התלאות ואל לחטאות, פנה נא בעצבון רוח צפה בשברון לב, קבל מעט יגיעותי (וטרחותי) וטרחותי לעשות רצונך כאלו הקרבתי קרבנות על מזבחתך לרצון, כי בשר ודם אני, ומחמר קרצתי ויצרי רודף אחרי מעודי כאשר ירדף הקרא בהרים. אוי לי מיוצרי אוי לי מיוצרי אם לא למענך תעש, ותסיר ממני חרון אף וכעס, אין לבקש ולמצא מעש. אוחילה לאל אחלה פניו אשאלה ממנו מענה לשון, שאזכה מעתה להתפלל תפלותי כראוי בכונה שלמה, שאזכה לתפס את מחשבותי, בפרט בעת התפלה לבל תצא חוצה כלל. ולא אחשב שום מחשבות חוץ

שיחות הר"ן פז

תתסמ

שאינם שיכים לדבורי התפלה, רק תהיה מחשבתי קשורה בדבורי התפלה בקשר אמיץ וחזק, ותקבל תפילתי ברצון. אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך, כי לא תחפץ זבח ואתנה עולה לא תרצה, זבחי אלהים רוח נשברה, לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה. ונאמר: כי לא בזה ולא שקץ ענות עני ולא הסתיר פניו ממנו ובשועו אליו שמע, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי אמן

שיחות הר"ן פז

שנשא המוח כנוס בעצמות. ועל כן בת זוגו שגלקחה מן העצמות כמו שכתוב: "ויקח אחת מצלעותיו" (בראשית ב, כא) וכו', נמשך אליה רבוי המוח שנשא כנוס בעצמותיו אשר משם נלקחה כנ"ל. ועל כן בת זוגו נאה כי עקר היפי על ידי המוח והחכמה בבחינת: "חכמת אדם תאיר פניו" (קהלת ת,א). ועל כן היא נאה מחמת שנמשך אליה רבוי המוח כי היא עצם מעצמיו של זה שאין שכלו שלם ונשא מחו כנוס בעצמותיו כנזכר לעיל.

ובקדשה זה בחינת שנמשכין שרשי הדעת אל האתרוג ועין בכונות (שער הכונות סגה ה) סוד אתרוג ולולב עין שם.

ולבאר קצת, כי עקר הכונה להמשיך אל האתרוג שהוא בחינת מלכות, המחין שבגוף דהינו החסדים שבני"ו קצוות. אך אי אפשר שיתנו הארה אל האתרוג כי אם על ידי שמקבלין הארה משרשי המחין, דהינו משרשי החסדים שבדעת שזהו סוד הנענועים עין שם. נמצא שעקר הארת האתרוג בחינת מלכות על ידי שנתרבין ומאירין בחינת המחין שבני"ו קצוות, על ידי שנמשך אליהם הארת המחין שבראש כנ"ל. וזה בחינת הנ"ל, רק שם הוא נער ממש ונשא מחו כנוס בעצמות ולא עלה למעלה אל המוח

לפי בחינת הימים נראים ראוי שיהיה לנו אתרוג נאה. כי אמרי אנשי: 'כל נער יש לו אשה נאה'. והאתרוג הוא בחינת אשה, כמו שכתוב בזהר (תקונים יג, כא) שהאתרוג הוא בחינת (שיר השירים ד,ו): "כלך יפה רעיתי ומום אין בך". ובמים נראים ישראל הם בבחינת נער, כי אזי הם בבחינת: "והנה נער בוכה" (שמות ב,ו), מיד: "ותחמל עליו" כמו שכתוב בתקונים (תקון יא), ועל כן ראוי שיהיה לישראל אתרוג נאה כנ"ל:

ומי שבוכה ביותר ונכנס ביותר בבחינת "נער בוכה" ראוי שיהיה לו אתרוג נאה ביותר כנ"ל.

כי זה שאומרים העולם שכל נער יש לו אשה נאה, זה יש להבין. כי עקר השכל הוא מהמוח. והמוח שואב מוח שבבעצמות, שהוא נשקה על ידי לחות ושמנונית הגוף בבחינת (איוב כא, כד): "ומח עצמותיו ישקה". כי על ידי לחות ושמנונית הגוף נשקה המוח שבבעצמות וזהו עקר קיום השכל. כי עקר קיום השכל על ידי לחות ושמנונית הגוף כמובא במקום אחר. ועל כן מי שהוא נער ואין שכלו בשלמות ונשא מחו כנוס בעצמות כי אין שואב מחו מוח שבבעצמות, ומחמת זה אין שכלו בשלמות כנ"ל, נמצא

תפלה לשיחות הר"ן פז

וזה בחינת סכה: כי נער ישראל ואהבהו" (חושע י"א, א). אהבה זה בחינת ימין בחינת חבוק יד ימין בחינת סכה. וזה נעשה על ידי בחינת נער ישראל בחינת נער בוכה פנזכר לעיל:

כנ"ל, וכאן בקדשה הארת האתרוג על ידי שממשיכין בכונה הארת המחין שבראש לתוד בחינת הגוף. ונתרבה ומאיר המחין שבגוף ומשם נמשך המחין אל האתרוג והבן. עין שם היטב בפונות ותבין.

תפלה לשיחות הר"ן פז

לראש השנה ויום כפור

(ח"ב"נו) שמעיה תפלתו יהוה ושוועתי האזינה אל דמעתי אל תחרש, כי גר אנכי עמך תושב ככל אבותי, סורו ממני כל פועלי און, כי שמע יהוה קול בכי. רבנו של עולם מלא רחמים שומע קול בכיות עמו ישראל ברחמים, עזרנו לבכות הרבה בכל יום ויום בלב נשבר ונדכה באמת, בלב נשבר הבא מתוך שמחה. עזרני שאזכה לבכות לפניך בכל עת בדמעות שלישי כבן הבוכה לפני אביו, על גדל רחוקי ממך, באפן שיהמו מעיד ויכמרו רחמיך האמתיים עלי, והשיבנו אליך בתשובה שלמה מהרה.

רבנו של עולם בעל הרחמים מלך מתרצה בדמעות, אתה יודע עצם הרחמנות שעלי, וכמה וכמה אני צריך לבכות לפניך על גדל רחוקי ממך בלי שעור באשר אתה ידעת. רחם עלי ופתח לי שאלהיך להרגיש כאבי באמת, עד שאבכה לפניך הרבה בכל יום ויום, ובפרט בימים הנוראים שהם ימי אלול וראש השנה ועשרת ימי תשובה ויום הכפורים והושענא רבה, שהם ימי רצון ימי תשובה, ימים קדושים ונוראים מאד, עזרני והושיעני ברחמיך הרבים לבכות בהם הרבה בלב שלם באמת. פלגי מים תרד עיני על לא שמרו תורתך. ואזכה להשליך מאתי כל החכמות וכל המחשבות המבלבלים ומטרידים ומונעים מתמימות (מנקדת האמת) בכל עת, בלבם אזכה לשבר ולבטל ולהשליכם מאתי לגמרי. ואזכה להתפלל ולעסוק בעבודתך בפשיטות ובתמימות באמת. מלא רחמים, זכני בכלל ישראל שאהיה בכל הימים הנוראים בבחינת נער בוכה, ואתה תחמל עלי בחמלה גדולה וברחמים רבים, באפן שאזכה מעתה על כל פנים להשליך כל הרע וכל הבלבולים מאתי, ואעזב דרכי הרע ומחשבותי המונעות והמבלבלות.

רחם עלי למען שמך מלא רחמים, ותן לי ימים נוראים טובים קדושים וטהורים באמת. זכני להתקדש מעתה בפרט באלו הימים הנוראים הקדושים הנשגבים מאד. זכני לשפך את לבי במים נוכח פני (פניך) יהוה תמיד, בפרט ברבוי הסליחות והתפלות שמרבים באלו הימים הנוראים המרעידים ומרעישים מאד. מי לא יירא מי לא יפחד בימים כאלו המלאים פחד ואימה ויראה, חיל ורעדה ותלחלה מפניך. מי לא נפקד

בימים ההם פי הם נוראים ואימים מאד מאד, ומלאכים בהם יחפזון וחיל ורעדה יאחזון, ויאמרו הנה יום הדין:

רבנו של עולם רבנו של עולם איום ונורא, תן לי דבורים חדשים עתה, תן לי דבורים עתה לרצותך בהם ממקום שאני שם עתה עתה, שאזכה לשוב אליך באמת מעתה. עזרני מלא רחמים, הושיעני הושיעני מלא ישועות, משכני לתוך תמימות ופשיטות באמת ולא אחשב שום מחשבות חיצוניות ולא שום מחשבות יתרות (שקורין איבר טראכטין), רק אעשה עצמי באיני יודע. פי באמת (אין אני יודע) אינו ידוע לי כלל מה נעשה עמי, מכל שבן מה שנעשה בעולם כי מאד עמקו מחשבותיך. רחם עלי מלא רחמים, וזכני להתנהג בתמימות באמת בכל עת, באפן שאשוב עלי ידי זה אליך באמת מהרה. זכני לבכות הרבה בראש השנה ויום הכפורים והושענא רבה ובכל ימי אלול ועשרת ימי תשובה, באפן שיתעוררו רחמיך עלי, ותחמל עלי ועל כל ישראל בחמלה גדולה ואהבה יתרה.

לאחרונ ומיניו

וזכנו לאתרוג נאה בחג הסכות הקדוש, שיהיה לנו אתרוג נאה וכשר באמת ומהדר בכל מיני הדור, ולולב והדס וערבה בשרים ונאים ומהדרים, ונזכה לקיים מצות נטילת ארבע מינים בזמנו בתכלית השלמות בקדושה ובטהרה גדולה, באהבה וביראה בשמחה וחדוה רבה ועצומה. ואזכה לומר הלל שלם בכונה גדולה באמת עם כל הארבעה מינים והושענות, ולנענע כל הנענועים הקדושים ולהקיף התקפות הנוראות, והכל באהבה וביראה ובשמחה רבה ועצומה, בכונת הלב באמת ובדבקות נפלא ובהתלהבות גדול לשמך הגדול והקדוש והנורא באמת ובתמים, כרצונך וכרצון צדיקיך האמתיים, ואזכה עלי ידי הנענועים להמשיך הארה מהמחין שבראש לתוך הששה קצוות, ומשם יהיו נמשכין המחין לבהינת מלכות, ויתגלה מלכותך לעין כל, ונזכה להודיע לבני האדם גבורותך וכבוד הדר מלכותך, וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו. וכל אשר נשמת רוח חיים באפיו יתנו כבוד והדר למלכותך.

לסכות

ותעזרנו ותושיענו ותזכנו לקיים מצות סכה בזמנה בכל פרטיה ודקדוקיה ובגנותיה ותריג מצות התלויות בה, ובכל טוב ובשמחה גדולה. ותדבקנו במצותיך הקדושים ותחבקנו בימיך הקדוש באהבה ובחמלה גדולה, ותפרס עלינו סבת שלומך ובצל כנפיך תסתירנו. ונזכה עלי ידי מצות סכה הקדושה והנוראה לישוב בצלך בצלל קדישא צלל דמהמנותא. ויתגלה ויתודע לעין כל עצם אהבתך וחמלתך עלינו, ויודו הכל ויאמרו כי יעקב בחר לו יה, ישראל לסגלתו. פי חלק יהוה עמו, יעקב חבל נחלתו. ונתפאר אנחנו בך ואתה בנו תמיד כמו שנאמר: את יהוה האמרת היום להיות לך לאלהים וללכת בדרךיו ולשמר חקיו ומצותיו ומשפטיו ולשמע בקלו, ויהוה האמירך

היום להיות לו לעם סגולה באשר דבר לך, ולשמר כל מצוותיו, ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה לתהלה ולשם ולתפארת, ולהיתך עם קדוש ליהוה אלהיך באשר דבר, ונזכה לעבוד אותך תמיד באמת ובתמים ולגלות אלהותך ומלכותך לעין כל, ותטה לב המלך והשרים והיועצים עלינו לטובה, ותבטל מעלינו כל הגזרות קשות, ויקים מקרא שכתוב: כי יצפנני בסכו ביום רעה, יסתירני בסתר אהלו בצור ירוממני.

מרא דעלמא כללא, מלא רחמים חדשים בכל עת, שטחתי אליך כפי פרשתי ידי אליך נפשי בארץ עיפה לך סלה. עזרנו והושיענו אותי ואת כל עמך בית ישראל בזכות וכח הדמעות והבכיות של הצדיקים האמתיים ושל כלל ישראל, עזרנו שיגמרו הצדיקים האמתיים עמנו מה שרצו, שיתקנו אותנו בלנו מהרה בשלמות כרצונם הטוב והקדוש, לא כמעשינו הרעים. עזרנו למענה ולמענם, והחזירנו בתשובה שלמה לפניה מהרה. הדריכני באמתך ולמדני כי אתה אלהי ישעי אותך קויתי כל היום. זכנו לתמימות ופשיטות באמת, עשה למען שמך עשה למען תורתך. עזרנו אלהי ישענו על דבר כבוד שמך והצילנו וכפר על חטאתנו למען שמך, ברוך יהוה אלהים אלהי ישראל עושה נפלאות לבדו, וברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל הארץ
אמן ואמן

שיחות הר"ן פט

עד שנעשו חס ושלום, חבילות חבילות של עברות רחמנא לצלן.

ומכל חבילה וחבילה נבראת בת אחת של מחבלים ומקטרנים. והמחבלים צועקים: הב לנא חיי הב לנא מזוני. כי הוא הבעל עברה, הינו שהוא הבעל של העברה וצריך לתן להם חיי ומזוני. כי עברה הראשונה עשה בלי הכרח וצריך בודאי לתן לה מזונות, ואפלו העברות האחרות השייכים לעברה הראשונה שנגררו אחריה צריך לתן להם גם כן מזונות, ואף-על-פי שהיה כמו מכרה לעשותן, כי עברה הראשונה גררה אותן כנ"ל, אף-על-פי-כן צריך לתן להם מזונות, כי יש להם טענה: היה לך לעשות מצוה תכף אחר עברה הראשונה

דע שיש חבילות חבילות של עברות, רחמנא לצלן, כי 'עברה גוררת עברה' (אבות ד-ב), הינו כשאדם עובר עברה חס ושלום, אזי עברה ראשונה גוררת אותו לעשות עברות אחרות השייכים לה דיקא. וכן כשעושה עברה אחרת חס ושלום, אזי גוררת גם כן עברות השייכים לה, כי כל עברה ועברה גוררת עברות השייכים לה ונגררין אחריה. אבל לא עברות שאין שייכים לה.

וזה בחינת חבילות חבילות עברות חס ושלום. כי עברה הראשונה עם העברות שנגררו אחריה דהינו השייכים לה כנ"ל, הם בחינת חבילה אחת של עברות. וכן עברה אחרת עם העברות השייכים לה שנגררו אחריה הם חבילה אחרת וכו',

להעברות הראשונים הנ"ל, כי בלם נמשכים ובאים על-ידו. כי באמת לפי גדל קדשת ישראל אין ראוי להם כלל לעשות עברות חס ושלום, רק מחמת תקף הגלות שפובלים מהאמות על-ידי מסים וארנוניות, מחמת זה באים לעברות חס ושלום. נמצא שכל העברות נמשכים על-ידי אדום, על-ידי שאנו מסורים בגלות אצלו והוא בחינת ראשון לראשונים כנ"ל. ועל-כן הקדוש-ברוך הוא נותן העונות עליו ונמשך להם חיות ממנו. וזה בחינת "הנה עון על עונם" (תהלים ס"ב, כח), הינו שהקדוש-ברוך הוא נותן עליו העונות של ישראל ונמשך להם חיות ממנו:

וכל זה נעשה על-ידי הרחמנות, שעל-ידי זה מעוררין השלש-עשרה מדות של רחמים כנ"ל. אבל העניים שאין להם מדת רחמנות מפני שהם בחינת תקפא דדינא, בחינת שמעון שנאמר בו (בראשית מ"ג, א): "אחלקם בינינו ואפיצם בישראל", שהם מחזרין על הפתחים (בראשית כ"ב, כ"ג). ושמעון הוא בחינת גבורות ודינים כמובא (והר בראשית רלו: שמות ו'), וכמו שאנו רואין בחוש שהם אכזרים מאד, כי אין להם מדת רחמנות מחמת שהם בחינת תקפא דדינא, ואין מרחמים בדין. ומאחר שאין להם רחמנות דהינו בחינת השלש-עשרה מדות של רחמים, ואין יכולין לעורר השלש-עשרה מדות העליונים, על-כן צריכין לבקש מהשם יתברך רחמים, דהינו שצריכין לבקש ולחנן לפני השם יתברך שירחם מעצמו יתברך עם השלש-עשרה מדות שלו,

והיתה המצוה מנגה עליו. על-כן צריך לתן לכלם מזונות וחיות.

והתקון הוא, שילמד לעשות ולקיים השלש-עשרה מדות של רחמים וחסדים. דהינו שיהיה לו רחמנות וירבה לעשות חסד ויקים כל השלש-עשרה מדות של רחמים, כי על-ידי שמקיים השלש-עשרה מדות של רחמים על-ידי זה הוא מעורר למעלה השלש-עשרה מדות העליונים של רחמים, ועל-ידי זה נכנעין ועוברין המחבלים שנעשו על-ידי העברות בבחינת: "אל מלך יושב על פסא רחמים וכו' מוחל עונות עמו מעביר ראשון ראשון", הינו שעל-ידי השלש-עשרה מדות של רחמים מעביר הקדוש-ברוך הוא עברות הראשונים שבכל חבילה וחבילה, ואזי שאר העונות שבחבילה שבים אל השם יתברך והוא יתברך נותן להם חיות.

וזה בחינת: "אלמדה פשעים דרכיך וחסאים אליך ושובו" (תהלים נ"א, טו). 'דרכיך' זה בחינת השלש-עשרה מדות כמו שכתוב: "הודיעני נא את דרכיך" (שמות ל"ג, י), והראה לו הקדוש-ברוך הוא השלש-עשרה מדות, הינו בשלומדים לעשות השלש-עשרה מדות אזי - "וחסאים אליך ושובו" הינו שהעברות שבחבילה שבים אל השם יתברך:

אך מאין הקדוש-ברוך הוא נותן להם חיות. דע כי יש בספרא אחרא בחינת ראשון לראשונים, דהינו בחינת אדום שנקרא ראשון כמו שכתוב (בראשית כ"ב, כח): "ויצא הראשון אדמוני", והוא בחינת ראשון לראשונים, דהינו שהוא ראשון

זה הקדוש-ברוך-הוא מעביר ראשון ראשון וכו' כנ"ל. ועל זה אנו מבקשים: 'מהר יקדמונו רחמיך' דיקא 'כי דלנו מאד', הינו כי אנהנו דלים ואביונים מאד ואין לנו מדת הרחמנות כנ"ל, ואין לנו כח שאנחנו נזכה לעורר השלש-עשרה מדות של רחמים, על-כן אנו פורשים כפינו לפניו ותברך ומתחננים אליו שיעורר בעצמו השלש-עשרה מדות של רחמים, כי אנו אין לנו כח לעוררם 'כי דלנו מאד' וכו' כנ"ל. וזהו 'מהר יקדמונו רחמיך' דיקא מעצמך 'כי דלנו מאד' וכו' כנ"ל, ועל-ידי זה 'אל תזכר לנו עוונות ראשונים' בחינת 'מעביר ראשון ראשון' וכו' כנזכר לעיל:

ויעורר ברחמי השלש-עשרה מדות של רחמים, ויעביר ראשון ראשון:

זוה בחינת: "אל תזכר לנו עוונות ראשונים מהר יקדמונו רחמיך כי דלנו מאד" (תהלים ע"ה), הינו שאנו מבקשים מהשם יתברך לבל יזכר לנו עוונות הראשונים שבכל חבילה וחבילה של עוונות כנ"ל, דהינו שיעביר ראשון ראשון שבכל חבילה וחבילה כנ"ל. בחינת מעביר ראשון ראשון וכו' כנ"ל. שעל-ידי זה ממילא בטליו ונסתלקין כל שאר העוונות שבכל חבילה וחבילה כנ"ל. אך לזה היינו צריכים לקים כל השלש-עשרה מדות של רחמים כדי לעורר על-ידי זה שלש-עשרה מדות העליונים, שעל-ידי

תפלה לשיחות הר"ן פט

ליום הסליחה של שלש עשרה מדות

(מח) אל תזכר לנו עוונות ראשונים מהר יקדמונו רחמיך כי דלנו מאד. רבוננו של עולם בעל הרחמים ובעל הסליחות, אל מלך יושב על כסא רחמים ומתנהג בחסידות, מוחל עוונות עמו מעביר ראשון ראשון, מרבה מחילה לחטאים וסליחה לפושעים. רב חסד ומרבה להטיב, אשר רחמיך וחסדיך אינם כלים לעולם. למדנו והורנו איך להמשיך עלינו באמת בשלמות שלש עשרה מדותיך של רחמים, באפן שנוכח כל אחד ואחד אפלו הנרוע שבגרועים והפחות שבפחותים אפלו כמוני היום, להמשיך עלינו רחמיך וחסדיך הפשוטים שאין בהם תערובת דין כלל, באפן שתמחל ותסלח ותכפר לנו על כל חטאתינו ועוונותינו ופשעינו, שחטאנו ושעונו ושפשענו לפניך מעודינו עד היום הזה, ותעביר ראשון ראשון, עד אשר יתבטלו ויתכפרו כל העוונות ממילא לנמרי:

רבוננו של עולם מה אומר לפניך יושב מרום ומה אספר לפניך שוכן שחקים, אתה יודע כמה וכמה חטאים ועוונות ופשעים ופגמים גדולים ונוראים שעשיתי מעודי עד היום הזה, עד אשר נעשו מהם כמה חבילות חבילות של עברות, ואתה לבד יודע כל עברה ועברה איך נגררה ונמשכה מהעברה הראשונה השיכה אליה, וכן מעברה לעברה הסמוכה לה, עד אשר נעשית חבילה של עברות. ובעוונותי הרבים חזרתי ועשיתי מתדש עברה שהיא ראשונה לחבילה שנייה, כי על ידה חזרו ונמשכו

תפילה לשיחות הר"ן פט

תתעמ

ונגדרו כמה וכמה עברות, ועברות מעברות רחמנא לצלן, עד שחזרה ונעשית חבילה שניה של עברות. וכן עשיתי כמה פעמים, עד אשר השתרגו עלו על צוארי חבילות חבילות של עברות. אוי לי וי לי, אוי מי יעצר כח לזכר חלק אלה ורכבה ממעשי הרעים ויוכל לחיות, אם לא בדרך נסיה ונפלאותיה הנוראות. ועתה אבי שבשמים אבי שבשמים מה אעשה, אבי אב הרחמן מה אפעל, להיכן אפנה, להיכן אשוטט, להיכן אברח כמה אזכה להמשיך פלאי רחמיה וחסדיה הפשוטים עלי, באפן שאזכה על כל פנים מעתה להנצל ולהשמר מכל מה שאני צריך להנצל ולהשמר:

רבנו של עולם רבנו של עולם רבנו דעלמא בלא, מי כמוך אב הרחמים, מי כמוך מרבה לחיב, מי כמוך רב להושיע, רב סליחות ובעל הרחמים. עשה למענך וסלח לנו ומחל לנו וכפר לנו כל העוונות הראשונים שבכל חבילה וחבילה, ותעביר ראשון ראשון, באפן שכל העוונות הנשארים שבכל חבילה וחבילה ישונו אליך, ולא יקטרגו עוד עלינו בלל. ואתה תרחם עלינו ותחזור ותתן אותם על הראשון לעוונות ראשונים, שהוא עשו הוא אדום אשר אנהנו בגלות אצלו, אשר הוא הגורם הראשון לכל העוונות הראשונים והאחרונים, על ידי עצם הגלות המר שמתגבר עלינו בכל יום, אשר כשל כח הסבל, אשר כמעט בכל יום מוציאים הדמים מקרב עמך ישראל על ידי רבוי המסים וארנוניות והנתינות שונות והגזלות והשחידים שמוציאים מעמך ישראל, אשר זאת היתה בעוכרינו, כי על ידי זה באנו לכמה וכמה עוונות, באשר הודעת לנו על ידי חכמיה הקדושים.

רבנו של עולם רבנו של עולם, רחם עלי ועל כל ישראל בעת צרה הזאת, כי באו בנים עד משבר, וכח אין ללדה. רחם עלי למען שמך, באפן שאזכה על כל פנים מעתה לפעל בקשתי ברחמים אצלך שתעשה את אשר בחקיך אלה ואת מצותיך אשמור, ולא אשוב עוד לכסלה. רחם עלי מלא רחמים, ברחמים הידועים לך שיש בהם כח להוציאני מכל המקומות שירדתי בהם, ולשוב אליך באמת מעתה ועד עולם. חמל עלי בחסדיך והוריני דרכיך, וזכני לאחו במדותיך הקדושות ובדרכי טובך ורחמיה הכלולים בשלש עשרה מדות של רחמים שאתה מתנהג בהם עם בריותיך, שאזכה גם אנכי לילך בדרכיך, לרחם על הבריות ברחמנות אמת, בכל מיני רחמנות הכלולים בשלש עשרה מדות של רחמים. ואזכה להיות טוב לבל, ולהשפיע צדקה וטוב וחסד ורחמים לכל הצריכים חסד, באפן שאזכה לעורר ולהמשיך עלי שלש עשרה מדותיך של רחמים, שתרחם עלי ועל כל ישראל בכלם, ותמחל ותסלח ותכפר לנו על (כל) חטאתינו ועוונותינו ופשעינו הראשונים והאחרונים, ולא יהיה נשאר מהם שום זכר ורשם בלל. ותמהר ותחיש לגאלנו ולהוציאנו מהגלות המר והארץ הזוה. ותשמרנו ותצילנו מעתה מכל מיני חטאים ועוונות ופשעים בשונג ובמזיד באנס ובצרון, ותשיבנו אליך בתשובה שלמה, עד אשר נזכה להיות כרצונך הטוב באמת תמיד, אנהנו וזרענו וזרע זרענו מעתה ועד עולם. ותהיה בעזרי ותושיעני שאזכה לזכות גם

אחרים, שאזכה ללמד פשעים דרכיך, שילכו בלם בדרךך הקדושים, לאחוז בדרךך טובה ורחמיך לרחם על הבריות בכל מיני רחמנות וחסד הכלולים בשלש עשרה מדות של רחמים, ויקים בי מקרא שכתוב: אלמדה פשעים דרכיך וחסמים אליך ישובו:

מלא רחמים אתה יודע כמה אני רחוק מרחמנות מלרחם על הבריות כראוי, כי עני ואביון אנכי דל ונשחת, ואין בידי לרחם על הבריות ולגמול עמהם חסד ולהרבות בצדקה, אפלו חלק אחד מאלף ורבבה מהראוי לפי רבוי עוונותי. וגם מעט דמעט שיש בידי לפעמים לתן צדקה ולגמול חסד, רבו המניעות כנגדי בלי שעור, כי נתקלקל הרבה הרחמנות אצלי על ידי חסרון דעתי ועניותי בגשמיות ורוחניות, ועתה מאין יבא עזרי, מאין תבא תשועתי, במה אזכה להמשיך עלי שלש עשרה מדותיך של רחמים, על-כן באתי לפניך בעל הרחמים, יהמו נא מעיך ורחמיך עלינו למען שמך, ותמשיך עלינו שלש עשרה מדותיך של רחמים בעצמך ובכבודך בלי אתערותא דלתתא כלל, כי גדלותנו אין בנו כח לעוררם מלמטה על ידי רחמנותינו כי דלנו מאד, ואנו רחוקים מרחמנות. למענה למענה עשה ולא לנו ראה עמידתנו דלים ורקים. עושה צדקות עם כל בשר ורוח לא ברעותינו תגמל. מהר יקדמונו רחמיך מעצמך כי דלנו מאד ואין לנו כח לעורר רחמיך על ידי רחמנותינו.

רחם מלא רחמים וזכר לנו ברית שלש עשרה, והעבר פשעינו וחסאתנו ועוונותינו מנגד עיניך, ותמחל ותסלח ותכפר לנו על כלם, ולא יהיה נשאר מהם שום רשם כלל, רק תהפך אותם לטובה, שיהיו כל עוונותינו נתהפכין לזכיות, כאלו עשינו תשובה שלמה הראויה להפוך עוונות לזכיות, כי לא על צדקותינו אנחנו מפילים תחנונינו לפניך כי על רחמיך הרבים, בכח וזכות הצדיקים האמתיים אשר המשיכו דרכי טובה ורחמיך בעולם, וגלו לנו לבקש אותך ולצעק אליך ולהפציר אותך תמיד יהיה איה שיהיה, בכחם הגדול לבר בטחנו לבא ולהתחנן לפניך על כל אלה. ואתה הטוב בעיניך עשה עמנו, כי אנחנו החמר ואתה יוצרנו ומעשה ידך בלנו, זכור רחמיך יהיה וחסדיך כי מעולם המה. אל תזכר לנו עונות ראשונים מהר יקדמונו רחמיך כי דלנו מאד. אתה יהיה לא תכלא רחמיך ממני חסדיך ואמתך תמיד יצרוני. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

(מט) אחת שאלתי מאת יהוה אותה אבקש, שבתי בבית יהוה כל ימי חיי, לחזות בנועם יהוה ולבקר בהיכלו. רבוננו של עולם מלא רחמים, חוס וחמל עלי, והושיעני ועזרני וחזק את לבי שאתחיל מעתה להרגיל את עצמי להיות בעולם הבא, שאמשיך ואשמיט את עצמי מתאוות עולם הזה והכליו, רק ארגיל את עצמי להיות בלא אכילה ושתיה ומשגל כמו בעולם הבא, ששם אין שום תאוה מתאוות עולם הזה כלל. כי כבר פלו ביגון חיי, ועברו הרבה הרבה משנותי, וכבר באתי בימים, וימי החליפות הולכים ובאים, ובכל יום ויום מתקרבים ליום המיתה, ובהכרח לילך בדרך הזה,

תפלה לשיחות הר"ן פט

תתעז

בדרך כל הארץ. זבני שאתחיל להתנהג את עצמי במנהג המקום ההוא שאני עתיד לילך לשם בלי ספק, אם קרוב ואם רחוק, אם מעט ואם הרבה אחיה עוד, אבל על כל פנים הכל יעבר כצל עובר, ואני מכרח לילך לשם, אשר שם אין שום תאוה ומדה רעה, ולא שום מנהג ממנהגי עולם הזה ולא שום כבוד והתנשאות של שקר, כי שם עלמא דקשוט עולם האמת ואין מלוין לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא אבנים טובות ומרגליות, ולא שום תאוה וכבוד של עולם הזה. אדרבא אי אפשר לזכות ולהצליח שם כי אם פשנקיים וזכים מכל התאוות בקדשה ובטהרה גדולה, וכמה אני רחוק מזה. ואם כבר עבר עלי מה שעבר ועשיתי מה שעשיתי, זבני על כל פנים מעתה שאתחיל לחוס ולרחם עלי ברחמנות אמת, ואתחיל להכין צעדי ופעמי אל עלמא דאתי, אשר אני מכרח לבוא לשם בלי ספק. ואם אלה שנים אחיה אינו מספיק להכין צדה לדרך רחוק כל כך, אפלו אם לא הייתי פוגם כל ימי שום פגם כלל, מכל שכן וכל שכן שפגמתי כל כך, ואני מלא חטאים ועוונות ופשעים ותאוות רעות ופגמים גדולים וקלקולים הרבה בלי שעור וערך ומספר. רחם עלי וזבני על כל פנים מעתה שאתחיל לרחם עלי באמת, ואתה תרחם עלי מן השמים, ותעזרני ותושיעני בכל עת ורגע, באפן שלא אשוב עוד לכסלה, רק אזכה להתחיל מעתה להרגיל את עצמי להיות בעולם הבא, להרגיל את עצמי להיות בלא אכילה ושתייה ומשגל ושאר תאוות.

חוסה עלי ברוב רחמיה, יהמו מעיד ורחמיה עלי, על פגום הרום ונשחת כמוני, לב נשבר ונדכה כמוני, נבזה בעיניו נמאס כמוני. זכור אל תשכח את כל הצעקות והזעקות והאנחות והתפללות ותחנונות ובקשות ששפכתי לפניך בוחן לבות וכליות, אשר אין שום דבור נאבד מהם כלל חס ושלום. ואם הם מעורבים בפסלת הרבה, הלא אתה מסתכל על מעט הטוב והנקודות טובות שבהם, כמה וכמה דבורים אמתיים ונקודות טובות שהיו בהם, אשר באמת עוררו רחמיה עלי כמה וכמה פעמים ועזרתני הרבה על ידם, כי לולא רחמיה ופלאי חסדיך אשר הפלאת עמי עד היום הזה, כבר אבדתי בעניי חלילה, לולא יהוה עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי. אבל עדין עלי לבי דוי, מר לי מאד, כי עדין אני רחוק מהתכלית מאד מאד ועדין לא יצאתי מהחול אל הקדש אפלו כמלא החוט מה אומר מה אדרב, מה אומר מה אדרב מה אצטדק, מה אומר לפניך יושב מרום ומה אספר לפניך שוכן שחקים, ואתה את עבדך ידעת, את כל מה שעבר עלי, וכל מה שעברתי עד הנה. ועתה אחרי כל אלה עדין אני מאמין באמת שאין שום יאוש בעולם כלל, ועל זה אני סומך עדין בכחם הגדול של הצדיקים האמתיים, לחתר חתירות עדין אולי אמצא פתח תקוה לשוב אליך, להחיות את נפשי, להציל ולמלט את נפשי ממה שאני צריך להנצל ולהמלט:

רבוננו של עולם רבוננו של עולם רבוננו של עולם, יודע מחשבות, יודע תעלומות, בוחן לבות וכליות, חושב מחשבות לבל ידח ממך נדת, חפץ חסד, ומרבה להטיב, עושה

צדקות עם כל בשר ורוח, מלא רחמים בכל עת, צופה ומביט עד סוף כל הדורות. אתה יודע את כל מצפוני לבבי עד הסוף יותר ממני, ורק אתה יודע באיזה דרך באיזה עצה להחיות את נפשי העלובה והאמללה מאד מאד. כי לפניך נגלו כל תעלומות לב והמון נסתרות שמבראשית, במה וכמה מחשבות ורעיונות עוברים עלי, במה וכמה ספקות וחלוקות העצה, מה שאני חושב בכל פעם למצוא עצה ותחבולה להתגבר על יצרי ולצאת ממה שאני צריך לצאת ולשוב אליך באמת, ועדין לא נושעתי. ועתה יהיה עד מתי, עד אנה אשית עצות בנפשי, יגון בלבבי יומם, עד אנה ירום איבי עלי, הביטה ענני יהיה אלהי האירה עיני פן אישן המות. תן לי תקוה ולא אבד, עזרני והושיעני מלא רחמים בכל מיני ישועות הידועות לך, באפן שאזכה מעתה להוציא את עצמי מהבלי העולם הזה, ולשוב אליך באמת:

זכני לומר תהלים בכל יום ויום בכונה גדולה בלב שלם, ואקשר דעתי ומחשבותי ולבבי אל הדבורים הקדושים של תהלים, עד שאתקשר באמת ברוח הקדש שהכניס דוד המלך עליו השלום בהדבורים הקדושים של תהלים, עד שיהיה נחשב אמירת תהלים שלי כאלו אמרם דוד המלך עליו השלום בעצמו, וכותו יגן עלינו. ואזכה למצא את עצמי בכל יום ובכל עת בפסוקי תהלים שאעסוק בהם אז, באפן שאזכה על ידי אמירת תהלים לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת, כאשר גלית לנו שאמירת תהלים מסגל לתשובה.

רחם עלי מלא רחמים, והחייני וקימני וזכני מעתה על כל פנים לשוב אליך באמת, השב את נפשי בשבעה משיבי טעם, בכל מיני מטעמים המשיבין את הנפש דקדשה. חוס וחמל על פזור נפשי, על מרירות נפשי, על חלישות דעתי, על חלקת עצתי, יהמו ויכמרו מעיד ורחמיך עלי, כי מה בצע בדמי ברחתי אל שחת. מה בצע כי תיסר ותענש את בניך בענשיך הקשים והמרים רחמנא לצלן. מה בצע כי תבזה ותביש חס ושלום את נפשי, הלא אתה חפץ בתקוני. ואתה וצדיקיך האמתיים העוסקים בתקוננו תפצים להטיב עמי בכל הטובות שבכל העולמות בתוך כלל יראיך ותמימיך החפצים לילך בדרךך, ולמה ונחת ותמאם, ואתה מניח אותי כל כך זה ימים ושנים במקומות כאלו הרחוקים ממך כל כך. ואם באמת אין שום תרוץ בעולם, אף על פי כן אתה יכול ללמד עלי זכות, ולעזר רחמיך האמתיים עלי, ולקרבני אליך מעתה, ולהדריכני באמתך בכל עת ובכל שעה, באפן שאשוב אליך באמת מעתה ועד עולם, עד שאזכה גם אנכי לחיי עולם הבא באמת, ולהיות נכלל בכלל הצדיקים האמתיים הזוכים לשי"י עולמות, כמו שכתוב: להנחיל אוהבי י"ש ואוצרותיהם אמלא. ואם אני רחוק מעולם אחד מבית אחד כמו שאני רחוק, עם כל זה ממך לא יפלא כל דבר:

ושמרני והצילני מריב ומחלקות, והיה בעזרי שלא יזיק לי המחלקת כלל לא ברוחניות ולא בגשמיות, רק אזכה להתקשר ולהכלל בהצדיקים אמתיים שיודעים להטות כלפי חסד, ולדון את הכל לכף זכות אפלו את החולקים עליהם, וממשיכים

תפלה לשיחות הר"ן פט

תתעט

אהבה ושלום בעולם, וממתיקים כל מיני מחלקת ועושים מהמחלקת שלום בית, ובונים מהם בתים נפלאים ונוראים עד שנבנין מהם ש"י עולמות. עזרנו שגזכה לילך בדרך הצדיקים האלו, ולהתקשר להם ולהפלל בהם, עד שגזכה גם אנחנו על ידם לש"י עולמות.

חמל עלינו ועזרנו שגזכיר את עצמנו בכל עת בגנפלאות ערבת נעימת התענוגים והשעשועים שיהיה להצדיקים לעתיד, שיזכה כל אחד לנחל ש"י עולמות. ונעמיק דעתנו בזה, ונשער בדעתנו גדלת עולם אחד, כמה וכמה פוככים ומזלות ונגלגלים נפלאים ונוראים שיש בכל עולם ועולם, כמה וכמה עירות ומדינות, כמה וכמה מבואות וחצרות ובתים וחדושים נפלאים וענינים נוראים שיש בכל עולם ועולם, מכל שכן וכל שכן ש"י עולמות שיש לכל צדיק, מי ישער גדלת הצדיק הזוכה לזה, ותענוגיו ושעשועיו אשרי לו. זכנו שלא נחליף עולמות כאלו הקימים לעד בעולם העובר הזה. חמל עלינו ועל כל עמך ישראל שגזכה בלנו להיות בכלל צדיקי אמת הזוכים לש"י עולמות, כי אתה חפץ להטיב לכל, ואין מעצור לך להושיע גם אותי, לזכות לכל טוב אמתי ונצחי, למען אזכה לגדל ולקדש את שמך הגדול לעולמי עד ולנצח נצחים:

וזבני לבישר בשורות טובות תמיד לעמך ישראל, ועל ידי זה אזכה לומר תהלים בכונה גדולה: ועזרנו והושיענו שגזכה לרחק את עצמנו מרופאים ודאקטורים בתכלית הרחוק. ותשמרנו ותצילנו מכל מיני חלאים ומכאובים ומחשים. ואם ברחמיך נצטרך לפעמים לאיזה רפואה, תרחם עלינו ותחזק את לבנו שלא יעלה על דעתנו להשתמש עם שום רופא ודאקטור, רק לסמוך עליך לבד, ולהרבות באמירת תהלים בשביל החולה, ולהיות נכון ובטוח ונשען על אמירת תהלים, שעל ידי זה תשלח רפואה שלמה לכל הצריכים רפואה. ותתן לנו כח, ותעזרנו ותושיענו לומר תהלים בכונה גדולה כל כך עד שגזכה לעזר ולחזק את דוד המלך עליו השלום בעצמו שהוא רוח אפנו משיח יהוה, ויהיה נחשב כאלו אמרם דוד המלך עליו השלום בעצמו, עד שיהיה כח לעמך ישראל להחיות מתים על ידי אמירת תהלים. וישבו כל חולי עמך בית ישראל לאיתנם, ותרפאם ותחלימם ותחיים בחיים טובים וארוכים באמת. ונזכה בלנו לשוב אליך באמת, ולהיות ברצונך וברצון צדיקיך האמתיים כל ימי חיינו לעולם, השיבני ואשובה כי אתה (יהוה) אלהי, השיבנו אבינו לתורתך וקרבו מלבנו לעבודתך והחזירנו בתשובה שלמה לפניך. זבני מעתה להרגיל את עצמי להיות בעולם הבא ככל אשר שאלתי מאתך אבי מלכי וקדושי צורי וגואלי, זבני שאזכה לשמע את קול השיר הקדוש שיתער לעתיד. אל תשליכני מלפניך, ורוח קדשך אל תקח ממני. אל תשליכני לעת זקנה, בכלות כחי אל תעזבני. אל תעזבני יהוה, אלהי אל תרחק ממני. חושה לעזרתי אדני תשועתי

חזק חזק ונתחזק. נ נח נחמ נחמן מאומן

תפלת אליהו הנביא בעד כנסת ישראל

תפלה זו נשלחה מהעיר צפת תובב"א עם עוד העתקות מספרים ישנים, אשר מהם העתקתי הרבה דברים. והמעין בתנא דבי אליהו (חלק א פרק יט), יראה שגזבר שם מעין תפלה כזו, אבל חסר שם הרבה, וגם יש שם הפסק מענינים אחרים בשגגת המעתיקים. ותפלה זו בנסח הזה היא תפלה צחה וזכה, ועל ההעתיקה נכתב כי טוב להתפלל תפלה זו ביום הכפורים אחר הפטרה דיונה, ובקבלה שהיא מאליהו הנביא זכור לטוב:

רבוץ כל העולמים, אבינו שבשמים, רחום וחנון, אָנָּה הַבָּט נָא מִן הַשָּׁמַיִם וּרְאֵה בְּעֵינֵינוּ וּרְיֵבָה רֵיבֵנוּ, וַיַּעֲלֵה עֲלֵבוֹנֵנוּ לְפָנֶיךָ מַה שֶּׁנַּעֲשֶׂה לָנוּ בְּכָל שָׁעָה וְשָׁעָה, וְאֵף אִם בְּעוֹנוֹתֵינוּ הִסְתַּרְתָּ פָנֶיךָ מֵאַתָּנוּ, אֲבָל הֲלֹא בְּאַמַּת יְדוּעַ תִּדְעַ כָּל תְּלֹאֲתֵינוּ וּמִכְּאַבִּינוּ אֲשֶׁר גָּבְרוּ עָלֵינוּ עַד מָאֵד, וְאַתָּה מְרֻגֵישׁ בְּצַרְתֵּנוּ בְּכָתוּב עִמּוֹ אֲנֹכִי בְּצָרָה, וְכָתוּב בְּכָל צָרְתֶם לֹא צָר, וְלִמָּה תִּחְרִישׁ כְּבֹלַע אֶת הַקֶּדֶשׁ, וְעַד מָתִי יֵאמְרוּ בְּגוֹיִם אֵיךְ נָא אֱלֹהֵיהֶם. הֲלֹא בְּאַהֲבַתְךָ שְׂאֵהֲבַת אוֹתָנוּ וּבְשִׂמְחַתְךָ שִׂשְׂמַחַת בְּנוּ הַפְּרִשְׁתָּ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹךְ שְׂבָעִים אַמּוֹת, וְנָתַתְּ לָנוּ תוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, וְכָרַת עִמָּנוּ בְּרִית מְלַח עוֹלָם שֶׁתִּקְבַּל תְּמִיד נַחַת רוּחַ מִן עֲבוֹדָתֵנוּ אֲשֶׁר נַעֲבֹד אוֹתְךָ בְּלֵב תְּמִים. וְהַפְּרִשְׁתָּ מִתּוֹכֵנוּ אֶת שֶׁבֶט לֹוי, וּמִשְׁבֶּט לֹוי הַפְּרִשְׁתָּ כִּהֵן גְּדוֹל שִׁיעֲמַד וַיִּתְפַּלֵּל עַל כְּנִיךָ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם בְּיוֹם הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא הַזֶּה עַל כָּל עוֹנוֹתֵיהֶם כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, כִּי בְיוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם לְמַחַר אֲתֶכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לְפָנַי יְהוָה תִּטְהָרוּ, וְאִם אֲמַנִּם בְּעוֹנוֹת אֲבוֹתֵינוּ נִחְרַבָה עִירֵנוּ וְשָׁמַם בַּיִת מִקְדָּשֵׁנוּ וְאִין לָנוּ כִּהֵן גְּדוֹל שִׁיכַפֵּר עָלֵינוּ בְּעֲבוֹדַת יוֹם הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא הַזֶּה, אֲבָל הֲלֹא אֲמַרְתָּ לָנוּ עַל יְדֵי נְבִיאֶךָ הַקְּדוֹשִׁים וּנְשַׁלְמָה פְּרִים שְׁפַתֵּינוּ. וּבְכֵן אָבִינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם רַחוּם וְחַנוּן, קָבַל נָא אֶת תְּפִלָּתֵנוּ בְּרַחֲמִים וּבְרַצוֹן, בְּאִשִּׁים וְרִיחַ גִּיחוּחִים, בְּקַטְרֵת וּנְסֻכִים.

וְתִזְכֹּר לָנוּ אַהֲבַת הַקְּדוּמוֹנִים וְאֶת הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת עִם אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אֲבִרְהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, וְקִיַּים נָא לָנוּ מַה שֶּׁכָּתַבְתָּ בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, וְכִי יִמוּךְ אֲחִיךָ וּמָטָה יָדוֹ עִמָּךְ וְהִחְזַקְתָּ בוֹ. אָבִינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם, זָכַר כְּמָה אֱלֹפִים צְדִיקִים וְקְדוֹשִׁים וְאֲנָשִׁים וְנָשִׁים וְטָרָף, אֲשֶׁר פָּשְׁטוּ אֶת צְוָאֲרָם לְשַׁחֲיטָה כְּצֹאן לְטֶבַח יוֹבֵל, וְשִׁכְּנוּ דָמָם כְּפָמִים בְּכֶמֶה מִיתוֹת מְשֻׁנוֹת, לְמַעַן קִדְּשַׁת שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל, וְלְמַעַן קִדְּשַׁת הַשֵּׁם יִשְׂרָאֵל. אָבִינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם, זָכַר כְּמָה אֲנַחְנוּ עֲנִיִּים וְאֲבִיוֹנִים וְאֶלְמָנוֹת וִיתוּמִים הַנִּמְצָאִים בָּהֶם בְּיִשְׂרָאֵל, שֶׁעוֹסְקִים בְּתוֹרָה בְּכָל יוֹם תְּמִיד מִתּוֹךְ צָעַר וּמִתּוֹךְ הִדְחָק, וְזָכַר כְּמָה בְּעָלֵי בָתִּים יֵשׁ בָּהֶם בְּיִשְׂרָאֵל שְׂאִין לָהֶם פְּרֻנְסָה, וְלֹא עוֹד אֵלָּא שִׁמְפֹּשִׁיטִים אֶת עוֹרָם מֵעֲלֵיהֶם מֵעַל הַגְּלוּת, וְאֵף עַל פִּי כֵן הֵם קוֹבְעִים עֵתִים לְתוֹרָה, וְעוֹסְקִים בְּתוֹרָה בְּכָל יוֹם תְּמִיד. אָבִינוּ שֶׁבְּשָׁמַיִם, זָכַר כְּמָה פְּסָחִים וְכְמָה עוֹרִים יֵשׁ בְּיִשְׂרָאֵל שְׂאִין לָהֶם מְזוֹנוֹת, וְנוֹתְנִים שָׂכָר

תפלת אליהו הנביא בעד כנסת ישראל

תתפא

למלמדים שילמדו עם בנייהם תורה. זכר כמה נערים וקטנים יש בהם בישראל שאינם יודעים בין ימינם ובין שמאלם, ועוסקים בתורה בכל יום תמיד. זכר כמה זקנים וזקנות יש בהם בישראל, שמשכימים ומעריבים לבתי כנסיות ולבתי מדרשות, ומחמדים ומתאווים ומצפים לישועתך בכל יום תמיד.

אבינו שבשמים, צדיק אתה יהוה וחסיד וכל מעשיך באמונה. אנא יתגוללו רחמיך הרבים וחסדיך הגדולים על בניך בני רחומיך שארית עמך בית ישראל ואל תשחיתנו. הלא גם על אמות העולם כתבת בתורתך שאם ימצאו עשרה אנשים כשרים בעיר אחת תשא כל הטאתם ואל תשחיתם, ככתוב ויאמר לא אשחית בעבור העשרה, ואנחנו עמך בני ישראל המברכים והמשבחים ומפארים את שמך בכל יום ובכל שעה, ושמך יתפאר ויתברך ויתקדש לעיני כל בריות על ידי עמך ישראל שעושים כל מעשיהם הטובים בשתיקה, על אחת כמה וכמה שתרחם עלינו ואל תשחיתנו. כי עמך ישראל הם קנייך אשר מעולם, שנאמר הלא הוא אביך קנך הוא עשך ויכנך, ונאמר יהוה קנני ראשית דרכו, ונאמר קדש ישראל ליהוה ראשית תבואתה. אבינו שבשמים, זכר מה שכתבת לנו בתורתך, לא יומתו אבות על בנים ובנים על אבות, ונאמר בן לא ישא בעון האב ואב לא ישא בעון הבן, ועוד, שאם חס ושלום יאבדו ישראל מן העולם, תאבד תורתך מן העולם ויחרב כל העולם, וכך שנו חכמים במשנה, אם אין תורה אין דרך ארץ. אבינו שבשמים, כתבת לנו על ידי יונה הנביא עבדך, ואני לא אחוס על ניגוה העיר הגדולה אשר יש בה הרבה משתים עשרה רבו אדם אשר לא ידע בין ימינו לשמאלו ובהמה רבה. כמו שאתה חסת על ניגוה, בן יתגוללו רחמיך עלינו, וקיים עלינו מה שהבטחת לנו ואמרת, למעני למעני אעשה פי איך יחל וכבודי לא אחר לא אתן. ובכן עשה למען שמך למען תורתך ולמען קדשתך ותחיש לנו ישועה שלמה במהרה בימינו אמן:

מִפְתָּחוֹת

מפתחות לזמני השנה לפי סימני התורות
ואלו המפתחות השייכים לזמני השנה, שבת ויום טוב וכו'

ה"א: יט, כז, לא, לח, מט, נז, נח, עט, פב, רעז, רכו.	שבת
ה"ב: ב, יז, למ, פג.	
ה"א: י.	ראש-הודש
ה"א: מט, ע.	
ה"ב: ה.	הודש ניסן
ה"א: כ.	
ה"ב: א, עד, פז.	פסח
ה"א: י.	
ה"ב: עג.	ימי הספירה
ה"א: נו.	
ה"ב: א.	שבועות
ה"א: רמז.	
ה"ב: פג, פז.	בין המצרים
שיחות הר"ן: פז.	
ה"א: קמא.	הודש אלול
ה"ב: פג, פז.	
שיחות הר"ן: פז.	
ה"א: כב, לה, מב, סא, ריא.	ראש-השנה
ה"ב: א, ה, ח, מ, פז.	
שיחות הר"ן: פז.	
ה"א: מט.	הודש תשרי
ה"ב: ה.	
ה"א: כב, קעמ.	עשרת ימי תשובה
ה"ב: ה, ז, פז.	
שיחות הר"ן: פז.	יום-כפור
ה"א: כא, מח, רכו.	
ה"ב: א, ה.	סכות
שיחות הר"ן: פז.	
ה"ב: סז.	אתרוג
שיחות הר"ן: פז.	

מפתח לזמני השנה

תתפו

ח"א: עד.

הושענה רבה

ח"ב: ה.

שמיני עצרת

ח"א: עד, רסו.

שמחת תורה

ח"א: יד.

תנכה

ח"ב: ב, ז.

ח"א: י, נו.

פורים

ח"ב: עד.

ח"א: ל, קלה, קמד, רלה.

לכלליות המועדים (שלוש רגלים)

ח"ב: א, ד.

מפתח נושאים

תתפז

מפתחות שניות לפי סימני התורות

על פי סדר כל המדות ועל פי א"ב למען ימצא, הרוצה להתפלל על איזה דבר ומדה טובה או להנצל ממדה רעה על ידי המפתחות אלו, את מבקשו בנקל בלי חפוש הרבה. (כל הסימנים מעל סימן ע' לחלק ראשון ומעל סימן י"ב לחלק שני התאמו לפי סימני התורות).

אמת	ח"א: ז, ט, כא, כג, לה, לה, מז, מח, נא, סו, רנא. ח"ב: ב.
אמונה	ח"א: ז, ט, יח, כא, כב, כג, כח, ל, לא, לה, מ, נה, סב, סד, צא, קכט, קנה, רטו. ח"ב: א, ד, ה, ח, יט, מד.
אמונת החכמים	ח"א: ה, כא, מב, נו, נז, סא, סג, קנב, קפו, רעז. ח"ב: פג.
אהבה	ח"א: ה, יז, לג, לד, נד, סו, רי. ח"ב: ה, עא, פג.
אנחה	ח"א: ח, כב, נו, קח, קט.
אכילה	ח"א: יז, יט, לא, לז, למ, מז, נ, נז, ס, סב, סז, רסג. ח"ב: א, ה, ז, ח, מז, עז, פז.
אורחים	ח"א: כח, רט.
ארץ ישראל	ח"א: ז, ט, כ, לז, מד, מו, מז, מח, נה, קכט, קנב, קנה, רלד, רעז. ח"ב: ח, מ, עא, עח.
אלמן	ח"א: רעז.
אברהם	ח"א: קפת. ח"ב: פז.
ברית	ח"א: ב, ז, יא, יט, כ, כג, כז, כט, לא, לד, לו, לח, למ, מג, נ, נח, ס, סג, סט, קל, קסט, רסד. ח"ב: א, ה, ח, לב, עא, עב, פג, פז, צ.
בנים	ח"א: יד, כא, למ, מח, נג, נד, סז. ח"ב: פא.
בית	ח"א: רסו.
בושה	ח"א: כב, לח. ח"ב: עב.
בגדים	ח"א: יד, כט, מא, מב.
בחירת משה רע"ה	ח"א: קצ.

מפתח נושאים

תתפח

שיחות הר"ן: פט.	בשורה
ח"א: יג, כג, כט, ס, סב, עז, רכה.	בטחון
ח"א: כד, לא, לו, עה.	ברכה
ח"א: ד, כב, נב, נה, סה.	בטול לאור א"ס
ח"א: כב, לו, רנ. ח"ב: ל.	בכיה
שיחות הר"ן: פז. ח"א: יב, כה, מז, נה, פב. ח"ב: א, פג.	בזיונות
ח"א: ז, ט, כא, ל, לא, לז, נה, סב, סג, סד, רטו. ח"ב: ד, לב.	בטול הכפירות והאפיקורסות
ח"א: יג, כב, כה, לא, לה. ח"ב: א, ז, סו.	בנין ירושלים וביהמ"ק
ח"א: ד, י, יא, יב, יד, טו, נה, עט, קל, קלה. ח"ב: ה, פב, פד.	גאון וענוה
ח"א: כט, סט.	גולה
ח"א: יד, יז, רטו. ח"ב: ה, ה.	גרים
ח"א: ג.	גמרא
ח"א: ז, ט, יד, יז, יט, כ, כד, כט, ל, לה, לו, מ, מח, נה, עה, צו, קה, רנ. ח"ב: עג, עו.	גלות
ח"א: כז, צא, צו, קא, קסט, רטו, רלד, רנ, רס. ח"ב: ב, ל, סו.	גזרות
ח"א: כב, סא.	גזרות גרוש
ח"א: א, ג, ד, יג, טו, יז, כ, כא, כד, כה, כז, כט, לג, לה, לו, לז, לח, נג, נד, נו, נז, נח, ס, סז, סט, עז, צא, קה, רכה, רלד, רג, רסו. ח"ב: א, ב, ה, ז, ח, י, סא, סז, עא, עב, פט.	דעת
ח"א: יא, יט, כ, כא, כט, לד, לה, מה, מח, נח, ס, סב, סג, סו, עה, עה, רו, רכה, רלט. ח"ב: ב, עז, פא.	דבור
ח"א: לא, מ.	דרך

מפתח נושאים

תתפט

ח"ב: ה.	דין
ח"א: טז, לה, לח, נב, סה.	דבקות
ח"א: ה, י, טו, כב, לב, לז, מא, מב, מו, מז, מט, נו, סא, סו, עד, צז, קמג, קסט, רו, רטו.	המתקת דין
ח"א: כא, לא, לד, לה, נב, קנו, רעט.	התבודדות
ח"ב: יא, כה.	התחזקות
ח"א: ו, י, יג, יז, כב, לג, קנה, רפב.	התחזקות
ח"ב: ה, ז, יב, עה, פב.	השגת אלקות
ח"א: ו, כא, כב, כג, כד, ל, לז, לח, סג.	השגת התמקלית
ח"ב: ז.	השגת התמקלית
ח"א: יח.	השגת התמקלית
ח"ב: לט, פג.	השגת התמקלית
ח"א: יג, לא, נא, רנ, רעז.	השגת התמקלית
ח"ב: ח.	השגת התמקלית
ח"א: א, כה, לג, מט, עב.	השגת התמקלית
ח"ב: ב.	השגת התמקלית
ח"א: גר.	השגת התמקלית
ח"ב: א.	השגת התמקלית
ח"ב: ב.	השגת התמקלית
ח"א: גר, סו, רכא.	השגת התמקלית
ח"א: יב, כה, לח, נא, רמב.	השגת התמקלית
ח"א: לח, ג, נה, נו, סז, סט, רכא, רעז.	השגת התמקלית
ח"ב: פב.	השגת התמקלית
ח"א: יח, נו.	השגת התמקלית
ח"א: יט, כא, לח, מא, מט, נט, קנו.	השגת התמקלית
ח"ב: ט.	השגת התמקלית
ח"א: ד, יג.	השגת התמקלית
ח"ב: סו.	השגת התמקלית
ח"א: ד, עה, קעה.	השגת התמקלית
ח"א: פד.	השגת התמקלית
ח"א: לז, מב, נה, נו, נח.	השגת התמקלית
ח"ב: ה.	השגת התמקלית

מפתח נושאים

תתצ

ח"ב: ד.	זקנים
ח"א: לז, מו, נד, קי, קצב.	זכרון
ח"א: קנה.	זריזות
ח"ב: ו.	זעה
ח"א: כא, ל, לה, לז, מט, נה, סב, סג, סד, רטו.	חקירות וחקמות היצוגיות
ח"ב: ד, ז, יט.	שׁינְקוּ בְּנֵי הַלֵּב אִישָׁהּ בְּשָׂרָה
ח"ב: א.	חתון וזיווגים
ח"א: ט.	חלום
ח"ב: ב, פז, פט, צ.	חצות
ח"א: יט.	חז
ח"ב: ה.	חדושי תורה
ח"א: נד, קמט, רמו.	חיים ואריכות ימים
ח"ב: סז.	חלה
ח"א: א, נח, ס.	חתינה
ח"ב: א, ב.	חלי נפל רח"ל
ח"א: יג, כ, כא, כז, כח, ל, לז, נד, נו, נח, סא, סה, פד, קה,	חלי קדחת
קנז, קנט, רמה.	חֶסֶד
ח"ב: יב, עב, פט.	חֶמְדָּה
ח"א: ה, יה, כא, כג, מט, נו, נח, ס, סז, פד, קט.	שלמות הסרונות
ח"ב: עב.	טבע
ח"א: נה.	טלטול ונסיעה
ח"א: לב, מט.	טהרת הלב
ח"א: כט.	
ח"א: רסג.	
ח"א: כח, ל.	
ח"א: כג, סט.	
ח"א: ח.	
ח"א: ז, ט, לא, רג.	
ח"ב: ד.	
ח"א: לא, מ.	
ח"ב: נו, עו.	
ח"א: כא, לד, מט, קנו.	

מפתח נושאים

תתצא

ח"א: ה, יד, טו, יז, יט, כא, כב, לח, נג, נה, ס, סז, פב, קפד, קפה.	יְרָאָה
ח"ב: א, ד, ז, ח, יז, עז.	יְשׁוּעָה
ח"א: כז, צז.	יְשׁוּב הַדַּעַת בְּאֵמֶת
ח"א: טו, כד, נד, נט, קסט.	יְבוּם וְחִלְיָצָה
ח"ב: י.	יְסוּרִין
ח"א: כא.	יְשׁוּרוּת־לֵב
ח"א: ד, סה, קסה, קצה.	כְּבוֹד
ח"א: ה, י, נה.	ח"ב: ח, יב, עא.
ח"א: ו, יא, יד, לז, נט, סז, ע, קצד.	ח"א: ד, יח, מג, נז, נט, סו, סח, קנה.
ח"ב: יב, עא.	ח"א: א, ג, יב, טז, לז, סא, סב, עז, עח, קא, קי, קיח, קמב, קנט, קצב.
ח"א: ד, יח, מג, נז, נט, סו, סח, קנה.	ח"ב: עח.
ח"א: א, ג, יב, טז, לז, סא, סב, עז, עח, קא, קי, קיח, קמב, קנט, קצב.	ח"א: ג, לח.
ח"ב: עח.	ח"א: לח.
ח"א: ג, לח.	ח"א: לז.
ח"א: ד, ט, יא, יג, כג, כז, כט, ל, לא, לז, לט, מ, מז, מט, נד, נו, נח, נט, ס, סב, סז, סח, צא, עז, קא, קנט, רי, רכא, רכה, ערב.	ח"א: ד, ט, יא, יג, כג, כז, כט, ל, לא, לז, לט, מ, מז, מט, נד, נו, נח, נט, ס, סב, סז, סח, צא, עז, קא, קנט, רי, רכא, רכה, ערב.
ח"ב: א, ד, ה, ז, טז, כ, פא, פג.	ח"א: ד, ט, יא, יג, כג, כז, כט, ל, לא, לז, לט, מ, מז, מט, נד, נו, נח, נט, ס, סב, סז, סח, צא, עז, קא, קנט, רי, רכא, רכה, ערב.
ח"א: יג, כג, כט, לח, נד, רי, רפ.	ח"א: ד, ט, יא, יג, כג, כז, כט, ל, לא, לז, לט, מ, מז, מט, נד, נו, נח, נט, ס, סב, סז, סח, צא, עז, קא, קנט, רי, רכא, רכה, ערב.
ח"א: ה, כד, לא, לה, לו, מט, פד, ריא, רלד, רמב, רנא, רעז.	ח"א: ד, ט, יא, יג, כג, כז, כט, ל, לא, לז, לט, מ, מז, מט, נד, נו, נח, נט, ס, סב, סז, סח, צא, עז, קא, קנט, רי, רכא, רכה, ערב.
ח"ב: ח, יב, נ.	ח"א: ד, ט, יא, יג, כג, כז, כט, ל, לא, לז, לט, מ, מז, מט, נד, נו, נח, נט, ס, סב, סז, סח, צא, עז, קא, קנט, רי, רכא, רכה, ערב.
ח"א: לז.	ח"א: ד, ט, יא, יג, כג, כז, כט, ל, לא, לז, לט, מ, מז, מט, נד, נו, נח, נט, ס, סב, סז, סח, צא, עז, קא, קנט, רי, רכא, רכה, ערב.
ח"א: ה, יד, כ, כב, כג, מו, נו, סא, סז, פב, צא, קלו, רטו, רכה,	ח"א: ד, ט, יא, יג, כג, כז, כט, ל, לא, לז, לט, מ, מז, מט, נד, נו, נח, נט, ס, סב, סז, סח, צא, עז, קא, קנט, רי, רכא, רכה, ערב.
רלד, רלמ, רעז, רנא.	ח"א: ד, ט, יא, יג, כג, כז, כט, ל, לא, לז, לט, מ, מז, מט, נד, נו, נח, נט, ס, סב, סז, סח, צא, עז, קא, קנט, רי, רכא, רכה, ערב.
ח"ב: יד, כ, לב, עא, עח.	ח"א: ד, ט, יא, יג, כג, כז, כט, ל, לא, לז, לט, מ, מז, מט, נד, נו, נח, נט, ס, סב, סז, סח, צא, עז, קא, קנט, רי, רכא, רכה, ערב.
שיחות ה"ר"ן: פט.	ח"א: ד, ט, יא, יג, כג, כז, כט, ל, לא, לז, לט, מ, מז, מט, נד, נו, נח, נט, ס, סב, סז, סח, צא, עז, קא, קנט, רי, רכא, רכה, ערב.

מפתח נושאים

תתצב

מניעות	ח"א: יד, כ, מב, סו, קנה, קפה.
מלקמות	ח"ב: תחילת ח"ב, מו, עת. ח"ב: ס.
מפלת	ח"ב: כ.
מטר	ח"א: מ, נג.
מלכות דקדשה	ח"א: א, ג, ד, כד, ל, לה, לו, מט, נו, סו. ח"ב: ב.
משפט	ח"א: ב. ח"ב: ה.
מעשר	ח"א: רכא.
משקה	ח"א: מא.
מקנה	ח"א: נו.
מילה	ח"א: פב.
מפרסמים	ח"ב: א, כ.
מוזוה	ח"א: כג.
מוזוות	ח"א: כב, כג, לג, ערה.
מעשיות מצדיקים	ח"א: רלד.
מופתים	ח"א: מז.
משיח	ח"א: ב, ג, יג, טו, טז, נו, סו, עח, עט, קיח, רמוז. ח"ב: א, ב, לב, פג.
מחיאית בפנים בתפלה	ח"א: מד, מה, מו, ריב.
מחיאית בפנים בשמחה	ח"א: י.
מיתת גהמות	ח"א: רסו.
מנהיגות	ח"א: יח, כב, מה, מט, סו. ח"ב: א, ה, ז, ח, טו, כז.
נאוף	ח"א: יט, לו, מג. ח"ב: ה, לב.
נדדה	ח"א: כב, כט.
נצרך לבריות	ח"א: סו.

מפתח נושאים

תתצוג

ח"א: ג, כז, מב, מט, נד, סד, רכו.	נְגִינָה
ח"ב: ח.	
ח"א: נו.	נֶדֶר
ח"ב: כז.	
ח"א: ז, ט.	נְסִים
ח"ב: א, ח.	נְבוּאָה
ח"א: כט, סא.	סוּד
ח"א: סא.	סוּד הָעֵבוֹר
ח"א: סא.	סִפּוּר
ח"ב: ל, לב.	
ח"א: יא, יג, טו, כב, לג, מד, מט, נו.	סִתְרֵי-תוֹרָה
ח"ב: ה.	
ח"א: ד, נח, ע.	עֲנוּחַ
ח"ב: כב, עב.	
ח"א: כב, ל, לה, נ, סז.	עֲזוּת
ח"ב: א.	
ח"א: ד, כג, כד, נד, נו, קעה, קפט.	עֲצָבוֹת
ח"ב: ו, ט, פג.	
ח"א: ל, לה, נו, נח.	עֲמֻלָּה
ח"ב: יט.	
ח"א: ד, קנה.	עֲצָלוּת
ח"א: ז, סא, קמוג.	עֲצָה
ח"ב: ה.	
שיחות ה"ר"ן: פט.	עֲבָרָה
ח"א: כא, לו, נא, נה, סה.	עֵינִים
ח"ב: סז.	
ח"א: נד, נה.	עֵינַי הָרַע
ח"א: כ, כב, כד, כה, לג, מט, ס, סב, פד, קס, ערב.	עֲבוּרֵי ה' וְעֲלִיָּה מִדְּרָגָה לְדְרָגָה
ח"ב: ד, ז, כ.	
שיחות ה"ר"ן: פט.	
ח"א: י, יד, נג, נו, נח, נט, סב, קנו.	לְקָרֵב אַחֲרֵים לְעֲבוּרֵי ה'
ח"א: לד, קפד.	לְדַבֵּר עִם חֲבֵרוֹ בְּיִרְאַת שָׁמַיִם
ח"ב: ז.	

תתצד

מפתח נושאים

ה"א: לח, רפב.	לְדוֹן הַפֶּל לְכַף זְכוּת
ה"ב: א, כ.	פָּנִים בְּיַחְוֹד שֶׁל מַעֲלָה
ה"ב: כט.	פָּנִים בְּשִׁמְחַת יוֹם טוֹב
ה"א: רלה.	פְּדוּיֹן
ה"א: מא, עד, קפ, רטו, ערב.	פְּחָד
ה"ב: ג.	פּוֹסֵק
ה"א: ה, טו, קפה.	פָּנִים מְאִירוֹת
ה"ב: יז.	פְּרָה אֲדוּמָה
ה"א: ח, לא, סב.	צְדִיק
ה"א: יט, כג, לח.	ה"א: ב, ד, ז, ח, ט, י, יב, יג, טו, יז, יט, כב, כג, כט, ל, לג, לד, לה, לו, מא, מב, מג, מט, נה, נו, נז, ס, סא, סג, סד, סה, סו, סט, ע, קבג, קכט, קלג, קמג, קמז, קנב, קפ, קצב, ריא, רבח, רעז, רעט, רפב.
ה"א: נה.	ה"א: ב, ד, ה, ז, ח, ט, טו, ל, לב, לט, מ, ס, סז, עב, עה, צא.
ה"ב: עד.	ה"א: ב, ד, יג, יז, כה, כט, לא, לז, נד, נז, סז, סט, ע, רכא, רכה, רמב, רנא, רסד.
ה"ב: עד.	ה"ב: ב, ד, טו.
ה"א: ב, ד, ז, ח, ט, י, יב, יג, טו, יז, יט, כב, כג, כט, ל, לג, לד, לה, לו, מא, מב, מג, מט, נה, נו, נז, ס, סא, סג, סד, סה, סו, סט, ע, קבג, קכט, קלג, קמג, קמז, קנב, קפ, קצב, ריא, רבח, רעז, רעט, רפב.	צְדָקָה שֶׁל שְׂפָת
ה"א: נה.	צְדָקָה לֹא־י
ה"ב: עד.	צִיּוּת
ה"א: ח, לא, סב.	צְעָקָה בְּקוֹל
ה"א: יט, כג, לח.	עֲלִית נְצוּצוֹת קְדוּשִׁים וְהַכְנָעַת הַקְּלָפוֹת
ה"א: מא, עד, קפ, רטו, ערב.	קָרִי
ה"ב: ג.	קְשׁוּי־לֵילִד
ה"א: ה, טו, קפה.	קְנֻשָׁה
ה"ב: יז.	קְדוּשַׁת־הַשֵּׁם
ה"א: ח, לא, סב.	ה"א: ב, ד, ז, ח, ט, י, יב, יג, טו, יז, יט, כב, כג, כט, ל, לג, לד, לה, לו, מא, מב, מג, מט, נה, נו, נז, ס, סא, סג, סד, סה, סו, סט, ע, קבג, קכט, קלג, קמג, קמז, קנב, קפ, קצב, ריא, רבח, רעז, רעט, רפב.
ה"א: יט, כג, לח.	ה"א: כד, כה, כו, כח.
ה"א: נה.	ה"א: יט.
ה"ב: עד.	ה"ב: ה.
ה"א: ח, לא, סב.	ה"א: ל.
ה"א: יט, כג, לח.	ה"ב: ב.
ה"א: מא, עד, קפ, רטו, ערב.	ה"א: כא, כב, כה.
ה"ב: ג.	ה"א: פ, קצג.

מפתח נושאים

תתצה

ה"א: כא, לב, לג, לד, לה, מט, נט, קמה, קנו, קצא.	קדשת הלב ושלמותו
ה"ב: א, ב, ט, נו.	קבנות
ה"א: כה, לה.	קברי הצדיקים
ה"א: לג.	קבר רבי שמעון בר יוחאי
ה"ב: תחילת ח"א.	קריאת שמע
ה"א: לו, פ, קצג.	רצון ה'
ה"א: קצ.	רצון וקסופים
ה"א: לא, סו, קמב, קעט.	רפואה
ה"ב: ד, ז.	רפואה
ה"א: יד, כו, נו, נה, צא, רעז.	רפואה
ה"ב: א, ג, ד, ה, ו, ז, ח, כג.	רפואה
שיחות הר"ן: פט.	רפואה
ה"ב: ה, ז, ח.	רפואה
ה"א: מג.	הרחקת רשעים
ה"א: ח, נה, סו.	הכנתם
ה"א: יח, כב, לא, למ, נו, קה.	הקנות
ה"ב: ז, ח.	הקנות
שיחות הר"ן: פט.	הקנות
ה"א: י, מא, קסט.	הקנות
ה"ב: פא.	הקנות
ה"א: י, יב, כב, כה, מא, נד, סא, קעה, קסט, קעט, רפב.	הקנות
ה"ב: ב, ה, ו, ט, י, כג, לד, פא.	הקנות
ה"א: ה, כד.	הקנות
ה"א: כט, מא.	הקנות
ה"ב: כו.	הקנות
ה"א: יד, כב, כז, לג, למ, מ, מא, מו, נו, סב, עה, פ, פב, צא, צז, רעז.	הקנות
ה"ב: פז.	הקנות
ה"א: ס.	הקנות
ה"ב: ב.	הקנות
ה"א: לו.	הקנות
ה"ב: סז.	הקנות

תתצו

מפתח נושאים

שם של שמירה ממינה רח"ל	ח"א: ריג.
ענן עת הפטירה ואחר כך	ח"א: עט, ערה.
שכירת כל התאוות ומדות רעות	ח"א: ד, ת, י, יט, כב, לג, לד, לו, לז, קא, ח"ב: סז. שיחות הר"ן: פט.
שנה	ח"א: ג, יט, לה, נד.
שמוש חכמים	ח"א: כב, כח.
שמות הצדיקים	ח"א: עב.
תלמוד-תורה	ח"א: א, ג, ה, י, יא, יב, יד, טו, טז, כב, כז, כח, לא, לג, לה, לו, לז, לח, מ, נד, נו, סא, סב, עד, עה, עז, עח, קא, קה, קי, קיח, קלג, קמב, קנו, קנט, קצב, רכה, רפ, רפב. ח"ב: ב, ס, עח. ח"ב: ב, פא.
תומכי ארזיתא	ח"א: קנו. ח"ב: עא.
להרגיש נעימות התורה	ח"א: א, ב, ד, ה, ז, ח, ט, יד, טו, כב, כז, ל, מב, מד, מה, מו, מת, נ, נה, סב, סה, סז, רט, עה, עח, פ, צז, קח, ריב, רלמ, רפב. ח"ב: א, ב, ח, יט, פג, פד. שיחות הר"ן: יב. ח"א: ד, למ, נד, קמד. ח"ב: ס.
תפלה	ח"א: א, ב, ד, ה, ז, ח, ט, יד, טו, כב, כז, ל, מב, מד, מה, מו, מת, נ, נה, סב, סה, סז, רט, עה, עח, פ, צז, קח, ריב, רלמ, רפב. ח"ב: א, ב, ח, יט, פג, פד. שיחות הר"ן: יב. ח"א: ד, למ, נד, קמד. ח"ב: ס.
תפילה	ח"א: א, ב, ד, ה, ז, ח, ט, יד, טו, כב, כז, ל, מב, מד, מה, מו, מת, נ, נה, סב, סה, סז, רט, עה, עח, פ, צז, קח, ריב, רלמ, רפב. ח"ב: א, ב, ח, יט, פג, פד. שיחות הר"ן: יב. ח"א: ד, למ, נד, קמד. ח"ב: ס.
תפילות	ח"א: א, ב, ד, ה, ז, ח, ט, יד, טו, כב, כז, ל, מב, מד, מה, מו, מת, נ, נה, סב, סה, סז, רט, עה, עח, פ, צז, קח, ריב, רלמ, רפב. ח"ב: א, ב, ח, יט, פג, פד. שיחות הר"ן: יב. ח"א: ד, למ, נד, קמד. ח"ב: ס.
תפילין	ח"א: א, ב, ד, ה, ז, ח, ט, יד, טו, כב, כז, ל, מב, מד, מה, מו, מת, נ, נה, סב, סה, סז, רט, עה, עח, פ, צז, קח, ריב, רלמ, רפב. ח"ב: א, ב, ח, יט, פג, פד. שיחות הר"ן: יב. ח"א: ד, למ, נד, קמד. ח"ב: ס.
תשובה	ח"א: ו, י, יא, יד, יז, כב, כז, ל, לה, לח, מט, נח, עז, עח, קה, קט, קמא, קעט, רו. ח"ב: ב, יב, עב, עג, פב. ח"א: לז, נ, נו, סב, רלד. ח"א: קבג. ח"ב: ה, יט, עח.
תענית	ח"א: לז, נ, נו, סב, רלד. ח"א: קבג. ח"ב: ה, יט, עח.
תמימות	ח"א: קבג. ח"ב: ה, יט, עח.

תורה כה מלקוטי מוהר"ן תנינא והוא התעוררות גדול להתבודדות ולעשות מתורות – תפלות

על העבר, והן בקשת תחנונים לזכות להתקרב אליו יתברך מהיום ולהלאה באמת, וכיוצא בזה כל חד לפום דרגה. ויזהר מאד להתגיל עצמו להתמיד בזה מדי יום ביום שעה מיחדת כנ"ל, ושאר היום יהיה בשמחה כנ"ל.

והנהגה זו הוא גדולה במעלה מאוד מאד, והוא דרך ועצה טובה מאד להתקרב אליו יתברך, כי זאת היא עצה כללית, שכולל הכל. כי על כל מה שיחסר לו בעבודת השם, או אם הוא רחוק לגמרי מכל וכל מעבודתו יתברך – על הכל יפרש שיחתו ויבקש מאתו יתברך כנ"ל. ואפלו אם לפעמים נסתתמין דבריו, ואינו יכול לפתח פיו לדבר לפניו יתברך כלל, אף-על-פי-כן זה בעצמו טוב מאד. דהינו ההכנה שהוא מוכן ועומד לפניו יתברך, וחפץ ומשתוקק לדבר, אך שאינו יכול, זה בעצמו גם-כן טוב מאד, וגם יוכל לעשות לו שיחה ותפלה

ההתבודדות הוא מעלה עליונה וגדולה מן הכל. דהינו לקבוע לו על-כל-פנים שעה או יותר להתבודד לבדו באיזה חדר או בשדה, ולפרש שיחתו בינו לבין קונו בטענות ואמתלאות בדברי חן ורצוי ופיוס, לבקש ולהתחנן מלפניו יתברך, שיקרבו אליו לעבודתו באמת. ותפלה ושיחה זו יהיה בלשון שמדברים בו, דהינו בלשון אשכנז (במדינתנו). כי בלשון הקדש קשה לו לפרש כל שיחתו, וגם אין הלב נמשך אחרי הדבורים, מחמת שאינו מרגל כל-כך בהלשון, כי אין דרכנו לדבר בלשון הקדש. אבל בלשון אשכנז – שמספרים ומדברים בו, קל וקרוב יותר לשבר לבו, כי הלב נמשך וקרוב יותר אל לשון אשכנז, מחמת שהוא מרגל בו. ובלשון אשכנז יכול לפרש כל שיחתו. ואת כל אשר עם לבבו ישיח ויספר לפניו יתברך, הן תרטה ותשובה

מִזֶּה בְּעֶצְמוֹ. וְעַל זֶה בְּעֶצְמוֹ יִצְעַק
וַיִּתְחַנֵּן לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ, שְׁנֵיתְרַחֵק
כָּל־כֶּד, עַד שְׂאִינֹו יָכוֹל אֲפֵלוֹ
לְדַבֵּר. וַיִּבְקֹשׁ מֵאֲתוֹ יִתְבַּרְךָ רַחֲמִים
וּתְחַנּוּנִים, שְׂיִחַמַל עָלָיו וַיִּפְתַּח פִּיו,
שְׂיִוְכַל לְפָרֵשׁ שְׂיִחַתּוֹ לְפָנָיו.

וְדַע, שְׂכַמָּה וְכַמָּה צְדִיקִים גְּדוֹלִים
מִפְּרַסְמִים סִפְרוּ, שְׂלֹא בָּאוּ
לְמִדְרַגָּתָם, רַק עַל־יְדֵי הַנְּהֻגָה זֹו.
וְהַמְשַׁכִּיל יִבִּין מַעְצָמוֹ גְּדֹל מַעֲלַת
הַנְּהֻגָה זֹו, הָעוֹלָה לְמַעְלָה לְמַעְלָה,
וְהוּא דָבָר הַשְּׂוֶה לְכָל נֶפֶשׁ מִקְמָן
וְעַד גְּדוֹל, כִּי כָּל־יָכוֹלִים לְנַהֵג
הַנְּהֻגָה זֹו, וְעַל־יְדֵי זֶה יָבוֹאוּ לְמַעְלָה
גְּדוֹלָה. אֲשֶׁר־י שְׂיִאֲחֹז בָּזֶה:

גַּם טוֹב לַעֲשׂוֹת מִהַתּוֹרָה תְּפִלָּה.
דִּהְיִנוּ כְּשֶׁלּוֹמֵד אוֹ שׁוֹמֵעַ אִיזָה
מֵאָמֵר תּוֹרָה מִצְדִּיק הָאָמֵת, אִזִּי

יַעֲשֶׂה מִזֶּה תְּפִלָּה, דִּהְיִנוּ לְבִקֵּשׁ
וְלִהְתְּחַנֵּן לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ עַל כָּל מָה
שְׂנֵאָמֵר שָׁם בְּאוֹתוֹ הַמֵּאָמֵר, מִתִּי
יִזְכֶּה גַם הוּא לְבוֹא לְכָל זֶה, וְכַמָּה
הוּא רַחוּק מִזֶּה. וַיִּבְקֹשׁ מֵאֲתוֹ
יִתְבַּרְךָ, שְׂיִזְכֶּה לְבוֹא לְכָל הַנֵּאָמֵר
שָׁם בְּאוֹתוֹ הַמֵּאָמֵר.

וְהַמְשַׁכִּיל וְהַחֲפִיץ בְּאָמֵת, יוֹלִיכוֹ
ה' בְּדֶרֶךְ אֱמֶת וַיִּבִּין בְּעֶצְמוֹ דְבָר
מִתּוֹךְ דְבָר, אִיךָ לְהִתְנַהֵג בָּזֶה,
בְּאִפְּן שְׂיִהְיוּ דְבָרָיו דְבָרֵי חֵן
וְטַעֲנוֹת נְכוֹנוֹת, לְרִצּוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ
שְׂיִקְרָבֵהוּ לַעֲבוֹדָתוֹ בְּאָמֵת. וְעַנְיָן
הַשְּׂיִחָה זֹו עוֹלָה לְמָקוֹם גְּבוּהָ מְאֹד,
וּבְפֶרֶט כְּשֶׁעוֹשֶׂה מִתּוֹרָה תְּפִלָּה,
מִזֶּה נַעֲשֶׂה שְׂעִשׂוּעִים גְּדוֹלִים מְאֹד
לְמַעְלָה:

שְׁוִיתִי ה' לְנֶגְדֵי תָמִיד

נְנַח נְחֵמָה נְחֵמָן מְאוּמָן

תִּקְוֹן הַכֶּלֶלִי

הוא תקוון הברית (כמבאר בלקוטי מוהר"ן ח"א כט אות ד). והוא תקוון למקרה לילה חס ושלום, לומר אלו העשרה מזמורי תהלים באותו היום שקרה לו. הוציאו מההעלים אל הגלוי, אדונונו מורנו ורבונו הקדוש צדיק יסוד עולם, נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פינא בן שמחה, נ נח נחמן נחמן מאומן זכר צדיק וקדוש לברכה, זכותו יגן עלינו אמן: וישיענו, אמן בן יהי רצון.

פְּדִיּוֹן

יְנִיחַ יְדִיו עַל הַמְּעוֹת וַיֹּאמֶר:

מְעוֹת וְאֵת הַיְקוּם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיהֶם: צָדֵק יִקְרָאָהוּ
 לְרַגְלוֹ: צָדֵק מַלְכוּתָא קַדִּישָׁא: דִּינָא דְמַלְכוּתָא דִּינָא.
 שְׂרֵשׁ הַדִּינִים בִּינָה. אֲנִי בִינָה לִי גְבוּרָה. אִין הַדִּין
 נִמְתַּק אֱלֹא בְשֵׁרֵשׁוֹ. שְׁלֵשָׁה יָדִים בְּבִינָה: יָד הַגְּדוּלָה,
 יָד הַחֲזָקָה, יָד הָרַמָּה. שְׁלֹשׁ פְּעָמִים יָד גִּימְטְרִיא שֵׁם
 שָׁל מ"ב. מ"ב שְׁבִיבְעִירָה שֵׁם שָׁל אָנָּא בְּכַת. מ"ב
 שְׁבִבְרִיאָה: שְׁנַי פְּעָמִים אַקִּי"ק. מ"ב שְׁבִבְאַצִּילוֹת:
 הַוִּי"ה (פְּשׁוּט), בְּמִלּוּאוֹ, וּמִלּוּי דְמִלּוּי:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שְׂיִמְתְּקוּ הַדִּינִים וְהַגְּבוּרוֹת
 הַקְּשׁוֹת מֵעַל (פְּלוּנִי בֶן פְּלוּנִית) עַל-יְדֵי פְּלֵא עֵלְיוֹן שֶׁהוּא
 חֲסָדִים גְּדוּלִים וְרַחֲמִים גְּמוּרִים וּפְשׁוּטִים שְׂאִין בּוֹ
 תַעֲרֹבֶת דִּין כָּלֵל, אָמֵן:

פְּדִיּוֹן הוּא הַמְּתַקֵּת הַדִּינִים וְהוּא מוֹשִׁיעַ מִכָּל
 הַצָּרוֹת, כִּי עֵקֶר הָרַפּוּאָה עַל-יְדֵי פְּדִיּוֹן דְּוָקָא, כִּי
 "וְרַפָּא וְרַפָּא" (עִם שְׁתֵּי הַתְּבוּת) מְסַפֵּר "פְּדִיּוֹן נְפֶשׁ".

(לקו"מ ח"ב, ג)

תקון הפללי

הקדמה

בסימן צ"ב "לקוטי תנ"א", תקון למקרה לילה רחמנא לצלן לומר עשרה קפיטל תהלים כמבאר בסימן ר"ה וכו'. ודע שאלו הם העשרה קפיטל מזמורי תהלים וכו'. דע אחי, כי בתחלה אמר הוא זכרוננו לברכה, התורה המתחלת תקון למקרה לילה כנדפס בספר הראשון בסימן ר"ה, ובתחלה בעת שהתחיל לגלותה לא הייתי לפניו אז, אך השם יתברך זכני ובאתי אצלו סמוך מאוד לאותה העת שהתחיל לגלותה וספר לי אחד בשמו התורה הנ"ל כפי מה ששמעתי מפיו הקדוש, ובתוך כך, באותה השעה ששמעתי מפי אחר בשמו התורה הנ"ל, בתוך כך סבב השם יתברך שדברתי עמו מזה וחזר ואמרה לפני בקצור כנדפס כבר בסימן ר"ה הנ"ל.

ובאותה העת שגלה התורה לא גלה אז איזה קפיטל לומר, רק אמר סתם לומר עשרה קפיטל תהלים לתקון הנ"ל, ושמעתי מפיו הקדוש אז שאמר, שהיה ראוי לגלות איזה הם עשרה קפיטל תהלים שצריכין לומר, אך איזה שהם עשרה קפיטל תהלים שיאמרו הם תקון לזה, כי כל עשרה קפיטל תהלים איזה שהם, כלם, הם כנגד עשרה מיני נגינה שהם תקון להנ"ל. ואז בעת שגלה התורה הנ"ל אמר בתחלה, שתקון הראשון הוא המקנה, שצריכין לטבל במקנה, ואחר כך גלה התקון הנ"ל לומר עשרה קפיטל תהלים כנ"ל.

גם פעם אחת אמר שצריכין לזהר מאוד לטבל באותו היום שיהיה האדם בלתי טהור, ואפלו אם לא יוכל לטבל בבקר, על-כל-פנים יטבל באותו היום אפלו לפנות ערב כי צריכין לזהר מאוד לטבל באותו היום דיקא. (ועני בסוף ספורי מעשיות שאמר, שטוב מאד לטבל תבך ומד וכו' עין שם). אחר-כך אחר שעברו קרוב לארבע שנים, ומה שעבר באלו השנים יקצרו רבבות זריעות לספר, וכבר היה לו החולאת שאלו שנסתלק ממנו, וכבר חזר מלמברג.

פעם אחת בחרף שכב על מטתו ואנחנו עמנו לפניו והתחיל לדבר מענין העשרה קפיטל תהלים שהם תקון להנ"ל, ואז צוה עלי לכתב על הנזיר הפסוקים

שמרמזו בהם העשרה מיני נגינה שהם תקון להנ"ל, וישבתי לכתב ומפיו יקרא אלי, וגלה לי הפסוקים וכתבתים על הספר באשר הם נדפסים, (ב"לקוימי תנינא" סימן צ"ב הנ"ל), ואז גלה דעתו שרצונו לגלות בפרטיות איזו הם העשרה קפיטל תהלים שצריכים לומר באותו היום, והיינו עומדים ומצפים שיגלה לנו ולא זכינו, מיד אחר כך נסענו מאתו ואחר כך הייתי אצלו באיזה שבת והזמין השם יתברך שראיתי בעיני כתיבת ידו הקדוש שבכר רשם לעצמו העשרה קפיטל תהלים, שצריכין לומר, אך לא היה מדרך ארץ שאקח כתב ידו בעצמי בלי רשותו, ורציתי לתפסם במחי בעל פה, ולא יכלתי מחמת אימת רבי, פן יקפיד, כי באתי לחדרו ומצאתי כתב ידו הנ"ל והסתכלתי בו בלא רשותו, (כי המעשה הוא היתה בשבת פרשת שקלים שנת תק"ע לפרט קטן שהוא זכרונו לברכה, וצא מחדרו ונכנס לבית הגדול שלו בעת קריאת התורה ואז נכנסתי בחדרו וראיתי כתב ידו הנ"ל). ואחר כך ביום ראשון בעת שלקחתי רשות מאתו לשוב לביתי, דברתי עמו ושאלתי ממנו שיגלה לי עשרה קפיטל הנ"ל, כי ידעתי שבכר הם נרשמים אצלו כנ"ל. ולא רצה ואמר שיהיה עת אחר לזה, והלכתי מאתו.

אחר כך סמוך לאותה העת בעת שהייתי אני בביתי בנעמרוב, אז גלה העשרה קפיטל תהלים לפני הרב ד"ר ברסלב ולפני חברי רבי נפתלי מנעמרוב, ויחד אותם לעדות על זה וכך אמר להם, היות בענין זה הידוע, (הינו ענין מקרה לילה חס ושלום), נלכדים בודאי שלשה חלקי העולם, אני לוקח אתכם לעדות. ותדעו שאלו העשרה קפיטל תהלים מועילים מאד מאד לתקון קרי והם תקון גמור ומועיל מאד מאד, ויש מי שיקרה לו על-ידי רבוי אכילה ושתייה או על-ידי חלשה ועיפות או על-ידי שאינו שוכב כראוי, וכל זה אינו כלום, (והוא כמו תינוק שמשתיין בשנה) גם יש ששומרים אותו מלמעלה ונצול מן המקרה, או שהמזל שומר אותו ונצול. גם לפעמים נדמה להאדם בשנה בחלום כאלו הוא נופל ואחר כך מתעורר משנתו, גם זה מן השמים שמצילין אותו מזה, רק מי שיקרה לו חס ושלום, מחמת הרהורים, מזה נבראים ממש קלפות חס ושלום, כמבאר בספרים אבל מי שיאמר באותו היום אלו העשרה קפיטל תהלים בודאי יתקן בזה מאד מאד.

וכמה צדיקים גדולים שרצו לעמוד על ענין זה ונתנו עו למצא לזה תקון גמור, וקצתם לא ידעו כלל מהו ענין זה, וקצתם התחילו לידע קצת בענין תקון זה, ונסתלקו לעולמם באמצע עסקם בזה ולא גמרו. ולי עזר השם יתברך שזכיתי לעמוד על זה בשלמות. וענין תקון זה על-ידי אמירת העשרה קפיטל

תקון הפללי

תתקן

תהלים הנ"ל הוא דבר חדש לגמרי הודש נפלא כי הוא תקון נפלא ונורא מאד מאד. ומי שיוכל לילך למקוה, ואחר-כך יאמרם בנדאי מה טוב, אך אפלו אם הוא אנוס שאי אפשר לטבל בגון שהוא חולה או שהוא בדרך, אף-על-פי-כן אם יאמרם אשרי לו כי הם תקון גדול ונורא מאד. ואם יאמרם בכונה כראוי בנדאי מה טוב, אך גם האמירה בעצמה מסגל מאד.

ואמר: כי לא נודע זאת מיום בריאת העולם. מסתמא הייתי רוצה לטבל זאת לגמרי, אך אי אפשר זאת לא בגשמיות ולא ברוחניות, בגשמיות אי אפשר כי היה צריך לטבל ולשנות הטבע של כלליות בני האדם בתמידות וזה דבר שאי אפשר, כי אפלו משה רבנו עליו השלום וכיוצא, שטבל הטבע היה רק לפי שעה ובדבר פרטי, כגון קריעת ים סוף או בקיעת הירדן וכיוצא שהיה רק לפי שעה, אבל לטבל הטבע של כלליות בני-אדם, כי כל אחד ואחד בהכרח לטבל ולשנות הטבע אצלו, וגם צריך לטבל ולשנות הטבע תמיד, וזה דבר שאי אפשר, וגם ברוחניות אי אפשר וכו'. אך העשרה קפיטל הם דבר נפלא ויקר ומועיל מאד.

הבטחת רבנו זכרנו לברכה

אמר, שגם כי ימלאו ימיו, אזי אחר הסתלקותו, מי שיבוא על קברו ויאמר שם אלו העשרה קפיטל תהלים הנ"ל, ויתן פרוטה לצדקה (עבורו), אפלו אם גדלו ועצמו עוונותיו וחטאיו מאד מאד הם ושלום, אזי אתאמין ואשתדל לארץ ולרחב להושיעו ולתקנו וכו'. ואני חזק מאד בכל הדברים שלי, אך בזה אני חזק ביותר, שאלו העשרה קפיטל מועילים מאד מאד. ואלו הן העשרה קפיטל תהלים: ט"ז, ל"ב, מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, ע"ח, ק"ה, קל"ז, ק"ג, באשר כבר נדפסו כמה פעמים.

יהי רצון קדם אמירת תהלים

(בשבת ויו"ט אין אומרים אותם)

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, הבוחר בדוד עבדו ובזרעו אחריו, והבוחר בשירות ותשבחות, שתפן ברחמים אל קריאת מזמורי תהלים שאקרא, כאלו אמרם דוד המלך עליו השלום בעצמו זכותו וגן עלינו. ויעמד לנו זכות פסוקי תהלים, וזכות תבותיהם ואותיותיהם, ונקודותיהם וטעמיהם, והשמות היוצאים מהם מראשי תבות ומסופי תבות, לכפר פשעינו ועונותינו וחטאתינו,

וְלֹאֲמַר עֲרִיצִים וְלִהְבֵּרִית כָּל הַחֹחִים וְהַקּוֹצִים הַסּוֹבְבִים אֶת הַשּׁוֹשְׁנָה הָעֲלִיּוֹנָה, וְלִחְבֵּר אִשֶּׁת נְעוּרִים עִם הַדּוֹדָה בְּאַהֲבָה וְאַחֲוָה וְרַעוּת, וּמִשָּׁם יִמְשֹׁךְ לָנוּ שְׁפַע לְנַפְשׁ רֹחַ וּנְשָׁמָה לְמַהֲרָנוּ מֵעֲוֹנוֹתֵינוּ וְלִסְלַח חַטֹּאתֵינוּ וְלִכְפֹּר פְּשָׁעֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁסְּלַחַת לְדוֹד שְׂאֵמֶר מִזְמוּרִים אֵלּוּ לְפָנֶיךָ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, גַּם יִי הַעֲבִיר חַטֹּאתֶיךָ לֹא תָמוּת. וְאֵל תִּקְחֵנוּ מִהָעוֹלָם הַזֶּה כְּדָם זְמַנְנוּ עַד מְלֵאת שְׁנוֹתֵינוּ בְּהֵם שְׂבָעִים שָׁנָה בְּאִפְן שְׂנוֹכֵל לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר שָׁחַתְנוּ. וְזִכּוֹת דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם יִגַּן עָלֵינוּ וּבַעֲדָנוּ, שֶׁתֵּאֲרִיךְ אַפְּךָ עַד שׁוּבְנוּ אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. וּמֵאֲוִצַּר מַתַּנֵּת חַנּוּם חֲנֻנּוּ, בְּדַכְתִּיב, וְחַנּוּתִי אֶת אֲשֶׁר אֶחָן וְרַחֲמֵתִי אֶת אֲשֶׁר אֶרְחַם. וּכְשֶׁם שְׂאֵנוּ אוֹמְרִים לְפָנֶיךָ שִׁירָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּי נִזְכָּה לֹאֲמַר לְפָנֶיךָ יִי אֱלֹהֵינוּ שִׁיר וְשִׁבְחָה לְעוֹלָם הַבָּא. וְעַל־יְדֵי אֲמִירַת תְּהִלִּים תִּתְעוֹרֵר חֲבַצְלַת הַשְּׁרוּן וְלִשִׁיר בְּקוֹל נְעִים בְּגִילַת וְרִנָּן, כְּבוֹד הַלְבָנוֹן נִתֵּן לָהּ, הוֹד וְהָדָר בְּבֵית אֱלֹהֵינוּ, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן סְלָה

קודם שיתחיל באמירת תהלים יאמר זה:

לְכוּ גְרַנְנָה לִיהוָה, נְרִיעָה לְצוּר יִשְׁעֵנוּ: נִקְדְּמָה פָּנֵינוּ בְּתוֹדָה, בְּזִמְרוֹת נְרִיעָה לּוֹ: כִּי אֵל גָּדוֹל יְהוָה, וּמֶלֶךְ גָּדוֹל עַל כָּל אֱלֹהִים:

הַרְיֵנִי מִזְמַן אֶת פִּי לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח אֶת בּוֹרְאֵי. לְשֵׁם יְחִוֵּד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁבְיָנְתָה בְּדַחִילוֹ וְרַחֲמֵנוּ עַל־יְדֵי הַהוּא טְמִיר וְנַעֲלֵם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל:

טוב לומר זאת לפני העשרה מזמורים

הַרְיֵנִי מִקְשֵׁר עֲצָמֵי בְּאֲמִירַת הָעֵשְׂרָה מִזְמוּרֵי תְהִלִּים אֵלּוּ לְכָל הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּים שֶׁבְּדוֹרֵנוּ, וְלְכָל הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּים שׁוֹכְנֵי עִפְרָה קְדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה, וּבְפָרֵט לְרַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ צַדִּיק יְסוֹד עוֹלָם נְחַל גּוֹבַע מְקוֹר חֲכָמָה, רַבְּנוּ נַחֲמָן בֶּן פִּינְאָ בֶּן שְׂמַחָה, נְנַח נַחֲמָן מֵאוּמָן, אֲשֶׁר גָּלָה וְתַקֵּן לֹאֲמַר אֵלּוּ הָעֵשְׂרָה מִזְמוּרֵי תְהִלִּים בְּשִׁבִיל תִּקְוֵת הַבְּרִית, זְכוּתָם יִגַּן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, אָמֵן. וְעַל דַּעְתָּם וְעַל כּוֹנֵנָתָם אֲנִי אוֹמֵר הָעֵשְׂרָה כְּפִיטָל תְּהִלִּים אֵלּוּ, וּבְזְכוּתָם וּכְחֵם אִזְכָּה לְעוֹרֵר וּלְגַלוֹת כָּל הָעֵשְׂרָה מִיָּנִי נְגִינָה שֶׁנֶּאֱמַר בְּהֵם סֵפֶר תְּהִלִּים, שֶׁהֵם: אֲשֶׁרִי, בְּרַכָּה, מִשְׁבִּיל, שִׁיר, נְצוּחַ, נְגוּן, תְּפִלָּה, הוֹדָאָה, מִזְמוֹר, הַלְלוּיָהּ, שֶׁהֵם: שִׁיר פְּשׁוּט, כְּפּוֹל, מִשְׁלֵשׁ, מְרַבֵּעַ, שֶׁהֵם כְּלוּלִים בְּשִׁמְךָ הַמִּיחָד הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ. וּבְזְכוּת וּכְחֵם הַשְּׁנֵי שְׂמוֹת הַקְּדוּשִׁים הָאֵלּוּ בְּמִלּוּאָם, שֶׁהֵם אֵל אֱלֹהִים (בְּיָהּ): אֶלְף לְמֹד, אֶלְף לְמֹד הִי יוֹד מֵם, שֶׁהֵם עוֹלִים בְּמִסְפָּר תַּפ"ה, כְּמִסְפָּר תְּהִלִּים, בְּכַח אֵלּוּ הַשְּׂמוֹת תִּזְכְּנֵי לְתַקֵּן הַבְּרִית, שֶׁהוּא תִּקְוֵת הַפְּלִלִי, אָמֵן:

טז

- א. מִכֶּתֶם לְדָוִד, שְׁמֵרְנִי אֵל כִּי חָסִיתִי בְךָ:
- ב. אִמְרַת לַיהוָה אֲדַנֶּי אַתָּה, טוֹבָתִי בִל עָלִיךָ:
- ג. לְקְדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאָרֶץ הַמָּה, וְאֲדִירִי כָּל חֲפְצֵי
בָם:
- ד. יִרְבוּ עֲצָבוֹתֶם אַחַר מָהְרוּ, בִּל אֲסִיךְ נִסְפִיהֶם
מָדָם, וּבִל אֲשָׂא אֶת שְׁמוֹתֶם עַל שִׁפְתֵי:
- ה. יְהוָה מִנַּת חֶלְקִי וְכוֹסִי, אַתָּה תוֹמִיךְ גּוֹרְלִי:
- ו. חֲבָלִים נָפְלוּ לִי בְנַעֲמִים, אֶף נִחַלְתָּ שִׁפְרָה עָלַי:
- ז. אֲבָרַךְ אֶת יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצָנִי, אֶף לַיְלֹת יִסְרוֹנִי
כְּלִיֹּתִי:
- ח. שְׁוִיתִי יְהוָה לְנִגְדֵי תְמִיד, כִּי מִיְמִינִי בִל אֲמוּט:
- ט. לָכֵן שָׁמַח לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי, אֶף בְּשָׂרִי יִשְׁכַּן
לְבַטָּח:
- י. כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשֵׂאוֹל, לֹא תִתֵּן חֲסִידְךָ
לְרֵאוֹת שָׁחַת:
- יא. תוֹדִיעַנִי אֲרַח חַיִּים, שִׁבַּע שְׁמַחוֹת אֶת פְּנִיךָ,
נַעֲמֹת בְּיַמֶּיךָ נִצַּח:

לב

- א. לְדוֹד מִשְׁכִּיל, אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה:
 ב. אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחַשֵׁב יְהוָה לוֹ עֶזְוֹ, וְאִין בְּרוּחוֹ
 רְמִיָּה:
 ג. כִּי הִחַרְשִׁתִּי בָּלוֹ עֲצָמַי, בְּשִׂאֲנָתִי כָּל הַיּוֹם:
 ד. כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִכְבֵּד עָלַי יְדָךְ, נְהַפְדֵּךְ לְשִׁדִּי
 בְּחֶרְבֵּי קִיץ סָלָה:
 ה. חֲטָאתִי אֹדִיעֵךְ וְעֹנִי לֹא כִסִּיתִי, אָמַרְתִּי אֹדָה
 עָלַי פֶּשַׁעַי לִיהוָה, וְאַתָּה נִשְׂאתָ עֶזְוֹ חֲטָאתִי
 סָלָה:
 ו. עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֹסִיד אֱלֹהֶיךָ לְעֵת מְצָא, רַק
 לְשִׁטְף מַיִם רַבִּים אֱלֹהֵינוּ לֹא יִגִּיעוּ:
 ז. אַתָּה סֹתֵר לִי*** מִצַּר תִּצְרֵנִי, רְנִי פִלְט תִּסּוּבְּנִי
 סָלָה:
 ח. אֲשֶׁכִּילְךָ וְאֹזְרְךָ בְּדַרְךָ זֹו תִלְךָ, אִיעֲצָה עָלֶיךָ
 עֵינַי:
 ט. אֵל תִּהְיוּ כְּסוּם כְּפָרֵד אִין הָבִין, בְּמַתְג וְרָסֵן
 עֲדִיו לְבָלוֹם בַּל קָרַב אֱלֹהֶיךָ:

י. רבים מכאובים לרשע, והבוטח ביהוה חסד יסובבנו:

יא. שמחתו ביהוה וגילו צדיקים, והרנינו כל ישרי לב:

מא

א. למנצח מזמור לדוד:

ב. אשרי משכיל אל דל, ביום רעה ימלטהו יהוה:

ג. יהוה ישמרהו ויחיהו ואשר בארץ, ואל תתנהו בנפש איביו:

ד. יהוה יסעדנו על ערש דוי, כל משכבו הפכת בחליו:

ה. אני אמרת ייהוה חנני, רפאה נפשי כי חטאתי לד:

ו. אויבי יאמרו רע לי, מתי ימות ואבד שמו:

ז. ואם בא לראות שוא ידבר, לבו יקבץ און לו, יצא לחוץ ידבר:

ח. יחד עלי יתלחשו כל שנאי, עלי יחשבו רעה לי:

- ט. דְּבַר בְּלִיעַל יִצּוֹק בּוֹ, וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא יוֹסִיף לְקוּם:
- י. גַּם אִישׁ שְׁלוּמֵי אֲשֶׁר בִּטְחָתִי בּוֹ אוֹכַל לַחֲמִי, הַגְּדִיל עָלַי עֵקֶב:
- יא. וְאַתָּה יְהוָה חַנּוּן וְהַקִּימֵנִי, וְאַשְׁלֶמָה לָּהֶם:
- יב. בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי חֲפֹצֶת בִּי, כִּי לֹא יָרִיעַ אִיבִי עָלַי:
- יג. וְאַנִּי בְּתַמִּי תַמְכֶּת בִּי, וְתַצִּיבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם:
- יד. בָּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן:

מב

- א. לְמַנְצַח מִשְׁכִּיל לְבָנֵי קָרָח:
- ב. כְּאֵיל תִּעְרֹג עַל אֲפִיקֵי מַיִם, בֶּן נִפְשֵׁי תִעְרֹג אֱלֹהִים:
- ג. צִמְאָה נִפְשֵׁי לְאֱלֹהִים לְאֵל חַי, מִתִּי אָבוֹא וְאִרְאֶה פָנֵי אֱלֹהִים:
- ד. הִזְתָּה לִּי דַמְעָתִי לְחֶם יוֹמָם וְלַיְלָה, בְּאָמַר אֵלַי כָּל הַיּוֹם אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ:

ה. אלה אזכרה ואשפכה עלי נפשי, כי אעבר
בסך אידם עד בית אלהים, בקול רנה ותודה
המון חוגג:

ו. מה תשתוחחי נפשי ותהמי עלי, הוחילי
לאלהים כי עוד אודנו ישועות פננו:

ז. אלהי, עלי נפשי תשתוחח, על-כן אזכרך
מארץ ירדן וחרמונים מהר מצער:

ח. תהום אל תהום קורא לקול צנורך, כל משברך
וגלך עלי עברו:

ט. יזמם יצוה יהוה חסדו ובלילה שירה עמי תפלה
לאל חי:

י. אומרה לאל סלעי למה שכחתני, למה קדר
אלך בלחץ אויב:

יא. ברצח בעצמותי חרפוני צוררי, באמרם אלי
כל היום איה אלהיך:

יב. מה תשתוחחי נפשי ומה תהמי עלי, הוחילי
לאלהים כי עוד אודנו, ישועת פני ואלהי:

נט

- א. לַמַּנִּצַּח אֵל תִּשְׁחַת לְדָוִד מִכַּתָּם, בְּשִׁלַּח שְׂאוֹל
וַיִּשְׁמְרוּ אֶת הַבַּיִת לַהֲמִיתוֹ:
- ב. הֲצִילַנִי מֵאֵיבִי, אֱלֹהִי, מִמַּתְקוֹמָמִי תִשְׁנֹבְנִי:
- ג. הֲצִילַנִי מִפַּעְלֵי אֲוֹן, וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי:
- ד. כִּי הִנֵּה אָרְבוּ לְנַפְשִׁי, יְגֹרְרוּ עָלַי עֲזִים, לֹא פִשְׁעִי
וְלֹא חַטָּאתִי יְהוּהַ:
- ה. בְּלִי עֶזְרָה יְרוּצוֹן וַיְכוּנְנוּ, עוֹרָה לְקַרְאֲתִי וּרְאָה:
- ו. וְאַתָּה יְהוּהַ אֱלֹהִים צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל,
הַקִּיצָה לְפָקֹד כָּל הַגּוֹיִם, אֵל תַּחֲזֵן כָּל בְּגֵדֵי אֲוֹן
סְלָה:
- ז. יָשׁוּבוּ לְעָרְב יִהְמוּ כִכְּלָב וַיִּסּוּבּוּ עִיר:
- ח. הִנֵּה יִבְיַעֲזוֹן בְּפִיָּהֶם חֲרָבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם, כִּי
מִי שִׁמְעַ:
- ט. וְאַתָּה יְהוּהַ תִּשְׁחַק לָמוֹ, תִלְעַג לְכָל גּוֹיִם:
- י. עֲזוּ אֵלֶיךָ אֲשַׁמְרָה, כִּי אֱלֹהִים מִשְׁנֹבֵי:
- יא. אֱלֹהֵי חֲסָדֵי יְקַדְּמֵנִי, אֱלֹהִים יִרְאֵנִי בְּשַׁרְרֵי:

- יב. אל תהרגם פן ישכחו עמי, הניעמו בחילך
והורידמו, מגיננו אדני:
- יג. חטאת פימו דבר שפתימו וילכדו בגאונם,
ומאלה ומכחש יספרו:
- יד. כלה בחמה כלה ואינמו, וידעו כי אלהים משל
ביעקב לאפסי הארץ סלה:
- טו. וישבו לערב יהמו ככלב ויסובבו עיר:
- טז. המה יניעון לאכל, אם לא ישבעו וילינו:
- יז. ואני אשיר עוף וארגן לבקר חסדך, כי היית
משגב לי ומנום ביום צר לי:
- יח. עזי אליך אומרה, כי אלהים משגבי אלהי
חסדי:

עז

- א. למנצח על ידותון לאסף מזמור:
- ב. קולי אל אלהים ואצעקה, קולי אל אלהים
והאזין אלי:
- ג. ביום צרתי אדני דרשתי, ידי לילה נגרה ולא
תפוג, מאנה הנחם נפשי:

- ד. אֲזַכֶּרָה אֱלֹהִים וְאֹהֲבֵיהֶם, אֲשִׁיחָה וְתַתְּעִטֶפֶף רוּחִי
סְלָה:
- ה. אַחֲזֶתֶת שְׁמֵרוֹת עֵינַי, נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר:
ו. חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקֶּדֶם, שָׁנוֹת עוֹלָמִים:
ז. אֲזַכֶּרָה נְגִינָתִי בַּלְיָלָה, עִם לִבִּי אֲשִׁיחָה,
וַיַּחַפֵּשׂ רוּחִי:
- ח. הֲלֵעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדֹנָי, וְלֹא יִסִּיף לְרִצּוֹת עוֹד:
ט. הָאֵפֶס לְנִצַּח חֶסֶדּוֹ, גָּמַר אֲמַר לְדָר וְדָר:
י. הַשְׁכַּח חַנּוּת אֵל, אִם קָפִץ בְּאֵף רַחֲמָיו סְלָה:
יא. וְאֲמַר חֲלוֹתִי הִיא, שָׁנוֹת יָמַי עָלְיוֹן:
- יב. אֲזַכּוֹר מַעֲלָלֵי יְהוָה, כִּי אֲזַכֶּרָה מִקֶּדֶם פְּלֹאֲךָ:
יג. וְהִגִּיתִי בְּכָל פֶּעֶלְךָ, וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה:
יד. אֱלֹהִים, בִּקְדֹשׁ דְּרַכְךָ, מִי אֵל גָּדוֹל כֵּאלֹהִים:
טו. אַתָּה הָאֵל עֹשֶׂה פְּלֹא, הוֹדַעְתָּ בְּעַמִּים עֲזָךָ:
טז. גָּאֲלֶתָ בְּזִרוּעַ עַמְךָ, בְּגִי יַעֲקֹב וַיּוֹסֶף סְלָה:
יז. רָאוּךְ מַיִם אֱלֹהִים, רָאוּךְ מַיִם יַחִילוּ, אֵף יִרְגְּזוּ
תְּהוֹמוֹת:

- יח. זרמו מים עבות, קול נתנו שחקים, אף הצציף
יתהלכו:
- יט. קול רעמך בגלגל האירו ברקים תבל, רגזה
ותרעש הארץ:
- כ. בים דרכך ושבילך במים רבים, ועקבותיך לא
נדעו:
- כא. נחית כצאן עמך, ביד משה ואהרן:

צ

- א. תפלה למשה איש האלהים, אדני מעון אתה
היית לנו בדר ודר:
- ב. בטורם הרים ילדו ותחולל ארץ ותבל, ומעולם
עד עולם אתה אל:
- ג. תשב אנוש עד דכא, ותאמר שובו בני אדם:
- ד. כי אלה שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבר,
ואשמרה בלילה:
- ה. זרמתם שנה יהיו, בבקר כחציר יחלה:
- ו. בבקר יציץ וחלה, לערב ימולל ויבש:
- ז. כי כלינו באפך, ובחמתך נבהלנו:

ח. שָׁתָה עֲזוֹתֵינוּ לְנִגְדָךְ, עֲלֵמֵנוּ לְמֵאֹר פְּנִיךָ:
ט. כִּי כָל יָמֵינוּ פָּנוּ בְּעִבְרָתְךָ, כְּלֵינוּ שְׁנֵינוּ כְּמוֹ
הִגָּה:

י. יָמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבַעִים שָׁנָה, וְאִם בְּגִבּוֹרֵת
שְׁמוֹנִים שָׁנָה, וְרַחֲבָם עָמַל וְאָוֶן, כִּי גַז חֵישׁ
וְנַעֲפָה:

יא. מִי יוֹדֵעַ עִז אֶפֶךָ, וּכְיִרְאֵתְךָ עִבְרָתְךָ:
יב. לְמִנּוֹת יָמֵינוּ כִּן הוֹדַע, וְנָבֵא לְבַב חֲכָמָה:
יג. שׁוֹבָה יְהוֹה עַד מָתִי, וְהִנָּחֵם עַל עִבְדֶיךָ:
יד. שִׁבְעֵנוּ בַּבֶּקֶר חֲסֻדְךָ, וְנִרְנָנָה וְנִשְׁמָחָה בְּכָל
יָמֵינוּ:

טו. שְׁמַחְנוּ כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ, שְׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה:
טז. יִרְאֵה אֵל עִבְדֶיךָ פְּעֻלָּךְ, וְהִדְרֶךְ עַל בְּנֵיהֶם:
יז. וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ
כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

קה

א. הוֹדוּ לַיהוָה קְרָאוּ בְשֵׁמוֹ, הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים
עֲלִילוֹתָיו:

- ב. שִׁירוּ לוֹ זַמְרוּ לוֹ, שִׁיחוּ בְּכָל נִפְלְאוֹתָיו:
- ג. הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קְדֹשׁוֹ, יִשְׂמַח לֵב מִבְּקִשֵׁי יְהוָה:
- ד. הֲרִשׁוּ יְהוָה וְעִזּוּ, בִּבְקִשׁוֹ פָּנָיו תִּמְיֵד:
- ה. זְכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה, מִפֶּתִי וּמִשְׁפִּי פִּי:
- ו. זַרַע אַבְרָהָם עֲבָדוּ, בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו:
- ז. הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, בְּכָל הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו:
- ח. זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ, דָּבָר צְוָה לְאַלְף דּוֹר:
- ט. אֲשֶׁר כָּרַת אֶת אַבְרָהָם, וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק:
- י. וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֵק, לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:
- יא. יֵאמֹר לְךָ אֵתֵן אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן, חֶבְל נַחֲלַתְכֶם:
- יב. בְּהִיזוֹתֶם מְתֵי מִסְפָּר, כִּמְעַט וְגָרִים בָּהֶם:
- יג. וַיִּתְהַלְכוּ מִגּוֹי אֶל גּוֹי, מִמַּמְלָכָה אֶל עַם אֲחֵר:
- יד. לֹא הִנִּיחַ אָדָם לְעַשְׂקֶם, וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים:
- טו. אֵל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחִי, וְלִנְבִיאֵי אֵל תִּרְעוּ:
- טז. וַיִּקְרָא רָעַב עַל הָאָרֶץ, כָּל מִטְּהָ לֶחֶם שָׁבַר:
- יז. שָׁלַח לְפָנֵיהֶם אִישׁ, לְעַבְדֵי נִמְכָר יוֹסֵף:
- יח. עָנּוּ בַּכֶּבֶל רִגְלוֹ, בְּרִזָּל בָּאָה נִפְשׁוֹ:

- יט. עַד עֵת בֵּא דְבָרוֹ, אִמְרַת יְהוָה צְרַפְתָּהּ:
 כ. שְׁלַח מַלְאָךְ וַיִּתִּירָהוּ, מִשָּׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחַהּ:
 כא. שָׁמוּ אָדוֹן לְבֵיתוֹ, וּמִשָּׁל בְּכָל קִנְיָנוֹ:
 כב. לְאִסֵּר שָׁרְיוֹ בְּנַפְשׁוֹ, וּזְקִנְיוֹ יַחֲבֵם:
 כג. וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מְצָרִים, וַיַּעֲקֹב גָּר בְּאֶרֶץ חָם:
 כד. וַיִּפְּרֹ אֶת עַמּוֹ מְאֹד, וַיַּעֲצִמְהוּ מְצָרָיו:
 כה. הֲפֹךְ לִבָּם לְשֵׁנָא עַמּוֹ, לְהִתְנַבֵּל בַּעֲבָדָיו:
 כו. שְׁלַח מִנְשֵׁה עֲבָדוֹ, אֶהְרֹן אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ:
 כז. שָׁמוּ בָם דְּבָרֵי אֲתוּתָיו, וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חָם:
 כח. שְׁלַח חֲשֹׁךְ וַיַּחֲשֹׁךְ, וְלֹא מָרוּ אֶת דְּבָרוֹ:
 כט. הֲפֹךְ אֶת מִימֵיהֶם לְדָם, וַיָּמַת אֶת דְּגָתָם:
 ל. שָׁרֵץ אֶרֶצָם צִפְרָדַיִם, בְּחֻדְרֵי מַלְכֵיהֶם:
 לא. אָמַר וַיָּבֵא עָרֹב, כְּנִים בְּכָל גְּבוּלָם:
 לב. נָתַן גְּשָׁמֵיהֶם בָּרֶד, יֵאֵשׁ לְהַבּוֹת בְּאֶרֶצָם:
 לג. וַיִּךְ גְּפָנִים וְתֵאֵנָתָם, וַיִּשְׁבֵּר עֵץ גְּבוּלָם:
 לד. אָמַר וַיָּבֵא אַרְבֶּה, וַיִּלְקַח וַאֲיִן מִסִּפְרָם:
 לה. וַיֵּאכַל כָּל עֹשֵׂב בְּאֶרֶצָם, וַיֵּאכַל פְּרֵי אֲדָמָתָם:

- לו. וַיֵּךְ כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ, רֵאשִׁית לְכָל אוֹנָם:
- לז. וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וְזָהָב, וַאֲיִן בְּשִׁבְטָיו כּוֹשֵׁל:
- לח. שָׁמַח מִצְרַיִם בְּצֵאתָם, כִּי נָפַל פַּחַדָּם עֲלֵיהֶם:
- לט. פָּרַשׁ עֲנָן לְמִסְךְ, וַאֲשׁ לְהָאִיר לַיְלָה:
- מ. שָׁאֵל וַיָּבֵא שָׁלוֹ, וְלָחֵם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעֵם:
- מא. פָּתַח צוֹר וַיִּזּוּבוּ מַיִם, הִלְכוּ בַּצִּיּוֹת נָהָר:
- מב. כִּי זָכַר אֶת דְּבַר קִדְשׁוֹ, אֶת אֲבָרָהֶם עֲבָדָו:
- מג. וַיּוֹצֵא עַמּוֹ בְּשִׁשּׁוֹן, בְּרִנָּה אֶת בְּחִירָיו:
- מד. וַיִּתֵּן לָהֶם אֶרְצוֹת גּוֹיִם, וַעֲמַל לְאֲמִים יִירָשׁוּ:
- מה. בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו וְתוֹרָתוֹ יִנְצְרוּ, הִלְלוּיָהּ:

קלז

- א. עַל נִהְרוֹת בְּבָל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינוּ, בְּזָכְרֵנוּ
אֶת צִיּוֹן:
- ב. עַל עֲרָבִים בְּתוֹכָהּ, תָּלִינוּ פְּנֵרוֹתֵינוּ:
- ג. כִּי שָׁם שָׁאֲלוּנוּ שׁוֹבֵינוּ דְּבַרֵי שִׁיר וְתוֹלְלֵינוּ
שְׂמֻחָהּ, שִׁירוּ לָנוּ מִנְּשִׁיר צִיּוֹן:
- ד. אֵיךְ נָשִׁיר אֶת שִׁיר יְהוָה, עַל אֲדָמַת נֹכַר:

- ה. אִם אֶשְׁכַּחךָ יְרוּשָׁלַיִם, תִּשְׁכַּח יְמִינִי:
- ו. תִּדְבַק לְשׁוֹנֵי לְחֻכֵי אִם לֹא אֶזְכְּרֶנּוּ, אִם לֹא אֶעֱלֶה אֶת יְרוּשָׁלַיִם עַל רֹאשׁ שְׂמֹחָתִי:
- ז. זָכַר יְהוָה לְבָנֵי אָדָם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַיִם, הָאֹמְרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיּוֹם בָּהּ:
- ח. בַּת בָּבֶל הַשְּׂדוּדָה, אֲשֶׁרִי שִׁישַׁלְמָה לָךְ אֶת גְּמוּלָךְ שֶׁנִּמְלֶתֶ לָנוּ:
- ט. אֲשֶׁרִי שִׁיאֲחִזוּ וְנִפְּץ אֶת עֲלֻלֶיךָ אֶל הַסַּלַּע:

ק"ג

- א. הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֱלֹהֵי בְּקָדְשׁוֹ, הַלְלוּהוּ בְּרִקִיעַ עֵזוֹ:
- ב. הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרֹתָיו הַלְלוּהוּ בְּרַב גְּדֻלוֹ:
- ג. הַלְלוּהוּ בְּתִקְעַ שׁוֹפָר, הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וּכְנֹר:
- ד. הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמַחֹל, הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעוּגָב:
- ה. הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי שָׁמַע, הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה:
- ו. כָּל הַנְּשָׁמָה תִּהְלֵל יָהּ, הַלְלוּיָהּ:

לְאַחַר סִיּוּם הַמְזֻמָּרִים יֹאמַר שְׁלוֹשָׁה פְּסוּקִים אֵלָיו:

מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יִשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב יְהוָה שָׁבוֹת עִמּוֹ, יִגַּל יַעֲקֹב יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל:
וּתְשׁוּעַת צְדִיקִים מִיְהוָה, מְעוֹז בְּעַת צָרָה: וְיַעֲזֹרֵם יְהוָה וַיִּפְלְטֵם, וַיִּפְלְטֵם מִכַּף שָׁעִים
וַיִּוֹשִׁיעֵם כִּי חָסוּ בוֹ:

תקון הפללי

תתקוט

אחר־כך טוב לומר תפלה זו, יסדה מורנו רבי נתן זצ"ל:

אשירה ליהנה בחיי, אומרה לאלהי בעודי, יערב עליו שיחי אנכי אשמח ביהנה: הודו ליהנה בכנור, בגבל עשור זמרו לו: אלהים, שיר חדש אשירה לך, בגבל עשור אומרה לך: עלי עשור ועלי נבל, עלי הגיון בכנור: כי שמחתני יהנה בפעלך, במעשי ידיך ארנן:

רבנו של עולם, ארון כל, בורא כל הנשמות, רבון כל המעשים, הבורח בשירי זמרה, עורני וחנני ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, שאזכה לעורר ולהוציא ולגלות כל העשרה מיני נגינה שנאמר בהם ספר תהלים. ובזכות אלו העשרה קפיטל תהלים שאמרתי לפניך, שהם כנגד עשרה מיני נגינה, שנאמר בהם ספר תהלים, שהם: אשרי, ברכה, משביל, שיר, נצוח, נגון, תפלה, הודאה, מזמור, הללויה: בזכות המזמורים ובזכות הפסוקים ובזכות תבותיהם ואותיותיהם ונקודותיהם ומעמיהם והשמות היוצאים מהם מראשי תבות ומסופי תבות, ובזכות דוד המלך, עליו השלום, עם כל העשרה צדיקים, שישדו ספר תהלים ובזכות הצדיק יסוד עולם, נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פינא, נח נחמ נחמן מאומן זכותו יגן עלינו, אשר גלה ותקן לומר אלו העשרה קפיטל תהלים בשביל תקון הברית, ובזכות כל הצדיקים והחסידים האמתיים, תזכני ותחנני, שאזכה ברחמיך הרבים להוציא כל הטפות קרי, שיצאו ממני לבטלה, בין בשוגג בין במזיד, בין באנס בין ברצון, ואם אומר חס ושלום בשביל מקרה שנזדמן לו באותו הלילה, יאמר: ובפרט כל הטפות שיצאו ממני בלילה זה על ידי מקרה לילה, שקרה לי בעונותי הרבים, כלם אזכה, ברחמיך הרבים ובחמלתך הגדולה ובכחך הגדול, להוציאם מהקלפות ומהסטרין אחרנין, מכל המקומות שנפלו ונתפזרו ונפוצו ונדהו לשם, ואל ידח ממך נדה. ותכניע ותשבר ותהרג ותעקר ותכלה ותבטל כל הקלפות וכל הרוחין ושדין ולילין, שנעשו ונבראו ונוצרו על ידי אלו הטפות, שיצאו ממני לבטלה, ותסיר מהם חיותם, ותוציא ותגול מהם החיות דקדשה, וכל הניצוצות הקדושים שבלעו:

רבנו של עולם, אל חי וקיים, חי החיים, מלא רחמים, הן את כל העולם לבקף זכות תמיד, החפץ חסד ומרבה להיטיב. אבי אבי, גואלי ופודי. ידעתי יהנה ידעתי, כי אני בעצמי החיב והפושע אפלו בהמקרות שנזדמנו לי בשוגג, כי לא שמרתי את המחשבה כלל והרהרתי ביום, עד שבאתי לידי טמאה

בלילה, ועל-ידי-זה קלקלתי מה שקלקלתי, וגרמתי מה שגרמתי, ושחתתי מה ששחתתי. אוי אוי אוי, אויה על נפשי, אוי לנפשי, כי גמלתי לי רעה. מה אמר, מה אדרב, מה אצטדק. מה אמר, מה אדרב, מה אצטדק. האלהים מצא את עוונני. הנני לפניך באשמה רבה, הנני לפניך מלא בושה וכלמה, מלא מנופים ולכלוכים, מלא תועבות רעות, ואין שום לשון בעולם שאוכל לכנות בו עצם הרחמנות שיש עלי, כי רע ומר, כי נגע עד הנפש, מר לי מאד, אבי שבשמים, מר לי מאד, רבון כל העולמים. ראה אנחתי ואנקתי, כי נפשי מרה לי מאד, עד אשר איני יודע איך אני יכול לחיות מעצם מרירות נפשי, אשר עד גבהי שמים יגיע, כי קצתי בחיני, למה לי חיים כאלה, חיים מרים ומרורים ממות. את קבעת כום התרעלה שתיית, מצית, נפשי:

רבוננו של עולם, אתה לבד ידעת רבוי ועצם הפגמים הגדולים, העצומים והנוראים, שנעשים על-ידי-זה בכל העולמות, ועתה איך אוכל לתקן זאת ובמה יזכה נער כמוני לתקן את אשר שחתתי. אף אף-על-פי-כן ידעת, ואני מאמין באמונה שלמה, כי אין שום יאוש בעולם כלל, ועדין יש לי תקווה, ועדין לא אבדה תוחלתי מיהוה, כי חסדי יהוה כי לא תמנו, כי לא כלו רחמינו:

על-כן באתי לפניך, יהוה אלהי ואלהי אבותי, אלהי אברהם, אלהי יצחק ואלהי יעקב, אלהי כל הצדיקים והחסידים האמתיים ואלהי כל ישראל, אלהי הראשונים והאחרונים, שתרחם עלי ותעשה את אשר בחקיך אלף ואת משפטיך אשמר, ותכף את יצרי להשתעבד לך, ותנער בהיצר הרע ותנגרשו ממני מעתה ועד עולם, ותשמרני ותצילני ותפלטני מעתה מכל מיני הרחורים רעים וממחשבות רעות ומפגם הראות ומפגם הדבור, ותצילני מעתה מכל מיני פגם הברית שבבעולם במחשבה, דבור ומעשה, ותהיה עמי תמיד ותשמרני ותצילני ממקרה, בין ביום ובין בלילה מעתה ועד עולם:

אבינו, מלך אל חי וקיים, גואל חזק. שטחתי אליך כפי. הצל הצל, הושיעה הושיעה, הצל לקוחים למות, הצל נרדף וחיב כמוני, הצילני מן השאול תחתיות. תן לי תקווה ולא אבד, חס ושלום, כי מה בצע בדמי, ברדתי אל שחת, היודך עפר, היגיד אמתך. דלו עיני למרום, יהוה עשקה לי, ערבני ערב עבדך לטוב, אל יעשקני ידים. כי אין לי שום כח אלא בפי, אין לי שום מנוס ומבטח, כי אם עליך לבד, על חסדיך העצומים לבד, על רחמיך הגדולים, על

תקון הפללי

תתקבא

המלתך האמתית, על חנינותיך הנצחיות ועל כח וזכות הצדיקים, ששמרו את הברית בתכלית השלמות, שאין שלמות אחריו, בהם תמכתי יתדותי, בהם אשען ואסמך, בזכותם וכחם אבטח ואקנה, כי לא תעזב נפשי לשאול, לא תתן חסידך לראות שחת. אהה יהוה, מלטני, אהה יהוה, פדני, ראה מסכן כמוני טורף בלב ימים, תהום אל תהום קורא לקול צנוריה, כל משבריה ונגליה עלי עברו. צוד צדוני כצפור, איבי חנם. צמתו בבור חיי, וידו אבן בי. צפו מים על ראשי, אמרתי נגזרתי. קראתי שמך יהוה, מבור תחתיות, קראתי שמך יהוה מבור תחתיות:

רבנו של עולם, רבנו של עולם, מלא רחמים, מלא חסד חנם, מלא חנינות, מלא רחמנות, מלא טוב, מלא רצון. כבר קבלנו עלינו לקרא אליך תמיד, והנני מקים קבלתנו, והנני קורא אליך ממקום שפל כזה, ממקומות מגנים באלה. ממעמקים קראתיך יהוה, מעמקי עמקים, מן המצר קראתי יי, ענני במרחב יי. ואם בעוונותינו הרבים ירדנו למקום שירדנו, וירדנו עכשו בעקבות משיחא למקומות נמוכים ושפלים מאד מאד, שלא ירדו ישראל לתוכם מעולם, כמו שכתוב: ותרד פלאים, אין מנחם לה, אף-על-פי-כן אין אנו מיאשים עצמנו, חס ושלום, בשום אופן בעולם כלל, כי כבר הבטחתנו להשיבנו ממצולות ים, כמו שכתוב: אמר אדני מבשן אשיב, אשיב ממצולות ים. וכתוב: ואף גם זאת, בהיותם בארץ איביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלתם להפר בריתי אתם, כי אני יהוה אלהיהם:

רבנו של עולם, פתח פיה לאלם כמוני, ותשלח לי דבורים ממעון קדשך מן השמים, באפן שאוכל לנצח אותך, לרצות ולפייס אותך, שתקבל ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים את אלו העשרה קפיטל תהלים שאמרת לי לפניך, באלו אמרם דוד המלך עליו השלום בעצמו, ואף-על-פי שאיני יודע לכונן שום כונה מהכוננות העצומות והנוראות, שיש באלו העשרה מזמורים, יהי רצון מלפניך, יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתהא חשוכה לפניך האמירה בפה לבד, באלו השנתי וכוונתי כל הסודות והכוננות שיש בהם, ויהיו אמרי לרצון לפני אדון כל. והנני משליך יחבי עליך, והנני מקשר עצמי לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו ולכל הצדיקים האמתיים, שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט להצדיק יסוד עולם, נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פינא, נ נח

נחמ נחמן מאומן, זכותו יגן עלינו אמן, ועל דעתם ועל כוננתם אמרתי כל אלו העשרה קפיטל תהלים, ובזכותם וכחם אִזְכָּה לעזרר ולגלות כל העשרה מיני נגינה, שנאמר בהם ספר תהלים, שהם: שיר פשוט, כפול, משלש, מרבע, שהם כלולים בשמך המיוחד, הגדול והקדוש ובזכות וכח השני שמות הקדושים האלו במלואם, שהם "אל אלהים" (כֹּהֵן): אל"ף למ"ד, אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, שהם עולים במספר תפ"ה (ארבע מאות שמונים ותש), במספר תהלים, בכח אלו השמות תזבני להוציא כל הטפות קרי לבטלה מבטן הקלפה שבלעם, אשר מספר שמה עם האותיות עולה תפ"ה, שהיא בקלפה כנגד קדשת ספר תהלים. ובכח אלו העשרה מזמורי תהלים תעזרר השני השמות הקדושים "אל אלהים", ותהרג, ותשבר ותכניע, ותעקר ותכלה ותבטל את הקלפה הזאת שבלעם, ותכריח אותה להפליט כל הטפות הקדושות מבטנה וקרבה, ותמחה שמה וזכרה מן העולם, ותקים מקרא שכתוב: חיל בלע ויקיאנו, מבטנו יורישנו אל. ותהרג כל הקלפות, שנבראו על ידי אלו הטפות, ותוציא ותגזל מהם החיות הקדושה. וכל הניצוצות הקדושות שבלעו על ידי פגם הטא זה, כלם תוציאם, ותחזר ותקבצם בקדשה שנית, ותזבנו לקבל עלינו על מלכות שמים באהבה תמיד, ונזכה לעסק כל ימינו בתורה ותפלה ומעשים טובים באמת ובלב שלם, באפן שנוזכה לברא גופים וכלים קדושים לכל הנשמות האזלין ערטילאין על ידי עוונותינו הרבים על ידי פגם הטפות קרי, שיצאו ממני לבטלה:

רבנו של עולם, אמיץ כח, ורב אונים, עשה מה שתעשה ברחמיך הרבים באפן שנוזכה לתקן פגם הברית, פגם טפי המוח, בין מה שפגמנו בזה בשוגג, בין במזיד, בין באנס, בין ברצון – על הכל תמחל ותסלח לי, אלוה סליחות, חנון המרבה לסלח, ונזכה לתקן כל הפגמים בשלמות בחיינו בזכות הצדיקים הקדושים אשר בארץ המה ואם יהיה על קברו הקדוש יאמר: ובזכות הצדיק הזה השוכן פה, צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, נח נחמ נחמן מאומן, אשר אני מכתת רגלי וטלמתי עצמי בטלסול הקשה בשביל לבוא הנה להשתטח על קבר הצדיק האמת הקדוש הזה אשר הבטיחנו בחייו הקדושים, לעמד בעזרתנו סלה תמיד, בשנבוא על קברו הקדוש ונתן פרוטה לצדקה ונאמר אלו העשרה קפיטל תהלים. והנה עשיתי מה שפטל עלי, עשה מה שעליך, ומחל לי, וסלח לי, וכפר לי על כל החטאים והעוונות והפשעים, שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך ברמ"ח איברי ושס"ה גידי, במחשבה, דבור ומעשה, ובחמשה חושים ובשאר בחות הגוף, ובפרט מה שחטאתי ופשעתי ופגמתי נגדך בפגם הברית, שהוא כלל כל התורה בלה,

תקון הפללי

תתקבג

והרע בעיניך עשיתי מנעורי עד היום הזה. על הכל תמחל ותסלח ותכפר, מלא רחמים, ותמלא כל השמות שפגמתי בשמך הגדול. הרב בפסני מעוני, ומחטאתי טהרני. תחטאני באזוב ואטהר, תכבסני, ומשלג אלבין. תשמיעני ששון ושמחה, תגלגל עצמות דביתי. הסתר פניך מחטאי, וכל עונותי מחה. מחה פשעי למענך, באמור: אנכי אנכי, הוא מוחה פשעיך למעני, וחטאתיך לא אזכור, ותמלא עלי ברחמים, ותהיה בעזרי תמיד בזכות וכת הצדיקים האמתיים, ותשמרני ותצילני תמיד, ותתן לי כח להתגבר על יצרי ולכרף ולשבר את תאותי, ולא אפגם עוד מה שפגמתי, ולא אעשה עוד הרע בעיניך, ולא אשוב עוד לכסלה. אם און פעלתי לא אוסיף, כי כבר הבטחתנו, שגם על זה מועיל תפלה ובקשה להנצל להבא ברחמיך האמתיים, מן היצר הרע וכת הילה. (אם יהיה על קברו הקדוש יאמר: ובפרט על מקום ציון הקדוש הזה, עורני בזכות הצדיקים הנגונים פה) ורחם עלי, ותן לי כח וגבורה מאתך, שאזכה להתגבר ולכבש את יצרי תמיד, עד שאזכה ברחמיך לגרשו ולסלקו ולבטלו מעלי לגמרי מעתה ועד עולם, כי כבר בלו בגזון חיי, ושנותי באנחה, כשל בעוני כחי, ועצמי עששו, עד אשר כשל בכת הסבל:

רחם עלי אבי אב הרהמן, רחם עלי שומע תפלה, חוס וחמל עלי, שומע צעקה, שומע אנחה, שומע אנקה, רחם רחם, הצל הצל, הושיעה הושיעה, אל יפל דמי ארצה לפניך, אל תתן לשחת נפשי, הצילני מדמים, אלהים, אלהי תשועתי. תרגן לשוני צדקתך. חוסה עלי, ברב רחמיך, ברב חסדיך, יהמו נא מעיך וחנינותיך על עלוב נפש כמוני, על נרדף כמוני, על מלכלך בחטאים כמוני, על חסר דעה, חסר עצה כמוני, כי לך לבד עינינו תלויות, לך לבד רעיוני צופיות, דלו עיני למרום, עזר נא, הושיעה נא, חוס וחמל נא עלי והושיעני לשוב אליך בתשובה שלמה, באמת ובלב שלם, ואזכה להיות תמיד פרצונך הטוב מעתה ועד עולם. בחסדך חייני, ואשמרה עדות פיך. לב טהור ברא לי אלהים, ורוח נכון חידש בקרבי:

ובכן, יהי רצון מלפניך, יהנה אלהינו ואלהי אבותינו, אדון השמחה והחידה, אשר לפניך אין שום עצבות כלל לעולם, כמו שכתוב: הוד והדר לפניו, עז וחדה במקומו. שתעזרני ברחמיך העצומים ותזכני להיות בשמחה תמיד. משמח נפשות עגומים, שמח נפשי האמלה מאד, העלובה מאד, העיפה

וְהַצְמָאָה וְהָרַעְבָּה אֱלֹהֵי מָאֵד, הִסֵּר מִמֶּנִּי יְגוֹן וְאַנְחָה, שְׂמַח נַפְשִׁי עֲבָדְךָ, כִּי אֱלֹהֵי יְהוָה נַפְשִׁי אֲשָׂא.

תוֹדִיעַנִי אֶרֶח חַיִּים. שְׂבַע שְׂמֵחוֹת אֶת פְּנֵיךָ, נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נֹצַח. הַשִּׁיבָה לִּי שְׂשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי. שְׂבַעֲנִי מִטּוֹבְךָ, וְשְׂמַח נַפְשִׁי בִישׁוּעַתְךָ, וְטַהַר לִבִּי לְעֲבָדְךָ בְּאֵמֶת. עוֹרָה כְּבוֹדִי, עוֹרָה הַנֶּבֶל וְכִנּוֹר, אֲעִירָה שְׁחַר. זַכְּנִי לְכָל הָעֲשָׂרָה מִיַּי נְגִינָה דְקַדְשָׁה, שְׁהֵם מְכַנְיַעִים וּמְתַקְנִים פָּנִים הַבְּרִית, כְּאָמֹר: אֲבָרְךָ אֶת יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי, אַף לֵילוֹת יִסְרוּנִי כְלִיּוֹתַי. לְדוֹד מִשְׁכִּיל, אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי פֶשַׁע בְּסוּי חַטָּאָה. בַּיִת וְהוֹן נִחְלַת אָבוֹת, וּמִיְהוָה אֲשֶׁה מִשְׁכְּלַת. יוֹמָם יַצִּיחַ יְהוָה חֲסֵדוֹ, וּבְלִילָהּ שִׁירָה עִמּוֹ, תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי. לְמַנְצֵחַ אֵל תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכְּתָם בְּשִׁלַּח שְׂאוּל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת הַבַּיִת לְהַמִּיתוֹ. אֲזַכְּרָה נְגִינָתִי בְּלִילָהּ, עִם לִבִּי אֲשִׁיחָה וַיִּחַפֵּשׂ רוּחִי. הִיאֲכַל תִּפְּל מִבְּלֵי מֶלֶךְ, אִם יֵשׁ טַעַם בְּרִיר חֲלָמוֹת. פֶּן תִּתֵּן לְאַחֵרִים הוֹדְךָ וּשְׂנוֹתֶיךָ לְאַכְזָרִי. וְלֹא אֹמֵר, אֵיךְ אֵלֹהֵי עֲשִׂי נֹתֵן זְמִירוֹת בְּלִילָהּ. שְׁקַר הַחֵן וְהַבֶּל הַיָּפִי, אֲשֶׁה יֵרֵאת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל. וְנֹאמֵר: הַלְלוּהָ, הַלְלוּ אֵל בְּקִדְשׁוֹ, הַלְלוּהוּ בְּרַקִּיעַ עֻזּוֹ. הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרוֹתָיו, הַלְלוּהוּ בְּרַב גְּדֻלוֹ, הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר, הַלְלוּהוּ בְּנֶבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמְחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעִנְבִּ: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי שְׁמַע, הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה. כָּל הַנְּשַׁמָּה תִתְהַלֵּל יְהוָה הַלְלוּהָ:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, תִּקַּע בְּשׁוֹפָר גְּדוֹל לְחֵרוֹתֵנוּ, וְשָׂא נֶס לְקַבֵּץ גְּלוּיֹתֵינוּ, וְקָרַב פְּזוּרֵנוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם, וּנְפּוּצוֹתֵינוּ כְּנֶס מִיִּרְכַּתֵי אֶרֶץ. וְקַבֵּץ נְדָחֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כְּנַפּוֹת הָאָרֶץ לְאַרְצֵנוּ: וְקִיָּם בְּנוּ מִקְרָא שְׁכֵתוֹב: וְשֵׁב יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוֹתְךָ וְרַחֲמֶךָ, וְשֵׁב וְקַבֵּץ מִכָּל הָעַמִּים, אֲשֶׁר הִפְיָצָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שָׂמָה. אִם יִהְיֶה נְדָחְךָ בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם, מִשָּׁם יִקַּבֵּץ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקְחֶךָ. וְהִבִּיאֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶל הָאָרֶץ, אֲשֶׁר יֵרְשׁוּ אָבוֹתֶיךָ, וִירְשָׁתָהּ וְהִיטִיבְךָ, וְהִרְבֶּךָ מֵאֲבוֹתֶיךָ. וְנֹאמֵר: נֹאם יְהוָה אֱלֹהִים, מִקַּבֵּץ נְדָחֵי יִשְׂרָאֵל, עוֹד אֶקַּבֵּץ עָלָיו לְנִקְבְּצָיו. וְנֹאמֵר: בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם יְהוָה, נְדָחֵי יִשְׂרָאֵל יִכְנֶס. וְתַמְהַר וְתַחֲיֵשׁ לְנַאֲלָנוּ, וְתִבְיֵא לָנוּ אֶת מִשִׁיחַ צְדָקָנוּ, וְתִבְנֶה אֶת בַּיִת קְדֻשָׁנוּ וְתִפְאַרְתָּנוּ, וְהִבִּיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה, וְלִירוּשָׁלַיִם בַּיִת מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. כְּמוֹ שְׁכֵתוֹב: וּפְדוּנֵי יְהוָה יִשׁוּבוּן, וּכְאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה, וְשִׂמְחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים, שְׂשׁוֹן וְשִׂמְחָה יִשְׂגוּ, וְנָסוּ יְגוֹן וְאַנְחָה. וְנֹאמֵר: כִּי בְשִׂמְחָה תִצְאוּ, וּבְשָׁלוֹם תּוּבְלוּן, הִתְרִים וְהִנְבְּעוֹת יַפְצְחוּ לְפָנֶיכֶם

תקון הפללי

תתקבה

רנה, וכל עצי השדה ימחאו כף. ונאמר: כי נחם יהוה ציון, נחם כל חרבותיה, וישם מדברה בעדן וערבתה כגן יהוה, ששון ושמחה ימצא בה, תודה וקול זמרה. שמחו ביהוה וגילו צדיקים, ותרנינו כל ישרי לב. אור זרוע לצדיק, ולישרי לב שמחה. שמחו צדיקים ביהוה, והודו לזכר קדשו. אמן נצח סלה ועד:

זאת התפלה מציאנו באמתחת הכתבים, והיא מעט הכמות ורב האיכות

רבנו של עולם, עלת העלות וסבת כל הסבות, אנת לעלא, לעלא מן בלא, ולית לעלא מנד, דלית מחשבה תפיסא בך כלל, ולך דומיה תהלה, ומרמם על כל ברכה ותהלה. אותך אדרש, אותך אבקש שתחתך חתירה דרך כבושה מאתך, דרך כל העולמות, עד ההשתלשלות שלי במקום שאני עומד, כפי אשר נגלה לך, יודע תעלומות, ובדרך ונתיב הנה תאיר עלי אורך, להחזירני בתשובה שלמה לפניך באמת, כפי רצונך באמת, כפי רצון מבחר הברואים, לבלי לחשב במחשבותי שום מחשבת חוץ ושום מחשבה ובלבול שהוא נגד רצונך, רק לדבק במחשבות זכות צחות וקדושות בעבודתך באמת בהשגתך ובתורתך. "הט לבי אל עדותיך", ותן לי לב טהור לעבודך באמת. וממצולות ים תוציאני לאור גדול חיש קל מהרה. תשועת יהוה כהרף עין, לאור באור החיים כל ימי חיותי על פני האדמה. ואזכה לחדש געורי, הימים שעברו בחשך, להחזירם אל הקדשה, ותהיה יציאתי מן העולם כביאתי, בלא חטא ואזכה לחיות בנעם יהוה ולבקר בהיכלו, כלו אומר כבוד, אמן נצח סלה ועד:

שאל כיה באה לי לרדת אליך
 חוטאוי היקר לפניך כי נהכתי
 ביד מעבודתך עליך למותי
 ענין עיניך וויט שלי יקן ביד
 מסיה קעט קוטען חוק נאטען
 בעבודתך
 נ ום נוכו נחיון טאטן
 וזיה אנלה לך מה ובוואל
 נאלה אנד-א כוכו לקו ופפלי
 ימחוק עמיה חבירו וסמן
 יז צפנוו חמנו אליך כחע-ה

"רואים שזה לא מעשה ידי אדם. למעלה מן הטבע!"

מְאֹד הָיָה קָשָׁה לִי לָרֶדֶת אֵלֶיךָ
תְּלַמִּידֵי הַיֶּקֶר לְהַגִּיד לְךָ כִּי נִהְיֵיתִי
מְאֹד מְעַבְּדֶתְךָ וְעָלֶיךָ אָמַרְתִּי
*מִיִּין פִּייעָרִיל וועט טְלִיעֵן בִּיז
מְשִׁיחַ וועט קומען חֲזֵק וְאַמִּין
בְּעַבְּדֶתְךָ

נְנַח נְחַמְנָה מְאוּמָן
וּבְזָה אֲנִלָּה לְךָ סוּד וְהוּא:
מְלֵא וְגָדִישׁ מְקוֹ לְקוֹ פֶּעֶפֶע־ה
וּבְחֲזוֹק עֲבוּדָה תְּבִינָהוּ, וְסִימָן
יז בְּתַמוּז יֵאמְרוּ שְׂאִינְךָ מִתְעַנָּה
*(האַשׁ שְׁלִי תוֹקֵד עַד בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ)

שְׁוִיתִי ה' לְנֶגְדֵי תָמִיד

גְּנֹחַ נְחֹמַ נְחֹמַן מְאוּמָן

לְכֹל מֵאֵן דְּבַעֵי

הַסֵּפֶר מְחַלֵּק בְּחֵנֶם לְכֹל דּוֹרֵשׁ וּמְבַקֵּשׁ.

כָּל מְטָרְתָנוּ בְּהַדְפָּסֵת הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים
הֵיא לְקַיִם אֶת צְוֹאת מוֹהֲרַנ"ת זצ"ל, שְׁצַוָּה
קָדָם הַסֵּת לְקוֹתוֹ "יִפּוּצוּ מֵעֵינֵתֶיךָ חוּצָה".

הַרְשׁוֹת נְתוּנָה לְכֹל מִי שֶׁבְּרָצוֹנוֹ לְהַדְפִּים
קְטָעִים מִסֵּפֶר זֶה בְּכֹל לְשׁוֹן שֶׁהוּא בְּכֹל
מְדִינָה וּמְדִינָה, וְאִין רְשׁוֹת לְאַף אֶחָד
לְאוֹסְרוֹ אֶלָּא אֲדַרְבֵּהּ, "יִגְדִּיל תּוֹרָה
וַיֵּאדִיר".

הוצאת "מלא וגדיש מקוון לקוון"